Giới thiệu

Diệp Hạo Sơ, một thanh niên cô độc ở thế giới hiện đại, vô tình xuyên không và tỉnh dậy trong bóng tối mịt mù của một ngôi mộ cổ hoang vu.

Giữa tiếng thú dữ gào thét và bầu không khí âm sâm, hắn ngỡ ngàng nhận ra mình đã lạc vào "Thế giới Đạo mộ tổng hợp" – nơi hội tụ những bí mật kinh hoàng từ các huyền thoại như *Ma Thổi Đèn* và *Đạo Mộ Bút Ký*.

Ngay tại thời khắc sinh tử, "Hệ thống Đạo mộ Cực phẩm" thức tỉnh, trở thành "bàn tay vàng" giúp hắn thay đổi số phận từ một kẻ yếu đuối trở thành một huyền thoại đổ đấu.

Khởi đầu với nhiệm vụ tân thủ tại mộ tướng quân đời Nguyên, Diệp Hạo Sơ đã "hớt tay trên" những bảo vật quý giá và may mắn nhận được phần thưởng tối thượng: Huyết mạch Thanh Long.

Đây là loại huyết mạch thần thánh, mang sức mạnh trấn áp tà ma, vượt xa cả huyết mạch Kỳ Lân của Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) huyền thoại.

Không dừng lại ở đó, thông qua việc ký danh tại các địa danh linh thiêng và tiêu diệt các sinh vật biến dị, hắn liên tục thu thập được những kỹ năng và pháp bảo thất truyền như: Hắc Kim Cổ Đao, Phát Khâu Thiên Ấn, thuật Thính Lôi định huyệt và đôi mắt Dạ Nhãn nhìn thấu bóng đêm.

Trên hành trình của mình, Diệp Hạo Sơ gặp gỡ bộ ba mạc kim nổi tiếng: Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử.

Bằng kiến thức vượt thời đại và bản lĩnh phi thường, hắn nhanh chóng giành được sự nể trọng của họ, thậm chí tự xưng là truyền

nhân của "Phát Khâu Trung Lang Tướng" – chức vị đứng đầu trong tứ đại môn phái đổ đấu.

Họ cùng nhau dấn thân vào những cấm địa chết chóc, từ mê cung sâu thẳm của Thành cổ Tinh Tuyệt đến những hầm ngầm của căn cứ quân đội Nhật Bản cũ.

Tại Thành cổ Tinh Tuyệt, Diệp Hạo Sơ không chỉ đối mặt với lũ rắn quái dị và những cơ quan nghìn năm, mà còn có cuộc gặp gỡ định mệnh với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Giữa ảo ảnh và thực tại, hắn đã lập một bản khế ước máu với vị nữ vương đầy quyền năng để cứu mạng đồng đội, đồng thời mở ra manh mối về Mộc Trần Châu – vật báu duy nhất có thể hóa giải lời nguyền nhãn cầu đang đeo bám gia tộc của Shirley Dương.

Câu chuyện tiếp tục đẩy lên cao trào khi Diệp Hạo Sơ tham gia vào đội ngũ khảo cổ của Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh để tiến vào mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Tại đây, hắn chạm trán với những thực thể đáng sợ như Cấm Bà, Hải Hầu Tử và lần đầu tiên so tài cùng Trương Khởi Linh.

Trong khi các thế lực ngầm như Uông gia đang âm thầm thao túng và đặt ra những quân bài sinh tử, Diệp Hạo Sơ lại dùng sức mạnh của Thanh Long để phá tan mọi cục diện.

Hắn không chỉ đơn thuần là một kẻ trộm mộ cầu tài, mà dần trở thành người nắm giữ chìa khóa giải mã bí ẩn về sự trường sinh và những âm mưu kéo dài hàng thế kỷ của các dòng họ lớn.

Cuộc hành trình tiếp theo đưa cả nhóm tiến về Trùng Cốc ở Vân Nam, đối đầu với Tháp Yêu Chín Tầng và những tà thuật cổ xưa của Hiến Vương.

Với bản tính phóng khoáng nhưng không kém phần quyết đoán,

Diệp Hạo Sơ vừa bảo vệ những bóng hồng như Shirley Dương, Hoắc Linh, vừa cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tạo nên một liên minh "bất khả chiến bại".

Mỗi ngôi mộ cổ đi qua là một lần hắn thách thức tử thần, thu phục nhân tâm và từng bước leo lên đỉnh cao nhất của giới đạo mộ. "Đạo mộ: Khai cục Thanh Long huyết mạch" là một bản anh hùng ca về lòng dũng cảm, tình anh em và những bí ẩn nghẹt thở dưới lòng đất sâu, nơi Diệp Hạo Sơ sẽ dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao để chém đứt mọi xiềng xích vận mệnh.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 1

Con mẹ nó, chuyện gì thế này?

Đây là ai?

Tôi đang ở đâu?

Diệp Hạo Sơ nhìn quanh, thấy bốn bề tối đen như mực, còn nghe tiếng thú vật gào thét, lập tức đần mặt ra.Trong lúc Diệp Hạo Sơ đang ngớ người, đột nhiên một âm thanh vang lên trong đầu.“Tích, chúc mừng Túc chủ đến với thế giới Đạo mộ tổng hợp, Hệ thống Đạo mộ Cực phẩm đã khởi tạo xong.”Diệp Hạo Sơ giật nảy mình.“Vãi chưởng, chuyện quái gì thế này, dám dọa Tiểu gia à!

Cái gì, Hệ thống Đạo mộ ư?” Diệp Hạo Sơ sững sờ.Vừa phản ứng, Diệp Hạo Sơ đã thấy đầu óc đau nhức, sau đó một luồng thông tin khổng lồ ập đến.“Đây... mình xuyên không đến thế giới Đạo mộ rồi sao?”Biết mình đã xuyên không, Diệp Hạo Sơ đầu tiên ngạc nhiên, sau đó mừng rỡ.“Thế giới Đạo mộ à, nơi mình thích nhất đây mà, ha ha ha, dù sao kiếp trước mình cũng chỉ có một mình, xuyên không cũng tốt, hơn nữa còn có Hệ thống Đạo mộ nữa chứ.”Diệp Hạo Sơ đang đắm chìm trong những ảo tưởng tươi đẹp về việc thể hiện bản thân, oai phong lẫm liệt, và tán gái.“Tích, Túc chủ có muốn liên kết với Hệ thống Đạo mộ Cực phẩm không?” Một giọng máy móc lạnh băng vang lên.“Liên kết, mau liên kết đi!” Diệp Hạo Sơ vội vàng nói, sợ Hệ thống biến mất.“Tích, liên kết thành công.”Ngay sau đó, trước mắt Diệp Hạo Sơ hiện ra một giao diện đơn giản.Túc chủ: Diệp Hạo SơHuyết mạch: KhôngVật phẩm: KhôngSức mạnh: 0.3 (Người bình thường 0.5)Tốc độ: 0.5 (Người bình thường 0.5)Tinh thần: 0.8 (Người bình thường 1)Đánh giá của Hệ thống: Yếu gà trong số yếu

gà.Diệp Hạo Sơ thấy Hệ thống đánh giá mình, sắc mặt lập tức đen lại.

Nhưng nghĩ đến việc mình đã có Hệ thống, chắc chắn sau này sẽ mạnh lên, sắc mặt mới tốt hơn một chút."Hệ thống, mày có những công năng gì?" Diệp Hạo Sơ hỏi."Tích, Hệ thống Đạo mộ Cực phẩm, chỉ cần điểm danh tại các cổ mộ lớn là có thể nhận được vật phẩm ngẫu nhiên, tiêu diệt sinh vật trong cổ mộ sẽ căn cứ vào thực lực để phát thưởng."Diệp Hạo Sơ nghe xong, trong lòng mừng như điên, đây chính là Bàn tay vàng của mình sao, quả nhiên, các bậc tiền bối xuyên không không lừa mình!"Hắc hắc, điểm danh và tiêu diệt sinh vật là có thể nhận thưởng, đây chẳng phải cùng một đạo lý như đi làm check-in và chơi game cày quái sao!" Niềm vui này xua đi nỗi sợ hãi trong bóng tối."Tích, nhiệm vụ tân thủ: Điểm danh Mộ Đại tướng quân nhà Nguyên."Diệp Hạo Sơ sững người, cái gì mà Mộ Đại tướng quân nhà Nguyên, mình còn không biết đang ở đâu thì làm sao mà điểm danh?

Hơn nữa, cái nơi hoang vu hẻo lánh này, đến một bóng người cũng không có, may mà Diệp Hạo Sơ từ nhỏ đã gan to, chứ không thì người bình thường ở chốn hoang vu này đã sợ chết khiếp rồi."Hệ thống, tôi đang ở đâu?""Túc chủ hiện đang ở cửa động Mộ Đại tướng quân nhà Nguyên.""Cái gì, Hệ thống thật biết cách chiều lòng người quá đi!" Diệp Hạo Sơ mừng rỡ nói.Diệp Hạo Sơ chui đến cửa động, nhìn thấy cửa mộ phía trước đã bị người ta mở, thầm nghĩ, Hồ Bát Nhất bọn họ còn chưa đến, mình là đến hớt tay trên rồi!"Hệ thống, điểm danh.""Tích, điểm danh thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được: Thanh Long Huyết Mạch."Diệp Hạo Sơ nghe thấy Thanh Long Huyết Mạch, cả người đờ đẫn.Trời ơi, Thanh Long Huyết Mạch!Phải biết, Kỳ Lân Huyết Mạch là chỗ dựa lớn nhất của Tiểu Ca!!

Thể chất cường đại và trường sinh, có thể xua tà, diệt ma!!

Mặc dù không biết hai huyết mạch này cái nào mạnh hơn, nhưng

Thanh Long Huyết Mạch chắc chắn sẽ không yếu.“Mình hiện tại sở hữu huyết mạch giống Tiểu Ca sao?!”Sau khi Hệ thống phát thưởng, sau một trận kinh hỉ, Diệp Hạo Sơ cảm thấy một luồng ấm áp chảy khắp cơ thể.“Tích, Túc chủ đã thức tỉnh Thanh Long Huyết Mạch thành công!”Nhờ Thanh Long Huyết Mạch, bóng tối trước mắt Diệp Hạo Sơ không còn quá đen nữa, cơ thể cũng đã trải qua sự thay đổi trời long đất lở.“Hệ thống, mở thông tin cá nhân.”Túc chủ: Diệp Hạo SơHuyết mạch: Thanh Long Huyết MạchVật phẩm: KhôngSức mạnh: 5Tốc độ: 6Tinh thần: 8Đánh giá của Hệ thống: Phi nhân loại.Diệp Hạo Sơ nhìn thấy số liệu của mình thì hài lòng gật đầu, nhưng khi thấy đánh giá của Hệ thống thì thầm mắng: Cái Hệ thống chó chết, mày mới không phải người, cả nhà mày không phải người!Chửi thầm Hệ thống xong, Diệp Hạo Sơ đi vào mộ huyệt, xung quanh đều là bích họa không có gì đáng xem, Diệp Hạo Sơ chú ý đến những Minh khí có giá trị.

Đương nhiên, nhân vật chính xuyên không đến thế giới Đạo mộ mà trên người không có một xu, đương nhiên phải kiếm một ít đồ có giá trị rồi.Diệp Hạo Sơ từng xem phim thì biết, chỉ có quan tài và chiếc mặt nạ trên mặt con Tống tử là có giá trị.

Quan tài thì không mang đi được, chỉ có thể lấy chiếc mặt nạ.

Từ nhỏ các bậc trưởng bối trong nhà đã dạy: “Làm việc giữ một đường, sau này dễ gặp lại!”Diệp Hạo Sơ đi đến bên quan tài, định mở nắp thì đột nhiên, một bên khác của mộ đạo bị đập mở một lỗ lớn, từ trong đó ba người bước ra: một người trung bình, một người gầy, và một người khá thon thả.Diệp Hạo Sơ đại khái đoán được ba người này chính là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Anh Tử.

Nhưng sao bọn họ lại từ Quan Đông Yếu Tắc của Nhật Bản đến đây?

Chẳng lẽ là hiệu ứng hồ điệp do mình xuyên không gây ra?!“Lão Hồ, mở rồi!

Đánh vỡ rồi!

Chúng ta mau đi thôi.” Bàn Tử vội vàng nói.Mấy người Hồ Bát Nhất nhìn thấy Diệp Hạo Sơ trong mộ huyệt thì đều cẩn thận, không biết là địch hay bạn.

Còn nhân vật chính của chúng ta cũng có chút căng thẳng, mặc dù hiện tại anh rất mạnh, nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn là lần đầu tiên gặp các nhân vật trong tiểu thuyết, nên hơi kích động.“Vị huynh đệ này, người trong cùng hội à?” Hồ Bát Nhất suy nghĩ rồi nói.“Tại hạ Diệp Hạo Sơ, không biết các vị là?” Diệp Hạo Sơ phản ứng lại hỏi.“Tại hạ Hồ Bát Nhất.” Hồ Bát Nhất hắng giọng nói.“Tại hạ Vương Khải Tuyền.” Bàn Tử nghiêm chỉnh nói.“Anh Diệp, anh cứ gọi em là Anh Tử là được rồi.” Anh Tử hơi ngại ngùng nói.Diệp Hạo Sơ bị lời của Anh Tử làm cho lâng lâng, vừa mới quen đã gọi ‘anh’ rồi, chẳng lẽ là vì thấy mình đẹp trai quá sao!?“Diệp huynh, một mình đến 'kẹp lạt bá' à?” Hồ Bát Nhất nói.“Đúng vậy, các vị cũng thế chứ?”“Vậy đều là người trong nghề rồi à?” Bàn Tử chen vào nói.“Người trong nghề sao?” Diệp Hạo Sơ cố ý hỏi.“Đúng vậy, chắc anh còn chưa biết, tổ tiên nhà Lão Hồ chúng tôi là Mạc Kim Hiệu Úy trong truyền thuyết đó.

Mạc Kim Hiệu Úy anh biết chứ, Lão Hồ, cho Diệp huynh xem đi.” Nói rồi, Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất.Người trước thò tay vào cổ áo lấy ra một miếng Mạc Kim Phù.“Thì ra hai vị là Mạc Kim Hiệu Úy trong truyền thuyết, thất kính thất kính.

Tôi là Phát Khâu Trung Lang Tướng, chúng ta đều là người trong nghề cả!” Diệp Hạo Sơ chắp tay nói.“Sớm đã ngưỡng mộ đại danh của Phát Khâu Trung Lang Tướng rồi.” Hồ Bát Nhất vội vàng chắp tay nói.“Lão Hồ, cái Phát Khâu gì tướng đó là cái gì vậy.” Bàn Tử vội

kéo Hồ Bát Nhất sang một bên hỏi.“Bình thường bảo cậu đọc thêm sách thì cậu không nghe, bây giờ chịu thiệt vì không có văn hóa rồi chứ gì.

Phát Khâu Trung Lang Tướng nghiêm khắc mà nói còn trên cả Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta đó!” Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nói.“Cái gì, vậy là ông ta còn là cấp trên của chúng ta à!” Bàn Tử kinh ngạc nói.“Cũng có thể nói như vậy.” Người trước nói.“Hồ huynh, Vương huynh, tôi muốn mở quan tài, hai người cùng làm không?” Diệp Hạo Sơ thấy Hồ Bát Nhất hai người đang xì xào gì đó thì hỏi.“Diệp huynh, thực không giấu gì, hai chúng tôi là lần đầu xuống Đấu, còn mong Diệp huynh chỉ giáo nhiều.” Hồ Bát Nhất nói.“Chỉ giáo thì không dám, cùng nhau học hỏi thôi.” Diệp Hạo Sơ nói, rồi nhìn về phía quan tài.“Trời đất của tôi ơi, cái quan tài này lão quý lắm đây.” Bàn Tử với vẻ mặt mê tiền nói.“Diệp huynh chê cười rồi.” Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nói.Diệp Hạo Sơ không thấy có gì, cảm thấy Bàn Tử là người thật thà.

Hồi xem phim, anh đã rất thích Bàn Tử, mặc dù người này có hơi bốc đồng, mê tiền, nhưng lại là người có thể vì huynh đệ mà xả thân.

Hồ Bát Nhất cũng là người có trách nhiệm, hai người này đáng để kết giao.

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ.“Vậy chúng ta còn không mau mở quan tài đi.” Bàn Tử nói.“Khoan đã, quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy không thể phá vỡ!”“Quy tắc gì?” Bàn Tử khó hiểu.“Đó là trước khi mở quan tài, phải đặt một cây nến ở góc đông nam.” Hồ Bát Nhất vừa nói vừa thò tay vào ba lô lấy ra một cây nến, sau đó đặt ở góc đông nam.“Anh Hồ, sao lại phải đặt nến ạ, vì ở đây tối quá sao?” Anh Tử thấy hành động của Hồ Bát Nhất thì hơi tò mò hỏi.“Người thắp đèn, quỷ thổi đèn.

Gà gáy đèn tắt thì không lấy đồ của mộ.

Đây là truyền lại từ đời trước, cũng là khế ước giữa người sống và người chết.

Nếu chủ mộ đồng ý cho cậu lấy đồ đi, nến sẽ không tắt.

Nếu không đồng ý, nến sẽ tắt, khi đó không được lấy bất cứ thứ gì." Diệp Hạo Sơ giải thích."Đúng vậy, Diệp huynh nói đúng, không hổ là Phát Khâu Trung Lang Tướng." Hồ Bát Nhất khâm phục nói."Đọc sách nhiều thì biết nhiều hơn một chút thôi.""Vậy anh Diệp, nếu nến tắt mà chúng ta vẫn lấy đồ thì sẽ thế nào?" Anh Tử hỏi."Thi biến, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.""À, là như vậy ạ," Anh Tử trên mặt có chút không tự nhiên."Anh Tử, em ra xem cây nến, mấy anh em mình mở quan tài." Diệp Hạo Sơ nhìn Anh Tử nói.Anh Tử gật đầu rồi đi về phía cây nến.Phải nói là, cái quan tài này đặt ở đây cũng khá dọa người.

Diệp Hạo Sơ mặc dù hiện tại thực lực cường hãn, nhưng chưa có kinh nghiệm, trong lòng vẫn hơi hoảng.

Hồ Bát Nhất và bọn họ cũng chẳng khá hơn là bao, giống nhân vật chính, đều là 'lính mới'.Sau đó quan tài được mở, mấy người liền nhìn vào trong.

Bên trong nằm một vị tướng quân thân hình cao lớn, mặc áo giáp, đội mặt nạ.Bàn Tử thấy thi thể thì hơi hoảng, nói: "Này tiền bối, chúng tôi chỉ mượn của ngài vài bộ đồ về thôi, xin đừng trách.

Ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, sau này chúng tôi nhất định sẽ học tập tấm gương tốt, trung thành với cách mạng, trung thành với Đảng, dùng tiền của ngài để cải thiện đời sống nhân dân, cũng là tích thiện hành đức cho tiền bối!""Thôi đi, đừng nói nữa, thi thể lại bị cậu nói cho tỉnh dậy bây giờ." Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nói."Đồng chí Hồ Bát Nhất, ông có biết nói chuyện không hả, không thể nói điều gì tốt đẹp hơn được à?!" Bàn Tử kích động nói."Đừng nói nữa, mau lên

đi, thu dọn sớm thì xong việc sớm, tôi cứ có cảm giác chuyện chẳng lành sắp xảy ra." Hồ Bát Nhất lo lắng nói."Được rồi, ông cứ nghỉ đi, tôi làm cho, chuyện này Bàn gia đây thạo lắm!" Bàn Tử nói xong, tay chân thoăn thoắt lục lọi trên thi thể.Diệp Hạo Sơ đi tới, thấy Bàn Tử đang hớn hở nhìn hai miếng ngọc trên tay, còn chiếc mặt nạ thì bị Bàn Tử tiện tay vứt sang một bên, sắc mặt anh hơi kỳ lạ, thầm nghĩ nếu cậu ta biết cả cổ mộ này chỉ có chiếc mặt nạ đó là có giá trị, thì trong lòng sẽ nghĩ thế nào?"Lão Hồ, ông xem, tôi tìm được hai miếng ngọc này, thế nào, là đồ tốt chứ?" Bàn Tử nói."Ừm, màu sắc không tệ, chắc là đồ tốt." Hồ Bát Nhất bình tĩnh nói.Diệp Hạo Sơ thấy cảnh này thì rất cạn lời, đợi đến lúc biết sự thật thì bọn họ sẽ khóc không ra nước mắt.

Anh tiện tay lấy chiếc mặt nạ bỏ vào ba lô của Bàn Tử."Thôi được rồi, xong việc, chúng ta về thôi." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ tay nói."Anh... anh Hồ, nến... nến sao lại tắt rồi." Anh Tử kinh ngạc nói.Nghe lời Anh Tử nói, mấy người đều quay đầu nhìn về phía cây nến ở góc đông nam, 'phù' một tiếng, cây nến tắt.Hồ Bát Nhất sợ toát mồ hôi lạnh, đèn tắt thì không lấy đồ của mộ, đây là quy tắc của Mạc Kim.Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử nói: "Bàn Tử, bỏ ngọc về chỗ cũ!"Bàn Tử có chút không cam lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lão Hồ, cậu ta đành gật đầu.Nhưng Diệp Hạo Sơ một tay giữ vai cậu ta: "Không cần đâu."Bàn Tử sững sờ, bên tai truyền đến tiếng 'lạch cạch lạch cạch', quay đầu nhìn lại, là một con cương thi khổng lồ lông đỏ khắp người đang từ từ bò ra khỏi quan tài.Bàn Tử mặt cắt không còn giọt máu, lập tức ngồi phịch xuống đất.Anh Tử sợ hãi trốn sau lưng Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất dang hai tay che chắn cho Anh Tử và Bàn Tử."Anh Hồ, anh Diệp, đường ra bị bịt rồi." Anh Tử nói với giọng hơi nức nở."Vãi chưởng!" Bàn Tử quay đầu nhìn lại, cửa không biết từ lúc nào đã bị bịt kín."Bây giờ làm sao đây, Lão Hồ!" Bàn Tử lớn tiếng kêu lên."Làm sao được, là phúc thì không phải họa, là

họa thì không tránh được, liều với nó thôi." Lời cậu ta vừa dứt, đã nghe thấy một tiếng súng nổ, cơ thể con cương thi lông đỏ kia run rẩy một chút."Lão Hồ, chúng ta ra quân bất lợi rồi, lần đầu trộm mộ e là phải bỏ mạng ở đây rồi!" Bàn Tử nói.Lão Hồ trong lòng chùng xuống, xem ra con cương thi lông đỏ này đao thương bất nhập, ngay cả khẩu súng săn duy nhất của họ cũng không làm nó bị thương, e là thật sự phải bỏ mạng ở đây như Bàn Tử nói rồi."Lùi lại, để tôi." Nhưng lúc này, giọng Diệp Hạo Sơ truyền đến.Mấy người vô thức lùi lại vài bước, liền thấy Diệp Hạo Sơ một cú đá bay đã hạ gục con cương thi lông đỏ.Diệp Hạo Sơ cũng không ngờ mình có Thanh Long Huyết Mạch lại mạnh đến vậy, đơn giản là đùa giỡn con cương thi lông đỏ thôi.Cương thi lông đỏ đứng dậy, đầu tiên sững sờ hai giây, sau khi phát hiện trước mắt là con người thì lập tức nổi giận đùng đùng!Lúc này, trên người Diệp Hạo Sơ có một loại khí tức thần thánh, khiến nó cảm thấy bị uy hiếp.Sau đó nó gầm lên một tiếng giận dữ, bàn tay lớn vỗ về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nghiêng người né tránh, cắn ngón tay cho ra máu, rồi một ngón tay điểm vào mi tâm của cương thi lông đỏ.Trong tích tắc, đồng tử của cương thi lông đỏ giãn lớn, lập tức ngã vật xuống đất bất động, như thể kẻ vừa đứng dậy không phải là nó.Điều này khiến mấy người Hồ Bát Nhất phía sau há hốc mồm kinh ngạc."Diệp huynh, không, Lão Diệp, anh mạnh quá rồi đó!" Bàn Tử phấn khích hét lớn.Vừa nãy cậu ta còn nghĩ bọn họ đều phải bỏ mạng ở đây rồi, ai ngờ Diệp Hạo Sơ một mình đã hạ gục cương thi lông đỏ.Hồ Bát Nhất trong lòng cũng vui mừng, thầm than Diệp Hạo Sơ thật lợi hại, cương thi lông đỏ mạnh mẽ như vậy mà cũng bị anh ấy chế phục.Diệp Hạo Sơ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tiêu diệt cương thi lông đỏ.

Tiêu diệt sinh vật trong mộ có thưởng, anh đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.Sau khi dùng lửa thiêu rụi cương thi lông đỏ, cả nhóm đều đi

ra.“Tích, chúc mừng Túc chủ tiêu diệt cương thi lông đỏ (trung cấp) nhận được: Kỹ năng Song Chỉ Tham Động.”Ha ha ha, Song Chỉ Tham Động!

Vừa mới khoác lác với Lão Hồ bọn họ là Phát Khâu Trung Lang Tướng, giờ Hệ thống lại cho mình cái này, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà!“Hệ thống, mở thông tin cá nhân.”Túc chủ: Diệp Hạo SơHuyết mạch: Thanh Long Huyết MạchVật phẩm: KhôngSức mạnh: 6Tốc độ: 9Tinh thần: 10Kỹ năng: Song Chỉ Tham Động.Diệp Hạo Sơ nhìn thông tin của mình, hài lòng gật đầu, so với lần trước đã tăng không ít.Sau khi ra ngoài, Diệp Hạo Sơ lại một mình đi đến Quan Đông Yếu Tắc của Nhật Bản để điểm danh một lần, kết quả không làm anh thất vọng.“Tích, điểm danh thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được: Một thanh Hắc Kim Cổ Đao.”“Ngọa tào, Hắc Kim Cổ Đao, hàng hiệu Tiểu Ca, mình đây là muốn phát triển theo Tiểu Ca sao?” Diệp Hạo Sơ kích động nghĩ.Sau đó Diệp Hạo Sơ cùng mấy người Hồ Bát Nhất quay về thôn, nghỉ ngơi một đêm ở đó.

Ngày hôm sau, vội vã bắt xe lửa về Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha.Thủ đô.

Phan Gia Viên.Ba người ngồi xe lửa về kinh thành, điểm dừng chân đầu tiên chính là tiệm đồ cổ của Đại Kim Nha.

Lý do rất đơn giản, chỉ là muốn hỏi xem những bảo bối họ lấy được từ mộ đáng giá bao nhiêu tiền, tiện thể đổi lấy ít tiền dùng, ba người hiện tại đến cả ăn cơm cũng thành vấn đề.“Không có anh như thế, sao anh cứ toàn nói giúp thằng Tây vậy!

Anh giúp tôi nói với nó xem, cái giá này của tôi tuyệt đối công bằng!” Trong tiệm Phan Gia Viên, Đại Kim Nha đang lừa gạt một nữ phiên dịch và một người bạn nước ngoài.“Đại Kim Nha, Bàn gia chúng ta về rồi!” Bàn Tử lớn tiếng gọi.Còn Diệp Hạo Sơ thấy dáng vẻ

của Đại Kim Nha, quả nhiên y hệt trong nguyên tác, để tóc dài, trông như con khỉ, miệng còn đính một cái răng vàng lớn, kết hợp với nụ cười đó, đúng là một tên gian thương hoạt bát.Trong nguyên tác, Đại Kim Nha là một nhân vật rất quan trọng, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử có thể đến Tinh Tuyệt Cổ Thành là nhờ các mối quan hệ của Đại Kim Nha.

Dù sao Diệp Hạo Sơ cũng sẽ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến, sau này những đồ cổ lấy ra từ mộ vẫn phải nhờ Đại Kim Nha bán."Các vị xem, tiệm tôi lại có khách rồi!""Ôi chao!

Hồ gia, Bàn gia, thì ra là các vị!

Đại Kim Nha vừa nhìn, hóa ra là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, hai người này là khách quý, lập tức cười tủm tỉm đón chào."Còn vị gia này nữa, mời vào trong!" Đại Kim Nha nhìn thấy Diệp Hạo Sơ, hơi lạ mặt, nhưng sự thần bí toát ra từ người Diệp Hạo Sơ khiến người ta không dám coi thường, vừa nhìn đã biết người này không tầm thường!"Xem kìa, tiệm tôi lại có khách rồi, hay là thế này, anh cứ về suy nghĩ đi, nghĩ kỹ rồi quay lại, tiệm tôi không lo không có người mua đâu!" Nói xong, Đại Kim Nha lấy lại món đồ sứ đặt trên bàn."OK!!" Chỉ thấy, người nước ngoài có vẻ do dự kia rút từ túi ra một xấp tiền, đưa cho Đại Kim Nha.

Đếm xong, Đại Kim Nha mặt mày tươi rói, haizz, lại dụ dỗ thành công một đơn hàng rồi!Tiễn xong người bạn nước ngoài và nữ phiên dịch, Đại Kim Nha nói với Bàn Tử: "Ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm!""Bọn quỷ Tây đó, hồi liên quân tám nước đã cướp của chúng ta bao nhiêu đồ tốt, bây giờ tôi làm hai món hàng nhái đã có thể lừa họ xoay mòng mòng, còn coi như bảo bối nữa chứ!""Đúng vậy, xưa có Hoắc Nguyên Giáp đánh bại lực sĩ Nga, nay có Kim gia chúng ta lừa gạt của cải bất nghĩa của người Tây!" Bàn Tử nói."Thôi được rồi, Bàn gia cậu đừng có 'diễn' tôi nữa, các vị mới là đại gia thật sự,

tôi phục rồi!" Đại Kim Nha ngồi trên ghế sofa đối diện, nói với Diệp Hạo Sơ: "Vị gia này xưng hô thế nào?""Để tôi giới thiệu cho anh một chút, vị này là Diệp Hạo Sơ, Lão Diệp, huynh đệ của chúng tôi, truyền nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng đường đường chính chính.

Nếu không có anh ấy lần này xuống mộ, tôi và Bàn Tử chắc chắn đã không về được rồi!" Hồ Bát Nhất nói."Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi sớm đã nhìn ra Diệp gia không phải người phàm, quả nhiên là nhân tài xuất chúng, thân thủ phi phàm!" Đại Kim Nha vươn tay ra.Diệp Hạo Sơ cũng cười tươi đón chào, bắt tay với Đại Kim Nha, xem như đã quen biết."Không nói chuyện này nữa, Lão Kim, anh xem giúp chúng tôi, mấy món bảo bối ngọc bội chúng tôi 'đổ đấu' được từ mộ này đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử mong đợi hỏi.Nói rồi, Bàn Tử liền từ trong ngực lấy ra cặp ngọc bội quý báu mà cậu ta mang theo suốt đường.Đại Kim Nha nhận lấy, cầm hai miếng ngọc bội trong tay xem xét tỉ mỉ.

Khoảng hai phút sau, Bàn Tử đứng một bên lo lắng xoa tay, mong chờ câu trả lời của Đại Kim Nha."Tính khí của ba vị tôi cũng biết, tôi sẽ không lòng vòng nữa, cặp ngọc bội này phẩm chất bình thường, may mà là một đôi, vẫn đáng giá một chút tiền.""Lão Kim, rốt cuộc là đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử vội vàng hỏi."Hai vạn!" Đại Kim Nha giơ hai ngón tay."Năm nghìn!?" Đại Kim Nha lắc đầu."Năm vạn?!" Người sau cạn lời."Là năm mươi vạn!" Đại Kim Nha nói.Diệp Hạo Sơ nghe xong không cảm thấy gì, anh đã đọc qua nguyên tác, biết giá trị của chiếc mặt nạ này.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong thì hai người đều đổ rạp trên ghế sofa, đôi chân gần như mất hết sức lực."Năm mươi vạn!

Trời đất của tôi ơi!" Nghe vậy, Bàn Tử trực tiếp ngã từ ghế sofa xuống."Năm mươi vạn chỉ là giá sàn thôi, chiếc mặt nạ này tám mươi vạn cũng có người mua!" Đại Kim Nha cười nói.Bàn Tử gần như bị

dọa đến ngớ người, cả đời này tài sản chưa từng quá vạn, ngay cả Hồ Bát Nhất kiến thức rộng cũng phải đờ đẫn khi nghe đến tám mươi vạn.“Lão Diệp, vẫn là anh có mắt nhìn tốt, sau này Bàn Tử tôi sẽ đi theo anh, kiểu gì cũng phải chia cho tôi một vạn chứ?” Bàn Tử nói.Thấy vẻ mặt mê tiền của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lại thấy một trận ngượng ngùng.“Diệp gia, anh cứ để chiếc mặt nạ này ở chỗ tôi, tôi đảm bảo sẽ bán cho anh được giá tốt, đến lúc đó tôi sẽ kiếm một chút phí trung gian thôi, thế nào?”Phí trung gian thực ra chính là tiền công chuyển giao giao dịch.Thu mua mặt nạ thì kiếm được nhiều hơn là chỉ chuyển giao, nhưng Đại Kim Nha nhìn trúng con người Diệp Hạo Sơ, kết bạn với Diệp Hạo Sơ, sau này chẳng phải sẽ có vô số tiền sao?“Được thôi.” Diệp Hạo Sơ cũng sảng khoái đồng ý.Tư cách con người của Đại Kim Nha thì Diệp Hạo Sơ biết rõ, lão già này rất tinh ranh, biết làm ăn, hiểu đạo lý nước chảy thành sông.“Được rồi, Diệp gia sảng khoái, anh cứ yên tâm, tôi Đại Kim Nha nhất định sẽ bán cho anh được giá tốt!” Nói xong, Đại Kim Nha cẩn thận thu chiếc mặt nạ lại.“Kim gia, anh có mánh khóe kiếm tiền nào không, giới thiệu cho anh em chúng tôi với?” Hồ Bát Nhất lúc này nói.“Ai, đúng là có một chuyện rất hợp với các vị.” Đại Kim Nha nghĩ đến điều gì đó, lại nói.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ đại khái đã biết.Điều Đại Kim Nha nói chính là chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành do đội khảo cổ dẫn đầu.

Chương 2

Đại Kim Nha đã giải thích cho mấy người.Ba ngày sau, ba người Diệp Hạo Sơ đến khu trú đóng của đội khảo cổ.

Lấy một ít tiền từ Đại Kim Nha, ba người cũng đã thay một bộ đồ mới.Hồ Bát Nhất thay một bộ áo gió, giày da.Bàn Tử mặc áo khoác da, quần bò.Còn Diệp Hạo Sơ thay một bộ đồ bó sát màu đen có mũ, trông rất thần bí, nhưng sau lưng lại đeo một cái hộp màu đen, điều này khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử rất khó hiểu.“Này, Lão Diệp, cái hộp sau lưng anh là thứ gì vậy?” Bàn Tử không nhịn được hỏi.“Dùng để phòng thân.” Diệp Hạo Sơ cười đáp, thứ trong hộp sau lưng anh không phải gì khác, chính là Hắc Kim Cổ Đao mà Hệ thống đã thưởng.

Lần trước thưởng mà chưa lấy ra, bây giờ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành vừa hay có thể dùng đến.“Chắc là ở đây rồi, sao đến cả biển số nhà cũng không có vậy?”“Cậu biết gì chứ, đây gọi là ‘đại ẩn ẩn mình nơi phố thị’.” Hồ Bát Nhất cười nói, sau đó liền mở cửa.Vào đến khu trú đóng của đội khảo cổ, Diệp Hạo Sơ và những người khác liền đi vào.“Tích, nhiệm vụ điểm danh: Tháp Yêu Chín Tầng, phần thưởng chưa biết!”Cái gì, lần này phần thưởng chưa biết ư?

Diệp Hạo Sơ không biết cái Hệ thống chó má này rốt cuộc là sao nữa, Hệ thống của người khác đều là “lạc trôi” trời đất, ít nhất cũng là giọng chị gái quyền rũ hay giọng loli dễ thương, sao đến chỗ mình lại ra cái bộ dạng tệ hại này chứ?“Giáo sư Trần có ở đây không ạ?” Ba người Diệp Hạo Sơ vào trong phòng, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp.Mái tóc dài màu nâu hơi gợn sóng, chiếc quần bó sát tôn lên đôi chân thon dài, vóc dáng đơn giản là không thể chê vào đâu được, đây chính là nữ nhân vật chính Shirley Dương trong nguyên tác.“Thấy

không, người phụ nữ này chắc là nhà tài trợ của chúng ta lần này." Hồ Bát Nhất nói."Không tệ, dáng chuẩn ghê!" Bàn Tử nhìn một cái."Có phải đồng chí Tiểu Hồ, đồng chí Tiểu Vương và đồng chí Tiểu Diệp không?" Giáo sư Trần cười tủm tỉm từ trong phòng bước ra hỏi."Vâng, chúng tôi đây ạ.""Tôi là Hồ Bát Nhất.""Tôi là Vương Khải Tuyền.""Diệp Hạo Sơ."Mấy người bắt tay, Hồ Bát Nhất rất kính trọng Giáo sư Trần."Tiểu Hồ, tuổi trẻ mà tài giỏi thật đó, từng là liên trưởng của Quân Giải phóng, từng đi qua sa mạc, vượt qua sông băng.

Làm đội trưởng cho bọn mọt sách chúng tôi là thừa sức rồi!" Giáo sư Trần nắm tay Hồ Bát Nhất nói."Giáo sư Trần, ngài quá khen rồi, chúng tôi so với ngài vẫn chỉ là trình độ học sinh tiểu học thôi ạ!" Hồ Bát Nhất cung kính nói."Tiểu Hồ à, người chúng tôi yêu cầu lần này không chỉ cần có năng lực lãnh đạo, mà còn phải biết Thiên Tinh Phong Thủy bí thuật nữa." Giáo sư Trần cười nói với Hồ Bát Nhất."Lão Hồ, ông nói với bọn họ đi." Diệp Hạo Sơ nói với Hồ Bát Nhất."Khụ khụ, cái Thiên Tinh Phong Thủy bí thuật này còn có tên là Thiên Khung Thanh Nang thuật, là quyển Thiên tự trong Mười sáu chữ Phong Thủy bí thuật, cũng là một chương khó hiểu nhất trong đó.

Thời cổ đại, các đế vương quý tộc rất coi trọng chuyện hậu sự sau khi chết."Sau đó Hồ Bát Nhất liền thuật lại lời trong nguyên tác một lượt, khiến Giáo sư Trần và những người khác đều ngớ người ra.Nghe những lời Hồ Bát Nhất nói, Giáo sư Trần và Shirley Dương đều nhìn nghiêng, cảm thấy lần này đã tìm đúng người rồi.Sau khi nghe Hồ Bát Nhất giảng mười mấy phút, Shirley Dương cuối cùng nói: "Anh có thể tham gia.""Các anh là đi cùng Hồ tiên sinh?

Đội ngũ của chúng tôi không cần người vô dụng." Shirley Dương rất coi trọng chuyến đi sa mạc lần này, mặc dù Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Diệp Hạo Sơ là một đội, nhưng nếu không có kỹ năng đặc biệt thì cô ấy sẽ không đồng ý cho họ tham gia."Hai huynh đệ của tôi, một

người thân thủ tốt, một người bắn súng giỏi, bọn họ tham gia tuyệt đối không có vấn đề gì!" Hồ Bát Nhất kiên quyết nói."Hừ, Bàn gia tôi năm đó ở Cương Tỉnh từng tiễu phỉ đấy." Bàn Tử nói hăng say, Shirley Dương ngắt lời cậu ta: "Miếng ngọc bội trên cổ anh có thể cho tôi xem một chút không?""Ngọc bội ư?" Bàn Tử lấy miếng ngọc bội trên cổ xuống."Cô nói là cái này sao?" Bàn Tử cầm ngọc bội nói."Trên đó có Quỷ Động Văn mà các vị muốn tìm." Diệp Hạo Sơ lúc này chen lời.Giáo sư Trần nghe xong, vội vàng xem xét những ký tự trên ngọc bội."Quỷ Động Văn!

Là Quỷ Động Văn!" Giáo sư Trần kích động hét lớn."Là thật," Shirley Dương cũng nhìn một cái, kinh ngạc thốt lên."Vậy để đồng chí Tiểu Vương đi cùng vậy." Giáo sư Trần nói.Shirley Dương gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Sao anh lại biết Quỷ Động Văn, phải biết trên thế giới này không có nhiều người biết Quỷ Động Văn, anh là ai?""Đừng tò mò về đàn ông, vì tôi sợ em sẽ phải lòng tôi." Diệp Hạo Sơ nói một cách thần bí.Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ, mình biết cái quái gì đâu, nếu không phải đã đọc nguyên tác, quỷ mới biết đây là cái gì!Shirley Dương nghe xong sắc mặt đỏ bừng, nhưng rất nhanh cũng phản ứng lại.

Nói cho cùng, cô ấy lớn lên ở nước ngoài, so với phụ nữ trong nước thì phóng khoáng hơn."Cao kiến, thật là cao kiến!" Bàn Tử khâm phục nói với Diệp Hạo Sơ.Bàn Tử hiện tại đơn giản là sùng bái Diệp Hạo Sơ đến cực điểm, thân thủ tốt, lại đẹp trai, trình độ tán gái còn cao như vậy, đúng là tấm gương sáng cho thế hệ chúng ta!"Anh cũng có thể tham gia." Shirley Dương suy nghĩ một chút rồi nói với Diệp Hạo Sơ.Diệp Hạo Sơ lại biết Quỷ Động Văn.

Xem ra người này không hề đơn giản."Hoạt động lần này của chúng ta, mỗi người hai vạn đô la Mỹ, tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành thì tăng gấp đôi!

Ba vị thấy thế nào?”Hai vạn đô la Mỹ!

Lại còn là đô la Mỹ!Quy đổi ra Nhân Dân Tệ thì cũng gần hai mươi vạn!“Vãi chưởng, số tiền này đến quá dễ dàng rồi!” Bàn Tử kích động nghĩ.“Hơi ít!” Lúc này Diệp Hạo Sơ nói: “Chúng ta mỗi người năm vạn đô la Mỹ, tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành thì muốn thêm bao nhiêu tùy cô, hợp lý là được!”Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đồng loạt nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.“Lão Diệp, anh điên rồi à, hai vạn đâu có ít, sao anh còn dám đòi thêm chứ?” Bàn Tử ghé tai Diệp Hạo Sơ nói nhỏ.Hồ Bát Nhất cũng trợn mắt nhìn Diệp Hạo Sơ, cảm thấy anh bị điên mới dám ra giá đó.Hai người sợ chủ đầu tư bị Diệp Hạo Sơ chọc giận, đừng nói là năm vạn đô la Mỹ, hai vạn cũng e là không thành công.Shirley Dương cũng nhíu mày nhìn Diệp Hạo Sơ, cô vốn nghĩ giá mình đưa ra đã có thể khiến bọn họ hài lòng, ai ngờ Diệp Hạo Sơ lại “hét giá”!“Vì sao tôi phải trả cho anh cái giá đó?” Shirley Dương không từ chối, mà hỏi.Diệp Hạo Sơ từ từ đi đến bên cạnh Shirley Dương, sau đó cúi người, ghé vào tai cô nói: “Vì đây là cơ hội tốt nhất để em tự cứu mình, qua cái làng này thì không còn cái tiệm này nữa đâu.” Vừa dứt lời, cơ thể Shirley Dương chấn động, hoàn toàn sững sờ.Ánh mắt Shirley Dương gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông thần bí Diệp Hạo Sơ này, bắt đầu suy đoán thân phận của anh.

Theo cốt truyện trong nguyên tác, Shirley Dương là cháu ngoại của Bàn Sơn Đạo Nhân Trà Cô Tiếu.Mà tộc Bàn Sơn do bị nguyền rủa, dòng dõi này đều không sống quá năm mươi tuổi.Shirley Dương xuất phát đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, mục đích chính là Hộ Trần Châu, để cứu tộc Bàn Sơn.Liên tục hít sâu ba hơi, Shirley Dương mới bình tĩnh lại.Cô ấy có thể khẳng định người trước mắt này hoặc là có liên quan đến Bàn Sơn, hoặc là một tên trộm mộ.

Nếu không thì sẽ không có ai biết tộc Bàn Sơn bị nguyền rủa.“Cô

Dương, câu trả lời của em đâu?" Diệp Hạo Sơ cười nói.Dù sao Diệp Hạo Sơ cũng không lo thân phận trộm mộ của mình bị phát hiện, vì sớm muộn gì Shirley Dương cũng sẽ biết, hơn nữa ông bà tổ tiên của Shirley Dương chẳng phải đều là trộm mộ sao?"Được, tôi có thể đồng ý với anh." Shirley Dương bất đắc dĩ, nghiến răng đồng ý.Diệp Hạo Sơ thấy Shirley Dương đồng ý, trên mặt lộ ra nụ cười.Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.Năm vạn đô la Mỹ!

Cảm giác cứ như nằm mơ vậy!"Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!" Diệp Hạo Sơ cười nói."Vì đã đưa ra cái giá cao như vậy, tôi cũng sẽ không úp mở với các vị nữa." Shirley Dương nói: "Mặc dù chuyến này chúng ta đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng còn phải đi qua Côn Luân Băng Xuyên một chuyến nữa."Nghe đến Côn Luân Băng Xuyên, sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi.Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, người sau xua tay nói không sao.Diệp Hạo Sơ biết, Côn Luân Băng Xuyên là nỗi đau không thể xóa nhòa của Hồ Bát Nhất, tất cả chiến hữu của anh ấy đều bị trùng lửa thiêu sống ở đó.Nhưng hiện tại Hồ Bát Nhất không từ chối, hiển nhiên là đã bị năm vạn đô la Mỹ làm cho lung lay.

Ba ngày sau, nhóm Diệp Hạo Sơ cùng đội khảo cổ lên chuyến tàu hỏa đi đến Cương Tỉnh.

"Lão Hồ, sao suốt dọc đường này trông ông có vẻ ưu tư thế?" Bàn Tử ngồi bên cạnh thấy Hồ Bát Nhất có biểu hiện lạ liền hỏi.

Hồ Bát Nhất thoáng do dự, sau đó kéo Bàn Tử và Diệp Hạo Sơ vào trong nhà vệ sinh.

"Băng xuyên Côn Luân ở đó rất nguy hiểm!" Hồ Bát Nhất châm một điếu thuốc, kể cho hai người nghe về những chuyện đã xảy ra thời ông còn đi lính.

Diệp Hạo Sơ thì tâm bình khí hòa, anh đã đọc qua nguyên tác nên

biết rõ ở đó có gì.

Bàn Tử thì khác, nghe mà kinh hồn bạt vía, đặc biệt là loại Hỏa Phiêu Trùng kia, trên đời này lại có loại trùng có thể thiêu cháy con người sao!

Những chuyện xảy ra mấy ngày qua quả thực đã làm mới thế giới quan của Bàn Tử.

Ba người đứng trong nhà vệ sinh, không ai lên tiếng.

"Lão Hồ, ông định thế nào?" Diệp Hạo Sơ lên tiếng trước, anh biết Hồ Bát Nhất vẫn luôn bị ám ảnh bởi băng xuyên Côn Luân.

Lão Hồ im lặng không nói gì.

"Lão Hồ, lão Diệp, hai ông bảo ba chúng ta dù gì cũng là Mạc Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng đường đường chính chính, chẳng lẽ lại bị mấy con trùng nhỏ bé dọa sợ sao?" Bàn Tử kích động nói.

"Đúng, các ông nói đúng, mấy con trùng nhỏ thì đáng gì, được, chúng ta đi Côn Luân!" Hồ Bát Nhất cũng bị lời của Bàn Tử làm cho cảm động.

Thấy tinh thần Hồ Bát Nhất đã quay trở lại, Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử nhìn nhau cười ý nhị.

"Ba vị, có thể sang chỗ tôi bàn bạc một chút không, tôi có chuyện cần tìm mọi người." Dương Tuyết Lê hôm nay mặc một chiếc áo khoác da ôm sát, buộc tóc đuôi ngựa, trông rất gọn gàng và tinh anh.

Cả khuôn mặt lộ ra làm đôi mắt trông to hơn, tinh tế và xinh đẹp vô cùng!

Dương Tuyết Lê nói xong liền đi về toa xe của mình.

"Cô em người Mỹ này nghe lén chúng ta nói chuyện à?" Bàn Tử

hỏi.

Còn Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất không nói gì, đi thẳng về phía toa của Dương Tuyết Lê.

Đến nơi, họ thấy ba người: Dương Tuyết Lê, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách – người mà trong nguyên tác khá là đáng ghét.

Diệp Hạo Sơ không hẳn là ghét Giáo sư Hách nhưng cũng chẳng có thiện cảm gì.

Trong nguyên tác, nếu không phải tại ông ta thì đã không có nhiều chuyện như vậy, cuối cùng còn mất mạng.

"Hồ tiên sinh, đây có phải loại trùng ông từng thấy năm đó không?" Dương Tuyết Lê đưa cho Hồ Bát Nhất mấy tấm ảnh.

Hồ Bát Nhất nhìn ảnh, nhíu mày: "Đúng thế." "Loại trùng này được gọi là The Beetle on Fire, tiếng Trung gọi là Hỏa Phiêu Trùng, hiện nay nó chỉ xuất hiện trong nhật ký của các nhà thám hiểm và ghi chép khảo cổ, người ta vẫn luôn nghĩ nó chỉ là truyền thuyết." Dương Tuyết Lê nói.

"Nó không phải truyền thuyết đâu!" Diệp Hạo Sơ nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng.

Dương Tuyết Lê nhìn về phía anh: "Anh cũng biết Hỏa Phiêu Trùng sao?" "Nói chính xác thì nó không gọi là Hỏa Phiêu Trùng mà là Thi Huỳnh (Đom Đóm Xác)." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ngơ ngác.

Dương Tuyết Lê và Giáo sư Trần nhìn nhau, có vẻ Diệp Hạo Sơ thực sự biết gì đó.

"Sở dĩ gọi là Thi Huỳnh vì chúng chỉ sống ở những nơi đầy rẫy xác chết.

Nói cách khác, không có xác chết thì loại trùng này không thể tồn

tại, đó cũng là lý do khiến Thi Huỳnh dần tuyệt chủng.” Diệp Hạo Sơ giải thích.

Thi Huỳnh?

Chẳng phải là Hỏa Phiêu Trùng sao?

Dương Tuyết Lê và Giáo sư Trần rất thắc mắc.

“Loại trùng này chỉ có trong một số ít mộ huyệt, không chỉ cần lượng lớn xác chết làm thức ăn mà còn cần không gian hoạt động nhất định, mộ huyệt bình thường không nuôi nổi đâu.” “Ý anh là dưới băng xuyên Côn Luân có một ngôi mộ cực lớn, bên trong có rất nhiều xác chết?” Dương Tuyết Lê liên tưởng ngay.

“Đúng, những con trùng này chắc là do chủ nhân ngôi mộ dùng để bảo vệ mộ huyệt, nên tôi đoán dưới băng xuyên Côn Luân có di tích Ma Quốc cổ đại.” Diệp Hạo Sơ đáp lại.

“Cái gì, di tích cổ đại?

Thế thì bên trong chắc có nhiều bảo bối lắm nhỉ?” Bàn Tử phấn khích.

Tâm địa Bàn Tử đúng là lớn thật, trong tình huống này người ta lo nguy hiểm, còn ông ta lại chỉ nhớ đến bảo vật!

Nhóm Giáo sư Trần nghe xong thì vô cùng kích động, không ngờ đồng chí Diệp Hạo Sơ này lại hiểu biết sâu rộng đến vậy.

Dương Tuyết Lê đứng bên cạnh cũng không khỏi rạo rực, cha cô năm xưa trên đường đi Tinh Tuyệt cổ thành đột ngột đổi hướng sang Côn Luân.

Chắc chắn ở đó có câu trả lời cô mong muốn, có lẽ cuốn nhật ký của cha cô cũng ở đó.

Giáo sư Trần và Dương Tuyết Lê nhìn Diệp Hạo Sơ, cảm thấy

lần này đã tìm đúng người, lượng kiến thức dự trữ của người này còn phong phú hơn cả chuyên gia như họ!

Có Diệp Hạo Sơ tham gia, nắm chắc thành công hơn hẳn!

Hai ngày sau, nhóm Diệp Hạo Sơ đến băng xuyên Côn Luân.

"Giáo sư, mọi người chú ý an toàn, chúng tôi đợi các vị khải hoàn trở về!" Giáo sư Trần liên hệ với bộ đội vũ trang địa phương, chuyến này còn có vài binh sĩ đi theo vào trong.

Những người lính này phần lớn đều biết Hồ Bát Nhất, là đồng đội cũ của ông.

Diệp Hạo Sơ chú ý đến một chiến sĩ trẻ tên là Ca Oa, trong nguyên tác Ca Oa đã hy sinh vì cứu mọi người, lần này Diệp Hạo Sơ không thể để cậu ấy chịu chung số phận được.

Dưới sự dẫn dắt của bộ đội, mọi người bắt đầu hành trình tìm kiếm băng xuyên Côn Luân.

Đi được khoảng 3 giờ, ai nấy đều mệt lử, ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Anh Diệp, ở đây có nước nóng, anh uống chút cho ấm người." Trong đội khảo cổ có một cô gái hiền lành tên là Diệp Di Tâm, thấy Diệp Hạo Sơ mặc phong phanh nên quan tâm hỏi han.

"Không sao, em uống đi, anh không lạnh." Diệp Hạo Sơ nhìn cô gái lương thiện này rồi đáp.

"Tôi nói này lão Diệp, cơ thể ông đỉnh thật đấy, trời lạnh thế này mà mặc mỏng dính!" Bàn Tử vừa xoa tay vì lạnh vừa cảm thán nhìn bộ quần áo mỏng manh của Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ chỉ cười, anh tự nhiên không thể nói cho họ biết mình có huyết mạch Thanh Long nên chẳng sợ hàn lạnh.

Diệp Di Tâm nhìn Diệp Hạo Sơ với đôi mắt sáng ngời, vừa đẹp

trai, học vấn cao, lại khỏe mạnh, đúng là người đàn ông hoàn hảo!

Điều này khiến trái tim thiếu nữ lần đầu biết rung động của cô có chút xao xuyến.

Đi thêm một giờ nữa, mọi người cuối cùng cũng tìm thấy hang băng.

Hang này nằm dưới chân một ngọn núi tuyết, tạo thành một khe nứt tự nhiên khổng lồ.

Đội khảo cổ dựng trại, chuẩn bị dây thừng leo núi và giày đinh để xuống hang.

Khi mọi người đang chuẩn bị, Diệp Hạo Sơ mở chiếc hộp đen dài vẫn đeo sau lưng ra, bên trong là phần thưởng từ hệ thống – Hắc Kim Cổ Đao.

Khi nắm lấy chuôi đao, anh cảm thấy hơi nặng nhưng vung vẩy vài cái đã thích nghi ngay.

Chương 3

Thấy Diệp Hạo Sơ cầm đao, ai nấy đều kinh ngạc.

Dương Tuyết Lê có kiến thức uyên bác, liếc mắt đã thấy cây đao này không phải vật tầm thường.

"Lão Diệp, hóa ra trong hộp của ông đựng cây đao này à, trông đẹp đấy, hôm nào kiếm cho Bàn gia tôi một cây với!" Bàn Tử săm soi cây đao nói.

Diệp Hạo Sơ cười không đáp, thầm nghĩ: Đao này là tôi nhận thưởng từ hệ thống, đào đâu ra cây thứ hai cho ông, chẳng lẽ đi cướp đao của Tiểu Ca?

Tuy hiện tại có huyết mạch Thanh Long nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn biết tự lượng sức, anh chắc chắn chưa phải đối thủ của Tiểu Ca.

Thực lực của Tiểu Ca là cấp độ trần nhà của thế giới đạo mộ này rồi!

Nhưng anh tin có hệ thống, sau khi điểm danh ở các cổ mộ, thực lực sớm muộn sẽ vượt qua Tiểu Ca.

"Tôi xuống thám thính trước, không ai biết bên dưới thế nào, rất có thể sẽ gặp những hiện tượng không thể giải thích hoặc sinh vật lạ.

Bất kể tình huống nào cũng phải giữ bình tĩnh." Diệp Hạo Sơ cảnh báo mọi người rồi chuẩn bị xuống hang.

"Tôi đi cùng anh!" Lúc này Dương Tuyết Lê cũng không chịu thua kém, người phụ nữ này có kỹ năng leo núi cấp thế giới.

Diệp Hạo Sơ liếc nhìn cô một cái rồi không nói gì, cứ thế đi xuống.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lê một tay thả dây, chân đạp vách đá, quan sát xung quanh rất thành thục, tốc độ rất nhanh.

Nhưng cô chưa đi được bao xa thì Diệp Hạo Sơ đã đuổi kịp.

Cứ mỗi khi thả dây được ba bốn mét, Diệp Hạo Sơ lại thực hiện một cú nhảy, rồi dựa vào quán tính bật lại, đạp vách đá tiếp tục thả dây, cách làm này đúng là liều mạng!

Mọi người nhìn mà đờ đẫn, Dương Tuyết Lê còn chưa nhảy được một nửa thì Diệp Hạo Sơ đã chạm đất.

"Anh làm thế nguy hiểm quá!" Dương Tuyết Lê trách móc.

"Tôi biết chút khinh công, đối với tôi không là gì cả." Diệp Hạo Sơ không giải thích thêm, anh có huyết mạch Thanh Long, cơ thể đã sớm vượt xa người thường, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Thu dây lại, Diệp Hạo Sơ hỗ trợ đón nhóm Hồ Bát Nhất xuống.

Nửa giờ sau, mọi người đã xuống đông đủ.

Sau đó, nhóm Diệp Hạo Sơ tiếp tục đi sâu vào trong.

Đột nhiên một thanh niên trong đội khảo cổ chỉ vào góc tối không xa hét lên: "Xác chết, đằng kia có một cái xác!" "Ngậm miệng lại, chỉ là một cái xác thôi mà, có gì mà làm loạn lên!" Hồ Bát Nhất gắt lên.

Ở trong này không biết chuyện gì sẽ xảy ra, vạn nhất tiếng hét dẫn quái vật đến thì xong đời.

Thanh niên kia vội bịt miệng lại, sau đó mọi người đi về hướng anh ta chỉ.

Quả nhiên, ở đó nằm một cái xác, tay vẫn còn nắm chặt một khẩu súng ngắn.

"Đây là người trong đội thám hiểm của cha tôi, tôi từng thấy trang bị của họ, giống hệt thế này." Sắc mặt Dương Tuyết Lê rất khó coi.

“Hóa ra là vậy, nói cách khác là chúng ta tìm đúng chỗ rồi.” Giáo sư Trần lên tiếng.

“Vậy tại sao người của đội thám hiểm lại chết ở đây?” “Tôi cũng không rõ, nhưng chắc chắn có liên quan đến nơi chúng ta sắp tới.

Năm đó mục tiêu của cha tôi là cổ thành, nhưng giữa đường lại quay về Côn Luân, chắc chắn có nguyên do.

Chỉ cần tìm được cuốn nhật ký, chắc chắn sẽ hé mở được bí mật.” Dương Tuyết Lê nói.

“Đã vậy thì chúng ta mau xuất phát thôi, người này may mắn là không bị Hỏa Phiêu Trùng tấn công, nếu không e là xác cũng chẳng còn!” Hồ Bát Nhất cảm thán.

Cái chết của đồng đội năm xưa vẫn còn mồn một trước mắt!

Hy vọng sẽ không có bất trắc nào xảy ra.

Sau khi Hồ Bát Nhất dứt lời, đội ngũ lại tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến cửa một hang động.

Nhìn cái hang sâu không thấy đáy, Diệp Hạo Sơ nhắc nhở: “Tôi nhấn mạnh lại lần nữa, sau khi vào trong, tuyệt đối không được tách hàng, rõ chưa?

Ngoài ra đừng gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Giữ yên lặng để tránh thu hút quái vật, tôi tin là các người đã thấy kết cục của cái xác lúc nãy rồi.” Nghe Diệp Hạo Sơ nói, mọi người đều gật đầu.

Bài học từ cái xác kia vẫn còn đó, nên họ không dám khinh suất, đặc biệt là cậu thanh niên vừa hét lúc nãy giờ tự bịt chặt miệng mình.

Mọi người tiếp tục đi, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy tí

tách.

"Ơ, phía trước hình như có động tĩnh, tiếng này giống sông ngầm, chẳng lẽ ở đây có một con sông ngầm sao?" "Lên xem là biết ngay chứ gì?" Diệp Hạo Sơ thản nhiên nói rồi bước tiếp.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước một con sông ngầm.

Lúc này, mọi người đã thấm mệt vì phải leo xuống vách đá cao như vậy, đặc biệt là trong đội còn có người già như Giáo sư Trần, nên cả nhóm tạm nghỉ chân.

Nhưng họ vừa mới ngồi xuống, Diệp Di Tâm đã chỉ vào vách đá gần đó, ngạc nhiên nói: "Giáo sư Trần, thầy mau lại xem, những hoa văn này lạ quá." "Hoa văn sao?" Giáo sư Trần nghe thấy liền đi tới.

Ông dùng đèn pin soi lên vách đá, chỉ thấy trên đó dày đặc những hoa văn, lại có cảm giác gì đó rất quen thuộc.

Trong lúc mọi người đang thắc mắc, Diệp Hạo Sơ lên tiếng: "Đây không phải hoa văn gì cả, mà là chữ viết Quỷ Động của tộc Tinh Tuyệt.

Không tin thì mọi người cứ nhìn miếng ngọc bội của Bàn Tử là biết." Bàn Tử nghe vậy liền tháo miếng ngọc đeo trên cổ xuống, quả nhiên giống hệt lời Diệp Hạo Sơ nói.

Trên đó chính là chữ Quỷ Động.

Sau đó Giáo sư Trần và học trò vội vàng chép lại toàn bộ chữ trên tường.

Xong xuôi, đội ngũ lại xuất phát.

Vì phía trước chỉ có một con đường là sông ngầm, nên mọi người đành phải lội nước qua sông, cũng may nước không sâu lắm, nếu không chưa chắc đã qua được.

Trong lúc đi, có người nói: "Băng xuyên Côn Luân này cũng chẳng thấy nguy hiểm gì nhỉ!" "Phải đấy, cứ lo lắng hão huyền, chẳng thấy hiểm nguy đâu." Vì đi mãi mà không gặp sự cố, mọi người bắt đầu chủ quan.

Nghe vậy, Diệp Hạo Sơ cười lạnh: "Chưa gặp nguy hiểm gì, chuyện đó chưa chắc đâu!" "Ý gì thế lão Diệp, ông đừng dọa Bàn gia tôi chứ?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Kìa, nhìn phía trước đi." Diệp Hạo Sơ thản nhiên chỉ xuống sông.

"Không phải chứ lão Diệp, chẳng có gì cả mà, ông đừng có dọa người, không biết người dọa người sẽ chết người à?!" Bàn Tử nói.

"Tôi chẳng rảnh dọa các người." Diệp Hạo Sơ nói xong liền rút Hắc Kim Cổ Đao, dùng tay hất một tảng đá lớn xuống nước.

Ngay khi mọi người còn đang thắc mắc anh làm gì, mặt nước đột nhiên nổi lên một con quái vật khổng lồ, nó há cái miệng đỏ ngòm máu lao về phía họ.

"Vãi chưởng, quái vật gì thế này?" "Quái vật, quái vật lớn quá!

Cứu mạng!" "Chúng ta phải làm sao đây?" Đội ngũ vốn đang trật tự bỗng chốc hỗn loạn.

Cũng không trách được, con quái vật này trông thực sự rất hung dữ.

Thấy mọi người hoảng loạn, Diệp Hạo Sơ quát lên: "Còn đứng đần ra đấy làm gì?

Mau sang bờ bên kia đi, còn không đi định đứng đây chờ chết à?" "Đúng, mau sang bờ bên kia!" Nhóm khảo cổ sực tỉnh, vội vã chạy lên bờ.

Mấy người lính cầm súng định bắn trả, nhưng chưa kịp bóp cò thì

Diệp Hạo Sơ đã ngăn lại: "Đừng dùng súng, trong hang này chắc chắn còn có quái vật khác, tiếng súng mà làm chúng tỉnh giấc thì coi như tàn đời." "Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ đánh tay đôi với con quái vật này?" Dù là binh sĩ có tâm lý tốt cũng bị con quái vật dọa cho khiếp vía, nói gì đến đánh xáp lá cà.

"Yên tâm, con quái vật này cứ để tôi, các anh đi bảo vệ Giáo sư Trần đi." Diệp Hạo Sơ nói xong liền cầm Hắc Kim Cổ Đao lao về phía con quái vật.

"Hống!

Hống!" Con quái vật gầm rú, thân hình đồ sộ của nó như núi đổ ập xuống Diệp Hạo Sơ.

Nếu bị cái khối khổng lồ đó đè trúng, không chết cũng tàn phế.

Nếu là người thường thì đã không biết làm sao, nhưng Diệp Hạo Sơ đâu phải người thường?

Chỉ thấy anh bật nhảy một cái, lao thẳng lên lưng quái vật.

Tiếp đó, anh vung đao chém mạnh một nhát vào lưng nó.

Con quái vật gầm lên thảm thiết, điên cuồng giãy giụa hòng hất anh xuống, nhưng Diệp Hạo Sơ đã chuẩn bị trước, mặc cho nó lắc lư thế nào anh vẫn bám chắc.

Sau đó, anh liên tiếp chém từng nhát đao xuống.

Chém đến vài chục nhát, con quái vật mới ngừng giãy giụa, máu nhuộm đỏ cả một khúc sông.

Chương 4

Rõ ràng nó đã chết.

Sau khi hạ gục quái vật, Diệp Hạo Sơ bước lên bờ.

Đợi sẵn từ lâu, Vương Bàn Tử lao tới: "Ha ha ha, lão Diệp, ông thực sự quá đỉnh!

Con quái vật như thế mà cũng xử được." Lúc này Dương Tuyết Lê cũng bước tới, trong mắt lộ vẻ ngưỡng mộ: "Đa tạ anh, vừa rồi nếu không có anh, e là nhiệm vụ của chúng ta thất bại rồi." "Làm việc cho người thì phải giúp người tiêu tai thôi, được rồi, quái vật chết rồi, đi tiếp thôi." Diệp Hạo Sơ thản nhiên nói.

Cả nhóm đi tiếp, không lâu sau họ đã chứng kiến một cảnh tượng cả đời không quên.

Trong thạch quật chứa đầy những xác chết dày đặc, phía trước hố xác có một tòa tháp tầng, tòa tháp rực lên ánh sáng xanh lam quỷ dị, khiến không gian hang động thêm phần khủng khiếp.

"Vãi chưởng, đây là nơi nào mà chết nhiều người thế?" Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

Nhìn đâu cũng thấy xác chết, chắc phải đến hàng vạn cái xác!

Ai mà ngờ trong một cái hang xác nhỏ bé lại chứa nhiều thi thể đến thế.

"Đây chắc là Cửu Tầng Yêu Tháp rồi." Diệp Hạo Sơ nói.

"Đúng, đồng chí Tiểu Diệp nói đúng, đây chính là Cửu Tầng Yêu Tháp." Giáo sư Trần tiếp lời: "Truyền thuyết kể rằng đây là hình thức mai táng theo lăng tẩm của các đời quân vương Ma Quốc cổ đại.

Những tòa tháp này không chỉ có một, năm đó tôi cũng từng gặp nhưng không còn nguyên vẹn thế này." "Lăng tẩm quân vương Ma Quốc?

Vậy là ở đây có nhiều đồ cổ lắm đúng không?" Bàn Tử lại phấn khởi.

Bàn Tử vừa mới sợ hãi, nghe đến lăng tẩm là đổi thái độ ngay, quân vương lăng tẩm thì chắc chắn đầy bảo bối, tiện tay lấy hai món là phát tài rồi!

"Đồ cổ là cái gì, phong cách kiến trúc và văn hóa của tòa tháp này mới đáng nghiên cứu.

Nếu phá giải được bí mật của nó, có thể mở ra một chương mới cho lịch sử!" Giáo sư Trần có chút khinh khỉnh nói.

Ông không quan tâm đồ cổ đáng giá bao nhiêu, ông chỉ quan tâm văn hóa Ma Quốc.

"Thôi được rồi, thầy nghiên cứu văn hóa của thầy, tôi nghiên cứu đồ cổ của tôi, hai ta nước sông không phạm nước giếng, thế nào?" Bàn Tử tham tài nói.

"Không được, đồ cổ ở đây có giá trị nghiên cứu rất cao, anh không được mang đi!" Giáo sư Trần kiên quyết.

Trong lúc Bàn Tử và Giáo sư Trần đang tranh cãi kịch liệt, Diệp Hạo Sơ thầm gọi: "Hệ thống, điểm danh Cửu Tầng Yêu Tháp!" "Tích, điểm danh Cửu Tầng Yêu Tháp thành công, phần thưởng: Một thẻ thân phận." "Cái gì, thẻ thân phận là cái quái gì?

Có tác dụng gì?" Diệp Hạo Sơ thầm hỏi.

"Ký chủ, thẻ thân phận có thể giúp anh biến thành bất kỳ ai, thuộc bất kỳ thế lực hay gia tộc nào." "Đỉnh thế sao?" Diệp Hạo Sơ phấn khích.

“Ký chủ có sử dụng ngay không?” “Bây giờ chưa dùng, để lúc nào rảnh đã.” Diệp Hạo Sơ thoát khỏi ý thức hệ thống, thấy Bàn Tử và Giáo sư Trần vẫn đang cãi nhau.

Anh nhíu mày nói: “Hai người bớt lời đi, nếu làm kinh động đến giấc ngủ của 'họ', chúng ta coi như xong đời đấy, đừng nói nghiên cứu tháp với đồ cổ, sống sót rời khỏi đây được không còn là vấn đề.” “Lão Diệp, ông đừng dọa tôi, ở đây toàn xác chết, người chết thì kinh động kiểu gì?” Bàn Tử nhìn quanh.

“Đúng, người chết thì không sao, nhưng Hỏa Phiêu Trùng thì có.

Mọi người nhìn ánh xanh dày đặc trên Cửu Tầng Yêu Tháp kia đi, không thấy quen sao?” Diệp Hạo Sơ chỉ tay về phía tòa tháp.

“Ánh xanh?

Quen?

Hỏa Phiêu Trùng?

Lão Diệp, ý ông là...” Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

“Đúng, đúng như ông đoán, những ánh xanh phía trước toàn bộ là do Hỏa Phiêu Trùng phát ra.

Ánh sáng đủ để thắp sáng cả khu này thì các người tự nghĩ xem có bao nhiêu con, nếu làm chúng tỉnh giấc, hậu quả thế nào chắc tôi không cần nói nữa chứ?” Diệp Hạo Sơ lạnh giọng.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử và Giáo sư Trần đang tranh cãi cũng vội im bặt.

Có đến hàng vạn con Hỏa Phiêu Trùng, nếu chúng tỉnh dậy thì chỉ có con đường chết.

“Ơ, cái gì thế này?” Diệp Di Tâm nhìn đám tro trắng dưới đất, tò mò hỏi.

“Đừng động vào, đó là tro xương người.

Có vẻ người này trước khi chết đã bị Hỏa Phiêu Trùng tấn công, năm xưa đồng đội tôi cũng chết như vậy.” Hồ Bát Nhất vội ngăn lại.

Nghe thấy thế, những người trong đội khảo cổ đang định lại gần đều tản ra, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Dù biết Hỏa Phiêu Trùng tấn công người nhưng khi tận mắt thấy cảnh tượng này, họ vẫn khó lòng chấp nhận, một con người sống sờ sờ bị thiêu thành tro bụi, quá trình đó chắc chắn thê thảm vô cùng.

“Hay là chúng ta đi đi.” “Không được, tôi nhất định phải tìm thấy di vật của cha tôi.

Chưa tìm thấy, tuyệt đối không rời đi.” Dương Tuyết Lê kiên định nói.

“Nhưng cô Dương, cô không thể để chúng tôi chết theo cô chứ?

Nhiều Hỏa Phiêu Trùng thế kia, lỡ chúng tỉnh lại thì đúng là thảm họa.

Chúng tôi nhận nhiệm vụ là bảo vệ các người, phối hợp thám hiểm chứ không phải đi bồi táng.” Một người lính già trong đội lên tiếng.

“Mọi người có thể đi trước, đợi tôi lấy được đồ sẽ quay lại hội quân!” Dương Tuyết Lê trịnh trọng nói.

Đúng thế, những người này không nhất thiết phải chết cùng cô.

Nhưng cô có lý do nhất định phải đến Tinh Tuyệt cổ thành, và cuốn nhật ký trong di vật của cha chính là chìa khóa.

Vì vậy, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải lấy được nó.

“Không được!

Cô Dương, chúng tôi cũng phải đảm bảo an toàn cho cô." Người lính già lại lên tiếng.

Tuy nhiên Dương Tuyết Lê không để tâm, cô lao thẳng về phía trước, nhanh chóng đến cửa Cửu Tầng Yêu Tháp.

Thấy vậy, người lính già rất sốt ruột, bảo vệ người trong đội là nhiệm vụ cấp trên giao, nếu cô thương nhân ngoại kiều này mà chết thì rắc rối to.

Diệp Hạo Sơ lúc này lên tiếng: "Mọi người đợi ở đây, tôi đi cứu cô ấy." Dù sao Dương Tuyết Lê cũng là vợ tương lai của anh, không thể để cô ấy xảy ra chuyện được!

Chẳng mấy chốc, Diệp Hạo Sơ đã đuổi kịp Dương Tuyết Lê tại cửa tòa tháp.

"Sao anh lại qua đây?" Dương Tuyết Lê kinh ngạc hỏi, vì Cửu Tầng Yêu Tháp lúc này chẳng khác gì hang hùm miệng cọp, sơ sảy một chút là mất mạng, vậy mà Diệp Hạo Sơ vẫn dám tới, cô thực sự không hiểu nổi.

"Tôi không tới thì một mình cô lấy được nhật ký chắc?

Đừng phí lời nữa, lấy đồ nhanh rồi rời khỏi đây.

Chỗ này không nên ở lâu." Diệp Hạo Sơ nói rồi khẽ đẩy cửa bước vào trong.

"Cảm ơn anh." Dương Tuyết Lê có chút cảm động.

Trong lúc nguy hiểm thế này vẫn có người sẵn lòng giúp mình, thực sự khiến cô nảy sinh lòng cảm mến.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mà mỹ nhân cũng khó qua ải anh hùng vậy!

Đặc biệt trong khoảnh khắc sinh tử này, lòng Dương Tuyết Lê

không khỏi gợn sóng.

Nhưng cô nhanh chóng nén lại cảm xúc, cô biết rõ vận mệnh của mình, là truyền nhân của dòng họ Bàn Sơn, họ không thể sống quá 50 tuổi nếu không tìm thấy Mộc Trần Châu để giải lời nguyền.

Đây không phải lúc yêu đương, quan trọng nhất là tìm bản đồ đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Nghĩ đoạn, cô bước theo vào trong tháp.

Họ nhanh chóng vào sâu bên trong tháp.

Diệp Hạo Sơ đã đọc nguyên tác nên biết nhật ký ở đâu, anh tìm thấy rồi ném cho Dương Tuyết Lê: "Quyển này đúng không?" "Đúng rồi, chính là nó." Dương Tuyết Lê lật xem qua một lượt.

"Được rồi, cô quay lại trước đi, tôi vào sâu bên trong xem một chút." Diệp Hạo Sơ nói xong không đợi cô trả lời đã đi vào phía sâu nhất.

Anh cảm giác sâu trong tòa tháp này có gì đó, dù nguyên tác không nhắc tới nhưng anh rất tò mò.

Dù sao ở đây không có đội khảo cổ làm vướng chân, trong nguyên tác chính vì một người trong đội chụp ảnh quên tắt đèn flash mới làm Hỏa Phiêu Trùng thức giấc.

Diệp Hạo Sơ đi tiếp, đập vào mắt anh là một cỗ quan tài đỏ tươi.

Đang định mở ra xem bên trong có gì thì anh nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ phía sau.

Người thường chắc chắn không nghe thấy, nhưng từ khi có huyết mạch Thanh Long, thính lực và thị lực của anh đã thăng tiến vượt bậc.

Chương 5

Diệp Hạo Sơ quay đầu lại, hóa ra là Dương Tuyết Lê.

“Hừ, tôi biết ngay các anh là bọn trộm mộ mà, giờ thì bị tôi bắt quả tang rồi nhé!” Dương Tuyết Lê cười nói.

“OK, tôi ngửa bài luôn, tôi đúng là kẻ trộm mộ, chẳng lẽ tổ tông nhà cô không phải trộm mộ chắc?” Diệp Hạo Sơ bình thản đáp.

“Rốt cuộc anh là ai?

Sao anh lại biết nhiều thế?” Dương Tuyết Lê lùi lại một bước hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, yên tâm, tôi không hại cô đâu.” Diệp Hạo Sơ nói: “Tôi còn biết dòng tộc Bàn Sơn của các cô bị dính lời nguyền, không ai sống quá 50 tuổi.

Đó là lý do tổ tiên các cô đời đời xông pha các cổ mộ để tìm hạt Mộc Trần.” Dương Tuyết Lê đờ người ra, đôi mắt to tròn mở lớn trông cực kỳ đáng yêu.

Sao anh ta chuyện gì cũng biết thế này?

Lộ sạch bí mật rồi, trong khi cô chỉ biết mỗi cái tên của anh ta thôi.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ không quan tâm đến cô nữa, anh bước tới bên quan tài, dùng tay sờ soạng tìm kiếm.

“Anh mau quay lại cùng tôi đi, ở đây nguy hiểm lắm!” Dương Tuyết Lê thấy anh sờ soạn cỗ quan tài thì vội vàng can ngăn.

Diệp Hạo Sơ không để ý, hai ngón tay anh chạm trúng một nút bấm, nhấn nhẹ một cái, nắp quan tài lập tức mở ra.

Bên trong nằm một nữ thi mặc áo đỏ, xung quanh là những món đồ bồi táng tinh xảo.

Điều đáng nói là dung mạo nữ thi này rất xinh đẹp, cứ như đang ngủ vậy, nếu không phải nằm trong quan tài thì chẳng ai tin đây là một người đã chết cả nghìn năm.

"Này, Diệp Hạo Sơ, anh có nghe tôi nói không hả?!" Thấy anh phớt lờ mình, Dương Tuyết Lê giận dữ hét lên.

Diệp Hạo Sơ đang nhìn nữ thi thì đột nhiên bản năng mách bảo có gì đó nguy hiểm.

Anh nhận ra mắt nữ thi đã mở trừng trừng nhìn mình, hai tay cô ta chộp lấy cánh tay anh, móng tay cắm sâu vào da thịt, thi độc lập tức xâm nhập vào cơ thể.

Diệp Hạo Sơ cảm thấy cơ thể nóng ran, một luồng sức mạnh huyền diệu đổ dồn vào người, huyết mạch Thanh Long bùng nổ!

Oanh!!

Trong chớp mắt, cơ thể anh phát ra một luồng thanh quang mạnh mẽ, làm rách nát quần áo, một hình xăm Thanh Long bá đạo hiện lên trên người anh, kéo dài từ ngực ra sau lưng như thể thực thể sống!

Máu trong người sôi sùng sục, sức mạnh cuồng bạo khiến Diệp Hạo Sơ cảm giác mình có thể xé toạc cả bầu trời.

Nữ thi như thể sợ hãi anh, vội buông tay ra.

Ngay lập tức, Diệp Hạo Sơ ra tay, tay phải nắm chắc Hắc Kim Cổ Đao, vạch một đường qua lòng bàn tay trái, máu tươi phủ đầy thân đao, chém bay đầu nữ thi chỉ trong một nhát.

Dương Tuyết Lê đứng bên cạnh nhìn mà đờ đẫn cả người.

Mãi đến lúc này, sức mạnh huyết mạch mới từ từ lắng xuống.

Hộc... hộc...

Thể lực tiêu hao quá lớn, mất máu nhiều lại bị thương, Diệp Hạo

Sơ trực tiếp ngất đi!

Thấy anh ngã xuống, Dương Tuyết Lê vội chạy lại ôm lấy anh: "Diệp Hạo Sơ, anh không sao chứ, tỉnh lại đi!" Dương Tuyết Lê thấy vết móng tay trên tay anh, máu chảy ra có màu đen, biết anh trúng thi độc thì vô cùng hoảng hốt, trúng thi độc thì coi như hết cứu sao?

Trong lúc cô đang tuyệt vọng khóc lóc, hình xăm Thanh Long trên người anh lại hiện lên, cả người anh đỏ rực, mạch máu nổi cuồn cuộn.

Cô phát hiện máu của Diệp Hạo Sơ đang tự kháng cự lại thi độc.

Khoảng 5 phút sau, cánh tay anh đã lành lặn như cũ, không giống như vừa bị thương.

Cảnh tượng này làm Dương Tuyết Lê sững sờ!

Đây có còn là con người nữa không?

Máu mà có thể tiêu diệt được thi độc!

Cô thầm đoán xem Diệp Hạo Sơ rốt cuộc là ai.

Ngay cả ông ngoại cô năm xưa nếu trúng thi độc chắc cũng không có cách nào tự khỏi.

Còn cả hình xăm Thanh Long này nữa!

Hồi nhỏ ngoại công có kể người nhà họ Trương ở Đông Bắc đều có hình xăm, nhưng là hình xăm Kỳ Lân chứ không phải Thanh Long.

Vậy anh không phải người nhà họ Trương, rốt cuộc anh là ai?

Dương Tuyết Lê thầm tự hỏi trong lòng.

Đúng lúc Dương Tuyết Lê đang nghĩ ngợi thì Diệp Hạo Sơ chậm rãi mở mắt.

Anh thấy Dương Tuyết Lê đang ôm mình, còn đầu mình thì vừa

vặn đặt lên chỗ mềm mại của cô.

Thơm quá, to quá, không biết cô nàng Mỹ này ăn gì mà lớn được thế nhỉ!

Khi Diệp Hạo Sơ đang mơ màng với những ý nghĩ không lành mạnh, Dương Tuyết Lê phát hiện anh đã tỉnh.

Cô vội vàng buông anh ra, mặt đỏ bừng, không dám nhìn anh.

Diệp Hạo Sơ đứng dậy, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, chắc là do mất máu quá nhiều.

Diệp Hạo Sơ đi đến trước quan tài, nhìn thấy cái xác nữ thi đầu một nơi thân một nẻo, liền lẩm bẩm: "Mẹ kiếp!

Nếu không phải tiểu gia có Thanh Long huyết mạch, hôm nay chắc chắn bỏ mạng ở đây rồi!

Làm tiểu gia thảm hại thế này, lấy chút đồ tùy táng của mày chắc không quá đáng đâu nhỉ!" Nói rồi, Diệp Hạo Sơ lập tức nhét hết đồ tùy táng trong quan tài vào ba lô.

May mà trước đó hỏi Bàn Tử xin cái ba lô lớn, không thì chắc chắn không đựng đủ!

Dương Tuyết Lê thấy cảnh này thì ngớ người ra, Diệp Hạo Sơ vừa rồi oai phong lẫm liệt đâu rồi?

Cái thằng ngố này là Diệp Hạo Sơ sao?

Chẳng lẽ bị Bàn Tử lây nhiễm rồi?

"Anh thích đồ cổ đến vậy sao?" Dương Tuyết Lê không kìm được hỏi.

"Không, tôi thích tiền cơ, mấy thứ này đều là tiền mà!" Diệp Hạo Sơ đáp.

“Em có tiền, em có thể cho anh tiền, sau này anh đừng trộm mộ nữa, việc đó tổn âm đức, tai họa con cháu đời sau, không bằng rửa tay gác kiếm đi!” Dương Tuyết Lê nhìn Diệp Hạo Sơ khuyên nhủ.

“Ồ?!

Vậy em là ai của tôi?

Em nói muốn cho tôi tiền sao?

Vậy em có nuôi tôi không?

Tôi ăn khỏe lắm đó nha.” Thấy Dương Tuyết Lê như vậy, Diệp Hạo Sơ không nhịn được trêu chọc.

“Anh... em!” Dương Tuyết Lê đỏ mặt, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, sao mà đấu lại được với cái loại lão dê xồm như Diệp Hạo Sơ này chứ!

Sau đó, hai người quay lại cửa động, hội họp với mọi người.

“Lão Diệp, Bàn gia nhớ anh muốn chết, sao hai người giờ mới về?

Có phải làm chuyện gì tốt rồi không?” Bàn Tử nháy mắt nháy mày hỏi.

Rồi đưa cho Diệp Hạo Sơ một bộ quần áo.

Cũng đúng, hai người ra ngoài, Diệp Hạo Sơ cởi trần, Dương Tuyết Lê mặt đỏ bừng, người tinh mắt đều nhìn ra được.

“Vậy thì oan uổng chúng tôi quá rồi, chúng tôi có làm gì đâu, tiểu gia tôi mê man một lúc, chẳng biết gì cả, chẳng lẽ Dương Tuyết Lê đã làm gì tôi lúc tôi hôn mê?!” “Chuyện tốt gì chứ, đừng có nói bậy!” Liếc nhìn Dương Tuyết Lê, Diệp Hạo Sơ nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, không tệ, cái ba lô cậu đưa trước đó phát huy tác dụng lớn rồi!” Bàn Tử vẻ mặt mơ màng.

Vẫn là Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh, nói gì đó với Bàn Tử, sau đó,

Bàn Tử lập tức kích động không thôi.

“Vẫn là Lão Diệp đáng tin nhất!” “Được rồi, về rồi nói.” Diệp Hạo Sơ đáp.

Sau đó, cả đoàn người đều bình an trở về, không thiếu một ai.

Chương 6

"Lão Diệp, anh mang báu vật gì từ Tháp Yêu Chín Tầng về thế?" Bàn Tử về đến nơi liền không nhịn được hỏi.

"Cậu tự xem đi!" Diệp Hạo Sơ đưa ba lô cho cậu ta.

Thấy Bàn Tử sốt ruột, anh bật cười.

Nói rồi, Bàn Tử liền cầm lấy ba lô, hớn hở mở ra.

"Trời đất quỷ thần ơi!

Nhiều báu vật thế này!

Cái ly thủy tinh này!

Viên Dạ Minh Châu to thế này!… Lão Diệp vẫn là anh lợi hại!" Bàn Tử nhìn đống đồ cổ trong ba lô mà mắt sáng rực.

Ngay cả Hồ Bát Nhất vốn luôn điềm tĩnh, khi thấy đống đồ cổ này cũng không giữ được bình tĩnh nữa!

Xem xong, Bàn Tử trả lại ba lô cho Diệp Hạo Sơ.

Tuy cậu ta tham tiền, nhưng biết rõ đây là do Diệp Hạo Sơ tự mình lấy ra, hai người họ chẳng giúp được gì.

Cậu ta sẽ không đi đòi Diệp Hạo Sơ.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai ông cứ chọn thoải mái đi!

Tôi còn nhiều lắm!" Diệp Hạo Sơ nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

"Không không không!

Chúng tôi có giúp được gì đâu, không thể lấy được!" Lão Hồ kiên quyết nói.

"Anh em mình khách sáo làm gì?

Hơn nữa, Lão Hồ, hai ông chẳng phải nói với tôi là muốn đưa người làng đi làm giàu sao?

Còn nữa, gia đình mấy chiến hữu của ông không cần tiền sao?" Diệp Hạo Sơ nói.

Lão Hồ nghe xong câu này thì không nói gì nữa, trong lòng ghi nhớ ân tình này.

Anh và Bàn Tử mỗi người chọn hai món.

"Hệ thống, tao giết nữ thi áo đỏ vẫn chưa được thưởng đúng không!?" Diệp Hạo Sơ hỏi.

"Tích, thưởng khi giết chết nữ thi ngàn năm: Nhẫn không gian x5!" Cái gì, nhẫn không gian!

Đây đúng là đồ tốt mà, còn là trang bị tiêu chuẩn của nhân vật chính nữa chứ!

Sau này sẽ tiện lợi hơn nhiều rồi.

Lại còn thưởng một lúc 5 cái, Diệp Hạo Sơ chỉ cần một cái là đủ rồi, nếu mang bốn cái còn lại ra bán, vậy thì phát tài rồi.

Phải biết rằng thế giới đạo mộ này không thể sánh với thế giới huyền huyễn, e rằng trên thế giới này chỉ có Diệp Hạo Sơ sở hữu nhẫn không gian!

"Hệ thống, cái này dùng thế nào vậy?" Diệp Hạo Sơ cầm nhẫn không gian ngắm nghía.

"Tích, nhỏ một giọt máu là được." Hệ thống.

Nghe xong, Diệp Hạo Sơ nặn một giọt máu ra, nhỏ lên chiếc nhẫn, trong đầu anh xuất hiện một không gian rộng khoảng 100 mét vuông.

Sau đó, anh cất Hắc Kim Cổ Đao và những món đồ cổ lấy từ Tháp Yêu Chín Tầng vào trong đó.

Chờ mọi việc xong xuôi sẽ đi tìm Đại Kim Nha, bảo ông ta liên hệ người mua giúp tôi.

Mọi người nghỉ ngơi một ngày, lập tức lên tàu hỏa đi Cương Tỉnh.

Ngồi tàu hỏa ba ngày, cả đoàn cuối cùng cũng đến Cương Tỉnh, tới nhà khách ở huyện thành.

Mọi người trong phòng tiếp tân thảo luận chuyện đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Cuốn nhật ký chúng ta tìm được, trên đó đúng là có đường đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng điều quan trọng nhất là chúng ta cần tìm một hướng dẫn viên quen thuộc địa hình trước khi khởi hành!" Dương Tuyết Lê nói.

"Tôi đã hỏi thăm rồi, ở đây có một người nổi tiếng nhất, cũng là người duy nhất có thể dẫn đường vào sa mạc trong mùa gió lớn, tên là An Lực Mãn.

Nhưng ông ta nhân phẩm không tốt lắm, tôi sợ đến lúc đó lại xảy ra chuyện!" Diệp Hạo Sơ lúc này nói.

"An Lực Mãn?

Ông ta là người thế nào, người anh nói đó có tìm được không?" Dương Tuyết Lê mở miệng nói. (Nhân phẩm có tốt hay không không quan trọng, mình đâu phải kẻ dễ bắt nạt, khẩu súng trong tay mình là đồ trang trí chắc?) "An Lực Mãn ấy hả, ông ta là bản đồ sống của sa mạc này, hơn nữa còn nuôi một đàn lạc đà rất giỏi.

Dù là lạc đà hay hướng dẫn viên, không ai bằng ông ta được.

Chuyện này ngay cả trẻ con ở đây cũng biết." Diệp Hạo Sơ nói.

Nói đến đây, ba người nhìn nhau, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Ý

kiến của tôi rất đơn giản, lần này vào sa mạc, nhất định phải tìm được hướng dẫn viên phù hợp.

Tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không tạm gác lại, trọng điểm là phải đưa anh em mình trở về an toàn." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Dương Tuyết Lê cũng lên tiếng bày tỏ: "Lạc đà là thứ chúng ta chắc chắn cần, và một hướng dẫn viên cũng rất quan trọng.

Vấn đề nhân phẩm duy nhất, tôi tin rằng chỉ cần chúng ta đưa ra một cái giá khiến An Lực Mãn hài lòng thì sẽ không có vấn đề gì!" Giáo sư Trần nghe vậy cũng gật đầu, đồng ý với chuyện này.

Mọi người nói xong, Dương Tuyết Lê và Hồ Bát Nhất đi tìm An Lực Mãn, còn Diệp Hạo Sơ thì tự mình đi chuẩn bị vật tư cho chuyến đi sa mạc lần này.

Diệp Hạo Sơ đã chuẩn bị mấy chục thùng nước trong nhẫn không gian, ở sa mạc, nước là thứ quan trọng nhất.

Trong nguyên tác, nhóm Hồ Bát Nhất còn chưa tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành đã suýt chết khát.

Diệp Hạo Sơ tuyệt đối không muốn trải nghiệm cảm giác không có nước uống ở sa mạc.

Trước khi đêm xuống, Hồ Bát Nhất và mấy người đã quay về.

Thấy mọi người trở lại, Diệp Hạo Sơ vẫn hỏi một câu mang tính tượng trưng.

"Thế nào rồi?

Chuyện hướng dẫn viên giải quyết ổn thỏa chưa?" Chưa đợi Dương Tuyết Lê và mọi người mở miệng, Bàn Tử đã đắc ý lên tiếng trước.

"Chứ còn gì nữa, mấy người cũng chẳng nhìn xem ai ra tay?

Cái lão già đó còn muốn chỉ thu tiền mà không làm việc, Lão Hồ nhà ta vừa ra tay, vài câu nói là đã xử lý ông ta xong xuôi rồi.” Về kết quả này, Diệp Hạo Sơ không hề bất ngờ.

Trong nguyên tác, chính An Lực Mãn đã dẫn Hồ Bát Nhất vào sa mạc.

Dù An Lực Mãn này nhân phẩm không ra sao, nhưng ông ta quý lạc đà của mình như con ruột, chỉ cần đến lúc đó lấy lạc đà của ông ta ra uy hiếp là được.

“Được rồi, mọi người hôm nay nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!” Hồ Bát Nhất nói.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, mọi người đều rất phấn khởi.

Đối với đội khảo cổ của họ, không có gì hấp dẫn hơn thành cổ, mộ cổ.

Còn việc chỉ nghỉ một ngày ư?

Chuyện đó hoàn toàn không thành vấn đề!

Ngày thứ hai, Dương Tuyết Lê mời mọi người ăn một bữa ngon, vì là ngày cuối cùng trước khi vào sa mạc, nên đã nướng cả một con cừu.

Tiếc thật, không thể mang theo ăn dọc đường được, món ngon thế này có lẽ cả tháng tới không được ăn nữa rồi.

Sáng sớm, An Lực Mãn đã đến nhà khách.

Bị Hồ Bát Nhất nắm thóp, ông ta cũng chẳng còn cách nào.

Vì mấy con lạc đà quý báu của mình.

Hơn nữa, lần này thù lao nhận được còn nhiều hơn những lần trước.

Chỉ mong mấy người này cuối cùng không chịu nổi, giống như những người trước đây, nhiều nhất là đi đến rìa sa mạc là không chống đỡ được nữa.

Diệp Hạo Sơ kiểm tra lại một lượt những thứ đã chuẩn bị.

Đúng lúc này, Giáo sư Hách bỗng từ bên ngoài đi vào.

"Đồng chí Tiểu Hồ, lại đây, lại đây!" Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo Giáo sư Hách vài bước.

Chương 7

"An Lực Mãn làm hướng dẫn viên không được, tôi không đồng ý." Hồ Bát Nhất nghe vậy liền cau mày, chuyện đã nói xong mà lại bị người khác lật kèo, ai cũng không muốn.

Nhưng giữ nguyên tắc dân chủ, Hồ Bát Nhất vẫn hỏi: "Giáo sư Hách có ý kiến gì?" "Tôi đã hỏi thăm rồi, nhân phẩm của người này có vấn đề đó.

Chúng ta không thể giao sự an toàn tính mạng của mình vào tay loại người này được, lỡ như ở sa mạc ông ta tham tài hại mệnh thì sao?

Lỡ như ông ta bỏ chúng ta lại trong sa mạc thì sao?" "Chuyện này không phải là không thể xảy ra, nhưng có tôi và Bàn Tử canh chừng, chắc không sao đâu!" Hồ Bát Nhất kiên nhẫn nói.

"Thế nhưng...! " Giáo sư Hách còn muốn nói gì đó.

"Ái Quốc à, mỗi lần công tác dã ngoại đều khó tránh khỏi nguy hiểm, cậu cũng là thành viên cũ của đội khảo cổ rồi.

Tuyến đường lần này là do chúng tôi đã khảo sát kỹ, Tiểu Hồ cũng có kinh nghiệm sa mạc, An Lực Mãn này là bản đồ sống của sa mạc, tôi nghĩ chúng ta nên dùng người thì không nghi ngờ." Lúc này, Diệp Hạo Sơ cũng lên tiếng: "Nếu không có người quen thuộc Tứ Độc Ám Hà dẫn đường, chúng ta sẽ không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy nên An Lực Mãn nhất định phải đi cùng chúng ta." Diệp Hạo Sơ không có thiện cảm gì với Giáo sư Hách, người này cố chấp lại không nghe lời khuyên, trong nguyên tác người này sẽ chết ở sa mạc.

Nếu ông ta tự tìm cái chết, thì Diệp Hạo Sơ cũng không có cách nào.

Mọi người đều nói vậy rồi, Giáo sư Hách một mình đã thành độc mộc nan chi.

Thế nên, ông ta cũng đành đồng ý.

"Con biết rồi!

Thầy đã chuẩn bị cả đời vì Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." Tuy nhiên, họ vừa nói xong, An Lực Mãn lại muốn mở miệng.

Đây là mánh khóe quen thuộc của ông ta, trước tiên dọa cho người ta sợ, đến lúc đó vừa không phải vào sa mạc lại vừa kiếm được tiền, sướng ơi là sướng!

"Các người đã bàn bạc xong chưa?

Tôi có lời muốn nói.

Bây giờ là mùa gió, là lúc nguy hiểm nhất trong sa mạc, các người muốn đi chịu chết sao?

Gặp phải bão cát, giữ mạng là quan trọng nhất, đừng trách tôi." Lời của An Lực Mãn khiến mọi người thấp thỏm trong lòng.

Hồ Bát Nhất không nhịn được cau mày nói: "Ông lão, ý ông là sao đây?

Rốt cuộc ông muốn nói gì?

Chẳng phải là tiền sao, đúng không?" Tuy nhiên, chưa đợi An Lực Mãn nói, Diệp Hạo Sơ đã lên tiếng: "Ông ta nói đúng, cũng không đúng.

Ông ta bây giờ chỉ muốn dọa chúng ta, muốn chúng ta từ bỏ.

Nhưng ông ta không nói dối, mùa gió là lúc nguy hiểm nhất trong sa mạc.

Coi như là thiên tai đi, bão cát đen các người đã từng nghe qua

chưa?" "Bão cát thổi lên, cát đánh vào mặt cũng thấy đau.

Cát che kín trời đất, đến mức các người không nhìn rõ phương hướng.

Có thể tưởng tượng được, đến lúc đó sẽ như thế nào, vậy nên nếu các người chưa chuẩn bị sẵn sàng cái chết, thì đừng đi nữa!" "Vẫn là tiểu ca này có kiến thức đó nha, lão già này không qua mặt được cậu.

Vì cậu đã biết nguy hiểm rồi, thì hãy khuyên nhủ họ đi, đừng để họ đi chịu chết chứ." Hà ha, tôi thấy ông nghĩ nhiều rồi, không nói họ, tôi cũng muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mà.

Nghe lời Diệp Hạo Sơ nói, Dương Tuyết Lê lập tức mở miệng: "Tôi nhất định phải đi, Giáo sư Trần và mọi người có đi hay không thì có thể bàn bạc một chút, ngoài ra ba người các anh nhất định phải đi!" Hồ Bát Nhất nghe vậy có chút cạn lời: "Cô Dương yên tâm, ba chúng tôi đã nhận tiền của cô thì sẽ không bỏ mặc khách hàng." Lúc này, Giáo sư Trần cũng quay đầu nói với mấy người: "Nếu nguy hiểm lớn như vậy, vậy các cậu vẫn nên cân nhắc một chút đi.

Tôi tin rằng có Đồng chí Tiểu Hồ, Đồng chí Tiểu Diệp ở đây, chúng ta cũng có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành." Giáo sư Hách bình thường rất tôn kính thầy mình, lúc này nghe vậy lập tức mở miệng: "Thưa thầy, con chắc chắn sẽ đi cùng thầy, trước khi đến đây con đã nghĩ kỹ rồi.

Giống như thầy nói, khảo cổ nào mà không có nguy hiểm chứ." Hách Ái Quốc nói xong liền quay đầu nhìn ba thành viên trẻ của đội khảo cổ, sau đó họ lập tức giật mình, rồi ba người vội vàng bắt đầu bày tỏ ý muốn đi.

Thấy vậy, Giáo sư Trần có chút an ủi, khảo cổ học thì cần phải có dũng khí tiến lên không sợ chết như vậy.

“Được rồi, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị xuất phát.” Sau đó, đoàn 10 người lên đường.

Vì lý do sức khỏe, Diệp Di Tâm của đội khảo cổ không đi, ở lại nhà khách đợi họ trở về.

Diệp Hạo Sơ cũng mừng, vì anh không muốn cô bé lương thiện như vậy chết trong Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Ngày đầu tiên vừa xuất phát, Diệp Hạo Sơ đã phát hiện ra một số vấn đề.

Trước đây khi đọc sách, xem phim anh từng thấy mấy người này thật ngu ngốc, giờ tự mình tham gia vào lại không thể không quản.

Khi ăn cơm nghỉ ngơi, Diệp Hạo Sơ tập hợp mọi người lại, mở miệng nói: “Mọi người chờ chút, tôi phát hiện một vấn đề, hình như các vị có chút không coi trọng sa mạc thì phải?” Lời Diệp Hạo Sơ vừa dứt, vẻ mặt mọi người dường như đều là như vậy.

Không chỉ họ, ngay cả Hồ Bát Nhất dường như cũng nghĩ vậy, dù sao khi diễn tập ở sa mạc họ cũng không tiến vào sâu bên trong, hơn nữa còn đi cùng đại đội, cũng không phải lo lắng nhiều như bây giờ.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ thật sự tò mò trong nguyên tác vận may của họ phải tốt đến mức nào mới không chết ở sa mạc.

“Được thôi, chuyện có kính sợ sa mạc hay không chúng ta có thể nói sau, nhưng bây giờ tôi có một điều muốn nói.

Trong sa mạc cực kỳ thiếu nước, tốc độ uống nước của các vị quá nhanh.

Không chỉ vậy, khi ăn cơm ở sa mạc các vị còn nghĩ đến việc rửa tay trước?

Sao vậy?

Cảm thấy mang nhiều nước quá à?

Hay là con sông chúng ta đi qua trên đường khiến các vị cảm thấy không thiếu nước nữa?" Diệp Hạo Sơ cười lạnh nói.

Mặc dù anh có nước trong nhẫn không gian, nhưng hiện tại anh không muốn bại lộ, đương nhiên phải khiến họ tiết kiệm nguồn nước.

Nhất thời mọi người đều có chút tức giận, họ không hiểu, chẳng phải chỉ là dùng chút nước thôi sao?

Chẳng phải nói trên đường có điểm bổ sung nước sao?

Đến lúc đó bổ sung chẳng phải được rồi sao?

Lúc này, An Lực Mãn đang ngồi một bên, từ nãy đến giờ không nói gì, liền mở miệng: "Tiểu ca này là người hiểu chuyện đó nha.

Với tốc độ dùng nước như các người, e rằng chúng ta phải thay đổi lộ trình rồi.

Tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu mất thêm thời gian trên đường đâu, hơn nữa các người tốt nhất nên cầu nguyện chúng ta vào sâu trong sa mạc còn tìm được nước đó." An Lực Mãn vừa dứt lời, mấy người đều nhìn qua, Vương Bàn Tử trực tiếp mở miệng: "Lão già, ông có ý gì?" "Bạn bè à, tôi không có ý gì cả, tiểu ca này rất hiểu sa mạc đó nha, các người cứ để cậu ấy giải thích đi." Nhất thời từng đôi mắt đều nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, chỉ có An Lực Mãn vẫn tự mình hút thuốc.

Thấy ánh mắt của mấy người, Diệp Hạo Sơ dừng lại một chút rồi mở miệng: "Sa mạc thay đổi liên tục, đặc biệt là vào mùa gió ở sâu trong sa mạc, rất nhiều nguồn nước sẽ biến mất trong quá trình sa mạc dịch chuyển, và những nguồn nước mới cũng sẽ xuất hiện." "Vì vậy, có thể trong sa mạc sẽ xuất hiện nguồn nước mới, nhưng chưa chắc đã ở vị trí cũ.

Nên khi đi trong sa mạc, bất kể lúc nào, cũng phải giữ cho mình một đường lui.

Đừng cứ nghĩ rằng mình hiện tại vẫn còn nước, đủ để chống đỡ đến nguồn nước tiếp theo, bởi vì các người sẽ không bao giờ biết được nguồn nước tiếp theo có còn tồn tại hay không." Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt mấy người đều thay đổi, họ nhìn bàn tay sạch sẽ của mình mà bỗng thấy có chút chướng mắt.

Nhất thời mấy người đều cảm thấy tự trách, không dám nhìn Diệp Hạo Sơ.

Sau đó, cả đoàn cuối cùng cũng tiết kiệm nguồn nước.

Đường về phía Tây đi liên tục 3 ngày, trong 3 ngày này họ đã đi qua Sông Khổng Tước và tiến vào sa mạc thật sự.

Nhiệt độ trong sa mạc cao hơn họ tưởng, lượng nước tiêu thụ tuy đã được tiết kiệm, nhưng vẫn hao hụt không ít.

Đi suốt chặng đường này, họ mới biết hóa ra trong sa mạc cũng có cây, mỗi cây đều là hồ dương cổ thụ.

Chúng từng cây một như rồng bay vút trời, nhưng tất cả cành cây đều nghiêng ngả xiêu vẹo, cứ như thể con rồng này đang chạy trong sa mạc vậy.

Ngày hôm đó, tia nắng đầu tiên của buổi sáng chiếu xuống, mặt trời mọc từ đường chân trời phía Đông, nhuộm đỏ những đám mây cuối trời.

Những cồn cát nhấp nhô trong đại mạc được phủ lên một lớp ánh sáng rực rỡ, những cây hồ dương khô cằn và cát vàng lượn sóng đều được nhuộm thành màu vàng hồng.

Những sắc thái đậm đà này đã tạo nên một bức tranh tráng lệ giữa trời đất.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng dù nhìn bao nhiêu lần đi nữa, cũng đều có một cảm giác hùng vĩ tráng lệ.

Do muốn tránh cái nắng gắt buổi trưa, họ đã đi suốt đêm.

Lúc này đang đi rất mệt mỏi, thấy cảnh sắc này không khỏi tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Dương Tuyết Lê tranh thủ lúc mọi người đang nghỉ ngơi, vừa chụp ảnh vừa cảm thán khen ngợi: "Sa mạc đẹp quá, mọi người nhìn cây hồ dương kia kìa, đúng là một con thần long vàng óng trong sa mạc!" Trong lúc mọi người đều bị cảnh đẹp thu hút, Diệp Hạo Sơ thấy bầu trời có ráng đỏ như máu.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt anh thay đổi, lập tức lớn tiếng hô: "Tất cả lên lạc đà, đừng có đứng ngây ra nữa!" "Bàn Tử, Lão Hồ, buộc chặt tất cả nước vào, tuyệt đối đừng để quên.

Giáo sư Hách, ông giúp Giáo sư Trần lên lạc đà, nhất định phải cố định chắc chắn, đừng để Giáo sư Trần ngã xuống." Nhìn thấy biến cố đột ngột xảy ra, mọi người nhất thời không biết làm gì.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng hô lên, mặc dù anh không biết vì sao Diệp Hạo Sơ đột nhiên làm vậy, nhưng vẫn chọn tin tưởng.

"Đừng có ngớ ngẩn nữa, mau hành động đi, Bàn Tử, nhanh chóng kiểm tra!" Khoảnh khắc này mọi người mới hoàn hồn, trong lòng mỗi người đều dâng lên một sự bất an mơ hồ.

Hồ Bát Nhất vốn đã nhận ra điều bất ổn, mặc dù anh chưa từng trải qua loại thời tiết này, nhưng cũng từng nghe nói "ráng sớm không ra cửa, ráng chiều đi ngàn dặm", tình hình trước mắt rõ ràng không phải là điềm lành.

Chương 8

Hồ Bát Nhất nhanh chóng đến bên An Lực Mãn, gấp gáp hỏi: "Ông lão, có phải xảy ra chuyện rồi không?" An Lực Mãn gật đầu, giữa hai lông mày ẩn chứa sự nghiêm trọng: "Đúng vậy đó, mây trên trời đang chảy máu rồi, Hồ Đại chắc là nổi giận rồi, sa mạc này lại sắp nổi gió nữa rồi!" An Lực Mãn nói xong đã đi về phía lạc đà.

Khoảnh khắc này Hồ Bát Nhất còn tưởng An Lực Mãn chuẩn bị dẫn đội bỏ chạy, nhưng không ngờ An Lực Mãn lại chậm rãi thong dong lấy ra một tấm thảm từ trên lưng lạc đà, sau đó không nhanh không chậm trải lên cát vàng, quỳ gối lên đó.

Lúc này ông ta thần sắc thành kính, hai mắt khẽ nhắm, hai tay giơ ra hướng lên trời, dáng vẻ cúng bái thế nào cũng không giống như đại họa sắp đến nơi.

Nhất thời, mấy người đã thu dọn xong hành trang nhìn nhau, rốt cuộc là có chuyện hay không có chuyện?

Nhìn thế này không giống có chuyện gì cả?

"Mẹ kiếp, đừng có đứng ngây ra nữa, Bàn Tử, mấy người kiểm tra xong chưa?

Nhớ là không được thiếu cái nào!" Diệp Hạo Sơ thấy mọi người vẫn còn đứng ngây ra, liền tức giận nói.

Đúng lúc này, thần sắc An Lực Mãn thay đổi, như biến thành một người khác, ông ta vội vàng cuộn tấm thảm lại, bật lên lưng lạc đà như lò xo, vừa huýt một tiếng sáo dài vừa lớn tiếng hô: "Mau mau chạy đi, chạy chậm là sẽ bị chôn vùi trong địa ngục cát đen đó!" Dáng vẻ đột ngột của An Lực Mãn khiến tất cả mọi người đều mắt trợn há mồm, may mắn là lúc này họ đều đã ở trên lạc đà, đã chuẩn bị sẵn

sàng.

Lúc này An Lực Mãn vừa chạy, những con lạc đà dưới chân họ cũng đứng dậy theo.

Dường như cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm truyền đến từ bầu trời, khoảnh khắc tiếp theo những con lạc đà như phát điên mà chạy điên cuồng.

Nếu không phải Diệp Hạo Sơ đã nhắc nhở từ sớm, thì e rằng mọi người đều sẽ không kịp trở tay.

Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn lại, lúc này bão cát đã che kín trời đất.

Mọi người nhìn thấy, cũng đều tim vẫn còn sợ hãi.

Vô tình chạy suốt một buổi chiều, cuối cùng chạy đến một hốc đá, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều này khiến mọi người cảm thấy con người thật nhỏ bé trước thiên nhiên vĩ đại!

Vào trong căn nhà, Diệp Hạo Sơ liếc mắt một cái đã biết đây chính là căn nhà trong nguyên tác.

Căn nhà này nhìn có vẻ yên bình, nhưng bên dưới thành trì này ẩn giấu một lượng lớn kiến hành quân sa mạc, còn nguy hiểm hơn cả bên ngoài.

Nếu những con kiến đó bò ra, e rằng chỉ trong chốc lát đã có thể gặm người thành xương trắng.

May mắn là hiện tại đang trong thời gian bão cát đen, ngay cả kiến hành quân cũng không tùy tiện xuất hiện, ngược lại có thể yên tâm ngủ một giấc.

Lúc này Bàn Tử rũ bỏ cát trên người xong, thở phào một hơi: "Mạng của anh em mình coi như nhặt lại được rồi." Hồ Bát Nhất thì

nhìn ra ngoài bão cát, không mấy lạc quan, anh quay đầu nhìn An Lực Mãn.

"Ông lão, chúng ta có thể vượt qua bão cát đen ở đây không?" An Lực Mãn nghe vậy không gật đầu cũng không lắc đầu, mà mở miệng nói: "Vậy phải xem ý của Hồ Đại." Ý của An Lực Mãn lúc này chỉ có một, tất cả đều dựa vào vận may.

An Lực Mãn nói xong liền quỳ xuống, ông ta một lần nữa bắt đầu cúng bái.

Trong mắt An Lực Mãn, chỉ có cầu nguyện Hồ Đại mới có thể sống sót ra ngoài, trong truyền thuyết chỉ những người được Hồ Đại yêu thích mới có thể sống sót trở về.

Cúng bái xong, An Lực Mãn quay sang mấy người cam đoan: "Anh em mình đều là những tín đồ thành kính được chân chủ phù hộ đó nha, từ nay về sau phải như anh em ruột thịt vậy.

Nếu có nguy hiểm nữa, tôi cũng sẽ không bỏ lại các người mà tự mình chạy thoát đâu." Lời của An Lực Mãn khiến mấy người trực trào nước mắt (méo mặt).

Trước đó ông ta cứ một mình chạy, nếu không phải lạc đà đều là của ông ta và chạy theo ông ta, thì có lẽ họ đã đi gặp Hồ Đại rồi.

Hóa ra ông ta vẫn luôn không coi mình ra gì, trách gì vừa xảy ra chuyện đã tự mình chạy trước, chạy xong mới gọi họ một tiếng.

Đang nói chuyện thì bão cát lớn bên ngoài đã đến, gió rít gào điên cuồng, suýt chút nữa thổi bay cả mái nhà, nhưng may mắn là căn nhà này khá kiên cố, đã trụ vững được.

Nhưng ngay cả như vậy, mọi người cũng không khỏi thầm lo lắng, nếu gió cát lấp kín lối ra của căn nhà, chẳng phải sẽ bị chôn sống sao?

Chẳng qua là sống thêm được một lúc thôi.

Thấy trời đã tối đen, Hồ Bát Nhất mở miệng dặn dò: "Bàn Tử, cậu dẫn Tiểu Tát, Tiểu Sở đi kiếm chút củi lửa vào đây." "Được thôi, chúng tôi đi ngay đây!" Nói xong liền dẫn Tiểu Tát, Tiểu Sở trong đội khảo cổ đi ra ngoài.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ nhìn Dương Tuyết Lê nói: "Sao vậy?" "Ừm, lúc nãy vừa vào thì bị cát bay vào mắt." "Em đừng động đậy, để anh xem cho." Diệp Hạo Sơ nói xong, liền lại gần mặt Dương Tuyết Lê, nhìn kỹ khuôn mặt tinh xảo của cô ở cự ly gần.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ dùng tay vạch mi mắt của Shirley Dương ra, bên trong có ba hạt cát nhỏ ở vành mi rất rõ ràng.

Đúng lúc này, Shirley Dương bỗng cảm thấy một bàn tay giữ chặt gáy mình, cô theo bản năng muốn né tránh nhưng lại không thể động đậy chút nào.

"Anh muốn làm gì?" Shirley Dương nói xong, liền cảm thấy mắt mình bị một hơi ấm nóng thổi vào.

Chưa kịp phản ứng, Diệp Hạo Sơ đã rời ra và nhìn lại lần nữa.

Lúc này những hạt cát trong mắt Dương Tuyết Lê đã không còn nữa.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ vừa buông Shirley Dương ra, vừa nắm lấy tay cô đang muốn dụi mắt, nói: "Nhắm mắt một lúc là được, đừng dùng tay dụi." Lúc này trong lòng Dương Tuyết Lê rất phức tạp, đây là lần đầu tiên cô có sự tiếp xúc thân mật như vậy với một người đàn ông ngoài cha mình, ở nước ngoài nhiều nhất cũng chỉ là bắt tay thôi, vậy mà bây giờ lại...

Đúng lúc này, ánh lửa bùng lên.

Ánh sáng của ngọn lửa như xua tan nỗi kinh sợ trong lòng người,

mọi người ôm ấp đủ loại suy nghĩ riêng, ngồi quanh đống lửa.

Lúc này, Dương Tuyết Lê thần sắc nghiêm túc nói: "Lúc nãy vừa đi qua, tôi phát hiện dấu chân ở góc tường, hình như là dấu chân sói." Bàn Tử nghe vậy cũng mở miệng nói: "Cậu không nói tôi còn quên, vừa nãy tôi đi kiếm củi thì thấy mấy con linh dương ở bức tường bên cạnh." An Lực Mãn nghe vậy không hề ngạc nhiên, ở đây chỉ có một nơi trú ẩn này, họ có thể đến được thì những loài động vật khác đương nhiên cũng có thể.

"Nơi này ấy à, chính là nơi mà ông trời đặc biệt chuẩn bị cho các loài động vật trong sa mạc đó nha.

Giờ các người chỉ thấy mấy con linh dương, nói không chừng còn có sói sa mạc và báo sa mạc nữa.

Hiện tại trên trời đang có bão cát, các loài động vật dưới đất đều sợ hãi rồi, nói không chừng bão cát qua đi các người sẽ thấy sói và linh dương cùng trốn trong một căn nhà đấy." Mọi người nghe An Lực Mãn nói vậy, trong lòng đều hoảng sợ.

Lúc này, Tiểu Tát của đội khảo cổ tùy tiện nhặt một "cây củi" dưới đất muốn khều khều lửa, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra "cây củi" này có gì khác lạ.

Giáo sư Hách lúc này nhìn thấy: "Tiểu Tát, trong tay cậu đang cầm cái gì vậy?" Tiểu Tát nghe vậy vô thức cúi đầu, thấy trong tay mình đang cầm một khúc xương người!

"A!

Xương người, xương của người chết!" Tiểu Tát lập tức đứng bật dậy, sợ hãi nói.

Một tiếng thét chói tai đột ngột vang lên, khiến mấy người giật mình.

Giáo sư Hách càng không vui, mở miệng mắng mỏ: “Tiểu Tát, cậu dù sao cũng làm khảo cổ, sợ xương người chết là sao hả?” “Dạ... dạ xin lỗi Giáo sư Hách, tôi không ngờ ở đây lại có xương người.

Tôi nhất thời không có chuẩn bị tâm lý.” Lúc này mấy người khác cũng nhìn về vị trí Tiểu Tát đứng trước đó, mấy người dọn sơ qua lớp cát bên trên, Giáo sư Hách nhặt lên một khúc xương đùi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất bỗng khẽ “ừ” một tiếng.

“Giáo sư Hách, mấy khúc xương này có chút kỳ lạ.” Hách Ái Quốc nhất thời không hiểu ý.

“Có gì kỳ lạ chứ?” Kỳ lạ sao?

Kỳ lạ chỗ nào?

Giáo sư Hách vừa nghĩ vừa lật đi lật lại khúc xương xem xét kỹ lưỡng, nhưng vẫn không tìm thấy chỗ nào kỳ lạ.

“Mọi người nhìn xem, xác chết trong sa mạc thường sẽ không thối rữa mà tự nhiên khô gió, sẽ không biến thành xương trắng!” Hồ Bát Nhất giải thích.

Mọi người gật đầu, đồng tình với lời Hồ Bát Nhất nói.

“Thế nhưng trên khúc xương trắng này sao lại không có chút da thịt nào vậy?” Dương Tuyết Lê nghi hoặc hỏi.

“Rất có thể, người này cũng từng vì tránh bão mà dừng chân ở đây, sau đó thì bị động vật tấn công.

Vì vậy chúng ta nhất định phải thay phiên canh gác, một khi phát hiện tình huống, chúng ta phải kịp thời báo cho mọi người.

Hơn nữa, nếu bão có thể qua đi, chúng ta phải rút lui càng nhanh càng tốt.” Hồ Bát Nhất nói.

Diệp Hạo Sơ biết người này chắc chắn là bị kiến hành quân sa

mạc ăn thịt, bên dưới này là một ổ kiến, nhưng anh không nói cho mọi người biết, anh không muốn gây hoảng sợ cho họ.

Mọi người ăn tối xong đã khuya rồi, tuy đã thức trắng đêm và lăn lộn cả ngày, nhưng mọi người đều không ngủ được.

Mặc dù mọi người đều hiểu đạo lý cần nghỉ ngơi, nhưng bây giờ bên dưới có thể có một đống nguy hiểm, thế thì ai mà ngủ nổi?

Diệp Hạo Sơ thì chẳng quan tâm họ, anh ngủ ngon lành, tục ngữ nói đúng mà!

Không gì bằng ăn no ngủ kỹ!

"Lão Diệp, đã qua 4 tiếng rồi." Diệp Hạo Sơ tỉnh dậy, nghe đã qua 4 tiếng thì ngớ người ra một chút, thức trắng một ngày một đêm, giấc ngủ này suýt nữa không tỉnh lại được.

Diệp Hạo Sơ đứng dậy nói với Bàn Tử và mọi người: "Chúng ta đi thu dọn vật tư bên ngoài đi, đợi gió nhỏ lại, chúng ta sẽ xuất phát." Sau đó Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử cùng mấy người liền đi ra ngoài.

Khi họ quay lại, Diệp Hạo Sơ thấy Giáo sư Trần và mọi người đang đào cái gì đó, sắc mặt anh tối sầm lại: "Mấy người đang làm cái quái gì vậy?!" Lúc này An Lực Mãn vừa bước vào cũng vẻ mặt sợ hãi.

"Các người đang làm cái gì vậy?

Đừng động, tuyệt đối đừng động nữa, các người làm như vậy là xúc phạm thần linh, sẽ bị trừng phạt đó." Hồ Bát Nhất nhìn hai người, cười giải thích: "Chúng tôi chẳng phải đang nghĩ sắp phải đi rồi sao?

Chương 9

Bộ xương này cứ để ở đây rốt cuộc cũng không hay, nên mới nghĩ sẽ xúc vài xẻng cát, chôn bộ xương này đi.

Ngay cả khi có chuyện gì thật, cũng có thể chạy ra ngoài ngay lập tức.

Ai ngờ lại vừa khéo đào trúng một bức tượng đá đen." Khoảnh khắc này khóe miệng Diệp Hạo Sơ giật giật, mẹ kiếp, mấy người đúng là rảnh rỗi mà.

Thôi kệ, đào hay không đào thì lũ kiến này sớm muộn gì cũng sẽ chui ra, chứ không phải vì bức tượng đá đen mà ra.

"Tiểu Diệp à, cậu đừng trách Tiểu Hồ, đây là do tôi đề nghị.

Người chết là lớn, chúng tôi cũng sắp đi rồi, nghĩ là nên chôn bộ xương này, nên tôi mới bảo Tiểu Hồ chôn giúp người ta.

Nhưng vì đã phát hiện ra bức tượng đá đen này, chúng ta không thể không xem xét rồi, nói không chừng đây lại là một phát hiện mới của giới khảo cổ." Giáo sư Trần nói.

Phát hiện mới ư?

Đợi ông sống sót ra ngoài rồi hẵng nói.

Diệp Hạo Sơ liếc nhìn Giáo sư Trần, trầm giọng nói: "Hiện tại, mau chóng đi thôi." Giáo sư Hách thì không đồng ý, không chỉ ông ta, mà ngay cả Giáo sư Trần cũng không đồng ý, một bức tượng đá có giá trị khảo cổ khó khăn lắm mới tìm được, sao có thể nói đi là đi ngay được?

"Đồng chí Tiểu Diệp, cậu đừng vội vàng như vậy, hiện tại không phải cũng không có chuyện gì sao?

Chúng ta xem thêm một chút, chụp thêm vài tấm ảnh rồi đi được không?" Vừa nói xong.

Từ cái hố mà Giáo sư Trần và mọi người đào dưới đất chui ra một con kiến lớn.

"Con kiến này sao mà to thế?" Bàn Tử nói.

"Con kiến này có gì mà đáng sợ chứ?" Giáo sư Hách không coi ra gì nói, liền chạy đến bên cạnh con kiến, giẫm chết nó.

Vừa giẫm chết một con, lập tức hàng vạn con kiến từ trong hố chui ra, trong khoảnh khắc đã bò đầy người Giáo sư Hách.

"A, cứu mạng, a a a." Trong khoảnh khắc Giáo sư Hách biến thành một đống xương trắng.

"Ái Quốc à!" Giáo sư Trần ngất đi.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau chạy đi, Bàn Tử, cõng Giáo sư Trần lên!" Diệp Hạo Sơ nói.

Nhất thời mọi người không còn chần chừ nữa, nhanh chóng chạy về phía cửa động.

Lúc này phía sau Hồ Bát Nhất, một gò cát nhỏ bỗng nhô lên, chỉ trong hai ba hơi thở đã vỡ ra, hàng đàn kiến đổ ập về phía mấy người.

Diệp Hạo Sơ lúc này đã bò ra ngoài, nhưng anh không đi xa, trong khả năng của mình, anh phải đưa mọi người ra ngoài.

Hàng đàn kiến ánh lên màu đỏ, mỗi con đều to bằng khớp ngón tay, đây đâu phải là kiến?

Đơn giản là những sát thủ!

Dưới sự giúp đỡ của Diệp Hạo Sơ, mọi người lần lượt thoát ra ngoài, nhưng chỉ có Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê vì đi sau cùng nên chậm hơn, nhưng nhờ Diệp Hạo Sơ giúp đỡ, ba người

đã hiểm nguy trùng trùng mà bò ra được.

Tuy nhiên, bốn người ra ngoài vẫn chậm một bước, bốn người không cẩn thận liền bị mắc kẹt trên mái nhà.

Lúc này bên dưới đầy rẫy kiến đỏ, đi xuống chỉ có một con đường chết.

Đúng lúc này, một bức tường bỗng nhiên đổ sập, ngay sau đó một con kiến chúa to như con bò xuất hiện.

Má ơi, đây là kiến chúa sao, mẹ kiếp, nó phải to đến thế ư!? "Bàn Tử chạy trước đi, đợi bọn tôi ở bên ngoài!" Diệp Hạo Sơ hét lên.

Kiến Chúa khổng lồ vỗ sáu đôi cánh trong suốt, phía sau là cái bụng to đùng, phía trước là bộ hàm sắc nhọn cùng đôi xúc tu dài ngoằng.

Diệp Hạo Sơ bảo Bàn Tử rời đi trước không phải vì lòng tốt gì cho cam, mà là lỡ lạc đà chạy mất thì bọn họ chắc chắn sẽ chết rũ xương ở cái chốn này.

Với cái tính dở hơi của Bàn Tử, không khéo hắn lại để An Lực Mãn đứng đợi bọn họ tại chỗ cũng nên. "Bắt giặc phải bắt vua trước, nghĩ cách xử lý con Kiến Chúa này đã." Hồ Bát Nhất nghe vậy liền cởi khăn quàng cổ, bọc lấy một khối nhiên liệu rắn lớn, châm lửa rồi ném thẳng về phía Kiến Chúa như một quả bom cháy.

Tuy nhiên, không biết có phải Hồ Bát Nhất đã dùng hết vận may hay không, mà Kiến Chúa chỉ cần nghiêng đầu một cái đã né được quả cầu lửa.

Giây tiếp theo, nó lao thẳng về phía ba người.

Trong khoảnh khắc đó, bầy kiến lửa khắp cổ thành dường như nhận được lệnh, rầm rập bò về phía bọn họ. "Vãi chưởng, chuyện quái gì thế này?

Trong nguyên tác đâu có đoạn Kiến Chúa chui ra, khoan hãy nói đến chuyện đó, nhưng hào quang nhân vật chính đâu rồi?

Cứ thế này thì chết cả nút à?" Lúc này Dương Tuyết Lê đã sắp không chống đỡ nổi đàn kiến, thấy Diệp Hạo Sơ còn đứng ngẩn người vào lúc dầu sôi lửa bỏng này, cô chỉ muốn đạp hắn một phát bay xuống dưới. "Đừng ngẩn ra đó nữa, làm việc đi!

Hồ Bát Nhất, tiếp tục ném nó, hôm nay nó không chết thì chúng ta chết!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền hoàn hồn, sự việc quá nằm ngoài dự tính khiến hắn khó tránh khỏi sững sờ.

Nhưng khi lấy lại tinh thần, tay phải Diệp Hạo Sơ lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao đeo sau lưng, cứa mạnh vào lòng bàn tay trái, vẩy máu tươi lên người Kiến Chúa.

Thân hình Kiến Chúa lập tức như bị nung đỏ, đau đớn quằn quại, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh đó tuy khác hẳn tiếng người, nhưng lại khiến người nghe cảm nhận rõ ràng sự thống khổ của nó.

Bầy kiến khựng lại, nhanh chóng rút lui, toàn bộ quay sang bu quanh Kiến Chúa.

Giết địch tuy quan trọng, nhưng bảo vệ Kiến Chúa còn quan trọng hơn. "Chạy!" Diệp Hạo Sơ gào lên.

Hắn chẳng muốn dây dưa với con Kiến Chúa này, chưa kể còn cả đống kiến lâu la kia nữa.

Cho dù huyết mạch Thanh Long của hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể dùng kiểu đó, hại máu lắm!

Hồ Bát Nhất bọn họ nghe xong, lập tức vắt chân lên cổ mà chạy.

Kiến Chúa lúc này đã phản ứng lại, gầm lên một tiếng giận dữ,

đàn kiến lại đổi hướng truy đuổi theo đám người Hồ Bát Nhất.

Diệp Hạo Sơ dừng bước, phát hiện đàn kiến vẫn bám riết không tha, cứ thế này không phải là cách.

Kiếp trước hắn từng xem một chương trình khoa học, trong đó có nói về loài kiến quân đội này, chúng vô cùng đáng sợ và thù dai, có một ngôi làng ở Châu Phi từng bị chúng san phẳng chỉ trong một đêm.

Con Kiến Chúa to thế kia chắc chắn có khả năng trinh sát vô song.

Nếu cứ để nó bám theo thì phiền toái to.

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ lập tức kích hoạt huyết mạch Thanh Long, trên người tỏa ra long uy khủng khiếp.

Đó là Rồng, loài vật có sức trấn áp tuyệt đối với mọi loài động vật.

Quả nhiên, sau khi Diệp Hạo Sơ giải phóng long uy, đàn kiến liền bất động, Kiến Chúa cũng sững sờ tại chỗ.

Cơ hội tốt!

Diệp Hạo Sơ chém một đao vào đầu Kiến Chúa, con quái vật lập tức ngã gục.

Đàn kiến thấy Kiến Chúa đã chết, lập tức điên cuồng bỏ chạy tứ tán. "Tích, tiêu diệt Kiến Chúa, phần thưởng: Lăng Ba Vi Bộ!" "Ha ha ha, trúng mánh rồi!

Mình đã có thể chất phi nhân loại, cộng thêm Lăng Ba Vi Bộ này, sau này gặp nguy hiểm, đánh không lại thì chạy, ai đuổi cho kịp?!" Tất cả những việc này từ lúc đám Hồ Bát Nhất rời đi nghe có vẻ dài dòng, nhưng thực chất chỉ diễn ra trong vài nhịp thở.

Bởi vậy chỉ sau vài hơi thở, Diệp Hạo Sơ dùng Lăng Ba Vi Bộ đã đuổi kịp hai người chạy trước.

Khi Diệp Hạo Sơ đến bên cạnh, hai người kia mới phát hiện lúc đầu hắn không chạy theo.

Quay đầu nhìn lại thấy đàn kiến không đuổi tới, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê mới thở phào nhẹ nhõm. "Anh vừa làm gì thế?" "Không có gì, về rồi nói sau, đàn kiến sẽ không đuổi theo nữa đâu." Diệp Hạo Sơ đáp.

Dương Tuyết Lê luôn cảm thấy việc đàn kiến không đuổi theo có liên quan đến Diệp Hạo Sơ, nhưng hắn không nói thì cô cũng không hỏi.

May mắn là Bàn Tử bọn họ ở cách đó không xa, khoảng cách 500 mét ba người rất nhanh đã đuổi kịp.

Leo lên lạc đà, Diệp Hạo Sơ nói ngay: "Lên lạc đà, xuất phát." Mọi người vì cái chết của Hách giáo sư mà tinh thần có chút suy sụp, nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy cũng chỉ đành tiếp tục lên đường.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ nghiêm túc lên tiếng: "Tôi không quản các người phát hiện ra cái gì, muốn làm cái gì, nhưng bất kể làm việc gì, tốt nhất nên báo trước cho tôi một tiếng.

Nếu tôi không đồng ý, các người tốt nhất đừng có làm.

Chương 10

Tôi cứu các người được một lần, chưa chắc sẽ cứu được lần thứ hai đâu.

Chuyện của Hách giáo sư lần này, hy vọng các người tự giải quyết cho tốt!" "Chuyện này là chúng tôi sai, Tiểu Diệp nói đúng, khảo cổ tuy quan trọng, nhưng sinh mạng cũng rất quan trọng.

Tiếp theo chúng tôi sẽ phối hợp tốt với các cậu!" Lúc này Trần giáo sư, người vừa ngất đi vì Hách giáo sư, đã tỉnh lại và nói.

Nghe Trần giáo sư nói vậy, Diệp Hạo Sơ cũng không tiện nói thêm gì nữa, dù sao mục đích dằn mặt cũng đã đạt được.

Nghỉ ngơi một lát, cả đoàn lại tiếp tục khởi hành.

Họ phải đến thành cổ Tây Dạ trước.

Thành cổ Tây Dạ cách chỗ họ khoảng nửa ngày đường, nhờ có Diệp Hạo Sơ mà nguồn nước của họ vẫn rất dồi dào, nên dù đi dưới trời nắng gắt cũng không phải vấn đề lớn.

Sa mạc ban ngày có một vẻ đẹp riêng, nhưng nhìn nhiều cũng thành nhàm chán.

Đại mạc mênh mông không biên giới, nếu không có những dấu chân dài phía sau, người ta thậm chí còn không cảm nhận được mình đang tiến về phía trước.

Không biết qua bao lâu, An Lực Mãn bỗng chỉ vào một ngọn núi cát lớn hét lên với mọi người: "Bà con ơi cố lên chút nữa, đằng kia là di tích thành cổ Tây Dạ rồi, hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đó." Thành cổ Tây Dạ tuy được bảo tồn tương đối hoàn hảo, nhưng chung quy cũng đã bị hủy hoại bởi chiến tranh, cộng thêm bao nhiêu năm vùi

lấp trong sa mạc, giờ đây phần lớn đã chìm dưới cát, chỉ còn lại những pháo đài trơ trọi.

Trong pháo đài duy nhất còn sót lại này có một cái giếng nước.

Pháo đài vừa to vừa rộng, chỉ cần dùng đá chặn cửa lại thì đến bầy sói cũng chẳng sợ, hơn nữa đang là mùa gió, e rằng cũng chẳng có ai khác bén mảng tới đây.

Mọi người tìm một gian phòng trong pháo đài, nhóm lửa lên.

Đến lúc này, ai nấy mới cảm giác như thực sự sống lại.

Có nguồn nước, có chỗ ở an ổn, thêm chút đồ ăn, đây chính là sự hưởng thụ tuyệt vời nhất lúc này.

Diệp Hạo Sơ biết, trong thành cổ Tây Dạ này còn có một nơi chưa bị phát hiện, dưới cái giếng kia có một khu vực tế tự, và sâu xuống nữa là một ngôi mộ thất.

Khi mọi thứ đã đâu vào đấy, màn đêm buông xuống.

Diệp Hạo Sơ đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Ra ngoài đi dạo chút không?" Hồ Bát Nhất ngẩn người, sau đó gật đầu, nói với mấy người bên cạnh: "Chúng tôi ra ngoài xem sao." Bàn Tử nghe vậy mắt sáng lên, lập tức nói: "Hây, các cậu đợi tôi với, đi hóng gió cũng không gọi tôi à?" Ba người đi ra ngoài, Hồ Bát Nhất lúc này mới rút hai điếu thuốc đưa cho Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử, đồng thời nói: "Bàn Tử nghe có tiện không?

Nếu không tiện thì tôi bảo cậu ấy đi đi tiểu nhé." Bàn Tử tuy tham tiền nhưng cũng thông minh, nghe vậy liền cười xòa: "Thế hay là tôi đi tè trước nhỉ?" Miệng nói vậy nhưng chân không động đậy, rõ ràng là muốn hóng chuyện.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy liền trợn trắng mắt: "Nghe đi!" Hắn ngừng một chút rồi tiếp tục: "Lão Hồ, ngẩng đầu nhìn trời xem, xem có phát

hiện gì không." Hồ Bát Nhất nghi hoặc ngẩng đầu lên, dường như chỉ có đầy trời sao thôi mà?

Khoan đã, kia là...

Cự Môn, Tả Phụ, Hữu Bật, ba ngôi sao lấp lánh tạo thành hình tam giác đều, trung tâm là Thái Dương, Thái Âm cùng hiện, đây là quẻ Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh?

Hồ Bát Nhất vội vàng chạy vào trong nhà, rất nhanh lại chạy ra.

Có điều hắn trèo lên đỉnh tường thành để đối chiếu tinh tú trên trời.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn cảnh này, không nhịn được ngơ ngác hỏi: "Rốt cuộc là tình huống gì thế?" Diệp Hạo Sơ cười vỗ vai Vương Bàn Tử: "Đọc sách nhiều chút đi, không thì cho ông tham gia cùng ông cũng chẳng có tí trải nghiệm nào đâu." Đù!

Đây là khinh thường người ít học à?

Trong lúc Vương Bàn Tử còn đang suy nghĩ, Diệp Hạo Sơ đã leo lên tường thành, đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không đợi Diệp Hạo Sơ mở lời, đã kích động nói: "Lão Diệp, chỗ này có mộ lớn." Diệp Hạo Sơ lúc này dựa vào tường thành, vẻ mặt chẳng có nửa phần kinh ngạc, ra vẻ "ngầu lòi": "Tôi biết, tôi tin cậu chỉ cần ra đây là sẽ nhìn ra được.

Sao nào, giờ cậu tính sao?

Nói chuyện cổ mộ cho đám Trần giáo sư, hay đợi qua mùa gió rồi chúng ta quay lại đào?" Đúng lúc Diệp Hạo Sơ đang nói thì Vương Bàn Tử cũng chạy lên tới nơi, vừa vặn nghe được câu "Nói cho Trần giáo sư hay tự mình đào". "Có mộ lớn!" "Không sai." Theo lời Diệp Hạo Sơ, Bàn Tử hưng phấn nói: "Thế chúng ta đừng nói cho họ, đợi lúc về chúng ta tự mình đào đi?" Đối với suy nghĩ của Bàn Tử, Hồ Bát

Nhất lại không tán đồng.

Nếu không học chút kiến thức, thì xuống mộ cũng có thể bỏ lỡ đồ tốt, hoàn toàn là thiển cận.

Tuy nghĩ vậy nhưng Hồ Bát Nhất vẫn nhìn về phía Diệp Hạo Sơ. "Thế ý Lão Diệp là sao?" "Tôi á?

Tôi chẳng có ý gì cả, cậu muốn nói với đội khảo cổ thì nói, không muốn nói thì hôm nào chúng ta tự mình khui, đơn giản vậy thôi." Ơ?

Chỉ thế thôi á?

Hồ Bát Nhất luôn cảm thấy Diệp Hạo Sơ rất bí ẩn, lúc này nghe hắn nói vậy càng cảm thấy thế.

Nhưng hắn cũng không hỏi, mà nói: "Được rồi, thế để tôi nói với người bên khảo cổ." "Lão Hồ!" Hồ Bát Nhất còn chưa dứt lời, đồng đội đã bắt đầu phản đối.

Nhưng Hồ Bát Nhất là người thế nào, hắn là người có chủ kiến, há lại để Bàn Tử lái đi hướng khác? "Đừng nói nữa, cậu quên mục đích lần này chúng ta đến đây làm gì rồi à?

Chẳng lẽ cậu muốn vào núi vàng rồi lại tay không đi về?" Bàn Tử nghe vậy cũng không nói gì nữa.

Quả thực, nếu không phải hồi đó bọn họ không hiểu chuyện, thì cái mộ ở Ngưu Tâm Sơn đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi.

Thôi kệ, không phải chỉ là một cái mộ thôi sao, coi như đóng học phí.

Bàn Tử nghĩ vậy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Hồ Bát Nhất thì quan sát Diệp Hạo Sơ suốt, thấy mặt hắn không biến sắc mới thực sự tin là Diệp Hạo Sơ không để ý đến cái mộ này.

Nói thật, cái mộ này thứ có giá trị chính là bích họa, có thể trong

quan tài có chút đồ bồi táng tinh xảo, nhưng hiển nhiên sẽ không nhiều.

Thời đại Tây Vực ba mươi sáu nước đó, nước nào cũng phải cống nạp cho Tinh Tuyệt nữ vương, bản thân họ giữ lại cũng chỉ miễn cưỡng đủ duy trì tiêu hao, khả năng còn sót lại đồ tốt không lớn. "Đi, chúng ta đi báo cho Trần giáo sư." Ba người xuống khỏi tường thành tìm đến đám Trần giáo sư, nói: "Giáo sư, vừa rồi tôi xem thiên tượng, phát hiện chỗ này là vị trí cát lợi.

Trong phong thủy âm dương mà nói, đây là quẻ Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh, đơn giản mà nói thì chỗ này khả năng có mộ, có mộ lớn." "Tiểu Hồ, cậu nói mộ lớn ở đâu?" Giây phút này không chỉ Trần giáo sư hưng phấn, mà mấy người khác cũng hưng phấn không kém.

Trong này người duy nhất không hưng phấn e rằng chỉ có Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê, à không, còn cả An Lực Mãn nữa.

Diệp Hạo Sơ là vì đã hiểu rõ cái mộ này, còn Dương Tuyết Lê thì chỉ để ý đến Tinh Tuyệt cổ thành, nếu cô biết cái mộ dưới này có liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương, chắc cũng chẳng bình tĩnh nổi đâu.

Còn An Lực Mãn, một người kính sợ thần minh thì không đời nào chịu xuống mộ.

Diệp Hạo Sơ tuy tỏ vẻ hứng thú nhưng không hề buông lỏng cảnh giác với cổ mộ, ai biết được đến lúc đó có biến cố gì mới không?

Đặc biệt là hiệu ứng cánh bướm do hắn xuyên không đến gây ra.

Điều này làm Diệp Hạo Sơ trong lòng không nắm chắc. "Căn cứ tinh tượng hiển thị, vị trí cổ mộ hẳn là ở trong giếng." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, An Lực Mãn lập tức lên tiếng: "Các người không thể xuống giếng được đâu, đây là giếng thánh, Hồ Đại không cho phép người phàm xuống dưới, các người không thể xuống!" Lúc này đâu có

chỗ cho An Lực Mãn lên tiếng, Trần giáo sư lập tức kéo lão sang một bên, bắt đầu giảng giải chính sách khảo cổ, nói cho An Lực Mãn đau đầu chóng mặt.

Giáo dục An Lực Mãn xong, Trần giáo sư nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Tiểu Diệp, cậu có ý kiến gì không?" Diệp Hạo Sơ nhún vai: "Tạm thời chưa thấy nguy hiểm gì, cứ xuống mộ trước đã, vào trong rồi tính tiếp.

Đúng rồi, Lão Hồ hiểu cái này, hay là để cậu ấy đi dò đường trước.

Nhớ mang theo mặt nạ phòng độc để đề phòng nguy hiểm." Trần giáo sư gật đầu, nói với Hồ Bát Nhất: "Được, vậy làm phiền Tiểu Hồ đi dò đường giúp chúng tôi trước, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn đấy!" Hồ Bát Nhất vốn cũng muốn xuống xem, nghe vậy cũng không từ chối. "Không sao, việc tôi nên làm mà." Hồ Bát Nhất suy tính nhiều hơn Diệp Hạo Sơ, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Ngoài mặt nạ phòng độc, đèn pin, còi, xẻng công binh, dao găm, không thiếu thứ nào.

Kể cả vũ khí trộm mộ là móng lừa đen và bùa Mạc Kim cũng mang theo.

Đáng tiếc lúc này hắn không biết cái bùa Mạc Kim đó là đồ giả, hoàn toàn không có tác dụng.

Một lúc sau, Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Dưới này có một cái cửa đá, cửa đá rất dày, bên trên còn phủ một lớp da thú, tuy không có khóa đá then đá, lại còn hở một khe nứt, nhưng rất khó đẩy, e là không dùng xà beng thì khó mà mở được." Trần giáo sư nghe đến đây không nhịn được tấm tắc khen lạ, ở vùng Thăng Long rất ít khi có mộ thất nằm dưới giếng, lại còn để lại một đường ngầm quỷ bí thế này.

Cảm giác không giống lăng mộ, mà giống lối thoát hiểm của hoàng tộc hơn. "Chưa chắc đã là lăng mộ đâu, làm gì có ai xây lăng mộ ngay bên cạnh giếng?" Lúc này Bàn Tử mới không thèm tin đám người này, Lão Hồ, Lão Diệp đều bảo có mộ lớn thì chắc chắn là có mộ lớn.

Tuy không có cách nào tự mình đào, nhưng xuống trước vớt vát một hai món cũng tốt mà.

Bàn Tử nghĩ đến đây liền tự xung phong: "Quản nó là cái gì?

Đoán mò cũng vô nghĩa, chúng ta cứ vào xem là biết ngay, các người thả tôi xuống, tôi đi cạy cửa đá." Hồ Bát Nhất trêu chọc: "Thôi đi, muốn xuống thì để tôi cầm xà beng xuống cho, Bàn Tử ông nặng quá, nhỡ làm đứt dây thừng, chúng tôi lại phải xuống giếng vớt ông." Diệp Hạo Sơ cười nói: "Ha ha ha, cậu lần này không những phải đọc sách nhiều, mà còn phải giảm béo nữa!" "Các cậu... các cậu đây là bắt nạt Bàn Tử tôi à, tôi không cần mặt mũi chắc?" Sau khi bàn bạc xong, Hồ Bát Nhất xuống trước.

Vài phút sau nhận được ám hiệu của Hồ Bát Nhất, Diệp Hạo Sơ nói: "Tôi xuống trước đây, nếu có chuyện gì cũng có thể tiếp ứng cậu ấy." Mọi người không có dị nghị, vì thân thủ của Diệp Hạo Sơ là cao nhất ở đây.

Sau đó ngoại trừ Tiểu Tát ở lại bên trên trông chừng An Lực Mãn, những người khác đều xuống dưới.

Cả đoàn đi vào trong khoảng bốn năm mươi mét, xuyên qua liền hai cánh cửa đá, phía sau rốt cuộc cũng có biến hóa.

Chương 11

Cánh cửa đá trước mắt được niêm phong rất kỹ, khe hở xung quanh dán da thú được thuộc kỹ càng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vừa định tiến lên cạy lớp da thú, Trần giáo sư vội vàng nhắc nhở: "Tiểu Hồ các cậu cẩn thận chút, đừng làm hỏng da thú.

Nếu không tiện khai quật, chúng ta còn phải dán lại đấy." "Được rồi, tôi sẽ cẩn thận." Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tiểu Sở cẩn thận làm sạch lớp da thú trên cửa đá, mười phút sau mới xong, ba người đẩy cửa đá ra, bỗng một luồng hàn khí thổi tới.

Luồng hàn khí ập đến bất ngờ khiến tất cả mọi người đều dựng tóc gáy, cảm giác như có ai đó vừa thổi một hơi ngay trước mặt mình. "Mọi người cẩn thận!" Hồ Bát Nhất thận trọng nói.

Mấy người vừa bước qua cửa chưa được mười mét, bỗng "Phanh phanh phanh", tiếp đó là tia lửa lóe lên, giây tiếp theo, từng ngọn đèn dầu vụt sáng.

Ánh sáng màu cam nhanh chóng thắp sáng cả đường hầm mộ.

Ngôi mộ rất lớn, chiều dài chiều rộng đều tầm sáu bảy mươi mét, cao khoảng bốn mét, mọi người đứng bên trong nhỏ bé như con cá trong ao.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người hoảng hốt.

Bàn Tử sợ đến mức răng đánh vào nhau lập cập, run rẩy hỏi Hồ Bát Nhất: "Sao thế này?

Không phải bảo là ma thổi đèn à?

Sao lại thành ma thắp đèn rồi?" Mọi người đều nghe thấy tiếng

Bàn Tử.

Đội khảo cổ không biết gì, cảm thấy Bàn Tử đang nói nhăng nói cuội, còn Dương Tuyết Lê nghe xong thì nhìn Diệp Hạo Sơ đầy ẩn ý.

Thấy ánh mắt Dương Tuyết Lê, cơ mặt Diệp Hạo Sơ giật giật, cái tên Bàn Tử này đúng là chuyên gia bóp team, may mà đội khảo cổ tương đối ngây thơ, chứ để họ biết bọn Diệp Hạo Sơ là trộm mộ thì phiền phức to.

Cảm thấy "quân tâm" dao động, Trần giáo sư bỗng tháo mặt nạ ra giải thích: "Mọi người không cần sợ, đây là một loại phốt pho trắng có nhiệt độ cháy cực thấp, gặp không khí là tự cháy, đây là hiện tượng bình thường." "Tôi thì không sợ, chỉ là thấy tàn nhẫn quá!" Nghe Bàn Tử cố tỏ ra bình tĩnh, Hồ Bát Nhất bóc mẽ ngay: "Còn không sợ à?

Giọng cũng lạc đi rồi kìa." Thấy Trần giáo sư tháo mặt nạ phòng độc, những người khác cũng tháo theo.

Diệp Hạo Sơ nghĩ ngợi một chút rồi quyết định không tháo.

Nhỡ đâu vì hắn xuyên không đến mà xảy ra biến cố gì.

Nghĩ đến Cấm Bà trong mộ dưới đáy biển, hương cốt Cấm Bà gì đó có thể làm người ta hôn mê, ai biết mấy cái đèn dầu này rốt cuộc là thứ gì, không thể để toàn quân bị diệt được! "Diệp ca, sao anh không tháo mặt nạ phòng độc?

Ở đây đèn dầu cháy được chứng tỏ chất lượng không khí không có vấn đề!" Tiểu Sở nghi hoặc hỏi. "Đừng tháo, cẩn thận vẫn hơn." Diệp Hạo Sơ đáp.

Hồ Bát Nhất đột nhiên thấy may mắn vì mình tay chân chậm chạp hơn chút.

Lúc này Bàn Tử đã tháo mặt nạ, cả người không ổn, mếu máo: "Lão Diệp, tình huống gì đây, tháo mặt nạ có nguy hiểm à?" "Không

có gì, đừng lo lắng, tôi chỉ cảm thấy cẩn thận vẫn hơn thôi." Lúc này Dương Tuyết Lê cũng đã tháo mặt nạ, trừng mắt nhìn Diệp Hạo Sơ, như muốn nói: Chiếm tiện nghi của bà, đến việc có nguy hiểm hay không cũng không nhắc bà một tiếng, anh còn là người không hả!

Diệp Hạo Sơ có chút vô tội nhún vai, ai bảo các người tháo nhanh thế.

Theo ánh đèn dầu sáng lên, không khí trong mộ càng thêm ngưng trọng.

Dưới đất đầy xương trắng, không tìm được chỗ đặt chân, nhìn qua thì thấy đều là xương động vật nên cũng đỡ sợ hơn.

Nhưng trong mộ huyệt còn dựng mấy chục cây cột gỗ, trên mỗi cây đều có một xác chết khô.

Xác chết có nam có nữ, vì đã bị hong khô nên lờ mờ còn thấy được chút dáng vẻ khi còn sống, nhưng không ngoại lệ, ai nấy đều lộ vẻ tuyệt vọng và dữ tợn.

Nhất thời tất cả mọi người đều bị cảnh tượng kinh khủng này dọa cho giật mình.

Tiểu Tát vốn đã nhát gan, thấy cảnh này càng không nhịn được nói: "Giáo... giáo sư, hay là em lên trên đợi mọi người nhé?" "Được rồi, cậu đi đi." Trần giáo sư nói.

Sau khi Tiểu Tát đi, mấy người còn lại đành dẫm bừa lên đống xương động vật mà đi.

Một chân đạp xuống, tiếng "rắc" vang lên khiến ai nấy đều khựng lại.

Cũng may đám xương này đã bị giòn hóa rồi.

Đi trong tiếng xương gãy "rắc rắc", mọi người đều thấy trong

lòng quái dị, nhưng lúc này cũng chẳng còn cách nào khác.

Lúc này, Dương Tuyết Lê nhìn về phía một thi thể nữ bị treo trên cột gỗ, không nhịn được nói: "Thảm quá, những người này đều là nô lệ hoặc tù binh bị tuẫn táng phải không?

Thực sự là quá tàn nhẫn!" Trần giáo sư nhìn mọi người, giải thích: "Xem ra đây là gian phòng dùng để cử hành tế tự.

Đây là phong tục thường thấy thời cổ đại, những người này đa phần là tội phạm và phụ nữ phạm lỗi, họ bị trói bỏ đói khát trong sa mạc cho đến chết, sau khi hong khô mới bày ở đây, rồi dùng máu động vật tưới lên những cái xác khô này.

Cách làm tàn nhẫn vô cùng." "Cái xã hội phong kiến vạn ác này, may mà chúng ta sống ở thời đại dân chủ." Bàn Tử phẫn nộ nói.

Trong lúc mọi người đang giảng giải kiến thức, Dương Tuyết Lê đứng bên cạnh xác nữ khô không nhúc nhích, chằm chằm nhìn vào nó.

Không biết tại sao, vừa rồi cô dường như thấy nhãn cầu của cái xác khô này động đậy một cái, hơn nữa còn đang nhìn cô.

Không, vừa rồi rõ ràng cô nhớ là mắt cái xác nhìn lên trên, giờ lại nhìn về phía cô.

Dương Tuyết Lê hít sâu một hơi, chăm chú nhìn cái xác hồi lâu, phát hiện mắt nó không hề động đậy nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng "rắc" vang lên, chuyện khiến Dương Tuyết Lê kinh hãi đã xảy ra, nhãn cầu của cái xác nữ kia lại lần nữa nhìn về phía cô.

Lần này cô tuyệt đối không nhìn lầm.

Trong khoảnh khắc đó, Dương Tuyết Lê rút súng chĩa vào cái xác khô. "Đoàng!" Một tiếng súng vang lên.

Tiếng súng đột ngột dọa mọi người giật nảy mình, Diệp Hạo Sơ

liếc nhìn Hồ Bát Nhất và mấy người kia suýt thì bị bắn trúng. "Cô làm cái gì thế?" Dương Tuyết Lê nghe vậy vẫn chằm chằm nhìn vào cái xác, giọng run run: "Cái xác khô này biết cử động!" Biết cử động?

Không hề?

Nếu cử động hẳn không thể nào không thấy được.

Chẳng lẽ hắn sơ suất rồi?

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ nhìn về phía cái xác nữ.

Đúng lúc này, Trần giáo sư bỗng kinh hãi hét lên: "Động rồi, động rồi, nó cười với tôi kìa." Không chỉ Trần giáo sư, ngay cả Bàn Tử cũng hét lên: "Đừng qua đây, Lão Hồ, lên đồ!" Tuy nhiên lúc này Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất lại ngơ ngác nhìn nhau.

Nhìn mấy người kia hoặc ít hoặc nhiều đều có biểu hiện quái dị, hai người liếc nhau một cái.

Cái nhìn này dường như cả hai đều nghĩ đến một vấn đề: trừ hai người bọn họ ra thì những người khác đều không đeo mặt nạ phòng độc.

Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn Dương Tuyết Lê, lại thấy cô ta định nổ súng lần nữa, ngón tay đã bóp cò, mắt thấy lò xo sắp bung ra.

Nơi họng súng chĩa vào chính là Bàn Tử.

Thấy vậy, tim Diệp Hạo Sơ đập mạnh, nhanh tay lẹ mắt giật lấy khẩu súng trong tay Dương Tuyết Lê. "Anh làm cái gì thế?" Đối mặt với câu chất vấn của Dương Tuyết Lê, tay Diệp Hạo Sơ chuyển động, một cú chặt tay đánh thẳng vào gáy khiến Dương Tuyết Lê ngất xỉu. "Đoàng!" Lại một tiếng súng vang lên, lần này là súng của Bàn Tử nổ, viên đạn sượt qua người Diệp Hạo Sơ.

Cũng may ông đây né nhanh, không thì tèo rồi!

Khoảnh khắc này trong lòng Diệp Hạo Sơ nổi lên cơn giận.

Mẹ kiếp, ông đây vừa cứu mày, mày lại muốn giết ông?

Đừng để chưa kịp lập công đã chết dưới tay quân mình! "Lão Hồ, mau đánh ngất Bàn Tử, không thể để cậu ta cầm súng nữa." Diệp Hạo Sơ vừa nói vừa cẩn thận chằm chằm nhìn Vương Bàn Tử, đồng thời giắt súng của Dương Tuyết Lê vào người mình, rồi mới nhẹ nhàng đặt cô nằm sang một bên.

Hồ Bát Nhất nghe xong, lập tức tung một cú chặt tay về phía Bàn Tử.

Đáng tiếc Bàn Tử tuy béo nhưng thân thủ không tồi, cầm súng trường đỡ được cú đánh của Hồ Bát Nhất.

Tay không đánh vào thân súng cảm giác thế nào?

Nhất thời Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy đau thấu tim.

Nhưng lúc này có đau nữa cũng phải nhịn, Hồ Bát Nhất vươn tay chộp lấy khẩu súng, bắt đầu giằng co.

Người có thể đánh ngất sau, nhưng súng phải cướp được trước đã.

Chương 12

Tuy nhiên chuyện khiến hắn sững sờ đã xảy ra.

Bàn Tử giơ ngang khẩu súng, gầm lên với "con cương thi to xác" trước mặt: "Con bánh chưng kia, muốn đánh lén Bàn gia à, cút ngay!" Bàn Tử tung một cước vào bụng dưới Hồ Bát Nhất, đạp hắn bay xa 3 mét.

Bị đạp bay, Hồ Bát Nhất chỉ thấy bụng quặn thắt lại.

Cảm giác đau đớn khiến hắn muốn đứng dậy cũng không nổi!

Vãi, thằng Bàn Tử chết tiệt này ra tay độc thật!

Nhưng khi Hồ Bát Nhất ngẩng đầu lên, lại phát hiện chuyện còn độc hơn, Bàn Tử lúc này đang giơ súng chuẩn bị bắn hắn. "Bàn Tử chết tiệt, là tôi, Lão Hồ đây!" Bàn Tử nghe tiếng thì khựng lại.

Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ nhân lúc hai người giao tranh đã đến bên cạnh Bàn Tử, hắn trực tiếp giơ tay chặt mạnh một cái.

Giây tiếp theo, Bàn Tử bịch một tiếng ngã lăn ra đất.

Diệp Hạo Sơ lần này ra tay hơi nặng, kiểu gì cũng đủ cho Bàn Tử đau mấy ngày.

Không nhẹ nhàng như với Dương Tuyết Lê, ai bảo Bàn Tử suýt chút nữa giết hắn.

Đáng đời!

Diệp Hạo Sơ cầm lấy súng của Bàn Tử ném cho Hồ Bát Nhất, sau đó dùng cách tương tự xử lý nốt Trần giáo sư. "Lão Diệp, lần này đa tạ cậu lo xa, không thì chúng ta đều tạch ở đây hết!" Hồ Bát Nhất nói với vẻ may mắn.

Cậu khen tôi thế, sao tôi nghe cứ thấy sai sai thế nào ấy nhỉ.

Khoảng 2 tiếng sau, bọn Bàn Tử rốt cuộc cũng tỉnh lại. "Con bánh chưng to xác kia, mày đừng qua đây, Bàn gia không sợ mày đâu." "Bánh chưng cái đầu cậu, bị đánh cho ngốc rồi à?" Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử vẫn còn nói sảng, bất lực nói. "Lão Diệp, Lão Hồ, sao lại là các cậu, con cương thi đâu rồi?" Khi Bàn Tử nhìn rõ là Hồ Bát Nhất thì hỏi.

Dương Tuyết Lê và Trần giáo sư cũng tỉnh, đều nghi hoặc nhìn bọn Diệp Hạo Sơ. "Mọi người bị ảo giác, chắc là do không khí ở đây, lúc đó mọi người đều tháo mặt nạ, nên chỉ có tôi và Lão Hồ không bị." Diệp Hạo Sơ giải thích.

Nghe Diệp Hạo Sơ giải thích, mọi người mới hiểu ra sự việc. "Ủa, sao cổ Bàn gia đau thế nhỉ?" Bàn Tử khó hiểu.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều không nói gì. "Lần này đa tạ đồng chí Tiểu Diệp, nếu không thì hậu quả khôn lường." Lúc này Trần giáo sư nói.

Bàn Tử vỗ ngực: "Lão Diệp, cậu yên tâm, sau này lên núi đao xuống biển lửa, cậu nói một câu, Bàn Tử tôi chắc chắn..." "Vừa rồi cậu suýt bắn tôi một phát đấy!" Giọng Bàn Tử im bặt, người cũng hơi lúng túng.

Mọi người nhìn dáng vẻ xấu hổ của Bàn Tử đều bật cười.

Sau đó cả đoàn tiếp tục đi sâu vào trong. "Mọi người cẩn thận." Lần này không ai dám tháo mặt nạ phòng độc, tuy không thoải mái nhưng ít nhất là an toàn.

Đi nửa ngày cũng không có ai xảy ra vấn đề gì, mọi người quan sát bốn phía, phát hiện gian này chỉ là nơi tế tự, không có quan tài, càng không có đồ cổ gì giá trị.

Mọi người đi một vòng, kiểm tra tứ phía đều là vách đá, gõ vào nghe tiếng thì thấy phía sau đều là tường đặc.

Nhất thời ai nấy đều nghi ngờ đây chỉ là nơi tế tự chứ không phải mộ huyệt gì.

Chỉ có Diệp Hạo Sơ biết dưới nơi tế tự này là mộ hoàng tử.

Hắn cũng không nói cho mọi người biết, vì làm vậy rất khó giải thích.

Dứt khoát để Hồ Bát Nhất bọn họ tự tìm.

Nhưng đúng lúc này, Dương Tuyết Lê bỗng lên tiếng: "Mọi người lại đây xem này." Mọi người xúm lại, thấy một tấm đá rất dày, bên dưới tấm đá dường như có gì đó.

Hồ Bát Nhất nói: "Lão Diệp, Bàn Tử, hai cậu giúp tôi một tay, ba chúng ta hợp lực mở nó ra." Tấm đá bị ba người đẩy ra, bên dưới lộ ra một đường hầm tối om.

Dương Tuyết Lê ném xuống một cây gậy phát sáng, chiếu rõ bên dưới.

Chỉ thấy dưới lòng đất là một gian mộ thất to bằng gian bên trên, ở giữa đặt một cỗ quan tài hoa lệ.

Quan tài này không giống quan tài ở vùng Thăng Long, nó hình vuông, còn chưa dài bằng một người, trông không giống chỗ có thể chứa vừa một người. "Bên dưới hình như có cái quan tài, không phát hiện thứ gì kỳ quái." Không cần Hồ Bát Nhất nói, mọi người cũng đều nhìn thấy.

Nhưng ngay cả Trần giáo sư cũng không nói được đây là loại mộ gì, e rằng đây là hình thức mai táng của một dân tộc thiểu số cổ đại đã thất truyền từ lâu?

Khoảng cách xuống dưới không sâu lắm, chỉ tầm hai mét.

Diệp Hạo Sơ là người đầu tiên xuống, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí.

Tuy trong nguyên tác chỗ này không nguy hiểm, nhưng hắn xuyên không đến đây, có khả năng độ khó bình thường đã biến thành địa ngục. "Hệ thống, điểm danh!" "Tích, điểm danh Mộ Hoàng Tử thành công, phần thưởng: 3 tấm bùa Mạc Kim!" Cái gì, bùa Mạc Kim?

Diệp Hạo Sơ có chút thất vọng, còn tưởng điểm danh được đồ tốt gì.

Bản thân hắn đã có huyết mạch Thanh Long, cần cái thứ này làm gì chứ.

Nhưng mà có thể đem tặng, đợi có thời gian tặng cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, hai tên đó đến giờ vẫn đeo bùa Mạc Kim giả, còn coi như bảo bối ấy chứ.

Khi Diệp Hạo Sơ bước vào mộ thất, không khí bỗng trở nên âm lãnh, cảm giác như có ai đó đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau đó chân hắn đạp phải cái nút gì đó, bốn phía đột nhiên bắn ra hàng chục mũi tên.

May mà thân thủ Diệp Hạo Sơ nhanh nhẹn, ba lần bảy lượt tránh được, cho đến khi tên trong mộ bắn hết mới dừng lại.

Cũng may là Diệp Hạo Sơ, chứ đổi lại là người khác thì đã sớm bị bắn thành con nhím rồi. "Dưới này không còn nguy hiểm nữa, mọi người có thể xuống rồi." Diệp Hạo Sơ cảm giác sau khi tên bắn hết, luồng khí âm lãnh kia cũng biến mất, lúc này mới bảo đám Trần giáo sư xuống.

Mọi người xuống dưới, nhìn thấy mũi tên rơi đầy đất, trong lòng thầm thấy may mắn.

May mà không cùng xuống một lúc, nếu không đều bị xiên thành kẹo hồ lô hết.

Sau đó Diệp Hạo Sơ nhìn quanh, bốn bức tường đều là bích họa.

Nội dung bích họa tuy khác nhau nhưng không ngoại lệ đều có hai bóng người, nam là Cô Mặc hoàng tử, còn nữ chính là Tinh Tuyệt nữ vương.

Đáng tiếc, Tinh Tuyệt nữ vương trong tranh luôn đeo khăn che mặt, đến khuôn mặt cũng không nhìn ra.

Diệp Hạo Sơ có chút tò mò, không biết Tinh Tuyệt nữ vương này có giống Dương Tuyết Lê hay không.

Trong lúc Diệp Hạo Sơ đang ngắm bích họa Tinh Tuyệt nữ vương, hắn đột nhiên cảm giác nữ vương trong tranh đang nhìn chằm chằm mình.

Điều này làm Diệp Hạo Sơ lạnh sống lưng.

Sau đó hắn nhìn kỹ lại bức họa, mọi thứ lại trở về bình thường. "Lão Diệp, cậu sao thế?" Lúc này, Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ đứng bất động liền hỏi. "Không... không có gì, vừa rồi thất thần chút thôi." Diệp Hạo Sơ đáp.

Lúc này Dương Tuyết Lê đã cùng Trần giáo sư nghiên cứu bích họa.

Diệp Hạo Sơ lại lần nữa cảm nhận được luồng khí âm lãnh lúc mới vào mộ thất.

Bỗng tai Diệp Hạo Sơ động đậy, hắn lờ mờ nghe thấy động tĩnh gì đó.

Diệp Hạo Sơ vội vàng ngưng thần tĩnh khí, cẩn thận lắng nghe.

Giờ phút này không cho phép hắn có một chút sơ suất nào.

Đây không còn là thế giới trộm mộ mà hắn biết nữa, vì sự xuất hiện của hắn, độ khó bình thường đã chuyển sang chế độ địa ngục rồi.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ lại nghe thấy động tĩnh đó một lần nữa.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Diệp Hạo Sơ sắc lẹm, sát khí hiện lên, hắn nương theo âm thanh nhìn về phía chiếc quan tài ở giữa.

Chương 13

"Dương tiểu thư, Trần giáo sư, mọi người mau chụp ảnh đi, cái gì cần ghi chép thì ghi nhanh lên.

Lão Hồ, Bàn Tử, hai người ra góc đông nam thắp một cây nến." Thắp nến?

Góc đông nam?

Bàn Tử nghe thấy vẻ mặt đầy hưng phấn, đây là sắp mở quan tài rồi sao?

Trong nháy mắt, cả Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê đều nhìn Diệp Hạo Sơ đầy thâm ý.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, còn giả ngu hỏi: "Thắp nến làm gì?" Diệp Hạo Sơ không vạch trần Hồ Bát Nhất.

Nhưng Bàn Tử nghe Diệp Hạo Sơ nói xong thì đã lon ton chạy đi thắp nến.

Tuy không biết Diệp Hạo Sơ định làm gì, nhưng Dương Tuyết Lê vẫn tin tưởng hắn.

Cô lập tức tăng tốc độ, xem xét kỹ mấy bức bích họa phía sau, đồng thời chụp ảnh lại.

Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử thắp nến xong, đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, hỏi nhỏ: "Lão Diệp, cậu phát hiện ra cái gì à?" Diệp Hạo Sơ nhíu mày, trầm giọng nói: "Trong quan tài có tiếng động." Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra.

Bọn họ từng đụng độ cương thi lông đỏ trong ngôi mộ cổ thời Nguyên, nên không lạ lẫm gì với thứ này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng chẳng dễ coi chút nào.

Lần trước con cương thi lông đỏ kia đã gây cho hắn nỗi ám ảnh rất lớn, nếu không phải nhờ Diệp Hạo Sơ, e rằng hắn và Bàn Tử đã bỏ mạng ở đó rồi.

Đúng lúc này, "Bùm" một tiếng, mọi người đều nghe thấy, âm thanh phát ra từ trong quan tài. "Trần giáo sư mọi người mau đi đi, không thì lát nữa không kịp đâu!" Diệp Hạo Sơ nói.

Đám Trần giáo sư tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng theo bản năng vẫn chọn tin tưởng Diệp Hạo Sơ.

Lúc đi còn không quên nhắc nhở bọn Diệp Hạo Sơ phải chú ý bảo vệ những "quốc bảo" này.

Đám Hồ Bát Nhất nghe xong, cơ mặt giật giật. "Lão Hồ, Bàn Tử, cầm lấy!" Diệp Hạo Sơ nói xong liền lấy hai cái bùa Mạc Kim trong nhẫn không gian đưa cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử theo bản năng nhận lấy.

Tại sao không đưa cho Dương Tuyết Lê?

Vì cô ấy đã có một cái bùa Mạc Kim thật rồi. "Cái này...

Lão Diệp, đây chẳng phải là bùa Mạc Kim sao?!" Bàn Tử kinh ngạc nói, còn lôi cái bùa giả hắn vẫn đeo trên cổ ra.

Không so sánh thì thôi, so sánh xong giật cả mình.

Bùa Mạc Kim Diệp Hạo Sơ đưa cho bọn họ đen tuyền trong suốt, dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh ánh sáng nhu hòa, đầu trước sắc bén nhọn hoắt, hình nón, đầu dưới nạm chỉ vàng, hoa văn xuyên thấu, trên thân bùa khắc hai chữ cổ triện "Mạc Kim".

Khoảnh khắc nhìn thấy bùa Mạc Kim Diệp Hạo Sơ đưa, Hồ Bát Nhất liền nghĩ ngay đến cái của mình, gia công thô thiển.

Trong giây lát hắn phát hiện cái này khác hẳn cái của mình, hắn lập tức nghĩ đến một khả năng: cái của hắn là đồ giả.

Hiển nhiên Bàn Tử cũng nhận ra điều này: "Tên Đại Kim Nha chó chết, xem lần này về ông có đánh chết mày không!

Dám lấy đồ giả lừa Bàn gia." Dương Tuyết Lê thấy Diệp Hạo Sơ đưa bùa Mạc Kim cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì có chút kinh ngạc, sau đó cũng lôi cái bùa đeo trên cổ mình ra.

Ngay lúc này, cây nến ở góc đông nam bắt đầu đổi màu, đã chuyển sang ánh sáng xanh u ám.

Ngay sau đó ngọn nến vụt tắt, như thể có con ma nào đó đứng bên cạnh thổi tắt nó vậy.

Diệp Hạo Sơ thấy thế, trong quan tài trước mặt lại phát ra một tiếng động lớn, ngay cả nắp quan tài cũng có cảm giác sắp không giữ nổi. "Nhanh, cầm bùa Mạc Kim đặt lên quan tài!" Diệp Hạo Sơ hét lên.

Bọn Hồ Bát Nhất nghe xong, lập tức đặt bùa Mạc Kim lên nắp quan tài.

Khoảnh khắc bùa Mạc Kim được đặt lên, nắp quan tài nằm im bất động.

Nhưng chưa được bao lâu, từ trong quan tài lại truyền ra tiếng kêu rống như người lại không phải người.

Xem ra bùa Mạc Kim này cũng không trấn áp nổi thứ quỷ quái kia rồi. "Mọi người lên trước đi, để tôi đối phó thứ quỷ này!" Diệp Hạo Sơ nói. "Không được, sao chúng tôi có thể bỏ lại cậu một mình!" "Lão Hồ nói đúng, Bàn gia tôi là loại người đó sao?" Dương Tuyết Lê nói: "Anh đừng có coi thường tôi, tôi cũng lợi hại lắm đấy!" Diệp Hạo Sơ nghe xong, cảm thấy ấm lòng.

Có được đám anh em vào sinh ra tử này, thật đáng giá.

Phía sau quan tài phát ra một tiếng "ầm" lớn, giây tiếp theo, nắp quan tài hình vuông đã bị hất tung.

Từ bên trong chui ra một con cương thi thấp bé mặc quần áo kỳ lạ, toàn thân rách nát không chịu nổi, mặt mũi thối rữa không còn nhìn rõ.

Nhưng Diệp Hạo Sơ có thể xác định con cương thi thấp bé này chính là Cổ Mặc vương tử.

Cổ Mặc vương tử gầm lên một tiếng về phía Hồ Bát Nhất và đồng bọn, rồi lao thẳng về phía họ.

"Mẹ kiếp, thấp như vậy thôi sao?

Xem Bàn gia đây không dọn dẹp mày thì thôi!" Bàn Tử thấy Cổ Mặc vương tử lùn tịt như vậy, lập tức tự tin bùng nổ, muốn xông lên xử lý nó.

Cũng đúng, con cương thi này đúng là rất nhỏ, chỉ ngang đứa trẻ 12 tuổi.

So với thân hình cao lớn của Bàn Tử thì quả thực không thể so sánh được.

Thế nhưng, ngay sau đó nghe thấy tiếng "ầm" một cái, Bàn Tử bị hất bay ra xa, đau đến mức không đứng dậy nổi.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức cầm xẻng công binh trong tay vung về phía cương thi, nhưng thứ này quá linh hoạt, Hồ Bát Nhất vung mấy cái mà còn chưa chạm được vào mép cương thi.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất cũng giống như Bàn Tử, bị hất bay.

Con cương thi này dường như vẫn còn chút nhân tính, nó khinh thường nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Shirley Dương cầm súng, bắn về phía cương thi, đạn bắn vào

người cương thi phát ra tiếng "phanh phanh phanh".

Nhưng chẳng hề làm cương thi bị thương chút nào.

"Lão Diệp, cẩn thận một chút, con cương thi này sức lực lớn lắm!" Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ định xông lên thì nhắc nhở.

Diệp Hạo Sơ nhìn ra con cương thi này tuy thấp bé, nhưng thân thủ linh hoạt, cơ thể đao thương bất nhập.

Xem ra chỉ có anh đích thân ra tay mới được.

Chỉ thấy anh rút Hắc Kim Cổ Đao đặt sau lưng ra, đứng dậy nhảy lên, lưỡi đao chém vào cổ cương thi, tuy Hắc Kim Cổ Đao được chế tạo từ vẫn thiết, cắt sắt như bùn, nhưng cũng chỉ để lại một vết chém nhẹ trên cổ cương thi.

Có thể tưởng tượng được cơ thể con cương thi này cứng rắn đến mức nào!

Diệp Hạo Sơ thấy Hắc Kim Cổ Đao cũng bó tay với nó, đành đá nó lùi lại một cước.

Anh quệt Hắc Kim Cổ Đao vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra trên thân đao.

Con cương thi thấp bé này dường như cảm nhận được máu của Diệp Hạo Sơ có uy hiếp với nó, nên không dám đỡ thẳng lưỡi đao, chỉ linh hoạt né tránh.

Diệp Hạo Sơ chém mấy nhát không trúng, liền vận dụng thân pháp Lăng Ba Vi Bộ, thân pháp này quả nhiên đỉnh thật, còn nhanh hơn cả con cương thi.

Hắc Kim Cổ Đao đã bôi máu Thanh Long chém vào người cương thi, nó lập tức kêu đau, gầm thét, nhưng cũng chẳng làm gì được, ai bảo nó đánh không lại Diệp Hạo Sơ chứ!

“Quá bắt nạt cương thi này, rốt cuộc mày là cương thi hay tao là cương thi hả!” Shirley Dương và những người khác đứng một bên trợn mắt há hốc mồm, nhìn Diệp Hạo Sơ “đùa giỡn” cương thi.

“Đúng là anh, Lão Diệp, ngay cả con cương thi này cũng không phải đối thủ của anh!” Bàn Tử kích động nói.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tuy không nói ra miệng, nhưng ánh mắt không che giấu được, thầm nghĩ võ lực của Diệp Hạo Sơ quá biến thái.

Diệp Hạo Sơ “đùa giỡn” xong cương thi, trên người nó đã chi chít vết thương, sau đó Diệp Hạo Sơ tung đòn cuối cùng, nó liền chết.

Đây có lẽ là con cương thi chết tức tưởi nhất trong giới cương thi.

Diệp Hạo Sơ giết cương thi xong, lau vết máu trên Hắc Kim Cổ Đao, rồi đặt nó ra sau lưng, tại sao không đặt vào nhẫn không gian chứ?

Đừng hỏi!

Hỏi thì là vì ngầu!

Chương 14

Còn Bàn Tử đã sớm đi về phía quan tài, xem bên trong có bảo bối gì không.

“Lão Hồ, Lão Diệp, hai người mau đến xem, đây toàn là vàng, chúng ta phát tài rồi!” Bàn Tử kích động hô to.

Diệp Hạo Sơ thấy những vàng bạc châu báu này… Quả nhiên, nói cho cùng là một vương tử, làm sao có thể chết mà không có đồ tùy táng ra hồn chứ!

Sau đó Bàn Tử bò lên quan tài, cúi lưng lấy những đồ tùy táng đó, không chừa lại một món nào, đều nhét hết vào ba lô.

Theo lời Bàn Tử, những thứ tốt này có thể đều là do vơ vét từ dân thường mà ra, “lấy của dân, dùng vào dân”.

Sau khi lấy xong đồ tùy táng, nụ cười trên mặt Bàn Tử chưa từng tắt.

“Ha ha ha, Bàn gia ta cũng có ngày hôm nay!

Đợi về đến thủ đô, tôi nhất định phải liên hệ với Đại Kim Nha ngay lập tức, bán hết chỗ bảo bối này, sau đó mua một đống nhà cho thuê.

Bàn gia ta cũng có thể trải nghiệm cuộc sống của chủ nhà trọ.” Bàn Tử cười nói.

“Chẳng có tiền đồ, mua nhiều nhà như vậy làm gì?

Cậu nói xem tôi nói có đúng không?

Lão Diệp!” “Nhà cửa loại này, đủ để ở không phải là được rồi sao?” Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

“Lần này Bàn Tử cậu nói đúng thật, nhà cửa chắc chắn sẽ tăng giá!

Nếu trữ một lô trong tay, sau này chắc chắn sẽ kiếm được tiền lớn.” Diệp Hạo Sơ cười nói.

“Nghe thấy không?

Lão Hồ, ngay cả Lão Diệp cũng khen tôi!” “Được!

Đã vậy Lão Diệp cũng nói thế, vậy tôi cũng mua một đống nhà, ha ha ha.” Hồ Bát Nhất cũng mở miệng nói, đối với Diệp Hạo Sơ, anh ta mù quáng tin tưởng, chỉ cần là lời Diệp Hạo Sơ nói, thì trong mắt anh ta, tuyệt đối là đúng.

Anh ta sao có thể không biết chứ?

Anh ta chính là từ tương lai xuyên việt đến, nhà cửa ở tương lai đó quả thực là giá trên trời.

“Được rồi, thu dọn đồ đạc, đừng để Giáo sư Trần và bọn họ nhìn thấy, hiểu chưa?” Diệp Hạo Sơ mở miệng dặn dò.

“Yên tâm, chúng tôi biết mà!” Bàn Tử cam đoan.

“...” Các người cứ thế phớt lờ tôi thật sự tốt sao?

Các người chắc chắn tôi sẽ không nói cho Giáo sư Trần và bọn họ biết sao?

Shirley Dương trong lòng không nói nên lời.

Sau đó, bốn người đi ra khỏi mộ thất.

Còn đội khảo cổ cũng đang đợi họ bên ngoài.

Gặp Giáo sư Trần và mọi người, Diệp Hạo Sơ giải thích đơn giản một chút.

Sau đó Giáo sư Trần liền đề nghị, tạm thời niêm phong giếng cổ

lại, đợi sau này có cơ hội thì sẽ đến thăm dò lần nữa.

Còn về đề nghị này, Diệp Hạo Sơ và những người khác đương nhiên cũng sẽ không từ chối, dù sao, những thứ tốt bên trong đã bị họ lấy đi hết rồi.

Cho nên giếng cổ có niêm phong hay không, đối với họ mà nói không thành vấn đề.

Tiếp đó, miệng giếng cổ liền bị niêm phong, làm xong tất cả những việc này, đội ngũ lại tiếp tục xuất phát, đi sâu vào sa mạc.

Thoáng cái, lại mấy ngày trôi qua.

Đi bộ lâu như vậy, vẫn chưa đến địa điểm mục tiêu tiếp theo.

Do đó Bàn Tử không khỏi có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Dương tiểu thư, chúng ta sẽ không đi nhầm đường chứ?

Sao nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa tìm thấy Tứ Độc Am Hà?" "Không thể nào, lộ trình ghi trên cuốn sổ này, và những ngày qua chúng ta đã đi đều tương tự.

Từ đó có thể thấy, lộ trình hẳn là chính xác, theo ghi chép trên sổ, trước khi tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, chúng ta phải đi qua một khu mộ đá, chỉ khi tìm thấy nơi đó, mới có thể đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Shirley Dương nhìn cuốn sổ trong tay, vừa nghiên cứu vừa mở miệng nói.

Bàn Tử vốn còn hơi mệt mỏi.

Sau khi nghe thấy mấy chữ "mộ đá", lập tức trở nên hưng phấn, liền mở miệng nói: "Mộ đá?

Đó không phải là mộ huyệt sao?

Bên trong có bảo bối gì không?" "Cái này tôi tạm thời không rõ, năm đó đội thám hiểm cũng không tiến hành khai quật, họ chỉ ghi lại

vị trí cụ thể của mộ đá, còn việc bên trong có bảo bối hay không, vẫn phải dựa vào chúng ta tự mình khai quật." Shirley Dương lắc đầu, ý nói mình cũng không rõ.

Dù sao những mộ đá này, căn bản là chưa từng được khai quật.

Cho nên bên trong có gì, đương nhiên không ai biết.

"Vậy chúng ta còn ngây ra đó làm gì?

Mau đi thôi!

Mộ đá, tôi đến đây!" Bàn Tử liền hưng phấn lên.

Thế giới này e rằng cũng chỉ có bảo bối trong mộ huyệt mới có thể làm anh ta vui vẻ đến vậy!

Theo Bàn Tử xông lên phía trước, những người còn lại trong đội cũng lần lượt tăng tốc, rất nhanh, họ đã đến sâu trong Hắc Sa Mạc, nhìn bãi cát đen ở phía xa, Giáo sư Trần liền hỏi An Lực Mãn: "Lão ca ca, cái Hắc Sa Mạc này, ông đã từng đến chưa?" An Lực Mãn nghe vậy cười khổ nói: "Đây là Hoàng Sa Địa Ngục mà, ngay cả Lão Hồ ông ấy còn không muốn đến nữa là!

Tôi đây, càng chưa từng đến, nếu không phải các cậu ép tôi đến, tôi có đánh chết cũng không đến đâu." Than thở thì than thở, An Lực Mãn được người dân địa phương gọi là bản đồ sống trong sa mạc, tuyệt đối không phải hư danh.

Tuy ông ấy cũng là lần đầu tiên trong đời đặt chân vào vùng Hắc Sa Mạc cấm kỵ này, nhưng bằng kinh nghiệm sa mạc nhiều năm, ông ấy vẫn có thể phát hiện ra những cây tô thảo, sa hao và các loại thực vật khác trong các hố cát.

Ông ấy cứ theo dấu vết của những loài thực vật này, cùng với kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm trong sa mạc, mới có thể dẫn dắt đội khảo cổ tiến lên.

Rất nhanh mọi người đã đến khu vực trung tâm Hắc Sa Mạc.

Cát vàng cuộn trào đã thổi thẳng vào mặt, theo gió cát thổi lên, mắt mọi người đều bị lóa, lúc mới bắt đầu thì còn miễn cưỡng đi được, nhưng dần dần đã không còn nhìn thấy đường phía trước nữa rồi!

Trong tình huống này.

Mọi người đều có chút cảm giác tuyệt vọng.

Cuối cùng, sau nửa ngày tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được một chỗ có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Sau đó mọi người lần lượt trốn sau đụn cát, ăn lương khô trong tay, Bàn Tử không khỏi chửi: "Vãi chưởng, cái chỗ quỷ quái này cũng quá kỳ lạ rồi!

Gió cát cứ thổi không ngừng, mắt tôi sắp bị thổi mù rồi, cứ thế này, đừng nói tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, e rằng tất cả chúng ta sẽ chết hết trên đường." "Ha ha ha, mấy đứa trẻ, tôi đã sớm nhắc nhở các cậu rồi, cái loại nơi bị thần linh nguyền rủa này, không được phép vào đâu.

Nhưng ai bảo các cậu không chịu tin tôi cơ chứ!?

Bây giờ thì hay rồi sao?" "Đáng tiếc, ngay cả khi các cậu hối hận thì cũng đã muộn rồi, chúng ta đã vào trong Hắc Sa Mạc, chỉ có thể đi dọc theo con đường phía trước, nếu không, sẽ lạc nhanh hơn." An Lực Mãn nói xong, vẫn cười.

"Lão già, ông đừng có hả hê trên nỗi đau của người khác nữa.

Bây giờ mọi người đều buộc chung một sợi dây thừng cả, nếu chúng tôi không thoát được thì ông cũng phải cùng xui xẻo thôi.

Gió cát này khi nào mới ngừng đây?" Vương Bàn Tử mở miệng hỏi.

“Xem ra một sớm một chiều thì không ngừng được đâu, đây là nơi bị trời cao bỏ rơi.

Cho nên, chúng ta chỉ có thể đội gió cát mà tiến lên.” An Lực Mãn vừa gặm lương khô, vừa bất đắc dĩ mở miệng nói.

Nếu có thể, cái chỗ quỷ quái này ông ấy thật sự không muốn vào đâu.

Ngay lúc mọi người đang nghỉ ngơi, đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết: “A, không hay rồi, cứu mạng!” Theo tiếng kêu đó truyền ra.

Mọi người vô thức nhìn về phía phát ra âm thanh, còn Diệp Hạo Sơ thì là người đầu tiên xông đến.

Rất nhanh, họ đến sau một ngọn đồi.

Chỉ thấy lúc này một thanh niên trong đội khảo cổ, đã có hơn nửa người lún sâu vào trong cát lún.

Hơn nữa những cát lún đó vẫn không ngừng cuộn trào.

Nếu không nhanh chóng cứu anh ta ra ngoài, e rằng sẽ bị cát lún nuốt chửng mất.

Thấy tình hình này, Giáo sư Trần vội vàng nói: “Mau cứu người!” Bàn Tử nghe lời Giáo sư Trần nói, vừa định đi cứu người, nhưng lại bị Hồ Bát Nhất kéo lại.

“Lão Hồ, ông mau buông tôi ra, để tôi cứu người đi chứ!” “Đồ ngốc, phía trước là khu vực cát lún, nếu cậu đi qua, đừng nói là cứu người, ngay cả chính cậu cũng sẽ lún vào, đến lúc đó thì không ai có thể kéo cậu lên được đâu!” Hồ Bát Nhất nhìn về phía trước, liền cau mày nói.

Chương 15

Dù sao từ tình cảnh của thanh niên kia không khó để nhận ra.

Khu vực cát lún phía trước vô cùng nguy hiểm, nếu khinh suất đi qua, e rằng không những không cứu được người, mà ngay cả chính mình cũng sẽ bị kẹt vào.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất đang nghĩ cách.

Diệp Hạo Sơ đã theo dấu chân mà thanh niên kia đã đi qua, đi về phía trước, rất nhanh đã đến khu vực cát lún, phía trước đã không còn dấu chân nữa, hiển nhiên, chỗ đó không thể giẫm vào, nếu giẫm xuống, cũng sẽ có kết cục tương tự như anh ta, do đó, Diệp Hạo Sơ trực tiếp lấy dây thừng từ trong ba lô ra, sau đó quăng về phía thanh niên, đồng thời mở miệng nói: "Cậu nắm chắc lấy dây thừng, tuyệt đối đừng buông ra, tôi kéo cậu lên." "Vâng!" Thanh niên kia nhìn Diệp Hạo Sơ như nhìn thấy cứu tinh vậy.

Sau đó liền nắm chặt lấy dây thừng, đợi đến khi thanh niên nắm chặt dây thừng xong.

Diệp Hạo Sơ đột nhiên kéo mạnh một cái, thanh niên vốn còn đang lún sâu trong bùn lầy, vậy mà cứ thế bị kéo ra, thấy anh ta thoát hiểm xong, Bàn Tử liền tiến đến nói: "Lão Diệp, anh cũng khủng khiếp quá rồi!

Vậy mà có thể dễ dàng kéo người ta ra như vậy, tôi đơn giản là quá sùng bái anh, đó là khu vực cát lún đó!

Một khi lún vào, muốn thoát ra, ngàn vạn khó khăn đó, khí lực của anh thực sự là quá lớn!" "Phía trước hẳn không phải là khu vực cát lún, vừa rồi tôi còn chưa dùng nhiều khí lực, anh ta đã bị kéo ra rồi.

Hơn nữa nếu bị mắc kẹt trong cát lún, chúng ta căn bản không kịp cứu người, ngay cả khi may mắn kéo người ra được, những cát lún đó ép chặt cũng sẽ khiến người ta ngạt thở.” Diệp Hạo Sơ nhìn về phía không xa mở miệng nói.

“Không phải cát lún?

Vậy là cái gì chứ?

Trong sa mạc mà có thể khiến người ta lún xuống, hình như chỉ có cát lún thôi mà!” Bàn Tử có chút ngơ ngác mở miệng nói.

“Đúng vậy, trong sa mạc, quả thực chỉ có cát lún mới có thể khiến người ta lún xuống, nhưng nếu họ không phải lún xuống, mà là rơi xuống thì sao?” Diệp Hạo Sơ nhàn nhạt nói.

“Rơi xuống?

Lão Diệp, ý của anh là, bên dưới là khoảng trống sao?” Lúc này Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

“Tôi cũng chỉ là đoán thôi, cậu đã rơi xuống bằng cách nào?” Diệp Hạo Sơ hỏi thanh niên.

“Vừa rồi tôi chỉ muốn đi vệ sinh một chút, nhưng ai ngờ, vừa đến đây, liền trực tiếp lún xuống.

Đúng rồi, vừa rồi lúc rơi xuống, tôi cảm thấy hình như giẫm phải thứ gì đó, cứ như là đá vậy.” Thanh niên vội vàng giải thích.

“Đá?

Trong sa mạc làm sao có thể có đá chứ?” Hồ Bát Nhất có chút kỳ lạ nói.

Phải biết rằng, năm đó khi anh ta nhập ngũ, đã từng đến sa mạc.

Còn chưa từng nghe nói trong sa mạc làm sao lại có đá chứ?

“Đúng vậy, trong sa mạc quả thực sẽ không hình thành đá, nhưng cũng chưa chắc là không có.

Chẳng lẽ các cậu quên, cái mộ đá trên cuốn sổ đó sao?

Nếu tôi không đoán sai, bên dưới này hẳn chính là mộ đá mà chúng ta muốn tìm!” Diệp Hạo Sơ trực tiếp mở miệng nói.

“Lão Diệp nói có lý đó!

Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Mộ đá, ha ha, vậy chúng ta còn ngây ra đấy làm gì?

Mọi người mau đào đi!” Bàn Tử lập tức hứng thú.

Đối với bảo bối, anh ta trước giờ luôn rất tích cực.

Và mọi người cũng theo anh ta, đến chỗ vừa xảy ra chuyện.

Sau đó Bàn Tử trực tiếp xúc một xẻng xuống, hất đất cát sang một bên, rồi liền nhìn thấy đá vụn bên trong, hơn nữa trên những tảng đá đó còn có một số chấm đen, khi nhìn thấy những thứ này xong, có người trong đội khảo cổ hiếu kỳ mở miệng hỏi: “Những chấm đen trên này là cái gì vậy?

Hình như chưa từng thấy.” “Nếu tôi không nhìn nhầm, những chấm đen này, hẳn là dấu vết của thuốc nổ đã phát nổ.” Hồ Bát Nhất đánh giá một chút tảng đá, lập tức mở miệng nói.

“Thuốc nổ?

Trong sa mạc làm sao có thể có thuốc nổ chứ?

Vậy nói như vậy thì, mộ táng bên trong, chẳng phải đã bị phá hủy toàn bộ rồi sao?” Nói đến đây, Giáo sư vẫn có chút tiếc nuối, phải biết rằng, ông ấy thích nhất là thám hiểm lịch sử.

Còn loại mộ đá này chưa từng nghe nói đến.

Nếu có thể tra xét một chút, nói không chừng đối với nghiên cứu lịch sử, có tác dụng rất phong phú.

Nhưng ai ngờ, lại cứ thế bị nổ tung.

"Mộ táng bên trong hẳn không bị tổn hại, nhìn từ dấu vết thuốc nổ trên những tảng đá này, những người kích nổ hẳn là rất chuyên nghiệp, cho nên, chỉ sẽ nổ tung đá, còn về mộ táng bên trong, hẳn sẽ không có vấn đề." Hồ Bát Nhất mở miệng giải thích.

Nói đến thuốc nổ, anh ta rất quen thuộc.

Dù sao từ khi gia nhập quân đội đến nay, thứ này anh ta chơi hàng ngày mà.

"Cái gì!

Không bị tổn hại?

Đã vậy, vậy chúng ta mau xuống xem đi, loại mộ đá này có giá trị lịch sử vô cùng quý báu, nếu có thể ghi chép lại, thì thu hoạch chuyến đi này của chúng ta, sẽ càng lớn hơn." Giáo sư Trần liền vội vàng đề nghị.

Và nghe thấy lời này.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Nếu giáo sư muốn xuống, vậy chúng ta có thể xuống xem, nhưng mà, tôi nghĩ vẫn đừng ôm hy vọng gì nữa, dù sao, ngay cả lối vào mộ đã bị nổ tung, vậy thì đồ đạc bên trong, chắc chắn sẽ không còn lại gì nữa đâu." "Mặc kệ thế nào, dù sao cũng phải xuống xem." Giáo sư Trần kiên định gật đầu.

Phải nói rằng, lão già này tuy cứng nhắc, nhưng đối với nghiên cứu lịch sử thì thực sự rất nghiêm túc.

Sau đó mọi người liền bắt đầu khai quật.

Rất nhanh, cửa động đã được dọn sạch.

Ngay sau đó, mọi người trong đội, liền đi sâu vào mộ đá đó.

Sau khi đi qua lối vào mộ.

Mọi người cuối cùng cũng đến được mộ thất.

Tuy nhiên vừa mới đi vào, liền nhìn thấy chính điện trống rỗng hoang vu.

Hiển nhiên, ngôi mộ cổ này đã bị đào sạch, hơn nữa trên mặt đất còn có một cái ba lô, bên trong chứa chính là thuốc nổ đã kích hoạt trước đó, hơn nữa trên ba lô đó còn có ký hiệu của Nga, hiển nhiên, đến ngôi mộ này không phải là người trong nước, mà là người nước ngoài.

"Những người Nga đáng ghét này, thật sự là một lũ khốn nạn." "Tội nghiệt a!

Loại mộ đá này rất có giá trị nghiên cứu, nếu nghiên cứu kỹ, nói không chừng còn có thể khai quật ra một triều đại, nhưng bây giờ lại bị đào sạch toàn bộ, những người này đơn giản là tội nhân của lịch sử." Giáo sư Trần vừa nói, vừa có chút tức giận.

Dù sao đào bảo bối thì đào đi, lẽ nào còn dọn sạch toàn bộ mộ thất sao?

Như vậy thì, họ còn nghiên cứu bằng cách nào nữa?

"Giáo sư Trần, ngài đừng giận trước đã!

Chuyện đã như vậy rồi, còn có thể làm gì nữa chứ?

Không cần thiết phải phí hoài sức khỏe." Hồ Bát Nhất mở miệng an ủi.

"Ai, các cậu nhìn kết cấu mộ thất này, cộng thêm công nghệ xung quanh, nếu tôi không đoán nhầm, đây hẳn là mộ cổ thời Ngụy Tấn, hơn nữa, ở đây đặt nhiều quan tài như vậy, chứng tỏ ngôi mộ này là

mộ hợp táng, đó là thứ có giá trị nghiên cứu đáng kể, vậy mà lại bị những người nước ngoài đó trộm đi sao?" Giáo sư Trần có chút phẫn nộ mở miệng nói.

"Không phải tôi nói chứ, họ trộm mộ đào bảo bối không phải được rồi sao?

Dọn những thi thể này có tác dụng gì?

Chẳng lẽ còn có sở thích đặc biệt gì sao?" Bàn Tử nhìn những thi thể biến mất trong quan tài, có chút kỳ lạ hỏi.

Cũng là đạo mộ tặc, đối với chuyện những người này đào bảo bối, thì không có gì đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên những người nước ngoài này vậy mà ngay cả thi thể cũng không bỏ qua, đơn giản là mất nhân tính.

"Đạo mộ tặc dọn thi thể có thể làm gì?

Đương nhiên là mang ra bán tiền rồi." Giáo sư Trần có chút phẫn nộ bất bình nói.

"Thứ này đáng tiền sao?" Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên đáng tiền!

Ở sa mạc này, có rất nhiều văn vật và bảo bối có giá trị lịch sử, mà trong đó đáng tiền nhất chính là những xác ướp này, bởi vì thi thể của xác ướp, toàn bộ đều đã qua xử lý đặc biệt, cho nên sẽ không thối rữa, những xác ướp như vậy có rất nhiều nhà sưu tập nước ngoài thích sưu tầm để tự mình nghiên cứu." Giáo sư Trần vừa nói, trong lòng có chút căm ghét.

Chương 16

“Thì ra là vậy, mở mang kiến thức rồi.” Bàn Tử gật đầu.

“Hệ thống đánh dấu!” “Tích, đánh dấu Mộ Đá thành công, khen thưởng: một xâu Ngũ Đế Tiền!” Ngũ Đế Tiền: tập hợp khí của trời, đất, người, nên có khả năng trấn trạch, hóa giải sát khí, xua đuổi tà ma và kiêm cả công năng vượng tài.

Không tệ, đây là một thứ tốt, tuy Diệp Hạo Sơ bản thân không dùng đến, nhưng ai mà chê bảo bối nhiều chứ?

Diệp Hạo Sơ thoát khỏi hệ thống trong đầu, liền nghe mọi người đang nói chuyện về Mộ Đá, còn Diệp Hạo Sơ đi đến một bên, ở cái góc tận cùng của quan tài phát hiện một thi thể mặc quần áo hiện đại, vừa mới chết chưa quá nửa ngày, điều khiến Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nhất là trên cổ người này có một hình xăm phượng hoàng.

Ở đây sao lại xuất hiện người của gia tộc Uông?

Điều này khiến Diệp Hạo Sơ rất tò mò.

Trong nguyên tác chỉ xuất hiện người nước ngoài, mà tất cả đều chết dưới tay quái xà, bây giờ xuất hiện người của gia tộc Uông thì phải cẩn thận rồi.

“Hy vọng các người của gia tộc Uông đừng có gây chuyện, nếu không tôi sẽ khiến các người hối hận khi đến thế gian này.” Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ trong lòng.

Đối với người của gia tộc Uông, Diệp Hạo Sơ không có chút thiện cảm nào, vì tìm kiếm trường sinh mà bất chấp thủ đoạn, đơn giản là nực cười.

“Nói như vậy thì, đây thật sự là Mộ Đá, vậy thì theo như cuốn sổ

đã nói, chúng ta bây giờ cách Tinh Tuyệt Cổ Thành hẳn là rất gần rồi.

Vậy chúng ta mau xuất phát thôi!" Shirley Dương nói đến đây, vẫn có chút cảm giác kích động.

Dù sao cô ấy vất vả cực nhọc đến đây, vì chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nghe lời của Shirley Dương, mọi người cũng gật đầu, hơn nữa trên mặt đều có chút cảm giác hưng phấn, tốn kém lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp tìm thấy.

Còn về ngôi mộ đá này, cũng không còn giá trị nghiên cứu gì nữa rồi!

Dù sao những thứ đáng nghiên cứu đều đã bị lấy đi hết, trong tình huống này, tiếp tục ở lại cũng chỉ lãng phí thời gian.

Do đó Giáo sư Trần và những người khác chỉ đơn giản chụp một số bức ảnh xong, đội ngũ liền chui ra khỏi mộ đá và tiếp tục xuất phát.

Thoáng cái, hai ngày đã trôi qua.

Và Diệp Hạo Sơ cùng đồng bọn cũng đã đi được gần trăm dặm, nhưng đúng lúc này, An Lực Mãn dẫn đường phía trước, đột nhiên dừng lại, hơn nữa còn xoay người xuống từ lạc đà, thấy cảnh này xong, Giáo sư Trần liền mở miệng hỏi: "Sao vậy?

Lão ca ca, làm gì mà dừng lại vậy?" "Dấu vết của Tứ Độc Am Hà phía trước, đã không còn nhìn rõ nữa, tôi nghĩ chúng ta hẳn là đã đến gần con sông ngầm đó rồi." An Lực Mãn đánh giá xung quanh mở miệng nói.

"Cái gì?

Đã đến Tứ Độc Am Hà rồi sao?

Vậy chúng ta chẳng phải đã rất gần Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi sao?

Theo ghi chép trên nhật ký, Tinh Tuyệt Cổ Thành hẳn là không xa đây, chúng ta theo la bàn, rất nhanh là có thể xác định phương vị." Shirley Dương vừa nói, trên mặt còn lộ ra nụ cười.

Sau đó cô ấy từ trong túi lấy ra la bàn.

Tuy nhiên, dù di chuyển thế nào, la bàn cũng không thể xác định phương vị.

Ngược lại là cứ quay loạn xạ.

Khi nhìn thấy tình huống này xong, trên mặt Shirley Dương không khỏi lộ ra vẻ lo lắng nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?

La bàn sao lại mất tác dụng chứ?

Trước đó tôi còn kiểm tra, hẳn là không có vấn đề gì mà!" "Dương tiểu thư, cái thứ đó của cô, đúng là không đáng tin!

Vẫn phải xem đồ của tổ tông chúng ta thôi!" Bàn Tử đắc ý nói, còn lấy ra một cái la bàn cổ.

Tuy nhiên tình huống của la bàn cổ cũng giống như la bàn hiện đại.

Kim không ngừng quay loạn xạ, chính là không thể xác định phương vị, Bàn Tử nhìn thấy cảnh này xong, không khỏi căng thẳng nói: "Đây là chuyện gì vậy?

La bàn của tôi sao lại không linh nghiệm?

Chẳng lẽ Đại Kim Nha lại lừa tôi?

Cái la bàn này bị hỏng rồi sao?

Để xem tôi về không tìm hắn tính sổ!" Nói đến đây, Bàn Tử có chút phẫn nộ, Đại Kim Nha cái người này đúng là không đáng tin, thứ

gì cũng là đồ giả.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, đồ của các cậu không hỏng đâu.” Diệp Hạo Sơ điềm tĩnh nói.

“Không hỏng?

Vậy sao la bàn của tôi không thể định vị?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta bây giờ hẳn là đang ở gần Dãy núi Trát Cách Lạp Mã, đó là một ngọn núi từ tính, các cậu nghĩ trước một ngọn núi từ tính, những la bàn này còn có thể phát huy tác dụng sao?” Diệp Hạo Sơ nhàn nhạt nói.

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ chờ chết sao?” “Đúng vậy!

Tất cả các dụng cụ định vị, đã hoàn toàn mất hiệu dụng rồi.

Chúng ta căn bản không thể xác định vị trí.” “Bây giờ phải đi về đâu đây?” “...” Mọi người đều có chút cảm giác nghi hoặc.

Đặc biệt là trên mặt Shirley Dương, càng có chút lo lắng, phải biết rằng, cô ấy khó khăn lắm mới dẫn người đến đây, nhưng mắt thấy sắp tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, họ vậy mà lại lạc mất phương hướng, điều này khiến Shirley Dương không khỏi không sốt ruột.

“Đừng lo lắng trước đã, đã vậy cha cô đã từng đến đây, vậy chắc chắn có cách khác, có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Nếu không, họ đã phát hiện bằng cách nào chứ?

Nếu tôi không đoán nhầm, cách giải quyết hẳn là nằm trên cuốn sổ, chúng ta xem trước, nếu thực sự không có cách nào, đến lúc đó nói sau.” Diệp Hạo Sơ nói xong, ra hiệu cho Shirley Dương lấy cuốn sổ ra.

Người sau lấy cuốn sổ từ trong ba lô ra, mở trang cuối cùng của

cuốn sổ.

Trên đó viết: "Ở sâu trong Hắc Sa Mạc đã mất dấu vết Tứ Độc Am Hà, trong cái biển chết không một ngọn cỏ này, hai ngọn núi từ tính màu đen khổng lồ đón ánh hoàng hôn đối lập nhau, như hai vị võ sĩ cổ đại giáp đen, trầm mặc bảo vệ bí mật cổ xưa, đi qua thung lũng như cánh cổng lớn, một thành phố trong truyền thuyết xuất hiện trước mắt." Mọi người nghe xong, đều rơi vào cảm giác nghi hoặc, hiển nhiên là không hiểu rõ, những gì ghi trên nhật ký này rốt cuộc có ý gì, cái gì mà hộ vệ giáp đen, cái gì mà thung lũng như cánh cổng lớn, đều là những thứ quái quỷ gì vậy!

"Cái này nói ý gì?

Lão Diệp, anh biết không?" Bàn Tử lúc này mở miệng hỏi.

"Tôi nghĩ tôi đã đoán ra rồi, chỉ khi mặt trời sắp lặn, chúng ta mới có thể nhìn thấy ngọn núi từ tính đó, còn về tòa cổ thành kia, nếu tôi không nhầm, cái mà nói đến hẳn chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi!" Diệp Hạo Sơ nhàn nhạt mở miệng nói.

"Có lý!

Lão Diệp, đúng là anh, nói như vậy tuyệt đối không sai." Bàn Tử nói.

"Ha ha ha, nói như vậy thì, chúng ta quả thực không đi nhầm lộ trình, vậy chúng ta bây giờ cứ ở đây đợi thôi, chỉ cần đợi đến khi mặt trời lặn, thì có thể nhìn thấy núi từ tính rồi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Rất nhanh, mặt trời trên bầu trời đã dần dần hạ xuống.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn hẳn, chỉ thấy, ở phía xa đột nhiên, có một ngọn núi đen uốn lượn hiện ra, dãy núi khổng lồ đó cứ như một con hắc long, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta có cảm giác chấn động

trong lòng.

“A, mọi người mau nhìn xem?

Chỗ đó có phải là ngọn núi từ tính trong truyền thuyết không?” “Vãi, thật sự hùng vĩ quá đi!” “Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến được ngọn núi từ tính này rồi.” Mọi người nhìn thấy núi từ tính xuất hiện, đều nở nụ cười.

Shirley Dương càng nóng lòng muốn đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sau đó mọi người lập tức xuất phát.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất đi phía trước, Bàn Tử đi phía sau, Shirley Dương và đội khảo cổ đi giữa đội hình, đội hình tạo thành một hàng dọc, từ từ đi vào trong thung lũng.

Diệp Hạo Sơ biết nơi này rất nguy hiểm, có rất nhiều quái xà, hơn nữa kịch độc vô cùng.

Đi được một lúc, đột nhiên nhìn thấy phía trước sau một bức tường đổ nát có ánh lửa.

Diệp Hạo Sơ giơ tay ra hiệu mọi người cẩn thận, sau đó vẫy tay với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, ba người cẩn thận mò lên.

Sau bức tường có 5 thi thể nằm trên mặt đất, ba người Diệp Hạo Sơ biết, nhóm người này hẳn chính là những đạo mộ tặc nước ngoài đã trộm mộ đá trước đó.

“Lửa này còn chưa tắt, bọn họ chưa đi xa đâu.” Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

“Lão Diệp, Lão Hồ, sao lại chết 5 người nước ngoài vậy?

Bọn họ tự giết nhau sao?” Bàn Tử nhìn thi thể trên mặt đất nói.

“Không phải, các ông cẩn thận một chút.” Diệp Hạo Sơ nói.

“Ý gì vậy?” Diệp Hạo Sơ nhàn nhạt nói: “Các ông xem sắc mặt mấy cái xác này thế nào?” Cái này không xem thì thôi, xem một cái giật mình.

“Vãi chưởng, Lão Diệp, sao sắc mặt mấy người này lại đen sì vậy?

Chương 17

Chẳng lẽ trúng độc rồi sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Chúc mừng cậu trả lời đúng, nhưng không có khen thưởng." Diệp Hạo Sơ cười nói.

"Lão Diệp, đến lúc nào rồi còn trêu chọc Bàn gia tôi." Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ nhìn mọi người nói: "Tuyệt đối đừng chạm vào những thi thể này, ở đây có thể có rắn, hơn nữa còn cực độc." Ngay lập tức quái xà liền bò ra từ thi thể, con quái xà này mắt phát ra ánh sáng đỏ thẫm, nhìn một cái là thấy cực độc, trên đầu nó mọc một cái mào thịt màu đen, nhưng thân thể lại không dài, ước chừng chỉ khoảng 30 cm.

May mắn là lúc quái xà xuất hiện không có ai ở xung quanh nó, nhưng lúc này nó đang bò về phía Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất.

Bàn Tử mắt tinh, là người đầu tiên phát hiện ra con rắn này.

"Lão Diệp, Lão Hồ, cẩn thận phía sau hai người." Khi Bàn Tử nói chuyện đã nổ súng, nhưng con rắn này kích thước quá nhỏ.

Không dễ bắn trúng, cộng thêm tốc độ quá nhanh, nhất thời ngay cả tài thiện xạ như Bàn Tử vậy mà một phát cũng không bắn trúng.

Con quái xà tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến cách hai người không quá hai mét.

Sớm đã khi con rắn này đến, hai người đã căng thẳng thần kinh, lúc này ngay khi quái xà nhảy lên, Hồ Bát Nhất là người đầu tiên ra tay.

Con rắn đó tấn công Hồ Bát Nhất.

Thân thủ của Hồ Bát Nhất cũng khá tốt, anh ấy không mất tay, trong chớp mắt đã dùng xẻng công binh chém con quái xà này thành hai mảnh.

Đột nhiên đầu rắn bị chém thành hai mảnh lại nhảy về phía Hồ Bát Nhất.

Nhưng Diệp Hạo Sơ đã sớm chuẩn bị, Hắc Kim Cổ Đao vung lên một cái, liền chém bay đầu rắn đi.

Hồ Bát Nhất lúc này mới phản ứng kịp, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng, may mà có Diệp Hạo Sơ, nếu không anh ấy chắc chắn không thể tránh khỏi đòn tấn công của đầu rắn này.

"Các người không sao chứ?" Lúc này Shirley Dương mở miệng nói.

"Không sao, em.

Đừng loạn động!" Diệp Hạo Sơ nhìn Shirley Dương nói.

Nghe lời của Diệp Hạo Sơ, Shirley Dương liền đứng yên tại chỗ, khoảnh khắc vừa rồi, cô ấy cảm thấy phía sau cổ lạnh toát, liền có dự cảm chẳng lành.

Sắc mặt Shirley Dương trong khoảnh khắc này dường như trắng bệch đi một chút, cô ấy nhìn Diệp Hạo Sơ và đồng bọn, không dám có bất kỳ động tác lớn nào, nghiến răng nói: "Các người phải bắn chuẩn một chút đó, đừng có bắn tôi thành tổ ong vò vẽ." Thà chờ chết, Shirley Dương thà mạo hiểm một chút, cho nên cô ấy mới nhắc nhở họ nổ súng.

Nhưng tuy nghĩ như vậy, trong lòng cô ấy đã lạnh lẽo một mảnh.

Đúng lúc này, thân rắn hơi ngóc đầu lùi lại một chút.

Động tác này là tư thế tấn công của rắn, không nói gì khác, chỉ cần

bị cắn trúng, thần tiên cũng không cứu nổi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, họ căn bản không nắm chắc phát súng này, hơn nữa góc độ này cũng không thể bắn, quá gần đầu Shirley Dương rồi.

Chỉ cần không cẩn thận là nát đầu.

Khoảnh khắc này Shirley Dương đã không kìm được nhắm mắt lại, chuẩn bị chờ chết rồi.

"Chết rồi sao, mình còn chưa đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn chưa tìm thấy Mộ Trần Châu, ai, như vậy cũng tốt." Nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, bên tai Shirley Dương nghe thấy một trận chỉ phong.

Khi mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy con quái xà vốn đang trên vai mình đã bị hai ngón tay của Diệp Hạo Sơ kẹp chặt cứng.

Cuối cùng bị quăng đi thật xa.

Shirley Dương cảm giác sống sót sau tai nạn, liền vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, ôm chặt lấy anh.

"Không sao rồi, không sao rồi." Diệp Hạo Sơ an ủi.

"Ừm, có anh thật tốt." Shirley Dương khẽ nói.

Khoảnh khắc này khiến Shirley Dương biết rốt cuộc mình có cảm giác gì đối với Diệp Hạo Sơ.

Có anh ấy ở đây, không có gì phải sợ, có một cảm giác an toàn rất mạnh.

Đây hẳn chính là thích anh ấy rồi!

Thấy Dương Tuyết Lê không sao, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Diệp, được đấy nhỉ, anh hùng cứu mỹ nhân, rồi mỹ nhân...

Hề hề!” Bàn Tử cười một cách bỉ ổi.

Dương Tuyết Lê bị lời của Bàn Tử làm cho hơi đỏ mặt, còn Diệp Hạo Sơ thì chẳng hề gì, đàn ông con trai có gì mà ngại.

“Được rồi, ở đây chắc không còn rắn nữa, mọi người nghỉ ngơi một chút đi.” Diệp Hạo Sơ lên tiếng.

Mọi người nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy liền thả lỏng cảnh giác, vội vàng ngồi xuống nghỉ.

Đi cả một chặng đường chưa kịp nghỉ, ai nấy đều mệt lử.

Diệp Hạo Sơ thì đi tới bên cạnh năm cái xác, lật mặt nạ ra, phát hiện cả năm đều là người nước ngoài.

Mấy gã ngoại quốc này ỷ vào vũ khí tinh nhuệ mà dám chạy vào sa mạc này trộm mộ, đúng là đến bàn tiệc của Diêm Vương gắp đồ cúng, tìm đường chết.

May sao đống vũ khí tinh nhuệ này lại rơi vào tay nhóm Diệp Hạo Sơ.

Với lại, những người chết ở đây đều là người nước ngoài, không có một người nào của nhà họ Uông.

Chẳng lẽ người nhà họ Uông bây giờ đã vào trong thành cổ Tinh Tuyệt rồi sao?

Người nhà họ Uông không thể so với đám người ngoại quốc này, nói về trộm mộ, bọn họ có thể bỏ xa mấy gã Tây này mười con phố.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi xong rồi chứ, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!” Hồ Bát Nhất thấy mọi người đã nghỉ gần xong, liền lên tiếng.

Mọi người lại tiếp tục lên đường.

Cả đoàn người lên lạc đà, nhanh chóng đi ra ngoài sơn cốc, trên đường đi không gặp phải nguy hiểm gì.

Mọi người đi thẳng đến một khoảng đất trống ngoài sơn cốc mới dừng lại.

Lúc này trời vẫn chưa sáng, khoảnh khắc trước bình minh luôn tối tăm như vậy.

Bỗng nhiên, phía chân trời xa xa hé ra một vệt màu đỏ sẫm, mặt trời cuối cùng cũng sắp mọc.

Vệt màu đỏ sẫm xuất hiện chưa đầy vài giây đã lập tức chuyển thành màu vàng kim, ngay sau đó vạn tia sáng vàng rực rỡ chiếu xuống.

Trong khoảnh khắc, sa mạc vô biên như biến thành vàng, lấp lánh ánh sáng.

Cảnh đẹp của sa mạc lúc mặt trời mọc và lặn dường như xem bao nhiêu lần cũng không đủ, nhưng hôm nay sự chú ý của mọi người lại không đặt ở đây.

Ngay lúc này, một tòa thành cổ khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Mặc dù có chút hoang tàn, một vài nơi bị cát vùi lấp, nhưng trong tầm mắt vẫn có đủ loại nhà cửa kiến trúc, nổi bật nhất là một tòa tháp đá màu đen đã nghiêng ngả, lặng lẽ sừng sững giữa thành.

Cách cả ngàn năm, thành cổ Tinh Tuyệt lại một lần nữa xuất hiện trong mắt con người.

Nhìn quy mô của thành cổ Tinh Tuyệt đủ để chứa bốn, năm vạn người.

Phải biết rằng năm xưa những thành nổi tiếng như Lâu Lan cũng

chỉ có một, hai vạn dân, ba nghìn quân lính, đủ thấy sự huy hoàng một thời của thành Tinh Tuyệt.

"Chúng ta bây giờ xuất phát luôn chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi.

"Chúng ta nghỉ ngơi một lát, ăn cơm đã, ăn no rồi hẵng đi!" Diệp Hạo Sơ nói.

"Lão Diệp nói có lý!" Bàn Tử ở bên cạnh lập tức phụ họa.

Lúc mọi người nhóm lửa nấu cơm, An Lực Mãn lên tiếng nói với mọi người: "Tôi chỉ có thể đi cùng các vị đến đây thôi mà, đây là chúng ta đã nói trước rồi mà." Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu, nhưng vẫn nói: "Lão gia tử, ông có thể ở đây đợi chúng tôi, nhưng quan trọng là nhất định phải đợi, tôi nghĩ Thượng đế sẽ không thích người bội tín đâu mà!" An Lực Mãn nghe vậy gật đầu, trịnh trọng nói: "Tôi sẽ đợi các vị mà, nhưng nếu một tuần mà các vị không ra, tôi cũng chỉ có thể đi thôi mà!" "Được!" An Lực Mãn có thể đợi họ một tuần đã là hết tình hết nghĩa, nếu bắt ông đợi thêm nữa thì đúng là làm khó người ta.

Hơn nữa họ chỉ đi thám hiểm thành cổ Tinh Tuyệt, không cần đến một tuần là có thể ra rồi.

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng dặn dò: "Lát nữa bắt đầu hành động, không có lệnh của tôi và Lão Hồ, tôi hy vọng các vị không đụng chạm lung tung vào bất cứ thứ gì.

Đặc biệt là ông đấy Bàn Tử, tuyệt đối đừng có đụng chạm lung tung vào bất cứ thứ gì, sẽ chết người đấy." "Này, Lão Diệp, sao ông lại chỉ đích danh tôi làm gì, tôi là loại người đó sao?" Trong lòng ông không tự biết à?

Câu này Diệp Hạo Sơ không nói ra, mà quay sang nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, lát nữa ông trông chừng Bàn Tử một chút, chuyện này

liên quan đến tính mạng của chúng ta đấy." "Yên tâm, tôi sẽ trông chừng!" Hồ Bát Nhất đảm bảo, anh quá hiểu Bàn Tử, nếu thấy bảo bối chắc chắn sẽ lấy bừa.

"Này, tôi nói Lão Hồ các ông..." "Được rồi, xuất phát!" Diệp Hạo Sơ ngắt lời hắn.

Mọi người lại một lần nữa lên đường.

Trong nháy mắt.

Chương 18

Họ đã đến giữa di tích.

Vừa mới bước vào, Hồ Bát Nhất đã nhìn về phía xa, có chút kinh ngạc nói: "Mọi người mau nhìn xem, đỉnh của tòa tháp đá kia, có giống con mắt không?" "Con mắt?

Không nhìn ra!" "Ở đâu?

Lão Hồ, tôi cũng không nhìn ra." Vương Bàn Tử cũng có chút mơ hồ nói.

"Lão Hồ, cái ông nói chắc là phù điêu trên tòa tháp đá kia phải không?" Diệp Hạo Sơ lên tiếng.

"Không sai, chính là cái đó.

Lão Diệp, ông thấy rồi à?

Có giống một con mắt khổng lồ không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Không thể nói là giống, mà phải nói là y hệt.

Theo tư liệu về tộc Tinh Tuyệt mà tôi đã đọc, con mắt trên tòa tháp đá đó chính là được điêu khắc theo mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt, và con mắt này trong cổ quốc Tinh Tuyệt là biểu tượng của sức mạnh và quyền lực." Dương Tuyết Lê nhìn về phía tòa tháp đá xa xôi, lập tức lên tiếng giải thích.

Khi mọi người đến gần, Bàn Tử cảm thán: "Tay nghề của thành cổ Tinh Tuyệt này cũng thần kỳ quá nhỉ?

Con mắt này được họ điêu khắc trông như thật vậy." "So với con mắt này, thành cổ Tinh Tuyệt mới là đỉnh cao của nghệ thuật.

Có thể ở trong một sa mạc đen như thế này, tạo ra một tòa thành vĩ

đại như vậy, đây mới thực sự là thần tích!" "Các vị đế vương cổ đại, từ trước khi chết đã tìm long mạch cho mình, mà ngọn núi Trát Cách Lạp Mã này giống như một con rồng đen nằm phục trong sa mạc.

Tòa tháp đá và núi Trát Cách Lạp Mã tương ứng với nhau, tạo thành thế một động một tĩnh.

Nữ vương Tinh Tuyệt cũng là một người tài tình, bà ta biết con rồng đen này là biểu tượng của điềm hung, nên đã dùng nhân lực chém đứt nó, tạo thành sơn cốc Trát Cách Lạp Mã như hiện tại, và tòa thành cổ này cũng trở thành một mảnh đất có phong thủy tuyệt vời." Diệp Hạo Sơ giải thích.

"Nói như vậy, nơi này chính là mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt?

Thế bên trong có phải có rất nhiều rất nhiều bảo bối không?

Nếu có thể thuận tay lấy vài món về, chúng ta sẽ phát tài to." Bàn Tử nghe nói đây là mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt xong liền lập tức hứng thú.

Dù sao, đã là mộ thì chắc chắn có bảo bối.

Đặc biệt lại là mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt, lúc này hắn đã không thể chờ đợi được nữa, muốn nhanh chóng vào trong mộ thất.

Thấy bộ dạng kích động của Bàn Tử, Diệp Hạo Sơ biết, tật tham tiền của hắn lại tái phát rồi.

Mọi người sau đó đến trung tâm thành cổ Tinh Tuyệt, tìm thấy thần điện.

Trong đại điện của thần điện, khắp nơi đều dựng các loại tượng đá và cột đá có hình thù kỳ lạ, trên cột đá khắc đầy bích họa.

Trung tâm chính điện không đặt tượng đá mà là một cái bàn đá, trên xà nhà phía trên bàn đá có bốn sợi xích sắt rủ xuống, trên xích sắt

cố định một con mắt đá khổng lồ.

Trên bàn đá có một cái đĩa đá, trên đĩa đá đặt một khối bạch ngọc.

Trước bàn đá hai bên đều dựng một bức tượng đá cao lớn, tượng có thân người đầu rắn, tay cầm vũ khí, trông rất đáng sợ.

Thấy cảnh này, giáo sư Trần không còn kìm nén được sự kích động trong lòng.

Ông bắt đầu giảng giải về những bức tượng đá này.

Nhưng Diệp Hạo Sơ không có tâm trạng nghe giáo sư Trần giảng bài.

"Hệ thống, điểm danh!" "Tích, điểm danh Tinh Tuyệt cổ thành thành công, phần thưởng: một chiếc Phát Khâu Thiên Ấn." Ha ha ha, nhân phẩm bùng nổ rồi!

Lại là Phát Khâu Thiên Ấn, thứ này được mệnh danh là một ấn trong tay, quỷ thần bất xâm.

Truyền thuyết kể rằng Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Hiệu Úy đều do Tào Tháo thiết lập.

Năm xưa Tào Tháo, để trộm mộ sung vào quân lương, đã công khai thiết lập trong quân đội chức "Phát Khâu Trung Lang Tướng" và "Mạc Kim Hiệu Úy", chiêu mộ nhân tài kỳ quái trong thiên hạ, đi khắp nơi đào bới lăng mộ.

Cũng chính vì vậy, thủ đoạn của Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng rất giống với Mạc Kim Hiệu Úy.

Phát Khâu Trung Lang Tướng, còn được gọi là "Phát Khâu Thiên Quan".

Mỗi một Phát Khâu Thiên Quan đều có một chiếc "Phát Khâu Thiên Ấn" chính thống, trên ấn khắc tám chữ "Thiên quan chúc phúc,

bách vô cấm kỵ".

Tuy nhiên, đại đa số Phát Khâu Thiên Ấn đều bị phá hủy trong trận đại kiếp nạn nhắm vào phái Phát Khâu vào thời nhà Minh.

Nguyên nhân là do, vào thời nhà Minh, Chu Nguyên Chương để lăng mộ của mình sau khi chết không bị bọn trộm mộ xâm phạm, đã nghe lời của Quan Sơn Thái Bảo, tiến hành thanh trừng quy mô lớn đối với phái Phát Khâu.

Từ đó về sau, phái Phát Khâu trên thực tế đã danh tồn thực vong, Phát Khâu Thiên Ấn đều bị phá hủy.

Nói cách khác, chiếc Phát Khâu Thiên Ấn của Diệp Hạo Sơ bây giờ là chiếc duy nhất trên thế giới.

Sau đó, mọi người nhìn về phía quả cầu trên bàn đá.

"Lão Diệp, mọi người xem, quả cầu đó là ngọc phải không?" Lúc này Bàn Tử hỏi.

"Phải." Diệp Hạo Sơ gật đầu nói.

Nghe nói là ngọc, Bàn Tử không cần biết ba bảy hai mốt, liền định lấy quả cầu ngọc đó.

Lần trước từ mộ tướng quân mang ra hai miếng ngọc vỡ đã đáng giá hai vạn, quả cầu ngọc to thế này, kiểu gì cũng phải đáng giá cả trăm tám chục vạn chứ nhỉ!

Hồ Bát Nhất đuổi theo Bàn Tử nói: "Bàn Tử, ông cẩn thận một chút." Bàn Tử nào có nghe, một tay chộp lấy quả cầu ngọc, còn cười ngây ngô: "Mọi người thấy món bảo bối này đáng giá bao nhiêu tiền?" Giáo sư Trần thấy Bàn Tử hai tay chộp lấy quả cầu ngọc, định nhấc xuống, vội vàng nói: "Tiểu Vương, đừng động, đừng động, đây đều là quốc bảo trong quốc bảo, có giá trị nghiên cứu cực lớn, mau đặt xuống!" Bàn Tử nhất thời kích động, quên mất có giáo sư Trần và

mọi người ở đây, lỡ như bị họ phát hiện ra mình là trộm mộ, chẳng phải sẽ bị bắt đi uống trà sao.

Cũng may là giáo sư Trần và nhóm của ông ấy đơn thuần, chứ nếu là người khác thì đã sớm phát hiện ra nhóm Diệp Hạo Sơ là trộm mộ rồi.

Bàn Tử nghĩ đến đây, vô cùng không muốn mà đặt quả cầu ngọc xuống, lên tiếng giải thích: "Tôi có đụng lung tung đâu, tôi đang nghiên cứu nó, sao nó lại kỳ lạ thế nhỉ, trên này còn có một cái rãnh lõm." Thấy Bàn Tử giải thích một cách nghiêm túc, nếu không phải Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất quá hiểu hắn, thì cũng đã tin rồi!

Mọi người nhìn về phía cái rãnh trên quả cầu ngọc, Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Bàn Tử, miếng ngọc bội mà ông nội để lại cho ông sao lại giống hình dạng cái rãnh này thế nhỉ?" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó vội vàng lấy miếng ngọc bội trên cổ xuống, cười hề hề: "Lão Hồ, ông nói đúng thật, ha ha ha, quả cầu ngọc này và ngọc bội của tôi là một bộ!" Nói xong liền nhét ngọc bội vào trong rãnh.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng "cạch cạch cạch".

Bên cạnh bàn đá xuất hiện một lối vào thông đạo.

Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu lên, chỉ thấy con mắt đá treo phía trên bàn đá đang từ từ nứt ra, bên trong từng đám rắn quái cuộn vào nhau, lúc nhúc thân mình từ trong con mắt đá rơi ra, ngay bên dưới chính là mọi người.

"Mau chạy!

Chạy vào lối vào thông đạo!" Diệp Hạo Sơ hét lớn.

Mọi người nghe thấy tiếng của Diệp Hạo Sơ liền vội vàng chạy vào lối vào thông đạo.

Diệp Hạo Sơ bọc hậu, cầm Hắc Kim Cổ Đao quẹt vào lòng bàn

tay, vẩy máu tươi trong lòng bàn tay ra lối vào thông đạo.

Lũ rắn quái này rõ ràng sợ máu Thanh Long, không dám lại gần, sau đó liền rút lui.

Mọi người chạy vào thông đạo, thấy lũ rắn quái không đuổi theo, đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó phát hiện Diệp Hạo Sơ cũng chưa vào, cô lại trở nên lo lắng.

"Không được, tôi phải đi tìm Lão Diệp!" Bàn Tử lo lắng nói.

"Bàn Tử, tôi đi cùng ông." Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng.

Ba anh em họ đã cùng đến, đương nhiên phải cùng về.

Dương Tuyết Lê lúc này cũng đầy vẻ lo lắng.

Sau đó họ nghe thấy: "Các người định đi tìm ai?" "Lão Diệp!

Không sao chứ?" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đồng thanh hô lên.

"Tôi thì có chuyện gì được." Diệp Hạo Sơ thản nhiên trả lời.

Dương Tuyết Lê cũng đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, đôi mắt đẹp nhìn anh, nhẹ nhàng nói: "Không sao là tốt rồi." Giáo sư Trần và mọi người cũng cảm kích nói: "Tiểu Diệp đồng chí, lần này nếu không có cậu, chúng tôi e là đã bị lũ rắn quái cắn chết rồi." "Không sao, đây là việc tôi nên làm." Diệp Hạo Sơ ngoài mặt cười nói, trong lòng lại nghĩ, mấy người trong đội khảo cổ các vị, làm gì cũng không được, chạy trốn thì số một, lão già này vừa nãy chạy nhanh nhất, trông đâu có giống bộ dạng bệnh tật thường ngày!

Sau đó mọi người tìm thấy một con sông ngầm, lấy một ít nước, bơi qua sông rồi tiếp tục đi vào trong.

Qua con sông ngầm đi được một lúc, trên vách đá phía trước xuất hiện một cánh cửa đá cao lớn, đã bị mở ra.

Chắc hẳn người nhà họ Uông đã đến đây.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất đều biết, họ sắp tiến vào cổ mộ, cũng có nghĩa là tiếp theo đây bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, còn có sự uy hiếp từ nhà họ Uông.

Diệp Hạo Sơ không yên tâm quay đầu nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, tiếp theo chúng ta sẽ vào cổ mộ, làm ơn vì sự an toàn của mọi người, ông nhất định phải giữ chặt tay mình lại, đừng đụng vào bất cứ thứ gì, được không?" Bàn Tử nghe Diệp Hạo Sơ nói, còn định nói gì đó, nhưng bị Hồ Bát Nhất chặn họng một câu.

"Ông đừng nói nữa!

Chương 19

Ông nghĩ lại xem vì ông mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện nguy hiểm rồi?!" Thấy Bàn Tử cũng ngoan ngoãn rồi, mọi người cũng hướng về phía cổ mộ xuất phát.

Mọi người đến trước một cánh cửa ngàn cân.

Cánh cửa này đang mở toang, xung quanh còn có dấu vết bị thuốc nổ phá.

"Cánh cửa ngàn cân này đã bị người ta cho nổ tung, bên trong chắc hẳn vẫn còn người." Diệp Hạo Sơ nhắc nhở.

"Nói như vậy, đã có bọn trộm mộ đi trước chúng ta một bước vào lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt rồi!?" Dương Tuyết Lê nói.

"Đúng, bọn họ bây giờ chắc đã đến lăng mộ Nữ vương rồi." "Thế còn đợi gì nữa!

Chúng ta mau vào đi, ngăn chặn bọn trộm mộ đó lại!" Bàn Tử nói một cách đầy nghĩa khí.

Diệp Hạo Sơ nghe Bàn Tử nói vậy mặt co giật, mẹ nó chứ ông lo bảo bối của mình bị cướp thì có.

Diệp Hạo Sơ trầm giọng nói: "Mọi người có từng nghĩ, nơi này không khó phát hiện, nhưng tại sao ngàn năm qua, lăng mộ Nữ vương và tài bảo bên trong lại không có ai truyền ra ngoài không?" Hồ Bát Nhất nhớ lại lời nguyền mà An Lực Mãn đã nói, sắc mặt ngưng trọng: "Chẳng lẽ lời nguyền là thật, những người đến lăng mộ Nữ vương và lấy tài bảo của Nữ vương đều không thể ra khỏi sa mạc!" Diệp Hạo Sơ gật đầu nói: "Đúng, bọn họ có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, thì chắc chắn cũng có cách ra ngoài!

Nhưng tôi nghi ngờ bọn họ không phải bị lạc trong sa mạc, mà là chết trong lăng mộ Nữ vương.” Không khí chìm vào im lặng, Bàn Tử bị dọa không nhẹ, hỏi: “Lão Diệp, tôi nhát gan lắm, ông đừng dọa Bàn gia tôi!” “Dọa ông?

Thật sự không phải tôi muốn dọa ông, bên trong chắc chắn vô cùng nguy hiểm.

Cho nên mọi người phải nghĩ kỹ, là ở lại trên này hay là đi xuống, nếu đi xuống rồi, thì có thể có nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào!” Diệp Hạo Sơ nói một hơi.

Thật sự không phải Diệp Hạo Sơ dọa họ, cùng với sự xuất hiện của anh, lăng mộ Nữ vương này chắc chắn còn nguy hiểm hơn trong nguyên tác, huống chi còn có mối đe dọa từ nhà họ Uông.

Nhưng với bản lĩnh của người nhà họ Uông, đến được đây cũng không có gì lạ, bây giờ bọn họ chắc đã đến chỗ Thi Hương Ma Dụ rồi, có lẽ cũng đã đi đời nhà ma cả rồi.

Thứ đó có thể khiến người ta rơi vào ảo giác, vô cùng đáng sợ.

Người có ý chí không kiên định đi vào đều là nộp mạng.

Giáo sư Trần kiên định nói: “Tôi nhất định phải vào xem lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt có bị bọn trộm mộ phá hoại không, nếu không tôi không cam tâm.

Cái thân già này của tôi chết ở đây cũng là chết đúng chỗ.

Tôi tuổi này rồi không quan tâm, nhưng các cậu thì khác, các cậu còn trẻ, các cậu đều đừng đi, một mình tôi đi là được.” Dương Tuyết Lê thản nhiên nói: “Tôi cũng phải đi.” Thái độ này hoàn toàn là đã quyết tâm đi, còn kiên định hơn cả giáo sư Trần.

Đương nhiên, điều này cũng nằm trong dự liệu của Diệp Hạo Sơ, dù sao trên người cô có lời nguyền Quỷ động, mà lăng mộ Nữ vương

là manh mối duy nhất liên quan đến lời nguyền Quỷ động.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai ông thì sao?" Hồ Bát Nhất cầm khẩu súng lấy được từ đám người nước ngoài, tự tin nói: "Lão Diệp, chuyện này còn phải nói sao, chúng ta chắc chắn đi rồi.

Vẫn câu nói cũ, ba anh em chúng ta đã cùng đến, thì phải cùng về!" Diệp Hạo Sơ thở dài, nếu thứ bên trong mà súng có thể đối phó được, thì lăng mộ Nữ vương đã sớm bị trộm sạch rồi!

Diệp Hạo Sơ lại nhìn Bàn Tử nói: "Bàn Tử, ông thì..." "Đừng mà!" Bàn Tử lập tức ngắt lời Diệp Hạo Sơ, kích động nói: "Lão Diệp, tôi biết ông sợ lúc đó tôi thấy bảo bối sẽ lấy lung tung, nhưng tôi hứa với ông, sau khi xuống dưới, tôi chắc chắn không lấy lung tung, ông nói gì tôi nghe nấy!

Tóm lại là con mẹ nó ông không thể bỏ rơi tôi được." Diệp Hạo Sơ nghe Bàn Tử nói đầy nhiệt huyết, nhưng anh nghiêm trọng hoài nghi Bàn Tử có làm được những gì hắn nói không.

Thấy tất cả mọi người đều muốn xuống, Tiểu Sở và Tiểu Tát trong đội khảo cổ cũng nói: "Chúng tôi không muốn ở trên này, chúng tôi đi cùng giáo sư Trần." Nghe những người này biểu thị thái độ, Diệp Hạo Sơ nhíu mày.

Nếu họ đã muốn xuống, xảy ra chuyện gì cũng đừng trách anh không nhắc nhở.

"Lão Hồ, Bàn Tử, cầm súng lên, chúng ta xuất phát!" "Được thôi!" Mọi người chui vào dưới cánh cửa đá.

Dưới cánh cửa đá có một thông đạo hẹp, trên vách thông đạo còn có một số văn tự Quỷ động, giáo sư Trần dặn Tiểu Sở và Tiểu Tát ghi chép lại.

Sau đó mọi người đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến cuối thông

đạo.

Nơi này lại không có đường đi, không gian xung quanh rộng lớn, duy chỉ có dưới chân là không có đường.

Dưới thông đạo có một cái đài, trên đài dựng vô số tượng đồng khổng lồ, mép đài đều là vách núi, nhìn lên trên, một màu đen kịt, không thấy đỉnh.

Phía trước là một không gian ngầm khổng lồ vô tận, không nhìn rõ lớn đến đâu, dùng đèn pin cũng không chiếu hết được.

"Sao lại không có đường?" Bàn Tử ngơ ngác, đi cả buổi trời, cuối cùng lại là ngõ cụt, mẹ kiếp, phí công vô ích.

"Con đường này chắc đã bị cho nổ đứt, mọi người xem!" Diệp Hạo Sơ dùng đèn pin chỉ vào chỗ đường bị đứt lởm chởm.

Mọi người đều gật đầu.

Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, trên đường đi anh luôn lo lắng sợ hãi, và xét đến sự an toàn của mọi người, tốt nhất là không nên đến lăng mộ Nữ vương gì đó.

Lần này tốt rồi, đường đứt, anh ngược lại còn vui mừng nói: "Thế này chẳng phải tốt sao, chúng ta về thôi!" Diệp Hạo Sơ cúi đầu nhìn xuống, mắt lóe lên.

Từ khi có huyết mạch Thanh Long, cảm quan của anh mạnh hơn người thường rất nhiều.

Anh đã thấy đống châu báu vàng bạc chất thành núi nhỏ bên dưới.

Nhưng đống châu báu này không dễ lấy, nếu dễ lấy như vậy, đã sớm bị người ta khuân sạch, cũng không đến lượt nhóm người của họ nhìn thấy.

Dương Tuyết Lê chú ý thấy Diệp Hạo Sơ đang nhìn xuống cái gì

đó, cô cũng nhìn xuống, nhưng bên dưới quá tối, căn bản không thấy được gì.

Thế là cô lấy từ trong ba lô ra hai cây gậy phát sáng, ném xuống từ hai góc độ khác nhau.

Nhờ ánh sáng của gậy phát sáng, mọi người nhìn rõ đống tài bảo chất thành núi bên dưới.

"Vãi chưởng, nhiều bảo bối thế!" Bàn Tử thấy nhiều bảo bối như vậy, hai mắt dán chặt vào đống bảo bối bên dưới, nuốt nước bọt nói: "Lão Hồ, Lão Diệp, chúng ta sắp phát tài rồi!" Diệp Hạo Sơ tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhưng thấy đống bảo bối chất thành núi này mà không động lòng là nói dối, nhưng anh có một cảm giác không chân thực.

Bàn Tử hễ gặp bảo bối là mắt lại đặc biệt tinh, đôi mắt to quét một vòng, phát hiện không xa có hai cái thang dây, kích động nói: "Mọi người ơi, có thang đây này." Mọi người nhìn sang, Diệp Hạo Sơ thấy thang dây này móc vào một tảng đá trên đài, hai đầu đều có khóa an toàn kiểu cũ.

Đây chắc là cái thang mà cha của Dương Tuyết Lê năm đó đã dùng để đi xuống.

Bên cạnh nó còn có một cái thang dây mới hơn, vừa nhìn đã biết là thang leo núi chuyên nghiệp, đây chắc là của người nhà họ Uông.

"Cái thang dây cũ này chắc là của đội thám hiểm năm đó, còn cái mới kia chắc là của đám trộm mộ kia.

Chúng ta dùng cái mới đi xuống cho chắc ăn." Diệp Hạo Sơ lên tiếng.

"Được thôi!" Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa, là người đầu tiên xuống.

Sau đó mọi người lần lượt nối nhau đi xuống.

Sau khi mọi người đặt chân xuống đất, chân đều dẫm lên tiền vàng, đi lại kêu lạo xạo.

Bàn Tử vừa xuống đã sờ cái này, mó cái kia, khiến Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất nhìn mà cạn lời.

Lúc này giáo sư Trần nói: "Mọi người nhất định phải cẩn thận dưới chân, đừng dẫm hỏng, cũng đừng đụng chạm lung tung." Những thứ này đều có giá trị nghiên cứu rất lớn." Mọi người đều gật đầu, ánh mắt Dương Tuyết Lê quét qua người Bàn Tử, lạnh nhạt nói: "Giáo sư Trần và mọi người là nhân viên khảo cổ, sẽ không đụng chạm lung tung vào đồ vật ở đây, tôi chỉ lo lắng cho bạn của anh thôi." Bàn Tử nghe vậy liền không vui, tuy Dương Tuyết Lê không chỉ đích danh, nhưng rõ ràng là nói hắn, liền nói: "Dương đại tiểu thư, cô nói chuyện kiểu gì vậy, cô thấy tôi giống trộm lắm à?

Chẳng lẽ tôi không quản được tay mình sao?" "Hừ, Bàn gia tôi nghèo nhưng chí không nghèo, tôi đã nói một xu không lấy là không lấy!

Ngược lại cô nên quản tốt bản thân mình đi, năm đó liên quân các người đến nước chúng tôi, cũng lấy đi không ít đồ tốt đâu nhé!" Dương Tuyết Lê hừ lạnh, chất vấn: "Vậy ý của anh là nói tôi là trộm?" Bàn Tử thản nhiên nói: "Cái đó thì khó nói, ai biết được tiền của các người từ đâu mà có." "Được rồi, Bàn Tử, bớt nói vài câu đi." Diệp Hạo Sơ quát.

Thằng cha Bàn Tử này nói dai như đỉa, không có điểm dừng.

"Này Lão Diệp, lập trường của ông lệch nghiêm trọng rồi đấy, bây giờ còn bênh con nhỏ người Mỹ này.

Nói xem, có phải ông có ý với con nhỏ người Mỹ này không!" Bàn

Tử nói thẳng.

Lời này vừa ra, mọi người đều ngượng ngùng nhìn về phía Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê.

Mặt Dương Tuyết Lê hơi đỏ, chuyển ánh mắt đi nơi khác, rồi vội vàng nói: "Tôi đi trước đây, mọi người theo sau." Sắc mặt Diệp Hạo Sơ bình thản, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, cạn lời: "Mất mặt quá!" Bàn Tử không quan tâm đến lời của Hồ Bát Nhất, nghiêm túc nói với Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, chưa nói đến việc ông có để ý con nhỏ người Mỹ này không, nhưng tôi thấy con nhỏ này có vấn đề.

Tôi chỉ nói bâng quơ một câu mà nó đã đỏ mặt.

Mới đến đâu mà đã dính lấy rồi, tôi nói cho ông biết, ông nhất định phải chống lại được viên đạn bọc đường đấy!" Diệp Hạo Sơ liếc Bàn Tử một cái, gã này càng nói càng xa, vỗ vỗ vai Bàn Tử nói: "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta nên đi thôi." "Ê, những lời tôi nói ông phải nhớ đấy!" Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Mọi người đi trên đường thấy rất nhiều tài bảo.

Diệp Hạo Sơ đang nghĩ, trên đường đi ngoài việc thấy xác của người nhà họ Uông trong ngôi mộ đá kia, thì không còn phát hiện thêm ai nữa.

Bọn họ đến thành cổ Tinh Tuyệt chắc không phải vì tài bảo, vậy thì vì cái gì?

Chẳng lẽ trong thành cổ Tinh Tuyệt có thứ gì đó mà nhà họ Uông cần?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ, Bàn Tử đi cuối cùng trong đội, nhân lúc mọi người không chú ý, lén lút vơ một nắm tiền vàng bỏ vào túi.

Sau đó giáo sư Trần mắt tinh, phát hiện Bàn Tử lén lấy tiền vàng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, giơ tay tát một cái vào gáy Bàn Tử, mắng: "Mẹ nó chứ ông nói chuyện như đánh rắm vậy, không phải đã nói là không động vào tài bảo ở đây sao!" Đầu Bàn Tử bị tát rất đau, giơ tay lên xoa xoa, vẻ mặt vô tội nói: "Mẹ nó chứ tôi cũng không biết nữa, tôi cảm giác tay mình không nghe lời, cứ như có ma lực nào đó khống chế tôi vậy.

Lão Diệp, ông nói xem, có phải yêu nữ Tinh Tuyệt đã bỏ bùa gì tôi không?" Diệp Hạo Sơ cạn lời, anh vừa thấy cú tát của Hồ Bát Nhất là còn nhẹ, nên tát thêm vài cái nữa.

"Bàn Tử, mẹ nó chứ ông chỉ giỏi viện cớ, thế tại sao Lão Diệp không lấy, tôi cũng không lấy?

Chương 20

Tôi nói cho ông biết, nếu xảy ra chuyện gì, tôi không chắc có thể bảo vệ được ông đâu!" Bàn Tử uất ức nói: "Đây là vì ông với Lão Diệp, chứ nếu là người khác tát tôi, tôi đã lột da nó rồi." Diệp Hạo Sơ lườm hắn một cái, bị tát còn hơn mất mạng.

"Tóm lại, sau này ông đừng suốt ngày nghĩ đến tiền, nếu không sớm muộn cũng ăn quả đắng!" Diệp Hạo Sơ nói.

Lúc này, Dương Tuyết Lê đi thăm dò tình hình nói: "Lão Diệp, phía trước có ánh sáng, có khả năng là lối vào quách của Nữ vương." Mọi người nghe vậy, lập tức đuổi theo Dương Tuyết Lê, đi về phía có ánh sáng.

Mọi người cẩn thận đi vào thông đạo, xuyên qua một thông đạo dài.

Cuối thông đạo là một vực sâu khổng lồ, bên cạnh vách đá có một con đường đá hẹp, uốn lượn dẫn lên phía trên.

Cuối con đường là một cái đài nhỏ, một đầu của đài nhỏ vươn ra giữa không trung phía trên vực sâu.

Cái đài rộng hơn ba mét, dài hơn mười mét, một khúc gỗ tròn đường kính hơn hai mét, dài hơn mười mét được buộc trên đài, khúc gỗ này chính là Côn Luân Thần Mộc trong truyền thuyết.

Ở đầu trước của Côn Luân Thần Mộc, phía trên có đặt một cái quách bằng gỗ khổng lồ, trên quách còn có một sinh vật hình nụ hoa, chính là Thi Hương Ma Dụ.

Giáo sư nhìn vực sâu trước mắt kinh ngạc thốt lên: "Hóa ra truyền thuyết lại là thật!

Nơi này chắc là Quỷ động mà tộc người vực sâu canh giữ.

Truyền thuyết nói rằng Quỷ động vực sâu này nối liền với một thế giới khác!" "Không gian hư ảo?" Diệp Hạo Sơ chen vào hỏi.

"Đúng, trong truyền thuyết, bên dưới này nối liền với một thế giới khác!" Giáo sư nhìn vực sâu không thấy đáy, tiếp lời Diệp Hạo Sơ nói tiếp: "Đi thôi, chúng ta men theo con đường nhỏ lên xem, cái quách kia chắc là quách của Nữ vương Tinh Tuyệt." "Đừng động đậy!" Lúc này một đám người cầm súng bao vây nhóm Diệp Hạo Sơ.

"Uông Phàm, tước vũ khí của bọn chúng đi!" Gã trung niên cầm đầu trong đó lên tiếng.

"Vâng, thưa sếp." Sau đó, bọn họ lấy súng của Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê.

Bàn Tử ôm chặt khẩu súng trong tay, nhất quyết không đưa, sau đó bị gã trung niên đánh cho một trận.

Còn đội khảo cổ thì họ trực tiếp bỏ qua, một ông già, và hai thanh niên đang ôm nhau run rẩy, không có gì uy hiếp.

"Thằng béo chết tiệt, ngoan ngoãn một chút!" Uông Phàm sau khi đánh Bàn Tử xong, đặt tay lên lưng Diệp Hạo Sơ nói: "Giao đao của mày ra đây." "Được, cho ngươi." Diệp Hạo Sơ nói xong, liền đưa Hắc Kim Cổ Đao cho Uông Phàm.

Uông Phàm vừa cầm lấy đao, liền cảm thấy tay chùng xuống, lập tức ngã nhào.

Đây là Hắc Kim Cổ Đao, người bình thường căn bản không cầm nổi.

Diệp Hạo Sơ tung một cước, đá bay Uông Phàm ra xa.

Người nhà họ Uông thấy vậy, lập tức xông lên định bắt Diệp Hạo

Sơ.

Chỉ trong vài hơi thở, tất cả người nhà họ Uông đã bị Diệp Hạo Sơ đánh gục.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao, lạnh lùng nhìn gã trung niên cầm đầu duy nhất còn đứng vững tại hiện trường.

Lão trung niên bị Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm, trong lòng có chút hoảng sợ, cảm giác như bị một con mãnh thú hoang dã để mắt tới.

"Đừng động đậy, nếu không tao giết nó!" Lão trung niên cầm súng chĩa vào đầu Dương Tuyết Lê, nói với Diệp Hạo Sơ.

"OK, ông giỏi, đừng làm hại cô ấy!" Diệp Hạo Sơ nói.

Dương Tuyết Lê thấy cảnh này, trong lòng càng thêm yêu mến Diệp Hạo Sơ vài phần.

"Hừ, lũ phế vật chúng mày, còn không mau trói nó lại!" Lão trung niên tức giận nói với Uông Phàm và những người khác.

"Vâng vâng, thưa sếp." Họ trói Diệp Hạo Sơ xong, lão trung niên kéo giáo sư Trần đến trước mặt nói: "Lão già, nghe nói ông là giáo sư khảo cổ?

Vậy ông có biết cái đó là cái gì không?" Nói xong, tay chỉ vào Thi Hương Ma Dụ đã nở hoa.

Giáo sư Trần nói: "Đây là Thi Hương Ma Dụ, một loài thực vật vô cùng quý hiếm, trên đời này e là chỉ còn lại một cây này, nhưng loài thực vật này lại vô cùng nguy hiểm." "Tôi đã từng nghiên cứu văn hóa Tây Vực, đã từng thấy nó trong một số bức bích họa cổ và sử liệu còn sót lại." "Thi Hương Ma Dụ vốn sinh trưởng ở nước Hậu Nguyệt Điền, từng theo con đường tơ lụa du nhập vào Trung thổ, chỉ vì không hợp thủy thổ môi trường mà tuyệt tích.

Thi Hương Ma Dụ này sinh trưởng trong cổ mộ, nghe nói có thể giữ cho thi thể không bị mục nát, còn có thể làm cho thi thể tỏa ra hương thơm, vô cùng quý giá." "Đương nhiên, tôi nói nó nguy hiểm, là vì một đặc tính khác của nó.

Truyền thuyết kể rằng trong Thi Hương Ma Dụ có chứa ác quỷ, một khi nó trưởng thành, người sống không thể tiếp cận được nữa.

May mà có quách làm từ Côn Luân Thần Mộc, ma hoa thượng cổ Thi Hương Ma Dụ mới có thể sinh trưởng ở đây." "Lão già, ông vừa nói thứ này là Thi Hương Ma Dụ?" Lão trung niên trầm tư một lúc, rồi chỉ vào Tiểu Sở và Tiểu Tát nói: "Hai người các ngươi lên xem trước đi." Tiểu Sở và Tiểu Tát nghe vậy, khóc lóc kêu lên: "Đừng, chúng tôi không đi, giáo sư cứu chúng tôi với!" "Không, các người không thể làm vậy, hai đứa nó vẫn chỉ là trẻ con!" Giáo sư Trần kích động nói.

"Đủ rồi, các người đưa chúng nó lên." Lão trung niên bị làm phiền không chịu được, liền ra lệnh cho Uông Phàm và những người khác đưa hai người họ lên.

Sau đó, Uông Phàm và những người khác áp giải Tiểu Sở và Tiểu Tát lên.

Chưa kịp để họ xuống, họ dường như đã thấy thứ gì đó kinh khủng, đều la hét, gào thét loạn xạ.

Tiểu Sở nhặt một hòn đá đập vào đầu Tiểu Tát, óc của Tiểu Tát văng cả ra ngoài.

Tiểu Sở đẩy Tiểu Tát xuống vực sâu, sau đó cũng nhảy xuống theo.

"Không, không, chúng nó là bạn thân nhất, sao lại có thể như vậy?!" Giáo sư Trần đau đớn hét lớn, sau đó ngất đi.

“Giáo sư, giáo sư, ông sao vậy?” Giáo sư Trần ngất đi, Hồ Bát Nhất và mọi người đều hoảng sợ.

Uông Phàm và những người khác cũng bị Thi Hương Ma Dụ mê hoặc.

Uông Phàm mặt mày điên cuồng nói: “Ha ha ha, trường sinh, ta cuối cùng cũng tìm thấy rồi!” Sau đó, Uông Phàm vung đao chém chết tất cả những người nhà họ Uông bị Thi Hương Ma Dụ mê hoặc ở bên cạnh, đẩy tất cả xuống vực sâu, rồi chính mình cũng nhảy xuống.

“Chuyện gì thế này?

Bọn họ điên rồi sao?” Lão trung niên không thể tin được.

“Đây là Thi Hương Ma Dụ có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, có thể khiến người ta chết trong ảo giác.” Diệp Hạo Sơ giải thích.

“Thế sao mày không nói sớm!” Lão trung niên dùng súng chĩa vào Diệp Hạo Sơ, giận dữ nói.

“Tao ghét nhất là bị người khác chĩa súng vào mặt!” Nói rồi, anh tóm lấy khẩu súng của lão trung niên, một cước đá ngã lão ta xuống đất.

“Bàn Tử, người này giao cho ông đấy.” Diệp Hạo Sơ thản nhiên nói, rồi định đi lên xem.

“Không vấn đề!” Bàn Tử đáp lời, rồi cười gian nhìn lão trung niên.

“Mẹ nó chứ mày không xong rồi, còn dám đánh Bàn gia, xem Bàn gia đây xử lý mày thế nào!” Nói xong, liền đấm đá túi bụi vào lão trung niên.

“Anh định đi đâu?” Dương Tuyết Lê lên tiếng.

“Tôi lên xem một chút, mọi người ở đây đừng động đậy.” “Vậy, anh nhất định phải cẩn thận, em đợi anh trở về!” Dương Tuyết Lê lo

lắng nói.

“Lão Diệp, cẩn thận nhé, anh em cũng đợi cậu trở về.” Hồ Bát Nhất nói.

“Được, đợi tôi trở về.” Diệp Hạo Sơ nói xong liền đi về phía quách của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Lúc này, Thi hương ma dụ đã nở hoa, phấn hoa của nó tràn ngập khắp không khí.

Ảo giác mà Thi hương ma dụ gây ra rất đáng sợ, có thể khiến người ta bất giác mà rơi vào ảo ảnh.

Ngay khi Diệp Hạo Sơ sắp đi đến trước quan quách, anh đột nhiên cảm thấy tinh thần bắt đầu hoảng hốt.

Diệp Hạo Sơ biết mình sắp rơi vào ảo giác, may mắn thay, lúc này trong lòng ngực anh truyền đến một luồng nhiệt độ, kéo anh từ bờ vực ảo giác trở về.

Đây chính là Phá Khâu Thiên Ấn đã cứu anh một mạng vào thời khắc mấu chốt.

Khi Diệp Hạo Sơ tỉnh táo lại, nhìn thấy một chân mình đang định bước vào vực sâu, anh sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Diệp Hạo Sơ vội vàng rụt chân lại, lùi một bước, suýt chút nữa là xong đời rồi, không tỉnh lại là mình đã rơi xuống vực sâu rồi.

Diệp Hạo Sơ nuốt một ngụm nước bọt, ổn định hơi thở, rồi lại bước về phía quan quách.

Đi đến trước quan quách, Diệp Hạo Sơ dùng Hắc kim cổ đao trong tay chặt đứt những cành Thi hương ma dụ phủ trên nắp quan quách rồi gạt sang một bên, sau đó dùng sức mở nắp quan quách.

Bên trong quan quách nằm một thi thể nữ tính mặc bộ váy hở vai

được dệt bằng tơ vàng, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng.

Diệp Hạo Sơ biết, đây chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết!

Bởi vì Côn Luân thần mộc và Thi hương ma dụ có thể bảo đảm thi thể vạn năm không mục nát, nên thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương trông cứ như đang ngủ vậy.

"Cái mặt nạ này nhìn cũng được đấy." Diệp Hạo Sơ cẩn thận đưa tay gỡ chiếc mặt nạ trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương xuống rồi cho vào không gian giới chỉ của mình.

Cất xong mặt nạ, Diệp Hạo Sơ nhìn kỹ Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô ấy có khuôn mặt giống Shirley Dương đến tám phần, dưới đôi mắt khép chặt là chiếc mũi nhỏ cao vút, dưới mũi là một cái miệng nhỏ chúm chím như quả anh đào, khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác kinh diễm, hơn nữa càng nhìn càng cảm thấy mê hoặc.

Diệp Hạo Sơ không nhịn được đưa tay chạm vào mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, ừm, y hệt người sống, vẫn mềm mại và có đàn hồi như vậy.

"Lão Diệp, mau quay lại, có Bỉ Ngạn Hoa!" Hồ Bát Nhất hét về phía Diệp Hạo Sơ đang đứng trước quan quách.

Diệp Hạo Sơ nghe lời Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, quả nhiên, con đường lúc đến không biết từ khi nào đã bị Bỉ Ngạn Hoa màu đỏ rực bao phủ, lúc này Bỉ Ngạn Hoa đang nhanh chóng lan rộng về phía vị trí của họ.

Diệp Hạo Sơ vội vàng đứng dậy, định chạy về, thì thấy Hồ Bát Nhất và những người khác trợn mắt há mồm, vẻ mặt kinh hãi chỉ tay vào quan quách phía sau Diệp Hạo Sơ.

Chương 21

Diệp Hạo Sơ thấy vậy, trong lòng có dự cảm không lành, cầm Hắc kim cổ đao mạnh mẽ quay người lại.

Thì thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương không biết từ khi nào đã mở đôi mắt, ngồi dậy từ trong quan quách, đang trừng đôi mắt đẹp đẽ lại tà mị, khóe miệng mỉm cười nhìn mình.

"Cô đã làm gì họ?" Diệp Hạo Sơ lạnh giọng hỏi.

Anh phát hiện Hồ Bát Nhất và những người khác đều vẻ mặt kinh hoàng, dường như nhìn thấy thứ gì đó khủng khiếp, đang đấm loạn xạ vào không khí.

"Không làm gì, họ chỉ trúng ảo giác thôi, giờ thì không ai làm phiền chúng ta nói chuyện nữa." Tinh Tuyệt Nữ Vương mị hoặc cười một tiếng, mở miệng nói.

"Cô muốn nói gì với tôi?" Diệp Hạo Sơ nghi hoặc hỏi.

"Ngươi là ai, vì sao trên người ngươi lại có thứ ta khát vọng?

Là ngươi đã đánh thức ta phải không?

Bây giờ là thời đại nào?" Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng, dùng giọng nói như u lan trong thung lũng hỏi Diệp Hạo Sơ.

"Đợi đã, hỏi từng cái một." Diệp Hạo Sơ vội vàng nói.

Diệp Hạo Sơ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương không có ý tấn công mình, liền thả lỏng.

Sau đó Diệp Hạo Sơ giới thiệu sơ qua tình hình thế giới bên ngoài cho Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe, Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe xong thì cảm khái một trận.

“Không ngờ đã hơn hai ngàn năm rồi, Tinh Tuyệt cổ quốc cũng không còn, ai!” Tinh Tuyệt Nữ Vương thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Các ngươi đến đây làm gì?

Đạo mộ ta sao?” “Không, không, không, chúng tôi là khảo cổ, không phải trộm mộ, khảo cổ có nghĩa là dựa vào di tích, văn vật và văn hiến cổ đại để nghiên cứu các sự vật thời cổ đại, từ đó tiến hành khai quật bảo vệ, mục đích là để chúng được nhìn thấy ánh mặt trời.” Diệp Hạo Sơ vội vàng giải thích.

“Vậy ý ngươi là, các ngươi muốn để lăng mộ của bản vương được nhìn thấy ánh mặt trời?” Sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương trở nên tức giận, ngữ khí cũng bắt đầu trở nên không thiện ý mà truy vấn.

“Không có, làm gì có!

Cô từng thấy tên trộm mộ nào đẹp trai như tôi chưa?

Chúng tôi đến để tu chỉnh và bảo vệ cổ mộ của cô, đúng, là như vậy đó.” Diệp Hạo Sơ vừa nói vừa tự mình cũng tin lời mình nói.

“Haha, Phát Khâu Thiên Quan từ bao giờ không đạo mộ nữa, bắt đầu chuyển nghề đi bảo vệ cổ mộ rồi?

Ngươi đừng hòng lừa bản vương, bản vương biết ngươi là Phát Khâu Thiên Quan, bản vương nhìn thấy ấn Phát Khâu trong lòng ngực ngươi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên thu lại vẻ mặt cao lãnh, ra vẻ ‘ta đã nhìn thấu ngươi’ đáng yêu, nghiêng đầu nói với Diệp Hạo Sơ.

“Không phải chuyện đó, cô vừa nói trên người tôi có thứ gì cô cần sao?” Diệp Hạo Sơ vội vàng chuyển đề tài.

“Đúng vậy, huyết mạch trong cơ thể ngươi rất đặc biệt, hẳn là có thể giúp được bản vương.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Diệp Hạo Sơ nghiêm túc nói.

Chuyện này… Thanh Long huyết mạch lẽ nào còn có thể giúp được Tinh Tuyệt Nữ Vương?

“Nữ vương, thế này đi, tôi cho cô máu của tôi, cô nói cho tôi biết làm sao để ra ngoài được không?” Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

“Được thôi, nhưng ta chỉ thả ngươi một mình ra ngoài.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhẹ nhàng nói.

“Sảng khoái, tôi biết mà… Cái gì!

Cô chỉ thả mình tôi thôi á?” Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, ngươi cho bản vương máu của ngươi, ta thả ngươi ra ngoài, rất công bằng mà!” Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói.

“Cái này, Nữ vương, tôi còn có mấy người bạn nữa, cô cũng thả họ đi chứ!” Diệp Hạo Sơ nịnh nọt nói.

“Ngươi nói ai già!” “Phì phì phì, tôi nói Nữ vương ngài xinh đẹp đại lượng, dịu dàng đáng yêu.” Diệp Hạo Sơ lập tức nói.

Quả nhiên, bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ để ý người khác nói mình già, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không ngoại lệ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe xong, sắc mặt tốt lên rất nhiều, mở miệng nói: “Nếu muốn ta thả bạn của ngươi cũng không phải không được, ngươi phải giúp ta một việc.” “Việc gì, tôi giúp!” Diệp Hạo Sơ không nghĩ ngợi nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Diệp Hạo Sơ một cái rồi nói: “Ta muốn ngươi giúp ta lấy Mỵ Trần Châu.” “Được, thành giao!” Diệp Hạo Sơ nghĩ một lát rồi đồng ý.

Dù sao lần này ra ngoài rồi, Hồ Bát Nhất và bọn họ không có huyết mạch đặc biệt như Diệp Hạo Sơ, cũng sẽ trúng lời nguyền, đến lúc đó vẫn phải đi tìm Mỵ Trần Châu, cứ đồng ý trước đã.

Dù sao cô ta cũng không nói ngày nào, cứ kéo dài đã.

Mình đúng là thông minh vãi chưởng!

“À đúng rồi, cô cần Mỵ Trần Châu làm gì?” Diệp Hạo Sơ tò mò hỏi.

“Năm đó bản vương trúng độc mãn tính của Cô Mặc vương tử, độc đó rất đặc biệt, thuốc bình thường căn bản không thể giải được, đương nhiên cũng không phải không có cách giải, chỉ cần thánh vật của tộc ta là Mỵ Trần Châu.” “Sau này Mỵ Trần Châu mất tích.

Ta không còn cách nào, ta chỉ có thể chọn giả chết, dùng Côn Luân thần mộc làm quan quách, bảo đảm thân thể không mục nát, và cộng sinh với Thi hương ma dụ, chỉ cần Thi hương ma dụ mỗi lần nở hoa, ta có thể phục sinh, cho dù ta chết thật, nó cũng cho ta khả năng tự hoàn thành quá trình từ chết đến sống lại.” “Vậy cô có phải là trường sinh bất lão không?” Diệp Hạo Sơ mở miệng hỏi.

“Không, trường sinh như vậy có cái giá của nó, tuy ta cộng sinh với Thi hương ma dụ khiến ta có thể trường sinh, nhưng ta không thể rời khỏi đây nửa bước.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

“Truyền thuyết các người là tộc Vực Sâu, có con mắt tà ác thần bí, có thể thông liên thế giới khác là sao?” Diệp Hạo Sơ hỏi.

“Cái này ấy à, chính xác mà nói ta là tộc Tinh Tuyệt, thân mang huyết mạch Trùng Minh Điểu, trước đây cái Quỷ Động này sớm nhất là tộc Zha Ge La Ma sinh sống, tộc Zha Ge La Ma đã phát hiện ra một Quỷ Động, sau đó họ muốn biết bên trong Quỷ Động rốt cuộc có gì, kết quả là bị trúng lời nguyền, trên vai người tộc Zha Ge La Ma mọc ra Quỷ Nhãn, đều không sống quá bốn mươi tuổi, sau này họ liền rời khỏi đây, đi tìm cách phá giải lời nguyền rồi.” “Sau đó người Ma Quốc liền đến đây, vì họ phát hiện Quỷ Mẫu và Quỷ Động có một số liên hệ nào đó, nên họ liền ở lại đây, tìm kiếm chủ nhân của Quỷ

Nhãn, cũng chính là Quỷ Mẫu mới.

Do họ là người Ma Quốc, nên lời nguyền Quỷ Nhãn không có tác dụng với họ, sau này họ liền tự xưng là tộc Quỷ Động, cuối cùng không biết vì sao họ cũng rời khỏi đây." "Cuối cùng mới là tiên nhân tộc Tinh Tuyệt của chúng ta tìm đến đây, phát hiện ra cái Quỷ Động này, vì sợ lời nguyền Quỷ Động và sinh vật chưa biết bên trong Quỷ Động xuất hiện, nên họ liền định cư lại, thành lập Tinh Tuyệt cổ quốc, trấn giữ cái Quỷ Động này, về phần ngươi nói tộc Vực Sâu thì ta không biết." Tinh Tuyệt Nữ Vương giải thích chuyện tộc Vực Sâu cho Diệp Hạo Sơ.

Nghe xong Diệp Hạo Sơ lập tức cảm thấy mấy lời đồn đúng là gạt người mà, hóa ra là như vậy.

"Ta đã nói hết cho ngươi biết rồi, ngươi có phải nên thực hiện lời hứa đầu tiên không?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, chớp chớp đôi môi đỏ mọng.

Diệp Hạo Sơ nghe xong định dùng Hắc kim cổ đao tự rạch tay lấy máu cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng bị Tinh Tuyệt Nữ Vương ngăn lại.

"Không cần phiền phức vậy đâu, ta tự lấy!" Nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa tay chỉ một cái, Diệp Hạo Sơ bay qua, nằm trên quan quách Côn Luân thần mộc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng nằm lên, sau đó lập tức đè lên người Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ cảm thấy trên người mình đang bị một thân thể mỹ diệu đè lên, lập tức kích động không thôi, trong lòng thầm niệm: "Sắc tức thị không, không tức thị sắc." Sau đó anh cảm thấy cổ mình đau nhói, nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương cắn một ngụm vào cổ mình, ở đó thỏa sức hút máu của mình, sắc mặt mãn nguyện.

Còn Diệp Hạo Sơ thì không ổn rồi, cảm thấy máu của mình đang nhanh chóng chảy mất, nếu cứ để cô ta hút nữa, anh hôm nay chắc chắn sẽ bị hút thành xác khô mất.

"Con mẹ nó, cô mau dừng lại, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!" Diệp Hạo Sơ sắc mặt trắng bệch, chú ý thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn không có ý định dừng lại, lập tức mở miệng nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe xong, do dự nhưng vẫn còn nuối tiếc liếm đôi môi dính máu, vẻ dụ hoặc tràn đầy, sau đó buông Diệp Hạo Sơ ra.

Diệp Hạo Sơ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương buông mình ra, lập tức đứng dậy, sợ hãi cô ta lại cắn thêm một ngụm nữa, thật sự là không chịu nổi!

Khi anh đứng dậy thì phát hiện chân mình hơi mềm nhũn, mụ điên này rốt cuộc đã hút bao nhiêu máu của mình vậy!

Vụ này lỗ nặng rồi.

"Cô, cô suýt nữa hút tôi thành xác khô rồi!" Diệp Hạo Sơ kích động nói.

"Bản vương đâu biết máu ngươi ngon đến vậy, nhất thời không nhịn được, nên hút hơi nhiều một chút." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói khẽ.

Diệp Hạo Sơ nghe xong, sắc mặt tối sầm, cảm tình là do máu mình ngon nên mình mới bị vậy à?

"Thôi được rồi, cô mau nói cho tôi biết làm sao để ra ngoài?" Diệp Hạo Sơ biểu thị bây giờ chỉ muốn ra ngoài, ăn chút đồ ngon để bổ sung.

"Vách đá đối diện Côn Luân thần mộc, ở đó có một khe nứt, có thể ra ngoài.

À đúng rồi, đồng bọn của ngươi đã tỉnh rồi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ vào vách đá đối diện nói.

Diệp Hạo Sơ nhìn theo hướng tay Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ, rồi nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Tôi biết rồi, cô yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng mang Mỵ Trần Châu về.” “Đợi một chút, ta tên là Ô Thiền Na Già Hải, ngươi có thể gọi ta là Ni Nhã, ngươi tên gì?” Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi Diệp Hạo Sơ lại.

Diệp Hạo Sơ quay đầu nói: “Tôi tên là Diệp Hạo Sơ, cô có thể gọi tôi là chồng.” Diệp Hạo Sơ đột nhiên đùa cợt.

“Chồng?

Thú vị đấy, lần tới gặp mặt, ta muốn uống đủ máu của ngươi!” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn bóng Diệp Hạo Sơ rời đi nói.

Diệp Hạo Sơ không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn còn đang tơ tưởng đến máu của mình.

Nếu Diệp Hạo Sơ biết, anh sẽ trực tiếp hô lên: “Đù má, mụ điên này không nói võ đức!” Diệp Hạo Sơ đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, nói với họ: “Tôi biết chỗ nào ra rồi, đi theo tôi!” “Lão Diệp, cậu không sao, tốt quá rồi!” Bàn Tử cũng giáo sư Trần kích động nói.

“Về là tốt rồi.” Dương Tuyết Lê bình tĩnh nói.

“À đúng rồi, Lão Diệp, tên trùm trộm mộ kia chết rồi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Bây giờ không có thời gian nói chuyện này, ra ngoài rồi nói.” “Được.” Lúc này Bỉ Ngạn Hoa đã sắp lan đến chỗ họ đang đứng, Diệp Hạo Sơ dẫn mấy người đi vào khe đá mà Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ.

Mấy người đi vào khe đá, thấy phía sau khe đá là một hang đá nhỏ, giữa hang đá có một cái bệ nhỏ, trên bệ ngồi một bộ xương khô, ngón

tay của bộ xương chỉ vào một bức tường đá phía trước.

Diệp Hạo Sơ đi đến bức tường đá mà bộ xương chỉ, dùng tay gõ gõ, phát hiện phía sau là rỗng.

Diệp Hạo Sơ giơ Hắc kim cổ đao lên, dùng sức đập vỡ bức tường đá, phía sau quả nhiên xuất hiện một con đường mộ.

Chương 22

Mọi người đi vào con đường mộ, đi qua một con đường mộ dài, cuối cùng cũng đến cuối đường mộ, cuối đường mộ là một bậc thang, bậc thang nối với một tấm đá.

Diệp Hạo Sơ bước lên bậc đá, dùng sức đẩy ra một khe hở, một tia nắng mặt trời chiếu vào từ khe hở.

Nhìn thấy ánh nắng mặt trời, mọi người dùng sức đẩy tấm đá ra, phía sau tấm đá là một góc của đại điện.

Mọi người sau đó ra khỏi cổ thành, nhìn thấy An Lực Mãn đang cưỡi lạc đà, định chạy theo con đường lúc đến, mọi người gọi An Lực Mãn lại, Bàn Tử chạy đến bên cạnh An Lực Mãn, kéo An Lực Mãn nói: "Sao hả lão già?!

Ông tính bỏ rơi chúng tôi mà tự mình chạy trốn à?!" "Các người cuối cùng cũng ra rồi à, mau chạy đi, không chạy thì chết hết đó!" An Lực Mãn vừa muốn thoát khỏi tay Bàn Tử, vừa lo lắng la lớn.

"Lão gia tử, sao vậy?

Có chuyện gì?" Hồ Bát Nhất cố gắng an ủi An Lực Mãn, hỏi.

"Ai da, mau lên lạc đà chạy đi!

Các người nhìn kìa!

Bão cát lại đến rồi kìa!" An Lực Mãn chỉ vào phía sau cổ thành mà hét lên.

Mọi người nhìn lại, ở đằng xa dường như trời đất giao nhau, một cơn lốc xoáy khổng lồ đang nhanh chóng di chuyển về phía cổ thành.

"Trời đất quỷ thần ơi, lại là bão cát!

Mọi người mau chạy mau!" Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi nhảy lên lạc đà, hô hào mọi người chạy.

Mọi người nhanh chóng leo lên lạc đà, điên cuồng quất lạc đà chạy theo con đường lúc đến.

Cuối cùng, sau khi chạy ra ngoài mười mấy cây số, cơn lốc xoáy đổi hướng, thổi sang một bên.

Diệp Hạo Sơ và những người khác tìm một chỗ cao, đứng trên đó nhìn về phía Tinh Tuyệt cổ thành, phát hiện chỉ còn lại cát vàng mênh mông, không còn nhìn thấy chút dấu vết nào của núi Zha Ge La Ma và Tinh Tuyệt cổ thành nữa.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, rồi lại bắt đầu lên đường trở về.

Chuyến đi Tinh Tuyệt lần này, đội khảo cổ chỉ có giáo sư Trần sống sót trở về, mà còn bị kích động đến hóa điên.

Mấy ngày sau, mọi người cuối cùng cũng ra khỏi sa mạc, trở về nhà trọ, Dương Tuyết Lê theo như đã hẹn, trở về liền trả cho An Lực Mãn gấp đôi số tiền.

Mọi người nghỉ ngơi một ngày ở nhà trọ, rồi mua vé tàu về thủ đô.

Đến thủ đô, xuống tàu Diệp Hạo Sơ liền cùng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trở về căn nhà thuê của Bàn Tử.

Ngày hôm sau, Diệp Hạo Sơ đang kiểm tra thu hoạch của chuyến đi Tinh Tuyệt lần này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vì quá mệt nên vẫn đang ngủ.

"Bang bang bang!" Tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Hạo Sơ đứng dậy đi mở cửa.

Nhìn thấy Dương Tuyết Lê đứng ngoài cửa, Diệp Hạo Sơ sững sờ

một chút.

Anh không ngờ mới trở về ngày thứ hai, Dương Tuyết Lê đã đến thăm rồi, cũng không biết có chuyện gì.

“Tuyết Lê, sao cô đến đây?” Diệp Hạo Sơ nhường đường, mời Dương Tuyết Lê vào.

“Không có việc gì thì tôi không thể đến tìm anh sao?” Dương Tuyết Lê nhìn Diệp Hạo Sơ nói.

“Có chứ, sao lại không chứ?” Diệp Hạo Sơ vội vàng nói.

“Lần này tôi đến là để báo thù cho các anh, hai ngày nữa tôi chuẩn bị đưa giáo sư Trần ra nước ngoài chữa bệnh, trong thời gian này tôi còn phải điều tra một số việc, chúng ta tạm thời sẽ không gặp lại.” Dương Tuyết Lê liếc nhìn Diệp Hạo Sơ, sau đó đặt 150.000 đô la Mỹ lên bàn.

“Cô không đếm lại sao?” “Tôi còn không tin cô sao!” Sau đó Dương Tuyết Lê đi một vòng trong phòng của Diệp Hạo Sơ, nhìn thấy đồ cổ đặt trên bàn rồi nói: “Lão Diệp, cái nghề đạo đấu này rất tổn âm đức, người mệnh cứng đến mấy cũng khó tránh khỏi tai nạn.

Tôi hy vọng anh từ nay dừng tay, đừng làm đạo đấu nữa, sau này có cơ hội các anh có thể đến Mỹ, tôi sẽ sắp xếp cho các anh.” Diệp Hạo Sơ nghe xong vội vàng mở miệng nói: “Vậy không cần cô phải bận tâm rồi, tôi thấy mệnh tôi rất cứng, cứng không thể cứng hơn được nữa.” Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe thấy có người nói chuyện, cũng mặc quần áo đi ra.

“Dương tiểu thư, phiền cô sáng sớm đã mang tiền đến cho chúng tôi, ngại quá.” Bàn Tử nhìn thấy đô la Mỹ trên bàn, mắt đã nhìn thẳng đờ.

Sau đó lập tức cầm đô la Mỹ từng tờ từng tờ đếm.

“Thật xấu hổ.” Hồ Bát Nhất ngượng ngùng nói.

“Đúng là mất mặt quá đi, mày đếm tiền thì đếm, nhưng sao lại đếm trước mặt người ta chứ?

Không thể đợi người ta đi rồi mới đếm à!” Sau đó Dương Tuyết Lê nói với Diệp Hạo Sơ một tiếng rồi quay người rời đi.

Bàn Tử ở một bên sung sướng đếm tiền, Hồ Bát Nhất nói: “Lão Diệp, lần này nếu không có cậu, tôi và Bàn Tử chưa chắc đã sống sót trở về, số tiền này cậu lấy phần lớn đi.” Mặc dù số tiền này là của cả ba người, nhưng hai người họ không làm được bao nhiêu sức lực, nếu để hai người họ lấy, anh ta trong lòng cảm thấy áy náy.

“Lão Hồ, anh em với nhau mà, số tiền này mỗi người 5 vạn đô la Mỹ, cứ quyết định vậy đi.” Diệp Hạo Sơ nói.

“Cái này…” Hồ Bát Nhất còn chưa nói.

Diệp Hạo Sơ ngắt lời nói: “Lão Hồ, tôi biết tính anh, nhưng anh phải nghĩ đến gia đình của những đồng đội đã mất của anh, còn cả bà con trong làng nữa, anh và Bàn Tử không phải đã nói với tôi là muốn đưa họ làm giàu sao?” Hồ Bát Nhất nghe xong cũng không khách sáo nữa, liền nhận lấy.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm Đại Kim Nha.” Diệp Hạo Sơ nói với hai người.

“Đúng đúng đúng, chúng ta mau đi tìm Đại Kim Nha, lần này chúng ta kiếm được nhiều bảo bối như vậy, chắc chắn trị giá không ít tiền đâu!” Bàn Tử mắt sáng rực nói.

Sau đó ba người đi tìm Đại Kim Nha.

Phan Gia Viên “Ồ!

Ba vị gia trở về rồi!” Đại Kim Nha nhìn thấy ba người Diệp Hạo

Sơ vội vàng cười đón tiếp.

"Đại Kim Nha, mày đúng là không đủ nghĩa khí mà?" Bàn Tử mở miệng nói.

Đại Kim Nha nghe vậy sững sờ, nhìn về phía ba người, tôi không đủ nghĩa khí, tôi chỗ nào không đủ nghĩa khí rồi?

"Bàn gia có ý gì vậy, chúng ta đều là người sòng phẳng, nếu tôi có làm gì sai, tôi xin bồi tội với cậu." Bàn Tử nghe xong, lấy ra Mạc Kim Phù giả mà Đại Kim Nha đưa rồi nói: "Mày có biết thứ này là giả không, hại tôi và Lão Hồ suýt mất mạng đó!" Đại Kim Nha nghe xong sững sờ, vội vàng cầm lấy Mạc Kim Phù giả rồi nói: "Không thể nào, thứ này là tôi đã tốn bao công sức mới thu được mà!

Sao lại là giả chứ?" "Cái Mạc Kim Phù này rất dễ phân biệt, Mạc Kim Phù thật được làm từ móng vuốt cứng nhất của tê tê, sau đó còn phải trải qua rất nhiều công nghệ đặc biệt mới hoàn thành, vật này đầu nhọn, dưới hình tháp, khảm kim tuyến, màu sắc đen tuyền trong suốt, dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh ánh sáng nhuận trạch." Diệp Hạo Sơ nói xong, lấy ra một chiếc Mạc Kim Phù còn sót lại của mình cho Đại Kim Nha xem.

Đại Kim Nha cầm Mạc Kim Phù của Diệp Hạo Sơ và Mạc Kim Phù giả của mình ra so sánh.

Lập tức biết mình bị lừa.

Lần này Đại Kim Nha nhìn về phía hai người áy náy nói: "Không nói gì nữa, hai vị gia đừng giận, tôi cũng bị người ta lừa, Đại Kim Nha tôi xin bồi tội với hai vị!" Đại Kim Nha này không những làm việc khéo léo, mà làm người cũng dám làm dám chịu, sai là sai, không có gì phải biện giải.

"Trời ơi, Lão Diệp, cảm tình cậu còn có một cái Mạc Kim Phù

nữa à!" Bàn Tử ở một bên kinh ngạc nói.

Ngay cả Hồ Bát Nhất nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi, ông ấy tặng tôi và Bàn Tử mỗi người một cái, vậy mà vẫn còn một cái nữa, trời đất quỷ thần ơi, từ bao giờ Mạc Kim Phù lại không đáng tiền như vậy?

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết suy nghĩ trong lòng Hồ Bát Nhất, Diệp Hạo Sơ chỉ có thể tặng anh một câu: "Anh đang đứng trước một thằng chơi gian lận đó." "Thôi được rồi, nói chuyện chính sự." Diệp Hạo Sơ nhìn Đại Kim Nha, đặt từng món minh khí trong ba lô lên bàn, khoảng hơn 20 món, mở miệng nói: "Lần này chúng tôi đi Tinh Tuyệt kiếm được không ít minh khí, Lão Kim anh xem giúp chúng tôi những món này đại khái trị giá bao nhiêu?" Diệp Hạo Sơ tuy biết những minh khí này có thể rất giá trị, nhưng anh về khoản đồ cổ này thật sự là không hiểu một chút nào, vẫn phải cần đến người chuyên nghiệp như Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha nhìn thấy những minh khí này mắt đã nhìn thẳng đờ.

"Diệp gia, những thứ này đều lấy từ mộ ra sao?" "Chứ còn gì nữa, lúc đó anh không biết đâu, những bảo bối này là chúng tôi giành lại từ tay bảy tám chục con tống tử đó!" Bàn Tử bắt đầu khoác lác.

"Thôi đi ông, nhìn ông kìa." Hồ Bát Nhất khinh thường nói.

Đại Kim Nha tự nhiên không để lời Bàn Tử vào tai, trầm mặc một lúc, mở miệng nói: "Ba vị gia, không giấu gì các vị, những minh khí này đều quá quý giá, tôi Đại Kim Nha đây chỉ làm ăn nhỏ, căn bản không nuốt trôi được những minh khí này." "Lão Kim, anh cứ nói thẳng mấy bảo bối này trị giá bao nhiêu tiền?!" Bàn Tử tâm trực khẩu khoái hỏi.

Đại Kim Nha mở miệng nói: "Vô giá!

Những minh khí này trên thị trường căn bản chưa từng xuất hiện, đều là quốc bảo, căn bản không thể dùng tiền để định giá, nhưng mà…" "À?

Vậy không phải làm không công à?" Bàn Tử ngắt lời Đại Kim Nha, chán nản nói.

Bàn Tử ban đầu nghe nói những bảo bối này rất giá trị còn khá vui mừng, sau đó lại nghe nói là quốc bảo, liền buồn bã, thời buổi này, buôn bán quốc bảo là phải ngồi tù đó.

"Bàn Tử, cậu nghe Lão Kim nói hết đã!" Diệp Hạo Sơ nói.

"Hiện giờ, người có thể nuốt trôi những minh khí này chỉ có Tân Nguyệt Phạn Điếm." Đại Kim Nha nói tiếp.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Diệp Hạo Sơ trầm tư.

"Diệp gia cũng biết Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" Đại Kim Nha tò mò hỏi.

"Ừm, trước đây từng nghe người ta kể, chỉ là chưa từng đến." Khoảnh khắc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bên cạnh vẻ mặt mờ mịt, đây lại là đang nói cái gì vậy?

Hai người họ cảm thấy mình cứ như Lưu Mỗ Mỗ vào Đại Quan Viên, chả biết gì cả!

"Không phải tôi nói chứ, các anh đang nói cái quái gì vậy?

Chúng ta không phải muốn bán đồ sao?

Sao lại dính dáng đến nhà hàng?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Ai da, Bàn gia của tôi ơi, Tân Nguyệt Phạn Điếm này không phải là nhà hàng bình thường đâu, nó chủ yếu là nơi cho các nhân vật cấp cao đấu giá và buôn bán kỳ trân dị bảo, phí dịch vụ của Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy không thấp, nhưng chỉ có những nhân vật lớn mới đủ

tiền trả.” Đại Kim Nha giải thích.

Chương 23

"Vừa hay, vài ngày nữa Tân Nguyệt Phạn Điếm có một buổi đấu giá, tôi đưa ba vị đi mở mang tầm mắt nhé?" Diệp Hạo Sơ nghĩ một lát rồi đồng ý, hiện giờ cũng chỉ có Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có thể nuốt trôi được hàng trong tay mình.

"Được, vậy vài ngày nữa chúng ta đi Tân Nguyệt Phạn Điếm mở mang tầm mắt!" Theo mốc thời gian này, Doãn Tân Nguyệt và Trương Đại Phật Gia hẳn là đã biến mất, Doãn Nam Phong bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ, Diệp Hạo Sơ rất tò mò, hiện giờ người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm là ai?

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ tò mò hỏi: "Lão Kim, hiện giờ ai là người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Nói về Tân Nguyệt Phạn Điếm này, từ đời ông nội tôi đã tồn tại, tồn tại bao nhiêu năm thì tôi cũng không biết, nhưng lúc đó Tân Nguyệt Phạn Điếm là một thế lực lừng lẫy, nhưng kỳ lạ là Tân Nguyệt Phạn Điếm dường như luôn do phụ nữ làm chủ." "Người đứng đầu đời đó là Doãn Tân Nguyệt, nhưng hình như ba mươi năm trước đã biến mất, không biết đi đâu." "Sau đó, nhà họ Doãn đã chọn ra người đứng đầu mới, Doãn Tiên Nguyệt.

Doãn Tiên Nguyệt này có thể coi là một nhân vật truyền kỳ, sau cải cách mở cửa có rất nhiều hào môn gặp chuyện, nhưng Doãn Tiên Nguyệt vẫn dựa vào bản lĩnh của mình để Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng vững ở Bắc Bình." "Vậy cô gái này lợi hại thật!" Hồ Bát Nhất cảm khái nói.

"Hơn cả lợi hại chứ, Hồ gia, Bàn gia, Doãn Tiên Nguyệt này tuy bây giờ cũng đã 40 tuổi rồi, nhưng vẫn là một mỹ nhân xinh đẹp đó,

nếu hai vị có thể lọt vào mắt cô ấy, thì sau này có thể phát đạt rồi." "Tôi nói, có chuyện tốt như vậy, sao anh không tự mình lên đi?" Bàn Tử không tin nói.

"Không phải tôi không muốn, nhưng tôi vẫn biết mình là ai, những người đàn ông theo đuổi cô ấy có thể xếp hàng từ Mỹ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Không phải chứ, Lão Kim, cái tài giám định bảo bối của anh đã rất lợi hại rồi mà!" Nghe lời khen của Bàn Tử, Đại Kim Nha không những không đắc ý, mà còn ngượng nghịu nói: "Lợi hại cái quái gì, người ta chính là dựa vào cái đó mà phát tài!

Tôi so với người ta thì chỉ là thế này thôi!" Vừa nói, Đại Kim Nha vừa giơ ngón út cho Bàn Tử xem.

"Không phải chứ, anh không phải là cao thủ sao?

Nếu anh còn không được, thì hai chúng tôi càng không được." Bàn Tử mở miệng nói.

Lúc này Diệp Hạo Sơ nghe thấy lời họ nói, thật sự không nhịn được mà nói: "Đừng nghĩ nhiều quá, tôi sở dĩ biết Tân Nguyệt Phạn Điếm là vì Doãn Tân Nguyệt, vì chồng của Doãn Tân Nguyệt chính là người làm nghề của chúng ta." "Năm đó Trương Đại Phật Gia ở Trường Sa đã liên tục đốt ba ngọn thiên đăng để cưới được mỹ nhân, chuyện đó đã làm chấn động cả Bắc Bình." "Trời đất quỷ thần ơi, đốt thiên đăng?

Anh chàng này bá đạo vậy sao?" Mấy người nghe vậy, khóe miệng đều giật giật, đại ca, các anh không biết thì đừng nói bừa, chuyện này mà nói ở ngoài thì mất mặt lắm đó!

"Bàn gia, cái việc đốt thiên đăng này không phải như cậu nghĩ đâu, mà là một hình thức đấu giá, trong bao riêng có hai vị trí, ý là chỉ cần có người ngồi vào vị trí chưởng đăng, bất kể đấu giá đến mức nào, đều phải do người đó chi trả." Đại Kim Nha giải thích.

“Vậy nếu có người cố ý tăng giá, thì người đốt thiên đăng đó chẳng phải lỗ chết sao?” Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi.

Lời Hồ Bát Nhất vừa dứt, Đại Kim Nha giải thích.

“Cho nên, thiên đăng không phải ai cũng có thể đốt, phải xem anh có bao nhiêu tiền, bao nhiêu tiềm lực, đương nhiên cũng không thể gọi giá lung tung, chuyện này là do số tiền anh mang theo quyết định.” “Nếu làm hỏng quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không nói đến việc bị đưa vào danh sách đen, có khi còn mất cả mạng!” Nói xong, Đại Kim Nha nói: “Đến lúc đó, tuyệt đối đừng ngồi nhầm chỗ, lỡ mà ngồi vào vị trí chưởng đăng, có bán cả mấy anh em chúng ta cũng không đền nổi!” “Vãi chưởng, chỗ này nhiều luật vậy sao?

Nghe anh nói tôi còn không dám ngồi nữa, lỡ mà ngồi nhầm chỗ, chẳng phải chết chắc sao!” “Hay là chúng ta mang hai cái ghế đẩu qua đó?” Bàn Tử đề nghị.

Diệp Hạo Sơ nghe xong, sắc mặt tối sầm nói: “Không đến mức khoa trương vậy đâu, đến lúc đó các cậu cứ ngồi cạnh tôi, vào đó cứ ăn cứ uống là được rồi.” Bàn Tử nghe xong, yên tâm nói: “Lão Diệp, có câu nói của cậu, Bàn Tử tôi yên tâm rồi.” Mấy ngày thời gian trôi qua chớp nhoáng, mấy ngày nay ngoài việc Đại Kim Nha đang sắp xếp tiền bạc và các việc liên quan đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì mở cửa hàng đồ cổ.

Diệp Hạo Sơ cũng ở Bắc Bình bỏ ra 20 vạn nhân dân tệ mua một căn tứ hợp viện.

Một căn đại viện ba vào ba ra, có đến hơn 20 gian phòng chính.

Đến thế giới này cũng phải có một cái nhà chứ.

Lúc đó chủ nhân của căn tứ hợp viện nhìn Diệp Hạo Sơ cứ như nhìn một thằng ngốc vậy.

Trong lòng nghĩ: "Thời buổi này sao lại có thằng ngốc nào nguyện ý bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua nhà chứ!" Nếu để Diệp Hạo Sơ biết suy nghĩ trong lòng chủ nhân căn tứ hợp viện đó, anh chỉ có thể tặng anh ta một câu: "Anh đã thành công phá nát giấc mơ làm phú nhị đại của con trai mình rồi!" Diệp Hạo Sơ và bọn họ muốn lên lầu hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không những phải có chút tiếng tăm, mà còn phải có tiền.

Tuy rằng vì cải cách, người có tiền có quyền không nhiều, nhưng Đại Kim Nha ở Bắc Bình nhiều năm như vậy cũng không phải là vô dụng, chút thể diện của anh ta cũng chỉ miễn cưỡng chạm đến ngưỡng cửa bao riêng lầu hai, nhưng vẫn cần tiền để lót tay.

Để chuẩn bị cho buổi đấu giá lần này, Đại Kim Nha đã dốc hết gia tài ra, 200 vạn cũng chỉ miễn cưỡng lên được lầu hai.

Mà ba người Diệp Hạo Sơ trên người tổng cộng cũng không có bao nhiêu tiền. 5 vạn đô la Mỹ trên người Diệp Hạo Sơ sau khi mua nhà và sửa sang thì cũng không còn lại bao nhiêu.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mở cửa hàng đồ cổ cũng tốn không ít, số còn lại đều được Hồ Bát Nhất gửi cho gia đình của những đồng đội đã mất.

Cũng không còn lại bao nhiêu.

May mắn là Diệp Hạo Sơ và bọn họ vẫn còn một lô đồ cổ chưa bán, chỉ cần bán đi, còn sợ không có tiền sao?

Ngày hôm đó, Đại Kim Nha và hai người kia đã sớm đến đón Diệp Hạo Sơ, còn thuê một chiếc xe, và cả một tài xế.

Lúc lên xe, Đại Kim Nha nói: "Diệp gia, anh ngồi phía trước chứ?" Diệp Hạo Sơ nghe xong nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Để Bàn Tử ngồi phía trước đi, không thì phía sau các ông không chắc ngồi vừa đâu."

“Trời ơi, mấy người lại bắt nạt Bàn Tử à?” Bàn Tử nói thì nói vậy, nhưng thân thể lại rất thành thật, lập tức ngồi vào ghế phụ lái rồi nói: “Vậy Bàn Tử tôi không khách khí nữa, mọi người mau lên xe đi, tôi đã sớm muốn nhìn xem cô ả Doãn Tiên Nguyệt kia thế nào rồi!” Đại Kim Nha bị lời Bàn Tử nói dọa giật mình, vội vàng nhắc nhở: “Bàn gia, câu đó anh nói với chúng tôi thì được, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm thì không được nói đâu, không thì chúng ta chưa chắc đã ra được đâu.” “Sao, anh sợ cô ta à?

Bàn gia tôi chưa từng thấy trận nào sao!

Sao lại sợ cái cô nương đó?” Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu nói: “Tân Nguyệt Phạn Điếm có hai loại nô, Thính nô và Côn nô.

Thính nô giỏi lắng nghe, chỉ cần anh nói chuyện trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù nhỏ tiếng đến đâu, họ cũng có thể nghe thấy.” “Côn nô nói trắng ra là đám đánh thuê, họ có võ công không tệ, lại được huấn luyện nghiêm chỉnh, phối hợp ăn ý.

Bàn Tử, với thân thủ của cậu giỏi lắm thì đánh được 3 người, nhiều hơn vài người, muốn bắt sống cậu không đến 30 giây, hơn nữa Thính nô và Côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm không ít đâu, nên Bàn Tử, cậu thật sự phải sợ.” “Bàn gia tôi không thèm chấp với họ, không phải tôi sợ họ đâu!” Bàn Tử nghe Diệp Hạo Sơ nói xong, chột dạ nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy không nói nên lời: “Thôi đi ông, nhìn ông kìa, chúng ta là đi tham gia đấu giá, chứ không phải đi phá hoại.

Cho dù Tân Nguyệt Phạn Điếm có thế lực đến mấy, chúng ta đến làm ăn, họ còn dám bắt nạt khách sao?” “Không thể nào, Tân Nguyệt Phạn Điếm nổi tiếng là giữ quy tắc, nếu không cũng không được mọi người tôn sùng như vậy.” Mấy người trên xe nói chuyện suốt đường, chớp mắt đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Đại Kim Nha đột nhiên nói: “Mấy vị gia, chúng ta đến nơi rồi.” Mấy người xuống xe, thì nhìn thấy

một tòa nhà rất lớn, hùng vĩ, cổ kính nhưng không thiếu phong cách hiện đại, trên đó viết mấy chữ lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm từ bên ngoài nhìn vào cũng chỉ khoảng bốn năm tầng, nhưng khi vào bên trong mấy người sẽ không nghĩ như vậy nữa.

"Chúng ta vào thôi!" Xuống xe, mấy người đi về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm, Côn nô ở cửa đứng ra nói: "Bốn vị tiên sinh, hôm nay là ngày đặc biệt, xin hỏi đã mang thiệp mời chưa?" Buổi đấu giá này không phải tầm thường, phải có thiệp mời mới được vào, đây không phải sao, Đại Kim Nha đã tốn rất nhiều tiền mới có được một tấm thiệp mời.

Đại Kim Nha nghe vậy từ trong lòng lấy ra một tấm thiệp mời màu vàng, Côn nô nhìn thấy xong, gật đầu với người phía sau rồi nói: "Bốn vị, xin mời đi theo tôi, bao riêng của các vị ở lầu hai." Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ tổ chức ở lầu một, lầu hai có ống nhòm, trong bao riêng có ảnh chụp các món đấu giá.

Diệp Hạo Sơ và mấy người ngồi vào bao riêng ở lầu hai, Bàn Tử cầm thực đơn lật xem, sau đó kích động nói: "Trời ơi, Lão Hồ, một đĩa giá đỗ nát này hơn ba ngàn, cái quái gì vậy, không phải cướp tiền sao?" Hồ Bát Nhất nhìn thấy thực đơn xong, cũng bị giá tiền trong thực đơn dọa sợ, món rẻ nhất cũng hơn một ngàn, Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng là cái hố tiền mà.

"Bàn gia, chuyện này cũng bình thường, món ăn của Tân Nguyệt Phạn Điếm là giá đó đấy!" Đại Kim Nha mở miệng nói.

"Cái này còn bình thường sao?

Một đĩa giá đỗ nát đủ tôi ăn bao nhiêu bữa xiên thịt cừu?

Cái này đúng là một tiệm đen mà!" Khi lời Bàn Tử vừa dứt, các

Thính nô bên ngoài bao riêng đều sắc mặt không thiện mà nhìn về phía này.

Diệp Hạo Sơ cảm thấy không đúng, mở miệng nói.

"Bàn Tử, im miệng!" Bàn Tử nghe xong, mới nhớ ra nơi này có cái thứ gọi là Thính nô, lập tức bịt miệng lại.

Lúc này, nữ đấu giá sư đứng ở lầu một nói: "Trước tiên xin cảm ơn các vị lão bản đã bớt chút thời gian quý báu đến tham dự đại hội đấu giá trân bảo thường niên của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hôm nay các món đấu giá của chúng ta có…" Sau đó là phần đấu giá, Diệp Hạo Sơ và những người khác cũng không cần gì, cũng đều không để ý, cứ tùy tiện nghe thôi, dù sao bây giờ trong tay cũng không có tiền.

Kết thúc đấu giá, Đại Kim Nha nói với Thính nô: "Làm phiền thông báo cho lão bản Doãn một tiếng, chúng tôi tìm lão bản Doãn có chuyện làm ăn lớn muốn bàn!" "Được, xin chờ một lát." Thính nô nói xong liền đi.

Khoảng 10 phút sau, Thính nô quay lại nói: "Bốn vị xin mời đi theo tôi, chủ nhân có lời mời." Sau đó Diệp Hạo Sơ và những người khác liền đi theo Thính nô.

Khi Diệp Hạo Sơ cùng mọi người theo Thính Nô đi vào, liền nhìn thấy một người phụ nữ khác biệt.

Cô ta bẩm sinh đã có một loại khí chất của người bề trên, lông mày rậm, ánh mắt quyến rũ, sống mũi cao thẳng, môi đỏ như lửa.

Sắc mặt cô ta luôn mỉm cười, nhưng nụ cười đó lại như cự tuyệt người ta ngàn dặm.

Nhan sắc người phụ nữ này không thua kém Dương Tuyết Lê, nhưng lại hơn Dương Tuyết Lê một chút sự thành thục.

Cô ta mặc một bộ sườn xám màu đỏ, phô bày thân hình nóng bỏng và quyến rũ, đặc biệt là một vệt trắng ở chỗ xẻ tà của sườn xám càng khiến người ta muốn tìm hiểu tận cùng.

Cô ta đang ôm một bé gái chừng năm sáu tuổi, trông thông minh lanh lợi, cũng là một mầm mỹ nhân, phía sau cô ta là hai Thính Nô và Côn Nô.

Diệp Hạo Sơ cùng mọi người nhìn đến đây, cũng đại khái đoán được thân phận của đối phương.

Doãn Tiên Nguyệt, người quản lý đương thời của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi thấy bốn người đi vào, Doãn Tiên Nguyệt liếc nhìn Đại Kim Nha.

Cô ta biết rằng những Minh khí lần này Đại Kim Nha mang đến có lẽ đến từ ba người phía sau ông ta.

Một lúc mà muốn bán nhiều đồ vật như vậy, lại đều là đồ vật từ hai nghìn năm trước, đây đâu phải là thứ mà người thường có thể có được?

Là do may mắn ư?

Hay là mấy tên trộm mộ?

Nghĩ đến đây, Doãn Tiên Nguyệt hứng thú nói: "Kim lão bản ra tay lớn thật đấy!

Muốn bán nhiều đồ vật như vậy sao?

Ba vị này là bạn của Kim lão bản sao?" Giọng nói mềm mại, nghe rất dễ chịu.

Đại Kim Nha nghe Doãn Tiên Nguyệt đích thân nói chuyện, được sủng ái mà lo sợ nói: "Doãn lão bản quá lời rồi.

À phải rồi, tôi giới thiệu với Doãn lão bản một chút, Hồ gia và Bàn gia kia đều là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông đấy!" Ông ta chỉ vào Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giới thiệu.

Doãn Tiên Nguyệt nghe xong gật đầu, nhìn về phía Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Không biết vị này là ai?" Đại Kim Nha giới thiệu: "Hạo gia, truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan, ba vị này đều là những người lão luyện ghê gớm lắm!" Nhìn thấy Đại Kim Nha nói cứ như là về chính mình, Diệp Hạo Sơ nhất thời cạn lời.

Dường như nhận thấy Diệp Hạo Sơ có điều không ổn, Doãn Tiên Nguyệt nhìn sâu vào Diệp Hạo Sơ, lúc này mới mở miệng nói: "Tiểu nữ tử đã được gặp Mạc Kim Hiệu Úy và truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan, thật là vinh hạnh a!" "Sau này ba vị nhớ thường xuyên ghé thăm và chiếu cố việc kinh doanh của tiểu điếm nhé!" Diệp Hạo Sơ cảm thấy người phụ nữ này rất biết ăn nói, rất biết cách xã giao, trách không được cô ta có thể điều hành tốt một quán ăn lớn như vậy.

Ngay lập tức mở miệng: "Doãn lão bản quá lời rồi, sau này chúng tôi còn cần Doãn lão bản chiếu cố nhiều hơn." "Diệp tiên sinh, anh thật là khiêm tốn quá." Diệp Hạo Sơ đột nhiên nhìn về phía bé gái trong lòng Doãn Tiên Nguyệt, e rằng bé gái này chính là Doãn Nam Phong.

Chương 24

Đáng tiếc là Thanh Thanh Mạn chưa xuất hiện, cô bé đó bây giờ chắc vẫn còn đang học nghệ thôi.

Không được, đợi Thanh Thanh Mạn xuất hiện, mình phải có được cô bé, sau này cô bé nhất định có thể trở thành trợ thủ đắc lực của mình.

Nghĩ đến việc "bắt con nít phải bắt từ nhỏ", Diệp Hạo Sơ lấy từ trong túi ra một viên kẹo, loại đồ vật như kẹo này thì trẻ con thường không thể cưỡng lại được.

"Nhóc con, viên kẹo này tặng cho cháu." Trong nháy mắt, mắt cô bé ánh lên vẻ khát khao, nhưng cô bé không lấy mà nhìn về phía Doãn Tiên Nguyệt.

Thấy Doãn Tiên Nguyệt gật đầu đồng ý, cô bé mới nhận lấy viên kẹo, trong trẻo cảm ơn: "Cảm ơn đại ca ca, nhưng cháu không phải là nhóc con, cháu tên là Doãn Nam Phong." "Doãn Nam Phong?" Đại Kim Nha nhìn cô bé như có điều suy nghĩ.

"Không sai, nó là người được gia tộc Doãn chúng tôi chọn làm người quản lý đời kế tiếp, tôi sẽ dẫn dắt nó vài năm, để nó làm quen với mọi việc trước." Doãn Tiên Nguyệt lại phân phó Thính Nô nói: "Thính Nô, mang bài ngọc phỉ thúy đến đây." "Vâng, chủ nhân." Một Thính Nô vâng lệnh rời đi, còn mọi người đều không biết Doãn Tiên Nguyệt có ý gì.

Chỉ có Diệp Hạo Sơ đoán được một chút, mục đích một là để đổi lấy kẹo của Diệp Hạo Sơ, mục đích hai là để kết giao.

Trước khi Doãn Tiên Nguyệt mở miệng, Diệp Hạo Sơ cũng sẽ không hỏi, lỡ như không phải cho mình thì sẽ khó xử biết bao?

Đôi khi Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi mới là thao tác cơ bản.

Diệp Hạo Sơ nhìn cô bé Doãn Nam Phong này, càng nhìn càng thích, bé tí mà đã xinh đẹp thế này, sau này lớn lên chắc không kém gì bà cô Doãn Tiên Nguyệt đâu nhỉ!

Còn về Doãn Tiên Nguyệt, tuy cũng xinh đẹp, nhưng tuổi tác hơi lớn rồi, không phải gu của hắn.

Tục ngữ nói rằng giới đạo mộ có hai đại gia tộc toàn mỹ nữ, một là Hoắc gia của Cửu Môn, một là Doãn gia này.

Tuy Uông gia cũng có không ít mỹ nữ, nhưng đều là người ngoài, tâm tư quá nhiều, không biết chừng sẽ gài bẫy anh lúc nào không hay.

Nhìn Doãn Nam Phong bóc vỏ kẹo ra ăn, Diệp Hạo Sơ đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Nam Phong, sau này đừng ăn lung tung đồ của người khác, nếu không sẽ biến thành xấu xí đấy.

May mắn thì không biến thành xấu xí nhưng cũng có thể bị trúng độc, bệnh từ miệng mà vào, nên sau này ăn uống phải cẩn thận đấy nhé." Giờ khắc này Doãn Tiên Nguyệt mặt mày đen sì, nhưng nghĩ kỹ lại cũng có lý.

Lỡ như sau này có người không có ý tốt, thì kinh khủng biết bao?

Lúc này Doãn Nam Phong suýt nữa sợ đến phát khóc.

Anh là ma quỷ hả?

Kẹo là do anh đưa cho cháu mà?

Còn dọa dẫm cháu nữa?

Hừ, tên đại xấu xa!

Doãn Nam Phong vừa định nhả viên kẹo trong miệng ra thì bị Diệp Hạo Sơ ngăn lại.

Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ của Doãn Nam Phong nói: "Tiểu Nam Phong, sau này đồ của người khác không được ăn lung tung, nhưng đồ của đại ca ca thì có thể ăn, nhớ chưa?" Hiện tại Doãn Nam Phong còn chưa lạnh lùng quyến rũ như trong nguyên tác, bây giờ vẫn còn rất dễ dụ dỗ.

"Được rồi, sau này cháu chỉ ăn đồ của đại ca ca thôi!" Lúc này Thính Nô cũng đã quay về, Doãn Tiên Nguyệt thấy vậy cũng nuốt ngược lời định nói.

Cô ta luôn cảm thấy Diệp Hạo Sơ không có ý tốt, nhưng thoắt cái lại nghĩ, hai người chênh lệch hơn hai mươi tuổi, dường như không thể nào?

Đợi Nam Phong lớn lên, cũng sẽ không để mắt đến một lão già biến thái bốn mươi mấy tuổi đâu nhỉ?

Cho dù Diệp Hạo Sơ quả thật có vẻ ngoài không tệ, đến lúc đó trông có trẻ hơn chút, thì cũng là một chú trung niên thôi.

"Diệp tiên sinh, cảm ơn anh đã tặng Nam Phong món quà nhỏ, đồng thời cũng đã dạy dỗ con bé một phen.

Bài ngọc phỉ thúy này coi như chút tấm lòng nhỏ của tôi, xin anh nhất định phải nhận lấy." Diệp Hạo Sơ nghe vậy, lộ ra ánh mắt ngạc nhiên: "Tặng tôi ư?

Nếu là vật đính ước thì tôi sẽ nhận đấy." Diệp Hạo Sơ vừa nói, liền vội vàng cầm bài ngọc phỉ thúy lên tay, lập tức bỏ vào túi.

Thấy cảnh này, sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt hơi cứng đờ, cô ta gượng cười nói: "Diệp tiên sinh thật là biết đùa, đây chỉ là để cảm ơn thôi.

Thính Nô, đưa tiểu thư về đi." "Vâng, chủ nhân." Ba người Hồ Bát Nhất vẫn luôn quan sát sự tình diễn ra chỉ biết mắt tròn mồm há.

Diệp Hạo Sơ đây là đang trêu chọc người quản lý của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Tuy nhiên, bọn họ không hề biết rằng vật đính ước mà Diệp Hạo Sơ nói không phải là Doãn Tiên Nguyệt, mà là Doãn Nam Phong mới chỉ năm sáu tuổi.

Nếu để bọn họ biết được, chắc chắn sẽ nói một câu: "Lão Diệp, mày đúng là kẻ máu mặt!" Thấy tình cảnh có chút khó xử, lúc này Đại Kim Nha mở miệng nói: "Các vị, chúng ta vẫn nên bàn bạc về giao dịch lần này đi!" "Được, Kim lão bản, nói thật với ông, những đồ vật mà các ông mang đến lần này quả thực rất quý giá.

Tôi đã nhờ người xem qua, những Minh khí này ít nhất cũng trị giá năm trăm triệu tệ, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi hiện tại không có nhiều tiền mặt như vậy." "Nhưng các ông cứ yên tâm, những Minh khí này chúng tôi sẽ đấu giá.

Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi chỉ kiếm chút phí đấu giá thôi." "Vậy được, làm phiền Doãn lão bản." Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Mặc dù khoản phí đấu giá mà Doãn Tiên Nguyệt nói chắc chắn không ít, nhưng cũng không quá đáng.

Nếu không có Tân Nguyệt Phạn Điếm giúp đấu giá, Diệp Hạo Sơ và bọn họ cũng không có kênh nào để bán những Minh khí này ra ngoài, không chừng còn có thể bị người ta tố cáo, rồi vào tù.

Còn về tiền, Diệp Hạo Sơ không để ý, chỉ cần thực lực bản thân đủ mạnh, lẽ nào còn sợ không có tiền sao?

"À phải rồi, Doãn lão bản, tôi muốn làm một giao dịch với cô!" Diệp Hạo Sơ vừa nói, liếc nhìn Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất hiểu ý ngay lập tức, sau đó kéo Bàn Tử và Đại Kim Nha rời đi trước.

Doãn Tiên Nguyệt cũng cho Thính Nô và Côn Nô rời đi.

Mặc dù tai Thính Nô có thể nghe được, nhưng không có lệnh của Doãn Tiên Nguyệt thì bọn họ không dám nghe.

"Diệp tiên sinh, anh muốn nói chuyện giao dịch gì với tôi đây?" Diệp Hạo Sơ nhìn Doãn Tiên Nguyệt một cái nói: "Chỗ cô còn Kỳ Lân Kiệt không?" Bởi vì lần này Diệp Hạo Sơ thấy Kỳ Lân Kiệt trên buổi triển lãm đấu giá, hơn nữa còn là loại 500 năm tuổi.

Tuy không bằng miếng Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt mà Ngô Tà đã ăn có niên đại lâu đời, nhưng cũng tạm được.

Sau này bọn họ phải đi mộ Hiến Vương, nơi đó khắp nơi đều đầy chướng khí độc, lại còn có rất nhiều côn trùng độc.

Diệp Hạo Sơ có Thanh Long huyết mạch nên không cần lo lắng, nhưng Hồ Bát Nhất và bọn họ thì không có, chỉ có thể nghĩ cách kiếm vài miếng Kỳ Lân Kiệt cho bọn họ.

Diệp Hạo Sơ cảm thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn có cách kiếm được Kỳ Lân Kiệt nên mới mở miệng hỏi.

"Diệp tiên sinh, chắc anh cũng biết tác dụng của Kỳ Lân Kiệt.

Gia tộc Doãn chúng tôi không phải không kiếm được, nhưng Diệp tiên sinh định dùng thứ gì để giao dịch đây?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười cười, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, chính là chiếc nhẫn không gian mà hệ thống đã thưởng.

Thứ đồ này hắn còn 5 cái, có nhiều như vậy cũng chẳng để làm gì, không bằng đổi lấy thứ hữu dụng hơn.

"Doãn lão bản, cô xem cái này!" Nói xong, hắn đưa cho Doãn Tiên Nguyệt.

Doãn Tiên Nguyệt cầm chiếc nhẫn không gian trên tay xem xét, cũng không phát hiện ra chiếc nhẫn này có gì kỳ lạ.

Đột nhiên sắc mặt cô ta biến đổi, dường như nghĩ ra điều gì đó, tức giận nói: “Diệp tiên sinh, anh có ý gì?

Nhẫn?

Anh muốn làm gì?!” Thấy sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt không ổn, hỏng rồi, xem ra cô ta hiểu lầm điều gì đó, Diệp Hạo Sơ lập tức mở miệng giải thích: “Doãn lão bản, không phải như cô nghĩ đâu, đây là một chiếc nhẫn không gian, đúng như tên gọi, nó có thể cất giữ đồ vật bảo bối, bên trong có 100 mét khối.” “Anh đang đùa tôi à?

Còn nhẫn không gian, anh coi tôi là trẻ con ba tuổi sao?” Doãn Tiên Nguyệt không tin nói.

Biết ngay Doãn Tiên Nguyệt sẽ không tin, Diệp Hạo Sơ liền biểu diễn ngay tại chỗ cho Doãn Tiên Nguyệt xem, hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao của mình từ trong nhẫn không gian ra.

Còn Doãn Tiên Nguyệt nhìn thấy Diệp Hạo Sơ từ hư không lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, mắt mở to tròn xoe, xác nhận mình không nhìn nhầm rồi kích động nói: “Đây thật sự là nhẫn không gian sao?” “Nếu là giả thì đổi lại!” “Vậy nó dùng thế nào?” “Cô đeo nó lên tay, nhỏ một giọt máu vào là được.” Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Sau đó Doãn Tiên Nguyệt thử một chút, quả nhiên giống như Diệp Hạo Sơ nói, không gian bên trong rất lớn, đủ 100 mét khối.

Cô ta biết chiếc nhẫn không gian này đại diện cho điều gì, nếu chiếc nhẫn không gian này được đem ra đấu giá, chắc chắn sẽ bị mọi người tranh giành điên cuồng.

Cô ta cũng không hỏi chiếc nhẫn không gian này từ đâu ra, mỗi người đều có bí mật của riêng mình thì cô ta vẫn biết.

Doãn Tiên Nguyệt dường như cảm thấy mình đã thất thố, sau đó tao nhã nói: “Diệp tiên sinh, anh muốn Kỳ Lân Kiệt bao nhiêu năm

tuổi?

Tôi sẽ đi chuẩn bị cho anh." "Tôi muốn ít nhất 5 miếng Kỳ Lân Kiệt 500 năm tuổi!

Hơn nữa còn muốn cô tặng tôi một cô bé!" Kỳ Lân Kiệt 500 năm tuổi, thứ đồ này không tính là khó kiếm, Doãn gia cô ta có một khu mộ địa chuyên nuôi Kỳ Lân Kiệt.

Mặc dù lần này sẽ phải đổ máu lớn (tốn kém nhiều), nhưng vì chiếc nhẫn không gian thì vẫn đáng giá.

Quan trọng nhất là cô bé kia, thằng khốn này quả nhiên đang đánh chủ ý vào cháu gái của mình.

Đồ súc vật!

Cháu gái cô ta mới 6 tuổi thôi!

Anh làm sao mà ra mặt được?

Nhưng nếu không đồng ý, chiếc nhẫn không gian này cũng sẽ không có!

Doãn Tiên Nguyệt suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới đưa ra quyết định.

Chiếc nhẫn không gian dù có tốt đến mấy, cũng không quan trọng bằng cháu gái mình!

Chương 25

Diệp Hạo Sơ thấy Doãn Tiên Nguyệt suy nghĩ rất lâu vẫn chưa đưa ra quyết định.

Sao vậy?

Gia tộc cô có nhiều Thính Nô như vậy, cho tôi một cô bé mà khó khăn vậy sao?

“Doãn lão bản, sẽ không phải cho tôi một Thanh Thanh Mạn lại khó như vậy chứ?” Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Thanh Thanh Mạn?

Không phải Doãn Nam Phong?

Giờ khắc này cô ta biết mình đã hiểu lầm rồi.

“Sao anh biết Doãn gia tôi có một cô bé tên Thanh Thanh Mạn?” “Cô đừng bận tâm tôi biết bằng cách nào, cô cứ nói có cho không?!” Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy liền cau mày, cô ta rất không thích thái độ này của Diệp Hạo Sơ, nhưng vẫn đồng ý.

Chỉ cần không phải Doãn Nam Phong, những người khác đều có thể cho hắn.

“Cho!” “Vậy được, người cứ để chỗ cô, cô giúp tôi huấn luyện, nhưng tôi hy vọng cô bé chỉ nghe lời tôi, chứ không phải Doãn gia của cô.” Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy lập tức hiểu ra, Diệp Hạo Sơ muốn có một Thính Nô thuộc về mình, hơn nữa thiên phú của Thanh Thanh Mạn còn tốt hơn những người khác, đây mới là điểm hắn xem trọng.

“Tôi biết rồi, anh cứ yên tâm.

Nhưng anh phải thường xuyên đến gặp con bé, còn phải để lại

ảnh của anh." "Được!" Sau khi hai người hoàn thành giao dịch, Doãn Tiên Nguyệt nói ngày mai sẽ gửi Kỳ Lân Kiệt đến phủ, Diệp Hạo Sơ nghe xong thì quay về.

Doãn Tiên Nguyệt nhìn bóng lưng Diệp Hạo Sơ không biết đang nghĩ gì.

"Người này không hề đơn giản, hắn rất mạnh!" Một thanh niên có vẻ ngoài đẹp trai từ phía sau Doãn Tiên Nguyệt nói.

"Ồ!

Lão già này, ông lại đánh giá hắn như vậy sao?

Ông và hắn ai lợi hại hơn?" Doãn Tiên Nguyệt chơi đùa với chiếc nhẫn không gian trên tay, tò mò nhìn về phía thanh niên.

Nếu Diệp Hạo Sơ ở đây, chắc chắn có thể nhận ra thanh niên này, chính là phụ tá của Trương Đại Phật Gia trong Cửu Môn: Trương Nhật Sơn.

Kể từ khi Trương Đại Phật Gia biến mất, Trương Nhật Sơn vẫn luôn ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm này.

"Hắn, tôi có thể cảm nhận được huyết mạch của hắn còn mạnh hơn, còn bá đạo hơn cả Kỳ Lân huyết mạch của tôi!" Doãn Tiên Nguyệt nghe xong, ánh mắt lóe lên, trong lòng không khỏi nghĩ.

Huyết mạch của Diệp Hạo Sơ lại còn mạnh hơn cả lão già này!

Nếu để hắn và Doãn Nam Phong kết thông gia, sau này Doãn gia cô chẳng phải cũng sẽ có gia tộc huyết mạch đặc thù rồi sao?!

"Tích, nhiệm vụ điểm danh: Tây Sa Hải Để Mộ!" Diệp Hạo Sơ đang đi trên đường đột nhiên nghe thấy tiếng của hệ thống trong đầu.

Nhiệm vụ điểm danh lần này lại là Hải Để Mộ!

Diệp Hạo Sơ nhớ rằng Hải Để Mộ này vẫn còn khá nguy hiểm, có

đủ thứ quái vật như Cấm Bà, Hạn Bạt.

Hơn nữa lần Hải Để Mộ này Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn còn bày mưu, hoán đổi thân phận cho nhau.

Sau khi Diệp Hạo Sơ từ Tân Nguyệt Phạn Điếm trở về, liền đến chỗ Đại Kim Nha tìm Hồ Bát Nhất và những người khác.

"Lão Diệp, chuyện bàn bạc thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi.

"Đàm phán thành công rồi." "Lão Diệp, lần này chúng ta phát tài rồi!

Năm trăm triệu tệ!

Ôi mẹ ơi!" Bàn Tử vừa nói vừa tay múa chân run.

"Được rồi Bàn Tử, xem mày kích động kìa!" "À phải rồi, Lão Kim, gần đây có đội khảo cổ nào muốn đi Nam Hải Tây Sa không?" Diệp Hạo Sơ đột nhiên hỏi.

"Ối!

Anh vừa nói thế, thì quả thật có một đội khảo cổ Trường Sa gần đây muốn đi Nam Hải Tây Sa, nghe nói hình như là đã phát hiện ra một con tàu đắm dưới biển." Đại Kim Nha nghĩ nghĩ rồi nói.

"Hạo gia, anh muốn đi Nam Hải Tây Sa một chuyến sao?" "Đúng vậy, tôi đến đó có chuyện quan trọng!" "Nếu Hạo gia muốn đi, tôi sẽ tiến cử anh vào đội khảo cổ, với mặt mũi của Đại Kim Nha tôi thì vẫn không thành vấn đề!" Diệp Hạo Sơ nghe xong, đột nhiên phát hiện Đại Kim Nha đôi khi cũng khá đáng tin cậy.

"Lão Diệp, vậy còn chúng tôi…" Bàn Tử vừa nghe muốn đi trộm mộ, lập tức hưng phấn nói.

"Không được, lần này mày và Lão Hồ đừng đi nữa, hai người vẫn

nên kinh doanh tốt tiệm đồ cổ của mình đi!" Diệp Hạo Sơ ngắt lời Bàn Tử nói.

Không phải Diệp Hạo Sơ không muốn dẫn bọn họ đi, mà vì hắn không muốn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa Cửu Môn và Uông gia.

Lần Hải Để Mộ này, thân phận của các nhân viên khảo cổ đều quá phức tạp, bao gồm cả người của Cửu Môn và người của Uông gia.

Nếu lần này hai người bọn họ đi, sau này chắc chắn sẽ bị người của Uông gia theo dõi sát sao, như vậy sẽ không tốt cho cả hai.

"Được rồi Bàn Tử, mày cứ nghe Lão Diệp đi." Hồ Bát Nhất an ủi nói.

"Lão Diệp, lần này đi chú ý an toàn, chúng tôi đợi anh về, cùng nhau phát tài lớn!" Hồ Bát Nhất nghiêm túc nhìn Diệp Hạo Sơ nói.

"Được!" Sau đó Diệp Hạo Sơ quay về chuẩn bị trang bị cho chuyến Hải Để Mộ lần này.

Hắn chuẩn bị một đống bình oxy bỏ vào nhẫn không gian, Hải Để Mộ này nằm dưới biển, vạn nhất mộ bị sập, có những bình oxy này cũng không cần rắc rối như vậy.

Thoáng cái đã hết ngày, Diệp Hạo Sơ một mình ngồi tàu hỏa đến Trường Sa.

Vì có sự sắp xếp của Đại Kim Nha, hắn vừa xuống tàu đã có người đến đón.

Vừa xuống tàu, Diệp Hạo Sơ liền nhìn thấy một người đàn ông cầm tấm bảng có tên mình, bèn tiến lên hỏi: "Đội khảo cổ?" Giải Liên Hoàn đang nhìn đông ngó tây nghe vậy lập tức nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, thêm vào việc Diệp Hạo Sơ vừa nói ra từ "đội khảo cổ", hắn lập tức xác định Diệp Hạo Sơ chính là người mình cần đợi.

“Đúng vậy, xin chào, tôi tên Giải Liên Hoàn, anh là Diệp Hạo Sơ phải không?

Mọi người đang thu dọn hành lý, nên chỉ có mình tôi đến đón anh.” “Sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, đi với tôi đi!” Giải Liên Hoàn này cho Diệp Hạo Sơ ấn tượng rất tốt, nhưng hắn vẫn không tin tưởng Giải Liên Hoàn.

Hắn đã đến đội khảo cổ này, thì phải cảnh giác một chút.

Không nói gì khác, trong đội khảo cổ này chắc chắn vẫn còn người của Uông gia theo dõi, sơ suất một chút là sẽ bị gài bẫy.

Khi hai người đi đến nơi tập kết của đội khảo cổ, vài người trong đội khảo cổ vẫn đang thu dọn hành lý, nhưng xem ra cũng sắp xong rồi.

“Các anh đến rồi, anh là Diệp Hạo Sơ phải không!

Tôi là Trần Văn Cẩn, đội trưởng đội khảo cổ Tây Sa lần này, hoan nghênh anh gia nhập đội khảo cổ Tây Sa.” Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói: “Rất vui được gặp cô, tôi cũng từng nghe nói về cô.” Trần Văn Cẩn nghe vậy sững lại, ngạc nhiên nói: “Anh nghe nói về tôi ư?” Trần Văn Cẩn xuất thân từ Cửu Môn, cha cô ta là Trần Bì A Tứ, đâu phải loại người dễ dàng buông lỏng cảnh giác?

Nghe Diệp Hạo Sơ nói từng nghe nói về cô ta, cô ta lại càng cảnh giác hơn.

“Đúng vậy, nghe nói cô xinh đẹp, hào phóng, có năng lực lãnh đạo, là một bông hoa của giới khảo cổ!

Chỉ là đã có bạn trai rồi, hơi đáng tiếc.” Ngô Tam Tỉnh vừa nghe liền khó chịu, chẳng phải nói mình sao?

Hắn đứng dậy nói: “Thằng nhóc, mày có ý gì?

Hôm nay mày không nói rõ ràng thì ông đây không xong với mày đâu!" Hiện tại Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa trầm ổn, xảo quyệt như trong nguyên tác.

Diệp Hạo Sơ thấy Ngô Tam Tỉnh tức giận đùng đùng đi về phía mình, hắn nhấc chân lên liền đá một cước, đá Ngô Tam Tỉnh văng xa tít tắp, ngã quỵ xuống không đứng dậy nổi.

"Ối!" Ngô Tam Tỉnh ôm bụng, trên mặt toát mồ hôi lạnh, có thể thấy cú đá này của Diệp Hạo Sơ ác đến mức nào.

Diệp Hạo Sơ đá bay Ngô Tam Tỉnh chỉ trong vài nhịp thở, cho dù có người phản ứng kịp, thì cũng chỉ có Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca lại không ra tay, chỉ đứng đó lặng lẽ nhìn.

Sau đó Trần Văn Cẩn mới phản ứng lại, cản Diệp Hạo Sơ lại giận dữ nói: "Sao anh có thể đánh người được chứ?

Anh là đến khảo cổ hay là đến đánh nhau?

Nếu là như vậy, đội khảo cổ chúng tôi không hoan nghênh anh." Diệp Hạo Sơ nghe vậy điềm tĩnh nói: "Mắt cô nào nhìn thấy tôi đánh nhau?

Là hắn ta tự mình xông lên trước, tôi đây chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi." Trần Văn Cẩn nghe vậy sững lại, đúng vậy!

Là bạn trai cô ta động thủ trước, hơn nữa còn bị người ta đánh gục ngay lập tức, cái này có thể trách ai chứ?!

"Chuyện này là hắn có lỗi, nhưng anh ra tay quá ác rồi." "Tôi không thích ai xưng 'ông đây' trước mặt tôi!" Trần Văn Cẩn nghe xong, nghĩ kỹ lại, sự việc dường như quả thật là như vậy, là Ngô Tam Tỉnh thất kính trước.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ lại nhìn về phía Giải Liên Hoàn đã đưa hắn đến nói: "Anh không báo thù cho huynh đệ của anh sao?" Giải Liên

Hoàn nghe vậy khó xử nói: “Chúng tôi không phải anh em ruột, hắn họ Ngô, tôi họ Giải.

Mẹ kiếp, không phải anh em ruột mà trông giống nhau thế, không biết còn tưởng là sinh đôi chứ?

Đợi đã, lỡ như…”.

Diệp Hạo Sơ nhìn Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn với ánh mắt đầy suy đoán và tò mò.

Giải Liên Hoàn cũng bị Diệp Hạo Sơ nhìn đến nỗi trong lòng phát sợ.

Chương 26

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh, người giỏi đánh nhau, giỏi xuống mộ, mà còn bị hắn đá một cước là không dậy nổi, nếu hắn đi chọc Diệp Hạo Sơ, đó chẳng phải là tự tìm cái chết sao.

"Được rồi, lần này Tam Tỉnh không đúng, nhưng tôi hy vọng chuyện này sau này đừng xảy ra nữa, chúng ta đây là đội khảo cổ, không phải đội lưu manh đánh nhau." Diệp Hạo Sơ thờ ơ nói: "Chỉ cần bọn họ không đến gây sự với tôi, tôi cũng sẽ không chủ động tìm chuyện, người tôi dễ nói chuyện lắm!

À phải rồi, khi nào xuất phát?

Nhớ gọi tôi một tiếng khi xuất phát nhé!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ liền bỏ đi.

Mẹ kiếp, đây là đại gia do cấp trên sắp xếp xuống sao?

Thấy cảnh này, Trần Văn Cẩn lập tức nổi đóa, lớn tiếng hét lên: "Đứng lại, anh quay lại đây." Diệp Hạo Sơ nghe vậy nghi hoặc quay đầu nói: "Còn chuyện gì sao?" Trần Văn Cẩn kiềm nén lửa giận trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

"Tối nay mọi người cùng đi ăn tối, đội khảo cổ chỉ thiếu mình anh." Diệp Hạo Sơ nghe vậy do dự, nếu hắn đi, ăn cơm mà không cứu người thì không hay lắm!

Ăn của người thì mềm miệng, nhận của người thì ngắn tay mà!

Thấy Diệp Hạo Sơ đang do dự, Trần Văn Cẩn nói: "Anh cứ yên tâm, không cần anh trả tiền, đám bọn tôi trả!" "Vậy tôi vẫn không đi thì hơn!" Trần Văn Cẩn tưởng Diệp Hạo Sơ tiếc tiền nên không đi, đã nói không cần hắn trả rồi mà vẫn không đi thì liền nghi hoặc hỏi: "Tại

sao?" Diệp Hạo Sơ còn chưa mở miệng, Tiểu Ca vẫn luôn im lặng bên cạnh đã mở miệng nói: "Hắn sợ ăn cơm của các người rồi không đưa được các người sống sót ra ngoài." Tiểu Ca nói xong, quay người bước đi, trông rất phóng khoáng, hoặc có thể nói là khá cao ngạo lạnh lùng.

Nhìn bóng lưng cô độc của Tiểu Ca, Diệp Hạo Sơ cảm thán: "Đây mới chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh trong lòng mình a!" Sau khi Tiểu Ca đi rồi, Diệp Hạo Sơ cũng quay người vẫy tay nói: "Trước khi xuất phát nhớ gọi tôi!" Lần này Trần Văn Cẩn không nói gì, nhìn Diệp Hạo Sơ không biết đang nghĩ gì.

Ngay lúc này, bên tai Trần Văn Cẩn truyền đến một tiếng thét chói tai.

"A a!

Em cứ tưởng Trương Khởi Linh là đẹp trai nhất, nhưng Diệp Hạo Sơ này cũng đẹp trai quá!

Văn Cẩn tỷ, chị thấy sao?" Trần Văn Cẩn cạn lời nhìn bộ dạng mê trai của Hoắc Linh.

À phải rồi, còn bạn trai mình vẫn đang bò dưới đất kìa!

Trần Văn Cẩn vội vàng tiến lên đỡ Ngô Tam Tỉnh dậy, lo lắng nói: "Tam Tỉnh, không sao chứ?" Ngô Tam Tỉnh: Mẹ kiếp, bây giờ mới nhớ ra mình sao?

Sau một thời gian dài hồi phục, hắn đã không còn đau như vậy nữa, Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, cứng miệng nói: "Không sao, sao tôi có thể có chuyện được, nếu không phải hắn ta thừa lúc tôi không chú ý…" "Được rồi, thua thì thua, đừng nói nữa." Trần Văn Cẩn phiền não nói.

Cô ta cảm thấy Ngô Tam Tỉnh quá bốc đồng, một chút cũng không

thành thục, khác xa so với hình mẫu bạn trai lý tưởng của cô ta.

Ban đầu sao cô ta lại để hắn làm bạn trai mình chứ?

Lúc này Hoắc Linh và vài người khác cũng đi tới, vài người lướt nhìn Ngô Tam Tỉnh, Hoắc Linh hơi do dự hỏi: "Bữa cơm này còn ăn không?" "Ăn!

Sao lại không ăn?

Diệp Hạo Sơ không muốn ăn thì chúng ta còn không thèm mời hắn nữa là!" Trần Văn Cẩn kiêu ngạo nói.

"Tốt quá rồi, vậy em đi gọi Trương Khởi Linh!" Hoắc Linh nghe vậy vui mừng, vẻ mặt hưng phấn hiện rõ trên mặt.

Nếu nói ai là người không giỏi ngụy trang nhất ở đây, thì chắc chắn là Hoắc Linh.

Tuy cô ta có chút bệnh công chúa, nhưng lại là người chân thực nhất.

Quay lại nói về Diệp Hạo Sơ, hắn tìm một khách sạn gần đó để ở, sau khi cất hành lý xong hắn một mình xuống dưới.

Còn về việc ăn cơm, hắn một mình không được sao?

Anh đây bây giờ là người có tiền!

Tuy nhiên, điều mà Diệp Hạo Sơ không ngờ tới là, hắn đang một mình ăn cơm thì một hàng 11 người đã đi vào.

Lúc này trong quán ăn chỉ có mình Diệp Hạo Sơ ngồi một bàn, 11 người đi vào liền ngay lập tức nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đang ăn cơm.

"Thật trùng hợp a!" Diệp Hạo Sơ vừa nói xong, Hoắc Linh đã ngồi xuống cạnh Diệp Hạo Sơ, tự nhiên quen thuộc nói: "Đúng là trùng hợp thật, vốn dĩ chúng tôi muốn mời anh, không ngờ anh lại không đến, vậy mà chúng ta vẫn có thể gặp nhau, đây chính là duyên

phận a, không bằng chúng ta cùng nhau chứ!?" Diệp Hạo Sơ liếc nhìn Hoắc Linh đang ngồi xuống, khóe miệng co giật, cô đã ngồi xuống rồi, còn hỏi tôi ư?!

"Các người cứ ngồi xuống đi, lần này tôi mời khách!

Các người cứ thoải mái ăn đi!" Ngô Tam Tỉnh nghe xong ánh mắt lóe lên, nói nhỏ với anh em tốt Tề Vũ của mình vài câu, sau đó Tề Vũ không có ý tốt ngồi xuống nói: "Vậy chúng tôi không khách khí nữa!" Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng, đã sớm nhìn thấu tâm tư của Ngô Tam Tỉnh.

Được, mày muốn chơi phải không, tiểu gia chơi với các người!

"Mọi người cứ ăn thoải mái, ăn chết đi, tôi trả tiền, tôi không tin các người có thể ăn đến mức khiến tôi phải rửa bát." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, mắt sáng lên, đây đúng là một ý hay a!

"Diệp lão bản hào phóng quá!

Nào nào nào!

Mọi người đừng khách khí, hiếm khi Diệp lão bản mời khách, lão bản, trước hết mang mười đĩa thịt dê thượng hạng lên đi." Đồ ăn của quán này không hề rẻ, đều khá đắt, nhưng vẫn không thể so với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một đĩa giá đỗ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm còn đắt hơn cả một bàn đồ ăn ở đây.

Tiểu gia đã từng ăn cơm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, lẽ nào lại để ý đến chút tiền này sao?

Sau đó nhờ "gợi ý" của Ngô Tam Tỉnh, bữa cơm này mọi người đều ăn no căng bụng, chỉ có Tiểu Ca là ngoại lệ nhất, dù nói thế nào thì hắn cũng chỉ ăn no bảy phần, luôn duy trì sức chiến đấu mạnh nhất.

Sau bữa ăn, Ngô Tam Tỉnh nhìn đống bát đĩa cao ngất ngưỡng trước mặt, lộ ra nụ cười không có ý tốt với Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ coi như không thấy, trực tiếp nói với chủ quán: "Lão bản, bao nhiêu tiền?" Chủ quán nhanh chóng đi tới nói: "856 tệ." Đừng thấy 800 tệ không nhiều, nhưng vào thời đó có thể dùng như 80.000 tệ, một bữa ăn cá nhân mà 80.000 tệ là khái niệm gì!

Diệp Hạo Sơ nghe vậy trực tiếp moi ra một xấp tiền từ trong túi, rút 900 tệ đưa cho chủ quán nói: "Không cần thối lại!" Sau đó lại nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh nói: "Các người còn ăn không?

Nếu chưa đủ thì ăn nữa đi, tôi mời!" Ngô Tam Tỉnh mặt mày ngơ ngác, ăn, ăn cái gì mà ăn!

Ăn thêm nữa thì mày cũng chỉ mất thêm vài tờ tiền thôi, cái chủ nghĩa tư bản chết tiệt!

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy mọi người đều đã ăn xong nói: "Tôi đi trước đây, trước khi xuất phát nhớ gọi tôi!" "Được" Trần Văn Cẩn nhìn mọi người lần lượt rời đi, nói với Ngô Tam Tỉnh đang chuẩn bị chuồn đi: "Tam Tỉnh, anh đợi đã, em có chuyện muốn nói với anh." "Văn Cẩn em muốn nói gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh nghi hoặc nói.

Trần Văn Cẩn trực tiếp mở miệng nói: "Tam Tỉnh, anh có thể sau này chín chắn hơn một chút được không, đừng bốc đồng như vậy.

Diệp Hạo Sơ này tuy khá đáng ghét, nhưng con người hắn cũng không tệ, em hy vọng anh sau này đừng nhắm vào hắn nữa, bây giờ mọi người cũng coi như là đồng nghiệp rồi, anh có thể hiểu không?" "Không phải, Văn Cẩn, em mới là bạn gái của anh, sao em lại nói giúp người họ Diệp đó chứ?" Ngô Tam Tỉnh không hiểu tại sao Trần Văn Cẩn lại nói giúp người họ Diệp kia.

Trần Văn Cẩn bị lời nói của Ngô Tam Tỉnh tức đến bật cười.

“Nếu không phải em là bạn gái của anh, hôm nay đã không giúp anh mọi chuyện rồi, cuối cùng, em mong sau này em vẫn là bạn gái của anh.” Trần Văn Cẩn nói xong liền bỏ đi, để lại Ngô Tam Tỉnh với vẻ mặt ngơ ngác.

“Có phải mình sai rồi không?” Ngô Tam Tỉnh nhìn bóng lưng Trần Văn Cẩn nói.

Sáng hôm sau, đội khảo cổ đến thông báo cho Diệp Hạo Sơ chuẩn bị xuất phát.

Diệp Hạo Sơ chỉ mang theo một cái hộp dài màu đen trên lưng, những thứ khác đều bỏ vào nhẫn không gian.

Đội khảo cổ lần này bao gồm Diệp Hạo Sơ tổng cộng 12 người.

Lần lượt là: Diệp Hạo Sơ, Trần Văn Cẩn, Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, Tề Vũ, Trương Khởi Linh, Uông Thành, và bốn người khác (không quan trọng).

Sau đó cùng đội khảo cổ ngồi tàu hỏa, đi mười mấy tiếng đồng hồ mới đến Hải Nam.

Đến đây thì bắt buộc phải đi thuyền, may mắn là đội khảo cổ đã sớm liên hệ với nhân viên địa phương, thuyền đã được chuẩn bị sẵn cho bọn họ.

Trên bến tàu có một con thuyền chủ yếu màu đen, con thuyền này dài khoảng 30 mét, rộng 10 mét, đây chắc hẳn là thuyền mà người địa phương đã chuẩn bị cho đội khảo cổ ra khơi.

Mọi người sau đó khuân vác vật tư lên thuyền, nhìn Trần Văn Cẩn và những người khác khuân vác đồ đạc lớn nhỏ, chỉ có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca là tương đối nhẹ nhàng.

Tiểu Ca chỉ xách một túi, còn vật tư của Diệp Hạo Sơ đều ở trong Không Gian Giới Chỉ, sau lưng đeo một chiếc hộp dài chứa Hắc Kim

Cổ Đao.

Hoắc Linh nhìn Diệp Hạo Sơ cứ đeo chiếc hộp dài này, liền biết bên trong chắc chắn là vũ khí, chỉ là không biết vũ khí gì mà khiến anh ta giấu kỹ như vậy?

"Diệp Hạo Sơ, anh đeo vũ khí gì thế?

Cho em xem được không?" Hoắc Linh sau khi khuân xong vật tư, nhìn chiếc hộp dài trên lưng Diệp Hạo Sơ hỏi.

Lời của Hoắc Linh thu hút sự chú ý của những người khác, thực ra bọn họ cũng muốn xem bên trong chiếc hộp dài trên lưng Diệp Hạo Sơ có gì.

Diệp Hạo Sơ nghe xong, tháo chiếc hộp dài trên lưng xuống, lấy Hắc Kim Cổ Đao ra cho mọi người xem, dù sao sớm muộn gì cũng phải lấy ra.

"Cây đao này ngầu quá!" Hoắc Linh thốt lên.

Mọi người vừa nhìn đã nhận ra Hắc Kim Cổ Đao này không tầm thường, đặc biệt là Tiểu Ca, từ cái nhìn đầu tiên đã không rời mắt khỏi nó.

Anh ấy cảm thấy cây đao này rất quen thuộc.

Tiểu Ca đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ nói: "Đao không tệ!" "Được rồi, chúng ta xuất phát thôi!" Mọi người lên thuyền, thuyền liền khởi hành.

Màu sắc của biển khá đơn điệu, thoạt nhìn thì khá mới lạ, nhưng nhìn lâu rồi cũng chán, giống hệt như ở sa mạc.

May mà Diệp Hạo Sơ cũng không để tâm, nhưng Hoắc Linh thì khác, ở trên thuyền một ngày đã cảm thấy khô khan tẻ nhạt.

Sau đó lại mấy ngày trôi qua, mọi người cũng quen với cuộc sống

nhàm chán trên biển.

Chương 27

Ban ngày Diệp Hạo Sơ rất ít khi ra ngoài, chỉ có buổi tối mới ra xem.

Đây không phải vì anh thích bóng đêm, mà là để đêm quan thiên tượng.

Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật ra đến biển cũng bị hạn chế rất lớn, ở đây ngoài bầu trời ra thì chỉ có nước biển, căn bản không có vật tham chiếu nào.

Nhưng may mắn là Thiên Tự Quyển Quan Tinh Thuật vẫn có thể dùng được, mấy ngày tối Diệp Hạo Sơ đã đại khái biết được vị trí con thuyền bị chìm ở đâu.

Ngay lúc này, vẻ mặt Diệp Hạo Sơ biến đổi, trời sắp đổi gió rồi.

Vừa lúc Trần Văn Cẩn đi ra, đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ nói: "Diệp Hạo Sơ, buổi tối sao cậu lại ra ngoài một mình?

Lối sinh hoạt này của cậu quá không hòa đồng.

Như vậy không có lợi cho công tác khảo cổ sau này, hay là bây giờ cậu về ngủ, điều chỉnh lại giờ giấc, sáng mai hành động cùng mọi người?" "Đi thôi, Diệp Hạo Sơ, chúng ta về." Bà cô, tôi buổi tối ra ngoài liên quan gì đến bà?

Bà đâu phải mẹ tôi mà cứ lải nhải lắm thế?

"Sắp nổi gió rồi!" "Hả?" Trần Văn Cẩn cảm thấy mình nghe không rõ, nổi gió?

Trên biển nổi gió chẳng phải rất bình thường sao?

"Bão sắp đến!" Lần này Trần Văn Cẩn nghe rõ rồi, bão sắp đến

sao?

Nhưng mà, thiên tượng này có vẻ gì là sắp có bão đâu?

Ngay khi Trần Văn Cẩn đang nghĩ vậy, bầu trời lập tức tối sầm lại, một tia sét xẹt qua bầu trời, ngay sau đó.

"Oành long long ~" Mà Diệp Hạo Sơ dường như đã phát hiện ra điều gì, đột nhiên cầm một cây giáo bắn cá, phóng xuống biển.

Sắc mặt Trần Văn Cẩn biến đổi, vừa định gọi Diệp Hạo Sơ đi gọi người, nhưng nhìn thấy ngón trỏ của Diệp Hạo Sơ giơ lên, đây là bảo cô đừng nói chuyện sao?

Chẳng lẽ dưới biển có gì đó?

Khoảnh khắc này Trần Văn Cẩn nuốt những lời định nói xuống, nhưng trận bão này không phải chuyện nhỏ, phải nhanh chóng báo cho mọi người, để mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Thực ra không cần Trần Văn Cẩn nói, mọi người nghe tiếng sấm đều từ trong thuyền đi ra.

Lúc này Diệp Hạo Sơ đứng trên thuyền nhìn xuống đáy biển, nhìn thấy một cái bóng khổng lồ, quả nhiên, bão tố đều đi kèm với yêu tà, dưới đáy thuyền có một con quái vật lớn.

Mọi người thấy Diệp Hạo Sơ đứng ở mạn thuyền nhìn xuống đáy thuyền, Trần Văn Cẩn sốt ruột kêu: "Diệp Hạo Sơ, nguy hiểm đấy, mau quay lại!" Diệp Hạo Sơ nghe xong lắc lắc đầu, đi đến bên cạnh Trần Văn Cẩn, nhìn bầu trời mưa gió sấm sét, mây mù giăng lối.

"Mấy cô ở lại đây, đàn ông thì cầm vũ khí, nếu không đánh đuổi con quái vật này, tất cả chúng ta sẽ chết!" Trần Văn Cẩn trong lòng thắt lại: "Sao vậy, cậu phát hiện ra cái gì à?" "Tôi cũng không rõ, hình như là một loại cá lớn." "Cái gì?

Cá lớn?

Lớn cỡ nào?" "Chắc khoảng 15 mét!" Mọi người nghe xong đều sợ ngây người, lớn vậy sao!

Gần bằng cả con thuyền này rồi, đây là thứ mà con người có thể đánh đuổi được sao?

Ngay sau đó thân thuyền rung lắc dữ dội, mọi người đều vội vàng bám lấy tay vịn, ai cũng biết là con quái vật đó đang đâm vào thuyền.

Cùng với biên độ rung lắc của thuyền ngày càng lớn, ngoại trừ Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca, tâm trạng của những người khác đều vô cùng tuyệt vọng.

"Hu hu hu~, làm sao bây giờ?

Chị Văn Cẩn ơi, em còn chưa lấy chồng mà, em không muốn chết đâu!" Hoắc Linh ôm Trần Văn Cẩn khóc.

"Không sao đâu, đừng sợ." Trần Văn Cẩn an ủi, thực ra cô ấy còn không nhận ra giọng mình cũng đã run rẩy.

Cứ thế này không phải là cách, sớm muộn gì con thuyền này cũng sẽ bị quái vật đâm hỏng, đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ chết.

"Tôi đi xử nó!" Diệp Hạo Sơ nói một tiếng rồi nhảy xuống biển.

"Diệp Hạo Sơ!" Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Diệp Hạo Sơ đã nhảy xuống, ai cũng lo lắng, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng vậy, tuy trước đây hai người có mâu thuẫn, nhưng hắn cũng không muốn Diệp Hạo Sơ đi chịu chết.

Vừa nhảy xuống biển Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng nhìn rõ chân diện mục của con cá lớn này.

Đây chẳng phải là Thiết Đầu Long Vương sao?

Thứ này không phải nên ở trong Hoàng Hà à?

Đi nhầm phim trường rồi?

Ngọa tào, Thiết Đầu Hải Long Vương đúng là đầu sắt thật, cái đầu to này nhìn cứ như Godzilla ấy, có vẻ là sự kết hợp giữa cá trê thành tinh và cá vàng.

Khi Thiết Đầu Hải Long Vương nhìn thấy Diệp Hạo Sơ, liền há miệng lớn, lao về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nghiêng người, né tránh, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát vào người Thiết Đầu Hải Long Vương, lập tức máu tươi phun ra.

Thiết Đầu Hải Long Vương đau đớn gầm lên một tiếng, lại lao về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy, dùng lưỡi đao quẹt vào lòng bàn tay, Thanh Long huyết nổi trong nước, lập tức phóng thích Long Uy, Thiết Đầu Hải Long Vương bị ảnh hưởng của Long Uy, thân thể dừng lại, lập tức đứng yên tại chỗ.

Tuy Thiết Đầu Hải Long Vương cũng có chữ "Long" nhưng so với Thần thú Thanh Long thì quả thực không thể sánh bằng, đây là sự áp chế của sinh vật cấp cao đối với sinh vật cấp thấp.

Diệp Hạo Sơ lập tức dùng thanh đao dính Thanh Long huyết đâm vào hai mắt của Thiết Đầu Hải Long Vương, trong nháy mắt, hai mắt Thiết Đầu Hải Long Vương mù lòa, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Sau đó là mười mấy nhát đao, con Thiết Đầu Hải Long Vương này lãnh cơm hộp.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy Thiết Đầu Hải Long Vương đã không còn hơi thở, thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng bơi lên mặt biển.

Vừa rồi tiếng kêu của Thiết Đầu Hải Long Vương mọi người đều nghe thấy, bây giờ không còn tiếng động, ai nấy đều lo lắng cho Diệp

Hạo Sơ.

“Chúng ta mau đi thôi!

Con quái vật này đáng sợ quá!” Uông Thành của đội khảo cổ sợ hãi nói.

Hắn không quan tâm sống chết của Diệp Hạo Sơ, hắn bây giờ chỉ muốn rời khỏi đây.

Mọi người nghe xong, đều ghét bỏ nhìn Uông Thành, không ai thèm để ý đến hắn, loại người gặp nguy hiểm là muốn bỏ rơi đồng đội này, quả thực không phải người.

“Cậu ấy lên rồi.” Tiểu Ca lúc này mở miệng nói.

Mọi người nghe xong nhìn ra mặt biển, quả nhiên nhìn thấy Diệp Hạo Sơ nổi lên mặt nước.

“Mau, lấy dây thừng!” Trần Văn Cẩn vội vàng nói.

Sau khi Diệp Hạo Sơ lên thuyền, mọi người vây quanh anh hỏi.

“Không sao chứ!

Thế nào rồi?” “Không sao, con quái vật đó chết rồi.” Diệp Hạo Sơ thản nhiên nói.

“Cái gì?

Con quái vật đó chết rồi!” “(⊙o⊙) oa, Diệp ca anh lợi hại quá!” Mọi người nghe xong đều cảm thán Diệp Hạo Sơ mạnh mẽ, lại có thể giết chết con quái vật lớn như vậy.

Tiểu Ca nhìn Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Hạo Sơ, trên đó vẫn còn máu của Thiết Đầu Hải Long Vương, nếu anh ấy có vũ khí tốt, anh ấy cũng có thể tự tin giết chết con quái vật đó, nhưng chắc chắn không thể nhẹ nhàng như Diệp Hạo Sơ, không bị một vết thương nào.

Sau đó Tiểu Ca nghiêm túc nhìn Diệp Hạo Sơ, trước đây anh ấy chưa từng nhìn kỹ, không nhìn thì không sao, nhìn một cái thì giật mình.

Tiểu Ca cảm thấy huyết mạch của mình lập tức sôi trào, anh ấy thế mà cũng có huyết mạch chi lực, hơn nữa còn mạnh mẽ và bá đạo hơn cả mình!

"Ừm.

Có chuyện gì không?" Diệp Hạo Sơ bị Tiểu Ca nhìn chằm chằm đến nỗi trong lòng có chút run sợ, Tiểu Ca nhìn tôi chằm chằm làm gì?

Tuy tôi biết tôi rất đẹp trai, nhưng tôi chỉ có hứng thú với phụ nữ thôi, anh sau này vẫn nên đi tìm Tiểu Thiên Chân của anh đi!

"Anh rất mạnh!" Tiểu Ca trầm mặc một lát rồi mở miệng nói.

Hả?

Nhìn tôi lâu như vậy, chỉ nói mỗi câu này thôi à!?

Diệp Hạo Sơ vừa nhả xong một câu, Trần Văn Cẩn lúc này mở miệng nói: "Lần này cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, mọi người về nghỉ ngơi đi!" Sau đó mọi người lần lượt trở về trong thuyền, ngay khi Uông Thành đi ngang qua Diệp Hạo Sơ.

Vì trời mưa nên quần áo mọi người đều ướt, anh đột nhiên thấy ở cổ người đàn ông tên Uông Thành này có một hình xăm phượng hoàng.

Diệp Hạo Sơ nheo mắt lại, xem ra gã này chắc là người của Uông gia được sắp xếp trong đội khảo cổ.

Uông Thành này trông có vẻ nhát gan, sợ chết, nhưng có lẽ tất cả đều là giả vờ.

Người của Uông gia mà đi làm diễn viên thì ai nấy đều là ảnh đế

cả!

Chương 28

Xem ra sau này phải đề phòng một chút, lần này đã lộ ra thực lực, bọn họ chắc sẽ để mắt đến tôi rồi?

Thấy mọi người đều đã về nghỉ ngơi, Diệp Hạo Sơ cũng trở về phòng của mình.

"Tích, chúc mừng Túc Chủ chém giết Thiết Đầu Hải Long Vương, ban thưởng: kỹ năng Thính Lôi Định Huyệt!" Không tệ, lần này tìm kiếm mộ đáy biển vừa hay có thể dùng đến, tuy mình cũng có chút bản lĩnh Tầm Long Định Huyệt, nhưng trên biển cả thì lại không có tác dụng.

Trên biển cả định vị tìm huyệt không hề đơn giản, vì nó không giống như trên đất liền, đâu đâu cũng có cảnh vật làm tọa độ.

Trên biển cả không có bất kỳ kiến trúc mang tính biểu tượng nào để quan sát.

Cho nên dù là cao thủ Tầm Long Định Huyệt đến đây cũng vô dụng.

Khi anh tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, không ai đến gọi anh ăn cơm, tối qua mọi người đều bị kinh hãi, bây giờ vẫn còn đang ngủ.

Diệp Hạo Sơ ra đến boong tàu, chỉ có các thủy thủ trên thuyền đang sửa chữa boong tàu bị Thiết Đầu Hải Long Vương đâm hỏng tối qua.

May mắn là thân thuyền bị hư hại không nghiêm trọng, chỉ cần không gặp phải trận bão tố tối qua, con thuyền này vẫn có thể trụ được mười ngày nửa tháng trên biển là không vấn đề gì.

Hôm nay trên biển vẫn là biển xanh trời biếc, gió nhẹ nhàng thổi

bay mái tóc của cô gái.

Không sai, trên boong tàu lúc này ngoài Diệp Hạo Sơ và mấy thủy thủ, còn có Hoắc Linh.

Hoắc Linh với mái tóc dài bay bồng bềnh trong gió, trên mặt nở nụ cười trong sáng.

Hiện lên một bức tranh tuyệt mỹ.

Diệp Hạo Sơ nhớ trong sách đã miêu tả Hoắc Linh như thế này: cô ấy tóc dài ngang vai, vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp đáng yêu, nhưng cũng không thiếu vẻ quyến rũ.

Các độc giả đánh giá cô ấy là một người ngây thơ, có chút tính tiểu thư, nhưng lại là một người rất chân thật.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ đẹp của Hoắc Linh hẳn không thua gì Hoắc Tiên Cô thời trẻ rồi?

Có lẽ tương đương với Hoắc Tú Tú sau này.

Diệp Hạo Sơ cảm thán Hoắc gia quả nhiên toàn mỹ nhân xuất chúng!

Hoắc Linh cảm nhận được động tĩnh phía sau, quay đầu lại nhìn, nở một nụ cười trong sáng mà quyến rũ.

“Diệp ca, anh cũng tỉnh rồi à?

Anh không bị thương chứ?

Tối qua lúc anh nhảy xuống biển, mọi người lo lắng muốn chết.” “Ừm, anh không sao.” Hoắc Linh nghe xong “à” một tiếng, sau đó cười lên: “Diệp ca, cảm ơn anh, tối qua anh đã cứu cả thuyền chúng em mà.” Đúng là một cô gái hay cười, Diệp Hạo Sơ dường như cũng bị nụ cười của cô gái trước mặt lây nhiễm, cũng cười nói: “Anh đó là tự cứu mình thôi, nếu thuyền chìm, anh cũng không chạy thoát.” Tuy

Diệp Hạo Sơ nói thật, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật là Diệp Hạo Sơ đã cứu mọi người.

Hoắc Linh mở miệng nói: "Tóm lại là cảm ơn anh, mà này, tối qua lúc anh nhảy xuống biển thật là ngầu!" Nói xong, cô đỏ mặt chạy đi.

Đúng là một cô gái đáng yêu!

Nhưng nghĩ đến trong nguyên tác Hoắc Linh xuống mộ đáy biển, vô tình ăn phải tiên đan trong mộ đáy biển, từ đó biến thành Cấm Bà, sau đó bị giam cầm trong viện điều dưỡng Cát Nhĩ Mộc.

Biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Diệp Hạo Sơ thề sẽ không để Hoắc Linh biến thành Cấm Bà.

Đây không nên là kết cục của một cô gái trong sáng lương thiện như vậy.

Đến buổi chiều, mọi người đều tỉnh dậy, đều bắt đầu tìm vị trí mộ dưới đáy biển.

Trần Văn Cẩn chỉ huy Ngô Tam Tỉnh và những người khác xuống biển tìm mộ, mọi người tìm mấy nơi có khả năng nhất là mộ huyệt nhưng đều không thu hoạch được gì.

Cuối cùng thực sự không tìm được, Ngô Tam Tỉnh và những người khác leo lên thuyền, đều mệt rã rời.

"Văn Cẩn, dưới đó căn bản không có." Ngô Tam Tỉnh thở hổn hển nói.

"Vẫn không có sao?" Trần Văn Cẩn lo lắng nhìn ra mặt biển.

"Chị Văn Cẩn, làm sao bây giờ?

Thuyền của chúng ta không trụ được bao lâu nữa, nếu vẫn không tìm được thì chúng ta phải quay về thôi." Hoắc Linh lúc này mở miệng nói.

“Văn Cẩn, đổi chỗ khác, tôi lại xuống tìm một lượt nữa.” Ngô Tam Tỉnh cắn răng nói.

“Các anh tìm như vậy căn bản không tìm được đâu!” Mọi người nghe thấy tiếng động đều quay đầu nhìn Diệp Hạo Sơ từ trong thuyền bước ra.

“Vậy anh nói làm thế nào?” Ngô Tam Tỉnh mở miệng nói.

Kể từ lần trước, hắn bây giờ đã không còn địch ý với Diệp Hạo Sơ nữa.

Người có thể đứng ra bảo vệ mọi người lúc nguy hiểm, đều là người đáng để kết giao.

Diệp Hạo Sơ thong thả đi tới, mở miệng nói: “Dưới đó không có nơi mà các anh muốn tìm, vị trí đạo động cũng không ở đây.” Trần Văn Cẩn khẽ cau mày: “Diệp Hạo Sơ, cậu còn biết Phân Kim Định Huyệt sao?” “Biết sơ sơ thôi!” “Cho dù cậu biết Phân Kim Định Huyệt, nhưng đây là biển cả không có bất kỳ tọa độ nào, làm sao có thể tìm chính xác mộ đáy biển?” Ngô Tam Tỉnh không tin nói.

“Đúng vậy, Diệp ca, ở đây chẳng có gì cả, anh thật sự có thể tìm thấy mộ huyệt ở đây sao?” Hoắc Linh lúc này mở miệng nói.

Cô ấy là tiểu thư nhà họ Hoắc, đối với Phân Kim Định Huyệt vẫn có chút hiểu biết.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, mở miệng nói: “Có người tìm huyệt dùng Lạc Dương Xẻng, xem màu sắc bùn đất, có người dùng mũi ngửi mùi bùn đất, hoặc nếm mùi bùn đất, đây đều là những phương pháp tìm huyệt bình thường!” “Người có kỹ năng cao hơn một bậc, Quan Tinh Định Huyệt, hoặc dựa vào thế núi để phán đoán vị trí mộ huyệt.” “Tuy nhiên những phương pháp này ở đây đều không có tác dụng!” Trần Văn Cẩn than thở nói.

Diệp Hạo Sơ nghe xong cười nói: "Đúng vậy, nhưng Tầm Long Điểm Huyệt không chỉ có những thứ này.

Những gì tôi nói trước đây, bao gồm thị giác, khứu giác, xúc giác, vị giác." "Nhưng ở trên biển này, muốn định huyệt chính xác, chỉ có thể dựa vào thính giác!" Diệp Hạo Sơ nói xong những lời này, Trần Văn Cẩn và những người khác đều ngây người trước lời nói của Diệp Hạo Sơ, cũng chỉ có Tiểu Ca là nghĩ ra điều gì đó.

"Dựa vào thính giác?" "Nói đùa gì vậy?

Cậu này cũng quá khoa trương rồi!" Mọi người nghe xong, đều tỏ ý không tin.

Diệp Hạo Sơ cũng không biện giải, từ trong người lấy ra một khẩu súng lục, bắn một phát lên trời.

"Bùm." Một tiếng súng nổ.

Mọi người bị tiếng súng giật mình, tai Diệp Hạo Sơ khẽ rung động, mấy giây sau, anh cất súng lục vào người, sau đó nói với Trần Văn Cẩn: "Đi về phía đông nam khoảng 400 mét, mộ huyệt và đạo động đều ở đó." Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc!

Cái gì?

Bọn họ tưởng Diệp Hạo Sơ phải lấy la bàn ra trước, sau đó lẩm bẩm vài câu khẩu quyết, rồi mới tìm ra mộ huyệt chứ!?

Thế mà anh chỉ bắn một phát súng lên trời, đã khẳng định chắc nịch rằng mộ huyệt ở hướng đông nam, có phải cũng hơi trẻ con quá rồi không!

Trong số những người có mặt, chỉ có Tiểu Ca lẩm bẩm: "Chẳng lẽ đây chính là một trong những bản lĩnh khó luyện nhất trong giới trộm mộ!" Hoắc Linh tò mò hỏi: "Bản lĩnh gì?" "Thính Lôi!" Tiểu Ca nhìn Diệp Hạo Sơ, mở miệng nói: "Thính Lôi Định Huyệt là tuyệt kỹ

độc môn của Giới Đạo Mộ, bọn họ hành tẩu giữa những núi sông rộng lớn, mỗi khi trời mưa bão, liền xuất sơn tìm huyệt.” “Không sai, tôi nghe cha tôi nói qua về Thính Lôi Định Huyệt, nhưng chỉ có những ngày trời mưa sấm sét mới dễ dùng, nhưng lúc này trời đang quang đãng, loại bản lĩnh này, quả thực chưa từng nghe thấy!” Ngô Tam Tỉnh cũng mở miệng nói.

“Vậy Diệp ca, anh là truyền nhân của Giới Đạo Mộ sao?” Hoắc Linh mở miệng hỏi.

“Ai quy định chỉ có Giới Đạo Mộ mới biết Thính Lôi Định Huyệt?” Diệp Hạo Sơ cười nói.

Hả?

Còn có thể như vậy sao?

Không lẽ là anh học trộm sao?

Câu này chắc chắn không thể nói ra.

Ánh mắt Trần Văn Cẩn nhìn Diệp Hạo Sơ đã hoàn toàn thay đổi.

Ban đầu cô chỉ nghĩ Diệp Hạo Sơ chỉ có thân thủ bất phàm, nhưng không ngờ anh còn có bản lĩnh này.

“Được rồi, chúng ta đi đến chỗ Diệp Hạo Sơ nói xem sao!” Trần Văn Cẩn mở miệng nói.

Mọi người sau đó lái thuyền đến chỗ Diệp Hạo Sơ nói.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn lại xuống biển.

Kết quả không lâu sau, bên đó đã có hồi âm!

Trần Văn Cẩn nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh nổi lên mặt biển vẫy tay về phía con thuyền lớn, lập tức hiểu ra, xem ra là tìm thấy rồi!

“Mau lái thuyền qua đó!” Cô ấy vội vàng kêu lớn với người lái

thuyền.

“Tìm thấy rồi!

Thật sự ở đó!” Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn lên thuyền kích động nói.

“Diệp ca, anh giỏi thật!” Hoắc Linh vui vẻ nói.

“Vậy chúng ta mau xuống mộ đi!” Lúc này Uông Thành mở miệng nói.

Chương 29

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Không được!

Văn Cẩn, mộ huyệt đã tìm thấy rồi, nhưng trời đã tối, chúng ta ai nấy đều đã tiêu hao hết thể lực, bây giờ xuống mộ không phải là sáng suốt, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi một đêm, sáng mai rồi xuống mộ đi." Diệp Hạo Sơ nghe vậy sâu sắc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái.

Nhưng cũng không nói gì.

Anh biết tối nay Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn có thể sẽ lén lút xuống mộ mà giấu mọi người.

"Được rồi, vậy chúng ta sáng mai xuống mộ vậy!" Trần Văn Cẩn thì không nghi ngờ nhiều lắm, cảm thấy hắn nói có lý, liền đồng ý với ý kiến của Ngô Tam Tỉnh.

Nói cho cùng Ngô Tam Tỉnh vẫn là bạn trai của mình.

Không cần thiết phải nghi ngờ.

Mà Uông Thành thì vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cũng không còn cách nào, mọi người đều đã đồng ý, mình cũng đành phải đồng ý.

Mà hắn không biết là, Diệp Hạo Sơ từ đầu đã chú ý đến hắn, chỉ là không muốn đánh rắn động cỏ, muốn xem rốt cuộc Uông Thành có mục đích gì.

Sau khi ăn tối, mọi người đều trở về phòng của mình, còn Hoắc Linh thì kéo Diệp Hạo Sơ kể cho anh nghe những chuyện trong giới trộm mộ.

Mọi người đều mong chờ mộ đáy biển, nhất thời không ai buồn ngủ.

Nhưng đúng lúc này cửa phòng Diệp Hạo Sơ bị gõ.

Diệp Hạo Sơ bước tới mở cửa, thấy là Ngô Tam Tỉnh, đúng như dự đoán của anh, Ngô Tam Tỉnh muốn lén lút xuống mộ mà giấu mọi người, nên phải xác định mọi người đều đã ngủ rồi.

Ngô Tam Tỉnh bưng một đĩa hương đứng ở cửa, bất ngờ nhìn thấy Hoắc Linh trong phòng Diệp Hạo Sơ, ý vị thâm trường nói: "Tiểu Linh, anh không làm phiền hai đứa chứ?" Hoắc Linh nghe xong, mặt đỏ bừng, cô muốn mở miệng giải thích, nhưng lại sợ Diệp Hạo Sơ hiểu lầm, nên xấu hổ không nói.

Cô bây giờ chính mình cũng không biết tình cảm đối với Diệp Hạo Sơ là gì, trước đây đối với Trương Khởi Linh cũng chưa từng như vậy, chẳng lẽ đây chính là cái mà mẹ nói là thích sao?

Diệp Hạo Sơ hỏi: "Tối muộn không ngủ, sao lại đến chỗ tôi?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy tiến một bước vào phòng, đặt đĩa hương lên bàn nói: "Chẳng phải mai phải xuống mộ sao?

Tôi sợ mọi người không ngủ được, không có tinh thần, nên mang đến một ít hương an thần." "Tiểu Linh, em cũng sớm về ngủ đi, buổi tối ở trong phòng đàn ông không tốt." "Biết rồi, Tam ca!" Hoắc Linh đáng yêu lè lưỡi nói.

Ngô Tam Tỉnh sau đó liền bước ra khỏi phòng Diệp Hạo Sơ.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ cũng biết Ngô Tam Tỉnh đang tính toán điều gì, đĩa hương này là mê dược, tuy sẽ không gây hại gì cho người, còn có thể khiến người tỉnh dậy sảng khoái tinh thần.

Diệp Hạo Sơ không khỏi nghĩ có nên để hương này đốt không?

Đến lúc đó cô bé mỹ nữ này ở trong phòng anh chẳng phải mặc anh muốn làm gì thì làm sao!

Nhưng Diệp Hạo Sơ cũng chỉ nghĩ vậy thôi, anh là chính nhân

quân tử, sao có thể làm chuyện ác độc như vậy chứ!

Hơn nữa cô bé này vốn đã có cảm tình với mình, anh đâu phải không biết, đã vậy thì phải dựa vào mị lực của mình để chinh phục cô ấy.

Sau đó Diệp Hạo Sơ thổi tắt hương mà Ngô Tam Tỉnh mang đến.

Ngay khi Hoắc Linh nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, Diệp Hạo Sơ lại gần thì thầm vào tai cô: "Hương này là mê hương, nếu em ngửi phải, những thứ khác anh không biết, nhưng em chắc chắn phải ngủ lại trong phòng anh rồi." Khi Diệp Hạo Sơ nói chuyện, hơi thở của anh phả vào tai Hoắc Linh, không khỏi khiến cô run rẩy toàn thân, một cô gái nhỏ như cô ấy làm sao từng trải qua chuyện này?

Không nhịn được khẽ hừ một tiếng, ngữ khí quyến rũ.

Nhìn Hoắc Linh như vậy, Diệp Hạo Sơ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nhất thời không khí giữa hai người bỗng trở nên mập mờ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, hai người vẫn không động đậy.

"Diệp đại ca!" Lúc này mặt Hoắc Linh đỏ bừng, tim đập nhanh.

Nghe thấy giọng nói quyến rũ đó, Diệp Hạo Sơ khó khăn rời khỏi người cô, thầm nghĩ: cô bé này đúng là yêu tinh, ngốc nghếch mà lại quyến rũ.

"Đừng nói gì cả, để anh bình tĩnh lại đã!" Dường như cảm nhận được sự bất thường của Diệp Hạo Sơ, Hoắc Linh cũng không dám nói gì nữa, đối với chuyện này, cô ấy cũng sợ hãi.

Thời gian lại từng phút từng giây trôi qua, Diệp Hạo Sơ nhắm mắt lại, không dám nhìn Hoắc Linh, sợ không nhịn được mà ăn thịt Hoắc Linh.

Đột nhiên Diệp Hạo Sơ mở mắt ra, tai anh khẽ động, thính lực của anh bây giờ đã vượt xa người thường, anh nghe thấy tiếng nhảy xuống nước.

"Bọn họ xuất phát rồi!" "Bọn họ?

Ai vậy?

Đi đâu vậy?" Liên tiếp ba câu hỏi, Hoắc Linh liền theo bản năng lại gần Diệp Hạo Sơ, chưa đợi Diệp Hạo Sơ trả lời, đã nghĩ ra điều gì đó nói: "Là Tam ca bọn họ sao?

Bọn họ bây giờ xuất phát đi mộ đáy biển rồi sao?" Hoắc Linh thông minh băng tuyết, kết hợp với việc Diệp Hạo Sơ đã thổi tắt hương của Ngô Tam Tỉnh, đại khái đã đoán ra.

Nhưng lúc này sự chú ý của Diệp Hạo Sơ không nằm ở lời nói của Hoắc Linh, trên người Hoắc Linh có một mùi hương khiến người ta say đắm, mùi hương bay vào mũi Diệp Hạo Sơ, nhất thời khiến anh có chút mất kiểm soát.

"Hoắc Linh." "Hả?" Hoắc Linh vừa ngẩng đầu lên.

Diệp Hạo Sơ đột nhiên nhào tới, môi chạm môi, sau đó Hoắc Linh phản ứng lại, lập tức đẩy Diệp Hạo Sơ ra, lùi lại một bước.

Bị đẩy ra, ánh mắt của Diệp Hạo Sơ lúc này cũng khôi phục lại sự thanh tỉnh, chưa đợi Hoắc Linh nói chuyện, anh đã mở miệng nói trước: "Xin lỗi, là anh thất thố rồi." "Diệp đại ca, em." "Không sao!" Chưa đợi Hoắc Linh nói xong đã ngắt lời: "Ngô Tam Tỉnh bọn họ bây giờ chắc đã xuống mộ, em đi báo cho mọi người biết đi." Diệp Hạo Sơ nói như vậy, Hoắc Linh nhất thời có chút tổn thương, nhưng vẫn gật đầu.

Ngay khi Hoắc Linh định đi ra ngoài, anh mở miệng nói: "Khoan đã, anh có thứ này muốn đưa cho em." Hoắc Linh nghe xong dừng

bước, quay người nhìn Diệp Hạo Sơ.

Chỉ thấy Diệp Hạo Sơ từ trên cổ tháo Mạc Kim Phù xuống, đặt Mạc Kim Phù vào tay Hoắc Linh nói: "Lát nữa xuống mộ sẽ nguy hiểm, cái này tặng cho em, để bảo bình an." Đây là?

Nhìn vật trong tay, Hoắc Linh đột nhiên nhớ ra đây là gì.

"Sao có thể được, Diệp đại ca, Mạc Kim Phù này quý giá quá, anh đưa cho em rồi, anh làm sao bây giờ?

Em không thể nhận." "Không sao, nghe lời, anh còn cái khác." Hoắc Linh nhìn Mạc Kim Phù trong tay, cô biết thứ này quý giá đến mức nào, trên thế giới cũng không có mấy cái, Diệp Hạo Sơ thế mà lại nỡ lòng tặng cho mình, nhất thời Hoắc Linh cảm động vô cùng.

Diệp Hạo Sơ đi ra ngoài, anh không đi gọi người, mà đi vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh.

Diệp Hạo Sơ ơi là Diệp Hạo Sơ, mày chưa thấy phụ nữ bao giờ à?

Cô ta là người của Cửu Môn đó, dính vào là rắc rối đeo bám đấy!

Ngay khi Diệp Hạo Sơ nghĩ vậy, trong lòng lại có một giọng nói bảo anh, sợ cái gì?

Chẳng phải Cửu Môn sao?

Chẳng phải Uông gia sao?

Tiểu gia đây có hệ thống đấy nhé!

Sau đó mọi người đều bị Hoắc Linh gọi dậy.

Ai nấy đều với vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, mê dược của Ngô Tam Tỉnh quả thực có thể khiến người ta ngủ một giấc ngon lành, ngày hôm sau dậy tinh thần sảng khoái bội phần, nhưng nếu không ngủ đủ, tinh thần sẽ càng thêm mệt mỏi.

“Diệp Hạo Sơ, xảy ra chuyện gì vậy?

Đêm hôm khuya khoắt thế này gọi chúng tôi dậy?” Nói đến đây, Trần Văn Cẩn cảm thấy thiếu hai người liền hỏi: “Tam Tỉnh và Liên Hoàn đâu?

Hai người họ đi đâu rồi?” Diệp Hạo Sơ nghe vậy, mở miệng nói: “Bọn họ bây giờ e rằng đã xuống mộ rồi.” “Cái gì!

Hai người họ xuống mộ!” Trần Văn Cẩn kích động nói.

“Ừm, ban đầu tôi nghe thấy tiếng nước rơi, tôi cứ tưởng là ai đó rơi xuống biển, định đi xem, nhưng còn chưa đi ra, kết quả lại nghe thấy một tiếng nước rơi nữa, tôi mới nhận ra không ổn, liền bảo Hoắc Linh đi gọi mọi người dậy.” Hoắc Linh nghe xong cũng không vạch trần lời nói của Diệp Hạo Sơ, còn phối hợp gật đầu, vẻ mặt đó xứng đáng là ảnh hậu.

Trần Văn Cẩn nghe vậy trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Mặc kệ Tam Tỉnh bọn họ vì sao lại xuống mộ sớm, bây giờ chúng ta cũng thay trang bị xuống mộ đi.” Nhất thời mọi người gật đầu, thay trang bị xuống biển, nước biển lạnh buốt, nhiệt độ lạnh lẽo kích thích mọi người vốn còn chút buồn ngủ tỉnh táo trở lại.

Cùng với độ sâu lặn càng ngày càng sâu, ánh sáng chiếu vào nước cũng càng ngày càng ít.

Mọi người cảm thấy màng nhĩ của mình đã bắt đầu âm ỉ đau.

Bọn họ biết đây là do áp lực nước quá lớn.

Bọn họ đi qua mấy cụm san hô, liền nhìn thấy một đạo động đen kịt ngay trước mắt.

Diệp Hạo Sơ lập tức dừng lại, ra hiệu!

“Nguy hiểm!

Cảnh giác!" Thấy Diệp Hạo Sơ ra hiệu cảnh giác, tất cả mọi người đều dừng lại.

Thực ra Diệp Hạo Sơ cũng không biết tại sao.

Anh chỉ mơ hồ cảm thấy phía trước chắc chắn sẽ có nguy hiểm bất ngờ xảy ra.

Chưa đợi anh nhìn rõ.

Trần Văn Cẩn đã lao đầu vào đạo động dưới đáy nước.

Diệp Hạo Sơ thở dài một hơi.

Chương 30

Thầm nghĩ cũng đúng, ở bên ngoài không đi vào xem, vĩnh viễn sẽ không biết xảy ra chuyện gì.

Mình quá cẩn thận rồi, ngược lại cảm thấy vướng tay vướng chân.

Chi bằng cứ mạnh dạn một chút, sảng khoái đánh một trận với mẹ kiếp nó, đúng như người ta nói binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Nhìn đến đây Diệp Hạo Sơ là người thứ hai đi vào, anh ra hiệu cho Hoắc Linh bám sát mình, Tiểu Ca theo sát phía sau, những người khác mới lần lượt đi vào.

Vào trong đạo động, anh phát hiện ở đây không có dấu móng vuốt, anh nhớ trong nguyên tác đạo động này là do khỉ biển đào, bây giờ ở đây thế mà lại bằng phẳng như vậy.

Có hai khả năng, khả năng thứ nhất là nước dưới đáy biển từ từ làm phẳng dấu móng vuốt, còn khả năng thứ hai là trong đạo động này có thứ gì đó đáng sợ khiến khỉ biển cũng không dám đến.

Diệp Hạo Sơ càng tin vào khả năng thứ hai, anh đột nhiên chợt nhớ ra điều gì đó, đúng rồi, Cấm Bà!

Sao lại quên mất thứ này!

Trong truyền thuyết, Cấm Bà là những người phụ nữ chết không nhắm mắt vì oán khí mà hóa thành, cô ta giữ lại vẻ ngoài của phụ nữ, da thịt trắng bệch lạ thường, móng tay rất dài, đặc biệt sắc bén.

May mà Cấm Bà chưa bao giờ dùng móng tay giết người, mái tóc dài mọc tầng tầng lớp lớp mới là vũ khí tấn công của cô ta.

Đột nhiên!

Trần Văn Cẩn đang bơi ở phía trước đột nhiên lùi lại, và dường như bị một thứ gì đó kinh hãi tột độ!

Sau đó trong đầu tất cả mọi người đều dường như nghe thấy tiếng ca ma mị từ rất xa.

Tiếng đó dường như là do một người phụ nữ đang nhẹ nhàng ngâm nga một bài đồng dao không rõ tên, chỉ là ngữ điệu của bài hát tràn ngập oán khí cực kỳ mạnh mẽ.

Tình cảm oán độc đến cực điểm này và bài đồng dao cổ xưa hòa quyện vào nhau.

Khiến mọi người lòng phiền ý loạn!

Lúc này, Trần Văn Cẩn ra hiệu: "Có nguy hiểm!

Mau lùi lại!" Mọi người thấy tín hiệu của Trần Văn Cẩn liền lũ lượt lùi lại.

Ngay khi Trần Văn Cẩn lùi lại, xung quanh cô ấy đột nhiên mọc ra vô số sợi tóc đen.

Sau đó trong đầu cô ấy cũng nghe thấy tiếng ca oán độc!

Trần Văn Cẩn nghe thấy tiếng đó cảm thấy không ổn, lập tức lùi lại, nhưng tiếc là tốc độ của sợi tóc đó trong nước thực sự quá nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã quấn lấy toàn thân cô ấy.

Đúng lúc này!

Diệp Hạo Sơ một đao chém đứt sợi tóc dài đó, sau đó sợi tóc biến mất, tiếng ca ma mị cũng theo đó mà biến mất.

Diệp Hạo Sơ ra hiệu: "Mau tìm cơ quan." Mọi người đều bị tiếng ca đó dọa cho không ít, liền tìm kiếm cơ quan thông đạo khắp nơi, một giây cũng không muốn nán lại đây.

Sau đó Tiểu Ca phát hiện sự khác biệt trên bức tường bên cạnh, dùng ngón tay sờ sờ.

Phát hiện khối đá này hơi lõm vào một chút.

Diệp Hạo Sơ cũng phát hiện động tác của Tiểu Ca, tai áp sát vào bức tường, dùng tay gõ gõ, phát hiện bên trong có tiếng cơ quan.

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, đã hiểu ý của đối phương, hai người đồng thời gật đầu.

Diệp Hạo Sơ nhanh chóng dùng tay ấn cơ quan, một trận rung chuyển, một thông đạo xuất hiện.

Sau thông đạo dường như có một cơ quan hút nước, nhất thời mọi người đều bị hút vào, cảm giác này không được tốt lắm, giống như một bộ quần áo bị ném vào máy giặt, bị quay lộn tùng phèo.

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Hạo Sơ là người tỉnh lại trước, anh nhìn xung quanh một lượt, phát hiện Tiểu Ca cũng đã tỉnh lại và đang nhìn xung quanh.

Những người khác đều bị nước cuốn trôi mà bất tỉnh.

Thấy Diệp Hạo Sơ đang nhìn mình, Tiểu Ca gật đầu, sau đó chỉ lên phía trên.

Diệp Hạo Sơ nhìn đến đây ngây người một lát, ngẩng đầu nhìn lên.

Hả?

Đây là nhĩ thất sao?

Sau đó đánh thức mọi người dậy, lại bơi về phía nhĩ thất.

Diệp Hạo Sơ nổi lên mặt nước thở phào nhẹ nhõm, vẫn là đất liền tốt hơn!

Trong nước anh luôn có cảm giác bị hạn chế, không có cảm giác an toàn.

Đúng lúc này, tiếng mọi người phá nước chui lên cũng lần lượt vang lên, Diệp Hạo Sơ không hề thả lỏng cảnh giác, ai biết người chui lên từ phía trên là đồng đội của anh, hay là khỉ biển hoặc Cấm Bà.

Nhìn thấy đều mặc đồ lặn, được rồi, là anh nghĩ nhiều rồi.

Mọi người lên bờ, Trần Văn Cẩn là người đầu tiên tháo bình oxy và mặt nạ oxy.

Trần Văn Cẩn dùng tay vuốt khô nước biển trên tóc, sau đó tùy ý lắc đầu hỏi: "Diệp Hạo Sơ, vừa rồi khi ra khỏi đạo động, đám tóc đó trước mặt tôi là thứ gì vậy?" Diệp Hạo Sơ cũng theo đó tháo mặt nạ oxy ra nói: "Cái đám tóc cô gặp phải là tóc của Cấm Bà." "Cấm Bà?" Hoắc Linh đột nhiên nói: "Em nghe bà nội em nói qua, tương truyền là những người phụ nữ bị người ta sỉ nhục sau đó ném xác xuống nước, rồi một luồng oán hận không tan, tích tụ oán niệm trong biển mà hình thành nên quái vật." Diệp Hạo Sơ gật đầu nói: "Đúng vậy, trông giống hệt một nữ quỷ hung tợn." Mọi người nghe Diệp Hạo Sơ nói về Cấm Bà xong, ai nấy đều thót tim.

Diệp Hạo Sơ dùng đèn pin chiếu xung quanh, tâm trạng vốn hơi thả lỏng, đột nhiên lại căng thẳng trở lại.

Vì kiến trúc của mộ thất này là phong cách Minh triều điển hình, cùng niên đại với gạch mộ dưới biển vừa rồi.

Trong góc nhĩ thất hình chữ nhật này, lỏng lẻo chất đống bốn năm cái bình sứ Thanh Hoa Vân Bạch tương tự!

Bên trong này chắc hẳn là những thi quán trong nguyên tác.

Khi Diệp Hạo Sơ nghĩ như vậy, trong đầu anh chợt nghe thấy

tiếng Hệ thống.Tích!

Đánh dấu thành công ở Mộ Thành dưới đáy biển!

Phần thưởng: Kỹ năng Khôi Tinh Thích Đấu.Khôi Tinh Thích Đấu: Tuyệt kỹ độc môn của phái Bàn Sơn, chuyên dùng để đả thương yếu huyệt của bánh chưng.Phần thưởng lần này không tệ, khá thực dụng, sau này đánh bánh chưng cũng không cần phải thả máu nữa, chỉ cần chọc cho nó một cái thì nó không phế mới lạ chứ?"Có mùi thây thối!" Tiểu Ca đột nhiên nói.Sắc mặt mọi người đều thay đổi, ra sức hít hít mũi, nhưng kỳ lạ là ngoài mùi nước biển, không ai ngửi thấy mùi thây thối nào khác."Trương Khởi Linh, cậu thật sự ngửi thấy mùi thây thối sao?" Tuy Trần Văn Cẩn không ngửi thấy, nhưng Tiểu Ca cũng không phải người đơn giản, cô vẫn chọn tin tưởng Tiểu Ca.Đây là một căn phòng phụ, ngoài vài cái bình gốm, cũng chẳng có quan tài gì.

Nếu ở đây có mùi thây thối, thì hoặc là trước đó có người đến và chết ở đây, hoặc là xác chết trong mộ đã chạy ra ngoài, đang quậy phá."Có mùi thây thối thật, mùi rất nhạt." Không đợi Tiểu Ca lên tiếng, Diệp Hạo Sơ đã nói.Hai cao thủ trong đội đều nói vậy, nên mọi người không thể không tin.

Hầu hết bọn họ đều là người của Cửu Môn, lập tức ai nấy đều cẩn thận từng li từng tí, thi thể vùng dậy không phải chuyện đùa, nếu xuất hiện huyết thi thì có thể chết người đấy!"Mọi người cẩn thận!" Diệp Hạo Sơ cầm Hắc Kim Cổ Đao kiểm tra trong phòng, còn Tiểu Ca cũng đi một bên khác kiểm tra.Trong phòng không có, mùi thây thối hẳn là từ bên ngoài lan vào.

Khi Diệp Hạo Sơ bước về phía trước, Hoắc Linh nhanh chóng đuổi theo nói: "Em đi cùng anh.""Được." Diệp Hạo Sơ nhìn Hoắc Linh một cái rồi đáp.Hai người rời khỏi căn phòng phụ thì là một hành

lang.

Trong hành lang này có rất nhiều tượng điêu khắc kỳ lạ.

Ngoài ra, trên tường còn khắc những đường nét tạo thành hoa văn."Diệp đại ca, anh xem cái này!" Nghe Hoắc Linh nói, Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn lại, nhíu mày.

Đây là cá mắt rắn sao?

Không phải, thứ nó cầm trong tay là một cái đỉnh!

Đây là mộ Chiến Quốc sao?

Tại sao trên tượng đá Chiến Quốc lại có cá mắt rắn?

Chẳng lẽ là Uông Tàng Hải cố ý thiết kế?Diệp Hạo Sơ nghĩ đến đây, ý thức được điểm bất thường.

Anh nhớ rằng mộ thôn Sương Mù là thời Bắc Ngụy, Lỗ Vương Cung Thất Tinh cũng là Chiến Quốc, thêm cả nơi này nữa.Có vẻ như cá mắt rắn xuất hiện từ thời Chiến Quốc hoặc sớm hơn nữa.

Uông Tàng Hải đã phát hiện ra nơi đây và để lại những con cá mắt rắn do mình làm ra.Vậy thì vấn đề là, Uông Tàng Hải gần như đã đi qua tất cả những nơi liên quan đến cá mắt rắn, ông ta bảy mươi tuổi cáo lão hồi hương, nửa năm sau truyền đến tin đã chết.

Vậy ông ta đã chết thật sao?

Hay đã tìm ra bí mật trường sinh?Nếu Uông Tàng Hải đã tìm ra bí mật trường sinh, vậy tại sao người của Uông gia lại bị gạt ra ngoài? Uông Tàng Hải để lại một bức thư tay, trong thư nói rằng ông ta muốn được chôn cất dưới biển như cái tên của mình.

Thêm vào đó, cái xác khô trong mô hình Thiên Cung lại mặc quan phục triều Minh, vậy có phải nói rằng đây chính là mộ huyệt của Uông Tàng Hải?Thôi, không nghĩ nữa.

Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Ở đây không có xác chết, chúng ta quay lại thôi." Hoắc Linh tuy tò mò về pho tượng kỳ lạ này nhưng cũng không nghĩ nhiều."Ồ, đi thôi." Đúng lúc này, Trần Văn Cẩn đi đến, nhìn hai người hỏi: "Hai người tìm thấy gì chưa?"Hai người nghe vậy, đúng lúc họ quay người, Diệp Hạo Sơ và Hoắc Linh biến sắc kêu lên: "Cẩn thận!"Trần Văn Cẩn vốn đang nhìn hai người, thấy sắc mặt họ thay đổi thì biết phía sau mình có gì đó.

Cô lập tức lăn về phía trước, cố gắng tránh né nguy hiểm.Khi cô lăn qua, quay đầu nhìn lại thì sững sờ, không có nguy hiểm.Vãi chưởng, cái cửa đâu rồi?

Cái cửa đâu mất rồi?Trần Văn Cẩn đi đến chỗ mình vừa đi qua, ở đó chỉ còn một bức tường dày cộp.Lúc này, Diệp Hạo Sơ và Hoắc Linh đã đi đến."Tình huống vừa rồi là sao?

Cái cửa đâu rồi?" Trần Văn Cẩn biết là Diệp Hạo Sơ và Hoắc Linh đã đến, liền trực tiếp hỏi."Vừa rồi bức tường đá này tự động đóng lại, chặn kín phía sau.

Để tôi xem sao." Diệp Hạo Sơ từng nghĩ đến cái gọi là cơ quan thang máy, nhưng anh lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Cái mộ dưới đáy biển này lớn như thế, không thể chỉ đơn thuần là cơ quan thang máy.Diệp Hạo Sơ áp tai vào tường, dùng ngón tay gõ gõ, nghe thấy tiếng cơ quan.Anh quay đầu nhìn hai cô gái, nghiêm túc nói: "Phía sau này đã là tường đá và cơ quan rồi.

Dù chúng ta có phá tường ra, e rằng cũng không thể nhìn thấy Tiểu Ca và những người khác, trái lại còn vì chúng ta phá hỏng cơ quan mà khiến họ bị mắc kẹt.""Hiện tại chúng ta có hai lựa chọn, một là tiếp tục tiến lên, thám hiểm ngôi mộ cổ này.

Chương 31

Hai là chờ tại chỗ, đây là một cơ quan tự động, nhưng tôi cũng không chắc phải chờ bao lâu.""Cái này...

Anh có thể cảm nhận được khi nào nó quay lại không?"Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu: "Không biết, có thể là một hai tiếng, có thể là một hai ngày, thậm chí có thể là một hai tháng."Diệp Hạo Sơ ngừng lại một chút, rồi nói thêm: "Thật lòng mà nói, tôi không kiến nghị lựa chọn thứ hai, vì quá bị động.

Ngoài ra, ngôi mộ này có thể ẩn chứa một bí mật kinh thiên."Khoảnh khắc này, hai người ngây người.

Những điều phía trước họ đều hiểu, nhưng bí mật kinh thiên này là gì?

Chẳng lẽ Diệp Hạo Sơ đã phát hiện ra điều gì?

Hay là anh ấy biết điều gì đó?"Diệp Hạo Sơ, anh đã phát hiện ra điều gì?""Đúng đó, Diệp đại ca, anh cứ nói cho chúng em biết đi!" Hoắc Linh chớp chớp đôi mắt to mong chờ nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút, chọn cách nói phù hợp: "Ngôi mộ này không đơn giản, hơn nữa còn liên quan đến một bí mật.

Trường sinh!""Trường sinh, sao có thể, cái này không phải..." Hoắc Linh nói đến đây, hình như nghĩ ra điều gì đó.

Cô nghĩ đến một lão quái vật trong Lão Cửu Môn, tuy cô chưa từng gặp, nhưng đã nghe người khác nói qua, hiện tại ông ta ít nhất cũng hơn năm mươi tuổi rồi, nhưng lại có khuôn mặt của một người hai mươi mấy tuổi."Thôi được rồi, chúng ta tiếp tục khám mộ đi." Diệp Hạo Sơ cắt ngang suy nghĩ của hai cô gái.Sau đó ba người đi đến chỗ có ba cái cửa.Diệp Hạo Sơ chỉ vào cánh cửa đối diện nói: "Chúng

ta đi cửa này."Sau khi Diệp Hạo Sơ nhắc nhở, hai cô gái không chỉ nhìn cánh cửa đối diện mà còn nhìn cả hai cánh cửa hai bên."Diệp đại ca, tại sao không đi hai cánh cửa kia?

Nhất định phải đi cánh cửa đối diện sao?"Diệp Hạo Sơ nghe xong không nói nên lời, sao em lại có nhiều vấn đề thế?

Anh có thể hại em sao?

Cái đó là để cho Tiểu Thiên Chân sau này, chúng ta đi rồi thì tính sao!Diệp Hạo Sơ không nói gì, trừng mắt nhìn Hoắc Linh một cái rồi đi thẳng.Thích đi thì đi, không đi thì thôi!Diệp Hạo Sơ vừa đi vòng qua vị trí Cửu Long, vừa tiến về phía đối diện.

Vì đi vòng, anh đi qua một trong các cánh cửa, ngay lập tức, sắc mặt anh thay đổi, nhìn sâu vào cánh cửa đó một cái."Sao thế?""Không có gì." Vừa rồi chỗ đó e rằng chỉ có anh và Tiểu Ca mới có thể đi, hai người đều có sức mạnh huyết mạch, có thể xua tà tránh hung.

Huyết mạch Thanh Long của Diệp Hạo Sơ mạnh hơn, vừa rồi chính là sức mạnh huyết mạch đang dẫn đường anh đi về phía đối diện.

Mỗi khi anh nhìn về phía hai cánh cửa kia đều cảm thấy bực bội khó hiểu.Đồng thời, bên Tiểu Ca cũng đã đi qua một hành lang.

Tiểu Ca là cao thủ trộm mộ, chỉ cần không gặp đồng đội heo thì anh ta không có vấn đề gì.Cùng lúc đó, tình hình của Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn cũng không ổn lắm.

Hai người họ đã xuống mộ trước, đi một hành lang khác, không ở bên Diệp Hạo Sơ, cũng không ở bên Tiểu Ca.Hành lang bên họ cũng có một quan tài, mà quan tài đó lại là tiếu tử quan, trên quan tài có tượng đồng hình người trông như quái vật.Tượng đồng hình người quái vật trên quan tài có mấy chục cánh tay ngắn, miệng trên mặt há

rất to, có một cái lỗ đen thui, ánh đèn pin không thể chiếu vào được, chỉ có thể dùng tay thò vào."Tam ca, cái này là một cái quan tài sắt." Giải Liên Hoàn cầm đèn pin chiếu vào miệng tượng đồng: "Cái lỗ này là để thò vào trong quan tài đúng không?""Đây là một cái tiếu tử quan.""Quan tài gì?"Ngô Tam Tỉnh nhìn quan tài nói: "Thiết phong quan sống, thân quan tài có lỗ, đây chính là tiếu tử quan.""Tức là bên trong có thứ gì đó không tầm thường, thậm chí có thể không phải bánh chưng mà là yêu quái.""Vì vậy mới phải đổ nước sắt nóng chảy từ bên ngoài để phong ấn nó, chỉ để lại một cái lỗ như thế này, để cao thủ thò tay vào lấy bảo bối bên trong.

Vạn nhất tay bị thứ bên trong quan tài cắn chặt, thì chỉ có thể chặt đứt cánh tay từ bên ngoài."Giải Liên Hoàn nghe xong, không cho là đúng mà nói: "Tam ca, câu chuyện này của anh nghe hay đấy, nhưng căn bản là không thể nào mà.""Ông cha truyền lại, nhất định có cái lý của nó.""Cậu đừng có sờ loạn xạ, tôi sang bên kia xem sao."Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở Giải Liên Hoàn một câu rồi đi về phía sau quan tài.

Ông ta còn chưa nhìn được mấy cái thì đã nghe thấy tiếng Giải Liên Hoàn kêu la."Tam ca!

Anh mau đến đây!"Ngô Tam Tỉnh vội vàng chạy đến, nhìn thấy cái lỗ trên quan tài bốc khói, liền hỏi: "Chuyện gì thế này?""Tam ca, em vừa rồi chỉ là ném một cái bật lửa vào trong, muốn xem bên trong có gì, nhưng không ngờ lại thành ra thế này!" Giải Liên Hoàn vội vàng giải thích.Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, tức giận quát: "Con mẹ nó cậu có ngu không?

Thi thể trong tình trạng khô ráo, đừng nói là có quần áo, ngay cả bản thân thi thể cũng sẽ cháy!""Tam ca, anh đừng mắng em nữa, chúng ta mau nghĩ cách dập lửa đi.""Cậu đấy, bị cậu hại chết rồi!

Còn đứng ngây ra đấy làm gì?

Mau đi tìm nước đi!""Ồ, đúng đúng đúng."Ngay lúc họ đang nghĩ cách dập lửa, Uông Thành một mình bước vào căn phòng phụ của họ.

Uông Thành nhìn qua bình oxy của hai người, lặng lẽ mở bình oxy của họ.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.Nói về Diệp Hạo Sơ và ba người họ, sau khi bước vào cánh cửa đối diện, họ phát hiện bên ngoài cũng là một hành lang.

Hành lang này tương tự như cái trước, nhưng sàn nhà thì khác.Diệp Hạo Sơ nhìn một cái, phát hiện kiến thức mình học được còn hơi thiếu sót.

Nhưng may mắn thay, trong chương Độn Tự của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, ngoài các cơ quan chi tiết, còn có một tổng cương.Tổng cương này liên quan đến sự biến hóa sinh khắc của Âm Dương Ngũ Hành.

Ngoài việc bố cục cơ quan phong thủy và minh lâu, nó thậm chí còn có thể tính toán được hình dáng và hướng đi của cổ mộ.Cơ quan trước mắt anh chưa từng thấy, nhưng có thể nhận ra đây là do người thời Chiến Quốc thiết kế.Thời Chiến Quốc, bất kể là vương công quý tộc hay phong thủy sư đều thích cờ vây.

Nhìn thấy sàn nhà đen trắng xen kẽ, Diệp Hạo Sơ biết cơ quan này e rằng liên quan đến cờ vây.Đạo cờ vây anh không hiểu, nhưng về mặt cơ quan ngũ hành mà nói, hai thứ này lại có những điểm tương đồng.

Diệp Hạo Sơ trước tiên phủ phục ở vị trí bắt đầu của sàn đen trắng, gõ gõ sàn nhà.Âm thanh phản hồi lại không nhiều, hơn nữa khoảng cách cũng gần, nhưng điều này đã đủ rồi.

Dựa vào âm thanh phản hồi, Diệp Hạo Sơ hiểu được tình trạng

ban đầu, sau đó mới bắt đầu suy tính.Theo sự suy tính không ngừng của anh, một lộ tuyến màu đen hình thành trong đầu, đây là Hắc Long sao?

Diệp Hạo Sơ kinh ngạc mở mắt ra nhìn lại con đường trước mắt một lần nữa.

Tốt thôi, đúng là Hắc Long thật, người thiết kế cơ quan này quả thực là một học giả uyên bác.Thấy Diệp Hạo Sơ mở mắt, với vẻ mặt kinh ngạc, hai cô gái vốn không dám quấy rầy Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng lên tiếng."Diệp Hạo Sơ, thế nào rồi, anh nhìn ra điều gì chưa?""Diệp đại ca, cái cơ quan này lại là gì vậy?"Diệp Hạo Sơ nghe vậy mở miệng nói: "Người thiết kế cơ quan này thật là một kỳ nhân, ngay cả một lối đi trong mộ cũng có thể dùng đến thế 'song long sát' trong cờ vây.

Các em nhìn xem, đây là thế song long tranh châu được tạo thành từ hai con rồng đen trắng.""Theo lý mà nói, hai con rồng này đáng lẽ ra bạch long phải chiếm ưu thế hơn một bậc.

Nếu không phải trước đó anh nghe được một chút thông tin phản hồi từ phía dưới, e rằng cũng sẽ chọn đi theo bạch long.

Nhưng ai mà ngờ được đó mới là cơ quan, các em nhìn kia, viên châu trong thế song long tranh châu là màu đen, thêm vào đó, Cửu Long nâng quan tài phía trước lại là hắc long, e rằng chủ nhân ngôi mộ này càng thích hung sát âm tà!""Đi thôi, đi theo tôi, nhất định đừng đi sai."Hai cô gái nghe xong vẻ mặt mơ màng, nhưng có một điều họ hiểu, đó chính là đi theo Diệp Hạo Sơ.Tuy trong hành lang có một số cơ quan, nhưng hai cô gái đều có thân thủ không tệ.

Trong Cửu Môn, các môn phái Top 3, 4, 6 và 7 đều có thân thủ phi phàm.

Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh, một người là hậu duệ của Trần Bì A

Tứ môn phái thứ tư, một người là con gái của Hoắc Tiên Cô môn phái thứ bảy, thân thủ của hai người tuy không thể coi là đỉnh cao, nhưng cũng không tầm thường.Diệp Hạo Sơ đi trước, Hoắc Linh ở giữa, Trần Văn Cẩn đoạn hậu.

Sau đó, họ đã vượt qua cơ quan này một cách an toàn.Bên Tiểu Ca cũng gặp rắc rối.Lúc này họ đang ở trong một hành lang, hành lang này trông có vẻ không nguy hiểm gì, nhưng đi được một đoạn thì sắc mặt Tiểu Ca thay đổi, đưa tay ra hiệu cho mấy người dừng lại."Sao thế?

Tiểu Ca?" Tề Vũ nghi hoặc hỏi.Tiểu Ca nghe vậy bình thản nói: "Mùi!""Mùi?

Mùi gì?" Một người trong số đó vừa nói xong, bên cạnh đã có người khác lên tiếng: "Đúng là có mùi thật, mùi này còn khá dễ chịu."Lời người này vừa dứt, "Rầm" một tiếng, ngã xuống đất.

Khoảnh khắc này, tim Tiểu Ca chợt thắt lại, nhanh chóng bịt mũi lại.Chuyện gì thế này?

Mùi hương có độc sao?

Tại sao huyết mạch chi lực không phản ứng?Huyết mạch Kỳ Lân có thuộc tính xua tà và tường thụy.

Mặc dù thuộc tính tường thụy trong huyết mạch của Tiểu Ca không mạnh bằng Diệp Hạo Sơ, nhưng không lý nào nguy hiểm ập đến mà lại không có phản ứng.Ngay khi Tiểu Ca đang suy nghĩ tại sao huyết mạch của mình không phản ứng, anh chợt cảm thấy mắt mình mờ đi, hơi đứng không vững.

Anh cố gắng dùng dao găm rạch một vết trên tay mình, rồi nắm lấy Tề Vũ gần nhất, bôi máu tươi lên người Tề Vũ.Trong chốc lát, nhóm sáu người của Tiểu Ca trực tiếp ngất xỉu, thậm chí không có cơ

hội phản kháng.Đúng lúc này, một lọn tóc từ trên tường chui ra.

Sau đó, những sợi tóc này chui vào mũi và miệng của các thành viên đội khảo cổ, bốn người đội khảo cổ lập tức chết ngạt.

Bởi vì Tề Vũ trước khi hôn mê đã bị Tiểu Ca bôi một vệt máu Kỳ Lân, nhờ đó anh ta mới thoát được một kiếp.Không biết đã qua bao lâu.Tiểu Ca mơ hồ nghe thấy có người gọi tên mình, lúc này mới mơ màng mở mắt ra, sau đó nhìn thấy ba người Diệp Hạo Sơ.Khoảnh khắc này, Tề Vũ cũng mơ mơ hồ hồ mở mắt."Sao chỉ có hai người các cậu?

Những người khác đâu?" Trần Văn Cẩn ngạc nhiên hỏi."Tôi cũng không biết, vừa rồi sáu người chúng tôi đi được một đoạn thì ngất xỉu, vừa tỉnh lại thì đã thấy ba người các anh rồi." Tề Vũ lắc đầu nói."Ý cậu là sáu người các cậu?

Bao gồm cả Uông Thành sao?" Diệp Hạo Sơ nheo mắt lại hỏi."Uông Thành không có ở đây, tôi cứ tưởng anh ta ở cùng các anh chứ!"Ồ, vậy thì lạ rồi, mục đích của người Uông gia rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ là tiên đan đó?Tiểu Ca mặt không đổi sắc nói: "Chúng tôi đã trúng chiêu rồi, có một mùi hương rất kỳ lạ, tôi ngửi thấy mà chưa đến 10 giây đã không chịu nổi.""Các cậu đụng phải Cấm Bà sao?

Vậy làm sao các cậu sống sót được?""Cấm Bà?" Tiếng nghi hoặc của Tiểu Ca vừa dứt, Diệp Hạo Sơ liền nói: "Cấm Bà ngoài việc dùng tóc tấn công người, nghe nói xương của nó có một mùi hương đặc biệt, được gọi là cốt hương, có khả năng làm người ta hôn mê."Tiểu Ca nghe vậy, gật đầu."Đội trưởng Trần à!

Bốn thành viên đội khảo cổ của cô hiện tại e rằng đã lành ít dữ nhiều rồi." Diệp Hạo Sơ lúc này nói."Anh nói họ đã chết rồi ư?" Trần Văn Cẩn nghe vậy, lập tức không dám tin."Chín phần mười là vậy rồi, hơn nữa, Cấm Bà không phải loại người tâm từ thủ mềm gì

đâu.""Vậy tôi có một câu hỏi, tại sao tôi và Tiểu Ca lại không gặp nạn?" Tề Vũ đột nhiên nói.Không đợi Diệp Hạo Sơ mở miệng, Tiểu Ca đã nói: "Vì máu của tôi rất đặc biệt, có thể xua tà tránh hung.

Trước khi hôn mê, tôi đã bôi máu của mình lên người cậu."Tề Vũ nghe vậy, nhìn vết máu trên cánh tay, cảm kích nhìn về phía Tiểu Ca nói: "Cảm ơn anh, nếu không tôi e rằng cũng bị con Cấm Bà chết tiệt đó giết chết rồi."Tiểu Ca nghe vậy, gật đầu không nói gì thêm.Trần Văn Cẩn ôm đầu ngồi xổm trên đất, tự trách: "Đều tại tôi, nếu không phải tôi nhất quyết đến cái mộ dưới đáy biển này, họ cũng sẽ không chết.""Thôi được rồi, người có số phận riêng.

Một khi đã xuống mộ, thì phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình.""Chúng ta tiếp tục đi thôi!"Sau đó mấy người đi xuống lòng hồ đầy sương mù, nhìn thấy một tấm bia đá không chữ.Cảnh tượng dưới lòng hồ này quả thực quỷ dị khó hiểu, những làn sương mù dưới ánh đèn pin, không ngừng biến hóa thành đủ loại khuôn mặt, khiến người ta không tự chủ mà sinh ra tâm lý sợ hãi.Ngay sau đó, họ nhìn thấy mấy con Định Hải Thạch Hầu và tấm bia đá không chữ thần bí trong nguyên tác.Diệp Hạo Sơ nhìn tấm bia không chữ nghĩ đến điều gì đó, đi đến trước tấm bia đá nhẵn bóng như gương, bắt chước dáng vẻ của phụ nữ, chải tóc.Diệp Hạo Sơ chải một lúc, quả nhiên từ chỗ thái dương nhìn thấy ba con cá nối đuôi nhau.Anh chăm chú nhìn con cá này, phát hiện dấu ấn này cũng đang di chuyển chậm rãi.

Có vẻ như, bên trong tấm bia đá này, hẳn là có một cơ quan có tốc độ xoay chuyển giống như vách hồ.

Vị trí mà dấu ấn này chỉ vào, chính là cái gọi là Thiên Môn.Mọi người nhìn Diệp Hạo Sơ ở đó bắt chước phụ nữ chải tóc đều vô cùng khó hiểu, Hoắc Linh cười nói: "Hi hi, Diệp đại ca, sao anh lại học phụ nữ chải tóc?

Anh chải tóc nhìn yếu ớt quá à!"Diệp Hạo Sơ nghe xong mặt đen sì, con nhóc này, không biết nói chuyện thì đừng nói có được không? Trần Văn Cẩn nhìn Diệp Hạo Sơ, hỏi: "Diệp Hạo Sơ, anh có phải đã phát hiện ra điều gì không?""Ừm, em thử làm theo anh xem sao."Sau đó, Trần Văn Cẩn cũng bắt chước Diệp Hạo Sơ, nửa quỳ xuống, bắt đầu chải tóc.

Dáng người cô ấy rất đẹp, tư thế này vô cùng quyến rũ.

Cô chải vài cái, đột nhiên nói: "Tìm thấy rồi!"Mấy người vừa nghe, lập tức xúm lại, nhìn trái nhìn phải tấm bia đá nhưng chẳng thấy gì.

Trần Văn Cẩn nói: "Các cậu phải giống như tôi và Diệp Hạo Sơ mới có thể nhìn thấy.

Đúng rồi, Diệp Hạo Sơ, làm sao anh biết vậy?""Cứ coi như tôi đoán mò đi." Diệp Hạo Sơ không thể nào nói cho cô biết là mình đã đọc qua nguyên tác chứ!Trần Văn Cẩn nghe vậy, biết Diệp Hạo Sơ không muốn nói, cô cũng không tiếp tục hỏi.Sau đó, mọi người thử một lần quả nhiên đúng như Trần Văn Cẩn nói.Đến đây, Diệp Hạo Sơ để Trần Văn Cẩn nhìn, còn mình cầm một cây đèn pin, chạy đến bên hồ, định vị từng cánh cửa ngầm.

Đến cánh cửa ngầm thứ ba, Trần Văn Cẩn nhìn thấy dấu ấn và điểm sáng đèn pin trùng khớp, liền hét lớn: "Chính là cái này!"Sau đó một cánh cửa ngầm xuất hiện, Tiểu Ca là người đầu tiên bước vào.

Bên trong là một lối đi vô cùng lạ, dẫn thẳng vào sâu bên trong.

Thấy Tiểu Ca đi vào, mọi người cũng đi theo.Nhìn bốn người đi vào, Diệp Hạo Sơ dừng lại trước tấm bia đá một chút, rồi cầm Hắc Kim Cổ Đao khắc lên trên đó: Tiểu gia một ngày du Diệp Hạo Sơ.Khắc xong chữ, anh đi theo mọi người vào cửa ngầm.Trong lòng nghĩ, sau này Tiểu Thiên Chân và những người khác vào mộ dưới đáy

biển này, đến đây, nhất định sẽ nhìn thấy.Hahaha, mình đúng là thiên tài!Lối đi này cũng được xếp bằng những tấm đá thanh cương, chỉ rộng đủ cho một người đi, chỉ có thể đi từng người một.

Tiểu Ca cầm đèn pin đi ở phía trước, nhìn lướt qua, phát hiện bóng tối phía trước, hòa lẫn với màu đá thanh cương, mang lại một cảm giác âm u rợn người.Họ đi hơn mười phút cuối cùng cũng đến cuối đường.

Trước mặt họ, xuất hiện một căn phòng hình vuông khổng lồ, ánh vàng bao phủ, khí thế hùng vĩ.

Sự hùng vĩ này khiến người ta cảm thấy mình nhỏ bé, khiến người ta theo bản năng muốn quỳ bái.Mười cây cột gỗ kim tơ nam mộc nguyên khối, ba người ôm không xuể.

Chỉ riêng một cây cột này thôi e rằng giá trị đã liên thành.Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất, lại là giữa căn phòng, đặt một cái bàn đá khổng lồ.

Trên bàn đá, là một mô hình cung điện quy mô hoành tráng.

Tuy chỉ là một mô hình, nhưng Long Lâu Bảo Điện, đá giả suối chảy, tất cả đều đầy đủ, vô cùng hùng vĩ.Diệp Hạo Sơ nhìn mô hình Thiên Cung, nhìn Tinh Đồ ngũ thập trên đỉnh vòm, anh dường như có một cảm giác.Nếu anh giải mã được bí mật của Tinh Đồ ngũ thập này, có lẽ sẽ gặp được chữ cuối cùng trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật: "Không".Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh.

Cảnh giới cao nhất của Phong Thủy Bí Thuật, không có bất kỳ chữ nào trong một thiên, tuần tự tiệm tiến nghiên tập đến cuối cùng, đại đạo đã chứng, tự nhiên có thể lĩnh ngộ được "Không" chi quyển, nơi ẩn chứa ảo diệu tối thượng của "tạo hóa chi nội, thiên nhân hợp nhất".E rằng tạo nghệ phong thủy của Uông Tàng Hải đã vô hạn tiếp cận đến chương "Không" trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật

rồi.Đây hẳn là chủ mộ thất, hơn nữa còn là một chủ mộ thất phi thường."Ý gì?""Các cậu đợi tôi một lát."Diệp Hạo Sơ nói xong đi đến trung tâm Thiên Cung, nhìn thấy bộ hài cốt khô héo trong mô hình.

Lúc này Tiểu Ca cũng đi đến, nhìn hài cốt khô."Cậu có phát hiện ra điều gì không?" Tiểu Ca lúc này nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi.Diệp Hạo Sơ không trả lời, mà nói: "Các cậu có biết Uông Tàng Hải không?""Uông Tàng Hải?

Anh nói là Uông Tàng Hải, phong thủy đại sư triều Minh sao?" Trần Văn Cẩn nghe vậy hỏi.Diệp Hạo Sơ nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của Tiểu Ca thì biết anh ấy biết.

Chương 32

Cũng đúng, tộc trưởng Trương gia mà không biết thì ai biết?

Có vẻ như dù có phải xóa ký ức mỗi mười năm một lần, họ cũng sẽ nói cho anh ấy biết những điều quan trọng.Nói ra thì Tiểu Ca cũng thật đáng thương, e rằng các Trương Khởi Linh đời trước nói là tộc trưởng Trương gia, không bằng nói là công cụ của Trương gia, công cụ bảo vệ bí mật Cổng Đồng, công cụ đối kháng với Uông gia."Tôi nghĩ trong lịch sử có lẽ chỉ có một Uông Tàng Hải, e rằng cũng chỉ có một Uông Tàng Hải có năng lực như vậy." Diệp Hạo Sơ vừa nói, vừa chỉ vào thi thể kim thân của Uông Tàng Hải, "Các cậu nhìn trang phục của ông ta, đây là quan phục triều Minh, tuyệt đối không thể là trang phục của người xây mộ trước đó.

Hơn nữa, mộ huyệt này không phải là mộ huyệt Chiến Quốc thông thường, không chỉ liên quan đến trường sinh, mà còn liên quan đến Thiên Đạo.""Các cậu xem, Tinh Đồ trên đỉnh cung điện có ngũ thập, đại điện này là hình vuông, tả hữu mỗi bên khoảng mười trượng.

Không biết các cậu đã từng nghe nói về Tam Thập Tam Thiên trong thần thoại chưa, tuy có lẽ không đại diện cho ý nghĩa này, nhưng chúng ta có thể mạnh dạn giả định.""Thiên Viên Địa Phương, Tinh Đồ Ngũ Thập, Tam Thập Tam Thiên Cung Kim Quyết, Uông Tàng Hải này là muốn từ bỏ bí mật trường sinh, muốn thi giải thành tiên à?"Tiểu Ca nghe vậy khựng lại, đợi đã?

Điều này không giống với những gì anh hiểu.

Nếu Uông Tàng Hải muốn thi giải thành tiên, vậy để lại Uông gia là ý gì?"Anh nghĩ ra bằng cách nào?

Có lẽ đây không phải là mộ của Uông Tàng Hải, có lẽ đây chỉ là

do ai đó giả mạo.

Nếu ông ta thật sự phát hiện ra bí mật trường sinh, tại sao ông ta không chọn trường sinh?"Diệp Hạo Sơ nhìn Tiểu Ca cuối cùng cũng không còn bình tĩnh nữa, cười cười.Anh cũng là nhờ xem qua tư liệu trong nguyên tác mới suy đoán được nhiều như vậy.

Tại sao Uông Tàng Hải sau khi vào Cổng Đồng lại nhìn thấy Chung Cực mà không chọn trường sinh?Nếu đây không phải là kim thân tọa hóa của ông ta thì là của ai?

Với Tinh Đồ ngũ thập, cục diện Thiên Cung để làm mộ táng, e rằng cũng là do chính ông ta.Không đúng!

Cũng có thể Uông Tàng Hải không phải là không chọn trường sinh, mà là trường sinh trong Chung Cực và trường sinh ông ta nghĩ đến không giống nhau.

Khi Uông Tàng Hải nhận ra điều này thì đã muộn, vì vậy ông ta mới chọn nơi này làm mộ táng, ý đồ tham ngộ Tinh Đồ ngũ thập, chứng đạo thành tiên.Anh nghĩ vậy là có căn cứ, nhớ trong nguyên tác Bàn Tử có một câu: "Cái xác khô này sao phía sau còn có đuôi?"Vấn đề là, cái đuôi!Uông Tàng Hải rất có khả năng đã để lại một hậu chiêu.

Vạn nhất mình không thể thi giải thành tiên, vì để thực hiện cái gọi là trường sinh, phương pháp trường sinh chính là Uông Tàng Hải học được từ Vạn Nô Vương khi xây dựng Vân Thiên Cung (cộng sinh với một số động vật).

Uông Tàng Hải đã bỏ ra rất nhiều tinh lực để trường sinh, còn mang vợ của Vạn Nô Vương vào mộ dưới đáy biển của mình (quái vật có rất nhiều tay và đầu chính là vợ của Vạn Nô Vương), Cấm Bà và Hải Hầu Tử có khả năng đều là con người bị di chứng sau khi Uông Tàng Hải thử nghiệm thuốc."Đừng kích động, tất cả những

điều này đều là tôi đoán mò, vì tôi thực sự không thể nghĩ ra, ngoài Uông Tàng Hải, đầu thời Minh ai lại có bản lĩnh như vậy, lại có năng lực đến được mộ dưới đáy biển này.

Hơn nữa, tôi nhớ Uông Tàng Hải từng để lại một cuốn sổ tay, trong sổ tay nói rằng ông ta muốn được chôn cất dưới biển như cái tên của mình."Mọi người nghe xong đều kinh ngạc không thôi.Diệp Hạo Sơ nói xong, ánh mắt vô thức nhìn về phía kim thân thi thể của Uông Tàng Hải.

Không, hoặc có thể nói là Kim Quyết Thiên Cung phía sau kim thân.Đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên xoay người nhảy xuống mô hình Thiên Cung, nhưng đồng thời, căn phòng tối sầm lại.

Khoảnh khắc này, Tinh Đồ ngũ thập trên trời đồng loạt tắt tối, chỉ còn lại bốn viên dạ minh châu ở bốn cạnh phát sáng.Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ biết đây là cơ quan do kim thân của Uông Tàng Hải kích hoạt, chỉ là rốt cuộc là cơ quan gì mà lại có hiệu quả thần kỳ như vậy.

Theo lý mà nói, cơ quan đều có điểm kết nối, vậy điểm kết nối của hai thứ này ở đâu?

Chẳng lẽ vẫn là cảm ứng sao?"Trương Khởi Linh, cậu động vào cái gì?"Lời của Trần Văn Cẩn khiến Tiểu Ca im lặng một lát rồi nói: "Ngón tay ông ta xoay một hướng, những Tinh Đồ này liền tắt."Tình huống như vậy Tiểu Ca đừng nói là thấy qua, nghe cũng là lần đầu.Tình hình trong đại điện miễn cưỡng vẫn nhìn rõ ánh sáng của bốn viên dạ minh châu, tuy so với lúc nãy đã tối đi vô số lần, nhưng miễn cưỡng vẫn chiếu sáng được mộ thất."Mọi người đều bật đèn pin lên đi, tối quá dễ xảy ra chuyện."Theo mọi người bật đèn pin lên, Diệp Hạo Sơ nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca cậu mang kim thân đó xuống, tôi xem thử có tìm được cơ quan nào không.""Được!

Đúng rồi, tôi phát hiện trong cơ thể ông ta có Cửu Chuyển Hạp

Tử, thứ này không thể lấy, một khi động vào, có thể sẽ nổ tung."Diệp Hạo Sơ biết Tiểu Ca nói là thật.

Nhưng anh cũng sẽ không ăn no rửng mỡ mà động vào thi thể."Tôi biết rồi."Tiểu Ca thấy Diệp Hạo Sơ không hề lay động, dường như đã có kết luận.

Anh gật đầu, cẩn thận vác kim thân của Uông Tàng Hải lên.Không biết vì sao, kim thân của Uông Tàng Hải luôn khiến Tiểu Ca có một cảm giác bất an.Diệp Hạo Sơ sau khi Tiểu Ca rời khỏi mô hình Thiên Cung, liền bắt đầu tìm cơ quan trên Lăng Tiêu Điện trong mô hình Thiên Cung.

Diệp Hạo Sơ dùng đèn pin chiếu qua, cũng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.Diệp Hạo Sơ thò tay vào.

Đồ vật trong Lăng Tiêu Điện đều được chạm khắc tinh xảo, ngay cả khi chỉ là mô hình, những đường vân cũng được tính toán vào.Đúng lúc này, động tác của Diệp Hạo Sơ khựng lại, anh sờ thấy một vật hình tròn, vật này vừa vặn trong lòng bàn tay, nhưng lại như thể được khảm vào trong mô hình Thiên Cung.Diệp Hạo Sơ cúi người áp vào mô hình Kim Loan Điện, gõ gõ xung quanh.

Ngay giây tiếp theo, khung hình ảo trong mô hình Kim Loan Điện đã hình thành trong đầu Diệp Hạo Sơ.Thì ra vật này không hề có cơ quan nào, có vẻ như Uông Tàng Hải không muốn phá hoại mô hình Thiên Cung, nên chỉ khắc một lỗ tròn nhỏ bên trong để khảm vật này vào.

Diệp Hạo Sơ ấn nắp tròn xoay nhẹ một cái, nắp tròn đến một vị trí rồi hạ xuống.Cái nắp tròn hạ xuống là một vật hình trụ, cao khoảng năm tấc, phía trên có một cái nắp.Mọi người thấy Diệp Hạo Sơ thật sự tìm ra một vật hình trụ, ai nấy đều ngạc nhiên, còn Tiểu Ca thì nghĩ không ngờ trong Thiên Cung lại ẩn chứa huyền cơ.Diệp Hạo Sơ áp tai

vào vật hình trụ, dùng ngón tay gõ gõ nhưng không nghe thấy tiếng cơ quan, mà là bên trong có một gói đồ, ngoài ra còn có một cái hộp nhỏ dẹt hình tròn đè ở phía dưới.

Vật gói đó không ngoài dự đoán chính là thông tin của Tây Vương Mẫu, chỉ là cái hộp nhỏ dẹt hình tròn kia thì không biết là gì.

Diệp Hạo Sơ dứt khoát mở cái ống gỗ hình trụ ra, cẩn thận đổ đồ vật bên trong ra ngoài.

Đó là một tấm lụa dệt bằng tơ vàng, chất liệu vô cùng kỳ lạ, mở ra xong không hề thấy một vết rách nào.

Chữ trên lụa không phải viết bằng mực mà được thêu bằng chỉ vàng.

Diệp Hạo Sơ lúc này chưa vội xem nội dung trên tấm lụa tơ vàng, mà nhìn sang chiếc hộp nhỏ dẹt kia.

Chiếc hộp trông chẳng có gì đặc biệt, lắc thử không nghe thấy tiếng động nào, dường như bên trong có lớp bông cách âm vậy.

Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút, sau đó mở chiếc hộp dẹt ra.

Bên trong lót từng lớp bông gòn, tĩnh lặng nằm đó là 5 viên hoàn nhỏ.

Viên hoàn màu nâu, trông vừa giống đan dược, lại vừa giống viên bùn.

Diệp Hạo Sơ nhìn xong thì mí mắt giật một cái, đoán ra ngay đây là thứ gì.

Thuốc trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu!

Trong khoảnh khắc này, ngay cả Diệp Hạo Sơ cũng sợ tay mình run lên làm rơi thứ này xuống đất.

Đây không phải là một viên đâu!

Mà là trọn vẹn năm viên!

Một khi vỡ ra chính là năm con Thi Miết Vương đó!

Khi mấy người kia còn chưa kịp nhìn rõ trong hộp là thứ gì, Diệp Hạo Sơ đã lập tức đóng nắp hộp lại, khiến họ chưng hửng.

Tiểu Ca thì khác, ánh mắt cậu ta cực tốt, tuy chỉ liếc qua một cái nhưng đã nhìn rõ thứ bên trong.

Chỉ là cậu ta tò mò vì sao Diệp Hạo Sơ lại căng thẳng với mấy thứ này như vậy, chẳng lẽ là trân bảo hiếm có?

Không cần Tiểu Ca hỏi, tự nhiên sẽ có người thắc mắc.

"Diệp đại ca, rốt cuộc trong hộp là thứ gì thế?

Sao lại khiến anh căng thẳng như vậy?" Thứ này cũng chẳng có gì không nói được, Diệp Hạo Sơ mở miệng: "Đây là thuốc trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu, chỉ không biết là Uông Tàng Hải tự làm, hay là lấy từ chỗ Tây Vương Mẫu.

Có điều tôi nghiêng về giả thiết đầu tiên hơn.

Nếu mọi người muốn, đợi ra ngoài tôi cho mỗi người một viên." Mọi người nghe vậy thì sững sờ.

Hắn thế mà lại nỡ đem thứ quý giá như vậy chia cho bọn họ.

Đây chính là thuốc trường sinh bất lão đấy!

Biết bao nhiêu hoàng đế đã vì nó mà điên cuồng!

"Thuốc này tôi không cần, để lại cho cậu đi." Tiểu Ca lúc này lên tiếng.

Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng không bất ngờ, Tiểu Ca mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, không cần thuốc trường sinh cũng có thể sống rất thọ.

“Thuốc này là thật không giả, nhưng mọi người tưởng thuốc này thực sự có thể khiến người ta trường sinh bất lão sao?

Nếu là thật, Uông Tàng Hải đã không chết.” Đám Trần Văn Cẩn ban đầu nghe đến thuốc trường sinh thì tim đập thình thịch, thứ này quả thực có mị lực ghê gớm.

Nhưng nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, bọn họ cũng bình tĩnh lại.

Trần Văn Cẩn vẫn hỏi: “Thế không phải cậu nói đây chưa chắc là mộ Uông Tàng Hải sao?

Biết đâu thuốc trường sinh này không phải của Uông Tàng Hải, mà là từ thời Chiến Quốc thì sao?” Giả thiết này không phải là không có khả năng.

Sau đó Diệp Hạo Sơ lật tấm lụa tơ vàng ra, xem nội dung bên trong.

Chữ không nhiều, nhưng lượng thông tin lại rất lớn.

Bên trên viết: 'Người có duyên đời sau nếu nhìn thấy tấm lụa này, chứng minh ta đã thất bại.

Ta Uông Tàng Hải tìm kiếm sự trường sinh cả đời, nhưng trường sinh đâu có dễ dàng như vậy!

Do đó để lại 5 viên thuốc trường sinh tàn khuyết, hy vọng hậu nhân có thể thay ta tìm được đạo trường sinh kia.

Phương pháp nằm trên tường: Ăn thần dược, lấy Quỷ Tỷ, vào Thiên Cung, tìm cơ duyên!

Chỉ mong hậu nhân còn một chút lương tri, không động vào kim thân của ta, để ta có thể cùng tồn vong với Thiên Cung.' Được rồi, chỉ thế thôi à?

Ông đây thừa biết lối vào cung Tây Vương Mẫu ở Vân Đỉnh Thiên

Cung rồi, ông cho tôi cái tin tức vô dụng này làm gì!

Dường như cảm nhận được oán niệm của túc chủ, Hệ thống đưa ra lời giải thích.

"Tích, Quỷ Tỷ có thể điều động âm binh!

Trong lụa tơ vàng ẩn chứa thông tin về Quỷ Tỷ!" Nghe Hệ thống giải thích, Diệp Hạo Sơ rốt cuộc cũng hiểu.

Xem ra chuyến đi này không phải là tìm tin tức về Tây Vương Mẫu, mà là bảo hắn muốn đi cung Tây Vương Mẫu thì buộc phải có Quỷ Tỷ, mà vị trí xác thực của Quỷ Tỷ lại ẩn trong tấm lụa này.

"Mọi người xem cái này thì biết." Nói xong Diệp Hạo Sơ đưa tấm lụa cho đám Trần Văn Cẩn.

Trần Văn Cẩn và mọi người nhận lấy, đọc xong nội dung bên trên thì đều kinh ngạc không thôi.

Chương 33

Diệp Hạo Sơ nhìn mọi người nói: "Thuốc trường sinh này cho mọi người đấy, xem lựa xong thì trả tôi." "Gần đây rất có thể tôi sẽ đi tìm Quỷ Tỷ, nếu mọi người có hứng thú thì có thể đi cùng." Diệp Hạo Sơ biết Quỷ Tỷ hẳn là ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, phải tìm cơ hội đi một chuyến.

Còn về Xà Mi Ngư và miếng Kỳ Lân Kiệt ngàn năm kia thì cứ để dành cho Tiểu Thiên Chân (Ngô Tà) sau này đi.

"Được, có điều xong việc này tôi có thể sẽ về Trương Gia Cổ Lâu một chuyến, nếu mọi người có hứng thú có thể đi theo xem thử." Trương Gia Cổ Lâu ư?

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh vốn tò mò về Trương gia liền lên tiếng: "Bọn tôi cũng có thể đi sao?" Tiểu Ca cảm thấy nhân phẩm hai cô gái này cũng không tệ, gật đầu, nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

Trương Gia Cổ Lâu sao?

Nếu đã từng đi Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì chuyện Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn có thân phận thật giả có thể hiểu được, có lẽ không chỉ hai người, ngay cả Tề Vũ chắc cũng có.

Tề Vũ đã từng xuất hiện sau này, nhưng hắn và Trần Văn Cẩn sau khi vào cửa Thanh Đồng liệu có thực sự ra ngoài không?

Xem ra Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh sau này không gặp lại người của đội khảo cổ là vì đám người này đi Trương Gia Cổ Lâu.

Vì Diệp Hạo Sơ xuất hiện, người đội khảo cổ chưa chết hết.

Đúng rồi còn Uông Thành, hắn hiện tại cũng không biết đang ở

đâu.

Bí mật quá nhiều, thật là hại não.

Nhưng Diệp Hạo Sơ lắc đầu từ chối lựa chọn của phân thân thứ hai, mở miệng nói: "Tôi không đi đâu, mọi người đi đi.

Ngoài ra thuốc trường sinh bất lão này ngàn vạn lần không được làm rơi xuống đất, một khi rơi xuống đất vỡ ra sẽ có đại khủng bố phát sinh." Đại khủng bố?

"Diệp đại ca, có đại khủng bố gì anh không thể nói thẳng cho bọn em biết sao?

Anh cứ úp úp mở mở thế này làm người ta khó chịu lắm." Hoắc Linh bất lực nói.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu: "Có đôi khi không nói cho mọi người biết là muốn tốt cho mọi người, chỉ cần nhớ kỹ một điểm là được, trước khi ăn thuốc trường sinh nhất định phải suy nghĩ cho kỹ." Mấy người nghe vậy khựng lại một chút, rồi gật đầu.

Thấy thế, Diệp Hạo Sơ đi đến bên cạnh Uông Tàng Hải.

Dù sao đi nữa, mình lấy đồ của Uông Tàng Hải, hoàn thành một tâm nguyện cho người ta cũng là điều nên làm, nếu không hai mươi năm sau Tiểu Thiên Chân sao phát hiện ra chân tướng?

Nhưng hắn vừa chạm vào Uông Tàng Hải thì ngẩn người.

"Tích, phát hiện linh hồn thể, có hấp thu chuyển đổi năng lượng hay không?" Được rồi, hôm nay Uông Tàng Hải có lưu lại được hay không e rằng là một ẩn số.

Cái này còn phải nói sao?

Nhất định phải hấp thu rồi!

"Hấp thu!" Theo mệnh lệnh của Diệp Hạo Sơ, trên người Uông

Tàng Hải bỗng nhiên toát ra từng luồng bạch quang, sau đó men theo cánh tay Diệp Hạo Sơ đi vào cơ thể hắn.

Trong khoảnh khắc này, kim thân tọa hóa của Uông Tàng Hải bắt đầu khuếch tán biến mất như khói bụi.

"KHÔNG!" Một tiếng gầm thét giận dữ đột ngột vang lên trong đại điện.

Giọng nói này không phải của bất kỳ ai trong số bọn họ, mà là một giọng lạ hoắc, tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng.

Trong mắt Diệp Hạo Sơ, từ kim thân Uông Tàng Hải bỗng nhiên lao ra một linh hồn, nhắm thẳng vào Diệp Hạo Sơ.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ca cảm giác được điều bất thường đột nhiên quỳ xuống, giây tiếp theo cậu ta mạnh mẽ dập đầu lạy linh hồn thể của Uông Tàng Hải một cái.

Động tác bất thình lình của Tiểu Ca khiến Uông Tàng Hải sững sờ tại chỗ.

Thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ trở tay lấy ra ấn Phát Khâu Thiên Quan, ấn trực tiếp lên linh hồn Uông Tàng Hải.

Trên linh hồn mà người khác không nhìn thấy được, mấy chữ lớn "THIÊN QUAN BAN PHÚC, BÁCH VÔ CẤM KỴ" như bàn ủi nung đỏ in thẳng lên đó.

Ngay sau đó linh hồn Uông Tàng Hải cũng tan biến theo.

Thi thể Uông Tàng Hải giờ khắc này cũng tăng tốc biến mất, cho đến khi hoàn toàn phiêu tán.

Ngay sau đó, chiếc Hộp Cửu Chuyển từ trong thi thể rơi ra, may mà Tiểu Ca nhanh mắt nhanh tay đưa tay đỡ được.

Nếu không phải có Tiểu Ca, khéo Diệp Hạo Sơ đã bị nổ chết rồi.

Diệp Hạo Sơ phản ứng lại, mồ hôi lạnh toát ra, sao lại quên mất cái Hộp Cửu Chuyển này chứ, may mà có Tiểu Ca, không thì hắn lãnh cơm hộp (chết) rồi.

"Cảm ơn nhé, Tiểu Ca." Diệp Hạo Sơ cảm kích nói.

"Không cần cảm ơn." Tiểu Ca mặt không cảm xúc, nhưng nụ cười nơi khóe miệng đã bán đứng cậu ta.

Vì cùng sở hữu huyết mạch đặc thù, Tiểu Ca có một loại cảm giác thân thiết tự nhiên đối với Diệp Hạo Sơ.

Sau đó trong đầu Diệp Hạo Sơ vang lên tiếng Hệ thống.

"Tích!

Chuyển đổi năng lượng thành công, chúc mừng túc chủ huyết mạch Thanh Long toàn diện tăng lên (Long Hóa)." Long Hóa: Khiến một bộ phận cơ thể túc chủ thực hiện Long Hóa trong 5 phút.

Ngầu đét!

Kèo này không lỗ, tuy chỉ Long Hóa trong thời gian ngắn, nhưng thế cũng phi thường lợi hại rồi.

Hắn cảm giác nồng độ huyết mạch hiện tại cao hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Lúc này những người khác mới phản ứng lại.

Hai cô gái vội vàng dựa sát vào bên cạnh Diệp Hạo Sơ, Hoắc Linh hỏi: "Diệp đại ca, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" "Không có gì, vừa nãy có thứ dơ bẩn, giờ thì ổn rồi." Diệp Hạo Sơ nhàn nhạt nói.

"Ồ!" Mấy người đều biết vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng Diệp Hạo Sơ không muốn nói, bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Ngược lại Tiểu Ca nhìn Diệp Hạo Sơ thật sâu.

Người khác không thấy, nhưng Tiểu Ca thì thấy rõ, đặc biệt là thấy Diệp Hạo Sơ lấy ra ấn Phát Khâu Thiên Quan trấn áp linh hồn Uông Tàng Hải.

Tiểu Ca tuy cũng thuộc dòng dõi Phát Khâu, nhưng cậu ta chỉ có thể xưng là Phát Khâu Trung Lang Tướng, chỉ người sở hữu ấn Phát Khâu Thiên Quan mới có thể xưng là Phát Khâu Thiên Quan.

"Đúng rồi, chúng ta vào mộ lâu như vậy, Tam Tỉnh và Liên Hoàn rốt cuộc đi đâu rồi?" Trần Văn Cẩn lúc này mới nhớ ra.

Diệp Hạo Sơ nói: "Hai người họ chắc đã ra ngoài từ sớm rồi." Diệp Hạo Sơ biết, sau lần Hải Đáy Mộ này, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hẳn là đã bắt đầu bố cục, diễn vai của nhau để đối kháng với "Nó" và Uông gia, âm thầm thực hiện các hoạt động bí mật.

"Cái gì!

Sao cậu biết?" "Cái này cô không cần biết, chúng ta theo đường cũ trở về đi." Diệp Hạo Sơ nói xong liền đi theo đường cũ.

"Diệp Hạo Sơ, cậu có ý gì?

Cậu đứng lại cho tôi." Trần Văn Cẩn thấy Diệp Hạo Sơ bỏ đi, tức giận dậm chân.

Hoắc Linh đi lên an ủi: "Chị Văn Cẩn, Diệp đại ca cũng không có ý gì khác đâu, chúng ta mau về thôi." Trần Văn Cẩn nghe vậy bất đắc dĩ gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền hỏi: "Tiểu Linh, em không phải là thích tên Diệp Hạo Sơ đó chứ?

Chị nói cho em biết nhé, em hiểu gì về hắn ta chưa?

Tên kia thối rắm như vậy, coi chừng đến lúc đó bị hắn bắt nạt." Hoắc Linh nghe vậy đỏ mặt nói: "Mới không có đâu, Diệp đại ca mới không phải người như vậy." "Em đó, cái gì cũng tốt, chỉ là quá ngây thơ rồi." Trần Văn Cẩn bất lực nhìn Hoắc Linh, cô biết cô em gái này

e rằng đã trao tim cho Diệp Hạo Sơ rồi.

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca đều là chuyên gia về cơ quan, nên mấy người rất nhanh đã tìm được nhĩ thất lúc đi vào, bơi ra ngoài.

Khi bọn họ bơi ra, lại nghe thấy tiếng hát quỷ mị của Cấm Bà.

Diệp Hạo Sơ ra hiệu tay cho mấy người đi trước, đợi hắn trên thuyền.

Mấy người nhìn thấy thế, vội vàng bơi lên trên, bọn họ biết ở đây không giúp được gì cho Diệp Hạo Sơ, tốt nhất đừng thêm phiền phức.

Tiểu Ca do dự một chút rồi cũng rời đi, cậu ta tin tưởng Diệp Hạo Sơ có thể đối phó được Cấm Bà.

Thấy mọi người rời đi, Diệp Hạo Sơ quay đầu liền thấy một người phụ nữ tóc xõa ngang vai, gương mặt trắng bệch dị thường đang cười với mình.

Nhìn dáng vẻ là muốn giữ mình lại đây vĩnh viễn.

"Bà nội nó, đánh chủ ý lên người tiểu gia, tao thấy mày chán sống rồi." Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ.

Thấy Cấm Bà càng ngày càng gần, Diệp Hạo Sơ trực tiếp kích hoạt sức mạnh huyết mạch (Long Hóa).

Cánh tay Diệp Hạo Sơ lập tức phủ đầy vảy rồng màu xanh, hai tay cũng biến thành long trảo, dị thường uy vũ.

Cấm Bà bị sự biến hóa đột ngột của Diệp Hạo Sơ dọa cho sững sờ tại chỗ.

Diệp Hạo Sơ nhân lúc Cấm Bà ngẩn ngơ, hai móng vuốt chộp tới cơ thể nó.

Cấm Bà cảm giác được nguy hiểm trí mạng nhưng đã muộn, bị Diệp Hạo Sơ một vuốt cào nát.

Chương 34

Cấm Bà tan biến, Diệp Hạo Sơ đang cảm thán sự mạnh mẽ sau khi Long Hóa, thế mà một vuốt đã giết chết Cấm Bà, thì trong đầu vang lên tiếng Hệ thống.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết Cấm Bà, thưởng: Chủy thủ Bách Tịch (Long Lân)!" Truyền thuyết kể rằng chủy thủ Long Lân Bách Tịch là mảnh thần thiết còn sót lại khi Âu Dã Tử rèn kiếm Cự Khuyết, được chế tạo thành chủy thủ Long Lân.

Con dao này vô cùng sắc bén, chủ yếu dùng để xử tử những tội phạm trọng tội của triều đình.

Trong tứ đại chủy thủ thời cổ đại, nó được gọi là thanh đao tử hình tàn khốc nhất.

Không tệ, có thể giữ lại làm con bài tẩy.

Diệp Hạo Sơ bơi lên mặt biển, thấy con thuyền lúc đến vẫn đang đậu ở đó, hắn thở phào nhẹ nhõm, bơi qua.

Diệp Hạo Sơ vừa tới gần, trên thuyền đã truyền đến tiếng hô kinh hỉ.

Chỉ thấy Hoắc Linh đứng bên mạn thuyền phấn khích vẫy tay, một lát sau Trần Văn Cẩn, Tề Vũ và cả Ngô Tam Tỉnh cũng chạy ra.

Lên thuyền xong, Diệp Hạo Sơ còn chưa kịp nói chuyện, Hoắc Linh đã ôm chầm lấy hắn, trực tiếp òa khóc nức nở trong lòng hắn.

Diệp Hạo Sơ hơi nghệch mặt ra, hắn bình sinh sợ nhất là con gái khóc, Hoắc Linh làm thế này khiến hắn chân tay luống cuống thật.

Cơ thể hơi cứng ngắc, Diệp Hạo Sơ liếc nhìn Trần Văn Cẩn đang dửng dưng bên cạnh, lúc này mới ôm Hoắc Linh vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô để an ủi.

"Được rồi, anh không phải đã về rồi sao!" Diệp Hạo Sơ lại nhìn sang Ngô Tam Tỉnh, biết rõ còn cố hỏi: "Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn cùng xuống mộ với ông đâu rồi?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy có chút xấu hổ, sắc mặt không tốt lắm nói: "Là tôi có lỗi với mọi người, nhưng tốt nhất cứ rời khỏi đây trước đã!

Liên Hoàn chết rồi, tôi cũng không biết phải ăn nói với người nhà cậu ấy thế nào." Trần Văn Cẩn nghe vậy trừng mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Ngô Tam Tỉnh, chuyện này ông muốn trách ai?

Nếu không phải các người tự tư tự lợi xuống mộ, thì có xảy ra chuyện như vậy không?

Ông nên thấy may mắn là chúng ta không chết ở trong đó, nếu không ông không chỉ phải giải thích với mỗi Giải gia đâu!" Lúc này Trần Văn Cẩn thất vọng tột cùng về Ngô Tam Tỉnh, cô không ngờ Ngô Tam Tỉnh là người như vậy, phát hiện bảo tàng liền muốn chiếm làm của riêng, đến đồng đội cũng có thể vứt bỏ một bên.

Nhưng Trần Văn Cẩn không nói thêm nữa, mà quay sang mọi người: "Đã người về đông đủ rồi, vậy chúng ta nhổ neo quay về thôi." "Chuyện ngày hôm nay quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Tôi cho rằng ngôi mộ dưới đáy biển này cực kỳ nguy hiểm, không thích hợp để khai quật, cho nên tôi kiến nghị cuộc khảo cổ lần này kết thúc tại đây.

Quay về tôi sẽ viết báo cáo giao cho cấp trên." Ngô Tam Tỉnh nghĩ thầm chắc chắn Trần Văn Cẩn thất vọng về mình lắm!

Nhưng nghĩ đến kế hoạch đối kháng Uông gia, ông ta cũng không

còn lựa chọn nào khác.

Lúc này Tiểu Ca lên tiếng đầu tiên: "Tôi đi nghỉ trước!" Thấy Tiểu Ca rời đi, mọi người cũng nhất thời phân tán cáo từ, rất nhanh thuyền lại nhổ neo.

Những người thoát ra từ Hải Đáy Mộ gồm: Diệp Hạo Sơ, Tiểu Ca, Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn, Tề Vũ.

Đương nhiên còn có Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, cùng với Uông Thành luôn ẩn trong bóng tối.

Diệp Hạo Sơ thấy mọi người đi hết, lúc này mới cười nói với Hoắc Linh: "Được rồi, đừng khóc nữa.

Khóc nữa là xấu gái đấy." Lời Diệp Hạo Sơ vừa dứt, Hoắc Linh bỗng ngẩng đầu hôn lên môi Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ ban đầu chưa phản ứng kịp, con bé này thế mà lại chủ động dâng tận miệng sao?

Giây tiếp theo, hắn liền phản khách vi chủ, bắt đầu công lược cô em non nớt này.

Vài phút sau hai người mới tách ra, một sợi chỉ bạc đứt đoạn giữa khoảng không.

Khoảnh khắc này, mặt Hoắc Linh đỏ bừng.

Lúc nãy còn chưa thấy ngại, giờ thì không dám ở lại đây nữa, đỏ mặt chạy về phía khoang thuyền.

Diệp Hạo Sơ nhìn bóng lưng Hoắc Linh cười cười, sau đó nhìn lên bầu trời.

Lúc này đang là đêm đen, nhìn bầu trời đầy sao, Diệp Hạo Sơ chấn động.

Đây là?

Ánh mắt hắn nhìn kỹ một lượt từ trước ra sau, từ nam sang bắc.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao mộ dưới đáy biển lại ở chỗ này.

Nơi này có năm mươi tinh đồ cùng xuất hiện, e rằng đây cũng là một trong những bí mật của Hải Để Thiên Cung?

Tiếc là hắn chưa ngộ được thiên chữ "Không" trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đối với mộ dưới đáy biển này chung quy cũng chỉ biết một mà không biết hai.

Đợi ngày nào đó ngộ được chữ "Không", nhất định hắn sẽ quay lại đây tham ngộ bí mật của tinh đồ.

Đường về coi như yên ổn, có điều Diệp Hạo Sơ lại không tìm được cơ hội ra tay nữa.

Hoắc Linh dường như nhận ra tâm tư xấu xa của Diệp Hạo Sơ, mấy ngày nay cô nàng toàn ngủ ở phòng Trần Văn Cẩn.

Về đến bờ, mọi người lại lên tàu hỏa đi Bắc Bình.

Ngô Tam Tỉnh thì mang theo thi thể Giải Liên Hoàn giả ở khách sạn đợi người đến tiếp ứng.

Dù sao thi thể không thể mang lên tàu hỏa, ông ta chỉ có thể tìm người đến chở, ông ta buộc phải mang thi thể Giải Liên Hoàn giả về nhà giao phó.

Chỉ có như vậy mới lừa được người Uông gia và "Nó", sau này mới có thể bố cục.

Nhưng cứ nghĩ đến ông già nhà mình, ông ta cảm giác cả người không ổn chút nào.

Còn về Tiểu Ca, hành tung của cậu ta càng thần bí hơn, vừa lên bờ đã đi mất, cậu ta để lại địa chỉ Trương Gia Cổ Lâu cho nhóm Trần Văn Cẩn, đi cực kỳ tiêu sái.

Diệp Hạo Sơ, Tề Vũ và hai cô gái thì ngồi khoang giường nằm mềm đi Bắc Bình.

Tuy là giường mềm nhưng thực ra cũng chẳng thoải mái lắm.

Sắp đến Bắc Bình, Hoắc Linh gọi riêng Diệp Hạo Sơ vào nhà vệ sinh trên tàu hỏa.

Diệp Hạo Sơ cạn lời nói: "Tiểu Linh, chẳng lẽ em muốn làm ở đây à?" Hoắc Linh nghe vậy trừng mắt, đỏ mặt nói: "Nghĩ cái gì thế?

Em có chuyện muốn nói với anh!" Diệp Hạo Sơ nghe xong vẻ mặt đầy nghi ngờ: "Chuyện gì không thể nói ở bên ngoài?

Chỗ này mùi quá." Hoắc Linh chớp chớp mắt, quả thực, đây đúng là không phải chỗ nói chuyện, mỗi lần hít thở đều ngửi thấy mùi gây ngạt thở.

Nhưng lời tiếp theo cô sợ người khác nghe thấy.

Vạn nhất bị nghe thấy, cô còn sống thế nào được?

"Diệp...

Diệp đại ca, lát nữa xuống xe, anh có thể cùng em về nhà một chuyến không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy ngẩn ra, đây là muốn về Hoắc gia sao?

Kể cả với tâm thái của Diệp Hạo Sơ, lúc này cũng có chút căng thẳng.

Hơn nữa bây giờ ra mắt phụ huynh liệu có sớm quá không?

Diệp Hạo Sơ đang nghĩ ngợi, Hoắc Linh bỗng nắm lấy tay hắn, căng thẳng nói: "Diệp đại ca, anh không chịu à?" Diệp Hạo Sơ nhìn Hoắc Linh một tay nắm tay mình, một tay giữ chốt cửa, hắn sững sờ.

Đây là có âm mưu gì à?

“Nếu anh không chịu thì em định làm gì?” Hoắc Linh đỏ mặt, nhưng lại nghiêm túc nhìn Diệp Hạo Sơ nói: “Nếu Diệp đại ca không chịu, em sẽ mở cửa hét lên là anh phi lễ.” Á đù, còn có thao tác này nữa?

“Em nói thế, chẳng lẽ muốn tống anh vào tù?” Hoắc Linh thấy Diệp Hạo Sơ biến sắc, vội vàng giải thích: “Không đâu, không đâu, chỉ cần em không kiện anh, anh sẽ không sao cả.” Diệp Hạo Sơ vốn đã có ý với Hoắc Linh, nghe vậy cũng không từ chối, rốt cuộc đồng ý, nhưng lại trêu chọc: “Ra mắt thì không vấn đề gì, nhưng em gài anh thế này, còn bắt anh ngửi mùi lâu như vậy, cũng phải có chút biểu thị gì chứ?

Đã em nói anh phi lễ em, nói cho em biết, chuyện này không phải một nụ hôn là giải quyết được đâu.” Hoắc Linh mặt lại đỏ bừng, nhưng cô cũng không nghĩ đến chuyện từ chối, đuối lý lại sợ Diệp Hạo Sơ giận, cô nhắm mắt lại.

Thấy thế, Diệp Hạo Sơ lại bật cười, búng trán cô một cái cái bốp, nói: “Nghĩ gì thế?

Cho dù muốn bồi thường cũng không thể ở đây được, chỗ này hôi hám làm gì có tình điệu.” Hoắc Linh xấu hổ, vội vàng mở cửa nhà vệ sinh.

Cô không dám ở lại nữa, sợ ở thêm chút nữa thì không còn mặt mũi gặp người.

Nhưng cửa nhà vệ sinh vừa mở ra, cửa đã truyền đến tiếng hô ngạc nhiên.

“Ách ~ hai người đây là...?” Hoắc Linh trừng mắt nhìn Tề Vũ, uy hiếp nói: “Cậu không nhìn thấy gì hết, nếu không cậu biết hậu quả đấy.” Hoắc Linh nói xong quay người chạy biến, chỉ để lại hai người đàn ông.

Tề Vũ vẻ mặt ngáo ngơ lẩm bẩm: “Thời buổi này người bị bắt gian lại kiêu ngạo thế à?” Diệp Hạo Sơ nghe vậy mặt đen lại, nhìn hắn với ánh mắt không thiện cảm.

Thấy Diệp Hạo Sơ, Tề Vũ mới phản ứng lại, chỗ này còn có chính chủ.

Hắn vội vàng cười gian nói: “Diệp ca, vẫn là anh biết chơi, trên tàu hỏa mà cũng làm cái đó được!

Có điều hai người chọn chỗ này không thấy có mùi à?” “Thực sự không được thì em có thể kéo Văn Cẩn ra ngoài đi dạo, trả lại không gian riêng cho hai người!” Diệp Hạo Sơ mặt càng đen hơn, trực tiếp nói: “Tao thấy thằng nhãi mày ngứa da rồi, hay là hôm nào tao ghé nhà mày làm khách?

Hảo hảo chỉ đạo võ công cho mày?” “Á...

Chương 35

Diệp, Diệp ca, thế thì không làm phiền anh, anh cứ nghỉ ngơi đi ạ.” Tề Vũ nghe xong mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Sau đó tàu hỏa cuối cùng cũng đến Bắc Bình, Trần Văn Cẩn và Tề Vũ chào Diệp Hạo Sơ rồi về gia tộc của mình.

Vì sự xuyên không của Diệp Hạo Sơ, nhóm Trần Văn Cẩn không bị “Nó” đút đan dược Thi Miết, đều bình an trở về.

Điều này khiến Diệp Hạo Sơ rất tò mò, kịch bản sau này sẽ phát triển thành dạng gì.

Diệp Hạo Sơ xuống tàu, nhà cũng chưa về đã bị Hoắc Linh kéo đi.

Diệp Hạo Sơ cạn lời: “Chị gái à, gọi em bằng chị được chưa?

Cho dù em sợ anh chạy mất, không cho anh về nhà, thì chúng ta cũng không thể đi đến nhà em trong bộ dạng này được?

Em nhìn xem bộ quần áo chúng ta đang mặc, còn cả vẻ phong trần mệt mỏi này, đến cửa có ra dáng không?” Nói đến đây, Diệp Hạo Sơ ghé vào tai Hoắc Linh trêu chọc thì thầm: “Hay là chúng ta thuê phòng tắm rửa một chút rồi hẵng về!” “Ừm ~ anh nói cũng có lý.” Diệp Hạo Sơ vốn tưởng Hoắc Linh sẽ từ chối, không ngờ cô nàng lại đồng ý.

Diệp Hạo Sơ đang tưởng tượng chuyện tốt đẹp thì Hoắc Linh lập tức cắt đứt ảo tưởng của hắn.

“Diệp đại ca, em đi mua quần áo cho anh trước, sau đó em đợi anh ở cửa khách sạn.” Tôi đã nói mà, gái thời đại này đâu có dễ tán như vậy?

Nhất là ở bên ngoài họ càng không có cảm giác an toàn.

Được rồi!

Vẫn là thành thật tắm rửa thôi.

Sau đó hai người đi cửa hàng quần áo mua một bộ, thuê phòng tắm rửa xong xuôi mới bắt xe đến Hoắc gia.

Hoắc gia tuy là người ngoại lai, nhưng bao năm qua đi, ở Bắc Bình phát triển cũng không tệ.

Cái sân này quá khí phái, tứ hợp viện của Diệp Hạo Sơ căn bản không so được, ở cửa có hai chữ lớn Hoắc Gia vô cùng hoành tráng.

Lúc này người gác cổng nhìn thấy Hoắc Linh liền hô to: "Tiểu thư đã về!" Người gác cổng hô xong đã chạy đến bên cạnh Hoắc Linh, giúp Hoắc Linh và Diệp Hạo Sơ xách hành lý.

Lúc này, một người gác cổng bỗng nhiên nói: "Vị tiên sinh này, thanh đao trên người ngài xin giao cho tôi bảo quản giúp." "Sao thế, Hoắc gia các người còn có quy củ đến cửa phải nộp vũ khí à?" Thấy Diệp Hạo Sơ hiểu lầm, người nọ vội vàng nói: "Tiểu nhân không có ý đó, tôi chỉ muốn giúp ngài bảo quản tạm thời thôi." Hoắc Linh thấy cảnh này hơi nhíu mày nói: "Các người lui xuống đi, vũ khí để anh ấy tự giữ." Hoắc Linh biết Hắc Kim Cổ Đao lợi hại và hiếm có thế nào, Diệp Hạo Sơ còn chưa cho cô sờ vào, nói gì đến giao cho người khác.

Hoắc Tiên Cô lúc này vẫn chưa thành bà lão, sắp 50 tuổi rồi nhưng bảo dưỡng không tệ, nhìn cũng chỉ như hơn 30.

Bà ta đang ngồi ở sảnh đường đợi nhóm Hoắc Linh.

Hai người đi vào, Hoắc Tiên Cô liếc nhìn Diệp Hạo Sơ trước, lúc này mới mở miệng: "Mời vị tiểu ca này ngồi." Hoắc Tiên Cô dứt lời, liền có người tiến lên mời Diệp Hạo Sơ ngồi.

Diệp Hạo Sơ cũng không khách sáo, nói cảm ơn rồi ngồi xuống.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy bên cạnh Hoắc Tiên Cô có một bé gái, bé gái tầm ba bốn tuổi mi thanh mục tú, đang mở to đôi mắt rụt rè nhìn hắn.

Diệp Hạo Sơ biết, đây có khả năng chính là đương gia tương lai của Hoắc gia - Hoắc Tú Tú.

Tiếc là lần này đến vội, không mang kẹo, nếu không khéo lại lừa được một đứa bé gái.

Nếu Hoắc Linh biết hắn nghĩ như vậy, chắc sẽ nói: Em coi anh là bạn trai, anh lại muốn làm cháu rể em!

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ không kìm được nhớ đến cô nhóc Doãn Nam Phong, quả nhiên, dù là Hoắc gia hay Doãn gia đều sản xuất mỹ nữ chất lượng cao!

Lúc này Hoắc Linh nói với Hoắc Tiên Cô vài câu, rồi bắt đầu kể về Diệp Hạo Sơ, biểu cảm hơi hưng phấn trên mặt cùng dáng vẻ thao thao bất tuyệt khiến Hoắc Tiên Cô kín đáo nhíu mày.

Hoắc Tiên Cô bỗng nhiên lên tiếng: "Được rồi Linh Nhi, con về phòng tắm rửa trước đi, nhìn bộ dạng phong trần này của con, mẹ nhìn mà xót." Hoắc Linh vừa định nói thêm gì đó, Hoắc Tiên Cô lại ngắt lời: "Đi tắm rửa đi, lát nữa còn cùng nhau ăn cơm." "Vâng ạ." Hoắc Linh miễn cưỡng mím môi.

Hoắc Linh liếc nhìn Diệp Hạo Sơ, cô không ngốc, cô có thể nhìn ra mẹ mình muốn nói chuyện riêng với Diệp Hạo Sơ.

Hoắc Linh đi rồi, Hoắc Tiên Cô mới mở miệng: "Tiểu ca tên là Diệp Hạo Sơ nhỉ, không biết trong nhà làm nghề gì?" Diệp Hạo Sơ cười cười: "Nhà tôi không có ai, chỉ có mình tôi, tự mình làm chút buôn bán đồ cổ." Hoắc Tiên Cô nghe xong, hài lòng nhìn Diệp Hạo Sơ.

Không tệ, nhà không có ai, vậy chẳng phải sau này có thể để hắn ở rể Hoắc gia sao?

Quan trọng là người này còn là người đàn ông con gái mình thật lòng thích.

"Tiểu Diệp à, tôi gọi cậu như vậy được không?" "Bà cứ tự nhiên." "Vậy được, Tiểu Diệp à, cậu biết Hoắc gia chúng tôi không?" Hoắc Tiên Cô hỏi.

"Biết, đệ thất môn trong Lão Cửu Môn - Hoắc gia." "Cậu biết là tốt, tôi có thể đồng ý cho cậu và Tiểu Linh ở bên nhau, nhưng tiền đề là cậu phải ở rể Hoắc gia chúng tôi." Diệp Hạo Sơ nghe vậy sắc mặt biến đổi, chuyện này sao có thể, hắn là một thằng đàn ông sao có thể đi ở rể Hoắc gia, đây không phải nhắm mắt nói bừa sao!

"Hoắc đương gia, chuyện này e rằng tôi không thể đồng ý, tôi còn phải lo hương hỏa cho Diệp gia nhà tôi." Hoắc Tiên Cô nghe vậy nụ cười trên mặt biến mất, nghiêm túc nói: "Vậy tôi sẽ không đồng ý cho cậu và Linh Nhi ở bên nhau.

Cậu đi đi, sau này đừng gặp Linh Nhi nữa." "Hoắc đương gia, đây là muốn đuổi tôi đi sao?

Vậy chuyện này không do bà quyết định được đâu." Diệp Hạo Sơ lúc này nụ cười trên mặt cũng biến mất, lạnh lùng nói.

"Thì đã sao, người đâu, tiễn khách!" Hoắc Tiên Cô đứng dậy ra lệnh cho thủ hạ.

Người Hoắc gia nghe thấy lệnh Hoắc Tiên Cô đều vây lại, trong đó một người chỉ vào Diệp Hạo Sơ quát: "Thằng ranh, cút đi!" "Mẹ, chuyện gì vậy?" Hoắc Linh tắm rửa thay quần áo xong đi xuống, thấy người Hoắc gia vây quanh Diệp Hạo Sơ đông như vậy liền vội vàng chạy tới.

“Linh Nhi, chuyện này con đừng quản, hôm nay mẹ nhất định phải cho thằng nhãi này một bài học.” “Mẹ, mọi người có phải có hiểu lầm gì không?

Chúng ta có thể ngồi xuống cùng thương lượng mà!” Sau đó chỉ nghe thấy “Rầm” một tiếng, gã người Hoắc gia lúc nãy chỉ vào mặt Diệp Hạo Sơ bị đá bay ra ngoài, nằm rạp trên đất ngất xỉu.

“Được lắm thằng ranh, là con nhà võ, để tao tiếp mày.” Một người đàn ông trung niên lên tiếng.

“Ông còn chưa đủ trình, các người cùng lên đi.” Diệp Hạo Sơ nhìn người trung niên, lắc đầu nói.

“Đáng ghét, dám coi thường bọn tao!” “Xem hôm nay tao có dạy cho thằng ranh này làm người không.” “Đúng, hôm nay xem tao có đánh chết nó không.” Sau đó mười mấy người Hoắc gia bao vây Diệp Hạo Sơ, lao vào tấn công.

Chỉ thấy Diệp Hạo Sơ ở trong đám người, một quyền một chú bé, chưa đến 5 phút, đám người Hoắc gia này toàn bộ đều ngã xuống đất rên rỉ không dậy nổi.

“Hừ, các hạ hảo thân thủ.” Hoắc Tiên Cô sầm mặt, bà ta biết hôm nay không làm gì được Diệp Hạo Sơ.

Mười mấy người này ở Hoắc gia tuy thực lực không tính là đỉnh tiêm, nhưng người nào cũng có thân thủ không tệ.

Người có thể đánh ngã bọn họ trong vòng 5 phút Hoắc Tiên Cô không phải chưa từng gặp, nhưng đánh ngã dễ dàng như vậy, chứng tỏ tên nhóc Diệp Hạo Sơ này thực lực phi thường mạnh.

“Hoắc đương gia, không cẩn thận ra tay hơi nặng, hy vọng bà đừng trách nhé?” Diệp Hạo Sơ cười rạng rỡ, cứ như thể người vừa đánh ngã bọn họ không phải là hắn vậy.

“Rất tốt, cậu có tư cách ở bên cạnh Linh Nhi, sau này hy vọng cậu đối xử tốt với nó, đừng để tôi thất vọng.” Hoắc Tiên Cô trầm mặc một chút, đột nhiên mở miệng nói.

“Không cần bà nói, tôi cũng sẽ làm thế.” “Mẹ, mẹ nói gì thế!” Hoắc Linh nghe vậy mặt đỏ bừng.

Sau đó mọi người ăn cơm tại Hoắc gia, Diệp Hạo Sơ lúc này mới nói: “Tiểu Linh, Hoắc đương gia, nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép đi trước, tôi còn một số việc quan trọng cần làm.” “Vâng, Diệp đại ca, anh đi đi, nhớ làm xong việc thì đến tìm em nhé!” Diệp Hạo Sơ gật đầu: “Nhiều nhất là 2 tháng tôi sẽ quay lại.” “Vậy em đợi Diệp đại ca về.” Sau đó Diệp Hạo Sơ cáo từ Hoắc gia, Hoắc Linh nhìn bóng lưng Diệp Hạo Sơ đến xuất thần.

“Được rồi, người cũng đi rồi, còn nhìn nữa!

Đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà mà!” Hoắc Tiên Cô chua chát nói.

“Mẹ ~” Lúc này Hoắc Tiên Cô nhìn cái Mạc Kim Phù trên cổ con gái hỏi: “Thứ này con lấy ở đâu ra?” “À, mẹ nói cái này hả?

Là Diệp đại ca lo em xuống mộ nguy hiểm, nên tặng cho em phòng thân.” Hoắc Linh sờ sờ Mạc Kim Phù, vẻ mặt hạnh phúc nói.

Hoắc Tiên Cô nhìn thật sâu vào cái Mạc Kim Phù.

Không sai, là đồ thật.

Thằng nhóc kia thế mà lại tặng thứ quý giá như vậy cho Linh Nhi, xem ra nó thật lòng với con bé.

Vậy sau này ta gả Linh Nhi cho nó thì có sao đâu.

Hy vọng sau này nó có thể bảo vệ tốt cho Linh Nhi.

Hoắc Tiên Cô sau đó ánh mắt phức tạp nhìn lên bầu trời, không

biết đang nghĩ gì.

Diệp Hạo Sơ từ nhà họ Hoắc trở về, liền ở nhà nghỉ ngơi hai ngày chẳng đi đâu cả.

Hôm nay vừa tạnh một trận mưa lớn, Bắc Bình sau cơn mưa cuối cùng cũng trở nên mát mẻ.

Nhàn rỗi vô sự, Diệp Hạo Sơ định đi thăm đám Hồ Bát Nhất.

Phan Gia Viên hôm nay người không ít, cửa hàng đồ cổ của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng tấp nập khách khứa.

Lúc Diệp Hạo Sơ đến, Đại Kim Nha đang bàn chuyện ở bên kia, còn Bàn Tử thì đang chào mời một người bạn ngoại quốc.

Hắc, tên Bàn Tử này mà cũng làm sale được cơ à?

Diệp Hạo Sơ bước vào cửa, liếc mắt liền thấy Hồ Bát Nhất đang đứng một bên, hắn đi tới cũng chẳng khách sáo mà ngồi xuống luôn. "Hê, Lão Hồ, cửa hàng đồ cổ của các cậu làm ăn được đấy chứ, đông khách ghê." Hồ Bát Nhất nhìn thấy là Diệp Hạo Sơ thì ngẩn ra, cười nói: "Cũng tạm!

Lão Diệp, cậu về rồi à?

Thế nào?

Chương 36

Mọi chuyện thuận lợi chứ?" "Cũng được, khá thuận lợi.

Cậu và Bàn Tử thế nào?" "Bọn tôi á?

Bọn tôi cũng vẫn thế, chỉ là ngày tháng trôi qua nhàn rỗi quá." Hồ Bát Nhất sau đó nhìn quanh một lượt thấy không có người, mới nhỏ giọng nói: "Lão Diệp, lần này đi cái mộ dưới đáy biển kia có thu hoạch gì không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy bèn nói: "Ở đó chẳng có thứ gì giá trị, tôi chỉ mang về một cuốn sách lụa vàng, lát nữa đi tìm Đại Kim Nha xem thử." Hồ Bát Nhất nghe xong gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì, lập tức ánh mắt nghiêm túc hẳn lên: "Lão Diệp, cậu theo tôi vào trong một lát." Diệp Hạo Sơ hơi sững sờ, nhưng vẫn đi theo Hồ Bát Nhất.

Sau khi hai người vào gian trong, Hồ Bát Nhất mới mở miệng: "Lão Diệp, trên người cậu có phải hay không cũng mọc thêm một cái hình xăm con mắt?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền hiểu ngay ý tứ của Hồ Bát Nhất, nói: "Trên người tôi không có, trên người cậu và Bàn Tử đều có phải không!" Hồ Bát Nhất không thể tin nổi nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, sao cậu biết?" "Đó là vì những người từng đến Tinh Tuyệt cổ thành đều sẽ bị nguyền rủa.

Mà con mắt này chính là biểu tượng của lời nguyền." Diệp Hạo Sơ giải thích. "Không đúng, Lão Diệp, thế sao cậu lại không sao?" "Huyết mạch của tôi đặc thù, cho nên lời nguyền vô dụng với tôi." Lúc này Hồ Bát Nhất mới vỡ lẽ, thảo nào đám cương thi lông đỏ hay lũ rắn quái dị kia lại sợ máu của Lão Diệp đến thế, hóa ra là do nguyên nhân huyết mạch đặc thù. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều, cũng sắp đến giờ cơm rồi, đi ăn lẩu dê nhúng không?" Lúc này Diệp Hạo Sơ đề

nghị. "Được, vậy gọi cả Bàn Tử và Lão Kim cùng đi." Sau đó hai người ra ngoài ngồi một lát, mắt thấy khách trong cửa hàng đồ cổ đều đã đi hết, bốn người mới kéo nhau sang quán lẩu dê nhúng.

Bốn người tới quán lẩu, vừa ngồi xuống, Đại Kim Nha gọi hai két bia xong, Bàn Tử liền mở miệng: "Tôi bảo này Lão Diệp, cậu sao vừa đến đã thì thầm to nhỏ với Lão Hồ thế?

Sao hả?

Còn có chuyện gì giấu giếm anh em phải không?

Chúng ta chính là huynh đệ vào sinh ra tử đấy nhé?" "Bàn Tử, không phải Lão Diệp muốn nói nhỏ với tôi, là tôi tìm Lão Diệp hỏi chuyện cái hình con mắt trên lưng chúng ta." Bàn Tử nghe xong liền biết chuyện gì, vội vàng hỏi: "Đúng, nhắc tới chuyện này Lão Diệp cậu xem giúp bọn tôi, cái của nợ này làm sao mới giải trừ được?" Diệp Hạo Sơ cười cười, nói: "Cái này cũng đơn giản, chỉ cần tìm được Mộc Trần Châu là có thể giải trừ lời nguyền." "Lão Diệp, thế cái Mộc Trần Châu gì đó tìm ở đâu?

Bọn tôi đều không biết nó ở chỗ nào?" Bàn Tử hỏi. "Mộc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương tại Vân Nam, nhưng chỗ đó cực kỳ hung hiểm.

Đúng rồi, lần trước sau khi tôi đi mộ đáy biển, Tân Nguyệt Phạn Điếm có gửi Kỳ Lân Kiệt đến không?" "Kỳ Lân Kiệt?" Hồ Bát Nhất trong lòng khẽ động, nói: "Tôi suýt quên mất, Lão Diệp, ngày thứ hai sau khi cậu đi mộ đáy biển, Tân Nguyệt Phạn Điếm liền phái người đưa tới." "Đúng rồi Lão Diệp, cái Kỳ Lân Kiệt này là món đồ chơi gì thế?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi. "Kỳ Lân Kiệt này thực ra là nhựa cây huyết rồng ngưng tụ mà thành, là một vị thuốc đông y danh quý." "Nhưng thuốc này có một tác dụng vô cùng đặc thù chính là hun xác chết.

Người cổ đại có một tập tục, sau khi chết sẽ đặt một miếng Kỳ Lân Kiệt lên rốn thi thể rồi cùng nhập liệm.

Kỳ Lân Kiệt này có thể tiêu trừ âm khí trên thi thể, làm chậm quá trình thối rữa, mà khi thối rữa cũng sẽ không chiêu dụ giòi bọ." "Cho nên sau này có cơ hội thì các cậu có thể lục lọi trên mấy cái xác cổ." "Gì cơ, Lão Diệp, cậu nói cái Kỳ Lân Kiệt này là thứ ở trên lỗ rốn xác chết á?" Vương Bàn Tử nghe xong vẻ mặt đầy ghét bỏ. "Thế Lão Diệp cậu mua thứ này làm gì, không phải là muốn ăn chứ?

Cậu thật đúng là khẩu vị nặng!

Thứ ở trên lỗ rốn xác chết mà cũng dám hạ miệng, oẹ ~" Nhìn cái dạng vẻ ghét bỏ của Bàn Tử, mặt Diệp Hạo Sơ đen lại.

Mẹ kiếp, Bàn Tử không nói thì hắn chưa thấy gì, giờ hắn thật sự muốn đấm cho Bàn Tử một trận, quá tức người. "Tử Bàn Tử, cậu thì biết cái gì, người ăn Kỳ Lân Kiệt, máu có thể xua đuổi côn trùng trừ tà, bách độc bất xâm, niên đại càng lâu đời hiệu quả càng mạnh." Nghe đến đây, Bàn Tử vội vàng nói: "Vãi chưởng, lợi hại thế cơ à?

Lão Hồ, ông để Kỳ Lân Kiệt ở đâu?" Giờ khắc này, Bàn Tử nghe xong, làm gì còn ghét bỏ Kỳ Lân Kiệt ở trên lỗ rốn nữa, cho dù là ở trên lỗ hậu, Bàn Tử e rằng cũng sẽ không chê.

Mấy người đều cạn lời nhìn về phía Bàn Tử, thằng cha này lật mặt nhanh quá, Hồ Bát Nhất nói: "Tôi để ở cửa hàng đồ cổ, ăn cơm xong tôi đi lấy." Diệp Hạo Sơ nhìn về phía ba người Hồ Bát Nhất nói: "Lần này chúng ta phải đi mộ Hiến Vương, trong đó độc trùng chỗ nào cũng có, đến lúc đó ba người các cậu mỗi người một cục, bảo hiểm một chút." "Diệp gia, tôi thì không cần đâu, tôi ở hậu phương không cần cái này." Đại Kim Nha lúc này nói. "Lão Kim, lần này tôi mua 5 cục Kỳ Lân Kiệt, hơn nữa, dư ra ông không ăn, chẳng phải lãng phí sao?" "Vậy được, cảm tạ Diệp gia trượng nghĩa." "Không có gì,

đều là anh em, nào, cạn ly!" Sau đó mấy người liên tục uống mấy chén rượu, Hồ Bát Nhất tò mò hỏi: "Lão Diệp, lần này cái mộ các cậu đi là mộ gì?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy nuốt miếng thịt trong miệng xuống, lúc này mới đặt đũa, nói: "Chúng ta đi là một cái mộ Chiến Quốc, nhưng trong chủ mộ thất lại nằm một người triều Minh, người này chính là phong thủy đại sư Uông Tạng Hải." Nói xong lại lấy sách lụa vàng ra, đặt lên bàn nói: "Lão Kim, ông xem giúp tôi, cuốn sách lụa vàng này, bên trong có một bí mật, bí mật rất quan trọng." Đại Kim Nha nghe xong, nhận lấy sách lụa vàng xem xét, ngay cả cơm cũng không ăn nữa, cứ thế mân mê.

Mấy phút sau, liền nghe thấy Đại Kim Nha bỗng nhiên khẽ "Di" một tiếng.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhìn về phía Đại Kim Nha, nghiêm túc hỏi: "Ông nhìn ra cái gì rồi?" Đại Kim Nha kéo sách lụa vàng đến trước mặt Diệp Hạo Sơ, nói: "Diệp gia ngài xem, tơ vàng trong sách lụa này dường như có hư hại, tôi vốn tưởng rằng là do niên đại lâu đời ma sát đứt gãy hình thành khe hở, nhưng ngài nhìn chỗ hư hại này xem, có phải hay không ẩn ẩn ước ước giống một số chữ viết?

Hoặc giả là bản đồ?" Diệp Hạo Sơ nhìn theo chỗ Đại Kim Nha chỉ, những sợi tơ vàng kia xác thực có dị dạng, nhưng tơ vàng này lại không phải đứt gãy, mà là giống như Đại Kim Nha nói.

Chữ viết và bản đồ trên đó có khả năng chính là ghi chép vị trí Thất Tinh Lỗ Vương Mộ.

Xem ra lần này đi qua mộ Hiến Vương xong, còn phải đi một chuyến Lỗ Vương Mộ lấy được Quỷ Tỷ về.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ nhìn về phía Đại Kim Nha nói: "Lão Kim, ông có thể giải mã cái này không?" Đại Kim Nha sắc mặt nghiêm túc: "Tôi cần thời gian!" Diệp Hạo Sơ gật đầu: "Đoạn thời gian chúng

tôi đi mộ Hiến Vương hẳn là đủ cho ông nghiên cứu rồi, ngoài ra thứ này ngàn vạn lần không thể để mất." "Yên tâm đi, tôi khẳng định một ngày hai mươi bốn giờ thiếp thân bảo quản, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu." Cùng lúc đó, Dương Tuyết Lê đang ở Mỹ bỗng nhiên tỉnh lại từ trong mộng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp mồ hôi rơi xuống giường theo nhịp thở của cô, cô lại mê mang chỉ biết ngẩn người.

Từ sau khi ở Tinh Tuyệt cổ thành trở về cô cảm giác mình càng ngày càng kỳ quái, mỗi lần đều mơ cùng một giấc mơ, cô có thể khẳng định chuyện này có liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Còn có mỗi lần đều có thể mơ thấy người đàn ông kia, từ lúc bắt đầu là một tuần mơ một lần đến ba ngày một lần, hiện tại đã là một ngày một lần, trong lòng cô đã tràn ngập hình bóng người đàn ông kia rồi.

Cô đối với Diệp Hạo Sơ là có hảo cảm, nhưng tuyệt đối chưa tăng lên tới mức độ sẽ mơ thấy làm mộng xuân với hắn, hơn nữa cho dù có một lần cũng coi là bình thường, làm gì có chuyện phát triển đến mức ngày nào cũng mơ như cô?

Tên khốn kiếp đáng chết kia, Tinh Tuyệt nữ vương đáng chết, rốt cuộc đã hạ chú gì lên người mình?

Còn có Diệp Hạo Sơ sau đó rốt cuộc đã nói gì với Tinh Tuyệt nữ vương?

Xem ra chỉ có về nước tìm hắn hỏi cho rõ, nghĩ đến những thứ này, Dương Tuyết Lê lập tức đi đặt vé máy bay về An Lạc.

Trong mấy ngày sau đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi chuẩn bị trang bị, Diệp Hạo Sơ hiếm khi thanh nhàn ở nhà, không có việc gì thì phơi nắng, tìm Đại Kim Nha chém gió.

Hôm nay Diệp Hạo Sơ ở trong sân, nằm trên ghế thái sư phơi nắng, không biết ngủ bao lâu, cảm giác trước mặt tối sầm, bị thứ gì đó che mất ánh mặt trời, sau đó đập vào mắt là thân hình nóng bỏng kia, lại ngẩng đầu nhìn lên hóa ra là cô nàng Dương Tuyết Lê. "Yô, Tuyết Lê đến à?

Sao rồi, ở Mỹ vẫn tốt chứ?" Diệp Hạo Sơ nằm trên ghế du nhàn nói.

Dương Tuyết Lê không trả lời Diệp Hạo Sơ, ánh mắt nhìn về phía bốn phía: "Lão Diệp, căn nhà này của anh cũng rộng đấy chứ!

Tốn không ít tiền phải không?" "Không bao nhiêu tiền, hơn nữa tiền nãi là vật ngoài thân, chỉ cần mình ở thoải mái là được rồi." Dương Tuyết Lê nghe vậy trợn trắng mắt, nói: "Sao hả, không mời em vào nhà ngồi một chút?" "A, anh suýt quên mất, vào nhà ngồi." Diệp Hạo Sơ nghe xong từ trên ghế ngồi dậy nói.

Diệp Hạo Sơ rót chén trà cho Dương Tuyết Lê, hỏi: "Sao bỗng nhiên từ Mỹ trở về thế?" Dương Tuyết Lê nghe vậy nhìn thẳng vào Diệp Hạo Sơ, nói: "Chuyện tốt anh làm anh lại không biết à??" Diệp Hạo Sơ nghe xong sững sờ, ngạc nhiên nói: "Chuyện này có liên quan gì đến anh?

Có chuyện gì em cứ nói thẳng." Hả?

Cái chuyện làm mộng xuân này có thể nói sao?

Nói ra không phải bị cười chết à!

Dương Tuyết Lê lảng sang chuyện khác, nói: "Nghe nói anh đã biết Mộc Trần Châu ở đâu?" "Tin tức của em cũng linh thông đấy nhỉ, gặp Lão Hồ và Bàn Tử rồi à." Dương Tuyết Lê gật đầu: "Ừm, gặp rồi, đây là một khối Long Cốt tổ tiên em để lại, có ghi chép sự tình liên quan đến Mộc Trần Châu, anh xem thử đi." Lúc Dương Tuyết Lê

nói chuyện đã lấy Long Cốt trong túi ra.

Diệp Hạo Sơ cầm Long Cốt nhìn một cái liền buông xuống, hắn biết Long Cốt này ghi chép vị trí Mộc Trần Châu, nhưng hiện tại đã vô dụng, hắn đã biết Mộc Trần Châu nằm ở trong mộ Hiến Vương. "Long Cốt này không cần nữa, Mộc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương tại Vân Nam.

Qua mấy ngày nữa chúng tôi sẽ xuất phát đi Vân Nam, em đi không?" Dương Tuyết Lê nghe vậy nghi hoặc: "Không đúng, Lão Diệp anh nói thật với em đi, rốt cuộc anh làm sao biết Mộc Trần Châu ở mộ Hiến Vương, còn biết mộ Hiến Vương ở đâu?

Anh ngàn vạn lần đừng nói anh lại đoán đấy nhé?" "Thế thì em cứ coi như anh đoán đi!

Hơn nữa anh biết cũng không nhiều.

Đương nhiên nếu em không muốn đi, muốn dựa theo manh mối của mình để tìm thì cũng tùy em." Dương Tuyết Lê nghe vậy trừng mắt nhìn Diệp Hạo Sơ, phẫn nộ nói: "Anh cứ luôn nói chuyện với con gái như vậy sao?

Khốn kiếp!" Dương Tuyết Lê nói xong xoay người bỏ đi, để lại Diệp Hạo Sơ đầy đầu sương mù.

Tôi đã nói gì sai à?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang ngơ ngác, Dương Tuyết Lê đến cửa lại dừng bước, quay đầu hỏi: "Khi nào đi?" A!

Phụ nữ, còn không phải là phải đi theo sao. "Ngay mấy ngày này thôi, đúng rồi, không cần anh đón gió tẩy trần cho em à?" Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, lại thấy Dương Tuyết Lê quay lại, đặt túi xuống, cô trực tiếp mở miệng: "Thỏa mãn anh, đợi lát nữa thuận tiện gọi cả đám Hồ Bát Nhất và Bàn Tử." "..." Phụ nữ đều phức tạp như vậy sao?

Không phải nói muốn đi rồi à?

Sao lại đổi ý?

Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ nói: "Chúng ta đi thôi, đi gọi bọn Lão Hồ." Khi một nhóm người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, rất nhanh đã kinh động đến bà chủ nơi này là Doãn Tiên Nguyệt.

Dương Tuyết Lê kinh ngạc nhìn thực đơn bên trên, thốt lên: "Trời ơi, đồ ăn ở tiệm cơm này đắt thế cơ à?" Nói rồi Dương Tuyết Lê nghĩ tới điều gì, hôm nay cô muốn chém đẹp người ta để trút giận, nghĩ đến đây cô lập tức lộ ra thần sắc vui vẻ: "Nào nào nào, các anh gọi món đi!

Nhất là Bàn Tử anh, hôm nay tùy tiện ăn, đừng nhìn món, cứ nhìn giá mà gọi là được.

Tôi ở Mỹ bao nhiêu năm rút ra một kết luận: càng là đồ ngon thì càng đắt, cho nên cứ gọi cái đắt là đúng rồi." Diệp Hạo Sơ nghe xong ngẩn người, cô nương này có cần phải trả thù rõ ràng như vậy không?

Có điều cũng tùy cô ấy đi, với thân gia hiện tại của hắn thì ăn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cả năm cũng không nghèo được.

Đúng lúc này, Doãn Tiên Nguyệt sau khi được Thính nô đẩy cửa liền đi vào, cô vừa khéo nghe được câu nói kia của Dương Tuyết Lê, cười nói: "Vị tiểu thư này nói không sai, Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi đã định giá đắt, vậy thì nó tất nhiên có giá trị và mùi vị đắt đỏ của nó.

Thính nô, đi mang tất cả những món đắt nhất lên đây một phần!" "Vâng, chủ nhân!" Doãn Tiên Nguyệt nhìn về phía Diệp Hạo Sơ nói: "Diệp tiên sinh, có muốn xem Thanh Thanh Mạn không?

Như vậy cũng tiện cho con bé làm quen với ngài từ nhỏ." Diệp Hạo Sơ nghe vậy, cảm thấy cũng có lý bèn nói: "Vậy làm phiền Doãn lão bản." "Thính nô, đi đưa Thanh Thanh Mạn tới đây." 5 phút sau,

Thính nô dẫn tới một bé gái năm sáu tuổi, cô bé trông rất đáng yêu, khuôn mặt mũm mĩm, khiến người ta nhịn không được muốn véo một cái.

Diệp Hạo Sơ đi đến trước người Thanh Thanh Mạn, ngồi xổm xuống, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô bé ôn nhu nói: "Cháu chính là Thanh Thanh Mạn sao?

Trông đáng yêu thật!" Thanh Thanh Mạn vì mấy ngày nay thường xuyên nhìn ảnh chụp Diệp Hạo Sơ, cho nên nhận ra hắn, rụt rè nói: "Ngài là chủ nhân sao?" Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ gật đầu, Thanh Thanh Mạn vui vẻ nói: "Cảm ơn chủ nhân khen ngợi Thanh Thanh Mạn." "Diệp tiên sinh, đứa nhỏ này đặc thù, hiện tại còn chưa thể ở cùng người quá lâu." Doãn Tiên Nguyệt lúc này nói.

Chương 37

Diệp Hạo Sơ nghe vậy thấu hiểu gật đầu.

Sau khi Thính nô đưa Thanh Thanh Mạn đi, Doãn Tiên Nguyệt tiếp tục nói: "Người tôi nuôi giúp ngài trước, đợi lớn lên ngài lại đến nhận." "Được!" "Vậy tôi không quấy rầy các vị dùng bữa." Nhìn Doãn Tiên Nguyệt đi khỏi, Dương Tuyết Lê mở miệng: "Lão Diệp, tình huống gì đây?

Bé gái kia là thế nào?" Là Dương Tuyết Lê tôi không đủ đẹp?

Hay là dáng người không đủ tốt?

Chẳng lẽ Diệp Hạo Sơ còn có sở thích đặc thù gì?

Luyến cái gì đó?

Bàn Tử thích nhất phổ cập kiến thức, nghe vậy cười nói: "Cái này cô hiểu lầm Lão Diệp rồi, Lão Diệp là muốn có thính nô đấy, chính là cái lỗ tai.

Thính lực của cô bé kia siêu lợi hại, không phải tôi chém gió với cô đâu, giả thiết chúng ta ở trên lầu, bọn họ ở dưới lầu đều có thể nghe được rõ mồn một." Hồ Bát Nhất lúc này cũng nói: "Tôi đoán Lão Diệp là muốn bồi dưỡng một người cùng hắn làm việc, có một đôi tai như vậy, làm chuyện gì cũng thuận tiện hơn nhiều." Hóa ra là như vậy sao?

Xem ra là tôi hiểu lầm hắn, có điều sao cứ cảm giác Diệp Hạo Sơ chính là loại người kia nhỉ?

Nhưng mà đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ lại mở miệng: "Kỳ thực các cậu tuy đoán đúng một chút, nhưng chủ yếu vẫn là tôi có ý với con bé." Thấy ánh mắt mấy người dần dần biến thái, Diệp Hạo Sơ cũng

chịu không nổi, xấu hổ nói: "Cái đó, chúng ta vẫn là nói chuyện khác đi." "Khụ khụ...

Lão Hồ các cậu ăn Kỳ Lân Kiệt chưa?" Hồ Bát Nhất nghe xong lắc đầu: "Chưa, bọn tôi đều không biết ăn thế nào, lỡ ăn sai thì làm sao?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy khóe miệng giật một cái, ăn thế nào?

Cậu là trẻ con lên ba à?

Còn cần tôi đút cậu ăn sao?

Hồ Bát Nhất cái gì cũng tốt, chỉ là làm việc cứ lo trước lo sau, quá cẩn thận. "Lão Hồ, cái Kỳ Lân Kiệt này chẳng có cách ăn gì cả, cứ trực tiếp ăn là được." Bàn Tử nghe xong, kích động nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, tôi đã bảo là gì?

Giờ tin tôi rồi chứ!" Hôm qua Bàn Tử cầm được Kỳ Lân Kiệt đã không kịp chờ đợi muốn ăn rồi, đó chính là bảo bối có thể trừ tà khu trùng, nếu không phải Hồ Bát Nhất ngăn cản, gã đã sớm ăn.

Hồ Bát Nhất nghe vậy cạn lời: "Phải phải phải, Bàn Tử cậu tinh ranh lắm!" "Lão Hồ, ông đấy, sau này phải nghe kiến nghị của Bàn gia tôi nhiều vào." Thấy Bàn Tử còn lên mặt được, Diệp Hạo Sơ nói: "Được rồi, các cậu ăn Kỳ Lân Kiệt đi, đảm bảo chuyến đi Vân Nam lần này an toàn hơn chút." Diệp Hạo Sơ tổng cộng mua 5 khối Kỳ Lân Kiệt, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Kim Đại Nha mỗi người ăn một khối, chính hắn không cần, còn thừa lại 2 khối, đợi lát nữa lại đưa một khối cho Dương Tuyết Lê.

Khối cuối cùng mình giữ lại, nói không chừng sau này có lẽ dùng đến.

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ trực tiếp từ trong túi lấy ra hộp Kỳ Lân Kiệt đặt trước mặt Dương Tuyết Lê. "Kỳ Lân Kiệt?

Thần dược có thể tị tà khu trùng kia?" Dương Tuyết Lê vẫn là biết

cái này, hồi nhỏ ông ngoại cô từng nói với cô, có điều thuốc này vô cùng trân quý, Diệp Hạo Sơ thế mà lại nỡ đưa cho cô.

Nhưng cô vẫn hỏi. "Lão Diệp, anh ăn chưa?" Diệp Hạo Sơ còn chưa mở miệng, Bàn Tử liền nói: "Lão Diệp còn cần thứ này sao, cái máu quý báu của cậu ấy vừa xuất hiện, mấy thứ cương thi, bánh chưng thống thống đều phải quỳ xuống trước mặt Lão Diệp." Nghe Bàn Tử chém gió về mình, Diệp Hạo Sơ nói: "Huyết mạch của anh đặc thù, không cần cái này, em ăn đi." "Ồ!" Cũng đúng, vừa nghĩ tới máu của Diệp Hạo Sơ, cô liền nhớ tới lúc ở Cửu Tầng Yêu Tháp hôm đó, Diệp Hạo Sơ cởi trần thân trên, hình xăm Thanh Long trên người uy vũ biết bao.

Còn có mấy ngày nay trong mơ làm những chuyện kia với Diệp Hạo Sơ, nghĩ đến đây, mặt Dương Tuyết Lê đột nhiên đỏ lên.

Diệp Hạo Sơ sau đó phát hiện Dương Tuyết Lê sau khi ăn Kỳ Lân Kiệt xong, mặt sao lại đỏ lên, trong lòng nghi hoặc không hiểu, thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, có khả năng là con gái đến ngày ấy ấy mà!

Một nhóm người ăn cơm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm xong, liền đều trở về chuẩn bị trang bị cho chuyến mạo hiểm lần này.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ liền xuất phát, lần này đi Vân Nam bọn họ đi tàu hỏa qua đó trước, đến nơi lại bắt xe vào núi.

Địa thế Vân Nam rất khó đi, đường xá thời đại này đều là đường mòn, nếu không có người địa phương chỉ đường rất dễ xảy ra chuyện.

Mấy ngày thời gian cứ như vậy trôi qua trên tàu hỏa, không có gì đáng nói, ngược lại Diệp Hạo Sơ phát hiện ra một vấn đề, Dương Tuyết Lê dường như mỗi ngày thức dậy đều mồ hôi đầm đìa, hô hấp đều rối loạn, hơn nữa ánh mắt nhìn hắn cũng không thích hợp.

Nhìn bộ dạng của Dương Tuyết Lê, Diệp Hạo Sơ liền biết nhất định có chuyện gì đó hắn không biết đã xảy ra.

Hơn nữa ngay từ hai ngày trước, hắn đã phát hiện ánh mắt Dương Tuyết Lê nhìn hắn dường như mang theo tình tố.

Sau khi xuống tàu hỏa đến Vân Nam, đập vào mặt bọn họ liền cảm nhận được một cỗ phong tình dị vực, đây là phong tình đặc hữu của dân tộc thiểu số, đi trên đường cái có thể nhìn thấy người dân tộc thiểu số ăn mặc các kiểu trang phục khác nhau.

Môi trường ở đây không tệ, đáng tiếc chuyến đi này bọn họ không phải tới du lịch, thế là mấy người hỏi thăm người qua đường, hỏi rõ bến xe xong liền tới thôn Doanh Khê.

Nơi này có bạn làm ăn của Đại Kim Nha, dưới sự giúp đỡ của ông ta, nhóm Diệp Hạo Sơ mua được 4 khẩu súng lục, đương nhiên súng này chỉ là hàng nhái cao cấp, uy lực không tính là lớn.

Đáng tiếc súng uy lực lớn không có, nếu không Bàn Tử và Lão Hồ đều muốn làm một khẩu.

Diệp Hạo Sơ thì sao cũng được, tiếp theo những thứ bọn họ đụng phải dùng súng thật đúng là chưa chắc đã dễ dùng bằng đao.

Súng ống thứ này, cũng chỉ có tác dụng với người sống.

Đương nhiên, nói thì nói thế, nhưng hắn vẫn mang theo một khẩu, một là để phòng thân, hai là để nghe sấm.

Nơi này là trong núi, nổ một phát súng có thể gây ra tiếng vang không nhỏ, Diệp Hạo Sơ đặc biệt chuẩn bị 2 khẩu súng phun lửa đặc chế để đối phó độc trùng bên trong.

Ngoài ra, Dương Tuyết Lê vì ẩn giấu thân phận còn mua hai chiếc vợt bắt côn trùng, mũ chống nắng, dùng để giả làm nhân viên bảo tàng tự nhiên.

Nơi này côn trùng rất nhiều, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến dị chủng Bướm hồ, mà bọn họ chính là lấy cái cớ này để vào núi.

Sau khi hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, 4 người tới bến xe mua vé bắt đầu xuất phát.

Người trên xe không nhiều, cộng thêm đám người Diệp Hạo Sơ thì cũng chỉ mười mấy người, xe này có hai chuyến, một ngày một chuyến đi về, trời mưa không chạy, cộng thêm thời tiết Vân Nam, xe này tính trung bình ra một tuần cũng chỉ vào núi hai ba lần.

Hôm nay vận khí bọn họ không tệ, trời nắng chang chang, coi như là ngày đẹp trời hiếm có.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, ngồi cái xe cũng kinh tâm động phách như vậy.

Lúc này cũng không phải loại đường đèo được tu sửa tử tế như đời sau, đường xá lúc này cơ bản chỉ có một lối đi, độ cao mặt đường không bằng phẳng, ngồi cái xe cứ như chơi tàu lượn siêu tốc vậy.

Bên cạnh lại đều là vách núi, nếu tài xế không cẩn thận một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể xe hủy người vong.

Mấy người nhìn vách núi bên ngoài cửa sổ xe, tim cũng đều treo lên theo, càng đừng nói đến chuyện có thể ngủ trên xe.

Mà lúc này bệnh sợ độ cao của Bàn Tử tái phát, đều bị dọa đến run lẩy bẩy, bộ dạng hắn hiện tại làm gì còn vẻ hào sảng lúc mới đến?

Dương Tuyết Lê nhìn bộ dạng của Bàn Tử có chút bỉ thị nói: "Bàn Tử, cái dạng run lẩy bẩy này của anh còn không bằng đàn bà, anh không phải nói mình ngon lắm sao?" Bàn Tử nghe vậy không chịu, vừa run vừa đốp lại: "Cô biết cái gì, tôi từ nhỏ đã sợ độ cao, tôi bây giờ như này đã là không tệ rồi, cô tưởng ai cũng giống cô có một trái

tim sắt đá chắc?" Cô mới sắt đá, cả nhà phái nữ của cô đều sắt đá.

Không đợi Dương Tuyết Lê mở miệng lần nữa, bỗng nhiên một người trong xe nói với bọn họ: "Lần đầu tiên đến à?" Nguy to, gây chú ý rồi, nhưng Hồ Bát Nhất không hoảng, nói: "Đúng thế, mấy người chúng tôi là người của bảo tàng tự nhiên Bắc Bình, cấp trên muốn chuẩn bị một cuộc triển lãm bướm hồ.

Chúng tôi nghe nói bên này thịnh sản bướm hồ, cho nên muốn tới bắt chút giống bướm hồ mới, làm chút cống hiến cho tổ quốc." "Hóa ra là như vậy, lần đầu tiên đi thế này đúng là không quen lắm, nhưng các cậu đừng nhìn đường núi này khó đi, chứ mấy tài xế này đều đã đi qua không dưới ngàn trăm lần rồi.

Yên tâm ngồi đi, an toàn lắm." Người nọ nói.

Hắc, cho dù ông nói như vậy, tôi cũng không yên tâm nổi đâu!

Nhỡ đâu xảy ra chút ngoài ý muốn thì sao?

Đây là tiếng lòng của Bàn Tử.

Đương nhiên, đừng nói Bàn Tử, ngay cả Diệp Hạo Sơ cũng hơi rén, cái này mẹ nó nếu lật xe, thân thủ hắn có tốt nữa cũng vô dụng.

Đương nhiên, cũng có thể hắn sẽ nhảy ra ngoài trước khi lật xe.

Cũng may, một đường này không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lại xóc nảy thêm một tiếng đồng hồ sau.

Đúng lúc này, tài xế mở miệng hô: "Có ai xuống núi Già Long không?

Không có ai xuống tôi lái đi đấy!" Hồ Bát Nhất nghe thấy lời tài xế, hô lên: "Có đây!" "Đến nơi rồi, chúng ta đều xuống xe đi, mọi người mang hết hành lý theo, đừng để sót đồ." Mấy người thu dọn hành lý xuống xe xong, còn có mấy người cùng xuống xe, những

người này có 1 nam 2 nữ, mặc trang phục người địa phương.

Chuyến đi này của bọn họ vốn dĩ nên bảo mật, không nên đi cùng người khác, nhưng Diệp Hạo Sơ lại đi đầu đi theo.

Hắn từng xem nguyên tác, biết tập tục nơi này, ở khu vực ít người lui tới, phải kết bạn mà đi, nương tựa chiếu cố lẫn nhau, đây là tập tục địa phương.

Nơi bọn họ xuống xe tuy gần núi Già Long, nhưng từ đây đến núi Già Long lại còn cách hai giờ đi đường.

Cũng may là bọn họ đi theo những người này, nếu không thật đúng là không đi được đến đây.

Dưới chân núi Già Long có một khách sạn Thải Vân, là chuyên môn để cho những người tới nơi này buôn bán lá trà ở trọ.

Bên này giao thông không tốt, chủ yếu cũng là dựa vào lá trà có chút thu nhập, cho nên làm một chỗ cho người ta ở cũng là nên làm.

Tuy rằng nhóm Diệp Hạo Sơ không phải thu mua lá trà, nhưng người ta cũng sẽ không đuổi bọn họ, có người đến là có buôn bán, bọn họ chính là dựa vào cái này để kiếm cơm.

Đúng vậy, bọn họ chính là những người vừa đi cùng xe với nhóm Diệp Hạo Sơ, bà chủ là một quả phụ trẻ tuổi, có một cô em chồng mười sáu mười bảy tuổi, còn có một đứa con.

Cô bé tên là Khổng Tước này trông rất xinh đẹp, ít nhất đẹp hơn con gái địa phương ở đây rất nhiều.

Cùng đi với bọn họ có một thương nhân buôn trà, cũng là nhờ thương nhân buôn trà bọn họ mới biết khách sạn Thải Vân này.

Bà chủ dường như cũng không phải lần đầu tiên gặp thương nhân buôn trà này, trong lời nói có thêm vài phần quen thuộc.

Lúc này, cô bé tên Khổng Tước bưng một ấm trà đi vào, trà rót vào chén, một cỗ khí tức thanh hương liền truyền tới.

Chương 38

Bàn Tử mở miệng nói: "Thơm thật đấy, tiểu a muội đây là trà gì?

Có phải chính là Phổ Nhĩ đặc sản Vân Nam không?" Chưa đợi Khổng Tước nói chuyện, Diệp Hạo Sơ liền nói: "Bàn Tử cậu có phải ngốc không?

Trà Phổ Nhĩ chỉ chia làm trà chín và trà sống, mà cái cậu uống đây là trà xanh, sao có thể là Phổ Nhĩ." Bàn Tử nghe vậy buồn bực nói: "Lão Diệp cậu đừng có lúc nào cũng dìm hàng tôi, tôi đâu biết mấy cái này?" Lúc này, Khổng Tước cũng mở miệng nói: "Đây là trà Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương sản xuất trên núi bản địa chúng em, dùng nước chảy từ trên tuyến tuyết xuống để pha, mỗi một lá trà đều giống như làm bằng vàng vậy.

Các anh nếm thử xem, có phải rất ngon không?" Bàn Tử nghe vậy vừa bưng bát trà lên, vừa nói: "Không uống cũng biết ngon, cũng không xem là ai pha." Dân phong nơi này thuần phác, Khổng Tước bao giờ nghe qua những lời như vậy, nghe xong sắc mặt đều có chút hồng nhuận, vội vàng xoay người chạy vào trong nhà.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy thế, cười nói với Bàn Tử: "Sao hả?

Nhìn trúng cô nương nhà người ta rồi?" Bàn Tử nghe vậy lập tức hoảng trương nói: "Sao có thể, Lão Diệp, cậu cũng không thể hủy hoại danh dự của tôi a!" Thôi đi, cứ cậu!

Có danh dự sao?

Diệp Hạo Sơ cứ nhìn Bàn Tử không nói lời nào, Bàn Tử bị nhìn đến chột dạ, chuyển chủ đề nói: "Bao giờ Lão Hồ tìm đối tượng, Bàn Tử tôi mới tìm!" Hồ Bát Nhất vốn đang ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện còn thấy thú vị nhưng nghe thấy Bàn Tử nhắc tới mình, bèn

nói: "Bàn Tử, cậu nói chuyện thì nói chuyện, nhưng đừng lôi tôi vào!" Diệp Hạo Sơ nghe xong cười cười, nói: "Bàn Tử cậu theo đuổi con gái lại không mất mặt, xấu hổ cái gì?

Tuy rằng tuổi tác của cậu với người ta có khả năng chênh lệch không ít, nhưng tuổi tác không phải vấn đề.

Bàn Tử, tôi ủng hộ hai người trên tinh thần." Bàn Tử nghe vậy mặt đen lại, Diệp Hạo Sơ nói thế hắn còn mặt mũi nào ra tay?

Ra tay với con gái mình à?

Cũng quá cầm thú rồi đi? "Đừng nói nữa Lão Diệp, tôi phục cậu rồi, cậu chính là không muốn thấy tôi tốt đẹp." Diệp Hạo Sơ cười cười: "Tôi là thật lòng ủng hộ cậu đấy, cậu xem cô nương bên này tốt biết bao, thuần phác thiện lương biết bao, Bàn Tử, cố lên!" Nghe được lời này, gã thương nhân buôn trà cười, ngậm tẩu thuốc nói: "Vị tiểu ca này nói đúng đấy, nếu các cậu có người mình thích thì đừng ngại thử xem, phụ nữ người Mèo chúng tôi tốt lắm đấy nhé." Bàn Tử nghe vậy có chút động lòng, chủ yếu là độc thân lâu nhìn heo nái cũng có thể thấy vài phần nét đẹp, huống chi là cô nương xinh đẹp như Khổng Tước.

Tuy rằng tuổi thì nhỏ một chút, nhưng cái này...

Cái này hẳn là không thành vấn đề chứ?

Lão Diệp chẳng phải cũng nuôi một bé gái năm sáu tuổi sao?

Hồ Bát Nhất lúc này trêu chọc: "Lão Diệp, cậu nói hay như vậy, thế sao cậu không theo đuổi thử xem?" "Thế để tôi theo đuổi thử xem?" Diệp Hạo Sơ nói.

Bàn Tử nghe xong, cuống lên, nếu Lão Diệp theo đuổi Khổng Tước, vậy hắn chẳng phải hết hy vọng rồi sao?

Hắn vẫn là có tự mình hiểu lấy, mình không có thân thủ tốt như

Diệp Hạo Sơ, không đẹp trai bằng hắn, càng không có nội hàm như hắn.

Mình cái thiết lập này không phải toang rồi sao?

Ngay lúc Bàn Tử đang lo lắng, hắn đột nhiên nghĩ tới Dương Tuyết Lê, cô nàng này không phải thích Lão Diệp sao?

Vậy Dương Tuyết Lê chỉ định sẽ không để Lão Diệp làm bậy đâu.

Quả nhiên, như Bàn Tử nghĩ, lời Diệp Hạo Sơ vừa dứt liền cảm giác được một cỗ sát khí từ bên cạnh truyền đến, một giây sau hắn thần sắc nghiêm lại, nghĩa chính ngôn từ nói: "Tôi sao có thể tranh phụ nữ với Bàn Tử, tuyệt đối không có khả năng!" Mà Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, sát khí liền từ bên cạnh biến mất.

Diệp Hạo Sơ thở phào nhẹ nhõm, xem ra Dương Tuyết Lê vẫn là phải dạy dỗ nhiều hơn chút, một chút cũng không ngoan ngoãn.

Lúc này Khổng Tước lại lần nữa đi ra, lanh lảnh nói: "Ăn cơm thôi, mọi người đều qua đây ăn đi." Dù sao cũng là trong núi, trong cơm rau có không ít đặc sắc địa phương, Diệp Hạo Sơ nếm một miếng, cười nói: "Bà chủ, đồ ăn chỗ các cô không tệ nha!" Bà chủ nghe vậy cười nói: "Một phương thủy thổ nuôi một phương người, cơm rau ở đây không giống người thành phố các cậu, đều là thuần thiên nhiên, các cậu cứ yên tâm ăn nhé!" "Nói thật, rất hâm mộ người thành phố các cậu, tôi cũng muốn để Khổng Tước đi ra khỏi ngọn núi này, mở mang tầm mắt, chỗ chúng tôi cái gì cũng không có, con bé ở chỗ chúng tôi thật sự là lỡ dở nó rồi." "Chị dâu." Không đợi người ta nói xong, Bàn Tử nghe vậy hai mắt tỏa sáng, lập tức hưng phấn hô: "Tôi a, tôi có thể đưa em gái Khổng Tước ra ngoài mà!" Lúc này bộ dạng Bàn Tử giống như một con sói đuôi to giả bộ mang cái đuôi cáo vậy, chỗ nào cũng viết không có ý tốt.

Trong nháy mắt này, sắc mặt bà chủ có chút không vui, mày hơi

nhíu lại.

Ngay cả Khổng Tước, cũng rụt rè lùi về sau một bước.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất vội vàng quát: "Bàn Tử, cậu nói bậy bạ cái gì thế?" Nói rồi, Hồ Bát Nhất giải thích với bà chủ: "Xin lỗi nhé, Bàn Tử cậu ấy không biết nói chuyện, nhưng cậu ấy không có ý đó đâu.

Con người cậu ấy, khá là nhiệt tình, chỉ là muốn đưa Khổng Tước đi mở mang tầm mắt.

Nếu Khổng Tước thật sự có ý định đi ra ngoài, chúng tôi cũng nguyện ý giúp một tay." "Chúng tôi ở Bắc Bình có một số bạn bè có chút quan hệ, nếu Khổng Tước nguyện ý đi, chúng tôi có thể giúp cô bé liên hệ một trường học để đi học.

Chi phí chúng tôi có thể giúp đỡ gánh vác, đợi Khổng Tước tốt nghiệp kiếm được tiền rồi trả lại cho chúng tôi là được, đương nhiên, những thứ này đều là xây dựng trên cơ sở Khổng Tước nguyện ý, nếu Khổng Tước không muốn, lời này cứ coi như chúng tôi chưa nói." Lời của Hồ Bát Nhất, làm cho sắc mặt bà chủ đẹp hơn rất nhiều.

Cô nhìn về phía Khổng Tước, Khổng Tước lại lắc đầu, không nỡ nói: "Chị dâu em không nỡ xa chị." "Đứa nhỏ ngốc, chị dâu còn có thể bồi em cả đời sao?

Em sớm muộn gì cũng phải gả chồng ra ngoài, vì sao không ra ngoài xem thử?

Mở mang tầm mắt luôn là chuyện tốt.

Trước đây em không phải luôn nói tràn đầy hướng về với thế giới bên ngoài sao?" Bà chủ khuyên nhủ.

Nhưng mà Khổng Tước vẫn lắc đầu, chỉ là dường như có chút ý động!

Nhìn thấy vậy, bà chủ xin lỗi nói với Hồ Bát Nhất: "Chuyện này đợi quay lại rồi nói sau được không?

Tôi sẽ nói chuyện lại với con bé." "Được, chúng tôi cho dù đi, cũng khẳng định còn phải quay lại, đến lúc đó mọi người lại cho chúng tôi đáp án là được." Bàn Tử lúc này rất đau lòng, vì sao người bị tổn thương luôn là tôi?

Sau khi mọi người ăn cơm xong, ai nấy đều tranh thủ nghỉ ngơi thật tốt để xua tan đi sự mệt mỏi của hành trình dài.

Diệp Hạo Sơ cầm chén trà Khổng Tước vừa bưng tới, bước ra ngoài khách sạn.

Đứng ở bên ngoài, có thể nhìn thấy rõ ràng chân dung của núi Già Long.

Một ngọn núi lớn cao chọc trời, ngang sườn núi có một tầng mây mù trắng xóa như dải lụa, phía dưới nữa là rừng rậm um tùm.

Lúc này, Khổng Tước tò mò ghé lại gần: "Anh Diệp, các anh định đi núi Già Long sao?" Diệp Hạo Sơ mỉm cười: "Đúng vậy, bọn anh định vượt qua núi Già Long để bắt ít bướm hồ và côn trùng." Khổng Tước nghe xong, sắc mặt trắng bệch, đầu lắc như trống bỏi: "Các anh ngàn vạn lần đừng đi, trên núi Già Long có ma đấy!

Những người từng lên ngọn núi này đều chết cả rồi!" "Đều chết cả rồi sao?" Giọng nói của Hồ Bát Nhất từ phía sau truyền đến.

Lão Hồ cũng đã ăn xong, lúc này đang cầm ống nhòm bước ra, cũng muốn quan sát kỹ địa hình thế núi Già Long một chút.

Khổng Tước nghe vậy liền gật đầu: "Người dân ở đây từng lên núi đều đã chết sạch cả rồi.

Nghe nói trên núi có lệ quỷ ăn thịt người, hiện tại căn bản không còn ai dám lên đó nữa." Sau đó, Diệp Hạo Sơ kéo Khổng Tước cùng

quay lại vào trong, gọi cả Bàn Tử và Shirley Dương tới.

Theo lời bà chủ quán và Khổng Tước, chuyện ma quỷ trên núi Già Long đồn đại rất dữ, không ai dám lên, hiện tại cũng chẳng còn ai biết đường.

Những người từng lên đó, hoặc là già chết, hoặc là gặp tai nạn bỏ mạng, cư nhiên không còn sót lại một ai.

Nếu không có người hướng dẫn thông thạo địa hình địa phương, chỉ dựa vào mấy người bọn họ mà muốn vượt qua loại rừng rậm nguyên sinh nhiệt đới đến núi tuyết đại sơn này thì căn bản là không thể nào.

Ngược lại, chuyện có ma hay không, đối với họ lại chẳng phải vấn đề gì to tát.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều chau mày ủ dột.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt không có chút gì là lo lắng của Diệp Hạo Sơ, trong lòng khẽ động, sấn lại gần hỏi: "Lão Diệp, cậu nói xem, có phải là còn cách nào khác không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy khóe miệng nhếch lên: "Việc này phải nhờ vào em gái Khổng Tước rồi." Dứt lời, ánh mắt của cả nhóm đều tập trung vào người Khổng Tước. "Khổng Tước, em nghĩ kỹ xem, còn có đường tắt nào khác không?" Khổng Tước do dự một chút, nhưng vẫn mở miệng nói: "Thật ra đúng là còn một con đường tắt.

Các anh có thể đi đường hầm." "Đường hầm?" Shirley Dương tò mò hỏi.

Khổng Tước gật đầu: "Vâng, dưới chân núi Già Long có một đường hầm, bên trong thông thủy lộ, có thể ngồi bè trúc đi xuyên qua núi." Hồ Bát Nhất nghe xong, lập tức bật cười thành tiếng: "Vậy thì tốt quá rồi, nếu đi đường thủy thì không lo lạc đường, hơn nữa còn

không phải leo núi, tiết kiệm được khối thời gian." Shirley Dương cũng gật đầu tán thành.

Kết bè trúc đi đường thủy so với việc trèo đèo lội suối băng rừng thì đỡ tốn sức hơn nhiều.

Gương mặt nhỏ nhắn của Khổng Tước lại nhăn lại: "Nhưng mà trong đường hầm có rất nhiều người chết, nghe nói có ma." "Khổng Tước, em đem những gì mình biết về đường hầm kể hết cho bọn anh nghe đi." Diệp Hạo Sơ kiên nhẫn nói.

Khổng Tước gật đầu kể lại.

Hóa ra dưới đáy núi Già Long vốn dĩ đã có rất nhiều đường hầm chằng chịt như mạng nhện.

Có lẽ ban đầu là hang động tự nhiên, truyền thuyết kể rằng tiên dân thời cổ đại đã khai phá thêm, đả thông các hang động này thành đường hầm.

Sau này, thổ phỉ làm loạn ở địa phương đã chiếm cứ hệ thống đường hầm dưới đáy núi.

Quan binh đi tiễu phỉ chẳng làm gì được bọn chúng.

Đường hầm và hang động dưới núi quá phức tạp, người lạ vào đó căn bản không thể tìm được đường ra.

Cuối cùng, quan binh nghĩ ra một độc kế, dùng đá lấp kín toàn bộ các cửa ra vào.

Nghe nói người bên trong đều bị nhốt chết đói.

Người dân địa phương đồn rằng, mấy trăm năm trôi qua, ghé tai vào tảng đá bịt cửa hang vẫn còn nghe thấy tiếng khóc than tuyệt vọng của oan hồn bên trong.

Vốn dĩ đường hầm bị bịt kín không có cách nào thông hành, ai ngờ

mấy năm gần đây, có người ở đây khai thác đá bán lấy tiền.

Đám người này phát hiện không biết từ lúc nào lũ lớn đã làm sạt lở, trôi ra một cái cửa động, nước sông chảy vào đó hình thành nên sông ngầm.

Con sông ngầm này xuyên qua núi, chảy thẳng đến sông Xà ở mặt bên kia ngọn núi.

Nước sông ngầm khá sâu, có thể đi bè trúc.

Hơn nữa vì có đường nước, chỉ cần đi dọc theo sông ngầm là không lo lạc trong mê cung hang động.

Nhưng hai bên bờ sông ngầm trong hang có rất nhiều hài cốt kỳ hình dị trạng.

Chương 39

Số lượng hài cốt rất nhiều, tư thế chết cũng khác nhau.

Ai cũng không biết là những người nào, chết lúc nào và tại sao lại chết ở đây.

Trong hang động tối om, hai bên toàn là xương người chết, kẻ nào gan bé vào đó một chuyến có khi bị dọa điên luôn.

Hơn nữa, đối diện bên kia núi vẫn là thung lũng rừng rậm, không có bóng người, chướng khí lại nặng.

Cho nên ngoại trừ lúc đầu có người tò mò vào thử, về sau cũng chẳng còn ai dám đi.

Mọi người nghe xong, rất nhanh liền quyết định kết bè, đi đường thủy. "Được, cứ quyết định thế đi.

Tối nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta đi thám thính đường rồi làm bè, nếu thời tiết không vấn đề gì thì xuất phát." Tuy thời gian nghỉ ngơi không quá dư dả, nhưng mọi người đều không có ý kiến gì, bọn họ làm cái nghề đổ đấu này hoàn cảnh khắc nghiệt nào mà chưa từng nếm trải?

Ngày hôm sau, mấy người ngủ thẳng đến gần trưa mới dậy, quả thực là chặng đường vừa rồi quá mệt mỏi, trừ Diệp Hạo Sơ ra thì ai cũng mệt muốn đứt hơi.

Sau khi dậy kiểm tra trang bị không có vấn đề gì, bốn người mới theo sự dẫn đường của Khổng Tước đi đến cửa động dưới chân núi Già Long.

Ở đây vừa khéo có một rừng trúc, thuận tiện để kết bè. "Lão Diệp, tôi với Bàn Tử đi chặt trúc, cậu với Shirley Dương kết bè nhé." Diệp

Hạo Sơ gật đầu, lúc này Bàn Tử bỗng nhiên lên tiếng: "Lão Diệp, cậu nói xem có nên để cô em nhỏ này làm hướng dẫn viên du lịch cho chúng ta không?" Diệp Hạo Sơ tức mình mắng: "Bàn Tử, cậu cũng biết chỗ chúng ta sắp đi nguy hiểm thế nào rồi đấy?

Lúc nào cũng có thể mất mạng, cậu còn muốn kéo theo con gái nhà người ta?" Bàn Tử nghe xong lập tức đổi giọng: "Thế thì không thể để cô ấy đi được, vẫn là ở nhà an toàn hơn.

Thôi không nói nữa, mau làm cho xong chuyến này rồi chúng ta về Bắc Bình." Sau khi tiễn Khổng Tước đầy vẻ lưu luyến ra về, mấy người hì hục cả tiếng đồng hồ cuối cùng cũng làm xong cái bè trúc.

Lúc này chân trời truyền đến tiếng sấm ầm ầm. "Chúng ta phải mau chóng xuất phát, khí hậu trong núi thay đổi thất thường, lát nữa mưa to thì phiền phức lắm." Shirley Dương nhắc nhở. "Được, lên đường!" Rất nhanh, bốn người chống bè trúc, hướng về phía hang động đường hầm mà chèo tới.

Sau khi bốn người tiến vào hang núi, bóng tối lập tức bao trùm, cũng may trước khi vào họ đã bật đèn trên mũ bảo hiểm.

Tốc độ bè không nhanh, đèn chiến thuật trên mũ là đủ dùng, hơn nữa loại đèn này năng lượng duy trì được 6-8 tiếng, hoàn toàn có thể ứng phó tình huống trước mắt.

Bàn Tử bắt đầu cầm sào trúc chống, những người khác dùng đèn pin mắt sói (Wolf-Eye) mang theo bắt đầu quét tứ phía trong động.

Trong đường hầm đâu đâu cũng là thạch nhũ kỳ hình dị trạng.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, trông cứ như quỷ mị.

Rất nhanh, ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách, trong hang động không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Hồ Bát Nhất cố định chiếc đèn pha chiến thuật cường độ cao mang theo vào mũi bè.

Để có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chia nhau một trái một phải, chống sào trúc để bè đi nhanh hơn.

Shirley Dương ngồi đầu thuyền, cứ cách một khoảng thời gian lại bật đèn pha kiểm tra tình huống phía trước.

Còn Diệp Hạo Sơ ngồi ở đuôi thuyền, mắt cũng không ngừng quan sát tứ phía.

Hắn biết đường hầm này chẳng thái bình đâu, lát nữa kiểu gì cũng gặp nhân dũng (kén người).

Bè trúc xuôi dòng, lúc đầu khá thuận lợi.

Nước sông mát lạnh, trong dòng nước trong veo, thỉnh thoảng mấy người còn thấy bóng đen vụt qua, là một số loài cá hoặc rắn nước.

Càng đi sâu vào đường hầm, mỗi lần đèn pha bật lên là lại vang lên tiếng hít khí lạnh của cả nhóm.

Đường hầm dưới lòng đất này cực ít người vào, trước đó lại bị phong tỏa mấy trăm năm, vẫn giữ được phong mạo nguyên thủy tự nhiên nhất.

Các loại thạch nhũ bên trong cực nhiều.

Có cái nhìn như tượng Phật từ bi, có cái lại giống mãnh thú hung hãn, đủ mọi hình dáng.

Nhất thời mấy người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ có Diệp Hạo Sơ biết, cảnh đẹp trước mắt chẳng kéo dài được bao lâu.

Đi thêm một đoạn ngắn nữa là đến nơi thực sự khủng bố.

Bè trúc tiếp tục tiến lên, rất nhanh đèn pha phía trước đã chiếu vào một khối thạch nhũ khổng lồ.

Khối thạch nhũ này nhìn qua cao đến mấy tầng lầu.

Hình dáng trông như đầu một con quái thú khổng lồ từ thời thượng cổ hoang man đang há cái miệng đỏ lòm như chậu máu.

Đầu cự thú quả thực quá sống động, cái loại khí chất hung hãn ấy cách cả trăm mét cũng có thể cảm nhận được.

Sông ngầm vừa khéo chảy vào trong miệng cái đầu thú khổng lồ này.

Thạch nhũ trên miệng cự thú giống như răng nanh, cái miệng tựa như cánh cổng thông tới địa ngục, nuốt chửng tất cả.

Điều khiến Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương cảm thấy kinh hãi hơn là, dưới ánh đèn pha, có thể thấy phía sau đầu thú khổng lồ có từng cái bóng người treo ngược. "Vãi chưởng, phía trước kia không phải là ma treo cổ đấy chứ?" Bàn Tử thốt lên một câu. "Ma treo cổ cái gì!

Đừng có nói linh tinh!" Đến gần nhìn kỹ một hồi, mọi người mới phát hiện những cái bóng người treo ngược này cư nhiên là nhân dũng. "Đây là nhân dũng, hơn nữa còn là dùng người sống để làm." Lúc này Diệp Hạo Sơ lên tiếng. "Làm từ người sống?

Tàn nhẫn như vậy sao!" Shirley Dương nghe vậy cũng tán đồng gật đầu.

Trước khi xuất phát, Shirley Dương đã nghiên cứu kỹ các ghi chép về Hiến Vương nước Điền cổ.

Hiến Vương là vu vương của nước Điền thời xưa, giỏi nhất là các loại vu thuật tà thuật.

Trong đó nổi tiếng nhất là Đằng thuật (thuật dây leo).

Cái gọi là Đằng thuật chính là dùng vong linh của người chết làm vật dẫn để thi triển vu thuật.

Hơn nữa vong linh khi chết càng đau đớn thì uy lực của Đằng thuật càng lớn.

Shirley Dương quan sát một lúc liền nhanh chóng suy đoán ra, những nhân dũng này hẳn là sản phẩm của Đằng thuật.

Chính là đem người trói lại, ép nuốt "đằng dẫn" (mầm cây đằng), sau đó dùng dược liệu đặc thù bịt kín thất khiếu trên cơ thể người đó.

Xử lý xong thì đem treo ngược lên dây xích đồng trên đỉnh hang động.

Người bị treo lên sẽ bị chết ngạt.

Cái gọi là "đằng dẫn" thực ra là trứng của một loại trùng.

Những quả trứng này nở trong cơ thể người, hóa thành đằng trùng, cắn nuốt máu thịt bên trong.

Đằng trùng từng chút từng chút ăn rỗng nội tạng, cuối cùng chỉ còn lại lớp da người bọc ngoài.

Vì thất khiếu bị bịt kín, đằng trùng bên trong ở trạng thái gần như chân không nên sẽ không tiếp tục sinh trưởng mà bắt đầu ngủ đông.

Nói cách khác, những thứ treo trong hang động này toàn bộ đều là nhân bì dũng (kén da người).

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe Shirley Dương mô tả xong, nhìn lại đám nhân bì dũng đang treo lủng lẳng kia, da gà toàn thân đều nổi hết lên. "Vậy chúng ta mau đi thôi, tránh xa đám ma treo cổ này ra một chút." Bàn Tử thúc giục.

Sau đó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức ra sức chèo, muốn nhanh

chóng vượt qua đoạn sông treo đầy nhân dũng này.

Tốc độ bè càng lúc càng nhanh.

Đi được khoảng mấy trăm mét, đã có thể thấy trên đỉnh hang không còn nhân dũng nữa.

Bốn người vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì cảm giác chiếc bè lắc mạnh một cái, sau đó khôi phục bình thường, nhưng lại nghe thấy dưới sông có tiếng kim loại va chạm truyền lên.

Trong lòng cả bốn người đồng thời cảm thấy không ổn. "Lão Diệp, vừa rồi là tiếng gì thế?" "Chắc là chúng ta chạm vào cơ quan dưới nước rồi." Diệp Hạo Sơ nói.

Chương 40

Bàn Tử nghe vậy lập tức chửi đổng: "Hiến Vương cái lão già khốn nạn này, chết rồi còn không yên, đợi ông đây vào mộ hắn, không vơ sạch bảo bối của hắn thì không làm người." Ngay lúc Bàn Tử đang thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Hiến Vương, bốn người liền nghe thấy đoạn sông vừa đi qua truyền đến từng tiếng "bõm bõm" liên tiếp.

Giống như có thứ gì đó rơi xuống nước.

Cả bốn đều là người thông minh, đâu còn không hiểu là động tĩnh gì.

Tiếng "bõm bõm" này rõ ràng là tiếng đám nhân dũng vừa rồi từ trên xích đồng rơi xuống nước. "Không ổn, đám nhân dũng vừa rồi sắp biến thành thủy quái lật bè chúng ta rồi!" Bàn Tử nói xong liền vớ lấy khẩu súng.

Tuy nhiên, mấy người rọi đèn về phía sông sau lưng, nửa ngày trôi qua vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. "Mau chèo, bất kể có nguy hiểm hay không, chúng ta cứ rời khỏi đây nhanh là tốt nhất." Hồ Bát Nhất nói.

Nghe lời Hồ Bát Nhất, Bàn Tử hạ súng xuống, cũng bắt đầu phi như bay chống sào tre.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ chỉ tay xuống nước phía sau bè. "Mọi người nhìn kìa!" Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy rọi đèn về phía sau.

Chỉ thấy mặt nước vốn khá bình lặng đột nhiên nổi lên rất nhiều bọt khí.

Những bọt khí này như thể nước đang sôi sục.

Rất nhanh ánh đèn pin đã chiếu tới những cái nhân dũng đang lơ

lửng giữa dòng sông.

Chính là những cái vừa rơi từ trên đỉnh hang xuống.

Nhân bì dũng vốn khô quắt đen sì, bị nước sông ngâm vào bắt đầu từ từ nứt ra.

Trước kia mờ mịt không rõ ngũ quan, bây giờ cũng bắt đầu nhìn thấy rõ ràng.

Hóa ra nhân dũng lúc còn sống đều bị bùn trát kín mặt mũi.

Lúc treo trên đỉnh hang thì bùn còn khô, giờ bị nước ngâm liền bong tróc hết ra.

Ngũ quan trên mặt nhân dũng rõ nét nhưng lại đặc biệt vặn vẹo, toàn là thần sắc cực kỳ đau đớn.

Ngay sau đó một màn càng thêm kinh khủng xuất hiện.

Những vết nứt trên thân nhân dũng đang lơ lửng bắt đầu mở rộng.

Những cái xác này giống như quả bóng bay, bắt đầu phồng lên.

Cuối cùng đến giới hạn chịu đựng, cả cái xác nổ tung dưới nước.

Từ mắt, mũi, miệng, tai và những vết nứt trên xác chết tuôn ra vô số trứng trùng.

Trứng trùng vừa gặp nước liền lập tức phồng to, càng lúc càng lớn.

Sau đó từ trong trứng chui ra những con Thủy Trệ Phong.

Hai bên thân chúng mọc ra những vật kỳ dị như ngón tay nhỏ, tốc độ bơi cực nhanh, toàn bộ lao vun vút về phía bè trúc.

Lúc này trên bè, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương đều đã nhìn rõ cảnh tượng dưới nước. "Thủy Trệ Phong!" Bàn Tử và Shirley Dương đều không rõ Thủy Trệ Phong là gì, Hồ Bát Nhất hét lên một

tiếng rồi vội vàng giải thích sự lợi hại của loài này cho hai người kia.

Cuối cùng không quên an ủi mọi người, Thủy Trệ Phong tuy có chữ "phong" (ong) nhưng lại không biết bay.

Nhưng mà số lượng Thủy Trệ Phong này thực sự quá nhiều!

Mỗi cái nhân dũng có thể chui ra cả ngàn con, nhân dũng rơi từ trên đỉnh hang xuống nước chỉ nhìn qua đã thấy mấy trăm cái.

Số lượng Thủy Trệ Phong dưới nước ít nhất cũng phải có mấy chục vạn con.

Diệp Hạo Sơ nhìn đám Thủy Trệ Phong này, rồi lấy từ trong ba lô ra hai cái súng phun lửa đặc chế, đưa cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử: "Hai người cầm cái này đối phó!" Hai người theo bản năng đón lấy, Bàn Tử phát hiện là súng phun lửa thì đại hỉ: "Lão Diệp, đúng là cậu chu đáo thật, có thứ đồ chơi này thì còn sợ gì mấy cái con ong ve kia nữa?" Diệp Hạo Sơ nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cầm súng phun lửa xử lý đám Thủy Trệ Phong phía sau, đổi tôi và Tuyết Lê chèo bè." Hai người gật đầu, nói thật chèo nãy giờ cũng mệt phết rồi.

Sau đó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cầm súng phun lửa chĩa về phía đám Thủy Trệ Phong đang đuổi theo bè trúc bóp cò, họng súng lập tức phun ra ngọn lửa lớn, thiêu rụi đám bọ phía sau sạch sành sanh.

Nhìn đám Thủy Trệ Phong bị nướng cháy đen phía sau, Bàn Tử hét lớn: "Ha ha ha, sướng!

Xem chúng mày còn dám đuổi theo Bàn gia nữa không." "Đa tạ súng phun lửa của Lão Diệp nhé!" Hồ Bát Nhất cảm thán.

Trong lúc nói chuyện, bè trúc đã chở mấy người vượt qua đoạn sông đầy nhân dũng, tiến vào một hang động rộng lớn hơn.

Hang động này rộng đến mức bằng hai cái sân bóng đá, đối diện chỉ có một lối ra, dòng nước tiếp tục chảy về hướng đó.

Shirley Dương xem la bàn, là hướng Tây Nam, nghĩa là phương hướng không sai, cứ để bè trúc trôi về phía đó, cuối cùng nhất định có thể xuyên qua hang động khổng lồ dưới chân núi Già Long, hội nhập vào sông Xà. "Phù ~, cuối cùng cũng an toàn rồi." Bàn Tử hít sâu một hơi nói.

Ngay khi mấy người tưởng đã hết nguy hiểm, sắc mặt Diệp Hạo Sơ khẽ biến, mở miệng nói: "Vậy thì cậu nghĩ nhiều rồi, có một thứ đang bơi về phía chúng ta, hơn nữa kích thước còn không nhỏ đâu." "Lão Diệp, cậu đừng có dọa Bàn gia tôi chứ?

Sao tôi không..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đột nhiên nghe thấy phía trước có động tĩnh, sau đó liền nhìn thấy trong nước phía trước có một cái bóng đen khổng lồ to như thùng nước, dài đến mười mấy mét đang bơi trong làn nước đen kịt. "Cái... cái này..." Mấy người đều kinh ngạc đến ngây người.

Đôi mắt Diệp Hạo Sơ cũng nhìn chằm chằm vào cái bóng đen khổng lồ dưới nước.

Đúng lúc này, cái bóng đen kia bỗng nhiên nhô lên khỏi mặt nước, ba người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương mới nhìn rõ.

Thứ này lại là một con trăn xanh khổng lồ - Thanh Lân Cự Mãng - to đến mức khoa trương.

Trong núi lớn vốn dĩ có trăn khổng lồ sinh sống, bọn họ không phải chưa từng thấy, nhưng con Thanh Lân Cự Mãng này lớn thế này thì có hơi quá đáng rồi!

Con trăn trước mắt to hơn tất cả những con trăn họ từng thấy hay từng nghe nói đến.

Chiều dài ít nhất mười mấy mét, thân to như thùng nước, nếu không phải trên đầu không có sừng thì bảo nó là giao long bọn họ

cũng tin.

Lúc này Thanh Lân Cự Mãng đang bơi về phía bè trúc của bọn họ, mấy người trên bè đều nín thở, sợ làm kinh động đến nó.

Khi con trăn càng lúc càng đến gần, ba người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Bàn Tử đều căng thẳng muốn chết.

Bàn Tử giương súng phun lửa lên.

Hồ Bát Nhất theo bản năng giơ xẻng công binh.

Shirley Dương thì rút súng lục.

Diệp Hạo Sơ thấy thế vội ngăn ba người lại: "Đừng vội, nó không phải lao vào chúng ta đâu." Ba người nghi hoặc nhìn Diệp Hạo Sơ, Bàn Tử hỏi: "Lão Diệp, con rắn này thành tinh rồi à, nó không lao vào chúng ta, chẳng lẽ lại lao vào mấy con ong ve kia?" Diệp Hạo Sơ nghe xong bày ra vẻ mặt tán thưởng như muốn nói "Cậu nói đúng rồi đấy".

Sau đó ba người liền nhìn thấy cảnh tượng khiến họ chấn động, chỉ thấy con Thanh Lân Cự Mãng bơi ra phía sau bè trúc.

Nó không tấn công bè mà há cái miệng đỏ lòm, lao tới nuốt chửng những xác Thủy Trệ Phong đã bị thiêu cháy.

Thanh Lân Cự Mãng: *Ngon hơn bình thường, giòn tan!* Hóa ra con trăn khổng lồ này muốn ăn đám bọ béo ngậy kia!

Mấy người nhìn thấy thế đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại thắc mắc: "Không phải chứ, con trăn này bỏ qua chúng ta không ăn, lại đi ăn mấy con bọ gớm ghiếc kia làm gì?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy mặt đầy vạch đen, tên này muốn bị trăn ăn thịt lắm à? "Mấy con Thủy Trệ Phong giống như côn trùng kia có giá trị dinh dưỡng cực cao, con Thanh Lân Cự Mãng này chắc là nhờ ăn bọn chúng mới lớn được như thế.

Tôi đoán những nhân dũng trong sông kia căn bản không phải cơ quan mai phục gì cả, mà là vật hiến tế Hiến Vương dùng để nuôi dưỡng loài trăn khổng lồ này, nếu không chỉ ăn động vật bình thường, con trăn này làm sao lớn đến mức khổng lồ như vậy được?" Mấy người nghe xong đều cảm thấy có lý.

Nhìn con Thanh Lân Cự Mãng đang mải mê nuốt chửng Thủy Trệ Phong, Diệp Hạo Sơ nghĩ đây là cơ hội, giết chết con trăn này chắc chắn sẽ nhận được phần thưởng từ hệ thống. "Con trăn này ở đây luôn là nhân tố bất ổn, Lão Hồ, Bàn Tử, lát nữa nghe tín hiệu của tôi, hai người nổ súng bắn vào hai mắt nó, tôi sẽ lên giải quyết nó." Con Thanh Lân Cự Mãng này toàn thân đều là vảy, chỉ có mắt là điểm yếu.

Hai người đáp: "Được!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, hô lớn: "Bắn!" Theo lệnh của Diệp Hạo Sơ, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức nổ súng, tiếng súng "đoàng đoàng" vang lên, đạn bay xé gió.

Tài bắn súng của cả hai đều không tồi, nhất là Bàn Tử, nói là bách bộ xuyên dương cũng không quá, huống chi là ở cự ly gần thế này.

Đôi mắt của Thanh Lân Cự Mãng lập tức nổ tung thành hai đóa hoa máu, máu tươi phun ra xối xả.

Con trăn bị mù, điên cuồng quẫy đạp trong nước.

Bọt nước bắn lên cao quá đầu người.

Nhóm Hồ Bát Nhất lập tức dùng sào tre chống giữ bè để duy trì thăng bằng.

Diệp Hạo Sơ đâu thể bỏ qua cơ hội này, tung người nhảy lên, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng vào đầu con trăn, cả lưỡi đao đen tuyền xuyên thủng sọ nó.

Chương 41

Khoảng một phút sau, mặt nước bình lặng trở lại.

Xác Thanh Lân Cự Mãng nổi lềnh bềnh trên mặt nước, không còn chút sinh khí nào. "Chết chưa?" "Hình như chết rồi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử còn dùng sào tre chọc chọc vào xác con trăn.

Xác nhận nó đã chết hẳn, hai người suýt thì nhảy cẫng lên ngay trên bè.

Tuy nhiên họ rất nhanh chuyển sang tiết mục "thương nghiệp tâng bốc nhau". "Bàn Tử, tài bắn súng của cậu vẫn chuẩn như ngày nào nhỉ." "Đâu có đâu có, Lão Hồ cậu vừa rồi bắn một loạt kia mới gọi là chuẩn chứ lị!" "Vẫn là Lão Diệp lợi hại nhất, một đao giết chết trăn khổng lồ." Chỉ có Shirley Dương cạn lời nhìn ba người đàn ông.

Ngay sau khi Diệp Hạo Sơ giết chết con trăn, trong đầu liền vang lên tiếng hệ thống. "Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết Thanh Lân Cự Mãng, thưởng: Hoàng Kim Phong Thủy La Bàn." Không tồi, cái này cũng được, sau này dùng để phân kim định huyệt thì ngầu phải biết.

Trong lúc Diệp Hạo Sơ đang nghĩ ngợi, hắn đột nhiên cảm thấy hơi bất an, tai khẽ động, liền nghe thấy từ xa có tiếng ma sát như tiếng kim loại va vào nhau càng lúc càng lớn, càng lúc càng dồn dập.

Diệp Hạo Sơ nhìn lại, thấy Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang định chèo bè lại gần xác con trăn. "Quay lại!

Nguy hiểm!" Diệp Hạo Sơ vội vàng hét lớn.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy đều ngớ người. "Lão Diệp, cậu sao thế?

Con trăn này chết rồi mà.

Tôi nói cậu nghe, thịt con trăn này vị ngon lắm đấy, còn cả bộ da rắn này cũng..." Bàn Tử còn chưa nói hết, Diệp Hạo Sơ lại hét lên: "Dưới nước có nguy hiểm!

Mau rời khỏi đó!" Lần này Hồ Bát Nhất đã biết tính nghiêm trọng của sự việc, hắn cực kỳ tin tưởng Diệp Hạo Sơ, cậu ta bảo có nguy hiểm thì nhất định là có nguy hiểm.

Mà Bàn Tử cũng chẳng do dự chút nào, trực tiếp cắm sào xuống nước, liều mạng đẩy bè ra xa xác con trăn.

Hồ Bát Nhất bị Vương Bàn Tử làm cho ngơ ngác.

Hắn vốn còn định khuyên Bàn Tử quay lại, với cái tính tham ăn của tên Béo này thì chưa chắc đã khuyên được.

Ai ngờ Bàn Tử vừa nghe Diệp Hạo Sơ nói xong lại quay xe dứt khoát như vậy, làm chính hắn lại trở nên chậm chạp.

Đây có phải là Vương Bàn Tử mà hắn biết không vậy?

Thực ra Bàn Tử cũng không ngốc, trải qua bao nhiêu chuyện, hắn đã đúc kết ra một chân lý: Nghe lời Lão Diệp, chuẩn không sai!

Hai người chống sào liều mạng chèo bè về phía Diệp Hạo Sơ.

Sau khi Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương lên bè, Diệp Hạo Sơ ra lệnh: "Mau chèo đi, đừng dừng lại!" Tiếng ma sát như kim loại nghiến vào nhau vừa rồi càng lúc càng gần.

Lần này cả mấy người trên bè đều nghe thấy. "Tiếng gì vậy?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc.

Lúc này phía sau bè trúc, nơi xác con Thanh Lân Cự Mãng đang trôi nổi, mặt nước như vỡ òa.

Một mùi máu tanh nồng nặc bốc lên.

Trong nước tiếng "ào ào" vang lên liên hồi do thứ gì đó đang vùng vẫy.

Da thịt trên người con trăn khổng lồ rất nhanh bị thứ gì đó xâu xé.

Chỉ trong vòng chưa đầy 5 phút, xác một con trăn khổng lồ cư nhiên bị gặm sạch sẽ, chỉ còn trơ lại bộ xương trắng hếu.

Trong nước đâu đâu cũng là máu tươi và vụn thịt của con trăn, không khí trong hang động nồng nặc mùi tanh hôi.

Mấy người nhìn đến trợn mắt há mồm. "Cái quái gì thế này?" Bàn Tử lẩm bẩm, mặt cắt không còn giọt máu.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng chẳng khá hơn là bao, rõ ràng là nếu vừa rồi không có Diệp Hạo Sơ kịp thời nhắc nhở, cho dù hai người họ có chèo bè đi nữa thì giờ này e là cả cái bè cũng bị lũ quỷ dưới nước kia lật úp rồi.

Nhìn cái xác trăn mà xem, hai người họ chỉ cần rơi xuống nước, kết cục e là cũng thành bộ xương khô.

Diệp Hạo Sơ nhìn mặt nước, nhíu mày nói: "Đó là Đao Xỉ Khuê Ngư!" Hắn thốt ra cái tên của loài cá này. "Cá gì cơ?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều chưa từng nghe qua cái tên Đao Xỉ Khuê Ngư.

Nhưng Shirley Dương nghe xong sắc mặt đã trắng bệch. "Đây là loài ác quỷ trong các loài cá ăn thịt - Đao Xỉ Khuê Ngư, chúng thấy máu là sẽ phát điên, chúng ta phải mau đi thôi!" Shirley Dương từng nghe nói về Đao Xỉ Khuê Ngư, tự nhiên cũng biết sự khủng khiếp của loài này.

Lúc này cũng chẳng cần Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương giải thích thêm Đao Xỉ Khuê Ngư là cái gì nữa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vừa nghe là cá ăn thịt thì đâu còn dám chần chừ, cầm sào trúc liều mạng mà chèo.

Đám cá ăn thịt như ác quỷ kia sau khi ăn xong xác trăn, hiển nhiên vẫn chưa no.

Chúng bắt đầu lao về phía bè trúc.

Khi khoảng cách càng lúc càng gần, mọi người đều nhìn rõ hình dáng của Đao Xỉ Khuê Ngư.

Trông chúng không quá lớn, chỉ dài hơn nửa thước, cỡ bàn tay, vảy trên thân có màu vàng nhạt.

Khủng khiếp nhất chính là hai hàm răng trong miệng.

Trông chẳng khác gì lưỡi cưa sắc bén, miệng chúng cứ đóng mở liên tục.

Tiếng ma sát kim loại chính là do răng của bọn chúng phát ra.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy thế, bắt đầu liều mạng chèo về phía trước.

Diệp Hạo Sơ đứng ở đuôi bè, quan sát kỹ đàn cá đang đuổi theo.

Số lượng Đao Xỉ Khuê Ngư này còn nhiều hơn hắn tưởng tượng.

Hắn nhớ trong nguyên tác nhóm Hồ Bát Nhất chỉ gặp vài ngàn con, nhưng trước mắt đám cá này đông nghịt, sợ là phải tính bằng vạn.

Hơn nữa tốc độ bơi của chúng cũng khá nhanh.

Trên bè có bốn người cộng thêm trang bị, nặng đến cả ngàn cân.

Bè trúc vốn đã đi không nhanh, bốn người dù có liều mạng chèo thì tốc độ cũng chẳng cải thiện là bao, mắt thấy sắp bị đàn cá đuổi kịp.

Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm vào đám cá phía sau, hét lên: "Lão Hồ, Bàn Tử, tôi chặn hậu bọn này, hai người mau chèo bè vào bờ!" Diệp Hạo Sơ nhìn thấy mặt nước phía trước ngày càng mở rộng, bờ sông cũng không còn là vách đá dựng đứng như trong đường hầm hẹp

nữa mà đã xuất hiện bãi đá có thể đi lại được, liền lập tức đưa ra quyết định.

Hồ Bát Nhất nghe xong liền điều chỉnh hướng, lái bè vào bờ.

Rất nhanh đàn cá đã lao tới.

Shirley Dương vớ lấy cái súng phun lửa Bàn Tử vừa dùng, bóp cò phun vào đàn cá, ngọn lửa lớn thiêu đốt mặt nước, những con đi đầu bị nướng chín, nhưng đám cá ngửi thấy mùi máu tanh đã hoàn toàn phát điên, chẳng sợ chết mà cứ lao lên tấn công bè.

Diệp Hạo Sơ vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay, thấy con nào nhảy lên là chém con đó.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử quay đầu lại nhìn, đều thấy được cảnh tượng kinh hoàng này.

Hai người như được tiêm máu gà, liều mạng chèo bè vào bờ.

Đến nơi, bốn người vội vàng nhảy lên bãi đá hẹp, kéo theo vật tư trên bè lên bờ.

Lúc này đàn Đao Xỉ Khuê Ngư đã lao đến dưới bè, cắn xé điên cuồng.

Chỉ trong vài phút, chiếc bè trúc mà nhóm Diệp Hạo Sơ vất vả làm ra đã bị hàm răng sắc nhọn của chúng cắn nát bươm.

Nhóm Hồ Bát Nhất nằm bò ra đất, thở hồng hộc, ai nấy đều mệt muốn chết. "Phù ~ Đống mỡ này của Bàn gia suýt nữa thì thành mồi cho cá!" Bàn Tử khánh hạnh nói. "Ha ha ha, cái thể xác này của cậu mà nhét kẽ răng cho bọn cá này còn chưa đủ đâu." Hồ Bát Nhất trêu chọc. "Xéo đi, có ai nói chuyện như ông không hả!?" Diệp Hạo Sơ nhìn bờ sông, lại nhìn về phía trước: "Tuyết Lê, xác định lại phương hướng xem có đúng không?

Chúng ta cứ đi dọc theo bờ sông là chắc chắn tìm thấy lối ra." Shirley Dương gật đầu, lấy la bàn ra xác nhận hướng đi.

Chương 42

Ngay sau đó bốn người khoác ba lô vật tư lên vai, tiến về phía Trùng Cốc.

Bờ sông có rất nhiều tảng đá hình nấm, lối đi vô cùng hẹp, cũng may là vẫn miễn cưỡng đi được.

Đi khoảng một tiếng đồng hồ, một cái hang động cao nửa người, rộng hơn hai thước hiện ra trước mắt. "Các đồng chí, lối này chắc là thông ra bên ngoài đấy." Hồ Bát Nhất kích động nói. "Vậy còn chờ gì nữa, xuất phát thôi!" Sau đó bốn người chui vào hang đá.

Đi được khoảng mấy chục mét, hang đá càng lúc càng mở rộng.

Rất nhanh phía trước lại xuất hiện một dòng sông ngầm, bên bờ sông có không ít vết tích đục đẽo rõ ràng, có chỗ thậm chí còn có bậc thang bằng đá.

Nơi này rõ ràng từng có người đến, từng được khai phá! "Chỗ này chắc chính là con sông ngầm mà Khổng Tước và bà chủ quán nhắc tới, chúng ta đến đúng nơi rồi." Shirley Dương lập tức phản ứng lại.

Mấy người rọi đèn pin soi tứ phía, phát hiện xung quanh có vài bộ hài cốt người đã mục nát, còn có binh khí áo giáp, đều đã rỉ sét đến mức không còn ra hình thù gì.

Diệp Hạo Sơ bước tới xem xét, phần lớn khôi giáp vũ khí đều hỏng nặng, căn bản không có giá trị gì. "Đám này chắc là bọn sơn tặc bị quan binh bịt đường hầm nhốt chết mà bà chủ quán kể." Hồ Bát Nhất cũng soi đèn nhìn kỹ.

Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ: "Đều nát bươm thế này, chắc chắn là mấy thứ đồ bỏ đi không đáng tiền." "Bàn Tử, cậu không thể có chút liêm sỉ

nào sao?" Hồ Bát Nhất nghe Bàn Tử nói vậy thì ngán ngẩm. "Bảo bối đáng tiền chính là liêm sỉ của Bàn gia này!" Bàn Tử nói như lẽ đương nhiên.

Được rồi, coi như tôi chưa nói gì.

Lúc này phía trước truyền đến giọng nói của Shirley Dương: "Nhanh lên!

Mọi người nhìn phía trước kìa, có lối ra!" Cuối cùng bốn người cũng thoát khỏi cái hang động tối tăm không thấy mặt trời.

Bên ngoài là lưng chừng núi Già Long, trước mặt là rừng rậm mênh mông bát ngát.

Các loại kỳ hoa dị thảo, cây cối chọc trời mọc khắp nơi, trên mặt đất khe suối chằng chịt.

Ngoại trừ một số đầm nước lớn ra, những nơi khác đều được bao phủ bởi thảm thực vật dày đặc.

Mấy người biết, bọn họ hiển nhiên đã xuyên qua núi Già Long, đến được vùng ngoại vi Trùng Cốc.

Bàn Tử hưng phấn hét lên: "Lão Hồ, Lão Diệp, các cậu nhìn bên kia kìa, nhiều bướm hồ chưa.

Thân phận mà Tham mưu Dương sắp xếp trước đó đúng là hợp lý thật, chỗ này đúng là thánh địa để bắt bướm bắt sâu đấy." Diệp Hạo Sơ nhìn về phía trước, chỉ thấy trong thung lũng đầy những cánh bướm rực rỡ sắc màu, hình thái khác nhau đang bay lượn rợp trời.

Sau khi phải bò lê bò lết hơn nửa ngày dưới lòng đất núi Già Long đen kịt đáng sợ, giờ nhìn thấy cảnh tượng núi non hùng vĩ tú lệ này, bốn người cảm thấy cả người cuối cùng cũng thư thái hơn một chút.

“Chúng ta tiếp tục xuất phát!” Vừa đi được một đoạn không xa, cả

nhóm đã cảm nhận được sự uy lực của rừng nhiệt đới á nhiệt đới.

Ở đây căn bản không có đường đi, khắp nơi đều là bụi cỏ cao đến nửa người, dây leo chằng chịt.

Muốn thuận lợi tiến lên, chỉ có thể dùng dao chặt mở các loại cành cây, chặt đứt dây leo chắn đường mới đi được.

Đám thực vật này vẫn chưa phải thứ phiền phức nhất.

Trong rừng cây bụi cỏ, côn trùng mới là thứ khoa trương nhất.

Mọi người đi trên đường thỉnh thoảng lại nhìn thấy những con muỗi to bằng đốt ngón tay, các loại nhện màu sắc sặc sỡ, trên cây đầy rẫy các loại côn trùng kỳ quái.

Đám muỗi to như ngón tay kia định lao vào hút máu nhóm Diệp Hạo Sơ, nhưng mới hút được một ngụm liền nhao nhao bỏ chạy.

Mấy người nhìn thấy cảnh này đều cảm thấy may mắn, thầm nghĩ: Còn may bọn họ đều đã ăn Kỳ Lân Kiệt, máu huyết có tác dụng áp chế nhất định đối với côn trùng.

Nếu không thì chưa đi đến mộ Hiến Vương, chắc chắn đã bị lũ muỗi này hút khô rồi.

Suốt dọc đường đi, đám côn trùng này căn bản không dám đến gần bọn họ.

Đi đầu mở đường là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, sau khi dọn dẹp xong, người trước cảm thán suốt dọc đường, người sau cũng chém gió suốt dọc đường.

"Trời sắp tối rồi, chúng ta dựng cái lều, nghỉ ngơi một đêm đi!" Sau khi trời tối đen, mấy người chọn địa điểm cắm trại.

Dù sao từ trưa hôm qua bắt đầu đóng bè tre, đi một mạch đến tối hôm nay, Diệp Hạo Sơ thì không sao, nhưng ba người Hồ Bát Nhất cả

về tinh thần lẫn thể xác đều đã mệt mỏi rã rời.

Nơi được chọn để cắm trại là trên một tảng đá xanh lớn nằm dưới hai gốc cây đại thụ.

Nhóm lửa trên tảng đá xanh, nướng khô bề mặt đá, ít nhất có thể đảm bảo có một môi trường khô ráo thoải mái.

Diệp Hạo Sơ chú ý đến môi trường xung quanh, nhìn thấy hai cây đa cao lớn rậm rạp bên cạnh tảng đá xanh.

Hai cây đa này thực sự quá bắt mắt, thân cây cực kỳ thô to.

Mà kỳ lạ hơn là, thân của hai cây đa này lại bắt đầu quấn lấy nhau ở độ cao hơn một người, nhìn giống như đang vặn thừng vậy.

Diệp Hạo Sơ biết loại cây này có cái tên là Phu Thê Thụ (Cây Vợ Chồng).

Tán cây trên đỉnh xòe ra như một cái ô khổng lồ.

Hơn nữa trên thân cây thô to còn ký sinh rất nhiều loài thực vật á nhiệt đới không biết tên.

Đám thực vật ký sinh này cũng mọc đặc biệt tươi tốt, nở đầy những đóa hoa ngũ sắc.

Diệp Hạo Sơ biết hai cái cây này chính là cây đa phu thê trong nguyên tác.

Hơn nữa, cây đa phu thê khổng lồ này còn đang che giấu rất nhiều bí mật.

Mấy người bắc một cái nồi, vừa sưởi ấm vừa nấu mì.

Trong mì không bỏ gia vị gì, tránh để mùi thơm thức ăn dẫn dụ động vật hoang dã.

Trong nồi mì nấu chín, thả bừa vài miếng thịt hộp vào, coi như

bữa tối.

Bàn Tử sớm đã đói đến mức ngực dán vào lưng, múc một bát mì bắt đầu ăn, ăn liền tù tì ba bát lớn, miệng còn oán trách: "Chẳng có tí vị gì, mấy ngày nay mồm miệng nhạt toẹt cả ra rồi, hay là chúng ta đi kiếm chút đồ rừng?" "Ở đây tình huống thế nào chúng ta đều không biết, tốt nhất đừng nên ra ngoài." Hồ Bát Nhất mở miệng từ chối.

Rừng rậm về đêm vô cùng nguy hiểm, các loại thú dữ đều sẽ ra ngoài hoạt động.

Ra ngoài săn bắn vào buổi tối là cực kỳ thiếu sáng suốt.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười cười, từ trong ba lô lấy ra mấy hộp đồ hộp thịt bò ném cho Bàn Tử, nói: "Được rồi, ăn cái này đi, vị thịt bò đấy." Bàn Tử đưa tay đón lấy, mắt sáng lên, cười lớn: "Thịt bò?

Vẫn là Lão Diệp hiểu tôi!" Sau đó Shirley Dương và Hồ Bát Nhất cũng ăn đồ hộp thịt bò, huống hồ có đồ ngon hơn cũng chẳng có lý do gì mà không ăn!

Ăn xong bữa tối, mọi người sắp xếp thứ tự trực đêm.

Diệp Hạo Sơ được xếp vào nửa đêm về sáng.

Sau khi xếp xong lịch trực, Diệp Hạo Sơ dứt khoát trải một ít cỏ khô lên tảng đá xanh đã được nướng ấm, nằm vào túi ngủ rồi ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi Diệp Hạo Sơ tỉnh lại thì đã là nửa đêm về sáng.

Lúc này đến lượt Shirley Dương trực đêm.

Shirley Dương đang ngồi bên đống lửa, hai tay chống cằm không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Hạo Sơ lại nhìn sang bên cạnh, tiếng ngáy như sấm, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thuộc loại ngủ say như chết, sấm đánh bên tai cũng

không tỉnh.

Diệp Hạo Sơ cười lắc đầu, từ từ ngồi dậy.

“Lão Diệp, anh không ngủ thêm chút nữa à?

Còn chưa tới giờ đổi ca đâu.” Shirley Dương phát hiện Diệp Hạo Sơ đã tỉnh, ân cần nói.

Diệp Hạo Sơ cười cười: “Không sao, anh không buồn ngủ.” Hai người câu được câu chăng trò chuyện.

Thời gian trôi qua, rừng rậm về đêm càng trở nên tĩnh mịch.

Lúc này tai Diệp Hạo Sơ khẽ động, cuối cùng cũng nghe thấy từ trên cây đa lớn truyền đến âm thanh mong chờ đã lâu.

Shirley Dương lúc này buồn ngủ đến mức hai mí mắt đã bắt đầu đánh nhau.

Diệp Hạo Sơ đứng dậy, rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Shirley Dương nhìn thấy vậy cơn buồn ngủ lập tức tan biến, không hiểu Diệp Hạo Sơ định làm gì.

Diệp Hạo Sơ thấy vẻ mặt nghi hoặc của Shirley Dương, bèn chỉ chỉ vào cây đa lớn bên cạnh, lại chỉ chỉ vào tai mình.

Chương 43

Shirley Dương cũng là người cảnh giác, tuy không có đôi tai thính như chó giữ nhà giống ông ngoại Chá Cô Tiêu của cô, nhưng thính giác cũng nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều.

Trong khu rừng yên tĩnh về đêm, truyền đến một trận tiếng gõ rất rõ ràng, nguồn gốc âm thanh chính là từ trên cây đa lớn.

Shirley Dương nghe xong, sắc mặt "bạch" một cái tái nhợt.

Tiếng gõ này nghe cực kỳ quỷ dị.

Tuyệt đối không phải âm thanh do động vật gì tạo ra.

Ngược lại giống như bên trong thân cây đa có thứ gì đó đang không ngừng gõ vào thân cây vậy.

Shirley Dương ghé sát vào người Diệp Hạo Sơ: "Hai cái cây phu thê này chắc chắn là rỗng ruột.

Loại cây đa này sống lâu năm, phần giữa sẽ bị thực vật ký sinh hút chất dinh dưỡng đến mục nát.

Chẳng lẽ có tà linh gì đang gõ trong thân cây?" Ban ngày ở dưới núi Già Long đã nhìn thấy nhiều nhân dũng (xác người bọc trong kén) và hài cốt thổ phỉ chết trong đó, Shirley Dương hiển nhiên cũng hơi sợ hãi, không kìm được nép sát vào người Diệp Hạo Sơ, cảm giác chỉ có ở bên cạnh anh mới an toàn.

Lúc này Hồ Bát Nhất đang ngủ bên đống lửa cũng tỉnh lại.

Hắn mơ màng nhìn thấy Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương ngồi cùng một chỗ, giãy giụa bò dậy, đang định mở miệng hỏi thì không ngờ cả hai người họ đồng thời đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Tiếp đó Diệp Hạo Sơ chỉ vào cây đa lớn đối diện.

Chưa đầy một phút sau, sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng biến đổi.

Rõ ràng Hồ Bát Nhất cũng coi tiếng gõ kia là thứ gì đó tà tính.

"Lão Diệp, Lão Hồ, trong cái cây này chắc là có người." Shirley Dương nghe một lúc, cuối cùng khẳng định nói, đồng thời cũng nắm chặt khẩu súng lục.

Hồ Bát Nhất nghe vậy sửng sốt: "Người?

Sao em biết là người?

Không phải là động vật sao?" Shirley Dương lắc đầu: "Là người.

Các anh nghe kỹ xem, tiếng gõ này là mã Morse, ba ngắn ba dài ba ngắn... tích tích tích, tà tà tà, tích tích tích." Hồ Bát Nhất bị mấy tiếng tích tích tà tà của Shirley Dương làm cho ngớ người.

Diệp Hạo Sơ biết rõ, mở miệng nói: "Tín hiệu cầu cứu." "Đúng!" Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất nổi cả da gà: "Tín hiệu cầu cứu?

Vậy chẳng phải là có người bị kẹt trong thân cây sao?" Shirley Dương lắc đầu: "Vùng này hiếm có dấu chân người, ngay cả dân làng bên ngoài núi Già Long cũng không dám vào.

Em sợ thứ cầu cứu trong thân cây không phải là người." "Không phải người thì là cái gì?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu, sau đó mặt tái mét.

Không phải người thì chỉ có thể là ma quỷ.

"Bất kể là cái gì, tôi lên xem là biết ngay." Diệp Hạo Sơ đương nhiên biết trên tán cây có cái gì.

Nhưng hắn không ngờ lại bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

"Lão Diệp không thể đi, cái này sợ là 'tín hiệu ma'." Sau đó Hồ Bát Nhất giải thích một chút, năm xưa lúc hắn ở trong quân đội đã từng

nghe truyền thuyết về tín hiệu ma.

Nói là bộ đội tiền tuyến đôi khi sẽ nhận được một số tín hiệu vô tuyến kỳ lạ, có cái là cầu cứu, có cái là cảnh báo.

Đôi khi bộ đội sẽ tưởng là đơn vị anh em gặp nạn các loại, nhưng nếu thật sự đi tìm kiếm chi viện, thì ngay cả đội quân đi chi viện cũng sẽ mất tích.

Sau này không biết thế nào, lại đồn rằng đây là tín hiệu do oan hồn gửi đến, chuyên dùng để dụ người.

Diệp Hạo Sơ thì chẳng sợ ma quỷ gì, nhưng Hồ Bát Nhất cũng là có ý tốt.

Cuối cùng quyết định, Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất hai người cùng leo lên, Shirley Dương và Bàn Tử canh gác dưới gốc cây.

Khi leo cây, Diệp Hạo Sơ vẫn là người trèo lên đầu tiên.

Lên đến tán cây, hắn hô lớn: "Trên cây có xác một chiếc máy bay!" Theo tiếng hô của Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất vốn đang canh chừng bên dưới cũng nhanh chóng leo lên.

Bàn Tử ngủ dậy cũng đi đến dưới gốc cây phu thê, vì vấn đề cân nặng lại thêm chút chứng sợ độ cao nên không dám leo lên.

Còn Shirley Dương sau đó cũng leo lên theo.

Sau khi lên cây, Shirley Dương rất nhanh đã phân biệt được chiếc máy bay này là máy bay vận tải kiểu Mỹ.

Hồ Bát Nhất xuất thân quân ngũ, cũng nhanh chóng phán đoán, xác máy bay này có thể là máy bay vận tải của Mỹ bay từ Myanmar về nước trong thời kỳ Thế chiến II.

Diệp Hạo Sơ không chú ý đến nội dung trò chuyện của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, mà nhìn chằm chằm vào vị trí buồng lái của

xác máy bay.

“Lão Diệp, trong xác máy bay này không chừng còn có súng ống đạn dược gì đó, sẽ giúp ích cho chuyến đi mộ Hiến Vương lần này của chúng ta, chúng ta cùng vào khoang máy bay tìm thử xem.” Hồ Bát Nhất nói với Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ lại chỉ vào buồng lái: “Hai người nghe đi.” Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe vậy liền dừng lại.

Rất nhanh, tiếng gõ rõ mồn một kia lại vang lên trong màn đêm.

Hai người đều nghe rõ ràng, nguồn gốc âm thanh nằm ngay trong khoang máy bay.

Hồ Bát Nhất nghe xong máu nóng bốc lên, cầm xẻng công binh, cắt đứt dây leo quấn trên xác máy bay, định chui vào xem bên trong rốt cuộc có cái gì.

Shirley Dương cũng nắm chặt súng lục, đi theo sau.

Diệp Hạo Sơ lại không động đậy, không phải là sợ, mà là Diệp Hạo Sơ cảm thấy có chút không đúng.

Đã xem qua nguyên tác, Diệp Hạo Sơ biết trong xác máy bay có thứ gì.

Nhưng Diệp Hạo Sơ lại cảm giác, thứ trong khoang máy bay e rằng không chỉ có một con Điêu hào (Cú lợn khổng lồ), mà hẳn là còn thứ gì khác tồn tại.

“Cẩn thận, tôi cảm giác có chút không ổn!” Diệp Hạo Sơ nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe xong càng thêm cẩn thận từng li từng tí đi vào khoang máy bay.

Trong buồng lái của xác máy bay có một bộ hài cốt phi công.

Trên người mặc quân phục lính Mỹ, đầu còn đội mũ bay, lộ ra bên ngoài bộ quân phục chỉ có hộp sọ trắng hếu.

Cái đầu đội mũ bay rũ xuống ngực ở một góc độ quỷ dị, nhìn qua là biết người sống không thể làm được.

Hồ Bát Nhất tay cầm xẻng công binh, dùng một tốc độ cực chậm đi đến trước bộ hài cốt.

Đúng lúc này, tiếng gõ lại vang lên.

Sau đó cái mũ bay của phi công động đậy một cái, cái động đậy này dọa Hồ Bát Nhất và Shirley Dương sợ khiếp vía.

Hai người đang định lùi ra ngoài thì cái mũ bay phi công bỗng nhiên ngẩng lên, giống như sống lại, đang giãy giụa muốn bò dậy.

Ngay sau đó cái mũ bay phi công thực sự ngẩng lên.

Trong hốc mắt đầu lâu lóe lên hai luồng kim quang.

Hai luồng kim quang trong hốc mắt đầu lâu vừa xuất hiện lại dọa Hồ Bát Nhất và Shirley Dương vẫn đang chưa hoàn hồn một phen.

Giữa nửa đêm canh ba xuất hiện cảnh này, cho dù là người từng giết người như Hồ Bát Nhất cũng toát mồ hôi lạnh.

Mà Shirley Dương nhìn thấy vậy đã giơ súng lên.

Đang định nổ súng thì một con chim lớn lao vụt lên từ trên bộ hài cốt phi công, cái đầu phi công cũng theo đó rơi xuống đất.

Con chim lớn kia có cái mỏ cong cong sắc bén vô cùng, đôi móng vuốt như móc sắt, sải cánh rộng đến hai mét.

Hơn nữa nó vô cùng hung dữ, chẳng sợ người chút nào, lao thẳng về phía Hồ Bát Nhất.

Phản ứng của Hồ Bát Nhất cũng không phải dạng vừa, xẻng công

binh trong tay bổ xuống một cái, đánh trúng vào người con Điêu hào, làm rụng mấy cái lông vũ.

Con Điêu hào kêu thảm một tiếng, lại bay vút vào màn đêm.

Shirley Dương dùng súng lục ngắm nghía nửa ngày cũng không ngắm được, tốc độ bay của con Điêu hào này quá nhanh, độ chính xác của súng lục lại kém, căn bản bắn không trúng.

Nhìn con Điêu hào bay đi mất, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều chưa hết bàng hoàng.

"Lão Diệp, kia là con gì vậy?

Sao lại to thế?" Diệp Hạo Sơ đứng trên cây, cảnh giác nhìn về phía khoang máy bay: "Đó là Điêu hào, một loại mãnh cầm cỡ lớn sống trong rừng rậm.

Chỉ có điều con to thế này thì vô cùng hiếm gặp." Diệp Hạo Sơ nói xong lại bổ sung một câu: "Hai người khoan hẵng ra ngoài." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe xong đều ngẩn ra: "Sao thế?" Diệp Hạo Sơ không trả lời, tay phải rút ra Hắc Kim Cổ Đao, hai mắt nhìn chằm chằm vào sâu bên trong khoang máy bay.

Không vì gì khác, bởi vì trong khoang máy bay vận tải vẫn còn thứ khác.

Chương 44

Diệp Hạo Sơ có thể cảm giác được, chủ nhân bên trong còn mạnh mẽ hơn con vừa nãy.

Quả nhiên, giây tiếp theo, một cái bóng đen khổng lồ từ trong đống đổ nát của khoang máy bay mãnh liệt lao ra.

Bóng đen này có thể hình càng to lớn hơn, là một con Điêu hào to gấp đôi con vừa rồi.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy cũng không nhịn được tán thán một tiếng, một con chim điêu thật thần tuấn!

Con điêu này ở trong khu rừng này chắc không có thiên địch nào nhỉ!

Nhưng gặp phải Diệp Hạo Sơ hắn coi như nó xui xẻo, hắn sẽ không nương tay, lập tức vung đao chém tới.

Con đại Điêu hào kia thấy vậy, trong mắt ưng lộ ra vẻ phẫn nộ, nó còn chưa chủ động tấn công, tên nhân loại nhỏ bé này lại dám tấn công nó trước, lập tức vỗ cánh, định vồ lấy Diệp Hạo Sơ.

Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Hạo Sơ chém vào móng vuốt Điêu hào, trên móng vuốt lập tức máu tươi tuôn xối xả.

Nếu là dao thường chém vào móng vuốt Điêu hào chưa chắc đã chém đứt, nhưng độ sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao thì không tầm thường.

Điêu hào phát ra mấy tiếng rít gào, hai mắt phun lửa, tên nhân loại này lại có thể làm nó bị thương, nhưng nó không lùi bước, vẫn vô cùng hung dữ vỗ cánh lao về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ lợi dụng Lăng Ba Vi Bộ để chu toàn với Điêu hào,

Điêu hào căn bản không chạm được vào người hắn, mà Diệp Hạo Sơ thỉnh thoảng lại chém cho nó mấy đao.

Không lâu sau, con Điêu hào thương tích đầy mình cuối cùng cũng sợ hãi, biết tên nhân loại trước mắt không phải đối thủ dễ xơi, lập tức muốn xông ra ngoài.

Nhưng Diệp Hạo Sơ không cho nó cơ hội, nhìn ra nó muốn bỏ chạy, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Long Lân chủy thủ.

Tay phóng dao găm Long Lân ra, bắn trúng ngay mắt con Điêu hào đang chuẩn bị bỏ chạy, độ sắc bén của Long Lân chủy thủ xuyên thủng cả đầu con chim.

Điêu hào phát ra một tiếng kêu bi thương, lập tức rơi xuống, suýt chút nữa đập trúng Bàn Tử đang ở dưới gốc cây.

"Vãi chưởng!

Tình huống gì thế này?

Con đại bàng to thế á?" Bàn Tử vây quanh con Điêu hào đang thoi thóp, kinh ngạc nói.

Bàn Tử nhìn thấy trên đầu con Điêu hào còn cắm một con dao găm dáng vẻ bá khí, đại khái đoán được chuyện gì.

Sau đó Bàn Tử lại nghĩ: Hắn chưa từng ăn thịt con đại bàng nào to thế này, không biết mùi vị ra sao?

Bên này nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều không nhịn được bò ra khỏi buồng lái.

"Lão Diệp, chuyện gì thế?" Diệp Hạo Sơ nhún nhún vai: "Vừa nãy bên trong còn một con Điêu hào nữa, nhưng đã bị tôi giải quyết rồi, giờ rơi xuống dưới kia, Bàn Tử chắc đang quan sát đấy." Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu: "Ừ, chúng ta cùng đi xem khoang hàng, không biết

còn sót lại thứ gì hữu dụng không." Sau đó hai người Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tiến lên, định chui vào trong khoang hàng.

Xác máy bay bị gãy làm đôi từ giữa.

Con Điêu hào nhỏ lúc nãy ở vị trí buồng lái, còn con to bị Diệp Hạo Sơ giết thực ra nằm ở chỗ thân máy bay bị gãy.

Vào khoang hàng chỉ có một lối vào, chỉ có điều lối vào khá hẹp.

Chỉ có Shirley Dương dáng người thon thả mới vào được.

Hồ Bát Nhất tuy không béo nhưng thân thể cường tráng, vai hơi rộng.

Diệp Hạo Sơ tuy cũng thuộc dạng nhìn có vẻ gầy gò, nhưng hắn còn phải mai phục ở đây, con Điêu hào nhỏ vừa nãy chắc chắn sẽ quay lại đánh lén bọn họ.

Sau đó Shirley Dương tháo ba lô trang bị trên người xuống, chuẩn bị chui vào.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy, ngăn lại trước.

Mặc dù theo nguyên tác trong khoang hàng không có gì nguy hiểm.

Nhưng trong nguyên tác cũng đâu có con Điêu hào to vật vã vừa rồi đâu.

Nhỡ đâu bên trong còn thú dữ độc trùng gì thì phiền phức.

Diệp Hạo Sơ dùng đèn pin chiếu vào trong trước, xác định không có nguy hiểm gì khác mới để Shirley Dương đi vào.

Sau khi Shirley Dương vào, Diệp Hạo Sơ bảo Hồ Bát Nhất ở lại chỗ cũ tiếp ứng.

Diệp Hạo Sơ thì mai phục trên một cành cây, đợi con Điêu hào nhỏ quay lại.

Loài Điêu hào trời sinh có lòng báo thù cực mạnh, Diệp Hạo Sơ giết con to kia, con nhỏ chắc chắn sẽ quay lại báo thù.

Chỉ có điều hơi có lỗi với Hồ Bát Nhất, để hắn làm mồi nhử vậy.

"Yên tâm đi Lão Hồ, tôi sẽ bảo vệ ông thật tốt." Diệp Hạo Sơ thầm an ủi Hồ Bát Nhất trong lòng, sau đó nép mình trên cành cây, kiên nhẫn chờ đợi.

Trong khi Shirley Dương phát hiện ra thứ gì đó trong khoang hàng, sự chú ý của Diệp Hạo Sơ vẫn luôn đặt vào màn đêm đen kịt.

Không để hắn thất vọng, rất nhanh, một tiếng vỗ cánh khe khẽ từ trong bóng đêm truyền đến.

Một cái bóng đen to lớn lướt nhanh qua bầu trời đêm.

Khá lắm!

Đến rồi!

Diệp Hạo Sơ lập tức tập trung, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chờ con mồi mắc câu.

Mấy giây sau, bóng đen khổng lồ như tia chớp từ trên trời giáng xuống, lặng lẽ lao về phía sau lưng Hồ Bát Nhất.

Diệp Hạo Sơ phát hiện, lập tức vận toàn bộ sức lực tung người nhảy lên, cắm phập Hắc Kim Cổ Đao vào đầu con Điêu hào.

Con Điêu hào kêu thảm một tiếng, âm thanh thê lương vô cùng.

Sau đó tắt thở.

Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng kêu hét thì giật mình một cái, quay đầu lại nhìn thấy một con Điêu hào to lớn rơi ngay sau lưng mình, trên người con chim còn có Diệp Hạo Sơ đang đứng.

Hồ Bát Nhất phản ứng lại, giơ ngón tay cái lên: "Lão Diệp, một

chữ thôi: Ngầu!" Diệp Hạo Sơ nhảy từ trên người con Điêu hào xuống, nở một nụ cười ngây thơ, cứ như thể con Điêu hào vừa rồi không phải do hắn giết vậy.

Sau khi Diệp Hạo Sơ giết chết con Điêu hào, trong đầu vang lên tiếng của Hệ thống.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết Kim Nhãn Điêu Hào, thưởng: Dạ Nhãn!" Dạ Nhãn: Có thể nhìn rõ sự vật trước mắt trong bóng tối.

Sau đó Diệp Hạo Sơ cảm thấy mắt đau nhói một cái, khi mở mắt ra, phát hiện bầu trời đêm xung quanh không còn đen kịt như thế nữa, mọi thứ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vốn dĩ thị lực của Diệp Hạo Sơ đã cực kỳ kinh người, lại thêm Dạ Nhãn này đúng là như hổ mọc thêm cánh.

Cái Dạ Nhãn này không tệ, dỡ bỏ gánh nặng phải dùng đuốc.

Trần Ngọc Lâu phe Tả Lĩnh trời sinh đã có một đôi "Dạ nhãn", có thể nhìn sự vật trong đêm tối bằng mắt thường, càng có khả năng "quan nê ngân, nhận thảo sắc, tầm tàng thức bảo" (nhìn dấu bùn, phân biệt màu cỏ, tìm kho báu), trong địa cung cổ mộ có thể không cần đốt đuốc mà vẫn nhìn rõ sự vật xung quanh.

Còn có Hắc Hạt Tử cũng như vậy, càng tối hắn càng nhìn rõ.

Nhưng mắt của hắn không phải bẩm sinh, mà là do yếu tố hậu thiên dẫn đến.

Phía bên kia chắc Shirley Dương đã phát hiện ra kho vũ khí trong khoang máy bay vận tải rồi.

Trong đó có bảo bối lớn đấy.

Diệp Hạo Sơ đang nghĩ ngợi thì từ trong khoang máy bay đã

truyền đến tiếng hô kinh ngạc của Shirley Dương.

"Lão Diệp, Lão Hồ, hai người mau vào xem này, trong khoang hàng thực sự có đồ tốt." Rất nhanh Shirley Dương đã ôm mấy khẩu súng chui ra khỏi khoang hàng.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất nghe vậy đi tới.

Khi Hồ Bát Nhất nhìn rõ thứ Shirley Dương lấy ra, hai mắt sáng rực.

"Mẹ kiếp, tiểu liên Thompson!" Shirley Dương cũng vẻ mặt hưng phấn: "Không sai, chính là tiểu liên Thompson, loại súng này tốc độ bắn cao, uy lực lớn, chỉ là hơi nặng một chút." Đối với Shirley Dương mà nói, tiểu liên Thompson quả thực hơi nặng.

Nhưng với Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất thì đó chẳng là gì.

Đồ đạc trong khoang máy bay được bảo quản rất nguyên vẹn, rất nhiều thứ vẫn còn đó.

Máy bay vận tải chủ yếu là vận chuyển súng ống đạn dược.

Trong đó có mấy trăm khẩu tiểu liên Thompson, cộng thêm đủ loại đạn dược, chất đống như núi.

Chỉ có điều khí hậu trong rừng thực sự quá ẩm ướt, cho dù số súng đạn này đều được bọc trong túi nilon, nhưng chỉ có súng đạn ở giữa là dùng được, những khẩu ở vòng ngoài đều không thể sử dụng, đã bị ăn mòn hết.

Nhưng phần ở giữa cũng đủ rồi, bọn họ chỉ có bốn người, lấy bốn khẩu Thompson là được.

Chương 45

Hồ Bát Nhất nhận lấy một khẩu Thompson từ tay Shirley Dương.

Cảm giác quen thuộc trong tay khiến Hồ Bát Nhất có chút hoài niệm thời gian đi lính đánh trận năm xưa.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử dưới gốc cây không ngồi yên được nữa.

"Lão Hồ!

Lão Diệp!

Dương tham mưu trưởng!

Mấy người làm gì trên cây thế?

Có phải tìm thấy đồ tốt gì không?" Bàn Tử lớn tiếng hét, trong giọng nói pha lẫn sự sốt ruột và lo lắng.

Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng Bàn Tử, vội vàng hét xuống dưới: "Bàn Tử, cậu đừng có lên đây, bọn tôi xuống ngay đây, thân cái cây to này đã mục rồi, thêm người lên nữa là không chịu nổi đâu." Bàn Tử nghe vậy bèn ngồi xuống cạnh xác con Điêu hào đã chết, tay cầm dao găm Long Lân của Diệp Hạo Sơ, đợi bọn Hồ Bát Nhất xuống.

Thu thập xong trang bị, lúc này Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Lão Diệp, Dương tham mưu, chúng ta mang trang bị xuống đi, không thì Bàn Tử đợi đến sốt ruột mất." Hai người nghe vậy gật đầu, Hồ Bát Nhất xuống đầu tiên, Shirley Dương nối gót theo sau, khi Diệp Hạo Sơ xuống, người hắn khựng lại một chút, tiếp đó chui vào trong khoang máy bay, đem số súng đạn còn lại mà họ không lấy hết bỏ vào nhẫn trữ vật, để phòng khi cần thiết.

Làm xong tất cả, Diệp Hạo Sơ cũng trèo xuống dưới.

Xuống tới nơi, Bàn Tử liền lập tức sán lại gần, hỏi: "Thế nào Lão Hồ, có đồ gì ngon không?" Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử một cái, từ trong ba lô lấy ra khẩu tiểu liên Thompson và đạn dược đưa cho hắn.

Bàn Tử nhận lấy, yêu thích không buông tay vuốt ve thân súng, kích động múa tay múa chân, cười ha hả: "Lần này có em nó rồi, còn sợ gì bánh chưng cương thi nữa, trực tiếp tặng cho nó một băng đạn là xong chuyện!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cười cười, nhìn cái vẻ đắc ý của Bàn Tử kìa.

Diệp Hạo Sơ lúc này vừa từ trên cây xuống, cảm giác không ổn.

Tai khẽ động, nghe thấy từ xa có thứ gì đó đang bay về phía bọn họ.

Bàn Tử cười xong, cũng nghe thấy âm thanh gì đó, lập tức giọng nói đã lắp bắp: "Lão Hồ, ông...

ông có nghe thấy tiếng gì không?

Sao tôi cảm giác gần đây có tiếng nữ quỷ khóc thế!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng bị chọc cười: "Bàn Tử cậu cứ chém gió đi, đâu ra mà lắm nữ quỷ thế." Lời Hồ Bát Nhất còn chưa nói hết, đã nghe thấy trong màn đêm từng tiếng kêu thê lương u oán truyền đến.

Nghe quả thực giống như nữ quỷ đến đòi mạng.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi.

"Thế nào, tôi không lừa các cậu chứ!

Bàn Tử tôi vừa nãy chính là nghe thấy tiếng này." Bàn Tử lúc này run rẩy nói.

Trong mắt Diệp Hạo Sơ lóe lên một tia sáng, từ trong bóng tối nhìn thấy một đàn Điêu hào đang tiến lại gần bọn họ.

Đến rồi!

Đám Điêu hào có tính báo thù cực mạnh kia, quả nhiên thực sự kéo bè kết đảng đến báo thù cho đồng bọn.

Diệp Hạo Sơ sờ lên khẩu tiểu liên Thompson trên tay, khóe miệng nhếch lên, mở miệng nói: "Anh em, không phải nữ quỷ đòi mạng đâu, mà là đám Điêu hào vừa nãy đến báo thù cho đồng bọn của chúng đấy." Ba người Hồ Bát Nhất nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm, miễn không phải nữ quỷ đến là được, bọn họ thà gặp đám Điêu hào này cũng không muốn gặp nữ quỷ.

Bốn người đều cầm tiểu liên Thompson lên, lưng tựa lưng vây thành một vòng tròn, cảnh giác nhìn ra bốn phía.

Sau đó mọi người nhìn thấy một đàn Điêu hào trong màn đêm, có đến ba bốn mươi con, có điều đám này nhỏ hơn hai con trước đó rất nhiều, cũng chỉ to hơn đại bàng bình thường một chút.

Đám Điêu hào trong không trung cũng nhìn thấy nhóm Diệp Hạo Sơ dưới tán cây đa, nhao nhao rít lên rồi bổ nhào xuống, móng vuốt sắc bén lao tới.

Diệp Hạo Sơ hít sâu một hơi, hai tay bưng chắc khẩu tiểu liên Thompson.

"Khai hỏa!" Sau đó thì xấu hổ rồi, tiểu liên của ba người Hồ Bát Nhất đều khai hỏa!

Còn khẩu của Diệp Hạo Sơ thì sao cũng không bắn ra đạn.

Sau đó Diệp Hạo Sơ mày mò nửa ngày, mới phát hiện mình quên mở chốt an toàn.

Mở chốt an toàn, họng súng nhả ra từng viên đạn, đánh ra từng vệt lửa trong màn đêm đen kịt.

Đồng thời tiếng súng "đát đát đát" thanh thúy đặc trưng của tiểu liên Thompson cũng vang vọng trong thung lũng.

Tốc độ bắn của tiểu liên Thompson tương đối nhanh, uy lực lại lớn.

Bốn người chưa đến một phút đồng hồ đã bắn hết một băng đạn, lại thay một băng đạn khác.

Rất nhanh đã có mấy con Điêu hào bị bắn trúng giữa không trung, rơi xuống đất chết tươi.

Lúc mới bắt đầu bắn, Diệp Hạo Sơ còn hơi không quen, hắn chưa từng chơi súng tiểu liên bao giờ, cùng lắm cũng chỉ chơi trong game.

Không giống như Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, loại người lớn lên trong quân đội từ nhỏ.

Ngay cả Shirley Dương cũng vậy, xuất thân từ Mỹ, từ nhỏ đã vô cùng quen thuộc với các loại súng ống.

Đợi bắn hết một băng đạn, Diệp Hạo Sơ cũng dần quen với độ giật và độ rung nòng súng, nhưng vẫn bắn không chuẩn lắm.

Mà Bàn Tử cầm súng tiểu liên lại cứ như bắn súng trường bắn tỉa liên thanh, phát nào trúng phát nấy.

Khiến Diệp Hạo Sơ không khỏi cảm thán tên Bàn Tử này cái gì cũng không được, nhưng tài bắn súng đúng là không tệ!

Trong màn đêm không ngừng có tiếng Điêu hào kêu thảm thiết trúng đạn rơi xuống.

Vốn dĩ có ba bốn mươi con, đã bị bốn người bắn chết một nửa.

Nhân lúc mấy người thay băng đạn, số Điêu hào còn lại dường như nhìn thấy cơ hội, lại tập kết bổ nhào xuống lần nữa.

Bàn Tử thấy vậy cười lớn: "Lũ súc sinh không biết sống chết các

ngươi, đều đến nộp mạng cho Bàn gia đi!" Sau đó số Điêu hào còn lại cũng bị mấy người bắn chết, màn đêm khôi phục sự tĩnh lặng.

Lúc này Bàn Tử đắc ý nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, cười nói: "Lão Diệp, hóa ra cũng có cái cậu không biết à?

Lần đầu dùng súng tiểu liên hả?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu, buồn bực nói: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng bị ông bắt được cái tôi không biết rồi chứ gì!" Trong ba bốn mươi con Điêu hào này chẳng có mấy con là do Diệp Hạo Sơ bắn chết, cơ bản đều là do ba người Hồ Bát Nhất xử lý.

Không phải Diệp Hạo Sơ kém cỏi, mà là tài bắn súng này không phải một sớm một chiều là học được, thực sự không thể so với loại người chơi súng từ nhỏ như Bàn Tử.

Shirley Dương nhìn Diệp Hạo Sơ, giống như phát hiện ra chuyện gì đó ghê gớm lắm, Diệp Hạo Sơ thế mà lại không biết dùng súng.

Diệp Hạo Sơ bị ánh mắt trêu chọc của Shirley Dương nhìn đến mức mất tự nhiên.

Mẹ kiếp chuyện gì thế này!

Vừa nãy mất mặt quá đi mất! "Mọi người không sao chứ?" Hồ Bát Nhất lúc này mở miệng hỏi.

Mấy người đều lắc đầu, bảo không sao.

Bàn Tử lúc này mới lên tiếng: "Vừa rồi ở trên kia xảy ra chuyện quái gì thế?

Sao tự nhiên rớt xuống con đại bàng to tổ chảng vậy?

Nếu không phải Bàn gia tôi tránh nhanh thì các cậu không thấy tôi nữa đâu." Bàn Tử khựng lại một chút: "À đúng rồi, Lão Diệp, dao găm của ông này." Diệp Hạo Sơ nhận lấy Long Lân chủy thủ, cười trêu:

"Sao không đè chết ông luôn đi!" "Hây, Lão Diệp, ông nói thế tôi không thích nghe đâu nhé?

Ông trù tôi chết để chia tài sản với Lão Hồ hả?" Bàn Tử lập tức giãy nảy lên.

Hồ Bát Nhất nghe vậy cười mắng: "Chỉ có chút tiền lẻ của cậu còn chưa nhiều bằng tôi, ai mà thèm?" Bàn Tử cười hắc hắc: "Lần này chúng ta đi mộ Hiến Vương kiếm Mộc Trần Châu, tiện thể kiếm tí đồ tốt.

Không thì phí công à?" "Ừ, tất cả lấy an toàn làm trọng, nếu tiện tay thì có thể kiếm chút đồ tốt mang ra." Hồ Bát Nhất xoa cằm, nghiêm túc nói. "Lão Diệp, Lão Hồ, hai ông nói xem thịt con đại bàng này ăn ngon không nhỉ?" Bàn Tử vây quanh xác con chim lớn, hào hứng hỏi. "Bàn Tử, đó gọi là Điêu hào, có văn hóa chút đi được không?" Hồ Bát Nhất bất lực nói. "Quản nó là Điêu hào hay gì, chẳng phải đều là chim ưng sao!" "Vị có ngon hay không tôi cũng không biết, hay là chúng ta nướng thử xem?" Diệp Hạo Sơ nhìn con điêu hào đề nghị.

Chủ yếu là hắn cũng chưa từng ăn con chim nào to thế này, thuộc tính ăn uống giống Bàn Tử lại trỗi dậy. "Được luôn!" Bàn Tử nghe xong liền hớn hở chạy đi nhặt cành cây nhóm lửa.

Sau đó nhóm Diệp Hạo Sơ cắt lấy hai cái đùi của con điêu hào siêu to này, đặt lên giá nướng.

Chủ yếu là cắt nhiều quá cũng ăn không hết, hai cái đùi này cũng đủ cho bốn người ăn rồi.

Đùi điêu hào nướng chín, mỡ chảy xèo xèo tỏa hương thơm phức, làm Bàn Tử thèm nhỏ dãi.

Bàn Tử ôm lấy một khúc đùi lớn gặm lấy gặm để, ăn ngon lành.

Nhìn Bàn Tử ăn ngon như vậy, ba người Diệp Hạo Sơ cũng thấy đói, bắt đầu ăn.

Chương 46

Còn phải nói, mùi vị đúng là không tồi.

Mấy người ăn đến mồm miệng bóng nhẫy, ăn lương khô bao nhiêu ngày nay, cuối cùng cũng được một bữa đồ chín tử tế.

Bốn người ăn xong bữa khuya, thỏa mãn định lên tảng đá xanh nghỉ ngơi một chút, đợi trời sáng rồi xuất phát.

Nhưng ngay khi mọi người vừa đứng dậy, Diệp Hạo Sơ lại nghe thấy tiếng "tích tích đáp đáp" trong khoang máy bay. "Mọi người im lặng, các cậu nghe xem, có phải còn có âm thanh gì không?" Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, mấy người lập tức im bặt.

Lúc này cả khu rừng tĩnh lặng như tờ, ngay cả tiếng chim hót côn trùng kêu cũng không có.

Trong khu rừng chết chóc, lại có tiếng "tích tích đáp đáp" vô cùng rõ ràng truyền đến.

Lúc này cả ba người kia đều nghe rõ mồn một, sắc mặt ba người lập tức thay đổi.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất.

Trước đó hắn suy đoán âm thanh này có thể là tín hiệu ma.

Sau khi phát hiện xác máy bay, cứ tưởng là do con điêu hào trong đó phát ra.

Nhưng giờ điêu hào đã bị bọn họ xử lý rồi, còn cái gì có thể phát ra âm thanh nữa?

Vậy chỉ có một khả năng: Tín hiệu ma! "Cái tín hiệu ma quái kia lại xuất hiện rồi!" Hồ Bát Nhất hạ giọng nói.

Dương Tuyết Lê dỏng tai nghe kỹ một lát, phát hiện âm thanh này khác với âm thanh lúc nãy. "Không đúng, mã Morse này khác, không còn là SOS nữa." Dương Tuyết Lê lại không ngừng dùng cành cây nhỏ vạch chữ cái trên mặt đất.

Rất nhanh, cô sắc mặt tái nhợt nói: "Mã Morse này có nghĩa là DEAD." Bàn Tử lập tức ngơ ngác: "Đãi cái gì?" Diệp Hạo Sơ thực ra cũng nghe không hiểu, tiếng Anh kiếp trước trả hết cho thầy cô rồi, nhưng tốt xấu gì cũng từng đọc nguyên tác, biết nó có nghĩa là gì. "Tử vong!" Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Dương Tuyết Lê gật đầu: "Không sai, chính là tử vong.

Xem ra đây đúng là tín hiệu ma do vong hồn phát ra rồi." Diệp Hạo Sơ biết bên trong có cái gì, lắc đầu: "Bất kể có phải vong hồn hay không, nghe kỹ xem tín hiệu rốt cuộc truyền từ đâu tới." Nói xong, Diệp Hạo Sơ cũng lắng tai nghe ngóng, phát hiện ra vị trí phát ra âm thanh.

Hắn nhanh chóng leo lên chỗ thân cây đa bị gãy.

Ba người Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ leo lên, bọn họ cũng leo theo.

Chỗ cây đa gãy vừa khéo là phần giữa nơi hai cây đa quấn vào nhau, cũng là chỗ bị máy bay đâm gãy.

Phần giữa thân cây đa bị mục rỗng lộ ra, bên trong dường như có thứ gì đó.

Vì bên ngoài phủ một lớp rêu dày và cành cây khô nên nhìn không rõ.

Diệp Hạo Sơ leo lên, dùng Hắc Kim Cổ Đao gạt đám cành cây bên trên ra.

Rất nhanh một vật có góc cạnh lộ ra, rõ ràng là quan quách.

Hắn biết cái quan quách này hẳn là của Đại tế tư dưới trướng Hiến Vương.

Sau đó ba người Hồ Bát Nhất cũng leo lên, nhưng xung quanh quá tối, bọn họ chẳng nhìn thấy gì.

Cũng không biết ông trời có phải biết nỗi khổ của ba người hay không, lúc này ánh nắng hừng đông từ chân trời chiếu rọi.

Chỉ trong chớp mắt, tình hình dưới gốc cây đa lớn được ánh ban mai chiếu rọi rõ ràng.

Ba người Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng nhìn rõ thứ trong hốc cây.

Bên trong lộ ra một vật hình chữ nhật màu đỏ sẫm.

Đây đâu phải vật hình chữ nhật gì, rõ ràng là một cỗ quan tài!

Lần này cả Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử đều nhìn đến ngây người.

Qua một lúc sau, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ cuồng hỷ. "Lão Diệp, Lão Hồ, cái này mẹ nó chính là một cỗ quan tài a!

Đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!

Người dùng được loại quan tài tinh xảo thế này tuyệt đối không phải dạng tôm tép.

Các cậu nhìn màu sắc quan tài này xem, có giống tượng đá huyết kê mà tôi với Lão Hồ từng buôn ở Phan Gia Viên không?" Bàn Tử càng nói càng hăng, càng nghĩ càng kích động.

Trong lòng Diệp Hạo Sơ khẽ động, cỗ quan quách này hẳn là Huyết quan!

Mà cái hốc cây đa lớn này, hẳn là mộ huyệt của Đại tế tư.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ vươn tay, sờ lên Huyết quan một cái.

Khi tay Diệp Hạo Sơ đặt lên Huyết quan, hắn cảm giác có một luồng hàn khí ập tới.

Chẳng lẽ thứ đồ chơi bên trong còn chưa chết?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ... "Lão Diệp!

Lão Diệp!

Ông sao thế?" Nhìn Diệp Hạo Sơ đứng ngẩn người trước Huyết quan, ba người phía sau đều có chút sốt ruột, Bàn Tử lên tiếng thúc giục.

Diệp Hạo Sơ nghe tiếng Bàn Tử mới phản ứng lại.

Thôi, không nghĩ nữa, cứ dọn sạch rêu và lá mục bên ngoài Huyết quan trước đã.

Chẳng mấy chốc, một cỗ quan quách nhìn như pha lê lại giống ngọc thạch bán thấu minh hiện ra trước mặt bốn người.

Bề mặt quan tài bóng loáng nhuận trạch, rõ ràng đã qua mài giũa tỉ mỉ, toàn thể bán thấu minh, lớp ngoài cùng là đá màu trắng sữa rất mỏng, càng vào trong màu sắc càng đỏ.

Dưới ánh mặt trời, có thể thấy sâu trong quan quách đã hóa thành dạng lỏng.

Chất lỏng đỏ tươi, giống như đựng đầy một quan tài máu vậy.

Lúc này ba người Hồ Bát Nhất cũng sán lại gần quan quách.

Mấy người đều bị cỗ quan tài quỷ dị này làm cho chấn kinh.

Dương Tuyết Lê nhíu mày, mở miệng nói: "Xem chất liệu là Thiên ngọc Tây Tạng, chứ không phải ngọc Miến Điện sản xuất ở Vân Nam.

Nhưng sao trong cái cây này lại có một cỗ quan tài ngọc thạch thế này nhỉ?

Đúng rồi, sau núi Già Long đã là phạm vi lăng mộ Hiến Vương, quan quách này rất có thể là mộ bồi táng, chỉ là tại sao lại chọn nơi mai táng trong thân cây?" Bàn Tử nghe vậy nói: "Cái này cô phải hỏi Lão Hồ, hắn chẳng phải hay chém gió rằng không có quan tài mộ địa nào mà hắn không biết sao?

Để hắn giảng giải cho chúng ta nghe chút!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng không ngán, hắng giọng hai tiếng rồi bắt đầu nói: "Tôi nói cho các cậu nghe này!

Cây cổ thụ là đứng đầu 'Ngũ hại' của âm trạch.

Gần âm trạch mà có cây cổ thụ, núi độc, sông cụt, đồi trọc, đá loạn, thì đó không phải chỗ chôn người.

Giống như loại địa thế này, hoặc là tranh phong đoạt khí, hoặc là âm dương tương xung, hoặc là sinh khí đoạn tuyệt, hoặc là hung khí hoành sinh.

Nói chung xây chùa miếu từ đường thì còn được, có thể điều tiết địa khí, chứ chôn người chết thì không được." Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt những nội dung xem được từ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, mồm mép tía lia, quan trọng là nói đâu ra đấy, nghe đến mức Dương Tuyết Lê và Bàn Tử mơ hồ váng vất.

Diệp Hạo Sơ nghe xong thì cười cười.

Trình độ phong thủy của Hồ Bát Nhất quả thực không tồi, quan trọng là những thứ này đều do hắn tự mình mày mò, rất lợi hại, nhưng so với Diệp Hạo Sơ thì vẫn có khoảng cách nhất định.

Cuối cùng cũng nói xong, Bàn Tử xoa xoa đầu: "Lão Hồ, ông nói một tràng tôi nghe chả hiểu gì, nhưng tôi có thắc mắc này.

Đã ông bảo trên cây đại thụ không thích hợp chôn người, vậy cái quan tài này ở đâu ra?

Tự mọc chân chạy tới à?" Hồ Bát Nhất bị câu hỏi của Bàn Tử làm cho nghẹn lời, đang lúc cúi đầu suy tư thì Diệp Hạo Sơ lên tiếng. "Lão Hồ nói đúng, về cơ bản tập tục tang ma của người Hán, lý luận phong thủy sẽ không làm như vậy.

Nhưng chúng ta hiện tại đang ở Tây Nam, nơi này đa số là các tộc người thiểu số.

Càng chưa nói đến cái quan tài này còn có thể liên quan đến Hiến Vương." Bàn Tử nghe xong lại hỏi: "Vậy thì sao?

Chương 47

Giải thích được cái quan ngọc này à?" Diệp Hạo Sơ cười: "Còn thực sự giải thích được.

Các tộc người thiểu số vùng Tây Nam, tang ma có khác biệt rất lớn với người Hán.

Thụ táng (chôn trong cây) cũng từng có, hơn nữa từ xưa đã có.

Thời nhà Hán, niên đại Gia Cát Lượng còn tại thế, thiếp của Mạnh Hoạch đại tướng quân tiên tổ người Di chết.

Mạnh Hoạch cho thuộc hạ dùng lụa trắng bọc thi thể, táng trên chạng ba cây tùng xanh.

Đó chính là thụ táng điển hình." Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê nghe xong đều ngẩn người.

Không ngờ Diệp Hạo Sơ lại thực sự đưa ra được lời giải thích hợp lý. "Mọi người nghe này, hình như tín hiệu ma vừa nãy phát ra từ chỗ quan quách này." Dương Tuyết Lê quan sát rất chăm chú, rất nhanh đã nghe thấy động tĩnh trong quan quách.

Mấy người nghe vậy đều ghé lại gần.

Rất nhanh, họ đã phát hiện ra nguồn gốc của âm thanh.

Hóa ra cái quan ngọc này không biết do niên đại quá lâu hay do máy bay va chạm, dẫn đến một góc quan tài xuất hiện vết nứt nhỏ.

Trong quan tài quả thực chứa chất lỏng màu đỏ.

Những chất lỏng này theo vết nứt nhỏ tụ lại ra ngoài, cuối cùng từng giọt từng giọt rơi xuống giường mộ bằng ngọc thạch phía dưới.

Vì vết nứt trên quan tài ngọc không chỉ có một, mỗi vết nứt rỉ ra

chất lỏng rơi nhanh chậm khác nhau, nên mới hình thành âm thanh có tiết tấu.

Lúc này nhóm Hồ Bát Nhất đã bàn bạc chuẩn bị mở quan tài.

Chất lỏng rỉ ra từ Huyết quan vẫn khiến ba người có chút lo lắng.

Diệp Hạo Sơ thì lại dửng dưng, vươn tay dùng Long Lân chủy thủ quệt một ít chất lỏng màu đỏ, đưa lên mũi ngửi ngửi. "Ngửi có vẻ giống thuốc Đông y." Dương Tuyết Lê và Hồ Bát Nhất cũng ghé lại ngửi thử.

Rất nhanh xác nhận, chất lỏng màu đỏ này cực có khả năng là thứ dùng để phòng hủ trong quan tài.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất vỗ mạnh vào trán, chợt nhớ ra một chuyện: "Xem ra quan tài này chắc chắn là mộ bồi táng của Hiến Vương!

Hiến Vương mê tín vu thuật, thủ hạ rất nhiều người cũng nhiệt tình cầu tiên vấn đạo.

Vừa rồi tôi nghĩ lại, hai cây đa phu thê kia, có thể không phải trời sinh, mà là nhân tạo trồng trọt.

Hai cây đa lớn chính là cái quách của quan tài này.

Mộ táng trong cây thế này, chính là để hấp thu tinh hoa thiên địa, chủ nhân ngôi mộ này muốn thăng tiên đây mà." Bàn Tử bĩu môi, khinh bỉ nói: "Kệ xác lão thăng tiên hay không, chúng ta mở quan tài đổ đấu, lấy bảo bối là được." Câu này của Bàn Tử rất hợp ý Diệp Hạo Sơ.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê cũng không do dự nữa, lập tức chuẩn bị. "Chúng ta mở quan tài đi!" Ba người gật đầu đồng ý.

Bàn Tử lập tức lôi từ trong trang bị ra Tham âm trảo và Âm dương

kính.

Tham âm trảo: Dùng khi đổ đấu, để gắp lấy thi thể và tài bảo trong quan quách.

Âm dương kính: Hình dạng rất kỳ lạ, là một cái gương đồng hình tam giác, ba cạnh tượng trưng cho Thiên - Địa - Nhân tam tài, hai mặt phân làm âm dương.

Mặt chính trơn bóng, mặt sau có bốn chữ tiểu triện "Thăng Quan Phát Tài".

Cũng không biết Hồ Bát Nhất và Bàn Tử kiếm đâu ra mấy thứ này. "Lão Diệp, hai món hàng này cầm lấy, đảm bảo an toàn." Diệp Hạo Sơ chỉ cầm lấy Tham âm trảo vì lát nữa có thể dùng đến, còn Âm dương kính hắn không lấy, căn bản không cần, hắn có Phát Khâu Thiên Ấn không thơm sao?

Diệp Hạo Sơ đi một vòng quanh quan ngọc, kết quả phát hiện cỗ quan ngọc này cư nhiên không có đinh đóng quan tài. "Quan quách này không phải kiểu nắp lật, là kiểu ngăn kéo." Diệp Hạo Sơ trầm giọng nói.

Mấy người bên cạnh nghe vậy vây lại xem. "Bàn Tử, Lão Hồ lại đây giúp một tay, chúng ta rút nắp quan ngọc ra." Sau đó mấy người dùng tay bám vào một lớp phiến ngọc trên bề mặt quan tài, kéo mạnh về phía sau.

Một luồng khí tức cực kỳ tanh tưởi từ trong quan ngọc xộc ra.

Cùng lúc đó, một tiếng sấm nổ vang truyền đến từ trên không trung.

Bốn người vốn đang tinh thần căng thẳng cao độ, nghe thấy tiếng động này đều giật nảy mình.

Nhóm Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê đều toát mồ hôi

lạnh.

Tiếng sấm truyền đến từ bầu trời. "Vãi chưởng, trời đang nắng sao lại có sấm?" Bàn Tử nghiến răng nói một câu.

Bàn Tử vừa dứt lời, bầu trời vốn đang quang đãng, đột nhiên bị mây đen kịt che kín.

Tiếng sấm vừa rồi chính là truyền ra từ trong đám mây đen.

Bàn Tử vốn tham tài nhìn mây đen trên trời cũng có chút chột dạ: "Lão Diệp, Lão Hồ, Tham mưu Dương?

Chúng ta không phải chọc giận thứ gì rồi chứ?

Rút lui không?" Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê còn chưa kịp trả lời, Diệp Hạo Sơ đã lên tiếng: "Bàn Tử, đừng có túng!

Phú quý hiểm trung cầu, kệ xác nó là yêu ma quỷ quái gì, cứ làm tới là xong chuyện." Một câu của Diệp Hạo Sơ khiến Bàn Tử nhiệt huyết dâng trào, gan to hẳn lên, hét lớn: "Lão Diệp nói đúng, phú quý hiểm trung cầu.

Quất luôn sợ gì bố con thằng nào!" Sau đó mấy người rút hẳn tấm phiến ngọc đang mở một nửa ra, chất lỏng như máu tươi từ trong quan tài trào ra ngoài.

Diệp Hạo Sơ bảo mấy người lùi lại, sau đó vươn Tham âm trảo, mò mẫm trong quan tài.

Trong chất lỏng đỏ như máu, lập tức vớt ra một vật nặng nề.

Vật này theo động tác dùng lực của Diệp Hạo Sơ, từ từ trồi lên lộ rõ chân diện mục.

Cư nhiên là một con người!

Một người bên ngoài được bọc một lớp màng mỏng.

Hồ Bát Nhất nhìn xong mở miệng nói: "Cái này chắc là Miễn tinh, vô cùng trân quý.

Truyền thuyết nói lúc Hán Cao Tổ chết, bên trong Kim Lũ Ngọc Y cũng bọc một lớp Miễn tinh thế này, tác dụng không khác gì màng bọc thực phẩm hiện đại." Nói xong, Diệp Hạo Sơ dùng Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp rạch rách lớp Miễn tinh.

Thi thể bọc bên trong triệt để lộ ra.

Thi thể là một lão già mặt dài như mặt ngựa, râu tóc đều bạc trắng, trên đầu búi tóc.

Lão già này thân hình cao lớn phì nộn, toàn thân trên dưới không mặc quần áo.

Làn da lộ ra bên ngoài nhìn vẫn rất có độ đàn hồi, giống hệt người sống.

Thậm chí do ngâm trong dịch phòng hủ màu đỏ tươi, cư nhiên còn mang theo vài phần huyết sắc.

Diệp Hạo Sơ dùng Tham âm trảo móc lấy thi thể lão già, dùng sức kéo ra ngoài, thế mà lại không kéo được.

Lão già này tuy khá béo, nhưng khí lực của Diệp Hạo Sơ đâu phải tầm thường, cỡ như Bàn Tử hắn còn nhấc bổng bằng một tay được.

Có chút không ổn, hắn cảm giác dưới thi thể dường như có thứ gì đó đang lôi lại.

Sau đó Diệp Hạo Sơ lại dùng sức, rất nhanh thi thể lão già bị lôi ra ngoài.

Trong dịch quan tài đỏ như máu, lộ ra một khúc đồ vật khủng bố.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang giúp đỡ sợ đến mức suýt buông tay, phản ứng lại xong mới tử tử nắm chặt lấy cuốc leo núi.

Hóa ra ở nửa thân dưới thi thể lão già, cư nhiên có một con đại mãng xà màu đỏ máu đã bị lột da.

Con mãng xà này to như cái thùng nước, máu me đầm đìa.

Điều khiến người ta tê da đầu hơn là, xác mãng xà lại quấn chặt lấy xác lão già.

Thậm chí có thể thấy được, đã có rất nhiều chỗ thịt da liền lại với nhau.

Trên xác con mãng xà không da, còn có rất nhiều sợi chỉ đỏ nhỏ li ti.

Những sợi chỉ đỏ này giống như giòi bọ, không ngừng ngọ nguậy trên thi thể.

Chương 48

"Ọe ~" Dương Tuyết Lê nhìn xong nôn khan một tiếng, ngay cả ba gã đàn ông như Diệp Hạo Sơ nhìn cũng thấy buồn nôn, chứ đừng nói đến cô. "Lão Hồ, Bàn Tử, giúp giữ chặt lấy, tôi xem bên dưới còn cái gì!" Diệp Hạo Sơ nói một tiếng, rồi nén cơn buồn nôn thò Tham âm trảo vào trong đống dịch máu.

Rất nhanh, hắn dùng Tham âm trảo móc ra được mấy món đồ.

Món thứ nhất là một chiếc mặt nạ vàng, vị trí mắt mũi mồm tai đều khảm ngọc thanh bạch thượng đẳng, những viên ngọc khảm này đều có thể cử động, có thể dễ dàng tháo ra lắp vào.

Cái này hẳn là đồ Tế tư dưới trướng Hiến Vương đeo khi làm lễ vu thuật.

Trên đỉnh mặt nạ vàng có một đôi sừng rồng, miệng giống như miệng hổ, răng nanh dữ tợn, đôi tai lại làm thành hình đuôi cá.

Trên mặt nạ còn có rất nhiều hoa văn phức tạp.

Diệp Hạo Sơ cầm trên tay xem xét, cũng rất nhanh thu hút sự chú ý của nhóm Hồ Bát Nhất.

Bởi vì hình dạng hoa văn toàn là hình xoáy ốc, nhìn qua có chút giống nhãn cầu.

Nhóm Diệp Hạo Sơ thiên tân vạn khổ tiến vào Trùng Cốc, không chỉ đơn giản vì vàng bạc châu báu, đương nhiên trừ Dương Tuyết Lê ra thì ba người kia ít nhiều cũng có ý đó.

Chỉ là quan trọng nhất vẫn là tìm Mộc Trần Châu.

Cái hoa văn nhãn cầu xoáy ốc này, giống y hệt hình dạng lời nguyền xuất hiện trên vai ba người Hồ Bát Nhất.

Còn có một món là cây đoản trượng Long Hổ, một đầu là đầu rồng, một đầu là đầu hổ, chỗ thân hai con thú tiếp giáp chính là cán cầm ở giữa.

Mang lại cho người ta một loại khí tức hùng hồn hậu trọng.

Cuối cùng bên trong còn có một số đồ bồi táng khác.

Bàn Tử nhìn thấy mấy thứ này mắt đều dán chặt vào. "Lão Diệp, chúng ta lần này phát tài rồi, đống này nhìn cái biết ngay là bảo bối!" "Được rồi, bỏ mấy thứ này vào ba lô đi!" "Rõ, việc này tôi thạo nhất." Bàn Tử kích động nói. "Mọi người nhìn hoa văn trên mặt nạ vàng này xem, có phải tương tự hình dạng lời nguyền trên vai các người không." Diệp Hạo Sơ đưa mặt nạ vàng cho bọn Hồ Bát Nhất xem. "Đúng thật!" Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê nhận lấy mặt nạ chăm chú nghiên cứu, xem có tìm được manh mối gì về Mộc Trần Châu không.

Còn Bàn Tử thì đang vui vẻ không biết mệt thu dọn đống bảo bối Diệp Hạo Sơ vớt ra từ quan quách.

Diệp Hạo Sơ đi vòng quanh quan tài một vòng, phát hiện phía sau hốc cây đặt Huyết quan còn có không gian rất lớn.

Bên trong chất đầy xương cốt người và động vật, trong đó còn có một người mặc đồng phục phi công, người đó chắc là phi công lái chiếc máy bay bị rơi.

Mà trên những bộ xương này không ngoại lệ, đều có những sợi tơ thịt màu đỏ.

Những sợi tơ thịt này như vẫn còn sự sống, đang từ từ ngọ nguậy, nối từ xương cốt thông tới đáy Huyết quan.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê nghiên cứu xong mặt nạ vàng, phát hiện Diệp Hạo Sơ chạy ra sau quan quách, hai người cũng

đi tới.

Dương Tuyết Lê nhìn thấy đống xương cốt trong hốc cây sau quan tài, sắc mặt trắng bệch nói: "Sao ở đây lắm xương cốt thế này?" Diệp Hạo Sơ mở miệng: "Tên tế tư trong quan tài này đã bố trí tà thuật, dùng tinh huyết của người và động vật để nuôi dưỡng thi thân của chính mình.

Mãng xà quấn thân, chung hóa rồng.

Tên tế tư này muốn dùng loại tà thuật này để chết đi sống lại!" Không đúng!

Tế tư trong Huyết quan đã hấp thu không biết bao nhiêu tinh huyết, diện mục như người sống, hiện tại nắp quan tài đều bị bọn họ lật tung rồi, sao lại không có chút phản ứng nào?

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ lập tức chạy đến trước Huyết quan, nhìn lại những sợi tơ thịt màu đỏ dưới đáy quan tài đang ngọ nguậy có quy luật hướng về phía Huyết quan.

Mà những bộ xương bị tơ thịt quấn quanh, cư nhiên bắt đầu nhanh chóng hóa thành tro bụi. "Không ổn, thứ trong Huyết quan này chưa chết!" Diệp Hạo Sơ hét lớn một tiếng, quay đầu nhìn lại, ba người Hồ Bát Nhất đều đã bị tơ thịt màu đỏ quấn quanh, ngay cả mồm mũi cũng bị bịt kín.

Đám tơ thịt đỏ này rõ ràng muốn hút khô ba người.

Ba người liều mạng giãy giụa, nhưng lại không phát ra được chút âm thanh nào.

Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao định lao lên cắt đứt tơ thịt.

Ngay lúc này Diệp Hạo Sơ xoay người nhìn thoáng qua thi thể tế tư trong Huyết quan.

Không ngờ vừa quay lại đã phát hiện cái thi thể bên trong không biết đứng dậy từ lúc nào.

Không chỉ có tế tư, ngay cả con cự mãng bị lột da quấn trên người hắn, cũng không biết đã mở mắt từ bao giờ, dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ.

Thấy bọn chúng đang nhìn mình, Diệp Hạo Sơ đương nhiên không thể túng, lập tức cũng trừng mắt nhìn lại con cự mãng và tên tế tư kia.

Tên tế tư chỉ tay vào Diệp Hạo Sơ, trong miệng nói ra một tràng ngôn ngữ hắn nghe không hiểu.

Diệp Hạo Sơ bị tên tế tư nói đến phát phiền, cầm Phát Khâu Thiên Ấn ấn thẳng một cái vào mặt tên tế tư.

Tế tư bị Phát Khâu Thiên Ấn đập trúng lập tức phát ra tiếng kêu thê thảm, kiêng kỵ lại oán độc nhìn Diệp Hạo Sơ, sau đó liền bất động.

Thấy tế tư không dám khinh cử vọng động, Diệp Hạo Sơ lập tức nắm lấy cơ hội, lao đến bên cạnh ba người Hồ Bát Nhất, dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt đứt tơ thịt đỏ trên người họ.

Đám tơ thịt đỏ bị cắt đứt, ba người đều hít lấy hít để không khí.

Bàn Tử bò rạp dưới đất thở hồng hộc: "Lão Diệp, may mà ông đến kịp, chậm chút nữa là bọn tôi 'ngủm củ tỏi' rồi!" "Nói linh tinh cái gì!

Cậu mới ngủm!" Hồ Bát Nhất đốp lại. "Mẹ kiếp, cái con bánh chưng già này suýt chút nữa làm Bàn gia nghẹt thở chết!" Bàn Tử nhìn về phía tế tư bị Phát Khâu Thiên Ấn trấn áp trong Huyết quan, "Mày giỏi lắm!

Mày giỏi nữa đi!

Xem Bàn gia tao có thiêu chết mày không." Nói xong định cầm súng phun lửa thiêu chết cả tế tư lẫn cự mãng.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy trong Huyết quan lại sinh ra vô số tơ thịt đỏ lao về phía Bàn Tử, lập tức đẩy Bàn Tử sang một bên.

Mà lúc này tế tư cũng cử động được, há miệng phát ra tiếng gầm gừ về phía mấy người.

Hạ thân mãng xà quấn vào nhau không thể cử động, đôi tay móng vuốt sắc nhọn dài ngoằng vồ lấy yết hầu Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy cầm Hắc Kim Cổ Đao chém tới, lập tức phát ra tiếng kim loại va chạm, móng vuốt con bánh chưng già này thế mà lại cứng như vậy.

Nhìn thấy bọn Hồ Bát Nhất cầm súng phun lửa thiêu đốt đám tơ thịt đỏ kia, nhưng thiêu xong lại có thể mọc ra tơ thịt mới.

Đám tơ thịt đỏ này thế mà giết mãi không hết.

Diệp Hạo Sơ lập tức nhìn về phía cỗ Huyết quan, hẳn là có liên quan đến nó.

Bắt giặc phải bắt vua trước, muốn thiêu chết đám tơ thịt kia, bắt buộc phải phá hủy Huyết quan trước.

Mắt Diệp Hạo Sơ ngưng thị nhìn tế tư, phát động Long Uy của huyết mạch Thanh Long.

Đôi mắt đen kịt của tế tư cũng bị Diệp Hạo Sơ trừng đến mức hơi híp lại.

Thừa dịp tế tư bị áp chế trong nháy mắt, Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao quệt một cái vào tay, máu tươi phủ đầy thân đao.

Hắn tung người nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao hung hăng chém vào đầu tế tư.

Sau một tiếng trầm đục, đầu tế tư dọn nhà, thi thể phì nộn lập tức bất động.

Tế tư và giấc mộng trường sinh của hắn cứ thế bị Diệp Hạo Sơ tiễn xuống địa ngục.

Sau đó con cự mãng dưới thân tế tư, trong nháy mắt này cũng lập tức mất đi sinh cơ.

Đám tơ thịt đỏ tấn công ba người Hồ Bát Nhất cũng hóa thành tro bụi.

Chém giết tế tư xong, trong đầu Diệp Hạo Sơ vang lên âm thanh của hệ thống. "Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết Huyết Mãng Tế Tư, thưởng Sinh Sinh Bất Tức Đan ×3!" Sinh Sinh Bất Tức Đan: Đúng như tên gọi, phục dụng đan này, có thể khiến một người sắp chết kéo dài mười năm tuổi thọ.

Sau đó trong tay hắn xuất hiện ba viên đan dược màu tím, chỉ ngửi hương đan tỏa ra đã khiến người ta thần thanh khí sảng, chứ đừng nói đến uống vào.

Vãi chưởng!

Đây quả thực là thần đan bảo mệnh a!

Giữ lại sau này dùng cho lúc nguy cấp.

Lúc này hết nguy hiểm, mấy người Hồ Bát Nhất đi tới, nhìn thi thể tế tư phì nộn trước mắt, còn cả con cự mãng mềm nhũn quấn trên người hắn, trong lòng buồn nôn không thôi.

Chương 49

Bàn Tử hoàn hồn lại, nhìn Huyết quan đầy mặt giận dữ. "Cái con bánh chưng già nhà mày, thời cổ đại mày đã áp bức bóc lột nhân dân lao động!

Giờ chết rồi còn tặc tâm bất tử, dám bắt nạt Bàn gia mày!

Hôm nay tao cho mày nếm thử sự lợi hại của Bàn gia!" Bàn Tử hét lên một tiếng, giật lấy khẩu tiểu liên Thompson, chĩa vào Huyết quan bóp cò.

Tiếng súng thanh thúy vang lên.

Chỉ trong chớp mắt, cỗ Huyết quan tinh mỹ đã bị bắn nát vụn.

Xác tế tư và huyết mãng trong quan tài đều lăn ra ngoài, vừa gặp gió lập tức hóa thành thứ giống như than củi đen sì khô khốc.

Rất nhanh liền hóa thành tro bụi.

Chất lỏng màu đỏ trong quan tài cũng chảy hết xuống đất, biến mất không thấy.

Nhóm Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử cũng hạ súng xuống, nhưng Diệp Hạo Sơ lại cảm thấy có chút không ổn.

Đột nhiên mặt đất dường như rung chuyển nhẹ.

Mây đen trên trời càng ép càng thấp.

Ngay sau đó "Ầm ầm" một tiếng nổ lớn.

Thiên địa biến sắc.

Mặt đất rung chuyển dữ dội.

Hai cây đa lớn dần dần không trụ được nữa, tiếng rễ cây đứt gãy

vang lên không dứt bên tai, tại chỗ giao nhau giữa cây lớn và mặt đất lộ ra một cái hang động.

Dường như có thứ gì đó khổng lồ sắp phá đất chui lên.

Nhóm Diệp Hạo Sơ thấy thế vội vàng lùi lại phía sau.

Trong chốc lát thiên địa biến sắc.

Từ cửa hang dưới đất phun ra một luồng hắc khí.

Hắc khí xông thẳng lên bán không, trong chớp mắt đã nối liền với đám mây đen ép xuống thấp là đà.

Cây đa lớn hoàn toàn đổ sập, thứ khổng lồ bên dưới cuối cùng cũng lộ ra chân diện mục.

Nhóm Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dạng thứ chui lên từ lòng đất.

Cư nhiên là một con rùa già to lớn vô cùng!

Trên lưng rùa già còn cõng một tấm bia đá ngắn.

Diệp Hạo Sơ thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng còn nguy hiểm gì nữa!

Theo nguyên tác, đám Hồ Bát Nhất vây quanh nghiên cứu Trấn Lăng Phổ trên bia đá cả buổi.

Biết lai lịch mộ Hiến Vương, cũng biết Mộc Trần Châu, tức Phượng Hoàng Đảm trong truyền thuyết, quả thực vào thời thượng cổ đã lưu lạc đến vùng Điền Nam.

Đến thời Hán Vũ Đế, Vũ Đế từng đòi Điền Vương Mộc Trần Châu.

Trong nước nảy sinh tranh nghị kịch liệt, mà Hiến Vương thì mang theo Mộc Trần Châu thật sự tách khỏi nước Điền, lặn lội đến vùng núi non hiểm trở Điền Tây.

Không còn Mộc Trần Châu, Điền Vương đành phải lấy một viên "Ảnh Châu" dâng cho Hán Vũ Đế.

Đó cũng chính là viên được bồi táng trong Mậu Lăng của Hán Vũ Đế, sau này bị trộm quật, lưu lạc trong dân gian.

Hiến Vương tiêu tốn hơn hai mươi năm, mười mấy vạn nhân công cùng lượng lớn nô lệ địa phương, mới xây dựng nên lăng mộ Thủy Long Vựng này.

Cuối cùng đem Mộc Trần Châu thật sự hạ táng cùng mình.

Diệp Hạo Sơ biết dù mình không can thiệp, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê cũng sẽ suy diễn ra thông tin trên Trấn Lăng Phổ, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này Dương Tuyết Lê đã phát hiện ra phù điêu phía sau Trấn Lăng Phổ.

Mấy người không thể tin nổi nhìn mộ Hiến Vương. "Mộ Hiến Vương xây trên trời sao?" "Sao có thể?

Chắc là con bánh chưng già Hiến Vương này muốn thành tiên đến phát điên rồi chứ gì?

Tưởng tượng mình lên trời à?" "Không đúng, các cậu nhìn kiến trúc cung điện này xem, chính là kiểu dáng Huyền Cung.

Bên dưới là Thần Đạo, còn có hẻm núi xa xa, hẳn là Trùng Cốc." Ba người Hồ Bát Nhất đang thảo luận sôi nổi, thấy bọn họ nói mãi chưa vào trọng điểm, Diệp Hạo Sơ sốt ruột. "Mấy cái này hẳn là phần mặt đất của mộ Hiến Vương, gọi là Minh Lâu.

Còn cái gọi là Thủy Long, tôi thấy chắc là hơi nước từ thác nước, bốc lên cao gặp ánh mặt trời hình thành cầu vồng." Diệp Hạo Sơ nhắc nhở vài câu.

Dương Tuyết Lê tâm tư tinh tế, sau khi nghe Diệp Hạo Sơ nói, rất nhanh đã phân tích ra nhiều thứ hơn. "Lão Diệp nói có lý.

Hơn nữa tôi còn nghĩ đến một điểm, đã mộ Hiến Vương có Minh Lâu trên mặt đất, chứng tỏ sau khi an táng Hiến Vương, cách một khoảng thời gian chắc chắn có người đến tế tự.

Nhưng ở trên này nói, từ Trùng Cốc đến mộ Hiến Vương là một vùng chướng khí kịch độc vô cùng.

Người bình thường căn bản không thể vượt qua.

Đã như vậy, có phải là giữa Trùng Cốc và mộ Hiến Vương có một lối đi bí mật, như vậy những người tế tự mới có khả năng xuyên qua Trùng Cốc, đến mộ Hiến Vương không?" Dương Tuyết Lê ung dung phân tích.

Nghe đến đây, ngay cả Diệp Hạo Sơ cũng không nhịn được giơ ngón cái lên với cô.

Diệp Hạo Sơ biết cốt truyện, tự nhiên biết có một lối đi bí mật như vậy.

Nhưng Dương Tuyết Lê lại có thể dựa vào phù điêu trên Trấn Lăng Phổ và chút nhắc nhở của hắn mà phân tích ra nhiều thứ thế này.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, đồng ý với cách nhìn của Dương Tuyết Lê.

Mấy người thương lượng xong, lập tức quyết định xuất phát tìm đường hầm xuyên qua Trùng Cốc.

Sau đó mấy người quyết định chôn cất thi thể viên phi công máy bay vận tải kia.

Dù sao cũng là người hy sinh trong khu rừng rậm này để viện trợ trong nước thời thế chiến.

Phơi thây nơi hoang dã cũng không hay.

Xử lý xong xuôi, lúc này mây đen trên trời đã tan, thời tiết lại trở nên quang đãng.

Mấy người không muốn ở lại đây lâu, lập tức men theo chân núi Già Long tiến về phía trước.

Lần này đi mất khoảng năm sáu tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nhìn thấy một rừng cây hoa lớn phía trước.

Trên cây nở đầy những bông hoa khổng lồ màu đỏ màu vàng, vô cùng diễm lệ.

Bên cạnh rừng cây hoa có một dòng suối chảy xuyên qua rừng.

Dòng suối uốn lượn khúc khuỷu này có khả năng chính là sông Xà Ba Tử mà người địa phương nhắc tới.

Mà bên dưới những gốc cây hoa kia, cũng có thể nhìn thấy một ít gạch ngói vỡ, rõ ràng là phế tích Thần Đạo ngoài cùng của mộ Hiến Vương.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi, di tích nhân tạo trên mặt đất càng nhiều và rõ ràng.

Đi thêm khoảng một tiếng nữa, trong khu rừng rậm rạp xuất hiện hai ngọn núi đá khổng lồ trọc lốc.

Núi đá đen sì, cỏ cây không mọc.

Giống như một quả cầu đá khổng lồ nứt ra từ giữa, khe hở ở giữa rộng chừng hơn một trượng, Thần Đạo vừa khéo đi xuyên qua khe hở này.

Vốn dĩ trong rừng rậm xuất hiện hai khối núi đá trọc lốc to thế này đã rất kỳ quái rồi, kỳ quái hơn là trên hai khối núi đá này còn có người khắc hình vẽ.

Vẽ hai con mắt, không phải kiểu mắt trừu tượng hình xoáy ốc kia.

Đơn thuần là hai con mắt to lớn vô cùng có cả lông mi, nhìn y như thật.

Hai con mắt to nhìn chằm chằm vào nhóm Diệp Hạo Sơ, khiến mấy người cũng thấy hơi rợn người.

Chương 50

Dương Tuyết Lê đi đến gần quan sát núi đá, quay đầu nói với mọi người: "Hai tảng đá này là thiên thạch rơi xuống đây.

Các cậu nhìn xem màu sắc và chất địa của nó khác hẳn đá xung quanh, rất có khả năng là thiên thạch chứa hàm lượng sắt rất cao.

Tôi đoán máy bay rơi ở vùng Trùng Cốc này là có liên quan đến tảng đá này.

Mọi người nhìn đồng hồ xem, mấy cái đồng hồ này đều là đồng hồ điện tử lặn tôi mang từ nước ngoài về, ở bên cạnh mấy tảng thiên thạch này hoàn toàn không hiển thị được thời gian.

Chắc là do từ trường của hai tảng thiên thạch này gây ra." Nghe Dương Tuyết Lê nói vậy, mấy người đồng thời giơ cổ tay lên, phát hiện đồng hồ trên tay quả nhiên không hiển thị được thời gian.

Sau khi mấy người bọn họ lãng phí một khoảng thời gian dưới tảng thiên thạch, sắc trời dần tối, cần phải tìm chỗ dựng trại nghỉ ngơi.

Bàn Tử nói cứ cắm trại ngay dưới tảng thiên thạch này, có hai tảng đá lớn che gió che mưa tốt biết bao.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê đều không đồng ý.

Hai người bọn họ cảm thấy chỗ này có chút không ổn, hơn nữa ngủ dưới hai cái nhãn cầu lớn trên tảng thiên thạch kia cũng khiến người ta không được tự nhiên, cứ có cảm giác như đang bị ai đó nhìn chằm chằm.

Sau đó bốn người lại đi ngược trở lại một đoạn, tìm đến dưới một gốc cây hoa lớn để dựng trại.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, mọi người ăn qua loa chút đồ khô rồi tiếp tục lên đường.

Đi thẳng về phía trước, men theo di tích thần đạo miễn cưỡng còn có thể phân biệt được trên mặt đất, xuyên qua vô số thảm thực vật, cuối cùng sau mấy tiếng đồng hồ, bọn họ phát hiện ra một đoạn tường thành tàn dư.

Nhìn qua thì hẳn đây chính là di chỉ đê bá mà người địa phương đã nhắc tới trước đó.

Bởi vì niên đại thực sự quá lâu đời, hiện tại di chỉ chỉ còn lại độ cao khoảng hai ba mét, bên trên còn mọc đầy các loại thực vật không tên.

Để xác nhận xem nơi này rốt cuộc có phải di chỉ đê bá hay không, Bàn Tử còn nhảy lên xem thử.

Vừa mới leo lên, hắn đã thấy từ trong các khe hở của đá chui ra vô số côn trùng và thằn lằn nhỏ.

Bàn Tử nhìn thấy thì giật nảy mình, vội vàng chạy xuống.

Đám côn trùng thằn lằn này giống như bị thứ gì đó làm cho kinh sợ, chạy trốn tán loạn khắp nơi.

Tuy nhiên khi đến trước mặt mấy người bọn họ, chúng lại chỉnh tề tránh né sang một bên. "Mọi người nhìn phía trước kìa!" Dương Tuyết Lê chỉ tay về hướng đám côn trùng đang tháo chạy.

Mấy người nghe vậy nhìn sang, lập tức thấy được một kỳ cảnh khác.

Đám côn trùng thằn lằn đang chạy trốn kia, khi đến vị trí cách di chỉ đê bá vài mét, cư nhiên lại dừng bước không dám tiến lên nữa.

Giống như ở đó đang tồn tại một bức tường vô hình vậy.

Bốn người thấy thế liền bước tới trước bức tường vô hình kia.

Bàn Tử dùng xẻng công binh đào bới trên mặt đất, rất nhanh đã thấy bên dưới lớp thực vật bề mặt là một tầng đất màu trắng xám.

Lớp đất này rõ ràng không giống với đất bùn trong rừng rậm trước đó, hơn nữa trong tầng đất này ngay cả một con sâu cũng không có. "Đoạn Trùng Đạo!" Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê cùng kích động thốt lên. "Hả?

Thần kỳ thế sao, đám côn trùng này đều không dám vượt qua à?" Bàn Tử nhìn một màn trước mắt nói. "Trong thổ nhưỡng của Đoạn Trùng Đạo phía trước hẳn là có chứa dược liệu xua đuổi côn trùng gì đó, cộng thêm chướng khí độc hại nên lũ sâu bọ mới không dám tới gần." Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Mấy người Hồ Bát Nhất nghe vậy đều gật đầu tán đồng.

Hồ Bát Nhất lúc này lên tiếng: "Các đồng chí!

Đi sâu vào thêm nữa, ngay cả côn trùng cũng không dám vào, chứng tỏ bên trong có khả năng tồn tại vật chất độc hại.

Vì an toàn, chúng ta vẫn nên đeo mặt nạ phòng độc vào đi." Mấy người đeo mặt nạ phòng độc xong liền tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi sâu, kiến trúc thần đạo hai bên càng lúc càng rõ rệt.

Theo Hồ Bát Nhất phân tích, sau khi tiến vào Trùng Cốc sẽ có một cái thế cục "Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn".

Tức là tại chín vị trí huyệt nhãn quan trọng sẽ xây dựng các kiến trúc bằng gỗ, nhằm tăng cường phong thủy cho thủy long vựng của lăng mộ Hiến Vương.

Hình tượng con cóc xuất hiện trên tấm Trấn Lăng Phổ kia chính là

nằm ở một trong chín tinh vị đó.

Mấy người bọn họ nhanh chóng di chuyển, tinh thần đồng thời cũng căng thẳng cao độ.

Ai cũng không biết đằng vụ chướng khí trong Trùng Cốc khi nào sẽ xuất hiện.

Dọc đường đi, bọn họ đã băng qua mấy tầng Đoạn Trùng Đạo, càng đi vào trong càng yên tĩnh.

Cả thung lũng dường như chẳng còn chút âm thanh nào, hoàn toàn không nghe thấy tiếng chim kêu vượn hú.

Nhìn về phía trước, một màn sương trắng mênh mông đã xuất hiện, ban đầu mắt thường còn có thể nhìn thấy, càng về sau sương trắng càng dày đặc, những thứ bên trong sương mù hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

Đương nhiên, Diệp Hạo Sơ là ngoại lệ.

Diệp Hạo Sơ biết trước mắt chính là đằng vụ chướng khí.

Ngay sau đó hắn cảm giác không ổn, hình xăm Thanh Long trên người ẩn ẩn nóng lên, hắn biết đây là cảnh báo mà hình xăm Thanh Long gửi đến cho mình.

Trong màn sương trắng vốn dĩ yên tĩnh dị thường của rừng rậm, bỗng vang lên từng trận âm thanh kỳ quái.

Đồng thời mặt đất cũng rung chuyển nhè nhẹ, âm thanh lạ lùng kia càng lúc càng gần.

Diệp Hạo Sơ nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy tiếng động lạ, tất cả đều dừng lại. "Mọi người cẩn thận, tựa lưng vào nhau thành một vòng tròn, thời khắc cảnh giới." Hồ Bát Nhất lập tức ra lệnh.

Rất nhanh bốn người đều giương súng tiểu liên Thompson lên, lưng tựa lưng bày ra trận hình phòng ngự.

Ngay sau đó, một cái bóng đen khổng lồ từ trong sương trắng bước ra.

Bàn Tử đang đứng đối diện với hướng bóng đen liền chửi thề một câu: "Mẹ kiếp!

Con quái vật to thế này!" Diệp Hạo Sơ cũng nhìn thấy, chỉ thấy trong sương trắng là một con thằn lằn to như chiếc xe ô tô con đang tiến lại gần bọn họ.

Lưng con thằn lằn khổng lồ này đầy gai xương, bên mép miệng đều là nước dãi nhầy nhụa, nhỏ xuống đất vang lên tiếng xèo xèo, đất đá đều bị ăn mòn, có thể tưởng tượng nếu người bị nó cắn một cái thì sẽ thê thảm đến mức nào.

Bàn Tử đối diện trực tiếp với con thằn lằn, không chịu nổi áp lực liền hét lên: "Thành tinh cả rồi!

Bàn gia khai hỏa đây!" Sau đó hắn dẫn đầu nổ súng.

Nhóm Hồ Bát Nhất cũng xoay người, họng súng nhắm thẳng vào con quái vật.

Súng tiểu liên Thompson bắt đầu phun ra từng viên đạn, bắn trúng mục tiêu.

Nhưng đạn dược dường như không gây thương tổn quá lớn cho nó, con thằn lằn bị bắn đau, phát ra tiếng gầm giận dữ như sấm rền, từ trong miệng phun ra dịch nhầy về phía mấy người. "Tránh ra!" Diệp Hạo Sơ hét lớn một tiếng.

Mấy người Hồ Bát Nhất nghe vậy lập tức né sang một bên, nhìn những thứ vừa bị dịch nhầy của con thằn lằn bắn trúng đang bốc khói, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh. "Vãi chưởng, may mà chúng ta né

nhanh!" Bàn Tử khánh hạnh nói. "Nó lại tới nữa rồi!" Dịch nhầy lại từ cái miệng máu đỏ lòm của con thằn lằn bắn ra.

Mấy người bọn họ vừa bắn trả vừa chạy trốn tứ phía, cứ thế này cũng không phải cách, sương trắng ở đây càng lúc càng dày, một mình Diệp Hạo Sơ có thể nhìn rõ, nhưng ba người Hồ Bát Nhất thì không xong rồi.

Diệp Hạo Sơ xoay người lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy quả lựu đạn lấy được từ pháo đài Quan Đông quân ngày trước, buộc năm quả lựu đạn lại với nhau rồi nhét vào trong ngực, nói với Hồ Bát Nhất: "Các cậu yểm hộ tôi, tôi đi xử đẹp con thằn lằn này." "Được, cẩn thận chút!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Diệp Hạo Sơ cầm súng lục bắn về phía con thằn lằn, miệng hét lớn: "Con thằn lằn ranh con kia, ngon thì nhào vô đây!" Con thằn lằn này cũng có chút linh tính, thấy tên nhân loại này lại dám khiêu khích mình, còn dám gọi mình là "nhỏ"?

Nó nhỏ chỗ nào?

Thật là khinh người quá đáng!

Con quái vật lập tức há cái miệng đỏ lòm lao về phía Diệp Hạo Sơ, muốn nuốt chửng tên nhân loại không biết sống chết này.

Nhìn con thằn lằn há to mồm lao tới, Diệp Hạo Sơ không hề hoảng loạn, đứng tại chỗ thầm đếm: 3, 2, 1...

Chương 51

Chính là lúc này.

Diệp Hạo Sơ lộn một vòng sang trái, né được cú đớp, đồng thời để lại chùm lựu đạn đã rút chốt.

Con thằn lằn cắn một cái trúng chùm lựu đạn, cảm giác trong miệng không phải tiếng xương cốt giòn tan, mà là...

Sau đó, chùm lựu đạn trong miệng con thằn lằn phát nổ một tiếng vang trời, con quái vật chính thức đi nhận cơm hộp.

Mấy người Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng nổ lớn đều giật mình, vì sương mù nên họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong màn sương, ngoài mùi thuốc súng, bọn họ còn ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc. "Được rồi, giải quyết xong!" Nghe thấy tiếng Diệp Hạo Sơ, mấy người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi. "Lão Diệp, cậu đúng là trâu bò cưỡi máy bay, ngầu lên tận trời rồi!" Bàn Tử vỗ mông ngựa Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ cười mắng: "Cút!

Có ai khen người khác như ông không hả?" Mấy người vây quanh xác con thằn lằn quan sát, Dương Tuyết Lê lên tiếng: "Con thằn lằn này sở dĩ to lớn như vậy, có lẽ là do tảng thiên thạch ở cửa thung lũng mang theo tia vũ trụ đặc thù hoặc bức xạ, khiến nó phát sinh biến dị." Lời giải thích của Dương Tuyết Lê khiến Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều gật đầu. "Nếu là bức xạ từ thiên thạch khiến thằn lằn biến dị, vậy thì các sinh vật khác chắc chắn cũng đã biến dị, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận hơn." Hồ Bát Nhất suy tính đến điểm này. "Không cần lo lắng, con thằn lằn vừa rồi có chút linh trí, ý thức lãnh thổ đặc biệt mạnh, nó ở đây thì các sinh vật khác không dám tới đâu."

Diệp Hạo Sơ lúc này mở miệng nói. "Vậy chúng ta tiếp tục xuất phát đi!" Sau đó mấy người cầm súng Thompson, vừa cảnh giới vừa tiếp tục tiến lên.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê đi trước.

Diệp Hạo Sơ đi cuối cùng, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống, mỗi lần như vậy Diệp Hạo Sơ đều rất thích thú. "Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết biến dị cự tích, thưởng: Thi ngữ tinh thông!" Thi ngữ: Có thể đối thoại với cương thi, tống tử trong mộ.

Cái này rất thực dụng, sau này xuống mộ, lỡ mà đánh không lại thì còn có thể dùng thi ngữ để tâm sự mỏng với cương thi các kiểu.

Khi mấy người đi được thêm chừng mười phút, sương mù phía trước hơi loãng đi một chút.

Chưa đi được bao lâu, bọn họ thấy hai bên đường mọc đầy những cây cỏ có thể tự lay động. "Vãi chưởng!

Đám cỏ này cũng thành tinh rồi à?

Sao lại tự động đậy thế kia?

Chúng ta mau nổ súng thôi!" Bàn Tử nhìn đám cỏ lắc lư hai bên, tưởng lại là quái vật gì, liền kích động nói.

Dương Tuyết Lê ngăn Bàn Tử lại, giải thích: "Chờ đã, đây là Cỏ Nhảy Múa (Thiên Vũ Thảo), chỉ cần bị người hoặc động vật đi ngang qua làm kinh động thì sẽ lay động, giống như đang nhảy múa vậy, không gây hại cho con người đâu." Bụi Cỏ Nhảy Múa kia run lên bần bật như bị động kinh, nhìn quả thực cũng khá dọa người.

Đã không nguy hiểm thì mấy người bọn họ cũng chẳng thèm quan tâm đến nó nữa.

Sau đó trong sương mù và rừng rậm xuất hiện một mảng đỏ rực.

Bàn Tử nhìn từ xa, lập tức hét lên: "Mọi người nhìn kìa, phía trước có cái hồ lô đỏ cực lớn!" Mấy người cũng nhìn theo hướng tay Bàn Tử.

Quả nhiên mảng màu đỏ kia cư nhiên là một cái hồ lô đỏ khổng lồ cao tới ba mét.

Tuy nhiên nó không phải đồ thật, mà được điêu khắc từ một loại đá màu đỏ.

Diệp Hạo Sơ biết bọn họ sắp đến đích rồi.

Cái tảng đá hình hồ lô đỏ rực này cách sơn thần miếu không xa, lối vào mật đạo Trùng Cốc đang ở ngay trước mắt. "Chúng ta mau đi thôi!" Phía trước chính là sơn thần miếu, không thể chậm trễ thời gian nữa.

Không bao lâu sau, Hồ Bát Nhất đi trước dò đường truyền đến âm thanh vui mừng: "Các cậu xem, chỗ này chắc chắn là sơn thần miếu!

Nơi này còn có một cái thế cục Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn!" Sau đó bốn người đi đến trước một ngôi miếu kết cấu gỗ đá.

Ở nơi như Trùng Cốc mà xuất hiện sơn thần miếu thì vô cùng đột ngột.

Diệp Hạo Sơ biết không cần hắn nhắc, tự Hồ Bát Nhất cũng có thể tìm được lối vào mật đạo dưới lòng đất của Trùng Cốc.

Ba người Hồ Bát Nhất đã hưng phấn đi vào, Diệp Hạo Sơ cũng theo sau.

Hắn không hứng thú với ngôi miếu, nhưng hắn biết nguyên lý cơ quan bên trong.

Sơn thần miếu ở cửa Trùng Cốc kiến trúc không lớn.

Bên trong phần lớn đều là kết cấu gỗ, xung quanh cũng không có rắn rết côn trùng gì, được bảo tồn khá hoàn hảo.

Trên thần đàn là tượng đất sơn thần mặt đen áo bào đen, còn có hai tượng sơn quỷ bên cạnh.

Thú vị là hai tượng sơn quỷ mỗi người đều bưng một cái hồ lô nhỏ màu đỏ và một con cóc.

Hồ lô nhỏ màu đỏ rất giống tảng đá hồ lô đỏ mà mấy người vừa thấy bên ngoài sơn thần miếu.

Toàn thể đều được điêu khắc từ cùng một loại đá đỏ.

Chỗ này không có giá trị nghiên cứu gì, bốn người đi đến hậu điện, thấy hậu điện bày ra một hàng ngang tổng cộng chín bức tượng cóc bằng đá.

Miệng của chín con cóc này có cái mở cái khép, hướng đầu cũng không giống nhau.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê đang tỉ mỉ nghiên cứu mấy bức tượng đá này.

Còn Bàn Tử thì khỏi nói, trong lòng hắn chỉ nghĩ xem chỗ nào có bảo bối.

Diệp Hạo Sơ thấy ba người đăm chiêu đứng đó bất động, liền nói: "Mấy tượng cóc đá này cái mở miệng cái ngậm miệng, hướng đầu cũng khác nhau, kể cũng lạ thật." Nói xong, hắn giả vờ vô tình đưa tay vặn một bức tượng cóc.

Một tiếng ma sát nhẹ vang lên.

Đầu con cóc đá lập tức xoay chuyển.

Hồ Bát Nhất thấy thế, vỗ trán một cái: "Đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, hướng đầu và lưỡi của mấy con cóc đá này đều có quy

luật, chỉ cần tìm ra, điều chỉnh đến hướng cố định, chắc chắn có thể mở ra lối vào mật đạo!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy hài lòng gật đầu, tiểu tử này có được ba phần trình độ của ta rồi đấy.

Nhưng cậu còn non lắm, lát nữa sẽ có lúc cậu phải khóc.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, bắt đầu ngồi xổm trước mặt tượng cóc đá nghiêm túc nghiên cứu.

Nghiên cứu nửa ngày, hắn mới bắt đầu động thủ vặn xoay mấy bức tượng đá này.

Lại qua vài phút, cuối cùng sau khi điều chỉnh xong tất cả các tượng đá, hắn mới hô lên một tiếng "Xong rồi".

Đáng tiếc là, sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, bên trong sơn thần miếu vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Bầu không khí đột nhiên trở nên hơi gượng gạo. "Đồng chí Hồ Bát Nhất, cậu nghiên cứu nửa ngày rồi, rốt cuộc được chưa thế?" Bàn Tử ở bên cạnh sốt ruột.

Hồ Bát Nhất gãi đầu, nghi hoặc nói: "Không thể nào!

Chẳng lẽ sai ở đâu?

Để tôi thử lại lần nữa." Sau đó Hồ Bát Nhất lại thử thêm hai lần, vẫn không có động tĩnh gì.

Diệp Hạo Sơ sốt ruột, cậu mà thử nữa thì trời tối mất, thế là vội vàng mở miệng: "Hay là lối vào đường hầm ngầm không nằm trong sơn thần miếu?" Hồ Bát Nhất nghe xong, dường như nghĩ ra điều gì, lập tức lao ra khỏi sơn thần miếu.

Dương Tuyết Lê và Bàn Tử thấy thế cũng chạy theo.

Diệp Hạo Sơ thì ung dung đi ra sau.

Đợi khi Diệp Hạo Sơ ra đến bên ngoài, đã nghe thấy tiếng Hồ Bát

Nhất hưng phấn hét lên: "Lão Diệp, Bàn Tử, Tuyết Lê mọi người mau lại đây xem!

Chỗ này có lối vào đường hầm ngầm!" Ba người nghe vậy đi tới.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất đang đứng bên cạnh tảng đá hồ lô đỏ lúc mới vào.

Tảng đá hồ lô cao hơn 3 mét kia không biết đã nứt làm đôi từ lúc nào.

Ở giữa vết nứt của đá hồ lô, lộ ra một cánh cửa đá.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Tuyết Lê không kìm được cảm thán: "Người thiết kế cơ quan này thật sự quá giảo hoạt.

Nếu không thể phá giải cơ quan chín con cóc bên trong, cho dù có nghĩ nát óc cũng không ngờ lối vào lại nằm ở bên ngoài." "Nếu không biết phá giải cơ quan, cho dù có dùng thuốc nổ phá tan tảng đá hồ lô bên ngoài, phỏng chừng cũng không tìm thấy lối vào này." Bàn Tử thì chẳng quan tâm mấy thứ đó, hưng phấn nói: "Đã tìm thấy lối vào, chúng ta còn chờ gì nữa, mau vào thôi!" Diệp Hạo Sơ ngăn Bàn Tử lại: "Đừng vội, cửa đá vừa mở, để không khí bên trong bay bớt mùi đi đã.

Chương 52

Chúng ta đi cả nửa ngày rồi, nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đó rồi hãy vào." Mấy người đều đồng ý, bốn người ngồi bên cạnh tảng đá hồ lô đỏ ăn lương khô.

Một tiếng sau, mọi người nghỉ ngơi xong, không khí bên trong cũng tản đi gần hết, bốn người quyết định xuất phát.

Dương Tuyết Lê lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng tín hiệu, lắp đạn chiếu sáng vào, bắn một phát vào trong đường hầm.

Đường hầm vốn tối đen như mực bị đạn chiếu sáng chói mắt lướt qua.

Ánh sáng lập tức chiếu rõ cảnh tượng bên trong.

Cửa đường hầm không lớn, nhưng không gian bên trong lại vô cùng rộng.

Ở hai bên đường hầm còn có rất nhiều hố tuẫn táng, bên trong chứa đầy xương cốt các loài động vật, trong đó chói mắt nhất chính là ngà voi.

Hồ Bát Nhất ấn vai Bàn Tử đang định đi xuống: "Cậu nhìn kìa, cuối đường đạn chiếu sáng dường như chiếu thấy ánh nước, lát nữa khả năng phải xuống nước, chúng ta cần thay đồ lặn trước đã.

Còn điểm quan trọng nhất, Bàn Tử, lát nữa xuống dưới, nhất định phải nghe chỉ huy của tôi và Lão Diệp!" "Biết rồi, biết rồi, tôi mà cậu còn không yên tâm sao?" Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm.

Cậu có cái nết gì chẳng lẽ tự cậu không biết?

Sau đó bốn người nai nịt vũ trang gọn gàng bước vào đường hầm ngầm.

Đi vào trong, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê vẫn vô cùng cẩn thận.

Nhưng Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử thì lại chẳng lo lắng mấy.

Ánh mắt hai người đều dán chặt vào các hố tuẫn táng hai bên.

Đặc biệt là Bàn Tử, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào đống ngà voi.

Bốn người càng đi sâu, sự chấn động mà các hố tuẫn táng mang lại càng lớn.

Những cái ngà voi kia không đơn thuần chỉ là ngà, mà là nguyên bộ xương cốt hoàn chỉnh của con voi nằm trong hố.

Mặc dù voi đã bị chôn một nửa dưới đất, phần còn lại vẫn cao hơn đầu người.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt nói: "Khá lắm, Hiến Vương này cũng xa hoa thật, làm cái phô trương lớn thế này, loại dùng mồ hôi nước mắt nhân dân để xây mộ cổ này, có bao nhiêu thì chúng ta nên trộm của hắn bấy nhiêu." "Thôi đi, tâm tư của cậu tôi còn lạ gì, đi thôi." Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử lắc đầu.

Đoạn đường hầm có hố tuẫn táng hai bên này dài khoảng hai ba dặm, rất nhanh bốn người đã đi đến cuối đường.

Nơi tận cùng đã không còn là đường hầm nhân tạo như trước nữa, mà là một đoạn hang động thiên nhiên.

Hiển nhiên người xây dựng mật đạo Trùng Cốc năm xưa đã mượn một đoạn hang động tự nhiên.

Trong hang động này có một con sông ngầm, nhấn chìm cả hang động trong nước.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin mắt sói chiếu vào trong, xác định không còn đường nào khác để đi.

Bàn Tử lượn một vòng quanh mép nước, cư nhiên phát hiện ra vài chiếc thuyền gỗ cũ nát, chỉ có điều đám thuyền này đã mục nát không chịu nổi, hoàn toàn không dùng được nữa. "Xem ra chỉ có thể đi đường thủy." Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu không phải hết đường, ai cũng không muốn trực tiếp xuống nước.

Nhiệt độ nước sông ngầm rất thấp, ngâm lâu dễ bị mất nhiệt.

Hơn nữa tiêu hao thể năng quá lớn, rất dễ không chịu nổi.

Ngoài ra, trong nước cái gì cũng không thấy, lỡ như giống sông ngầm dưới đáy Già Long Sơn trước đó có thứ gì khủng bố, thì có thuyền và không thuyền là hoàn toàn khác nhau.

Mấy người chỉ biết hy vọng đoạn sông ngầm này đừng quá dài.

Mấy người đều mặc đồ lặn vào, còn lấy từ ba lô ra một cái túi khí lớn, bơm đầy không khí để nổi trên mặt nước, vũ khí trang bị để ở trên cùng cho tiện lấy ra sử dụng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi đầu, Dương Tuyết Lê ở phía sau họ, Diệp Hạo Sơ đi cuối cùng áp trận.

Sau khi xuống nước, dòng nước băng giá vô cùng kích thích.

Đỉnh đầu cách trần hang động cũng rất gần, cảm giác vô cùng áp bách.

Nương theo dòng nước, bốn người bọn Diệp Hạo Sơ bơi được mười mấy phút, không gian trên đỉnh đầu mới rộng ra, cuối cùng cũng đỡ cảm thấy bí bách.

Bốn người quan sát bên trong hang động, phát hiện nơi này chính là một khu rừng nguyên sinh dưới lòng đất!

Toàn bộ trần hang động có rất nhiều thứ rủ xuống như rễ cây thực

vật, chạm thẳng xuống nước.

Trong nước có rất nhiều cột đá thiên nhiên khổng lồ.

Cả hang động giống hệt như đang ở trong rừng rậm.

Trong nước còn có một số loài cá nhỏ không tên, toàn thân màu trắng, liên tục chạm vào người bọn họ.

May mà lũ cá này không phải loại cá ăn thịt như cá piranha, nếu không thì bọn họ xong đời rồi.

Sau khi vào hang động, Dương Tuyết Lê lấy súng tín hiệu bắn một phát đạn chiếu sáng lên trần hang.

Đạn chiếu sáng mắc vào một bụi dây leo, chiếu sáng rực rỡ cả hang động.

Ba người Hồ Bát Nhất lúc này mới nhìn rõ tình hình bên trong.

Diệp Hạo Sơ sở hữu Dạ Nhãn nên đã sớm nhìn thấy, cảm giác chẳng có gì mới lạ.

Nhưng Dương Tuyết Lê thì thần sắc tương đối hưng phấn. "Trời ơi!

Nơi này cư nhiên là một khu rừng hóa thạch cổ đại." Bàn Tử thì không cho là đúng: "Hóa thạch á?

Tôi ở Phan Gia Viên thấy đầy thứ này, có gì lạ đâu." Dương Tuyết Lê bĩu môi khinh bỉ: "Thứ anh thấy là hóa thạch xương động vật, chẳng có gì to tát, còn ở đây là cả một khu rừng nguyên sinh hóa thạch, vô cùng hiếm thấy, cũng rất khó hình thành.

Tôi đoán vùng Trùng Cốc Già Long Sơn này cả trăm triệu năm trước có thể là núi lửa hoạt động, tro bụi núi lửa phun trào đã chôn vùi trực tiếp khu rừng này, biến nó thành hóa thạch." Bàn Tử lắc đầu, thực sự không hiểu Dương Tuyết Lê nói mấy cái cột đá này có gì tốt,

đúng là thiệt thòi vì ít văn hóa. "Mấy cái cột đá rách này bán cũng chẳng được tiền, theo tôi thà kiếm mấy món minh khí đáng giá mang về còn hơn!" Bàn Tử và hai người kia tùy ý tán gẫu.

Diệp Hạo Sơ bơi ở phía sau lại cảm thấy không ổn.

Hắn vừa tiến vào hang động đã cảm nhận được một loại sức mạnh cực kỳ áp bách đang ảnh hưởng đến tinh thần mọi người, luồng sức mạnh này lúc có lúc không, vô cùng phiêu hốt.

Người khác không cảm nhận được, nhưng bản thân Diệp Hạo Sơ lại cực kỳ mẫn cảm với biến động của sức mạnh tinh thần. "Chỗ này không ổn!" Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất cẩn thận cũng đã nhận ra: "Đúng vậy, cảm giác vào đây có chút áp lực." Bàn Tử nghe hai người nói chuyện thì lên tiếng: "Tôi nói hai vị này, đừng có dọa Bàn Tử tôi chứ!" Ngay khoảnh khắc Bàn Tử vừa dứt lời, đạn chiếu sáng treo trên đỉnh hang vụt tắt.

Cả hang động lại chìm vào bóng tối.

Bàn Tử đang định bật đèn pin mắt sói thì bị Diệp Hạo Sơ giữ chặt lại, chỉ tay về phía trước nói: "Khoan hẵng bật đèn, mọi người nhìn đằng trước kìa, có thứ đang phát sáng." Dạ Nhãn của Diệp Hạo Sơ đã nhìn thấy sự dị thường phía trước.

Ba người Hồ Bát Nhất đều nhìn theo hướng tay Diệp Hạo Sơ.

Sau đó cả ba lập tức giật mình hoảng sợ.

Họ thấy trong nước cách đó không xa, có một luồng ánh sáng trắng u uất.

Ánh sáng trắng phác họa ra bóng dáng một con người, hơn nữa luồng sáng đó đang ngày càng tiến lại gần bọn họ.

Rất nhanh Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử cũng nhìn rõ.

Trong luồng sáng trắng là một xác chết nữ.

Xác nữ mặc một bộ quần áo trắng trơn, toàn thân được bao bọc trong một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt, lạnh lẽo, trôi nổi trên mặt nước.

Điều khiến ba người Hồ Bát Nhất sợ hãi nhất là nữ quỷ áo trắng kia lại từ mặt nước đứng dậy.

Nữ quỷ áo trắng lộ ra khuôn mặt sưng phù, dữ tợn do bị ngâm nước sông.

Đôi mắt trắng dã nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Ba người bị nhìn đến toát mồ hôi lạnh, Dương Tuyết Lê muốn dựa vào hướng Diệp Hạo Sơ, nhưng vừa quay đầu lại thì phát hiện Diệp Hạo Sơ đã biến mất. "Lão Diệp đâu rồi!" Dương Tuyết Lê vội vàng thốt lên. "Cái gì!?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng cuống lên, Diệp Hạo Sơ lại biến mất, có thể đi đâu được chứ? "Mẹ kiếp, Lão Diệp nhất định là bị con nữ quỷ này bắt đi làm áp trại phu quân rồi, chúng ta đi cứu Lão Diệp về!" Bàn Tử nghiến răng nói.

Chương 53

"Được!" Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, vội vàng lấy từ trên người ra móng lừa đen cùng gạo nếp nhuộm chu sa.

Dương Tuyết Lê và Bàn Tử cũng đều cầm vũ khí, bơi về phía nữ quỷ.

Bên phía Diệp Hạo Sơ, hắn thầm kêu không ổn.

Từ trên người cái xác nữ kia tỏa ra tà khí âm u, lại nhìn ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử ánh mắt mê ly, cứ thế bơi về phía xác nữ.

Miệng còn hô hoán: "Lão Diệp tôi tới cứu cậu đây" các kiểu.

Diệp Hạo Sơ đại khái biết bọn họ đã bị cái xác nữ này mê hoặc rồi. "Hừ!

Dám tác oai tác quái trước mặt tiểu gia!" Diệp Hạo Sơ hừ lạnh một tiếng, tung người nhảy lên, mượn vai Bàn Tử làm điểm tựa, nhảy đến bên cạnh xác nữ, sau đó lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn, ấn thẳng lên mặt nó.

Cái Phát Khâu Thiên Ấn này không phải dạng vừa, được xưng là "Nhất ấn tại thủ, thần quỷ vô cụ" (Một ấn trong tay, thần quỷ không sợ).

Xác nữ lập tức phát ra tiếng kêu thê thảm, hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó ba người Hồ Bát Nhất cũng khôi phục bình thường, nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đang ở trước mặt họ, còn nữ quỷ kia đã biến mất. "Lão Diệp, cậu không bị nữ quỷ bắt đi à?" "Đúng đấy, Lão Diệp, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nghi hoặc hỏi. "Vừa rồi mọi người trúng ảo giác của xác nữ, nhưng

nó đã bị tôi giết rồi." Diệp Hạo Sơ giải thích.

Ba người nghe thấy xác nữ bị Diệp Hạo Sơ giết đều thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử sợ hãi bất an: "Lão Diệp, cái xác nữ vừa rồi có phải là ma da không?" Không còn cách nào khác, ai bảo hồi nhỏ Bàn Tử cùng Hồ Bát Nhất đều từng chứng kiến cảnh ma da dìm chết người, trong lòng có bóng ma tâm lý, sợ hãi cũng là bình thường.

Diệp Hạo Sơ nói: "Cái xác nữ đó không được tính là quỷ, hẳn chỉ là do oán khí huyễn hóa thành 'Khôi' mà thôi." "Khôi?" "Đúng, xác nữ kia muốn mượn dương khí của các cậu để thoát ra ngoài." "Vậy nếu cô ta ra ngoài được thì sẽ thế nào?" Dương Tuyết Lê tò mò hỏi. "Em ngốc à!

Cô ta mà ra được thì em còn mạng để sống không?" Diệp Hạo Sơ không hiểu sao cô gái xinh đẹp thế này mà não lại không được tốt nhỉ? "Anh!!!" Dương Tuyết Lê bị Diệp Hạo Sơ làm cho cứng họng không nói nên lời.

Trong lúc trêu đùa, trong lòng Diệp Hạo Sơ cũng có chút lo lắng.

Trong cốt truyện gốc, trong sông ngầm có rất nhiều đẳng thi (xác chết quấn trong dây leo), nhưng bọn họ đi suốt chặng đường này lại không gặp cái nào, ngược lại gặp phải nữ quỷ có khả năng gây ảo giác.

Cũng không biết tiếp theo bọn họ còn sẽ gặp phải thứ gì.

Mấy người dưới sự dẫn dắt của Diệp Hạo Sơ tiếp tục tiến lên.

Hiển nhiên xác nữ đột ngột xuất hiện vừa rồi đã để lại bóng ma sâu sắc cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, tốc độ tiến lên đều chậm lại một chút.

Đi khoảng mấy trăm mét, phía trước xuất hiện một cái cửa hang nhỏ hẹp.

Một nửa bị sông ngầm nhấn chìm, nửa kia lộ ra bên ngoài, phía sau cửa hang là một không gian khổng lồ.

Sau khi bốn người trèo qua, rất nhanh phát hiện vách động xung quanh có sự thay đổi rất lớn.

Màu sắc bên trong bắt đầu chuyển sang đỏ, hơn nữa cũng ngày càng trơn nhẵn.

Cảm giác rõ rệt hơn là nhiệt độ càng lúc càng cao.

Một số thực vật vẫn tiếp tục sinh trưởng trong hang động.

Trong không khí cư nhiên truyền đến tiếng vo ve, hiển nhiên còn có côn trùng tồn tại.

Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nhìn thấy cảnh này đều sầu mày khổ mặt.

Đặc biệt là khi nhìn thấy từng con nhện nước hoa hòe hoa sói đang bò trên mặt nước, to bằng bàn tay người trưởng thành, còn có cả những con muỗi dài tới 10 cm bay qua bay lại trên mặt nước, ai nấy đều nơm nớp lo sợ. "Trời ơi, mọi người nhìn dưới nước kìa!" Dương Tuyết Lê hét lên.

Mấy người nghe vậy liền nhìn xuống nước.

Dưới một đám rong rêu, có những bóng đen to lớn đang di chuyển.

Sau khi Bàn Tử dùng đèn pin mắt sói chiếu tới, có thể thấy dưới nước cư nhiên là từng con cóc ghẻ khổng lồ đầy mụn nhọt.

Thứ này nhìn thật sự quá kinh tởm.

Huống hồ hiện tại đang ở trong dòng nước tối đen, mấy thứ này lại càng nguy hiểm.

Ai biết đám cóc ghẻ này có độc hay không. "Mọi người mau chóng rời khỏi mặt nước." Hồ Bát Nhất hét lên một tiếng, sau đó nhìn thấy

một cây gỗ hóa thạch cao lớn mọc từ dưới đáy nước lên.

Bốn người mang theo trang bị, tất cả đều leo lên cây gỗ hóa thạch.

Sau đó mọi người phát hiện đám cóc ghẻ kia đang săn mồi côn trùng.

Diệp Hạo Sơ thấy một con cóc tiến lại gần mình, hắn không nỡ dùng Hắc Kim Cổ Đao chém, bình thường hắn quý Hắc Kim Cổ Đao như vàng, sao có thể nỡ dùng chém thứ này?

Thế là hắn dùng chân đá bay con cóc ra ngoài.

Những con cóc khác thấy thế cũng không có động tĩnh gì, vẫn tiếp tục bắt côn trùng.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn thấy vậy đều thả lỏng.

Miễn là không ăn thịt người, trông có kinh tởm hơn nữa cũng không phải là không thể chấp nhận.

Sau khi bốn người leo lên cây cổ thụ hóa thạch, phát hiện phía sau đám thực vật trên vách động cạnh cây cổ thụ lại có một số nền tảng do con người đục đẽo.

Vừa nhìn thấy cái này Bàn Tử liền kích động. "Chúng ta mau lên đó xem, biết đâu bên trong là nơi giấu bảo bối đấy?" Bàn Tử hưng phấn xoa tay.

Mấy người nghe xong cũng thấy có lý, cứ lên xem trước rồi tính, sau đó Hồ Bát Nhất tung ra móng vuốt phi hổ.

Móng vuốt móc chặt vào đá trên nền tảng.

Chỉ một lát sau, cả bốn người đã leo lên được cái nền tảng này.

Bàn Tử lên đến nơi ngó trái ngó phải, rồi bắt đầu liều mạng dùng xẻng công binh dọn dẹp dây leo và đá vụn xung quanh.

Rất nhanh, hắn đã dọn ra được một khoảng trống.

Trên nền tảng này không có cơ quan gì, cũng chẳng có đồ tùy táng, nhưng bốn mặt có không ít bức phù điêu bích họa.

Dương Tuyết Lê và Hồ Bát Nhất nhìn thấy phù điêu bích họa, lập tức ghé sát vào, rọi đèn pin tỉ mỉ nghiên cứu.

Diệp Hạo Sơ cũng nhìn qua, hình ảnh trên phù điêu ghi chép lại một số nghi thức quỷ dị.

Diệp Hạo Sơ đưa tay chạm vào bức bích họa, lập tức trước mắt lóe lên một số hình ảnh.

Một đám người cổ đại đầu cắm lông vũ, trên người đeo các loại trang sức, đang châm đuốc, cử hành nghi thức gì đó ngay trên nền tảng này.

Không ngừng có người vớt những con cóc khổng lồ từ dưới nước lên, kích thước tương đương với đám cóc Diệp Hạo Sơ vừa thấy dưới nước.

Những con cóc này đều bị đám người kia trói vào những cây sào dài.

Thậm chí còn có thể thấy được thần tình kinh hãi trên mặt lũ cóc sau khi bị trói.

Dường như đám cóc ghẻ này cũng biết mình sắp đối mặt với vận mệnh bi thảm.

Rất nhanh đám người kia chèo thuyền gỗ nhỏ, dùng sào dài đưa đám cóc khổng lồ vào trong một cái động giống như miệng hồ lô.

Từ trong hang động này không ngừng bốc ra khói đen cuồn cuộn.

Chỉ một lát sau, người ta đã lấy sào về, con cóc khổng lồ trên sào đã bị hong khô, biến thành từng con cóc khô quắt queo.

Khi Diệp Hạo Sơ đang kinh ngạc không thôi, hình ảnh lại thay đổi.

Chỉ thấy trong một làn khói mờ ảo, xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Dường như đeo một chiếc mặt nạ vàng ròng hình quái thú, cao tới hơn mười mét.

Dưới thân ảnh khổng lồ vô cùng này, còn có vô số thi thể nữ giới tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tất cả các xác nữ dường như đều lơ lửng trong nước.

Hơn nữa tất cả đều ở trong một tư thế cực kỳ quỷ dị: ngửa mặt lên trời, hai tay dang rộng rũ xuống, hai chân co lại, giống như đang bò ngược khớp trên mặt đất vậy.

Chương 54

Toàn bộ hình ảnh khiến người ta nhìn vào cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Diệp Hạo Sơ biết đây chỉ là ảo giác, nhưng điều khiến hắn chấn động là huyết mạch Thanh Long của hắn lại không thể miễn dịch với ảo cảnh này.

Dường như ảo giác cũng không gây ra nguy hiểm gì, nhưng điều này đại biểu cho cái gì?

Diệp Hạo Sơ tỉnh táo lại, nhìn sang ba người kia, phát hiện Bàn Tử và hai người kia lúc này đều hai mắt mê ly.

Hiển nhiên ba người này cũng trúng ảo giác.

Tuy nhiên rất nhanh, cơ thể ba người đều run rẩy, xem ra họ chắc chắn cũng đã nhìn thấy hình ảnh khủng bố gì đó.

Diệp Hạo Sơ cầm Phát Khâu Thiên Ấn ấn cho mỗi người một cái, sau đó ánh mắt ba người dần khôi phục bình thường.

Nhưng cả ba gần như đồng thời nhũn chân, cùng ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển. "Mọi người đều nhìn thấy nghi thức tế tự vừa rồi chứ?

Còn cả cái thân ảnh cao lớn và vô số xác nữ kia nữa!" Dương Tuyết Lê mở miệng đầu tiên.

Diệp Hạo Sơ và hai người kia đều gật đầu. "Đám đó là cái quỷ gì vậy?

Sao cứ như đang xem băng video thế?" Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, mặt tái mét nói.

Dương Tuyết Lê nhíu mày: "Rất có khả năng là do chất liệu của những bức phù điêu này rất đặc thù, có thể ghi lại từ trường năm xưa, vô tình ghi lại một số hình ảnh lúc đó.

Sau đó khi chúng ta chạm vào phù điêu, những hình ảnh này trực tiếp xuất hiện trong đầu chúng ta." Dương Tuyết Lê nỗ lực dùng kiến thức của mình để đưa ra lời giải thích khoa học cho cảnh tượng quỷ dị này.

Ba người còn lại dùng vẻ mặt "cô xem tôi có tin không" nhìn Dương Tuyết Lê.

Dương Tuyết Lê đại khái cũng cảm thấy cách nói của mình không có sức thuyết phục lắm, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người trầm mặc, Diệp Hạo Sơ biết thân ảnh cao lớn xuất hiện trong hình ảnh vừa rồi là thứ gì.

Đó là con boss lớn trong hang động này: Hoắc thức bất tử trùng.

Còn cả những cái xác nữ quỷ dị kia nữa, số lượng hơi nhiều đấy, còn nhiều hơn Diệp Hạo Sơ tưởng tượng, ít nhất cũng phải hàng nghìn hàng vạn cái!

Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ vốn hay đùa cợt giờ cũng thần tình nghiêm túc, Bàn Tử sợ hãi. "Cậu nói xem chúng ta còn nên đi tiếp không?

Liệu tiếp tục đi xuống, có khi nào cũng giống như mấy con cóc ghẻ vừa thấy, biến thành xác khô không?

Hoặc là bị đám nữ quỷ kia ăn thịt?" Diệp Hạo Sơ lắc đầu, cho Bàn Tử một ánh mắt khích lệ: "Yên tâm đi, không đâu." Bàn Tử nghe vậy khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh mấy người lại phân tích một lần nữa.

Hồ Bát Nhất cứ cảm thấy cái thân ảnh cao lớn kia không phải là

người, không phải quái vật thì cũng là cương thi ngàn năm gì đó.

Mấy người càng nghe càng thấy rợn người, nhưng đến cuối cùng vẫn quyết định xuất phát.

Dù sao đến cũng đã đến rồi, đều đã đi tới dưới Trùng Cốc, mắt thấy xuyên qua Trùng Cốc là có thể tìm được mộ Hiến Vương, không có lý nào gặp chút thứ khủng bố đã lùi bước.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi xuống khỏi đài tế tự, đi tiếp về phía trước thì bờ sông đã có thể đi lại, không cần phải bơi trong nước nữa.

Tuy nhiên vách đá hang động tứ phía càng đi càng hẹp. "Xem ra chúng ta sắp đến eo hồ lô rồi." Diệp Hạo Sơ nói một câu.

Quả nhiên, sau khi Diệp Hạo Sơ nói xong, mấy người liền đi đến eo hồ lô, cũng chính là vị trí tiếp giáp giữa hai cái động hồ lô.

Chỉ có điều chỗ tiếp giáp này vô cùng chật hẹp, lại đặc biệt trơn trượt, rất khó đi.

Nhất là Bàn Tử, đến chỗ đặc biệt hẹp, hắn đi đến mất nửa cái mạng già, miệng cứ lẩm bẩm sau này nhất định phải giảm béo.

Mấy người đi thêm mười mấy phút nữa, cuối cùng cũng đến cửa động hồ lô.

Cửa động hồ lô vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta bất an.

Nhưng bốn người vẫn đi xuống, sau khi xuống tới nơi, ánh mắt Diệp Hạo Sơ liền dán chặt vào mặt nước phía trước.

Hắn phát hiện trên mặt nước phía trước có một luồng sức mạnh cực kỳ âm tà. "Tắt đèn pin đi trước đã." Diệp Hạo Sơ nói xong, ba người kia đều vô cùng tin tưởng hắn, liền tắt đèn pin đi.

Vài giây sau, ba người đang nhìn vào bóng tối trước mắt liền thấy một màn khủng bố xuất hiện.

Một cái xác nữ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đang lẳng lặng trôi nổi trên mặt nước, tiến lại gần vị trí bốn người đang đứng.

Xác nữ mặt mày xanh mét, ngửa mặt lên trời, hai tay rũ xuống, hai chân co quắp.

Giống hệt như cảnh tượng quỷ dị mà bốn người đã thấy trong ảo cảnh phù điêu trước đó.

Bàn Tử vừa nhìn thấy đã hoảng, lập tức kéo súng tiểu liên Thompson ra phía trước, nhắm chuẩn vào xác nữ đang trôi tới. "Bà nội nó, dám dọa Bàn gia nhà ngươi, hôm nay cho dù là bánh chưng ngàn năm gì đó, cũng phải bắn cho ngươi nát bấy." Nhưng Bàn Tử sau đó không nổ súng.

Bởi vì ngay giây tiếp theo sau khi Bàn Tử dứt lời, trong hang động phía trước bừng lên một mảng ánh sáng u uất.

Trên mặt nước giống như thắp đèn sao, sáng lên vô số đốm sáng trắng xanh.

Bên trong mỗi đốm sáng, toàn bộ đều là một cái xác nữ.

Tất cả các xác nữ đều ở trong tư thế bò ngược khớp quỷ dị.

Bàn Tử chậm rãi hạ khẩu súng tiểu liên Thompson xuống. "Ngoan ngoãn chút nào!

Chúng ta chọc phải ổ bánh chưng rồi à?

Sao lại lắm xác nữ thế này?" Ngay cả Diệp Hạo Sơ cũng cảm thấy không thoải mái.

Trên người đám xác nữ này đều tỏa ra oán khí mãnh liệt, khiến cho hang động lúc này tràn ngập quỷ khí âm sâm.

Ánh sáng trắng xanh, những xác nữ tư thế quỷ dị, bên dưới là sông ngầm sâu không thấy đáy, khiến người ta cảm giác như đang thực sự lạc vào địa ngục.

“Làm sao bây giờ?

Nhiều xác nữ thế này, chúng ta không ứng phó nổi đâu.

Bàn gia tôi còn chưa lấy vợ mà?

Tôi không muốn chết ở đây a!” Bàn Tử vẻ mặt đau đớn thốt lên.

Hồ Bát Nhất lúc này vẫn không quên xỉa xói Bàn Tử: “Cậu không phải muốn lấy vợ sao?

Nhìn đằng trước xem, không phải toàn là vợ à?

Tùy tiện chọn đi, không cần khách sáo.” “Lão Hồ, tôi khinh vào mặt ông, đó mà là người à?” Nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đấu võ mồm, Diệp Hạo Sơ cạn lời lắc đầu, tâm tính hai người này cũng thật lớn.

“Mấy cái xác nữ này hình như không phải nhắm vào chúng ta.” Diệp Hạo Sơ lúc này mới lên tiếng.

Tuy rằng đám xác nữ nhìn như đang trôi về hướng bốn người bọn họ, nhưng tốc độ di chuyển rất chậm.

Nhìn kỹ hơn một chút thì có thể nhận ra phương hướng có sự sai lệch.

Thật ra chúng đang trôi về phía bên trái vị trí của bốn người.

Diệp Hạo Sơ tính toán phương hướng trôi của đám xác nữ.

Nơi đó là một mảng đen kịt.

Ngay cả đèn pin mắt sói chiếu qua cũng không thấy được gì.

Nhưng nhờ sở hữu Dạ Nhãn, Diệp Hạo Sơ nhìn xuyên qua bóng

tối, thấy được một đoàn sương mù màu đỏ khổng lồ vô cùng.

Màn sương nồng đậm đỏ tươi như máu.

Sương mù che khuất bầu trời, từ mặt nước vươn lên đến độ cao hai mươi mét.

Chương 55

Mà những cái xác nữ kia chính là đang trôi về phía màn sương huyết sắc đó!

Diệp Hạo Sơ nói với Dương Tuyết Lê: "Tuyết Lê, bắn một phát đạn chiếu sáng về hướng đó." Hắn chỉ tay về đúng hướng màn sương máu xuất hiện.

Dương Tuyết Lê nghe vậy lập tức cầm súng tín hiệu lên, bóp cò.

Viên đạn chiếu sáng bay vút đi, lập tức soi sáng cả hang Hồ Lô đen ngòm.

Toàn bộ hang động cùng vách đá xung quanh đều nhuộm một màu đỏ rực.

Dưới ánh sáng chói lòa, có thể nhìn thấy rõ ràng một đoàn sương mù nồng nặc như máu loãng.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy trong màn sương, có một thân ảnh cao lớn vô cùng đang lắc lư.

Nhóm Hồ Bát Nhất ba người cũng bị màn sương làm cho kinh ngạc đến ngây người.

"Đây là cái thứ đồ chơi gì vậy?

Màu đỏ?" "Có khả năng sương mù có độc, mau đeo mặt nạ phòng độc vào!" Hồ Bát Nhất phản ứng vẫn tương đối nhanh nhẹn.

Diệp Hạo Sơ cũng đeo mặt nạ phòng độc theo, nhưng trong đầu lại không ngừng suy tính cách đối phó với cái gã khổng lồ mạnh mẽ như thần linh kia.

Hoắc thị Bất tử trùng!

Thứ này ở thời thượng cổ được người dân địa phương coi là thần linh thực sự, quanh năm cúng bái không nói, sau này còn bị Hiến Vương bắt được, lại tiến hành một phen cường hóa và vũ trang.

Thân thể khổng lồ, cộng thêm năng lực tái sinh biến thái và sương độc chết người, khiến Hoắc thị Bất tử trùng trở thành tồn tại gần như vô địch.

Bởi vì thứ này không những có thể dựa vào thân thể to lớn và cái miệng đầy răng kinh khủng để tấn công, mà còn biết phun sương độc.

Mà những cái xác nữ trôi lềnh bềnh trên mặt nước không ngừng tiến vào màn sương kia, chính là đạn dược của Hoắc thị Bất tử trùng, là công cụ để nó chế tạo sương độc!

Đã như vậy, bước đầu tiên để tiêu diệt Hoắc thị Bất tử trùng chính là phá tan sương độc của nó, đồng thời cắt đứt nguồn đạn dược.

Ngay khi Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ, từ sâu trong huyết vụ đột nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm như sấm rền.

Trong sương mù cuồn cuộn, một thân ảnh khổng lồ vô cùng khẽ biến đổi tốc độ.

Thân ảnh này ít nhất to bằng hai trượng, dài hơn mười trượng.

Trên mặt đeo mặt nạ vàng ròng, trên đầu mọc sừng dữ tợn, trên thân còn khoác lớp trọng giáp vảy rồng bằng đồng xanh dày cộp.

Ẩn ước giữa các lớp vảy, có thể nhìn thấy những thứ màu xanh vàng.

Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nhìn thấy Hoắc thị Bất tử trùng thì đều sợ hãi lùi lại liên tục.

"Vãi chưởng!

Đây là yêu quái gì thế?" Bàn Tử sắc mặt đại biến.

Hồ Bát Nhất hiện tại vẫn còn khá bình tĩnh, bắt đầu phân tích: "Con quái vật này chẳng lẽ chính là cái bóng đen cao lớn mà chúng ta nhìn thấy trong ảo cảnh?" Không trách Hồ Bát Nhất nghĩ như vậy, bởi vì cảnh tượng hiện tại và cảnh tượng bọn họ vừa thấy trong ảo giác rất giống nhau.

"Không sai, chắc chắn là nó." Diệp Hạo Sơ mở miệng, sau đó liền nghĩ ra một cách vừa xử lý đám xác nữ, vừa khắc chế Hoắc thị Bất tử trùng.

Diệp Hạo Sơ nhìn ba người nói: "Chúng ta không phải có mang theo hai thùng xăng sao?" Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu: "Đúng, có hai thùng nhỏ, cậu định dùng lửa thiêu chết đám xác nữ này hả?" Diệp Hạo Sơ nghiến răng: "Đúng, bấy nhiêu chắc là đủ rồi.

Lát nữa mọi người nghe tôi chỉ huy!

Tuyết Lê, chuẩn bị súng phun lửa!

Lão Hồ, chuẩn bị xăng, lát nữa ném vào đống xác nữ.

Bàn Tử, cậu phụ trách bắn nổ thùng xăng mà lão Hồ ném." "Rõ!" Ba người đồng thanh đáp lời.

Nhìn đàn xác nữ trôi càng lúc càng gần Hoắc thị Bất tử trùng, sắc mặt nhóm Hồ Bát Nhất càng lúc càng trắng bệch.

Bởi vì chỗ đó cách bọn họ cũng không xa.

"Lão Diệp!

Bọn chúng càng ngày càng gần con quái vật kia rồi!" Mồ hôi trên mặt Bàn Tử đã chảy ròng ròng.

Hồ Bát Nhất lúc này đã hiểu ý của Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, cậu định đợi đám xác nữ này đến gần con quái vật kia chút nữa mới ra

tay?" Diệp Hạo Sơ gật đầu: "Không sai, đám xác nữ này sau khi tiến vào sương mù sẽ trở thành tế phẩm cho con quái vật kia, đến lúc đó sẽ rất phiền phức!" Nghe đến đây, ba người đều gật đầu, tuy không biết cái gọi là phiền phức là gì, nhưng bọn họ vẫn tin tưởng Diệp Hạo Sơ.

Cuối cùng, đám xác nữ với tư thế quỷ dị cũng sắp trôi đến màn sương, nhóm Hồ Bát Nhất mới nhìn rõ, điểm quỷ dị không chỉ ở tư thế, mà dưới tứ chi vặn vẹo của xác nữ cư nhiên đều ôm một cái vật hình bầu dục kỳ quái.

Nhìn giống như bụng bà bầu, nhưng lại mọc ở sau lưng.

Những cái xác này chất đống cách bốn người không xa, Diệp Hạo Sơ đứng trước nhất lập tức hô lớn: "Lão Hồ, ném xăng!" Hồ Bát Nhất vung tay ném hai thùng xăng nhỏ đã chuẩn bị sẵn ra ngoài.

"Bàn Tử!

Khai hỏa!" Theo lệnh của Diệp Hạo Sơ, khẩu tiểu liên Thompson trong tay Bàn Tử gầm lên.

Hai thùng xăng bị bắn nổ giữa không trung, xăng vương vãi lên đống thi thể, trong nhất thời hang động nồng nặc mùi xăng gay mũi.

"Phun lửa!" Súng phun lửa trong tay Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê lập tức phun ra ngọn lửa mãnh liệt.

Đám xác nữ chất đống bên mép nước dính đầy xăng, trong nháy mắt bị ngọn lửa bén vào, bùng cháy dữ dội.

"Bàn gia thêm cho các em tí gia vị nhé!" Nói xong, Bàn Tử liền ném hai chai rượu đế mang theo trong ba lô qua đó.

Nhiệt độ bên mép nước lập tức tăng cao.

Bốn người đứng cách đó không xa phải liên tục lùi lại.

Cả nhóm chứng kiến một màn thảm liệt.

Những cái xác nữ trong biển lửa dường như sống lại, bắt đầu co giật vặn vẹo không ngừng.

Da thịt trên người cũng không ngừng phồng lên rồi tan chảy.

Tứ chi vốn đã quỷ dị, dưới sự vặn vẹo càng thêm quái đản.

Cái bọc lớn dưới thân cũng co rút trong lửa.

Rất nhanh, một số bọc lớn bị lửa thiêu đến nổ tung.

Từng tiếng kêu rít gào thê lương sắc nhọn truyền ra từ những cái bọc bị nổ.

Bên trong cư nhiên chui ra một con quái vật đầu người mình sâu, răng nhọn móng sắc, trên người bao phủ chất lỏng nhầy nhụa.

Ánh mắt chúng tràn đầy oán độc nhìn về phía bốn người Diệp Hạo Sơ, nhưng chỉ chốc lát sau liền bị liệt hỏa nuốt chửng.

Cảnh tượng thảm khốc trước mắt khiến Hồ Bát Nhất, người từng trải qua chiến tranh, cũng phải tái mặt.

Bàn Tử mồ hôi đầy đầu ngồi bệt xuống đất, Dương Tuyết Lê thì khom lưng, không nhịn được mà nôn khan.

Tuy rằng đại bộ phận xác nữ đều bị lửa thiêu chết, nhưng vẫn có vài con lọt lưới trôi vào trong sương mù.

Nhưng vì không có đủ nguồn xác nữ, sương mù rõ ràng đã nhạt đi rất nhiều.

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ vẫn không thể ngăn cản hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng đã làm suy yếu năng lực sương độc của Hoắc thị Bất tử trùng.

Cuối cùng, sương mù trong hang bắt đầu nhạt đi rõ rệt.

Thân ảnh to như ngọn núi nhỏ trong sương mù không ngừng lắc

lư thân thể.

Mượn ánh sáng từ đống lửa xác nữ, nhóm Hồ Bát Nhất rốt cuộc cũng nhìn rõ cái thân ảnh khổng lồ khủng bố phía sau làn sương.

Chỉ thấy một con sâu thịt lớn cao đến mười mấy mét đang không ngừng lắc lư cái đầu.

Trên đỉnh đầu đeo một cái mặt nạ vàng ròng khổng lồ.

Mặt nạ có hai sừng trên đỉnh, miệng đầy răng nanh, vị trí lỗ tai là một đôi đuôi cá.

Nhìn qua diện mục cực kỳ dữ tợn.

Ngay chính giữa mặt nạ là một cái miệng máu đỏ lòm, bên trong là từng vòng từng vòng răng nhọn như dao sắc xếp lớp cực kỳ quỷ dị.

Trên trán còn có một con mắt độc nhất to tướng.

Bên miệng Hoắc thị Bất tử trùng lúc này còn ngậm một cái xác nữ chưa kịp nuốt hết, trên người nó còn khoác lớp lân giáp rách nát.

Nhìn như được chế tạo bằng đồng thau, mỗi một phiến vảy đều to như cái chậu rửa mặt.

Chương 56

Chỉ là vì niên đại lâu đời nên có chút tàn phá.

Diệp Hạo Sơ nhìn xong, trong lòng thầm nghĩ: Long lân yêu giáp!

Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nhìn đến mặt mày trắng bệch, chân tay bủn rủn.

“Lão Diệp, đây rốt cuộc là cái thứ gì a?

Sao nửa thân trên nhìn giống con cua lớn, nửa thân dưới lại giống con sâu dài thế?” “Đây là Hoắc thị Bất tử trùng.” Diệp Hạo Sơ liếc nhìn Bàn Tử, còn đừng nói, Bàn Tử miêu tả cũng khá sinh động cụ thể.

Nói chứ nếu để mấy tên háu ăn ở kiếp trước của Diệp Hạo Sơ nhìn thấy con cua to thế này, tuyệt đối sẽ phát cuồng.

Rất nhanh, Hoắc thị Bất tử trùng từ trong cơ thể phun ra một trận sương mù đỏ như máu.

Lần này ba người Hồ Bát Nhất rốt cuộc cũng hiểu rõ sương mù trong hang Hồ Lô từ đâu mà có.

Hóa ra là do tên này tạo ra!

Diệp Hạo Sơ nhìn Hoắc thị Bất tử trùng, nói với ba người: “Không thể để nó phun độc nữa.” “Lão Diệp, cậu nói chúng ta phải làm sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Con Hoắc thị Bất tử trùng này toàn thân đều là khôi giáp, hơn nữa năng lực hồi phục cực mạnh, điểm yếu duy nhất chính là con mắt độc nhất lộ ra trên mặt nạ kia.” Diệp Hạo Sơ giải thích.

“Mọi người giúp tôi hỏa lực áp chế, tôi đi tìm cơ hội giải quyết

nó!" "Được, lão Diệp, cẩn thận một chút." Nói xong, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử liền cầm tiểu liên Thompson xả đạn về phía Hoắc thị Bất tử trùng.

"Con cua to xác kia, xem Bàn gia thu thập mày thế nào!" Bàn Tử hét lớn, liều mạng nổ súng vào con quái vật.

Lúc này Hoắc thị Bất tử trùng đang nỗ lực nuốt chửng số xác nữ còn sót lại, liền bị ba người bắn cho thương tích đầy mình.

Từng trận tiếng gầm rú như sấm rền vang lên.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Hoắc thị Bất tử trùng nổi giận cũng không phải chuyện xấu, ít nhất chứng minh súng đạn vẫn có thể làm nó bị thương!

Nhưng mấy phát bắn không đau không ngứa này đối với cái gã khổng lồ kia mà nói, căn bản không tạo thành sát thương bao nhiêu.

Bị ba người quấy rối, Hoắc thị Bất tử trùng hiện tại hiển nhiên rất khó chịu.

Huyết vụ đỏ quanh thân càng lúc càng ít.

Muốn tiếp tục nuốt xác nữ lại phát hiện cư nhiên không có cái xác nào đến gần.

Vết thương đang nhanh chóng khép lại, nhưng mỗi lần vừa khép lại thì lại bị đạn xé rách.

Trên người không ngừng bị bắn ra lỗ thủng, tuy rất nhanh liền lành miệng cầm máu, nhưng lặp đi lặp lại như vậy thì ai mà chịu nổi.

Hoắc thị Bất tử trùng bạo nộ không thôi, cái miệng khổng lồ bắt đầu vặn vẹo trên dưới, phát hiện ra đám người Hồ Bát Nhất, sau đó liền lao về phía ba người.

Thanh thế của Hoắc thị Bất tử trùng thực sự quá lớn.

Thân thể cao mười mấy mét mãnh nhiên lao tới, dọa nhóm Hồ Bát Nhất sợ gần chết.

Diệp Hạo Sơ thầm kêu không ổn, không ngờ Hoắc thị Bất tử trùng phản ứng kịch liệt như vậy.

Cái miệng tròn đầy răng nhọn hoắt cùng hai cái càng to tướng kia, không phải thứ mà ba người Hồ Bát Nhất có thể đỡ được.

Ngay sau đó, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vài quả lựu đạn, ném nhanh vào miệng Hoắc thị Bất tử trùng.

Rất nhanh đã có hai ba quả lựu đạn lọt thỏm vào trong miệng nó.

Diệp Hạo Sơ biết lựu đạn không giết được nó, chỉ có thể câu chút thời gian.

Một trận tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Hoắc thị Bất tử trùng bị lựu đạn nổ lệch cả mồm, nhưng chưa đến vài giây lại khôi phục như cũ.

Nhân lúc con quái vật khựng lại, ba người Hồ Bát Nhất liên tục lùi về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ thấy ba người đã an toàn, lập tức tung người nhảy lên, vận dụng Lăng Ba Vi Bộ nhanh chóng nhảy lên thân Hoắc thị Bất tử trùng.

Cầm Hắc Kim Cổ Đao lên chém tới tấp, Hoắc thị Bất tử trùng bị chém đau, không ngừng gầm rú, lắc lư thân thể muốn hất Diệp Hạo Sơ xuống.

Thấy không hất được Diệp Hạo Sơ, nó liền phóng ra sương mù có độc, muốn độc chết hắn, nhưng Diệp Hạo Sơ sớm đã bách độc bất xâm, sao có thể bị độc chết được?

Hoắc thị Bất tử trùng không ngờ ngay cả sương độc cũng không

làm gì được Diệp Hạo Sơ, nó ngơ ngác luôn, nếu con sâu này biết nói, nhất định sẽ bảo: "Mày bật hack à!" Đứng trên người Hoắc thị Bất tử trùng, Diệp Hạo Sơ nhìn vết thương do mình chém ra lại nhanh chóng lành lại.

Hắn quyết tâm, dắt Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng, lập tức kích hoạt Huyết mạch chi lực (Long Hóa)!

Cánh tay lập tức phủ đầy vảy rồng màu xanh, hai tay cũng biến thành long trảo sắc bén.

Trên người tỏa ra long uy khủng bố!

Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này đều bị màn "biến hình" đột ngột của Diệp Hạo Sơ dọa cho ngây người.

Đây mẹ nó vẫn là lão Diệp mà bọn họ quen biết sao?

Đây vẫn là cái thế giới mà bọn họ biết sao?

Hoắc thị Bất tử trùng cũng bị long uy trên người Diệp Hạo Sơ trấn áp, tên này có to đến đâu cũng chỉ là sinh vật cấp thấp, sao có thể so sánh với Thần thú Thanh Long!

Diệp Hạo Sơ nhân lúc con quái vật thất thần, giơ long trảo dữ tợn chụp thẳng vào đầu nó.

Long trảo chạm vào đầu Hoắc thị Bất tử trùng, lập tức như bóp đậu hũ, bóp nát bấy đầu nó.

Diệp Hạo Sơ thừa thắng xông lên, từng trảo từng trảo cào xé, thân thể Hoắc thị Bất tử trùng căn bản không đỡ nổi long trảo của Diệp Hạo Sơ, hơn nữa những chỗ bị long trảo cào bị thương lại rất khó hồi phục, máu xanh lục chảy ròng ròng, đau đến mức nó khóc cha gọi mẹ, thê thảm cực kỳ.

Nội tâm Hoắc thị Bất tử trùng: "Thằng này chắc chắn bật hack,

tao muốn tố cáo!" Sau đó Hoắc thị Bất tử trùng chết trong oan ức.

Bất kể là ai nhìn thấy cảnh này cũng đều có chút cảm giác không chân thực, bạn có thể tưởng tượng một con người nhỏ bé đuổi theo một con quái vật cao mười mấy mét mà đánh, cuối cùng mẹ nó còn thắng nữa!

Ba người Hồ Bát Nhất chứng kiến toàn bộ quá trình.

"Lão Hồ, tôi có phải đang nằm mơ không?" Bàn Tử không dám tin.

"Tôi biết thế chó nào được, mơ!

Đúng, nhất định là mơ!" Hồ Bát Nhất kiên định nói.

"Lão Hồ, hay là ông tát tôi một cái đi!" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy liền thẳng tay tát Bàn Tử một cái bốp, đau đến mức Bàn Tử nhe răng trợn mắt.

"Vãi, Hồ Bát Nhất, ông ra tay nặng thế hả!" Bàn Tử ôm một bên mặt giận dữ.

"Biết đau à?

Vậy thì không phải mơ!" Hồ Bát Nhất hoàn toàn không để ý phản ứng của Bàn Tử.

Dương Tuyết Lê chẳng rảnh quan tâm hai tên dở hơi này, bơi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ quan tâm hỏi: "Lão Diệp, không sao chứ?" Diệp Hạo Sơ lúc này đã thoát khỏi trạng thái Huyết mạch chi lực, thở hồng hộc nói: "Không sao, chỉ là hơi mất sức, nghỉ ngơi chút là ổn." "Không sao là tốt rồi." Dương Tuyết Lê nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng từ trong chấn kinh hồi phục lại, vây quanh Diệp Hạo Sơ nhìn không chớp mắt, Diệp Hạo Sơ bị nhìn đến mất tự nhiên, biết là không giấu được nữa, bèn bất đắc dĩ mở miệng: "Muốn hỏi gì thì hỏi đi!" "Lão Diệp, cậu có phải là người không

vậy?" Không ngờ câu đầu tiên của Bàn Tử lại là câu này.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy mặt đầy vạch đen, cười lạnh nói: "Con mắt nào của cậu thấy tôi không phải người, để tôi chữa cho!" Bàn Tử giật mình, biết mình lỡ lời, cười làm lành: "Hì hì, lão Diệp, cậu đẹp trai thế này, nhất định sẽ không chấp nhặt với Bàn Tử tôi đâu nhỉ!" Bàn Tử đã nói thế, Diệp Hạo Sơ cũng không thể làm khó một đứa trẻ thành thật chứ?

"Được rồi, Bàn Tử.

Lão Diệp, cái móng vuốt vừa rồi của cậu là thế nào vậy?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

Cả đời này hắn sẽ không quên được cảnh tượng vừa rồi, tình cảnh Diệp Hạo Sơ dùng vuốt cào nát Hoắc thị Bất tử trùng.

"Vừa rồi là sức mạnh huyết mạch Thanh Long của tôi, chỉ cần toàn lực phát động, là có thể khiến tôi sở hữu long trảo như Thanh Long.

Nhưng mà có giới hạn thời gian." Nhóm Hồ Bát Nhất nghe xong đều gật đầu, lại hâm mộ muốn chết.

Diệp Hạo Sơ bản thân máu đã có thể đuổi trùng tịch tà, ngay cả bánh chưng cũng sợ, bây giờ còn có cái năng lực nghịch thiên biến tay thành rồng này.

Còn để cho người khác sống nữa không?

Ngay khi ba người đang hâm mộ, trong đầu Diệp Hạo Sơ vang lên âm thanh của hệ thống.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ, chém giết Hoắc thị Bất tử trùng, thưởng: Năng lực Tái sinh!" Năng lực Tái sinh, theo hệ thống thuyết minh, kỹ

năng này cho phép Diệp Hạo Sơ sở hữu tốc độ khép miệng vết thương cực kỳ khủng bố.

Đồng thời còn sở hữu khả năng đoạn chi tái sinh (mọc lại chi) giống như thằn lằn.

Chương 57

Chỉ cần đầu của Diệp Hạo Sơ không bị chặt đứt, các bộ phận cơ thể khác đều có thể thông qua năng lực tái sinh mà mọc lại.

Tốc độ mọc lại có liên quan đến thực lực của Diệp Hạo Sơ cũng như kích thước và mức độ quan trọng của bộ phận bị mất.

Diệp Hạo Sơ thực lực càng mạnh, tốc độ tái sinh càng nhanh.

Bộ phận mới mọc ra sẽ y hệt như cũ, không bị suy yếu.

Hơn nữa về sau theo thực lực bản thân tăng cao, năng lực tái sinh cũng sẽ càng mạnh.

Cho dù Diệp Hạo Sơ đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy mô tả kỹ năng này vẫn không nhịn được mà kích động.

Kỹ năng này quả thực là nghịch thiên a.

Chỉ cần tốc độ tái sinh của mình đủ nhanh, sát thương của kẻ địch sẽ không giết được mình?!

Trừ khi bị nổ tan xác, hoặc bị chặt đầu, nhưng ở thế giới này người có thể làm Diệp Hạo Sơ bị thương không nhiều, ít nhất hiện tại hắn chưa gặp.

Lúc này nhóm Hồ Bát Nhất đều vây quanh xác Hoắc thị Bất tử trùng tò mò quan sát.

Sau đó Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê phân tích nửa ngày về con quái vật này, còn Bàn Tử thì sao, tên đó đã sớm phát hiện mặt nạ của Hoắc thị Bất tử trùng là vàng, hiện tại đang hưng phấn đi nhặt mấy miếng vàng vụn.

Bàn Tử đang nhặt vàng thì phát hiện dưới cái xác nữ mà Hoắc thị

Bất tử trùng vừa nhả ra có thứ gì đó, Bàn Tử tò mò dùng xẻng công binh gạt ra, lập tức nhìn thấy một cái hộp hình vuông.

Bàn Tử vui vẻ, thầm nghĩ chẳng lẽ là bảo bối gì?

Lập tức dùng xẻng khều nó ra, hét lớn: "Lão Hồ, mọi người mau lại đây xem!" Nhóm Hồ Bát Nhất đang nghiên cứu lộ trình, nghe tiếng Bàn Tử liền đi tới.

Lúc này Bàn Tử đang ra sức dùng nước trong hang rửa cái hộp vuông.

Thấy ba người đi tới, hắn hưng phấn nói: "Lão Diệp, lần này chúng ta vớ được đồ tốt rồi, loại quan tài bằng đồng xanh này nhìn là biết không đơn giản, bảo bối bồi táng bên trong khẳng định rất nhiều." Dương Tuyết Lê ở bên cạnh lắc đầu: "Bàn Tử, cậu nghĩ nhiều rồi, cái này chắc không phải quan tài đâu, theo tôi thấy giống cái hộp hơn." Nói xong, cô lại nhíu mày: "Chưa nói cái khác, mọi người có nhìn ra mặt nào của thứ này là mặt trên không?" Câu hỏi của Dương Tuyết Lê làm khó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Bàn Tử vốn không phải người kiên nhẫn, nghĩ một hồi không ra, trực tiếp lấy từ trong trang bị ra một cái búa sắt, định nện vào cái hộp đồng.

"Để tôi xem thử cái của nợ này rốt cuộc có đập ra được không." Bàn Tử nện xuống mấy búa, khối đồng vuông vức chẳng có phản ứng gì.

Nghe âm thanh trầm đục vô cùng, cũng không cảm giác được bên trong có gì.

Lần này cả ba người đều phát sầu.

Diệp Hạo Sơ bước lên, đưa tay sờ soạng trên hộp đồng.

Hắn kiểm tra một chút, rất nhanh đã phát hiện hai cái lỗ thủng.

Hai cái lỗ này nhìn bên ngoài rất kỳ quái.

Người không biết mánh lới căn bản không phán đoán được nó dùng để làm gì.

Nhưng Diệp Hạo Sơ lại rất rõ, thứ này một đầu cắm đầu hổ, một đầu cắm đầu rồng.

Diệp Hạo Sơ trực tiếp bảo Bàn Tử lấy cây đoản trượng Long Hổ trong ba lô ra.

Hắn ướm thử một cái liền biết đâu là chỗ cắm đầu rồng, đâu là chỗ cắm đầu hổ.

Ban đầu ba người còn không biết Diệp Hạo Sơ lấy đoản trượng ra làm gì, giờ nhìn mới hiểu dụng ý của hắn.

"Lão Diệp!

Được lắm, ai mà ngờ được cái gậy này lại là chìa khóa của cái hộp đồng chứ?" Diệp Hạo Sơ cười gật đầu, cầm đoản trượng Long Hổ trong tay, phát hiện thứ này có thể tách làm hai đoạn từ chỗ giao nhau ở giữa.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "cạch", đoản trượng tách đôi.

Diệp Hạo Sơ cắm đầu hổ vào trước, sau đó lại cắm đầu rồng vào.

Chỉ nghe một tiếng "cách", cái hộp đồng xanh khẽ động đậy.

"Được rồi, Bàn Tử, mọi người lại đây giúp một tay!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang nhìn đến ngây người lúc này mới phản ứng lại, chạy đến cùng Diệp Hạo Sơ nhấc cái nắp hộp đồng ra.

Mở ra xong, mấy người tò mò chiếu đèn pin vào bên trong, thấy trong hộp đồng có ba cái ngăn.

Diệp Hạo Sơ biết trong ba cái ngăn này chính là Tam Thần Khí của người Di ở Già Long sơn.

Năm xưa Hiến Vương sau khi chinh phục người Di ở đây, vì để có thể triệt để nô dịch họ, đã đem ba món thần khí trong tay người Di nhét hết vào trong cơ thể Hoắc thị Bất tử trùng.

Ngăn đầu tiên là một cái hũ gốm to tướng.

Bên ngoài hũ gốm còn có một lớp vỏ ngọc trong suốt sáng long lanh.

Diệp Hạo Sơ biết thứ này có chút tà tính, cũng không vội động thủ.

Ngược lại là Bàn Tử, thấy cái hũ thì đâu còn nhịn được?

Đưa tay ra định lấy.

Kết quả hai tay Bàn Tử vừa chạm vào hũ gốm, lớp vỏ ngọc bên ngoài liền vỡ vụn.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê hung hăng trừng Bàn Tử một cái.

Bàn Tử thật ra cũng xót, vội vàng nhặt mấy mảnh ngọc vỡ dưới đất lên: "Mấy thứ này đều là đồ tốt a, không thể lãng phí." Hồ Bát Nhất dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc để nhìn Bàn Tử: "Hoa văn trên thứ này tuy tinh xảo, công nghệ cũng không tệ, nhưng vừa chạm đã vỡ, cậu định mang ra ngoài kiểu gì?" Bàn Tử nghe vậy mặt mày lập tức xụ xuống.

Nhưng sự đau lòng không ở lại trên người Bàn Tử quá mười giây, hắn lập tức lấy lại tinh thần, ôm cái hũ gốm ra, cẩn thận đặt xuống đất.

Dương Tuyết Lê nhíu mày: "Niên đại của cái hũ gốm này xem ra còn sớm hơn thời Hiến Vương, e là đồ vật thời đồ đá mới muộn." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong sợ hết hồn.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng lăn lộn ở Phan Gia Viên một thời gian, tự

nhiên biết văn vật thời nào có thể bán, thời nào không thể bán.

Nếu gặp vận đen, ngồi tù mọt gông là còn nhẹ, nghiêm trọng thì trực tiếp mời ăn kẹo đồng.

Bàn Tử gan lớn, nghe là đồ vật thời thượng cổ, liền cầm đèn pin chiếu vào trong hũ.

"Để Bàn gia xem thử trong này có đồ tốt gì không." Kết quả vừa nhìn một cái, Bàn Tử lập tức sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng lùi lại, sau đó đặt mông ngồi xuống đất.

Hắn chỉ tay vào cái hũ: "Lão Diệp, Lão Hồ, trong hũ có ma, là một đứa trẻ con!

Nó còn dùng mắt nhìn tôi!" Nghe Bàn Tử nói, hai người Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Diệp Hạo Sơ lại bước lên, đưa tay cầm lấy cái hũ, nhìn vào bên trong.

Trong hũ quả thực có một người, hơn nữa là một cái Ngọc Thai (bào thai bằng ngọc)!

Diệp Hạo Sơ dù có dự liệu, biết trong hũ chắc chắn là Ngọc Thai - một trong Tam Thần Khí, nhưng cái Ngọc Thai này sống động như thật vẫn khiến hắn bất ngờ.

Trong hũ còn có một vũng nước trong, Ngọc Thai được đặt trong nước.

Mũi, mắt, miệng, tai và ngũ quan của nó đều rõ ràng rành mạch.

Hai mắt mở to, tròng mắt đen láy.

Dưới sự phản chiếu của gợn nước, nhìn quả thực như đang nhìn chằm chằm vào người đối diện.

Nhất thời Diệp Hạo Sơ cũng không rõ lai lịch thứ này rốt cuộc là

gì.

Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ nhìn vào hũ, bèn hỏi: "Lão Diệp, bên trong là gì?" "Chỉ là một cái Ngọc Thai, không có gì nguy hiểm, mọi người qua đây xem thử." Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê nghe Diệp Hạo Sơ bảo không nguy hiểm cũng lại gần xem.

Hai người nhìn xong đều giật mình, đều cho rằng thứ này nhìn qua đã biết không phải đồ tốt lành gì.

Tốt nhất là trực tiếp tiêu hủy thì hơn.

Diệp Hạo Sơ không nói gì, mà nhìn trực tiếp sang ngăn thứ hai.

Trong ngăn thứ hai đặt một cái túi da.

Nhìn bộ dạng có vẻ được may bằng da lông của loài mãnh thú không tên nào đó vùng Già Long sơn.

Trên túi da còn có dây thừng da bò buộc chặt miệng túi.

Diệp Hạo Sơ cầm túi da, nhanh chóng cởi dây buộc.

Bên trong phát ra tiếng lạch cạch.

Diệp Hạo Sơ dốc ngược túi đổ đồ bên trong ra.

Một đống xương trắng.

Bốn người đều đã quen nhìn xương cốt nên không bị dọa.

Chương 58

Tuy xương bên trong nhìn hơi giống xương người, nhưng thể hình rõ ràng nhỏ hơn người bình thường.

“Chẳng lẽ là xương trẻ con?” Dương Tuyết Lê nhíu mày hỏi.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu: “Không phải, mọi người nhìn răng của cái đầu lâu này xem.” Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nghe vậy tò mò ghé sát lại.

Phát hiện răng của đầu lâu đều đã phát triển hoàn chỉnh, hơn nữa mài mòn rất nghiêm trọng.

Nếu là người thì không những là người trưởng thành mà tuổi tác cũng không nhỏ.

Trẻ con không thể nào mọc hàm răng hoàn chỉnh thế này.

“Đây chắc là xương Sơn Tiêu.” Diệp Hạo Sơ nói thẳng.

Thời thượng cổ, người Di ở vùng Già Long sơn có lẽ đã coi Sơn Tiêu là Sơn thần.

Đống này chắc là hài cốt Sơn thần của người Di.

Đối với người Di vùng này mà nói, đây hẳn là thứ vô cùng thần thánh.

Nghĩ lại thì đây cũng là chuyện Hiến Vương bày ra để nô dịch người dân bản địa.

Diệp Hạo Sơ đối với Sơn Tiêu không hứng thú, dù sao Sơn Tiêu cũng chẳng phải Sơn thần thật.

Dù Sơn Tiêu là một loại sơn tinh dị thú có linh tính, nhưng đã chết mấy ngàn năm, chỉ còn lại đống xương, cơ bản đã vô dụng.

Đồ vật trong ngăn thứ ba nhìn có vẻ quý trọng nhất.

Bàn Tử đã nhìn chằm chằm vào đó nãy giờ.

Chỉ là có bài học vừa rồi, hắn không dám khinh cử vọng động.

Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ chỉ huy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cẩn thận khiêng đồ vật trong ngăn thứ ba ra.

Món thứ ba là một cái hàm thanh đồng (hộp đồng).

Thanh đồng từ xưa luôn là trọng khí thời thượng cổ, thứ có tư cách đặt trong hàm thanh đồng tuyệt đối không đơn giản.

Cái hộp đồng này tạo hình tinh mỹ, bề mặt còn có không ít hoa văn phức tạp.

Bề mặt hộp không có màu xanh rỉ đồng thường thấy ở các đồ đồng khác, ngược lại có chút đen bóng, tỏ ra có chút khác biệt.

Diệp Hạo Sơ cẩn thận dùng tay mò mẫm trên hộp.

Sau đó tìm được cơ quan, mở hộp ra, trong nháy mắt, một đạo ánh sáng màu lam bảo thạch chiếu rọi ra ngoài.

Hào quang lóe lên rồi tắt.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bên cạnh kích động không thôi.

“Cánh nhiên có bảo quang!

Đồ có bảo quang đều là cực phẩm a!” “Cả cái Phan Gia Viên cũng chẳng mấy người từng thấy loại bảo quang này.

Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt.” So với hai người kia, Dương Tuyết Lê bình tĩnh hơn nhiều, nhưng cũng có chút ngạc nhiên.

Diệp Hạo Sơ thì vẻ mặt dửng dưng.

Trong cả cái hang Hồ Lô này, thứ trân quý nhất, không nghi ngờ gì nữa, chính là con Cóc đá màu lam (Lam thạch thiềm thừ) này.

Nguyên liệu của thứ này đến từ thiên ngoại, năng lượng bản thân nó ẩn chứa cực kỳ khủng bố.

Cả cái Trùng Cốc này hình thành, bao gồm các loại côn trùng khổng lồ quỷ dị và cái hang Hồ Lô có hàm lượng oxy cực cao lại cực kỳ khép kín, đều có liên quan đến con Cóc đá màu lam và hai khối thiên thạch lớn bên ngoài.

Thực tế Dương Tuyết Lê cũng đã đoán được điểm này.

"Cẩn thận, côn trùng lớn trong động, còn cả chiếc máy bay rơi trong rừng rậm, căn nguyên có khả năng chính là ở đây, nó bảo vệ bầu trời của vương mộ." Dương Tuyết Lê nghĩ đến đây, sắc mặt biến đổi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa rồi còn vẻ mặt hưng phấn, nghe vậy lập tức bình tĩnh lại.

Hai người đối với lời của Dương Tuyết Lê vẫn rất tin phục.

Ai bảo cô ấy là người đảm nhận vai trò trí tuệ trong nhóm bốn người chứ.

"Chất liệu của con cóc này rõ ràng không phải khoáng vật trên Trái Đất, tôi nghi ngờ nó cũng giống như thiên thạch bên ngoài, đến từ vũ trụ sâu thẳm.

Nếu không có biện pháp bảo hộ gì, tiếp cận thứ này rất nguy hiểm.

Cái hộp đựng nó tuy làm bằng thanh đồng, nhưng bên trong khẳng định có lượng lớn chì.

Người Di thời thượng cổ chắc chắn cũng phát hiện ra sự bất thường của thứ này, cho nên dùng hàm thanh đồng chứa lượng chì lớn để cách ly bức xạ." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong lập tức hoảng sợ.

“Vậy tính sao?” Dương Tuyết Lê nghĩ ra một cách: “Tôi thấy cách tốt nhất là dùng hàm thanh đồng phong ấn nó lại, sau đó dìm xuống đáy nước.

Tuy không biết có ảnh hưởng môi trường không, nhưng cũng chỉ có cách này, chỉ là nhiệm vụ dìm nó xuống nước cũng có chút nguy hiểm.

Bức xạ có thể gây ung thư.” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tuy chịu thiệt thòi vì ít học, nhưng đối với bức xạ vẫn có chút hiểu biết.

Hồ Bát Nhất biết nguy hiểm, cắn răng: “Vẫn là để tôi đi!” Vừa nói xong liền bị Bàn Tử túm lại, Bàn Tử tranh đi.

Diệp Hạo Sơ khóe miệng cười nhạt.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều là người trượng nghĩa, Dương Tuyết Lê cũng rất giảng nghĩa khí.

Nếu để ba người bọn họ thương lượng xem ai đi xử lý thứ này, chắc tranh nhau đến sang năm.

Diệp Hạo Sơ chẳng nói chẳng rằng, cầm nắp hộp đồng đậy “cốp” một cái.

Sau đó không đợi ba người kia nói gì, ôm hộp đồng chạy về phía một cái hang Hồ Lô khác.

Đến chỗ tiếp giáp, hắn nhoáng cái đã đu dây an toàn nhảy sang bệ đá bên kia, sau đó thân ảnh trực tiếp biến mất.

Ba người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê còn đang tranh luận, đột nhiên nghe thấy tiếng động, phát hiện Diệp Hạo Sơ đã ôm hộp đồng chạy đi, nhất thời ba người đều có chút luống cuống.

“Lão Diệp, nhanh quá.” “Cái tên Lão Diệp này.” Lúc này Diệp Hạo Sơ ôm hộp đồng đến chỗ tiếp giáp hang, tìm một nơi kín đáo.

Sau đó liền tống cả hộp đồng lẫn cóc đá màu lam vào trong nhẫn trữ vật.

Dù sao vứt đi cũng lãng phí, chi bằng giữ lại.

Hơn nữa cóc đá màu lam còn có một năng lực đặc thù: Gây nhiễu.

Cóc đá màu lam có thể phóng ra tia bức xạ cực mạnh, gây nhiễu trường điện từ, có thể cắt đứt thông tin liên lạc, ảnh hưởng đến một số động vật định hướng bằng từ trường, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tư duy con người.

Sau khi cất xong chiến lợi phẩm, Diệp Hạo Sơ quay lại hang động nơi nhóm Hồ Bát Nhất đang đứng.

Lúc này trong hang, ba người kia đã bắt đầu thu dọn vật tư vương vãi.

Thấy Diệp Hạo Sơ trở lại, mọi người đều rất ăn ý không hỏi nhiều, đều ghi nhớ ân tình này trong lòng.

Bốn người thu dọn xong đồ đạc, bắt đầu đi về phía cửa hang Hồ Lô.

Vốn dĩ mấy người đều mệt lử, định nghỉ ngơi trong hang một chút.

Nhưng Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất lại luôn cảm thấy cực kỳ bất an.

Tuy xác nữ đã bị thiêu, Hoắc thị Bất tử trùng cũng đã chết, nhưng để bọn họ ngủ lại đây một đêm, ai nấy đều cảm thấy lấn cấn.

Thế là mấy người men theo dòng nước, tiến về phía miệng hồ lô có ánh sáng.

Không bao lâu sau đã đến lối ra.

Tất cả nước ngầm đều hội tụ về miệng hồ lô này.

Từ đây nước chảy ra tạo thành một thác nước khổng lồ, độ cao phải đến năm sáu mươi mét.

Lúc này trời đã sáng.

Sự oi bức và hôi thối trong hang, cộng thêm một đêm kinh hoàng đã khiến nhóm Hồ Bát Nhất mệt mỏi rã rời.

Giờ phút này cuối cùng cũng được hít thở chút không khí trong lành.

Bàn Tử từ bên mép thác nước nhìn xuống, độ cao chóng mặt khiến mặt hắn tái mét, hai chân lập tức mềm nhũn.

Từ đây xuống dưới căn bản không có đường.

Chương 59

Bên dưới ngược lại có một đầm nước xanh như ngọc lục bảo, nhìn qua nước cũng rất sâu, vạn nhất dưới nước có cá ăn thịt hay gì đó thì coi như xong đời.

Chỉ riêng độ cao này, mấy người cũng thật sự không dám nhảy.

Dương Tuyết Lê lúc này chỉ vào một bên miệng hồ lô: "Mọi người nhìn kìa, bên kia có rất nhiều dây leo, những cây mây già mấy chục năm tuổi đó chắc có thể chịu được sức nặng để chúng ta leo xuống." Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng thở phào: "Trong trang bị của chúng ta có dây an toàn, đai an toàn, cộng thêm mấy dây mây này, leo xuống chắc không thành vấn đề." Bàn Tử mặt cắt không còn giọt máu, nhưng cũng lập tức biểu thị nhận mệnh.

Nếu không leo xuống thì chỉ có nước nhảy, vậy thà từ từ leo còn hơn.

Diệp Hạo Sơ khóe miệng nhếch lên, hắn nhớ trong đám dây leo này còn có một thứ vô cùng trân quý.

Cho dù nói là thiên tài địa bảo cũng không ngoa.

Mấy người cố định đai an toàn vào khe đá, buộc dây xong xuôi.

Rất nhanh, từng người bắt đầu từ miệng hồ lô men theo dây an toàn và dây mây leo xuống.

Diệp Hạo Sơ dồn sự chú ý vào giữa các khe đá dây leo, muốn tìm thứ thiên tài địa bảo kia.

Còn Bàn Tử thì chú ý lực toàn đặt ở dưới vực sâu, càng nhìn càng sợ, mồ hôi đầy đầu.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê thì vừa leo vừa quan sát tình hình

xung quanh.

Đúng lúc này, mặt trời đằng đông mọc lên, ánh ban mai chiếu rọi vào hẻm núi nơi mọi người đang đứng.

Gần như trong nháy mắt, tất cả đều dừng động tác, miệng phát ra tiếng kinh thán.

Chỉ thấy trong ánh nắng sớm, hẻm núi dâng lên một dải mây ráng thất sắc.

Đáy sơn cốc phát ra tiếng nổ ầm ầm, hơi nước bốc lên như sương mù cuồn cuộn.

Hơi nước dưới ánh mặt trời hóa thành cầu vồng phiêu miểu tráng lệ.

Trên dải mây cầu vồng đó, cư nhiên lơ lửng một cung điện đẹp đến mê hồn.

Đình đài lầu các, chạm trổ điêu khắc, mái cong tầng tầng lớp lớp, cực kỳ xa hoa.

"Sơ đăng thượng giới, sạ nhập thiên đường.

Kim quang vạn đạo cổn hồng nghê, thụy khí thiên điều phún tử vụ." Dương Tuyết Lê dù sao cũng là người có văn hóa, không như Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở bên cạnh, ngoại trừ "Vãi chưởng" ra thì chẳng nói được câu nào nên hồn.

"Cung điện này gần như giống hệt cái cung điện huyền phù trên không trung mà chúng ta thấy trên Trấn Lăng Phổ trước đó.

Chắc chắn chính là Địa Thượng Minh Lâu của lăng mộ Hiến Vương." Được Diệp Hạo Sơ nhắc nhở, ba người Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại.

Mấy người liền gia tăng tốc độ chân tay.

Thiên tân vạn khổ đến được đây, rốt cuộc cũng nhìn thấy Minh Lâu của mộ Hiến Vương, tự nhiên hưng phấn không thôi.

Diệp Hạo Sơ vẫn ung dung bình thản, đôi mắt không ngừng quét qua xung quanh.

Cuối cùng, trong một đám dây leo rậm rạp, hắn phát hiện ra một luồng khí tức khác biệt.

Diệp Hạo Sơ nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một chút, trong không khí còn có một mùi hương thoang thoảng.

Thiên niên Nhục Quế!

Trong nguyên tác, thứ này không chỉ giúp Dương Tuyết Lê giải độc trên người mà còn có thể nhanh chóng bổ sung thể lực, là một bảo bối hàng thật giá thật.

Diệp Hạo Sơ thậm chí còn nghi ngờ, Thiên niên Nhục Quế ở thế giới này đã mang theo vài phần linh lực.

Hắn không chậm trễ, lập tức dang tay, mượn sức dây leo đu người về phía Thiên niên Nhục Quế.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy khe đá rộng hơn một mét, sâu hơn một trượng kia.

Diệp Hạo Sơ cẩn thận vạch đám lá dây leo bên ngoài ra.

Dưới một màu xanh biếc, lộ ra một khuôn mặt phụ nữ.

Khuôn mặt này ngũ quan rõ ràng, tướng mạo mày thanh mục tú, ngoại trừ màu da xanh lục dọa người ra thì không có gì để chê.

Trên đỉnh đầu là một bụi dây leo dài rậm rạp, trông như mái tóc của người phụ nữ.

Điều khiến Diệp Hạo Sơ kinh ngạc là cơ thể người phụ nữ này phát triển khá hoàn chỉnh, chỗ nào cần có đều có.

Không chỉ vậy, dáng người còn...

ừm, khá là bốc lửa.

Dưới làn gió nhẹ buổi sớm, Thiên niên Nhục Quế khẽ run rẩy như đang hô hấp.

Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút rồi vẫn vươn tay, rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Dây leo của Thiên niên Nhục Quế vô cùng kiên cố, còn chắc chắn hơn dây an toàn bình thường nhiều, dụng cụ thông thường chưa chắc đã cắt đứt được.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn.

Mà Thiên niên Nhục Quế dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ rất nhân tính hóa, như muốn cầu xin Diệp Hạo Sơ tha cho nó.

Nhưng Diệp Hạo Sơ không hề do dự, vung một đao chém đứt phần dây leo nối liền trên đỉnh đầu Thiên niên Nhục Quế.

Một đao chém xuống, dây leo đứt lìa.

Vị trí vết cắt không ngừng tuôn ra chất lỏng mang theo mùi tanh ngọt như máu tươi.

Biểu cảm trên mặt Thiên niên Nhục Quế vặn vẹo một chút, giống như đang chịu đựng nỗi đau cực lớn.

Diệp Hạo Sơ nhanh chóng dọn sạch những dây leo nhỏ khác trên người Thiên niên Nhục Quế, sau đó cất nó vào trong nhẫn trữ vật.

Thiên niên Nhục Quế vừa vào trong nhẫn, biểu cảm trên mặt lại trở nên an tường bình tĩnh, giống như đã chìm vào giấc ngủ say.

Sau khi xuống dưới, Diệp Hạo Sơ thấy ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử đang chụm đầu lại thương lượng xem

làm thế nào để đi đến lăng mộ Hiến Vương trên cầu vồng kia.

Hơi nước trong hẻm núi quá thịnh, cộng thêm ánh ráng chiều buổi sớm chiếu rọi, cầu vồng xông thẳng lên trời cao.

Hùng vĩ thì đúng là hùng vĩ thật, nhưng lại khiến mấy người họ có chút bó tay.

Bởi vì bọn họ không nhìn rõ tình hình bên dưới Minh Lâu cung điện.

Từ vách núi dưới Hồ Lô Chủy nhìn ra xa, những cung điện Minh Lâu này cứ như đang lơ lửng trên trời.

Đợi lúc Diệp Hạo Sơ đến gần ba người bọn họ, cả ba đã cãi nhau ỏm tỏi. "Dùng dây an toàn đu qua là biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp nhanh nhất." "Không được không được, vẫn là xuống đáy cốc trước, chân đạp đất trong lòng mới yên tâm." "Đáy cốc làm gì có đất thực?

Đó là một cái đầm nước sâu." "Tôi mặc kệ, tôi có thể men theo dây leo leo trèo đã là giỏi lắm rồi, giờ lại bắt tôi đu qua nữa.

Tôi nhũn cả chân." "Cậu nhũn chân?

Cậu là sắp đái ra quần rồi thì có!" Thì ra Hồ Bát Nhất muốn men theo dây thừng và dây leo vừa leo vừa đu qua, nhưng Bàn Tử mắc chứng sợ độ cao, trong lòng tuy đã sợ vãi linh hồn nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua.

Dương Tuyết Lê thấy Diệp Hạo Sơ đến, bèn nhún vai với hắn, vẻ mặt đầy bất lực.

Diệp Hạo Sơ dùng mắt dạ ban (nhìn đêm) xuyên qua lớp hơi nước vân vụ, hắn lờ mờ nhìn thấy bên dưới Minh Lâu có một con đường sạn đạo ngoằn ngoèo, dán chặt vào vách núi, thông thẳng đến đáy cung khuyết trên trời.

Còn về Minh Lâu mộ Hiến Vương, quả thực có một phần nằm giữa không trung.

Toàn bộ kiến trúc giống như được xây dựng trên đỉnh mây.

Quan sát xong, Diệp Hạo Sơ chỉ về phía đối diện: "Bên kia có một con đường sạn đạo, từ bên này chúng ta leo sang trái vài trăm mét là có thể nhảy lên thềm đá sạn đạo." Bàn Tử vừa nghe xong, cả người đều không ổn.

Diệp Hạo Sơ nhìn sắc mặt Bàn Tử, cười nói: "Bàn Tử, ông muốn từ đây xuống dưới, đến lúc đó lại leo vách núi lên?

Hay là leo sang sạn đạo trước, đến lúc đó đi đường lát đá?" Hai lựa chọn này Bàn Tử hiển nhiên đều không thích, sau khi xoắn xuýt một hồi, gã nghiến răng nói: "Lão Diệp, cậu nói đi đường nào thì tôi đi đường đó!

Bàn gia tôi hiện tại đều nghe cậu, dù sao cậu cũng sẽ không gài bẫy tôi." Hồ Bát Nhất nghe vậy tức giận đá một cước vào mông Bàn Tử: "Tôi mẹ nó gài bẫy cậu à?" Bàn Tử không dám nhìn Hồ Bát Nhất, chột dạ nói: "Ai bảo ông cứ hay dìm hàng tôi?

Lôi chuyện tôi đái ra quần ra nói làm gì?" Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê nghe xong cười đau cả bụng. "Được rồi, tôi đi trước dò đường, mọi người đi theo sau.

Đúng rồi, Lão Hồ..." Diệp Hạo Sơ nói đến đây thì dừng lại một chút.

Hồ Bát Nhất nghe vậy nghi hoặc hỏi: "Sao thế?" Thấy Diệp Hạo Sơ nói được nửa câu thì ngưng, hắn còn tưởng có chuyện gì đại sự, ai ngờ câu tiếp theo của Diệp Hạo Sơ khiến Bàn Tử nghe xong tức nổ phổi: "Chuyện Bàn Tử đái ra quần để sau này có rảnh kể chi tiết cho tôi nghe nhé." Hồ Bát Nhất nghe xong cố nhịn cười, gật đầu lia lịa. "Á

á á~!

Chương 60

Các người toàn bắt nạt người thật thà!" Diệp Hạo Sơ mặc kệ phản ứng của Bàn Tử, túm lấy dây leo, đầu cũng không ngoảnh lại đu người về phía sạn đạo.

Khoảng cách từ sạn đạo đến chỗ mấy người bọn họ là gần nhất, đã tiếp cận đáy sơn cốc.

Tốc độ của Diệp Hạo Sơ cực nhanh, không tốn bao nhiêu thời gian đã men theo dây leo đến trên sạn đạo.

Sạn đạo cách đầm nước dưới đáy cốc cũng không xa lắm, còn khoảng sáu bảy mét.

Diệp Hạo Sơ nhìn đầm nước sâu không thấy đáy, cảm giác được một sức hút kỳ lạ không tên.

Từ trên cao nhìn xuống, dưới đáy đầm nước vươn ra một cái vuốt rồng khổng lồ.

Vuốt rồng to gần bằng đầm nước, nắm trọn cả đầm nước trong tay.

Ở chính giữa vuốt rồng là một thứ giống như lỗ đen.

Sâu không thấy đáy, không có một tia địa khí nào lộ ra ngoài, Diệp Hạo Sơ cũng không nhìn rõ bên trong có thứ gì.

Do dòng nước thác đổ xuống va đập, nước trong đầm cũng không ngừng xoay chuyển.

Diệp Hạo Sơ biết, lối vào thực sự của mộ Hiến Vương, nơi mắt huyệt Thủy Long Vựng, chính là ở ngay trước mắt.

Tuy nhiên Diệp Hạo Sơ không vội.

Hắn bắt đầu hỗ trợ nhóm Hồ Bát Nhất cố định chốt an toàn trong khe đá.

Mất khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, mấy người bọn họ mới leo được sang sạn đạo.

Sạn đạo do niên đại lâu đời nên rất nhiều chỗ đã sụp đổ, những phiến đá còn sót lại đứt quãng.

Cộng thêm độ ẩm trong sơn cốc rất cao, trên phiến đá mọc đầy cỏ dại rêu xanh, việc leo trèo cũng có chút khó khăn.

Lúc leo lên trên, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử cũng nhìn thấy vuốt rồng khổng lồ dưới đầm nước. "Mọi người nhìn kìa!" Dương Tuyết Lê đầy vẻ không thể tin nổi.

Hồ Bát Nhất cũng kinh thán: "Vuốt rồng bên dưới có khả năng liên quan đến phong thủy cục Thủy Long Vựng của mộ Hiến Vương." Mấy người nghe xong đều tán đồng gật đầu.

Mọi việc thuận lợi, mọi người rất nhanh đã men theo sạn đạo leo đến lưng chừng vách núi.

Vừa hay đi qua dải mây cầu vồng rực rỡ mà bọn họ nhìn thấy ở phía đối diện lúc trước.

Bất kể là Diệp Hạo Sơ hay nhóm Hồ Bát Nhất, trước đây nhìn thấy cầu vồng đều là từ xa.

Hiện tại bọn họ lại đang đi trong cầu vồng, bốn phía đều là sương mù lưu quang rực rỡ.

Quả thực giống như đang tiến vào tiên cung vậy.

Xuyên qua ánh ráng thất sắc, bốn người đến dưới đáy Minh Lâu mộ Hiến Vương.

Ở đỉnh sạn đạo cư nhiên còn có một cái cổng bài phường dẫn vào

điện.

Diệp Hạo Sơ nhanh chóng leo lên, đứng sau cổng bài phường, ba người Hồ Bát Nhất cũng đuổi kịp tới nơi.

Sau bài phường là một dải bậc thang bạch ngọc dài dằng dặc.

Nhìn sơ qua có chín mươi chín bậc, hợp với số cực dương, dải bậc thang bạch ngọc này tuy đủ rộng nhưng lại cực kỳ dốc đứng.

Ở tận cùng bậc thang bạch ngọc là một tòa đại điện nguy nga sừng sững.

Nhìn từ xa, đại điện được cấu thành từ một trăm sáu mươi cây gỗ nam mộc tơ vàng làm chủ thể, mái lợp ngói lưu ly vàng kim, hai bên chạm trổ rồng phượng, nhìn qua kim bích huy hoàng, thể hiện rõ sự xa hoa đại khí.

Bốn người nhấc chân bước lên bậc thang bạch ngọc.

Bốn người đến đỉnh bậc thang, cuối cùng cũng nhìn rõ dáng vẻ của đại điện.

Đại điện nguy nga cao đến mười mấy mét, những cột trụ nam mộc tơ vàng bên cạnh to đến mức cần vài người ôm mới xuể.

Nhìn thì kim bích huy hoàng, nhưng Diệp Hạo Sơ lại nhíu mày.

Hắn cảm giác bên trong đại điện hoa lệ vô cùng này lại mang theo một tia khí tức âm tà quỷ dị.

Diệp Hạo Sơ phát hiện, bắt đầu từ thềm điện, mặt đất và không khí đều trở nên khô ráo vô cùng.

Sau khi bốn người lên thềm điện thì nhìn thấy một tấm bia đá trước mặt đại điện.

Dưới bia đá là một con quái thú tạo hình quỷ dị, quỳ rạp trên mây, cõng bia đá.

Trên bia đá còn có không ít chữ viết nét bút phồn tạp.

Diệp Hạo Sơ nhận ra đó là thể chữ Cổ Triện.

Rất nhanh Dương Tuyết Lê đã biện nhận ra chữ trên đó: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Điện?

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười lạnh một tiếng.

Tên Hiến Vương này muốn thành tiên đến phát rồ rồi, chỗ nào cũng để lộ ra suy nghĩ muốn trường sinh, thành tiên.

Hồ Bát Nhất nghe Dương Tuyết Lê đọc xong liền cười mắng: "Cái lão Hiến Vương này chắc chắn là muốn làm thần tiên đến điên rồi, tưởng rằng xây một tòa cung điện trên vách núi dựng đứng là có thể thỉnh thần tiên xuống, truyền cho lão thuật tiên trường sinh bất tử sao?" Dương Tuyết Lê cảm thán: "Từ xưa đến nay có mấy đế vương không theo đuổi trường sinh chứ?

Trường sinh!

Hư vô mờ mịt, ảo tưởng biết bao!" Nghe cuộc đối thoại của Dương Tuyết Lê và Hồ Bát Nhất, Bàn Tử tức giận chửi ầm lên: "Hiến Vương cái lão vương bát đản này, lúc sống thì áp bức bóc lột nhân dân lao động, chết rồi cũng không để người ta yên thân!

Hôm nay Bàn gia nhất định phải thay mặt nhân dân lao động thời xưa trút cục tức này, không khoắng sạch bảo bối của lão thì không xong!" Nói xong, Bàn Tử đi đến bên cạnh cửa đại điện, giơ chân đạp mạnh.

Cửa đại điện không khóa, còn chừa lại một khe hở.

Nhưng xấu hổ thay, cửa gỗ đại điện cực kỳ nặng nề.

Bàn Tử đạp liên tiếp mấy cái mà không mở được, chỉ làm khe cửa

rộng ra một chút. "Lão Diệp, Lão Hồ, đừng đứng đó nhìn nữa, mau qua đây giúp một tay đi." Bàn Tử biết một mình mình không mở được cửa, chỉ đành gọi cứu viện.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất cười cười tiến lên.

Dương Tuyết Lê vội trầm giọng nói: "Vẫn nên cẩn thận là hơn, nhỡ đâu trong đại điện có cơ quan ám khí gì thì nguy." Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng gật đầu: "Tham mưu Dương, dùng ô Kim Cương của em đi." Dương Tuyết Lê hiểu ý, lập tức đưa ô Kim Cương cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bung ô ra, sau đó ba người hợp lực đẩy cửa lớn đại điện.

Cửa mở ra, Hồ Bát Nhất dùng ô Kim Cương chắn phía trước.

Nửa ngày không thấy động tĩnh gì, lúc này mới xác định không có cơ quan.

Bốn người cầm vũ khí và đèn pin đi vào.

Không còn cách nào khác, tuy bên ngoài là ban ngày nhưng trong đại điện lại đặc biệt u ám.

Ngoại trừ cánh cửa mở một nửa ra thì không còn chỗ nào lọt sáng, mấy người đành phải dùng đèn pin dò đường.

Bên trong đại điện, hai bên bày đủ loại tượng đồng thú đồng.

Trong đó ở vị trí đầu tiên là hai con sư tử đồng tịch tà uy vũ.

Hai hàng tượng đồng điêu khắc ngoài sư tử ra còn có giải, hống, voi, kỳ lân, lạc đà, ngựa.

Phía sau còn có tượng tướng quân và tượng văn thần bằng đồng.

Hiển nhiên những tượng điêu khắc bằng thanh đồng này đều là vật trấn yểm trong tòa đại điện này, cùng nhau bảo vệ vương tọa cao lớn

trong bóng tối ở tận cùng đại điện.

Ở cuối đại điện, đã có thể nhìn thấy vương tọa uy vũ.

Trước vương tọa là một cái hồ Kim Thủy (hồ nước vàng), ở giữa còn có cầu ngọc làm bằng đá cẩm thạch trắng.

Chỉ có điều nước trong hồ đã cạn khô.

Từ đây chiếu đèn pin qua hồ nước, thấy trên vương tọa có một con rồng ngọc màu đỏ đang cuộn mình, không nhìn rõ có tượng đồng Hiến Vương hay không.

Lúc này bốn người đã nhảy xuống hồ Kim Thủy khô cạn.

Đèn pin của ba người cùng chiếu lên vương tọa, ánh sáng đèn pin lập tức phản xạ ra một mảng lưu quang rực rỡ.

Hóa ra trong cơ thể con rồng ngọc màu đỏ kia chứa đầy thủy ngân.

Rồng ngọc chỉ có thân và đuôi lộ ra ngoài, còn phần đầu thì cắm vào bức bích họa phía sau vương tọa.

Chương 61

Bốn người đi đến bên cạnh vương tọa.

Trên bích họa miêu tả một khung cảnh vô cùng tráng lệ: Hiến Vương thăng thiên, có tiên nhân tiếp dẫn.

Diệp Hạo Sơ không hứng thú lắm với cảnh thăng thiên, nhưng hình ảnh dưới mặt đất lại thu hút sự chú ý của hắn.

Trên mặt đất là một cảnh tượng tế tự.

Trong đó có mấy cái đỉnh đồng lớn chứa những thi thể người bị đun nấu, nhìn thôi đã khiến người ta dựng tóc gáy.

Mà người chủ trì tế tự trên đàn tế, Diệp Hạo Sơ nhìn cứ thấy quen quen.

Sau đó hắn phát hiện người này đeo mặt nạ vàng ròng giống hệt cái mặt nạ tế tự kia, tay cầm hai cây đoản trượng, chính là trượng đầu hổ và trượng đầu rồng.

Đó chẳng phải là tên Huyết Mãng tế tư mà nhóm Diệp Hạo Sơ gặp trong cây Phu Thê sao?

Diệp Hạo Sơ bình tĩnh phân tích. "Ở đây còn có hậu điện, chúng ta qua đó xem thử." Hồ Bát Nhất nói vọng ra từ một lối đi.

Rất nhanh bốn người liền tiến vào một thông đạo.

Xuyên qua thông đạo là một đại điện khác.

Trong hậu điện gần như không có ánh sáng, âm sâm vô cùng, tối đen như mực.

Trong hậu điện cũng có không ít tường bích họa.

Tổng cộng tám bức tường, xếp thành hình Bát Quái Cửu Cung.

Trên tường bích họa đều là các nội dung về kiến trúc, văn hóa, ngoại giao, quân sự dưới sự cai trị của Hiến Vương.

Dương Tuyết Lê vừa nhìn thấy những bích họa này thì không rời mắt ra được, lập tức chăm chú nghiên cứu.

Dương Tuyết Lê đặc biệt hứng thú với những thứ học thuật này, còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì hứng thú không lớn.

Hai người rất nhanh đã dồn sự chú ý vào chiếc đỉnh đồng sáu chân khổng lồ ở giữa hậu điện.

Trên đỉnh có nắp đậy bằng đồng, hai bên mỗi bên có một vòng khuyên đồng lớn, sáu chân đỉnh là sáu con quái thú nửa quỳ, tạo hình cứng cáp cổ xưa, toàn thân phủ đầy vảy, làm ra vẻ đang gầm thét, nhìn tạo hình thì rất giống loại kỳ lân.

Mà Diệp Hạo Sơ cũng đã đi đến bên cạnh đỉnh đồng.

Hắn đương nhiên biết trong đỉnh đồng chứa cái gì.

Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử đã không đợi được nữa, bắt đầu chuẩn bị mở nắp đỉnh đồng lớn ra.

Trên nắp đỉnh đồng còn có xi gắn xi phong.

Trong lúc ba người Hồ Bát Nhất chuẩn bị mở nắp đỉnh đồng, mắt Diệp Hạo Sơ lại nhìn chằm chằm lên trần đại điện.

Trên trần hậu điện lúc này đang lơ lửng mười tám cái bóng đen cao lớn, mỗi cái bóng đen đều tản ra một luồng tà khí.

Ngay khi Bàn Tử vừa đặt móng vuốt thăm dò (Tham Âm Trảo) lên đỉnh đồng, phía trên đại điện đột nhiên vang lên một trận cười vừa lanh lảnh vừa lạnh lẽo.

Có thể nghe ra được là giọng của một người phụ nữ, thấu ra một nỗi oán khí khiến người ta lạnh buốt xương tủy.

Vốn đang yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của mấy người, đột nhiên trong hậu điện vang lên tiếng cười khiến ba người Hồ Bát Nhất sợ hết hồn.

Đương nhiên rồi, đổi lại là ai gặp tình huống này mà không hoảng thì đúng là gặp ma thật.

Bàn Tử vớ lấy khẩu súng tiểu liên Thompson, Dương Tuyết Lê giương ô Kim Cương lên, còn Hồ Bát Nhất thì móc từ trong ngực ra một cái móng lừa đen.

Trán Dương Tuyết Lê cũng lấm tấm mồ hôi, một lúc sau mới hỏi: "Vừa rồi là tiếng gì vậy?" "Lão Diệp, vừa rồi là quỷ cười à?" Bàn Tử lắp bắp. "Không phải Hắc Tinh cười!" Diệp Hạo Sơ lúc này mới lên tiếng.

Cái gọi là Hắc Tinh, cũng chính là Quỷ Tinh.

Dù sao trong thuật phong thủy tướng số sẽ không gọi trực tiếp là Quỷ Tinh.

Người bình thường nếu thời vận thấp, gặp phải Hắc Tinh thì tam muội chân hỏa trên vai sẽ bị dập tắt, chứng tỏ người đó sắp "lên bảng đếm số".

Gặp Hắc Tinh đã đủ thảm rồi, còn có một loại thảm hơn cả Hắc Tinh chính là gặp Hắc Tinh cười.

Theo câu nói xưa trong phong thủy tướng số: "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc" (Áo đỏ là hung, xác chết cười, nghe quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc).

Hắc Tinh mà cười, vậy thì chính là đại hung trong đại hung.

Hồ Bát Nhất vốn đã sợ đến mức lôi cả móng lừa đen ra, nghe Diệp Hạo Sơ nói toạc ra không phải Hắc Tinh cười, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lệ quỷ tà túy mấy thứ này vĩnh viễn là thứ hắn sợ nhất.

Nếu không phải Hắc Tinh, vậy thì là vật sống.

Đã là vật sống thì khẩu súng Thompson trong tay bọn họ cũng không phải để ăn chay.

Hồ Bát Nhất vừa mới thả lỏng, lại bị dọa cho rùng mình một cái.

Bàn Tử và Dương Tuyết Lê bên cạnh cũng đồng thời bị dọa sợ chết khiếp.

Hóa ra Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin lên trần đại điện, vừa khéo chiếu trúng một cái bóng đen treo trên đó.

Cái bóng đen kia cư nhiên là hình người.

Trên người mặc một bộ quần áo màu đỏ, trông như hỉ phục trong hôn lễ thời xưa.

Đồng thời mái tóc dài xõa tung che kín cả khuôn mặt, không nhìn rõ diện mạo.

Chết tiệt ở chỗ, cái đầu của thứ này lại rũ xuống một góc độ cực kỳ quỷ dị.

Chỉ nhìn thấy cảnh này thôi đã đủ kinh dị rồi.

Hồ Bát Nhất đúng là số đỏ, vừa lúc đèn pin chiếu vào thứ quỷ quái đó thì một tràng tiếng cười khiến người ta toát mồ hôi lạnh lại truyền đến từ trên người nữ quỷ mặc áo đỏ kia.

Bàn Tử nghe xong suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất. "Xích y hung, lệ quỷ cười đều bị chúng ta gặp phải rồi, thêm cái tiếu diện thi (xác chết cười) nữa là đủ bộ náo nhiệt luôn.

Lão Diệp, Lão Hồ, hay là chúng ta rút lui trước đi." Có thể khiến Bàn Tử - kẻ luôn khát khao bảo bối trong lòng - nghĩ đến chuyện rút lui khi chưa vơ vét được thứ gì đáng giá, hiển nhiên là gã đã bị dọa sợ

hãi rồi. "Sao tôi nhìn người phụ nữ áo đỏ kia lại không có chân nhỉ?" Hồ Bát Nhất càng nhìn càng lạnh gáy.

Đúng lúc này, người phụ nữ áo đỏ xoay người một cái.

Khuôn mặt vốn bị tóc che khuất cuối cùng cũng lộ ra.

Bàn Tử sợ đến nhũn chân: "Cái miệng quạ đen của tôi này!" Hóa ra trong mái tóc đen dài của người phụ nữ kia lộ ra một khuôn mặt trắng bệch cứng đờ, nhìn không giống người sống.

Kinh khủng hơn là trên mặt người phụ nữ còn treo nụ cười.

Chính ứng với câu Bàn Tử vừa nói: Xích y hung, tiếu diện thi.

Trên mặt Diệp Hạo Sơ lộ ra một nụ cười: "Không cần sợ!" Nói xong, hắn rút súng lục ra, ngắm chuẩn thi thể nữ trên đầu, bóp cò cái "đoàng".

Tiếng súng lục không ngừng vang vọng trong đại điện.

Phát súng này của Diệp Hạo Sơ bắn cực chuẩn, không hề bị tuột xích vào thời khắc mấu chốt, bắn trúng ngay mặt nữ thi.

Tiếng súng vang lên, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thứ gì đó vỡ nát.

Rào rào rơi xuống một ít mảnh vụn.

Hồ Bát Nhất đến lúc này vẫn cứng đờ không hạ đèn pin xuống, rất nhanh đã nhìn rõ, thứ rơi xuống là một ít mảnh vỡ.

Hóa ra khuôn mặt người phụ nữ vừa nhìn thấy không phải là mặt thật mà là một cái mặt nạ.

Mặt nạ bị bắn vỡ, nhưng đằng sau mặt nạ là có thứ gì đó thật.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy một bóng đen chui ra từ trong quần áo của người phụ nữ, vừa thét lên thảm thiết vừa chạy loạn trên xà nhà đại

điện. "Thật sự không phải Hắc Tinh!

Bàn Tử, mau nổ súng!" Hồ Bát Nhất phản ứng cũng đủ nhanh, lập tức hét lên một tiếng.

Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra.

Chương 62

Không phải nữ quỷ thì Bàn gia đây đếch sợ nữa, khẩu tiểu liên Thompson trong tay thuận theo ánh đèn pin của Hồ Bát Nhất chỉ điểm, lập tức khai hỏa.

Rất nhanh một bóng đen thét lên thảm thiết rơi từ trên đỉnh đại điện xuống.

Hồ Bát Nhất soi đèn pin qua, phát hiện cư nhiên là một thứ to cỡ con khỉ. "Đây là Đằng Anh?" Dương Tuyết Lê phản ứng đầu tiên.

Thứ dưới đất vẫn chưa chết, rơi từ trên cao xuống đã thoi thóp nhưng nhìn thấy nhóm Diệp Hạo Sơ vẫn nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng gầm gừ oán độc. "Mẹ kiếp, mày còn dám gầm với Bàn gia à!" Bàn Tử nổi giận.

Sau đó lại là một tiếng súng vang lên.

Con quái vật bị bắn trúng giữa mồm, một dòng máu xanh tanh tưởi phun ra tung tóe khắp nơi. "Chính xác mà nói, là Đằng Nhân (người dây leo)." Diệp Hạo Sơ chậm rãi đi tới.

Nhóm Hồ Bát Nhất cũng đều phản ứng lại. "Thứ này chính là Đằng Anh chúng ta gặp trong động Hồ Lô, nhưng là dạng đã trưởng thành sao?" Con Đằng Nhân này thể hình cũng chỉ cỡ đứa trẻ mười một mười hai tuổi, da trên người màu xanh lục, bên ngoài dường như còn có một lớp vỏ giống như côn trùng.

Các khớp xương và xung quanh miệng đều có loại màng thịt.

Mắt lồi ra to bằng quả trứng gà, đầy mồm răng nhọn còn hôi thối như miệng côn trùng.

Ngón tay trên tay đặc biệt thon dài, còn có móng vuốt sắc nhọn.

"Không đúng a?

Nữ quỷ áo đỏ trên trần đại điện đâu rồi?" Bàn Tử lúc này vẫn còn canh cánh trong lòng về nữ quỷ áo đỏ. "Những thứ đó hẳn là áo choàng của Vu sư Di nhân vùng già Long Sơn dùng để tế tự, e rằng treo trên trần đại điện đều là các đầu mục và Vu sư của Di nhân năm đó." Dương Tuyết Lê nhớ lại nội dung trên bích họa vừa nhìn thấy.

Dương Tuyết Lê còn định rọi đèn pin tìm kiếm các đầu mục Di nhân bị tuẫn táng khác, Diệp Hạo Sơ nhíu mày: "Mọi người cẩn thận, số lượng Đẳng Nhân này không ít đâu!" Nói xong, hắn lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê, Bàn Tử nghe vậy lập tức căng thẳng, đồng loạt giương súng lên.

Trong bóng tối, cả đại điện đều truyền đến từng trận tiếng cười rợn người.

Kỹ năng nhìn đêm của Diệp Hạo Sơ phát động, phát hiện từ các góc tối bốn phía đại điện, còn cả trên xà nhà đỉnh đầu, xuất hiện ít nhất mười mấy con Đẳng Nhân.

Khi Đẳng Nhân nhảy xuống, ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê và Bàn Tử thấy thế lập tức nổ súng, thoáng cái đã bắn chết không ít con.

Mà thân hình Diệp Hạo Sơ lóe lên, tung một cước đá gãy cổ con Đẳng Nhân đang lao lên phía trước.

Những con Đẳng Nhân này thấy Diệp Hạo Sơ lao tới liền gầm lên giận dữ, xông về phía hắn.

Nhưng đám Đẳng Nhân này đâu phải đối thủ của Diệp Hạo Sơ?

Chỉ một lát sau đều bị Diệp Hạo Sơ cầm Hắc Kim Cổ Đao chém chết.

Đúng lúc này, mấy con Đằng Nhân cuối cùng trên đỉnh đại điện ý thức được tình hình không ổn, nhao nhao nhảy xuống muốn chạy trốn ra cửa.

Một con Đằng Nhân trong đó khi nhảy từ trên cột nhà xuống đã đập thẳng vào chiếc đỉnh đồng lớn, làm nắp đỉnh lỏng ra.

Nắp đỉnh "rầm" một cái trượt xuống.

Bốn người nhìn vào trong đỉnh đồng lớn, lập tức sắc mặt đại biến.

Bên trong đỉnh đồng trắng hếu một mảng, cư nhiên toàn là thi thể nam nữ già trẻ trần truồng.

Những thi thể này đều ngâm trong một loại mỡ bán trong suốt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là mỡ người (nhân du) được nấu từ đỉnh đồng.

Diệp Hạo Sơ biết, thi thể bên trong đều là thi thể Di nhân vùng già Long Sơn.

Hơn nữa có thể được Hiến Vương chọn làm tế phẩm cho nghi thức thăng tiên của mình, tuyệt đối đều là nhân vật quan trọng trong tộc Di nhân.

Lúc này, chiếc đỉnh đồng bị mở nắp đột nhiên bắt đầu bốc khói đen.

Rất nhanh, từ sáu chân đồng phun ra hỏa long.

Gần như chỉ trong chớp mắt, mỡ người trong đỉnh đồng bắt đầu bốc cháy, thi thể bên trong cũng theo mỡ người sôi sùng sục mà lật lên lật xuống, trông như sống lại.

Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy thảm trạng trước mắt, nhịn không được bắt đầu nôn khan.

Diệp Hạo Sơ biết cơ quan trong đỉnh đồng này cũng như ngọn lửa

đang bùng lên đều là do Hiến Vương đã sớm sắp đặt.

Chỉ có lửa lớn trong đỉnh đồng bùng lên thì mới có chuyện mái vòm lưu ly sụp đổ phía sau.

Mới có "Hắc Trư Độ Thiên Hà" về sau!

Lối vào mộ Hiến Vương mới thực sự mở ra.

Lửa lớn bùng lên, toàn bộ hậu điện lập tức sáng rực.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy mười mấy cái bóng đen trên trần đại điện hoàn toàn hiện rõ.

Đều là những bộ y phục cổ đại, bao gồm áo choàng Vu sư, trường bào, khôi giáp thủ lĩnh bộ lạc và dị phục...

Nhưng bên trong đều trống rỗng.

Theo ngọn lửa bên dưới bốc lên, những bộ quần áo này cũng bay lượn lên xuống.

Dường như là oán linh của Di nhân vùng Già Long Sơn bị tra tấn đến chết đang giãy giụa.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy từ trong đỉnh đồng bốc lên mười mấy luồng khí đen, tất cả đều chui vào trong những bộ quần áo trên trần. "Vãi!

Thật sự có Hắc Tinh!" Điều khiến Diệp Hạo Sơ kinh ngạc hơn là những oán linh Hắc Tinh này không chọn tấn công bọn họ mà bay về cùng một hướng.

Tại sao vậy?

Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút mới hiểu ra.

Những oán linh này dường như muốn thoát ra ngoài!

Toàn bộ mái vòm bảo đỉnh lưu ly của Minh Lâu mộ Hiến Vương

dường như đã được bố trí đặc thù, đỉnh đồng cộng thêm kiến trúc hậu điện đã phong ấn những oán linh Di nhân này trong hậu điện hơn hai ngàn năm.

Họ muốn ra ngoài, cũng muốn giải thoát.

Hiện tại trên mái vòm lưu ly e rằng là con đường thoát thân duy nhất, giờ bị oán linh chặn lại, xem ra chỉ có nước đợi những người đáng thương này ra trước, bọn họ ra sau mới bảo hiểm.

Lúc này Diệp Hạo Sơ thấy ba người Hồ Bát Nhất vẫn đang ngẩn người, vội vàng hét lớn một tiếng: "Mau leo lên tường Bát Quái!" Ba người đều chưa phản ứng kịp, Bàn Tử đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên từ vách tường gần phía tiền điện.

Chỉ thấy trên vách tường, một cái đầu rồng khổng lồ đột nhiên há miệng. "Đây chẳng phải là con rồng ngọc cắm đầu vào tường ở vương tọa điện trước sao?

Hóa ra đầu nó ở đây!" Bàn Tử hét lên.

Sau đó liền thấy từ trong đầu rồng ngọc đỏ lăn ra vô số viên bi kim loại.

Những viên bi này không tròn vo mà dẹt dẹt, sau khi rơi xuống đất lập tức vỡ vụn tứ tung.

Nhưng những phần vỡ ra lại lập tức biến thành hình tròn.

Nhìn đến đây mấy người đâu còn không hiểu?

Những thứ này đều là thủy ngân a!

Ba người lập tức làm theo lời Diệp Hạo Sơ, nhanh chóng leo lên tường Bát Quái.

Nhìn thủy ngân không ngừng dâng lên lan tràn trên mặt đất, mấy người lập tức thầm thấy may mắn: Nếu không phải có Diệp Hạo Sơ,

bọn họ hiện tại e rằng đã đi bán muối rồi.

Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn tám bức bích họa trong đại điện.

Trong một bức tường bích họa có giấu một cái hộp ngọc, bên trong đựng Long Cốt Thiên Thư giống mảnh mà Chá Cô Tiêu lấy được.

Trên đó ghi chép bài tế văn "Phượng Minh Kỳ Sơn", đại đa số là văn kiện mã hóa mà quý tộc Tây Chu dùng Tiên Thiên Bát Quái để trắc nghiệm Phượng Hoàng Đảm.

Cơ mà thứ đó cũng chẳng có gì hay ho.

Chương 63

Diệp Hạo Sơ phát hiện, lửa lớn trong đỉnh đồng tuy không ngừng nung đốt mái vòm lưu ly, nhưng mái vòm vẫn không có dấu vết sụp đổ.

Vãi chưởng, trong nguyên tác đâu có nói như vậy?

Hiện tại mái vòm lưu ly mà Diệp Hạo Sơ hắn gặp phải chất lượng có hơi quá tốt rồi đấy!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ lập tức lôi khẩu tiểu liên Thompson ra, chĩa thẳng vào mái vòm lưu ly phía trên ngọn lửa mà xả đạn.

Kết quả rào rào rơi xuống không ít mảnh ngói, xem ra mái vòm lưu ly này cuối cùng cũng sắp sập.

Thấy mái vòm lưu ly sập xuống, những oán linh kia nhanh chóng bay ra ngoài.

Từng trận tiếng kêu gào thê lương truyền ra từ những bộ quần áo trống rỗng.

Trong âm thanh thấu lộ sự oán hận ai oán vô tận, còn có cả sự giải thoát.

Bốn người bước ra khỏi cửa điện tiền, đi đến quảng trường bằng bạch ngọc.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, nửa vầng thái dương đỏ rực đã chìm xuống sau dãy núi nguy nga sừng sững phía tây.

Bốn người tìm một nơi bằng phẳng, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút và ăn chút gì đó.

Đột nhiên, trước điện nổi lên một luồng gió âm u.

Diệp Hạo Sơ đang ăn lương khô, ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy nơi chân núi, trên bầu trời vẫn còn chút ánh sáng, chẳng biết từ lúc nào đã vươn ra một dải mây đen dày đặc kéo dài, uyển chuyển như một con hắc long nằm ngang giữa không trung, lại giống như một dòng thiên hà đen kịt, dần dần hòa làm một thể với bầu trời đã chìm vào bóng tối bên kia núi.

Lập tức, thiên cung và thủy long vựng trong thung lũng bị phủ lên một tầng bóng đen.

Loại dị tượng này trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có ghi chép. "Thiên" tự quyết trong Thiên Tinh Phong Thủy gọi nó là "Vũ Hầu Phạm Cảnh", là một loại kỳ tượng trăm năm khó gặp, xuất hiện tất báo hiệu sơn hồng sắp tới, nước lũ bạo trướng.

Còn trong "Địa" tự quyết, phần Thanh Trúc Địa Khí Luận lại gọi nó là "Hắc Trư Độ Thiên Hà".

Tượng này vừa xuất hiện, nơi này ắt có cổ thi tác quái, là do thi khí từ âm xung dương, che khuất tinh nguyệt.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, hiển nhiên hắn cũng biết đến "Hắc Trư Độ Thiên Hà".

Sau đó, Lão Hồ liền giải thích một chút về vốn kiến thức phong thủy uyên bác của mình cho Dương Tuyết Lê và Bàn Tử đang ngơ ngác.

Hồ Bát Nhất nói xong, bầu trời đã tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón.

Chỉ trong chớp mắt, vẻ huy hoàng tráng lệ và thần bí của thiên cung đều không còn nhìn thấy nữa.

Thay vào đó, tiếng nước chảy ầm ầm của quần thể thác nước hoàn toàn giống như một con quái thú đang gầm thét như sấm trong

bóng tối, khiến người ta kinh tâm động phách.

Cửa vào địa cung lăng mộ Hiến Vương nằm ngay tại mắt nước dưới đáy đầm xanh biếc. "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng xuất phát thôi!" Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Mấy người gật đầu, đều thay đồ lặn, đeo kính lặn.

Dương Tuyết Lê đã không chờ nổi nữa, lấy đèn thám hiểm chuyên dụng dưới nước ra, đi đầu xuống nước.

Sau đó ba người nhóm Diệp Hạo Sơ cũng lao xuống.

Nước đầm trong đêm vô cùng lạnh, nhiệt độ thấp hơn ban ngày rất nhiều, dưới nước càng thêm âm lãnh tối tăm.

Trong quá trình bơi lặn, thỉnh thoảng có lượng lớn đàn cá bị kinh động bơi vụt qua trước mắt bốn người.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Diệp Hạo Sơ, cả nhóm đã tìm thấy lối vào mộ đạo.

Bốn người chui vào.

Men theo mộ đạo đi về phía trước vài chục mét, tầm nhìn dần dần mở rộng.

Mộ đạo này coi như rộng rãi bằng phẳng, hai vách và dưới đất đều là gạch đá vuông lớn, chỉ có trên đỉnh đầu là những phiến đá xanh dài.

Hai vách mộ đạo không có bích họa hay văn tự khắc đề, không có tượng trấn mộ hay cửa đá, cũng chẳng có cơ quan gì.

Cả đời Hiến Vương đều chìm đắm trong việc tu tiên trường sinh, hắn luôn tin chắc rằng sau khi mình chết nhất định có thể đăng thiên thành tiên, hơn nữa tự tin ngôi mộ này sẽ không có người ngoài xâm nhập, cho nên trong mộ đạo tịnh không thiết lập cơ quan ám khí gì.

Từ điểm này cũng đủ thấy Hiến Vương tự đại đến mức nào.

Mộ đạo này rất dài, đi vào trong rất lâu, cuối đường xuất hiện một con dốc đá.

Đi lên dốc đá là một cánh cửa đá nặng ngàn cân màu xanh xám.

Chỉ thấy trên đỉnh cửa lớn còn có một cái môn lâu bằng đồng cao gần bằng một người, toàn thân đen kịt, cấu tạo cực kỳ tinh xảo.

Trên môn lâu có máng xối, bốn phía đúc hình mây ráng chim bay, tựa như tượng trưng cho cõi xa xôi trên tầng mây.

Sau cánh cửa đá khổng lồ này chính là chủ mộ thất an phóng quan quách của Hiến Vương.

Mà cánh cửa nhỏ trên cửa lớn kia thì được gọi là Thiên Môn, chuyên dùng để Hiến Vương sau khi thi giải tiên hóa sẽ đăng thiên.

Bốn người lấy móng vuốt phi hổ ra, ném lên trên, sau khi móng vuốt móc chặt vào môn lâu Thiên Môn, Diệp Hạo Sơ giật mạnh xuống thử, thấy mười phần chắc chắn liền leo lên trước, sau đó ba người Hồ Bát Nhất cũng leo qua.

Sau Thiên Môn là một đoạn đường hầm dốc, nối liền mộ thất và cửa mộ, không gian không lớn lắm, trần liệt mấy hàng xe đồng người ngựa.

Trong đó ngựa đồng đều hùng dũng cao lớn, ngẩng đầu hướng về phía trước.

Tượng người bằng đồng đều cầm các loại vũ khí đặc sắc của nước Điền cổ như "Không Tào Việt", "Đột Nhận Phủ", dung mạo nghiêm nghị uy vũ, hơn nữa mỗi một pho tượng đều có gương mặt khác nhau.

Đám binh lính thanh đồng vô thanh này cứ đứng lặng lẽ trước

huyền cung như vậy, chờ đợi Hiến Vương thăng thiên thành tiên.

Xuyên qua rừng người đồng, phía trước lại là một đoạn mộ đạo bằng phẳng.

Hai bên mộ đạo có mấy cái hốc đá.

Bên trong đều chất đầy các loại vật phẩm tùy táng, toàn là đồ đồng, đồ xương, hũ gốm tai nhiều, bánh vàng, bánh bạc và ngọc khí, còn có xương cốt động vật. "Mẹ kiếp!

Nhiều đồ bồi táng thế này!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng này, mắt dán chặt vào những món đồ kia, hận không thể khuân hết đống minh khí này về.

Diệp Hạo Sơ đối với việc này thì chẳng có chút hứng thú nào.

Mấy người lại đi thêm vài phút, trước mộ đạo xuất hiện ba cây cầu đá ngắn hẹp nối liền nhau.

Dưới cầu là khe sâu chứa nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy chảy, giống như một vũng nước chết. "Đây chính là cái gọi là 'Tam Thế Kiều' sao?" Diệp Hạo Sơ đánh giá ba cây cầu đá, mở miệng nói.

Trong truyền thuyết cổ đại An Lạc, sau khi người chết hóa tiên thăng thiên, đầu tiên phải bước qua Tam Thế Kiều này để rũ bỏ sự vướng bận của thế tục, sau đó mới có thể thoát thai thành tiên, ngao du thái hư.

Mà phù điêu dị thú trên cầu đều là một cặp đực cái, vừa vặn tương ứng với Hiến Vương và vợ hắn trong mộ.

Dương Tuyết Lê lúc này nhíu mày: "Em cứ cảm thấy từ sau khi chúng ta vào Thiên Môn, dọc đường đi có chút quá thuận lợi, với sự phức tạp của lăng mộ Hiến Vương, quan quách của hắn dễ tìm thế sao?" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Dương tham mưu, sao bây giờ cô

cũng giống Lão Hồ, cứ nghi thần nghi quỷ thế?

Có Lão Diệp và Bàn gia tôi ở đây thì sợ cái gì!" Diệp Hạo Sơ lên tiếng: "Được rồi, chúng ta qua đó xem sao." Bốn người đi qua Tam Thế Kiều, ở vùng trũng ngay phía trước xuất hiện một tòa Âm Cung không nhỏ, tường vây trắng toát vô cùng nổi bật trong bóng tối.

Tường vây màu trắng này không giống như ở quảng trường trước Lăng Vân Cung dùng hán bạch ngọc xây thành, mà là một loại thạch anh đặc thù, nhìn qua có cảm giác mềm mại dị thường.

Âm Cung cao sáu bảy mét, nối liền một thể với địa động, trong tường có cái cổng tò vò, một cánh cửa gỗ lớn đóng đinh mười ba đồng mẫu đứng sừng sững ở mặt trước cung điện.

Đẩy cửa đi vào.

Xuyên qua một hành lang ngắn là đến trước mộ thất.

Trong bóng tối, có ba cỗ quan quách bằng gỗ sơn lớn xếp theo hình chữ "Phẩm".

Mỗi cỗ quan quách đều hoàn toàn khác nhau.

Không chỉ hình dáng, dược liệu cũng không giống nhau, ngay cả cách bài trí cũng chẳng hề tương đồng.

Âm Cung là một mộ thất hình chữ "Hồi", chia làm hai tầng trong ngoài.

Bên trong tường trắng là tầng thứ nhất, cách bức tường này bảy tám mét lại có một tầng tường gạch bao quanh ở giữa.

Mộ môn trên hai tầng tường đối diện nhau, bên trong chỉ là một cổng tò vò đỉnh cuốn thấp bé.

Trong hành lang kẹp giữa hai tầng mộ đạo chất đầy các loại khí cụ đúc bằng đồng khổng lồ, đều là những tế khí mà nước Điền cổ

dùng để tế trời.

Chương 64

Trên tế khí thanh đồng còn chất đống ngà voi, ngọc bích và ngọc phủ tượng trưng cho thân phận quốc chủ của chủ mộ.

Bốn người dọc đường đã thấy nhiều bảo ngọc minh khí thế này, lúc này đều có chút tê liệt cảm xúc.

Đồ bồi táng trong mộ Hiến Vương tuy không xa hoa nhiều như các đế lăng khác, nhưng lại đem cả nước Điền chôn vào trong hố mộ.

Bàn Tử lúc này khom lưng nhặt hai miếng ngọc quyết phỉ thúy dưới chân, nhét vào túi.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy cũng không nói gì, dù sao mấy thứ này không lấy cũng phí.

Hai tầng mộ thất trong Âm Cung cũng giống như nội thành và ngoại thành của thành trì cổ, gian mộ thất sâu nhất này chính là phần cốt lõi của cổ mộ.

Bên trong mộ thất cũng có ba cỗ quan tài lớn.

Chính giữa mộ thất dùng một chiếc vòng đồng lớn treo lơ lửng một cỗ quách đồng màu xanh đen.

Trên quách đồng phủ một tầng bụi dày.

Bên trên quấn chín đạo xiềng xích nặng, phong kín mít, bên ngoài đúc rất nhiều thực vật kỳ dị cành lá vặn vẹo.

Dưới quan quách bày một cỗ quan tài gỗ và một cỗ quan tài đá.

Trong đó cỗ quan tài gỗ kia chất liệu tựa gỗ mà không phải gỗ. "Trước mắt cỗ quan tài gỗ và quách đồng này, hẳn chính là 'Ấm Tử Quan' và 'Thanh Đồng Quách' trong câu 'Ấm tử quan, thanh đồng

quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền'." Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ.

Cái gọi là Ấm Tử Quan được chế tạo từ gỗ của một loại cây tên là Ấm Tử Mộc trong rừng già thâm sơn.

Loại gỗ này rất đặc biệt, từ lúc sinh ra đã không thấy ánh mặt trời, thời gian tăng trưởng một vòng vân gỗ gấp mấy chục lần cây thường.

Cỗ Ấm Tử Quan trong mộ Hiến Vương này, ván quan tài được điêu khắc từ nguyên một lõi cây Ấm Tử Mộc vạn năm, còn có biệt danh là "Ấm mộc đoạn bát thốn bản".

Bàn Tử nhìn thấy những quan quách này lập tức kích động nói: "Lão Diệp, Lão Hồ, đây chẳng lẽ là Ấm Tử Quan trong truyền thuyết?

Đó đúng là bảo bối nha!

Nghe nói thứ này tính theo thể tích còn đắt hơn vàng!

Chúng ta khiêng nó về, chẳng phải phát tài sao?" Hồ Bát Nhất nghe vậy mở miệng nói: "Tục rồi!

Vàng làm sao so được với thứ này, cho dù mười cỗ quan tài vàng cũng không đổi được.

Quan quách này dùng đều là lõi cây ấm thụ vạn năm tốt nhất, tưởng tượng năm đó Từ Hi thái hậu cũng không có đãi ngộ này, bởi vì loại cây này đến đời Hán đã tuyệt chủng, căn bản không tìm thấy." Dương Tuyết Lê nhìn về phía quan quách treo giữa không trung hỏi: "Cỗ quan tài thanh đồng treo giữa bán không mộ thất là thế nào?

Bên kia còn có một cỗ quan tài hình dáng quái dị nữa, chẳng lẽ nơi này là Hiến Vương và hai vị thê tử của hắn?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, quách thanh đồng này trong lăng chế cũng thuộc loại dị loài.

Trong truyền thuyết, chỉ có những kẻ tội đại ác cực, hoặc quý tộc

mắc bệnh truyền nhiễm mới dùng quách đồng phong kín chôn xuống.

Còn có thuyết nói trước khi nhập liệm có dấu hiệu thi biến thì đều dùng quách thanh đồng hạ táng, để phòng ngừa người chết biến thành cương thi, phá quan tài chui ra." "Hóa ra là vậy, tôi chỉ biết có loại đồng giác kim quan có thể phòng chỉ thi biến, không ngờ cỗ quách thanh đồng treo ngược này cũng cùng một lý lẽ." Sau đó bốn người lại nhìn về phía quan tài đá đặt ở sâu nhất trong mộ thất.

Đây là một cỗ quan tài đá được tạo thành trực tiếp từ "Giảo thạch", do bốn người đá độc cước khiêng.

Giảo thạch quan bản trông vô cùng cổ phác, thậm chí có chút nguyên thủy.

Hàng trăm hình khắc chạm rỗng liên hoàn tụ lại cùng nhau, tạo thành một con quái thú màu đen, không nhận ra rốt cuộc là con gì, tựa rồng tựa hổ, tràn ngập sắc thái thần bí cổ xưa.

Bên ngoài quan tài đá không khe hở được phong một tầng đan tất (sơn đỏ) bán thấu minh, khe quan tài bị phong ở bên trong, không cách nào nhìn thấy đường nét bên trong.

Bàn Tử lúc này nói: "Cỗ quan tài thứ ba ở đây sao lại ngắn hơn hai cái trước nhiều thế?" Hồ Bát Nhất giải thích: "Quan tài đá này sở dĩ ngắn nhỏ, rất có khả năng bên trong không chứa toàn thi, quan tài đá này có thể dùng 'Quyền táng'.

Cái gọi là Quyền táng, chính là hình phạm chết do chịu khổ hình.

Ví dụ như bị ngũ mã phanh thây, lúc hạ táng cần thuê thợ may xác chuyên môn, chắp vá thịt nát phân ly thành người.

Do thi hình có thể gây ra khuyết thất huyết nhục, hoặc tứ chi cứng ngắc không thể duỗi thẳng, cộng thêm kỹ thuật không đủ, thi thể được chắp vá thường kỳ hình quái trạng, hoặc co quắp hoặc nằm

nghiêng, vì vậy được gọi là Quyền táng." "Vãi, tàn nhẫn vậy sao!" Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói xong, lập tức cảm thấy trong lòng lạnh toát. "Đừng nói mấy cái vô dụng này nữa, chúng ta vẫn là khai quan đi!" Bàn Tử lúc này nói. "Vậy được, Bàn Tử cậu đi đến góc đông nam thắp ba cây nến sáp." "Rõ lệnh!" Bàn Tử đi tới góc đông nam, sau khi thắp ba cây nến, bốn người liền ra tay với cỗ Ấm Tử Quan đáng giá nhất trước.

Lúc này Diệp Hạo Sơ phát hiện Hồ Bát Nhất nhìn ba cỗ quan quách đang suy nghĩ gì đó.

Diệp Hạo Sơ đương nhiên biết Hồ Bát Nhất đang nghĩ gì, vô phi chính là: Tam Thế Kiều, Tam Sinh Quách.

Sinh vi tam thế, tử vi tam ngục.

Đạo gia xưa nay đều có thuyết pháp "thành tiên hóa tam sinh", tức là người tu đạo nếu muốn đăng tiên vũ hóa, cần phải rèn luyện tam sinh trong trần thế.

Hơn nữa có quy củ nghiêm ngặt.

Yêu cầu kiếp thứ nhất binh giải, kiếp thứ hai thiên yêu, kiếp thứ ba phân thi.

Ba cỗ quan quách trước mắt này chính là đối ứng với "Tam Thế" của Hiến Vương, kỳ thực bên trong nhập liệm đều là cổ thi hắn đào từ các phần mộ hoang vắng khác, đối ngoại tuyên xưng là "Tam sinh thân" lịch kiếp của chính mình.

Trong đó quách thanh đồng treo giữa không trung không ngoài dự đoán chứa một cỗ cổ thi chết do đao kiếm giết, đại biểu cho kiếp trước của Hiến Vương.

Trong Ấm Tử Quan hẳn là chứa một cỗ nam anh (bé trai) chết yểu bẩm sinh, đại biểu cho kiếp hiện tại của Hiến Vương.

Cuối cùng quan tài đá không khe hở dùng là "Quyền táng", cho nên trong quan tài đá rất có khả năng là một cỗ thi thể được chắp vá từ vô số mảnh thi khối, đại biểu cho kiếp sau của Hiến Vương.

Những nội dung trên đều là Diệp Hạo Sơ xem qua nguyên tác nên biết.

Hiến Vương thu liệm ba cỗ tử thi vào quan tài an trí ở đây, đại biểu kiếp số đã tu mãn, phàm trần đã đoạn, mà bản thân hắn và vợ hắn thì táng ở trên Âm Cung, làm xong chuẩn bị đăng tiên, chỉ chờ đợi tiên nhân triệu hoán.

Dương Tuyết Lê lúc này làm một thủ thế hạ thấp giọng: "Mọi người nghe xem, trong quan tài thanh đồng có phải có âm thanh gì không?" Mấy người lắng tai nghe kỹ, quả nhiên trong cỗ quách thanh đồng treo lơ lửng kia phát ra từng trận âm thanh kim loại ma sát, chẳng lẽ cương thi trong quan tài đang mài nắp quan tài, muốn chui ra? "Lão Hồ, cậu nói trong quan tài này sẽ không lại có tống tử lớn gì chứ?" Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng động trong quan quách, liền sợ hãi hỏi. "Tôi làm sao biết được!

Nhưng chúng ta thắp nến sáp không tắt, về lý thuyết hẳn là không sao." Hồ Bát Nhất nhìn thoáng qua nến sáp cháy ở góc đông nam, mở miệng nói. "Cái gì gọi là lý thuyết?

Thực tế thì sao?" Hồ Bát Nhất nhún vai, không nói chuyện.

Sau đó âm thanh trong quan quách lại biến mất.

Diệp Hạo Sơ nhìn quanh bốn phía mộ thất, bên cạnh quan tài đá không khe hở thấy được bốn đồng tử tiếp dẫn, đứng xếp hàng ngay ngắn một bên, trong tay đều xách đèn lồng.

Hắn nhớ trong nguyên tác chỉ có ba đồng tử tiếp dẫn, hiện tại bởi vì sự xuất hiện của hắn mà biến thành bốn.

Việc này có hàm nghĩa gì sao?

Hay là Hiến Vương đã sớm liệu đến bốn người bọn họ sẽ tới?

Nghĩ mãi cũng không thông, không nghĩ nữa, kệ xác hắn!

Hắn còn có thể sợ một kẻ muốn trường sinh đến phát điên hay sao?!

Thế là, Diệp Hạo Sơ lấy hỏa chiết tử ra châm lửa đèn lồng.

Trong nháy mắt, giữa mộ thất tối đen dâng lên một điểm ánh nến u tối.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng trên cột đồng ở một bên mộ thất có chín điểm sáng màu xanh lam chập chờn.

Đi qua xem xét.

Chỉ thấy hai cây cột đồng thô to khảm vào vách tường, trên mỗi cây cột chia làm thượng trung hạ, tổng cộng trói chín con quái vật xác khô nửa người nửa cá.

Chín cỗ thi thể tựa hồ là nữ tử, nửa thân trên trần trụi, nửa thân dưới là đuôi cá vảy đen.

Xem ra là thi thể Giao Nhân vảy đen Đông Hải.

Những thi thể Giao Nhân vảy đen này dường như đã qua xử lý đặc biệt, qua nhiều năm như vậy lại không hề bị thối rữa.

Chỉ là trên cột đồng có xiềng xích xuyên qua xương tỳ bà của chín con Giao Nhân này, khiến chúng tạo ra tư thế quỳ rạp xuống, thú vị là miệng chúng há to kỳ lạ, dùng đèn pin chiếu vào trong, phát hiện trong họng Giao Nhân có thứ gì đó giống như thạch miên chặn lại, trên cái lưỡi khô quắt cứng ngắc cắm một đoạn bùi nhùi, đang cháy ra ánh sáng màu xanh lam.

Ba người Hồ Bát Nhất thấy thế cũng đi tới. "Đây là Giao Nhân

vảy đen, có điều đều chết rồi, hóa ra đây chính là đèn trường minh trong cổ mộ, nến vãng sinh." Hồ Bát Nhất mở miệng nói. "Giao Nhân này nhất định rất đáng giá phải không?

Nếu mang về một cỗ chắc chắn bán được giá hời!" Bàn Tử hỏi.

Chương 65

Bàn Tử vẫn chưa quên lời Đại Kim Nha từng nói, có rất nhiều nhà sưu tập vô cùng thích sưu tầm thi thể, càng đừng nói cả thế giới này chẳng có mấy cỗ thi thể Giao Nhân. "Cậu chui vào mắt tiền rồi à?

Thi thể nặng thế này cậu khiêng ra nổi không?" Hồ Bát Nhất tức giận nói, đồng thời vỗ đầu Bàn Tử một cái.

Bàn Tử xoa xoa đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi cũng chỉ nói thôi, lại không thật sự khiêng, hơn nữa, thật sự khiêng cũng không cần cậu khiêng a." Có điều lời này Bàn Tử không dám nói ra, nếu không lại bị Lão Hồ giáo dục nửa ngày.

Dương Tuyết Lê nhìn bốn đồng tử tiếp dẫn kia thở dài, tiếc nuối nói: "Mấy đứa nhỏ này cứ như vậy trở thành vật hi sinh cho giấc mộng trường sinh của đế vương cổ đại." Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng buồn bã nói: "Ở cổ đại, đồng nam đồng nữ tuẫn táng đều rất phổ biến, quý tộc thời đó đều coi mạng người như cỏ rác." Bàn Tử lúc này giơ đèn pin soi tới soi lui trên người bốn đồng tử tiếp dẫn, mở miệng nói: "Lão Diệp, Lão Hồ, trong tay đứa nhỏ này còn cầm cái thẻ bài, chữ trên đó có ý gì?" Mấy người nghe vậy nhìn lại, quả nhiên trên tay mỗi đồng tử tiếp dẫn đều nắm một chiếc thẻ đồng, bên trên viết bốn cổ tự kỳ quái.

Dương Tuyết Lê tiến lên giơ đèn pin nhìn xem, mở miệng nói: "Bốn chữ trên này hẳn là Tiếp Tiên Dẫn Thánh." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Cái này tôi dám đoán chắc, hoàn toàn giống với truyền thuyết, bốn ngọn nến trường minh người sống này, cũng chính là đồng tử tiếp dẫn, là đồng tử dẫn đường cho người thành tiên, chính là nhân vật loại sứ giả, Hiến Vương lão vương bát đản kia nghĩ cũng chu đáo

thật." Diệp Hạo Sơ không cùng ba người Hồ Bát Nhất thổn thức, chuyện đã là sự thật cũng không thể thay đổi.

Diệp Hạo Sơ biết dưới quan tài thanh đồng này còn có một tầng nữa.

Để kiểm chứng suy nghĩ của mình, Diệp Hạo Sơ trở lại gian trong mộ thất, xách Hắc Kim Cổ Đao rạch một vòng tròn trên sàn gỗ dưới quách thanh đồng.

Phía dưới này chính là mộ thất đại biểu cho "U Minh", chiều cao chưa đến ba mét, âm sâm u ám, bốn phía mộ thất chất đầy lượng lớn gỗ đen mục nát.

Bên trong thấm nước vô cùng nghiêm trọng, mùi thi thể thối rữa xộc lên mũi.

Mộ thất được xây bằng gạch gỗ vuông theo kết cấu mộc phương, vốn dĩ tầng tầng lớp lớp đè lên nhau, dựng thành kết cấu đề thấu, trông vô cùng khăng khít.

Nhưng lại mục nát đến mức này, khiến cho những thanh gỗ hoàng tràng vốn có nay đều trở nên đen kịt nát bấy.

Có thể làm cho phong thủy bảo địa Thủy Long Vựng trong truyền thuyết biến thành nơi thi khí ngút trời, không thể không nói Hiến Vương này cũng là một kỳ nhân. "Lão Diệp, sao ông biết bên dưới còn một tầng mộ huyệt?" Bàn Tử cười hỏi. "Chắc do tôi đẹp trai đấy." Diệp Hạo Sơ mở miệng nói. "..." Hồ Bát Nhất ném pháo sáng lạnh xuống dưới, chỉ thấy ngay giữa những thanh gỗ vuông, đặt một cỗ quan quách như thủy tinh, đang tỏa ra ánh sáng nhạt, không giống vật phàm gian.

Diệp Hạo Sơ lập tức đi qua, ba người Hồ Bát Nhất nhìn xong cũng đi theo.

Đến bên dưới, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Mẹ nó chứ, sao quan tài ở đây cái sau lại đáng giá hơn cái trước thế?

Cái này là ngọc hay là thủy tinh?" Nói xong, liền vuốt ve quan quách giống như vuốt ve làn da cô gái lớn.

Hồ Bát Nhất cũng sờ sờ, lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, lúc tôi làm công binh, đào đá nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy loại vật liệu đá này, hình như không phải thủy tinh." Dương Tuyết Lê lúc này quan sát kỹ quan quách, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Đây là đá thạch tinh lam, hoặc là biến chủng của thủy tinh, chỉ có trong hang động đá điệp sinh dưới lòng đất mới hình thành." Thạch tinh theo cổ tịch ghi chép, là loại đá chỉ có trong sơn cốc gần minh phủ.

Truyền thuyết trong địa ngục có loại thạch tinh làm cối xay đá, phàm là kẻ tội đại ác cực, sau khi rơi vào u minh, không tránh khỏi phải bị cối xay đá kia nghiền nát.

Cỗ quỷ quan màu xanh lam này thực thuộc loại bất tường.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này đã mở quan quách ra.

Chỉ thấy bên trong quan tài bị hai người cạy mở, nằm thẳng một cỗ nam thi trần trụi, toàn thân được bọc trong chăn gấm, chỉ lộ ra một cái đầu lâu.

Nam thi dung mạo sinh động như thật, nhưng tử tướng lại dị thường khủng bố.

Hốc mắt lõm sâu vào trong, hình thành hai cái lỗ thủng đen ngòm pha đỏ, nhìn dáng vẻ nhãn cầu là bị người ta sống sờ sờ móc đi, biên duyên có một vòng vệt máu đỏ sẫm hình xoắn ốc.

Trong nháy mắt tiếp xúc với không khí, cơ thịt trên đầu lâu thi thể nhanh chóng khô quắt biến thành màu đen, hốc mắt thâm quầng, nhìn qua giống như một cái đầu lâu đen kịt.

Bàn Tử xé chăn gấm quấn trên người thi thể ra, lộ ra một bộ khung xương vàng óng ánh.

Bộ khung giá nửa xương nửa vàng này, tựa hồ là do xương cốt thối rữa quá mức, gần như toàn bộ biến thành bùn đất không khí, lại được người ta nhân tạo chỉnh lý chắp vá, tạo một bộ xương vàng.

Xương cốt kim quang chói lọi và đầu người thối rữa tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Cỗ thi thể này chính là "Tam Ngục Thân" của Hiến Vương, tức là "Tam Ngục" trong "Tam Sinh Tam Ngục thành tiên kiếp" của Đạo gia, cùng với "Tam Thế Thân" ở mộ thất bên trên là kiếp số tất yếu phải trải qua để đắc đạo thành tiên.

Khác với "Tam Thế Thân", "Tam Ngục Thân" không phải ba cỗ thi thể phân biệt nhập liệm, mà là do ba cỗ thi thể chắp vá lại mà thành.

Cái gọi là "Tam Ngục", chính là "Oan nhãn" (móc mắt), "Đào tâm" (móc tim) và "Đoạt hồn" (lột da/rút máu).

Trong đó kinh khủng nhất là một ngục "Đoạt hồn", bắt nguồn từ một loại vu thuật thời Chiến Quốc, nói thông tục chính là một loại hình phạt rút máu.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã gạt bỏ hết lớp bông trắng bao trên hai chân thi thể, lộ ra một đôi chân người khô quắt màu tím nâu, trên da toàn là những lỗ tròn màu đen lốm đốm. "Hiến Vương lão vương bát đản này dùng kim xương đặc chế, đâm rách hai chân người này, rút cạn máu tươi trong cơ thể, rồi từ vết thương cho vào đằng dẫn (dây leo dẫn) đặc chế, biến người sống sờ sờ thành cương thi." Hồ Bát Nhất nhìn thấy những thứ này, đại khái đoán được một loại khả năng. "Mẹ kiếp!

Hiến Vương lão tiểu nhi này đúng là đủ ác độc, cứ như hắn mà

đòi trường sinh thành tiên?

Tao phi!

Chết một vạn lần cũng không đủ!" Bàn Tử phẫn nộ nói.

Diệp Hạo Sơ nhìn thi thể, khinh thường nói: "Tên Hiến Vương này tìm ba người làm thế thân cho mình, phân biệt thi hành ba loại khốc hình oan nhãn, đào tâm và đoạt hồn, chắp vá lại với nhau làm ảnh cốt chôn vào Âm Cung, để chứng minh với trời rằng mình đã trải qua tam ngục, đủ để thành tiên đắc đạo, quả thực nực cười không chịu nổi." Nếu thành tiên thật sự đơn giản như vậy, thì người thành tiên từ xưa đến nay e rằng đếm không xuể.

Theo hắn biết, Mộc Trần Châu tạo hóa thiên địa trong truyền thuyết xác thực có một số năng lực không thể tin nổi, nhưng nói đạt được nó có thể đắc đạo thành tiên thì thuần túy là nói nhảm. "Được rồi, để phòng ngừa thi biến, chúng ta lôi cái xác này lên trên đốt đi." Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Sau khi mấy người lên đến mộ thất "Nhân gian", đặt thi thể bên cạnh quách thanh đồng.

Sau đó châm một mồi lửa, thiêu rụi ba cỗ quan tài gỗ bất tường này.

Như vậy, kết cấu mộ thất ba tầng "Thiên Địa Minh" mà Hiến Vương khổ tâm bố trí sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Ngọn đèn trong mộ thất vẫn đang lẳng lặng cháy.

Mái vòm Âm Cung nằm ngay trên dầm đồng phía trên "ảnh cốt", bao phủ một tầng thạch anh hoa trắng tương tự tường ngoài.

Nếu Diệp Hạo Sơ không biết bên trên còn có một tầng mộ thất, căn bản sẽ không phát giác ra vết tích nhỏ bé này.

Sau khi dọn sạch gạch mộ che lấp tảng đá trắng, một bên dầm đồng lộ ra một lối vào vừa dài vừa hẹp.

Diệp Hạo Sơ thấy đã tìm được lối vào mộ thất "Thiên Phủ", đang định đi vào xem mộ Hiến Vương, sớm lấy Mộc Trần Châu kết thúc hành trình này, thì nghe thấy tiếng hệ thống. "Chúc mừng túc chủ thành công đánh dấu mộ Hiến Vương, phần thưởng: Thần Cấp Đao Pháp (chỉ hạn chế ở thế giới này)!" Thần Cấp Đao Pháp: Thông thạo nắm giữ các loại đao pháp, sử dụng như cánh tay.

Sau đó trong đầu Diệp Hạo Sơ xuất hiện các loại đao pháp, hắn đều quen thuộc vô cùng, giống như đã luyện mấy chục năm.

Phần thưởng này quả thực khiến thực lực của Diệp Hạo Sơ tăng vọt theo đường thẳng, trước đây hắn tịnh không biết đao pháp gì, toàn dựa vào sức mạnh cường đại của huyết mạch Thanh Long.

Hiện tại hắn cảm giác không cần mở huyết mạch Thanh Long cũng có thể đánh bại Tiểu Ca.

Sau khi ý thức rút khỏi hệ thống, bốn người men theo dây thừng leo lên đỉnh mộ cao hơn ba mét, lên tới tầng cuối cùng là mộ thất "Thiên Phủ".

Gian mộ thất này nói là mộ thất, chi bằng nói là một cái hố sâu như thiên khanh, nhìn một cái không thấy đỉnh.

Bốn người nhìn quanh bốn phía.

Nơi này không có bất kỳ gạch gỗ dược liệu nào, toàn bộ là đá thạch anh trắng vây quanh vách tường trống rỗng.

Trên vách vẽ đầy những bức bích họa lớn bảy màu.

Màu sắc thời Hán và màu sắc tôn giáo dung hợp cùng một chỗ, phong thái vương giả cùng sự phiêu dật hư ảo của tiên đạo cùng tồn tại.

Trong tranh vô số thiên thần nộ mục, tỉ lệ gần như bằng người thường, đều cúi đầu nhìn xuống chăm chú, dường như đang nhìn chằm chằm kẻ đến dưới đáy động.

Mắt của thần tướng do ba tầng thủy tinh huỳnh thạch khảm nạm, lưu quang rực rỡ.

Theo sự di chuyển vị trí của bọn họ, ánh mắt trong họa tượng cũng di chuyển theo, cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

Bốn người đi từ dốc đạo lên trên một đoạn, rẽ qua một khúc cua, cuối đường xuất hiện một bức tường đá trắng.

Trên tường đá vẽ chân dung một phu nhân ung dung hoa quý.

Diệp Hạo Sơ cẩn thận đánh giá.

Chỉ thấy phu nhân kia y phục gấm vóc lộng lẫy, thể thái đoan trang, môi hồng răng trắng, tóc mây bồng bềnh.

Ngoại biểu cực đẹp.

Chỉ có thể nói mắt nhìn của lão tiểu tử Hiến Vương cũng không tệ.

Diệp Hạo Sơ đi đến gần tường đá, giả vờ thưởng thức.

Qua một hồi lâu, chuyện gì cũng không xảy ra.

Diệp Hạo Sơ mặt ngoài bất động thanh sắc, trong lòng lại có chút buồn bực: Không đúng nha!

Chương 66

Sao lại thế này, chẳng lẽ cứ phải là Hồ Bát Nhất tới mới được sao?

Nữ thi giấu trong tường đá này sao còn chưa tập kích hắn?

Thôi bỏ đi, vẫn là để Diệp Hạo Sơ này tự mình ra tay vậy!

Cô em không tập kích anh, thì anh sẽ không khách khí đâu.

Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao, chém nát bức họa mỹ phụ.

Sau bức tường là một cái hang lớn như thạch quật.

Ngay cửa hang nằm thẳng một cỗ nữ thi dáng người yểu điệu, toàn thân trần trụi.

Nữ thi dung mạo hoa mỹ, thân hình nóng bỏng.

Tuy trải qua ngàn năm, dung nhan vẫn giữ hoàn hảo, đôi mắt nhắm nghiền, tựa như đang chìm vào giấc ngủ say, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại. "Vãi chưởng, đẹp thế!" Bàn Tử nhìn thấy xong, há to miệng nói. "Bàn Tử, cẩn thận nước miếng của cậu!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở. "À à à." Bàn Tử hoảng mang lau đi nước miếng căn bản không tồn tại.

Sau đó mới phát hiện bị Hồ Bát Nhất trêu.

Còn Diệp Hạo Sơ lại coi như không thấy, hắn tuy cũng thích mỹ nữ, nhưng hàng second-hand này hắn chẳng hứng thú, hơn nữa trong bụng ả kia là cả một đống bướm đêm do Hiến Vương nuôi.

Diệp Hạo Sơ không có chút do dự, cầm súng phun lửa chĩa vào thi thể mỹ phu nhân phun ra ngọn lửa.

Thi thể bị lửa thiêu bắt đầu co giật kịch liệt.

Chỗ hạ bộ mềm mại của nữ thi bốc lên hai ngọn lửa hừng hực, thân xác nhanh chóng biến đen và phồng lên.

Không bao lâu, bụng nữ thi liền gồ lên thật cao.

Giây tiếp theo, ả ta như đột nhiên bị chập điện, bật dậy từ chỗ cũ.

Cú bật dậy này làm Bàn Tử giật nảy mình, Bàn Tử thấy thế lập tức nổ súng. "Đoàng!" Khoảnh khắc đạn găm vào bụng thi thể, cái bụng tròn vo của ả như quả bóng bay nhanh chóng trướng lên, da thịt trong khoảnh khắc bị căng đến bán thấu minh, tiếp đó đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy vô số con ngài từ trong bụng nữ thi bay ra.

Những con ngài này đều chịu kinh hách không nhỏ, vỗ cánh bay về phía bốn người Diệp Hạo Sơ. "Nhanh lấy súng phun lửa ra!" Diệp Hạo Sơ thấy lũ ngài bay tới, hắn và Bàn Tử lập tức cầm súng phun lửa thiêu rụi đám côn trùng đang lao đến.

Hôm nay mấy người bọn họ coi như được kiến thức thế nào là "thiêu thân lao đầu vào lửa", biết rõ là chết nhưng chúng vẫn lao lên, cho đến khi bị ngọn lửa nuốt chửng hoàn toàn.

Đám ngài này đều là thi nga được Hiến Vương nuôi trong bụng vợ mình.

So với loại ngài thông thường, chúng có tính công kích cao hơn, sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, thấy người là lao vào cắn.

Trên thân chúng chứa thi độc, da người sống chỉ cần dính phải một chút liền lập tức trúng độc thi biến. "Mẹ kiếp!

Vừa rồi dọa chết Bàn gia." Bàn Tử lúc này mở miệng nói.

Cậu ta vĩnh viễn không quên được nữ thi vừa rồi còn xinh đẹp như vậy, thoáng cái đã biến thành bộ dạng dọa người thế này.

Sau khi xử lý xong đám thi nga, Diệp Hạo Sơ tuy tò mò về bích họa tiên đoán của Hiến Vương trong động, nhưng lúc này kinh động đến Thi động hiển nhiên không phải hành động sáng suốt, bèn lui ra ngoài.

Hiện tại quan trọng nhất vẫn là tìm được quan quách của lão già Hiến Vương, lấy được Mục Trần Châu rồi tính tiếp.

Vượt qua tường động tiếp tục đi lên trên.

Đi không bao lâu, trên vách đá thiên động hiện ra từng đóa hoa sen tiếng Phạn, trong hang động ngưng tụ thành một tòa đài sen khổng lồ.

Đông Tây Nam Bắc của đài sen, mỗi hướng dựng một pho tượng thần cao chừng ba trượng.

Trong đó, phía Đông là một vị Bồ Tát pháp tướng trang nghiêm.

Bồ Tát này khác với tượng trong chùa chiền thông thường, tuy biểu cảm bi mẫn nhưng trong đó lại có một tia cung kính, hai bàn tay giơ cao, tựa như đang mô bái thứ gì đó.

Phía Tây đối ứng là một vị thần tướng mặc trọng giáp hoa lệ, mặt đeo mặt nạ vàng, một con Cửu Trảo Kim Long như dải lụa luồn qua dưới nách y, ngẩng đầu lên trời làm điệu bộ gào thét.

Phía Bắc là tượng La Sát ác quỷ, tay trái cầm gậy tang, tay phải nắm roi đánh hồn, ba đầu sáu tay, mặt mũi dữ tợn.

Cuối cùng, phía Nam là tượng một lão giả mặc đạo bào ngũ hành bát quái ngồi xếp bằng.

Lão giả giơ cao cây phất trần bát bảo tiếp dẫn trong tay, râu tóc bạc phơ, từ mi thiện mục.

Đông Tây Nam Bắc, Thần Quỷ Tiên Phật.

Một cỗ quan quách to lớn nằm ở đó.

Một vết nứt trên đỉnh thiên động chiếu xuống ánh hào quang thất sắc, khiến quan quách trên đài sen lưu quang dật thải, ẩn hiện trong bóng tối mông lung.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy lần nữa kinh thán trước đại thủ bút của Hiến Vương.

Lão già Hiến Vương khốn kiếp này thế mà lại đúc tạo một mộ huyệt hùng vĩ hạo đại như vậy trong thiên động, bắt cả đầy trời Tiên Phật và La Sát địa ngục cùng nhau khiêng quan tài cho lão.

Cái tư thế này, không biết đã vượt xa bao nhiêu lăng mộ hoàng đế! "Mẹ ơi!

Lão già Hiến Vương này muốn thành tiên đến điên rồi!

Dám dùng cả Thần Quỷ Tiên Phật khiêng quan tài cho lão." Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc nói. "Đúng vậy!

Lại là một tên đế vương cực độ si mê trường sinh." "Hừ!

Lão già Hiến Vương khốn kiếp này vì xây cái lăng mộ này, không biết đã áp bức bóc lột bao nhiêu người dân lao động!

Hôm nay chúng ta sẽ vì dân trừ hại, quật cái mộ của lão rùa già này lên!" Bàn Tử căm phẫn nói. "Được rồi, chúng ta lên xem sao!" Sau đó bốn người đi qua đám tượng Thần Quỷ Tiên Phật, đến bên cạnh quan quách Hiến Vương.

Diệp Hạo Sơ mở nắp quan tài lớn ra, lộ ra quan tài hình người chỉ bằng nửa người thường bên trong.

Đây là một cỗ quan tài bằng ngọc đính vàng, nắp ngọc trạm vàng bên trên có hình dạng một cái đầu người và hai bờ vai, chỗ niêm phong là bốn cái "Lân chỉ" bằng vàng giao nhau phong kín, trên đỉnh quan tài có một cái đỉnh ngọc màu đỏ thẫm như máu.

Trên đỉnh ngọc khắc một cái xoáy nước, gần như che kín cả đỉnh ngọc, cực kỳ giống nhãn cầu.

Nhìn kỹ thì ra là một con phượng hoàng uốn khúc, cuộn thành hình xoáy nước, chỗ đồng tử chính là đầu phượng hoàng.

Đây chính là đồ án Mục Trần Châu.

Quan quách bị mở ra, thi thể bên trong lập tức lộ ra.

Chỉ thấy một cái xác nam giới đầu đội vương miện vàng ngọc, mặc liễm bào giáp ngọc vân trăn màu đen, lưng đeo đai tử kim, hai tay đặt trước ngực, lẳng lặng nằm trong quan quách.

Điều khiến mấy người sợ hãi là trên mặt Hiến Vương thế mà không có ngũ quan.

Nói chính xác hơn, ngũ quan của thi thể đã trở nên mơ hồ vặn vẹo, chỉ còn lại chút ít dấu vết.

Miệng mũi và đôi mắt gần như khó phân biệt, giống như đã tan chảy trên mặt, khiến đầu người phẳng lì quỷ dị, như thể đeo một chiếc mặt nạ da ngọc. "Lão Diệp, cậu nói xem lão già Hiến Vương này sao lại trông xấu xí thế hả?" Bàn Tử ghét bỏ nói, "Ở đây cũng chẳng có cái hạt châu quái nào cả?" "Hay là chúng ta khiêng thi thể xuống nghiên cứu kỹ một chút?" "Được." Diệp Hạo Sơ đáp ứng, hắn biết thi thể Hiến Vương không có gì nguy hiểm, cho dù thi biến cũng chẳng có sức tấn công gì, cái nguy hiểm chủ yếu là thứ ở trong Thi động kia.

Sau đó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lôi thi thể Hiến Vương từ trong quan tài ra, đặt lên đài sen.

Tiếp đó, trong quá trình lôi kéo, Bàn Tử dường như nhìn thấy trong hai tay nắm chặt trước ngực của Hiến Vương có thứ gì đó. "Lão Hồ, trong tay lão già khốn kiếp này hình như nắm cái gì đó?" Hồ Bát

Nhất và Shirley Dương nghe xong đều vô cùng kích động, nghĩ thầm có khả năng Mục Trần Châu đang nằm trong tay Hiến Vương.

Hồ Bát Nhất lập tức bẻ hai tay đang nắm trước ngực lão ra.

Nhìn thấy trong tay trái Hiến Vương là một vật đen sì. "Cái cục đen thui này là Mục Trần Châu?" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Chương 67

"Đừng nói bậy, đây không phải Mục Trần Châu, hình như là... quả óc chó, có điều đã bị thối rữa biến chất rồi." Hồ Bát Nhất giải thích. "Quả óc chó?!" Sau đó Hồ Bát Nhất giải thích cho mấy người nghe về truyền thuyết quả óc chó.

Diệp Hạo Sơ nhìn về phía tay phải Hiến Vương đang nắm mười sáu chiếc nhẫn ngọc đen, bên trên còn lẫn lộn một số tạp chất màu đen, nhìn qua ghê tởm dị thường.

Mười sáu chiếc nhẫn, đại biểu cho Tiên Thiên Thập Lục Quẻ, hắn nhớ mang máng là dùng để phá giải bí mật Long Cốt Thiên Thư, có điều hiện tại đã không còn tác dụng nữa.

Hắn đã tìm thấy Mục Trần Châu rồi, Mục Trần Châu đang ở trong miệng Hiến Vương, nhưng muốn lấy được nó thì phải mang cả cái đầu Hiến Vương đi.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, giơ tay chém xuống đầu lâu Hiến Vương.

Ngay khoảnh khắc mất đi đầu lâu, thi thân Hiến Vương bỗng nhiên run lên bần bật, thế mà giống như sống lại, lập tức bật dậy, vươn hai cánh tay muốn đoạt lại cái đầu của mình.

Biến cố đột ngột này dọa Hồ Bát Nhất cùng hai người kia một trận hú vía. "Mẹ kiếp, lão bánh chưng này thi biến à?" Bàn Tử kinh hãi. "Mọi người cẩn thận!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở. "Muốn lấy lại đầu mày sao?

Tự mình đến mà lấy." Diệp Hạo Sơ lúc này xách cái đầu Hiến Vương lắc lắc, cười nói.

Cái xác không đầu của Hiến Vương dường như nghe hiểu, lập tức lao về phía Diệp Hạo Sơ.

Nụ cười trên mặt Diệp Hạo Sơ biến mất, lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao: "Lão Hồ, cái đầu này ông cầm lấy, Mục Trần Châu ở bên trong, tôi giải quyết cái xác không đầu này." Nói xong, hắn ném đầu Hiến Vương cho Hồ Bát Nhất, xách Hắc Kim Cổ Đao chém cái xác không đầu của Hiến Vương thành mấy mảnh.

Thế cục ngàn năm mà Hiến Vương bố trí cứ như vậy bị bốn người Diệp Hạo Sơ phá hủy.

Đừng nói trường sinh thành tiên, ngay cả thi thể cũng bị chém thành mấy khúc.

Sau khi xử lý xong cái xác không đầu, Diệp Hạo Sơ lúc này cảm thấy có một loại dự cảm bất tường, lập tức mở miệng nói: "Mục Trần Châu đã lấy được, chúng ta về thôi." "Được." Diệp Hạo Sơ đề nghị, mấy người nhất trí đồng ý, cũng không hỏi Diệp Hạo Sơ vì sao.

Còn về việc tại sao không lấy Mục Trần Châu ra ngay tại chỗ, là vì hai điểm.

Điểm thứ nhất là Hiến Vương chết đã ngàn năm, bao năm qua do duyên cớ của Mục Trần Châu, đầu lâu lão đã sớm ngọc hóa, cực khó tách rời, sơ ý một chút liền sẽ làm hỏng hạt châu.

Còn điểm thứ hai... là thời gian dành cho hắn không còn nhiều nữa.

Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm vào hang động, không biết từ lúc nào, trong bóng tối vang lên một trảng tiếng sột soạt.

Giống như có vô số cánh tay đang cào cấu vào đá.

Thứ trong Thi động đã thức tỉnh. "Là nó cảm giác được Mục Trần Châu bị lấy đi nên thức tỉnh sớm sao..." Diệp Hạo Sơ thở dài một hơi. "Xem ra không có thời gian đi xem bích họa do chính tay Hiến Vương

vẽ trong tường động rồi." Lúc này, chỉ thấy nửa bên vách đá trong hang động dần dần biến sang màu vàng, giống như bị phủ lên một lớp bùn nhão dày đặc.

Nước đọng ô trọc và hôi thối khó ngửi.

Trong chốc lát, cả hang động "Thiên Phủ" ngập tràn mùi xác chết nồng nặc. "Chạy mau!" Diệp Hạo Sơ nhắc nhở ba người Hồ Bát Nhất, sau đó bốn người phi nhanh từ trên đài sen nhảy thẳng xuống.

Hang động này tuy gọi là "Thiên động", thực tế cũng không phải lộ thiên, con đường duy nhất muốn ra ngoài chính là quay lại theo đường cũ.

Ngay khi bốn người sắp sửa trốn thoát, đá thạch anh ở cửa hang lại đột nhiên dung giải, mấy chục cái hình người từ trong đó lộ ra.

Một khắc sau, mấy chục thứ giống như tay người vươn ra, móng tay sắc bén cào loạn trong không trung, thi thoảng có mấy tảng đá thạch anh từ trên cao rơi vào đám tay người, trong nháy mắt bị bóp nát bấy. "Phiền toái rồi." Diệp Hạo Sơ nhíu mày, xem ra lại sắp đón nhận một trận ác chiến.

Thi động này cũng không phải loại hàng sắc đơn giản gì.

E rằng những cương thi họ gặp trước kia so với cái Thi động này, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. "Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lê các người đi trước đi, tôi đoạn hậu, thứ này không dễ đối phó." Nói xong, Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Thân đao vung lên, chém đứt những thứ giống tay người đang cản đường.

Tay người bị chém đứt rơi sang một bên, vẫn vặn vẹo không ngừng.

Nhưng chỉ lát sau, nó lại mọc lại như cũ.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn thấy, biết thứ này không phải thứ họ có thể đối phó, ở lại chỉ tổ thêm phiền cho Lão Diệp. "Ngày tháng không đúng a, vì sao Thái Tuế lại chui ra rồi?" Diệp Hạo Sơ buồn bực nghĩ.

Diệp Hạo Sơ biết thứ khủng bố nhất trong mộ Hiến Vương chính là Thái Tuế trong Thi động, bốn người bọn họ còn đặc biệt chọn tháng tám mới đến mộ Hiến Vương, muốn đợi qua những ngày Thái Tuế xuất hiện rồi mới đi, nhưng người tính không bằng trời tính, vẫn là xem thường nơi này.

Trong "Thiên" tự quyết của 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》 có ghi chép: Tháng bảy ngày hai mươi, hung tinh Ly Cung, phong thủy đại trùng, Thái Tuế xuống núi.

Ý là mỗi năm vào ngày này, hung tinh trên trời chủ trọc Thái Tuế dưới lòng đất, Thái Tuế cũng phân đại trùng đại hung, mà không khéo là, nơi này chính là Thủy Long Vựng trong phong thủy đại trùng.

Cái Thi động kia vốn dĩ là một khối Nhục Chi (Nấm thịt) già đã chết vạn năm.

Trong truyền thuyết cổ đại, Nhục Chi là tổ của vạn vật, được ví như thiên tài địa bảo trường sinh bất tử, ăn vào có thể trường sinh.

Mà "Thái Tuế" trong dân gian, thực chất chỉ là một loại trong Nhục Chi, có thể làm thuốc, có kỳ hiệu khinh thân kiện cốt.

Mà Nhục Chi hình dạng khác nhau, màu sắc có trắng, tím, vàng, xám, nâu vân vân, đặc điểm chung duy nhất chính là "mắt".

Tất cả Nhục Chi trên thân đều có cái lỗ hổng giống như con mắt, cũng là bộ phận hạch tâm của nó, cũng chia làm hai loại: một loại sinh ở bên ngoài biểu thị đại cát gọi là minh nhãn (mắt sáng), loại kia mọc ở trong cơ thể khép kín gọi là ám nhãn (mắt tối), đây là điềm hung ác,

tà khí nội tụ, gặp phải là bất tường.

Mà khối Nhục Chi bị Hiến Vương chôn ở nơi này, chính là con lão Thái Tuế biến thể ám nhãn chủ hung tà!

Thời cổ đại có bộ tiểu thuyết tên là 《 Kính Hoa Duyên 》, trong đó nhân vật chính chu du đến một hòn đảo giữa biển, thấy một người tí hon cao chừng một tấc cưỡi ngựa chạy băng băng, bèn rảo bước đuổi theo, vô tình bị rễ cây dưới đất làm vấp ngã, vừa vặn nuốt chửng người tí hon kia vào miệng, lập tức cảm thấy thân nhẹ như yến.

Câu chuyện này tuy là hư cấu, nhưng người tí hon cưỡi ngựa bị ăn kia chính là một loại hình thái của Nhục Chi.

Năm Càn Long nhà Thanh, trong rừng núi Vân Nam xuất hiện một khối thịt lớn vuông vức mấy thước, ngoại hình giống cái tủ lớn, có ngũ quan như mặt người, phàm là thứ gì chạm vào, không một ngoại lệ đều bị nó nuốt vào trong cơ thể, đây cũng là một loại Nhục Chi.

Quyển "Địa" tự quyết trong 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》 ghi chép, phàm là nơi phong thủy đại trùng, thanh trọc thất điều, đều sẽ mọc ra Nhục Chi, phân chia theo số lượng con mắt.

Trong đó một mắt là phổ thông nhất, là "Thái Tuế"; hai mắt gọi là "Thanh Hốt"; ngũ quan kiêm bị gọi là "Ô Đầu"; có ba mắt gọi là "Lâu Phế" (tiền quan hậu quỷ); biến thể mọc đầy mắt thì được gọi là "Thiên Thuế".

Mà con Nhục Chi đã thức tỉnh trong mộ Hiến Vương này, ít nhất đã sống vạn năm, không phải "Ô Đầu" thì chính là "Lâu Phế".

Còn loại hung nhất trong Nhục Chi là "Thiên Thuế", hay còn gọi là "Ngưu Hỗn", là tên một vị cổ thần.

Nhưng ở đây không thể có, vì linh khí vùng trời đất này không thể

sinh trưởng ra "Thiên Thuế", nếu có thì Diệp Hạo Sơ cũng chỉ có nước chạy bán sống bán chết.

Lão già Hiến Vương khốn kiếp này cũng đủ tuyệt tình, lão moi hết thịt của con Nhục Chi vạn năm đang ngủ say trong Thủy Long Vựng này, chỉ để lại cái xác, dùng hàng ngàn người sống lấp đầy, rồi dùng sáp trắng đúc từng lớp, khiến thi thể và vỏ thịt hòa làm một thể, biến thành một quái vật bất tử bất diệt: Thi động.

Thi động vốn dĩ thể xác đã vô cùng to lớn, sau lại nhồi vào hàng ngàn người sống, thể hình của nó khủng bố đến cực điểm, khó mà ước lượng.

Nhưng đây còn chưa phải chỗ đáng sợ nhất.

Thứ khiến Diệp Hạo Sơ đau đầu nhất là Thi động này còn có một năng lực: Thôn phệ.

Chính là bất cứ thứ gì bị vô số cánh tay người bên trong bắt được, đều sẽ bị kéo vào trong Thi động, hóa thành chất dinh dưỡng cho nó.

Nếu để nó khuếch đại vô tận, tạo thành "Hiệu ứng Thi động" khủng bố nhất thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Quái vật này không sợ đao kiếm, hơn nữa tốc độ trọng sinh huyết nhục cực nhanh!

Nếu muốn giết chết con Nhục Chi vạn năm này, phải tìm được bản thể của nó mới được, nhưng bốn phía đều là tay người, muốn tìm bản thể Nhục Chi căn bản là không thể.

Chém một hồi, đám tay người này căn bản chém không hết, xem ra cũng chỉ có thể bỏ chạy, ngay lúc Diệp Hạo Sơ nghĩ như vậy, trong đầu vang lên thanh âm của Hệ thống. [Ding!

Chúc mừng ký chủ chém giết thi thân Hiến Vương, thưởng Long Phù Chú (Bản suy yếu)!] Long Phù Chú: Đứng đầu mười hai phù chú

trong bộ phim phiêu lưu nào đó, có thể bắn ra hỏa viêm bạo nhiên có sức phá hoại cực lớn.

Ha ha ha, đúng là trời không tuyệt đường người, cái Long Phù Chú này tới quá kịp thời, tuy chỉ là bản suy yếu nhưng tổng thể cũng mạnh hơn pháo đạn chứ?

Hiện tại có nó rồi còn sợ cái gì, một chữ thôi: Cán!

Sau đó Diệp Hạo Sơ lấy Long Phù Chú từ nhẫn trữ vật ra, nắm trong lòng bàn tay, tâm niệm vừa động, từ lòng bàn tay lập tức bộc phát một đạo hỏa viêm, nổ tung đám tay người đang định công kích hắn thành bột mịn.

Chương 68

"Vãi chưởng, sát thương cao thế?!" Nhìn đám tay người bị nổ tan tành mà huyết nhục còn không khôi phục được, Hệ thống giải thích là do hỏa viêm Long Phù Chú bắn ra có mang theo một chút ma pháp, cho nên đám tay người này không hồi phục lại được. "Giờ đến lượt tao phản kích!" Diệp Hạo Sơ nhếch miệng cười, tay nắm Long Phù Chú nhắm vào Thi động bắn một pháo, đám tay người trong Thi động lập tức bị đánh cho tắt ngúm.

Con Nhục Chi này cũng biết sợ hãi, điên cuồng điều khiển tay người chạy trốn khỏi nơi này.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy, nhanh chóng chạy vào trong Thi động.

Đi được một đoạn không xa liền thấy chân thân của Nhục Chi.

Con Nhục Chi này to cỡ chiếc xe hơi nhỏ, toàn thân màu đen tím, trên thân có ba con mắt màu sắc tươi đẹp, xem ra con Nhục Chi này đúng là một con "Lâu Phế". "Khá lắm, Nhục Chi ba mắt!

Giết chết mày chắc sẽ có không ít phần thưởng." Nói xong, hắn cầm Long Phù Chú nhắm ngay Nhục Chi bắn ra hỏa viêm, đám tay người điên cuồng bảo vệ chân thân Nhục Chi, nhưng tay người đến bao nhiêu cũng vô dụng, hỏa viêm nổ tan hết bọn chúng.

Diệp Hạo Sơ lại bắn liền tù tì mười mấy phát, mới triệt để nổ chết con Nhục Chi ba mắt này.

Nhìn Nhục Chi ba mắt đã chết hẳn, Diệp Hạo Sơ thở phào nhẹ nhõm, lần này nếu không có Long Phù Chú tới đúng lúc, với thực lực hiện tại của hắn còn chưa đủ để giết chết con quái này, chỉ có thể bỏ chạy.

Xem ra đây chính là tác dụng của hào quang nhân vật chính!

Cũng đến lúc quay về hội hợp với nhóm Hồ Bát Nhất rồi, không thì bọn họ chờ lại sốt ruột.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ lập tức quay lại theo đường cũ, dọc đường còn tiện tay vơ vét không ít đồ tùy táng bỏ vào nhẫn trữ vật.

Sau đó Diệp Hạo Sơ đi tới cửa điện, thấy ba người Hồ Bát Nhất vẫn luôn đợi hắn ở đó.

Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đi ra, ba người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức kích động lên. "Tôi đã nói Lão Diệp trâu bò như vậy, sao có thể xảy ra chuyện được?" Bàn Tử thấy Diệp Hạo Sơ liền kích động nói. "Lão Diệp, cậu không sao chứ?

Vừa rồi cậu mà không ra, bọn tôi đều định xuống dưới tìm cậu đấy." Hồ Bát Nhất mở miệng nói. "Không sao, vừa rồi giết Nhục Chi tốn chút thời gian.

Đúng rồi, Mục Trần Châu ở trong miệng Hiến Vương, nhiệm vụ lần này của chúng ta viên mãn thành công!" Diệp Hạo Sơ lớn tiếng hô. "Ha ha ha!

Lão Diệp, Lão Hồ, tìm được Mục Trần Châu rồi!

Bàn gia lại được trọng hoạch tân sinh!" "Đúng!

Chúng ta tìm được rồi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ôm chầm lấy nhau hưng phấn hét.

Dương Tuyết Lê cũng kích động ôm lấy Diệp Hạo Sơ, khóe mắt chảy xuống những giọt lệ kích động.

Tìm kiếm Mục Trần Châu là sứ mệnh của tộc Bàn Sơn nàng, hiện tại nàng rốt cuộc đã hoàn thành sứ mệnh.

Hoàn thành chấp niệm cả đời của ông ngoại Chá Cô Tiêu, lời

nguyền vây hãm tộc Bàn Sơn rốt cuộc sắp được giải khai ở thế hệ nàng rồi. "Được rồi, chúng ta về thôi!" Diệp Hạo Sơ lúc này nói. "Được!" Mấy người thu dọn đồ đạc xong xuôi, lập tức quay trở lại theo đường cũ.

Bốn người về tới miếu Sơn Thần, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ xuất phát trở về.

Trong lúc bốn người đang ăn lương khô, Dương Tuyết Lê mở miệng nói: "Trong đầu lâu Hiến Vương kia chín mươi chín phần trăm là có Mục Trần Châu, có điều nơi này là Vân Nam, chúng ta cũng không có cách nào giám định, chỉ có quay về rồi mới làm được." Diệp Hạo Sơ nghe xong gật đầu, nói: "Mọi người mau ăn cơm đi, ăn xong rồi nghỉ ngơi, tôi gác nửa đêm đầu, sau đó đổi cho Lão Hồ và Bàn Tử." Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê gật đầu đồng ý, ăn cơm xong liền lăn ra ngủ, bởi vì dọc đường tinh thần bọn họ luôn căng thẳng, chưa được nghỉ ngơi tử tế, hiện tại cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, bốn người men theo sông Xà Ba Tử, rất dễ dàng mò được tới cửa hang núi Già Long.

Bốn người chặt ít cây, dùng dây thừng còn dư lại gia cố thêm dây leo già, làm thành một cái bè gỗ, kéo tới cửa hang.

Từ đường thủy trong núi Già Long trở về, bốn người còn lo sẽ gặp phải đám cá đao xỉ (cá răng đao), nhưng họ phát hiện nỗi lo này là dư thừa, không biết vì sao dọc đường đi không thấy một con cá nào.

Phiền toái duy nhất là lúc về phải đi ngược dòng, gần đây nước lại lớn, thực sự có chút tốn sức.

Hai ngày sau, bốn người rốt cuộc cũng ra ngoài.

Về tới khách sạn Thải Vân, bà chủ hỏi bốn người Diệp Hạo Sơ đã

bắt được bướm hồ điệp chưa?

Bốn người đành phải nói dối là lúc bắt bướm sau núi gặp phải trăn lớn, sợ quá bỏ chạy nên không bắt được.

Bà chủ lại nói không bắt được bướm hồ điệp cũng không sao, chỉ cần người còn sống là tốt rồi, núi Già Long vốn có không ít trăn lớn, cho dù là thợ săn giỏi nhất bản địa gặp phải cũng khó bảo toàn tính mạng, các cậu gặp phải mà không xảy ra chuyện gì, thế là tốt hơn hết thảy rồi.

Sau đó bốn người nghỉ ngơi ở khách sạn Thải Vân hai ngày rồi vội vàng trở về.

Trước khi đi còn dặn bà chủ nếu Khổng Tước có đi Thủ đô thì tới Phan Gia Viên tìm bọn họ, bọn họ sẽ giúp đỡ.

Bốn người lên tàu hỏa về Thủ đô, trong toa giường nằm, đóng cửa lại, Bàn Tử ở đó hưng phấn nghiên cứu đống đồ cậu ta mang về từ mộ Hiến Vương. "Lão Diệp, Lão Hồ, thế nào?

Lần này Bàn Tử vớ được bao nhiêu là bảo bối nhé." Bàn Tử đắc ý nói. "Vãi, Bàn Tử, đống này cậu lấy lúc nào thế?

Sao tôi không biết?" Hồ Bát Nhất nhìn đống minh khí trên bàn kinh ngạc hỏi. "Hì hì!

Tôi tiện tay cầm trên đường thôi, lúc ấy các cậu đều mệt đến hoa mắt chóng mặt, đâu có thời gian nhìn thấy động tác của Bàn gia tôi." Không thể không nói, tên Bàn Tử này dù mệt đến đâu cũng không quên vơ vét bảo bối, đúng là nhân tài! "Lão Diệp, Lão Hồ, đợi về rồi chúng ta giao hết đống bảo bối này cho Đại Kim Nha, bảo gã bán hộ, lần này chúng ta chịu bao nhiêu khổ cực cũng không uổng phí." Bàn Tử vừa nghĩ đến việc bán đống bảo bối này đi là kích động, đây đều là tiền cả đấy!

Dương Tuyết Lê nhìn thấy cảnh này có chút cạn lời, vẫn mở miệng khuyên: "Sau này các anh nên ít đi trộm mộ thôi, quá nguy hiểm, người mạng lớn đến đâu cũng có khả năng xảy ra chuyện." Bàn Tử nghe xong không cho là đúng: "Không đổ đấu thì chúng tôi ăn cái gì?

Tiền đâu ra?

Đâu phải ai cũng giống Dương đại tiểu thư cô, ăn uống không lo." Dương Tuyết Lê nghe vậy nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, mà Diệp Hạo Sơ cũng mở miệng nói: "Chúng tôi không trốn thoát được thân phận này đâu, sau này anh vẫn sẽ đi những mộ huyệt khác." "Vậy được, nếu anh muốn đi thì cũng phải mang em theo." Dương Tuyết Lê kiên định nói. "Được rồi, không nói cái này nữa." Sau đó mấy người dừng chủ đề này lại.

Bốn người ngồi tàu hỏa mấy ngày, rốt cuộc cũng tới Thủ đô.

Xuống tàu hỏa, Dương Tuyết Lê cầm đầu lâu Hiến Vương về, chuẩn bị tìm người chuyên nghiệp để tách Mục Trần Châu, đại khái mất khoảng một hai tuần, đợi xong xuôi cô sẽ tới tìm nhóm Diệp Hạo Sơ. "A!

Thủ đô thân yêu của tôi, tôi đã về rồi!" Bàn Tử hoàn toàn không để ý người ở ga tàu, lớn tiếng hô.

Người qua lại trong ga tàu đều dừng bước, nghi hoặc nhìn về phía Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất thấy thế vội vàng bịt mồm cậu ta lại, chỉ vào đầu Bàn Tử nói với mọi người: "À à, não người bạn này của tôi có chút vấn đề." Thấy mọi người không nhìn nữa, Hồ Bát Nhất lập tức buông Bàn Tử ra: "Mày bị ngu à?

Không biết trong túi mình đựng cái gì sao?

Nếu dẫn tới mấy chú công an đeo băng đỏ thì chúng ta đi ăn cơm tù cả nút!" Bàn Tử nghe vậy cũng phản ứng lại, cầu xin tha thứ: "Tôi đây không phải là tình bất tự cấm sao?

Đi lâu quá nhớ nhà ấy mà.

Tôi sai rồi, tối nay tôi mời vịt quay Bắc Kinh được không?" Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất tự nhiên không thể trách Bàn Tử, vừa rồi đã thu hút bao nhiêu người, nếu làm nữa khẳng định sẽ có người tới tra hỏi. "Tối nay thì thôi, đều về nhà nghỉ ngơi trước đã, chuyện đón gió tẩy trần để qua hai ngày nữa hãy nói!" Sau đó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử về cửa hàng đồ cổ của mình lăn ra ngủ.

Chuyến đi này thực sự quá mệt mỏi.

Diệp Hạo Sơ xuống tàu hỏa cũng trở về tứ hợp viện của mình.

Chiều hôm sau, Diệp Hạo Sơ đang phơi nắng trong sân, đột nhiên, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm tới. "Sao các cô lại tới đây?

Doãn lão bản có việc gì không?" "Diệp tiên sinh, chủ nhân cho mời." Thính Nô cung kính nói. "Biết rồi, lát nữa tôi sẽ qua." Đuổi Thính Nô đi xong, Diệp Hạo Sơ nghĩ thầm Doãn Tiên Nguyệt tìm hắn làm gì?

Thôi kệ, đi xem chẳng phải sẽ biết sao?!

Thế là Diệp Hạo Sơ bắt xe tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, nghênh ngang đi vào.

Chương 69

Vào đại sảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền thấy Doãn Tiên Nguyệt ngồi ở chủ tọa, trong lòng còn ôm cô nhóc Doãn Nam Phong. "Mấy ngày không gặp, Doãn lão bản lại xinh đẹp hơn rồi!" Diệp Hạo Sơ cười nói. "Diệp tiên sinh nói đùa, tiểu nữ tử không chịu nổi lời khen của Diệp tiên sinh đâu." Doãn Tiên Nguyệt cười đáp. "Thế này là không đúng rồi, Tiểu Nam Phong, cháu nói xem, cô cô cháu có xinh đẹp không?" Doãn Nam Phong nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kiêu ngạo, lanh lảnh nói: "Cô cô là xinh đẹp nhất!" "Tiểu Nam Phong thật ngoan, ca ca cho kẹo ăn." Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một nắm kẹo lớn đưa cho cô nhóc Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong nhìn Doãn Tiên Nguyệt, nhận được sự đồng ý mới dám nhận kẹo của Diệp Hạo Sơ. "Đại ca ca, anh lâu lắm rồi không tặng kẹo cho Nam Phong." Doãn Nam Phong u oán nhìn Diệp Hạo Sơ nói. "Ha ha ha!

Anh đây không phải quá bận sao?

Giờ đến rồi đây này!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy xấu hổ nói. "Nam Phong đừng quậy nữa.

Diệp tiên sinh, chuyến đi Vân Nam lần này thuận lợi chứ?" Doãn Tiên Nguyệt cười hỏi. "Ồ?

Cũng tạm, sao cô biết?" Diệp Hạo Sơ tò mò. "Diệp tiên sinh, không có chuyện gì mà Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi không biết." Biết ngay mụ này tìm hắn là vì chuyện này, thế là hắn đi thẳng vào vấn đề: "Chuyến đi Vân Nam lần này kiếm được không ít minh khí, phiền Doãn lão bản tổ chức cho tôi một buổi đấu giá." "Không thành vấn đề, nhưng phí đấu giá cũng không rẻ đâu, Diệp tiên sinh." "Doãn lão bản,

cô cứ chọn vài món trong đống này coi như phí đấu giá là được chứ gì." Nói xong, hắn lấy từ nhẫn trữ vật ra một đống minh khí.

Doãn Tiên Nguyệt miệng nhỏ khẽ há, kinh ngạc nhìn đống minh khí này, thực sự là quá nhiều, đủ để bằng Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá minh khí trong ba năm. "Diệp tiên sinh, lần này đúng là thu hoạch khá nhiều nha." Doãn Tiên Nguyệt hồi lâu mới mở miệng. "Đúng rồi, Doãn lão bản, đưa tôi đi gặp Thanh Thanh Mạn đi." Diệp Hạo Sơ đột nhiên nhớ tới cái này. "Cái đó... ngại quá, Thanh Thanh Mạn đang trong thời kỳ huấn luyện quan trọng, còn chưa tiện gặp người, cho nên Diệp tiên sinh cứ để sau này hãy gặp đi." Diệp Hạo Sơ nghe vậy cũng thông cảm: "Không sao, dù gì cũng không vội, vậy để sau này gặp!" "Cảm ơn Diệp tiên sinh thông cảm." Diệp Hạo Sơ không trả lời Doãn Tiên Nguyệt, mà nhìn về phía sau bình phong, mở miệng nói: "Còn không định ra sao?

Trương phó quan!" Người sau bình phong nghe thấy câu này, thân thể chấn động, sau đó sắc mặt phức tạp bước ra.

Lời Diệp Hạo Sơ vừa dứt, chỉ thấy sau bình phong đi ra một nam tử anh tuấn bộ dáng hơn hai mươi tuổi, ánh mắt mang theo một cỗ thâm trầm không thuộc về lứa tuổi này. "Lão quái vật, hôm nay sao lại có hứng thú đi ra thế?" Doãn Tiên Nguyệt nhìn Trương Nhật Sơn trêu chọc. "Doãn Tiên Nguyệt, chú ý thân phận của cô!" Trương Nhật Sơn thản nhiên nói.

Sau đó Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy, như nhớ ra điều gì, lập tức im miệng.

Cô có thể cảm giác được hôm nay lão quái vật này có hứng thú đi ra, e rằng chính là vì Diệp Hạo Sơ. "Diệp tiên sinh, cậu làm sao biết tôi?" Trương Nhật Sơn lúc này mở miệng hỏi. "Tướng tài đắc lực bên cạnh Trương Đại Phật Gia - Trương phó quan, ai mà chưa từng nghe

qua?" Diệp Hạo Sơ cười nói.

Trương Nhật Sơn nghe xong có chút không bình tĩnh nổi.

Chuyện ông ta ẩn náu tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có cao tầng Cửu Môn và cao tầng Tân Nguyệt Phạn Điếm biết, mà những người này không thể nào nói lung tung ra ngoài được.

Mà Diệp Hạo Sơ liếc mắt một cái đã nhìn ra thân phận của ông, không thể không khiến ông suy nghĩ nhiều. "Diệp tiên sinh, tôi dường như cảm giác được huyết mạch chi lực trên người cậu rất mạnh, chỉ là không biết là gì." "Muốn biết à?

Vậy thì đánh bại tôi đi." Diệp Hạo Sơ cắt ngang lời Trương Nhật Sơn, lập tức nói. "Vậy để tôi thử xem cao chiêu của Diệp tiên sinh." Đã nói đến nước này rồi, Trương Nhật Sơn cũng chỉ có thể lên thôi.

Nhìn hai người tùy thời đều có thể đánh nhau, Doãn Tiên Nguyệt vội vàng nói: "Hai vị, nơi này là chỗ chiêu đãi khách khứa, hai vị nếu muốn tỷ thí thì mời đi theo tôi tới võ trường của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Sau đó Diệp Hạo Sơ và Trương Nhật Sơn đi tới võ trường, trên sân còn có không ít Côn Nô đang luyện công.

Thấy có người muốn tỷ thí tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, tất cả đều vây lại xem.

Lúc này Diệp Hạo Sơ nhắc nhở: "Dùng hết toàn lực đi, nếu không ông sẽ không có cơ hội đâu." Trương Nhật Sơn nghe vậy lập tức nổi giận, bình thường tính cách ông đều tương đối thành thục ổn trọng, nhưng hôm nay nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, thực sự là nhịn không được. "Diệp tiên sinh, cậu sẽ phải trả giá vì lời nói của mình!" Trương Nhật Sơn lạnh lùng nói. "Ồ, vậy tôi rửa mắt mà nhìn." Trương Nhật Sơn nhanh chóng lao đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, tung một cước đá về phía hắn.

Trong mắt người ngoài, cú đá này của Trương Nhật Sơn bọn họ căn bản không thể né tránh, nhưng trong mắt Diệp Hạo Sơ, cú đá này chậm như phim quay chậm vậy. "Quá chậm." Diệp Hạo Sơ né qua công kích của Trương Nhật Sơn.

Sau đó Trương Nhật Sơn lại tấn công Diệp Hạo Sơ, nhưng đều bị hắn né tránh.

Trương Nhật Sơn phát hiện mình đánh thế nào cũng không trúng được Diệp Hạo Sơ, cảm giác này phi thường khó chịu. "Cậu chỉ biết trốn thôi sao?" Trương Nhật Sơn mở miệng khiêu khích. "Không chơi nữa, nên kết thúc thôi." Diệp Hạo Sơ mặt vô biểu tình nói xong câu này, lập tức xuất hiện trước mặt Trương Nhật Sơn, cho ông ta một trận "giáo dục", sau hai mươi chiêu liền đấm một quyền vào bụng Trương Nhật Sơn.

Bị đánh ngã xuống đất, Trương Nhật Sơn chỉ cảm thấy bụng đau nhói, ông đứng dậy, nói: "Lại!" Nói xong, ông mở ra Kỳ Lân huyết mạch chi lực, quần áo trên người sớm đã bị sức mạnh cuồng bạo làm cho vỡ nát, trên vai hiện ra hình xăm Cùng Kỳ màu mực.

Hiện tại thực lực Trương Nhật Sơn so với ban đầu đã tăng cường gấp mấy lần. "Thế này mới thú vị chút." Diệp Hạo Sơ bình tĩnh nói.

Nói xong câu đó, hắn lập tức tiến lên đánh nhau với Trương Nhật Sơn.

Đỡ vài quyền của đối phương, hắn phát hiện sau khi Trương Nhật Sơn mở huyết mạch, sức mạnh so với ban đầu mạnh hơn năm lần không chỉ.

Biết mình nếu không mở huyết mạch thì chưa chắc đã hạ được Trương Nhật Sơn.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ cũng mở ra Huyết mạch Thanh Long,

một cỗ khí tức còn cường hãn hơn cả Trương Nhật Sơn bộc phát ra.

Chỉ thấy quần áo thân trên của Diệp Hạo Sơ đã vỡ nát, trên vai lộ ra hình xăm Thanh Long bá khí, nhưng hình xăm Thanh Long này so với Trương Nhật Sơn càng bức chân hơn, giống như là vật sống vậy.

Trương Nhật Sơn nhìn thấy, ông cảm giác được Kỳ Lân huyết mạch của mình thế mà lại bị huyết mạch của Diệp Hạo Sơ áp chế. "Không ngờ huyết mạch của cậu lại cường đại như vậy!" Trương Nhật Sơn cảm thán.

Ngoại trừ Trương Kỳ Lân (Tiểu Ca), huyết mạch chi lực của ông là mạnh nhất Trương gia rồi, ngay cả huyết mạch của Phật Gia cũng không mạnh bằng ông, có thể tưởng tượng huyết mạch của Diệp Hạo Sơ mạnh đến mức nào!

Nhưng ông cũng không lùi bước, vẫn khu động huyết mạch chi lực tấn công Diệp Hạo Sơ.

Trương Nhật Sơn đỡ vài quyền của Diệp Hạo Sơ, ông phát hiện bất kể là sức mạnh hay tốc độ, ông đều kém xa Diệp Hạo Sơ.

Trực diện cảm thụ sức mạnh huyết mạch Thanh Long của Diệp Hạo Sơ, khiến trong lòng ông trầm trọng như có tảng núi lớn đè lên.

Sau đó không ngoài dự đoán, Trương Nhật Sơn bị Diệp Hạo Sơ đánh bại trong mười chiêu.

Trương Nhật Sơn biết mình bại, bại một cách triệt để. "Đa tạ thủ hạ lưu tình." Trương Nhật Sơn chắp tay nói với Diệp Hạo Sơ.

Ông biết mình không phải đối thủ của Diệp Hạo Sơ, cho dù mở ra huyết mạch cũng chẳng qua chỉ đỡ được mười chiêu.

Hơn nữa ông cảm giác Diệp Hạo Sơ chưa thực sự động thủ, nếu hắn thực sự động thủ, mình e rằng không chống nổi ba chiêu.

Cho dù là Phật Gia năm đó cũng chưa chắc là đối thủ của Diệp Hạo Sơ này. "À à, hai ta lại không có thù oán gì, đều là tỷ thí bình thường thôi." Diệp Hạo Sơ cũng cười nói.

Diệp Hạo Sơ đại khái cũng hiểu rõ thực lực của Trương Nhật Sơn, thực lực của ông ta cũng không tệ, so với Tiểu Ca cũng không yếu hơn là bao, Diệp Hạo Sơ ước chừng trong tình huống mở huyết mạch chi lực, năm mươi chiêu là có thể hạ gục Tiểu Ca.

Nhìn Diệp Hạo Sơ và Trương Nhật Sơn đại chiến, Doãn Tiên Nguyệt miệng nhỏ khẽ há, cái tên họ Diệp này còn là người sao?

Cô biết rõ thực lực của Trương Nhật Sơn, không có năm sáu mươi Côn Nô căn bản không hạ được ông ta, thế mà trong trận chiến vừa rồi Trương Nhật Sơn lại bị đánh bại.

Thật không ngờ a!

Hóa ra tên họ Diệp này lợi hại như vậy! "Diệp tiên sinh, hình xăm này của cậu là Thanh Long sao?" Trương Nhật Sơn nhìn hình xăm trên người Diệp Hạo Sơ hỏi. "Đúng vậy." "Hèn gì lại cường đại như vậy, thế mà lại là huyết mạch Thần thú Thanh Long a." Trong mắt Trương Nhật Sơn có một tia hâm mộ.

Thần thú Thanh Long còn lợi hại hơn nhiều so với Thụy thú Kỳ Lân của Trương gia bọn họ hay Hung thú Cùng Kỳ!!!

Chương 70

Huyết mạch của Diệp Hạo Sơ thế mà lại là huyết mạch Thần thú Thanh Long, còn lợi hại hơn cả huyết mạch của lão bất tử này?!

Ông biết rõ chính vì nhờ có Kỳ Lân huyết mạch mà Trương Nhật Sơn mới giữ được dung nhan bất biến, trường sinh trăm tuổi, hiện tại thế mà còn có huyết mạch Thanh Long lợi hại hơn.

Doãn Tiên Nguyệt giờ khắc này nhìn Diệp Hạo Sơ như nhìn một món bảo bối, trong đầu toàn nghĩ đến việc sau này đợi Nam Phong lớn lên, nếu gả cho Diệp Hạo Sơ, vậy hậu bối Doãn gia cô chẳng phải cũng sẽ có huyết mạch đặc thù này sao?

Nếu... nếu Diệp Hạo Sơ không đợi được lâu như vậy, bà đây tự mình lên cũng được mà!

Dù sao tên họ Diệp này trông cũng không tệ, cô cũng không chịu thiệt. "Thật đặc sắc nha, lão quái vật, không ngờ ông cũng có lúc xuất hiện bộ dạng xấu xí như vậy." Doãn Tiên Nguyệt lúc này mở miệng nói.

Trương Nhật Sơn không để ý lời Doãn Tiên Nguyệt, mà nói với Diệp Hạo Sơ: "Diệp tiên sinh, nếu không có việc gì tôi đi trước, nếu muốn tìm tôi, cứ tới thẳng Tân Nguyệt Phạn Điếm là được." Nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại bỏ đi. "Lão quái vật ông..." Doãn Tiên Nguyệt nhìn Trương Nhật Sơn đi xa, hai bầu ngực mềm mại sắp tức đến nổ tung, cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này rốt cuộc là của Doãn Tiên Nguyệt cô hay là của lão bất tử này!

Thật coi đây là nhà mình, còn dám lờ bà đây đi!

Bình phục lại tâm tình muốn đánh người, cô lộ ra nụ cười mị hoặc nói: "Diệp tiên sinh, chắc tỷ thí cũng mệt rồi nhỉ?

Vậy thì ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi ăn bữa cơm chiều đi!" Diệp Hạo Sơ nghe xong, vừa vặn mình cũng đói bụng, chi bằng ăn ở đây luôn.

Sau đó Diệp Hạo Sơ cùng Doãn Tiên Nguyệt và Doãn Nam Phong - một lớn một nhỏ hai mỹ nữ cùng dùng bữa tối.

Trong bữa ăn Diệp Hạo Sơ cảm thấy không đúng lắm, Doãn Tiên Nguyệt thi thoảng lại đá lông nheo với hắn, chẳng biết mụ nội này lên cơn gì nữa?

Nếu để Doãn Tiên Nguyệt biết suy nghĩ trong lòng Diệp Hạo Sơ, e rằng tâm tư muốn giết hắn cũng có rồi ấy chứ?

Diệp Hạo Sơ cũng mặc kệ mấy cái đó, ăn cơm chiều xong, chào hỏi Tiểu Nam Phong một tiếng, liền rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới ánh mắt u oán của Doãn Tiên Nguyệt.

Sau khi ăn tối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Diệp Hạo Sơ trở về tứ hợp viện của mình.

Tranh thủ lúc Dương Tuyết Lê thuê chuyên gia tách Mộc Trần Châu ra khỏi đầu lâu Hiến Vương, hắn tranh thủ tận hưởng cuộc sống "cá mặn" an nhàn.

Một hôm, Diệp Hạo Sơ đang nằm phơi nắng trên ghế thái sư thì Bàn Tử hớt ha hớt hải chạy vào. "Lão Diệp, tối nay Đại Kim Nha bảo muốn tiệc tẩy trần cho chúng ta, đi ăn lẩu dê, cậu nhất định phải tới đấy!" Bàn Tử nhìn Diệp Hạo Sơ nói. "Biết rồi.

À đúng rồi, đống minh khí các cậu mang ra từ mộ Hiến Vương đã bán chưa?" Diệp Hạo Sơ hỏi. "Lão Diệp, nhắc đến minh khí là tôi lại sướng rơn người.

Hề hề, cậu đoán xem?

Đại Kim Nha bảo đống đồ Bàn gia mang về ít nhất cũng được

mấy trăm vạn tệ đấy!" Bàn Tử kiêu ngạo nói, "Tôi với Lão Hồ tính bán bớt một ít lấy tiền tiêu và mở rộng quy mô cửa hàng đồ cổ Thanh Long Các của chúng ta.

Giữ lại một ít làm trấn điếm chi bảo!

Cậu thấy thế nào, Lão Diệp?" Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng hùn vốn mở một cửa hàng đồ cổ, tên là Thanh Long Các.

Theo lời Bàn Tử thì Lão Diệp có huyết mạch Thanh Long, nên cửa hàng cứ gọi là Thanh Long Các cho oách. "Được đấy!

Bàn Tử, giờ cậu cũng biết làm ăn gớm nhỉ!" Bàn Tử nghe vậy cười toét cả miệng: "Đương nhiên, mấy hôm nay Bàn gia đây chẳng làm gì khác, cứ chạy sang mấy tiệm đồ cổ khác thám thính quân tình.

Tôi phát hiện không phải đồ trong tiệm nào cũng là đồ giả, tiệm nào ngon cũng có một hai món hàng thật để trấn trạch.

Thế nên Bàn gia đây cũng phải giữ lại vài món bảo bối cho cửa hàng ba anh em mình, cái này gọi là 'bài diện', Thanh Long Các chúng ta không thể thua kém được." "Bàn Tử, cậu còn việc gì nữa không?" Diệp Hạo Sơ thấy Bàn Tử vẫn chưa chịu đi bèn hỏi. "Không phải, Lão Diệp, tôi mới tới mà cậu đã đuổi tôi đi, tôi đau lòng quá đấy!

Cậu quên tình nghĩa đồng sinh cộng tử của chúng ta rồi sao?" Bàn Tử giả bộ buồn bã. "Thôi đi, tôi còn lạ gì cậu?

Nói đi, có chuyện gì?" Diệp Hạo Sơ bất lực. "Hề hề, vẫn là Lão Diệp hiểu tôi.

Tối nay nếu Đại Kim Nha có hỏi con Hoắc Thị Bất Tử Trùng là do ai giết, Lão Diệp cậu nhất định phải nói là do Bàn Tử tôi xử lý nhé!" Bàn Tử chắp tay cầu xin.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Diệp Hạo Sơ đoán ngay tên béo này lại chém gió trước mặt Đại Kim Nha là mình giết quái vật.

Đại Kim Nha tinh ranh như vậy thừa biết Bàn Tử cân lượng ra sao.

Nếu nói Diệp Hạo Sơ hay Hồ Bát Nhất giết thì gã còn tin, chứ Bàn Tử thì...

Nhìn cái vẻ mặt hoạt kê của Bàn Tử, Diệp Hạo Sơ phì cười: "Được, tôi hứa với cậu, coi như là cậu giết đi!" Bàn Tử nghe xong mặt mày hớn hở ngay lập tức: "Lão Diệp, thật hả?

Không hổ là anh em tốt của Bàn gia!

Lần này xem Đại Kim Nha, cái thằng cháu đó nói năng thế nào, còn dám nghi ngờ Bàn gia à, ha ha ha!" Diệp Hạo Sơ cạn lời nhìn Bàn Tử, tên này não có vấn đề hay sao ấy.

Bàn Tử chợt nhớ ra gì đó, vừa chạy ra ngoài vừa nói: "Thế nhé Lão Diệp, tôi đi trước đây, tối đừng quên đấy!" "Biết rồi!" Diệp Hạo Sơ nằm lười đến tối, dậy thay quần áo rồi đi tìm bọn Hồ Bát Nhất.

Tại bao gian quán lẩu dê.

Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha bốn người quây quần bên nồi lẩu, uống rượu trắng. "Các vị gia, Đại Kim Nha tôi xin mời ba vị một ly tẩy trần, nào, cạn chén!" Đại Kim Nha nói xong, bốn người cùng nâng ly cụng một cái. "Lão Kim, lần này bọn tôi lôi ra không ít bảo bối từ mộ Hiến Vương ở Vân Nam đâu, đều là đổi bằng mạng cả đấy, ông nhớ bán được giá tốt cho Bàn gia nhé!" Bàn Tử dặn dò. "Bàn gia, ngài cứ yên tâm, tôi đảm bảo dùng ba tấc lưỡi này bán được giá hời cho ngài!" Đại Kim Nha cam đoan, "À đúng rồi, Lão Kim tôi đâu phải không tin Bàn gia giết Hoắc Thị Bất Tử Trùng đâu?

Lão Diệp đang ở đây này, ngài hỏi cậu ấy xem!" Đại Kim Nha nhìn sang Diệp Hạo Sơ.

Hắn gật đầu, ném cho Đại Kim Nha một ánh mắt kiểu: "Ông nói

cái gì cũng đúng".

Nhìn biểu cảm của Diệp Hạo Sơ, Đại Kim Nha liền hiểu ý.

Hồ Bát Nhất nghe đến đây thì ngớ người, mở miệng nói: "Bàn Tử, mày uống say rồi hả?

Mày giết Hoắc Thị Bất Tử Trùng bao giờ?

Rõ ràng là..." Hồ Bát Nhất chưa nói hết câu đã bị Bàn Tử bịt mồm lại.

Nhìn Bàn Tử liều mạng lắc đầu, Hồ Bát Nhất cũng đoán ra tên béo này lại chém gió. "Bàn Tử à, lần trước cậu giết con quái đó trông uy mãnh thật đấy." Hồ Bát Nhất giơ ngón cái lên, nói dối lòng. "Đâu có đâu có!

Chuyện nhỏ thôi mà.

Không phải tôi nói cậu đâu Lão Hồ, lần trước nhìn thấy con quái đó cậu chả suýt đái ra quần còn gì?" Bàn Tử uống hơi nhiều, lại được khen nên bắt đầu "phiêu".

Hồ Bát Nhất nghe xong nóng máu.

Ông đây vì phối hợp diễn kịch với mày mà phải khen trái lương tâm, mày lại còn dám bêu riếu ông?

Không biết thằng nào thấy con quái to như thế suýt ướt quần, còn dám nói ông?

Ông đây đếch hầu nữa!

Diệp Hạo Sơ cười tủm tỉm nhìn màn kịch này, lúc này Đại Kim Nha lên tiếng: "Diệp gia, tấm lụa vàng kim ti quyên bạch lần trước ngài đưa, tôi giải mã được rồi." "Thật sao?" Đại Kim Nha lấy tấm lụa vàng từ trong ngực ra: "Diệp gia, không phải tôi chém gió với ngài đâu, nhưng ở toàn bộ thành phố này, người phá giải được bí mật của

tấm lụa này tuyệt đối không quá mười đầu ngón tay!" "Lão Kim, ông cứ chém gió đi!

Trung Quốc nhân tài đông đúc, làm gì có chuyện như ông nói." Bàn Tử không tin. "Ây dà!

Bàn gia, ngài đừng có không tin, riêng chữ viết trên tấm lụa này đã chẳng mấy ai đọc hiểu, đừng nói đến phá giải bí mật bên trong." Thấy Bàn Tử còn định cãi, Diệp Hạo Sơ ngắt lời: "Lão Kim, ông nói tiếp đi!" Đại Kim Nha hắng giọng: "Diệp gia, Hồ gia, tấm lụa này thực chất là một tấm bản đồ, trên đó ghi chép về một ngôi mộ quý tộc nước Lỗ thời Chiến Quốc.

Hơn nữa vị trí ngôi mộ được ghi lại bằng chữ và hình vẽ, chứng tỏ địa vị chủ mộ rất cao.

Ngôi mộ này cực kỳ ẩn bí, là một cái đấu tốt, đáng để đi một chuyến a!" Nghe xong, Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất còn giữ bình tĩnh, nhưng Bàn Tử thì hai mắt sáng rực.

Mộ thời Chiến Quốc?

Bảo bối bên trong chắc chắn đáng giá cả gia tài!

Chương 71

"Lão Diệp, Lão Hồ, mộ Chiến Quốc đấy!

Lần này chúng ta đi không?" Bàn Tử kích động. "Lão Diệp, cậu quyết định đi." Hồ Bát Nhất nhìn sang Diệp Hạo Sơ. "Đi, sao lại không đi?

Trong cái mộ Chiến Quốc này có thứ tôi cần." Diệp Hạo Sơ đáp.

Thứ hắn cần chính là Quỷ Tỷ ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung. "Ha ha!

Vậy bao giờ chúng ta xuất phát?" Bàn Tử hận không thể đi ngay bây giờ. "Hai ngày nữa đi, chúng ta chuẩn bị trước đã." "Vậy Đại Kim Nha xin chúc ba vị kỳ khai đắc thắng, mãn tải nhi quy!" "Mượn cát ngôn của Lão Kim vậy!" Hồ Bát Nhất nói.

Sau bữa ăn, ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, tứ hợp viện của Diệp Hạo Sơ đón một vị khách đặc biệt. "Lão Diệp, nghe nói cậu lại định đi trộm mộ?

Lại còn là mộ Chiến Quốc!" Dương Tuyết Lê nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi. "Cái tên Bàn Tử chết tiệt này, lại lắm mồm." Diệp Hạo Sơ vừa nghe đã biết là do Bàn Tử tung tin. "À ừ, sao thế?

Em cũng muốn đi à?" Diệp Hạo Sơ hỏi. "Lần này em không đi đâu, em ở lại đây canh chừng việc tách Mộc Trần Châu, thế mới yên tâm được.

À mà, các anh lần này đi đổ đấu nhớ cẩn thận đấy." Dương Tuyết Lê nói xong, quay đầu đi thẳng.

Diệp Hạo Sơ nhìn bóng lưng cô nàng mà thẫn thờ.

Lúc này hắn mới nhớ ra còn cô bé Hoắc Linh nữa!

Lát nữa phải qua nhà họ Hoắc một chuyến!

Haizz, khó khăn lắm mới được mấy ngày sống an nhàn, xem ra lại sắp bắt đầu chuyến đi trộm mộ rồi. --- **Tại Hoắc Gia** Diệp Hạo Sơ đến cổng nhà họ Hoắc, nhìn thấy tên môn vệ lần trước định thu Hắc Kim Cổ Đao của mình, bèn bước tới: "Người anh em, còn nhận ra tôi không?" Tên môn vệ nhìn Diệp Hạo Sơ, mắt trợn tròn: "Là cậu!" Gã vĩnh viễn không quên được người này, kẻ một mình đánh ngã cả đám người, đúng là một tên hung thần! "Phiền thông báo với Hoắc Tiên Cô, bảo là Diệp Hạo Sơ đến." "Tôi phải xin chỉ thị gia chủ đã, cậu đợi chút." Môn vệ nói xong liền chạy đi.

Một lát sau, gã quay lại: "Diệp tiên sinh, gia chủ cho mời." Diệp Hạo Sơ bước vào nhà họ Hoắc.

Người nhà họ Hoắc nhìn thấy hắn đều ném cho ánh mắt không mấy thiện cảm.

Diệp Hạo Sơ nhận ra nhưng chẳng thèm để ý, nếu còn kẻ nào không có mắt kiếm chuyện, hắn cũng không ngại đánh cho một trận nữa!

Ngồi ở chủ vị đại đường, Hoắc Tiên Cô nhìn Diệp Hạo Sơ: "Họ Diệp kia, sao cậu lại đến nữa?

Lại định gây sự à?" Diệp Hạo Sơ cười: "Hoắc đương gia, bà oan uổng cho tôi quá, lần này tôi đến để bồi lễ chuyện hôm trước.

Hôm trước tôi lỡ tay làm hỏng không ít đồ đạc của bà..." Hoắc Tiên Cô ngắt lời: "Nếu cậu đến đền bù thì không cần đâu, Hoắc gia ta không để ý chút đồ đó, cậu về đi." "Khoan đã!" Hoắc Tiên Cô cười lạnh: "Tôi thấy cậu đến bồi lễ là giả, đến tìm Linh Nhi là thật chứ gì!" "Hoắc đương gia, vậy tôi cũng nói thẳng, lần này tôi đến tìm Linh

Nhi." "Họ Diệp kia, tôi nghe nói cậu lại sắp xuống mộ rồi mà?

Còn đến tìm Linh Nhi làm gì?" Hoắc Tiên Cô hỏi. "Tin tức của Hoắc đương gia linh thông thật đấy!

Bọn tôi chân trước vừa bàn xong, chân sau bà đã biết rồi." Diệp Hạo Sơ vỗ tay tán thưởng.

Nhóm hắn mới bàn chuyện hôm qua, sáng nay bà ta đã biết, chứng tỏ nhất cử nhất động đều bị người của Cửu Môn giám sát.

Hoắc Tiên Cô không đáp, quay sang bảo quản gia: "Đi gọi tiểu thư lên đây." "Vâng." Lát sau Hoắc Linh chạy lên đại đường.

Vừa định hỏi mẹ gọi mình có việc gì thì thấy Diệp Hạo Sơ cũng ở đó, cô nàng vui vẻ lao ngay vào lòng hắn. "Diệp đại ca, cuối cùng anh cũng tới, em nhớ anh quá!

Đúng rồi, lần trước anh xuống mộ có bị thương không?" Hoắc Linh chớp đôi mắt to tròn linh động hỏi han. "Anh á?

Em còn không biết bản lĩnh của Diệp đại ca em sao?

Làm sao anh có chuyện gì được!" Diệp Hạo Sơ ôm lấy thân hình mềm mại của Hoắc Linh đáp. "Vâng, thế thì em yên tâm rồi." "Còn ra thể thống gì nữa!

Linh Nhi mau xuống ngay, con gái con đứa ôm ấp đàn ông trước mặt bao nhiêu người thế này không thấy xấu hổ à?" Hoắc Tiên Cô tức giận quát. "Mẹ ~" Hoắc Linh lúc này mới nhớ ra đây là đại sảnh, vội vàng buông Diệp Hạo Sơ ra, đỏ mặt chạy lại bên cạnh Hoắc Tiên Cô, ôm tay bà làm nũng.

Nhìn con gái như vậy, bà không khỏi nhớ lại chuyện năm xưa.

Năm đó bà chẳng phải cũng giống hệt con gái bây giờ sao?

Haizz, chỉ tiếc là...

Hoắc Tiên Cô không muốn con gái đi vào vết xe đổ của mình.

Nghĩ đến đây, ánh mắt bà nhìn Diệp Hạo Sơ trở nên kiên định. "Họ Diệp, cậu đi theo tôi.

Linh Nhi, con không cần đi theo." Nói xong, Hoắc Tiên Cô đi thẳng vào trong. "Diệp đại ca, mẹ em bà ấy..." Hoắc Linh lo lắng.

Diệp Hạo Sơ vỗ tay cô an ủi: "Không sao, em đừng lo, anh đoán mẹ em chắc muốn nói chuyện riêng gì đó thôi.

Ai bảo anh cướp mất cây cải thảo non của bà ấy chứ!" Hoắc Linh phì cười: "Diệp đại ca, anh nói chuyện tử tế với mẹ em nhé." "Yên tâm!" Diệp Hạo Sơ đi theo Hoắc Tiên Cô vào một căn phòng.

Đây hình như là từ đường, bên trên bày rất nhiều bài vị tổ tông nhà họ Hoắc.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, Diệp Hạo Sơ phá vỡ bầu không khí: "Hoắc đương gia, không biết bà gọi tôi vào đây có việc gì?" "Cậu hiểu biết bao nhiêu về Lão Cửu Môn?" Hoắc Tiên Cô hỏi. "Không nhiều lắm, bà hỏi cái này làm gì?" "Tôi rất tò mò cậu rốt cuộc là ai?

Tôi đã điều tra cậu, kết quả phát hiện căn bản không có hồ sơ về người như cậu, cậu cứ như từ trên trời rơi xuống vậy.

Hơn nữa cậu rất thần bí, thân thủ bất phàm, từng đi qua không ít ngôi mộ hung hiểm tuyệt thế mà vẫn sống sót trở về, lại còn mang theo nhiều minh khí trân quý.

Cậu còn tự xưng là Phát Khâu Thiên Quan gì đó, lập tổ đội với hai tên Mạc Kim Hiệu Úy nửa mùa." Hoắc Tiên Cô nói xong, chờ đợi câu trả lời. "À, xem ra Hoắc đương gia điều tra tôi kỹ gớm nhỉ?

Nhưng có một điểm bà nói sai rồi." "Ồ?

Điểm nào?" "Tôi không phải tự xưng, mà tôi vốn dĩ chính là Phát Khâu Thiên Quan!

Còn nữa, hai người Mạc Kim Hiệu Úy nửa mùa mà bà nói, không hề kém cạnh nhà họ Hoắc các người, à không, không hề kém bất kỳ ai trong Cửu Môn các người đâu!" Diệp Hạo Sơ đáp trả.

Bà ta nói hắn thế nào cũng được, dù sao cũng là mẹ vợ tương lai, nhưng hắn không cho phép ai vũ nhục anh em của mình. "Vậy cậu chứng minh lời cậu nói thế nào?" Vừa dứt lời, Diệp Hạo Sơ lôi từ trong ngực ra một vật hình vuông. "Đây là?" Hoắc Tiên Cô dường như đoán ra. "Phát Khâu Thiên Ấn!" Hoắc Tiên Cô cầm lấy ấn triện, xem xét kỹ lưỡng, phát hiện là đồ thật, kinh ngạc thốt lên: "Người đời đều tưởng Phát Khâu Thiên Ấn đã thất lạc, không ngờ nó lại nằm trong tay cậu." Bà trả lại ấn cho hắn.

Dù rất khao khát món đồ này nhưng bà không làm chuyện cường hào cướp đoạt. "Không ngờ cậu đúng là truyền nhân của Phát Khâu Thiên Quan!

Rất tốt, thân phận này đủ tư cách cưới Linh Nhi." Hoắc Tiên Cô gật đầu.

Trong giới trộm mộ, người sở hữu Phát Khâu Thiên Ấn có địa vị cực cao, không thua kém bất kỳ ai trong Lão Cửu Môn. "Vậy Hoắc đương gia còn việc gì nữa không?" Diệp Hạo Sơ cất ấn đi, hỏi.

Chương 72

"Tôi hy vọng sau này cậu cưới Linh Nhi sẽ thật lòng đối đãi với con bé, bảo vệ nó, không được bỏ rơi nó.

Nếu không, dù có phải đánh đổi cả nhà họ Hoắc, tôi cũng sẽ cho cậu biết tay!" Hoắc Tiên Cô cảnh cáo. "Điều này bà cứ yên tâm, chỉ cần là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để cô ấy chịu chút uất ức nào." "Được, hy vọng cậu nhớ kỹ lời hôm nay." Nói chuyện thêm một lúc, Diệp Hạo Sơ rời đi.

Hoắc Linh vội vàng chạy tới: "Sao rồi, mẹ em không làm khó anh chứ?" "Không, anh thuyết phục được mẹ em rồi.

Em sau này chính là con dâu nhà họ Diệp!" Diệp Hạo Sơ ôm chầm lấy cô, bá đạo tuyên bố. "Vâng." Hoắc Linh đỏ mặt, lí nhí đáp. "Đi, anh dẫn em đi xem nhà của chúng ta tương lai." Diệp Hạo Sơ dẫn Hoắc Linh về thăm quan tứ hợp viện.

Buổi trưa, khi hai người đang ăn cơm vui vẻ thì đám Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha kéo đến. "Ba người các cậu đến đúng lúc lắm, ăn cơm chưa?

Chưa thì ngồi xuống ăn cùng." "Ăn rồi, hai người cứ tự nhiên." Đại Kim Nha rất biết nhìn tình hình. "Uầy, Lão Diệp, cô nương này là ai thế?" Bàn Tử nhướng mày. "À, đây là đại tiểu thư nhà họ Hoắc, Hoắc Linh." "Chào các anh." Hoắc Linh cười chào hỏi. "Linh Nhi, ba người này là anh em tốt của anh: Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha." "Chào Hoắc tiểu thư." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đồng thanh.

Đại Kim Nha đảo mắt, kinh ngạc thốt lên: "Hoắc gia?

Chẳng lẽ là Hoắc gia đệ thất của Lão Cửu Môn!" "Đúng vậy." Hoắc Linh gật đầu.

Đại Kim Nha giơ ngón cái về phía Diệp Hạo Sơ, vẻ mặt như muốn nói: "Vẫn là ngài trâu bò, đến gái nhà họ Hoắc cũng tán đổ". "Không phải, Lão Kim, sao ông ngạc nhiên thế?

Còn nữa, Lão Cửu Môn là cái gì?" Bàn Tử khó hiểu. "Ôi Bàn gia của tôi ơi!

Ngài đến Lão Cửu Môn cũng không biết à?" Đại Kim Nha lại kinh ngạc tập hai. "Lão Cửu Môn nổi tiếng lắm à?

Bàn gia hình như nghe ở đâu rồi thì phải?

À nhớ rồi, lần trước ông với Lão Diệp nói chuyện Đốt Thiên Đăng có nhắc tới." Bàn Tử vỗ đùi. "Lại đây lại đây!

Hôm nay tôi phổ cập kiến thức cho các ngài." Đại Kim Nha kéo Bàn Tử và Hồ Bát Nhất sang một bên thì thầm to nhỏ về Lão Cửu Môn.

Hoắc Linh thấy cảnh đó cười nói: "Đám bạn của anh thú vị thật đấy!" "À ừ, bọn họ lúc nào cũng thế." Diệp Hạo Sơ nhếch mép cười.

Sau một hồi Đại Kim Nha tốn bao nhiêu nước bọt giải thích, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử quay lại. "Lão Diệp, trang bị cơ bản xong rồi, bao giờ xuất phát đi Lâm Nghi, Sơn Đông?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Sáng sớm mai xuất phát!" "Được rồi!

Vậy bọn tôi không làm phiền chuyện tốt của cậu nữa, anh em đi trước đây." Nói xong, bộ ba chuồn lẹ. "Diệp đại ca, anh mới về chưa được mấy ngày lại đi à!

Tiếc là mẹ em không cho xuống mộ, nếu không em cũng đi theo anh." Hoắc Linh bĩu môi không vui. "Ngốc ạ, sao anh nỡ để Linh Nhi xuống mộ chứ?

Chỉ là anh có sứ mệnh phải hoàn thành, đợi lần sau về, anh nhất định dành nhiều thời gian cho em, được không?" "Diệp đại ca, là anh

nói đấy nhé.

Lần này đổ đấu về, sau này hạn chế đi thôi, nguy hiểm lắm, nếu anh có mệnh hệ nào, em biết sống sao?" Hoắc Linh rơm rớm nước mắt. "Được, sau này anh sẽ đi ít lại!" Diệp Hạo Sơ vội vàng dỗ dành. "Diệp đại ca, hôn em." Hoắc Linh nhìn hắn với ánh mắt mê ly.

Diệp Hạo Sơ lập tức hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Một lúc lâu sau, khi hắn định tiến tới bước tiếp theo thì Hoắc Linh đẩy ra. "Diệp đại ca, chúng ta chưa thành hôn, anh không thể..." Mẹ cô từng dạy, đàn ông càng dễ dàng có được thì càng không biết trân trọng, nên giờ chưa thể để hắn đạt được mục đích. "Xin lỗi, là anh đường đột." "Không sao đâu, đằng nào sớm muộn em cũng là người của anh." Hoắc Linh lắc đầu. "Vậy hôm nay anh đưa em đi chơi nhé!" "Vâng ạ!" Hai người đi chơi cả buổi chiều.

Tối đến, sau khi ăn xong, Hoắc Linh được quản gia đón về.

Sáng hôm sau, Diệp Hạo Sơ đeo Hắc Kim Cổ Đao, đến tìm nhóm Hồ Bát Nhất.

Tại cửa hàng đồ cổ Thanh Long Các, ba người đang ăn sáng. "Ăn chưa?" "Lão Diệp, đến đúng lúc lắm, lại đây nếm thử bánh bao thịt Bàn Tử dậy sớm đi mua này, thơm phức." Hồ Bát Nhất mời mọc.

Diệp Hạo Sơ ngồi xuống cầm một cái ăn thử, công nhận ngon thật.

Bàn Tử cái gì cũng xuề xòa nhưng riêng chuyện ăn uống thì cực kỳ cầu kỳ.

Ăn xong, thu dọn hành lý, Đại Kim Nha nói: "Ba vị gia, vé tàu tôi đặt xong rồi, giường nằm mềm hẳn hoi." "Ha ha ha!

Vẫn là Lão Kim đáng tin cậy!" Bàn Tử vỗ vai Đại Kim Nha.

Từ thủ đô đi Sơn Đông thời này tàu chạy cũng mất hai ba ngày, nằm giường mềm cho thoải mái giữ sức. "Được rồi, ra ga tàu thôi!" Ba người lên tàu, đi tìm toa của mình.

Diệp Hạo Sơ đi cuối cùng, bỗng thấy một gã đàn ông mặc áo khoác da đen, đeo kính râm đi lướt qua.

Lúc hắn quay đầu lại nhìn, gã kia cũng nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý.

Diệp Hạo Sơ gật đầu chào, gã kia cũng gật đầu đáp lại. "Sao thế?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Không có gì, gặp một người thú vị." Diệp Hạo Sơ cười.

Nếu không đoán sai, gã vừa rồi chính là Hắc Hạt Tử.

Tên này giỏi thuật dịch dung, thân thủ cực tốt, cùng với Tiểu Ca được xưng tụng là "Nam Hạt Bắc Ách".

Tìm được buồng giường nằm, Bàn Tử hỏi: "Lão Diệp, người thú vị cậu vừa bảo có phải cái thằng đeo kính râm hay làm màu kia không?" "Ừ, sao thế?" "Thằng cha đeo kính râm ấy đến rồi kìa, hình như ở ngay buồng bên cạnh." Vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử đã ngồi ngay giường bên cạnh nhìn ba người. "Này, cái cậu béo kia, có biết nói xấu sau lưng người khác là bất lịch sự lắm không?" "Mắc mớ gì đến ông, mồm mọc trên người tôi, tôi thích nói gì thì nói." Bàn Tử độp lại. "Bàn Tử, đừng gây sự!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở. "Được, thằng béo chết tiệt nhà ngươi có gan lắm.

Nếu hôm nay ngươi..." Hắc Hạt Tử chưa nói hết câu, Bàn Tử đã ngắt lời: "Hôm nay ông làm gì được tôi?" "Nếu hôm nay ngươi không mua một cái kính râm của ta thì chuyện này chưa xong đâu!" Nói rồi hắn kéo khóa áo khoác da, bên trong treo lủng lẳng hơn hai chục cái kính râm.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngớ người. "Không phải chứ, tôi bảo này thánh làm màu, hóa ra ông đi buôn kính râm à?" Bàn Tử hỏi. "Đúng thế, cuộc sống mưu sinh mà, làm một cái không?" "Bao nhiêu tiền?

Cho Bàn gia ba cái loại ngầu nhất!" Bàn Tử hào phóng. "Được luôn, hai mươi tệ một cái!" Bàn Tử vừa cầm kính lên nghe thấy giá tiền thì giật nảy mình: "Cái gì cơ?

Hai mươi tệ?

Đắt thế?

Ông đi cướp chắc!" "Xin lỗi, hàng đã vào tay, bản tiệm miễn trả lại, xin trả tiền." Hắc Hạt Tử mặt lạnh tanh. "Mày..." Bàn Tử chỉ tay vào mặt hắn, nhưng biết mình đuối lý nên đành ngậm ngùi trả tiền.

Chương 73

Nhận tiền xong, Hắc Hạt Tử lại trở về vẻ mặt cà lơ phất phơ: "Hoan nghênh lần sau lại tới." "Hừ, coi như tao xui xẻo!" "Vị bằng hữu này, tôi là Hồ Bát Nhất, đây là Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử, còn anh tên gì?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Người ta đều gọi tôi là Hắc Hạt Tử, xem ra ba vị cũng không phải người thường nhỉ!" Hắc Hạt Tử cười tủm tỉm. "Cậu tên Hắc Hạt Tử (Mù Đen)?

Cậu không phải mù thật đấy chứ?" Bàn Tử tò mò. "À, thị lực tôi không tốt, phải đeo kính râm mới nhìn được." "Không phải tôi nói chứ, thị lực không tốt mà còn đeo kính râm!

Ông bị bệnh à?" Bàn Tử khó hiểu. "Mắt tôi khác người thường, chỉ khi bóng tối buông xuống tôi mới nhìn rõ." "Thế ông bỏ kính ra cho bọn tôi xem được không?" "Người nhìn thấy mắt tôi, một là người chết, hai là người tôi tin tưởng, các cậu nghĩ mình thuộc loại nào?" "Tôi nghĩ bọn tôi là loại thứ hai." Diệp Hạo Sơ nhìn Hắc Hạt Tử nói.

Hắc Hạt Tử im lặng.

Thấy không khí gượng gạo, Hồ Bát Nhất hỏi: "Hắc Hạt Tử, cậu cũng đi Lâm Nghi, Sơn Đông à?" "Ừ, chắc ba vị cũng thế?" "Thì sao?" Bàn Tử vẫn còn cay cú vụ bị lừa tiền. "Nhìn ba vị không giống đi du lịch, mà giống đi...

đổ đấu hơn!" Hắc Hạt Tử liếc đống hành lý lỉnh kỉnh, phán một câu làm Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giật mình. "Ha ha, cậu khéo đùa!

Anh em tôi đi du lịch thật mà." Bàn Tử chột dạ. "Bàn Tử, hắn đã đoán ra chúng ta đi trộm mộ, chứng tỏ hắn cũng là đồng nghiệp." Diệp Hạo Sơ nói với Bàn Tử rồi quay sang Hắc Hạt Tử. "Có lý!

Ông chắc chắn cũng chả phải người tốt lành gì!

Chó chê mèo lắm lông, ông dựa vào đâu mà nói bọn này!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thở phào. "Không biết ba vị định đi đâu?" Hắc Hạt Tử lảng sang chuyện khác. "Qua Tử Miếu!" "Ây dà!

Khéo thế, tôi cũng đi Qua Tử Miếu, hay là đi cùng nhau?" "Được thôi!" Diệp Hạo Sơ cân nhắc một chút rồi đồng ý.

Mặc kệ Hắc Hạt Tử có mục đích gì, nhưng cái Quỷ Tỷ thì hắn nhất quyết phải lấy, ai đến cũng vô dụng, họ Diệp hắn đã nói là làm!

Sau đó bốn người ngồi chơi bài trên tàu.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nhanh chóng thân thiết, hai tên này đều thích chém gió và nói lời đường mật (sao thoại) nên dễ hợp cạ. "Tôi bảo này, thánh làm màu, ông đi một mình à?" Bàn Tử hỏi. "Đúng thế, mà này tên béo chết tiệt kia, cậu có thể đừng gọi tôi là thánh làm màu được không?

Tôi làm màu chỗ nào?" Hắc Hạt Tử uất ức.

Bàn Tử ngắm nghía hắn một hồi rồi phán: "Chỗ nào cũng làm màu!" Hắc Hạt Tử tức giận chỉ tay: "Thằng béo chết tiệt, mi..." Nói rồi hắn nhìn sang Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất, thôi bỏ đi, bên kia đông người, mình nhịn vậy!

Đợi lần sau nhất định phải giáo huấn tên béo này, cho hắn biết tại sao hoa lại hồng!

Hồ Bát Nhất thấy hai người tranh cãi bèn xin lỗi: "Xin lỗi nhé, tên Bàn Tử này mồm miệng hơi tệ chút nhưng không có ác ý đâu." Hắc Hạt Tử đáp: "Nhìn ra rồi, nhưng soái ca như tôi không thèm chấp tên béo!" Bàn Tử nghe vậy nhảy dựng lên: "Mày ăn nói kiểu gì đấy?

Bàn gia chọc gì mày?

Hay Bàn gia ăn hết gạo nhà mày lớn lên à?!" "Bàn Tử, cậu thôi đi được chưa!" Hồ Bát Nhất can ngăn. "Ha ha, vị bằng hữu này không

cần xin lỗi, tôi lại rất thích nghe tên béo này nói chuyện đấy." Hắc Hạt Tử cười hề hề.

Hồ Bát Nhất cạn lời.

Bàn Tử được thể lấn tới: "Thấy chưa Lão Hồ, chính hắn còn không để bụng, hắn còn bảo thích nghe Bàn gia nói chuyện." Nói được một nửa, Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh hãi: "Mày thích Bàn gia?

Mày không phải là cái loại pê đê (Gay) đấy chứ?" Hắc Hạt Tử đang cười, nghe Bàn Tử nói thế mặt đen sì lại. "Thằng béo chết tiệt, có ai từng nói với mi là mi rất gợi đòn chưa?" Hắc Hạt Tử nghiến răng. ...

Mấy ngày sau, tàu đến Lâm Nghi.

Không phải Diệp Hạo Sơ muốn chê nhưng tàu hỏa thời này chậm quá, may mà đi giường mềm chứ ngồi ghế cứng thì xóc tung người.

Xuống tàu, bốn người dùng cớ đi du lịch hỏi đường đến Qua Tử Miếu, rồi thuê một người dân địa phương dẫn đường vào núi với giá cao.

Diệp Hạo Sơ không ngu mà đi đường thủy, trong hang động đó đầy rẫy nguy hiểm, cứ để dành cho "Tiểu Thiên Chân" (Ngô Tà) sau này đi.

Hắn tự nhủ: Mình đúng là người tốt thích giúp đỡ người khác, biết nhường cơ hội cho lớp trẻ!

Đến Qua Tử Miếu thì trời đã tối, bốn người ngủ lại nhà khách của thôn dân một đêm.

Sáng hôm sau, ăn sáng qua loa xong, cả nhóm lập tức vào núi tìm Lỗ Vương Cung.

Nhờ bản đồ trên lụa vàng và hai cao thủ phân kim định huyệt là Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất, họ nhanh chóng tìm ra vị trí mộ huyệt. "Lão Diệp, chắc là chỗ này rồi!" Hồ Bát Nhất chỉ xuống đất.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, ý bảo mộ huyệt nằm ngay bên dưới. "Vãi, tìm được dễ thế á?" Hắc Hạt Tử kinh ngạc.

Hắn muốn tìm mộ huyệt phải tốn bao công sức, hai người này vừa đến xem la bàn một cái là ra ngay?

Quá đả kích người khác! "Hạt Tử, tôi bảo này, dân Nam Phái các cậu không hiểu được đâu!

Đây là thuật Phân Kim Định Huyệt độc nhất vô nhị của Bắc Phái chúng tôi!" Bàn Tử vênh mặt giải thích, làm như chính hắn tìm ra vậy. "Thằng béo chết tiệt, xem cậu đắc ý chưa kìa!" Hắc Hạt Tử đảo mắt. "Bàn Tử, xẻng Lạc Dương!" Hồ Bát Nhất ra lệnh. "Có ngay!" Bàn Tử lấy hai cái xẻng Lạc Dương ra.

Mấy xẻng xúc xuống, đã đào khá sâu.

Bàn Tử một mình làm rất hăng say. "Được rồi, rút lên xem thử đi." Diệp Hạo Sơ nói.

Bàn Tử rút xẻng lên, cả nhóm kinh ngạc.

Phần đất ở nửa sau xẻng thì bình thường, nhưng đất ở mũi xẻng lại đỏ tươi như máu, tỏa ra mùi tanh hôi, như thể bị ngâm trong bể máu rất lâu. "Dưới này lại là một cái Huyết Thi Mộ!" Hồ Bát Nhất giật mình. "Lão Hồ, Huyết Thi Mộ là gì?" Bàn Tử ngơ ngác. "Đất lẫn máu, cực kỳ hiếm gặp, bên dưới rất có khả năng có Huyết Thi (xác chết máu), nhưng thường thì đồ tùy táng cực kỳ phong phú, có câu 'Huyết thi hộ bảo'." Hồ Bát Nhất giải thích.

Diệp Hạo Sơ nhíu mày, hắn cảm giác cái Huyết Thi Mộ này không đơn giản.

Thấy hắn im lặng, Hồ Bát Nhất hỏi: "Lão Diệp, chúng ta xuống không?" "Xuống, sao lại không xuống!" "Lão Diệp nói đúng!

Chúng ta đến mộ Hiến Vương còn sấm qua được, sợ gì cái Huyết Thi Mộ cỏn con này." Bàn Tử quay sang Hắc Hạt Tử, "Hạt Tử, nếu cậu sợ thì không cần đi đâu." "Ha ha, đến Bàn Tử cậu còn dám đi, tôi sao lại không dám?" Hắc Hạt Tử cười.

Bốn người nhanh chóng dùng xẻng công binh đào một cái đạo động to tròn. "Anh em!

Dưới này đúng là có mộ huyệt thật!" Bàn Tử phấn khích hét lên.

Hồ Bát Nhất buộc dây thừng vào gốc cây to bên cạnh, thả đầu dây xuống đạo động.

Bốn người lần lượt đu dây xuống.

Bên dưới là một đường hầm mộ tối om đã bị họ đào thông. "Xem ra chúng ta không tìm nhầm, dưới này là mộ đạo.

Chương 74

Nhưng nhìn qua thì có vẻ không có cơ quan gì." Hồ Bát Nhất nhận xét. "Vậy chúng ta mau vào thôi!" Bàn Tử nóng lòng muốn xem bảo bối.

Đi được một đoạn, họ thấy một bức tường đá chặn lối. "Phía trước hết đường rồi, tránh ra một chút!

Để Bàn gia đập vỡ cái tường này!" Bàn Tử định dùng xẻng công binh phang vào tường. "Đừng vội!" Diệp Hạo Sơ kéo Bàn Tử lại. "Sao thế Lão Diệp?" "Thằng béo chết tiệt, trong này có tầng chống trộm, nếu đập bừa bãi sẽ gặp nguy hiểm đấy." Hắc Hạt Tử dựa vào tường giải thích. "Thế làm sao giờ?

Ngoài đập tường ra còn cách nào?" Diệp Hạo Sơ bước tới bức tường đá: "Rất đơn giản, làm giống tôi này." Sau đó Bàn Tử chứng kiến một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy Diệp Hạo Sơ cắm phập hai ngón tay vào khe hở tường đá, kẹp một viên gạch lôi ra ngoài. "Vãi chưởng, ngầu thế cơ á?" Bàn Tử kinh hô. "Hôm nay vinh hạnh được chứng kiến tuyệt kỹ độc môn Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng rồi." Hắc Hạt Tử cảm thán. "Lão Hồ, lấy cái ống kim tiêm truyền dịch ra đây." Diệp Hạo Sơ ra lệnh. "Trong tường đá này bịt kín bằng axit sunfuric, nếu vừa nãy đập vỡ, axit sẽ bắn hết vào người chúng ta, lúc đó thì..." Không cần Diệp Hạo Sơ nói tiếp, ba người cũng biết kết cục sẽ thê thảm thế nào.

Bàn Tử lùi lại ra xa tít, sợ bị bắn trúng.

Diệp Hạo Sơ cắm ống kim tiêm vào, dẫn lưu axit xả vào một góc khuất.

Chỗ đá bị axit chảy qua lập tức bị ăn mòn xèo xèo, khiến ai nấy đều rùng mình.

Đợi axit xả hết, Diệp Hạo Sơ ra hiệu cho Bàn Tử đập tường. "Nào, tránh ra cho Bàn gia thể hiện, đừng để bị thương đấy." Bàn Tử lao tới như quả tên lửa thịt người, húc vài cái, bức tường đá sụp đổ.

Dọn dẹp xong, họ bước vào trong.

Bốn người ném vài cái hỏa chiết tử để chiếu sáng.

Ngôi mộ thất này rất trống trải, ở giữa đặt một cái đỉnh đồng bốn chân, phía sau là một cỗ quan tài đá.

Diệp Hạo Sơ đi vào trước, ba người kia theo sau. "Lão Diệp, cậu đọc được mấy chữ trên này không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu, hắn không biết chữ cổ này, chỉ nhớ mang máng cốt truyện nhưng cũng quên gần hết rồi.

Giá mà có Tiểu Thiên Chân ở đây thì tốt, tiếc là giờ này cậu ta chắc vẫn đang... bú sữa!

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Diệp Hạo Sơ: "Tích!

Chúc mừng túc chủ thành công điểm danh tại Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Thưởng: Huyết mạch Thanh Long cường hóa một lần!" Cái gì!

Cường hóa huyết mạch Thanh Long một lần nữa?

Huyết mạch hiện tại của hắn đã đủ thuần khiết rồi, nếu cường hóa thêm, hắn không biết mình sẽ mạnh đến mức nào. "Có cường hóa ngay không?" "Khoan hẵng cường hóa!" Diệp Hạo Sơ nghĩ ngợi, với thực lực hiện tại hắn thừa sức hành hạ con Huyết Thi trong quan tài kia.

Giờ cứ tìm Quỷ Tỷ trước đã quan trọng hơn, đợi về rồi nghiên cứu vụ cường hóa này sau!

Mọi người đang nhìn chữ viết trên tường, không ai để ý Bàn Tử lúc này đã leo lên cái đỉnh đồng bốn chân kia.

Ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói kích động của hắn: "Lão Hồ, Lão Diệp, lại đây mau, trong này có bảo bối!" Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử nghe tiếng liền đi tới, thấy bên trong đỉnh là một cái xác khô không đầu, quần áo đã mục nát không còn ra hình thù gì, nhưng trên người và trên tay đeo không ít trang sức ngọc, Bàn Tử chẳng khách khí chút nào mà tháo hết xuống.

"Người này chắc là tù binh, vì nô lệ không thể đeo trang sức.

Tù binh này chắc bị chặt đầu tế trời, để lại thân thể ở đây tế chủ mộ." Hồ Bát Nhất phán đoán, "Bàn Tử, xuống mau, cái đỉnh này dùng để đựng vật tế, cậu muốn làm vật tế hả?" "Đừng có dọa Bàn gia chứ!" Bàn Tử thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hồ Bát Nhất thì ngoan ngoãn leo xuống, nhưng tay vẫn cầm khư khư đống đồ bồi táng lấy từ xác khô.

"Haha, đừng nói nữa, với cái tạng người của Bàn Tử thì làm vật tế là chuẩn bài, một người cân tất!" Hắc Hạt Tử nói đùa.

"Hạt Tử, cút cha mày đi!" Ngay lúc bốn người đang nói chuyện, quan tài đột nhiên rung chuyển dữ dội, nắp quan tài còn bốc lên khói đen nồng nặc.

Bốn người thấy cảnh này đều biến sắc, mặt Bàn Tử trắng bệch nói: "Lão...

Lão Diệp, cậu thương lượng với hắn xem, chúng ta trả lại đồ, động tay động chân không tốt đâu, dĩ hòa vi quý mà!" "Được!" Ba người nghe Diệp Hạo Sơ đáp một tiếng, sau đó thấy hắn đi đến trước

quan tài, trong miệng phát ra tiếng "chi chi chi" quái dị.

Sau đó trong quan tài cũng phát ra tiếng "chi chi chi" đáp lại, ba người tuy không hiểu nghĩa là gì, nhưng cũng cảm nhận được sự phẫn nộ và oán hận trong âm thanh đó.

"Vãi, Lão Diệp đang nói chuyện với vị trong quan tài đấy à?" Bàn Tử chấn kinh hỏi.

"Rất có khả năng." Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng.

"Hắn đang nói Thi ngữ." Hắc Hạt Tử nhìn Diệp Hạo Sơ rồi mở miệng.

"Thi ngữ?!" Thi ngữ này không khó hiểu, nghe tên là biết ngôn ngữ dùng để đối thoại với bánh chưng.

"Lão Diệp, hai người nói cả buổi là nói cái gì thế?" Bàn Tử lúc này ngoài sợ hãi còn có chút tò mò.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhìn Bàn Tử nói: "À!

Ý đại khái là vị trong quan tài muốn cậu làm vật tế cho hắn." "Còn bảo mấy người chúng ta dập đầu mấy cái." "Cái gì!

Lão bánh chưng muốn Bàn gia làm vật tế cho hắn á!" Bàn Tử trước tiên là kinh ngạc hét lên, sau đó lại vội vàng nhìn sang Diệp Hạo Sơ, "Lão Diệp, cậu không thể bỏ mặc Bàn Tử tôi được đâu đấy!" Ngay sau đó, bốn người thấy nắp quan tài bật tung lên, khói đen bên trong tuôn ra cuồn cuộn.

"Haha, Bàn Tử, tôi không phải vì cứu cậu đâu!

Tôi thấy con Huyết thi nhỏ bé này quá ngông cuồng rồi, phải cho nó biết không phải ai cũng xứng để Tiểu gia quỳ lạy!" Diệp Hạo Sơ nhìn quan tài cười lạnh.

Câu này của Diệp Hạo Sơ tuy ngạo mạn, nhưng Bàn Tử hôm nay

lại cảm thấy sao mà nó lọt tai đến thế cơ chứ!

Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, tiếng quái dị trong quan tài càng lúc càng lớn, sau đó "Rầm" một tiếng, chỉ thấy nắp quan tài bị một lực đạo khủng khiếp hất tung, rơi mạnh xuống đất.

Tiếp đó, từ trong quan tài nhảy ra một cái xác toàn thân đỏ lòm, cơ thể giống như bị người ta lột da sống, từng mảng cơ bắp lộ ra ngoài.

"Vãi chưởng, đây là Huyết thi á?

Sao trông tởm lợm thế này!" Bàn Tử nhìn Huyết thi thốt lên.

Huyết thi dường như hiểu lời Bàn Tử, lập tức phẫn nộ gào thét về phía hắn, dọa Bàn Tử vội vàng trốn sau lưng Diệp Hạo Sơ, dường như chỉ có thế mới thấy an toàn.

"Này Bàn Tử, bình thường cậu hổ báo lắm mà?

Giờ gặp con Huyết thi đã sun vòi lại rồi à?" Hắc Hạt Tử thật sự nhìn không nổi nữa.

"Hạt Tử, cậu biết cái đếch gì, con Huyết thi này muốn bắt Bàn Tử làm vật tế, chắc chắn nó nhắm vào tôi, tôi không trốn kỹ thì toang à!" Bàn Tử biện giải.

Hồ Bát Nhất thấy thế cũng vỗ trán, quá mất mặt.

"Lão già, hôm nay Tiểu gia làm việc thiện, giúp ngươi giải thoát!" Diệp Hạo Sơ nói xong, rút Hắc kim cổ đao lao thẳng vào mặt Huyết thi.

Huyết thi thấy Diệp Hạo Sơ lao tới, đành dùng cánh tay đỡ đòn, chỉ là nó không ngờ Hắc kim cổ đao lại sắc bén như vậy, trực tiếp chém đứt cánh tay nó, chất lỏng đỏ tươi bắn tung tóe tại chỗ.

"Gào ~" Huyết thi thảm thiết kêu một tiếng, sau đó oán hận nhìn bốn người Diệp Hạo Sơ.

Ngay khi bốn người còn tưởng Huyết thi định tung ra sát chiêu gì, kết quả nó lại quay đầu chạy trốn về phía lối đi sau quan tài.

"Lão Diệp, ngầu đét!

Huyết thi cũng phải sợ cậu." Bàn Tử thấy Huyết thi chạy mất, liền nhảy ra vỗ mông ngựa Diệp Hạo Sơ.

"Huyết thi này có chút tư tưởng của chính mình." Diệp Hạo Sơ ngưng trọng nhìn về phía lối đi Huyết thi vừa chạy.

Con Huyết thi này hẳn là Chu Mục Vương, hiện tại hắn lại còn giữ được chút tư tưởng, vừa biết không phải đối thủ của Diệp Hạo Sơ liền lập tức bỏ chạy.

Nhưng càng như vậy thì càng khó đối phó, bọn họ ở ngoài sáng, Huyết thi ở trong tối, rất gai góc.

"Chúng ta bây giờ làm sao đây?" Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi.

Chương 75

"Chúng ta cứ mặc kệ Huyết thi, tiếp tục đi vào trong thôi!" Diệp Hạo Sơ nói.

"Được." Điều bốn người không biết là sau khi họ đi khỏi, con Huyết thi kia lại lặng lẽ nằm trở lại quan tài, giống như chuyện nó bị Diệp Hạo Sơ sỉ nhục vừa nãy chưa từng xảy ra.

Bốn người men theo lối đi Huyết thi vừa chạy trốn mà đi xuống.

Mộ đạo này kéo dài xuống phía dưới, hai bên tường điêu khắc đầy những văn tự mà mấy người bọn họ xem không hiểu.

Hồ Bát Nhất đi đầu cực kỳ cẩn thận, mỗi bước chân đều dò xét kỹ lưỡng.

Diệp Hạo Sơ biết Hồ Bát Nhất lo lắng có cơ quan cạm bẫy, hắn bèn bước lên trước đề nghị để mình dẫn đường.

"Cơ quan trong mộ này xem ra đa phần đều nằm ở vách tường, mọi người đừng chạm vào tường, cứ đi giữa đường là được." Ba người theo lời Diệp Hạo Sơ tiếp tục đi về phía trước khoảng mười lăm phút, đến một đoạn mộ đạo tối đen như mực.

Trang trí xung quanh đây cầu kỳ hơn đoạn vừa rồi, cuối mộ đạo là một cánh cửa bằng đá hán bạch ngọc, trên cửa điêu khắc hai con ác quỷ mặt mũi dữ tợn, nhìn rất rợn người, mang lại cảm giác lạnh thấu tim.

Hiện tại ngọc môn đã có một lỗ hổng đủ cho một người chui qua, phảng phất như đã được chuẩn bị sẵn cho bốn người vậy.

Bốn người đồng thời kiểm tra ngọc môn, phát hiện cơ quan bên trên đã bị phá hủy nghiêm trọng.

Bốn người chui qua khe cửa đi vào, không gian sau ngọc môn rất rộng lớn, tối đen một mảnh, không khí thấm đẫm hơi lạnh.

Bốn người lấy đèn pin ra, dưới ánh sáng chiếu rọi, cả chủ mộ thất lập tức sáng lên.

Giữa chủ mộ đặt bảy cỗ quan tài, hai bên mộ thất còn có hai cái nhĩ thất (phòng phụ).

Diệp Hạo Sơ đi tới, lượn một vòng quanh bảy cỗ quan tài, ba người Hồ Bát Nhất cũng rảo bước theo sau, quan sát kỹ lưỡng.

Bảy cỗ quan tài này cao cấp hơn hẳn cái quan tài Huyết thi bọn họ thấy lúc mới vào cổ mộ, hơn nữa trên mỗi cỗ quan tài đều điêu khắc minh văn.

Những minh văn này ghi chép lại phần lớn sự tích của Lỗ Thương Vương, kể về câu chuyện lúc sinh thời của hắn.

Tương truyền, Lỗ Thương Vương có một cái Quỷ Tỷ (ấn quỷ), có thể mượn âm binh từ địa phủ.

Mỗi khi đêm xuống, Lỗ Thương Vương liền dẫn theo âm binh đông chinh tây phạt, chiến vô bất thắng, công vô bất khắc, lập được công lao hãn mã cho nước Lỗ.

Ba người nghe Diệp Hạo Sơ kể lại xong, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Lợi hại thế, may mà Lỗ Thương Vương lão già này chết sớm, nếu không thống nhất thiên hạ đã là hắn rồi!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Cái đó thì chưa chắc, giai cấp thống trị thời xưa vốn thích thần thánh hóa bản thân, kiểu như thiên mệnh chi tử, còn hoàng đế thì gọi là thiên tử, Lỗ Thương Vương biết mượn âm binh, thì người nước Tề kia còn mượn được cả thiên binh ấy chứ!" Hồ Bát Nhất lại nói: "Mặc kệ thế nào, ít nhất chúng ta đã biết mình đang trộm mộ của ai." "Vậy ở đây nhiều quan tài thế, rốt cuộc cái nào mới là Lỗ Thương Vương?" Diệp

Hạo Sơ nhìn bảy cỗ quan tài nói: "Đây là Thất Tinh Nghi Quan, theo lẽ thường thì trừ một cái là thật ra, những cái còn lại bên trong không ngoại lệ đều ẩn chứa sát cơ." "Thực ra Thất Tinh Nghi Quan này là do kẻ trộm mộ phát minh ra, mục đích là để phòng ngừa sau khi mình chết bị người khác trộm.

Cộng thêm những gì ghi trên minh văn, Lỗ Thương Vương này e rằng cũng là đồng nghiệp với chúng ta." "Vòng vo tam quốc mãi, hóa ra Lỗ Thương Vương lão già này cũng là trộm mộ à!" Bàn Tử lúc này lại hỏi một câu thực tế, "Thế bảy cái quan tài này cái nào mới là thật?" Diệp Hạo Sơ trầm ngâm một lát rồi nói: "Có lẽ chẳng cái nào là thật cả." "Không có cái nào là thật!" Ba người nghe xong đều cảm thấy khó tin, chỗ này nhìn qua giống hệt chủ mộ thất mà!

Nếu quan tài thật không ở đây thì có thể ở đâu?

"Hay là chúng ta cứ mở quan tài ra xem thử?" Bàn Tử đề nghị.

"Không cần đâu, trong mấy cái Thất Tinh Nghi Quan này chẳng có gì đáng giá, chỉ có một đống nguy hiểm thôi, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước đi." Diệp Hạo Sơ nói.

Nghe Diệp Hạo Sơ đã nói có nguy hiểm, mấy người cũng bỏ ý định mở quan tài.

Sau đó bốn người tiếp tục lục soát trong mộ thất.

Mộ thất bày biện rất nhiều đồ bồi táng, bình gốm, binh khí, áo giáp và một số đồ tơ lụa đã mục nát không còn hình dáng.

Ở hai bên chủ mộ thất còn có hai cái nhĩ thất, bốn người chia làm hai tốp, đi vào hai bên kiểm tra.

Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử đi vào nhĩ thất bên trái, Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử thì đi vào nhĩ thất bên phải.

Nhĩ thất bên phía Diệp Hạo Sơ không lớn, chỉ chưa đầy mười mét

vuông, trên đất bày la liệt đồ bồi táng, đa phần là đồ gốm.

Diệp Hạo Sơ chỉ nhìn lướt qua một lát rồi đi ra, còn Bàn Tử thì hưng phấn nhặt đồ bồi táng nhét vào ba lô.

Đợi Bàn Tử nhét đầy đồ xong, chuyện quái dị đã xảy ra, khi hai người bước ra khỏi nhĩ thất thì lại chẳng thấy bóng dáng Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử đâu!

"Lão Hồ!

Hạt Tử!" "Các cậu đâu rồi?" Bàn Tử sốt ruột lớn tiếng gọi tên bọn họ, nhưng gọi mãi cũng chẳng ai trả lời.

Hai người lập tức tìm mấy vòng trong mộ thất nhưng vẫn không thấy, cứ như thể họ đã bốc hơi khỏi thế gian vậy!

"Lão Diệp, cậu bảo Lão Hồ bọn họ đi đâu rồi?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Diệp Hạo Sơ nhìn về phía cái nhĩ thất Hồ Bát Nhất vừa vào, lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ, trong này không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, tôi nghĩ hiện tại bọn họ chắc không gặp nguy hiểm gì lớn." Ngừng một chút hắn lại nói: "Có khả năng bọn họ dính phải cơ quan, bị dịch chuyển tức thời đến một nơi khác, chứ với thân thủ của bọn họ, gặp nguy hiểm gì cũng không đến mức không kịp kêu cứu." Bàn Tử nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng rồi!

Với bản lĩnh của Lão Hồ và thân thủ của Hạt Tử thì chắc không sao đâu, nhưng chúng ta phải đi đâu tìm họ đây?" Diệp Hạo Sơ nhìn quanh mộ thất, chỉ vào một cánh cửa đá đóng chặt ở ngay phía trước nói: "Cánh cửa đá này chắc là lối thông sang hậu điện, chúng ta đi qua đó!" "Nhưng mà... cửa đóng rồi, chúng ta qua kiểu gì?" Bàn Tử nghi hoặc.

Diệp Hạo Sơ không trả lời Bàn Tử mà đi thẳng tới cửa đá, vươn

hai ngón tay ra, nhẹ nhàng sờ soạng trên vách tường.

Đây là hắn đang tìm cơ quan mở cửa.

Bởi vì cánh cửa đá này cao hơn ba mét, làm từ đá cẩm thạch nguyên khối, ít nhất cũng nặng vài tấn, muốn dùng sức trâu bò đẩy ra là chuyện không tưởng.

Bàn Tử đứng bên cạnh mong chờ nhìn Diệp Hạo Sơ, hắn biết bản lĩnh của Lão Diệp.

Tìm được một lúc, bỗng nhiên!

Diệp Hạo Sơ mạnh mẽ vươn hai ngón tay, dùng sức cắm vào một viên gạch xanh trong đó.

Viên gạch xanh kia thế mà lại lún vào trong, ngay sau đó mặt đất truyền đến rung động, cánh cửa đá đóng chặt từ từ mở ra!

Sau khi cửa đá mở, xuất hiện một lối đi tối om.

Bàn Tử thấy thế, mặt mày hớn hở, vội vàng nói: "Đúng là cậu có khác!

Lão Diệp." "Được rồi, chúng ta vào xem sao." Sau đó Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử cầm đèn pin đi vào trong cửa đá.

Đây là một con đường hầm mộ được tu sửa rất công phu, cao hơn ba mét, rộng hơn một mét, rất thoáng đãng.

Trên vách tường điêu khắc rất nhiều bích họa, đa phần là dị thú thần thú, chạm trổ khá tinh xảo.

Hai người đang vội tìm nhóm Hồ Bát Nhất nên cũng chẳng có tâm trạng nào ngắm nghía bích họa, đi thẳng qua đường hầm mộ, bọn họ đến một gian mộ thất khác nhỏ hơn.

"Xem xung quanh có lối ra nào không, sớm tìm thấy Lão Hồ bọn họ!" Diệp Hạo Sơ cầm đèn pin nói với Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu đồng ý, lập tức hai người chia nhau ra tìm kiếm trong mộ thất, xem có lối thoát nào để rời khỏi đây không.

Diệp Hạo Sơ rất quen thuộc với bố cục cổ mộ, thế là hắn đi thẳng đến hướng Tây Nam của gian mộ thất, vì đường hầm mộ thường được đặt ở phương vị này.

Nhưng làm hắn thất vọng là hướng Tây Nam chỉ là một bức tường, làm gì có đường hầm nào?

Diệp Hạo Sơ vẫn có chút không cam lòng, tiến lên kiểm tra một chút xem có tìm được cơ quan lối đi bí mật nào không.

"Á!

Lão Diệp.

Cứu tôi với!" Diệp Hạo Sơ đang tìm đường hầm, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu của Bàn Tử!

Nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy cả người Bàn Tử bị hai sợi dây leo thô to kéo lên không trung, mắt thấy sắp bị lôi đi mất.

"Đây là Cửu Đầu Xà Bách!" Diệp Hạo Sơ liếc mắt liền nhận ra lai lịch hai sợi dây leo kia.

Diệp Hạo Sơ lập tức nhảy mạnh lên một cái đèn trường minh, sau đó mượn lực nhảy vọt lên, muốn tóm lấy Bàn Tử đang bị treo lơ lửng.

Lúc này Bàn Tử đang ở giữa không trung, cảm giác tứ chi không chạm đất khiến hắn rất khó chịu, hai cái chân ngắn nhỏ đạp loạn xạ, vừa dùng xẻng công binh chém vào sợi dây leo đang quấn lấy mình.

Nhưng khổ nỗi dây leo kia vô cùng dẻo dai, mặc kệ hắn dùng sức lớn đến đâu cũng không thể cắt đứt, cuối cùng đành phải bỏ cuộc cho đỡ tốn sức.

Diệp Hạo Sơ tiếp đó nhảy mạnh lên giữa không trung, một tay tóm lấy hai chân Bàn Tử.

Sợi dây leo cảm nhận được sức nặng trì xuống, bèn liều mạng kéo về hướng nó xuất phát, lôi theo cả hai người bọn họ đi luôn!

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng mặc kệ cho dây leo kéo đi, vì hắn biết trong nguyên tác Cửu Đầu Xà Bách sẽ kéo bọn họ xuống lòng đất, nên tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

"Á!...

Mông của Bàn gia!

Đau chết tôi rồi, Lão Diệp cậu mau nghĩ cách cứu tôi với!" Bàn Tử lúc này đang chổng mông xuống dưới, mặt đất rất nhanh đã mài rách quần hắn, đau đến mức hắn khóc cha gọi mẹ.

Diệp Hạo Sơ an ủi: "Nhịn một chút đi!

Sắp đến nơi rồi!" "..." Bàn Tử.

Tôi sợ là thêm một lát nữa thì mông tôi nát bét rồi!

Chương 76

Hai phút sau, trong tiếng thảm thiết của Bàn Tử, hai người bị kéo ra khỏi đường hầm tối om, bỗng nhiên dưới chân hẫng một cái, ngay sau đó Bàn Tử bị treo lơ lửng giữa không trung.

Vì Diệp Hạo Sơ bám vào đùi Bàn Tử đi theo nên không bị treo lên.

Diệp Hạo Sơ lúc này buông đùi Bàn Tử ra, quan sát bốn phía, phát hiện bọn họ đang ở trong một hang động ngầm dưới đất, một cái cây khổng lồ cao tới 30 mét, dây leo của nó lan ra gần như kín cả hang động.

Mỗi sợi dây leo đều quấn quanh xác động vật đã thối rữa hoặc xương cốt.

Trên đỉnh động có một khe nứt lớn, ánh trăng xuyên qua khe hở chiếu xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy đại khái mọi vật trong hang.

Trên vách đá xung quanh có vô số cửa hang, lớn có nhỏ có, bọn họ vừa chui ra từ một trong số đó.

Ở dưới đáy hang động có một cái bệ đá, trên bệ đá đặt một chiếc giường đá màu trắng, bên trên còn nằm hai cỗ xác cổ một nam một nữ.

Diệp Hạo Sơ lại nhìn kỹ những vật thể bị treo trên các sợi dây leo, phát hiện có xác động vật, cũng có xác người, bị một lượng lớn dây leo quấn quanh nên nhìn không rõ lắm.

Đúng lúc này, giọng Bàn Tử truyền đến, hắn oán giận nói: "Này Lão Diệp, cậu đừng ngắm nữa được không?

Nghĩ cách đưa tôi xuống trước rồi ngắm tiếp cũng chưa muộn mà!" Được Bàn Tử nhắc nhở, Diệp Hạo Sơ mới nhớ ra Bàn Tử còn

đang bị treo lủng lẳng, hắn xấu hổ ho khan một tiếng rồi nói: "Cậu đừng vội, tôi cứu cậu ngay đây." Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn đám dây leo, trong lòng tính toán, chỉ cần hắn xông lên cái đài tế tự nhỏ làm bằng Thiên Tâm Nham kia là có thể mượn Thiên Tâm Nham cứu Bàn Tử.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ lập tức lao mạnh về phía trước, dây leo hai bên cũng không chịu yếu thế, nhanh chóng tấn công về phía hắn.

Diệp Hạo Sơ bổ nhào về phía trước, hai sợi dây leo sượt qua lưng hắn, suýt chút nữa thì bị quấn trúng.

Chỉ thấy hắn vừa chạm đất, phía trước đột nhiên bắn tới mấy sợi dây leo, quấn về phía tứ chi hắn.

Diệp Hạo Sơ dồn lực dưới chân tiếp tục lao tới, vừa lấy khẩu tiểu liên Thompson từ nhẫn trữ vật ra, vừa tiếp tục chạy như điên về phía đài tế tự cách đó không xa, thấy dây leo chắn đường là quả quyết nổ súng bắn nát.

Một lát sau hắn cầm súng tiểu liên lao lên đài tế tự mới thở phào nhẹ nhõm: "Cái thứ quỷ này cũng khó chơi thật!" Diệp Hạo Sơ bưng súng chậm rãi bước lên bệ đá cao, cái bệ đá này toàn bộ đều được xây dựng từ những khối Thiên Tâm Nham lớn, mỗi khối đều cao tới hơn một mét, cũng không biết kiếm ở đâu ra.

Sau đó hắn cầm súng Thompson, hung hăng bóp cò, nổ súng bắn vỡ Thiên Tâm Nham, rồi lấy vụn đá nghiền thành bột bôi lên người, mấy mạt vụn còn lại hắn cũng không bỏ qua, nhét hết vào túi để phòng ngừa vạn nhất.

Khi Diệp Hạo Sơ từ trên đài tế bước xuống, dây leo xung quanh nhìn thấy hắn liền lùi lại như thủy triều rút.

Diệp Hạo Sơ đi tới chỗ Bàn Tử, tung một nắm bột lên người Bàn Tử đang treo trên không, mấy sợi dây leo đang trói Bàn Tử lập tức sợ hãi buông ra.

“Ái chà!

Mông của Bàn gia!” Bàn Tử ngã bịch xuống đất liền kêu oai oái, sau đó đứng dậy kinh ngạc nhìn Diệp Hạo Sơ, hắn chỉ tùy tiện tung một nắm tro mà đã dọa cái thứ quỷ quái này chạy mất rồi?

“Lão Diệp, cái cậu vừa ném là gì thế?

Sao đám dây leo này sợ thế?” Bàn Tử tò mò hỏi.

“Kia, chính là đống đó!” Diệp Hạo Sơ chỉ vào Thiên Tâm Nham trên đài tế tự, giải thích: “Đá này là Thiên Tâm Nham, là khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách, cậu bôi lên người là dây leo sẽ không tấn công cậu.” “Thật á!” Bàn Tử nghe xong mắt sáng rực, lập tức chạy lên đài tế tự lấy Thiên Tâm Nham.

Nhìn Bàn Tử đi lấy đá, Diệp Hạo Sơ cũng không nhàn rỗi, một mình đi về phía bệ đá đặt thi thể nam nữ.

Sau đó Bàn Tử bôi đầy Thiên Tâm Nham nghênh ngang đi xuống.

“Hahaha, đến đây trói Bàn gia nữa đi!” Bàn Tử thấy đám dây leo quả nhiên không tấn công mình, liền đắc ý.

Giây tiếp theo liền bi kịch, chỉ thấy một cái bóng đen vừa vặn rơi từ miệng hang xuống trúng người Bàn Tử đang đắc ý.

“Ái chà!

Thằng cháu nào đánh lén Bàn gia?

Đè chết Bàn gia rồi.” “Hả?

Bàn Tử?!” Hồ Bát Nhất nhìn người dưới thân mình kinh hỉ nói.

Không sai, cái bóng đen vừa rơi xuống không phải ai khác chính là Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ!

Cậu muốn đè chết tôi hả?” Bàn Tử hét lớn.

“A a, cái đó, Bàn Tử, cậu không sao chứ!” Hồ Bát Nhất nghe vậy vội vàng đứng dậy, quan tâm hỏi.

“Có sao đấy, về nhà mà không mời Bàn gia ăn một bữa tẩm bổ thì chuyện này chưa xong đâu!” “Được!

Về rồi tôi mời!” “Lão Hồ, Hạt Tử đâu?” Bàn Tử hỏi.

Tuy bề ngoài Bàn Tử và Hắc Hạt Tử không hợp nhau, nhưng Bàn Tử vẫn rất thích ở chung với Hắc Hạt Tử.

“Dô, Bàn Tử, không ngờ cậu cũng quan tâm tôi gớm nhỉ!” Sau đó Bàn Tử liền nghe thấy cái giọng đáng ghét của hắn.

Bàn Tử nhìn theo tiếng nói, phát hiện Hắc Hạt Tử đang ở một cái cửa hang phía trên, sau đó hắn thuận theo dây leo leo xuống.

“Hạt Tử, tôi còn tưởng cậu 'tèo' rồi chứ!” Bàn Tử thấy Hắc Hạt Tử xuống liền kháy đểu.

“Bàn Tử cậu cứ yên tâm, cho dù cậu có 'tèo', tôi cũng không 'tèo' được đâu.” Hắc Hạt Tử cười đáp.

Hồ Bát Nhất nhìn hai người lắc đầu, lúc này mới phát hiện Diệp Hạo Sơ không có ở đây, bèn hỏi: “Bàn Tử, Lão Diệp đâu?

Sao cậu ấy không ở đây?” “À, vừa nãy Lão Diệp chắc đi về phía bệ đá rồi.” Bàn Tử đáp.

“Vậy được, chúng ta cũng qua đó đi!” Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, dây leo bốn phía liền lao tới tấn công hắn và Hắc Hạt Tử.

Hồ Bát Nhất thấy thế lập tức hét lên: "Vãi, Bàn Tử, Hạt Tử mau chạy đi!" Hồ Bát Nhất nói xong vắt chân lên cổ mà chạy, Hắc Hạt Tử cũng đuổi sát theo sau, chỉ có Bàn Tử bình tĩnh ung dung đứng tại chỗ.

"Bàn Tử cậu sợ đến ngốc người rồi à, chạy mau!" Thấy Bàn Tử vẫn đứng ngẩn tò te, Hồ Bát Nhất sốt ruột giục.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử thấy đám dây leo lại không dám tấn công Bàn Tử, lập tức chạy quay lại.

"Không đúng, sao đám dây leo này không tấn công Bàn Tử, chẳng lẽ cái thứ này không thích ăn thịt mỡ?" Hắc Hạt Tử khó hiểu.

"Thứ này còn kén ăn nữa à?" Hồ Bát Nhất cũng nghi hoặc.

"Hahaha!

Hạt Tử thấy chưa, đám dây leo này đều bị khí thế bá đạo của Bàn gia trấn áp đấy." Bàn Tử đắc ý nói với Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử.

"..." Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử.

Đây còn là Bàn Tử mà bọn họ quen biết sao?

Giờ 'ngáo' đến mức này rồi à?!

Phải biết hai người bọn họ vừa nãy trong đường hầm mộ đã chịu không ít khổ sở vì đám dây leo này.

Không đúng, trên quần áo Bàn Tử hình như bôi thứ gì đó, khiến đám dây leo này không dám đến gần.

Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử đồng thời nghĩ đến điểm này.

"Bàn Tử, trên quần áo cậu bôi cái gì thế?" Hồ Bát Nhất nhìn thứ bột trên áo Bàn Tử hỏi.

"Hề hề, cái này là Lão Diệp bảo tôi đấy, cái cây to này tên là Cửu Đầu Xà Bách, khắc tinh của nó chính là cái này." Nói xong, Bàn Tử

lấy từ trong ba lô ra một chai lớn bột Thiên Tâm Nham.

"Đây là bột phấn?" "Đúng thế, khắc tinh của thứ quỷ này là Thiên Tâm Nham, Lão Diệp bảo chỉ cần bôi lên người là đám dây leo này không dám tấn công chúng ta nữa." Bàn Tử giải thích.

"Thảo nào cậu không sợ đám dây leo này, hóa ra là có chuẩn bị từ trước!" Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử nói.

Sau đó hai người Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử cũng bôi bột Thiên Tâm Nham, dây leo bốn phía lập tức sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

"Chúng ta đi tìm Lão Diệp thôi!" Hồ Bát Nhất nói.

Lúc này Diệp Hạo Sơ đã đi đến bên giường đá trên bệ, ba người Hồ Bát Nhất cũng đi tới.

Ba người phát hiện Diệp Hạo Sơ đang đứng thẫn thờ bên giường đá.

"Lão Diệp, cậu sao thế?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghe tiếng liền tỉnh lại, xua tay nói: "Không sao, vừa nãy nghĩ đến một số chuyện nên thất thần chút thôi." "Vậy thì tốt." Mấy người chuyển tầm mắt lên hai cỗ xác cổ một nam một nữ nằm trên giường đá.

Bên ngoài là một xác nữ trẻ tuổi, trên người mặc một bộ váy lụa trắng, đôi mắt nhắm nghiền, dung mạo xinh đẹp, đặt ở thời hiện đại cũng là một đại mỹ nữ chính hiệu.

Hơn nữa, trên người cô ta không có dấu vết thối rữa, người không biết còn tưởng cô ta chỉ đang ngủ say!

"Mẹ kiếp!

Cái... cái xác nam này sao lại có mặt cáo?" Bên tai mọi người truyền đến tiếng kinh hô của Bàn Tử, chỉ thấy hắn chỉ tay vào xác

nam bên cạnh, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Chương 77

Hai người Hồ Bát Nhất nghe vậy, nhìn về phía xác nam kia, nhìn một cái, cả hai cũng giật mình.

Chỉ thấy, đó rõ ràng là một khuôn mặt giống hệt loài cáo, ngũ quan dị dạng gần như không khác gì con cáo, vô cùng hãi hùng!

Một đôi mắt cáo vừa dài vừa nhỏ lại ánh lên sắc xanh, đang mang theo vẻ quỷ dị nhìn chằm chằm bốn người!

Thanh Nhãn Hồ Thi!

Diệp Hạo Sơ biết lai lịch cái xác này.

"Hừ, muốn tạo ảo giác à?" Diệp Hạo Sơ cười lạnh, trong tay lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn, ấn thẳng vào Thanh Nhãn Hồ Thi một cái, đôi mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi lập tức ảm đạm đi, điều này có nghĩa là nó đã bị phế, không thể tạo ra ảo giác để giết người nữa.

Sau khi phế bỏ Thanh Nhãn Hồ Thi, trong đầu Diệp Hạo Sơ vang lên tiếng hệ thống.

"Chúc mừng túc chủ giết chết Thanh Nhãn Hồ Thi, thưởng Tử Kim Ma Đồng (Nhập Vi)!" Tử Kim Ma Đồng: Một môn nội gia võ học, có bốn cảnh giới chia làm Tung Quan, Nhập Vi, Giới Tử và Hạo Hãn.

Cảnh giới Tung Quan giúp tăng cường quan sát môi trường xung quanh và sự vật; cảnh giới Nhập Vi giúp quan sát sự vật tinh tế hơn; cảnh giới Giới Tử càng có thể dự đoán quỹ đạo hành động của kẻ địch, đồng thời phá trừ mọi ảo tượng; cảnh giới Hạo Hãn có thể ngưng tụ tinh thần lực thành Tử Cực Thần Quang để tấn công kẻ địch, gặp phải kẻ tinh thần lực yếu có thể trực tiếp biến hắn thành kẻ

đần độn.

Tuy rằng Tử Kim Ma Đồng của Diệp Hạo Sơ chỉ mới ở cảnh giới Nhập Vi, nhưng ở thế giới đạo mộ này cũng đủ dùng rồi.

"Ủa!

Tên này trong tay còn ôm một cái hộp tử kim." Bàn Tử lúc này lên tiếng, sau đó theo bản năng cầm lấy cái hộp tử kim kia, đặt trong tay ngắm nghía kỹ lưỡng.

Hai người Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử bên cạnh cũng sáp lại gần.

"Trong này chắc là Xà Mi Đồng Ngư mà Uông Tàng Hải để lại rồi?" Diệp Hạo Sơ lầm bầm tự nói.

Cái hộp tử kim nặng trịch, bên trên không điêu khắc bất kỳ hoa văn nào, ở mặt chính diện có một lỗ khóa.

Bàn Tử hai mắt sáng rực nhìn cái hộp tử kim hỏi: "Thứ này đáng tiền không?" Hắc Hạt Tử lúc này mở miệng: "Đồ tốt đấy!

Cái này làm từ ngọc tím nguyên khối, ngọc tím không dễ điêu khắc, cho nên trên này mới không có hoa văn trang trí, nếu mang ra thị trường chắc chắn bán được giá hời." Hồ Bát Nhất chú ý tới cái lỗ khóa, nghi hoặc nói: "Phải dùng chìa khóa mới mở được, bên trong đựng cái gì thế nhỉ?" Diệp Hạo Sơ nhìn nữ thi bên cạnh, bèn nói: "Trong miệng nữ thi này có đồ." Hồ Bát Nhất nghe vậy lập tức đeo găng tay cạy miệng nữ thi ra, quả nhiên, dưới lưỡi nữ thi giấu một chiếc chìa khóa bằng bạc.

Bàn Tử nhìn thấy chìa khóa, vươn tay định lấy.

Diệp Hạo Sơ vội vàng túm lấy cánh tay hắn, nói: "Đừng động đậy!

Cổ họng nữ thi này hơi lồi lên bất thường, sợ là bên trong có giấu

nỏ liên châu hay ám khí đấy.” Bàn Tử nghe lời Diệp Hạo Sơ, vội vàng nhìn về phía cổ nữ thi, quả nhiên phát hiện có mấy chỗ lồi lên, trông rất bất thường.

Bàn Tử vội rụt tay về, vẻ mặt sợ hãi nói: “Vãi!

Trong xác chết mà cũng giấu cơ quan được?

Bọn người xưa này thâm hiểm thật!

May mà Lão Diệp cậu tinh mắt, nếu không Bàn gia tôi toang rồi!” “Chìa khóa này chắc còn nối với một sợi tơ rất mảnh!” Diệp Hạo Sơ bỗng nhiên nói.

Ba người sau đó kiểm tra kỹ, quả nhiên phát hiện đầu kia của chìa khóa còn buộc một sợi tơ rất mảnh, thông thẳng vào sâu trong yết hầu nữ thi.

Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: “Sợi tơ này sợ là nối với cơ quan rồi, chỉ cần chạm một cái là sẽ kích hoạt cơ quan trong thi thể, chuyện này tính sao đây?

Không có chìa khóa thì không mở được hộp tử kim này nha.” Diệp Hạo Sơ biết trong hộp tử kim này đựng Xà Mi Đồng Ngư, thứ này đối với hắn có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng hắn ỷ vào kỹ năng Phát Khâu Chỉ, cũng nắm chắc phần thắng có thể lấy chìa khóa ra một cách an toàn.

Diệp Hạo Sơ lúc này quay sang ba người Hồ Bát Nhất nói: "Mấy người tránh ra một chút, để tôi lấy chìa khóa này!" "Lão Diệp, nắm chắc không?

Nếu không thì chúng ta đừng mở nữa." Hồ Bát Nhất lo lắng hỏi. "Yên tâm, tôi chưa bao giờ làm chuyện mình không nắm chắc." Diệp Hạo Sơ thản nhiên đáp. "Lão Diệp, cậu cẩn thận đấy nhé!" Bàn Tử đứng bên cạnh cũng lo âu nhắc nhở. "Hạo gia, xin mời bắt đầu màn

biểu diễn của ngài!" Hắc Hạt Tử làm động tác mời, giọng điệu cợt nhả.

Hắn biết với bản lĩnh của Diệp Hạo Sơ, lấy một cái chìa khóa nhỏ nhoi chẳng phải dễ như lấy đồ trong túi sao?

Ba người nhường chỗ cho Diệp Hạo Sơ.

Thấy họ đã lùi lại khoảng cách an toàn, hắn mới bước lại gần cái xác nữ, nâng cô ta dậy thành tư thế ngồi, sau đó vươn hai ngón tay, từ từ thọc vào trong miệng xác chết.

Dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy chiếc chìa khóa, hắn nhanh như chớp rút tay về, lôi chiếc chìa khóa ra ngoài.

Một tiếng "tách" giòn tan vang lên, sợi tơ nối với chìa khóa bị đứt. "Cạch ~" Một loạt âm thanh cơ quan khởi động vang lên.

Ngay giây tiếp theo, từ cổ họng cái xác nữ bắn ra mấy mũi tên ngầm, tốc độ cực nhanh, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng phản ứng của Diệp Hạo Sơ còn nhanh hơn, hắn vội vàng nằm rạp xuống đất, tránh thoát loạt tên độc. "Vút vút vút!" Những mũi tên bắn thẳng về phía trước, xé gió rít lên.

Chỉ kéo dài vài nhịp hô hấp, trận mưa tên đã dừng lại, có lẽ tên bên trong đã bắn hết.

Cũng may mấy người kia đã tránh ra xa, nếu không thì chỗ tên độc vừa rồi đủ cho bọn họ "uống một bình".

Diệp Hạo Sơ đứng dậy, nhìn về phía cái xác nữ.

Chỉ thấy cái xác vốn xinh đẹp động lòng người, trong nháy mắt đã biến thành một cái xác khô quắt queo, đen sì, da dẻ toàn thân nhăn nheo, cơ bắp cũng xẹp lép.

Mọi người nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Đó là do sau khi Diệp Hạo Sơ lấy chìa khóa, thi thể không còn duy trì được trạng thái cân bằng khí, lập tức bị oxy hóa và phân hủy. "Đỉnh vãi!

Lão Diệp!" Bàn Tử thấy Diệp Hạo Sơ lấy được chìa khóa, giơ ngón cái lên đầy thán phục. "Mau mở ra xem bên trong có bảo bối gì nào!" Bàn Tử nóng lòng đưa hộp Tử Kim cho Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, dùng chìa khóa mở hộp Tử Kim ra.

Bên trong nằm im lìm một con cá đồng có lông mày rắn (Xà mi đồng ngư). "Cái gì đây?

Một con cá bằng đồng?

Bảo bối đâu?" Bàn Tử thấy đồ trong hộp chỉ là đồng nát thì thất vọng ra mặt.

Diệp Hạo Sơ không nói gì, tùy tiện bỏ con cá đồng vào túi.

Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử thấy hành động của hắn cũng không ý kiến gì.

Làm xong xuôi, Diệp Hạo Sơ lại đi đến trước cơ quan khởi động quan quách trong cây Cửu Đầu Xà Bách, ấn nút kích hoạt.

Ngay sau đó, cả cái cây khổng lồ rung chuyển.

Đột nhiên, từ giữa thân cây, một cái quan quách bị xích sắt trói chặt được kéo ra ngoài.

Hồ Bát Nhất kinh thán: "Hóa ra quan tài thật sự của Lỗ Thương Vương nằm ở đây." "Nhưng tại sao trên quan tài lại dùng xích sắt khóa chặt thế kia?

Chẳng lẽ sợ thứ bên trong chạy ra?" "Kệ xác nó!

Tôi đoán mấy món đáng giá nhất cái mộ này đều nằm trong đó cả.

Không mở ra xem thì chẳng phải chúng ta đi công cốc à?

Cho dù bên trong có bánh chưng (tống tử) thì đã sao?

Bốn người chúng ta chẳng lẽ không xử lý nổi một con bánh chưng!" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nhìn thấy quan quách thì xoa tay hăng hái, chuẩn bị lao lên mở nắp.

Ngay khi Hắc Hạt Tử định tiến lên, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Hồ Bát Nhất nhận ra sự khác thường, hỏi: "Hạt Tử, sao thế?" Hắc Hạt Tử mặt mày nghiêm trọng: "Trong đó hình như có tiếng thở!" "Cái gì!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy mặt biến sắc, nhìn chằm chằm vào quan quách: "Sao có thể chứ?

Cái quan tài này niêm phong kín như vậy, không khí không thể lưu thông, sao lại có tiếng thở được?

Hơn nữa đã chết mấy ngàn năm rồi.

Huống chi đây chỉ là lớp vỏ ngoài, bên trong còn mấy lớp quan tài nữa, chúng ta cứ cạy một hai lớp rồi nghe cho kỹ." Sau đó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử dùng xẻng công binh cạo sạch lớp sáp nến bịt kín khe hở.

Cuối cùng, mấy người cùng dùng vai húc mạnh, lật tấm ván sang một bên, rốt cuộc cũng để lộ ra quan tài bên trong.

Chương 78

Trước mắt họ là một cỗ quan tài gỗ khảm ngọc tinh xảo.

Bên trên khảm đầy ngọc thạch, sắp xếp vô cùng ngay ngắn theo hai hình dạng tròn và thoi, bao hàm thuyết pháp "trời tròn đất vuông".

Bàn Tử nhìn thấy quan tài, phấn khích reo lên: "Mẹ ơi, nhiều ngọc thế này, chuyến này anh em mình phát tài rồi!" Nói xong, Bàn Tử nghiến răng định ra tay cạy ngọc.

Hồ Bát Nhất vội quát: "Cậu bị ngu à?

Nặng thế này cậu vác ra kiểu gì?

Đây là ngọc Mã Nạp Tư Tân Cương, chỉ có để nguyên khối mới đáng giá, nếu cậu đập vỡ vụn ra thì chẳng đáng bao nhiêu tiền đâu." "Thế giờ làm sao?" Hắc Hạt Tử cạn lời: "Bàn Tử, cậu không có não à?

Ngay cả nắp quan quách cũng dùng loại ngọc thượng hạng này, còn lo trong quan tài không có đồ ngon sao?" "Đúng ha!

Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!" Sau đó mấy người lại tốn chút thời gian cạy lớp ngọc ra.

Diệp Hạo Sơ biết rõ vị nằm bên trong bộ áo ngọc (ngọc dũng) kia đã sống cả ngàn năm, nếu thi biến thì còn đáng sợ hơn cả Huyết thi.

Mấy người hì hục đẩy nắp quan tài bằng thanh đồng ra.

Lập tức, một cảnh tượng khiến người ta dựng tóc gáy đập vào mắt: Cái xác bên trong vậy mà đang tự mình ngồi dậy.

Bốn người phát hiện sau lưng cái xác có một cái gậy chống đỡ, khi có người mở quan tài, cái xác sẽ tự động bật dậy.

Nếu gặp kẻ yếu bóng vía, chắc bị hù chết khiếp.

Diệp Hạo Sơ chú ý tới thân ảnh được bọc kín trong bộ ngọc dũng kia.

Ngực hắn ta vẫn còn phập phồng lên xuống.

Thậm chí có thể thấy lờ mờ luồng khí khẽ thở ra từ mũi.

Hắn từng nghĩ tình tiết này trong sách chỉ là miêu tả phóng đại, nhưng khi tận mắt chứng kiến, hắn mới phát hiện tên này thực sự còn sống.

Có lẽ, chỉ cần qua thêm ngàn năm nữa, Thiết Diện Sinh - kẻ chiếm cứ ngọc dũng để tục mệnh - thực sự có thể làm được chuyện nghịch thiên cải mệnh, trường sinh bất tử!

Nhưng nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Hạo Sơ bỗng nảy sinh một nghi hoặc to lớn.

Nếu miếng Ngư Phù (cá đồng) trong quan tài thanh đồng thực sự là do Uông Tạng Hải bỏ vào, vậy nghĩa là năm xưa lão ta xác thực đã từng tới đây.

Đã nhìn thấy ngọc dũng, với năng lực của lão, hoàn toàn có thể chặt xác tên này ra rồi tự mình chui vào, hoàn thành giấc mộng trường sinh cả đời theo đuổi.

Nhưng tại sao lão không làm vậy?

Phải biết ngọc dũng là bảo bối mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng khao khát!

Chẳng lẽ loại trường sinh kiểu này không phải thứ lão muốn?

Hay là lão căn bản chướng mắt loại vĩnh sinh theo kiểu ngủ say như chết này?

Đã từng đứng trước cánh cửa trường sinh, cớ sao lại từ bỏ?

Diệp Hạo Sơ có quá nhiều câu hỏi. "Vãi chưởng, thứ này mẹ nó vẫn còn sống!

Còn có tiếng thở!" Bàn Tử đứng gần cái xác nhất nên cảm nhận được lồng ngực cái xác vẫn phập phồng không ngừng, tiếng thở sau khi mở nắp quan tài nghe càng rõ mồn một.

Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử nghe vậy lập tức lùi xa khỏi cái xác trong quan tài. "Thứ này sao có thể còn sống được?

Đã mấy ngàn năm rồi mà!" Sau khi quan sát bộ ngọc dũng trên người cái xác một lúc, Hồ Bát Nhất dường như nhớ ra điều gì, kinh ngạc thốt lên: "Thứ hắn mặc trên người không lẽ là Ngọc Dũng?" "Ngọc Dũng là cái gì?" Bàn Tử thấy biểu cảm chấn động của Hồ Bát Nhất thì thắc mắc.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm bộ ngọc dũng, kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Chúng ta lần này trúng số độc đắc rồi!

Chúng ta gặp được một món thần khí, đó là ngọc dũng đấy!

Truyền thuyết kể rằng chỉ cần mặc thứ này vào, con người sẽ cải lão hoàn đồng.

Không ngờ là thật!

Cái xác này chính là bằng chứng!" Cái xác này da dẻ toàn thân đã trắng đến mức có cảm giác trong suốt, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở vẫn rất đều đặn.

Hắc Hạt Tử cũng nhìn ngọc dũng cảm thán: "Không ngờ thứ mà ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng muốn tìm lại đang mặc trên người tên này." "Cái gì!

Cả Tần Thủy Hoàng cũng muốn tìm!

Vậy chẳng phải nói món đồ chơi này rất đáng tiền sao?" Bàn Tử

hễ nghĩ gì cũng quy ra tiền.

Ngay cả Hắc Hạt Tử vốn tham tiền nghe xong cũng nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt khinh bỉ: "Đồ nhà quê, thứ này không phải thứ có thể dùng tiền để đo đếm, là vô giá chi bảo đấy!" "Mặc kệ nó vô giá hay hữu giá, làm sao chúng ta lột cái ngọc dũng này ra khỏi cái xác?" Bàn Tử nhìn bộ ngọc dũng hai mắt sáng rực. "Tương truyền thứ này không thể cởi từ bên ngoài, đây cũng là một rắc rối.

Chẳng lẽ chúng ta vác cả cái xác này ra ngoài?" "Thế thì tốt quá!

Chúng ta bán luôn cả cái xác kèm theo!" Bàn Tử kích động nói.

Hắn từng nghe Đại Kim Nha chém gió, mấy cái xác cổ (cổ thi) này giá trị liên thành!

Huống chi là xác cổ mấy ngàn năm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử kiểm tra tới lui, cái xác còn sống bị hai người kéo tay kéo chân, dày vò đủ kiểu.

Bàn Tử tìm thấy một số đồ bồi táng giá trị trong quan tài, nhét vào ba lô.

Sau đó lại thấy bên cạnh xác cổ có rất nhiều thứ hình vảy, bèn đưa tay bốc một nắm lên hỏi: "Các cậu xem, đây là cái gì?" Diệp Hạo Sơ thản nhiên giải thích: "Đó là da hắn lột ra đấy." Bàn Tử nghe vậy lập tức vứt toẹt thứ trong tay đi, ghét bỏ phủi phủi tay, miệng còn chửi đổng: "Mẹ kiếp, Lỗ Thương Vương này không phải bị bệnh da liễu gì chứ?

Không lây đấy chứ?" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, đừng nói nhảm, đó là lớp da già hắn lột ra.

Mỗi lần lột da là một lần hắn trẻ lại.

Nhìn số lượng da này, chắc hắn đã lột được năm sáu lần rồi." Hắc

Hạt Tử đang quan sát ngọc dũng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Có cửa rồi!" Nói xong, Hắc Hạt Tử bước lên.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử xúm lại, chỉ thấy ở chỗ bụng ngọc dũng có một miếng ngọc thừa ra một đầu chỉ vàng.

Bàn Tử nói: "Hạt Tử!

Mắt cậu cũng tinh quá, ở đây thừa ra cái đầu chỉ mà cũng nhìn thấy!" Hắc Hạt Tử lườm Bàn Tử một cái, nhếch miệng cười: "Đây chính là sự khác biệt giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư." Bàn Tử đen mặt, mắng: "Xéo đi, mày chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi!" Hắc Hạt Tử cũng không đôi co với Bàn Tử, hiện tại cởi ngọc dũng mới là quan trọng nhất.

Ngay khi hắn định rút đầu chỉ, Diệp Hạo Sơ đang nỗ lực tìm kiếm Quỷ Tỷ nhìn thấy cảnh này. "Huyết thi mà chúng ta gặp ở chính điện trước đó chính là chủ nhân trước của bộ ngọc dũng này.

Lỗ Thương Vương lúc đổ đấu phát hiện ra hắn, lột ngọc dũng xuống, hắn mới biến thành bộ dạng đó." "Thứ này cứ 500 năm lột da một lần, chỉ có lúc lột da mới có thể cởi ngọc dũng ra.

Vừa rồi nếu cậu rút đầu chỉ, cái xác bên trong sẽ thi biến ngay, lúc đó sẽ rất phiền phức." Ba người nghe Diệp Hạo Sơ giải thích xong đều sợ đến mức không dám rút chỉ nữa. "Lão Diệp, vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Vịt đến miệng rồi không thể để nó bay mất được!" Bàn Tử sốt ruột.

Diệp Hạo Sơ không nói gì, bước nhanh đến trước mặt xác cổ mặc ngọc dũng, một tay bóp lấy cổ nó, lạnh lùng nói: "Ngươi đã sống đủ lâu rồi, để tôi giải thoát cho ngươi!" Tiếp theo là tiếng xương cốt vỡ vụn, cái xác cổ co giật tứ chi liên hồi, cuối cùng duỗi thẳng chân, tắt

thở, da dẻ cũng nhanh chóng chuyển sang màu đen.

Cứ như vậy, Thiết Diện Sinh mưu tính trường sinh cả một đời đã chết trong tay Diệp Hạo Sơ.

Để phòng ngừa thi thể Thiết Diện Sinh thi biến, Diệp Hạo Sơ còn lấy Phát Khâu Thiên Ấn ra đóng cho hắn một dấu.

Làm xong xuôi, Diệp Hạo Sơ phủi tay: "Được rồi, giờ có thể cởi ngọc dũng." Hồ Bát Nhất và hai người kia đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn Diệp Hạo Sơ, nhất thời không ai biết nên nói gì.

Bàn Tử chần chờ một chút rồi nói: "Lão Diệp, cậu ác thật!

Vẫn là cậu tàn nhẫn!" "Hạt Tử!

Nhanh lên!

Lẹ tay lẹ chân nào!

Làm việc thôi!" Thiết Diện Sinh đã chết, thi thể lại bị Diệp Hạo Sơ đóng ấn, không thể thi biến được nữa.

Nhóm Hồ Bát Nhất lúc này mới yên tâm khiêng xác ra khỏi quan tài, đặt xuống đất, tỉ mỉ nghiên cứu làm sao để cởi ngọc dũng ra mà không làm hỏng nó.

Còn Diệp Hạo Sơ thì kiểm tra kỹ lại quan tài.

Trừ mấy món đồ bồi táng bị Bàn Tử lấy mất, trong quan tài chẳng còn gì ngoài đống da lột của Thiết Diện Sinh.

Chương 79

Không đúng, Quỷ Tỷ chắc chắn ở đây!

Diệp Hạo Sơ ôm suy nghĩ đó, nhảy vào trong quan tài mò mẫm.

Cuối cùng, công phu không phụ lòng người, hắn phát hiện một cái nút bấm ở một góc khuất trong quan tài.

Diệp Hạo Sơ đưa tay ấn một cái, tiếng cơ quan "cạch" vang lên, từ đáy quan tài trồi lên một cái hộp dài và một cái hộp ngọc hình vuông.

Diệp Hạo Sơ mừng rỡ, cầm lấy hộp ngọc hình vuông mở ra xem.

Bên trong nằm một chiếc ấn vuông đỏ như máu, ở giữa là một con Kỳ Lân đang ngẩng cao đầu ưỡn ngực, đạp lên một con tiểu quỷ ba đầu.

Móng vuốt tiểu quỷ bám vào móng vuốt Kỳ Lân, nhưng nhìn kỹ lại, con Kỳ Lân này cũng do rất nhiều tiểu quỷ tụ thành, điêu khắc khéo léo vô cùng.

Đây chính là Quỷ Tỷ của Lỗ Thương Vương.

Dưới Quỷ Tỷ còn đè lên một cuộn sách lụa vàng (Tương kim bạch thư), được bảo quản cực tốt.

Có lẽ cuộn này chính là cuộn bị Tiểu Ca đánh tráo.

Lúc đọc nguyên tác, Diệp Hạo Sơ đã cảm thấy nội dung trong sách lụa có rất nhiều điểm không hợp lý.

Nghĩ lại thì cuộn sách lụa mà Tiểu Ca cho Thiên Chân xem chắc là hàng giả do anh ta tự làm, còn hàng thật bây giờ đang nằm trong tay Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ mở ra xem, mở đầu là một dòng cổ văn Chiến Quốc.

Dựa vào việc vừa xem vừa đoán, hắn khẽ đọc: "Minh Công Thương Vương!" Minh Công chắc là cách gọi Lỗ Thương Vương, còn Thương Vương là phong hiệu.

Trộm mộ mà trộm đến mức được phong hầu bái tướng, vị này đúng là xưa nay hiếm.

Bên cạnh chữ Lục, còn viết chi chít chữ nhỏ cổ văn, Diệp Hạo Sơ nhìn mà đầu to da đầu tê, thầm nghĩ vẫn là mang ra ngoài cho Đại Kim Nha xem thì hơn.

Chỉ là không ngờ cái Quỷ Tỷ này lại bị lão già âm hiểm Thiết Diện Sinh giấu kỹ thế, may mà Diệp Hạo Sơ biết ở đây có Quỷ Tỷ.

Nếu là người khác chắc chắn đã bỏ lỡ rồi. [Hệ thống: Chúc mừng túc chủ chém giết Thiết Diện Sinh!

Thưởng: Kỳ Môn Độn Giáp cấp Đại Sư!] Không ngờ phần thưởng lần này lại là cái này.

Phải biết Thiết Diện Sinh lúc còn sống không chỉ có trình độ phong thủy cực cao, mà còn là một cao thủ Kỳ Môn Độn Giáp cấp đại sư.

Tương truyền, Kỳ Môn Độn Giáp có hai loại: Lý Số Kỳ Môn và Pháp Thuật Kỳ Môn.

Có truyền thuyết nói Kỳ Môn Độn Giáp là công pháp tu chân.

Ngoài ra còn có cách nói Kỳ Môn Độn Giáp bắt nguồn từ việc bài binh bố trận trong quân sự.

Về nguồn gốc Kỳ Môn Độn Giáp, các cổ tịch Đạo giáo như "Bí Tàng Thông Huyền Biến Hóa Lục Âm Động Vi Độn Giáp Kinh", sách cổ như "Kim Hàm Kỳ Môn Độn Giáp", "Kỳ Môn Độn Giáp Thống Tông", "Hiên Viên Bản Kỷ"...

đều có ghi chép.

Truyền rằng năm xưa khi Xi Vưu và Hoàng Đế đại chiến, Cửu Thiên Huyền Nữ đã truyền thụ thuật Kỳ Môn Độn Giáp cho Hiên Viên Hoàng Đế, giúp Hoàng Đế diệt Xi Vưu.

Suy ra, Kỳ Môn Độn Giáp đến nay đã có hơn 5000 năm lịch sử.

Diệp Hạo Sơ xem xong liền bỏ cả Quỷ Tỷ, Sách Lụa Vàng và hộp ngọc vào nhẫn trữ vật.

Sau đó hắn nhìn sang cái hộp dài bên cạnh, rất tò mò bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Mở hộp ra, chỉ thấy bên trong là một thanh kiếm thanh đồng dài khoảng 60cm.

Diệp Hạo Sơ cầm kiếm rút khỏi vỏ, lập tức hàn quang lóe lên, chứng tỏ thanh bảo kiếm này qua mấy ngàn năm được tuốt khỏi vỏ vẫn sắc bén vô cùng.

Diệp Hạo Sơ ngắm nghía thanh kiếm, phát hiện trên thân kiếm khắc ba chữ cổ: Minh Vương Kiếm!

Hắn nghi hoặc: "Chẳng lẽ thanh kiếm này là bội kiếm của Lỗ Thương Vương?" Bên này, ba người Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng lột xong bộ ngọc dũng, chỉ còn lại một cái xác khô gớm ghiếc.

Thiết Diện Sinh đáng thương cứ thế bị bốn người phá tan đại kế trường sinh.

Nếu Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương mà thấy kết cục của Thiết Diện Sinh lúc này, chắc chắn sẽ thống khoái thốt lên một câu: Đáng đời!

Mẹ kiếp thật đáng đời!

Thu dọn xong xuôi, Bàn Tử rảnh rỗi sinh nông nổi, chạy lại chỗ

quan tài, thấy Diệp Hạo Sơ đang cầm Minh Vương Kiếm, liền kinh hỉ reo lên: "Trời đất ơi!

Lão Diệp, cậu kiếm đâu ra thanh bảo kiếm thế?

Sao Bàn Tử tôi không thấy nhỉ?" Diệp Hạo Sơ đáp: "À, cái này lấy từ cơ quan trong quan tài, khá kín đáo, tôi cũng mới phát hiện ra.

Là bội kiếm của Lỗ Thương Vương." "Vãi, bội kiếm của Lỗ Thương Vương!

Thế thì đáng giá bao nhiêu tiền a!" Bàn Tử hâm mộ nhìn chằm chằm Minh Vương Kiếm trong tay Diệp Hạo Sơ. "Nhìn cái tiền đồ của cậu kìa!" Hồ Bát Nhất giải thích cho Bàn Tử, "Kiếm của Việt Vương biết không?

Kiếm trong tay Lão Diệp chắc cũng chẳng kém thanh Việt Vương Kiếm là bao đâu!" Phải biết Việt Vương Kiếm là văn vật cấp quốc bảo, cả hai thanh đều từ thời Chiến Quốc, e rằng thanh trong tay Lão Diệp giá trị liên thành.

Thấy Bàn Tử hai mắt phát sáng nhìn Minh Vương Kiếm, Diệp Hạo Sơ nói: "Bàn Tử, cậu nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ không bán thanh Minh Vương Kiếm này đâu.

Phải biết buôn bán văn vật cấp quốc bảo là phạm pháp đấy!" "Tôi định đặt thanh kiếm này ở Thanh Long Các của chúng ta, làm trấn điếm chi bảo, cũng để Thanh Long Các thêm chút thể diện." Diệp Hạo Sơ không phải thấy kiếm không tốt, chủ yếu là hắn quen dùng đao, không quen dùng kiếm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì toàn dùng xẻng công binh phang, cũng chẳng biết múa kiếm.

Hắc Hạt Tử ư?

Chưa thân đến mức tặng hắn thanh kiếm quý trọng thế này.

Hắn cảm thấy bán thanh kiếm này quá rủi ro, nếu bị quốc gia biết được thì ăn cơm tù như chơi.

Hơn nữa, dù bán được bao nhiêu tiền hắn cũng thấy lỗ, đó là vô giá chi bảo!

Vẫn là để ở Thanh Long Các làm màu thì tốt hơn.

Sau này khách đến tiệm đều có thể chiêm ngưỡng Minh Vương Kiếm, danh tiếng Thanh Long Các sẽ vang xa.

Vẹn cả đôi đường! "Thế thì tốt quá!

Đến lúc đó tôi có thể chém gió với thằng cha Đại Kim Nha là Thanh Long Các của chúng ta cao cấp hơn cái tiệm đồ cổ rách của hắn nhiều!" Bàn Tử kích động nói.

Diệp Hạo Sơ cười cười.

Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử cũng đã gói ghém cẩn thận bộ ngọc dũng hoàn chỉnh vào một tấm vải lớn, nhét vào ba lô.

Hồ Bát Nhất hô: "Anh em!

Xong việc rồi, về thôi." "Ok luôn!" Sau đó ba người leo ngược lên theo cành cây Cửu Đầu Xà Bách, phía trên cùng chính là lối ra.

Diệp Hạo Sơ nhìn ba người leo lên, hắn liếc nhìn cái xác hồ ly mắt xanh (Thanh nhãn hồ thi) nằm trên giường ngọc.

Trong nguyên tác, hắn nhớ trên người con hồ ly này có một khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm, sau này bị Thiên Chân ăn mất.

Nếu xác nam này có, chẳng lẽ xác nữ kia không có sao?

Đây cũng là nghi vấn lớn nhất của Diệp Hạo Sơ khi đọc truyện.

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ đi đến bên xác nữ, lục lọi một hồi, quả nhiên còn một khối Kỳ Lân Kiệt khác!

Nhìn màu sắc thì khối này cũng ngàn năm tuổi.

Còn khối trên người xác hồ ly kia cứ để lại cho Tiểu Thiên Chân đi, coi như bù đắp cho cậu ta!

Ai bảo mấy người bọn họ đã vơ vét sạch đồ có giá trị trong cái Lỗ Vương Cung này rồi chứ!

Diệp Hạo Sơ sực nhớ ra điều gì, cầm Minh Vương Kiếm khắc lên giường ngọc mấy chữ: "Diệp Hạo Sơ đã ghé thăm mộ này!" Khắc xong, Diệp Hạo Sơ mới thỏa mãn leo theo cành cây lên trên.

Quá trình leo trèo rất thuận lợi, không gặp phải đám Thi Miết Vương hay thứ gì tương tự.

Chắc là bị khí thế anh minh thần võ của hắn dọa sợ rồi! (Cũng không anh minh thần võ bằng các độc giả đại đại đâu).

Cuối cùng, bốn người một mạch leo ra khỏi khe nứt, trở lại mặt đất sau mười phút.

Chương 80

Bên ngoài trời quang mây tạnh, ánh nắng chói chang chiếu vào mặt khiến cả bốn người không mở nổi mắt.

Vẫn là có ánh nắng thì tốt hơn!

Không giống như cái mộ huyệt âm khí sầm sì kia.

Lên đến mặt đất, bốn người mới phát hiện hóa ra khe nứt này nằm cách cái đường hầm bọn họ đào không xa.

Bốn người không khỏi cười khổ, được rồi!

Tốn công đào đường hầm vô ích, nếu biết cứ đi theo khe nứt xuống thì đỡ tốn bao nhiêu sức, lại còn đi thẳng vào hang ổ.

Nhưng dù sao cũng đã ra khỏi mộ, không ai nói gì thêm.

Bốn người quay lại chỗ đường hầm đã đào, lấp đất lại.

Làm xong mọi việc, ai nấy đều mệt đứt hơi, ngồi nghỉ tại chỗ ăn chút gì đó.

Bàn Tử vừa gặm lương khô vừa oán thán: "Mấy thứ này khô khốc, đợi về Bắc Kinh, Bàn gia nhất định phải ăn một bữa ra trò để tẩm bổ!" "Đúng rồi, Lão Hồ, cậu còn nợ tôi một bữa cơm đấy!

Không được quên đâu!" Hồ Bát Nhất cười khổ gật đầu.

Hắc Hạt Tử nghe Bàn Tử nói vậy, từ trong ba lô lấy ra bốn hộp cơm, đưa cho ba người: "Nè!

Cơm rang thịt sợi tiêu đen!" Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhận lấy.

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ: Quả nhiên!

Nguyên tác không lừa mình!

Tên Hắc Hạt Tử này chung thủy với cơm rang thịt sợi tiêu đen thật, đi đâu cũng mang theo cả đống.

Bàn Tử cầm hộp cơm hỏi: "Hạt Tử, trời nóng thế này, cơm rang của cậu không bị thiu à?" Hắc Hạt Tử cười: "Tiểu Béo à!

Cơm rang tiêu đen của tôi hạn sử dụng 10 năm, cho dù cậu có ngoẻo ở đây 10 năm, cơm của tôi cũng chưa thiu đâu." Bàn Tử nghe thế thì bĩu môi: "Mày chỉ được cái chém gió!

Còn hạn sử dụng 10 năm?" Nói xong, hắn vẫn ngấu nghiến ăn, ăn ngon lành là đằng khác!

Thấy Bàn Tử ăn ngon như vậy, ba người Diệp Hạo Sơ cũng bắt đầu ăn.

Còn phải nói!

Cơm rang của Hắc Hạt Tử vị cũng không tệ, khuyết điểm duy nhất là thịt hơi ít.

Ăn xong, bốn người khởi hành quay về nhà khách ở thôn.

Mất 3 tiếng đồng hồ mới đi ra khỏi khu rừng lớn.

May mà lúc đi Diệp Hạo Sơ đã làm dấu, nếu không chưa chắc đã tìm được đường ra.

Phải biết bốn người đi tay không, không có thiết bị định vị, muốn ra khỏi rừng già này gần như là không thể.

Về đến nhà khách thì trời đã tối.

Nhóm Hồ Bát Nhất mệt rã rời, sự mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần khiến họ chẳng buồn ăn tối, leo lên giường là ngủ ngay.

Diệp Hạo Sơ thì cảm thấy bình thường, chỉ hơi mệt chút, nhưng

hắn không giống đám Lão Hồ, bữa tối vẫn phải ăn chứ!

Diệp Hạo Sơ nhờ người nhà khách làm chút đồ nóng.

Ăn no xong, hắn về phòng kiểm kê thu hoạch chuyến Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần này.

Một cái Quỷ Tỷ, Sách Lụa Vàng, Kiếm Minh Vương, còn có một khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm.

Tính ra, những thứ giá trị nhất Lỗ Vương Cung đều bị hắn lấy rồi.

Minh khí trong cung hắn không lấy, không phải không muốn, mà là chướng mắt mấy thứ đó.

Chỉ có Bàn Tử là vơ vét được mớ minh khí đáng tiền.

Còn cả bộ ngọc dũng nguyên vẹn mà Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử mang ra nữa.

Có điều thứ đó giờ vô dụng rồi, chẳng biết đã bị bao nhiêu người mặc qua.

Nhưng cho dù ngọc dũng đã tàn phế, giá trị bản thân nó vẫn không thể đong đếm, nếu mang đi đấu giá, bán được tầm 10 ức (1 tỷ tệ) chắc không thành vấn đề!

Trường sinh!

Đó là thứ bao người theo đuổi, chắc chắn có không ít kẻ biết tác dụng của ngọc dũng, dù giá cao đến đâu e rằng cũng có người tranh mua.

Kiểm kê xong, Diệp Hạo Sơ cũng thỏa mãn đi ngủ, sáng mai bốn người còn phải bắt tàu hỏa về Bắc Kinh.

Ngày hôm sau.

Bốn người đến ga tàu hỏa Lâm Nghi.

Hắc Hạt Tử nói không về Bắc Kinh cùng họ, hắn có việc quan trọng cần xử lý.

Lưu lại phương thức liên lạc xong liền định đi. "Được rồi, Hạt Tử, đợi cậu xong việc thì đến Thanh Long Các ở Bắc Kinh tìm chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa phần tiền của cậu." Diệp Hạo Sơ nói với Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử cười toe toét: "Vẫn là Hạo gia trượng nghĩa!" Nghe Diệp Hạo Sơ nói chia tiền, tên mê tiền như Hắc Hạt Tử kích động không thôi. "Hạt Tử, đợi cậu đến Bắc Kinh, Bàn gia mời cậu ăn vịt quay Bắc Kinh.

Cậu không biết đâu!

Vịt quay Bắc Kinh thơm nức mũi!" Bàn Tử bá vai Hắc Hạt Tử hào sảng nói. "Bàn Tử, nhất ngôn vi định nhé!" Nói xong, Hắc Hạt Tử quay người vẫy tay, biến mất trong biển người. "Được rồi, chúng ta cũng lên tàu thôi!" Hồ Bát Nhất giục.

Trong toa giường nằm.

Bàn Tử ngồi trên giường, lôi hết đống minh khí lấy từ Lỗ Vương Cung ra, đang săm soi từng món một.

Còn Hồ Bát Nhất đang nỗ lực nghiên cứu cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền.

Lần xuống mộ này hắn cảm nhận sâu sắc sự yếu kém của bản thân.

Lúc hắn và Hắc Hạt Tử bị lạc, nếu không có Hắc Hạt Tử giúp, chưa chắc hắn đã ra khỏi mộ được.

Ngay cả tên Hắc Hạt Tử từ đâu chui ra kia kỹ năng đạo mộ cũng giỏi hơn hắn, điều này khiến đường đường là một Mạc Kim Hiệu Úy như hắn cảm thấy hơi thất bại.

Diệp Hạo Sơ đi vệ sinh quay lại nhìn hai người, nói với Bàn Tử: "Vẫn còn ngắm à?

Ngắm cả đường đi rồi, chưa chán sao?" "Ha ha, sao mà chán được?

Mấy thứ này đều là Bàn Tử tôi mạo hiểm tính mạng mang về đấy." Bàn Tử cười hì hì.

Diệp Hạo Sơ lại nhìn sang Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu cứ tự mình mày mò thế vô dụng thôi, có chỗ nào không hiểu, tôi giảng giải cho!" Không phải Diệp Hạo Sơ chém gió, chứ ở cái thế giới này luận về kiến thức phong thủy hắn xưng số hai, không ai dám xưng số một.

Sau đó Diệp Hạo Sơ chỉ điểm những chỗ khúc mắc về phong thủy cho Hồ Bát Nhất, khiến cậu ta như được khai sáng.

Hắn còn giảng thêm một số kiến thức về Kỳ Môn Độn Giáp.

Hắn chủ yếu muốn bồi dưỡng năng lực đạo mộ cho Hồ Bát Nhất, nếu không lần nào xuống mộ cũng phải tự mình ra tay thì mệt chết!

Tôn chỉ của Diệp Hạo Sơ là: Việc gì có thể để người khác làm, mình kiên quyết không làm.

Diệp Hạo Sơ giảng giải kiến thức phong thủy suốt dọc đường, khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe mà mắt tròn mắt dẹt. "Lão Diệp, trâu bò thật!

Tôi cũng không biết bao giờ mới đạt đến cảnh giới của cậu." Hồ Bát Nhất nghe xong hâm mộ nói.

Bàn Tử ngồi bên cạnh thì thuần túy là ngơ ngác, chẳng hiểu Diệp Hạo Sơ nói cái gì, nhưng vẫn cảm thấy rất lợi hại. "Chịu khó nỗ lực!

Cậu sớm muộn gì cũng đạt đến cảnh giới của tôi thôi." Diệp Hạo Sơ vỗ vai Hồ Bát Nhất khích lệ. "Ừm!" Ngồi tàu hỏa mấy ngày, cuối

cùng ba người cũng về đến Bắc Kinh.

Chương 81

"A!

Bàn gia cuối cùng cũng trở về vòng tay của người mẹ Bắc Kinh rồi!" Bàn Tử vừa xuống tàu đã kích động hét lên. "Thôi đi, đừng có đứng đó cảm thán nữa, mau lại đây giúp khuân đồ!" Hồ Bát Nhất mắng.

Ba người thu dọn hành lý, thuê xe đi về Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên, Thanh Long Các. "Được rồi!

Ngài đi thong thả!

Hoan nghênh lần sau lại ghé!" Đại Kim Nha tươi cười tiễn khách mua đồ cổ ra về. "Hây!

Tên Đại Kim Nha này kinh doanh Thanh Long Các của chúng ta cũng ra gì đấy chứ!" Hồ Bát Nhất thấy cảnh này cười nói.

Diệp Hạo Sơ gật đầu tán đồng.

Không nói cái khác, khoản mồm mép tép nhảy thì Đại Kim Nha chưa thua ai bao giờ.

Lúc này Đại Kim Nha nhìn thấy ba người Diệp Hạo Sơ ở cửa, lập tức kinh ngạc reo lên: "Ba vị gia, đừng đứng ngoài đó, mau vào đây!" Ba người bước vào Thanh Long Các, phát hiện tiệm khí phái hơn trước nhiều, từ trong ra ngoài đều được trang hoàng lại.

Đồ cổ bên trong cũng muôn hình vạn trạng, chắc là Đại Kim Nha lấy từ tiệm cũ của hắn sang. "Ba vị gia, thế nào?

Tôi bố trí cũng được chứ hả?" Đại Kim Nha hỏi.

Bàn Tử nhìn kỹ một lượt, giả bộ bình phẩm: "Ừm!

Không tệ, Lão Kim, mắt nhìn của ông cũng khá đấy!" "Hề hề!

Bàn gia quá khen, chả là ba vị gia đi đổ đấu, tôi nghĩ hậu phương của các ngài chắc chắn không thể lộn xộn được!

Tôi quyết định sáp nhập luôn cái tiệm đồ cổ cũ của tôi vào Thanh Long Các cho rồi." Đại Kim Nha nhìn Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất với ánh mắt mong chờ.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Cả hai đều thấy có Đại Kim Nha quản lý thì Thanh Long Các sau này sẽ phát triển tốt hơn.

Chưa nói cái khác, nghiệp vụ của Đại Kim Nha cực mạnh, ba người bọn họ cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp. "Hề hề, Lão Kim, ông đoán xem lần này bọn tôi mang về bao nhiêu hàng ngon?" Bàn Tử khoe khoang. "Bàn gia, tôi thấy ngài vui thế này, chắc chắn vớ bẫm rồi hả?

Lấy ra cho Đại Kim Nha tôi mở rộng tầm mắt chút đi." Bàn Tử nghe vậy liền lôi đống đồ bồi táng từ trong ba lô ra. "Trời đất!

Nhiều thế này!" Đại Kim Nha nhìn hơn chục món minh khí mà kinh hãi.

Sau đó hai mắt hắn sáng rực, săm soi từng món: "Đồ tốt!

Toàn là đồ đáng tiền!" Bàn Tử nghe thế càng sướng rơn, bèn nói: "Mấy thứ này chưa là gì đâu, ông biết trong ba lô Lão Hồ có gì không?" "Cái gì?" "Lão Hồ, cho Lão Kim mở mang kiến thức đi!" Hồ Bát Nhất đặt ba lô xuống, kéo khóa, bên trong là một bọc vải đen lớn.

Mở vải đen ra, Đại Kim Nha nhìn thấy hình dáng bộ ngọc dũng. "Đây là...

Ngọc dũng giúp người cải lão hoàn đồng!" Đại Kim Nha lúc đầu

chưa nhận ra, sau đó sực nhớ lại.

Thấy ba người gật đầu, Đại Kim Nha bủn rủn hai chân, lắp bắp: "Ba vị gia, các ngài đúng là đại gia thật rồi!

Đến cả thần khí này mà cũng lấy được!

Đại Kim Nha tôi thực sự bái phục!" "Toàn mấy cảnh nhỏ lẻ thôi, có tay là làm được!" Bàn Tử được khen bắt đầu phổng mũi. "Bàn Tử, mẹ kiếp, nói cậu béo cậu còn thở dốc nữa à?" Hồ Bát Nhất không quen nhìn Bàn Tử làm màu, cười mắng.

Bàn Tử cũng chẳng để bụng, tò mò hỏi Đại Kim Nha: "Lão Kim, cái ngọc dũng này bán được bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha chần chờ một chút rồi nói: "Khó nói lắm, giá trị của ngọc dũng quá lớn, nếu thực sự như truyền thuyết có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng... thì nó không thể đo bằng tiền được.

Nhưng nếu mang đi đấu giá, ít nhất cũng phải được 20 ức (2 tỷ tệ)." "Hơn nữa 20 ức là nói ít đấy, 50 ức (5 tỷ tệ) cũng có khả năng!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều bị lời của Đại Kim Nha làm cho kinh hồn bạt vía. 50 ức!

Đó là bao nhiêu tiền chứ?

Bọn họ tiêu 10 kiếp cũng không hết. "Lão Diệp, vậy cái ngọc dũng này có bán đấu giá không?" Hồ Bát Nhất muốn nghe ý kiến của Diệp Hạo Sơ. "Bán, sao lại không bán?

Có khoản tiền này, chúng ta có thể mở rộng Thanh Long Các ra toàn quốc!" Diệp Hạo Sơ bình thản nói.

Đương nhiên rồi, nếu ngọc dũng này còn dùng được, Diệp Hạo Sơ chắc chắn sẽ không bán, nhưng ai bảo nó đã tàn phế, chẳng còn tác dụng gì, giữ lại làm cái gì chứ?

Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, Đại Kim Nha kích động bảo: "Được

thôi, lát nữa tôi sẽ liên hệ Tân Nguyệt Phạn Điếm, bảo họ tổ chức hội đấu giá cho chúng ta." "Cũng sắp đến giờ cơm rồi, Toàn Tụ Đức thẳng tiến!" Bàn Tử vừa nghe đến ăn là lập tức hối thúc: "Đi đi đi, mấy ngày nay mồm miệng Bàn gia nhạt tuếch ra rồi, lần này phải đánh chén một bữa ra trò." Ba người Diệp Hạo Sơ nghe xong đều cười lắc đầu.

Ngay lúc bốn người đang ăn cơm, bao gian của họ có một người phụ nữ với thân hình bốc lửa bước vào, chính là Shirley Dương.

Shirley Dương vừa vào đến nơi, ánh mắt đã u oán nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Về mà cũng không báo cho em một tiếng, anh còn coi em là bạn không đấy?" "Ha ha, Tuyết Lê, đây không phải là mới vừa về sao?

Cơm còn chưa kịp ăn đây này!

Cũng chưa kịp báo cho em." "Hừ!

Lần này xuống mộ anh có bị thương không?" Shirley Dương liếc nhìn Diệp Hạo Sơ đầy vẻ nũng nịu, rồi lại quan tâm hỏi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì có chút chua lòm.

Mẹ kiếp!

Không đẹp trai bằng Lão Diệp, thân thủ không mạnh bằng hắn, lại còn không có em gái xinh tươi nào quan tâm.

Sao khoảng cách giữa người với người lại lớn đến thế chứ?

Diệp Hạo Sơ nghe vậy thì sầu não, lại không thể nói "Tôi không sao", nói thế nào cũng sẽ bị Shirley Dương giáo huấn một trận cho xem.

Thế là hắn nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử nhìn cái là hiểu ý ngay. "Dương tham mưu à!

Lão Diệp là ai chứ cô còn không biết sao?

Với cái thân thủ đánh cho đám bánh chưng chạy tóe khói của cậu ta thì làm sao mà bị thương được?" Shirley Dương nghe xong cũng gật đầu, cũng đúng, với cái thân thủ biến thái đó của hắn, không bắt nạt bánh chưng thì đã là tạ ơn trời đất rồi.

Sau đó cô bỗng nhớ tới hình xăm Thanh Long trên nửa thân trên trần trụi của Diệp Hạo Sơ lần trước.

Nghĩ đến đây, gương mặt xinh đẹp của Shirley Dương lập tức đỏ bừng. "Không phải tôi nói chứ, Dương tham mưu, sao mặt cô đỏ thế?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Shirley Dương cảm thấy mình thất thái, thầm mắng tên khốn nạn!

Nếu không phải từ sau khi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, cô thường xuyên mơ thấy cảnh làm mấy chuyện xấu hổ với Diệp Hạo Sơ thì cô cũng chẳng đến nỗi này.

Shirley Dương lập tức khôi phục vẻ bình thường, bình tĩnh nói: "Có sao?

Chắc là do ở đây nóng quá thôi." "Bao gian này nóng á?

Hay là để tôi bảo...

Ưm ưm!" Bàn Tử còn chưa nói hết câu đã bị Hồ Bát Nhất bịt mồm lại.

Hồ Bát Nhất thầm lo lắng cho hạnh phúc sau này của Bàn Tử, với cái EQ này của tên béo, sau này làm sao mà kiếm vợ đây?

Shirley Dương thấy cảnh này liền vội vàng chuyển chủ đề, lấy từ trong ba lô ra một chiếc hộp: "Đúng rồi Lão Diệp, Mục Trần Châu trong miệng Hiến Vương em đã lấy ra rồi." Chỉ riêng việc tách Mục Trần Châu ra khỏi miệng Hiến Vương cũng đã ngốn không ít thời gian

của Shirley Dương và đám chuyên gia.

Chương 82

Quá trình tách rất phức tạp, để lấy được viên châu nguyên vẹn, mỗi lần trước khi cắt đều phải quét lại để đảm bảo vị trí không thay đổi, cứ thế kiểm tra qua lại hơn nửa tháng trời, cuối cùng Mục Trần Châu mới được lấy ra thành công.

Diệp Hạo Sơ cầm lấy chiếc hộp, mở ra liền nhìn thấy một viên Mục Trần Châu to hơn quả trứng gà một chút.

Đây chính là thứ mà tộc Bàn Sơn đã bỏ ra cả ngàn năm để tìm kiếm sao?

Chưa nói đến cái khác, viên Mục Trần Châu này nhìn qua đã thấy không phải vật phàm, bên trên hạt châu dường như có hình một con phượng hoàng đang ẩn hiện bên trong.

Diệp Hạo Sơ cầm Mục Trần Châu lên quan sát tỉ mỉ, sau đó liền nghe thấy tiếng của Hệ thống. "Ting!

Phát hiện trên Mục Trần Châu có tồn tại huyết mạch Phượng Hoàng thuần chính, có hấp thu hay không!" Vãi chưởng!

Trên Mục Trần Châu này có huyết mạch Phượng Hoàng! "Hệ thống, nếu tao hấp thu huyết mạch Phượng Hoàng trên Mục Trần Châu, vậy hạt châu này còn dùng được nữa không?" "Ting!

Nếu túc chủ hấp thu huyết mạch Phượng Hoàng, Mục Trần Châu cũng sẽ trở nên vô dụng." Diệp Hạo Sơ nghe xong liền phủ định việc hấp thu.

Nếu hắn hấp thu, vậy lời nguyền trên người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương sẽ vĩnh viễn không thể giải trừ. "Ting!

Nhắc nhở thiện chí, nếu túc chủ hấp thu huyết mạch Phượng

Hoàng trên Mục Trần Châu để niết bàn trọng sinh, cộng thêm huyết mạch Thanh Long vốn có của túc chủ, hai loại huyết mạch cường đại dung hợp lại, chỉ cần một ít máu của túc chủ là có thể cưỡng ép giải trừ lời nguyền Quỷ Nhãn." Diệp Hạo Sơ vốn không định hấp thu, nhưng nghe Hệ thống giải thích liền kích động: "Thế còn chờ cái gì!

Hấp thu huyết mạch Phượng Hoàng!" Đã có phương pháp đỡ tốn việc thế này!

Hắn còn đi Côn Luân Thần Cung làm cái quái gì nữa!

Trực tiếp dùng máu giải trừ không tốt sao?

Tất nhiên, nếu rảnh rỗi thì Diệp Hạo Sơ cũng không ngại đi Côn Luân một chuyến. "Ting!

Đang hấp thu huyết mạch Phượng Hoàng, mời túc chủ chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Hạo Sơ ngơ ngác: "Chuẩn bị cái gì?" Ngay sau đó, hắn cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

Hắn cảm giác trong cơ thể dường như có hai luồng sức mạnh cường đại đang dung hợp, nhưng lại cũng như đang bài xích lẫn nhau.

Trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh một con Thanh Long to lớn uy vũ và một con Phượng Hoàng hoa lệ uy nghiêm đang gầm thét vào mặt nhau, dường như hai con thần thú này có thể lao vào đánh nhau bất cứ lúc nào.

Trạng thái khác thường của Diệp Hạo Sơ cũng bị nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy. "Lão Diệp, cậu sao thế?

Sao sắc mặt kém vậy?" "Đúng đấy?

Lão Diệp, cậu đừng có dọa Bàn gia sợ nha?" Shirley Dương lúc này nhìn bộ dạng đau đớn của Diệp Hạo Sơ, đau lòng đến mức giọng nói nghẹn ngào: "Lão Diệp, anh bị làm sao vậy?

Sao lại thành ra thế này?" Diệp Hạo Sơ nhìn thấy mấy người quan tâm mình, trong lòng ấm áp, thầm nghĩ: Không uổng công ông đây chịu đựng đau đớn lớn thế này để dung hợp huyết mạch, giải trừ lời nguyền cho các người.

Ngay trước khi Diệp Hạo Sơ sắp ngất đi, hắn nghe thấy tiếng Hệ thống: "Ting!

Huyết mạch Thanh Long và huyết mạch Phượng Hoàng dung hợp thành công!

Túc chủ có thể tự động chuyển đổi năng lực của hai loại huyết mạch." Sau đó trong đầu Diệp Hạo Sơ hiện lên cảnh tượng hai con thần thú vốn đang gầm thét vào nhau vậy mà lại dung hợp làm một.

Không biết qua bao lâu, Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Hắn ngồi dậy, cảm giác toàn thân tràn trề sức lực dùng mãi không hết.

Shirley Dương đang gục bên giường, thấy Diệp Hạo Sơ tỉnh thì mừng rỡ: "Lão Diệp, anh tỉnh rồi?

Anh có biết vừa rồi anh dọa bọn em chết khiếp không, em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy trong lòng ấm áp: "Ha ha, anh không sao.

Vừa rồi anh hấp thu huyết mạch Phượng Hoàng trong Mục Trần Châu, khiến cho huyết mạch Thanh Long của anh được tăng cường.

Đợi lát nữa anh sẽ giải trừ lời nguyền cho mọi người." "Cái gì!" Đôi mắt to xinh đẹp của Shirley Dương mở lớn!

Cô không dám tin huyết mạch của Diệp Hạo Sơ có thể giải trừ lời nguyền cho bọn họ. "Lão Diệp, anh nói thật chứ?" Shirley Dương nhìn Diệp Hạo Sơ kích động. "Anh còn lừa em làm gì!

Đi gọi Lão Hồ và Bàn Tử lại đây." Diệp Hạo Sơ phân phó. "Được, em đi ngay." Chuyện này quan hệ đến tính mạng của cả ba người bọn họ, không thể qua loa được.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã đến phòng Diệp Hạo Sơ. "Lão Diệp, thân thể thế nào rồi?

Đỡ hơn chưa?" "Lão Diệp, cậu không biết đâu, vừa nãy dọa chết Bàn Tử tôi rồi.

Cậu mà lỡ ngỏm củ tỏi thì sau này giới đảo đấu làm gì còn tồn tại 'Tam đại soái ca' nữa!" Bàn Tử thấy Diệp Hạo Sơ không sao liền khánh hạnh nói.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy mặt đen lại.

Đảo đấu tam đại soái ca?

Sao tôi không biết mình với Lão Hồ và Bàn Tử có cái tên nhóm này nhỉ?

Kể cả có đi!

Hồ Bát Nhất miễn cưỡng còn gọi là đẹp trai, nhưng Bàn Tử ông mà cũng mặt dày nhận mình là soái ca á?

Liêm sỉ đâu!? "Lão Diệp, tôi còn một thắc mắc?

Cậu nói huyết mạch Thanh Long của cậu dung hợp huyết mạch Phượng Hoàng trong Mục Trần Châu là có thể giải trừ lời nguyền cho bọn tôi sao?" Hồ Bát Nhất vừa nghe Shirley Dương nói chuyện này liền thắc mắc. "Đúng, thật ra vốn dĩ chỉ có huyết mạch Thanh Long của tôi thì chưa đủ để giải trừ, nhưng thêm cả huyết mạch Phượng Hoàng trên Mục Trần Châu, hai loại huyết mạch dung hợp lại thì không đơn giản là một cộng một bằng hai đâu." Diệp Hạo Sơ giải thích. "Thế thì tốt quá rồi, vậy là Bàn gia không cần nơm nớp lo sợ ngày nào đó đột tử nữa!" Bàn Tử vui đến mức sắp bay lên.

Hồ Bát Nhất nghe Bàn Tử nói thế liền chêm vào: "Tôi cũng có thấy ông lo lắng bao giờ đâu, cả ngày chẳng phải vẫn ăn ăn uống uống sao!" "Ha ha, đó là do Bàn gia tôi có mắt nhìn xa trông rộng, biết chúng ta chắc chắn sẽ giải trừ được cái lời nguyền chết tiệt này." Diệp Hạo Sơ nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt ba người, cũng cười bảo: "Được rồi, các cậu để lộ lời nguyền Quỷ Nhãn trên người ra đi, tôi dùng máu của tôi thử xem." "Ừ." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy liền vén áo lên, để lộ lời nguyền hình con mắt sau lưng.

Diệp Hạo Sơ đặt tay lên lưng Bàn Tử, rút dao găm Long Lân ra, rạch một đường vào lòng bàn tay, máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy xuống vị trí lời nguyền trên lưng Bàn Tử.

Khi máu tươi chảy lên lời nguyền Quỷ Nhãn của Bàn Tử, chỉ thấy hình xăm con mắt kia bị máu của Diệp Hạo Sơ cắn nuốt sạch sẽ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Còn Bàn Tử vì cơn đau truyền đến từ sau lưng mà kêu oai oái: "Ái da!

Đau chết Bàn gia rồi!

Cái thứ này sao mà đau thế!" "Bàn Tử!

Lời nguyền Quỷ Nhãn sau lưng cậu biến mất rồi!" Hồ Bát Nhất kinh hỉ reo lên. "Thật hả?" Bàn Tử nghe vậy cũng chẳng màng đau đớn, vội vàng chạy đến trước gương, quả nhiên nhìn thấy trong gương cái lời nguyền chết tiệt sau lưng mình đã biến mất. "Ha ha ha!

Bàn gia lại sống lại rồi!" "Được rồi, Lão Hồ, đến lượt cậu." "Được, tới đi!" Sau đó Hồ Bát Nhất cũng cắn răng chịu đau vượt qua, lời nguyền Quỷ Nhãn sau lưng cũng biến mất. "Lão Hồ, máu của Lão Diệp nhỏ lên người đau lắm đúng không!

Vừa nãy suýt chút nữa đau chết tôi." Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất

đau đến nhe răng trợn mắt liền trêu chọc. "Đúng là đau thật." Hồ Bát Nhất gật đầu tán đồng. "Dương tham mưu, cô cũng đừng ngẩn ra đó chứ!

Để Lão Diệp giải trừ lời nguyền cho cô đi!" Bàn Tử lúc này lên tiếng.

Shirley Dương nghe Bàn Tử nói vậy thì có chút ấp úng, nhưng cứ đứng đó không động đậy.

Hồ Bát Nhất tinh ranh cỡ nào chứ!

Nhìn bộ dạng này của Shirley Dương là hiểu ngay, sau đó ném cho Diệp Hạo Sơ một ánh mắt "cố lên người anh em", rồi lập tức kéo Bàn Tử đi ra khỏi phòng. "Ơ?

Chương 83

Lão Hồ!

Cậu kéo tôi ra ngoài làm gì?" Bị lôi ra ngoài, Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Bàn Tử, ông là ngốc thật hay giả ngốc thế?

Không có tí mắt quan sát nào à?" "Không phải, Lão Hồ?

Sao tôi lại không có mắt quan sát?" "Lão Diệp muốn làm chuyện ấy...

ông hiểu mà!" Sau khi Hồ Bát Nhất giải thích, Bàn Tử mới vỡ lẽ. "Vậy chúng ta không thể quấy rầy Lão Diệp bọn họ được, hai ta giờ đi tìm Đại Kim Nha ăn cơm đi!" Bàn Tử vừa định đi, lại nghĩ đến cái gì đó liền hỏi Hồ Bát Nhất: "Tôi nói này Lão Hồ, Lão Diệp đều có đối tượng rồi, bao giờ cậu mới tìm đối tượng hả?" Hồ Bát Nhất nghe vậy sắc mặt biến đổi: "Tôi lại chẳng vội, ông cứ lo cho mình trước đi!

EQ thấp thế này, sau này cô nương nhà ai mà thèm ngó ngàng tới ông?" "Hồ Bát Nhất ông nội ông chứ, ông mới EQ thấp ấy!

EQ Bàn gia cao lắm nhé!" Trong phòng, Diệp Hạo Sơ nói với Shirley Dương: "Tuyết Lê, em vén áo lên một chút đi, anh giải trừ lời nguyền cho em." "Được!" Shirley Dương thầm nghĩ: Đằng nào bây giờ cũng không có người ngoài, đã nhận định là anh ấy rồi, bị anh ấy nhìn thấy thân thể thì có sao đâu!

Nghĩ vậy, Shirley Dương đưa tay cởi áo khoác ngoài, để lộ tấm lưng trần trắng muốt láng mịn, thân hình nóng bỏng như ma quỷ, đôi chân dài miên man, hiện lên vóc dáng hoàn mỹ tuyệt luân.

Diệp Hạo Sơ hiện tại cũng không có tâm trí thưởng thức cảnh đẹp, bảo Shirley Dương xích lại gần, nhỏ máu lên tấm lưng ngọc ngà

của cô.

Diệp Hạo Sơ nhỏ cho Shirley Dương nhiều hơn một chút, vì cô khác với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Lời nguyền của hai người kia là hình thành về sau, còn lời nguyền của Shirley Dương là truyền từ đời này sang đời khác, cho nên để đề phòng vạn nhất cứ nhỏ nhiều máu chút cho chắc ăn.

Shirley Dương cảm nhận cơn đau truyền đến từ sau lưng, cô cắn răng kiên trì không lên tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được phát ra vài tiếng rên rỉ.

Diệp Hạo Sơ bị âm thanh của Shirley Dương làm cho cả người nóng ran.

Cuối cùng, nhìn thấy lời nguyền Quỷ Nhãn trên tấm lưng trắng ngần của cô đã biến mất.

Diệp Hạo Sơ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải trừ xong.

Hắn sợ đợi thêm một lúc nữa, hắn sẽ không nhịn được mà "ăn" luôn Shirley Dương mất. "Được rồi, lời nguyền ngàn đời của tộc Bàn Sơn các em đã được giải trừ, em từ nay không cần phải sống mệt mỏi như vậy nữa." Shirley Dương nghe xong, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Bao nhiêu năm rồi!

Lời nguyền khốn khổ ám ảnh tộc Bàn Sơn ngàn năm nay cuối cùng đã được giải trừ ở đời của cô!

Ông ngoại (Chá Cô Tiếu), ông cũng có thể an nghỉ rồi!

Người giải thoát cho tộc Bàn Sơn chính là người đàn ông trước mắt này, Shirley Dương ôm chặt lấy Diệp Hạo Sơ: "Cảm ơn!

Cảm ơn anh đã giúp em giải trừ lời nguyền." Diệp Hạo Sơ bị thân

hình bốc lửa của Shirley Dương ôm lấy, khó tránh khỏi có chút phản ứng, nhưng hắn vẫn nhịn xuống: "Không có gì, em mau buông ra, thế này anh chịu không nổi đâu." Shirley Dương nghe vậy mới phản ứng lại, lập tức đỏ mặt buông Diệp Hạo Sơ ra. "Xin lỗi, là do vừa nãy em kích động quá." "Ha ha, không sao." Diệp Hạo Sơ không để bụng.

Shirley Dương quan sát tỉ mỉ thế nào lại phát hiện ra phản ứng của Diệp Hạo Sơ, đỏ mặt nói nhỏ: "Nếu anh muốn, em có thể mà." Vốn đã có hảo cảm với Diệp Hạo Sơ, hôm nay sau khi hắn giúp cô giải lời nguyền thì tình cảm càng thêm không thể vãn hồi.

Diệp Hạo Sơ nghe Shirley Dương nói vậy thì sững người, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Cô ấy đã nói đến mức này rồi, nếu Diệp Hạo Sơ không làm gì thì còn gì là đàn ông nữa.

Sau đó hắn bế thốc Shirley Dương lên giường, lập tức khai màn đại chiến!

Đêm nay, Shirley Dương cuối cùng cũng được toại nguyện hoàn thành chuyện mà trước đây cô chỉ dám mơ.

Đêm nay, cô rất mãn nguyện!

Trưa hôm sau, Diệp Hạo Sơ tỉnh dậy nhìn thấy Shirley Dương nằm trong lòng mình, cúi đầu dịu dàng hôn lên trán cô. "Tuyết Lê, em ngủ thêm chút đi!" "Ưm~" Shirley Dương mơ màng đáp một tiếng, thực sự là tối qua bọn họ giày vò quá lâu.

Diệp Hạo Sơ thì thần thanh khí sảng dậy mặc quần áo.

Chỉ khổ cho Shirley Dương, cô bây giờ chẳng còn chút sức lực nào.

Shirley Dương cứ nghĩ đến chuyện tối qua là lại có chút sợ hãi!

Diệp Hạo Sơ cứ như một cái máy làm việc không biết mệt mỏi, về sau nếu không phải cô cầu xin tha mạng thì cô cảm giác mình bị Diệp Hạo Sơ chơi hỏng mất.

Diệp Hạo Sơ dậy xong, bảo người giúp việc trong nhà làm chút cơm trưa bưng cho Shirley Dương.

Buổi chiều, Diệp Hạo Sơ dẫn Shirley Dương đã hồi phục sức lực đến tham quan Thanh Long Các. "Thấy thế nào?

Cửa hàng đồ cổ của anh và Lão Hồ cũng được đấy chứ?" Shirley Dương đánh giá xung quanh rồi gật đầu, nhìn thấy không ít bảo bối, cô không ngờ đám Diệp Hạo Sơ lại lấy được nhiều văn vật quý giá từ trong mộ đến thế. "Lão Diệp, anh xác định Thanh Long Các là cửa hàng đồ cổ hả?

Không phải là cái bảo tàng thu nhỏ đấy chứ?" Cũng không trách Shirley Dương kinh ngạc như vậy, văn vật trong Thanh Long Các này nhiều quá, bày biện kín mít, còn nhiều hơn cả mấy cái bảo tàng cỡ nhỏ. "Ha ha, Tuyết Lê, Thanh Long Các chia làm bốn tầng, hai tầng đầu cơ bản đều là mấy món đồ chơi không đáng tiền, nhưng hai tầng sau đều là bảo bối anh và Lão Hồ mang từ trong mộ ra đấy!" "Lão Diệp, em muốn thương lượng với anh một chuyện, anh có thể nào..." Shirley Dương nhìn Diệp Hạo Sơ do dự. "Tuyết Lê, anh biết em không muốn anh đụng vào chuyện dưới lòng đất nữa, nhưng anh không làm được, anh cũng có nỗi khổ tâm không thể nói." Diệp Hạo Sơ ngắt lời Shirley Dương.

Shirley Dương nghe vậy lắc đầu, nắm lấy tay Diệp Hạo Sơ dịu dàng nói: "Chuyện em muốn nói không phải chuyện này, em muốn nói là nếu sau này anh còn xuống mộ thì có thể dẫn em theo không?

Dù sống hay chết em cũng muốn ở bên anh." "Anh biết không?

Mỗi lần anh xuống mộ, em lo lắng biết bao nhiêu?

Điều duy nhất em có thể làm là cầu nguyện với Thượng Đế, phù hộ cho anh bình an trở về." Diệp Hạo Sơ nghe xong trong lòng ấm áp, ôm lấy Shirley Dương, mở miệng nói: "Được, anh đồng ý với em!

Nhưng em cũng phải đồng ý với anh một chuyện, đó là sau này đừng tin Thượng Đế nữa, cái thứ đó thì lợi hại gì?

Có mấy cái An Lạc Ngọc Hoàng Đại Đế, Như Lai Phật Tổ lợi hại không?" "Người nhà họ Diệp anh chỉ có thể tín ngưỡng An Lạc thần linh!" Shirley Dương nhìn người đàn ông bá đạo trước mặt, trên mặt nở nụ cười tuyệt mỹ: "Được, em cũng đồng ý với anh!" Sau đó khi Shirley Dương xuất hiện trước mặt bọn Hồ Bát Nhất, mấy người suýt chút nữa không nhận ra.

Bàn Tử vẻ mặt nghệt ra nhìn Diệp Hạo Sơ nắm tay Shirley Dương, nhịn không được hỏi Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu nói xem có phải tôi hoa mắt rồi không?

Sao Dương tham mưu cứ như biến thành người khác thế này?" Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha nghe vậy cũng tán đồng gật đầu.

Shirley Dương lườm Bàn Tử một cái, nhưng mới làm thiếu phụ, cô hiển nhiên không biết cái liếc mắt này của mình quyến rũ đến mức nào.

Shirley Dương lúc này và Shirley Dương mà bọn họ quen biết trước kia hoàn toàn không giống cùng một người, từng cử chỉ giơ tay nhấc chân đều toát lên vẻ vũ mị và phong tình của đàn bà. "Đừng nói nữa, nếu mà gặp ngoài đường, tôi chắc chắn đến nhận cũng không dám nhận." Shirley Dương nghe đám Bàn Tử trêu chọc, cuối cùng không nhịn được nói: "Các người đủ rồi đấy nhé!

Còn thế nữa là tôi kéo Lão Diệp về nhà đấy." "Ha ha, đừng mà!

Bọn tôi chỉ đùa chút thôi!" Bàn Tử cười nói.

Bàn Tử vừa dứt lời, Diệp Hạo Sơ đứng bên cạnh cũng cười nói: "Mà cũng đúng thật, Tuyết Lê, em xinh đẹp hơn trước kia nhiều lắm!" Shirley Dương đỏ mặt, lại lườm Diệp Hạo Sơ, ánh mắt nguy hiểm nhìn hắn: "Vậy ý của anh là trước kia em không xinh đẹp hả?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy vội vàng khẳng định: "Sao có thể chứ!

Tuyết Lê, trước kia em cũng xinh đẹp, có điều bây giờ càng xinh đẹp hơn." "Hừ!" Nghe Diệp Hạo Sơ giải thích, Shirley Dương mới hài lòng.

Không biết tại sao, từ khi xác định quan hệ với Diệp Hạo Sơ, cô cứ thỉnh thoảng lại muốn kiếm chuyện bắt bẻ hắn.

Bàn Tử thấy cảnh này không nhịn được cười lớn: "Ha ha ha!

Không ngờ Lão Diệp cậu cũng là cái đồ sợ vợ!" Diệp Hạo Sơ nghe Bàn Tử nói thế, híp mắt nhìn gã, thầm nghĩ: Là do tao không cầm nổi dao nữa, hay là mấy hôm nay Bàn Tử mày bay bổng quá rồi, lại dám cười nhạo tao thế hả?

Bàn Tử bị ánh mắt của Diệp Hạo Sơ dọa cho rụt cổ lại. "Đúng rồi, Đại Kim Nha, lần này tôi mang từ trong mộ Lỗ vương ra một hộp ngọc chứa sách lụa, ông xem xem trên đó ghi chép nội dung gì?" Diệp Hạo Sơ lấy từ trong ngực ra hộp ngọc đưa cho Đại Kim Nha.

Tất nhiên, Quỷ Tỳ (Ấn Quỷ) trong hộp ngọc đã bị hắn lấy ra rồi, trong hộp chỉ có một cuộn sách lụa tương kim, Quỷ Tỳ này trước mắt vẫn không nên để mấy người bọn họ biết thì tốt hơn.

Đại Kim Nha nhìn thấy hộp ngọc trong tay Diệp Hạo Sơ lập tức tỉnh cả người. "Chiếc hộp ngọc này xét về công nghệ chế tác cũng là một món bảo bối hiếm có, nhưng sao lại chỉ dùng để đựng một cuộn sách lụa nhỉ?

Điều này không hợp thường lý." Đại Kim Nha nói đến đây rồi

cũng không nói thêm gì nữa, chỉ liếc nhìn Diệp Hạo Sơ một cái.

Đại Kim Nha là người rất biết chuyện, gã biết những lời không nên nói thì tốt nhất đừng nói.

Sau đó gã tỉ mỉ quan sát cuộn sách lụa, một lát sau, sắc mặt Đại Kim Nha trở nên nghiêm túc. "Diệp gia, Hồ gia, trong cuộn sách lụa này có khả năng ẩn chứa một bí mật kinh thiên động địa!" "Bí mật kinh thiên gì?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đồng thanh hỏi. "Cái này hiện tại tôi cũng không rõ lắm, trên này có rất nhiều văn tự tôi phải tra cứu một số cổ tịch mới biết được, đại khái cần chút thời gian." Đại Kim Nha nói.

Chương 84

"Được, Đại Kim Nha, vậy cái này cứ để ở chỗ ông, ông nghiên cứu trước đi." Diệp Hạo Sơ nói. "Được luôn!

Diệp gia, ngài cứ yên tâm!

Đại Kim Nha tôi cái khác không dám bảo đảm, nhưng cuộn sách lụa này, cho tôi hai tuần, tôi nhất định sẽ giải mã ra cho ngài!" "Ừ." Lời của Đại Kim Nha, Diệp Hạo Sơ vẫn rất tin tưởng.

Tên này tuy có lúc rất không đáng tin, nhưng làm mấy việc này thì gã cực kỳ sở trường. "Lão Diệp, chẳng phải cậu mang từ mộ Lỗ Thương Vương về một thanh bảo kiếm sao?

Lấy ra cho Đại Kim Nha mở mang tầm mắt đi!" Bàn Tử lúc này bảo Diệp Hạo Sơ. "À!

Tôi suýt nữa thì quên mất thanh kiếm này!" Nói xong, hắn lấy thanh Minh Vương Kiếm từ sau lưng xuống.

Vừa rút vỏ kiếm, một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, Đại Kim Nha và Shirley Dương chưa từng thấy thanh kiếm này đều mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Minh Vương Kiếm. "Lão Diệp, cho em xem chút được không?" Shirley Dương mở lời. "Được." Nhận được sự đồng ý của Diệp Hạo Sơ, Shirley Dương cầm lấy Minh Vương Kiếm, chăm chú quan sát. "Cùng là kiếm thời Chiến Quốc, thanh Minh Vương Kiếm này e rằng không thua kém gì thanh kiếm của Việt Vương Câu Tiễn đâu nhỉ!" Đại Kim Nha nhìn thanh kiếm không khỏi cảm thán. "Đương nhiên!

Lão Diệp bảo thanh kiếm này trâu bò lắm, hình như là kiếm bội thân của Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc gì đó!" "Cậu ấy còn bảo định dùng thanh kiếm này làm trấn các chi bảo cho Thanh Long

Các của chúng ta đấy!" Bàn Tử khoe khoang.

Đại Kim Nha nghe xong bội phục giơ ngón tay cái lên: "Đỉnh!

Có bài diện!" "Có thanh Minh Vương Kiếm này, tôi tự tin có thể khiến danh tiếng Thanh Long Các của chúng ta lên một tầm cao mới." Diệp Hạo Sơ lúc này dường như nhớ ra gì đó, hỏi Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, mấy ngày chúng tôi không ở Bắc Kinh, bên phía Hoắc gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm có tin tức gì không?" Đại Kim Nha đáp: "Bên Hoắc gia thì không có tin tức gì, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy hôm trước có nhắn tôi chuyển lời cho ngài, đợi ngài về thì ghé qua Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến." "Tôi biết rồi." Sau đó Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương tạm biệt nhóm Hồ Bát Nhất, trở về nhà.

Shirley Dương lúc này lo lắng nói: "Lão Diệp, Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm anh có việc gì thế?

Không phải là tìm anh làm mấy vụ đảo đấu chứ?" "Ha ha, không đâu, Tân Nguyệt Phạn Điếm chưa đến mức lạc phách như vậy.

Chắc Doãn Tiên Nguyệt có chuyện gì muốn thương lượng với anh thôi." "Chúng ta bây giờ đừng quan tâm chuyện khác, đợi bao giờ Tân Nguyệt Phạn Điếm mời thì chúng ta hẵng đi.

Chứ nó gọi cái là đi ngay thì anh chẳng phải mất mặt lắm sao?" "Ha ha, em đấy!" "Chúng ta bây giờ chi bằng làm chút chuyện có ý nghĩa đi!" Diệp Hạo Sơ cười xấu xa nhìn Shirley Dương. "Đáng ghét!

Em còn chưa hồi phục đâu!

Anh bây giờ không được đụng vào em!" "Thế giờ anh khó chịu lắm thì làm sao?" Shirley Dương không đành lòng nhìn Diệp Hạo Sơ khó chịu như vậy, bèn e thẹn nói: "Thế... em dùng chỗ khác giúp anh." Sau đó cô từ từ cúi đầu xuống, Diệp Hạo Sơ lập tức khoan khoái thở hắt ra một hơi dài.

Ngay sau khi "trò chơi hai người" của Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương kết thúc, Doãn gia liền phái Côn nô đến mời Diệp Hạo Sơ, nói là hy vọng Diệp Hạo Sơ có rảnh thì qua Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, bảo là Thanh Thanh Mạn nhớ hắn.

Đúng là thần TM Thanh Thanh Mạn nhớ hắn!

Có điều Diệp Hạo Sơ cũng không để ý, dù sao hiện tại hai bên là quan hệ hợp tác, mặt mũi là phải nể nhau.

Đã người ta đến mời rồi, hắn cũng không thể không đi, thế là nhắn lại với Côn nô là ba ngày sau sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Tuyết Lê, ba ngày này anh đều bồi tiếp em." "Vâng." Sau đó ba ngày này Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương đều sống những ngày tháng không biết xấu hổ là gì.

Ba ngày sau, Diệp Hạo Sơ dẫn Shirley Dương cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử lần nữa ngồi lên xe đi tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngồi trên xe, Bàn Tử lúc này mở miệng: "Lão Diệp!

Chúng ta lần này lại đi Tân Nguyệt Phạn Điếm làm gì?

Cái tiệm cơm đó đen lắm, lần trước tôi với Đại Kim Nha đến, bị mụ nội Doãn Tiên Nguyệt lừa mất không ít tiền!" Ngay trong lúc Diệp Hạo Sơ sống những ngày tháng như thần tiên, Bàn Tử và Đại Kim Nha đã đi Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến để bàn chuyện làm ăn với Doãn Tiên Nguyệt.

Bàn xong, hai người ở lại ăn một bữa, tốn mất một đống tiền.

Chuyện này Diệp Hạo Sơ cũng nghe Hồ Bát Nhất kể rồi, nhưng cái này trách ai được?

Ai bảo hai ông bàn chuyện xong không về luôn, rảnh rỗi ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm ăn cơm làm gì, không biết chỗ đó chi phí cao dọa người à!

Hồ Bát Nhất lúc này vẫn không yên tâm về Bàn Tử, dặn dò lần nữa: "Bàn Tử, lần này chúng ta đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, ông liệu mà quản cái mồm ông đấy!" "Yên tâm đi!

Bàn gia tôi lần này đến đó sẽ không nói năng gì sất." Xe của mấy người vừa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tiên Nguyệt đã dẫn theo Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đứng chờ ở cửa.

Khi Diệp Hạo Sơ xuống xe, Thanh Thanh Mạn đang đứng cạnh Doãn Nam Phong liền kích động chạy về phía Diệp Hạo Sơ, ôm chầm lấy đùi hắn. "Chủ nhân, Thanh Thanh Mạn nhớ người lắm!" Diệp Hạo Sơ cúi đầu nhìn nha đầu đang ôm chân mình, vươn hai tay bế bổng cô bé lên, ôn nhu nói: "Sau này anh gọi em là Mạn Mạn nhé!

Đúng rồi Mạn Mạn, sau này đừng gọi anh là chủ nhân, gọi anh là đại ca ca đi!" "Vâng ạ, chủ...

đại ca ca." "Ngoan lắm, cho em kẹo này." Nói xong, hắn nhét cho Thanh Thanh Mạn một nắm kẹo. "Đúng rồi Mạn Mạn, đây là chị Tuyết Lê của em." Diệp Hạo Sơ giới thiệu Shirley Dương với Thanh Thanh Mạn.

Shirley Dương lúc này đi tới xoa đầu nhỏ của Thanh Thanh Mạn cười nói: "Mạn Mạn, sau này chị chính là chị của em." Thanh Thanh Mạn có vẻ rất thích Shirley Dương, mắt cười cong thành hình trăng khuyết, miệng nhỏ ngậm kẹo lanh lảnh nói: "Vâng!

Sau này em cũng có chị rồi." Shirley Dương nghe vậy thực sự quá thích Thanh Thanh Mạn, không nhịn được véo má cô bé: "Mạn Mạn em đáng yêu quá đi!" "Hi hi!" Bàn Tử thấy cảnh này, vỗ vỗ ngực nói với Hồ Bát Nhất đầy vẻ u sầu: "Lão Hồ, cậu nói xem sao khoảng cách giữa người với người lại lớn thế nhỉ?" Hồ Bát Nhất cười đáp: "Đúng thế!" "..." Bàn Tử: Tôi chỉ muốn cậu an ủi tôi một chút thôi mà.

Lúc này cô bé Doãn Nam Phong thấy người hầu bình thường của

mình được Diệp Hạo Sơ bế, trong lòng rất khó chịu, cảm giác như món đồ chơi yêu thích của mình bị cướp mất vậy.

Thế là cô bé không phục chạy lon ton lại, nũng nịu nói với Diệp Hạo Sơ: "Đại ca ca, không phải anh nói chỉ cho Nam Phong kẹo thôi sao?" Diệp Hạo Sơ cười nói: "Anh nói lúc nào cơ?" "Anh có nói mà!" Doãn Nam Phong nghe Diệp Hạo Sơ không thừa nhận, cực kỳ tức giận: Đại người xấu!

Anh rõ ràng có nói, chỉ biết lừa trẻ con! "À!

Anh nhớ ra rồi, anh nói là tiểu Nam Phong sau này chỉ được ăn kẹo anh cho thôi mà!

Đâu có quy định anh không được cho người khác kẹo đâu?" Doãn Nam Phong lúc này sắp bị Diệp Hạo Sơ nói cho phát khóc, hai mắt to tròn ngập nước: "Anh..." "Ha ha!

Tiểu Nam Phong, đại ca ca đùa em chút thôi, nào, cho em này!" Diệp Hạo Sơ biết không thể đùa nữa, lập tức đưa cho Doãn Nam Phong một nắm kẹo lớn.

Nhìn thấy kẹo trong tay, Doãn Nam Phong cũng không khóc nữa, trên mặt lộ ra nụ cười đắc thắng.

Diệp Hạo Sơ nhìn cảnh này mà ngây người.

Không phải chứ!

Bây giờ trẻ con diễn xuất tốt thế sao?!

Doãn Tiên Nguyệt đứng bên cạnh nãy giờ nhìn cũng không có vẻ gì là tức giận, thật ra cô đã bàn bạc xong với mấy lão già nhà họ Doãn rồi, sẽ tác hợp Diệp Hạo Sơ và Doãn Nam Phong.

Dù sao Diệp Hạo Sơ có huyết mạch đặc thù, đợi Doãn Nam Phong lớn lên, Diệp Hạo Sơ cũng sẽ không già đi, giống như Trương Nhật

Sơn cứ ở mãi trong Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô vậy.

Nghĩ đến đây, Doãn Tiên Nguyệt đi tới, mở lời: "Diệp tiên sinh, đã lâu không gặp!

Tôi đã chuẩn bị bao gian cho mọi người rồi, mời vào trong nói chuyện." "Cũng khá lâu không gặp, được thôi!

Chúng ta vào trong đi!" Sau đó bốn người Diệp Hạo Sơ đi theo Doãn Tiên Nguyệt vào bao gian Đế Vương của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Cảm ơn các vị đã ủng hộ Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi!

Bữa cơm hôm nay tôi mời!

Mọi người cứ ăn tự nhiên!" Trong bao gian bày một bàn lớn toàn sơn hào hải vị, mắt Bàn Tử nhìn đến đờ ra.

Phải biết hôm trước gã và Đại Kim Nha đến, mụ nội này chỉ chuẩn bị cho hai người mấy món, mà còn đòi tiền, suýt chút nữa ăn đến mức bay luôn cái quần cộc.

Hôm nay Lão Diệp vừa đến, mấy món ăn này cứ như không cần tiền mà bê lên.

Điều này làm Bàn Tử lại thầm chửi mụ nội này trong lòng là đồ chó nhìn người thấp.

Nhưng Bàn Tử lần này đã khôn ra, gã biết Tân Nguyệt Phạn Điếm đâu đâu cũng có Thính nô, cho nên hôm nay gã chỉ chửi thầm trong bụng, xem các người làm gì được Bàn gia!

Vừa nghĩ thế, Bàn Tử lập tức cắm đầu ăn sơn hào hải vị trên bàn, không ăn thì phí!

Đằng nào lần này cũng không mất tiền, phải ăn bù lại vốn liếng lần trước. "Diệp tiên sinh, nghe nói anh mang từ trong mộ về một món thần khí?

Không biết có thật không?" Doãn Tiên Nguyệt lúc này thấy trừ Bàn Tử ra thì mọi người đều ăn uống gần xong xuôi liền mở miệng hỏi.

Chương 85

"Ừ, đúng vậy." Diệp Hạo Sơ nghe xong gật đầu. "Vậy không biết là thứ gì nhỉ?" Bàn Tử nghe vậy chẳng màng đến cơm nước trong mồm, mở miệng khoe khoang: "Mụ nội...

à không, bà chủ, cô không biết đâu nhỉ?

Thứ chúng tôi mang từ mộ ra lần này ghê gớm lắm đấy!" Doãn Tiên Nguyệt nghe lời của Bàn Tử, cố nén giận nói: "Vậy Vương tiên sinh, là thứ gì ghê gớm thế?" "Có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Doãn Tiên Nguyệt đã kích động: "Có phải là Ngọc Dũng có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng không?" "Sao cô biết?" Doãn Tiên Nguyệt không thèm để ý đến Bàn Tử, nhìn về phía Diệp Hạo Sơ nói: "Diệp tiên sinh, Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi muốn mua bộ Ngọc Dũng đó, không biết có thể bán cho Tân Nguyệt Phạn Điếm không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy hỏi: "Vậy không biết Doãn lão bản định ra giá bao nhiêu để mua món thần khí này?" "Hai tỷ!

Diệp tiên sinh thấy thế nào?" Doãn Tiên Nguyệt chần chừ một chút rồi đưa ra giá.

Nhóm Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Bàn Tử nghe thấy Doãn Tiên Nguyệt muốn bỏ ra 2 tỷ để mua Ngọc Dũng của bọn họ thì đều hít ngược một hơi khí lạnh!

Nhưng lại nghe Diệp Hạo Sơ nói: "Doãn lão bản, tôi cũng không giấu gì cô, chúng tôi định nhờ Tân Nguyệt Phạn Điếm tổ chức cho chúng tôi một buổi đấu giá.

Lần này chúng tôi mang từ trong mộ ra không ít minh khí, và món áp chót cuối cùng chính là bộ Ngọc Dũng này!" Diệp Hạo Sơ đâu có

ngốc, Doãn Tiên Nguyệt đã có thể dễ dàng nói ra cái giá này, nếu hắn tổ chức đấu giá, chắc chắn sẽ có người khác đưa ra cái giá cao hơn 2 tỷ.

Doãn Tiên Nguyệt nghe lời của Diệp Hạo Sơ xong, thở dài nói: "Diệp tiên sinh thật biết cách làm ăn!" "Được!

Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi đồng ý!" Doãn Tiên Nguyệt thật ra trong lòng đã sớm chuẩn bị tâm lý 2 tỷ không mua nổi Ngọc Dũng, đây chính là thần khí có thể giúp người ta cải lão hoàn đồng mà!

Căn bản không phải thứ có thể dùng tiền bạc để đo lường.

“Được rồi, Doãn lão bản, lát nữa tôi sẽ cho người mang Ngọc Dũng qua cho cô.” Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Thực ra đây cũng không phải kết quả tồi tệ nhất.

Dù sao Ngọc Dũng này cũng sẽ được đấu giá tại Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô ta, đến lúc đó cũng chỉ tốn thêm chút tiền sự vụ mà thôi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm hoàn toàn có đủ tự tin để bán đấu giá được kiện Ngọc Dũng này.

Còn một cái lợi nữa là: Nếu tung ra tin tức Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp đấu giá thần khí như Ngọc Dũng, thì danh tiếng của khách sạn chắc chắn sẽ còn lên một tầm cao mới!

“Được rồi, Doãn lão bản, lát nữa tôi sẽ cho người mang Ngọc Dũng qua cho cô.” Diệp Hạo Sơ nhắc lại.

“Được thôi, Diệp tiên sinh, anh cứ yên tâm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi có biện pháp bảo vệ tốt nhất, nhất định sẽ không để xảy ra bất kỳ sự cố nào.” Doãn Tiên Nguyệt đáp, rồi bổ sung: “Còn nữa, quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi là phải thu 10% phí đấu giá dựa trên giá trị giao dịch cuối

cùng.” “Gì cơ?

Tôi nói này bà chủ, chúng ta cũng coi như người quen cũ rồi, cũng từng bán cho cô không ít minh khí, cô không thể tính rẻ hơn chút sao?” Bàn Tử đang ăn cơm, vừa nghe thấy phải nộp 10% phí đấu giá thì lập tức không ngồi yên được nữa.

“Quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm là bất khả xâm phạm.

Nhưng nể tình quan hệ hợp tác giữa chúng ta, tôi có thể chỉ lấy 5% thôi.” Doãn Tiên Nguyệt nhượng bộ.

“Không phải...” Thấy Bàn Tử còn định lý luận tiếp với Doãn Tiên Nguyệt, Hồ Bát Nhất vội vàng nhét đồ ăn vào mồm hắn chặn lại, rồi quay sang nói với Doãn Tiên Nguyệt: “Được, 5% thì 5%!” Hiện tại Doãn Tiên Nguyệt đã nhượng bộ một nửa phí rồi, Hồ Bát Nhất lo cái tên Bàn Tử này mà chọc giận người ta thì đến lúc đó ngay cả cái 5% kia cũng không được giảm đâu.

Doãn Tiên Nguyệt lại nói: “Hội đấu giá sẽ được chúng tôi sắp xếp vào tầm này tuần sau.

Đến lúc đó mấy vị nhất định phải tới Tân Nguyệt Phạn Điếm ủng hộ đấy nhé!” “Đó là nhất định!

Đến lúc đó còn phải nhờ Doãn lão bản sắp xếp cho chúng tôi một chỗ ngồi tốt chút chứ nhỉ?!” Diệp Hạo Sơ nửa đùa nửa thật nói.

Hắn đương nhiên muốn vị trí tốt rồi, tốt nhất là bao gian trên tầng hai.

Ở hội đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm, tầng một chỉ là ghế thường, chỉ có tầng hai mới là nơi dành cho những người có thân phận.

“Đương nhiên rồi!” “Đa tạ, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!” “Hợp tác vui vẻ!” Diệp Hạo Sơ lúc này mới đứng dậy: “Vậy không

còn việc gì nữa, chúng tôi xin phép về trước.” Sau đó, Diệp Hạo Sơ chào tạm biệt hai cô bé Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn.

“Mạn Mạn, ở đây ngoan nhé, đợi em lớn lên anh sẽ đón em về nhà.” Diệp Hạo Sơ xoa xoa cái đầu nhỏ của Thanh Thanh Mạn.

Thanh Thanh Mạn nghe vậy liền gật đầu lia lịa: “Mạn Mạn biết rồi, đại ca ca phải giữ lời đấy nhé!” “Ha ha ha!

Nhất định!” “Tiểu Nam Phong, đại ca ca đi đây, đừng có nhớ anh đấy nhé!” Cô nhóc Doãn Nam Phong nghe thấy lời của tên đại xấu xa này, cái miệng nhỏ tức giận phồng lên: “Ai thèm nhớ anh chứ!

Tôi chỉ nhớ kẹo của anh thôi!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy chỉ cười cười, trong lòng lại nghĩ: Cái này thì chưa chắc đâu à nha. *** Thanh Long Các.

Sau khi bốn người Diệp Hạo Sơ trở về Thanh Long Các, Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi: “Lão Diệp, chúng ta thật sự muốn bán Ngọc Dũng đi sao?” Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền trêu chọc: “Sao thế?

Lão Hồ, cậu cũng động lòng rồi à?” “Đâu có, tôi không tin mấy chuyện cải lão hoàn đồng hay trường sinh bất lão gì đó đâu, mấy cái đó đều không thực tế.

Theo tôi thấy ấy à, đại tự nhiên có quy luật của nó, ai cũng không thể làm trái quy luật được.” “Lão Hồ, sao hôm nay ông lại bày đặt làm văn nghệ thanh niên thế?” Bàn Tử chen vào phá đám.

Hồ Bát Nhất nghe giọng điệu của Bàn Tử thì tức giận mắng: “Bàn Tử!

Tiên sư nhà ông!

Tôi khó khăn lắm mới cảm thán được vài câu, giờ thì hay rồi!

Đều bị một câu của ông phá hỏng bét!” Dứt lời, lại nghe Diệp Hạo

Sơ nói: “Cũng không chắc đâu, cậu quên tôi rồi sao?

Thế giới này cái gì cũng có thể xảy ra.” “Lão Diệp?

Ý cậu là cái Ngọc Dũng này thật sự có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng?” “Mọi người ở trong mộ Lỗ Vương chẳng phải đã thấy rồi sao?

Người trong Ngọc Dũng lúc đó không phải vẫn còn sống à.” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì.

Shirley Dương lúc này lên tiếng: “Vậy rốt cuộc cái Ngọc Dũng này còn dùng được không?” Diệp Hạo Sơ giải thích: “Cái Ngọc Dũng này không biết đã bị bao nhiêu người mặc qua rồi, sớm đã chẳng còn tác dụng gì nữa.

Nhưng bản thân nó vẫn lưu lại một số tính chất thần kỳ, ví dụ như giá trị nghiên cứu.” “Anh nghĩ người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đoán được điều này.

Biết rõ Ngọc Dũng đã hết tác dụng nhưng vẫn nguyện ý bỏ giá cao ra mua.

Có lẽ đây chính là mị lực của trường sinh đi!

Con người đều ôm ảo tưởng: Nhỡ đâu giải khai được bí mật của Ngọc Dũng thì sao?” “Trường sinh, thứ khiến người ta khao khát biết bao!” Bàn Tử lúc này phẩy tay: “Mặc kệ nó trường sinh hay không trường sinh, đều chẳng liên quan gì đến chúng ta!

Với lại, cái Ngọc Dũng này cũng vô dụng rồi, chi bằng bán quách đi lấy tiền tiêu cho sướng!” Diệp Hạo Sơ cười nói: “Bàn Tử, ông nói đúng đấy, thà bán đi lấy tiền tiêu còn hơn!” Hồ Bát Nhất lúc này cũng nghĩ thông suốt, cười nói: “Đúng, thay vì nghĩ mấy chuyện viển vông, chi bằng bán lấy tiền!” Mấy người nhìn nhau, trên mặt đều nở nụ cười. *** Rất nhanh, một tuần đã trôi qua, đã đến ngày diễn ra hội

đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này Tân Nguyệt Phạn Điếm người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng đám người này đều là quan to quý nhân hoặc là phú hào giàu nhất một phương.

Hôm nay, Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều diện một bộ âu phục long trọng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Shirley Dương khoác tay Diệp Hạo Sơ, hôm nay cô mặc một bộ sườn xám hoa lệ, phô bày trọn vẹn vóc dáng nóng bỏng, đường cong quyến rũ.

Người đi đường đều không kìm được mà ngoái nhìn về phía họ, chỉ vì cặp đôi Diệp Hạo Sơ và Shirley Dương quá mức nổi bật.

Bộ vest của Bàn Tử là do hắn chạy khắp hơn nửa cái Bắc Kinh mới đặt làm được.

Không còn cách nào khác, vì phần lớn các tiệm âu phục đều không có kích cỡ "hùng vĩ" như của hắn.

Nhóm Diệp Hạo Sơ đưa thiệp mời cho Côn Nô, sau đó bước vào lầu đấu giá.

"Ái chà!

Ở đây náo nhiệt thật đấy!" Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng trong lầu đấu giá, cảm thán.

"Chứ sao nữa, bình thường nếu là đấu giá hội phổ thông thì làm gì đông vui thế này.

Lần này rất nhiều người đều nhắm vào cái Ngọc Dũng của chúng ta mà đến đấy." Đại Kim Nha giải thích.

"Không ngờ cái Ngọc Dũng rách nát kia lại được hoan nghênh phết

nhỉ!

Phải biết là cái mụ già kia...” Bàn Tử đứng bên cạnh bĩu môi.

Đại Kim Nha nghe vậy vội vàng ngăn Bàn Tử lại: “Cẩn thận cái mồm!

Bàn gia!” Bàn Tử trong lòng chửi thầm Doãn Tiên Nguyệt là “mụ già” quen mồm rồi, nên nhất thời quên sửa miệng, điều này đã bị Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm nghe thấy.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời, lập tức có mấy Thính Nô quay sang nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Bàn Tử trừng mắt nhìn đám Thính Nô, quát: “Nhìn cái gì mà nhìn!

Ông đây nói mụ vợ già ở nhà mình không được à!” “Bàn Tử, cậu ngậm miệng lại ngay cho tôi!” Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử.

“Được được được!

Tôi không nói nữa.” Nói xong, hắn làm động tác kéo khóa miệng lại.

Sau màn kịch của Bàn Tử, một Côn Nô đi đến trước mặt mấy người, cung kính nói: “Vị trí của các vị ở trên tầng hai, mời đi theo tôi.” “Vãi chưởng!

Chương 86

Không ngờ Đại Kim Nha tôi có sinh thời còn được lên tầng hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Đại Kim Nha nghe Côn Nô nói xong thì chấn kinh thốt lên.

"Lão Kim, nhìn ông kích động chưa kìa.

Không phải chỉ là cái tầng hai thôi sao?

Chỗ này chẳng lẽ còn có thuyết pháp gì à?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

Đại Kim Nha giải thích: "Ai da Hồ gia của tôi ơi, ngài không biết đấy thôi!

Lầu đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chia làm hai tầng.

Tầng một là chuẩn bị cho người thường, đám người này đa số đến xem náo nhiệt là chính." "Nhưng tầng hai này không phải ai cũng lên được đâu, người ngồi trên đó đều là những đại nhân vật có máu mặt cả đấy!" "Còn lắm quy tắc thế cơ à!" Mọi người vừa đi vừa nói, cuối cùng cũng đến bao gian dành cho bọn họ ở tầng hai.

Trên cửa bao gian còn đề bốn chữ lớn: "MẠC KIM HIỆU ÚY".

Điều này có nghĩa là bao gian này từ nay về sau sẽ là bao gian chuyên dụng của nhóm Diệp Hạo Sơ.

Ngoài bao gian của họ, bên cạnh còn có không ít bao gian đề họ của Cửu Môn, còn có cả bao gian của người nước ngoài.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy thầm nghĩ: Doãn Tiên Nguyệt này sắp xếp cũng được đấy chứ!

Còn cấp cho bọn mình hẳn một cái phòng riêng.

Bàn Tử nhìn mấy chữ trên cửa, cười hề hề: “Hê hê!

Doãn Tiên Nguyệt này cũng không tệ nhỉ!

Biết chúng ta là Mạc Kim Hiệu Úy liền làm cho cái phòng Mạc Kim Hiệu Úy.” “Có điều duy nhất không ổn là, Lão Diệp là Phát Khâu Thiên Quan mà!

Không được!

Lần sau gặp Doãn Tiên Nguyệt tôi nhất định phải nói chuyện với cô ta, bảo cô ta làm thêm cho Lão Diệp cái phòng Phát Khâu Thiên Quan nữa!” Diệp Hạo Sơ nghe Bàn Tử nói nhảm thì đảo mắt xem thường: Tôi thật sự cảm ơn ông quá cơ!

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ, hắn đột nhiên nhìn thấy Hoắc Tiên Cô dẫn theo Hoắc Linh đi vào một bao gian khác.

Sau đó, người của Lý gia, Ngô gia, Trần gia, Giải gia trong Cửu Môn cũng lục tục kéo đến các bao gian trên tầng hai.

Cuối cùng, một bao gian khác đón tiếp một người nước ngoài.

Tên người này Diệp Hạo Sơ rất quen thuộc.

Đó chính là ông chủ của A Ninh: Cừu Đức Khảo (Cox Hendry)!

Lúc này Cừu Đức Khảo vẫn chưa già nua như trong nguyên tác, nhìn qua chỉ tầm năm sáu mươi tuổi.

Nhưng tuổi thật tuyệt đối phải đến 80 rồi, cũng không biết lão ăn cái gì mà giữ được dáng vẻ này.

Nghĩ lại thì Cừu Đức Khảo đến đây chắc chắn cũng vì cái Ngọc Dũng kia.

Phải biết trong nguyên tác, con cáo già này là kẻ si mê trường sinh nhất, vì để được trường sinh mà không từ thủ đoạn.

“Hây, sao lại còn có cả người nước ngoài thế kia?” Bàn Tử hiển nhiên cũng nhìn thấy Cừu Đức Khảo, bèn hỏi.

“Chuyện bình thường thôi, lão ngoại quốc kia tên là Cừu Đức Khảo.” “Lão tây này đếch phải thứ tốt lành gì!

Hắn cực kỳ hứng thú với mấy món đồ cổ của nước mình, cho nên hắn qua lại với rất nhiều trộm mộ.

Hơn nữa tên này cực kỳ có đầu óc kinh doanh, hắn khởi nghiệp bằng buôn lậu, mà phần lớn đồ hắn buôn lậu chính là cổ vật từ Việt Nam và nước mình.” Đại Kim Nha giải thích nhưng ngữ khí có chút phẫn nộ, hiển nhiên rất bất bình với cách làm của Cừu Đức Khảo.

Càng tức giận hơn là đám trộm mộ bán minh khí cho người nước ngoài.

Bởi vì đại bộ phận trộm mộ đều giữ một quy tắc, đó là minh khí không bán cho người nước ngoài!

Tuy Đại Kim Nha cũng từng bán cho người nước ngoài, nhưng đồ lão bán toàn là hàng nhái dùng để lừa tụi tây.

Còn văn vật thật sự thì có cho lão bao nhiêu tiền, lão cũng nhất quyết không bán ra nước ngoài.

Nếu là người trong nước thì còn có thể thương lượng!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong đều thập phần căm tức.

Cứ nghĩ đến chuyện văn vật của Trung Hoa bị đặt trong bảo tàng nước ngoài cho tụi tây ngắm nghía là hai người tức muốn chết.

“Mẹ kiếp, đợi đấu giá kết thúc, Bàn gia tôi phải giáo dục thằng cháu tây dương này một trận, cho nó biết kết cục của việc buôn bán văn vật nước ông!” Hai mắt Bàn Tử tóe lửa trừng Cừu Đức Khảo, như muốn xé xác lão ra vậy.

“Bàn Tử, ông tém tém lại chút, cái lão già tây đó không biết bao nhiêu tuổi rồi?

Nhỡ ông đánh người ta xảy ra mệnh hệ gì thì khó mà thu dọn tàn cuộc.” Hồ Bát Nhất tuy tức giận nhưng vẫn còn lý trí.

“Đúng đấy!

Bàn gia, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đi đã!” Đại Kim Nha cũng khuyên.

“Được rồi, tạm tha cho thằng cháu tây dương này một lần.” Lúc này, một nữ đấu giá sư mặc sườn xám đứng trên đài, nói: “Đầu tiên xin cảm ơn các vị lão bản đã đại giá quang lâm Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến tham gia đại hội đấu giá đặc biệt lần này.” “Vật phẩm đấu giá hôm nay đều nằm trong danh sách trên tay các vị, mời các vị xem qua.

Lát nữa hội đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ chính thức bắt đầu.” Diệp Hạo Sơ nghe cô nương kia nói vậy cũng buồn chán cầm quyển sách đấu giá trên bàn lên xem.

Hắn phát hiện trong hội đấu giá lần này, ngoại trừ số minh khí bọn họ mang ra từ mộ Lỗ Vương, còn có không ít minh khí giá trị khác.

Đương nhiên, món áp chót vẫn là Ngọc Dũng của bọn họ.

Ngọc Dũng này cũng là mục tiêu của bốn nhà Lý, Ngô, Giải, Trần trong Cửu Môn và cả Cừu Đức Khảo.

À!

Đúng rồi, còn có cả Doãn gia nữa!

“Thưa các vị!

Hội đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm xin phép được bắt đầu!

Vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta là...” Diệp Hạo Sơ ngồi

trong bao gian, chán nản nhìn đám phú thương được gọi là đại gia ở tầng một đỏ mặt tía tai tranh giành mấy món đồ.

Cuối cùng, hai tiếng đồng hồ trôi qua, cũng đến thời gian đấu giá Ngọc Dũng.

“Lão Diệp!

Lão Diệp!

Đến lượt Ngọc Dũng của chúng ta rồi.” Bàn Tử gọi Diệp Hạo Sơ đang nhắm mắt dưỡng thần dậy.

“Hả?

Đến rồi sao?” “Đúng vậy!

Cậu không biết đâu, tôi vừa tính sơ sơ, đám minh khí linh tinh của chúng ta tổng cộng bán được 3 ức (300 triệu) rồi đấy!” Bàn Tử kích động nói.

“Ừm, cũng không tệ.” “Hề hề!

Lão Diệp, cậu phải khen Bàn Tử tôi đi!

Vốn dĩ đống minh khí đó không bán được đến 3 ức đâu, đều là do tôi lén lút nâng giá lên một chút đấy.” “Bàn Tử ông... làm đẹp lắm!” Bàn Tử được Diệp Hạo Sơ khen ngợi thì cái mặt béo cười càng tươi hơn.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều câm nín nhìn hai người này.

Làm thế thật sự ổn sao?

Sau đó liền nghe thấy giọng nói của nữ đấu giá sư: “Thưa các vị!

Vật phẩm này là vật phẩm cuối cùng của Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay.

Mời mọi người xem!” Người phục vụ lập tức mang Ngọc Dũng

lên đài đấu giá, trưng bày cho mọi người chiêm ngưỡng.

"Chắc không cần tôi phải giới thiệu về giá trị của Ngọc Dũng này nữa nhỉ?

Kiện thần khí này là do một người bạn của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhờ chúng tôi bán giúp.

Giá khởi điểm là 10 ức (1 tỷ), mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1000 vạn (10 triệu)!" Lời của nữ đấu giá sư vừa dứt, đám người tầng một đều thèm thuồng nhìn Ngọc Dũng trên đài.

Nhưng thèm thì thèm, bọn họ cũng tự biết Ngọc Dũng này không phải thứ mà hạng người như họ có thể với tới, chỉ riêng cái giá khởi điểm 10 ức đã khiến họ chùn bước rồi.

"Vãi thật, Ngọc Dũng trong truyền thuyết có thể cải lão hoàn đồng!" "Không ngờ đời này tôi còn có thể tận mắt nhìn thấy thần khí này!" "Haizz, bảo bối thì tốt thật, nhưng cũng chẳng phải thứ chúng ta mua nổi." "Kệ đi!

Chương 87

Dù sao lần này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng coi như không uổng công, giá khởi điểm 10 ức lận!

Lát nữa nhất định có kịch hay để xem." Lúc này, Lý Thủ Nháo - người đứng đầu Lý gia (xếp thứ ba trong Lão Cửu Môn) lên tiếng: "10 ức 1000 vạn!" Người của Giải gia cũng mở miệng: "10 ức 5000 vạn!" Nữ đấu giá sư hô: "Tốt, Giải gia ra giá 10 ức 5000 vạn!" Còn tại bao gian của Trần gia trên tầng hai, có một lão già đang ngồi.

Lão nhân này tuy tuổi tác đã cao nhưng ánh mắt sắc bén như dao, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người này chính là đương gia của Trần gia (xếp thứ tư trong Lão Cửu Môn) - Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ phất phất tay, ra hiệu cho Trần Kim Thủy đang đứng bên cạnh ra giá.

Trần Kim Thủy nhận được chỉ thị của lão gia tử, lập tức hô to: "Trần gia ta ra 11 ức!" Trong bao gian Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô nghe thấy Trần gia ra giá, cười lạnh một tiếng: "Đã các người đều muốn Ngọc Dũng này, vậy Hoắc gia ta cũng không thể lạc hậu!

Linh nhi!" Nghe thấy lời mẹ, Hoắc Linh cũng cất tiếng: "Hoắc gia tôi ra 12 ức!" Trần Kim Thủy liếc nhìn Trần Bì, Trần Bì lập tức nói: "Tiếp tục tăng giá!" "Vâng, Tứ a công." "Trần gia ta ra giá 15 ức!" Lý Thủ Nháo hô: "Hừ!

Vậy Lý gia ta ra giá 18 ức!" "Hoắc gia 20 ức!" "Giải gia 25 ức!" "Trần gia 28 ức!" Mấy gia tộc đua nhau ra giá đến điên cuồng, dường như đang so kè với nhau, ai cũng không phục ai.

Điều này khiến đám người tầng một xem náo nhiệt đến sướng cả mắt, liên tục hô "Trâu bò!" "Mẹ ơi!

Mấy người Lão Cửu Môn này đều nhiều tiền thế sao?" Bàn Tử mắt chữ A mồm chữ O nhìn cảnh tượng này.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Đại Kim Nha cũng đều một mặt khiếp sợ nhìn cuộc đấu giá.

"Hừm, kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi!" Diệp Hạo Sơ nhếch mép cười.

Lúc này, tại bao gian hào hoa nhất tầng hai, Doãn Tiên Nguyệt lên tiếng: "Đã mấy vị chơi vui vẻ như vậy, Doãn gia ta cũng không thể yếu thế!" "Doãn gia ta ra giá 35 ức!" Pha xử lý của Doãn Tiên Nguyệt khiến mấy nhà Lão Cửu Môn ngớ người.

Lý Thủ Nháo của Lý gia cười nói: "Sao thế?

Doãn lão bản cũng muốn cái Ngọc Dũng này à?" "Hay là để Lý mỗ đấu giá mua lại rồi tặng cho Doãn lão bản làm quà nhé?

Sau này Lý gia ta và Doãn gia các người đời đời giao hảo!" Lý Thủ Nháo nói xong liền dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm thân hình lồi lõm quyến rũ của Doãn Tiên Nguyệt, gã đã thèm muốn nhan sắc của cô từ lâu.

Trên mặt Doãn Tiên Nguyệt thoáng qua vẻ chán ghét, lạnh lùng nói: "Cái đó thì không cần, Doãn gia tôi còn không để ý chút tiền lẻ này." Lý Thủ Nháo nghe vậy nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm, nhưng cũng không dám ho he gì.

Ai bảo đây là địa bàn của Doãn Tiên Nguyệt - cái mụ đàn bà ghê gớm này chứ!

Nhỡ đắc tội cô ta, hôm nay gã có khi không bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm nổi.

“Ha ha ha!

Nhìn cái bản mặt thằng cha họ Lý kia kìa, còn vọng tưởng Doãn Tiên Nguyệt mụ già đó, đúng là cười chết Bàn gia.” Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì cười lớn chế giễu.

“Bàn Tử, bé mồm thôi!” Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

“À, lỗi tôi, lỗi tôi!” Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nhắc liền vội vàng xin lỗi.

Lúc này cuộc đấu giá đang hồi kịch liệt, nữ đấu giá sư đột nhiên thông báo: “Vòng đấu giá Ngọc Dũng thứ nhất kết thúc, hiện tại nghỉ ngơi mười phút.

Mười phút sau chúng ta sẽ tiếp tục bắt đầu vòng đấu giá thứ hai.” Bàn Tử kích động nói: “35 ức rồi!” “Đúng vậy, chúng tôi đều biết rồi, nhưng lát nữa còn một vòng nữa, giá chắc chắn vẫn còn tăng!” Hồ Bát Nhất lúc này đã bị kích thích đến mức miễn dịch luôn rồi.

Shirley Dương lúc này nghi hoặc hỏi: “Tại sao Ngô gia và cái người nước ngoài kia đến giờ vẫn chưa ra giá nhỉ?” Cô quan sát hội đấu giá rất kỹ, phát hiện ở bao gian tầng hai, ngoại trừ nhóm bọn họ, còn có Ngô gia và gã người tây kia chưa hề lên tiếng.

“Bọn họ không phải đều đến xem náo nhiệt đấy chứ?” Hồ Bát Nhất nghe Shirley Dương nói vậy liền hỏi.

Diệp Hạo Sơ cười lạnh: “Ha ha, Ngô gia đến xem náo nhiệt thì tôi tin, nhưng tên Cửu Đức Khảo kia cực kỳ mê luyến thuật trường sinh, lão ta nhất định sẽ ra tay vào phút chót.” “Vậy chúng ta không thể để Ngọc Dũng rơi vào tay thằng cháu tây dương này được!

Như thế là có lỗi với tổ tông!” Bàn Tử kích động.

“Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến trước đã!” *** Mười phút trôi qua rất nhanh, vòng đấu giá thứ hai của Ngọc Dũng cũng bắt đầu.

Nữ đấu giá sư đứng trên đài tuyên bố: “Vòng đấu giá thứ hai bắt đầu!

Hiện tại Doãn gia đang ra giá cao nhất: 35 ức!” “Còn có ai ra giá cao hơn không?” “Hoắc gia ta ra giá 38 ức!” “Trần gia ra giá 40 ức!

Ai cũng không được tranh với ta!” Trần Kim Thủy xót tiền nhưng vẫn cắn răng hô giá 40 ức.

Lý Thủ Nháo lại tiếp tục: “Lý gia ta ra giá 40 ức 1000 vạn!” Trần Kim Thủy nghe Lý Thủ Nháo báo giá xong thì vô cùng tức giận, chửi ầm lên: “Lý Thủ Nháo, mẹ kiếp, mày còn cần mặt mũi không?

Có ai chơi kiểu như mày không?” “Họ Trần kia, mày quản lão tử báo giá thế nào làm gì!” Lý Thủ Nháo cũng không phải dạng vừa, lập tức đốp chát lại.

“Mẹ kiếp, họ Lý kia!

Tao không để yên cho mày đâu!” Trần Kim Thủy chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ như vậy.

Trần Bì chú ý đến Trần Kim Thủy đang bạo nộ bên cạnh thì lắc đầu, sau đó ánh mắt sắc lẹm liếc sang, lạnh lùng nói: “Đúng là đồ phế vật, có chút chuyện nhỏ này mà cũng tức giận thành cái dạng này!” “Vâng vâng vâng!” Trần Kim Thủy vừa nãy còn hung hăng, nghe thấy lời của lão gia tử nhà mình liền xìu xuống như bong bóng xì hơi, ngoan ngoãn đứng sang một bên không dám ho he.

Trần Kim Thủy thừa biết Trần Bì là người thế nào, đó chính là một sát thần giết người không chớp mắt!

Chỉ cần lơ là một chút là lão có thể làm thịt gã ngay.

Trần Bì nhìn bộ dạng hèn nhát của Trần Kim Thủy, trong lòng hoài nghi thằng cha này có thật là hậu duệ của mình không?

Sao mà hèn thế?

Không phải có ai cắm sừng mình đấy chứ!

Doãn Tiên Nguyệt nghe Lý Thủ Nháo ra giá thì vẻ mặt khinh thường, lạnh nhạt nói: "Doãn gia ra giá 50 ức!" "Cái này..." Mấy gia tộc nhìn nhau, cái giá này quả thực hơi cao rồi.

Hoắc gia và Lý gia sau đó đều bất đắc dĩ rút lui khỏi cuộc đấu giá.

Giải gia tuy có tiền, nhưng người của Giải gia lại lên tiếng: "Đã Doãn lão bản muốn Ngọc Dũng này, vậy Giải gia chúng tôi xin làm thuận nước giong thuyền!" Đã Doãn gia bày ra bộ dáng nhất bắt tất thắng, chi bằng bán cho Doãn gia một cái nhân tình.

Sau đó Giải gia cũng rút lui.

Doãn Tiên Nguyệt nói lời cảm ơn với người Giải gia: "Vậy tiểu nữ tử đa tạ Giải gia đã nhịn đau bỏ những thứ yêu thích." "Nghiêm trọng rồi, Doãn lão bản." Trần Kim Thủy cẩn thận từng li từng tí nhìn Trần Bì hỏi: "Tứ a công, 50 ức rồi, chúng ta còn muốn tăng giá không?" "Tăng!

Tăng cái rắm!

Trần gia chúng ta có nhiều tiền mặt lưu động thế à!" "Vâng vâng vâng!" Trần Kim Thủy bị Trần Bì quát cho giật nảy mình, vội cúi đầu không dám nói nữa.

Trần Bì phẫn nộ nhìn Trần Kim Thủy, trong lòng càng thêm nghi ngờ tên hèn nhát này không phải con cháu mình, đợi về nhà lão nhất định phải điều tra cho ra lẽ.

Đúng lúc này, Cừu Đức Khảo - kẻ nãy giờ vẫn im lặng quan sát Cửu Môn cạnh tranh - đột nhiên mở miệng: "OK!

Các vị bằng hữu Trung Hoa, đã các vị đều rút lui rồi, vậy bỉ nhân

sẽ không khách khí nữa!" "60 ức!" Mọi người nghe thấy giọng nói tiếng Trung lơ lớ không chuẩn lắm, theo bản năng đều nhìn về phía bao gian hẻo lánh nhất tầng hai.

Trong bao gian có một người nước ngoài, bên cạnh còn có mấy tên vệ sĩ.

"Tên ngoại quốc này là ai thế?

Dám cả gan muốn mua thần khí nước ta!" "Bé mồm thôi!

Tên ngoại quốc này rất nhiều tiền, không phải người chúng ta chọc nổi đâu." Sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt lúc này rất khó coi.

Cô cứ tưởng 50 ức là nắm chắc Ngọc Dũng trong tay rồi, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên Cừu Đức Khảo, tên này còn chơi lớn một phát lên hẳn 60 ức.

Không phải Tân Nguyệt Phạn Điếm không bỏ ra được cái giá cao hơn Cừu Đức Khảo, nhưng nếu bỏ ra thì Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Đừng nhìn Tân Nguyệt Phạn Điếm trị giá cả trăm tỷ, nhưng vốn lưu động cũng chỉ tầm năm sáu mươi tỷ.

Nếu lôi hết ra để mua Ngọc Dũng, thì Tân Nguyệt Phạn Điếm còn làm ăn gì nữa?

Lúc này Trần Bì liếc mắt một cái liền nhận ra Cừu Đức Khảo trong bao gian.

Hai người họ là chỗ quen biết cũ, cho dù Cừu Đức Khảo có hóa thành tro thì Trần Bì cũng nhận ra.

"Cừu Đức Khảo, chuyện năm xưa mi lừa lão phu, lão phu còn chưa tìm mi tính sổ đâu!

Giờ mi còn dám đến đây nhòm ngó thần khí nước ta!" Cừu Đức

Khảo nghe Trần Bì nói vậy thì không cho là đúng, đáp: "Bạn cũ của tôi ơi!

Người nước các ông không phải có câu: Biết sai chịu sửa còn hơn không sao?" Trần Bì cười lạnh: "Hừ!

Cừu Đức Khảo mi là cái đức hạnh gì lão phu còn lạ gì?" Nếu Cừu Đức Khảo mà cải tà quy chính được, thì Trần Bì lão không mang họ Trần nữa, theo họ hắn luôn!

"Ha ha, xem ra người bạn cũ có chút hiểu lầm với tôi rồi!" "Nhưng tôi đã ra giá rồi, các người ai có thể ra giá cao hơn tôi?" Cừu Đức Khảo nhìn mấy gia tộc khác, dùng thứ tiếng phổ thông sứt sẹo của mình đắc ý nói.

Trước khi đến hắn đã điều tra vốn lưu động của mấy nhà, Cừu Môn hay Doãn gia nếu chỉ dựa vào sức một mình thì đều không bỏ ra nổi cái giá cao hơn 60 ức.

Nữ đấu giá sư đứng trên đài hô: "Được!

Cừu Đức Khảo tiên sinh ra giá 60 ức!

Các vị!

Còn ai ra giá cao hơn ông ấy không?

Chương 88

Nếu không có thì Ngọc Dũng này sẽ thuộc về Cừu Đức Khảo tiên sinh.” Nữ đấu giá sư cũng rất bất lực, bà chủ nhà mình hiện tại không xoay được nhiều tiền thế, cô lại không thể phá hỏng quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có thể làm việc theo quy trình.

Nữ đấu giá sư: Bản cô nương trong lòng khổ, nhưng bản cô nương không thể nói!

Ngay khi Cừu Đức Khảo đắc ý tưởng rằng Ngọc Dũng đã nằm gọn trong túi, đột nhiên vang lên một giọng nói ồm ồm như sấm: “Bàn gia ra giá 65 ức!” Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức nhìn về phía bao gian của nhóm Diệp Hạo Sơ, bởi vì âm thanh vừa rồi phát ra từ đó.

Khi mọi người nhìn thấy bốn chữ lớn trên cửa bao gian thì đều chấn kinh.

“Mạc Kim Hiệu Úy!” “Mấy người này lại là Mạc Kim Hiệu Úy phái Bắc!” “Mạc Kim Hiệu Úy?

Không phải đã thất truyền rồi sao?” Đám người tại hiện trường có người tin, có người ngờ vực, cũng có kẻ giữ thái độ xem kịch vui.

Lý Thủ Nháo lúc này nhảy dựng lên, chỉ vào Bàn Tử trong bao gian, châm chọc: “Cái thằng béo kia, mày là cái thá gì?

Mày có biết đây là nơi nào không!” “Còn cả mấy người các ngươi nữa!

Mạc Kim Hiệu Úy?

Chỉ dựa vào các ngươi?

Ha ha ha!

Cười chết Lý gia ta!" Cũng không trách Lý Thủ Nháo nói như vậy, thế giới này Tứ Môn phái Bắc cơ bản đã lụi bại, giới trộm mộ hiện tại đều lấy Cửu Môn phái Nam làm đầu.

Không còn bao nhiêu người biết sự khủng bố của Tứ Môn phái Bắc nữa.

Tại hiện trường cũng chỉ có người Hoắc gia và Doãn gia là biết đám người Diệp Hạo Sơ, biết bọn họ có bản lĩnh thật sự chứ không phải phường lừa đảo.

Đặc biệt là cái tên họ Diệp kia, hắn là một Phát Khâu Thiên Quan, hơn nữa còn là Phát Khâu Thiên Quan sở hữu Phát Khâu Ấn!

Phát Khâu Ấn ngoài khả năng trấn áp tà túy, còn có một tác dụng nữa là hiệu lệnh trộm mộ tặc trong thiên hạ. (Đương nhiên!

Tiền đề là phải có thực lực).

Khi Bàn Tử hô 65 ức, cộng thêm tấm biển "Mạc Kim Hiệu Úy" trên bao gian, vẻ đắc ý của Cừu Đức Khảo biến mất tăm.

Hắn không giống tên ngốc Lý Thủ Nháo kia, hắn không dám coi thường 5 người nhóm Diệp Hạo Sơ.

Phải biết, người có thể ngồi trên bao gian tầng hai Tân Nguyệt Phạn Điếm có mấy ai là đơn giản?!

Bàn Tử nghe thấy Lý Thủ Nháo bôi bác bọn họ như vậy, lập tức nổi điên, mắng to: "Cháu trai họ Lý!

Mày coi thường ai đấy?

Bàn gia thấy mày ngứa đòn rồi phải không!" Trong bao gian Hoắc gia, Hoắc Linh nhìn thấy Bàn Tử, kinh hỉ reo lên: "Là Vương Bàn Tử!

Vậy chắc chắn Diệp đại ca cũng ở trong đó." Hoắc Tiên Cô thấy con gái mình bộ dạng nhấp nhổm muốn chạy đi tìm tên họ Diệp kia

ngay lập tức, bèn quát nhẹ: “Linh nhi, nhìn con xem bây giờ ra cái thể thống gì!

Cứ như cô vợ nhỏ đang sốt ruột vậy!” “Mẹ ~!

Con...” Hoắc Tiên Cô thực sự hết cách với con gái mình, đành bất lực đồng ý: “Được rồi, đợi đấu giá kết thúc hẵng đi tìm tên nhóc họ Diệp đó.” Lý Thủ Nháo bên này nghe thấy tên béo chết tiệt kia dám gọi mình là cháu trai, tức đến nổ phổi!

Lý Thủ Nháo hắn là ai?

Là người đứng đầu đệ tam môn trong Thượng Tam Môn của Cửu Môn!

Đâu phải để cho tên béo này chửi bới?

“Thằng béo chết tiệt!

Mày được lắm!

Hôm nay tao không giết chết mày, Lý gia tao theo họ mày!” Lý Thủ Nháo ánh mắt ác độc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy làm vẻ mặt khiêu khích, giơ tay ngoắc ngoắc như gọi chó!

“Mày ngon thì nhào vô!

Bàn gia hôm nay ngồi ngay đây đợi thằng cháu ngoan!

À!

Không không không!

Bàn gia đây không đẻ ra được thằng cháu ngu si như mày.” Đám người Diệp Hạo Sơ bên cạnh đều ném cho Bàn Tử một ánh mắt “vẫn là ông biết chơi”.

Nhìn Bàn Tử giở trò lưu manh, mọi người tại hiện trường đều

không nhịn được mà cười ồ lên.

“Phụt ha ha!

Tên béo này thú vị đấy!” “Đúng thế!

Hắn lại dám chửi cả Lý Thủ Nháo.” “Ha ha!

Không chừng người ta có chỗ dựa gì đó!” Lúc này Lý Thủ Nháo sắp tức đến ngất xỉu rồi, nhưng quan trọng đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, không thể động thủ ở chỗ này.

Trong bao gian Trần gia, Trần Kim Thủy nhìn Lý Thủ Nháo tức điên lên như vậy, trong lòng mạc danh kỳ diệu cảm thấy sảng khoái.

Nếu không phải tình thế không cho phép, gã đã muốn giơ ngón tay cái cho Bàn Tử, khen một câu làm đẹp lắm!

Hoắc Linh nghe thấy Bàn Tử chửi Lý Thủ Nháo, nhịn không được cười nói: “Ha ha!

Quả nhiên vẫn là tên Bàn Tử đó.” Hoắc Tiên Cô nghe vậy ghét bỏ nói: “Cái tên nhóc họ Diệp kia toàn giao du với đám hồ bằng cẩu hữu gì thế không biết!” Hoắc Linh nghe mẹ nói vậy thì đáng yêu lè lưỡi.

Nữ đấu giá sư kích động mở miệng: “Tốt!

Vị Vương tiên sinh này ra giá 65 ức!” Nội tâm nữ đấu giá sư gào thét: Hu hu hu!

Cuối cùng cũng có người tăng giá rồi!

Còn về việc nhóm Diệp Hạo Sơ có tiền trả hay không?

Cái đó còn cần phải trả sao?

Ngọc Dũng đó vốn là của người ta mà!

Mọi người nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Ngọc Dũng này không rơi vào tay tên ngoại quốc Cừu Đức Khảo là được.

Còn rơi vào tay ai khác bọn họ đều có thể chấp nhận, dù sao cũng đều là người mình cả.

Cừu Đức Khảo lúc này sắc mặt khó coi vô cùng.

Vừa rồi lão ra giá thì cả khán phòng im phăng phắc, chẳng ai thèm hô hào, vậy mà Bàn Tử vừa mở miệng thì ai nấy đều kích động.

Cừu Đức Khảo nghiến răng: "7 tỷ!" Lão vừa dứt lời, cả hội trường lại rơi vào tĩnh lặng.

"Mẹ kiếp, lão Tây này lắm tiền thật!" "Chứ còn gì nữa!

Hét giá lên tận 7 tỷ rồi!" "Mấy người Cửu Môn vừa nãy hò hét ghê lắm mà đâu cả rồi?

Chẳng lẽ các người trơ mắt nhìn thần khí của Trung Quốc rơi vào tay kẻ ngoại quốc sao?" Người của Cửu Môn nghe tiếng xì xào dưới lầu đều chọn cách im lặng.

Sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt cũng cực kỳ khó coi, nhưng khi nhìn về phía bao gian của Diệp Hạo Sơ, dường như nghĩ ra điều gì đó, khóe miệng cô lại nhếch lên một nụ cười mị hoặc.

Bàn Tử lúc này quay sang nhìn Diệp Hạo Sơ, hỏi: "Lão Diệp, mình còn tăng giá không?" "Tăng!

Tùy tiện tăng!

Tăng chết bỏ cho tôi!" Diệp Hạo Sơ nói với Bàn Tử.

"(⊙o⊙) Hả?" Hồ Bát Nhất lên tiếng giải thích: "Ý của Lão Diệp là đằng nào cái áo Ngọc Dũng này vốn là của chúng ta, chúng ta còn lo chuyện trả tiền sao?" "Được rồi!

Tôi hiểu rồi!

Các cậu cứ nhìn cho kỹ!

Mấy vụ này Bàn gia tôi thạo nhất!" Bàn Tử đã hiểu ra vấn đề, đằng nào cũng không phải trả tiền, cứ hô cho sướng mồm là được!

Vừa hay được dịp ra oai!

"Bàn gia tôi góp chút tiền lẻ: 7 tỷ 10 triệu!" "Tốt, Vương tiên sinh ra giá 7 tỷ 10 triệu!

Còn ai cao hơn không?" Nữ đấu giá viên kích động hô.

Chương 89

Cừu Đức Khảo nghe Bàn Tử báo giá, mặt đen sì, nghiến răng: "7 tỷ rưỡi!" Lão vừa dứt lời, Bàn Tử lại dùng giọng điệu bỉ ổi nói: "Hề hề!

Bàn gia ra 7 tỷ 510 triệu!

Thế nào?

Lão Tây còn muốn theo không?" !!!

Toàn bộ người có mặt đều bị sự vô sỉ không giới hạn của Bàn Tử làm cho kinh ngạc.

Nhất thời cả hội trường im lặng đến đáng sợ.

Cừu Đức Khảo lúc này khó chịu như vừa nuốt phải ruồi.

Ni mã!

Lão sống đến từng này tuổi rồi chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ đến mức độ này!

Nếu không phải sức khỏe Cừu Đức Khảo còn tốt, hôm nay chắc chắn đã bị tên Béo này chọc cho tức chết rồi!

Lý Thủ Nháo ở một bên cũng thầm chửi rủa trong lòng: Còn vô sỉ hơn cả ông đây!

Tên Béo chết tiệt này quả thực là nhân vật cấp tổ sư gia của giới vô sỉ!

Hiện tại người Cửu Môn và Doãn gia đều đang xem kịch vui.

Hôm nay tên Bàn Tử này coi như nổi danh ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau này ai mà không biết hắn là tổ sư gia phá giá chứ!

“Người An Lạc các người đều không giảng võ đức như vậy sao?

Làm gì có kiểu tăng giá như các người?

Đây là phạm quy!

Bất kể tôi ra bao nhiêu, tên Béo kia đều chỉ tăng thêm 10 triệu!” Cừu Đức Khảo bình thường luôn là người điềm tĩnh, nhưng hôm nay thực sự không thể giữ nổi bình tĩnh.

Bàn Tử nghe vậy liền làm ra vẻ vô tội: “Này lão Tây, ông thấy Bàn gia phạm quy chỗ nào?

Vừa nãy cô em đấu giá viên xinh đẹp đã nói mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 10 triệu, Bàn gia đâu có phạm quy!

Mọi người nói có đúng không!” Đám đông dưới lầu một cũng vô cùng phối hợp.

“Ừ, tên Béo đó nói không sai!” “Đúng vậy!

Người ta đâu có phạm quy!” “Chính xác, lão Tây này có phải thua không nổi không?” “Các... các người...!” Cừu Đức Khảo bị Bàn Tử chặn họng không nói nên lời, lại bị đám đông chỉ trỏ, mặt tức đến tái mét!

“Tôi bỏ cuộc!” Cừu Đức Khảo lần này thực sự bị chọc tức đến mức không muốn tăng giá nữa.

Nhỡ đâu lão tăng giá tiếp, tên Béo vô sỉ kia lại nhích thêm 10 triệu, mà như thế vẫn không phạm quy, lão biết đi đâu nói lý?

Nghe thấy Cừu Đức Khảo bỏ cuộc, Diệp Hạo Sơ lúc này mới nhắc nhở: “Bàn Tử, cậu cũng bỏ cuộc đi, nhường cho Doãn gia!” “Rõ!” Bàn Tử nhận được chỉ thị của Diệp Hạo Sơ, liền buông một câu khiến Cừu Đức Khảo tức hộc máu.

“Tôi hết tiền rồi!

Tôi cũng bỏ cuộc!” !!!

Ngọa tào!

Ngọa cái đại tào!

Mày không có tiền thì hóng hớt cái gì?

Mày sợ không biết đây là chỗ nào à?

Mày không sợ chết sao?

Mọi người trong lòng điên cuồng chửi rủa tên Béo này, cứ tưởng hắn là siêu cấp phú hào cơ đấy!

Hóa ra chỉ là một thằng làm màu!

Cừu Đức Khảo chớp lấy cơ hội, quát lớn: “Tân Nguyệt Phạn Điếm các người làm ăn kiểu gì vậy?

Loại người này cũng cho vào?

Vậy hắn không có tiền, bộ Ngọc Dũng này có phải thuộc về tôi rồi không?” Nữ đấu giá viên nghe vậy liền nói: “Xin lỗi Cừu Đức Khảo tiên sinh, ngài đã tuyên bố bỏ cuộc rồi.” Cừu Đức Khảo nghe giải thích xong thì phẫn nộ: “Các người như vậy mà không quản sao?

Tên Béo này không có tiền mà còn ở đây giả danh đại gia cả buổi!

Theo quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phải nên đuổi bọn họ ra ngoài sao!” Nữ đấu giá viên nhìn Cừu Đức Khảo như nhìn kẻ ngốc: “Xin lỗi, Cừu Đức Khảo tiên sinh, vị Vương tiên sinh này và những người trong bao gian kia chính là chủ nhân ban đầu của bộ Ngọc Dũng này.” Lúc này mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra Ngọc Dũng là của người ta!

Chỉ là mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, đồ của người ta thì người ta cần gì phải trả tiền?

Đám đông lại lần nữa cảm thán: Mạc Kim Hiệu Úy quả nhiên danh bất hư truyền!

Đến thần khí như Ngọc Dũng cũng có thể đào lên đem bán.

"Phụt~!

Mau đưa tôi đi!" Cừu Đức Khảo nghe xong lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ra lệnh cho vệ sĩ bên cạnh lập tức đưa lão rời khỏi cái nơi đau lòng này.

"Ha ha ha!

Lão Tây, ông đi chậm thôi nhé!

Đừng có chết giữa đường đấy!" Bàn Tử còn bồi thêm một câu.

Cừu Đức Khảo ánh mắt oán độc nhìn về phía Bàn Tử: "Tao nhớ kỹ mày rồi, mày cứ đợi đấy!

Hy vọng lần sau gặp lại mày còn cười được." Lúc này Diệp Hạo Sơ cũng từ trong bao gian bước ra, nghe thấy Cừu Đức Khảo uy hiếp Bàn Tử, ánh mắt hắn lạnh lẽo, toàn thân tản ra hàn khí, nói với Cừu Đức Khảo: "Tôi cũng nhớ kỹ ông, Cừu Đức Khảo!" "Nhớ lấy!

Tôi là Diệp Hạo Sơ, sẽ là cơn ác mộng cả đời của ông!" Cừu Đức Khảo bị ánh mắt của Diệp Hạo Sơ dọa cho sắc mặt trắng bệch, cứ như bị một con hồng hoang mãnh thú nhìn chằm chằm.

Lão nhìn sâu vào Diệp Hạo Sơ một cái, cảm giác nguy hiểm mà người thanh niên này mang lại còn lớn hơn cả Trương Khởi Linh!

Lão biết không thể ở lại đây thêm nữa, lập tức nói: "Mau dìu tôi đi!" Sau đó Cừu Đức Khảo vội vã rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Được rồi, thưa các vị!

Vì Vương tiên sinh cũng đã bỏ cuộc, vậy thì người trả giá cao thứ ba là Doãn Tiên Nguyệt sẽ đấu được bộ Ngọc Dũng này với giá 5 tỷ!

Tôi tuyên bố buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến đây kết thúc!" Nữ đấu giá viên đứng trên đài kích động nói.

"Tốt!" Sau khi tuyên bố kết thúc, Doãn Tiên Nguyệt tìm đến nhóm Diệp Hạo Sơ vẫn chưa rời đi để cảm ơn.

"Tiểu nữ tử đa tạ các vị đã tương trợ, nếu không Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi cũng không giữ được bộ Ngọc Dũng này!" "Haha, Doãn lão bản khách khí rồi, chúng tôi còn phải cảm ơn cô đây!

Đã bỏ ra 5 tỷ mua Ngọc Dũng của chúng tôi!" Diệp Hạo Sơ cười nói.

"Diệp tiên sinh, ngài khéo nói đùa quá.

Nếu ngài thực sự để ý đến giá cả, sao không bán cho Cừu Đức Khảo?" "Chủ yếu là tôi không muốn văn vật của nước nhà rơi vào tay người nước ngoài.

Nếu tôi bán bộ Ngọc Dũng này cho ngoại quốc, tôi còn xứng làm người An Lạc sao?" "Không ngờ Diệp tiên sinh lại thâm minh đại nghĩa như vậy!

Tối nay mời các vị nể mặt ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm dùng bữa rồi hãy về!" Doãn Tiên Nguyệt giữ mấy người lại ăn tối.

"Vậy được!

Làm phiền rồi!" Trong bao gian của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tiên Nguyệt cầm ly rượu nói với nhóm Diệp Hạo Sơ: "Cảm ơn sự giúp đỡ của các vị, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích.

Sau này có việc gì đều có thể đến tìm Tân Nguyệt Phạn Điếm." Đại Kim Nha nghe vậy mắt sáng rực, đây chính là lời hứa của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng vẫn vội vàng khách sáo: "Doãn lão bản, cô quá khách khí rồi, chuyện này ai gặp cũng sẽ làm như vậy thôi.

Sau này còn mong... chiếu cố việc làm ăn của Thanh Long Các chúng tôi một chút!" Doãn Tiên Nguyệt cười nói: "Yên tâm, sau này Thanh Long Các của các vị chính là đồng minh của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hàng hóa các vị đấu giá hay ăn uống tại đây đều được giảm giá 30%!" Đại Kim Nha và Bàn Tử nghe vậy cười híp cả mắt.

Tuy chỉ là giảm 30% nhưng cũng không ít tiền, huống hồ Thanh Long Các đã kết minh với Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau này còn ai dám chơi xấu họ nữa!

Diệp Hạo Sơ và mọi người đang ăn cơm thì cửa bao gian đột nhiên mở ra.

Một cô gái mặc váy liền thân màu vàng bước vào, chính là Hoắc Linh.

Chương 90

Khi Hoắc Linh nhìn quanh và thấy Diệp Hạo Sơ trên bàn ăn, sắc mặt vui mừng, lập tức chạy đến trước mặt hắn, đôi mắt to linh động như biết nói: "Hóa ra Diệp đại ca ở đây!

Em vừa nãy còn đang đi tìm anh đấy." "À...

ừ..." Diệp Hạo Sơ nhìn thấy nha đầu Hoắc Linh này đến thì mặt mày méo xệch, vì hắn cảm nhận được ánh mắt của Dương Tuyết Lê bên cạnh đang nhìn mình đầy sát khí.

Còn Doãn Tiên Nguyệt thì chống cằm, đầy hứng thú nhìn màn kịch này.

Cô có thể cảm nhận được cả hai người phụ nữ này đều có quan hệ mờ ám với tên họ Diệp kia.

"Ủa?

Diệp đại ca!

Chị gái này là ai vậy?

Sao không giới thiệu cho em một chút?" Hoắc Linh lúc này mới nhìn thấy Dương Tuyết Lê bên cạnh Diệp Hạo Sơ.

"Diệp đại ca?

Gọi thân mật gớm nhỉ!" Dương Tuyết Lê nói nhỏ vào tai Diệp Hạo Sơ.

Sau đó cô híp mắt mỉm cười nói: "Chị là Dương Tuyết Lê, không biết vị muội muội này là?" "Khụ khụ...

À thì!

Đây là đại tiểu thư Hoắc gia, Hoắc Linh." Diệp Hạo Sơ thấy tình

hình không ổn, vội vàng lên tiếng.

"Ồ!

Đại tiểu thư Hoắc gia của Cửu Môn?" "Đúng vậy, Tuyết Lê tỷ." Dương Tuyết Lê thầm nghĩ, hóa ra là danh môn đại tiểu thư!

Nhưng cô - Dương Tuyết Lê cũng đâu có kém!

Cô cũng là dòng dõi danh môn, hơn nữa xuất thân còn cao hơn cái Hoắc gia Cửu Môn gì đó không biết bao nhiêu lần!

Còn nữa, bệnh chung của đàn ông là đều thích "to"!

Cái con nha đầu này nhìn như suy dinh dưỡng, làm sao so được với sự "ba đào hung dũng" của cô?

Hoắc Linh: Huhu!

Hung khí của đối phương quá mạnh!

Doãn Tiên Nguyệt: Luận về "ba đào hung dũng", bà đây đã ngán ai bao giờ?

Lúc này Hoắc Linh thấy người phụ nữ kia thân mật với Diệp đại ca như vậy, dù cô có ngốc đến mấy cũng đoán được người này chắc cũng có quan hệ tình cảm với Diệp Hạo Sơ.

Đại Kim Nha là kẻ già đời, thấy trần diện ngượng ngùng bèn giảng hòa: "Thôi nào!

Nào nào nào, mọi người ăn cơm trước đi!

Hoắc Linh muội tử chắc chưa ăn cơm nhỉ!

Cùng ăn luôn đi!" Diệp Hạo Sơ thấy Đại Kim Nha đứng ra như thấy cứu tinh.

"Đúng đúng đúng!

Có chuyện gì ăn xong rồi nói!" Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng.

Thế là hai cô gái kẹp Diệp Hạo Sơ ở giữa, biến bàn ăn thành chiến trường.

Cả hai thi nhau gắp thức ăn cho Diệp Hạo Sơ, làm ba người Hồ Bát Nhất bên cạnh nhìn mà hâm mộ muốn chết.

"Các em..." Diệp Hạo Sơ bất lực nhìn bát cơm chất cao như núi của mình.

Dương Tuyết Lê đột nhiên đứng dậy: "Em đi vệ sinh một lát." Hoắc Linh cũng lập tức đứng lên: "Em cũng đi!" Nói xong liền đi theo Dương Tuyết Lê vào nhà vệ sinh.

Hai cô gái đi khỏi, Bàn Tử nhìn Diệp Hạo Sơ trêu chọc: "Lão Diệp, hậu cung bốc cháy hả?" Diệp Hạo Sơ cười khổ lắc đầu.

Hồ Bát Nhất vỗ vai Diệp Hạo Sơ nghiêm túc nói: "Không sao!

Huynh đệ tin tưởng cậu có thể nắm bắt được!" Đại Kim Nha cũng bày ra vẻ mặt "tôi tin ngài", sau đó ba người Hồ Bát Nhất liền đi ra ngoài, để lại không gian cho Diệp Hạo Sơ giải thích.

Doãn Tiên Nguyệt cười tủm tỉm trêu: "Diệp tiên sinh đúng là tuổi trẻ phong lưu nha!" Diệp Hạo Sơ cũng là kẻ không chịu thiệt, đáp trả: "Doãn lão bản cứ lo cho mình đi!

Lớn tuổi thế này rồi mà còn chưa gả đi được." Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy nụ cười tắt ngấm, mặt lạnh tanh, nghiến răng nghiến lợi: "Diệp Hạo Sơ!

Cậu nói lại lần nữa xem!

Cậu bảo ai lớn tuổi!" Bất kỳ người phụ nữ nào cũng không cho phép người khác chê mình già!

Huống chi là một người phụ nữ quyến rũ động lòng người như cô.

“Ai trả lời tôi thì là người đó thôi!” “Họ Diệp kia!

Hôm nay cậu muốn gây sự phải không?” “Hề hề!

Đùa chút thôi, Doãn Tiên Nguyệt cô sao có thể già được!

Cô xem cô bây giờ xinh đẹp biết bao.” Diệp Hạo Sơ lập tức móc trong túi ra một chiếc gương đồng tinh xảo đưa cho Doãn Tiên Nguyệt.

Khi Doãn Tiên Nguyệt cầm gương, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của mình trong đó, cơn giận tiêu tan một nửa, nhưng vẫn hừ lạnh: “Không có lần sau đâu, nếu không tôi cho cậu biết tay!” Nói xong cô cầm luôn cái gương, xem ra không định trả lại cho Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ cũng chẳng nói gì, chỉ là một cái gương đồng mang từ trong mộ ra (không có thi khí), tuy rất có giá trị nhưng tán gái thì phải chịu đầu tư chút vốn liếng chứ?

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh tay trong tay cùng bước vào.

Diệp Hạo Sơ nhìn hai cô gái cười nói vui vẻ đi ra mà ngẩn người, hắn vừa nãy còn lo hai người sẽ đánh nhau cơ đấy!

Sao bây giờ nhìn thân thiết như chị em ruột vậy?

“Hai em không sao chứ?” “Bọn em?

Bọn em thì có chuyện gì được?” “Đúng đấy!

Diệp đại ca, anh hôm nay sao thế?” Diệp Hạo Sơ chột dạ lầm bầm: “Không có gì!

À à, không đánh nhau là tốt rồi.” Thực ra Diệp Hạo Sơ không biết là hai cô gái đã sớm nhìn thấu tâm tư của hắn, tên này sợ là muốn mở hậu cung đây mà! (Thế giới này có thể đa thê).

Tuy hai người đều đã trao tim cho hắn, nhưng cứ thế để hắn

hưởng lợi thì lại thấy không cam tâm, nên hai cô bàn nhau phải "treo" Diệp Hạo Sơ một thời gian, để hắn biết muốn mở hậu cung đâu có dễ!

Dương Tuyết Lê thấy trong bao gian chỉ có bốn người bọn họ, bèn hỏi: "Lão Diệp, nhóm Lão Hồ đâu rồi?" Diệp Hạo Sơ giải thích: "À, họ bảo trong phòng bí quá, ra ngoài hóng gió chút." "Phòng này bí á?" Hoắc Linh nghi hoặc.

Diệp Hạo Sơ vội nói: "À thì, Doãn lão bản, cơm cũng ăn xong rồi, không còn việc gì thì chúng tôi đi trước đây." Doãn Tiên Nguyệt đương nhiên biết nguyên nhân Diệp Hạo Sơ vội vã như vậy, cười nói: "Không ngồi thêm chút nữa sao?

Có muốn nếm thử trà ngon tôi sưu tầm không?" Diệp Hạo Sơ nghe xong mặt đen lại, mụ già này thù dai thật, sau đó hắn bước nhanh đến trước mặt Doãn Tiên Nguyệt, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được: "Lần này thì thôi, lần sau sẽ nếm thử trà của cô nhé!

Bà cô già!" Nói xong, mặc kệ Doãn Tiên Nguyệt đang ngẩn người, hắn lập tức dẫn hai cô gái rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một lúc sau, Doãn Tiên Nguyệt mới phản ứng lại, mặt đỏ bừng gầm lên: "Họ Diệp kia!

Bà đây chưa xong với cậu đâu!" Đám thính nô trong Tân Nguyệt Phạn Điếm run lẩy bẩy nghe bà chủ gầm rú, đồng thời đều bội phục kẻ không sợ chết nào dám chọc giận người phụ nữ này.

Nhóm Diệp Hạo Sơ ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, lên chiếc ô tô lúc đến để về nhà.

Trên đường về, mọi người ngồi trong xe trò chuyện.

Bàn Tử kích động: "Các đồng chí!

Lần này minh khí của chúng ta bán được tổng cộng 5 tỷ 3 đấy!"

“Ừ, biết rồi.” “Ủa?

Lão Hồ?

Sao trông ông chẳng kích động gì thế?

Nếu là Lão Diệp với Dương tham mưu không kích động thì tôi thấy bình thường, nhưng Lão Hồ ông bị sao vậy?” Hồ Bát Nhất cười nói: “Tôi giờ miễn dịch rồi.” Đại Kim Nha bên cạnh cũng hào hứng: “Lần này Thanh Long Các có khoản tiền này, cộng thêm sự ủng hộ của Tân Nguyệt Phạn Điếm phía sau, tôi có lòng tin làm cho Thanh Long Các lớn mạnh, sau này còn có thể mở chi nhánh ra toàn quốc!” “Đúng đấy!

Lão Kim, sau này phải dìu dắt Bàn Tử tôi nhiều nhé, khoản buôn bán này tôi không rành lắm!” “Yên tâm Bàn gia, Đại Kim Nha tôi về sẽ truyền thụ cho ngài bí quyết kinh doanh, đảm bảo ngài học là biết ngay!” “Vậy cứ quyết định thế đi.” Xe của nhóm Diệp Hạo Sơ bỗng phanh gấp, làm Bàn Tử giật mình chửi: “Lão Hồ!

Ông lái xe kiểu gì thế?” Chỉ nghe Hồ Bát Nhất nói: “Lão Diệp, Bàn Tử, phía trước có mấy chiếc xe chặn đường chúng ta rồi, e là kẻ đến không thiện!” Mấy người nhìn lên phía trước, quả nhiên thấy có bốn năm chiếc xe chặn lối đi.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn ra phía sau, nói: “Không chỉ phía trước đâu, đằng sau cũng có mấy chiếc.” Nhóm Hồ Bát Nhất quay lại nhìn, phía sau quả nhiên cũng có xe chặn hậu.

Chương 91

"Chúng ta bị bao vây rồi!" Trong màn đêm, chỉ thấy từ những chiếc xe phía trước bước xuống một đám người đông nghịt, ít nhất cũng phải trăm tên, hơn nữa trên tay mỗi kẻ đều cầm gậy sắt tiến về phía xe của nhóm Diệp Hạo Sơ.

"Mẹ kiếp!

Đông thế!" Bàn Tử chửi thề.

Hồ Bát Nhất nhìn đám người kia vẻ mặt ngưng trọng: "Lão Kim, lát nữa ông cứ trốn trong xe đừng ra ngoài, lát nữa khả năng sẽ có một trận ác chiến!" "Được!

Vậy các cậu cẩn thận nhé!" Đại Kim Nha biết rõ mình võ lực kém cỏi, chỉ có thể trốn trong xe, lão không muốn gây thêm phiền phức cho nhóm Diệp Hạo Sơ.

"Lão Diệp, còn Dương tham mưu và Hoắc Linh muội tử thì sao?" "Tuyết Lê, Linh Nhi, hai em..." Diệp Hạo Sơ chưa nói hết câu, Dương Tuyết Lê đã ngắt lời: "Anh đừng có coi thường bọn em!" Hoắc Linh cũng nói: "Bản tiểu thư cũng lợi hại lắm đấy!" Nói xong cô nhìn ký hiệu trên những chiếc xe phía trước: "Đám người này hình như đều là người của Lý gia." Là đại tiểu thư Hoắc gia, cô vẫn nhận ra người của Lý gia cùng thuộc Cửu Môn.

"Người Lý gia?" "Đúng rồi!

Lão Diệp, Lão Hồ, tôi biết rồi!

Chắc chắn là thằng cháu Lý Thủ Nháo!" Bàn Tử sực nhớ ra lúc nãy hình như hắn có đắc tội với Lý Thủ Nháo.

Đợi đám người kia đến gần, nhóm Diệp Hạo Sơ mới nhìn rõ kẻ

cầm đầu là một gã trung niên tướng mạo xấu xí - Lý Thủ Nháo.

"Ha ha ha!

Cháu Lý ngoan, thật sự đến tìm Bàn gia à?" Bàn Tử hào sảng cười lớn.

Lý Thủ Nháo nghe Bàn Tử nói vậy, ánh mắt ác độc nhìn hắn: "Thằng Béo chết tiệt, ông đây đã nói không giết chết mày thì tao theo họ mày!" "Vậy hôm nay mày chắc chắn phải theo họ Bàn gia rồi!" "Mẹ kiếp!

Chết đến nơi rồi còn cứng mồm!

Bọn mày còn đứng ngây ra đó làm gì?

Lên hết cho tao!

Giết chết chúng nó!" Đám tay chân nghe lệnh Lý Thủ Nháo liền ào ạt cầm gậy sắt lao vào nhóm Diệp Hạo Sơ.

Phía Bàn Tử tập trung đông người nhất, kế đến là Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất, phía Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh là ít nhất.

"Vãi!

Sao bên Bàn gia đông thế này?

Nhưng thế cũng tốt!

Để đám tôm tép các người nếm thử sự lợi hại của Bàn gia!" Bàn Tử nói xong liền dùng khí thế vương bá quật ngã tên đi đầu, cướp lấy gậy sắt, sau đó cứ một gậy là hạ một tên.

Bảy tám người không thể lại gần hắn, tên Béo này sức trâu thật!

Đánh nhau theo kiểu liều mạng, mạnh mẽ vô cùng.

Còn bên phía Hồ Bát Nhất, bản thân hắn thân thủ đã không tệ, lại học kỹ năng sát thủ trong quân đội, tuy không đến mức giết người

nhưng đánh ngất đám giá áo túi cơm nhà họ Lý thì dư sức.

Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh cũng vậy, nếu so thân thủ đơn thuần, hai cô còn tốt hơn cả Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, chỉ là thua thiệt về sức lực bẩm sinh.

Riêng Diệp Hạo Sơ thì đúng là biến thái, một cước đá bay một người, kẻ bị đá bay còn đè ngã cả đám phía sau.

Đủ thấy lực đạo của hắn lớn thế nào.

Một cước của Diệp Hạo Sơ khiến đám người Lý gia mất hết ý chí chiến đấu, không dám tiến lên nửa bước.

Lý Thủ Nháo thấy đông người như vậy mà bị vài người dọa cho không dám lên, liền chửi ầm lên: "Lũ phế vật các ngươi!

Bọn chúng chỉ có mấy mống, mau lên đi!

Giết chúng nó!" Đám tay chân nghe ông chủ nói vậy đành bất lực kiên trì lao vào Diệp Hạo Sơ lần nữa.

Diệp Hạo Sơ mặt lạnh tanh, lần này hắn ra tay rất nặng, chưa đầy mười hơi thở, mấy chục tên đó đều nằm đo ván không dậy nổi.

"Lão Diệp!

Mau tới giúp một tay!" Lúc này Diệp Hạo Sơ nghe tiếng Bàn Tử, quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử đang bị một đám người vây công, trên người dính không ít vết thương, hai mắt cũng biến thành mắt gấu trúc.

Bàn Tử thở hồng hộc, tuy sức hắn lớn nhưng thể lực tiêu hao quá nhanh.

"Tới đây!" Sau đó Diệp Hạo Sơ cùng Bàn Tử giải quyết xong đám người bên phía Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và hai cô gái cũng đã xử lý xong phần của mình.

Lý Thủ Nháo đứng một bên nhìn mà chết lặng, ông đây mang theo

cả trăm người đấy!

Thế mà bị vài đứa này đánh bại nhanh như vậy?

Ý thức được tình hình không ổn, Lý Thủ Nháo quay đầu chui tọt vào xe định lái xe bỏ chạy!

Nhưng Diệp Hạo Sơ đã sớm nhìn thấu tâm tư của gã, nhặt cây gậy sắt dưới đất ném mạnh một cái!

Cây gậy bay trúng phóc vào Lý Thủ Nháo đang định chạy trốn.

"A~!" Lý Thủ Nháo hét thảm một tiếng.

Mấy người bước tới chỗ Lý Thủ Nháo ngã xuống, Bàn Tử nhìn Lý Thủ Nháo nằm bẹp dí dưới đất, hả hê nói: "Cháu Lý!

Sao hả?

Còn muốn giết chết Bàn gia không?" "Bọn mày đừng có đắc ý!

Lý gia tao sẽ không tha cho bọn mày!" Bàn Tử nghe vậy nộ khí xung thiên, rõ ràng là vì vừa nãy bị người Lý gia quây đánh nên ôm một bụng lửa, liền lao vào đấm đá Lý Thủ Nháo túi bụi!

Tiếng kêu thảm thiết như chọc tiết lợn vang lên!

Lý Thủ Nháo thoi thóp, vẻ mặt kinh hãi hét lớn: "Các... các người không được giết tao!" Tao là người thừa kế Lý gia sau này." Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Thôi được rồi Bàn Tử, cậu đánh nữa là hắn chết thật đấy!" Bàn Tử đánh đã tay, nhổ một bãi nước bọt vào mặt Lý Thủ Nháo, khinh bỉ nói: "Cái loại hèn nhát như mày?

Còn đòi làm đương gia Lý gia sau này?

Tao phỉ!" "Được rồi, để tôi." Diệp Hạo Sơ ngồi xuống, cười tươi rói nói với Lý Thủ Nháo: "Lý gia chủ tương lai!

Tôi muốn biết ông lấy đâu ra dũng khí dám đến tìm chúng tôi gây

phiền phức?" "Nói đi!

Chuyện này ông muốn giải quyết thế nào?" "Hả?" Lý Thủ Nháo nghe Diệp Hạo Sơ hỏi thì đầu óc mơ hồ, chưa phản ứng kịp.

"Xem ra ông vẫn chưa nghĩ xong nhỉ!

Vậy để tôi chọn giúp ông?" Nói xong, hắn rút dao găm Long Lân ra vỗ vỗ vào mặt Lý Thủ Nháo.

Lý Thủ Nháo mặt mũi bầm dập lúc này sợ hãi đến cực điểm, van xin: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi mà!

Tôi có tiền!

Trên xe tôi có rất nhiều tiền!

Đều có thể cho các ngươi!" Hiện tại Lý Thủ Nháo chỉ muốn giữ mạng, tiền nong gì tầm này gã không quan tâm nữa!

Mạng sống là quan trọng nhất!

"Ồ?

Ông muốn dùng tiền mua mạng mình?" Diệp Hạo Sơ cười.

Lý Thủ Nháo gật đầu lia lịa: "Phải phải phải!

Có được không?" Bàn Tử nghe thế xen vào: "Cháu Lý!

Trên xe mày có bao nhiêu tiền?" Lý Thủ Nháo vội nói: "100 triệu!

Trên xe tôi có 100 triệu tiền mặt!" Gã hôm nay mang số tiền mặt này định dùng để đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng giờ thì hay rồi, mất sạch!

"Hô!

Nhiều thế!

Lão Diệp, chúng ta tha cho hắn à?" Bàn Tử kinh ngạc.

Lý Thủ Nháo chưa kịp thở phào thì nghe Diệp Hạo Sơ nói một câu suýt dọa gã chết khiếp.

"Tha thì tha, nhưng số tiền đó chỉ đủ mua cái mạng của ông thôi.

Muốn đi?

Chương 92

Ông còn phải để lại chút gì đó.” “Nghĩ kỹ xem muốn để lại cái gì chưa?” Lý Thủ Nháo lộ ra biểu cảm còn khó coi hơn khóc, gã tự nhiên hiểu ý Diệp Hạo Sơ là gì.

“Có thể không để lại được không?” “Ông nghĩ sao?” Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh đứng bên cạnh nhìn bộ dạng hoạt kê của Lý Thủ Nháo đều bật cười.

Ngay lúc mọi người đang đợi câu trả lời của Lý Thủ Nháo, gã cúi đầu dường như đang trầm tư gì đó.

Đột nhiên!

Lý Thủ Nháo ánh mắt lóe lên vẻ hung ác, từ sau thắt lưng rút ra một khẩu súng lục, chĩa thẳng vào Dương Tuyết Lê đang đứng đối diện bóp cò.

“Đoàng!” Nhóm Hồ Bát Nhất chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng súng nổ.

Bản thân Dương Tuyết Lê lúc đó cũng sợ đến ngẩn người, thấy Lý Thủ Nháo chĩa súng vào mình nổ súng cứ tưởng mình chết chắc rồi!

Nhưng sau khi hoàn hồn, cô phát hiện mình không hề bị thương, thật kỳ lạ?

Sau đó Dương Tuyết Lê nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đang đứng chắn trước mặt mình, cô nhìn thấy máu tươi từ người Diệp Hạo Sơ nhỏ xuống đất.

“Lão Diệp!” “Diệp đại ca!” Mấy người đồng thanh hét lớn.

Hồ Bát Nhất lúc này phản ứng lại, lao lên đá bay khẩu súng trong

tay Lý Thủ Nháo, sau đó Bàn Tử xách Lý Thủ Nháo lên như xách gà con.

“Mẹ kiếp!

Mày còn dám nổ súng!” Bàn Tử phẫn nộ lại tẩn cho Lý Thủ Nháo một trận nhừ tử, lần này ngay cả Hồ Bát Nhất vốn điềm đạm cũng gia nhập cuộc vui.

Cuối cùng, Lý gia chủ tương lai cứ thế bị hai người Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đánh cho đến chết.

Hồ Bát Nhất kiểm tra thấy Lý Thủ Nháo đã tắt thở, nói với Bàn Tử: “Hắn chết rồi, chúng ta mau xem Lão Diệp thế nào!” Hồ Bát Nhất không tin Diệp Hạo Sơ sẽ xảy ra chuyện, một khẩu súng lục cỏn con không lấy mạng Lão Diệp được.

Dương Tuyết Lê vội vàng đỡ lấy Diệp Hạo Sơ, thấy người hắn đầy máu thì hét lên: “Sao anh ngốc thế hả?” Mắng yêu Diệp Hạo Sơ xong, cô lại vội vàng hét với Đại Kim Nha trên xe: “Nhanh!

Mau đến bệnh viện!” Hoắc Linh đứng bên cạnh nước mắt đã rơi lã chã.

“Ờ ờ ờ!

Được!” Đại Kim Nha hoảng loạn đáp ứng.

Diệp Hạo Sơ đột nhiên lên tiếng: “Không có gì đâu, đừng đi bệnh viện!

Anh nghỉ ngơi một chút là khỏe.” Nói xong hắn nhắm mắt lại.

Hắn nói không đi bệnh viện là có lý do, lỡ đến bệnh viện vết thương đột nhiên lành lại thì giải thích thế nào?

Nếu bị phát hiện mình có khả năng siêu hồi phục, khéo lại bị bắt đi làm thí nghiệm cơ thể người mất!

Diệp Hạo Sơ lần này sơ suất, viên đạn găm vào ngực, nếu là người khác thì đã đi đời rồi!

May mà hắn có khả năng siêu hồi phục, chỉ là vị trí trúng đạn ở ngực nên hồi phục chậm hơn một chút.

Lúc này còn đặc biệt đau.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng chạy tới, nhìn Diệp Hạo Sơ trên xe hỏi: "Sao rồi?

Lão Diệp không sao chứ?" Hoắc Linh khóc nức nở: "Viên đạn... viên đạn bắn vào ngực Diệp đại ca." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong mặt mày trắng bệch, không dám tin đây là sự thật.

Hồ Bát Nhất nắm chặt nắm đấm, vô lực gọi: "Lão Diệp!" Bàn Tử gào khóc: "Oa oa oa!

Lão Diệp, sao cậu lại đi trước Bàn Tử tôi thế này?" Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ bị tiếng khóc của Bàn Tử làm ồn tỉnh lại, yếu ớt nói: "Ồn chết đi được!

Bàn Tử!

Ông đây còn chưa chết đâu!" Bàn Tử đang khóc dở nghe tiếng nói liền bảo: "Đừng làm phiền Bàn gia tiễn Lão Diệp đoạn đường cuối." Sau đó Bàn Tử lại thấy giọng nói này hơi quen tai!

"Ủa?

Giọng Lão Diệp!

Lão Diệp cậu chưa chết à?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy mặt cứng đờ, tên Béo chết tiệt này lại trù ẻo hắn chết!

Hắn khó nhọc nói từng chữ: "Nhờ phúc của cậu!

Chưa chết!" "Đúng rồi!

Lát nữa tuyệt đối không được đưa tôi đi bệnh viện, tôi nghỉ ngơi chút là khỏi, đừng làm phiền tôi!" Dương Tuyết Lê thấy Diệp Hạo Sơ còn nói đùa được, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lại khó hiểu hỏi: "Tại sao?

Anh bị thương nặng thế này, sao có thể không đi bệnh viện?" "Đúng đấy!

Tuyết Lê tỷ nói đúng!

Diệp đại ca, chúng ta cứ đến bệnh viện xem sao đi!" Hoắc Linh khuyên nhủ.

Diệp Hạo Sơ cũng lười giải thích, kiên định nói với mọi người: "Tôi cũng không nói rõ được, tóm lại mọi người đừng đưa tôi đến bệnh viện!

Tôi cũng sẽ không mang tính mạng mình ra đùa giỡn đâu, điểm này mọi người yên tâm." Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Hạo Sơ, nhóm Dương Tuyết Lê đành từ bỏ ý định đến bệnh viện.

"Vậy được, lát nữa nếu anh có mệnh hệ gì chúng ta sẽ lập tức đến bệnh viện." "Được!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ nhắm mắt lại, gối đầu lên đùi dài của Dương Tuyết Lê.

Mọi người lên xe, Đại Kim Nha hỏi: "Chúng ta còn đi bệnh viện không?" Dương Tuyết Lê nói: "Đi!

Đi thì tôi mới yên tâm." Tuy cô tin lời Diệp Hạo Sơ, nhưng chỉ có đến bệnh viện cô mới an lòng.

"Được, tôi biết rồi." Thế là mọi người giấu Diệp Hạo Sơ đang ngủ say, lén lái xe về hướng bệnh viện.

Xe chạy trên đường, Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh đều dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Diệp Hạo Sơ.

Hoắc Linh lúc này thấy vết máu trên ngực Diệp Hạo Sơ đã khô, định lấy tay lau đi.

Sau đó cô nhìn thấy một màn thần kỳ, trên ngực Diệp Hạo Sơ có một hình xăm màu huyền thanh dường như đang sống lại.

“Tuyết Lê tỷ, chị nhìn kìa!” “Hả?

Hình xăm làm sao?” Dương Tuyết Lê cũng không phải lần đầu thấy hình xăm Thanh Long này, trước kia lúc làm chuyện "xấu hổ" với Diệp Hạo Sơ thường xuyên nhìn thấy.

“Không phải hình xăm, chị nhìn ngực Diệp đại ca hình như không chảy máu nữa.” Hoắc Linh nghi hoặc.

“Hả?” Dương Tuyết Lê nhìn vào ngực Diệp Hạo Sơ, sau đó xé áo ra, Diệp Hạo Sơ lộ ra thân trên hoàn mỹ, được bao phủ bởi hình xăm Thanh Long bá khí.

“Tuyết Lê tỷ, chị...” Hoắc Linh mặt đỏ tía tai, cô chưa từng nhìn thấy cơ thể đàn ông ở cự ly gần như vậy.

Dương Tuyết Lê thì chẳng có gì ngại ngùng, chỗ nào trên người Diệp Hạo Sơ mà cô chưa nhìn qua!

“Tuyết Lê tỷ!

Chị mau nhìn kìa!” Hoắc Linh che miệng, kinh ngạc nhìn vào vết đạn trên ngực Diệp Hạo Sơ, chỉ thấy vết thương đang chậm rãi khép lại.

Mọi người nghe tiếng Hoắc Linh đều nhìn vào vết thương của Diệp Hạo Sơ, ai nấy hít vào một ngụm khí lạnh!

“Vãi chưởng!

Lão Diệp là thần tiên à?

Vết thương của cậu ấy đang tự lành kìa!” Bàn Tử kinh ngạc.

“Chuyện này cũng quá phản khoa học rồi!” Đại Kim Nha nói.

Sau đó Dương Tuyết Lê nhớ lại lời Diệp Hạo Sơ từng nói với cô, hắn bảo Huyết mạch Thanh Long của hắn có khả năng hồi phục vết thương.

“Là Huyết mạch Thanh Long của Lão Diệp!” “Huyết mạch Thanh Long?

Huyết mạch của Lão Diệp không phải chỉ có thể đuổi trùng và chế phục bánh chưng thôi sao?” “Em cũng không rõ lắm, Lão Diệp nói với em là huyết mạch của anh ấy sẽ không ngừng thăng cấp, sau này cũng sẽ có rất nhiều hiệu quả thần kỳ.” Dương Tuyết Lê giải thích.

Bàn Tử nghe vậy hâm mộ nói: “Huyết mạch của Lão Diệp rốt cuộc làm sao mà có thế?

Bàn Tử tôi cũng muốn một cái!

Như thế sau này bị thương tự mình hồi phục được, đỡ tốn tiền đi bệnh viện, tốt biết bao!” Nói xong, Bàn Tử lại nghĩ ra gì đó, vội vàng nhặt chiếc áo dính máu của Diệp Hạo Sơ bên cạnh lên, cười hề hề: “Máu Lão Diệp đã linh nghiệm như thế, Bàn Tử tôi phải cất kỹ cái áo này, sau này xuống đấu cũng có chút bảo đảm.” Nhóm Hồ Bát Nhất đều cạn lời nhìn Bàn Tử.

“Bây giờ Lão Diệp đã không sao rồi, chúng ta về thôi!” “Được!” Mấy người sau đó quay đầu xe quay lại chỗ Lý Thủ Nháo chết.

Bàn Tử thuận tay lái luôn chiếc xe chứa 100 triệu tiền mặt đi, không lấy phí của giời!

Đây đều là bạc trắng hoa xòe cả đấy!

Chương 93

Lý Thủ Nháo chết rồi, số tiền này cũng coi như đóng góp không nhỏ cho Thanh Long Các bọn họ, Lý Thủ Nháo cũng coi như chết có ý nghĩa!

Anh em tôi sẽ mãi nhớ đến ông!

Xong xuôi mọi việc, mọi người đều trở về Thanh Long Các.

"Dương tham mưu, Hoắc Linh muội tử, phiền hai cô chăm sóc Lão Diệp nhé!" Hồ Bát Nhất nói xong liền kéo Bàn Tử và Đại Kim Nha đi vội.

Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh ở lại dìu Diệp Hạo Sơ lên giường.

Phát hiện lúc này vết thương của Diệp Hạo Sơ đã hồi phục gần như hoàn toàn, ngay cả đầu đạn cũng bị phần thịt lành lại đẩy ra ngoài.

Hoắc Linh mắt sáng rực nhìn Diệp Hạo Sơ: "Thần kỳ quá!

Diệp đại ca rốt cuộc là người thế nào vậy?" Dương Tuyết Lê tràn đầy tình ý nói: "À ừ, chị cũng không biết, đằng nào chúng ta chỉ cần biết anh ấy là người đàn ông của chúng ta là được rồi." "Tuyết Lê tỷ, chị nói gì thế!" "Linh Nhi muội muội, em đừng nói với chị là em không thích Diệp đại ca của em nhé?" "Không có!

Em... em thích!" Hoắc Linh cúi đầu lí nhí.

Dương Tuyết Lê nghe vậy ánh mắt nghiêm túc nhìn Hoắc Linh: "Vậy sau này chúng ta là chị em rồi, sau này chúng ta cùng nhau quản lý Lão Diệp, đừng để anh ấy làm tăng thêm nhân khẩu trong nhà nữa." "Vâng, nhưng tăng nhân khẩu là ý gì ạ?" "Haizz, Linh Nhi muội muội, sao em ngây thơ thế?

Chính là không thể để Lão Diệp câu dẫn thêm người phụ nữ khác nữa.” Hoắc Linh ngây thơ chút cũng tốt, còn hơn mấy ả đàn bà một bụng xấu xa.

Hoắc Linh nghe xong kiên định gật đầu, lại nghi hoặc hỏi: “Diệp đại ca cũng không giống người lăng nhăng như vậy mà?” “Haha, anh ấy mà không lăng nhăng thì chuyện hai chúng ta là thế nào?” Hoắc Linh nghe vậy lè lưỡi đáng yêu: “Ách... nói cũng phải ha!” “Lão Diệp nhìn bề ngoài có vẻ đứng đắn, thực ra nội tâm xấu xa lắm!

Em không biết đâu!

Anh ấy giày vò...” Dương Tuyết Lê suýt nữa lỡ miệng.

“Giày vò cái gì ạ?” Hoắc Linh tò mò.

“Không... không có gì.” Đùa à!

Nếu kể chuyện Diệp Hạo Sơ giày vò cô thế nào trong chuyện đó ra, Dương Tuyết Lê cô còn mặt mũi nào nữa!

Cô không cần giữ thể diện sao?

Thực ra Diệp Hạo Sơ đã tỉnh từ sớm, còn tại sao lại giả vờ ngủ?

Mục đích của hắn chính là muốn nghe xem Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh đang tán gẫu cái gì.

Hắn không ngờ Dương Tuyết Lê - cô nàng này vậy mà lại chủ động chiêu mộ nha đầu Hoắc Linh, hơn nữa hai cô gái ở chung với nhau tốt đến lạ kỳ, cứ như chị em ruột vậy. "Khụ khụ!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên ho khan một tiếng.

Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh nghe thấy tiếng động liền vui mừng nhìn về phía hắn.

Dương Tuyết Lê quan tâm hỏi: "Lão Diệp, ông tỉnh rồi à, giờ thấy trong người thế nào?" "Đúng đó!

Diệp đại ca, anh đỡ chút nào chưa?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền giả bộ yếu ớt: "Đỡ nhiều rồi, có điều ngực vẫn còn hơi đau." Hoắc Linh tâm tư đơn thuần, không nghĩ nhiều.

Nghe Diệp Hạo Sơ nói ngực vẫn đau thì cuống cuồng: "Vậy phải làm sao bây giờ?

Diệp đại ca, hay là chúng ta cứ đến bệnh viện đi!" "Khụ khụ!

Bệnh viện thì khỏi cần đi, Linh nhi em xoa bóp cho anh là được!

Xoa một chút là hết đau ngay." Dương Tuyết Lê lúc này đầy hứng thú nhìn Diệp Hạo Sơ đang diễn kịch.

Cô quá hiểu cái đức hạnh của tên này rồi, cô dám khẳng định hắn đang giả vờ, nhưng cũng không vội bóc trần.

Còn Hoắc Linh thì đâu có nhìn ra mấy cái đó, sau đó liền ngoan ngoãn dùng tay xoa ngực cho Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nhắm mắt hưởng thụ bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hoắc Linh massage.

Nhìn Diệp Hạo Sơ ở trần nửa thân trên, lại còn dùng tay ấn lên lồng ngực rắn chắc đầy sức mạnh kia, khuôn mặt Hoắc Linh đỏ bừng lên.

Hoắc Linh ấn được một lúc, Dương Tuyết Lê rốt cuộc nhìn không nổi nữa, lên tiếng: "Lão Diệp, được đà lấn tới vừa thôi nhé!" "Ách...

Linh nhi, tự nhiên anh hết đau rồi." Diệp Hạo Sơ biết mình đã bị Dương Tuyết Lê nhìn thấu, cũng ngại không dám diễn tiếp. "Vâng ạ." Hoắc Linh nghe vậy ngoan ngoãn buông tay ra.

Dương Tuyết Lê lúc này cúi người xuống, ghé vào tai Diệp Hạo Sơ thổi nhẹ một hơi, cười đầy mị hoặc: "Anh cũng giỏi thật đấy!

Em gái Linh nhi nghe lời anh ghê nhỉ!

Tối nay anh ngủ một mình đi nhé!

Tôi qua ngủ với em gái Linh nhi." Nói xong, cô quay sang Hoắc Linh đang đứng bên cạnh: "Linh nhi, chúng ta đi thôi!

Đừng làm phiền Lão Diệp nghỉ ngơi." "Nhưng mà..." Hoắc Linh nhìn Diệp Hạo Sơ do dự.

Dương Tuyết Lê ngắt lời: "Được rồi, tối nay chúng ta ngủ chung đi!

Chị còn nhiều chuyện muốn nói với em lắm!" "Vậy được rồi!

Diệp đại ca, anh nghỉ ngơi cho khỏe, em và chị Tuyết Lê đi trước." "Được, đi thong thả!" Diệp Hạo Sơ nói xong liền trừng mắt nhìn Dương Tuyết Lê, cô nàng vậy mà còn ném lại cho hắn một biểu cảm đắc ý.

Sau khi hai cô gái đi khỏi, trong lòng Diệp Hạo Sơ vừa bị Dương Tuyết Lê trêu chọc đến ngứa ngáy, nếu không phải có Hoắc Linh ở đây, hắn đã ngay lập tức cho Dương Tuyết Lê biết cái giá phải trả khi dám khiêu khích hắn là như thế nào! "Haizz!

Không nghĩ nữa, ngủ!" Bên này, Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh đã về đến phòng của Dương Tuyết Lê.

Vừa nghĩ đến bộ dạng gấp gáp không chịu nổi mà lại chẳng làm gì được cô của Diệp Hạo Sơ, Dương Tuyết Lê liền thấy hả hê.

Ai bảo lần nào hắn bắt nạt bà đây cũng bắt nạt hung ác như thế?

Quá đáng hơn là lần nào cũng bắt bà đây phải gọi hắn là ba ba!

Lần này đúng lúc Hoắc Linh tới, bà đây cho hắn nghẹn chết!

Nếu Diệp Hạo Sơ biết suy nghĩ này của Dương Tuyết Lê, hắn chỉ có thể thốt lên một câu: "Quả nhiên cổ nhân không lừa ta, duy có tiểu nhân và đàn bà là khó nuôi!" Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạo Sơ đã dậy.

Cũng không biết là thế nào, hắn cảm giác toàn thân tràn trề sức mạnh.

Hắn ra ngoài mua ít đồ ăn sáng mang về.

Diệp Hạo Sơ vừa định đi gọi hai cô nàng dậy ăn sáng, lúc đến cửa phòng bọn họ, hắn liền nghe thấy tiếng thở dốc yêu kiều của Dương Tuyết Lê...!!!

Ôi trời đất ơi!

Kích thích thế sao?

Bách hợp à...!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ len lén mở cửa ra một chút xíu, từ khe cửa nhìn thấy một màn khiến hắn muốn phun máu mũi.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lê nằm sấp trên giường, hai "ngọn đèn pha" khổng lồ trước ngực như muốn bị ép đến nổ tung.

Hoắc Linh đang ngồi trên người cô ấy để massage, cả hai đều ăn mặc rất mát mẻ, cảnh tượng này làm Diệp Hạo Sơ nhìn mà kích động không thôi.

Lúc này Dương Tuyết Lê nhắm mắt hưởng thụ nói: "Ưm~ Linh nhi, thủ pháp massage của Hoắc gia các em đúng là thoải mái thật đấy!" "Hi hi!

Chị Tuyết Lê, thoải mái đúng không!

Trước kia em ngày nào cũng massage cho mẹ em, mẹ em cũng khen em tay nghề tốt đấy!" Hoắc Linh kiêu ngạo nói.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy cảnh này mà ghen tị không thôi, trong lòng thầm nhủ: Sau này mình cũng phải bắt Hoắc Linh massage cho mình.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ như nghĩ ra cái gì, vọng vào trong phòng Dương Tuyết Lê gọi lớn: "Tuyết Lê!

Linh nhi!

Hai người dậy chưa?

Không trả lời là tôi vào đấy nhé!" Hai cô gái đang ở trên giường giật mình thon thót bởi tiếng gọi của Diệp Hạo Sơ.

Hoắc Linh vội vàng leo xuống khỏi người Dương Tuyết Lê, sau đó hai người cuống quýt mặc quần áo vào.

Chương 94

"Xong rồi, anh vào đi!" Diệp Hạo Sơ nghe tiếng bên trong liền bước vào phòng, phát hiện Hoắc Linh lúc này khuôn mặt đỏ bừng, cực kỳ đáng yêu.

Hắn lại nhìn hai cô nàng với ánh mắt đầy ẩn ý: "Sao mặt hai người đỏ thế kia?

Bệnh à?" "Kh...

Không có gì!" "À!

Tôi mua đồ ăn sáng rồi, lát nữa qua ăn nhé!" "Được rồi, tụi em qua ngay." Sau đó, khi Diệp Hạo Sơ cùng hai cô gái đang ăn sáng, Dương Tuyết Lê mở lời: "Lão Diệp, lát nữa tôi phải về Mỹ một thời gian, bên đó còn một số việc chưa xử lý xong." Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu, hắn biết Dương Tuyết Lê còn chuyện bên nước ngoài, liền nói: "Được, lát nữa tôi tiễn em ra sân bay." "Ừm." Hoắc Linh lúc này cũng lên tiếng: "Diệp đại ca, em cũng phải về Hoắc gia, nếu không mẹ sẽ lo lắng." "Được, lát nữa anh đi cùng em." Hoắc Linh lắc đầu nói: "Không cần đâu Diệp đại ca, anh cứ đưa chị Tuyết Lê ra sân bay đi!

Lát nữa quản gia bá bá sẽ tới đón em." "Vậy được rồi." Hoắc Linh trước khi đi còn không quên nhắc nhở Diệp Hạo Sơ chuyện Lý Thủ Nháo chết, Lý gia nhất định sẽ không chịu để yên, bảo hắn phải cẩn thận một chút.

Diệp Hạo Sơ cũng biết điều này, nhưng vấn đề là hắn có sợ không?

Cả cái Cửu Môn hắn còn không để vào mắt, chứ đừng nói đến một cái Lý gia nhỏ bé.

Sau khi Hoắc Linh về Hoắc gia, Diệp Hạo Sơ cũng đưa Dương Tuyết Lê đến sân bay Bắc Kinh. "Tuyết Lê, xử lý xong việc thì về sớm nhé!" "Ok, chắc mất khoảng một tháng." Lúc này Dương Tuyết Lê đột nhiên nhớ ra gì đó, ánh mắt nguy hiểm nhìn Diệp Hạo Sơ uy hiếp: "Lão Diệp, ông nói xem sau khi tôi đi, ông có đi câu dẫn con nào khác không đấy?" Diệp Hạo Sơ nghe xong lập tức thót cả tim, mở miệng đảm bảo: "Tuyết Lê, em còn không tin anh sao?

Anh khẳng định là không rồi." Dương Tuyết Lê nghe Diệp Hạo Sơ đảm bảo xong mới hài lòng gật đầu, lại giơ tay làm động tác cái kéo (cắt) hướng về phía hạ bộ của Diệp Hạo Sơ nói: "Tốt nhất là như vậy, nếu bà đây về mà biết ông léng phéng với con nào, xem bà có thiến ông không!" "Không, chắc chắn không." Sau đó Dương Tuyết Lê và Diệp Hạo Sơ bịn rịn chia tay, nói là qua một tháng xử lý xong việc sẽ quay lại, sau này vĩnh viễn ở lại đây an cư.

Nhìn theo Dương Tuyết Lê lên máy bay, Diệp Hạo Sơ cũng quay trở về Thanh Long Các. *** Tại Khách sạn Tân Nguyệt.

Doãn Tiên Nguyệt và Trương Nhật Sơn ngồi trong bao gian uống trà, sau đó một thính nô (người hầu nghe tin) đi vào thì thầm gì đó vào tai Doãn Tiên Nguyệt.

Sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt hơi đổi, Trương Nhật Sơn chú ý tới liền hỏi: "Doãn Tiên Nguyệt, sao thế?" Doãn Tiên Nguyệt ung dung uống trà, nói: "Lý Thủ Nháo chết rồi, là do tên họ Diệp kia giết." Cô ta lúc vừa nghe tin cũng hơi kinh ngạc, đám người Diệp Hạo Sơ vậy mà lại làm thịt Lý Thủ Nháo.

Trương Nhật Sơn nghe vậy chỉ gật đầu cũng không nói gì, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, cứ như chuyện của Lão Cửu Môn không liên quan gì đến hắn vậy.

Doãn Tiên Nguyệt nói xong muốn nhìn ra chút gì đó trên mặt

Trương Nhật Sơn nhưng thất bại, bèn nghi hoặc hỏi: "Lão bất tử, tốt xấu gì cũng là người Cửu Môn các ông, ông không quản sao?" Trương Nhật Sơn vẫn mặt không biểu cảm: "Cửu Môn hiện tại đã không còn là Cửu Môn của trước kia, đều đã thối nát đến tận xương tủy rồi, xem ra đã đến lúc cần có người tới dọn dẹp một chút." "Ồ?

Vậy chuyện này ông định làm thế nào?

Đương gia Lý gia chắc chắn sẽ không chịu để yên đâu." Trương Nhật Sơn cười lạnh khinh thường: "Ha ha, Lý gia?

Đã sớm không còn là cái Lý gia của Tam Gia (Bán Tiệt Lý) năm đó nữa rồi.

Tên Diệp Hạo Sơ kia cũng không phải dạng vừa, Lý gia nếu đi tìm hắn gây phiền phức, thì Lý gia cũng cách ngày diệt vong không xa đâu.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, sau này càng thuận tiện thực hiện kế hoạch kia." Doãn Tiên Nguyệt nghe xong lời Trương Nhật Sơn, ánh mắt lóe lên, không kìm được suy nghĩ gì đó.

Cùng lúc đó, các môn khác trong Cửu Môn cũng nhận được tin Lý Thủ Nháo bị giết, nhưng đều không có động tĩnh gì, đúng như Trương Nhật Sơn nói, Cửu Môn hiện tại đã không còn là Cửu Môn của Phật Gia năm xưa.

Tại Lý gia (Cửu Môn).

Chỉ thấy trong sân có một đám người mặc đồ đen đều đang nhìn về phía một ông già khoảng hơn 60 tuổi phía trước.

Ông già này chính là đương gia hiện tại của Lý gia - thuộc Thượng Tam Môn.

Lý gia chủ lúc này đứng ở vị trí cao nhất, nhìn đám người Lý gia trong tay, phẫn nộ hét lớn: "Con trai ta Lý Thủ Nháo đêm qua bị người sát hại!

Nó dẫn cả trăm người đi đều bị trọng thương, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ có con trai ta là chết!

Điều này đại biểu cho cái gì!

Điều này đại biểu hung thủ hoàn toàn không để Lý gia ta vào mắt!

Hoàn toàn không để Cửu Môn vào mắt!" "Hiện hung thủ đã tra ra, chính là mấy tên Mạc Kim Hiệu Úy hôm nọ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cái Thanh Long Các làm ăn phát đạt gần đây chính là do bọn chúng mở." Lý gia chủ nói xong, liền nhìn về phía ông già lùn tịt đứng bên cạnh: "Lý thúc, chuyện này còn phải nhờ ngài ra tay, nghe nói đối phương hình như có một người cực kỳ mạnh." Người được Lý gia chủ gọi là Lý thúc, dáng người thấp bé này cũng là một cao thủ.

Năm đó mạng của lão là do Bán Tiệt Lý cứu, cho nên đối với Bán Tiệt Lý, đối với Lý gia trung thành tuyệt đối.

Hơn nữa lão lại kế thừa một thân bản lĩnh của Bán Tiệt Lý, lực tay cực lớn lại vô cùng linh hoạt, thân hình thấp bé nên tốc độ cũng cực nhanh.

Lý thúc ánh mắt hung ác nói: "Bất kể là ai cũng không thể khiêu khích Lý gia." Lý gia chủ nghe vậy cười lớn: "Lý thúc, có câu này của ngài là tôi yên tâm rồi." Sau đó lại ngoan độc nói tiếp: "Mạc Kim Hiệu Úy!

Các ngươi dám giết con ta!

Lão phu muốn các ngươi phải trả cái giá thê thảm!

Còn cả Thanh Long Các, đợi lão phu giết mấy tên Mạc Kim Hiệu Úy kia xong, Thanh Long Các sẽ thuộc về Lý gia ta." Hiện tại việc kinh doanh đồ cổ của nhóm Diệp Hạo Sơ ở Thanh Long Các làm rất lớn, người trong Cửu Môn không ai là không thèm muốn.

Đều muốn thôn tính Thanh Long Các.

Lý gia bên này vừa có động tĩnh, Doãn Tiên Nguyệt bên kia liền nhận được tin.

Doãn Tiên Nguyệt phân phó Côn nô: "Đi nói cho tên họ Diệp kia biết, Lý gia hôm nay muốn đi tìm các người gây phiền phức, bảo hắn chuẩn bị phòng bị đi." "Vâng, chủ nhân." Phân phó Côn nô xong, Doãn Tiên Nguyệt lại tự hỏi lòng mình: Bà đây việc gì phải báo cho tên họ Diệp đó biết, lẽ ra nên để hắn nếm chút mùi đau khổ mới đúng!

Tại Thanh Long Các.

Trong sân, Diệp Hạo Sơ lúc này đang nằm trên ghế thái sư ung dung phơi nắng.

Từ khi Dương Tuyết Lê đi Mỹ, hắn lại quay về cuộc sống "cá mặn" (lười biếng) trước kia.

Lúc này Đại Kim Nha vội vàng chạy vào sân, hô to: "Hạo Diệp!

Hạo gia!

Đại sự không ổn!" Diệp Hạo Sơ đang mơ màng mộng đẹp cùng Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh trên giường, đột nhiên bị Đại Kim Nha đánh thức, bèn khó chịu nói: "Giữa trưa nắng mà cứ ở đó la lối om sòm làm cái gì thế hả!" Đại Kim Nha lúc này chạy đến thở hồng hộc, nghe thấy lời Diệp Hạo Sơ liền gấp gáp nói: "Hạo gia!

Ngài nghe tôi nói, Tân Nguyệt Phạn Điếm truyền tin tới, nói là Lý gia hôm nay muốn đến tìm chúng ta gây phiền phức." "À!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy bình thản đáp. "Không phải!

Hạo gia, đây chính là Lý gia của Cửu Môn đến tìm chúng ta gây sự đấy!

Sao ngài cứ như người không liên quan thế!" "Tôi sớm đoán được rồi, chúng ta làm thịt Lý Thủ Nháo, Lý gia bọn nó không tới tìm phiền phức tôi mới thấy không bình thường đấy!" Đại Kim Nha cuống lên:

"Hạo gia!

Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Diệp Hạo Sơ phân phó: "Đại Kim Nha, ông đừng vội, đi gọi Lão Hồ và Bàn Tử lại đây trước đã." "Được!

Tôi đi ngay." Một lát sau, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử biết chuyện liền chạy tới.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Lão Diệp, tính sao đây?

Đánh à?" Bàn Tử phẫn nộ lên tiếng: "Theo Bàn gia tôi thấy nhé!

Thì đánh!

Tưởng chúng ta dễ bắt nạt chắc?

Rõ ràng là thằng tôn tử Lý Thủ Nháo kia muốn giết chúng ta trước, cuối cùng ngược lại bị chúng ta giết, đó là do nó đáng đời!

Hiện tại cái gì mà Lý gia chó má còn dám tới tìm phiền phức!

Hôm nay xem Bàn gia thu thập bọn chúng thế nào!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy nói: "Bàn Tử, hôm nay cuối cùng cậu cũng nói được câu tiếng người rồi đấy.

Thanh Long Các chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt!" "Hừ!

Lão Diệp, cậu nói thế là hơi quá đáng rồi đấy nhé!" Bàn Tử bất mãn. "Ha ha ha!" Vừa rồi vì chuyện Lý gia mà tâm tình mấy người không tốt lắm, giờ bị Diệp Hạo Sơ và Bàn Tử chọc một cái, tâm trạng cả nhóm lập tức tốt lên nhiều.

Tại Hoắc gia.

Trên đại đường Hoắc gia, Hoắc Linh đang làm nũng cầu xin Hoắc Tiên Cô: "Mẹ, mẹ giúp đám Diệp đại ca đi mà!

Nghe nói lần này Lý gia mang theo không ít người tới đó!" Hoắc

Tiên Cô lờ đi Hoắc Linh làm nũng, bất đắc dĩ mở miệng: "Không phải mẹ không muốn giúp, chỉ là lần này dính dáng đến chuyện của Cửu Môn, việc này Hoắc gia chúng ta không thể quản, cũng không có cách nào quản!" Hoắc Linh cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, bèn hỏi: "Mẹ, vậy đám Diệp đại ca có bị thiệt thòi không?" "Ha ha, mẹ thật sự quá đau lòng, tên Diệp tiểu tử kia rốt cuộc cho con uống bùa mê thuốc lú gì hả?

Con lại quan tâm hắn như thế.

Yên tâm đi!

Nha đầu ngốc!

Diệp tiểu tử sẽ không chịu thiệt đâu, hiện tại Lý gia trừ lão già kia ra, những kẻ khác đều là một đám phế vật vô dụng.

Còn nữa, Diệp tiểu tử thân thủ bất phàm, e rằng ngay cả Phật Gia năm đó cũng chưa chắc đánh lại hắn, bên cạnh hắn còn hai tên Mạc Kim Hiệu Úy kia thân thủ cũng rất cao cường.

Thêm nữa Thanh Long Các của Diệp tiểu tử hiện đang liên minh với Tân Nguyệt Phạn Điếm, mẹ tin Doãn Tiên Nguyệt sẽ không bỏ mặc đâu." Hoắc Linh nghe mẹ phân tích nhiều như vậy, rốt cuộc cũng yên tâm, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ chưa phát dục hết của mình: "Diệp đại ca không sao là tốt rồi!" Hoắc Linh lại cầu xin Hoắc Tiên Cô: "Vậy mẹ, chúng ta có thể đi xem không?" Hoắc Linh lo lắng cho Diệp đại ca của cô, chỉ có tận mắt nhìn thấy Diệp Hạo Sơ không sao cô mới yên tâm được.

Hoắc Tiên Cô nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Được thôi, lần này Lý gia tìm Diệp tiểu tử gây phiền phức, e rằng cả Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm đều sẽ tới xem náo nhiệt, sao có thể thiếu Hoắc gia ta chứ?

Ta cũng muốn xem xem Diệp tiểu tử đối phó với lão già của Lý gia kia thế nào." *** Tại Thanh Long Các.

Chương 95

Diệp Hạo Sơ và nhóm Hồ Bát Nhất đang bình thản uống trà do Tân Nguyệt Phạn Điếm tặng.

Diệp Hạo Sơ cười: "Trà của Tân Nguyệt Phạn Điếm này được đấy!" Hồ Bát Nhất cũng tán đồng gật đầu, cười nói: "Ngon thì ngon thật, cơ mà đắt quá, bảy ngàn tệ chỉ được có một gói trà nhỏ xíu thế này." Bàn Tử vác cái mặt sưng vù cười hì hì: "Có cái gì đâu!

Lần sau tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi lại đòi mụ già Doãn Tiên Nguyệt kia thêm ít nữa!" Nhìn ba người Diệp Hạo Sơ cười nói vui vẻ uống trà, Đại Kim Nha ngồi không yên.

Hắn biết lát nữa Lý gia sẽ tới tìm phiền phức, không khỏi lo lắng: "Hạo gia, ngài nói xem chúng ta có cần tìm thêm mấy hỏa kế không?

Tôi quen biết không ít đả thủ, côn đồ các thứ đấy." Cũng không trách Đại Kim Nha lo lắng, hiện tại cả Thanh Long Các tính cả bốn người nhóm Diệp Hạo Sơ cũng chỉ có hai mươi người, quả thực không thể so về quân số với Lý gia Cửu Môn.

Diệp Hạo Sơ từ chối: "Không cần đâu, chúng ta ngần này người là đủ rồi." "Vậy được rồi!" Đã Diệp Hạo Sơ nói thế, Đại Kim Nha hắn cũng xả thân bồi quân tử vậy!

Bàn Tử đang uống trà, nghe Đại Kim Nha nói liền cười: "Lão Kim, không sao đâu!

Lão Diệp nói đúng đấy!

Chúng ta ngần này người là đủ rồi.

Lát nữa không cần các ông ra tay!

Chỉ mấy cái thứ dưa vẹo táo nứt của Lý gia, Bàn gia đấm một

quyền một đứa!" Hồ Bát Nhất nghe Bàn Tử lại chém gió, kháy: "Phải rồi!

Bàn Tử ông thì ghê rồi!

Vác hai con mắt gấu trúc lên mà đánh!" "Hừ!

Lão Hồ, cậu không bóc mẽ tôi thì chết à?" Diệp Hạo Sơ lên tiếng ngắt lời hai người: "Lần này người đến chắc đều là tinh anh của Lý gia, không phải cái đám mà thằng Lý Thủ Nháo lần trước mang theo có thể so sánh được đâu.

Cho nên, lát nữa người Lý gia tới đều phải cẩn thận một chút." Đám Hồ Bát Nhất gật đầu.

Rất nhanh, một đám đông người Lý gia đã đến cổng lớn Thanh Long Các.

Ngoài ra người của các môn khác trong Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đều tới xem náo nhiệt.

Trần Kim Thủy của Trần gia nhìn đám đông Lý gia, hả hê nói: "Nghe nói tối qua Lý Thủ Nháo bị người ta làm thịt rồi!" Tề Án Mi của Tề gia (nhân vật trong Sa Hải) cũng phụ họa: "Đúng thế!

Hình như là do mấy tên Mạc Kim Hiệu Úy hôm nọ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm làm." "Thằng Lý Thủ Nháo đó đúng là làm mất mặt Cửu Môn chúng ta!

Mang theo bao nhiêu người đi, thế mà lại bị mấy tên Mạc Kim Hiệu Úy diệt sạch!" "Ai bảo không phải chứ!

Trần Kim Thủy, ông nói xem, nếu Lý gia diệt được mấy tên Mạc Kim Hiệu Úy kia, cái Thanh Long Các này có phải sẽ thuộc về Lý gia không?" "Đánh rắm!

Lý gia nó cũng xứng?

Nếu Lý gia thật sự diệt được mấy tên này, Thanh Long Các cũng chỉ có thể là Cửu Môn chúng ta chia đều!

Các người nói xem có đúng không?" Tề Án Mi tán đồng: "Ông nói có lý!" Người của Ngô gia, Hoắc gia và Giải gia nghe xong đều không khỏi nhíu mày.

Phải vô sỉ đến mức nào mới có thể nghĩ đến chuyện người ta còn chưa diệt vong mà đã muốn chia chác sản nghiệp nhà người ta rồi!

Doãn Tiên Nguyệt lắc đầu, trong lòng than: Lão bất tử nói không sai, hậu nhân Cửu Môn này đúng là đời sau không bằng đời trước!

Lúc này một tên người Lý gia hét vào trong: "Đương gia Lý gia ta đích thân tới, bảo người của Thanh Long Các các ngươi cút ra đây!" Bàn Tử nghe câu này xong, không nhịn được giận dữ: "Cái đám tôn tử này!

Quả thực là hiếp người quá đáng!

Tưởng chúng ông dễ bắt nạt lắm hả?

Lão Diệp, Lão Hồ, tôi ra ngoài dạy dỗ bọn chúng!" Hồ Bát Nhất ngăn lại: "Bàn Tử, đừng hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ bên ngoài đông người phức tạp, đợi bọn họ vào đây chúng ta hãy động thủ." "Vậy được!

Lát nữa xem Bàn gia thu thập bọn chúng thế nào!" Người Lý gia bên ngoài gào đến khản cả cổ mà chẳng có ai thèm đáp lại.

Tên thuộc hạ kia cung kính nói với Lý gia chủ: "Gia chủ, bên trong không có ai hồi đáp, chúng ta xông vào không?" Lý gia chủ vung tay lớn: "Người đâu!

Xông vào!" Sau đó Lý gia chủ dẫn theo đám đông Lý gia xông vào Thanh Long Các.

Phát hiện tầng một không có ai, bèn ra lệnh đập phá không ít đồ cổ của Thanh Long Các.

May mà đồ cổ ở tầng một này đều là hàng nhái và mấy thứ đồ chơi không đáng tiền, nếu không Đại Kim Nha chắc đau lòng chết mất!

Ở hậu viện, Bàn Tử nghe thấy động tĩnh tầng một, tay cầm xẻng công binh định lao ra "khô máu" với người Lý gia, may là bị Hồ Bát Nhất cản lại, nhưng miệng vẫn chửi: "Mẹ kiếp!

Đám tôn tử này dám đập đồ của chúng ta!" Đại Kim Nha lúc này may mắn nói: "Bàn gia, ngài đừng nóng, dù sao đồ chúng ta để tầng một cũng chẳng đáng tiền, bọn họ đập thì cứ đập đi!" "Nhưng mà tôi nuốt không trôi cục tức này!

Lão Diệp, Lão Hồ, bao giờ chúng ta động thủ?" Ánh mắt Diệp Hạo Sơ lạnh lẽo.

Tuy đồ đạc ở tầng một không đáng tiền, nhưng Lý gia đã dám đập, vậy thì Lý gia hôm nay đừng hòng sống yên ổn! "Đợi bọn họ tới đây hãy động thủ!" Ở một nơi không xa Thanh Long Các, Doãn Tiên Nguyệt đứng quan sát.

Tên thính nô bên cạnh khó hiểu hỏi: "Chủ nhân, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta không phải đã kết minh với Thanh Long Các sao?

Tại sao chúng ta không tới giúp Thanh Long Các?" Doãn Tiên Nguyệt liếc nhìn thính nô một cái, tên thính nô rùng mình, lập tức cúi đầu: "Xin lỗi!

Chủ nhân, là tôi lắm miệng!" Doãn Tiên Nguyệt nhìn về phía Thanh Long Các với ánh mắt thâm trầm: "Không phải tôi không giúp Thanh Long Các, thông qua chuyện này, tôi muốn xem xem tên họ Diệp kia có đáng để tôi đầu tư hay không!" Đám người Lý gia rốt

cuộc cũng tới được hậu viện.

Lý gia chủ ánh mắt ác độc nhìn Bàn Tử: "Thằng Bàn Tử chết tiệt!

Đều tại các ngươi mà con trai ta Lý Thủ Nháo mới chết thảm, hôm nay ta muốn các ngươi đền mạng cho con ta!" Diệp Hạo Sơ nhìn Lý gia chủ cười nói: "Lão đầu, ông là bố của Lý Thủ Nháo hả?

Hai bố con ông có một điểm rất giống nhau đấy." Bàn Tử biết Diệp Hạo Sơ sắp chửi xéo người ta, liền phối hợp hỏi: "Lão Diệp, ông nói xem hai bố con hắn giống nhau điểm nào?" "Đương nhiên là tướng mạo rồi!

Xấu y hệt nhau!

Người sáng mắt nhìn cái là biết ngay bố con ruột!" "Ha ha ha!

Chuẩn!" Đám người Hồ Bát Nhất cười lớn nhìn Lý gia chủ, ngay cả người của Lý gia nghe xong cũng suýt phì cười.

Lý gia chủ giận quá hóa cười: "Lên!

Đều lên băm vằm bọn chúng cho ta!" Theo lệnh Lý gia chủ, người Lý gia cầm dao rựa lao về phía nhóm Diệp Hạo Sơ. "Đợi các ngươi lâu rồi đấy, xem Bàn gia xử lý các ngươi thế nào!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cầm xẻng công binh chặn đám người Lý gia lại.

Chẳng mấy chốc, đám lâu la xông lên đều bị hai người đánh nằm rạp.

Bàn Tử vặn vẹo cổ, hống hách nói với người Lý gia: "Đám thùng cơm các ngươi chả ăn thua gì cả!

Bàn gia còn chưa kịp khởi động tay chân đâu!" Lý gia chủ tức nổ phổi, vừa định gọi thêm người lên thì bị Lý thúc bên cạnh ngăn lại. "Bọn chúng không phải đối thủ của hai tên đó, để lão phu!" Bàn Tử thấy một lão già lùn tịt đi tới, khinh thường nhìn Lý gia chủ: "Sao hả?

Lý gia các người hết người rồi à?

Mà lại phái một lão già lùn tịt qua đây?" Rồi lại nói với Lý thúc: "Lão già!

Bàn gia không đánh người già, ông về đi!" Lý thúc nói: "Hậu sinh, ngươi cứ việc ra tay, lão già này đều tiếp được hết!" "Không phải tôi nói phét đâu lão già!

Ông đỡ nổi một đấm của Bàn gia không?

Ông vẫn là nên lui xuống đi!" "Lão phu bảo ngươi cứ việc ra tay, ngươi nghe không hiểu tiếng người à?" Bàn Tử bị lão già chọc giận: "Được!

Lão già, đây là ông tự tìm đấy!" Nói xong, Bàn Tử vung nắm đấm oanh tạc về phía Lý thúc.

Không ngờ nắm đấm của Bàn Tử lại bị Lý thúc nắm chặt lấy, sau đó lão tung một chưởng đánh bay Bàn Tử ra ngoài. "Hừm!

Khí lực không tệ!

Nhưng vẫn còn hơi yếu." Lý thúc nhìn Bàn Tử ngã trên đất nói. "Bàn Tử!" Thấy Bàn Tử bị đánh bay, Hồ Bát Nhất cũng xông lên, dùng thuật giết người trong quân đội tấn công Lý thúc, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm!

Lý thúc lúc này cũng không dám lơ là, nghiêm túc đánh với Hồ Bát Nhất.

Người của Cửu Môn nhìn thấy cảnh này đều rất kinh ngạc. "Tên Hồ Bát Nhất này lai lịch thế nào?

Vậy mà có thể đánh với lão già Lý gia kia đến mức này?" "Đúng thế!

Tên Bàn Tử vừa rồi cũng không tệ." "Bọn họ không hổ danh là

Mạc Kim Hiệu Úy!" Hoắc Tiên Cô quan sát hai người giao thủ, đột nhiên nói: "Hồ Bát Nhất sắp thua rồi." Hoắc Linh kinh ngạc: "Cái gì!

Mẹ?

Chương 96

Mẹ nói Hồ đại ca sắp thua?" Hoắc Tiên Cô gật đầu.

Quả nhiên, đúng như Hoắc Tiên Cô nói, Hồ Bát Nhất dần không chống đỡ nổi.

Lão già lùn kia thân thể quá linh hoạt, căn bản đánh không trúng, nhưng đối phương lại đánh trúng hắn, hỏi có tức không chứ! "Hậu sinh, ngươi rất khá, chiêu thức đủ nhanh!

Đủ tàn nhẫn!

Nếu ngươi luyện thêm ba năm nữa, ngay cả lão phu cũng không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi hiện tại thì không được!

Lui xuống đi!" Lý thúc nói xong tung một chưởng đánh bay Hồ Bát Nhất.

Thấy Hồ Bát Nhất cũng bị Lý thúc đánh bại, Lý gia chủ cười lớn: "Ha ha ha!

Lý thúc vẫn là gừng càng già càng cay!" Sau đó lại nhìn đám người Hồ Bát Nhất nói: "Các ngươi vừa rồi không phải hống hách lắm sao?

Giờ hống hách thêm cái nữa cho lão phu xem nào!

Ha ha ~!" Còn chưa đợi Lý gia chủ cười xong, thân thể lão đã bay ngược ra ngoài.

Nằm rạp trên mặt đất như chó chết.

Lúc lão lồm cồm bò dậy, trên mặt in hằn một dấu tát đỏ ửng sưng vù, răng cũng bị đánh rụng mất mấy cái. "Kẻ nào?

Vừa rồi là kẻ nào đánh lén lão phu?" Diệp Hạo Sơ ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý gia chủ: "Ông ồn ào quá đấy, y hệt thằng con trai ông!

Còn nữa, hôm nay những đồ đạc các ngươi đập hỏng ở Thanh Long Các ta phải bồi thường gấp mười lần, nếu không hôm nay các ngươi đừng hòng bước ra khỏi Thanh Long Các!

Là tao nói đấy!" "Là mày!

Diệp Hạo Sơ!

Mày dám đánh tao?

Còn muốn lão phu bồi thường gấp mười?

Ha ha ha!

Đúng là chuyện cười!

Thế thì mặt mũi Lý gia ta để đâu?" Lý gia chủ lúc này bị đánh sợ, lùi về sau lưng mấy người Lý gia mới dám mạnh miệng. "Lý thúc!

Vẫn phải phiền ngài ra tay, tên tiểu tử này tay chân rất lợi hại!" Lý thúc khinh thường liếc Lý gia chủ một cái, trong lòng than thở: Năm đó Tam Gia là một người hung ác cỡ nào, sao lại sinh ra cái thứ đồ chơi này chứ?

Nhưng khinh thường thì khinh thường, Tam Gia từng cứu mạng lão, lão thề chết cũng phải bảo vệ hậu nhân của Tam Gia. "Hậu sinh, gan ngươi lớn lắm!

Dám trước mặt lão phu động thủ đánh đương gia Lý gia?" Diệp Hạo Sơ cười: "Ồ?

Lão già!

Sao tôi lại không dám!

Phải rồi, nhìn cái dạng hèn nhát vừa nãy của hắn kìa!

Tôi rất tò mò sao hắn lại làm được đương gia Lý gia các người?

Chẳng lẽ Lý gia các người hết người rồi à?" Lý thúc nghe lời

châm chọc của Diệp Hạo Sơ, khuôn mặt già nua lộ vẻ phẫn nộ. "Rất tốt!

Hậu sinh, ngươi thành công chọc giận lão phu rồi!

Hôm nay lão phu sẽ thay trưởng bối nhà ngươi dạy dỗ ngươi một bài học!" Nói xong, Lý thúc lao về phía Diệp Hạo Sơ với tốc độ cực nhanh, tung ra thiết quyền nhắm thẳng vào mệnh môn của Diệp Hạo Sơ.

Nhưng động tác của Lý thúc trong mắt Diệp Hạo Sơ chẳng khác nào phim quay chậm.

Hắn nghiêng người né tránh, tung một cú đá tạt sườn đá bay Lý thúc ra ngoài.

Diệp Hạo Sơ nhìn Lý thúc lắc đầu châm chọc: "Lão già!

Động tác của ông chậm quá, luyện thêm hai mươi năm nữa thì may ra...

ừm!

Có được một phần mười trình độ của tôi đấy.

Có điều tôi lo là ông không sống được đến lúc đó đâu!" Lý thúc nghe Diệp Hạo Sơ dùng lại chính lời mình nói để sỉ nhục mình, mặt đỏ tía tai quát: "Tiểu tử!

Đừng nói nhảm, lão phu còn chưa thua đâu!" Nói xong lại lao vào Diệp Hạo Sơ.

Lần này Diệp Hạo Sơ không né nữa, nhẹ nhàng giao đấu với Lý thúc.

Trong chốc lát Lý thúc bị Diệp Hạo Sơ đánh cho không còn chút sức lực hoàn thủ nào.

Lý thúc càng đánh càng kinh hãi.

Tên tiểu tử này giao đấu với lão mà mặt mũi nhẹ tênh, cứ như đang đùa giỡn với lão vậy.

Phải biết rằng cho dù đối đầu với Trương Nhật Sơn của Tân Nguyệt Phạn Điếm lão cũng không ngán, nhưng gặp tên này, lão có cảm giác: Chỉ cần Diệp Hạo Sơ muốn lấy mạng lão, lão chắc chắn phải chết.

Sắc mặt Lý thúc trắng bệch, thầm nghĩ: Không được, cứ tiếp tục thế này, lão phu thua chắc!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý thúc trở nên tàn độc, lập tức rút từ sau lưng ra một con dao găm, phóng về phía mặt Diệp Hạo Sơ.

Nhưng Diệp Hạo Sơ dùng Tử Kim Ma Đồng đã sớm phát hiện động tác nhỏ của Lý thúc.

Vốn nể tình lão già này tuổi tác đã cao định tha cho lão một mạng, xem ra hiện tại không cần thiết nữa.

Nhìn con dao găm bay tới, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy lưỡi dao. "Phát Khâu Song Chỉ!" Lý thúc lập tức nhận ra chiêu thức Diệp Hạo Sơ sử dụng.

Không chỉ Lý thúc, người của Cửu Môn có mặt tại hiện trường đều nhận ra. "Vậy mà lại là Phát Khâu Song Chỉ!" "Tên tiểu tử này có quan hệ gì với Trương Đại Phật Gia?

Tại sao lại biết Phát Khâu Song Chỉ?" "Không đúng!

Các người nhìn ngón tay hắn đi!" Sau đó có người quan sát kỹ phát hiện ngón tay Diệp Hạo Sơ cũng không dài như trong tưởng tượng, cũng chỉ giống ngón tay người bình thường. "Tiểu tử, ngươi và Trương Đại Phật Gia có quan hệ gì?

Ngươi cũng là người Trương gia sao?

Không đúng!

Ngươi họ Diệp, sao có thể liên quan tới Trương gia!" Lý thúc lúc này có chút kiêng kỵ.

Nếu Diệp Hạo Sơ thật sự là người Trương gia thì phiền phức to rồi.

Trương gia!

Đó không phải là thứ Lý gia lão có thể chọc vào, cho dù cả cái Cửu Môn này cũng không chọc nổi Trương gia.

Diệp Hạo Sơ cười nói: "Vậy làm các người thất vọng rồi, biết Phát Khâu Song Chỉ đâu chỉ có mỗi Trương gia, tôi chỉ là một Phát Khâu Trung Lang Tướng bình thường mà thôi." Lần trước Diệp Hạo Sơ dùng thẻ thân phận hệ thống thưởng biến thành hậu nhân của một Phát Khâu Thiên Quan ẩn thế, như vậy sau này Diệp Hạo Sơ hắn rốt cuộc cũng là người có thân phận rồi.

Tại hiện trường, Hoắc Tiên Cô và Doãn Tiên Nguyệt nghe Diệp Hạo Sơ nói xong liền liếc xéo hắn một cái.

Tên này cũng biết diễn quá cơ!

Hai người họ thừa biết Diệp Hạo Sơ không phải là một Phát Khâu Trung Lang Tướng bình thường, mà là một Phát Khâu Thiên Quan nắm giữ Phát Khâu Ấn, có thể hiệu lệnh trộm mộ toàn thiên hạ!

Diệp Hạo Sơ bên này vừa dứt lời, người Cửu Môn đều kinh ngạc nhìn hắn.

Mọi người cũng không cảm thấy Diệp Hạo Sơ nói dối, nếu là giả thì Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể kết minh với Thanh Long Các sao?

Tân Nguyệt Phạn Điếm e rằng cũng là nhìn trúng lợi ích mà Diệp Hạo Sơ mang lại cho họ.

Chương 97

Phát Khâu Trung Lang Tướng đại biểu cho cái gì!

Cửu Môn bọn họ rõ hơn ai hết.

Đừng nhìn hiện tại Cửu Môn phong quang vô hạn, nhưng đó chỉ là bề nổi.

Hiện tại người trong Cửu Môn cơ bản đều không xuống mộ, nhưng phàm gặp phải ngôi mộ nào hơi hung hiểm chút đều ứng phó không nổi, càng đừng nói đến những tuyệt thế hung mộ kia!

Tuy rằng hiện tại Bắc Phái tứ môn đã suy tàn, nhưng mỗi phái đều có bản lĩnh trộm mộ riêng, càng đừng nói đến vị trí đứng đầu Bắc Phái tứ môn là Phát Khâu nhất phái, đó không phải là thứ Cửu Môn có thể so bì được!

Sau này bọn họ nếu giao hảo với Diệp Hạo Sơ, à đúng rồi, còn có Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nữa, một Phát Khâu Trung Lang Tướng cộng thêm hai Mạc Kim Hiệu Úy, đội hình xa hoa như vậy thì cái tuyệt thế hung mộ nào mà không dám sấm?

Bảo bối trong mộ còn không phải tùy tiện lấy sao?

Người Cửu Môn có mặt đều nghĩ tới điểm này, nhưng ai cũng chưa chủ động kết giao với nhóm Diệp Hạo Sơ trước, hiện tại vẫn là xem xem bọn họ đối phó với Lý gia thế nào đã.

Lúc này Lý thúc cười lớn: "Ha ha ha!

Tiểu tử, Phát Khâu Song Chỉ của ngươi quả thực rất lợi hại, lão phu không phải đối thủ của ngươi!

Nhưng ngươi vẫn còn quá non!

Con dao găm trên tay ngươi đã bị lão phu tẩm kịch độc!

Hơn nữa kịch độc không có thuốc giải, ngươi cứ chờ chết đi!" Người Cửu Môn và nhóm Doãn Tiên Nguyệt nghe xong đều nhíu mày.

Khi luận võ mà sử dụng ám khí vốn đã bị người đời khinh bỉ, lão già này vậy mà còn bôi kịch độc lên ám khí!

Lúc này hình tượng đức cao vọng trọng của Lý thúc trong mắt người Cửu Môn đã giảm sút trầm trọng.

Diệp Hạo Sơ nhìn Lý thúc như nhìn người chết, cười nói: "Lão già, ông thực sự nghĩ độc của ông có thể làm tôi bị thương?" Lý thúc bị ánh mắt Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm đến phát hoảng, nói: "Đương nhiên rồi!

Độc lão phu hạ lão phu còn không rõ sao?" Bàn Tử chửi ầm lên: "Lão già chết tiệt!

Ông lại dám hạ độc!" Hồ Bát Nhất cũng lo lắng nhìn Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, ông sao rồi?

Có việc gì không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy trong lòng ấm áp: "Không sao, hai người không biết tôi bách độc bất xâm à?" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe xong mắt sáng lên.

Đúng rồi!

Lão Diệp đến thi độc còn chẳng sợ, còn sợ chút độc cỏn con này sao?

Lý thúc nghe cuộc đối thoại của nhóm Diệp Hạo Sơ, lúc này lại quá thời gian độc phát thân vong, bèn không dám tin hét lớn: "Sao có thể!

Sao ngươi có thể không chết!

A ~!

Tiểu tử!

Chết đi cho lão phu!" Tinh thần sụp đổ, Lý thúc như phát điên lao vào tấn công Diệp Hạo Sơ.

Nhưng Diệp Hạo Sơ chỉ liếc nhìn lão một cái, sau đó ung dung rút Long Lân Chủy Thủ ra, dùng sức ném mạnh.

Chỉ nghe một tiếng xé gió, mọi người liền thấy Lý thúc đứng sững sờ tại chỗ, trên cổ cắm một con dao găm tinh xảo. "Lý thúc!" Lý gia chủ thấy Lý thúc mà lão dựa dẫm nhất bị Diệp Hạo Sơ phóng dao giết chết, cả người đều chết lặng.

Lão biết hôm nay lão xong rồi!

Lý gia cũng xong rồi!

Lão đột nhiên hối hận vì đã đến trêu chọc Thanh Long Các, lão lẽ ra nên nghĩ tới sớm hơn: Người có thể kết minh với Tân Nguyệt Phạn Điếm có phải kẻ dễ chọc không?

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận, tất cả đều đã muộn!

Lão phải trả cái giá thê thảm cho hành vi của mình!

Chứng kiến Lý thúc với võ lực cao cường bị Diệp Hạo Sơ giết chết ngay tại chỗ, đám người xung quanh càng thêm xác định một điều: Mấy kẻ này tuyệt đối không thể dây vào!

Tận mắt thấy Lý thúc bỏ mạng, Lý gia chủ biết mình xong đời rồi, Lý gia cũng xong đời rồi!

Nhưng Lý gia chủ dù sao cũng có cốt khí hơn thằng con trai Lý Thủ Nháo, lão không thèm cầu xin tha mạng.

Trong mắt lão tràn ngập oán hận vô tận, trừng trừng nhìn Diệp Hạo Sơ. "Họ Diệp kia!

Lão phu hôm nay có phải bồi táng cả cái Lý gia này cũng sẽ không

để cho mày sống dễ chịu!" Lão gào lên: "Người đâu!

Lên hết cho tao!

Báo thù cho Lý thúc!

Giết chết mấy thằng này!" Đám tộc nhân Lý gia nghe gia chủ hô hào, ai nấy đều phẫn nộ nhìn sang, hận không thể lao vào xé xác Diệp Hạo Sơ.

Tuy vừa rồi lúc luận võ, Lý thúc dùng ám khí đánh lén là chơi không đẹp, nhưng địa vị của ông ta trong lòng người Lý gia còn cao hơn cả gia chủ. "Lão tổ tông nhà các người thăng thiên cả rồi!

Các người còn dám lên?

Để xem Bàn gia thu thập các người thế nào!" Bàn Tử nhìn đám người này đầy châm chọc.

Bàn Tử hiển nhiên vẫn còn ghim vụ vừa rồi bị Lý thúc tát một chưởng bay đi.

Bàn gia đây đánh không lại lão già kia, chẳng lẽ còn không đánh lại mấy con tôm tép các người?

Hắn vừa định xông lên đánh cho sướng tay thì bị Diệp Hạo Sơ ngăn lại. "Bàn Tử, hôm nay là sân khấu của tôi, để tôi!" Bàn Tử ngẩn ra, lập tức cười nói: "Được lặc!

Cậu diễn!

Mà ra tay nhẹ chút nhé!" Hắn lùi lại một bước, nhìn đám người Lý gia bằng ánh mắt thương hại.

Chậc, kết cục của bọn họ lát nữa chắc sẽ thê thảm lắm đây!

Nhìn đám người Lý gia đang lao tới, ánh mắt Diệp Hạo Sơ lạnh lẽo, hắn khẽ phóng thích Long uy mạnh nhất từ huyết mạch Thanh Long.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều bị khí thế của Diệp Hạo Sơ dọa cho chết sững.

Điều khó hiểu là Diệp Hạo Sơ rõ ràng chỉ nhắm vào người Lý gia, nhưng những người đứng xem xung quanh cũng cảm nhận được uy áp nghẹt thở.

Ánh mắt Diệp Hạo Sơ nhìn bọn họ như nhìn một đàn kiến hôi, hay nói chính xác hơn là nhìn một đống xác chết của đàn kiến.

Ngay cả người ngoài cuộc còn cảm thấy như vậy, huống chi là người Lý gia đang bị chiếu tướng.

Bọn họ bị khí thế quân lâm thiên hạ chấn nhiếp, trong thời gian ngắn không ai dám động đậy!

Lý gia chủ là người có thực lực mạnh nhất, hoàn hồn đầu tiên, lập tức hét lớn: "Rút!" Tiếng quát như sét đánh khiến đám người Lý gia bừng tỉnh, lúc này bọn họ mới phát hiện quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tinh thần của một số kẻ yếu bóng vía lập tức sụp đổ. "Không!

Nó là ma quỷ!" "Chúng ta không thể giết được nó!" "Gia chủ, tôi không làm nữa!" Ngay sau đó, quá nửa người Lý gia không chịu nổi áp lực đã bỏ chạy tán loạn, một nhóm nhỏ còn lại tuy chưa chạy nhưng cũng đứng run lẩy bẩy một chỗ, mất sạch khả năng chiến đấu.

Lý gia chủ lúc này điên cuồng nhìn Diệp Hạo Sơ, gầm lên giận dữ: "Đều tại mày!

Nếu không phải tại mày thì Lý gia tao cũng không ra nông nỗi này!

Tao liều mạng với mày!" Nói xong, lão cầm một cây mã tấu lao thẳng về phía Diệp Hạo Sơ, nhắm ngay mệnh môn mà chém.

Diệp Hạo Sơ liếc cũng chẳng thèm liếc, dùng hai ngón tay Phát

Khâu kẹp chặt lấy lưỡi dao, mặc cho Lý gia chủ dùng sức rút thế nào cũng không xê dịch mảy may.

Diệp Hạo Sơ chơi đùa cũng đủ rồi, lạnh lùng nói: "Nên lên đường rồi, Lý gia chủ!" Người Lý gia vừa nghe dứt câu thì một tiếng "Rắc" vang lên giòn tan.

Cổ truyền đến cơn đau kịch liệt, trước mắt tối sầm lại, sau đó Lý gia chủ hoàn toàn mất đi ý thức.

Lão cứ thế bị Diệp Hạo Sơ bẻ gãy cổ, tắt thở ngay tức khắc.

Sau khi giết Lý gia chủ, Diệp Hạo Sơ thuận tay giải quyết nốt đám tàn dư Lý gia chưa kịp bỏ trốn.

Hắn không phải loại người từ bi hỉ xả, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ mối nguy hiểm tiềm tàng nào tồn tại, dù chỉ là một chút cũng không được!

Chương 98

Người của Cửu Môn có mặt tại hiện trường nhìn thấy Diệp Hạo Sơ giải quyết Lý gia chủ cùng tộc nhân nhanh gọn lẹ thì đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Kẻ này quá tàn nhẫn!

Trong lòng ai nấy đều hạ quyết tâm tuyệt đối không được chọc vào vị hung thần này.

Theo quy củ của Cửu Môn, ai giết được đương gia của một môn phái thì có thể thay thế vị trí đó.

Diệp Hạo Sơ giết đương gia Lý gia, đồng nghĩa với việc từ nay về sau, ghế thứ ba trong Cửu Môn thuộc về Diệp gia.

Đương nhiên Diệp Hạo Sơ không hề biết chuyện này.

Hắn nhìn đống xác chết, bảo Đại Kim Nha gọi người của Thanh Long Các đến dọn dẹp.

Làm xong xuôi, thấy đám người Cửu Môn vẫn chưa đi, hắn mới mở miệng: "Các vị, kịch hay cũng xem xong rồi, còn chưa về?

Chẳng lẽ đợi tôi mời các người ra?" Đám người lúc này mới hoàn hồn. "À?

Phải phải phải!" "Chúng tôi về ngay đây." Trần Kim Thủy của Trần gia lúc này cung kính nói: "Hạo gia, sau này có thời gian mời ngài ghé Trần gia chơi nhé!" Tề Án Mi cũng lên tiếng, trước khi đi còn ném cho Diệp Hạo Sơ một ánh mắt đưa tình: "Hạo gia, Tề gia em cũng hoan nghênh ngài đại giá quang lâm!" Sau đó, Giải gia và Ngô gia trong Cửu Môn cũng khách sáo chào hỏi Diệp Hạo Sơ, mời hắn hôm nào rảnh rỗi ghé chơi.

Diệp Hạo Sơ có ấn tượng khá tốt với Ngô gia và Giải gia nên cũng gật đầu đồng ý.

Lúc này Hoắc Tiên Cô dẫn Hoắc Linh đi tới.

Hoắc Linh sùng bái nhìn Diệp Hạo Sơ: "Diệp đại ca, anh lợi hại thật!

Một mình anh mà diệt cả cái Lý gia!" "Cũng thường thôi!

Diệp đại ca của em lúc nãy có ngầu không?" "Ngầu!

Ngầu thấu trời xanh!" Hoắc Linh ở cạnh Diệp Hạo Sơ lâu ngày cũng bị lây, học được không ít từ lóng từ kiếp trước của hắn.

Hoắc Tiên Cô đứng bên cạnh tạt gáo nước lạnh: "Hừ!

Lý gia bây giờ toàn một lũ giá áo túi cơm, diệt được thì có gì ghê gớm?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy chỉ cười cười.

Hắn rất muốn hỏi ngược lại: Hoắc Tiên Cô bà có bản lĩnh đó không?

Có diệt nổi Lý gia không?

Nhưng lời này hắn không nói ra, hắn không muốn chọc giận bà mẹ vợ tương lai này.

Đàn ông thì phải biết nhẫn nhịn, đợi đến lúc rước được Hoắc Linh về dinh rồi, xem tôi có thèm để ý đến bà không?

Đúng lúc Diệp Hạo Sơ đang toan tính, Doãn Tiên Nguyệt không biết từ lúc nào đã đi ra từ phía sau, nói: "Họ Diệp kia, anh cũng khá lắm!

Dám diệt cả Lý gia!

Theo quy củ Cửu Môn: Từ nay về sau Diệp gia anh chính là môn thứ ba của Cửu Môn." "Sau này xin Diệp đương gia chiếu cố nhiều

hơn đến chuyện làm ăn của tiểu nữ tử và khách sạn Tân Nguyệt nhé!" "Cái gì cơ?

Còn có cái quy củ này à?" Diệp Hạo Sơ ngơ ngác.

Hắn diệt Lý gia thuần túy là vì bọn chúng chọc vào hắn, chứ hắn chưa bao giờ có ý định gia nhập cái Cửu Môn gì đó.

Hắn cũng chẳng thèm khát cái ghế Tam gia kia.

Lần này đến lượt Doãn Tiên Nguyệt ngẩn người, ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Hạo Sơ: "Họ Diệp kia!

Hóa ra anh không biết quy tắc này?" "Tôi cần phải biết sao?" Doãn Tiên Nguyệt giơ ngón cái lên: "Anh trâu!" Sau đó Doãn Tiên Nguyệt phổ cập cho mấy người bọn hắn về quy củ Cửu Môn, kể lại chuyện năm xưa Trần Bì A Tứ giết chết thủ lĩnh đệ tứ môn rồi thay thế vị trí đó.

Bàn Tử nghe xong liền hiểu ra, xen mồm vào: "Vậy ý là, sau này Lão Diệp chính là Tam gia của Cửu Môn?" "Cũng có thể nói như vậy." Bàn Tử lập tức nắm lấy tay Diệp Hạo Sơ, nịnh nọt: "Lão Diệp, cậu ngầu vãi chưởng!

Sau này nhớ bảo kê cho Bàn Tử tôi nhé!" Diệp Hạo Sơ vội vàng hất tay Bàn Tử ra, ghét bỏ nói: "Cút mịe đi!

Cậu tưởng tôi ham hố cái chức danh đó lắm à?" "Lão Diệp!

Cậu không cần thì cho tôi đi!

Bàn gia tôi thèm!" Diệp Hạo Sơ nghĩ thầm: Thôi kệ, gia nhập thì gia nhập!

Vào Cửu Môn cũng chưa chắc là chuyện xấu. "Vậy sau này Thanh Long Các của tôi phải nhờ vả Hoắc đương gia và Doãn bà chủ chiếu cố rồi!" Hoắc Tiên Cô còn chưa kịp nói gì, Hoắc Linh ở bên cạnh đã

vội vàng chen ngang: "Diệp đại ca, anh nói vậy khách sáo quá, sau này hai nhà chúng ta kết minh luôn đi!" Cô nàng quay sang nũng nịu với Hoắc Tiên Cô: "Mẹ, mẹ thấy có được không?" Hoắc Tiên Cô mặt đen sì gật đầu một cái.

Con đều thay mẹ đồng ý rồi, mẹ còn nói được cái gì?

Diệp Hạo Sơ cười tủm tỉm nhìn bà mẹ vợ mặt đen như đáy nồi.

Đúng là ứng với câu: Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi!

Lúc này trong lòng Hoắc Tiên Cô cực kỳ uất ức, con nha đầu này còn chưa gả sang Diệp gia đâu đấy!

Cứ thế này mà giúp thằng họ Diệp nói chuyện, sau này gả đi rồi khéo nó dâng cả cái Hoắc gia làm của hồi môn mất.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiên Cô khó chịu trong lòng, kéo Hoắc Linh đang lưu luyến không rời đi ra khỏi Thanh Long Các.

Doãn Tiên Nguyệt đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ nhắc nhở: "Họ Diệp kia, tôi nhắc nhở anh một chút, hiện tại anh đã diệt Lý gia, vậy thì mau chóng đi thu hồi sản nghiệp của bọn họ đi!

Nếu không sẽ bị mấy nhà khác cướp mất đấy." "Được rồi, lời đã nói xong, tôi về trước đây." Doãn Tiên Nguyệt đi rồi, Diệp Hạo Sơ mới bừng tỉnh đại ngộ!

Thảo nào vừa nãy Trần Kim Thủy và Tề Án Mi chuồn lẹ thế, hóa ra hai đứa này muốn đánh chủ ý lên tài sản Lý gia!

Diệp Hạo Sơ sao có thể nhịn được!

Lý gia là do hắn diệt, chiến lợi phẩm đương nhiên phải thuộc về Thanh Long Các.

Hắn biết rõ sản nghiệp Lý gia không phải con số nhỏ. "Bàn Tử!

Lão Hồ!

Đại Kim Nha!

Thu dọn xong chưa?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc: "Lão Diệp, cũng tàm tạm rồi.

Sao thế?" "Chúng ta đi sáp nhập sản nghiệp Lý gia vào Thanh Long Các." Đại Kim Nha và Bàn Tử nghe xong đều kích động không thôi, đi hốt bạc chứ còn gì nữa!

Sau đó Diệp Hạo Sơ dẫn đám Hồ Bát Nhất đến Lý gia, vừa khéo bắt gặp Trần Kim Thủy và Tề Án Mi - hai kẻ mặt dày mày dạn đang chỉ huy người nhà mình khuân vác đồ đạc quý giá của Lý gia!

Lý gia tuy sa sút nhưng dù sao cũng là Thượng Tam Môn, gia sản vẫn vô cùng phong phú.

Nhóm Diệp Hạo Sơ nhìn thấy cảnh này đều nhíu mày, Bàn Tử càng tức giận quát: "Mẹ kiếp!

Các người không biết tất cả đồ đạc của Lý gia hiện tại đều thuộc về Thanh Long Các à?

Ê!

Nói mày đấy!

Trần cái gì Thủy!

Mày mau cút xéo cho Bàn gia!

Còn cả con mụ đứng bên cạnh kia nữa!" Trần Kim Thủy và Tề Án Mi nghe Bàn Tử chửi thì giận tím mặt, tâm trạng muốn giết chết tên béo này cũng có!

Nhưng nhìn thấy Diệp Hạo Sơ, bọn họ lập tức không dám động thủ.

Bọn họ vừa chứng kiến Diệp Hạo Sơ giết Lý thúc và tàn sát cả Lý gia dễ như trở bàn tay.

Nếu chọc giận hắn, lơ mơ cả gia tộc bọn họ cũng bị diệt.

Trần Kim Thủy lúc này nở nụ cười cầu tài, quyết định đòn phủ đầu: "Hạo gia, ngài đến thật đúng lúc!

Chúng tôi đang phân chia sản nghiệp Lý gia đây!

Phần to nhất này chắc chắn phải thuộc về Hạo gia rồi!" Tề Án Mi cũng hùa theo cười nói: "Đúng vậy!

Hạo gia lấy phần to nhất tiểu nữ xin phục, sau này Hạo gia chính là đương gia đệ tam môn của Cửu Môn chúng ta rồi!" Ả nói xong còn đi tới bên cạnh Diệp Hạo Sơ, ngón tay vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hắn, yểu điệu nói: "Hạo gia, ngài sẽ không nhẫn tâm đuổi phận nữ nhi yếu ớt như em đi chứ?" Diệp Hạo Sơ quá hiểu rõ người đàn bà này.

Hậu nhân của Tề Thiết Chủy, sau này giang hồ xưng tụng Tề đương gia, Tề lão bản, dung mạo mỹ miều đa tình nhưng lại sẵn sàng vì tiền mà lừa lọc, tuy kiếm được tiền đen nhưng lòng tham không đáy, đúng chuẩn một con hồ ly tinh tâm cơ.

Diệp Hạo Sơ cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ cười si mê: "Đương nhiên rồi!

Chương 99

Tôi sao nỡ đuổi đại mỹ nhân như cô đi!

Nhưng mà...

Trần Kim Thủy!

Mày thì cút!" Trần Kim Thủy nghe vậy nụ cười trên mặt cứng đờ, giọng điệu bắt đầu kiêu ngạo: "Họ Diệp!

Mày đừng có mà rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Đương gia Trần gia tao là Tứ A Công, trên giang hồ ai mà không nể mặt cụ?

Nhường mày phần to là đã nể mặt mày lắm rồi!" Diệp Hạo Sơ cười khẩy: "Trần Bì A Tứ hả?

Cái thằng ngu năm xưa hợp tác với người Nhật đó hả?" "Mày!

Mày dám gọi thẳng đại danh Tứ A Công!

Mày cứ đợi đấy cho tao!" Nói xong hắn định bỏ đi.

Trần Kim Thủy cũng khôn lỏi lắm!

Hắn biết hôm nay sợ là không xơ múi được gì từ sản nghiệp Lý gia rồi, đợi về mách Tứ A Công, để cụ làm chủ cho hắn!

Diệp Hạo Sơ mặt không đổi sắc nhìn Trần Kim Thủy: "Tao cho mày đi chưa?" Biểu cảm này của Diệp Hạo Sơ làm Trần Kim Thủy quá quen thuộc, chẳng phải giống hệt lúc hắn giết Lý gia chủ sao?

Hắn sợ hãi nói: "Họ Diệp!

Mày đừng có làm bậy!

Gia chủ Trần gia tao là nhân vật cùng thời với Trương Đại Phật

Gia đấy!

Mày mà giết tao, Tứ A Công sẽ không tha cho mày đâu." Diệp Hạo Sơ cười: "Trần Bì là cái thá gì?

Có điều tao sẽ không giết mày." Trần Kim Thủy nghe Diệp Hạo Sơ bảo không giết thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay giây sau hắn nghe thấy: "Bàn Tử!

Nó giao cho cậu!

Miễn không chết là được!

Muốn làm gì thì làm!

Tàn phế cũng kệ xác nó!" Bàn Tử nghe xong cười gằn, nhìn Trần Kim Thủy đầy ác ý: "Hề hề!

Hiểu rồi!

Bàn gia ngứa mắt mày từ lâu rồi!" Nói xong, hắn lôi xềnh xệch Trần Kim Thủy ra một góc để "giáo dục".

Sau đó tiếng Trần Kim Thủy la hét thảm thiết còn hơn chọc tiết lợn vang lên, Tề Án Mi đứng bên cạnh mặt cắt không còn giọt máu.

Trong lòng ả thầm thấy may mắn: Cũng may bà đây vừa rồi không đối đầu với tên họ Diệp này, nếu không thì thảm rồi!

Có điều tên họ Diệp này bá đạo thật!

Bà đây mà mê hoặc được hắn, sau này Thanh Long Các này chẳng phải là của bà hết sao!

Trong lúc Tề Án Mi đang chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, Diệp Hạo Sơ lên tiếng: "Tề tiểu thư!

Cô còn muốn sản nghiệp Lý gia nữa không?" Tề Án Mi vội lắc đầu, lộ ra nụ cười mà ả tự cho là đẹp nhất, nũng nịu: "Em không cần

nữa, sau này em gọi ngài là Hạo ca được không?" Ả Tề Án Mi lúc này đâu còn thiết tha gì mấy cái sản nghiệp lẻ tẻ!

Sau này mà "cưa đổ" Diệp Hạo Sơ, mấy thứ này không phải của ả tất sao?

Diệp Hạo Sơ nghe Tề Án Mi nũng nịu mà nổi hết cả da gà.

Nếu là Hoắc Linh làm nũng hắn còn thấy đáng yêu, tệ lắm thì Doãn Tiên Nguyệt làm nũng cũng có phong vị riêng, đằng này lại là Tề Án Mi...

Con mụ dở hơi này không biết ấn tượng của hắn về ả tệ đến mức nào à! "Ặc...

Là khen cô xinh đẹp đấy." Diệp Hạo Sơ giải thích qua loa.

Lục trà biểu (Trà xanh)!

Cái danh xưng này Tề Án Mi cứ cảm thấy như đang mắng mình, nhưng ả đâu biết mấy từ lóng trên mạng của hậu thế, nên cũng không hiểu "lục trà biểu" cụ thể là gì.

Nhưng đã là Diệp Hạo Sơ nói thì ả đành hùa theo, trong lòng thầm nhủ: Đợi sau này bà bắt được mày, bà sẽ bắt mày gọi bà là Nữ vương đại nhân!

Diệp Hạo Sơ nhìn Tề Án Mi đầy kỳ quái, nghĩ thầm: Con mụ này lại phát bệnh gì rồi? "Này!

Lục trà biểu, cô còn chưa đi?

Chẳng lẽ muốn tôi tiễn?" "Được rồi, em đi ngay đây." Tề Án Mi lại ra vẻ sở sở đáng thương: "Hạo gia, có thời gian nhất định phải ghé Tề gia em chơi nhé!

Tiểu nữ tử nhất định sẽ chiêu đãi ngài chu đáo." Diệp Hạo Sơ gật đầu cho có lệ.

Đại Kim Nha bên cạnh giơ ngón cái lên với Diệp Hạo Sơ, vẫn là Hạo gia ngầu nhất!

Tề Án Mi đi rồi, Bàn Tử mặt mũi thần thanh khí sảng đi tới: "Sướng!

Lâu lắm rồi đánh người mới sướng tay như hôm nay!" Đại Kim Nha nhìn Trần Kim Thủy nằm bẹp gí dưới đất không nhúc nhích, tò mò hỏi: "Bàn gia, ngài không đánh chết hắn rồi chứ?" "Đâu có!

Bàn gia tôi biết chừng mực!

Nó tối đa...

ừm, nằm trên giường nửa tháng thôi." "..." Diệp Hạo Sơ nhìn bộ dạng thê thảm của Trần Kim Thủy, bảo Đại Kim Nha: "Gọi mấy đứa nhân viên khiêng thằng này trả về Trần gia đi." Đoạn hắn đi đến bên cạnh Trần Kim Thủy, từ trên cao nhìn xuống: "Giúp tao chuyển một câu cho Trần Bì, nói là sau này Diệp Hạo Sơ sẽ đến bái phỏng." "Vâng vâng vâng!" Trần Kim Thủy giờ vỡ mật rồi, đâu còn dám không nghe lời Diệp Hạo Sơ, hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi cái nơi đáng sợ này.

Sau khi Trần Kim Thủy bị khiêng đi, Hồ Bát Nhất kiểm tra một vòng rồi quay lại nói với Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, sản nghiệp Lý gia này đúng là mỡ đến miệng mèo!

Chỉ riêng bất động sản, cửa tiệm đã không dưới trăm cái!

Hơn nữa quy mô còn không nhỏ!" "Lão Diệp!

Quả nhiên chúng ta muốn nuốt trọn đống sản nghiệp này thì nhân thủ hiện tại không đủ." Diệp Hạo Sơ cười bảo Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, ông không phải quen biết rất nhiều bảo kê với dân anh chị sao?

Bỏ tiền ra thuê một ít về đây." "Đúng ha!

Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!" Đại Kim Nha cả mừng, sau đó vội vàng đi chiêu mộ nhân thủ. "Được rồi, chúng ta đến nhà cổ Lý gia xem thử đi!" "Được lặc!

Đi thôi!" Nhóm Diệp Hạo Sơ đến nhà cổ Lý gia dạo một vòng, bên trong có không ít đồ cổ danh giá và thư họa.

Tuy nhà cổ Lý gia rất lớn, nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn thấy cái tứ hợp viện mình mua ở thoải mái hơn!

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cuối cùng dọn sạch sành sanh những thứ đáng giá trong nhà cổ Lý gia chuyển về Thanh Long Các.

Mọi việc kết thúc, Diệp Hạo Sơ một mình trở về nhà, còn chuyện tiếp quản sản nghiệp Lý gia hắn giao hết cho nhóm Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất lo liệu.

Mấy chuyện vụn vặt này hắn lười nhúng tay vào, hắn ghét nhất là xử lý mấy thứ lặt vặt.

Đối với nhóm Hồ Bát Nhất, Diệp Hạo Sơ vẫn vô cùng yên tâm.

Về đến nhà, Diệp Hạo Sơ nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai đang đứng trong sân. "Trương phó quan!

Không biết anh tới chỗ tôi có việc gì?" Diệp Hạo Sơ nhìn Trương Nhật Sơn cười nói.

Trương Nhật Sơn cũng cười đáp: "Đương nhiên là đến chúc mừng Diệp đương gia, từ nay về sau đã là một thành viên của Cửu Môn.

Tôi đại diện Cửu Môn hoan nghênh Diệp đương gia gia nhập đại gia đình này." "Ồ?

Hoan nghênh tôi?

Vậy sao có mỗi mình anh đến?

Không phải nên mang thêm ít người sao?

E là anh có mục đích khác nhỉ?" Diệp Hạo Sơ đời nào tin Trương Nhật Sơn rảnh rỗi sinh nông nổi chạy tới đây đi dạo, chắc chắn là có việc. "Quả nhiên chuyện gì cũng không qua mắt được Diệp đương gia.

Chương 100

Nhật Sơn hôm nay đến là có một chuyện muốn nhờ!" "Nói đi!

Chuyện gì?" "Mấy hôm nữa là đại hội Cửu Môn Hiệp Hội, Nhật Sơn muốn mời anh thay tôi làm tân Hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội!" Diệp Hạo Sơ hơi kinh ngạc, hắn không ngờ Trương Nhật Sơn đến tìm hắn vì chuyện này.

Nhưng dựa vào đâu mà Trương Nhật Sơn lại tin tưởng hắn như vậy? "Trương phó quan, anh muốn tôi làm Hội trưởng?

Anh tin tôi có năng lực đó sao?" "Anh có!

Từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thấy anh khác biệt với những người khác.

Trên người anh có khí chất giống hệt Phật Gia!

Hơn nữa thân thủ của anh còn mạnh hơn Phật Gia!" Diệp Hạo Sơ lại hỏi: "Anh chẳng lẽ không sợ Cửu Môn sau này không còn họ Trương nữa sao?" Trương Nhật Sơn cười khổ: "Có gì khác biệt sao?

Tôi tin anh cũng biết, Cửu Môn hiện tại đã không còn là Cửu Môn của Phật Gia năm xưa nữa.

Hiện tại Cửu Môn đã biến chất, đấu đá lẫn nhau, hủ bại không chịu nổi, cũng không phải một mình tôi có thể trấn áp được nữa." Diệp Hạo Sơ nghe đến đây cũng tán đồng gật đầu.

Quả thực, lòng người Cửu Môn hiện tại đã tan tác, nếu không sớm giải quyết thì Cửu Môn sớm muộn gì cũng sụp đổ! "Tại sao tôi phải đồng ý với anh?

Tôi không muốn tham gia vào mấy chuyện nhảm nhí giữa Cửu Môn các người và Uông gia!" Trương Nhật Sơn nghe thấy hai chữ

"Uông gia" thì giật mình, ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Làm sao anh biết Uông gia?" "Thu lại cái ánh mắt đó đi, nếu không anh biết hậu quả đấy!" Diệp Hạo Sơ lạnh lùng nói.

Trương Nhật Sơn lúc này mới phản ứng lại, lập tức bình tĩnh.

Thấy đối phương đã bình tĩnh, Diệp Hạo Sơ mới nói: "Anh yên tâm!

Tôi không phải đám người Uông gia đáng thương đó.

Còn việc tại sao tôi biết Uông gia, là vì lần trước lúc đổ đấu tôi có gặp một đám người Uông gia, tiện tay diệt sạch bọn chúng rồi." Trương Nhật Sơn gật đầu, nghi hoặc hỏi: "Không biết Diệp đương gia gặp người Uông gia ở ngôi mộ nào?" "Lăng mộ Tinh Tuyệt!" "Hóa ra là vậy!" Trương Nhật Sơn lại trầm mặc, một lát sau, ánh mắt kiên định nhìn Diệp Hạo Sơ, cúi người nói: "Nhật Sơn ở đây thỉnh cầu Diệp đương gia nhất định phải làm Hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội!" Nhìn bộ dạng này của Trương Nhật Sơn, Diệp Hạo Sơ cũng có chút cảm thán!

Trương Nhật Sơn này cũng chẳng dễ dàng gì!

Trương Đại Phật Gia giao hết trọng trách Cửu Môn lên vai một mình hắn!

Một phó quan mà có thể làm đến mức độ này, hắn thực sự có chút hâm mộ Trương Đại Phật Gia, rốt cuộc tìm đâu ra thuộc hạ trung thành đến thế?

Nếu có, cho hắn xin vài chục người được không!? "Được!

Tôi đồng ý với anh!

Nhưng sau này anh đừng có lấy cái quy củ Cửu Môn gì đó ra để trói buộc tôi đấy!" Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng đồng ý lời thỉnh cầu. "Đó là tự nhiên!

Diệp hội trưởng!" Trương Nhật Sơn đáp.

Diệp Hạo Sơ cạn lời: "Vãi chưởng.

Anh thích ứng cũng nhanh quá đấy!

Tôi còn chưa ngồi lên ghế Hội trưởng mà anh đã gọi rồi!

À đúng rồi, chúng ta coi như là hợp tác, sau này cứ gọi tên tôi là được." Diệp Hạo Sơ vẫn rất có thiện cảm với Trương Nhật Sơn, kiếp trước đọc nguyên tác hắn đặc biệt thích nhân vật này. "Vậy Nhật Sơn sau này gọi anh là Hạo gia." "Đừng!

Anh năm nay ít nhất cũng bảy tám chục tuổi rồi nhỉ?

Anh gọi tôi là Hạo gia nghe sượng trân lắm!" "Vậy tôi gọi anh là gì?" Trương Nhật Sơn hiếm khi lúng túng. "Ặc...

Anh cứ gọi tôi là Hội trưởng đi!" Trương Nhật Sơn gật đầu, sau đó cáo từ.

Lúc hắn định đi, Diệp Hạo Sơ đột nhiên gọi giật lại. "Còn chuyện gì sao?

Diệp hội trưởng?" "Trương phó quan à, sau này nhớ là đến nhà người ta thì phải mang theo quà cáp nhé!" "...

Được!" Trương Nhật Sơn đi rồi, Diệp Hạo Sơ lại tiếp tục cuộc sống cá mặn (lười biếng) của mình.

Mấy ngày sau, nhóm Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã thu gom toàn bộ sản nghiệp Lý gia về dưới trướng Thanh Long Các.

Cứ như vậy, Lý gia - một trong Thượng Tam Môn - chính thức không còn tồn tại.

Việc này khiến danh tiếng của nhóm Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nổi như cồn trong giới đạo mộ!

Trong đó Thanh Long Các dưới sự kinh doanh của Đại Kim Nha và sự giúp đỡ của khách sạn Tân Nguyệt đã trở thành cửa hiệu đồ cổ nổi tiếng nhất Bắc Kinh, trong giới không ai là không biết!

Hôm nay, Diệp Hạo Sơ đang nằm trên ghế thái sư phơi nắng thì Bàn Tử hớt hải chạy vào, hét lớn: "Lão Diệp!

Sao ngày nào cậu cũng lười chảy thây ra thế hả?

Cậu không biết đâu!

Tôi, Lão Hồ, cả Đại Kim Nha mấy ngày nay bận muốn chết!

Cậu cũng không đến giúp một tay, lương tâm cậu không thấy đau à?" Diệp Hạo Sơ lười biếng cười đáp: "Chẳng phải tôi cũng đâu giúp được gì sao?

Mảng kinh doanh buôn bán tôi có hiểu gì đâu, giao cho các cậu tôi mới yên tâm chứ!" Bàn Tử nghe vậy thì cãi: "Làm như tôi với Lão Hồ ngay từ đầu đã biết buôn bán ấy?

Chúng tôi chẳng phải cũng vừa học vừa làm sao?

Lão Diệp, tôi bảo Đại Kim Nha dạy cậu!

Cậu thông minh như thế, chắc chắn học một cái là biết ngay!" "..." Tôi bảo là không biết làm ăn à?

Tôi đơn thuần là không muốn học thôi!

Có sướng bằng ngủ không? "Ặc...

Thôi để sau!

Chuyện này để sau hẵng nói!" Bàn Tử thấy thái độ của Diệp Hạo Sơ thì cũng từ bỏ ý định bắt hắn học kinh doanh.

Lúc này Bàn Tử chợt nhớ ra gì đó: "À đúng rồi, Lão Diệp, hôm qua tôi với Đại Kim Nha ghé khách sạn Tân Nguyệt một chuyến, con mụ

Doãn Tiên Nguyệt nhờ tôi báo cậu một tiếng.

Cô ta bảo chiều mai là đại hội thường niên của Cửu Môn Hiệp Hội, bảo cậu nhất định phải tham gia!" Diệp Hạo Sơ khựng lại.

Khá lắm!

Nhanh thật!

Mấy hôm trước Trương Nhật Sơn mới đến tìm hắn, không ngờ chiều mai đã họp rồi. "Được!

Tôi biết rồi." Đã là Trương Nhật Sơn muốn hắn làm cái chức Hội trưởng này, thì hắn làm!

Có điều qua chiều mai, Cửu Môn sau này chỉ có một mình Diệp Hạo Sơ hắn định đoạt!

Trương Nhật Sơn cũng chỉ có nước làm công cho hắn thôi.

Chiều hôm sau, tại hội trường Cửu Môn Hiệp Hội.

Trên bàn họp có mặt Trần Bì A Tứ của Trần gia, Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia, Tề Án Mi của Tề gia, Ngô Nhị Bạch của Ngô gia, Giải gia chủ (cha của Giải Vũ Thần).

Trừ Nhị Nguyệt Hồng và Hắc Bối Lão Lục không có hậu duệ, những người khác của Cửu Môn đều đến đông đủ. "Cái vị Trương hội trưởng này sao còn chưa tới?

Bắt chúng ta đợi ở đây cả buổi rồi!" Trần Kim Thủy ngồi sau lưng Trần Bì A Tứ sốt ruột nói.

Tên này từ sau khi bị Bàn Tử đánh cho một trận nhừ tử, quay về Trần gia định nhờ Trần Bì báo thù, nhưng Trần Bì không những không đi tìm nhóm Diệp Hạo Sơ gây sự mà còn tẩn cho đứa cháu bất tài này thêm một trận.

Trần Bì nghe vậy chỉ liếc xéo Trần Kim Thủy một cái, gã lập tức

sợ hãi im bặt.

Chương 101

Tề Án Mi lúc này cũng lên tiếng: "Đúng đấy!

Trương hội trưởng đang giở trò quỷ gì vậy?

Để mọi người đợi 2 tiếng đồng hồ rồi!" Giải gia chủ nói: "Chúng ta đợi thêm chút nữa!

Trương hội trưởng chắc sắp đến rồi." Ngô Nhị Bạch tiếp lời: "Giải gia chủ nói có lý." Hoắc Tiên Cô nhìn Ngô Nhị Bạch hừ lạnh một tiếng.

Bà ta vốn chẳng có thiện cảm gì với con trai của Ngô Lão Cẩu!

Đúng lúc này, cửa phòng họp mở ra, Trương Nhật Sơn mặt không cảm xúc bước vào, ngồi xuống vị trí chủ tọa. "Các vị!

Hoan nghênh tham gia đại hội Cửu Môn lần này.

E rằng đây cũng là lần cuối cùng Nhật Sơn tham gia với tư cách Hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội." "!!!" Mọi người nghe Trương Nhật Sơn nói đều kinh ngạc, nhưng phần nhiều là mừng thầm.

Điều này chẳng phải có nghĩa là lão già Trương Nhật Sơn này sắp thoái vị sao?

Bọn họ sẽ có cơ hội ngồi vào ghế Hội trưởng? "Trương hội trưởng à!

Sao ngài đột nhiên lại nói câu này!" Trần Kim Thủy giả bộ đau lòng. "Phải đấy!

Hội trưởng, Cửu Môn chúng tôi không thể thiếu ngài a!" Tề Án Mi cũng hùa theo.

Hoắc Tiên Cô ánh mắt sắc bén nhìn Trương Nhật Sơn: "Trương

hội trưởng, ngài thật sự muốn thoái vị?" Trương Nhật Sơn gật đầu. "Vậy ai sẽ làm Hội trưởng Cửu Môn tiếp theo?

Ai có tư cách làm!?" Lời Hoắc Tiên Cô vừa dứt, cả phòng họp đều im phăng phắc, chằm chằm nhìn Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn cười cười: "Vậy ý các vị là ai nên làm?" "Trương hội trưởng, tôi thấy Tứ A Công của Trần gia chúng tôi đức cao vọng trọng, lại là người có bối phận cao nhất Cửu Môn, cụ ấy xứng đáng làm Hội trưởng!" Trần Kim Thủy đột nhiên lên tiếng.

Trần Bì không nói gì, dường như là ngầm thừa nhận.

Nhưng Hoắc Tiên Cô phản bác: "Trần đương gia xác thực là người có bối phận cao nhất, nhưng ông ấy làm Hội trưởng không thích hợp." Trần Kim Thủy tức giận: "Hoắc đương gia, Tứ A Công sao lại không thích hợp?" "Cửu Môn chúng ta cần một người có thể dẫn dắt đi đến huy hoàng, chứ không phải đi theo con đường suốt ngày chém chém giết giết." Ý của Hoắc Tiên Cô rất rõ ràng, nếu để Trần Bì làm Hội trưởng, Cửu Môn lại quay về cái thời kỳ tắm máu tanh mưa.

Mấy nhà còn lại đều gật đầu tán đồng. "Bà...!" Trần Kim Thủy cứng họng.

Tứ A Công nhà mình tính tình thế nào hắn còn lạ gì?

Đó là kẻ tàn độc lên thì người nhà cũng giết. "Vậy bà nói xem ai làm Hội trưởng!" Giải gia chủ lên tiếng: "Đã Tứ A Công không hợp, vậy thì để Ngô Nhị Bạch của Ngô gia làm Hội trưởng đi!" Giải gia xưa nay giao hảo với Ngô gia, thậm chí còn có quan hệ thông gia, Giải gia chắc chắn hy vọng Ngô gia nắm quyền.

Nhưng Giải gia chủ không ngờ Ngô Nhị Bạch lại từ chối: "Ngô Nhị Bạch tài hèn sức mọn sao dám ngồi vào ghế Hội trưởng, theo tôi

thấy vẫn là Hoắc Tiên Cô thích hợp vị trí này hơn." Mọi người đều bất ngờ khi Ngô Nhị Bạch từ chối và đề cử Hoắc Tiên Cô - người vốn luôn đối đầu với Ngô gia. "Hừ!

Tôi thèm vào cái thứ Ngô gia các người không cần chắc?

Tôi thân già này không có thời gian quản lý cái Cửu Môn to đùng!

Vẫn là Giải gia chủ làm đi." Hoắc Tiên Cô lạnh lùng đáp.

Giải gia chủ vội nói: "Giải gia là môn cuối cùng trong Cửu Môn, không có đạo lý nào để làm Hội trưởng cả!" Nhìn mấy người này đùn đẩy cái ghế Hội trưởng qua lại, Trần Kim Thủy và Tề Án Mi chua lòm.

Sao không ai đề cử mình nhỉ?

Hai người bọn họ suýt thì không nhịn được mà hét lên: Các người không cần?

Thì đưa cho tôi! "Được rồi!

Yên lặng!

Vị trí Hội trưởng Cửu Môn tôi đã tìm được người thích hợp rồi." Trương Nhật Sơn lên tiếng.

Mọi người giật mình!

Chọn xong rồi?

Ai nấy đều hỏi: "Là ai?" Trương Nhật Sơn nhìn ra cửa, nói vọng ra: "Anh có thể vào được rồi!" Diệp Hạo Sơ đang đứng bên ngoài nghe vậy liền đẩy cửa bước vào.

Mọi người nhìn thấy Diệp Hạo Sơ thì kinh hãi tột độ.

Sao lại là hắn?

Mấy ngày nay đại danh Diệp Hạo Sơ bọn họ đều đã nghe mòn tai:

Một mình diệt sạch Thượng Tam Môn Lý gia, thành công thay thế vị trí đó.

Hơn nữa nghe đồn kẻ này thân thủ phi phàm, giết chết lão già nhà họ Lý - kẻ có thực lực top 5 Cửu Môn hiện tại - dễ như giết gà.

Sau khi Diệp Hạo Sơ bước vào trong tầm mắt của mọi người, Trương Nhật Sơn chủ động đứng dậy, nhường vị trí chủ tọa cho hắn, còn mình thì ngồi xuống vị trí bên cạnh. "Đây chính là người tôi đề cử, Diệp Hạo Sơ!" "Hẳn mọi người đều biết Diệp Hạo Sơ đã giết chết đương gia nhà họ Lý rồi chứ!

Theo quy củ Cửu Môn chúng ta, Diệp gia từ nay về sau chính là Cửu Môn Đệ Tam gia!" Trương Nhật Sơn nói xong, lại ý vị thâm trường nhìn về phía Trần Bì, nói: "Ông nói có đúng không?

Trần đương gia!" Trần Bì nghe vậy trầm mặc gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Nói nhảm!

Nếu lão không thừa nhận Diệp gia là Đệ Tam gia, vậy chẳng phải Trần gia của lão cũng không được tính hay sao?

Phải biết rằng năm đó lão cũng là giết chết Thủy Hoàng của Tứ gia cũ, từ đó Trần gia mới trở thành Cửu Môn Đệ Tứ gia mới.

Lão và Diệp Hạo Sơ đều dùng cùng một phương pháp tàn độc để gia nhập Cửu Môn.

Mọi người đều nhìn Diệp Hạo Sơ đang ngồi trên chủ vị, không biết đang suy tính điều gì.

Riêng Tề Án Mi nhìn Diệp Hạo Sơ thì hai mắt sáng rực, trong lòng thầm nhủ: Bà đây quả nhiên không nhìn lầm người!

Tên họ Diệp này thế mà lại làm hội trưởng!

Bà đây phải mau chóng bắt lấy tên họ Diệp này mới được!

Trương Nhật Sơn quét mắt nhìn người trong Cửu Môn, nói: "Vậy được!

Đã các người đều không thích hợp làm cái chức hội trưởng Cửu Môn này, vậy Cửu Môn chúng ta chỉ có Diệp Hạo Sơ - Diệp gia!

Vậy từ nay về sau Diệp Hạo Sơ chính là..." Lời của Trương Nhật Sơn còn chưa nói hết, Trần Bì liền cắt ngang: "Trương hội trưởng, cậu đã muốn để Diệp đương gia làm cái chức hội trưởng Cửu Môn này, vậy thì hắn cũng phải lấy ra thực lực tương xứng!

Lão phu không chấp nhận phế vật thượng vị!" Trần Kim Thủy nghe thấy Tứ A Công nhà mình rốt cuộc cũng đứng ra nói chuyện, lập tức hùa theo: "Đúng!

Tứ A Công nói đúng!

Họ Diệp kia!

Mày đã muốn làm hội trưởng thì phải lấy thực lực ra!

Nếu không chúng tao không phục!" Lúc này gia chủ các môn khác đều không nói chuyện, điều này cũng đại biểu cho sự ngầm đồng ý.

Trương Nhật Sơn nghe vậy nhìn mọi người cười cười, lại nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, ánh mắt như muốn nói: Đến lúc cậu bắt đầu biểu diễn rồi!

Diệp Hạo Sơ hiểu ý Trương Nhật Sơn, ném lại cho đối phương một ánh mắt: Cứ chống mắt lên mà xem! "Các vị!

Tôi đã có thể thay thế Trương hội trưởng trở thành tân hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, vậy tôi cũng không sợ các người khiêu chiến!" "Nếu người trong Cửu Môn có ai muốn khiêu chiến tôi, có thể tới bất cứ lúc nào!

Chỉ cần đánh bại tôi, vậy người đó chính là hội trưởng Hiệp hội

Cửu Môn tiếp theo!" Người ở đây đều bị lời nói của Diệp Hạo Sơ làm cho kinh ngạc, người này tự tin đến mức nào vậy?

Cư nhiên dám nói ra lời ngông cuồng như thế?

Trần Bì lúc này nghe vậy thì không nhịn được nữa, thằng nhãi này thế mà còn ngông cuồng hơn cả lão thời trẻ! "Diệp đương gia, đã cậu nói như vậy, thế thì lão phu cũng đành mặt dày tới khiêu chiến cậu một chút, xem cậu có tư cách ngồi cái ghế hội trưởng Cửu Môn này hay không!" Diệp Hạo Sơ nghe thấy Trần Bì muốn khiêu chiến, lập tức vui vẻ, hắn còn đang sầu vì không có ai để lập uy đây!

Trần Bì này tuy tuổi có hơi già, nhưng uy vọng tại Cửu Môn rất lớn, hơn nữa vũ lực cũng không thấp!

Chương 102

Đúng là một công cụ lập uy hoàn hảo. "Được!

Tôi chấp nhận lời khiêu chiến của Trần đương gia!" "Tốt!

Thống khoái!" Trương Nhật Sơn lúc này mở miệng nói: "Hai vị đã muốn tỷ thí, vậy chúng ta ra bên ngoài đi!" Sau đó mọi người đi theo Trương Nhật Sơn tới võ đài.

Người của Cửu Môn bên ngoài biết tin Diệp Hạo Sơ và Trần Bì muốn tỷ thí đều kích động không thôi!

Hiện tại trong Cửu Môn ai mà không biết đại danh Diệp Hạo Sơ?

Đó chính là kẻ tàn nhẫn đã diệt sạch nhà họ Lý!

Trần Bì thì lại càng không cần phải nói, đó là nhân vật cùng thời đại với Trương Đại Phật Gia!

Một tay thiết đạn tử của Trần Bì bắn còn chuẩn hơn cả súng, Cửu Trảo Câu có thể câu trứng gà sống từ cách xa mười mấy mét về mà trứng không vỡ!

Vũ lực cực cao.

Trần Bì đứng đối diện Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Lão phu không ngờ cậu có thể diệt Lý gia, nhưng lão phu cũng không phải là cái lão già họ Lý kia có thể so sánh." "Cậu đã nghĩ kỹ chưa?

Lão phu ra tay trước nay sẽ không lưu tình!" Diệp Hạo Sơ đáp: "Vừa khéo!

Tôi cũng vậy!" Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, Cửu Trảo Câu trong tay Trần Bì đã lao vùn vụt về phía mệnh môn của hắn.

Diệp Hạo Sơ phản ứng cũng cực nhanh, né được đòn đó, đồng

thời cầm Long Lân chủy thủ lao vào đánh với Trần Bì.

Thấy Diệp Hạo Sơ né được Cửu Trảo Câu của mình, Trần Bì tán thán: "Không tệ!

Không ngờ cậu có thể trong tình huống bất ngờ mà né được móc câu của ta." Phải biết rằng người có thể né được Cửu Trảo Câu của Trần Bì trong tình huống bất ngờ chỉ đếm trên đầu ngón tay, năm đó cũng chỉ có sư phụ lão là Nhị Nguyệt Hồng, Trương Đại Phật Gia, Hắc Bối Lão Lục và Trương Nhật Sơn là có thể làm được.

Trần Bì không phải Lý thúc của Lý gia, lão ra tay tàn độc, chưa bao giờ giảng cái gì gọi là quy củ giang hồ.

Trong lòng lão, chỉ cần là biện pháp giết chết đối phương thì đều là biện pháp tốt!

Nhưng sau khi giao thủ với Diệp Hạo Sơ, lão càng kinh ngạc về thực lực của hắn!

Lão phát hiện dù là thời kỳ đỉnh phong của mình cũng sẽ không phải là đối thủ của Diệp Hạo Sơ.

Hơn nữa, lão cảm giác đối phương giống như đang chơi đùa?

Căn bản là chưa nghiêm túc đánh!

Điều này làm sao Trần Bì hiếu thắng chịu đựng được?

Lập tức liều mạng công kích Diệp Hạo Sơ.

Nhưng tất cả đều là phí công, rất nhanh, thể lực Trần Bì đã không chịu nổi.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn Trần Bì cười nói: "Trần đương gia, cái món Cửu Trảo Câu này của ông dùng cũng không được việc lắm nhỉ?

Sao còn đánh không lại con dao găm nhỏ này của tôi?" Trần Bì nghe vậy khóe miệng giật một cái, lão không nên đi ra khiêu chiến cái

tên biến thái Diệp Hạo Sơ này!

Hiện tại hay rồi!

Lần này mất mặt lớn.

Nhưng Trần Bì lão cũng không phải là người không thua nổi, lập tức ôm quyền với Diệp Hạo Sơ. "Diệp đương gia, lão phu thua!

Chức hội trưởng Cửu Môn Hiệp hội là của cậu!" Nói xong, Trần Bì đầu cũng không ngoảnh lại mà bỏ đi.

Thấy Tứ A Công nhà mình đi, Trần Kim Thủy cũng lập tức chạy theo.

Người Cửu Môn tại hiện trường nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đánh bại Trần Bì nhẹ nhàng như vậy, đều hít ngược một hơi khí lạnh, tên họ Diệp này mạnh đến thế sao?

Trương Nhật Sơn lúc này mở miệng nói: "Đã hiện tại không ai phản đối, vậy thì Diệp Hạo Sơ từ nay về sau chính là hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn chúng ta!" Mọi người nghe xong đều trầm mặc, lúc này Hoắc Tiên Cô đột nhiên lên tiếng: "Lão thân đồng ý Diệp đương gia làm hội trưởng Cửu Môn!" "Đã Hoắc đương gia đều đồng ý, vậy Giải gia tôi cũng đồng ý!" Giải gia chủ nói. "Ngô gia tôi cũng đồng ý!" "Tề gia cũng đồng ý!" Theo sau Hoắc Tiên Cô và Giải gia chủ, các môn khác cũng đều tỏ vẻ đồng ý. *** Trương Nhật Sơn không ngờ Diệp Hạo Sơ còn có thể để anh ta làm Phó hội trưởng Cửu Môn này.

Bất quá như vậy cũng tốt, đã lâu anh ta không làm phó cho người khác! "Được!

Nhật Sơn tiếp nhận!" Nói xong, Trương Nhật Sơn ngồi xuống vị trí đầu tiên bên tay trái Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nhìn mọi người nói: "Đã hiện tại tôi là hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, vậy tôi tuyên bố vài quy củ mới!" "Điều thứ nhất:

Tôi hy vọng sau này người trong Cửu Môn đừng có lục đục nội bộ, nghi kỵ lẫn nhau nữa." Diệp Hạo Sơ trong lòng rõ ràng, bảo bọn họ không đấu đá ngầm là chuyện không thể nào, nhưng hắn vẫn nói điều này để nhắc nhở bọn họ! "Điều thứ hai: Tôi biết hiện tại việc làm ăn của các gia tộc đều không tốt, mà Thanh Long Các của tôi có rất nhiều bảo bối, đều có thể hợp tác với các người!" Hiện tại chuyện làm ăn của các nhà trong Cửu Môn đều không bằng trước kia, bởi vì bọn họ bây giờ ít xuống mộ, dẫn đến việc không có món đồ tốt nào để lấy ra bán.

Nhưng trong Thanh Long Các của Diệp Hạo Sơ lại có vô số bảo vật, để các nhà Cửu Môn hợp tác với Thanh Long Các cũng là giúp đỡ bọn họ một chút, nếu không sau này trong Cửu Môn chỉ có một mình Diệp Hạo Sơ kiếm tiền, mấy nhà kia sẽ nghĩ sao?

Chẳng phải sẽ tập thể tìm Diệp Hạo Sơ gây phiền phức à? "À, đúng rồi!

Còn điều cuối cùng!

Cũng là điều quan trọng nhất!

Đó là từ nay về sau phàm là người Cửu Môn đều không được bán đồ cổ cho người nước ngoài!

Nếu bị bản hội trưởng phát hiện, tôi sẽ đem kẻ đó, cùng với người trong gia tộc của hắn băm ra cho cá ăn!" Diệp Hạo Sơ tuyên bố xong quy củ mới, nhìn phản ứng của mọi người.

Chỉ thấy người trong Cửu Môn đều gật đầu, ba điều quy củ Diệp Hạo Sơ nói đều không tính là quá làm khó người khác, bọn họ đều có thể tuân thủ.

Đặc biệt là điều thứ hai, bọn họ đều biết hiện tại đồ vật từ Thanh Long Các bán ra đều là hàng tốt!

Nếu có thể hợp tác với Thanh Long Các, đối với bọn họ mà nói đều là ổn kiếm không lỗ.

Hoắc Tiên Cô lúc này mở miệng: "Đã Diệp hội trưởng nói ba điều quy củ này, Hoắc gia chúng tôi sau này sẽ làm theo!" "Giải gia tôi cũng làm theo!" "Ngô gia cũng làm theo!" Sau đó Giải gia chủ và Ngô Nhị Bạch cũng đều đáp ứng.

Tề Án Mi mị nhãn như tơ nhìn Diệp Hạo Sơ, nói: "Diệp hội trưởng, vậy sau này chuyện làm ăn của Tề gia phải nhờ Thanh Long Các của ngài chiếu cố rồi." Tề gia của cô hiện tại thực lực yếu nhất trong Lão Cửu Môn, chuyện làm ăn cũng ảm đạm nhất, nếu không có vài mối làm ăn lớn thì Tề gia sớm muộn gì cũng phải đóng cửa!

Diệp Hạo Sơ đáp: "Chỉ cần Tề bà chủ đưa cái giá công đạo, hết thảy đều dễ nói chuyện!" Thấy mấy nhà đều đồng ý, Trần Kim Thủy lúc này có chút khó xử.

Hai điều đầu hắn còn có thể tiếp nhận, nhưng điều cuối cùng thì có chút...

Phải biết rằng chỉ có người nước ngoài mới nỡ bỏ giá lớn mua minh khí của bọn họ, nếu Cửu Môn sau này không thể bán minh khí cho đám người ngoại quốc đó nữa, hắn sẽ kiếm ít đi rất nhiều tiền!

Trần Kim Thủy cẩn thận từng li từng tí nói: "Diệp hội trưởng, hai điều trước còn được, nhưng quy củ cuối cùng này có phải hơi quá rồi không?

Phải biết rằng trước kia chúng ta đều là..." Lời của Trần Kim Thủy còn chưa nói hết, Diệp Hạo Sơ đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn, cắt ngang: "Đủ rồi!

Tôi không quản trước kia Cửu Môn làm ăn thế nào!

Nhưng hiện tại tôi là hội trưởng Cửu Môn, vậy thì phải theo quy

củ của tôi!" "Trần Kim Thủy, sau này nếu để tôi biết Trần gia các người còn bán đồ của cha ông tổ tiên cho người nước ngoài, Lý gia chính là kết cục của Trần gia các người!" Trần Kim Thủy bị Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm đến hai chân bủn rủn, sau lưng toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: "Vâng...

Vâng!

Sau này Trần gia tôi đánh chết cũng không bán cho người nước ngoài." Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu, buông tha cho Trần Kim Thủy, mở miệng nói: "Chỉ cần ba điều quy củ này các người đều làm được, sau này Cửu Môn chúng ta sẽ càng ngày càng hưng thịnh!" "Còn nữa, các vị hẳn cũng biết tôi xuất thân gì chứ?

Sau này gia tộc nào biểu hiện tốt, tôi sẽ đích thân dẫn người của gia tộc đó đi đổ đấu!

Đồng thời chỗ tôi còn có một khối Mạc Kim Phù." Mọi người nghe xong đều vẻ mặt kích động, phải biết rằng hội trưởng hiện tại của bọn họ chính là hậu nhân của Phát Khâu nhất mạch a!

Hơn nữa bên cạnh còn có hai vị Mạc Kim Hiệu Úy, sau này nếu được tổ đội cùng bọn họ đi trộm mộ, vậy khởi mã an toàn được bảo đảm, đồng thời còn có một mai Mạc Kim Phù làm phần thưởng.

Mạc Kim Phù này chính là đồ tốt a!

Phải biết rằng Cửu Môn bọn họ đều không có lấy một cái, nhìn cái trong tay Diệp Hạo Sơ hẳn là Mạc Kim Phù hàng thật, có tác dụng hộ thân, cực kỳ tịch tà.

Trương Nhật Sơn cũng bị đại thủ bút của Diệp Hạo Sơ làm cho kinh ngạc, Mạc Kim Phù vô cùng trân quý, đâu phải ai cũng có thể sở hữu?

Hắn thế mà lại lấy Mạc Kim Phù làm phần thưởng!

Làm cho anh ta cũng muốn ở trước mặt Diệp Hạo Sơ biểu hiện thật tốt.

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết suy nghĩ của Trương Nhật Sơn, nhất định sẽ nói: Ha ha!

Bảo bối mà các người cho là quý giá, ở chỗ tôi cũng chỉ là hàng tồn kho đem lót đáy hòm thôi!

Chương 103

Diệp Hạo Sơ phi thường hài lòng với biểu hiện của mọi người, một cái Mạc Kim Phù nho nhỏ đã có thể làm cho cả Cửu Môn điên cuồng, vẫn là đáng giá!

Lại nói, hắn cũng không nói cụ thể khen thưởng cho bọn họ như thế nào a?

Chỉ là một câu hứa hẹn miệng mà thôi!

Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Được rồi!

Lời tôi nói đến đây thôi, các người còn có gì muốn bổ sung không?" Trần Kim Thủy vội vàng nói: "Không có, không có!

Hội trưởng?

Ngài vừa nói thưởng Mạc Kim Phù là thật sao?" Diệp Hạo Sơ gật đầu, nói: "Tôi còn có thể lừa các người à?" "Hắc hắc!

Đâu có!

Hội trưởng ngài không thể nào là người như vậy!" Diệp Hạo Sơ có chút hiếu kỳ da mặt tên Trần Kim Thủy này sao còn dày hơn cả Bàn Tử?

Vừa nãy còn kịch liệt phản đối cơ mà!

Sao nghe thấy thưởng Mạc Kim Phù xong, thái độ phối hợp kia gọi là nhanh như chớp a!

Những người khác cũng đều khinh thường nhìn Trần Kim Thủy đang vuốt mông ngựa Diệp Hạo Sơ.

Cái thứ gì vậy chứ!

Cứ như cái thứ ngu xuẩn này mà cũng xứng sở hữu bảo bối như

Mạc Kim Phù?

Tề Án Mi đôi mắt đẹp mê ly nhìn Diệp Hạo Sơ, người đàn ông thật hào phóng a!

Cô hiện tại đã chịu không nổi, nếu không phải vì đông người, cô đều muốn nhào vào trong lòng Diệp Hạo Sơ, nói với hắn: Tới đi!

Mau thưởng cho em đi!

Tề Án Mi nén lại suy nghĩ muốn nhào về phía Diệp Hạo Sơ, cũng lấy lòng nói: "Hội trưởng, ngài sau này xuống mộ nhất định phải dẫn dắt người Tề gia em nhiều hơn!

Sau này dưới sự lãnh đạo của ngài, tiểu nữ tử tin tưởng Cửu Môn chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn!" "Mượn lời cát ngôn của cô!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười gật đầu.

Nhìn Tề Án Mi lẳng lơ dụ dỗ Diệp Hạo Sơ, mà Diệp Hạo Sơ cũng nói cười vui vẻ đáp lại, trong lòng Hoắc Tiên Cô rất phẫn nộ!

Thằng nhãi này sẽ không quên đã đáp ứng lão thân chuyện gì rồi chứ? "Diệp hội trưởng, cậu không phải là đã quên hôn ước với Hoắc gia tôi rồi chứ?

Cậu như vậy có xứng đáng với Linh nhi không?" Mọi người vừa nghe đều kinh hãi!

Không ngờ Diệp Hạo Sơ này còn có hôn ước với con gái Hoắc Tiên Cô!

Diệp Hạo Sơ nghe vậy lập tức phản ứng lại, nguy to!

Quên mất Hoắc Tiên Cô cũng ở đây!

Ngay trước mặt mẹ vợ mà lại nói cười vui vẻ tán tỉnh với người phụ nữ khác, hắn là muốn chết à! *** Nhìn mọi người đi ra khỏi phòng họp, Diệp Hạo Sơ ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm. "Trương

phó quan à!

Mấy người trong Cửu Môn này cũng không khó đối phó như anh nói nha!" Nghe Diệp Hạo Sơ trêu chọc, Trương Nhật Sơn cười khổ nói: "Hội trưởng ngài nói đùa, Nhật Sơn cũng không có phách lực lớn như ngài!" "Trương phó quan à!

Anh cứ quá khiêm tốn!" "Đúng rồi, hiện tại Cửu Môn vẫn đang bí mật đối phó Uông gia sao?" Trương Nhật Sơn nghe vậy sắc mặt lập tức nghiêm túc, nói: "Đúng vậy, hiện tại Ngô gia và Giải gia đã có người bắt đầu bố cục rồi, bọn họ cũng muốn nhờ tôi giúp đỡ." "Anh đồng ý rồi?" Diệp Hạo Sơ hỏi. "Chưa, tôi nói tôi đã chuẩn bị ẩn thế tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, không nhúng tay vào chuyện Cửu Môn nữa.

Hơn nữa, Uông gia nếu dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, thì gia tộc này cũng sẽ không tồn tại thời gian dài đến thế." Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu nói: "Nói cho cùng, mục đích của Uông gia chính là muốn tìm kiếm phương pháp trường sinh và thám thính bí mật mà người Trương gia các anh đời đời thủ hộ đúng không!" "Hội trưởng?

Ngài...

Ngài làm sao biết những chuyện này?" Diệp Hạo Sơ cười nói: "Đã anh mời tôi làm cái chức hội trưởng Cửu Môn này, sao tôi có thể ngay cả cái này cũng không biết!

Yên tâm, tôi hiện tại là hội trưởng Cửu Môn, tôi sẽ không để Uông gia đạt được mục đích!

Cửu Môn!

Sau này chỉ có tôi định đoạt!" Trương Nhật Sơn thật sâu nhìn Diệp Hạo Sơ, anh ta cảm giác người này so với Phật Gia năm xưa còn bá đạo, cường thế hơn!

Cũng chỉ có người như vậy mới có thể áp chế nội bộ Cửu Môn, đối kháng với Uông gia! "Đúng rồi, Trương phó quan, anh có thể liên hệ được với Trương Khởi Linh không?" Trương Nhật Sơn nghe vậy lắc đầu: "Không thể, mỗi lần đều là tộc trưởng tới tìm tôi, tôi không biết ngài ấy hiện tại ở đâu.

Ngài tìm tộc trưởng có việc gì không?" Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng nằm trong dự liệu, dù sao Tiểu Ca là người thần bí như vậy, sao có thể tiết lộ hành tung cho người khác chứ! "À, không có gì, chỉ là lần trước tại Hải Để Mộ gặp anh ta, anh ta nói muốn đi Trương Gia Cổ Lâu, cũng không biết đã ra chưa?" Trương Nhật Sơn nghe vậy nói: "Trương Gia Cổ Lâu?

Tộc trưởng đi nơi đó làm gì?" "Tôi cũng không biết." Diệp Hạo Sơ lại mở miệng nói: "Qua một thời gian nữa tôi sẽ đi Trường Bạch Sơn một chuyến, anh có muốn đi không?" "Tôi không đi đâu, tôi còn phải ở đây canh giữ cho Phật Gia và phu nhân!

Nếu có thể, phiền ngài... thay tôi nói lời xin lỗi với Trương Khởi Linh, chuyện Tứ Cô Nương Sơn năm đó là Cửu Môn có lỗi với ngài ấy." "Được!" Diệp Hạo Sơ đáp ứng.

Hắn biết sự hợp tác năm đó giữa Trương Đại Phật Gia và Trương Khởi Linh.

Lão Cửu Môn giúp đỡ Trương Khởi Linh luân phiên thủ hộ Thanh Đồng Môn, mà Trương Khởi Linh cần giúp đỡ Trương Đại Phật Gia tìm kiếm bí mật trường sinh bất lão, thế nên mới có cuộc thám hiểm Tứ Cô Nương Sơn sau đó.

Trương Đại Phật Gia vì thám hiểm Tứ Cô Nương Sơn đã triệu tập những nhân viên tinh anh nhất của Lão Cửu Môn, tổ chức cuộc hành động trộm mộ lớn nhất, nhưng kết quả vẫn thất bại.

Chính vì hành động trộm mộ ở Tứ Cô Nương Sơn thất bại khiến

cho nhân viên tinh anh của Lão Cửu Môn cơ bản thương vong hầu như không còn.

Lão Cửu Môn cũng không còn năng lực để thủ hộ Thanh Đồng Môn nữa.

Nói trắng ra chính là Lão Cửu Môn không muốn tiếp tục giúp đỡ thủ hộ, lựa chọn trốn tránh trách nhiệm, hủy hoại lời hứa!

Diệp Hạo Sơ lúc này đứng dậy nói: "Vậy Trương phó quan, không còn việc gì thì tôi đi trước." "Vâng!" Diệp Hạo Sơ trở lại Thanh Long Các, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều đang đợi hắn.

Thấy Diệp Hạo Sơ trở về, Bàn Tử vội vàng ra đón, giơ ngón tay cái lên nói: "Lão Diệp!

Cậu thật trâu bò!

Thế mà làm hội trưởng Cửu Môn rồi!" "Các cậu đều biết rồi?" Mấy người Hồ Bát Nhất gật đầu, Đại Kim Nha sùng bái nói: "Hạo gia, Diệp gia ngài không chỉ gia nhập Cửu Môn, mà còn làm hội trưởng!

Từ nay về sau, ngài chính là thần tượng của Đại Kim Nha tôi!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Lão Diệp, lợi hại a!" Diệp Hạo Sơ cười nói: "Các cậu cứ thế này tôi không quen đâu, toàn vuốt mông ngựa!" Nhóm Hồ Bát Nhất nghe xong cũng cười ha hả, đây mới là Lão Diệp mà bọn họ quen biết a! "Đúng rồi, sau này Thanh Long Các chúng ta sẽ hợp tác với Cửu Môn một số chuyện làm ăn.

Đại Kim Nha, ông đừng vì tôi hiện tại là hội trưởng Cửu Môn mà bán rẻ cho bọn họ, đồ cổ của chúng ta có thể bán bao nhiêu thì cứ bán bấy nhiêu!

Chém bọn họ thêm một chút." Đại Kim Nha nghe xong lộ ra biểu tình gian thương, lập tức bảo đảm: "Tôi hiểu rồi!" Lại từ trong ngực

móc ra một cái hộp nói: "Đúng rồi Hạo gia, lần trước ngài không phải đưa cho tôi Kim Bạch Thể Thư sao?

Tôi hiện tại đã giải khai được đại bộ phận nội dung bên trong rồi." Diệp Hạo Sơ nghe vậy lập tức hỏi: "Trong đó viết cái gì?" "Hạo gia, trong sách lụa này viết về cuộc đời của Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc, kể rằng Lỗ Thương Vương này từ khi có được Quỷ Tỷ thì chiến vô bất thắng.

Còn có chuyện Lỗ Thương Vương những năm cuối đời thân thể không xong rồi, hắn liền để quân sư Thiết Diện Sinh tìm phương pháp trường sinh cho mình." "Hầy!

Cái tên quân sư Thiết Diện Sinh này là ai a?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi. "Bàn gia, Thiết Diện Sinh này chính là một đại phong thủy đại sư a!

Tạo nghệ phong thủy của hắn cực cao!

Bàn Tử, đừng ngắt lời!

Nghe Lão Kim nói hết đã!" Đại Kim Nha lại nói: "Về sau a!

Còn thật sự để tên Thiết Diện Sinh này tìm được, chính là bộ ngọc dũng mà Hạo gia các ngài mang về đấy!

Có thể làm cho người ta trường sinh bất lão." "Nhưng mà!

Trường sinh bất lão ai mà không muốn có được?

Thế là tên Thiết Diện Sinh này lúc Lỗ Thương Vương nằm vào ngọc dũng thì lôi hắn ta ra, chính mình nằm vào." Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại chấn kinh: "Cái gì!

Vậy trong ngọc dũng không phải Lỗ Thương Vương, mà là Thiết Diện Sinh?" Nhìn Diệp Hạo Sơ vẻ mặt bình tĩnh, Bàn Tử khó hiểu nói: "Lão Diệp, cậu không ngạc nhiên sao?

Hóa ra nửa ngày trời, chúng ta giết chính là Thiết Diện Sinh a!" Diệp Hạo Sơ đã sớm biết, cũng không có gì kinh ngạc. "Lỗ Thương Vương cũng quá đáng thương, tốn công lớn như vậy, đến cùng lại may áo cưới cho kẻ khác." Hồ Bát Nhất cảm thán.

Chương 104

"Hồ gia, phía sau vẫn còn nữa!" "Lão Kim, ông mau nói đoạn sau đi!" Bàn Tử thúc giục. "Phía sau chữ viết hình như không phải do một người viết, hơn nữa chữ cũng không phải văn tự cùng một triều đại, đại khái ý tứ chính là: Ta hôm nay tới đây, chỉ vì tìm kiếm thuật trường sinh, nại hà trường sinh mịt mờ!

Nên thả Xà Mi Ngư ở nơi này!" Diệp Hạo Sơ nghe xong những lời này, biết có khả năng người viết chữ này chính là Uông Tạng Hải!

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe lời Diệp Hạo Sơ nói xong đều kinh ngạc không thôi. "Ba con?" "Vậy Đại Kim Nha, trên thứ này viết cái gì?" Đại Kim Nha lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ, có lẽ phải tìm đủ tất cả Xà Mi Đồng Ngư mới có thể giải khai bí mật trên đó." Diệp Hạo Sơ nghe vậy mở miệng nói: "Được rồi, chuyện Xà Mi Đồng Ngư này không cần chúng ta phí tâm, sau này sẽ có người thay chúng ta giải khai." Bàn Tử tò mò hỏi: "Lão Diệp, sau này có người giải cho chúng ta?

Ai a?" Diệp Hạo Sơ sắc mặt thần bí nói: "Một thằng nhóc Thiên Chân Vô Tà!" ". . ." Hồ Bát Nhất bọn người.

Nhìn biểu tình không tin của nhóm Hồ Bát Nhất, Diệp Hạo Sơ lại nói: "Sau này các cậu sẽ biết." Đã Diệp Hạo Sơ nói như vậy, mấy người cũng đành tin, ai bảo hắn là Lão Diệp của bọn họ chứ! "Khoan nói chuyện Xà Mi Đồng Ngư đã, qua đoạn thời gian nữa tôi muốn đi Trường Bạch Sơn một chuyến, các cậu cũng đi cùng chứ?" Nghe thấy lời của Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều kích động không thôi, phải biết rằng Diệp Hạo Sơ chưa bao giờ bình bạch vô cớ đi tới một chỗ nào!

Nếu hắn đã muốn đi, vậy chứng minh nơi đó nhất định có đại mộ!

Bàn Tử kích động nói: "Đi!

Bàn Tử tôi nhất định đi!

Lão Hồ cậu thì sao?" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Ba chúng ta là một nhóm mà!" Bàn Tử cười to: "Đúng!

Chúng ta chính là ba đại soái ca của giới đạo mộ a!" Hồ Bát Nhất nghe xong ghét bỏ nhìn Bàn Tử nói: "Soái ca là tôi và Lão Diệp, cậu chỉ chiếm mỗi một chữ 'đại' (to béo) thôi." "Hầy!

Hồ Bát Nhất!

Sao cậu không có mắt thẩm mỹ thế nhỉ?" "Đại Kim Nha!

Ông nói xem Bàn gia đây không đẹp trai sao?" Bàn Tử bày ra một tư thế tự cho là đẹp trai hỏi.

Đại Kim Nha nghe vậy nghiêm túc nhìn Bàn Tử, hồi lâu sau, nín cười nói: "Bàn gia, tôi có thể nói ngài trông khá là dọa người được không?" "Đại Kim Nha, cái thằng cháu này!

Xem Bàn gia thu thập ông thế nào!" Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói hắn trông dọa người liền đuổi theo đánh. "Hồ gia!

Cứu tôi với!" "Ha ha ha!" Đánh nháo xong, Hồ Bát Nhất lại hướng Diệp Hạo Sơ hỏi: "Lão Diệp, lần này chúng ta đi Trường Bạch Sơn là đi đảo cái mộ nào a?" "Các cậu còn nhớ lần trước tôi nói với các cậu chuyện tôi đi Hải Để Mộ nhìn thấy mô hình Thiên Cung không?" "Đương nhiên nhớ!" Hồ Bát Nhất lúc này nghĩ tới điều gì, kích động nói: "Có phải là nói Vân Thiên Cung chân chính nằm ở Trường Bạch Sơn?" Diệp Hạo Sơ gật đầu: "Không sai!

Chúng ta lần này chính là đi Vân Thiên Cung.

Vân Thiên Cung là lăng mộ do phong thủy đại sư thời Minh là

Uông Tạng Hải tu kiến cho Vạn Nô Vương.

Truyền thuyết đó là cung điện phiêu phù trên trời." Bàn Tử nghe Diệp Hạo Sơ nói cái gì mà Vạn Nô Vương, cái gì mà Vân Thiên Cung, nghe tên đã thấy không đơn giản, liền hỏi: "Vậy trong Vân Thiên Cung này nhất định có rất nhiều bảo bối đáng tiền nhỉ?" Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Mộ chủ nhân đều là người được phong Vương rồi!

Bên trong có thể không có bảo bối đáng tiền sao?

Bàn Tử, cậu đừng ngắt lời!

Lão Diệp, Vạn Nô Vương này là ai?

Sao chưa từng nghe nói qua a?" Diệp Hạo Sơ giải thích: "Vạn Nô Vương là quân chủ Đông Hạ quốc, tôi trước kia từng đọc trong cổ tịch của Phát Khâu, nói Vạn Nô Vương của Đông Hạ này là quái vật từ dưới lòng đất bò lên." "Truyền thuyết các đời Vạn Nô Vương không phải chế độ thế tập, mà đều là sau khi đời trước tử vong, từ trong cánh cửa dưới lòng đất bò ra ngoài.

Mà cánh cửa lòng đất kia, cũng chỉ có lúc Vạn Nô Vương tiền nhiệm qua đời mới có thể mở ra, hoặc là cần phải có Quỷ Tỷ để mở." Mấy người nghe xong đều trầm mặc không nói, Hồ Bát Nhất lại hỏi: "Lão Diệp, vậy nếu chúng ta tới được 'Cánh cửa lòng đất' kia, chúng ta lại không phải Vạn Nô Vương, lại không có Quỷ Tỷ thì làm thế nào?" Diệp Hạo Sơ thò tay vào túi, từ trong không gian trữ vật lấy ra Quỷ Tỷ, nói: "Quỷ Tỷ đang ở chỗ tôi đây!" Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn Quỷ Tỷ chế tác tinh xảo mà tán thán không thôi. "Chậc chậc!

Cái này chắc đáng tiền lắm nhỉ?" "Bàn Tử!

Sao cậu cứ nghĩ đến tiền thế hả?

Quỷ Tỷ này là thứ có thể dùng tiền để đo lường sao?" "Phải phải!

Tôi dung tục rồi!

Đến đây!

Cho tôi sờ thử xem!" Bàn Tử nói xong liền sờ sờ Quỷ Tỷ. "Lão Diệp!

Đúng là cậu thật tài!

Quỷ Tỷ này mà cũng bị cậu tìm được!" "Ha ha, không có gì!" Hồ Bát Nhất nhìn Quỷ Tỷ, một tia lo lắng trong lòng cũng biến mất, mở miệng nói: "Lần này chúng ta là vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông thôi!" Diệp Hạo Sơ nhìn mấy người cười nói: "Được rồi!

Đại Kim Nha, mấy ngày nay làm phiền ông chuẩn bị cho chúng tôi một ít trang bị, nhất định phải là loại đỉnh tiêm nhất!" Đại Kim Nha vỗ ngực nói: "Hạo gia!

Ngài cứ yên tâm đi!

Đại Kim Nha tôi bảo đảm làm cho ngài xinh đẹp rạng ngời!" Cuối cùng, mấy người thương lượng xong xuôi, đều trở về chuẩn bị.

Diệp Hạo Sơ một mình trở lại tứ hợp viện của mình.

Đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Diệp Hạo Sơ nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, liền đi ra, phát hiện một nam tử đeo kính râm đang đứng trong sân nhà mình. "Này!

Hạt Tử!

Đêm hôm khuya khoắt, tới nhà tôi lén lén lút lút là muốn trộm đồ à?

Ăn đòn!" Diệp Hạo Sơ nói xong, lập tức tung cước đá nhanh về phía Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử lúc này vẻ mặt ngơ ngác, nhưng vẫn né được công kích của Diệp Hạo Sơ.

Trong lòng nghĩ đến lời của Diệp Hạo Sơ: Không phải chứ!

Tôi trộm đồ?

Tuy rằng Hắc Hạt Tử tôi không quá giàu có!

Nhưng tôi cũng chưa đến mức đi ăn trộm!

Diệp Hạo Sơ mặt mang nụ cười lại công tới Hắc Hạt Tử, hai người qua hơn hai mươi chiêu, Hắc Hạt Tử đỡ không nổi. "Dừng!

Hạo gia, hiểu lầm!

Hiểu lầm!

Tôi không phải tới trộm đồ, tôi là nhận ủy thác của người khác, tìm ngài có việc!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy dừng công kích, Hắc Hạt Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, miệng oán trách: "Hạo gia, ngài ra tay cũng quá nặng rồi đấy?

Ngài xem đánh tôi ra nông nỗi này!" Diệp Hạo Sơ cười lạnh nói: "Ha ha, cái này nếu là ở nước ngoài, tôi làm thịt cậu cũng chẳng sao!

Nói đi!

Việc gì?" Hắc Hạt Tử cũng không để ý, cười hắc hắc nói: "Hạo gia, tôi lần này là thay mặt Ách Ba Trương tới, cậu ta muốn mượn Quỷ Tỷ của ngài dùng một chút." "Vậy sao anh ta không tự mình tới?

Lại để cậu tới?" "Đấy không phải vì cậu ta là người bận rộn sao?

Cũng chỉ đành gọi kẻ nhàn rỗi là tôi đi một chuyến.

Haizz!

Không ngờ, tôi vừa tới đã bị Hạo gia ngài đánh một trận, tôi biết tìm ai nói lý lẽ đây?" Diệp Hạo Sơ ghét bỏ nói: "Được rồi!

Sao cậu nói còn nhiều hơn cả Bàn Tử thế!

Quỷ Tỷ hiện tại không thể cho mượn, qua một thời gian nữa tôi muốn đi Trường Bạch Sơn một chuyến!" Hắc Hạt Tử nghe vậy lập

tức kinh ngạc nói: "Hạo gia!

Ngài muốn đi Trường Bạch Sơn!

Nơi đó không thể đi a!" "Cậu đừng nói nữa, tôi có lý do nhất định phải đi!" Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ nhất quyết phải đi, Hắc Hạt Tử biết mình cũng không cản được, thế là mở miệng nói: "Vậy Hạo gia, phản chính tôi hiện tại đang rảnh rỗi, cứ đi cùng ngài một chuyến vậy!" "Vậy được!

Có điều không có thù lao đâu nhé!" Hắc Hạt Tử nghe thấy không có tiền, lập tức không chịu: "Hạo gia, sao lại nói thế, tôi đây cũng là trên có già, dưới có trẻ, ngài cứ cho chút thù lao đi mà!" Ha ha!

Hắc Hạt Tử cậu cô đơn lẻ loi một mình, còn không biết xấu hổ nói mình trên có già dưới có trẻ!

Tôi phỉ vào!

Chương 105

Diệp Hạo Sơ sắc mặt quái dị nhìn Hắc Hạt Tử, mở miệng hỏi: "Cậu xác định muốn lấy phần thù lao lần này?" Hắc Hạt Tử nghe vậy lập tức gật đầu. "Vậy được!

Phần tiền lần trước cậu đi Lỗ Vương Cung với chúng tôi thì đừng lấy nữa nhé." Diệp Hạo Sơ nói xong lại lắc đầu: "Tôi chưa bao giờ thấy ai bỏ qua một ngàn vạn lần trước không lấy, cứ nằng nặc đòi lấy vài chục vạn lần này.

Cậu nói xem đầu óc người này có phải có bệnh không?" !!!

Hắc Hạt Tử nghe xong biểu tình nghiêm túc nói: "Hạo gia, chúng ta đều thân quen như vậy rồi, tôi cảm thấy lần này tôi có thể không cần thù lao, nhưng làm phiền ngài thanh toán cho tôi phần tiền lần trước đi." Diệp Hạo Sơ lấy ra một tấm ngọc bài chạm khắc hình rồng đưa cho Hắc Hạt Tử, nói: “Cái này cho cậu, đây là Ngọc Long Bài của Thanh Long Các tôi.

Đợi mai cậu đến Thanh Long Các, cầm theo cái này tìm Đại Kim Nha đòi tiền là được.” Hắc Hạt Tử nhận lấy Ngọc Long Bài cất vào túi, mở miệng cười: “Vẫn là Hạo gia chơi đẹp!

Sau này có việc đảo đấu hay gì đó nhất định phải tìm tôi nhé!

Giá cả của tôi rất công đạo!” Hắc Hạt Tử thừa biết hiện tại cổ đổng điếm lớn nhất toàn kinh thành chính là Thanh Long Các, mà tấm Ngọc Long Bài Diệp Hạo Sơ đưa cho hắn thuộc loại cấp cao.

Theo phân cấp của Thanh Long Các, bài được chia từ Thiết, Đồng, Ngọc, Kim, và cao nhất là Thanh Long Bài.

Ngọc Long Bài đã được coi là rất cao cấp rồi, ngang hàng với đám

đương gia Cửu Môn.

Phải biết rằng Thanh Long Bài chỉ có duy nhất Diệp Hạo Sơ sở hữu, còn Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha cũng như đối tác Doãn Tiên Nguyệt đều chỉ cầm Kim Long Bài.

"Đúng rồi, chuyện Trương Khởi Linh giao cho cậu còn chưa xong, cậu đi theo tôi đảo đấu, không sợ sau này hắn tìm cậu gây phiền phức à?" Hắc Hạt Tử nghe vậy thì tỏ vẻ vô tư: "Chả sao!

Ách Ba Trương lại không quy định thời gian, dù sao Quỷ Tỷ đang ở chỗ cậu, hắn sớm muộn gì cũng sẽ tới thôi." "Hề hề!

Hạo gia!

Giờ tôi đi theo cậu, cậu phải bao ăn bao ở đấy nhé!" "Phòng ở chỗ tôi cậu tự chọn!

Đồ đạc cũng tự thu dọn lấy!" Diệp Hạo Sơ nói xong, xoay người về phòng.

Hắc Hạt Tử nghe xong lập tức đáp: "Hạo gia ngài nghỉ ngơi, tôi không quấy rầy nữa!" Sau đó Hắc Hạt Tử chọn một gian phòng khá yên tĩnh trong tứ hợp viện để ở lại.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Diệp Hạo Sơ dẫn Hắc Hạt Tử đến Thanh Long Các.

Hắc Hạt Tử vừa dạo quanh cửa tiệm vừa kinh ngạc thốt lên: "Hô!

Hạo gia, cứ nghe người ta đồn Thanh Long Các hiện là cửa hàng đồ cổ lớn nhất kinh thành, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền!" "Cũng tạm thôi!

Chủ yếu là do đám Đại Kim Nha kinh doanh tốt!" Hai người đi ra hậu viện, thấy đám Bàn Tử đang ăn sáng.

Nhìn thấy Hắc Hạt Tử đi cạnh Diệp Hạo Sơ, Bàn Tử miệng nhai bánh bao nhồm nhoàm nói: "Hạt Tử!

Thằng cha mày sao lại tới đây?" "Tôi mà không tới thì chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này Bàn Tử ông buồn chết mất!" Bàn Tử cười hì hì: "Lão Diệp, Hạt Tử, hai người tới đúng lúc lắm!

Lại đây!

Làm tí không?" Diệp Hạo Sơ và Hắc Hạt Tử cũng đang đói, bèn ngồi xuống ăn sáng cùng mọi người.

Hồ Bát Nhất lúc này giới thiệu với Hắc Hạt Tử: "Đây là Đại Kim Nha!

Sau này cậu cứ gọi là Đại Kim Nha là được." Hắc Hạt Tử nghe vậy bắt tay Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha nhiệt tình nói: "Vị này chắc là Hắc gia mà Bàn gia hay nhắc tới đúng không!

Hạnh ngộ!

Hạnh ngộ!" Hắc Hạt Tử nhếch mép cười: "Chào ông!" Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Sau này đều là huynh đệ người nhà cả!

Đừng khách sáo!" "Đúng đúng!

Hồ gia nói phải!" Đại Kim Nha phụ họa.

Diệp Hạo Sơ dặn dò Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, đến lúc đó chuẩn bị thêm trang bị cho hai người nữa, có khả năng sẽ dùng tới." "Được!" Đại Kim Nha gật đầu, cũng không hỏi tại sao.

Thực ra Diệp Hạo Sơ bảo chuẩn bị thêm, một phần là cho Hắc Hạt Tử, một phần là cho Trương Khởi Linh.

Diệp Hạo Sơ có cảm giác chuyến đi Trường Bạch lần này sẽ gặp hắn.

Hắc Hạt Tử lúc này chẳng chút khách khí, kéo Đại Kim Nha ra một góc, móc tấm Ngọc Long Bài Diệp Hạo Sơ đưa ra, nói: "Kim gia, chuyện là, kết toán hộ tôi thù lao vụ Lỗ Vương Cung lần trước cái!" Đại Kim Nha nhìn Ngọc Long Bài rồi nói: "Hắc gia, ngài đợi chút, tôi đi làm ngay!" Nói xong, Đại Kim Nha đi chuẩn bị tiền.

Bàn Tử thính tai nghe thấy, bèn nói: "Được đấy nhé!

Tôi bảo sao cái thằng Hạt Tử này tự dưng mò tới Thanh Long Các!

Hóa ra là đến lấy tiền!" Hắc Hạt Tử cười hề hề: "Hết cách rồi!

Người anh em này nghèo đến mức sắp không có cơm ăn, nên lần này mới phải tới nương nhờ Hạo gia." "Bàn gia nể tình ông thảm như vậy, trưa nay mời ông đi ăn vịt quay Bắc Kinh!

Mấy anh em, trưa nay đều phải đi đấy nhé!" Bàn Tử hào sảng nói.

"Hiếm khi thấy Bàn Tử hào phóng một lần nhỉ!

Trước đây toàn là tôi với Lão Diệp bao." Hồ Bát Nhất cười trêu.

"Lão Hồ, đấy chẳng phải do trước đây Bàn gia không có tiền sao?

Giờ mình có tiền rồi!

Sau này ngày nào cũng mời các cậu đi nhà hàng!" Bàn Tử vừa chém gió xong thì Đại Kim Nha đi tới, lấy ra một xấp tiền mặt dày cộp đưa cho Hắc Hạt Tử: "Hắc gia, chỗ này chỉ là tiền mặt, chiều tôi bảo nhân viên gửi séc cho ngài." Hắc Hạt Tử nhìn thấy tiền thì mắt sáng rực lên, hai tay vội vàng nhận lấy, miệng kích động: "Tốt tốt!

Cơ mà không cần nhân viên đâu, phiền phức lắm!

Chiều tôi tự tới lấy!" "Ách...

Thế cũng được!" Bàn Tử thấy cảnh này tò mò hỏi Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, thù lao lần trước của Hạt Tử là bao nhiêu thế?" "Không

nhiều!

Cũng chỉ một ngàn vạn (10 triệu tệ) thôi!" !!!

Bàn Tử lúc này hơi chua rồi, nhìn xấp tiền dày cộp trong tay Hắc Hạt Tử, hôm nay hắn quyết phải "thịt" tên nhà giàu này một bữa!

"Hạt Tử!

Ông đã giàu thế rồi, hay hôm nay ông mời khách đi?" Hắc Hạt Tử vừa nghe bảo mời khách, nhanh tay nhét tiền vào trong ngực, nhìn Bàn Tử đầy khinh bỉ: "Không phải Bàn Tử ông bảo mời tôi ăn vịt quay Bắc Kinh sao?

Giờ nói lời không giữ lời à?" Bắt Hắc Hạt Tử này mời khách ư?

Ông cứ nằm mơ đi!

Bàn Tử là người trọng sĩ diện nhất, lập tức nói lớn: "Ha ha ha!

Vừa nãy tôi đùa thôi!

Sao có thể để ông mời được chứ?

Muốn mời cũng là Bàn gia - địa chủ ở đây mời!" Hắc Hạt Tử toét miệng cười: "Không miễn cưỡng chứ?" "Mời anh em ăn cơm sao có thể miễn cưỡng?

Hôm nay đi Toàn Tụ Đức - tiệm vịt quay lớn nhất kinh thành!" "Thế chốt vậy nhé!" Nghe cuộc đối thoại của Hắc Hạt Tử và Bàn Tử, Diệp Hạo Sơ cạn lời lắc đầu.

Hai tên này giờ thân gia đều không nhỏ!

Còn để ý chút tiền cơm này sao?

Đúng là nhân tài!

Nếu để Hắc Hạt Tử và Bàn Tử biết suy nghĩ của Diệp Hạo Sơ, chắc chắn sẽ đồng thanh đáp: Cậu không hiểu!

Cơm người khác mời bao giờ cũng là cơm ngon nhất! ...

Buổi trưa, năm người Diệp Hạo Sơ ăn uống no say ở Toàn Tụ Đức xong liền quay về nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mọi người quyết định sáng mai sẽ ngồi tàu hỏa xuất phát đi Bạch Sơn, tỉnh Cát Lâm.

Diệp Hạo Sơ về đến tứ hợp viện, trong đầu liền vang lên tiếng Hệ thống.

"Tích!

Phát bố nhiệm vụ: Đánh dấu Vân Thiên Cung!

Phần thưởng: Chưa biết!" Được rồi!

Chương 106

Lần này phần thưởng đánh dấu lại là chưa biết!

Tuy nhiên Diệp Hạo Sơ vẫn phải đi Trường Bạch Sơn, hắn muốn xem thử rốt cuộc trong Thanh Đồng Môn có cái gì?

Đúng rồi, Hắc Hạt Tử hình như trước kia từng cùng Trương Khởi Linh vào Thanh Đồng Môn!

Mà thể chất trường sinh của hắn dường như cũng do "Chung Cực" trong Thanh Đồng Môn gây ra.

Từ lần đó, đôi mắt Hắc Hạt Tử liền bị mù (lòa).

Do đó Diệp Hạo Sơ đoán chắc chắn là "Chung Cực" đã cải tạo thể chất Hắc Hạt Tử, khiến hắn có được sự trường sinh nhưng đồng thời mắc bệnh về mắt.

Đợi sau này có thời gian nhất định phải hỏi Hắc Hạt Tử xem tình hình thế nào!

Bản thân Diệp Hạo Sơ thì không sợ "Chung Cực" sau Thanh Đồng Môn!

Hắn chỉ sợ đến lúc đó Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vào xong cũng giống như Hắc Hạt Tử, cơ thể phát sinh biến hóa gì đó. ...

Sáng sớm hôm sau, nhóm bốn người Diệp Hạo Sơ, Hắc Hạt Tử, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mang theo trang bị lên tàu hỏa đi Trường Bạch Sơn, Cát Lâm.

Trong toa bao trên tàu.

Bàn Tử vẻ mặt đầy kích động mở miệng: "Các đồng chí!

Đây là lần thứ hai chúng ta tiến vào núi tuyết, tôi tin tưởng dưới

sự lãnh đạo anh minh thần võ của Lão Diệp và Lão Hồ, chúng ta nhất định có thể thắng lợi trở về!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, Trường Bạch Sơn này không giống Côn Luân Băng Xuyên lần trước đâu, chúng ta vạn sự phải cẩn thận." "Biết rồi!

Lão Hồ, lần trước nếu không phải do mấy cái 'bình dầu' bên đội khảo cổ, chúng ta làm gì gặp nhiều rắc rối thế?

Lần này thì khác, Trường Bạch Sơn chỉ có bốn người chúng ta!

Thế chẳng phải là chắc cốp sao!" Diệp Hạo Sơ lúc này nói: "Đến Trường Bạch, chúng ta cần một người hướng đạo quen thuộc địa hình, như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái." Ba người Hồ Bát Nhất nghe xong đều gật đầu, thuê một người dẫn đường quen thuộc địa hình Trường Bạch Sơn tiện hơn bọn họ tự mò mẫm nhiều.

Hắn nói tiếp: "Tôi đã bảo Doãn Tiên Nguyệt làm cho mấy người cái thân phận chuyên gia địa chất, lần này chúng ta sẽ lấy cớ khảo sát địa chất Trường Bạch Sơn để đi vào." Bàn Tử nghe vậy cười: "Thế nghĩa là sau này mình cũng là chuyên gia rồi?" Bàn Tử vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử liền châm chọc: "Một tên nhà quê, chuyên gia cái nỗi gì?!" "Hạt Tử!

Mẹ mày chứ!

Mày đang muốn ăn đòn hả?" "À há, tôi chấp ông một tay!" Mấy ngày sau, tàu hỏa cuối cùng cũng đến địa phận Cát Lâm.

Vì tàu không đến được thẳng Trường Bạch Sơn nên bốn người Diệp Hạo Sơ đành xuống tàu chuyển xe.

Mấy người đi bộ đến địa điểm Đại Kim Nha đã sắp xếp trước, sẽ có người đến đón bọn họ đi Trường Bạch Sơn.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên đi tới trước mặt mấy người, lấy ra Thiết Long Bài độc hữu của Thanh Long Các, hỏi: "Mấy

vị?

Các vị là người Kim gia bảo tôi tới đón phải không?" Hồ Bát Nhất thấy người tới cầm Thiết Long Bài thì biết là người mình, bèn lấy Kim Long Bài ra: "Đúng vậy, anh là do Đại Kim Nha sắp xếp à?" Người trung niên thấy Hồ Bát Nhất lấy ra Kim Long Bài thì giật mình, lập tức cung kính: "Mấy vị gia, tiểu nhân tên A Đại, tiểu nhân đã chuẩn bị xe cho các vị rồi, mời đi theo tôi." Bốn người Diệp Hạo Sơ đi tới chiếc xe Jeep mà người trung niên chuẩn bị, Bàn Tử nói với A Đại: "A Đại này, chỗ này anh quen thuộc!

Anh lái xe đưa bọn tôi đi." "Vâng." A Đại đáp ứng, nhóm Diệp Hạo Sơ ăn vội chút lương khô rồi lập tức xuất phát đi Trường Bạch Sơn.

Suốt dọc đường ai nấy đều mơ màng buồn ngủ, Diệp Hạo Sơ tỉnh lại thì thấy trời đã tối.

Nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng thấp, xe Jeep bốn phía đều được bọc kín mít, mấy người cũng đã sớm thay áo khoác quân dụng màu xanh dày sụ.

"A Đại!

Chúng ta tới đâu rồi?" A Đại đang lái xe nghe Diệp Hạo Sơ hỏi thì đáp: "Hạo gia!

Chúng ta sắp đến Nhị Đạo Bạch Hà rồi, đợi đến Bạch Hà còn phải xuyên qua Lật Tử Câu mới tới được thôn làng dưới chân núi Hoành Sơn thuộc dãy Trường Bạch." Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu.

Ba ngày sau, đoàn người đến được một thôn trang ở khu rừng Hoành Sơn.

Vị trí thôn này rất hẻo lánh, bình thường không có người ngoài tới nên cũng chẳng có nhà khách, bốn người Diệp Hạo Sơ đành tá túc một

đêm tại nhà trưởng thôn.

May mà trưởng thôn rất nhiệt tình.

Sau vài lần dò hỏi, nhóm Diệp Hạo Sơ biết được mình không phải nhóm người đầu tiên đến đây.

Trước đó còn có sáu người trẻ tuổi cũng đã tới, hơn nữa còn thuê Thuận Tử - người có kinh nghiệm nhất ở đây đi làm hướng đạo rồi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhíu mày, hỏi: "Trưởng thôn, những người đó có đặc điểm gì không?" Trưởng thôn hồi tưởng: "Bọn họ đều rất trẻ, người dẫn đầu là một cô gái!

Trắng trẻo lắm, xinh cực kỳ luôn!

Sau này thằng con nhà tôi mà lấy được cô vợ xinh như thế thì lão hán này mãn nguyện rồi!" "Cô gái?" Diệp Hạo Sơ lúc này nghĩ tới, cô gái xinh đẹp mà trưởng thôn nói rất có thể là Trần Văn Cẩm.

Người phụ nữ này từ sau khi rời khỏi Mộ đáy biển, Diệp Hạo Sơ chưa từng thấy cô ta xuất hiện trong Cửu Môn, có lẽ cô ta đã phát hiện ra điều gì đó nên mới tổ chức đội ngũ đến Trường Bạch Sơn.

Bàn Tử nghe trưởng thôn nói xong thì sốt ruột: "Lão Diệp, đã có người đi trước chúng ta rồi?

Vậy chúng ta cũng mau xuất phát thôi!" "Khoan hãy vội!" Diệp Hạo Sơ lại hỏi trưởng thôn: "Trưởng thôn, mấy người chúng tôi là chuyên gia địa chất quốc gia, đến đây thám hiểm địa hình Trường Bạch Sơn, xin hỏi ở đây còn ai quen thuộc địa hình trên núi không?" Trưởng thôn nghe vậy ngẫm nghĩ rồi nói: "Có em họ của Thuận Tử là Lợi Tử cũng thạo lắm, thằng bé đó hay lên núi hái thuốc." Sau đó, trưởng thôn gọi Lợi Tử tới.

Diệp Hạo Sơ thuê Lợi Tử làm hướng dẫn viên cho bốn người với giá một ngàn tệ một ngày.

Trong nhà, Diệp Hạo Sơ uống trà nóng, cùng ba người Hồ Bát Nhất xem bản đồ địa hình đã chuẩn bị sẵn trên bàn.

Trên bản đồ, rất nhiều vị trí trống không có chữ đều đã được Lợi Tử đánh dấu.

Lợi Tử thường xuyên lên núi hái thuốc nên cực kỳ quen thuộc.

Nhưng những chỗ đánh dấu đó cũng chỉ là đoạn địa hình bên ngoài sông băng, còn lại những chỗ không đánh dấu thì vẫn là mảng trắng xóa!

Những khoảng trắng đó có địa hình và nguy hiểm gì, dù có Hệ thống thì Diệp Hạo Sơ cũng không nắm chắc được.

"Tiểu Thánh Sơn!" "Côn Luân Thai!" Đại tự nhiên tràn ngập mị lực, nhưng cũng đồng thời chứa đầy những nguy hiểm vô tận.

Sáng sớm hôm sau, mọi người xuất phát.

Mục tiêu là Tiểu Thánh Sơn!

Nhóm Diệp Hạo Sơ đi từ sơn thôn lên trên không có bất kỳ phương tiện giao thông nào, chỉ có thể đi bộ.

Việc họ phải làm bây giờ là xuyên qua dãy Hoành Sơn để tiếp tục đi sâu vào trong.

Vì đang là tháng Chạp, khí hậu lạnh hơn bình thường rất nhiều, nếu có gió tuyết, đường núi bị tuyết phủ sẽ càng khó đi.

Để an toàn, cần phải tranh thủ thời gian.

Hơn nữa trong thời gian này phải tránh đi ngược chiều gió.

Lúc này, bọn họ đã đi bộ liên tục bốn tiếng đồng hồ.

Leo núi là việc tốn thể lực, nhất là trong thời tiết giá lạnh thế này.

Cơ thể tiêu hao năng lượng vốn đã nhanh.

Dãy Hoành Sơn thuộc một phần của Trường Bạch Sơn, nhưng chỉ một đoạn nhỏ như vậy đã khiến họ đi mất tròn bốn tiếng.

Bàn Tử lúc này mệt đến thở hồng hộc, Hồ Bát Nhất cũng hơi đuối nhưng vẫn cổ vũ: "Trường Bạch Sơn này là núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể đi bộ lên, không có mấy cái khe nứt sông băng khổng lồ kia, mọi người không cần lo khối băng dưới chân đột ngột nứt ra.

Cố lên nào, chúng ta cách điểm cắm trại đầu tiên không xa nữa đâu." "Ông chủ, ông biết nhiều thật đấy!" Lợi Tử sùng bái nói.

"Cũng bình thường thôi, trước kia ở trong quân đội tôi hay phải leo núi tuyết." Diệp Hạo Sơ lúc này để phân tán sự mệt mỏi và chú ý của mọi người, bèn hỏi Lợi Tử: "Lợi Tử này, chỗ các cậu có truyền thuyết ma quỷ gì không?" Lợi Tử nghe vậy đáp: "Em từ nhỏ lớn lên ở xó núi này, ma quỷ thì chưa nghe bao giờ, nhưng em nghe mấy cụ lớp trước nói sâu trong Trường Bạch Sơn này có Thiên Niên Tuyết Liên, em cũng chả biết có thật hay không?" "Thiên Niên Tuyết Liên!" Bàn Tử nghe xong mắt sáng rực lên: "Thiên Niên Tuyết Liên nghe tên là biết đắt tiền rồi nhỉ?" "Thế Lợi Tử, cậu biết Thiên Niên Tuyết Liên ở đâu không?" Lợi Tử nói: "Không biết!

Em hái thuốc mười mấy năm nay chưa từng gặp bao giờ." Diệp Hạo Sơ không ngờ ở đây lại có Thiên Niên Tuyết Liên?

Phải biết loại đồ vật này có công năng diên niên ích thọ!

Đợi đến sâu trong Trường Bạch Sơn sẽ thử vận may xem sao.

Diệp Hạo Sơ đoán sở dĩ Lợi Tử hái thuốc nhiều năm không gặp, có thể do Tuyết Liên mọc ở sâu trong núi, mà Lợi Tử chỉ hái thuốc ở vòng ngoài nên tự nhiên không gặp được.

Mọi người cứ thế vừa đi vừa tán gẫu, hiệu suất di chuyển cũng cao lên một chút.

Trước khi màn đêm buông xuống, cứ mỗi khi gió ngừng thổi là mọi người lại toàn lực đi gấp.

Đến giai đoạn sau, chẳng ai còn tâm trạng nói chuyện nữa.

Đi đi nghỉ nghỉ, cái lạnh và cơn đói khiến mấy người đều mệt lả.

Trong cả nhóm, thể lực tốt nhất phải kể đến Diệp Hạo Sơ và Hắc Hạt Tử.

Ngay cả người giàu kinh nghiệm như Lợi Tử cũng sắp không chịu nổi sự tiêu hao thể lực này.

May mắn là khi màn đêm buông xuống, họ đã đến một thung lũng.

Chương 107

Nơi này vị trí cực đẹp, cả nhóm bắt đầu đào hang tuyết, cắm trại tại chỗ.

"Ông chủ!" Lúc này Lợi Tử vội vàng chạy lại, ngồi xuống cạnh Diệp Hạo Sơ: "Ông chủ.

Vượt qua sườn tuyết này, rồi... lại băng qua thung lũng phía trước." "Khoảng... còn nửa ngày đường nữa là đến ngọn núi nhỏ lộ ra sau thung lũng kia, đó chính là Tiểu Thánh Sơn trong Ngũ Thánh Sơn." Mấy người nghe xong đều kích động không thôi, cuối cùng cũng sắp đến!

Nhìn theo hướng Lợi Tử chỉ, nhóm Diệp Hạo Sơ thấy ngọn núi nhỏ lộ ra kia, không kìm được sự phấn khích, cuối cùng cũng tới nơi!

"Đó là Tiểu Thánh Tuyết Sơn à?" "Đúng vậy, ông chủ, đó chính là Tiểu Thánh Tuyết Sơn." Ngừng một chút, Lợi Tử nói tiếp: "Tiểu Thánh Sơn, Tam Thánh Sơn, Đại Thánh Sơn là Ngũ Thánh Sơn nổi tiếng của Trường Bạch Sơn, hôm nay chúng ta đi ước chừng bằng lộ trình ba ngày của người thường đấy!" "Ông chủ, may mà ông bảo tới Tiểu Thánh Sơn, chứ nếu đi bên Tam Thánh Sơn thì e là không có hướng đạo nào dám đi đâu.

Đường biên giới bên Tam Thánh Sơn được mệnh danh là một trong ba đường biên giới khó vượt qua nhất thiên hạ, đến đó là ăn đạn ngay." Diệp Hạo Sơ nghe xong nói: "Lợi Tử, chúng tôi đi chứ cậu không cần đi, cậu chỉ cần đưa chúng tôi đến chân núi là được, đương nhiên tiền chúng tôi vẫn trả đủ." "Được!" Lợi Tử nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đi vào chỗ chết là được, lại còn có tiền, tội gì không làm?

Buổi tối, cả nhóm ăn lương khô xong, chẳng ai còn tâm trạng tán gẫu, sắp xếp người luân phiên canh gác rồi lăn ra ngủ.

Sáng hôm sau gió đã nhỏ hơn nhiều, mọi người lại bắt đầu lên đường.

Đi được ba tiếng đồng hồ.

Đến giữa trưa, họ đã tới chân núi Tiểu Thánh Sơn.

Hồ Bát Nhất lúc này lên tiếng: "Lợi Tử, đưa đến chân núi rồi, nhiệm vụ hướng đạo của cậu cũng hoàn thành, về đi thôi!" "Các ông chủ, giờ đang là giữa trưa, cái Tiểu Thánh Sơn này để em đưa các ông đi thêm một đoạn nữa đi.

Phía trước có một đoạn là địa mạo băng thực (sông băng bào mòn), rất nguy hiểm!" "Các ông cứ thế đi lên, không khéo sẽ sụt hố, để em đưa đi thêm một đoạn." "Được!" Nghe Lợi Tử muốn đưa đi thêm một đoạn, Diệp Hạo Sơ cũng không từ chối, nói: "Lợi Tử, tôi tính thêm cho cậu tiền một ngày.

Ngoài ra, Tiểu Thánh Sơn này còn có địa mạo băng thực sao?" "Đương nhiên rồi!" Lợi Tử giải thích: "Vì Ngũ Thánh Sơn của Trường Bạch Sơn liên kết với nhau không tốt lắm, tính liền mạch không cao, thường thì trên Ngũ Thánh Sơn đều có băng thực.

Sông băng xâm thực thực ra rất bình thường, đáng sợ nhất là mấy cái đấu băng (cirque), giác phong (horn) ngầm bên dưới, không cẩn thận rơi xuống là chết chắc." "Nếu các ông không phải chuyên gia quốc gia, dù có trả thêm bao nhiêu tiền em cũng không dám đưa các ông tới đây đâu." "Đi thôi, em sớm đưa các ông lên rồi em còn quay về, không thì tối không về kịp mất!" Nhóm Diệp Hạo Sơ nghe xong sắc mặt đều có chút quái dị.

Người dân chất phác quá!

Nếu bọn họ không mạo danh chuyên gia, e rằng người ta chẳng thèm để ý tới.

"Được, đa tạ!" Sau đó mọi người lập tức khởi hành.

Tốc độ leo lên Tiểu Thánh Tuyết Sơn không thể nhanh được, Lợi Tử cực kỳ cẩn thận, thuận tiện vừa đi vừa chỉ cho bốn người Diệp Hạo Sơ cách phán đoán và nhận biết băng thực.

Mọi người đi rón rén từng chút một, không dám nói thừa một câu, trên đường cũng may không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Được rồi, em chỉ đưa các ông đến đây thôi, nửa đoạn đường sau dễ đi hơn nhiều.

Đến đây thì không còn hướng đạo bản địa nào biết đường nữa, đi thế nào toàn dựa vào các ông rồi." Lợi Tử nói xong liền quay người đi về theo đường cũ.

Sau khi Lợi Tử về, bốn người Diệp Hạo Sơ tiếp tục tiến lên.

Đoạn đường tiếp theo dễ đi hơn, khoảng ba tiếng sau, bốn người đã lên đến đỉnh Tiểu Thánh Tuyết Sơn.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, cả một vùng trắng xóa.

Gió trên đỉnh núi rất lớn, bốn người đứng ở vị trí cao điểm này, nhìn xuống tất cả dưới chân núi, đều có cảm giác tâm thần sảng khoái.

"Mấy anh em!

Trời sắp tối rồi, hôm nay đến đây thôi, chúng ta đến chỗ khuất gió đằng trước cắm trại đi!" Diệp Hạo Sơ nói xong, ba người Hồ Bát Nhất lập tức đi thao tác.

Diệp Hạo Sơ nhìn mỹ cảnh núi non không kìm được nghĩ: "Côn Luân Thai rốt cuộc giấu ở đâu nhỉ?" Ngoài ra, hắn còn có một cảm

giác rung động mạc danh.

Hắn dự cảm Côn Luân Thai cách bọn họ không xa!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ trực tiếp móc La Bàn Hoàng Kim từ trong túi ra.

Thế nhưng, kim chỉ nam của La Bàn lúc này xoay chuyển với tần suất cực nhanh, căn bản không thể ổn định.

Lúc này Hồ Bát Nhất và hai người kia làm xong việc cũng đi tới, Hồ Bát Nhất nhìn la bàn trong tay nói: "Ở đây chịu ảnh hưởng địa từ rất nghiêm trọng." Kim la bàn trong tay Hồ Bát Nhất cũng quay tít mù, nhìn cứ như đồng hồ đo sắp nổ tung vậy.

Diệp Hạo Sơ đứng ở trên cao, nhìn về phương xa, thế cục phong thủy trong đầu đang phi tốc trùng điệp, tiêu hủy rồi lại tái tổ hợp.

"Tôi nghĩ ra rồi, Lão Hồ, cậu nhìn xem!

Vị trí ba ngọn núi này!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng chìm vào trầm tư.

"Quanh năm tuyết phủ, thế núi triền miên lại có ba núi vây quanh, bốn phương tàng phong tụ khí, ba rồng uốn lượn chầu về vị trí này!" "Đại phong thủy thế Quần Long Tọa?" Nghĩ tới đây, Hồ Bát Nhất chấn động: "Cục diện phong thủy lớn thế này sao?" Câu này nói ra, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Lão Hồ, Lão Diệp hai người đang nói cái gì thế?

Quần Long Tọa là cái gì?" Hồ Bát Nhất giải thích: "Quần Long Tọa là một thế cục phong thủy quần táng (chôn cất tập thể).

Các ngọn núi ở Ngũ Thánh Sơn này chắc hẳn đều có mộ táng của vương công quý tộc, mà quần long chỉ chính là long mạch chi khí." Lúc này Hắc Hạt Tử cũng hỏi: "Chẳng lẽ Vân Thiên Cung chúng ta muốn tìm nằm trong khu quần táng này à?" Hồ Bát Nhất nói: "Rất có

khả năng!" Nhưng lúc này Diệp Hạo Sơ lắc đầu: "Khả năng rất nhỏ!

Quần Long Tọa thích hợp quần táng, nhưng Vân Thiên Cung tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy." "Lão Hồ, cậu quên à?

Trong phong thủy học có thuyết 'quần long vô thủ', nếu thế cục Quần Long Tọa của đất quần táng mà không có đầu, thì đó không phải phúc địa mà là một hung sát cách cục." "Cho nên, nơi 'quần long hữu thủ' (rồng có đầu) tất nhiên chính là nơi Vân Thiên Cung tọa lạc." "Các cậu nhìn xem, trong Ngũ Thánh Sơn này, ngọn nào hùng vĩ nhất?" "Hả?" Bàn Tử nghe mà ngơ ngác nhìn quanh, rồi đáp: "Còn phải nói sao?

Đương nhiên là Tam Thánh Sơn lớn nhất!" "Không sai, Tam Thánh Sơn lớn nhất." "Cách cục Quần Long Tọa hình thành từ Tiểu Thánh Sơn, Tam Thánh Sơn, Đại Thánh Sơn.

Ba ngọn núi này chính là ba đầu rồng.

Nếu quần long hữu thủ, thì tất nhiên đầu nằm ở dưới Tam Thánh Sơn.

Cho nên, đường đi đến Vân Thiên Cung đã lộ ra rồi!" "Đường đến Vân Thiên Cung lộ ra rồi?" Hồ Bát Nhất lập tức vỡ lẽ: "Lão Diệp, ý cậu là ba rồng có đầu, cái đầu này tất nhiên giấu dưới ngọn Tam Thánh Sơn lớn nhất.

Cho nên, nằm dưới thế cục mộ quần táng này mới là ngôi đại mộ thực sự siêu cấp - Vân Thiên Cung?" "Chính xác!" Tư duy của Hồ Bát Nhất khá nhạy bén, tạo nghệ phong thủy cũng không tệ, chỉ điểm một chút là thông.

Tuy hiện tại Hồ Bát Nhất vẫn chưa chính thức trưởng thành, nhưng Diệp Hạo Sơ tin hắn đi thêm vài cái mộ nữa là có thể độc đương một phía!

Bàn Tử giơ ngón cái lên: “Lão Diệp!

Khá lắm!

Đã tìm được Thiên Cung rồi thì chúng ta mau xuất phát thôi!” Diệp Hạo Sơ ngăn Bàn Tử lại: “Khoan đã, chúng ta hiện đang ở trên đỉnh Tiểu Thánh Tuyết Sơn, nếu muốn đi thì phải vượt qua ngọn núi đang đứng, đi vòng sườn lên Tam Thánh Sơn.” “Lão Diệp, thế còn đợi gì nữa?” Bàn Tử và hai người kia đều nghi hoặc nhìn Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ giải thích: “Mọi người quên lời hướng đạo Lợi Tử nói rồi à?

Trên Tam Thánh Sơn có đường biên giới dài gần mười lăm cây số, đều có quân đội biên phòng nước láng giềng trấn thủ, chúng ta lên đó là đi tìm chết à?” “Thế làm thế nào?” Diệp Hạo Sơ mỉm cười: “Tôi vừa nãy nói chưa hết, còn con đường thứ hai, đó là chúng ta đi vào từ dưới Tiểu Thánh Tuyết Sơn.” “Rắc!” Tuy nhiên, Diệp Hạo Sơ nói còn chưa dứt, bên cạnh chợt có một khối băng lớn rơi xuống.

“Hả?

Đây là...” Diệp Hạo Sơ trong lòng rùng mình, sao lại có tảng băng lớn rơi xuống thế này?

Sau đó, bốn người cảm giác dưới chân truyền đến rung động vi giời.

“Ngọa tào!” Bốn người đồng thời kinh hãi!

Ngay lập tức, Diệp Hạo Sơ phản ứng lại, hét lớn: “Mấy anh em!

Là tuyết lở!

Chạy mau!!!” Lời vừa dứt, sườn tuyết bên cạnh phát ra tiếng “rắc” một cái, tiếp đó là tiếng rắc rắc liên tục không ngừng.

Cùng với âm thanh gãy vỡ, sườn tuyết trước mắt lấy tốc độ mắt

thường có thể thấy được xuất hiện một vết nứt màu đen.

Nhìn cảnh này, bốn người đều kinh ngạc đến ngây người, lòng nguội lạnh một nửa.

Bốn người cũng không chút chần chừ, phi tốc đeo trang bị lên rồi bỏ chạy.

"Đi theo tôi!" "Chuẩn bị cuốc leo núi!" Phương hướng Diệp Hạo Sơ chạy là khối đá nguyên khối khổng lồ cách đó không xa, chỗ đó có một góc kẹp rất lớn.

Đối mặt với tuyết lở, núp ở đó có cơ hội sống sót rất lớn.

"Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, từng mảng tuyết lớn cuồng bạo lăn xuống.

Cả bốn người đều không hiểu tại sao lại xảy ra tuyết lở, phải biết bọn họ không hề làm hành động "tự tìm đường chết" nào gây ra tiếng động lớn.

Nhưng giờ không kịp suy nghĩ nguyên do, chân không dám chậm lại, dốc toàn lực chạy về phía trước.

Diệp Hạo Sơ gào lên: "Nhanh!

Nhanh lên!" Diệp Hạo Sơ dùng tốc độ nhanh nhất đến bên tảng đá lớn.

Lúc này, mặt dốc rung lắc càng dữ dội hơn.

"Phập" một cái, hắn trực tiếp cắm cuốc leo núi vào tầng băng bên cạnh, mũi cuốc găm sâu vào băng để cố định thân hình.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng quăng dây thừng vào một góc đá lồi ra.

Chương 108

Tiếp đó, quấn dây quanh tảng đá lớn một vòng, cố định hai lớp, rồi ném dây về phía ba người Hồ Bát Nhất.

Rất nhanh, ba người Hồ Bát Nhất bắt được dây thừng cũng bò được tới bên tảng đá lớn.

Mấy người còn chưa kịp thở, tuyết trên đầu đã ầm ầm phủ xuống.

Mọi người đều dốc toàn lực ép sát cơ thể vào vách đá, cúi thấp người nhất có thể để trốn trong khe hở.

Sau đó bóng tối ập đến, tầm nhìn của bốn người trong khoảnh khắc này hoàn toàn biến mất.

Cơ thể mấy người dù trốn trong khe hở cũng bị tuyết sập xuống va đập mạnh.

Mạng ở chỗ tầng băng vì vết nứt mở rộng mà dao động liên hồi.

Bốn người Diệp Hạo Sơ nếu không bám chắc cuốc leo núi thì sẽ bị cuốn xuống dưới hòa làm một thể với núi tuyết.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Không biết qua bao lâu, chấn động và tiếng nổ ầm ầm dần tan biến.

Không còn cảm giác trời đất quay cuồng, chấn động mạnh mẽ nữa.

May mà địa thế chỗ họ đứng cao, thuộc khu vực ngọn núi tuyết, do đó tích tuyết cũng không vùi lấp bọn họ quá sâu.

"Soạt!" Diệp Hạo Sơ tiên phong thò đầu ra.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lần lượt ngoi

đầu lên.

“Không sao chứ?

Mấy anh em!” “Không sao!” Sau đó bốn người quan sát xung quanh, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy sườn tuyết phía dưới bọn họ xuất hiện một vết nứt khổng lồ rộng hơn hai mét, nhìn xuống sâu không thấy đáy.

Mà tảng đá họ nấp lại nằm ngay mép vực!

Không sai, tảng đá này nằm ngay mép vực.

Bóng tối lộ ra từ vết nứt nhìn mà ghê người.

So với gió lạnh gào thét trên đỉnh núi, thì cái cảm giác tiếp cận vô hạn với ranh giới cái chết này mới là đáng sợ nhất!

Bốn người ngoi lên khỏi tuyết còn chưa hoàn hồn, tim lại một lần nữa nhảy lên tận họng.

“Hít hà...” Tiếng hít khí lạnh vang lên, chấn động không thôi.

“Mẹ ơi!

Dưới này sâu thế!

Suýt chút nữa là mất mạng rồi!

May mà anh em mình phúc lớn mạng lớn!” Bàn Tử lúc này sắc mặt trắng bệch nói.

Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử cũng gật đầu đầy vẻ sợ hãi.

Lúc này Diệp Hạo Sơ nói với ba người: “Được rồi, chúng ta cứ gạt hết tuyết trên vai đi đã, cái tảng đá lớn này có vẻ vẫn đứng vững được.” Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, ba người Hồ Bát Nhất hiểu ngay ý hắn.

Hiện tại họ ở quá gần miệng vết nứt, phải di chuyển vị trí.

Nếu lại thêm một đợt chấn động như vừa rồi thì cả lũ đi đời!

Diệp Hạo Sơ leo lên tảng đá lớn trước, lập tức quăng dây cho ba người kia, nói: "Đừng cử động lung tung, nắm chặt dây thừng, gạt tuyết trên người ra từng chút một rồi leo lên!" "Rõ!" Khoảng năm phút sau, mọi người đều leo lên được.

Trong lúc ba người kia leo, Diệp Hạo Sơ lần thứ hai lấy La Bàn Hoàng Kim ra tính toán thôi diễn.

Khác với vẻ quay cuồng điên loạn trước đó, lúc này kim chỉ nam hiếm thấy lại chỉ về một hướng nhất quán.

Mà phương vị đó lại chính là vết nứt bên dưới.

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ: Chẳng lẽ lối vào nằm trong vết nứt?

Phải xuống dưới sao?

Đối với kết quả thôi toán này, Diệp Hạo Sơ trong lòng có chút đánh trống.

Vực sâu bên dưới thăm thẳm không thấy đáy!

Nhưng "chết đói còn hơn chết nhát"!

Phải biết nhiệm vụ của mình là đến Vân Thiên Cung đánh dấu!

Hồ Bát Nhất chú ý sắc mặt Diệp Hạo Sơ, hỏi: "Lão Diệp, sao thế?" "Không có gì." Bàn Tử lúc này bệnh sợ độ cao tái phát, mặt trắng bệch nhìn khe hở bên dưới: "Cái này... cao quá, chúng ta mau đi thôi!" Nghe Bàn Tử nói, Diệp Hạo Sơ bảo Hồ Bát Nhất bên cạnh: "Còn nhớ đường xuống Vân Thiên Cung tôi nói trước đó không?" "Hả?" Hồ Bát Nhất rất nghi hoặc: "Lão Diệp, nếu chúng ta cẩn thận tiềm nhập vào Tam Thánh Sơn thì sẽ có cơ hội tìm thấy lối vào Vân Thiên Cung nằm dưới đó." "Không!" Diệp Hạo Sơ lắc đầu: "Lão Hồ, đừng nuôi tâm lý may mắn.

Tam Thánh Sơn bên kia có đường biên giới dài gần mười lăm cây số, bảo tiềm nhập vào đó đúng là người si nói mộng, đừng coi thường lính gác của bất kỳ quốc gia nào!

Chúng ta đi từ bên ngoài lên Tam Thánh Sơn là không thể." "Thế làm thế nào?" "Tôi đã nói ngoài cách đó ra, còn cách thứ hai, đó là đi xuống từ phía Tiểu Thánh Tuyết Sơn này." Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra: "Ý cậu là lối vào nằm ngay dưới này." "Đúng!

Tiểu Thánh Sơn, Đại Thánh Sơn, Tam Thánh Sơn là phong thủy cục quần long của Ngũ Thánh Sơn Trường Bạch.

Ba ngọn núi là ba đầu long mạch.

Đã biết Vân Thiên Cung nằm bên dưới, vậy theo quy tắc an táng của người xưa, tại Tiểu Thánh Sơn và Đại Thánh Sơn bên cạnh Tam Thánh Sơn chắc chắn sẽ có lăng mộ bồi táng." "Đã có lăng bồi táng, vậy lăng bồi táng nhất định sẽ liên kết với chính lăng Vân Thiên Cung." "Cho nên, chỉ cần thâm nhập vào lòng đất Đại Thánh Sơn hoặc Tiểu Thánh Sơn thì nhất định có thể tìm thấy đường thông tới Thiên Cung.

Đây mới là lộ tuyến an toàn nhất!" Nói đến đây, Diệp Hạo Sơ dừng lại, cho ba người chút thời gian suy nghĩ.

"Lão Diệp, thế này nhé, chúng ta xuống dưới Đại Thánh Sơn hoặc Tiểu Thánh Sơn, chẳng phải sẽ tìm được lăng bồi táng sao?" "Sau đó thông qua cửa ải này, chẳng phải sẽ đến được Vân Thiên Cung?" "Vậy thì, chúng ta hiện đang ở ngay Tiểu Thánh Sơn, đi xuống..." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất nhìn về phía vực sâu vết nứt gần ngay trước mắt, giọng kinh hãi: "Lão Diệp, cậu không phải định xuống đó chứ?!" Bàn Tử nghe hai người đối thoại, lắp bắp: "(⊙o⊙) Hả?

Xuống... xuống dưới á!" Diệp Hạo Sơ cười nói: "Đúng vậy!

Tôi muốn xuống dưới vết nứt này.” “Cũng chỉ có cách này là đến Vân Thiên Cung nhanh nhất!” “Không được!” “Lão Diệp, thế thì quá nguy hiểm!” Hồ Bát Nhất giọng lo lắng: “Lão Diệp, chúng ta cũng không biết vết nứt này sâu bao nhiêu, lỡ như...” “Không sao!” Diệp Hạo Sơ xua tay, chặn lời Hồ Bát Nhất: “Lão Diệp (Lão Hồ) cậu không cần nói nhiều, tôi đã quyết định xuống dưới rồi.” Hồ Bát Nhất biết không khuyên được Diệp Hạo Sơ, bèn nghiến răng: “Được, cậu đã quyết xuống thì tôi cũng xuống!” Bàn Tử lúc này cũng chẳng màng bệnh sợ độ cao, lập tức lên tiếng: “Bàn gia cũng đi!” Mấy người nhìn sang Hắc Hạt Tử, muốn nghe ý kiến của hắn.

Chỉ thấy Hắc Hạt Tử nhe răng cười: “Tôi đều không thành vấn đề!” Diệp Hạo Sơ nói: “Vậy được!

Đến lúc đó mọi người cẩn thận một chút!

Tôi xuống trước!” Nói xong hắn thắt chặt ba lô sau lưng, đeo đèn pin mắt sói lên đầu cố định lại.

Hắn trực tiếp cắm cuốc leo núi và Hắc Kim Cổ Đao vào tầng băng làm điểm tựa cho hai tay, rồi từ từ bò xuống.

Từng bước từng bước một!

Nhịp điệu chậm rãi có trật tự, liên tục tiến xuống dưới, tiến sát mép vết nứt vô tận.

Không bao lâu, hắn đã đến gần mép vực.

Cả người hắn ép sát vào sườn băng nghiêng, lợi dụng cuốc leo núi, Hắc Kim Cổ Đao làm điểm tựa, lại dùng đầu gối và cánh tay làm ba điểm tựa để giữ thăng bằng cơ thể.

“Phù...” Diệp Hạo Sơ nhìn xuống thung lũng vết nứt bên dưới, tối om không thấy đáy, chỉ có gió rít gào, phảng phất như có thể nuốt chửng mọi thứ.

“Vãi chưởng!

Kích thích thật đấy!” Vực sâu này không giống cái ở Côn Luân Băng Xuyên lần trước, vực sâu này càng thêm thâm sâu khó lường! "Lão Diệp!

Cẩn thận đấy!" "Yên tâm!" Diệp Hạo Sơ quan sát xuống phía dưới một chút, phát hiện bên dưới sâu không thấy đáy.

Trước tiên hắn tìm một vị trí có thể hạ xuống, sau đó lấy dây thừng ra tìm một chỗ thích hợp để cố định.

Cũng may mấy người Diệp Hạo Sơ mang theo đủ nhiều dây thừng, nếu không chỉ với một sợi thì độ dài căn bản không đủ. "Mấy người anh em!

Tôi xuống trước, lát nữa mọi người đi theo sau!" "Được!" Ba người Hồ Bát Nhất đáp lời.

Diệp Hạo Sơ tay trái nắm chặt búa leo núi, một nhát cắm phập vào trong tầng băng nham thạch.

Hắn nắm lấy dây thừng, từng chút từng chút leo xuống.

Hắc Hạt Tử nhìn vực sâu nhếch miệng cười, cũng bám sát ngay sau đó.

Chương 109

Hồ Bát Nhất lúc này vừa định xuống, quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, phát hiện sắc mặt tên này trắng bệch, hai chân run lẩy bẩy đứng đó. "Sao thế?

Sợ à?" Hồ Bát Nhất cười nói.

Bàn Tử nghe vậy miệng mồm đều nói không lưu loát: "Sao... sao có thể!

Bàn gia mà thèm sợ à?

Tôi xuống cho ông xem ngay đây!

Trên đời này làm gì có thứ gì Bàn gia sợ!" Nhìn Bàn Tử rõ ràng sợ muốn chết mà còn giả bộ ra vẻ không sao cả, Hồ Bát Nhất cười lắc đầu, hắn quá hiểu cái tên Bàn Tử này rồi.

Bên này Diệp Hạo Sơ đang leo xuống dưới, sau đó liền nhìn thấy ở góc trên bên trái của mình có một đóa hoa to lớn, trắng muốt thần thánh.

Đóa hoa này to cỡ hai bàn tay, mọc thành cụm ở đỉnh thân cây tạo thành hình cầu, bên ngoài được bao bọc bởi mười mấy phiến lá bắc dạng màng lớn, lá bắc trong suốt, màu trắng tuyết, hình dáng như cánh hoa.

Phản ứng đầu tiên trong lòng Diệp Hạo Sơ là chó ngáp phải ruồi!

Thế mà lại để hắn gặp được Thiên Niên Tuyết Liên trong lời đồn!

Hắc Hạt Tử xuống thứ hai chú ý tới Diệp Hạo Sơ dừng lại, bèn nghi hoặc hỏi: "Hạo gia!

Sao lại dừng rồi?" Diệp Hạo Sơ ra hiệu cho Hắc Hạt Tử nhìn lên

góc trên bên trái, người sau ngẩng đầu nhìn lên, cũng sững sờ tại chỗ. "Hạo gia!

Đây chính là Thiên Niên Tuyết Liên mà gã hướng đạo viên kia nói đấy hả?" "Chắc là không sai đâu!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ở phía sau cũng phát hiện hai người phía trước không leo xuống nữa: "Tình hình gì thế?

Lão Diệp, Hạt Tử, sao vậy?" Hắc Hạt Tử giơ tay chỉ vào vị trí Tuyết Liên nói: "Mọi người nhìn chỗ kia kìa!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn theo hướng Hắc Hạt Tử chỉ, chỉ thấy một đóa Tuyết Liên thánh khiết mọc ở đó.

Bàn Tử hét lớn: "Vãi chưởng!

Một đóa hoa to thế kia á!!" Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc nói: "Hạt Tử, đây là Tuyết Liên trong truyền thuyết sao?" "Cái gì!

Lão Hồ!

Tuyết Liên?

Cái thứ mà hướng đạo viên Thuận Tử nói á?" Hắc Hạt Tử gật đầu.

Hồ Bát Nhất khó xử nói: "Nhưng vị trí đóa Tuyết Liên này xa quá!

Anh em mình cũng không với tới được?" Đúng vậy, vị trí Thiên Niên Tuyết Liên sinh trưởng vẫn cách vị trí mấy người Diệp Hạo Sơ một đoạn, muốn lấy được Tuyết Liên thì bắt buộc phải leo qua đó mới được.

Nhưng làm vậy cũng đồng nghĩa với việc có nguy hiểm nhất định.

Diệp Hạo Sơ lúc này mở miệng nói: "Thiên Niên Tuyết Liên này là đồ tốt, người ăn vào có thể gia tăng tuổi thọ!

Đã để chúng ta gặp được thì không có lý do gì không lấy!" Nói

xong, hắn bảo với ba người Hồ Bát Nhất: "Mọi người xuống trước đi, tôi đi lấy Tuyết Liên!" Ba người nghe nói Diệp Hạo Sơ muốn đi lấy Tuyết Liên cũng giật mình.

Chỗ này chính là bên bờ vực thẳm đấy!

Tuyết Liên cách bọn họ xa như vậy!

Diệp Hạo Sơ không muốn sống nữa à? "Lão Diệp, Tuyết Liên thì tốt thật!

Nhưng thế này cũng quá nguy hiểm rồi?

Vị trí Tuyết Liên cách chúng ta xa quá." Hồ Bát Nhất khuyên can.

Bàn Tử cũng lên tiếng: "Đúng đấy!

Chúng ta cứ mau chóng xuống dưới tìm thiên cung đi!" Diệp Hạo Sơ xua tay, nói: "Được rồi, mấy người còn không hiểu tôi sao?

Tuyết Liên này ngàn năm khó gặp, nếu không lấy, trong lòng tôi không cam tâm!" Mấy người biết tính khí Diệp Hạo Sơ, hiểu là khuyên không được nữa. "Vậy Lão Diệp, cậu cẩn thận đấy!

Không được thì quay lại!

Chúng tôi xuống trước đây." Diệp Hạo Sơ bèn nhường chỗ cho ba người, nhìn ba người leo xuống chỗ sâu hơn.

Sau đó hắn nắm lấy dây thừng mượn lực đu một cái, cả người bay ra ngoài, dùng Hắc Kim Cổ Đao hung hăng cắm vào trong tầng băng nham thạch.

Diệp Hạo Sơ nắm cán đao, treo mình giữa không trung, tay phải lại lấy búa leo núi đeo bên hông găm vào tầng băng.

Cứ dùng phương pháp như vậy, Diệp Hạo Sơ từng chút từng chút di chuyển về phía vị trí Thiên Niên Tuyết Liên.

Cũng may tay lực của Diệp Hạo Sơ kinh người, nếu là đổi thành người khác, e rằng đã sớm rơi xuống rồi, chứ đừng nói đến chuyện lấy Tuyết Liên gì đó.

Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ đã leo đến vị trí Thiên Niên Tuyết Liên.

Quan sát ở cự ly gần, nó thần thánh bất khả xâm phạm như vậy, quanh thân tỏa ra một mùi hương thanh khiết.

Khiến người ta vừa ngửi đã thấy tâm thần sảng khoái. "Không hổ là Thiên Niên Tuyết Liên!

Ngửi mùi thôi cũng làm mình tinh thần phấn chấn, nếu ăn vào không biết sẽ thế nào?" Nghĩ vậy, tay Diệp Hạo Sơ cũng không chậm, hái Thiên Niên Tuyết Liên xuống, bỏ vào trong nhẫn trữ vật, đợi quay về rồi chia nhau sau.

Diệp Hạo Sơ lại dùng phương pháp tương tự quay trở lại, nắm lấy dây thừng lần nữa, leo xuống dưới.

Mất khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng bốn người cũng xuống đến nơi.

Lúc này, đèn pin trên trán bốn người chiếu xuống dưới chân.

Ánh đèn tản ra, chỉ thấy sâu trong tầng băng dưới lòng đất có một thứ gì đó.

Đây là một cái bóng như ẩn như hiện, cái bóng cuộn tròn thành một đoàn, khảm sâu trong tầng băng, nhìn cực kỳ mộng ảo. "Cái này..." "Cái này chẳng lẽ là...

Côn Luân Thai?" Khoảnh khắc nhìn thấy thứ này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Diệp Hạo Sơ chính là Côn Luân Thai.

Ánh đèn pin xuyên qua tầng băng dày chiếu xuống, kéo cái bóng thần bí và mộng ảo như một đoàn sương kia ra rất dài.

Sự mệt mỏi do leo từ vực sâu xuống ban nãy đều biến mất sạch, bốn người nháy mắt tỉnh táo hẳn, Côn Luân Thai khiến nội tâm mấy người chấn động kịch liệt.

So với sự mệt mỏi thể xác, mấy người càng chú trọng thứ bên trong tầng băng này hơn.

Hồ Bát Nhất dụi dụi mắt mở miệng nói: "Đây là cái thứ quái quỷ gì thế?

Sao nhìn giống một đứa trẻ sơ sinh khổng lồ vậy?" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Lão Hồ, cái này tôi không thể không nói ông!

Ông nhìn chỗ nào mà ra thứ này giống trẻ sơ sinh?

Tôi thấy rõ ràng giống một con quái vật đầu to!" Hắc Hạt Tử cũng lên tiếng: "Giống thi thể một loài sinh vật khổng lồ viễn cổ hơn." Diệp Hạo Sơ chớp mắt một cái, vừa rồi, hắn cũng nhìn thấy trạng thái cuộn tròn như hài nhi.

Nhưng hiện tại sau khi trấn định nhìn lại, thì không phải nữa, cứ như thể thứ hình hài nhi hắn thấy trước đó chỉ là phù du sớm nở tối tàn.

Hiện tại hình dáng hư ảnh trong băng rất khó hình dung, giống như Bàn Tử nói, là một con quái vật đầu to, bộ dạng chẳng ra cái thể thống gì.

Hơn nữa, trên bề mặt cơ thể còn mọc đầy gai dài, nhưng cũng không giống gai, nhìn giống lông tóc hơn, chẳng qua là do thi thể to lớn hóa mà thôi. "Đây chắc là Côn Luân Thai." Bàn Tử nghe vậy tò mò hỏi: "Lão Diệp, Côn Luân Thai là cái gì?" "Côn Luân Thai là một loại hiện tượng tự nhiên thần kỳ, chỉ nguồn gốc long mạch, nói đơn giản chính là tập hợp linh khí thiên địa thai nghén ra loại 'Địa sinh thai' này." Sau đó hắn lại kể về sự việc thời Hán từng xuất hiện một Côn

Luân Thai hình thái bé gái khổng lồ. "Tóm lại, Côn Luân Thai chính là huyệt báu trời định, tương truyền mộ huyệt của Hoàng Đế (Hiên Viên) cũng được chôn trong Côn Luân Thai." Hồ Bát Nhất lúc này nhìn Côn Luân Thai dưới đáy, mở miệng nói: "Nếu ngay cả lăng mộ bồi táng cũng dùng Côn Luân Thai, vậy phong thủy lăng mộ chính phải tốt đến mức độ nào?" Diệp Hạo Sơ nói: "Cái này chắc là nhân tạo!" Bàn Tử lúc này lên tiếng: "Quản nó là Côn Luân Thai gì chứ!

Anh em mình hay là đào thử xem?" "Được!" Sau đó Diệp Hạo Sơ lấy ra bó đuốc, nói: "Tầng băng này quá dày, dùng lửa hơ trước đã, đợi tầng băng mềm ra chút, chúng ta hẵng bắt đầu đào!" "Ý kiến hay!" Sau đó bốn người luân phiên phân công, mất hai tiếng đồng hồ mới đào ra một cái hố băng sâu năm sáu mét.

Diệp Hạo Sơ lúc này cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém mạnh xuống đáy hố băng bọn họ vừa đào.

Chém mấy chục đao xong, cuối cùng, nghe thấy một tiếng "Rắc", hố băng vỡ vụn, bên trong lộ ra một cái cửa hang rỗng. "Dưới này quả nhiên là rỗng!" Diệp Hạo Sơ nhìn xuống dưới cửa hang, chỉ thấy có một cái bóng đen khổng lồ, chính là cái bóng Côn Luân Thai mà bốn người vừa nhìn thấy.

Diệp Hạo Sơ lúc này cầm đèn pin chiếu vào trong, phát hiện một tòa cung điện, kiến trúc cung điện đó lộ ra một phần ở cửa hang, rất nhiều gỗ chống đỡ trên vách đá, giống như cung điện treo giữa không trung!

Mà phần lớn cung điện thì ẩn mình trong vách núi, căn bản không nhìn rõ toàn bộ diện mạo.

Chương 110

Hắc Hạt Tử mở miệng nói: "Cư nhiên lại xây dựng ở đây, lăng mộ bồi táng là lâu các trên không sao?" Hồ Bát Nhất lên tiếng kinh thán: "Xây dựng trên vách đá trong hang động, đây là kỹ nghệ thợ thủ công đẳng cấp nào chứ?!" "Lão Hồ, đây chính là hoàng lăng trong truyền thuyết sao?" "Không sai!" Bàn Tử ngữ khí kích động không thôi, nói: "Các đồng chí!

Thắng lợi ngay trước mắt!

Chúng ta xông lên!" "Bàn Tử!

Đợi đã, chúng ta bây giờ còn chưa biết bên dưới tình hình thế nào?

Mạo muội đi xuống quá nguy hiểm!" Hồ Bát Nhất vội kéo Bàn Tử đang muốn xông xuống lại.

Diệp Hạo Sơ dán mắt nhìn chằm chằm cung điện, mở miệng nói: "Nơi này chắc là lăng mộ bồi táng của Thiên cung: Long Lâu Bảo Cung." Nhìn thấy tòa cung điện này, Diệp Hạo Sơ cẩn thận nhìn xung quanh.

Bọn họ đến được đây mới coi như là khởi đầu của sự nguy hiểm thật sự, xung quanh đó đều là vực sâu vạn trượng. "Mọi người cẩn thận chút!

Hành lang trụ dưới này có thể không chắc chắn lắm đâu!

Lát nữa chuẩn bị tốt móng vuốt phi hổ, đều đi theo tôi xuống." Diệp Hạo Sơ nói xong, liền xuống dưới đáy trước.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng bám sát phía sau.

Hành lang trụ ở đây vô cùng giòn xốp, sơ sẩy một chút là có khả năng gãy đôi.

Diệp Hạo Sơ đi trên hành lang trụ phía trước, ba người Hồ Bát Nhất cũng nương theo bước chân Diệp Hạo Sơ mà đi, dọc đường hữu kinh vô hiểm.

Rất nhanh, bốn người đều đi đến trên mái ngói, vị trí bốn người đang đứng thuộc về phần đỉnh cung điện, rất khó nhìn ra tình hình bên trong.

Bàn Tử lúc này chuẩn bị đưa tay dỡ ngói, Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Bàn Tử, vô dụng thôi, chúng ta muốn vào trong chỉ có thể đi từ cửa chính." Cửa chính cung điện giống như đài tế đàn, một phiến đá lát phẳng trên mặt đất, xung quanh còn có những tảng đá bị làm mềm.

Sau khi bốn người đi xuống, dưới chân giẫm lên những tảng đá bị cái lạnh làm mềm nhũn kia, phát ra tiếng "lộp bộp, lộp bộp".

Trên hai hàng đường đi còn có một số đỉnh đồng bị băng bao phủ. "Những kiến trúc này đều là phong cách thời Hán!

Uông Tàng Hải đảm nhận công trình này, dùng thế mà đều là phong cách nhà Hán!" Hồ Bát Nhất quan sát kỹ xung quanh rồi nói.

Diệp Hạo Sơ đi đến trước cửa chính cung điện, trước cửa điện có một con rùa đá (Bí Hí) cõng bia đá, trên bia đá có điêu khắc tượng chim mặt người. "Loại chim này chắc là thần hộ mệnh trong mắt người Đông Hạ." Bàn Tử nhìn bức tượng điêu khắc, ghét bỏ nói: "Con quái vật này là chim á?

Sao lại còn mọc cái mặt người thế kia?" "Cái này có gì lạ đâu!

Người cổ đại chẳng phải đều thích lấy mấy thứ mọc ra kỳ dị làm thần linh sao?" Hồ Bát Nhất nói.

Xem xong chim mặt người, bốn người lại nhìn thấy một cánh cửa đá bạch ngọc, cửa cao hơn 3 mét, rộng hơn 1 mét.

Diệp Hạo Sơ đi đến trước cánh cửa này, dùng tay sờ sờ, mở

miệng nói: "Cửa này không có cơ quan gì, nhưng cửa bị đông cứng ngắc rồi, chúng ta phải phá nó ra trước đã!" "Dùng lửa hơ trước, lát nữa chúng ta hẵng cạy ra!" "Thế thì được!

Việc này Bàn gia thạo nhất!" Nói xong, Bàn Tử liền lấy súng phun lửa phun vào cửa.

Rất nhanh, lớp băng trên cửa đã bị lửa làm tan chảy, Bàn Tử lấy xẻng công binh ra đập mạnh một trận, sau khi lớp băng trong khe cửa bị đập vỡ, lập tức mở ra một lối đi đủ cho một người chui lọt.

Bàn Tử lúc này do dự nhìn lối đi: "Phải rồi, Lão Diệp, cậu bảo chỗ này liệu có cơ quan không?" Diệp Hạo Sơ còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc. "Không có cơ quan!" Người trả lời Bàn Tử, là Tiểu Ca thần xuất quỷ một!

Lúc này, Bàn Tử đã không biết Tiểu Ca đứng một mình sau lưng bốn người từ bao giờ để trả lời câu hỏi của hắn.

Bốn người đều nhìn Tiểu Ca đột nhiên lù lù xuất hiện, Bàn Tử chỉ vào Tiểu Ca hỏi: "Vãi!

Cậu chui từ đâu ra thế!" "Đi theo các cậu đến đây!" Tiểu Ca nói.

Đối với sự xuất hiện của Tiểu Ca, Diệp Hạo Sơ không hề bất ngờ, hắn đã sớm biết Tiểu Ca nhất định sẽ tới đây, bèn mở miệng nói: "Tiểu Ca, tôi biết ngay là cậu sẽ đến mà!" Hắc Hạt Tử cũng nhìn Tiểu Ca cười nói: "Ách Ba Trương, cậu được đấy!

Thuê tôi đến cái nơi chim không thèm ỉa này, chính mình thế mà cũng đi theo." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này mù tịt, hóa ra bọn họ đều quen nhau à?

Chỉ có hai người hắn là ngơ ngác! "Không phải, tôi bảo này, mấy người quen nhau à?" Bàn Tử hỏi.

Diệp Hạo Sơ lúc này giới thiệu: "Cậu ấy tên Trương Khởi Linh,

quen biết lúc trước ở mộ đáy biển, bản lĩnh rất lợi hại!

Sau này mọi người cứ gọi cậu ấy là Tiểu Ca đi!" "Chào cậu, tôi tên Hồ Bát Nhất!" "Tôi là Vương Khải Tuyền!

Cứ gọi tôi là Bàn Tử là được!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy đều cười chào hỏi Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng gật gật đầu.

Thấy Tiểu Ca như vậy, Diệp Hạo Sơ cũng giải thích: "Tiểu Ca cứ như vậy đấy!

Một cái bình quét dầu (Muộn Du Bình)!

Có điều người tốt lắm!" "À!" "Thôi nào!

Anh em mình đừng đứng đây nói chuyện nữa, mau vào trong xem thử đi!" Bàn Tử vội vàng nói. "Được!" Bốn người lúc này cộng thêm Tiểu Ca, năm người tiến vào bên trong.

Tiểu Ca đi đầu tiên, dùng hành động thực tế của mình để chứng minh lối đi này không có bất kỳ vấn đề gì.

Bốn người Diệp Hạo Sơ cũng đi theo vào, đáy lối đi dày dạn, vừa nhìn là biết được đục đẽo từ bên trong lòng núi ra. "Tiểu Ca, cậu đang nhìn cái gì thế?" Không biết tại sao, Bàn Tử cứ cảm thấy Tiểu Ca có một cảm giác thân thiết, sau đó rọi đèn pin lên, "Ủa?

Đây là bích họa?" Mấy người xung quanh cũng bắt đầu lần lượt nhìn, quan sát nội dung trên bích họa này.

Hồ Bát Nhất nhìn đồ án bên trên, giọng điệu cũng rất nghi hoặc: "Các đồng chí, mọi người có cảm thấy bức bích họa này khắc đặc biệt buồn nôn không?

Cái con vẽ giống con rết này sao nhìn quái dị thế nhỉ?" "Đây không phải rết, nhìn buồn nôn là rất bình thường." Diệp Hạo Sơ lắc đầu nói: "Thị giác con người nhìn thấy loại sinh vật nhiều đốt chân này cảm

thấy buồn nôn là rất bình thường, thứ này là Du Diên (Rết khổng lồ/ Cuốn chiếu), không phải rết thường đâu, chỉ là dáng dấp giống thôi." "Du Diên?

Dáng dấp giống rết?" Bàn Tử bên cạnh vẻ mặt nghi hoặc, mắt mở tròn xoe, ngơ ngác: "Đó là cái thứ gì?" "Lão Hồ, ông biết Du Diên là gì không?" "Bàn Tử, bảo cậu bình thường chịu khó đọc sách nhiều vào, cậu cứ không nghe!" Hồ Bát Nhất nói xong Bàn Tử, lại nói: "Con Du Diên này đúng như Lão Diệp nói, là một loài sinh vật nhiều đốt chân, chân rất nhiều, cũng gọi là bách túc trùng, tên tục chúng ta hay gọi là con rết nhà (Tiền xuyến tử)." "Thứ này là độc vật, thích chui lỗ, nghe nói thích chui vào tai người nhất." Bàn Tử nghe vậy rùng mình một cái: "Trời đất ơi, nếu lỗ tai bị thứ này chui vào, thì cái đầu chẳng phải..." "Đây là bích họa tự sự!" Lúc này, Tiểu Ca bên cạnh mở miệng nói: "Dùng để kể lại câu chuyện cuộc đời chủ nhân ngôi mộ." Hắc Hạt Tử mở miệng nói: "Không ngờ đấy, bích họa sử liệu tự sự cư nhiên lại khắc ở lối đi bên này." Diệp Hạo Sơ lúc này nói: "Bích họa nước Đông Hạ này ghi chép về Vạn Nô Vương." Sau đó, hắn liền phổ cập kiến thức về sự tích Vạn Nô Vương cho mọi người. "Đây chính là cuộc đời Vạn Nô Vương sao?" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc, "Mấy bức bích họa này hơi kỳ quái, mọi người nhìn xem!

Bích họa tự sự phía trước có một mở đầu, miêu tả chiến sự chinh phạt, nhưng đến đoạn sau sao lại không liền mạch nữa nhỉ?

Đều là mấy bức tranh tế tự?" "Ấy!

Mọi người có phát hiện không, người nước Đông Hạ này vẽ trẻ quá." Bàn Tử giọng điệu có chút nghi hoặc: "Mọi người nhìn bức tranh sĩ quan khâm liệm này xem, người trong quan quách sao lúc chết, đều mày thanh mục tú thế này?

Chết yểu à?" Hắc Hạt Tử cũng nói: "Đều nói Vạn Nô Vương của

Đông Hạ trường sinh, hóa ra, quốc dân của bọn họ cũng 'một người làm quan cả họ được nhờ' (kê khuyển thăng thiên)?

Cũng đều có thể trường sinh bất lão?" "Không biết!" Tiểu Ca và mấy người cũng nhíu chặt mày bắt đầu đi dọc theo lối đi quan sát bích họa.

Mà Diệp Hạo Sơ bên cạnh sau khi nói xong về cuộc đời Vạn Nô Vương, thì không nói một lời, đối với những sử liệu này, hắn không đặc biệt hứng thú.

Nhưng mà...

đối với một thứ trên bích họa hắn lại nảy sinh tò mò.

Cái tế tự này là tế tự thứ quỷ quái gì vậy?

Vẽ cũng quá chẳng ra ngô ra khoai!

Lúc này, Bàn Tử đi tới: "Chúng ta bao giờ đi lăng mộ bồi táng thế?

Bích họa này đẹp thế cơ à?

Anh em mình đi tìm bảo bối đi!" "..." Hồ Bát Nhất có chút bất lực: "Bàn Tử, cậu gấp cái gì, đã là hoàng lăng, còn có thể thiếu phần bảo bối của cậu à?

Chúng ta không làm rõ mấy sử liệu này, lát nữa chết cũng không biết chết thế nào đâu!

Ngoan ngoãn chờ đấy, đừng có đụng chạm linh tinh!

Ngộ nhỡ lại kích hoạt cơ quan gì." Nói đoạn, Hồ Bát Nhất lại hỏi: "Lão Diệp, cậu có thể nhìn ra gì từ trong bích họa này không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy trực tiếp mở miệng nói: "Mọi người biết vì sao bích họa phía trước là chiến sự chinh phạt, mà bích họa phía sau lại là cảnh tượng tế tự không?" Mấy người nghe thấy lời Diệp Hạo Sơ, đều lắc đầu. "Lão Diệp, vì sao thế?" "Bởi vì Vạn Nô Vương không phải là

người!" "Cái gì không phải người?

Hoàng đế Đông Hạ này không phải người á?

Còn nữa, bích họa này rốt cuộc kể cái gì?" Diệp Hạo Sơ nhìn Bàn Tử một cái rồi đáp: "Nói đơn giản, chính là Vạn Nô Vương - hoàng đế đời thứ nhất của nước Đông Hạ sau đại chiến với nước Mông Cổ thì thất bại, thế là bại tẩu đến nơi này, tại đây cử hành một loại tế tự thần bí nào đó hoặc là nói nghi thức, sau đó lại quật khởi lần nữa!

Phía sau, đều là những chuyện chinh thảo chiến đấu, chiến tranh chính là cướp đoạt mà, không có trọng điểm gì, nhưng thiên phúc về tế tự rất nhiều.

Hơn nữa...

Chương 111

cái tế tự này rất kỳ quái, cung phụng hình như là một loại thần linh nào đó, các đời Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ mỗi lần nhờ tế tự... hoặc giả nói thông qua một loại nghi thức thần bí nào đó, hoàng đế sẽ đạt được sức mạnh cường đại.

Mọi người nhìn chỗ này, có phải khắc họa hoàng đế rất trẻ không?

Lại nhìn chỗ này nữa, có phải dung mạo của hoàng đế trở nên càng trẻ hơn không?

Cứ như thể có thể trường sinh vậy!

Đại khái chính là những thông tin này." "Thần kỳ vậy sao?" Bàn Tử kinh dị không thôi: "Bàn gia tôi còn chưa chú ý xem, đúng là thật, mỗi Vạn Nô Vương đều được khắc họa đặc biệt trẻ tuổi." Hồ Bát Nhất lúc này phát hiện ra, kinh ngạc nói: "Mười bốn đời Vạn Nô Vương đều vẽ ra cùng một bộ dạng, hít ~ chẳng lẽ nói mười bốn Vạn Nô Vương này là cùng một người sao?

Thế giới này... thật sự có trường sinh ư?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu phủ định: "Nếu Vạn Nô Vương thật sự có thể trường sinh, vậy thế giới này đã sớm là của hắn rồi, sao đến cuối cùng còn bị Mông Cổ diệt chứ?" "Đúng thế!

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" Lúc này, Tiểu Ca vốn trầm mặc đã lên tiếng: "Trên bích họa các đời Vạn Nô Vương đều vẽ giống nhau.

Còn về trường sinh... vạn sự cũng đừng nói tuyệt đối như vậy, dù sao, thế giới này có quá nhiều sự tồn tại khó mà tưởng tượng nổi!" "Các cậu vừa rồi nói không sai, các cậu đều chú ý đến việc nước Đông Hạ tồn tại mấy trăm năm sau đó diệt vong." Lúc này Hồ Bát Nhất nghe thấy lời Tiểu Ca thì nghĩ tới điều gì, tiếp tục nói: "Đúng

rồi!

Năm đó với quốc lực của nước Đông Hạ sao có thể chống đỡ được đế quốc Mông Cổ chứ?

Tuy rằng Đông Hạ vong quốc là trọng điểm, nhưng từ khóa 'tồn tại mấy trăm năm' này chẳng phải cũng là trọng điểm sao?

Nếu như... thật sự là cùng một người, hơn nữa còn sống mấy trăm năm thì sao?" "Cái này..." Nghe thấy lời này, mọi người đồng loạt chấn động, nội tâm nổi lên sóng to gió lớn.

Vương triều thay đổi mười bốn đời, đều là cùng một người?

Cái này... quả thực chính là suy đoán không thể tin nổi!!

Nhân loại bình thường có thể sống mấy trăm năm?

Vậy sống đó còn là người sao?

Rốt cuộc là thứ gì?... "Rốt cuộc có phải trường sinh hay không, chúng ta vào xem mới biết." Diệp Hạo Sơ nhìn nhìn, sau đó dùng đèn pin quét qua bích họa, liên tục mấy bức bích họa như vậy đều khắc một người như thế này.

Hơn nữa, từ thái độ của người bên cạnh đối đãi với người trẻ tuổi trong quan quách mà suy đoán, những người này khẳng định chính là hoàng đế Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ rồi.

Trầm mặc lan tràn, mỗi người đều đang suy tư điều gì đó. "Quản nó trường sinh hay không trường sinh!" Lúc này, Bàn Tử phá vỡ sự tĩnh lặng: "Các đồng chí!

Tiếp tục tiến lên đi, vô số bảo bối phía trước đang vẫy tay gọi chúng ta kìa!" "Tiếp tục đi về phía trước thôi!" Lập tức, cả nhóm người lần lượt đi vào.

Lối đi là do thợ thủ công Đông Hạ nhân tạo khai quật, vách tường

đều vô cùng hoàn chỉnh, đi khoảng hơn ba mươi mét, bích họa tự sự này mới kết thúc.

Từ trên bích họa không thu hoạch được thông tin hữu dụng gì, còn về chuyện trường sinh gì đó càng là không nhắc tới một chữ.

Đi suốt một đường mọi người không dám lơ là dù chỉ một chút.

Dù sao, đây cũng là hoàng lăng hung mộ hiếm thấy, không chừng có nguy hiểm gì đó. "Không có bích họa nữa." Bàn Tử lúc này giọng điệu có chút ngưng trọng, "Cái này... phía trước liệu có cơ quan gì không ta?

Bàn gia sao cứ cảm giác phía trước hơi lạnh gáy!" Ngay khi Hắc Hạt Tử chuẩn bị "phun" Bàn Tử vài câu, thì Tiểu Ca bên cạnh lại lên tiếng vào lúc này: "Xác thực là như thế!

Tôi đi dò đường trước!" Nói xong, Tiểu Ca liền bước nhanh lên, rất nhanh đi về phía trước một đoạn dài, nói: "Không có cơ quan cạm bẫy gì, lối đi an toàn!" "Lối đi nối từ thất cơ quan của lăng mộ bồi táng một góc, còn chưa đến mức thiết lập cơ quan giết người." Cả nhóm đi theo về phía trước, rất nhanh, đã đến trước một cánh cửa lớn.

Trên cánh cửa đen sì này điêu khắc một bức tượng Du Diên to lớn vô cùng, cuộn mình trên một cây cột lớn, trông tràn đầy cảm giác âm sâm đáng sợ. "Cái thứ này đen thui thùi lùi!

Thoạt nhìn còn tưởng là thịt xiên nướng cắm trên xiên tre chứ!" Nói đoạn, Bàn Tử liền thấy hơi đói bụng. "..." Đối với cái kiểu hình dung này của Bàn Tử, mọi người có chút ngỡ ngàng, hình dung rất đến nơi đến chốn!

Hắc Hạt Tử cũng nhìn hắn một cái, cười nói: "Bàn Tử, cậu ngầu thật!

Thứ này mọc thành cái dạng này mà cậu cũng có thể bảo là giống

thịt xiên nướng được." Rất nhanh, Tiểu Ca và Hồ Bát Nhất mày mò phát hiện ra cơ quan.

Diệp Hạo Sơ toàn trình im lặng nhìn, không đáp lời.

Hắn nhíu mày, vào lăng mộ bồi táng dễ dàng như vậy sao?

Tổng cảm giác có chút không đúng, nhưng lại không nói lên được.

Ngay lúc này, cơ quan "cạch" một tiếng vang lên, cánh cửa lớn rung động.

Sát na, đôi mắt Diệp Hạo Sơ co rụt lại, một loại nguy cơ mãnh liệt tràn ngập trong lòng, Tiểu Ca lúc này cũng như vậy. "Không hay rồi!

Có cơ quan!

Mau nằm xuống!!" Lời vừa dứt, Diệp Hạo Sơ liền nhào tới đè Hồ Bát Nhất xuống, hai người nằm rạp ra đất.

Bởi vì chỉ có Hồ Bát Nhất và Tiểu Ca đứng gần nhất, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều đứng cách một đoạn, hắn tin tưởng với thân thủ của Tiểu Ca có thể tránh được, nhưng Hồ Bát Nhất cũng đứng gần nhất thì chưa chắc.

Quả nhiên, Tiểu Ca nghe thấy tiếng Diệp Hạo Sơ xong, lập tức nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cũng như vậy, cùng một thời gian nằm xuống.

Trong nháy mắt, vô số tiếng xé gió vang lên. "Vèo vèo vèo..." Vô số mũi tên từ trên đỉnh đầu mọi người rít gào bay qua.

Phải mất đến ba phút, tiếng tên bắn mới ngớt.

Để cho an toàn, năm người lại đợi thêm một lúc, xác định không có bất kỳ động tĩnh gì nữa, mới từ từ đứng dậy.

Cửa thì không mở, mưa tên bắn xuống ba phút.

Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn lại, đầy đất toàn là mũi tên, nếu vừa rồi những mũi tên này bắn trúng bọn họ, bọn họ trong nháy mắt sẽ bị bắn thành con nhím.

Còn chưa đi vào từ lối đi, đã bị chơi xỏ một vố. "Cái này là cố ý!

Để chúng ta thả lỏng cảnh giác tưởng là không có nguy hiểm, sau đó mở cửa xong thì bồi thêm chiêu này, người thiết kế cơ quan này cực kỳ quen thuộc với tâm lý và thủ đoạn của dân đổ đấu chúng ta." Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng toát mồ hôi lạnh đầy người, vừa rồi nếu không phải Diệp Hạo Sơ đè hắn xuống, hắn khẳng định đã "ngỏm củ tỏi" rồi: "Lão Diệp, vừa rồi đa tạ có cậu, nếu không hôm nay tôi nhất định phải bỏ mạng ở đây rồi." "Không sao, lát nữa vào trong cẩn thận hơn chút!" Bàn Tử lúc này tò mò hỏi: "Lão Diệp, cậu vừa rồi đứng xa như vậy, sao biết là có nguy hiểm thế?" "Trực giác đối với cái chết!" Diệp Hạo Sơ nói một câu, không giải thích nhiều.

Nguy cơ qua đi, mọi người lần nữa bắt đầu thám hiểm, lần này, chuyện mở cơ quan mọi người vô cùng cảnh giác.

Không bao lâu, cơ quan thật sự đã được tìm thấy, một cái cầu thang đi xuống hiện ra trước mắt mọi người, năm người không chút do dự đi vào.

Cầu thang đi đến tận cùng, cuối đường là một cung điện phú lệ đường hoàng, cung điện chạm trổ, tượng đá trụ đá xếp hàng lớp lớp như vảy rồng, trên mái vòm có một vòng đá dạ quang, chiếu sáng cả không gian cực kỳ rõ ràng.

Mà ở vị trí chính giữa có một đài tế, bên trên cung phụng tượng điêu khắc quái vật chim mặt người khổng lồ.

Ở bốn phía đài tế, thì đặt đầy ắp đồ vàng (minh khí), sáng loáng dị

thường chói mắt. "Cuối cùng cũng tới rồi!" "Đây chính là lăng mộ bồi táng sao?" Lúc này, Bàn Tử nhìn đồ vàng đầy đất mà xoa xoa tay, muốn làm một mẻ lớn.

Hồ Bát Nhất biết Bàn Tử là cái loại thấy bảo bối là không dời mắt được, lập tức lên tiếng nói: "Bàn Tử, bình tĩnh chút, đây mới đến đâu với đâu!" "Lão Hồ ông đừng có kéo tôi!

Yên tâm, Bàn Tử tôi trong lòng biết chừng mực." Bàn Tử nuốt nước miếng một cái nói: "Đống đồ vàng này mà mang ra ngoài, phải đáng giá không ít tiền nhỉ?" "Cậu nói xem!

Hắc gia chuyến này đến không lỗ vốn à nha!" Hắc Hạt Tử cũng chạy đến trước đống đồ vàng cầm lên một cái bát vàng kích động nói.

Bàn Tử nói với Hắc Hạt Tử: "Hạt Tử, cậu lấy bên này, tôi đi lấy bên kia!" "Được luôn!" Sau khi nhét đầy minh khí, năm người lại tò mò đánh giá xung quanh, ở trong này, căn bản không cần đèn dầu, trên đỉnh đại điện bố trí đầy đá dạ quang.

Giống như trên đầu có một mặt trời nhỏ phát sáng, chiếu rọi mọi thứ xung quanh rất rõ nét. "Lão Diệp, cậu nói xem, cái tên Uông Tàng Hải thiết kế Vân Thiên Cung này có phải hơi luẩn quẩn không, trên mái vòm làm nhiều dạ minh châu như vậy, mà trên đài tế chỉ có vài món đồ vàng, có phải quá hàn toan không?" Hồ Bát Nhất lúc này nhìn những cây cột điêu khắc tượng Du Diên bên cạnh: "Cái lăng mộ bồi táng này treo đầy loại tượng điêu khắc này, nhìn hơi rợn người." "Hơn nữa chỗ này chắc vẫn chưa tính là lăng mộ bồi táng, lăng mộ bồi táng không thể nào không có quan quách bồi táng được!" Mọi người cũng đều đang suy nghĩ những vấn đề này của Hồ Bát Nhất, rất hiển nhiên, đây cũng là nghi hoặc chung của mọi người.

Rất nhanh, mọi người đã đi đến bên cạnh đài tế ở giữa.

Chương 112

Trên cơ đài còn có một số đồ vàng, nhìn kiểu dáng thì sang chảnh hơn không ít so với số đồ vàng Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lấy trước đó, hơn nữa hoa văn trên bề mặt đồ vàng cũng không giống nhau, bức tượng được cung phụng ở giữa là một con chim mặt người khổng lồ, nhìn cực kỳ quỷ dị rùng rợn.

Mấy người sau khi trải qua trận mưa tên trước đó thì không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao chuyện liên quan đến sống chết, bảo bối tốt thì tốt thật, nhưng cũng phải có mạng mà lấy mới được. "Mọi người đừng chạm vào đống đồ vàng này!" Diệp Hạo Sơ lên tiếng nhắc nhở: "Những món đồ vàng này bày biện ở đây, cứ như thể tạo cho người ta một loại ám thị tâm lý, chờ đợi kẻ trộm mộ đến lấy vậy!" "Thế có hợp lý không?" "Xác thực rất không hợp lý!" Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, ánh mắt hắn rơi vào hoa văn trên bức tượng chim mặt người, có chút kinh thán: "Trên người bức tượng này sát khí nặng quá!

Kỹ nghệ của điêu khắc sư này tương đương lợi hại đấy!

Chỉ riêng bức tượng này thôi, e là có thể bán được không ít tiền!" "Mọi người nhìn kìa, sau lưng con chim mặt người này còn trói vào một cái cột đen!" Nghe thấy tiếng Hắc Hạt Tử, mọi người xúm lại nhìn qua.

Xác thực là như thế, vừa rồi sự chú ý đều đặt lên tượng chim mặt người và đồ vàng, quả thật không chú ý đến cái cột đen này. "Đây là chim mặt người bị trói ở đây?" Hồ Bát Nhất lúc này nghi hoặc lẩm bẩm nói: "Chim mặt người... còn có cái cột đen này, phối hợp lại cảm giác kỳ quái quá!" "Không sai!

Là rất kỳ quái." Hắc Hạt Tử gật đầu: "Cái này nhìn cứ như là đang hiến tế vậy, có ngụ ý đặc thù gì không?" "Đồ vàng, chim mặt người, hiến tế..." Tiểu Ca lúc này mở miệng nói: "Cây cột đen này không đơn giản, nếu tôi đoán không sai, cái này hẳn chính là Trường Sinh Thiên bị dị hóa trong tôn giáo Đông Hạ." "Tiểu Ca, đây chắc không phải Trường Sinh Thiên đâu nhỉ?

Trường Sinh Thiên chẳng phải không có hình tượng sao?" "Không sai, bởi vì không có hình tượng đặc định, cho nên mới bị dị hóa.

Thứ này chắc là bị coi thành một tôn tà thần, dùng để tế tự hình tượng ngoại hóa của Trường Sinh Thiên." Hắc Hạt Tử cũng mở miệng nói: "Chim mặt người đại biểu cho tế phẩm, là dùng để tế tự tà thần, mà đồ vàng bên dưới thì tượng trưng cho sự tôn quý, cho nên, mới có cái đài tế này." Trong lúc bọn họ nghị luận về đài tế, Diệp Hạo Sơ không mấy hứng thú đi ra chỗ khác.

Lúc này, hắn đi tới bên phải lối vào.

Tại đây, có một đài đá hình vòm.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ nhìn Huyền Quy (Rùa đen) màu đen trên đài đá, nội tâm dậy sóng, suy tư vạn ngàn.

Như chính mình dự liệu, bên lăng mộ bồi táng này thật sự có đá từ tính (từ thạch), hơn nữa còn là Huyền Quy từ thạch.

Thể tích này... sợ là phải to hơn ba mét ấy nhỉ?

Huyền Quy từ thạch to ba mét, không nói đến chuyện điêu khắc sống động như thật, mà còn dị thường truyền thần, hung sát chi khí ập vào mặt!

Diệp Hạo Sơ cảm nhận lực hút mạnh mẽ của Huyền Quy đối với búa leo núi bên hông hắn, nội tâm lẫm nhiên, mắt hắn cũng theo đó mà híp lại.

Quả nhiên, kim la bàn dao động biên độ lớn nhất thì tất nhiên có điều mờ ám.

Diệp Hạo Sơ đứng tại chỗ, mỉm cười.

Cùng lúc đó, vô số manh mối nhỏ nhặt trong đầu hắn đang tái cấu trúc, sụp đổ rồi đan xen.

Ngay lúc hắn lẳng lặng đứng sừng sững ở đây lòng trào dâng cảm xúc, nhóm người Hồ Bát Nhất cũng đi tới.

Lúc này, Bàn Tử hỏi: "Lão Diệp, cậu nhìn cái gì ở đây thế?" "Hả?" Lập tức, mấy người liền không lên tiếng nữa, bởi vì bọn họ liếc mắt một cái là nhìn thấy tôn Huyền Quy này.

Khi Hồ Bát Nhất nhìn thấy con Huyền Quy này, nhất là khi bên trên có một vài mảnh vụn kim loại, không khỏi chấn động lớn, dường như nghĩ tới điều gì, hắn lập tức lấy la bàn ra.

Chỉ nghe "tách" một tiếng, la bàn của Hồ Bát Nhất liền bị hút dính chặt lên trên Huyền Quy, mà kim chỉ nam trên mặt la bàn đang rung lắc kịch liệt, điên cuồng xoay tròn. "Cái này..." Hít sâu một hơi, Hồ Bát Nhất vẻ mặt khó tin nói: "Lão Diệp, đây là một con Huyền Quy bằng đá từ tính?" "Đúng vậy!" Hồ Bát Nhất nhìn la bàn bên trên, mặt đều xanh mét, hắn gầm nhẹ nói: "Mẹ kiếp, chúng ta bị chơi xỏ rồi!...

Bị lừa rồi!" Mọi người lúc này cũng đang nhìn về phía Huyền Quy đá từ tính thể tích khổng lồ này, vừa rồi la bàn bạo biểu bọn họ cũng nhìn thấy.

Đá từ tính...

đầu óc cả nhóm ong ong.

Bọn họ hiểu vì sao Hồ Bát Nhất lại có biểu cảm này.

Bởi vì có một khối Huyền Quy đá từ tính khổng lồ như vậy, thì

tương ứng, việc bọn họ sử dụng la bàn trước đó chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng của địa từ. "Ngay từ đầu đã là một cái bẫy lừa đảo?" Hắc Hạt Tử cả người đều thấy không ổn: "Đã là lừa đảo, vậy Tiểu Thánh Sơn này cũng không phải là địa mạch đầu rồng gì sất?

Vậy nếu không phải địa mạch đầu rồng, thì Côn Luân Thai kia còn là thật sao?" "Vậy tức là nói, bắt đầu từ lúc lên Tiểu Thánh Sơn, chúng ta đều bị người ta dắt mũi đi?" "Uông Tàng Hải ngầu đến thế sao?" Bàn Tử vẻ mặt đầy phẫn hận nói: "Uông Tàng Hải cái lão vương bát đản này khẳng định là biết sẽ có người đến đây, cho nên cố ý xây con rùa rụt đầu này để dụ chúng ta đến đây!

Hơn nữa, người bị dụ đến nhất định hiểu phong thủy.

Mà người hiểu phong thủy, thì tất nhiên có liên quan đến trộm mộ đổ đấu, nếu không, căn bản không thể nào tiến vào lăng mộ!

Cho nên, đây chính là chờ chúng ta vào tròng?

Lão Diệp, thật sự là như vậy sao?" Thấy Bàn Tử cư nhiên nhìn về phía mình, Diệp Hạo Sơ có chút bất ngờ.

Hơn nữa, pha phân tích này của Bàn Tử rất thấu đáo, là một nhân tài đấy!

Sao trước đây hắn không phát hiện ra nhỉ?

Diệp Hạo Sơ gật đầu đáp: "Mọi người nói đều đúng, xác thực là vào tròng rồi, có phải có một loại cảm giác phẫn hận vì bị người ta chơi khăm không?

Kỳ thực cũng không cần thiết, chúng ta có thể đổi một góc độ khác để nghĩ về chuyện bị gài bẫy này.

Nếu như không có tôn Huyền Quy đá từ tính này, chúng ta dựa theo tạo nghệ phong thủy của mỗi người có lẽ cũng có thể tìm được lối vào lăng mộ, nhưng tuyệt đối không nhanh như vậy, cho nên nói,

bản thân việc vào tròng kỳ thực không có gì to tát cả.

Còn về Côn Luân Thai, thứ đó khẳng định là thật, chỉ là bởi vì vỏ trái đất và tuyết lở mà sinh ra xê dịch vị trí, tóm lại...

Mọi người cũng đừng nghĩ Uông Tàng Hải lợi hại như thế nào, lão ta là người, chúng ta cũng vậy, đều là dân trong nghề cả, ai thắng ai thua sao chắc chắn được?" "Hả???" Nghe thấy lời này, mọi người đồng loạt nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, nội tâm nảy sinh dao động.

Ngay cả Tiểu Ca cũng ổn định lại tâm thần thất thái: "Cậu có phải biết chút gì không?" "Tôi không biết!" Diệp Hạo Sơ tự nhiên là sẽ không thừa nhận chuyện mình biết cốt truyện, hắn lắc đầu nói: "Tôi mà biết, tôi sẽ đi cái đường nguy hiểm như vậy sao?

Hiện tại, tôi không hứng thú đối với cái cục diện hố người mà chúng ta đang ở, cái tôi nghi hoặc bây giờ là, Uông Tàng Hải đã vì Vân Thiên Cung tu tạo hoàng lăng, tại sao lại muốn thiết lập một cái bẫy hố người như vậy.

Mọi người có phải cảm thấy cái bẫy như vậy rất đảo lộn tư duy không?

Rất lợi hại?

Xác thực lợi hại!

Nhưng lợi hại, chỉ là đối với những kẻ xâm nhập lăng mộ như chúng ta mà nói.

Nhưng nếu Uông Tàng Hải thật tâm vì Vân Thiên Cung, chuyên chú vào việc phòng trộm, tại sao lão ta còn muốn đặt một tôn Huyền Quy đá từ tính lớn như vậy chứ?

Dẫn dụ đồng nghiệp đi vào để hãm hại thì rất âm hiểm, nhưng chẳng phải cũng là đang nói cho người trong nghề biết, nơi này có mộ táng sao?

Cái này chẳng phải tương phản với bản chất sơ tâm của việc phòng trộm hoàng lăng ư?

Lão Uông Tàng Hải chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ có người còn mạnh hơn lão xuống đến đây sao?

Lão nghĩ tới rồi, nhưng vẫn bày ra cái cục diện này.

Cho nên, hố người là không giả, nhưng lão ta chắc cũng đang kỳ vọng có người có thể đến.

Kẻ bị gài bẫy, chính là khách được mời!" Nghe được những lời này, mọi người thật sự bị đảo lộn tư duy.

Bị lừa vào tròng mà vẫn có thể phân tích ra cục diện như vậy sao?

Thấu qua từng lớp biểu tượng lại có thể quan sát cụ thể đến thế, tư duy bình tĩnh này kinh diễm đến nhường nào!

Không sai, con rùa đen đá nam châm này thay đổi từ trường cục bộ của Tiểu Thánh Tuyết Sơn, tạo ra long mạch giả, nhìn thế nào cũng không giống như thật tâm làm công tác chống trộm cho lăng mộ!

Uông Tàng Hải cố ý để người ta phát hiện ra sao?!

Hiểu như vậy, tựa hồ lại rất có đạo lý! "Lão Diệp, ý ông là Uông Tàng Hải bày cái sát cục này là để cho Vạn Nô Vương xem, là lừa gạt lão ta?

Còn suy nghĩ thật sự của ông ta là chờ đợi cao thủ tìm đến?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền mở miệng nói: "Làm màu làm rất giống thật, chờ đợi cao thủ thì chắc không đến mức đó, còn về việc Uông Tàng Hải nghĩ gì thì không ai biết, nhưng ông ta xác thực đã để lại đường sống cho người đến sau!

Ông ta có một kế hoạch chưa từng có, kế hoạch đó là gì tôi cũng không rõ." Diệp Hạo Sơ ngữ khí kinh nghi bất định: "Nói thế nào nhỉ,

bố cục này cứ như thể Uông Tàng Hải đang chờ đợi điều gì đó vậy." Hồ Bát Nhất gật gật đầu, nói: "Vậy tôi có thể hiểu là, việc đặt rùa đen đá nam châm ở đây, Uông Tàng Hải kỳ thực là cố ý muốn nói cho người đến sau biết, là do ông ta làm, tịnh không phải là khoe khoang kỹ thuật hay trào phúng gì, mà là không ngừng sàng lọc những người nhập cuộc?

Cường giả nhập cuộc, kẻ yếu bị loại?" "Không sai!" Nghe được câu này, Diệp Hạo Sơ nhìn Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái lên. "Đúng thế, rùa đá nam châm hoàn toàn có thể chôn ở một vị trí không nhìn thấy, nhưng thứ đồ chơi này lại đặt ở đây, tuy rằng màu đen gần như đồng nhất với màu núi, nhưng vẫn rất chướng mắt.

Cậu nhìn xem, Uông Tàng Hải thông minh biết bao, vừa hoàn thành hoàn hảo mệnh lệnh của Vạn Nô Vương, lại vừa che giấu mục đích của chính mình, loại tính toán đa tầng này quả thực là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả." "Cứ như thể, ông ta đang vượt qua ngàn năm để đối thoại với người đời sau, ông ta phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường, ví dụ như hiện tại, ông ta muốn mời chúng ta đi vào vậy." Nói đến đây, kỳ thực Diệp Hạo Sơ biết, cái việc để cho người đời sau đi vào này, đoán chừng là muốn để người của Uông gia bọn họ vào đi?

Đương nhiên, phân tích này hắn cũng không nói ra.

Đối với những lời Diệp Hạo Sơ nói, mọi người đều trầm mặc không nói gì, mỗi người tự tiêu hóa lượng thông tin kinh người bên trong.

Thật lòng mà nói, Diệp Hạo Sơ giảng giải rất nhiều, bọn họ càng nghĩ càng thấy phù hợp logic, cứ cảm giác những gì Diệp Hạo Sơ nói đều là sự thật.

Chương 113

Ngay cả Tiểu Ca vẫn luôn trầm mặc cũng không kìm được mà khâm phục Diệp Hạo Sơ, tư duy và cách nhìn của người đàn ông này rất không bình thường.

Tiểu Ca sống lâu như vậy, điều tin tưởng nhất chính là tư duy quyết định phán đoán!

Ngay lúc này Diệp Hạo Sơ mang lại cho y một cảm giác rất khó nhìn thấu! "Vậy chúng ta tìm đường ra thế nào đây?" Hồ Bát Nhất lúc này nhìn bốn phía mở đường: "Không biết mọi người có chú ý không, không gian nơi này là một đại điện hình vuông khép kín, trừ cái lối vào chúng ta vừa đi, thì không còn con đường nào khác?" Nghe vậy, mọi người nhìn theo hướng đèn pin của Hồ Bát Nhất, chỉ thấy trên vách tường trừ việc được trát kín dầu du diên, thì chỉ có mấy cái đèn tường dùng để trang trí.

Quả thật không có một cánh cửa nào tồn tại. "Một cái lỗ nhỏ cũng không có à!

Đây là cái gì?" Bàn Tử vẻ mặt kinh kỳ, ngữ khí có chút bất an: "Nếu nơi này không có quan quách bồi táng, vậy thì không tính là chính trung vị của lăng mộ bồi táng chứ?" "Sao lại hoàn toàn khép kín, lối vào của chúng ta chẳng phải là một cái khuyết điểm sao?

Có lẽ, bên trong này giấu cơ quan gì đó!" Hắc Hạt Tử nói: "Đừng có tự làm loạn trận cước, giống như Hạo gia nói đấy, Uông Tàng Hải tuy thiết cục hại người, nhưng chúng ta cũng đều là cao thủ mà, đừng hoảng!" Hắc Hạt Tử vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng ầm ầm, sau đó cửa đá lối vào mà năm người vừa đi qua bắt đầu đóng lại. "???" Thấy một màn này, Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca cùng một thời gian lao

vút qua.

Nhưng khi hai người tới nơi, cửa đá chỉ còn thiếu một khe hở là hoàn toàn khép kín!

Mấy người thò tay vào định đẩy, đáng tiếc không có bất kỳ tác dụng gì, cửa đá vẫn cứ trơ ra đó. "Rầm!" Đợi đến khi cửa đá phát ra tiếng va chạm lớn rồi khép chặt, bọn họ đều cảm thấy rùng mình.

Lần này thì đúng là hoàn toàn bị nhốt kín rồi. "Có cơ quan!" Hồ Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng nói: "Bên ngoài có cơ quan để vào, bên trong nhất định có cơ quan để ra!" Lúc này Diệp Hạo Sơ chỉ về một góc bên cạnh nói: "Vô dụng thôi, đây là một loại cơ quan tiêu hao dùng trọng lượng để chịu lực.

Mà cái cơ quan này đã triệt để sụp đổ rồi." Nghe Diệp Hạo Sơ nói, nhìn đống vật liệu cơ quan vỡ vụn kia, sắc mặt mấy người đều âm trầm hẳn xuống. "Mẹ kiếp!

Đây là muốn nhốt chết chúng ta ở trong này à?" Hắc Hạt Tử lúc này bình tĩnh nói: "Theo kinh nghiệm của tôi, trong này khẳng định có cơ quan, mọi người mau chóng tìm xem!" "Đúng!

Bàn gia đếch tin cái cơ quan nhỏ nhoi này có thể nhốt được chúng ta!" Nửa giờ sau, sắc mặt mọi người khó coi đến cực điểm, ngay cả Bàn Tử vốn lạc quan cũng có chút ức chế.

Không có bất kỳ dấu vết manh mối nào!

Không gian nơi này hoàn toàn bị bịt kín!

Bàn Tử lúc này ỉu xìu nói: "Lão Diệp, ông nói xem chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chết dí ở đây sao?" Đối với câu hỏi này, Diệp Hạo Sơ không trả lời, mà đi về phía tế đàn, mở miệng nói: "Mọi người nhìn kỹ chỗ này xem, cái tế đàn này có giống như dùng để hiến tế người sống cho lũ trùng triều du diên không?

Tế đàn đặt ở đây, nhất định có hàm nghĩa đặc thù gì đó." Mọi người nghe Diệp Hạo Sơ nói, trong nháy mắt liền sững sờ, nhìn mọi thứ xung quanh, bọn họ ngây ngẩn cả người.

Người bị hiến tế cho trùng triều du diên?

Cái này... hình như đúng là có chút giống?

Phía sau Nhân Diện Điểu chẳng phải là cái cột đen phủ đầy địa y sao?

Cái cột đen này chính là thứ mà trước đó bọn họ nghị luận, là hình tượng hóa Trường Sinh Thiên mà đám dị giáo đồ Đông Hạ Quốc thờ cúng.

Trên tế đàn cung phụng tà thần, hiến tế người sống, không có bất kỳ tật xấu nào.

Chẳng lẽ nhóm người mình đã trở thành tế phẩm hiến tế cho tà thần du diên rồi sao?

Tiểu Ca dù sao kinh nghiệm cũng phong phú, y lập tức phản ứng lại, nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi: "Ý của anh là, bên phía tế đàn này rất có khả năng có đường sống?" Tuy nhiên, đối mặt với nghi vấn của Tiểu Ca, Diệp Hạo Sơ không lập tức trả lời.

Lúc này, hắn đang chuyên tâm trí chí nhìn cái cột đen này, nhất thời nghĩ đến điều gì đó. "Vút!" Giây tiếp theo, hắn trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao chém xuống. "Keng!" Một tiếng kim loại va chạm đặc thù vang lên, Hắc Kim Cổ Đao bị chặn lại.

Rắc rắc rắc, lớp vỏ ngoài của cột đen bong ra từng mảng.

Trong sát na, một thứ hình thù vặn vẹo, chẳng ra người cũng chẳng ra Phật hiện ra trong mắt Diệp Hạo Sơ. "Quả nhiên!

Trong tuyệt cảnh, tại tử môn luôn có sinh môn ẩn giấu." Diệp Hạo

Sơ cười cười, cái thứ đồ chơi chẳng ra Phật cũng chẳng ra người, tương tự như tà thần này, hắn đã từng thấy trên bích họa ở thông đạo trước đó, không ngờ lại giấu trong cái cột đen này.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ phát hiện ra cơ quan trên tượng điêu khắc tà thần, ấn mạnh xuống! "Ầm ầm ầm!" Tế đàn oanh minh chấn động một tiếng, đột nhiên từ giữa nứt toác ra. "Rào rào rào..." Năm người đứng trên tế đàn cùng với đống vàng khí ở bốn phía mép tế đàn cùng nhau rơi xuống.

Cái tế đàn hình tròn này, cư nhiên là một cánh cửa ngầm mở xuống dưới.

Là con đường sống duy nhất trong tuyệt cảnh!

Trong khoảnh khắc mất trọng lượng, nội tâm mọi người vui sướng muốn thăng thiên.

Tìm được rồi, thật sự có cửa sinh! "Bịch bịch bịch!" Rất nhanh, mọi người rơi xuống lòng đất.

Căn bản không cần ai lên tiếng nhắc nhở, mọi người đều biết mình đã thoát ra rồi.

Vừa khéo, Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn thấy một màn này.

Lúc mọi người không chú ý, hắn ra tay nhanh như điện, đống vàng khí rơi trên mặt đất trực tiếp bị hắn vơ vét sạch, lập tức ném vào trong nhẫn trữ vật!

Tốc độ cực nhanh!

Thần không biết quỷ không hay.

Ai lại chê bảo bối của mình nhiều chứ?

Khó khăn lắm mới tới một chuyến, cái gì lấy được thì phải lấy đi.

Trước khi tia lửa đá kịp lóe lên, Diệp Hạo Sơ đã làm xong mấy

động tác nhỏ này, hắn nhìn về phía bốn phía, biết cái cửa bên phải không có cơ quan gì. "Chúng ta qua đó, bên phải có một cái cửa!" Cửa bên phải tuy không có cơ quan, nhưng lại bị khóa.

Lúc Hồ Bát Nhất định giương súng chuẩn bị bắn nát khóa đồng, Diệp Hạo Sơ đã động thủ!

Vút một cái, Hắc Kim Cổ Đao của hắn chém xuống, trực tiếp chém đứt khóa. "Nhanh!" Đợi tất cả mọi người đi vào xong, rầm một tiếng, cánh cửa đồng nhỏ này tự động đóng lại. "Phù..." Mọi người thở hổn hển, cảm giác từ địa ngục lên thiên đường khiến nhịp tim bọn họ bùng phát đến mức cao nhất. "Phù...

Lão Diệp!

Vẫn là ông ngầu nhất!" "Đây lại là đâu?" Sau đó mấy người quan sát bốn phía, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Sao chỗ này tối thế?

Mọi người mau bật đèn pin lên!" Hắc Hạt Tử lúc này nhếch miệng cười: "Tôi lại cảm thấy chỗ này rất tốt!" Bàn Tử nghe vậy đốp lại: "Ai cũng như ông chắc, đồ mù!

Là một gã đàn ông thích bóng tối!" Hắc Hạt Tử nghe xong chỉ cười cười.

Sau khi bật đèn pin, mọi người phát hiện, đây chỉ là một lối đi nhỏ ở tầng lửng bình thường, không có thứ gì quỷ dị. "Không sao rồi!

Ha ha ha!

Thoát ra rồi!" Mọi người vui vẻ nghị luận về sự sống sót sau tai nạn, sợi dây thần kinh căng thẳng trong lòng cũng hơi buông lỏng.

Hồ Bát Nhất lúc này nói: "Chúng ta phải mau chóng xuyên qua lăng bồi táng, đến thiên điện của Linh Cung." "Được!" Bàn Tử lúc này cũng lên tiếng: "Chỗ này bật đèn pin cũng không nhìn rõ lắm?

Để Bàn gia tìm mấy cái đèn tường ở đây xem." Sau đó Bàn Tử tìm được thật, ngay lập tức, sau khi châm lửa, không gian sáng sủa hơn không ít.

Đèn tường không giống như ở thất cơ quan trước đó, mà là kết cấu độc lập.

Khi ánh đèn tỏa xuống, toàn bộ thông đạo hiện ra rõ ràng.

Những bức bích họa tế tự bình thường cùng hình vẽ nhân vật, cũng không phải tượng điêu khắc du diên kinh khủng gì, cả không gian không có chỗ nào kỳ lạ. "Bàn Tử chết tiệt!

Chương 114

Ông mẹ nó muốn chết à?" Lúc này, Hắc Hạt Tử quát lên: "Không được thắp đèn!

Dầu đèn ở đây không bình thường." Dứt lời, Tiểu Ca bên cạnh trực tiếp dập tắt đèn tường. "Không phải chứ, tình huống gì vậy?" Bàn Tử lúc này vẻ mặt ngu ngơ. "Trùng Hương Ngọc!" Tiểu Ca nhìn Bàn Tử, thần sắc ngưng trọng trả lời. "Cái gì?

Trùng Hương Ngọc?

Trong dầu đèn có Trùng Hương Ngọc?" Hồ Bát Nhất sắc mặt biến đổi, ngưng trọng nói: "Đáng chết, cư nhiên lại đặt loại đồ vật âm hiểm này, Uông Tàng Hải này quả thực đủ độc ác!" "Trùng Hương Ngọc là cái gì?" Bàn Tử nghe mấy người nói chuyện vẫn nghệch mặt ra. "Đèn này sau khi thắp sẽ xảy ra chuyện gì..." Câu còn chưa nói xong, trực tiếp bị giọng nói của Diệp Hạo Sơ cắt ngang. "Không ổn!

Bên dưới có động tĩnh!" Dứt lời, dưới đáy thông đạo, cũng chính là rãnh mương ở hai bên mặt đất, phát ra tiếng sột soạt.

Sau đó mọi người cầm đèn pin chiếu xuống, dưới ánh đèn, chỉ thấy dưới đáy hai hàng rãnh này cư nhiên có chi chít du diên đang ngủ say.

Du diên dày đặc vô cùng, còn có rất nhiều chân nhỏ đang ngoe nguẩy, nhìn khiến người ta buồn nôn.

Mà lúc này, đã có một bộ phận du diên sắp sửa thức tỉnh. "Các người còn ngẩn ra đó làm gì?

Mau chạy đi, nhanh nhanh nhanh!" Dứt lời, mọi người da đầu tê dại tiếp tục chạy về phía trước. "Chạy mau!

Đi theo tôi!

Đừng quay đầu lại, đừng thắp đèn!!" Năm người vắt chân lên cổ mà chạy, đều dùng hết tốc độ toàn lực của mình.

Tầm 5 phút sau, bọn họ đã chạy hết con đường dài.

Phía sau cũng không còn nghe thấy tiếng sột soạt nữa.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi tới một cái đài nhỏ.

Lúc này, có gió lạnh thổi tới, nhiệt độ không khí âm lãnh hơn nhiều lần so với thông đạo trước đó.

Còn chưa đợi mọi người quan sát bốn phía, Bàn Tử bên cạnh đã kinh hô một tiếng, trực tiếp ngã sấp xuống đất. "Á đù~" Bàn Tử hét lớn: "Có... có cái gì đó tóm lấy chân tôi!!" "Lão Hồ!

Móng lừa đen!

Nhanh lên~" "..." Diệp Hạo Sơ nghe xong phản ứng đầu tiên, bất quá, khi Tử Kim Ma Đồng của hắn nhìn thấy dưới chân Bàn Tử là cái gì, hắn liền thu hồi bước chân.

Mấy người Tiểu Ca bên cạnh đi được hai bước cũng dừng lại, nhìn Bàn Tử mà không nói gì. "Lão Hồ!

Hạt Tử!

Có đại tống tử a!

Móng lừa đen, gạo nếp.

Nhanh lên!" Sau đó khi mọi người chiếu đèn pin vào người Bàn Tử thì hơi sững lại, lập tức, thần sắc liền trở nên cổ quái.

Chỉ thấy, Bàn Tử nằm trên mặt đất, một viên kim cương nằm ngay cạnh chân gã, rất hiển nhiên, đây rõ ràng là bị viên kim cương này làm vấp ngã.

Nhìn Bàn Tử diễn hề tưởng là có đại tống tử, mọi người đều có chút hai mặt nhìn nhau.

Hắc Hạt Tử lúc này thực sự nhìn không nổi nữa, đi tới trước một cước đá văng viên kim cương kia đi, sau đó tức giận nói: "Này!

Bàn Tử, vừa phải thôi nhé!

Nhìn cái dạng hèn nhát của ông kìa, ngáng chân ông là kim cương, lại không phải đại tống tử gì." "Hả??" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, ngay sau đó nhìn thấy viên kim cương Hắc Hạt Tử đá tới, thần sắc biến ảo một hồi.

Lập tức, trên khuôn mặt béo của Bàn Tử lộ ra nụ cười xấu hổ, mở miệng nói: "A!

Bàn gia diễn xuất tốt như vậy!

Thế mà đều bị các cậu vạch trần rồi!

Không chơi nữa!" Vừa nói, Bàn Tử vừa đứng dậy, vừa phủi bụi trên người: "Bàn gia thấy dây thần kinh các cậu căng thẳng quá, cho nên giúp các cậu thả lỏng một chút.

Thế nào, Bàn gia tôi khuấy động bầu không khí có phải rất đến nơi đến chốn không?" Thấy cái dạng Bàn Tử nghiêm trang nói như thể vì nghĩ cho mọi người, ai nấy đều có chút bái phục.

Thế này mà cũng gượng ép lấp liếm lại được?

Tấm gương của thế hệ chúng ta!

Mọi người ai nấy lắc đầu, sau đó cũng chẳng thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Diệp Hạo Sơ lúc này giơ ngón tay cái lên, nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, với cái diễn xuất này của ông còn đi đổ đấu làm cái gì?

Nên đi đến Hoành Điếm làm diễn viên ấy!

Tin tôi đi!

Đảm bảo ông sẽ nổi như cồn!" "Lão Diệp, không phải Bàn Tử tôi chém gió đâu!

Chứ ba cái diễn viên ấy à!

Bàn gia tôi còn chả thèm nhé!

Bàn Tử tôi chính là người đàn ông lập chí muốn làm Vua Đạo Mộ!" Nói xong, Bàn Tử lại bày ra một cái tạo hình trầm tư: "Haizz~, các cậu vẫn là không hiểu được sự lãng mạn của Bàn gia khi đạo mộ a!" "..." Thấy Bàn Tử càng nói càng hăng, mọi người cũng không lý hội nữa.

Nhưng thật lòng mà nói, màn kịch nhỏ khôi hài vừa rồi khiến tâm tình mọi người tốt lên rất nhiều!

Ngay cả Tiểu Ca luôn luôn mặt lạnh cũng bị Bàn Tử chọc cười. "Xem tình huống xung quanh trước đã!" Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Theo thủ đoạn Uông Tàng Hải lén lút đặt Trùng Hương Ngọc trong đèn tường trước đó, thì trước khi xuyên qua Linh Cung khẳng định không có chỗ nào là an toàn, mọi người đều cẩn thận chút." Ngay sau đó, mọi người bắt đầu quan sát, đây là một không gian rất lớn, bọn họ đang đứng trên đài cao. "Ủa?

Mọi người có cảm thấy chỗ này cực kỳ lạnh không?

Lạnh hơn không ít so với vị trí trước đó a?" "Xác thực, cậu nói như vậy đúng là có thật." Mọi người giơ đèn pin bắt đầu chiếu, sau đó bắt đầu đi lại bốn phía tỉ mỉ quan sát.

Ngay lúc này, Diệp Hạo Sơ hơi khựng lại, hắn nghe được một tia âm thanh rắc rắc, sau đó thạch đài trên mặt đất trong sát na nứt toác.

Tuy rằng biết được ngay lúc đó, nhưng vẫn là đã muộn. "Ầm ầm ầm!" Sát na, năm người đều từ thạch đài rơi xuống.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, cửa sập thông đạo phía sau ầm ầm nện xuống.

Trong nhất thời, đường lui trước sau toàn bộ đều không còn.

Nhóm người cũng theo đà rơi xuống, may mà bên dưới này tịnh không phải vực sâu không đáy gì, mà là một vách dốc cheo leo.

Rất nhanh, mọi người đều dừng lăn tại chỗ lõm phía dưới. "Tình huống gì vậy?" "Đáng chết, sao chỗ nào cũng là cơ quan cạm bẫy thế?" "Đều là do Uông Tàng Hải thiết kế?

Thằng cháu này cũng quá ác độc rồi!" Mọi người ngay lập tức tựa lưng vào nhau tạo thành một vòng tròn, làm tốt chuẩn bị phòng ngự tối ưu nhất. "Các cậu nhìn xem!

Bên trên là cái gì thế?

Dạ minh châu à?" Mọi người nghe vậy chiếu đèn lên mái vòm: "Nhiều dạ minh châu thế à?" "Cảm giác hơi kỳ quái, mấy cái dạ minh châu này sao lại phát ra màu xanh lục thế nhỉ?" "Đó không phải dạ minh châu!" Diệp Hạo Sơ lên tiếng cắt ngang: "Đừng có chiếu lên trên, thứ đó là trứng trùng đấy." "Cái gì?

Trứng trùng?" Nghe được câu này, mọi người tề tề hít ngược một hơi khí lạnh, chấn hám không thôi.

Nhiều trứng trùng như vậy?

Chương 115

Treo lơ lửng ngay trên đỉnh đầu bọn họ?

Nếu rơi xuống, bọn họ còn không phải đi đời nhà ma à?

Nghĩ đến đây, mọi người đều không rét mà run.

Vừa từ ổ du diên thoát ra, hiện tại lại muốn rơi vào cái ổ trứng trùng không biết tên này sao? "Thảo nào mấy cái nguồn sáng này không bình thường, đều là trứng trùng à?

Đầu đỉnh phát xanh?

Sao cảm giác cứ quái quái!" "Giờ là lúc nào rồi!

Còn nghĩ đến chuyện đội mũ xanh nữa hả?" Lúc này, Hồ Bát Nhất vẻ mặt kinh ngạc, chấn hám mở miệng nói: "Đống này đều là trứng trùng gì vậy?

Nhìn cũng..." "Bịch!" Một tiếng, lần này đến lượt Hồ Bát Nhất ngã sấp xuống. "Cụ nội nó chứ, chỗ này sao vẫn còn kim cương?" Nói rồi, Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu về phía sau, song mâu co rụt lại, tim lạnh đi một nửa, lời chửi mẹ cũng im bặt. "Lão Hồ, sao thế?

Ông cũng muốn học Bàn Tử khuấy động bầu không khí à?" Hắc Hạt Tử cười nói.

Hắc Hạt Tử ở bên cạnh trêu chọc, cùng lúc đó, gã cũng chiếu đèn về phía sau Hồ Bát Nhất.

Trong sát na, khuôn mặt vốn đang cười cợt bất cần đời của gã nháy mắt đại biến.

Chỉ thấy, thứ làm Hồ Bát Nhất vấp ngã lần này không phải kim cương gì, mà là một cánh tay màu xanh xám.

Màu xanh xám!?

Đây còn là cánh tay người bình thường sao? "Cái này..." Mấy người bên cạnh cũng nhìn qua, sau đó một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não. "Đại tống tử?" Mấy người liền nhìn thấy một cánh tay màu xanh xám túm lấy chân Hồ Bát Nhất.

Mà ngay phía sau là một cái xác chết đang nằm rạp.

Hồ Bát Nhất lúc này phản ứng cũng rất nhanh, trực tiếp vung xẻng công binh trên tay, một xẻng chém đứt cánh tay cái xác khô.

Thấy thi thể không có động tĩnh gì, Hồ Bát Nhất đứng dậy thở phào nhẹ nhõm, nói: "May quá không phải tống tử, đúng là dọa tôi giật cả mình!" Bàn Tử lúc này đi tới nói: "Để Bàn gia xem xem cái thứ ngáng chân Lão Hồ là cái gì?" Nói thì rất cứng, nhưng động tác lại cực kỳ cẩn thận dè dặt.

Có thể thấy, Bàn Tử đối với thi thể vẫn giữ sự cảnh giác tương đối lớn.

Dù sao trong mộ huyệt đột nhiên nhìn thấy một cái xác chết đâu phải chuyện nhỏ?

Rất khó không khiến người ta cẩn thận một chút.

Chỉ thấy, từ thân hình có thể nhìn ra là một thi thể nữ giới, tuy rằng trên mặt xuất hiện vết thương rách nát có thể nhìn thấy được, nhưng khuôn mặt người bình thường vẫn có thể nhìn rõ, hơn nữa ngũ quan thi thể bảo tồn coi như hoàn hảo. "Cái xác này chắc là nô lệ bồi táng hoặc là gia quyến tù binh chiến tranh gì đó..." Ngay khi Hồ Bát Nhất chuẩn bị nói tiếp, Hắc Hạt Tử đột nhiên chỉ vào thi thể mở miệng nói: "Phía trước đều là mấy thứ này!" !!! "Đều là thứ này?" Bàn Tử nghe vậy nhìn Hắc Hạt Tử không xác định nói.

Hắc Hạt Tử lại nói: "Đúng!

Chỗ này thi khí rất nặng, phía trước chắc chắn còn có cái hố bồi táng gì đó!" "Chúng ta qua đó xem sao!" Sau đó năm người tiếp tục đi về phía trước, đằng trước là một bãi đất rất lớn, ánh đèn của mấy người đã chiếu rọi tất cả mọi thứ phía trước!

Mấy người nhìn thấy cảnh này đều hít ngược một hơi khí lạnh, chấn hám không thôi.

Chỉ thấy, từng hàng từng hàng thi thể chi chít, tử tướng thảm liệt, phong cách quỷ dị, phảng phất như nơi này chính là trăm ngàn ác quỷ trong địa ngục điện, dữ tợn khủng bố.

Trong không khí còn tản mát ra một mùi khiến năm người rất không thoải mái. "Quy mô cái hố bồi táng này cũng to quá rồi chứ?

Còn có nhiều thi thể như vậy?" "Ừ, nhưng mùi ở chỗ này cũng quá khó ngửi rồi?" Nhìn một màn trước mắt, mọi người há miệng, không biết nên nói gì cho phải.

Thật sự quá mức tráng khoát!

Phóng mắt nhìn tới, ít nhất cũng phải có năm sáu vạn cái xác. "Bàn Tử, tôi không nhìn nhầm chứ?" Hồ Bát Nhất dụi dụi mắt: "Nhiều xác người như vậy, cũng đều là thủ bút của Uông Tàng Hải sao?

Chẳng lẽ là lúc tu kiến đã khai quật ra di thể được mai táng của người cổ đại tiên nhân nào đó?" "Không phải!

Tôi lại cảm thấy nơi chúng ta đến mới là lăng bồi táng thật sự!

Mà những thi thể này đều là bồi táng cho Vạn Nô Vương!" "Thông thường mà nói, lăng bồi táng của hoàng lăng cỡ lớn đều có Tàng Thi Các, mà Vạn Nô Vương này rất rõ ràng là không giống người thường, lão ta trực tiếp xây một cái Tàng Thi Điện." "Vãi chưởng!!" Hồ Bát Nhất đại kinh: "Vạn người bồi táng??" "Không sai!" Diệp Hạo Sơ gật đầu nói: "Hơn nữa, những người bồi táng này khi còn sống đều có

khả năng là người sống!

Vạn Nô Vương đang dùng hàng vạn người sống làm hoạt thể tuẫn táng!" "Mẹ kiếp!

Người sống tuẫn táng?" Bàn Tử kinh hãi, nuốt nước miếng một cái nói: "Vạn Nô Vương, dùng tính mạng hàng vạn người để làm một cái điện bồi táng như thế này?

Xã hội phong kiến vạn ác a!

Thật là tàn nhẫn!" Mấy người cũng bị lời này của Diệp Hạo Sơ làm cho trợn mắt há hốc mồm, quá không thể tưởng tượng nổi. "Lăng bồi táng này chỉ là một phần của hoàng lăng, là một cái thiên lăng, chúng ta phải mau chóng tìm được lăng tẩm.

Mà công trình Vân Thiên Cung phi thường to lớn." Diệp Hạo Sơ tiếp tục nói: "Theo suy đoán suốt dọc đường này của chúng ta, Vân Thiên Cung này nằm ở dưới cùng của Ngũ Thánh Sơn, cho nên, sự to lớn của thiên cung tuyệt đối không phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng." "Phủ kín cả Ngũ Thánh Sơn Trường Bạch?" Bàn Tử bên cạnh chấn động nói: "Mẹ kiếp!

Công trình lớn như vậy, ít nhất cũng phải hai ba mươi năm mới hoàn thành được chứ?" Hồ Bát Nhất lúc này cảm khái nói: "Đúng vậy, công trình to lớn thế này ở cổ đại thật sự có thể làm được sao?

Giản trực chính là thần tích a!" Diệp Hạo Sơ nói: "Trí tuệ của người xưa là thứ chúng ta không thể tưởng tượng nổi!" "Cũng phải!" Mấy người nghe vậy gật gật đầu. "Ngay cả Đông Hạ Quốc nhỏ bé này đều có hoàng lăng lớn như vậy, thế thì không biết lăng mộ của Thiên Cổ Nhất Đế Thủy Hoàng Đế lại là cảnh tượng thế nào?

Lại phải là cái cách cục gì?" Bàn Tử nghe vậy mở miệng nói: "Hay là làm xong chuyến này!

Chúng ta đi tìm lăng mộ Thủy Hoàng Đế?" Mấy người nghe thấy lời Bàn Tử đều không thèm để ý đến gã.

Mà Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ trong lòng: *Ha ha, sẽ có cơ hội thôi!* "Được rồi, nơi này không nên ở lâu!" Diệp Hạo Sơ nói: "Vừa rồi giống như Hạt Tử nói đấy, thi khí nơi này rất nặng, thi thể ở đây rất có khả năng sẽ thi biến!

Chúng ta lập tức xuất phát!" "Thế còn ngẩn ra đó làm gì?

Chúng ta mau đi thôi!" Mấy người vừa nghe thi thể ở đây có khả năng thi biến, liền lập tức thu dọn trang bị chạy lấy người, đùa à!

Chỗ này nhưng là có năm sáu vạn cỗ thi thể tùy thời thi biến đấy!

Quả nhiên thi biến, chỉ có năm người bọn họ, chém mỏi tay cũng chém không hết!

Thế là, một nhóm người nơm nớp lo sợ đi xuống phía dưới, lúc này Hắc Hạt Tử đi cuối cùng, sau đó mọi người liền nghe thấy Hắc Hạt Tử hét lên một câu. "Mẹ kiếp!

Cánh dám đến trêu chọc Hắc gia mày!" Diệp Hạo Sơ mấy người nghe vậy quay đầu nhìn về phía Hắc Hạt Tử, liền thấy Hắc Hạt Tử đang đưa tay ra sau lưng với lấy cái gì đó?

Sau đó mấy người nhìn kỹ, lại thấy một con quái vật đầu to kỳ dị hình dạng hài nhi đang bám sau lưng Hắc Hạt Tử.

Đầu con quái vật này to gấp ba lần người bình thường, trong miệng thè ra một cái lưỡi dài, giống như thằn lằn, quấn lấy cổ Hắc Hạt Tử.

Ngay sau đó bị Hắc Hạt Tử một dao cắt đứt lưỡi, quái vật phát ra một tiếng rít chói tai, sau đó lập tức đau đớn bỏ chạy. "Hạt Tử!

Không sao chứ?" Hắc Hạt Tử nghe vậy phủi phủi quần áo, lắc

đầu nói: "Không có việc gì lớn, cứ bị nó quấn lấy một cái, ngược lại dọa tôi giật cả mình!" Hồ Bát Nhất lúc này nói: "Không sao là tốt rồi, đúng rồi vừa nãy cái thứ bám sau lưng Hạt Tử là cái gì vậy?

Đầu cũng to quá rồi chứ?" "Đó là một con Đại Đầu Thi Thai (Thai xác chết đầu to)." Lúc này, Diệp Hạo Sơ khẳng định nói.

Lúc nói chuyện, Diệp Hạo Sơ đã lấy Hắc Kim Cổ Đao ra: "Tôi đoán, chỗ này khủng bố không chỉ đơn giản là Tàng Thi Điện như vậy, mà là Dưỡng Thi Huyệt uẩn dưỡng thi thể.

Mọi người cẩn thận chút, thứ đó rất thù dai, nó tùy thời đều có khả năng sẽ quay lại!" Dứt lời, nhóm Hồ Bát Nhất đều cảnh giới, lấy vũ khí ra phòng bị. "Ở phía trên!" Tiểu Ca lúc này hô lên một tiếng.

Tiểu Ca vừa nói xong, Đại Đầu Thi Thai trên đỉnh đầu năm người liền thè cái lưỡi kỳ dài của nó ra tấn công mấy người.

Mà Tiểu Ca lúc này đã động thủ, rút Hắc Kim Cổ Đao chém về phía cái lưỡi dài kia.

Tuy nhiên hắc đao của Tiểu Ca cũng chỉ chém đứt được một đốt lưỡi nhỏ. "A ~!" Phía trên lần nữa truyền đến tiếng rít thê thảm, Đại Đầu Thi Thai ánh mắt oán độc nhìn năm người bên dưới.

Chương 116

Cùng lúc đó, Diệp Hạo Sơ bên cạnh tung người nhảy lên, một đao chém về phía cái đầu to của thi thai.

Nhưng Diệp Hạo Sơ không ngờ tới là nó lại tránh được, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất không chém trúng, có chút đáng tiếc.

Cuối cùng, con Đại Đầu Thi Thai này trốn vào trong cửa hang, trước khi đi còn lộ ra nụ cười quỷ dị với năm người.

Hợp lực hai người, thế mà vẫn chưa giết chết được Đại Đầu Thi Thai, có thể thấy thứ này quỷ dị và cường đại cỡ nào. "Tốc độ nhanh thật!" Hồ Bát Nhất thần sắc chấn hám: "Thứ đồ chơi này sao lại có tốc độ nhanh như vậy?!" Tiểu Ca lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng. "Ủa?" Ngay khi năm người chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, Bàn Tử sờ sờ mặt nghi hoặc nói: "Cái gì rớt lên mặt tôi thế này?" Nói xong, gã đưa tay quệt một cái.

Dưới ánh đèn pin của mọi người, chỉ thấy, trong lòng bàn tay Bàn Tử lúc này là một bãi nước dịch màu xanh lục.

Mà trong nước dịch, cư nhiên đều là những con ấu thể nhỏ xíu đang vặn vẹo bò lổm ngổm. "Trứng trùng!!!" Bàn Tử sợ tới mức vứt đống trứng trùng trong tay ra xa tít: "Mẹ nó!

Tởm chết Bàn gia!" Hắc Hạt Tử cười nói: "Ông nên thấy may mắn là ông đã ăn Kỳ Lân Kiệt, không thì ông sớm 'tèo' rồi!" "Thứ này có độc à?" "Ông nói xem!" Diệp Hạo Sơ nhìn thấy một màn này, nghĩ đến nụ cười quỷ dị trên mặt con Đại Đầu Thi Thai vừa rồi, lập tức nghĩ đến cái gì. "Không ổn!

Vừa nãy tiếng kêu của thi thai đã dẫn phát trứng trùng phục sinh!

Chạy mau!

Đừng nhìn lên trên!

Bịt tai lại!" Diệp Hạo Sơ vừa nói xong, mấy người Hồ Bát Nhất đều nhanh chóng nhấc chân bỏ chạy!

Diệp Hạo Sơ ngơ ngác, vừa đuổi theo vừa nói: "Vãi!

Các người có cần nhanh thế không?" "Đều đi theo tôi!" Ở đằng trước nhất, Tiểu Ca trực tiếp chọn một cái thông đạo chui vào, hiện tại cũng không có thời gian xác định cái nào là đường sống, vậy thì chỉ có chọn bừa thôi.

Dù là đường chết thì cùng lắm là có nguy hiểm, trước tiên tránh qua đợt trứng trùng này đã rồi tính!

Lúc này, mọi người nào còn kịp suy tư cái này, lúc chui vào thông đạo, đám người Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy, trên bãi đất hình tròn bọn họ đứng trước đó đã đầy rẫy những con trứng trùng ghê tởm.

Những thứ đó, toàn bộ đều đến từ đám trứng trùng treo trên mái vòm.

Còn chưa kịp để mấy người lấy hơi, liền nghe thấy tiếng kêu vô cùng quen thuộc kia. "Kiệt kiệt!" Cứ như thể là một tín hiệu, sau một tiếng rít chói tai lại có rất nhiều con đáp lại.

Phiền toái hơn là phía trước mấy người có chín con Đại Đầu Thi Thai đang nhìn về phía bọn họ.

Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Tổ sư bố nó chứ!

Cái này mẹ nó còn chưa hết à!

Lão Hồ!

Mọi người đi trước!

Tôi đi giải quyết mấy thứ xấu xí này!" "Nhưng mà..." "Không có nhưng nhị gì hết!

Tôi sẽ không sao đâu!" "Vậy Lão Diệp... cẩn thận chút!" "Chúng tôi đợi cậu ở phía trước!" "Biết rồi!" Đám người Hồ Bát Nhất nghe vậy gật gật đầu, bọn họ đều biết bản lĩnh của Diệp Hạo Sơ.

Lúc này Tiểu Ca nhìn thoáng qua Diệp Hạo Sơ, mở miệng nói: "Cẩn thận!" Nói xong chạy đi theo đại bộ đội.

Bên này Diệp Hạo Sơ, mắt hắn nhìn chằm chằm vào chín con Đại Đầu Thi Thai này, trong đó con to nhất chắc chính là con bọn họ gặp trước đó, nhìn dáng vẻ địa vị của nó ở đây còn không thấp đâu!

Theo tiếng gầm giận dữ của con Đại Đầu Thi Thai to xác, đám thi thai xung quanh đều lao về phía Diệp Hạo Sơ, dường như muốn xé xác nhân loại trước mắt thành mảnh vụn.

Nhìn thi thai lao về phía mình, Diệp Hạo Sơ chút nào không sợ, xách Hắc Kim Cổ Đao đi thẳng vào giữa bầy thi thai.

Sở hữu đao pháp thần cấp, chém bọn chúng còn không phải như chém rau sao!

Hơn nữa da đám thi thai này cũng không cứng như đại tống tử, cũng đỡ cho Diệp Hạo Sơ phải phóng máu.

Sau khi một đao chém bay cái đầu to của một con thi thai, những con còn lại cũng lần lượt lao về phía Diệp Hạo Sơ, nhưng rất nhanh đều bị Diệp Hạo Sơ chém rụng đầu.

Chỉ còn lại con Đại Đầu Thi Thai ban đầu tấn công Hắc Hạt Tử đang mặt đầy kinh khủng nhìn Diệp Hạo Sơ. "Đàn em của mày đi hết rồi, mày làm đại ca cũng nên đi bồi bọn nó đi chứ!" Con Đại Đầu Thi Thai này dường như nghe hiểu lời Diệp Hạo Sơ, liền lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, muốn Diệp Hạo Sơ tha cho nó một mạng.

Nhưng Diệp Hạo Sơ đâu có chuyện tâm từ thủ nhuyễn, thủ khởi đao lạc, cái đầu siêu to của Đại Đầu Thi Thai dọn nhà! "Thứ này cũng biết cầu xin tha thứ à?" Ngay khi nghĩ như vậy, trong đầu Diệp Hạo Sơ liền nghe thấy thanh âm băng lãnh của hệ thống. "Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết Đại Đầu Thi Thai!

Thưởng: Thần cấp dịch dung thuật!" Thần cấp dịch dung thuật: Sở hữu khả năng làm giả như thật thần hiệu, đến mẹ ruột cũng không nhận ra!

Kỹ năng này không tồi!

Cũng rất thực dụng, sau này đóng giả ai thì không ai nhận ra nổi, ngẫm lại cũng thấy hay!

Diệp Hạo Sơ thoát khỏi không gian hệ thống, nhìn thấy du diên phía sau đang bò về hướng hắn, cái này thì không được, sau đó Diệp Hạo Sơ lập tức phóng xuất Long Uy, đám du diên đang bò về phía này cảm nhận được Long Uy liền lập tức dừng lại tại chỗ, bất động. "A a, cho thêm các người mồi lửa nữa!" Nói xong, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai thùng xăng đổ lên mặt đất, sau đó lại lấy ra Long Phù Chú.

Oanh một tiếng nổ vang, cơ thể đầy đất của đám du diên đều bị ma hỏa trên Long Phù Chú thiêu tinh quang!

Sau đó Diệp Hạo Sơ đuổi theo đám người Hồ Bát Nhất, bốn người nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đuổi tới đều vẻ mặt vui mừng. "Lão Diệp, thế nào?

Xong việc rồi?" Bàn Tử mở miệng nói. "Tôi làm việc ông còn không yên tâm?

Chết cả rồi!" "Lão Diệp, vẫn là ông ngầu!" "Được rồi, chúng ta mau tiếp tục xuất phát đi!" Thông đạo mà năm người lựa chọn một mảnh tối đen, dưới chân toàn là thứ dính dính nhơm nhớp, cũng không

biết là cái gì.

Tối đen, ẩm ướt, hôi thối!

Cái cửa hang này nhìn thế nào cũng không giống một con đường sống, nhưng bọn họ đã bò vào rồi, thì đã không còn lựa chọn nào khác.

Diệp Hạo Sơ lúc này phát hiện một cái ống thoát nước phía trước: "Từ trong này đi chúng ta chắc là có thể đi thẳng tới địa cung Vân Thiên Cung!" Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào miệng ống thoát nước nhìn xuống, nói: "Trong này có chút độ sâu!" Hồ Bát Nhất cũng nhìn miệng hang nói: "Mật đạo ống thoát nước này có khả năng là do thợ thủ công năm đó đào ra để lưu lại đường đào tẩu." Mấy người nghe vậy đều tán đồng gật đầu.

Năm người đi vào, bên dưới là thông đạo hình chữ V.

Đi một mạch đến cuối đường, phát hiện bên trong còn có một thông đạo hẹp hơn.

Trừ việc Bàn Tử bò vào có chút tốn sức ra, thì suốt dọc đường cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đi gần 3 tiếng đồng hồ mới đi ra khỏi cái thông đạo chật hẹp này, bên ngoài là một lối đi hành lang quy mô rộng rãi, xung quanh có lượng lớn dấu vết nhân công tu tạo, tiếp tục đi lên, bắt đầu xuất hiện rất nhiều bậc thang đơn sơ, giống như được xây dựng vô cùng vội vàng.

Nhóm người Diệp Hạo Sơ men theo bậc đá đi lên, lại mất thêm ba tiếng đồng hồ đi bộ trong đường hầm này.

Đi mãi đi mãi, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng nước chảy.

Bọn họ giơ đèn pin lên soi, trên vách đá vậy mà lại có mấy cái hồ suối nước nóng.

Bàn Tử lúc này hai mắt sáng rực lên, kích động kêu: “Vãi chưởng!

Có suối nước nóng!” Sau đó Bàn Tử liền đề nghị ra bờ suối nghỉ ngơi một chút.

“Không được!

Các cậu nhìn kỹ đi.” Tiểu Ca lúc này hô lên.

Mấy người nghe thấy Tiểu Ca nói vậy thì ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy trên nham thạch quanh suối nước nóng bò lổm ngổm chi chít những thứ gì đó.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện trên nham thạch đều là một đám đỉa suối!

Những con đỉa kia thân thể rất nhỏ, người bình thường không nhìn kỹ thì căn bản không nhận ra được.

“Xuýt xoa...” “Sinh vật trên núi tuyết thường thích sống bên cạnh suối nước nóng hoặc trong nước suối.” Diệp Hạo Sơ lúc này mở miệng nói: “Không sao!

Xem tôi đây!” Nói xong, hắn đi đến bên cạnh một cái hồ suối nước nóng nhỏ, lấy dao găm rạch một đường nhỏ ở đầu ngón tay.

Chương 117

Máu tươi lập tức nhỏ vào trong suối, đám đỉa bên trong lập tức bạo động, liều mạng bơi sang một cái hồ khác.

Diệp Hạo Sơ làm xong những việc này, lại cẩn thận kiểm tra xem trong hồ còn nguy hiểm gì không, cuối cùng đảm bảo an toàn rồi mới nói: "Được rồi, giờ thì không còn nguy hiểm gì nữa." Bàn Tử lập tức chạy tới, giơ ngón tay cái lên nói: "Vẫn là Lão Diệp uy tín!" Nói xong, gã lập tức cởi quần áo nhảy vào trong suối nước nóng, sau đó lại gọi mấy người kia xuống: "Các cậu xuống nhanh lên đi!

Nhiệt độ nước ở đây vừa chuẩn luôn!" Diệp Hạo Sơ cũng cởi quần áo, mở miệng nói: "Chúng ta cũng xuống ngâm một tí đi!

Đi suốt chặng đường này người ngợm sắp bốc mùi cả rồi!" "Được!" Sau đó cả năm người đều xuống ngâm mình trong suối nước nóng, ai nấy đều híp mắt hưởng thụ sự an nhàn tạm thời.

Bàn Tử lúc này cười nói: "Này!

Tôi bảo!

Anh em mình đây là đi đổ đấu hay là đi nghỉ dưỡng suối nước nóng thế hả?" "Nếu để người khác biết chúng ta vào cái mộ hung hiểm thế này mà còn ngâm suối nước nóng, chắc ghen tị chết mất!

Hahaha!" Hắc Hạt Tử nghe vậy cười nói: "Ông cứ trộm vui đi!" Ngay lúc mấy người đang ngâm suối, Hồ Bát Nhất đi sang một bên để giải quyết nỗi buồn.

Ngay lúc hắn cởi quần ra, hắn nhìn thấy từ trong làn nước phía xa có một thứ gì đó giống như con rắn đang bơi nhanh về phía mình.

"Hả?" Đợi thứ trong nước bơi lại càng lúc càng gần, Hồ Bát Nhất

mới mãnh liệt tỉnh ngộ!

"Tổ sư bố nó!" Hồ Bát Nhất chửi thề một câu, đầu tiên hét lớn về phía nhóm Diệp Hạo Sơ: "Mọi người!

Mau lên bờ, có thứ gì đó đang bơi về phía chúng ta!" Nhóm Diệp Hạo Sơ nghe thấy tiếng hét của Hồ Bát Nhất thì lập tức rời khỏi suối nước nóng, ngay cùng lúc đó thứ trong nước cũng không còn động tĩnh.

"Lão Hồ, vừa rồi ông nhìn thấy cái gì?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Tôi nhìn không rõ, nhưng xem chừng rất lớn!

Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta vẫn là mau chóng đi thôi!" "Được!

Thu dọn trang bị, chúng ta tiếp tục xuất phát!" Không bao lâu sau, nhóm Diệp Hạo Sơ đã đi đến rìa vách đá.

Gió ở đây rất lớn, quất vào mặt mấy người cảm giác lạnh thấu xương.

"Đây là..." Hồ Bát Nhất rọi đèn pin xuống dưới, hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy, trên vách núi cheo leo bên dưới cư nhiên bò đầy những con rết khổng lồ, dọa hắn lập tức tắt đèn pin đi.

"Chúng ta không phải lạc vào đại bản doanh của bọn rết rồi chứ?" Mấy người vừa rồi cũng nhìn thấy cảnh tượng chi chít kia, bọn họ cũng bị dọa cho tim đập chân run!

Vừa rồi chỉ mới một luồng ánh sáng chiếu vào đã thấy vô số con rết.

Vậy dưới chân vách núi của bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu thứ

này?

“Bàn Tử, đạn chiếu sáng!” “Có ngay!” Bàn Tử sau đó bắn một phát đạn chiếu sáng ra ngoài.

Khi đạn chiếu sáng vạch qua phía dưới, mấy người nhao nhao chú ý tới trên vách đá cheo leo này toàn bộ đều là rết bò lổm ngổm, đang bám trên vách đá ngủ say.

Chết người hơn là ở tuốt phía dưới còn có năm sáu con rết chúa khổng lồ (Bách Túc Long).

Mẹ kiếp!

Đúng là đại bản doanh của lũ rết rồi!

Hồ Bát Nhất lúc này lại ném xuống một cây gậy phát sáng lạnh, độ sâu dưới vực rất lớn, ngay cả gậy phát sáng ném xuống cũng không nhìn thấy nữa.

Có thể tưởng tượng bên dưới này sâu đến mức nào!

Mấy người còn cần phải làm rõ hiện tại bọn họ đang ở vị trí nào.

“Bàn Tử!

Bắn thêm mấy phát đạn chiếu sáng nữa!” Năm sáu phát đạn chiếu sáng được bắn ra, nhóm Diệp Hạo Sơ nhìn rõ tình hình bên dưới.

Chỉ thấy đây là một vách núi hình vòng cung, lõm xuống thành một khoảng không, là một thung lũng khổng lồ, giống như một cái bát tô cực lớn đang đặt trên mặt đất.

Mà nhóm Diệp Hạo Sơ đều đang đứng ở mép bát, nhìn thấy cảnh này ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Bàn Tử mở miệng nói: “Vãi chưởng!

Cái này chúng ta xuống kiểu gì?

Trên vách núi đều là vô số con rết đấy?" Mấy người đều vẻ mặt ngưng trọng nhìn vách núi.

"Đừng bị mấy con rết này dọa sợ." Diệp Hạo Sơ bình tĩnh lên tiếng: "Chúng ta đã thuận đường đi đến đây rồi, vậy suy đoán theo hướng này thì lăng tẩm chắc chắn nằm ở dưới kia.

Trước đó, chúng ta ở chỗ rùa đá từ thạch đã thảo luận qua ý nghĩa của việc Uông Tạng Hải làm tất cả những chuyện này rồi.

Cho nên, đã là Uông Tạng Hải mời chúng ta, chúng ta cũng không thể bỏ cuộc giữa đường được!" "Đúng!

Nhóm chúng ta cũng đâu phải dạng vừa!

Lão Diệp và Tiểu Ca là Phát Khâu Thiên Quan!

Tôi và Lão Hồ là Mạc Kim Hiệu Úy!" Bàn Tử nói xong ngừng một chút lại nhìn về phía Hắc Hạt Tử.

"Còn Hạt Tử cậu..." Hắc Hạt Tử nghe vậy có chút bất mãn: "Này!

Bàn Tử ông có ý gì?

Xem thường Hắc gia đấy à?" "Tuy rằng cậu cũng có chút bản lĩnh, ừm!

Cứ coi như cậu là dân đổ đấu tự do đi!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên lại mở miệng nói: "Bàn Tử, ông bắn thêm phát đạn chiếu sáng, bắn thẳng vào trung tâm bên dưới!" "Rõ rồi!" Bàn Tử gật gật đầu, không hỏi tại sao, bởi vì gã vô điều kiện tin tưởng Diệp Hạo Sơ.

Bàn Tử đi tới dải đất ven rìa, sau đó lại một phát đạn chiếu sáng bắn thẳng ra ngoài.

Đạn chiếu sáng kéo theo cái đuôi ánh sáng dài chiếu rọi bóng tối trong bồn địa, lao thẳng xuống dưới.

Mấy người đều lấy ống nhòm ra, đối với công cụ này, Đại Kim

Nha đã chuẩn bị sẵn trong ba lô trang bị của mỗi người.

Đạn chiếu sáng rơi xuống khoảng chừng trăm mét, ánh sáng lập tức chiếu rọi toàn bộ bóng tối.

Mấy người cầm ống nhòm đều nhìn thấy cảnh này, hơi giật mình.

Dưới cùng lại là một miệng núi lửa khổng lồ vô tận.

Miệng núi lửa này to lớn khởi điểm cũng phải sáu cây số, chiếm diện tích rộng lớn đến mức nghe rợn cả người.

Đây còn chưa phải trọng điểm, trọng điểm là bên dưới hang động núi lửa khổng lồ này cư nhiên có một tòa cung điện vàng son lộng lẫy khí thế bàng bạc!

"Dưới miệng núi lửa này lại có một tòa cung điện siêu to khổng lồ?" Vân Thiên Cung lại tọa lạc bên trong miệng núi lửa?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi đi!

Hồ Bát Nhất cũng kinh hãi không thôi: "Dưới miệng núi lửa này cư nhiên có mái cong cung điện lộ ra!" "Bắn thêm một phát về bên trái!" Người nói chuyện là Tiểu Ca, Tiểu Ca luôn luôn ít nói, nhưng hiện tại hắn đã lên tiếng, có thể tưởng tượng hắn đang kích động đến mức nào!

Sau đó Bàn Tử lại bắn ra một phát đạn chiếu sáng, sau khi phát đạn này rơi xuống, kiến trúc cung điện huy hoàng kia liền lọt vào tầm mắt của năm người.

"Cuối cùng cũng tìm thấy lăng tẩm rồi!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Không ngờ nha, địa cung lăng tẩm của Vạn Nô Vương này lại thực sự nằm dưới miệng núi lửa!" Hắc Hạt Tử cũng mở miệng nói: "Xảo đoạt thiên công, quả thực là thần tích!" Bàn Tử nghe thấy lời Hắc Hạt Tử thì bĩu môi: "Cái này có là gì?

Cậu là không biết lần trước ba người bọn tôi đi mộ Hiến Vương ở Vân Nam, cái đó mới gọi là trâu bò!" "Tôi thèm vào mà để ý tới ông!" Hắc Hạt Tử ghét bỏ nhìn Bàn Tử một cái.

Tên này ngày nào cũng chém gió với hắn nói cái gì mà Cổ mộ Tinh Tuyệt, mộ Hiến Vương nguy hiểm thế nào, hắn nghe đến phát phiền rồi!

Năm người đều nhìn thấy quần thể cung điện huy hoàng tráng lệ, nhao nhao cảm thán không thôi!

Năm người nhanh chóng băng qua suối nước nóng, lại lập tức xuất phát.

Hồ Bát Nhất lúc này hít sâu một hơi nói: "Xem ra chúng ta đi đúng đường rồi, chỉ là vấn đề hiện tại là xuống dưới kiểu gì?" "Quần thể kiến trúc đồ sộ thế này, còn cả hang động núi lửa bồn địa lớn như vậy, quả thực quá khó tin." Bàn Tử không kìm được oán thầm: "Vạn Nô Vương lão già này cũng đủ khôn lỏi!

Lại thiết kế một cái vị trí như vậy, bốn vách bồn địa toàn bộ đều mẹ nó là rết, cái này làm chúng ta không biết xuống tay từ đâu!" Diệp Hạo Sơ lúc này mở miệng nói: "Sắp đến nơi lăng tẩm rồi, nơi đó không chỉ có kho báu của Vạn Nô Vương, chắc hẳn cũng có thi thể của hắn, trên bích họa không phải nói hắn không phải người sao?

Tôi ngược lại muốn xem xem hắn rốt cuộc có phải người hay không!" "Chi bằng chúng ta cứ đi một vòng quanh rìa bồn địa tìm xem có đường không?" Thế là, năm người bắt đầu tìm kiếm.

Năm người bọn họ vô cùng nhỏ bé, so với bồn địa khổng lồ này, cứ như kiến hôi đi trên vành bát tô vậy.

Nói thật, mấy người đều có chút hoài nghi, đã là Uông Tạng Hải thiết kế, liệu có đường đi không?

Ngay cả Diệp Hạo Sơ cũng có chút không nắm chắc!

Nhưng cuối cùng nữ thần may mắn vẫn chiếu cố bọn họ, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra một khe nứt.

Khe nứt này nghiêng xuống dưới, tối tăm u thâm, Diệp Hạo Sơ ném xuống một cây gậy phát sáng lạnh, nhờ ánh sáng này, mấy người nhìn thấy trên vách khe nứt này ngược lại không có con rết nào.

Hồ Bát Nhất lúc này nhìn xuống đáy khe nứt nghi hoặc nói: "Hửm?

Chương 118

Dưới này sao lại không có rết?" "Không có mấy thứ đó không tốt à?" "Tốt thì tốt nhưng mọi người không thấy lạ sao?

Vì sao vách của các khe nứt khác đều đầy rết, mà khe nứt này lại chẳng có gì?" Mấy người nghe thấy lời Hồ Bát Nhất đều vẻ mặt ngưng trọng, đúng vậy!

Chuyện này xác thực rất kỳ quái!

Diệp Hạo Sơ tuy rằng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn nói: "Tôi ngược lại cảm thấy dưới này chắc không đến mức có nguy hiểm gì đâu." "Nếu có nguy hiểm thì cũng chỉ có ba khả năng!" "Ba khả năng nào?" "Khả năng thứ nhất là dưới lòng núi đã xảy ra chấn động, tuyết tích tụ nhiều năm cũng như tuyết lở không tiêu giảm được, dẫn đến biến dạng địa chất cục bộ, hình thành khe nứt này." "Khả năng thứ hai chính là dưới này có thứ gì đó khiến đám rết kia không dám tới gần, còn khả năng thứ ba chính là Uông Tạng Hải cố ý để lại con đường này cho hậu nhân!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cảm thán nói: "Uông Tạng Hải này không hổ là đại sư phong thủy trong truyền thuyết, từ lăng mộ bồi táng rùa đen từ thạch, rồi đến Tàng Thi Điện, bố cục của hắn hư thực đan xen, thật thật giả giả khiến người ta phân biệt không rõ." Diệp Hạo Sơ lúc này mở miệng nói: "Nhưng tôi nghiêng về khả năng thứ nhất hơn, là do hiện tượng tự nhiên dẫn đến, mà cái bồn địa khổng lồ này cũng vì vận động địa chất dưới sâu mà toác ra một cái miệng." "Lão Diệp, cậu nói có đạo lý!

Trên vách không có rết bao phủ, đây là trời ban cho chúng ta một con đường tốt rồi." Tiểu Ca nói: "Chuẩn bị xuống thôi." Rất nhanh, năm người bắt đầu dùng cuốc leo núi và dây thừng bắt đầu leo xuống

dưới, trên vách có rất nhiều chỗ có thể cố định, nhẹ nhàng hơn bọn họ tưởng nhiều.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Năm người leo trèo khoảng chừng nửa giờ sau, mọi người rốt cuộc cũng xuống đến đáy.

Dưới đáy có một lượng lớn cây cối chết khô, tràn ngập khí thể kỳ lạ.

Tiểu Ca bịt mũi miệng nói: "Mấy khí này đều có độc, chúng ta đi nhanh lên!" Dưới này xung quanh toàn bộ đều là khí lưu huỳnh do hoạt động núi lửa bốc lên, độc tính rất mạnh.

"Nơi này đã là thần đạo của lăng mộ, chúng ta men theo phía trước đi, là có thể đến chính môn địa cung!" Năm người từ đây nhìn về phía trước lờ mờ có thể thấy được một quần thể kiến trúc khổng lồ.

Trên con đường thần đạo này có rất nhiều cây chết, rất nhanh năm người đi tới bên cạnh một cái cổng đá.

Tiểu Ca lập tức nói: "Đây là Thiên Môn, là cổng đá thứ nhất của hoàng lăng!" "Phía trước này đoán chừng có không ít đồ tốt nhỉ?" Bàn Tử chỉ muốn biết phía trước có bảo bối hay không.

Hắc Hạt Tử nghe vậy cười xấu xa nói: "Đồ tốt chắc chắn không thiếu, đến lúc đó tùy tiện cầm hai món cũng đủ tôi ăn một thời gian." "Hahaha!

Hạt Tử!

Anh hùng sở kiến lược đồng!" Bàn Tử cười lớn nói.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận chút!

Phía trước chính là Đoạn Đầu Môn!" Cánh cổng đầu tiên của thần đạo này vô cùng đặc biệt, là nơi dùng để tàn sát quan lại và đội tống

táng, sau khi nhập liệm kết thúc thì hầu như tất cả mọi người đều sẽ chết ở Đoạn Đầu Môn.

Ngay lúc này Tiểu Ca đi tuốt đằng trước bỗng nhiên dừng lại, Bàn Tử phía sau đụng vào người hắn.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Tiểu Ca, sao thế?" "Phía trước có người!" Mấy người quả nhiên nhìn thấy trên mặt đất phía trước có một người nằm.

Đợi năm người đi lại gần, nhìn thấy trên đất có một cái xác chết mặc đồ đen.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng nói: "Người này chắc chính là đám người mà lão thôn trưởng nói!" Diệp Hạo Sơ biết người chết này e rằng chính là người do Trần Văn Cẩm dẫn theo, không ngờ đám người Trần Văn Cẩm vậy mà còn đến đây sớm hơn bọn họ!

Nhưng những kẻ đến đây cũng là đến chịu chết, không biết lát nữa có gặp được Trần Văn Cẩm hay không?

Tử thi này mặt mũi vặn vẹo, biểu tình dữ tợn, phảng phất như đang chịu thống khổ muốn kịch liệt giãy dụa.

"Hắn là trúng độc mà chết." Diệp Hạo Sơ chỉ nhìn đặc điểm khuôn mặt thi thể là có thể phán đoán ra.

"Chậc!

Chết thảm thật!" Bàn Tử ngồi xổm trên mặt đất nhìn người chết lắc đầu tiếc nuối nói.

"Đừng nhìn nữa, có thứ gì đó sắp tới!" "Hả?" Đối mặt với câu nói đột ngột của Diệp Hạo Sơ, mấy người đều chưa phản ứng kịp.

Lúc này Hồ Bát Nhất vừa vặn nhìn thấy sau lưng Bàn Tử bỗng nhiên toát ra một khuôn mặt lạ hoắc, mà Bàn Tử thấy mọi người nhìn

sắc mặt mình không đúng lắm, lập tức toàn thân run lên, từ từ quay đầu nhìn.

Bàn Tử không nhìn thì thôi, vừa nhìn cái lập tức sợ đến dựng tóc gáy: "Cái đéo gì đây?" Tiểu Ca bỗng nhiên nhắc nhở: "Đều đừng nổ súng, đi thẳng luôn!

Đừng lãng phí thời gian ở đây!" Đây là chim mặt người thời kỳ ấu niên, đồng bọn của nó nhất định đang bay trên đỉnh đầu năm người bọn họ, một khi nổ súng vào nó, vậy sẽ là quần khởi mà công, đoán chừng một lát nữa sẽ là cuộc tập kích diện rộng không chết không thôi.

"Đoàng!" Ngay lúc này phía sau truyền đến tiếng súng, là Diệp Hạo Sơ nổ súng.

Trong lòng Tiểu Ca lập tức thấy không ổn, bất lực nói: "Hỏng bét!" Sào huyệt chim mặt người ở ngay gần đây, nếu chỉ là vấn đề một con thì còn tốt, nhưng đợi lát nữa sẽ là một đàn!

Tiếng súng qua đi, con chim mặt người vừa rồi bỗng nhiên biến mất.

Diệp Hạo Sơ ra hiệu mấy người đừng nói chuyện, hắn quay đầu nhìn lại, đó là một khuôn mặt không cách nào hình dung, cả khuôn mặt đều lõm xuống, chỗ mũi có một cái hố to, hốc mắt sâu đến mức có chút dị hình!

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy hai con mắt kia mang theo nụ cười âm hiểm nhìn chằm chằm mình.

Hắn trở tay chém một dao, lập tức chém con chim mặt người làm hai nửa!

Sau đó, bốn phía bỗng nhiên truyền đến tiếng ngói vỡ vụn, mấy người biết xung quanh có thứ gì đó đang vây tới chỗ bọn họ.

“Chạy mau!” Sau đó nhóm Diệp Hạo Sơ đều nhanh chóng chạy thục mạng.

Giờ này khắc này, trong rừng núi toàn bộ đều là tiếng gào rít chói tai của đám chim mặt người thanh thế bàng bạc.

Nghe thấy âm thanh dày đặc như vậy, ngay cả Diệp Hạo Sơ trong lòng cũng có chút phát run, tên Vạn Nô Vương này rốt cuộc nuôi bao nhiêu con chim mặt người ở đây vậy?

Diệp Hạo Sơ lúc này ngẩng đầu nhìn, vừa vặn có một đàn chim mặt người bay qua đầu, nhìn qua không dưới cả ngàn con!

“Mẹ kiếp!

Nhiều thế!” Hắc Hạt Tử vừa chạy vừa hô: “Mấy anh em, chúng ta có chiêu gì không?” “Theo Bàn gia thấy nhá!

Thà rằng đánh một trận thống khoái còn hơn bị đám súc sinh này đuổi như con cháu thế này!” “Vậy được!

Một mình ông ở lại!” Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

“Haha, Bàn gia vừa rồi nói đùa thôi!” Đàn chim mặt người thành từng bầy công kích về phía vị trí mấy người, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng dùng dây thừng buộc kỹ thuốc nổ, hô lớn: “Bàn Tử!

Lát nữa tôi ném thuốc nổ lên không trung, ông có nắm chắc bắn trúng không?” Bàn Tử nghe xong lập tức tự tin nói: “Lão Diệp, cái khác không nói, chứ khoản súng ống này Bàn gia chưa từng phục ai đâu nhé?

Cậu cứ yên tâm ném đi!” “Được!” Nhận được lời đảm bảo của Bàn Tử, Diệp Hạo Sơ lập tức ném mạnh thuốc nổ trong tay về phía vị trí chim mặt người trên không trung, hét lớn: “Chính là lúc này!” Bàn Tử lúc này ánh mắt cũng ngưng tụ, chỉ nghe “Đoàng” một tiếng súng vang lên!

“Ầm!!!” Bàn Tử bắn trúng rồi, vô số con chim mặt người bỏ mạng trong vụ nổ, còn lại vài con cũng rơi xuống, sau đó bị nhóm Diệp Hạo Sơ giết chết.

Nhìn chim mặt người đầy đất, Bàn Tử nghi hoặc nói: “Lão Diệp, Lão Hồ, các cậu nhìn xem!

Trong mồm con chim này sao lại còn có cái gì đó?” “Đó là một loại động vật tương tự khỉ nhỏ ký sinh trong miệng chim mặt người, trong miệng khỉ mọc răng nhọn, dùng để bắt con mồi, mà con khỉ này lại có quan hệ cộng sinh với chim mặt người.” “Đây là hệ thống cộng sinh động vật hiếm thấy!

Tính công kích đặc biệt mạnh, nhưng vì loài chim này sống lâu dài trong bóng tối, thị lực đã sớm thoái hóa rồi.” “Thế nhưng, khỉ nhỏ trong miệng bọn chúng lại khác, bọn chúng có thể nhìn thấy, có thể cung cấp tầm nhìn cho chim mặt người.” Nghe đến đó, mọi người đều nhao nhao kinh ngạc không thôi, hóa ra, loài chim mặt người này còn có những thuyết pháp này!

Mấy người sau đó tiếp tục xuất phát.

Diệp Hạo Sơ lúc này đột nhiên nhìn thấy cửa điện phía trước, mở miệng nói: “Chúng ta đi về phía bên kia!” Bên ngoài cửa điện này chính là điện diễn sinh của thần đạo, phía trước xuất hiện một cây cầu dài hai mươi bốn vòm bằng đá cẩm thạch trắng, trên cầu khắc hai con rồng cuộn bằng ngọc trắng, bên dưới chính là sông hộ thành trong hoàng lăng.

Hắc Hạt Tử lúc này bỗng nhiên chém mạnh một dao về phía sau lưng, mấy người lập tức nghe thấy một tiếng kêu chói tai, có thứ gì đó rơi xuống vực sâu dưới cầu dài.

“Bên này còn có thứ quỷ này nữa!” Hắc Hạt Tử sau khi đánh chết một con chim mặt người thì càng thêm cảnh giác nhìn chằm chằm bốn

phía.

Trong bóng tối, năm người lờ mờ có thể cảm giác được xung quanh có thứ gì đó đang nhìn bọn họ.

Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn bốn phía, mở miệng nói: "Chỗ này khả năng vẫn còn chim mặt người, mọi người cẩn thận chút!" "Ừm!" Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi tới cuối cây cầu đá.

Phía trước chính là hoàng lăng, hai bên cầu đá dựng hai tấm bia đá, do rùa đội bia đỡ.

Phía trước chính là Vãng Sinh Điện, đến đây chính là ranh giới phân chia giữa nhân giới và minh giới!

Mấy người đều nhìn chằm chằm con đường phía trước, trong lòng đều có cảm giác không thoải mái.

"Phía trước hình như bị sập rồi!" Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin về phía trước, phát hiện con đường phía trước có một đoạn bị gãy, nhìn qua chỗ gãy ít nhất cũng phải hơn 4 mét!

Cái này muốn nhảy qua thì hơi khó khăn.

Dưới cầu đều là mặt nước đen kịt, ai cũng không biết sâu bao nhiêu?

Trong nước sẽ có cái gì?

Nếu không cẩn thận rơi xuống...

Hắc Hạt Tử nhìn bụng Bàn Tử, khiêu khích nói: "Bàn Tử!

Ông làm được không?

Nếu không được bọn tôi giúp ông qua." Bàn Tử nghe thấy lời Hắc Hạt Tử lập tức không vui!

Chậc!

Dám coi thường Bàn Tử à?

“Hạt Tử!

Bàn gia hôm nay sẽ cho cậu xem thế nào gọi là kiện tướng nhảy xa chân chính!” “Vậy được!

Chương 119

Tôi rửa mắt mà nhìn đây.” Ngay lúc hai người giao lưu, Diệp Hạo Sơ bỗng nhiên tăng tốc bước chân: “Tôi qua trước, các cậu mau chóng theo sau!” Nói xong tung người nhảy một cái, nhẹ nhàng rơi xuống bờ bên kia.

Diệp Hạo Sơ vừa mới nhảy qua, lại thấy phía sau bỗng nhiên có mấy con chim mặt người tập kích tới!

“Lại là lũ súc sinh các ngươi!” Rút đao ra, trong bóng tối ngân quang lóe lên, một dao lướt qua, sau đó chỉ nghe “Bõm!

Bõm!

Bõm!”, mấy tiếng động vang lên, liên tiếp mấy cái bóng đen rơi xuống nước.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người vừa vặn nhảy về phía bên này, rơi bịch xuống đất, đau đến mức hai người lăn lộn đầy đất.

“Bàn Tử, ông không sao chứ?” Hồ Bát Nhất hữu khí vô lực hỏi.

“Tôi không sao?” Bàn Tử vừa dứt lời, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng nhẹ nhàng nhảy qua.

Hắc Hạt Tử khinh bỉ nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử lần này coi như không nhìn thấy: “Bàn gia không thèm chấp người tàn tật!” “Được rồi!

Đừng làm mất mặt nữa!” Hồ Bát Nhất bò dậy đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, đèn pin chiếu vào mương nước phía trước.

Chỉ thấy trong mương nước bên dưới, sắp xếp chỉnh tề tượng người và tượng ngựa, trong đó còn có một số xe ngựa bằng đồng xanh.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt: "Mấy thứ này đều là đội ngũ tượng trưng cho đế vương xuất hành!

Không nên xuất hiện ở đây mới phải chứ?" "Nhìn trang phục thì là của nước Đông Hạ à?" Hắc Hạt Tử tới gần nhìn thoáng qua.

"Đừng lộn xộn, tôi cảm giác chỗ này hơi sai sai!" Tiểu Ca nhìn chằm chằm mấy thứ này, tổng cảm thấy chỗ nào đó không thoải mái.

"Đừng có chạm vào!

Bên trong có đồ!" Diệp Hạo Sơ chỉ chỉ mảnh vỡ dưới chân tượng người bên cạnh, bên trong là lớp biểu bì khô khốc, mấy cái tượng người này không hoàn toàn là tượng đá.

"Mấy tượng người này toàn giữ tư thế hành quân, hơn nữa mắt toàn bộ đều nhìn về một hướng!" "Bên kia chính là địa cung!" Diệp Hạo Sơ chỉ hướng mà tượng người nhìn, liền trực tiếp đi về phía đó.

Bọn họ đã qua ranh giới âm dương, đám quái điểu mặt người kia sẽ không dám qua đây, vừa hay cũng bớt đi được không ít phiền toái.

Thuận theo con mương tuẫn táng này, là có thể trực tiếp thông tới hướng huyền cung.

Bàn Tử lúc này tò mò nhìn mấy tượng người này: "Lão Diệp, cậu nói xem lát nữa mấy thứ này liệu có thi biến không?" Lời Bàn Tử vừa mới nói xong, liền nghe "Rắc" một tiếng, giáp trụ của một tượng người chấn động một cái.

"..." Nghe thấy động tĩnh này, mấy người đều ngẩn ra một chút.

Tình huống gì thế?

Không phải thật bị cái mồm thối của Bàn Tử nói trúng rồi chứ?

Thi biến thật à?

Đương nhiên rồi, Diệp Hạo Sơ vẻn vẹn chỉ ngẩn người một sát

na, ngay sau đó, hắn trực tiếp bắt đầu hành động, quát to: "Chạy mau!!!" Mấy người nghe vậy biết không ổn!

Nhao nhao bắt đầu cắm đầu chạy, tiếng "Rắc rắc" liên tục vang lên!

Tượng người sống lại rồi!

Khi năm người còn chưa chạy ra khỏi đó, tượng người phía trước bọn họ đã toàn bộ bắt đầu cử động, mỗi tên cầm vũ khí bắt đầu di chuyển bước chân.

"Ôi cha mẹ ơi!" Bàn Tử kinh hãi nói: "Mấy thứ này sao sống lại nhanh thế?" Chỉ nhìn kiếm và trường thương trong tay đám tượng người này nắm chặt đã cảm thấy trong lòng lạnh toát.

"Chạy về phía trước!" "Nhanh nhanh nhanh!" Đám tượng người thi biến này vung đao múa kiếm về phía năm người Diệp Hạo Sơ, tiếng xé gió gào thét, mấy người vội vàng lấy vũ khí ra chống đỡ.

"Sống lại thật rồi!" "Chạy mau!" "Vút!" Lúc này, phía sau Diệp Hạo Sơ vang lên một tiếng xé gió, hắn nghiêng người một cái, sau đó áp sát quét ngang đao.

"Keng keng keng..." Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao ma sát trên trường thương tóe ra hoa lửa chói mắt, sau khi áp sát trước người tên tượng người thi biến, hắn trực tiếp chém một dao qua.

"Đang!" Tiếng kim loại va chạm vang lên, trên áo giáp của tượng người chỉ lưu lại một vết đao nông.

"Hả?

Áo giáp?" Nhìn thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ hơi sững sờ: "Áo giáp kiên cố thế?" Hắn chú ý tới, một dao vừa rồi chém xuống là chém vào trên áo giáp của thủ lăng thi.

Mức độ sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao mà cũng không thể chém đứt?

Không nói hai lời, Diệp Hạo Sơ liền lần nữa động thân.

Lần này sử dụng toàn lực một kích, phối hợp thần cấp đao pháp cuối cùng cũng chém vỡ áo giáp, thi thể lính thủ lăng cũng bị Diệp Hạo Sơ một dao chém làm hai nửa.

"Mẹ kiếp!

Khó chém thế!" Diệp Hạo Sơ không ham chiến, hô hoán với bốn người Hồ Bát Nhất: "Áo giáp của thứ này dị thường cứng rắn, mọi người đừng lấy cứng đối cứng!

Chạy mau!" "Được!" Hiển nhiên nhóm Hồ Bát Nhất cũng ý thức được áo giáp đám tượng người này cứng rắn.

Hiện tại phương thức bảo mệnh tốt nhất chính là chạy trốn.

Bởi vì số lượng tượng người thi biến này quá nhiều, còn mẹ nó có vũ khí!

Quan trọng nhất là đám tượng người thi biến này da dày thịt béo!

Đánh đều đánh không lại!

"Mấy anh em!

Chỗ này có sông hộ thành!" "Nhảy xuống!" Diệp Hạo Sơ lúc này lớn tiếng hô hoán: "Bên dưới có cửa cống!" Nghe được lời này, nhóm Hồ Bát Nhất không nói hai lời liền chạy về phía trước, mấy người đều không phải loại hay làm rớt dây xích (kéo chân đồng đội), công phu chạy trốn kia đều là thượng thừa!

Rất nhanh, mấy người liền nhao nhao nhảy vào trong sông hộ thành.

"Ào ào ào", bọt nước bắn lên tung tóe, men theo sông hộ thành,

năm người đều chui vào cửa cống sông hộ thành.

Đám tượng người thủ lăng thi biến kia cũng nhảy xuống theo.

Rất nhanh, năm người đã chui vào trong cửa cống, Diệp Hạo Sơ lúc này quay đầu nhìn lại, phát hiện đám tượng người thủ lăng này không đuổi kịp, thở phào nhẹ nhõm.

Hiển nhiên, mấy thứ này tuy rằng thi biến, nhưng chỉ có ý thức công kích cơ bản, không có tư duy cơ bản.

Năm người ngựa không dừng vó, tiếp tục chạy về phía trước, thẳng đến khi phía sau không có tiếng truy kích, năm người mới dừng lại nghỉ ngơi.

"Xem ra là không đuổi kịp!" Bàn Tử thở hồng hộc: "Mẹ kiếp!

Mấy cái bánh chưng lớn đó không giảng võ đức!

Người đông thì cũng thôi đi!

Mẹ nó ngay cả áo giáp trên người cũng cứng như vậy!

Chém cũng chém không động!" "Được rồi, đừng phàn nàn nữa, chúng ta có thể nhặt về một cái mạng là tốt rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này mở miệng nói.

"Chúng ta tiếp tục xuất phát đi!" Rất nhanh, năm người leo ra ngoài, phát hiện bên ngoài lại là một con kênh đào rộng lớn, trong kênh đã không còn nước, nhưng lại sâu mười mấy mét, rộng năm sáu mét, trên sông bắc một cây cầu đá, năm người cẩn thận từng li từng tí đi lên.

Tiểu Ca lúc này nói: "Kênh đào ở đây thông nhau, chúng ta thuận theo dòng nước đi!" Đi không bao lâu, trên vách đá ven kênh đào phía trước xuất hiện một cái thông đạo hình vuông.

Hồ Bát Nhất nhìn vết tích dòng nước bốn phía, bỗng nhiên chỉ vào

phía trước: "Chúng ta đi bên kia!" Đi mãi đi mãi, Bàn Tử lờ mờ ngửi thấy một mùi vị kỳ quái, gã nhìn về phía Diệp Hạo Sơ hỏi: "Lão Diệp, cậu có ngửi thấy một mùi rượu thơm không?

Cậu bảo gần đây liệu có quán bar không nhỉ?" "Có thể sẽ có đấy?" Diệp Hạo Sơ xác thực cũng ngửi thấy một mùi rượu lâu năm.

Tiếp tục đi về phía trước, mấy người phát hiện phía trước là một gian mộ thất xây bằng nham thạch đen.

Mộ thất này cũng không cao, đại khái cũng chỉ cao 2 mét, nhưng bốn phía vô cùng rộng rãi, hơn nữa bên trong xếp chỉnh tề rất nhiều vò rượu.

Hồ Bát Nhất lúc này cười nói: "Bàn Tử, còn thật bị thằng nhóc cậu nói trúng rồi?

Chỗ này thật có rượu!" Thấy bộ dạng bọn họ vẻ mặt kích động, Diệp Hạo Sơ sắc mặt quái dị đi về phía trước.

Mỗi cái chum rượu ở đây đều cao bằng nửa người trưởng thành, tính sơ qua đại khái có hơn ngàn vò rượu.

Bốn bức tường ở đây điêu khắc phù điêu hoàng đế thiết yến, bởi vì quan hệ với núi lửa Trường Bạch, phù điêu chịu sự ăn mòn mãnh liệt, đã nhìn không rõ nội dung nữa.

Trên hai bức tường của kỳ mộ thất đều có một cánh cửa đá cống ngầm, phía sau là một thông đạo đen kịt, chỉ nhìn thôi cũng thấy hơi rợn người!

Hồ Bát Nhất ném vào một cây pháo sáng lạnh, thấp giọng nói: "Chỗ này có thể vào được!" Mấy người đang thương lượng chuyện lát nữa đi vào, mà Bàn Tử lúc này lấy ra dao găm, cạy nắp chum rượu ra, lập tức một mùi vị đặc biệt bay ra, mùi này cũng không hoàn toàn là mùi rượu, trong đó xen lẫn một mùi lạ.

Rượu bên trong màu đen, nhưng đại bộ phận rượu đã bốc hơi, chỉ còn lại non nửa chum rượu lâu năm nồng độ rất cao.

Sau khi mở ra, Bàn Tử trực tiếp thò tay nếm một miếng: "Tôi ngược lại muốn xem xem, là rượu gì?" Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này, quát lớn: "Bàn Tử!

Rượu này còn chưa biết có độc hay không?

Chương 120

Mày cũng dám uống hả?!" "Yên tâm!

Rượu này không có độc!

Hơn nữa còn có công hiệu tráng dương rất mạnh!" Diệp Hạo Sơ cầm xẻng công binh vừa gạt gạt trong vò rượu vừa giải thích.

Bàn Tử nghe vậy hai mắt sáng lên: "Thật hả?

Vậy Bàn gia phải uống thêm mấy ngụm!" "Nhưng ông biết trong rượu ngâm cái gì không?" Bàn Tử vừa định tiếp tục uống hai ngụm, liền nhìn thấy Diệp Hạo Sơ từ trong vò rượu gạt ra một thứ.

"Đây là...

Trẻ con?" Diệp Hạo Sơ lắc đầu: "Không phải trẻ con, đây là rượu ngâm khỉ con chưa đủ tháng!" "Qe ~" Bàn Tử nghe vậy buồn nôn muốn chết, dùng tay móc họng muốn nôn rượu ra.

"Lão Diệp, sao cậu không nói sớm hả?

Nếu biết là thứ này!

Cho dù có công hiệu tráng dương!

Bàn gia tôi cũng sẽ không thèm đụng một ngụm." "Hahaha!

Cho chừa cái tội tham ăn!

Đáng đời!" Đùa giỡn xong, năm người đi vào trong thông đạo, Bàn Tử đốt một cây pháo sáng lạnh, nuốt nước miếng một cái.

"Các cậu nói xem liệu có thứ gì bẩn thỉu không?" "Sao thế?

Bàn Tử, ông sợ à?" Hắc Hạt Tử nói đùa.

Bàn Tử cứng miệng nói: "Sao có thể!

Tôi chỉ là lo lắng cho an nguy của mọi người thôi!" Mấy người đi về phía trước, trong cửa đá mộ thất phía trước bị nhồi đầy bột độc, một khi phá hoại, bột độc sẽ có thể độc chết người ngay tại chỗ.

Có điều mấy cái này đều không phải vấn đề, Diệp Hạo Sơ rất nhanh đã tìm được cơ quan, mở cửa đá ra.

Năm người đi qua, trong nháy mắt pháo sáng lạnh chiếu sáng bên trong, bên trong lập tức phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

"Mẹ cha ơi!" Bàn Tử đi theo phía sau bỗng nhiên hét lên một câu.

Mộ thất bên trong này còn cao hơn mộ thất vừa rồi gấp mười lần không chỉ, trong mộ thất to lớn như vậy, thế mà lại chất đầy vàng bạc châu báu.

Dụng cụ vàng bạc bày la liệt, châu quang bảo khí tứ tung, một hàng kim quang lấp lánh, chiếm diện tích bao la, lại còn hiện ra kiểu sắp xếp nằm ngang hai hàng kéo dài mãi về con đường phía trước.

"Vãi!" Bàn Tử nhìn đến hai mắt đều trừng thẳng: "Nhiều bảo bối quá, Bàn gia tôi đến đây, hahaha." "Khoan đã!" Ngay lúc này, Diệp Hạo Sơ ngăn cản gã: "Mọi người nhìn kỹ đi!" Mấy người nhìn theo ánh đèn pin của Diệp Hạo Sơ.

Chỉ thấy, trên mặt đất cách đó không xa, vậy mà có mấy cái xác chết, hơn nữa, mấy cái xác chết này còn quỷ dị nằm ngang thành một hàng.

Cứ như thể...

đang ở chỗ này hoan nghênh bọn họ vậy!

Niềm vui sướng khi nhìn thấy kho báu trong mắt mấy người bọn họ vụt tắt trong nháy mắt, thay vào đó là sự kinh nghi bất định. "Tử trạng của mấy người này sao lại quỷ dị như vậy?" Hồ Bát Nhất lúc này lên tiếng: "Tư thế của những cái xác này xếp thành một hàng, cứ

như thể lúc còn sống bọn họ đang hưng phấn xông vào, sau đó bị tấn công, rồi ngã gục ngay lập tức." "Lão Hồ, ông nói có lý!" Bàn Tử tán đồng: "Ông nói vậy tôi mới thấy đúng là giống như thế thật, Bàn gia tôi suýt chút nữa thì bị đống của cải này làm cho mờ mắt rồi." Diệp Hạo Sơ nhìn thi thể xung quanh: "Xem ra mấy người này chết chưa lâu, chắc là sau khi vào đây thì trúng phải âm chiêu gì đó, nếu không thì cũng không đến mức chết thảm như vậy." "Lão Diệp, cậu bảo những người này liệu có phải là nhóm người mà lão trưởng thôn nhắc đến không?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Đúng thế!" Diệp Hạo Sơ nói xong liền đi về phía vị trí mấy cái xác, dường như chẳng thèm quan tâm xem có cơ quan quỷ dị nào không. "Lão Diệp, cẩn thận có bẫy đấy!" Diệp Hạo Sơ phất phất tay, hắn biết chỗ này đã có người đi trước bọn họ rồi nên không thể còn cơ quan được, sau đó tự mình cúi xuống kiểm tra thi thể.

Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ đi qua an toàn, đám người cũng vội vàng đi theo. "Thời gian tử vong không quá 3 tiếng!

Hơn nữa cực kỳ có khả năng là trúng độc chết!" Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống đất, xem xét thi thể rồi phân tích. "Trúng độc?" Nghe thấy vậy, Hắc Hạt Tử ngẩn ra, hắn nhíu mày nói: "Thế này thì trùng hợp quá nhỉ?

Tập thể trúng độc!

Lại còn chết cùng một chỗ?" "Anh nói cũng có lý." "Bàn gia tôi thấy là thế này!

Ở đây nhiều châu báu như vậy, rất có khả năng bọn chúng nhìn thấy tiền thì nảy lòng tham, bị đồng bọn chơi xỏ!" "Cũng có khả năng!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Nhưng khả năng này khá thấp, đi đến đây rồi, chẳng lẽ bọn họ không biết càng nhiều người thì xác suất sống sót đi ra ngoài càng lớn sao?" Tuy nhiên, ngay lúc bọn họ đang

bàn tán sôi nổi, Diệp Hạo Sơ đã dùng dao găm bắt đầu lục lọi trên thi thể.

Hồ Bát Nhất và ba người kia thấy Diệp Hạo Sơ cắm cúi lục lọi trên người một nữ thi trẻ tuổi, sắc mặt ai nấy đều có chút quái dị. "Lão Diệp, ông làm cái trò gì thế?" Bàn Tử cười bỉ ổi: "Lão Diệp, mẹ kiếp, không phải ông thấy con đàn bà này xinh đẹp nên muốn chiếm tiện nghi đấy chứ?" "Cút đi!

Ông mới là loại người đó!" Diệp Hạo Sơ chửi lại một câu, sau đó từ trên người nữ thi tìm được một số thông tin hữu dụng. "Mấy người nhìn xem, đây là cái gì?" Diệp Hạo Sơ giơ cái thẻ trong tay lên. "Đây là...

Thẻ công tác khảo cổ?!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn tấm thẻ trong tay Diệp Hạo Sơ. "Không thể nào!

Đội khảo cổ cũng đến đây sao?

Vậy đến lúc chúng ta đụng mặt thì làm thế nào?" Bàn Tử lúc này có chút hoảng.

Đúng vậy!

Bọn họ hạ mộ kỵ nhất không phải là gặp Tống tử (cương thi), mà là gặp người của đội khảo cổ.

Hai nhóm người này một khi gặp nhau thì chính là cục diện không chết không thôi.

Nhóm Diệp Hạo Sơ tự cảm thấy mình vẫn còn chút lương tri, vạn nhất gặp phải thì chỉ còn nước bỏ chạy, chẳng lẽ không chạy lại đứng đó chờ ăn cơm tù miễn phí của nhà nước à? "Không sao, mấy người đếm xem ở đây có bao nhiêu cái xác?" Hồ Bát Nhất nghe vậy theo bản năng nói: "Sáu cái xác à?

Sao thế?" Chờ đã...

Sáu cái xác!

Hắn nhớ lão trưởng thôn từng nói nhóm người đến Vân Thiên Cung sớm hơn bọn họ tổng cộng có sáu người, hiện tại ở đây có sáu cái xác, nghĩa là những người đó đều chết cả rồi!

Thấy Hồ Bát Nhất đã hiểu, Diệp Hạo Sơ lại chỉ vào một thi thể nam giới mặc trang phục khác biệt: "Người của đội khảo cổ chưa chết hết, các ông quên trong bọn họ còn có một hướng đạo sinh người địa phương à?" "Nói vậy là bọn họ vẫn còn một người chưa chết!

Hơn nữa còn tiến vào lăng tẩm?" "Ừ, cho nên chúng ta cũng phải nhanh lên!" Sau đó nhóm Hồ Bát Nhất đi lục soát đồ đạc trên thi thể. "Tìm được không ít đồ tốt!" Bàn Tử bày ra thành quả của mình.

Đèn pin, hộp y tế, dao găm và các nhu yếu phẩm khác đều bị thuận tay mang đi. "Không đúng, sao trên người bọn họ không có đồ ăn?" "Thiếu mất thức ăn!" Diệp Hạo Sơ thản nhiên nói: "Chắc là bị cái người còn sống sót kia lấy đi hết rồi." Hắn trong lòng biết rõ, hẳn là Trần Văn Cẩn đã lấy hết lương thực của những người này.

Hắn nhớ trong nguyên tác chỉ có Trần Văn Cẩn sống sót rời khỏi Vân Thiên Cung, nhưng sau đó vẫn luôn không lộ diện.

Sáu người khác mà cô ta dẫn theo, cũng chính là sáu cái xác trước mắt này, đều đã chết.

Còn về việc Trần Văn Cẩn làm sao ra khỏi Vân Thiên Cung thì Diệp Hạo Sơ không biết, chỉ biết cô ta đã lấy được bí mật trường sinh từ nơi này, cuối cùng nghi ngờ là đã đạt được trường sinh nhưng lại mất đi tự do, không thể rời khỏi thiên thạch ngọc vẫn.

Lúc này nghe thấy tiếng lạch cạch, mọi người sững sờ.

Chỉ thấy Bàn Tử đã chạy đến chỗ đống vàng bạc châu báu, tháo ba lô sau lưng xuống, dùng tay vơ vét của cải nhét vào túi. "Bàn Tử, đi

thôi!" "Đợi tôi một tí!

Bàn gia vớt thêm một ít nữa!" Bàn Tử cười ha hả: "Chỗ này lúc nãy chúng ta cũng thử rồi, không có cơ quan gì cả!

Nhiều bảo bối thế này, không lấy một ít thì Bàn gia tôi bứt rứt toàn thân lắm!" Thấy cảnh này, mọi người cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Bọn họ đến đây chẳng phải vì bảo bối sao?

Mấy người bọn họ đường đường là Mạc Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Thiên Quan, xuống đấu (mộ) thì không có lý nào lại tay không đi về. "Bàn Tử, đừng lấy nhiều quá!

Chọn cái nào đáng giá ấy!" Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử chẳng thèm nhìn, cứ vơ vét một đống nhét vào ba lô.

Hắc Hạt Tử ở bên cạnh lắc đầu: "Tên này đúng là nô lệ của đồng tiền!

Cậu chỉ mong hắn lấy ít đi à?

Chương 121

Khó đấy!" Nhóm Diệp Hạo Sơ cũng tán đồng lời của Hắc Hạt Tử, nhưng lại cứ cảm thấy lời này từ miệng Hắc Hạt Tử nói ra nó cứ sai sai thế nào ấy nhỉ?

Tiểu Ca lúc này dường như cũng bị không khí nhặt bảo bối của mấy người này lây nhiễm, phá lệ thuận tay nhặt vài món đồ có giá trị.

Sau đó, mấy người đã kiếm chác đầy bồn đầy bát lại tiếp tục xuất phát.

Trước khi đi, Diệp Hạo Sơ thừa dịp mọi người không chú ý, lại làm một cú "vét máng" lần hai!

Tóm lại, Diệp Hạo Sơ cứ thuận mắt là thu, nhẫn trữ vật chứa được bao nhiêu thì chứa bấy nhiêu!

Thu xong trong lòng sảng khoái vô cùng. "Sướng thật!

Sau này ông đây cứ dựa vào nghề trộm mộ mà phát tài!

Phấn đấu trộm mộ trộm thành tỷ phú!" Lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn phía trước nói: "Phía trước có một cánh cửa đá!

Xem ra còn có một cái cầu thang đi xuống nữa!

Mọi người cẩn thận một chút!" Năm người đến đây, bàn bạc một chút rồi chuẩn bị đi xuống.

Tiểu Ca đi đầu tiên phong.

Chỉ thấy bên dưới là một không gian hình vuông, bốn phía có tám cây cột lớn màu đen, trên cột đều khắc hình rết và chim mặt người. "Đây là cái giếng à?" Năm người phát hiện ngay chính giữa không gian có một miệng giếng đường kính khoảng hai mét.

Tiểu Ca dùng đèn pin mắt sói chiếu xuống, độ sâu có thể nhìn thấy đáy, trên vách đá còn có thang làm bằng đồng thau. "Lối đi này vậy mà lại có hình dạng một cái giếng?" "Đây không đơn thuần là cái giếng đâu!" Diệp Hạo Sơ vừa nói vừa chiếu đèn pin vào mép miệng giếng: "Mọi người nhìn xem, mấy vết ma sát này!" Hồ Bát Nhất lúc này sắc mặt ngưng trọng: "Lão Diệp, ý cậu là đây là một cái quan tỉnh (giếng quan tài)?" "Ừ!" Diệp Hạo Sơ hơi ngạc nhiên, Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh thật!

Hắn gật đầu: "Đúng là quan tỉnh, chỉ là quan quách bên trên đã bị người ta động vào rồi." Bàn Tử nghe vậy lập tức mở miệng: "Khẳng định là do cái người cuối cùng của đội khảo cổ làm!" Diệp Hạo Sơ nhìn xuống miệng giếng: "Chúng ta xuống xem thử là biết ngay!" Không thương nghị nhiều, năm người men theo miệng giếng đi xuống. "Tôi bảo này, còn đợi cái gì nữa?" Bàn Tử lúc này nôn nóng không chịu được: "Chúng ta trực tiếp xuống đi?

Muộn thêm chút nữa, sợ là bị cái người đội khảo cổ kia nhanh chân đến trước mất!" "Ừ!" Đáy quan tỉnh này mở cửa hướng xuống dưới!

Bên dưới có một cầu thang kéo dài mãi vào bóng tối sâu thẳm.

Cuối cầu thang là một lâu đài, bên ngoài là mấy hành lang dài, giữa hai gian mộ thất chỉ có vài hành lang treo lơ lửng, đây là Thiên Lang, bên dưới có khả năng chính là một gian mộ thất.

Dưới đáy là một gian mộ thất hình tròn khổng lồ, rộng chừng năm sáu trăm mét vuông.

Nhóm Diệp Hạo Sơ men theo cầu thang treo đang đi xuống, chợt thấy ở lối vào một cầu thang treo khác bỗng xuất hiện ánh đèn pin chiếu tới.

Ánh sáng này làm Bàn Tử giật mình một cái, suýt chút nữa thì ngã

khỏi cầu thang, may mà Hắc Hạt Tử đỡ kịp.

Đợi nhìn rõ, mấy người thấy một người phụ nữ dáng người nhỏ nhắn, dung mạo xuất chúng đang cầm đèn pin đứng đó chiếu vào bọn họ.

Đối phương lúc này nhìn thấy bên này thì ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, dùng giọng nói thanh thúy hỏi: "Các người là ai?" "Ái chà!

Lại còn là một đồng chí nữ à!

Cô em quản chúng tôi là ai làm gì!

Cô em đến đây làm..." Bàn Tử còn chưa nói hết, Hồ Bát Nhất đã ngắt lời, sau đó lễ phép mở miệng: "Vị nữ sĩ này, xin hỏi cô là ai?

Đến đây làm gì?" Trần Văn Cẩn lúc này không trả lời, quan sát mấy người bọn họ.

Vừa nhìn đã thấy ba người Hồ Bát Nhất, Hắc Hạt Tử, Bàn Tử không giống người thường, toàn thân đầy lệ khí (sát khí).

Tiếp tục nhìn xuống, cô ta thế mà lại phát hiện ra hai người quen trong nhóm này! "Diệp Hạo Sơ!" "Trương Khởi Linh!" "Sao hai người lại ở đây?!" Tiểu Ca vẫn cao lãnh như vậy, nhưng Diệp Hạo Sơ thì cười cười, mở miệng nói: "Tôi bảo chúng tôi đến đây du lịch, cô tin không?" Trần Văn Cẩn nghe vậy thì lườm Diệp Hạo Sơ một cái, loại chuyện hoang đường này mà cô ta tin được à?

Thật ra lần trước ở Hải Để Mộ (mộ dưới đáy biển), cô ta đã nghi ngờ Diệp Hạo Sơ và Trương Khởi Linh là trộm mộ, chỉ là lúc đó chưa xác định được.

Giờ thì hay rồi, hôm nay bị cô ta bắt quả tang!

Hiện tại cô ta có thể đảm bảo trăm phần trăm hai người Diệp Hạo

Sơ chính là dân đảo đấu (trộm mộ). "Không phải chứ, Lão Diệp, các cậu quen nhau à?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi, thầm nghĩ sao em gái xinh đẹp nào cũng quen biết Lão Diệp thế nhỉ? "Ừ, từng cùng nhau xuống mộ!

Người ta là đội khảo cổ đấy!" "Hề hề!

Quen biết thì tốt quá rồi!" Bàn Tử lại nhìn sang Trần Văn Cẩn: "Cái đó!

Cô em này!

Đã quen Lão Diệp với Tiểu Ca thì chúng ta là người nhà rồi!

Dù sao bây giờ cũng chỉ có một mình cô, qua đây đi cùng bọn này!

Bàn gia bảo vệ cô!" Diệp Hạo Sơ mắng: "Chỉ có cái miệng ông là nhanh!" Trần Văn Cẩn nghe vậy thì đồng ý.

Người cô ta mang theo đều chết hết rồi, giờ chỉ còn trơ trọi một mình, có ra được hay không còn chưa biết.

Đã gặp nhóm Diệp Hạo Sơ thì chắc chắn phải đi cùng bọn họ rồi!

Đông người thì khả năng thoát ra ngoài càng lớn hơn.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn Trần Văn Cẩn, hỏi: "Cô làm sao mà tới được đây?" Trần Văn Cẩn mở miệng nói: "Lần trước tài liệu tôi mang ra từ Hải Để Mộ, tôi bỗng phát hiện manh mối bên trong lại chỉ về phía Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn.

Cho nên, tôi đã tổ chức một đội khảo cổ đến thám hiểm bí mật trong đó, chỉ là không ngờ, chúng tôi còn chưa đến chủ mộ thất, những người tôi mang theo đều đã gặp nạn." Nói xong, Trần Văn Cẩn lại hỏi: "Còn các người?" "À à, chúng tôi..." "Anh không cần nói nữa, tôi biết mục đích của các người, chẳng phải là trộm mộ sao?

Có gì mà không thể nói?" Diệp Hạo Sơ cười cười, sau đó mấy

người đều không nói gì, cứ thế men theo cầu thang đi xuống mộ thất bên dưới.

Đến nơi, ném vài cây pháo sáng ra, chính giữa mộ thất có một cái quan tỉnh hình kim tự tháp ngược, bên dưới đặt tám cỗ quan tài đen khổng lồ, bao vây lấy một cỗ quan tài bằng ngọc thạch cực lớn ở chính giữa.

Mấy người nhìn thấy cảnh này hô hấp đều trở nên dồn dập.

Thấy bọn họ nhìn quan tài đầy kích động, Diệp Hạo Sơ thở dài: "Đừng vội mừng, đây không phải Cửu Long Sĩ Thi Quan đâu." "Đây còn không phải quan tài Vạn Nô Vương á?" Bàn Tử nhìn cỗ quan tài ngọc kia, quy chế này gần như tương đương với hoàng đế rồi còn gì?

Diệp Hạo Sơ nhìn bọn họ, nói: "Còn nhớ tôi từng nói với các ông về Cửu Long Sĩ Thi Quan không?" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Cậu nói là quan tài có chín con rồng rết nâng đỡ!" Hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên tự ý thức được bên cạnh cỗ quan tài này không có rồng rết nào cả. "Chẳng lẽ cỗ quan quách này không phải?

Vậy thì là...?" Diệp Hạo Sơ giải thích: "Mấy cái quan quách này đều là cạm bẫy, trong chín cỗ quan tài toàn là ngọc thơm dẫn dụ côn trùng!

Một khi có người mở ra sẽ thu hút lượng lớn rết xuất hiện!" Hít hà!!!

Một lượng lớn rết! "Sao cậu biết được?" Trần Văn Cẩn lúc này nghi hoặc không thôi.

Diệp Hạo Sơ nhún vai không giải thích, mà lúc này Tiểu Ca lên tiếng: "Cậu ấy nói không sai, cái chủ mộ thất này là giả." "Cái gì?" Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc đến ngây người.

Trần Văn Cẩn khó tin nói: "Sao có thể như thế được?

Chủ mộ thất quy mô hùng vĩ nhường này, cỗ quan quách ngọc thạch khổng lồ ở giữa kia nhìn một cái là biết không phải phàm phẩm!

Quy mô như vậy!

Sao có thể là mộ thất giả được?

Hai người nói thế có căn cứ gì không?" Nhóm Hồ Bát Nhất nghe Trần Văn Cẩn nói cũng thấy có lý, nhưng lại cảm thấy Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca không thể nói dối.

Là người xuyên việt, Diệp Hạo Sơ đương nhiên biết sự thật.

Tiểu Ca lúc này trầm ngâm: "Lần trước ở trong Hải Để Mộ, thực ra cái chủ mộ thất bày mô hình Vân Thiên Cung mà chúng ta vào cũng không phải chủ mộ thất thật sự, cho nên bích họa bên trên cũng không hoàn toàn là thật.

Tôi ở trong một gian mộ thất ẩn bí khác đã phát hiện ra những bức bích họa tiếp cận chân tướng hơn." Trần Văn Cẩn nghe vậy lập tức bị khơi dậy hứng thú, phải biết trong những người ở đây, trừ Tiểu Ca thì chỉ có cô ta và Diệp Hạo Sơ từng đi Hải Để Mộ.

Diệp Hạo Sơ thì cô ta không biết!

Nhưng Trần Văn Cẩn cô sao lại chưa từng thấy bích họa trong mộ thất ẩn mà Tiểu Ca nói?

Lúc này Tiểu Ca tiếp tục: "Thông qua những bích họa đó có thể biết, Uông Tàng Hải đến đây tu kiến vương lăng cho Đông Hạ Vạn Nô Vương thực ra không phải tự nguyện, mà là bị bắt tới!

Hơn nữa, trước khi Uông Tàng Hải đến, Thiên Cung trên núi tuyết này đã tồn tại rồi!" Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ý Tiểu Ca, nhịn không được nói: "Vậy ý cậu là, người Đông Hạ bắt Uông Tàng Hải đến thực ra không phải để ông ta xây lăng mộ, mà là để ông ta cải tạo lăng mộ?

Và lăng mộ Vạn Nô Vương là được cải tạo trên nền tảng đã có từ rất lâu trước đó?" Tiểu Ca gật đầu, tiếp tục: "Thông qua dáng vẻ tổng thể của kiến trúc trên bích họa, đại khái có thể phán đoán tòa Thiên Cung vốn dĩ đã tồn tại kia thuộc về thời kỳ Ân Thương, nhưng cuối cùng bị Uông Tàng Hải gượng ép sửa thành thời nhà Minh!" Mọi người nghe xong không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, nơi này vậy mà còn có ẩn tình như thế!

Chương 122

Tiểu Ca không để ý đến vẻ mặt chấn kinh của mọi người, nói tiếp: "Trong những bức bích họa đó, không chỉ miêu tả tòa Thiên Cung do Uông Tàng Hải cải tạo, mà còn có địa cung lăng mộ trong miệng núi lửa, và một trong những bức bích họa đó chính là gian mộ thất hình tròn và Cửu Long Sĩ Thi Quan này, mà cái thực sự..." Nói đến đây, Tiểu Ca bỗng nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Bàn Tử vội vàng thúc giục: "Tiểu Ca, sao cậu nói chuyện cứ nói một nửa thế?

Rồi sao nữa?

Chủ mộ thất thật sự ở đâu?" Tiểu Ca ngước mắt quét nhìn tất cả mọi người có mặt, lúc này mới trầm giọng nói: "Con đường tiếp theo có thể vô cùng nguy hiểm!

Nơi này ngoại trừ tôi và cậu ấy ra, những người các cậu tuyệt đối không trụ nổi đâu!

Cho nên, tôi hy vọng mọi người đừng tiếp tục đi xuống nữa." Chữ "cậu ấy" mà Tiểu Ca nói tự nhiên là chỉ Diệp Hạo Sơ.

Hàm ý trong lời Tiểu Ca mọi người lập tức hiểu, ý hắn là con đường tiếp theo chỉ có hắn và Diệp Hạo Sơ có thể tiếp tục đi, những người khác nếu đi xuống thì cực kỳ có khả năng sẽ chết!

Nhưng lời này của Tiểu Ca nói quá đột ngột, cũng rất mơ hồ, không rõ ràng, rất khó khuyên được mọi người.

Quả nhiên, Trần Văn Cẩn lập tức nhíu mày: "Tiểu Ca, tôi thừa nhận, bất kể là thân thủ hay bản lĩnh, tôi đều kém xa cậu và Diệp Hạo Sơ, nhưng cũng xin cậu đừng coi thường tôi!

Cậu đã biết nội tình gì thì chi bằng cứ nói hết ra, để mấy người chúng tôi tự mình phán đoán." "Đúng!

Cô em này nói đúng đấy!

Mấy người bọn tôi cũng đâu phải ăn chay!" Bàn Tử hét lớn. "Phải đấy!

Tiểu Ca, cậu cứ nói đi!" Hồ Bát Nhất cũng mở miệng.

Lúc này Diệp Hạo Sơ rốt cuộc nhìn không nổi nữa, thầm nghĩ hôm nay e là ngày Tiểu Ca mở miệng nói nhiều nhất trong lịch sử rồi nhỉ?

Diệp Hạo Sơ chậm rãi nói: "Ý của Tiểu Ca là: Phía trước là một con đường thông tới địa ngục!" "Con đường thông tới địa ngục!?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, ai nấy đều cảm thấy lời Tiểu Ca và Diệp Hạo Sơ có chút khoa trương.

Đi sâu vào trong có thể có nguy hiểm nhất định, nhưng dùng từ "địa ngục" để hình dung thì hơi quá rồi chứ? "Địa ngục" là nơi chỉ tồn tại trong thần thoại, là nơi giam cầm và trừng phạt những vong hồn mang tội nghiệt nặng nề khi còn sống, có thể nói là nhà tù và pháp trường của âm gian.

Trần Văn Cẩn trầm ngâm: "Trương Khởi Linh, dù sao cậu cũng kết luận thông qua bích họa, liệu có sai lệch gì so với tình hình thực tế không?" Hiển nhiên, Trần Văn Cẩn vẫn không tin trong này có cái gọi là "địa ngục" như Tiểu Ca nói!

Tiểu Ca lại lắc đầu: "Không đâu, trên bích họa đó vẽ vô cùng rõ ràng." Hồ Bát Nhất ngạc nhiên: "Tiểu Ca, rốt cuộc bích họa đó vẽ cái gì mà khiến cậu chắc chắn như vậy, rằng dưới chân chúng ta ẩn giấu một con đường địa ngục?" Tiểu Ca nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Cánh cửa địa ngục, cùng với...

Lửa địa ngục!" Giờ khắc này, trong số tất cả mọi người, ngoại

trừ Diệp Hạo Sơ, những người khác vẫn không thể hiểu nổi ý của Tiểu Ca!

Dù sao cách nói này thực sự quá mức khó tin!

Nếu không phải Diệp Hạo Sơ đã sớm biết cốt truyện, hắn cũng sẽ không dễ dàng tin Tiểu Ca như vậy.

Thấy không ai tin lời Tiểu Ca, Diệp Hạo Sơ đành phải lên tiếng: "Tiểu Ca nói thật đấy." Lời của Diệp Hạo Sơ lập tức khiến nhóm Hồ Bát Nhất, Bàn Tử biến sắc, bọn họ hoàn toàn tin tưởng Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ bảo có nguy hiểm gì thì nhất định là có!

Có điều, mấy người bọn họ một đường hữu kinh vô hiểm đi tới đây rồi, nếu bảo bọn họ quay lại thì trong lòng ai cũng sẽ không cam tâm.

Lúc này Trần Văn Cẩn nghi vấn: "Diệp Hạo Sơ, anh cũng từng thấy những bích họa đó?" Được rồi!

Ba người cùng xuống Hải Để Mộ, chỉ có mỗi Trần Văn Cẩn cô là không xem mấy cái bích họa chết tiệt đó thôi!

Diệp Hạo Sơ chỉ vào tai mình, thản nhiên nói: "Tôi chưa thấy, nhưng đừng quên sở trường của tôi!" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Đúng rồi!

Tai Lão Diệp có thể thông qua nghe tiếng vang để phân biệt thế núi sông ngòi cũng như không gian, phương vị, quy mô của hang động, địa cung." "Nhưng những cái đó đâu chứng minh được gì." Trần Văn Cẩn lại nói: "Cho dù Diệp Hạo Sơ có thể nghe ra nơi này giấu một mật đạo, nhưng cũng không thể nói mật đạo đó chính là con đường thông tới địa ngục gì đó được?" Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn sang Trần Văn Cẩn, cười như không cười nói: "Dưới chân chúng ta quả thực có một đường hầm thông thẳng xuống sâu trong lòng đất, hơn nữa, ở

cuối đường hầm còn có một không gian ngầm vô cùng to lớn.

Nhưng... những cái đó đều không quan trọng, quan trọng là nơi đó mới là sào huyệt của rết, nơi đó có khả năng là nơi cư trú của hàng ngàn hàng vạn con rết!" "Vãi chưởng!

Lão Diệp, ông bảo là ở đó có hàng ngàn hàng vạn con rết á?" Bàn Tử lập tức đại biến sắc mặt.

Trên đường vào đây bọn họ đều đã giao thủ với rết, tự nhiên biết rết đáng sợ thế nào, mà Diệp Hạo Sơ lại bảo trong đó còn có hàng ngàn hàng vạn con!

Trần Văn Cẩn cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhưng vẫn nói: "Tôi thấy thế này, chi bằng chúng ta đợi ở đây, để Diệp Hạo Sơ và Trương Khởi Linh xuống trước xem sao.

Nếu bên dưới không có nguy hiểm gì, chúng ta lại vào thám hiểm cũng chưa muộn." "Không được!

Lão Diệp và Tiểu Ca đều xuống, vậy tôi cũng phải xuống!

Chúng ta cùng đi thì phải cùng về!" Hồ Bát Nhất kiên quyết. "Đúng!

Quản nó nguy hiểm gì!

Là huynh đệ thì cùng nhau xông pha!

Bàn gia tôi cũng đi theo các cậu!" Bàn Tử cũng hét lớn.

Hắc Hạt Tử nhếch miệng cười, thản nhiên: "Tôi sao cũng được!

Mấy người đều xuống cả rồi, Hắc gia tôi cũng phải đi góp vui chứ!" Thấy bọn họ đều đòi xuống, Trần Văn Cẩn cũng có chút kinh ngạc.

Không phải nói trộm mộ đều là một lũ tinh ranh sao?

Thời khắc mấu chốt đều tự bảo vệ mạng mình, bán đứng đồng đội là chuyện như cơm bữa!

Mà nhóm Diệp Hạo Sơ này, ai nấy đều hận không thể ôm hết nguy hiểm về mình!

Lúc này cô ta mới tin những người này đều là người có thể xả thân vì đồng đội! "Các người đã xuống thì tôi cũng muốn xuống!" Trần Văn Cẩn nói. "Được rồi!

Xuống dưới tất cả nghe theo chỉ huy của tôi!" Thấy ai cũng đòi xuống, Diệp Hạo Sơ cũng hết cách.

Tiểu Ca cũng không ngờ mọi người đều muốn đi, nhưng hắn cũng không nói nhảm nữa, nhảy thẳng vào trong cái quan tài ngọc thạch khổng lồ ở giữa, sau một hồi mò mẫm liền dùng hai ngón tay dài (Phát Khâu chỉ) kích hoạt cơ quan ẩn bên trong.

Cùng với tiếng cơ quan vận hành, đáy quan tài ngọc thạch bỗng mở ra một cánh cửa ngầm.

Mọi người đều không ngờ cánh cửa ngầm này lại giấu trong quan quách chủ giả.

Cửa ngầm mở ra, Tiểu Ca không nói một lời đi thẳng vào trong. "Chúng ta cũng xuất phát thôi!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ theo sát phía sau, rồi đến Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Trần Văn Cẩn cũng tiến vào.

Nhóm Diệp Hạo Sơ men theo ám đạo đi một mạch xuống dưới, ám đạo này có góc độ vô cùng dốc, hơn nữa sâu không thấy đáy, chẳng ai biết nó sâu bao nhiêu.

Mấy người đi khoảng hai tiếng đồng hồ, càng đi xuống nhiệt độ xung quanh càng cao.

Bàn Tử mở miệng: "Lão Diệp, sao chúng ta càng đi xuống càng

nóng thế này?" Diệp Hạo Sơ gật đầu: "Chúng ta chắc là đang đến gần phạm vi địa tầng hoạt động của núi lửa rồi, ở đó có dung nham, nhiệt độ đương nhiên sẽ nóng." Ban đầu nhiệt độ tăng dần, trở nên ấm áp, mọi người còn thấy dễ chịu, nhưng càng xuống sâu, nhiệt độ dần tăng đến mức táo nhiệt (nóng khô).

Hết cách, để không bị mất nước quá nhiều do đổ mồ hôi dẫn đến say nắng, mọi người đành phải cởi bớt quần áo dày trên người ra, tìm một chỗ tập trung để lại.

Đi thêm một đoạn nữa, ám đạo cuối cùng cũng đến điểm cuối.

Khoảnh khắc bước ra khỏi ám đạo, mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió nóng ập vào mặt.

Mọi người vội vàng chiếu đèn pin xung quanh, phát hiện nơi này vậy mà là một hành lang tu kiến trên không trung ngay vách núi!

Mấy người không tìm hiểu kỹ về hành lang trên không này, cẩn thận đi vào trong.

Đi qua những hành lang này, rất nhiều pháo sáng được bắn ra.

Một cánh cửa bằng đồng khổng lồ ở phía xa hiện ra trước mắt mọi người, nhìn chằm chằm vào cánh cửa này, cảm giác không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Cánh cửa đồng cao hơn ba mươi mét, rộng sáu mươi mét, toàn bộ mặt cửa khổng lồ nhìn qua cứ như được đúc nguyên khối, còn gây chấn động hơn cả Thiên cung mà bọn họ nhìn thấy trong lăng mộ Hiến Vương lần trước. "Trời ơi!

Cao thế.

To thế!" Bàn Tử nhìn đến mức mắt sắp lồi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất cũng ngây người nhìn cảnh tượng này: "Cánh cửa

lớn thế này, rốt cuộc làm sao mà đúc ra được?" "Quá chấn động!

Trên đời này sao có thể tồn tại thứ này chứ!" Trần Văn Cẩn cảm thán.

Mỗi người đều chìm vào sự chấn động và kinh ngạc vô cùng.

Chương 123

Diệp Hạo Sơ cũng vậy, khiến hắn một lần nữa nảy sinh sự tò mò mãnh liệt đối với nhân tộc thượng cổ.

Có đôi khi, Diệp Hạo Sơ nhịn không được suy nghĩ, nhân tộc thượng cổ rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?

Trí tuệ của bọn họ, sức mạnh của bọn họ, sự trường thọ của bọn họ, rốt cuộc từ đâu mà có?

Chẳng lẽ bọn họ thực sự là thần linh sao?

Nghe nói con người là do Nữ Oa sáng tạo, mà Nữ Oa và Tây Vương Mẫu giống nhau, đều là nhân tộc thượng cổ đầu người mình rắn.

Nhưng loại nhân tộc thượng cổ đầu người mình rắn này lại là do ai sáng tạo ra?

Trí tuệ của bọn họ bắt nguồn từ đâu? "Hệ thống, điểm danh!" Diệp Hạo Sơ thầm mặc niệm trong lòng, sau đó nghe thấy giọng nói vô cảm của hệ thống. "Tích!

Chúc mừng túc chủ điểm danh Vân Thiên Cung thành công!

Phần thưởng: Thế Thân Phù *1!" Thế Thân Phù: Dán lên người có thể sao chép ra một bản thể y hệt (thực lực tương đồng, nhưng không có tư duy riêng, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của túc chủ)!

Ừm, cái này ngon à nha!

Sau này không cần lo người được sao chép ra có hành vi phản chủ, thế thì hắn có thể dùng Thế Thân Phù sao chép ra một Tiểu Ca, đến lúc đó chẳng phải bằng với việc có một thủ hạ thân thủ y hệt Tiểu Ca sao?

Thế thì sướng phải biết!

Diệp Hạo Sơ kìm nén sự kích động trong lòng, nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh, hắn hiện tại nhìn Tiểu Ca thế nào cũng thấy thuận mắt.

Trong lòng tính toán làm sao lừa Tiểu Ca để dán cái bùa thế thân này lên người y!

Tiểu Ca phát hiện ánh mắt Diệp Hạo Sơ nhìn mình có chút quái lạ, giống như ánh mắt nhìn con mồi, nhìn đến mức y cũng thấy không tự nhiên. "Cậu nhìn tôi làm gì?" "Ách...

Không có gì!" Diệp Hạo Sơ xấu hổ thu hồi ánh mắt, Tiểu Ca thấy hơi khó hiểu.

Sau đó mọi người đều dồn sự chú ý vào đại liệt cốc bốn phía, dù sao hiện tại cánh cửa đồng khổng lồ kia vẫn còn cách bọn họ một đoạn.

Cách đó không xa phía trước có một dãy bậc thang đá dài, ở giữa là một đài phẳng chế tạo từ đá khổng lồ, chín con rồng trăm chân (bách túc long) quấn quanh dưới đáy quan quách, hình thành tạo hình đế hoa sen, bốn phía còn có bốn bức tượng tướng quân bằng đá quỳ lạy về bốn phương.

Trước quan quách bày một cái đỉnh lớn, phía sau là vách cảnh, khắc đầy hình vẽ kỳ lạ, chính giữa là một cỗ quan quách bằng ngọc đặc biệt bắt mắt. "Đây chắc là quan quách của Vạn Nô Vương rồi nhỉ?" Hồ Bát Nhất nói.

Những cái trước đó đều là giả, nhưng cỗ quan quách trước mắt này phối hợp với chín con rồng trăm chân canh giữ, chắc chắn là quan thật không còn nghi ngờ gì nữa.

Bàn Tử khẳng định: "Đây tuyệt đối là quan quách thật, chín bức tượng rồng trăm chân dưới đáy quan quách kia chẳng phải chính là

Cửu Long Sĩ Quan sao?" Tất cả mọi thứ đều khớp.

Ngay khi mọi người định đi xuống, Diệp Hạo Sơ bỗng nhiên hét lên: "Đợi đã!

Mấy người không thấy chín con rồng rết bên dưới à?" Bàn Tử nghi hoặc: "Đấy không phải tượng đá à?" "Ai bảo ông đấy là tượng đá?

Đó là đồ thật đấy!

Nó còn sống!" "Hả?" Mọi người nghe vậy đều kinh hãi thất sắc. "Lão Diệp, ông không thể lấy chuyện này ra đùa được đâu nhé?

Cái bộ dạng này... sao có thể là đồ sống được?" Bàn Tử khó tin.

Hồ Bát Nhất trực tiếp cầm lấy ống nhòm, vừa xem vừa nói: "Mấy con rồng rết này đúng là không giống do nhân công điêu khắc, nhìn bề mặt chúng hiển nhiên đã hóa thạch rồi, cho dù chúng là rết thật thì đến giờ chắc cũng biến thành hóa thạch rồi chứ." "Chúng ngủ say mấy trăm năm, lớp bụi phủ trên bề mặt quá dày nên nhìn trông như đã hóa thạch vậy." Tiểu Ca giải thích một câu.

Cửu Long Sĩ Thi Quan này là quan quách của Đông Hạ Vạn Nô Vương, lúc Uông Tàng Hải bị Vạn Nô Vương bắt đi xây lăng mộ là vào đầu thời Minh, tức là cách đây đã hơn sáu trăm năm.

Vì những con rồng rết này là vật sống, trên người có nhiệt độ và độ ẩm nhất định nên càng dễ tích tụ bụi bặm hơn.

Không ai ngờ những thứ giống như tượng đá này lại là sinh vật sống. "Thế chúng ta làm thế nào?

Cái thứ này to như thế!

Lại còn mẹ nó có tận chín con!" Bàn Tử nói. "Cái này..." Nhất thời mọi người đều có chút luống cuống, chín con rồng rết kia dù bất động

nhưng mọi người vẫn cảm nhận được áp lực cực lớn, đều không tự chủ được mà giơ vũ khí lên, huống chi chín con kia còn là đồ sống!

Hồ Bát Nhất nói: "Đã là đồ sống thì lúc xuống dưới chúng ta đừng đụng vào!

Mấy con quái vật lớn này chắc chắn rất khó đối phó, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không cần thiết kinh động đến chúng!" Những người khác gật đầu tán đồng.

Thương lượng xong, nhóm Diệp Hạo Sơ vừa mới đi xuống thì mặt đất chấn động dữ dội, sau đó mấy người nghe thấy một tiếng gầm giận dữ. "Gào ~" Con rồng rết đầu tiên đã hoàn toàn phục sinh, sau một tiếng gào thét liền lao về phía mọi người.

Tiểu Ca không nói hai lời trực tiếp xông lên, Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh xuống.

Sau khi chém đứt một phần đầu và làm trọng thương con rồng rết, Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng nhìn những con còn lại. "Mau chạy đi!

Bọn chúng sắp tỉnh lại hết rồi!" Không ngoài dự đoán của Tiểu Ca, hắn vừa dứt lời, những con rồng rết khác cũng tỉnh lại, bắt đầu lao về phía bọn họ! "Chạy!" Lúc này không phải lúc ham chiến chém giết mấy thứ này, bọn họ phải tránh xa vòng vây của những cột đá kia.

Nhóm Hồ Bát Nhất nhận được tin cũng là dân chạy trốn lão luyện, tốc độ gọi là nhanh như chớp!

Rất nhanh đã thoát khỏi rừng cột đá, phạm vi tấn công của rồng rết. "Đoàng đoàng đoàng!!!" Lúc này giữ im lặng đã không còn tác dụng gì nữa, nhóm Hồ Bát Nhất cầm súng tiểu liên bắt đầu xả điên cuồng vào đám rồng rết.

Đạn găm hết vào người bọn chúng, đánh cho bọn chúng vặn vẹo

thân thể, gào thét liên hồi.

Nhưng loại sát thương này đối với rồng rết mà nói chỉ là chọc giận chúng thêm thôi, đạn dược tầm thường căn bản không làm chúng bị thương nặng được. "Mẹ kiếp!!" Bàn Tử gào to: "Ngon thì nhào vô!

Mấy con súc sinh chúng mày mà cũng đòi ăn thịt Bàn gia à?" Đạn bắn ra điên cuồng. "Lão Diệp, da mấy con này dày quá!" Mấy người vừa bắn vừa lùi lại.

Tiếng súng của bọn họ cũng dẫn dụ một số chim mặt người tới, nhưng đều bị Hắc Hạt Tử giơ súng bắn nát đầu.

Sau đó trên không trung đầu nhóm Diệp Hạo Sơ, số lượng chim mặt người lớp lớp kéo đến, dường như không có điểm dừng. "Kéccccc!!!" Số lượng chim mặt người trên đầu càng lúc càng nhiều, đều phát ra tiếng kêu cao vút và hưng phấn.

Diệp Hạo Sơ ngước mắt nhìn lên, sắc mặt ngưng trọng, bầu trời đã bị vô số chim mặt người chiếm giữ.

Cùng lúc đó, đám rồng rết dưới đất cũng đang gầm rú ầm ĩ!

Theo tiếng gầm của rồng rết, trên vách đá cũng phát ra tiếng xì xì xì. "Soạt soạt!" Rất nhanh, trên vách đá trào ra chi chít những con rết đen nhỏ.

Trong chốc lát, mặt đất đã bò đầy những con rết nhỏ này, hình thành một cơn thủy triều côn trùng màu đen. "Xì xì xì..." Nhìn chim mặt người trên trời, rồng rết và hàng ngàn hàng vạn con rết dưới đất, mấy người lạnh toát cả tim, căn bản không còn đường trốn! "Chẳng lẽ Bàn gia phải anh niên tảo thệ (chết sớm) sao?" "Nói bậy!" Nghe Bàn Tử nói, Diệp Hạo Sơ quát lớn: "Bàn Tử nói lời xui xẻo gì đấy!

Chúng ta sẽ không chết đâu!" Nói xong, hắn cũng mặc kệ mọi thứ, lập tức từ trong nhẫn trữ vật lấy ra súng ống đạn dược, còn có cả

súng phun lửa đặc chế!!!

Mấy người nhìn Diệp Hạo Sơ hư không lấy ra đống vũ khí này, nhất thời đều ngây người.

Vãi chưởng!

Đây là thủ đoạn gì?

Bàn Vận Thuật trong truyền thuyết à?

Mấy người hiện tại cũng không kịp nghĩ nhiều, cầm lấy vũ khí liền tiếp đãi đám rết và chim mặt người.

Chương 124

"Ha ha!

Lão Diệp!

Vẫn là ông lợi hại!" Bàn Tử cười lớn, lập tức cùng Hồ Bát Nhất cầm súng phun lửa thiêu đốt đám rết dưới đất.

Có đống vũ khí này, mấy người nhẹ nhõm hơn nhiều, ít nhất hiện tại có thể chống đỡ được đám rết, còn chim mặt người trên không thì bị Hắc Hạt Tử và Trần Văn Cẩn cầm tiểu liên xả đạn ngăn cản. "Không được, mấy thứ này nhiều quá!

Cứ thế này sớm muộn gì cũng xong đời!" "Chỉ có mở cánh cửa Thanh Đồng ra thì những thứ này mới biến mất!" Tiểu Ca nói xong nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ đương nhiên hiểu ý Tiểu Ca, từ trong ngực lấy ra Quỷ Tỷ đưa cho hắn.

Tiểu Ca nhận lấy Quỷ Tỷ, nói với mọi người: "Mọi người thủ vững nhé!

Tôi đi mở cửa Thanh Đồng!" Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ, bàng bạc nguy nga, mang theo hơi thở của năm tháng đằng sau.

Nhìn Tiểu Ca đang lao về phía cánh cửa thanh đồng khổng lồ với tốc độ cực nhanh, Diệp Hạo Sơ hét lớn với mọi người: "Mấy ông ơi!

Tiểu Ca cần chút thời gian!

Chúng ta phải thủ vững đấy!" Diệp Hạo Sơ biết rõ, cái tên Tiểu Ca toàn thân đầy bí mật này chắc chắn sẽ không làm hắn thất vọng.

Hơn nữa, hắn còn biết Tiểu Ca trước đây chắc chắn đã từng vào cửa thanh đồng, nên hẳn là rất quen thuộc với nó!

Cũng chỉ có Tiểu Ca mới biết cách mở cửa thanh đồng! "Không thành vấn đề!" "Ha ha!

Hôm nay Bàn gia phải giết cho đã tay!" Dưới sự phối hợp ăn ý của mấy người, đám chim mặt người trên không và lũ Du Diên (rết khổng lồ) dưới đất đều bị hỏa lực của họ trấn áp, nhất thời không thể xông qua được.

Mà nhóm Diệp Hạo Sơ còn phát hiện ra chín con rồng rết trăm chân kia dường như vì nguyên nhân nào đó mà không thể qua bên này.

Thế là chín con rồng rết cứ gầm rú tại chỗ, ra lệnh cho vô số con rết nhỏ tấn công bọn họ. "Á à!

Cho bọn mày nếm thử hàng khủng này!" Diệp Hạo Sơ nói xong, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra Long Phù Chú, áp vào lòng bàn tay rồi nhắm thẳng vào đám rết.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng luồng viêm bạo bắn ra từ lòng bàn tay Diệp Hạo Sơ!

Ngọn lửa bắn ra lập tức thiêu đốt lũ rết, đám rết phía sau vừa chạm vào lửa đã nối đuôi nhau bị thiêu thành tro bụi.

Trong không khí nồng nặc mùi khét lẹt, đám chim mặt người lúc này cũng bị lửa thiêu kêu la thảm thiết!

Thấy đám quái vật này nhất thời không thể xông lên vị trí của mình nữa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "Vãi chưởng!

Lão Diệp, cục đá trên tay ông là bảo bối gì thế?

Ngầu vãi!

Còn phun được cả cầu lửa!?" Bàn Tử thèm thuồng nhìn Long Phù

Chú trong lòng bàn tay Diệp Hạo Sơ.

Sau này nếu gã cũng có một cái như thế này, thì còn sợ cái đếch gì mấy con đại tống tử nữa? "Cái này gọi là Long Phù Chú, là đồ tôi đổ ra từ một cái mộ không rõ niên đại trước kia, sau này mới phát hiện nó biết phun lửa." Diệp Hạo Sơ tùy tiện bịa chuyện, chẳng lẽ lại bảo là Hệ thống thưởng cho?

Dù sao bọn họ cũng chẳng đi chứng thực được!

Hắn sợ quái gì? "Lão Diệp, vẫn là cậu số đỏ!

Đổ cái đấu mà cũng vớ được loại thần khí này!" Hồ Bát Nhất cảm thán.

Mọi người nghe vậy cũng tán đồng gật đầu, thứ này không phải thần khí thì là gì?

Tuy bọn họ chưa từng nghe qua Long Phù Chú, cũng chẳng biết nó là cái gì, nhưng một cục đá mà lại phun ra được sát thương còn lớn hơn cả lựu đạn!

Trong mắt bọn họ, Long Phù Chú này nhất định là thần khí không tên từ thời thượng cổ! "Lão Diệp, lần sau cậu có thể dẫn Bàn gia tôi đi cái mộ mà cậu nói không?" Bàn Tử lúc này ân cần nhìn Diệp Hạo Sơ. "À...

Chuyện đó lâu lắm rồi, tôi cũng quên mất lấy ở cái mộ nào rồi, trước khi gặp các cậu tôi cũng chả biết mình đã xuống bao nhiêu cái đại mộ nữa!" Diệp Hạo Sơ tiếp tục chém gió. "Được rồi." Hắc Hạt Tử nghe vậy bội phục nói: "Hạo gia quả nhiên là tấm gương cho thế hệ chúng tôi!

Tại hạ cam bái hạ phong!" Hắc Hạt Tử cũng bị mấy lời chém gió của Diệp Hạo Sơ làm cho chấn động.

Hắc Hạt Tử gã tự hỏi cũng đã đổ không ít cái đấu, trong đó không

thiếu mộ vương hầu khanh tướng, nhưng vừa nghe Diệp Hạo Sơ nói đến mấy cái đại mộ!

Những chiến tích kia của gã quả thực không thể so sánh!

Lại nhìn thân thủ của người ta, nhìn qua là biết được tôi luyện từ trong các loại tuyệt thế hung mộ mà ra!

Trần Văn Cẩm lúc này trong lòng cũng không bình tĩnh.

Quả nhiên!

Biết ngay Diệp Hạo Sơ không phải là kẻ trộm mộ đơn giản!

Thảo nào thân thủ lại lợi hại như thế, hóa ra đều là luyện ra từ trong tuyệt thế hung mộ!

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết suy nghĩ trong lòng mọi người hiện tại, hắn nhất định sẽ tự nhủ: Mẹ kiếp!

Hóa ra ông đây bây giờ đã ngầu như thế rồi sao!? "Mấy con súc sinh kia lại muốn lên rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này hét lớn.

Theo tiếng hét của Hồ Bát Nhất, mọi người liền nhìn thấy số lượng rết gấp trăm lần lúc nãy đang bò về phía bọn họ.

Mấy người Hồ Bát Nhất lập tức cầm vũ khí tấn công vào đám rết dày đặc trên mặt đất, nhưng lần này số lượng rết thực sự quá nhiều, chỉ dựa vào họ thì căn bản không thủ nổi!

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn về phía cửa thanh đồng, phát hiện Tiểu Ca đã đến trước cửa, đang vẫy tay với bọn họ. "Tiểu Ca đến rồi!

Anh em vừa đánh vừa rút!" Diệp Hạo Sơ nói xong, liền cầm Long Phù Chú bắn lửa về phía trước, tạo ra một vành đai lửa cách ly để kéo dài chút thời gian.

Bên này, Tiểu Ca mang theo Quỷ Tỷ đến trước cửa thanh đồng khổng lồ, nhìn cánh cửa vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này.

Sau đó, Tiểu Ca dậm chân, nhảy vọt lên thật cao.

Rất nhanh, hai tay y đã bám vào một vị trí lồi ra trên cửa thanh đồng.

Sau đó y bò thoăn thoắt lên trên như một con thạch sùng.

Lúc này nhóm Diệp Hạo Sơ cũng một đường vừa đánh vừa lui đến chỗ cửa thanh đồng. "Mẹ kiếp!

Mấy con súc sinh này đúng là âm hồn bất tán!" "Anh em!

Chúng ta chỉ có thể tử thủ!" Nhìn đám rết chi chít bò tới, trong lòng mấy người đều có chút bất lực.

Lũ rết này dường như vô cùng vô tận, giết thế nào cũng không hết!

Ngay giây sau, khi Diệp Hạo Sơ đang định mở huyết mạch chi lực để đối phó đám rết thì nghe thấy trong không gian dưới lòng đất truyền đến một tiếng tù và cao vút. "U u u ~" Tiếng tù và thương lương, vang vọng, phảng phất như đến từ những năm tháng vô tận trước kia! "Đây là..." Diệp Hạo Sơ hơi sững sờ.

Truyền thuyết mà mình biết hôm nay rốt cuộc cũng được đích thân kiểm chứng rồi sao?

Trong truyền thuyết, trước khi cửa thanh đồng mở ra sẽ có tiếng tù và vang lên, cư nhiên là thật!

Tiếng tù và nổi lên, chấn nhiếp toàn trường.

Âm thanh này như mang theo sức mạnh vô cùng khuếch tán ra bốn phía, khiến người ta vừa thấy chấn động lại vừa không kìm được sợ hãi!

Chương 125

Lúc này, khi tiếng tù và dứt, chín con rồng rết lập tức dừng động tác, cứ như bị ấn nút tạm dừng.

Mà đám rết đang định nuốt chửng mọi người cũng ngừng lăn về phía trước! "Ha ha...

Mấy con súc sinh này thế mà dừng lại rồi!!" Bàn Tử cười ha hả, vui mừng khôn xiết.

Mọi người thấy đám rết dừng bước trước mặt mình, ai nấy đều phấn chấn. "U!!" Tiếng tù và ngày càng thê lương tịch liêu, âm thanh cũng càng lúc càng vang xa thâm thúy.

Thanh thế hạo đại, lan đến đâu, lũ rết đều ngừng thế công, sau đó nhao nhao rút lui nhanh chóng.

Đám rết vừa rồi còn dày đặc đầy đất, giờ một con cũng không thấy đâu!

Hồ Bát Nhất lúc này thấy cảnh đó liền thở phào, mở miệng cười nói: "Tôi còn tưởng lát nữa anh em mình phải đi gặp Diêm Vương chứ!" "Diêm Vương cũng đếch thèm gặp chúng ta đâu!" "Tiểu Ca ngầu vãi!

Tiểu Ca sau này chính là người thứ hai mà Bàn gia tôi bội phục nhất!" "Đúng rồi!

Tiểu Ca đâu?

Sao không thấy bóng dáng Tiểu Ca?" Mọi người lúc này mới sực nhớ ra, đại công thần Tiểu Ca của bọn họ đâu mất rồi!

Thế là, mọi người lập tức nhìn lên phía trên cửa thanh đồng, nhưng ngoại trừ cánh cửa dày nặng và những hoa văn phức tạp, căn

bản không thấy bóng dáng Tiểu Ca.

Giờ khắc này, trên cửa thanh đồng có một tầng sương mù mỏng manh như mộng ảo đang bốc lên, vô cùng thần bí.

Không bao lâu sau, cửa thanh đồng khổng lồ mở ra vài phần, chiều rộng khoảng hơn một mét, bên trong là một vùng mông lung hỗn độn!

Nhưng có thể khẳng định thế giới sau cánh cửa tuyệt đối không phải là dung nham núi lửa. "Qua đó xem sao!" Diệp Hạo Sơ đã bất giác đi về phía trước.

Giờ khắc này mọi người đều hiểu ra, thứ có giá trị nhất trong cả cái thiên cung này không phải Cửu Long Kéo Quan hay Côn Luân Thai gì đó, mà chính là cánh cửa thanh đồng khổng lồ này!

Mọi người đến trước cửa thanh đồng, chỉ khi đích thân đối mặt với cánh cửa này mới biết nó hùng vĩ và cổ lão đến nhường nào!

So với cánh cửa, bọn họ chỉ nhỏ bé như một hạt cát! "Cửa sắp mở rồi!" Diệp Hạo Sơ thở ra một hơi trọc khí.

Hắn mỉm cười nhìn cửa thanh đồng nói: "Cánh cửa thanh đồng này sắp mở rồi!" Mọi người nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, bọn họ cũng đều nghe thấy tiếng tù và cổ xưa vừa rồi, suýt chút nữa họ đã không nhịn được mà quỳ xuống mô bái! "Bộp!" Tiểu Ca lúc này không biết từ chỗ cao nào trên cửa thanh đồng nhảy xuống.

Sau khi tiếp đất, y trả lại Quỷ Tỷ trong tay cho Diệp Hạo Sơ, Diệp Hạo Sơ cười cười rồi nhét thẳng vào túi.

Sau đó vẻ mặt Tiểu Ca ngưng trọng nói với mọi người: "Đều mau lùi sang hai bên!

Có thứ đi ra!" Mọi người nghe Tiểu Ca nói thì có chút nghi hoặc, nhưng vẫn theo bản năng phản ứng lại.

Mấy người di chuyển một chặp, đứng nấp ngay sau một chỗ điêu khắc đá ở hai bên. "Ầm ầm ầm!!" Lúc này cánh cửa thanh đồng khổng lồ phát ra tiếng rung động, lại kéo theo âm thanh vang vọng kéo dài.

Rất nhanh, khe hở ban đầu chỉ rộng khoảng một mét đã mở toang ra bằng một phần ba chiều rộng cánh cửa!

Ánh sáng mông lung từ trong cửa hắt ra, mọi người đều trố mắt nhìn cảnh tượng này.

Trong đó rốt cuộc có cái mẹ gì?

Lúc này chín con rồng rết ở xa xa đều rên rỉ đau đớn!

Phảng phất như gặp phải đại khủng bố chưa từng biết, nhao nhao xao động bất an.

Sau đó ánh sáng mông lung trong cửa càng lúc càng sáng!

Cho dù ở ngay trước mắt, mọi người cũng không nhìn rõ trong cửa thanh đồng rốt cuộc là cảnh tượng gì!

Một mảnh xám xịt, không biết là thứ gì!

Lại gần hơn một chút, mấy người nhìn thấy vài đốm sáng trong làn sương mù nơi cửa.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Sau cánh cửa kia có người thắp đèn à?" "Đó không phải đèn!

Mà là mắt!" Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm vào biến hóa bên trong, hắn biết đốm sáng kia e rằng chính là quỷ hỏa trong mắt đám âm binh. "Mắt!!" Mọi người nghe vậy đều sợ hết hồn.

Sau đó trong nháy mắt, sương mù mông lung quanh cửa thanh đồng càng lúc càng lớn, cho đến khi không nhìn thấy gì nữa. "Âm khí!

Đây là biểu hiện khi nồng độ âm khí đạt đến mức độ nhất định!" Ngay khi Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ, mấy người nghe thấy bên trong

cửa thanh đồng truyền đến từng trận âm thanh như tiếng bước chân. "Rầm rầm ~!" Tiếng bước chân dày đặc, ầm ầm đạp trên mặt đất.

Nghe thấy âm thanh này, mọi người như cảm nhận được sự tráng lệ của thiên binh vạn mã.

Sau đó ai nấy đều ngơ ngác!

Tiếng bước chân?

Chẳng lẽ bên trong có thứ gì sắp đi ra sao? "Đừng lên tiếng!

Cũng không cần loạn động!" Tiểu Ca lúc này vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở mọi người.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, một vị tướng quân khô lâu thời cổ đại, thân khoác giáp trụ, tay cầm trường thương, cưỡi chiến mã xuất hiện trước mắt họ.

Trên thân thể hắn không có chút da thịt nào, là một bộ dạng khô lâu, trong hốc mắt tỏa ra ngọn lửa màu lam, toàn thân tản ra luồng khí tức âm lãnh và hủ bại.

Vãi!

Cái quái gì đây?

Tống tử?

Hay là quỷ hồn?

Mấy người há hốc mồm, nhưng đều không dám phát ra tiếng động, trong lòng đầy nghi hoặc.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, từng hàng từng hàng chiến binh cổ đại khoác giáp trụ từ trong cửa thanh đồng bước ra.

Trang phục y hệt nhau, thân thể khô lâu y hệt nhau!

Đây là...

Âm binh!

Trong đầu mọi người hiện lên từ này đầu tiên.

Trong cửa thanh đồng cư nhiên lại đi ra một đội ngũ âm binh thế này!

Âm binh tá đạo (mượn đường)?

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Truyền thuyết Âm binh tá đạo?

Lại còn đi ra từ trong cửa thanh đồng!

Tiếng bước chân trầm trọng của âm binh vang vọng trên nền đất!

Phảng phất như đạp lên nhịp phách tử vong, giẫm thẳng lên tim mọi người.

Tiếng bước chân ầm ầm càng lúc càng lớn, đám âm binh này đang không ngừng tiến về phía trước.

Lúc này, mọi người coi như đã hiểu vì sao Tiểu Ca bảo không được lên tiếng, lại còn phải lùi sang hai bên.

Âm binh tá đạo, người sống tránh lui!

Trong dân gian vẫn luôn lưu truyền truyền thuyết về việc âm binh đi qua, người sống phải tránh nhường đường, cấm phát ra tiếng động.

Chương 126

Đây là lời răn dạy từ xưa để lại cho người sống!

Tránh đi, không chỉ là tôn kính những âm binh đã khuất, mà còn là để giữ cái mạng của chính mình!

Trong truyền thuyết, khi âm binh mượn đường, nếu người sống tự tiện gây ra tiếng động hoặc cản trở đường đi của âm binh, nhất định sẽ gặp chuyện chẳng lành.

Có thể bị câu hồn giết chết ngay tại chỗ, cũng có thể bị đội ngũ âm binh bắt về âm gian hoặc bạo tử ngay lập tức!

Khoan nói đến chuyện thật giả, chỉ riêng sự lợi hại này đã không cần nói cũng biết.

Dù sao, phàm là nơi đặc thù có âm binh mượn đường mà bị người sống chắn lối, trừ khi là cao nhân huyền môn đạo pháp cao thâm, còn dạng tam giáo cửu lưu hay bàng môn tả đạo bình thường thì tuyệt đối không có ai dám đi tìm chết kiểu đó!

Nhỡ đâu... cái truyền thuyết này là thật thì sao?

Chẳng phải là lấy tính mạng mình ra đánh cược?

Lời cảnh báo của Tiểu Ca chính là bắt nguồn từ đây!

Về điểm này, nhóm Diệp Hạo Sơ đều rất rõ ràng.

Dù sao cũng đều là dân trong nghề, họ có thể không tin quỷ thần, nhưng không thể không kính sợ những chuyện quỷ thần!

Âm binh dàn trận đạp bước tiến lên, nghi thái quân tư không chỗ nào chê được, túc sát chi khí ập vào mặt khiến mọi người không kìm được tim đập nhanh, chân tay bủn rủn.

Theo đà tiến lên của đội ngũ âm binh, chín con rồng rết kia lúc này đã bị dọa cho run lẩy bẩy!

Khắc chế!

Tuyệt đối khắc chế!

Tuy rằng nhóm Diệp Hạo Sơ không biết âm binh muốn làm gì, nhưng họ biết, việc âm binh đột nhiên xuất quan từ cửa thanh đồng không chỉ gây áp chế với người sống, mà còn áp chế tuyệt đối với đám quái vật này!

Mọi người đứng hai bên như đang xem diễn tập quân sự thời cổ đại, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Diệp Hạo Sơ nhìn hết thảy trước mắt, nội tâm cảm thán không thôi.

Cửa thanh đồng Trường Bạch Sơn!

Kiếp trước thân là một "đạo mễ" (fan cứng Đạo Mộ), chính mình thế mà lại có cơ hội chứng kiến khoảnh khắc kích động lòng người này! "Mấy tên âm binh này rốt cuộc là gì?" Trong đội ngũ âm binh, ngoại trừ tên tướng quân cưỡi ngựa đi đầu, tất cả những âm binh khác trông đều giống nhau, thống nhất mặc khôi giáp thời Ân Thương, khí thế lăng nhân!

Rất nhanh, đội ngũ âm binh dừng lại.

Mấy người trong lòng sinh nghi, bởi vì đám âm binh này đã đi đến trước quan tài Cửu Long kia.

Chỉ thấy chiếc quan tài thanh đồng khổng lồ bị xích sắt trói ở trung tâm đang rung lắc dữ dội!

Mà đám rết trăm chân quấn trên cột trụ đen kia cứ như gặp phải đại khủng bố gì đó, nằm im thin thít tại chỗ.

Ngay khi mọi người đang đoán xem đám âm binh đi đến quan tài thanh đồng để làm gì, thì động tĩnh từ quan tài càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn! "Rầm!" Theo một tiếng nổ lớn vang lên!

Nắp quan tài thanh đồng bị một luồng sức mạnh mạc danh hất tung.

Ngay sau đó một cánh tay thô to màu xanh lục đặt lên mép quan tài, dường như muốn mượn lực để đứng dậy.

Sau đó là cánh tay thứ hai!

Thứ ba!...

Tổng cộng xuất hiện mười hai cánh tay!

Lần này sắc mặt tất cả mọi người đều tái mét!

Mẹ kiếp!

Cho dù là Na Tra cũng chỉ có sáu tay!

Khá lắm!

Thứ này thế mà có tận mười hai cánh tay!

Cái này mẹ nó không phải quái vật thì là gì?

Giây tiếp theo mười hai cánh tay đồng thời dùng sức!

Bản thể Vạn Nô Vương cuối cùng cũng đứng lên.

Lần này tầm nhìn của mọi người càng rõ ràng hơn!

Ngoài mười hai cánh tay ra!

Còn vì Vạn Nô Vương đang đứng trong quan tài thanh đồng nên nửa thân dưới mấy người không nhìn thấy.

Vạn Nô Vương ngoài mấy cái tay ra thì cơ thể không khác gì người bình thường, cùng lắm là khôi ngô hơn một chút! "Mẹ ơi!

Sao Vạn Nô Vương này lại có nhiều tay thế?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy lắc đầu nghi vấn: "Đúng là hơi phản khoa học!

Các cậu bảo người sao lại mọc nhiều tay thế được?" "Vạn Nô Vương là quốc vương Đông Hạ.

Truyền thuyết kể rằng các đời Vạn Nô Vương không phải thế tập, mà đều là sau khi đời trước chết đi, sẽ từ trong cánh cửa thanh đồng kia bò ra." "Sở dĩ Vạn Nô Vương này mọc nhiều tay như vậy, là vì Vạn Nô Vương nắm giữ một phương thức trường sinh, đó chính là người cộng sinh với Du Diên!" "Bởi vì Vạn Nô Vương là hậu duệ của thị tộc Phục Hy, nên mỗi lần chết đi, sẽ tiến hành nghi thức tử vong và giao thế cổ xưa của thị tộc Phục Hy ở sau cửa thanh đồng.

Tức là khi người chết rồi, nhưng động vật trong cơ thể vẫn còn sống, sẽ để con rết trong cơ thể ăn hết thi thể, chừa lại một lớp da, sau đó chui ra.

Lại chui vào cơ thể Vạn Nô Vương kế nhiệm để tiếp tục cộng sinh.

Con rết vì cộng sinh lâu dài nên có ký ức và ý thức của Vạn Nô Vương đời trước, sau đó truyền lại cho Vạn Nô Vương đời này.

Cứ lặp đi lặp lại sự truyền thừa như vậy, cho đến khi con rết này chết đi.

Mà Vân Thiên Cung chính là mộ địa của đời Vạn Nô Vương cuối cùng!" Diệp Hạo Sơ ở bên cạnh phổ cập kiến thức một chút. "Cái này...!!!" Hồ Bát Nhất, Trần Văn Cẩm bọn họ không ngờ trong này còn có chuyện ly kỳ như vậy!

Người mà lại có thể cộng sinh với động vật?

Ngay khi mấy người đang chấn kinh, đội quân âm binh kia đã đến trước mặt Vạn Nô Vương.

Tướng quân âm binh cưỡi ngựa gầm lên một tiếng với Vạn Nô Vương. "Gào gào gào!" Vạn Nô Vương cũng gào thét lại.

Sau đó chỉ thấy tướng quân âm binh ra lệnh cho hai tên lính tiến lên, lôi cả người Vạn Nô Vương ra ngoài như lôi một con chó chết. "Gào ~!" Vạn Nô Vương phẫn nộ gào thét, nhưng vẫn chỉ là công cốc, gã chỉ có thể mặc cho đám âm binh lôi thân thể mình đi.

Sau khi Vạn Nô Vương bị lôi ra khỏi quan tài, mọi người mới nhìn rõ nửa thân dưới của gã trông như thế nào.

Nửa thân dưới của gã là thân một con rết dài, dịch xanh dính đầy người, nhìn mà đám Diệp Hạo Sơ muốn nôn. "Mẹ kiếp!

Vạn Nô Vương này tởm quá!" "Đã xấu còn thích ra ngoài dọa người!" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử điên cuồng chê bai Vạn Nô Vương. "Đừng nói chuyện!" Tiểu Ca vừa dứt lời, Vạn Nô Vương đang bị âm binh lôi đi liền nhìn về phía mấy người.

Sau đó Diệp Hạo Sơ phát hiện biểu cảm kinh khủng ban đầu của Vạn Nô Vương khi nhìn thấy bọn họ lập tức biến thành cuồng hỉ. "Không ổn!" Ngay khi Diệp Hạo Sơ nghĩ vậy, tên Vạn Nô Vương không biết dùng phương pháp gì, ra lệnh cho chín con rồng rết đang nằm rạp dưới đất cầm chân đám âm binh, còn chính mình thì thoát khỏi sự trói buộc, thế mà lại lao nhanh về phía nhóm Diệp Hạo Sơ!

Tốc độ cực nhanh!

Mọi người thấy thế liền vội vàng né sang hai bên, đồng thời nổ súng. "Đoàng đoàng đoàng!" Nhóm Hồ Bát Nhất, Trần Văn Cẩm không ngừng nổ súng tấn công Vạn Nô Vương.

Nhưng ai ngờ!

Chương 127

Những viên đạn kia khi chạm vào người Vạn Nô Vương cứ như bắn vào cao su, căn bản không gây ra sát thương gì.

Mắt thấy Vạn Nô Vương sắp vồ tới, ngay trong ngàn cân treo sợi tóc! "Tránh ra!" Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao, nghiêng người chắn trước mặt mọi người!

Đồng thời chém mạnh một nhát! "Phập!" Vốn dĩ Tiểu Ca tưởng một đao này có thể bức lui Vạn Nô Vương, nhưng không ngờ...

Hắc đao của y lại bị một đôi tay của Vạn Nô Vương kẹp chặt!

Lúc này những cánh tay khác của Vạn Nô Vương nắm chặt nắm đấm. "Bốp" Nện mạnh lên người Tiểu Ca, dưới lực đạo khổng lồ, hắc đao tuột tay, Tiểu Ca trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Tiểu Ca... bị hạ rồi?!

Lần này sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên khó coi!

Phải biết thực lực của Tiểu Ca trong đội ngũ bọn họ đã thuộc hàng đỉnh cấp rồi! "Mẹ kiếp nhà mày!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cầm súng tiểu liên điên cuồng quét về phía Vạn Nô Vương. "Đoàng đoàng đoàng!" Nhưng đạn đối với Vạn Nô Vương một chút tác dụng cũng không có, ngược lại càng chọc giận Vạn Nô Vương hơn, gã lao nhanh về phía Hồ Bát Nhất.

Hiện trường trong nháy mắt trở nên hỗn loạn! "Bầm bầm bầm!" Vạn Nô Vương lại đấm bay hai người Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, khóa mục tiêu tiếp theo lên người Hắc Hạt Tử!

Gã tung người nhảy lên, đập mạnh tới!

Mười hai cánh tay, bất luận Hắc Hạt Tử đỡ được hai cái nào thì

những nắm đấm còn lại cũng tất nhiên sẽ rơi lên người gã! "Hạt Tử, mau tránh ra!" Bàn Tử lo lắng hét!

Hắc Hạt Tử biết bây giờ né tránh e là không kịp nữa!

Gã đành phải ngạnh kháng, nhưng sức lực Vạn Nô Vương quá lớn, sau khi đỡ vài quyền, Hắc Hạt Tử biết không phải đối thủ, liền vừa đánh vừa lui tìm cách chu toàn.

Nhất thời Vạn Nô Vương không làm gì được Hắc Hạt Tử, tức giận đổi mục tiêu, lại đấm về phía Diệp Hạo Sơ bên này. "A a, đồ xấu xí!

Dám đánh chủ ý lên người ông đây à?

Tao thấy mày chán sống rồi!" Diệp Hạo Sơ nói xong, đưa hai tay ra.

Đôi tay bình thường của Diệp Hạo Sơ trong nháy mắt phủ đầy vảy rồng màu xanh, vững vàng đỡ được hai nắm đấm khác của Vạn Nô Vương!

Nhưng những nắm đấm còn lại vẫn nện xuống người Diệp Hạo Sơ!

Ngay khi mọi người đều tưởng Diệp Hạo Sơ sẽ giống như Tiểu Ca bị đánh bay đi, thì chuyện không tưởng đã xảy ra.

Mười hai cánh tay cứng như sắt thép của Vạn Nô Vương thế mà không cái nào đánh trúng Diệp Hạo Sơ!

Diệp Hạo Sơ lúc này cười lạnh, Tử Kim Ma Đồng của hắn có thể nhìn ra hướng tấn công của kẻ địch, tuy mười hai cánh tay của Vạn Nô Vương linh hoạt đa biến và sức mạnh cực lớn!

Nhưng đối với Diệp Hạo Sơ thì vẫn chưa đủ trình!

Lúc này trong ánh mắt Vạn Nô Vương xuất hiện một tia kinh ngạc

rất nhân tính, hoàn toàn không dám tin nhân loại nhỏ bé trước mắt lại có thể đỡ được nắm đấm của gã, hơn nữa còn tránh được.

Ánh mắt Vạn Nô Vương vừa vặn bị Diệp Hạo Sơ bắt gặp, Diệp Hạo Sơ liền cười khẩy: "Đồ xấu xí!

Mở to mắt chó ra mà xem ông đây phế mày như thế nào!" "Gào ~!" Vạn Nô Vương gầm lên với Diệp Hạo Sơ!

Gã hiển nhiên không ngờ nhân loại trước mắt lại ngông cuồng như vậy!

Cư nhiên dám nói ra lời muốn phế bản vương?

Nhưng ngay sau khi Vạn Nô Vương gầm lên, định dạy cho Diệp Hạo Sơ một bài học thì gã đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói! "Xoẹt!!" Giây tiếp theo, gã phát hiện cánh tay của mình thế mà bị tên nhân loại nhỏ bé trước mắt sống sượng xé toạc ra! "A ~!!!" Vạn Nô Vương đau đớn gào thét, từ vết thương dịch xanh lẫn lộn máu tươi phun ra xối xả!

Ngay trong ánh mắt kinh hoàng của nhóm Hồ Bát Nhất!

Chuyện này vẫn chưa xong! "Xoẹt!" Lại là âm thanh quen thuộc đó, hai cánh tay nữa lại bị Diệp Hạo Sơ xé xuống!

Diệp Hạo Sơ giờ khắc này phảng phất như hóa thân thành tử thần!

Một tử thần không có cảm tình, trong mắt chỉ có giết chóc!

Ba đôi!

Bốn đôi!

Năm đôi!

Sáu đôi!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Diệp Hạo Sơ đã xé sạch mười hai cánh tay trên người Vạn Nô Vương! "Bốp!" Tiện chân đá một cái, Vạn Nô Vương bay thẳng ra ngoài, rơi đúng trước mặt đám âm binh!

Lúc này đám âm binh vừa thu dọn xong chín con rồng rết cũng sững sờ một chút.

Tướng quân âm binh cưỡi ngựa nhìn Diệp Hạo Sơ thật sâu một cái, sau đó lại lôi Vạn Nô Vương đi về phía cửa thanh đồng. "Vãi chưởng..." Bàn Tử lúc này há hốc mồm, phảng phất chỉ có như vậy mới giúp gã bình tĩnh lại chút ít. "Lão Diệp!

Ông em cũng quá ngưu bức rồi đấy?

Cứ thế xé sống tay Vạn Nô Vương à?" Tiểu Ca lúc này đi tới nhìn Diệp Hạo Sơ, mở miệng nói: "Cậu lợi hại hơn tôi!" Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, đám âm binh ầm ầm chỉnh đốn bộ pháp! "Gào ~!" Tướng quân âm binh gầm lên một tiếng, cưỡi ngựa kéo tên Vạn Nô Vương dở sống dở chết đi về phía cửa thanh đồng, rất hiển nhiên bọn họ muốn quay lại bên trong cánh cửa.

Rất nhanh, khi đám âm binh đi ngang qua trước mặt mọi người, tướng quân âm binh hơi dừng lại bên cạnh Diệp Hạo Sơ một chút rồi lại tiếp tục đi thẳng.

Lúc này mọi người đều không dám khinh cử vọng động, đùa à!

Âm binh là cái thứ tà môn như thế!

Bọn họ tốt nhất vẫn là đừng có đi tìm chết!

Nhưng lúc này Diệp Hạo Sơ lại đang chờ thời cơ.

Hắn chuẩn bị cùng đám âm binh này lẻn vào trong, hắn vẫn luôn tò mò trong cửa thanh đồng rốt cuộc là cái gì?

Chẳng lẽ thực sự là "Chung Cực" sao?

Mà Tiểu Ca lúc này vừa vặn cũng có cùng suy nghĩ với Diệp Hạo Sơ.

Hai người dường như đều phát hiện ra ý đồ của đối phương, nhìn nhau một cái, cười ngầm hiểu ý.

Sau đó Diệp Hạo Sơ lấy từ trong túi ra một cái túi gấm, nhét vào tay Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lúc này vẻ mặt nghệch ra.

Đối với việc này, Diệp Hạo Sơ không giải thích, mà nhìn về phía âm binh, cho đến khi chỉ còn lại hàng âm binh cuối cùng. "Chính là lúc này!" Diệp Hạo Sơ lao nhanh đến sau lưng âm binh, bám theo bọn họ đi vào cửa thanh đồng.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca với sự đồng bộ thần thánh cũng theo sát âm binh lẻn vào.

Ngay khi sắp vào bên trong cửa thanh đồng, Diệp Hạo Sơ xua tay với nhóm Hồ Bát Nhất, ra hiệu bọn họ đừng có vào!

Chương 128

Mọi người thấy cảnh này nhao nhao kinh hãi!

Tình huống gì thế này!

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca thế mà lại theo âm binh đi vào trong cửa thanh đồng rồi?!

Cho đến khi bóng dáng Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca hoàn toàn tiến vào cửa thanh đồng, rồi hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người. "Lão Hồ!

Làm sao bây giờ?

Lão Diệp sao lại vào trong đó?

Thế chúng ta cũng vào à?" Bàn Tử sốt ruột.

Hồ Bát Nhất còn chưa mở miệng, Trần Văn Cẩm đã không kìm được muốn đi lên trước: "Tôi cũng vào!" Hồ Bát Nhất lúc này phản ứng lại, lập tức chặn Trần Văn Cẩm, nghiêm túc nói: "Chúng ta tốt nhất đừng vào cửa thanh đồng!

Việc này không có lợi cho chúng ta!" Không biết vì sao, Hồ Bát Nhất cảm thấy mức độ nguy hiểm của cánh cửa thanh đồng kia không phải thứ mà mấy người bọn họ có thể chịu đựng được! "Anh!!" Bị nhóm Hồ Bát Nhất chặn lại, Trần Văn Cẩm tức giận nói: "Vậy sao Diệp Hạo Sơ và Trương Khởi Linh lại vào được?" Bàn Tử hiện tại cũng chả hiểu tình huống gì, nhưng gã cứ vô điều kiện ủng hộ Hồ Bát Nhất, cũng hùa theo khuyên: "Đại muội tử!

Cô đừng lo chuyện của Lão Diệp và Tiểu Ca nữa, thân thủ hai người đó tốt như vậy!

Cô so được sao?

Cô mà cứ đòi vào thì đừng trách Bàn gia tôi hôm nay phá lệ đánh phụ nữ đấy nhé!" "Anh...!" Được rồi!

Tên Béo này nói đúng sự thật, nhưng cô ta chính là muốn vào xem trong cửa thanh đồng rốt cuộc có cái gì! "Còn anh?

Anh cũng không muốn vào xem sao?" Trần Văn Cẩm lại nhìn sang Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử nhe răng cười: "Tôi á?

Tôi chả có hứng thú, ở đây chờ không sướng hơn à?

Việc gì phải chui vào tìm chết!" "Hạt Tử!

Ý ông là Lão Diệp với Tiểu Ca bọn họ vào đó nộp mạng hả?" Bàn Tử nghe Hắc Hạt Tử nói thế thì kích động. "Tôi không có nói thế nhé, tôi nói là chúng ta vào thì bằng đi chết!

Hạo gia và Ách Ba Trương không sao đâu!

Mấy người cứ yên tâm đi!" "Không sao là tốt!" Đùa gì chứ!

Hai cái tên vũ lực biến thái kia sao có thể có chuyện được?

Có điều câu này gã không nói ra.

Hồ Bát Nhất lúc này mở túi gấm Diệp Hạo Sơ đưa trước khi đi, bên trong có một tờ giấy và một tấm bản đồ đường tẩu thoát khỏi Vân Thiên Cung đã chuẩn bị sẵn.

Diệp Hạo Sơ thực ra đã sớm chuẩn bị hết thảy, hắn biết mình chắc chắn sẽ vào cửa thanh đồng, nhưng nhóm Hồ Bát Nhất không thể vào.

Diệp Hạo Sơ sợ mấy người Hồ Bát Nhất vào rồi thì không ra được nữa.

Bởi vì chính hắn cũng không nắm chắc mười phần có thể bảo toàn

tính mạng và đi ra, nhưng hắn không thể bỏ lỡ lần này, hắn vô cùng tò mò trong cánh cửa kia rốt cuộc có gì? "Chung Cực" rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ thực sự là cái gọi là trường sinh sao?

Hồ Bát Nhất mở tờ giấy, bên trên viết: "Lão Hồ, nếu tôi vào trong cửa thanh đồng quá ba ngày vẫn chưa ra, các cậu hãy nhanh chóng rời khỏi đây!

Ngàn vạn lần đừng lo lắng cho tôi, tôi không thể xảy ra chuyện được!

Đúng rồi, về sẽ mời các cậu đi nhậu nhé!" Hồ Bát Nhất xem xong nội dung thì hít sâu một hơi: "Đợi!

Chúng ta ở đây đợi!

Có điều bất cứ ai trong chúng ta cũng không được đến gần cửa thanh đồng!" Mấy người Bàn Tử gật đầu, Trần Văn Cẩm cũng đành bất lực đáp ứng, mấy người Hồ Bát Nhất đều không vào, cô ta còn vào được sao?

Sau đó mấy người tìm một chỗ không xa cũng không gần cửa thanh đồng để dựng trại, thuận tiện đợi Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca đi ra.

Mà đám rết, chim mặt người thì nhóm Hồ Bát Nhất chẳng lo chút nào, âm binh xuất hiện đã sớm dọa bọn chúng vỡ mật, giờ bọn chúng căn bản không dám bén mảng tới đây nữa.

Tuy nhiên, bên trong cửa thanh đồng, Diệp Hạo Sơ đang đi giữa thế giới sau cánh cửa!

Tử Kim Ma Đồng của hắn cũng không nhìn rõ lắm đây rốt cuộc là nơi nào, nơi này có cái gì!

Hắn vừa cùng Tiểu Ca đi vào thì không còn nghe thấy tiếng tù và lúc vào nữa, mà thay vào đó là nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết

quỷ dị, loại âm thanh này mang theo oán khí và hận ý mãnh liệt! "Âm thanh này..." Tiểu Ca nhíu mày. "Oán khí thật mạnh!" Thứ âm thanh này khiến thần kinh Diệp Hạo Sơ cứ căng như dây đàn!

Hắn và Tiểu Ca đi theo âm binh vào, đám âm binh liền biến mất một cách khó hiểu ngay dưới mí mắt hai người, ngay cả tên Vạn Nô Vương bị lôi theo cũng biến mất.

Lúc này Diệp Hạo Sơ vừa quay đầu lại, phát hiện Tiểu Ca vốn luôn ở bên cạnh mình đột nhiên không thấy đâu nữa. ???

Diệp Hạo Sơ hét lớn: "Tiểu Ca!

Tiểu Ca!" Gọi mấy tiếng vẫn không có bất kỳ hồi âm nào, e rằng không phải Tiểu Ca cố ý trốn hắn, mà hắn là vì nguyên nhân nào đó dẫn đến việc hiện tại hắn và Tiểu Ca bị lạc nhau.

Diệp Hạo Sơ lúc này ép mình bình tĩnh lại, tiếp tục đi về phía trước, hắn cũng không biết vì sao, trong lòng dường như có một giọng nói bảo hắn cứ đi thẳng.

Lúc này bên trong cửa thanh đồng bốn phía là một mảnh mông lung hỗn độn, Diệp Hạo Sơ đang đi, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một thứ khó diễn tả bằng lời đang lao về phía mình.

Là một cái bóng đen đang di chuyển tốc độ cao!

Tốc độ di chuyển của nó rất nhanh, hơn nữa còn đang áp sát Diệp Hạo Sơ không ngừng, Diệp Hạo Sơ không biết thứ kia là gì, nhưng hắn biết đó chắc chắn không phải thứ tốt lành gì!

Diệp Hạo Sơ rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, thời khắc chuẩn bị phòng ngự.

Ngay lúc này, bóng đen quỷ dị kia đột nhiên tập kích Diệp Hạo Sơ, nhưng người sau cũng đã sớm chuẩn bị, Diệp Hạo Sơ lập tức xuất đao thật nhanh. "Keng keng keng!" Diệp Hạo Sơ bị chấn lùi lại một

bước, thứ này sức lực rất lớn, lớn đến mức vừa rồi Diệp Hạo Sơ suýt chút nữa không đỡ nổi, nó đập vào mặt đao, thậm chí muốn đánh cho ngũ tạng lục phủ của Diệp Hạo Sơ lệch vị trí.

Cũng may là Diệp Hạo Sơ, nếu đổi là mấy người Hồ Bát Nhất, sớm đã bị một đòn này đánh cho thăng thiên rồi!

Lúc này Diệp Hạo Sơ biết, mình không phải đối thủ của bóng đen quỷ dị này.

Cho nên, hắn cực lực chuyên chú vào việc tự vệ, có thể đảm bảo không bị đánh trúng thân thể, đó đã là thượng sách.

Tử Kim Ma Đồng của hắn lúc này dường như chịu hạn chế, ở trong thế giới hỗn độn này căn bản không phát huy được tác dụng, hoàn toàn không nhìn rõ thứ tấn công hắn rốt cuộc là cái gì.

Tử Kim Ma Đồng của Diệp Hạo Sơ hoàn toàn vô dụng trong thế giới mông lung hỗn độn này, căn bản không thể nhìn rõ thứ vừa tập kích hắn là cái gì.

Bóng đen kia sau khi công kích vài cái liền bỏ chạy mất tăm mất tích.

Diệp Hạo Sơ cũng hết cách, đành phải cảnh giác tiếp tục tiến lên.

Diệp Hạo Sơ không hô gọi Tiểu Ca, hắn biết Tiểu Ca hiện tại e rằng cũng ốc còn không mang nổi mình ốc.

Ở nơi này, hắn chỉ tin tưởng thực lực của bản thân và thanh Hắc đao trong tay!

Diệp Hạo Sơ lúc này lấy ra la bàn vàng nhìn thử, phát hiện kim chỉ nam giống như bị tĩnh chỉ, mặc cho hắn đập lắc thế nào cũng bất động. "Hửm?" Diệp Hạo Sơ khẽ nhíu mày, thế giới bên trong cửa Thanh Đồng này thực sự quá mức mờ mịt mê ly.

Một màu xám xịt bao trùm tất cả, ai cũng không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì!

Tuy nhiên, Diệp Hạo Sơ có thể khẳng định, cái bóng đen vừa tập kích hắn là chân thực tồn tại, không phải ảo giác hư cấu.

Đến hiện tại, bàn tay cầm đao của hắn vẫn còn ẩn ẩn đau nhức.

Là sinh vật sống!

Nhưng Diệp Hạo Sơ lại không biết đó rốt cuộc là loại sinh vật gì.

Đi được một lúc, hắn nghe thấy vài tiếng thảm thiết, nhưng khi hắn chạy về phía phát ra âm thanh, tiếng thảm thiết kia lại càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn tịch mịch.

Chương 129

"Thanh âm hình như rất gần, nhưng lại rất xa!" Trong lòng Diệp Hạo Sơ có chút phiền toái, sau đó hắn lại thử lần theo âm thanh để hành động, nhưng căn bản không tìm được vị trí.

Cứ phảng phất như sự việc xảy ra cách hắn rất xa, nhưng âm thanh lại vang lên ngay bên tai!

Thế giới cửa Thanh Đồng quỷ dị khiến Diệp Hạo Sơ dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ đã đi rất lâu.

Tiểu Ca hắn không tìm thấy, cái bóng đen tập kích hắn cũng không biết đi đâu.

Mọi thứ nơi này đều quỷ dị mà tĩnh lặng, cả không gian chỉ có tiếng bước chân của một mình hắn vang vọng. "Cộp cộp..." Mỗi bước chân của Diệp Hạo Sơ phảng phất như giẫm lên đầu tim chính mình.

Hắn còn luôn cảm giác bốn phía hình như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm hắn, mà hắn lại không phát hiện ra được.

Loại cảm giác bị giám sát này khiến hắn rất khó chịu, lúc này không dám có chút sơ suất nào.

Lại không biết đi thẳng bao lâu, hắn đi tới bên ngoài một tòa đại điện khôi hoằng kỳ tuyệt. "Hả?" Nhìn thấy đại điện quen thuộc này, Diệp Hạo Sơ hơi sững sờ: "Đây là lăng điện Vân Thiên Cung?

Sao lại ở chỗ này?" Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, chỉ nghe "két" một tiếng, cửa điện mở ra, giống như cố ý chuẩn bị cho hắn vậy. "Nơi này cũng có một cái lăng điện Vân Thiên Cung?

Là thật hay là ảo giác?" Chuyện này xác thực quá kỳ quái, hắn rõ

ràng đã vào bên trong cửa Thanh Đồng, sao còn có thể nhìn thấy lăng điện này chứ?

Sau đó hắn vô thức sờ sờ Ấn Phát Khâu trong ngực, lúc này Ấn Phát Khâu hoàn toàn không có phản ứng.

Đây là chuyện gì?

Phải biết nếu là ảo giác thì Ấn Phát Khâu nhất định sẽ có phản ứng, nhưng hiện tại là tình huống gì?

Huyết mạch và Ấn Phát Khâu của hắn ở nơi này hình như đều mất linh. "Vào xem trước đã!" Ôm những nghi hoặc này, Diệp Hạo Sơ vẫn đi vào, đường cũ đi lại tự nhiên rất đơn giản.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Diệp Hạo Sơ đi tới bên cạnh quan tài đen, hắn lật người nhảy vào trong quan quách.

Cái quan quách này đúng như hắn dự đoán, là trống rỗng, cách cục y hệt bên ngoài cửa Thanh Đồng! "Chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác sao?" Diệp Hạo Sơ lẩm bẩm trong lòng, hình như trước mắt chỉ có cách giải thích này là hợp lý.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, "rầm" một tiếng, cửa điện bị bạo lực đẩy ra. "Tê tê tê..." Một cái bóng đen phát ra tiếng kêu tê tê ở cửa, dường như đang tìm kiếm cái gì đó!

Ngửi ngửi!

Lập tức, lại là một trận tiếng mài răng chói tai cùng âm thanh tê tê quỷ dị.

Cái bóng đen kia nhìn về phía quan quách Diệp Hạo Sơ đang nấp, dường như đang sợ hãi điều gì, cuối cùng không cam lòng rời đi.

Đợi bóng đen đi rồi, Diệp Hạo Sơ bật dậy từ trong quan quách.

Đối với thứ vừa rồi, Diệp Hạo Sơ không cần thiết phải liều mạng với nó, thứ đó rất lợi hại, hắn không nắm chắc giết được.

Lúc này nguy cơ tứ phía, phải mau chóng làm rõ tình cảnh hiện tại. "Cung điện giống nhau, thế giới dưới lòng đất cũng giống nhau sao?

Chẳng lẽ... bên dưới này còn có một cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ nữa?" Ôm nghi hoặc, Diệp Hạo Sơ ra khỏi quan quách, lần theo ký ức đi đường cũ.

Không sai, hắn chuẩn bị đi lại một lần, thám thính hoàng lăng y hệt lúc trước này.

Chốn cũ đi lại, tốc độ cực nhanh, tất cả quy cách, tất cả cảnh tượng nơi này đều giống hệt lúc trước.

Nhưng duy nhất không giống là lần này chỉ có một mình hắn cô độc bước đi, hiện tại hắn rốt cuộc cũng có thể hiểu được tâm tình của Tiểu Ca, vẫn luôn một mình xuyên qua các ngôi mộ cổ.

Nói chứ hắn hiện tại cũng hơi nhớ Bàn Tử và Lão Hồ, ít nhất có bọn họ ở đây, trên đường cũng không cảm thấy cô đơn!

Đi mãi, khi Diệp Hạo Sơ lần nữa xuống đến lòng đất, hắn nhìn thấy Cửu Long duệ quan (chín rồng kéo quan tài) chấn động lòng người kia, nhưng duy độc không thấy cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ đâu. "Chỉ có một cái Cửu Long Hoàng Kim Quan?!" Diệp Hạo Sơ trong lòng hiểu rõ: "Nơi này cũng không phải hoàn toàn giống nhau." "Không biết trong quan tài Cửu Long này vẫn là Vạn Nô Vương sao?" Phải biết Vạn Nô Vương bên ngoài cửa Thanh Đồng đã bị hắn phế bỏ rồi bị âm binh lôi vào trong cửa, không biết trong cỗ quan tài này có gì?

Không biết tại sao, khi hắn đến đây, dục vọng mở quan tài càng lúc càng mãnh liệt.

Trong cõi u minh có một loại âm thanh đang hô hoán hắn, bảo hắn mở quan tài. "Mẹ kiếp!

Làm!" Diệp Hạo Sơ trong nháy mắt đặt hai ngón tay trái phải lên mép quan quách. "Mở cho ông!!!" Dưới sức mạnh cường đại của hai ngón tay Phát Khâu bùng nổ, nắp quan quách trực tiếp bị ngón tay hắn nhấc lên. "Uỳnh uỳnh uỳnh!" Cứ như vậy, nắp Cửu Long Hoàng Kim Quan trực tiếp bị một mình Diệp Hạo Sơ nạy tung!

Sau khi nắp quan tài mở ra triệt để, ánh mắt Diệp Hạo Sơ nhìn vào bên trong.

Chỉ liếc mắt một cái, đồng tử hắn co rụt lại. "Cái này...?" Chỉ thấy nằm trong quan tài là một người, à không, phải nói là nằm một con quái vật.

Con quái vật này ngoại trừ cái đầu có nét giống người ra, các bộ phận còn lại không có chỗ nào giống người, nhưng nó lại giống con Vạn Nô Vương lúc trước, đều có mười hai cánh tay. "Chẳng lẽ..." Trong nháy mắt, Diệp Hạo Sơ nhớ ra điều gì: "Đây mới là...

Vạn Nô Vương chân chính?" Cũng không trách Diệp Hạo Sơ nghĩ như vậy, bởi vì không có so sánh thì không có đau thương, con Vạn Nô Vương bị hắn phế lúc trước chỉ là thân thể cứng rắn một chút, hơn nữa con hàng kia không có tư tưởng gì.

Hiện tại con nằm trong quan tài này nhìn qua uy nghiêm hơn con trước nhiều, hơn nữa vị này còn đang hô hấp!

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang tỉ mỉ quan sát, con quái vật này đột nhiên mở bừng hai mắt!

Trân trân nhìn hắn.

Trong sát na, ánh mắt một người một quái chạm nhau.

Sau đó một cỗ hàn ý cực hạn bao trùm cơ thể Diệp Hạo Sơ, thứ

này là đồ sống!

Bình tĩnh lại, Diệp Hạo Sơ không nói hai lời, xách Hắc kim cổ đao lên định ra tay với nó.

Đúng lúc này, quái vật đột nhiên lên tiếng: "Diệp Hạo Sơ?" Thanh âm khàn khàn, giống như dao sắc mài vào đá. "??!!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy ngẩn người, tên này là ai?

Tại sao lại biết mình?

Còn gọi được tên mình?

Diệp Hạo Sơ sững sờ, một luồng hàn ý mãnh liệt dâng lên từ lòng bàn chân, nháy mắt lan ra toàn thân. "Diệp Hạo Sơ!" "Ngươi tên là Diệp Hạo Sơ!!!" "Khà khà khà!" Dường như không nhận được hồi đáp của Diệp Hạo Sơ, con quái vật nghi là Vạn Nô Vương này bắt đầu dồn dập hô hoán, còn kèm theo tiếng cười khiến người ta sợ hãi. "Tao cười cái con mẹ mày!" Diệp Hạo Sơ phản ứng lại, vung Hắc kim cổ đao trong tay, nhắm thẳng đầu quái vật mà bổ xuống.

Sau đó không phải là tiếng đao chém thịt, mà là "keng" một tiếng, thân đao bị quái vật dùng cánh tay chộp lấy.

Là mười hai cánh tay! "Không ổn!" Diệp Hạo Sơ một kích không thành liền lui lại ngay.

Nhưng sau khi rút lui, hắn phát hiện quái vật mười hai tay kia không hề tấn công mình. "Tình huống gì đây?" Thần sắc Diệp Hạo Sơ nghiêm túc cực điểm, cả người có chút không biết làm sao.

Mình... vừa rồi rốt cuộc mở ra cái thứ gì vậy?

Còn nữa, tại sao thứ này lại gọi tên mình?

Chương 130

"Diệp...

Hạo...

Sơ." Quái vật mười hai tay kia vẫn khàn giọng đứt quãng gọi. "Giúp... giúp ta!!!" "Hả?" Nghe thấy câu này, Diệp Hạo Sơ hơi sững sờ.

Quái vật này muốn mình giúp nó?

Giúp kiểu gì? "Giúp ta... giúp ta...

Giúp ta giải thoát!" Nghe đến đây, Diệp Hạo Sơ hơi ngáo!

Giúp nó giải thoát?

Là muốn mình giết nó sao?

Con quái vật này... bảo mình giúp nó giải thoát?

Mẹ nó!

Chuyện này cũng ảo quá rồi chứ?!

Diệp Hạo Sơ lúc này không động đậy, hắn cũng không muốn làm người tốt lành gì, nhỡ đâu là cái bẫy thì sao? "Diệp Hạo Sơ...!

Ngươi...

Bản vương hiện tại rất đau khổ!

Mau...

Giúp Bản vương giải thoát!

A a...!" Sau đó, cái giọng khàn khàn kia dường như không thốt nên lời nữa. "Bản vương...?" Có tư cách tự xưng Bản vương, vậy quái vật này rất có khả năng chính là Vạn Nô Vương, chỉ là Diệp Hạo Sơ

nghi hoặc là con quái vật mười hai tay bị hắn phế ở ngoài cửa Thanh Đồng là ai?

Còn nữa Vạn Nô Vương tại sao bị nhốt ở đây?

Tại sao muốn mình giải thoát cho hắn?

Mọi thứ quá loạn!

Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ cảm giác một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Phảng phất như nếu mình không làm theo, sẽ xảy ra chuyện gì đó kinh khủng!

Hít sâu một hơi, Diệp Hạo Sơ xách đao chậm rãi đi tới.

Chỉ thấy trong quan quách, Vạn Nô Vương đang kịch liệt run rẩy thân thể.

Thân thể mãnh liệt đập vào đáy quan tài, khiến hoàng kim quan rung lắc dữ dội. "Hả?" Diệp Hạo Sơ nhìn thấy miệng Vạn Nô Vương há to hết cỡ, nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hắn giống như bị người ta điểm huyệt câm, còn có hai con mắt to trân trân nhìn mình, ánh mắt tràn ngập thống khổ và vô vọng. "Ngươi không phải muốn giải thoát sao?

Ta thành toàn cho ngươi!" Vạn Nô Vương dường như nghe hiểu lời Diệp Hạo Sơ, lập tức không bạo động nữa, an tĩnh lại, trong cổ họng hắn ngạnh ra vài chữ: "Mau...

Tới...

Không...

Kịp nữa rồi!!!" Lúc này Diệp Hạo Sơ biết mình nhất định phải giết Vạn Nô Vương, nếu chậm trễ có thể sẽ xảy ra chuyện! "Giải thoát đi!" Diệp Hạo Sơ quát lớn một tiếng, vung Hắc kim cổ đao chém

về phía đầu Vạn Nô Vương.

Lần này Vạn Nô Vương không hề phòng ngự, mà mặt nở nụ cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. "Phập~!" Thủ khởi đao lạc, đầu Vạn Nô Vương bị chém xuống.

Ngay khi đầu và thân thể Vạn Nô Vương tách rời, vô số con Du diên (rết) nhỏ màu vàng từ vết cắt trào ra. "Không hay!" Diệp Hạo Sơ lập tức lùi lại một bước, tay cầm lưỡi đao cứa một cái, máu tươi lập tức theo thân đao chảy ra, nhỏ lên người Vạn Nô Vương. "Xèo xèo xèo!" Chỉ thấy thân thể Vạn Nô Vương và đám Du diên vàng nhỏ kia trong nháy mắt bị máu của Diệp Hạo Sơ thiêu đốt sạch sẽ!

Máu của Diệp Hạo Sơ chính hắn cũng không biết là chuyện gì!

Vừa có sự bá đạo của huyết mạch Thanh Long, lại có sự cuồng bạo của huyết mạch Phượng Hoàng!

Từ khi hai loại huyết mạch dung hợp lại, khiến huyết mạch của hắn càng thêm cường đại!

Sau khi giúp Vạn Nô Vương giải thoát, hắn cảm giác thân tâm cũng nhẹ nhõm hơn không ít, bốn phía cũng không còn cảm giác có người đang nhìn trộm mình. "Tích!

Chúc mừng Túc chủ chém giết Vạn Nô Vương!

Thưởng: Hắc kim cổ đao cường hóa cấp Sử thi một lần!

Có cường hóa hay không?" "Cường hóa!" Diệp Hạo Sơ nói xong, liền cảm giác Hắc kim cổ đao trong tay đang biến hóa.

Hai phút sau.

Chỉ thấy Hắc kim cổ đao trong tay đại biến dạng!

Thân đao không còn thuần màu đen nữa, mà đen trong pha chút ánh xanh lơ yêu dị.

Trên thân đao khắc hình một con Thanh Long đang nộ thiên cực kỳ bá khí, giống như rồng thật đang bơi lội trên thân đao vậy.

Diệp Hạo Sơ hài lòng nhìn thanh đao đã bầu bạn với mình bấy lâu, hiện tại rốt cuộc cũng trở nên mạnh mẽ và sắc bén hơn! "Sau này gọi mày là Thanh Long Nộ Thiên Đao đi!" Thu hồi ái đao, Diệp Hạo Sơ đưa mắt nhìn vào quan tài Vạn Nô Vương.

Hắn hiếm hoi phát hiện một viên châu bên trong! "Đây là?" Diệp Hạo Sơ thần sắc nghiêm lại, cầm viên châu lên nhìn kỹ. "Hệ thống, thứ này là gì?" "Túc chủ!

Qua kiểm tra, viên châu này nãi là Vạn Nô Vương trước khi chết dùng tất sinh sức mạnh ngưng tụ mà thành!

Cũng có thể hiểu là nội đan!

Viên nội đan này là quà Vạn Nô Vương tặng Túc chủ vì cảm tạ Túc chủ giúp hắn giải thoát!" "Ha ha ha!

Hời rồi!

Hời to rồi!

Không ngờ Vạn Nô Vương lão tiểu tử này người cũng không tệ!

Thiện lương giúp người có thể nhận được hồi báo không tưởng!

Câu nói này quả nhiên không sai!" Diệp Hạo Sơ sau đó không nói hai lời nuốt luôn viên nội đan.

Nuốt xong, Diệp Hạo Sơ lập tức cảm giác toàn thân phát nhiệt, huyết mạch cũng xao động bất an, sau đó là một loại cảm giác thoải mái khó tả lan ra toàn thân.

Cảm giác thoải mái này nói thế nào nhỉ?

Chính là chỉ kém cảm giác lúc làm "chuyện ấy" một chút thôi.

Chương 131

Một tiếng sau, Diệp Hạo Sơ rốt cuộc hoàn toàn dung hợp xong nội đan Vạn Nô Vương, hắn cảm giác sức mạnh bản thân tăng lên.

Hơn nữa hình như hắn còn sở hữu năng lực cách không thủ vật (lấy đồ từ xa), hắn thử một chút, quả nhiên có thể dùng ý niệm lấy đồ vật trong vòng mười mét. "Năng lực này nếu biểu diễn trước mặt người khác, thì ông đây chẳng phải bị coi là thần nhân sao?!" Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp mặt.

Tai biến bất ngờ ập đến.

Kiến trúc bốn phía ầm ầm bắt đầu sụp đổ. "Uỳnh uỳnh uỳnh!!!" Trong sát na, địa động sơn dao!

Tất cả xung quanh đều đang sụp đổ, tựa như tận thế.

Một tiếng nổ vang trời.

Quan tài hoàng kim trực tiếp rơi xuống đất, tạo ra tiếng động lớn.

Lúc này mấy cây cột xung quanh đột nhiên sập xuống! "Vãi chưởng!" Diệp Hạo Sơ hãi nhiên nhìn cảnh này, tâm trạng tốt lúc trước lập tức tan thành mây khói.

Hắn hiện tại đang ở vực sâu lòng đất, cái này mẹ nó làm sao ra ngoài?

Lên không được, xuống cũng không xong!

Một loại cảm giác vô lực sâu sắc dâng lên, ngay sau đó ánh mắt hắn ngưng lại, trong lòng tự nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh.

Lúc này hắn nhìn về phía vị trí quan tài hoàng kim.

Hửm?

Vị trí này có chút không đúng!

Quan tài hoàng kim sau khi bị rơi xuống, tư thế nằm ngang vừa khéo chỉ về một phương hướng.

Mà vị trí kia vốn dĩ chính là chỗ cánh cửa Thanh Đồng biến mất! "Vị trí cửa Thanh Đồng!

Đây là đang chỉ đường cho ta sao?" Diệp Hạo Sơ trong lòng vui vẻ, lập tức phi tốc chạy về phía đó.

Khi Diệp Hạo Sơ chạy tới, vách tường chỗ này cũng hoàn toàn sụp đổ.

Một cái cửa hang xuất hiện ngay trước mặt hắn. "Ngầu vãi!" Diệp Hạo Sơ cười ha ha, chắp tay về phía quan tài: "Lão tiểu tử!

Đa tạ nhé!" Dứt lời, hắn trực tiếp chạy ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc hắn tiến vào cửa hang, cả thế giới thay đổi, tất cả những gì vừa rồi phảng phất như mộng ảo, vỡ nát tan tành!

Quan tài hoàng kim biến mất!

Địa cung cũng biến mất!

Tất cả đều không còn tồn tại!

Diệp Hạo Sơ lúc này tâm trạng rất phức tạp, nơi này hiện tại cái gì là thật, cái gì là giả?

Hắn đều đã không phân biệt được! "Lại quay về chỗ này rồi!" Diệp Hạo Sơ nhìn bốn phía mông lung một mảnh, suy tư cảm khái vạn ngàn.

Hắn lần nữa cảm nhận rõ ràng vô cùng cái cảm giác bị bóng đen kia khóa chặt.

Loại nguy cơ này rất mãnh liệt, như hình với bóng!

Nhưng so với lần đầu tiên đến thế giới này, lúc này lại có chút bất đồng.

Bóng đen thần bí kia không giống như đang rình rập chờ thời, mà là đang kiêng kị điều gì đó? "Bởi vì nội đan Vạn Nô Vương sao?" Diệp Hạo Sơ thầm đoán, hắn ăn nội đan Vạn Nô Vương, từ đó khiến bóng đen sinh lòng kiêng kị.

Nhưng bóng đen vẻn vẹn cũng chỉ là kiêng kị một chút mà thôi, còn chưa đến mức độ sợ hãi.

Trong nháy mắt, bóng đen kia lại lao nhanh về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ lúc này không nói hai lời, xách đao lên luôn.

Lần này, hắn chính diện chém lui bóng đen, không bị sức mạnh biến thái của bóng xám đánh cho liên tục bại lui nữa.

Từ khi ăn nội đan Vạn Nô Vương, thân thể hắn được tăng phúc toàn phương diện!

Sức mạnh huyết mạch cũng được đề thăng rất lớn.

Diệp Hạo Sơ đã không còn là hắn lúc mới vào cửa Thanh Đồng!

Hiện tại, hắn có thể "bón hành" cho cái bóng đen thần bí này!

Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ một đao chém bóng đen thành hai nửa, đang định qua xem bóng đen này rốt cuộc là thứ gì thì thi thể bóng đen trên đất lại trực tiếp biến mất ngay trước mắt hắn.

Một chút dấu vết cũng không có! "Thứ này rốt cuộc là cái gì?" Diệp Hạo Sơ mày nhíu chặt, thực sự nghĩ không ra.

Cho đến khi trong đầu truyền đến thanh âm của hệ thống. "Tích!

Chúc mừng Túc chủ chém giết Du diên cộng sinh thể!

Thưởng: Giao Long Nội Giáp!" [Giao Long Nội Giáp: Chế tạo từ

da Giao Long, các chỗ khâu đều dùng gân Giao Long và tơ vàng Thiên Tàm nối liền, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.] Giao Long Nội Giáp a!

Cái này không tệ, cuối cùng cũng có một món bảo bối phòng ngự.

Hắn nhớ Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu cũng có một cái Hoàng Kim Nội Giáp, có thể đỡ đao kiếm, phòng ngừa thương hại.

Cái Giao Long Nội Giáp này của mình dù sao cũng phải lợi hại hơn cái của Trần Ngọc Lâu chứ?

Còn nữa chính là "Du diên cộng sinh thể" mà hệ thống nói!

Diệp Hạo Sơ không ngại mạnh dạn đoán một chút!

Khúc Đình cộng sinh thể!

Trong nguyên tác nhắc tới vật cộng sinh, con quái vật muốn mượn nó đạt được vĩnh sinh.

Mà Vạn Nô Vương hẳn là tồn tại đỉnh phong nhất của Du diên cộng sinh thể.

Cái con vừa bị Diệp Hạo Sơ giết chết kia cực có khả năng là vật thí nghiệm thất bại của Vạn Nô Vương vì trường sinh.

Điều này cũng giải thích được nguyên nhân sau khi Diệp Hạo Sơ ăn nội đan Vạn Nô Vương, tại sao bóng đen lại có chút sợ hãi hắn.

Hắn cảm giác phương hướng suy luận của mình rất chính xác, tất cả manh mối đều chỉ về kết luận này.

Nhưng trước mắt, Diệp Hạo Sơ không có thời gian đi so đo xem thứ đó là gì nữa.

Hắn hiện tại phải tìm đường ra!

Phải ra khỏi cửa Thanh Đồng!

Ở trong thế giới bên trong cửa Thanh Đồng này, hắn không nhìn thấy bất cứ sự tình gì liên quan đến trường sinh.

Thế giới nơi này quá phức tạp.

Cũng không có bất kỳ ai!

Chỉ có một mảnh tử tịch!

Diệp Hạo Sơ vừa đi vừa suy ngẫm những tin tức hữu dụng trong nguyên tác.

Nhưng hắn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào liên quan đến vị trí cửa Thanh Đồng, càng không cần bàn đến chuyện ra ngoài. "Đúng rồi!

Chương 132

Tiểu Ca!

Tiểu Ca hẳn là đã tới cửa Thanh Đồng vài lần, cậu ta khẳng định biết cách ra ngoài!" Diệp Hạo Sơ nháy mắt quyết định đi tìm Tiểu Ca, tìm được Tiểu Ca coi như tìm được cái bản đồ sống, có bản đồ, mình có thể ra khỏi cửa Thanh Đồng.

Dọc đường, Diệp Hạo Sơ để lại rất nhiều ký hiệu.

Trong thế giới mông lung tĩnh mịch, chỉ có một mình bóng dáng Diệp Hạo Sơ cô độc bước đi.

Hắn lúc này giống như một cái bóng đèn khổng lồ, trong thế giới quỷ dị trở nên đặc biệt bắt mắt!

Nắm chặt Thanh Long Nộ Thiên Đao, chậm rãi tiến lên.

Thức ăn và nước đều có, hắn không lo mình sẽ bị chết đói.

Điều khiến Diệp Hạo Sơ tò mò nhất là, sau này Tiểu Ca sẽ ở trong cửa Thanh Đồng mười năm!

Cậu ta ở đây ăn cái gì?

Uống cái gì?

Hắn lắc đầu, sao lại nghĩ mấy chuyện này chứ!

Vẫn là tìm Tiểu Ca trước đã! "Tiểu Ca!

Trương Khởi Linh!" Đến cuối cùng, Diệp Hạo Sơ bắt đầu hô to tên Tiểu Ca.

Phải tìm được Tiểu Ca, nếu không tìm được, mình chưa chắc đã ra được!

Đây là một sự thật tàn khốc mà hắn không thể không chấp nhận.

Diệp Hạo Sơ hét rất lớn, nhưng hắn phát hiện âm thanh ở thế giới này hình như không truyền đi được bao xa.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một đạo bình phong năng lượng ở cách đó không xa. "Cái này...?" Bình phong này mỏng như cánh ve, trong suốt đến mức gần như không nhìn ra, hơn nữa diên triển vô hạn, không thấy biên giới, nếu không phải bề mặt nó hơi khúc xạ ánh sáng, hắn còn chưa chắc đã phát hiện ra sự tồn tại của nó. "Đây chắc là một loại trận pháp nào đó!" Ngay khi Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ, một thanh âm quen thuộc truyền đến bên cạnh. "Tiểu Ca!" Diệp Hạo Sơ kinh hỉ nhìn Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện.

Tiểu Ca gật đầu với Diệp Hạo Sơ, mở miệng nói: "Vừa rồi bị mấy cái cộng sinh thể kia làm trễ nải chút thời gian." Diệp Hạo Sơ nghe vậy hỏi: "Tiểu Ca, cậu biết cách ra ngoài không?" Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi không nhớ nữa." "Ách...

Cái này!" Toang rồi!

Toang rồi!

Đến cả Tiểu Ca cũng không biết, thế chẳng phải xong phim sao?

Không đúng!

Câu này sao lại là mình nói, đều bị tên Bàn Tử chết tiệt kia lây rồi! "Vậy chúng ta có thể vào trong không?" Diệp Hạo Sơ lại hỏi.

Tiểu Ca nhìn Diệp Hạo Sơ một cái: "Chỉ có tất cả người mang huyết mạch Kỳ Lân mới có thể vào, nhưng huyết mạch của cậu còn mạnh hơn huyết mạch Kỳ Lân, hẳn là có thể vào!" Diệp Hạo Sơ tò mò hỏi: "Sao hả, cái này còn liên quan đến huyết mạch Kỳ Lân?" Tiểu Ca sững sờ một chút, u u nói: "Cậu không biết lai lịch của huyết mạch Kỳ Lân sao?" Tiểu Ca vẫn luôn cho rằng Diệp Hạo Sơ cũng giống mình,

sau lưng đều có gia tộc thần bí, đều sẽ biết một số chuyện ẩn bí không ai biết. "Kể nghe chút coi." Về lai lịch huyết mạch Kỳ Lân, Diệp Hạo Sơ chỉ có thể nói là biết rất ít, dù sao trong nguyên tác cũng không có giao đại quá nhiều.

Hắn chỉ biết huyết mạch Kỳ Lân không phải Trương gia trời sinh đã có, mà là vì nguyên nhân nào đó, được phú dư cho tộc nhân Trương gia.

Tiểu Ca do dự một chút, nhưng vẫn giải thích: "Trương gia, coi như là một chi gia tộc bị Tây Vương Mẫu cải tạo, huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia chính là do Tây Vương Mẫu ban cho, mục đích là để Trương gia đời đời kiếp kiếp thay Tây Vương Mẫu canh giữ một số bí mật không thể để người đời biết." "Nói vậy, Trương gia các cậu tương đương với người hầu của Tây Vương Mẫu?" Tiểu Ca nghe vậy nhíu mày, rất không thích từ "người hầu" này.

Diệp Hạo Sơ nhìn biểu tình của Tiểu Ca, lại cười nói: "Đùa thôi, nhưng từ biểu hiện của cậu mà xem, cậu dường như cũng không đứng về phía Tây Vương Mẫu." Tiểu Ca thản nhiên nói: "Có một số bí mật, xác thực không nên để người đời biết, người Trương gia chúng tôi nguyện ý thủ hộ những bí mật này.

Nhưng mà, Tây Vương Mẫu sống quá lâu, vì mục đích trường sinh của bà ta, Trương gia đã làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý.

Tất cả những chuyện này, cũng nên kết thúc rồi!" Diệp Hạo Sơ lúc này bỗng nhiên có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là vậy!

Đây là tiếng lòng của Tiểu Ca Trương Khởi Linh a!

Hóa ra Tiểu Ca không ngừng xuyên qua các cổ mộ và di tích,

không chỉ là vì tìm kiếm ký ức đã mất, mà còn là vì thoát khỏi vận mệnh!

Cậu ta muốn phá vỡ vận mệnh tộc nhân Trương gia đời đời kiếp kiếp bị Vương Mẫu khống chế!

Cậu ta không muốn lại vì thỏa mãn Tây Vương Mẫu trường sinh mà làm ra những chuyện thương thiên hại lý!

Cho nên, Tiểu Ca chán ghét Tây Vương Mẫu, phản bội Tây Vương Mẫu, thậm chí là muốn giết chết Tây Vương Mẫu!

Diệp Hạo Sơ biết, Tây Vương Mẫu này khẳng định không phải người tốt lành gì!

Chính xác mà nói Tây Vương Mẫu vốn không phải là người!

Tây Vương Mẫu là nhân tộc thượng cổ, nhân tộc thượng cổ và nhân loại hiện tại kỳ thực cũng không phải cùng một giống loài.

Tây Vương Mẫu nhìn nhận nhân loại, đại khái cũng tương đương với nhân loại nhìn nhận khỉ vậy, chỉ coi là động vật cấp thấp mà thôi.

Cho nên, bà ta coi nhân loại như động vật mà đối đãi, sinh sát cướp đoạt, tùy tâm sở dục, sẽ không có bất kỳ cố kỵ và thương xót nào.

Mà loại chuyện này, nghĩ cũng biết sẽ không thiếu.

Chỉ một tên Uông Tạng Hải vì tham tìm bí mật trường sinh, đã từng làm ra bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý?!

Uông Tạng Hải bắt bao nhiêu người sống làm thực nghiệm, chế tạo ra một lố Hải Hầu Tử, Cấm Bà, Thi Thai gì đó!

Có loại nào không phải hành vi thảm vô nhân đạo?

Rất khó tưởng tượng, Tây Vương Mẫu lại từng làm những gì?

Tuy nhiên, Trương gia với tư cách là gia tộc nô bộc của Tây Vương Mẫu, nghĩ cũng biết sẽ nắm được rất nhiều ẩn sử.

Có khả năng chính vì những bí sử này, cư nhiên khiến người có tính cách thánh mẫu rất mạnh như Tiểu Ca cuối cùng quyết định phản bội bà ta!

Diệp Hạo Sơ lúc này kéo suy nghĩ về lại bình phong trong suốt trước mắt, tò mò hỏi: "Tiểu Ca, nếu không có huyết mạch Kỳ Lân, đi vào sẽ thế nào?" "Sẽ chết rất thảm!" Tiểu Ca thản nhiên nói. "Đây là một loại bình phong năng lượng cao tương tự laser, người bình thường muốn ngạnh sấm vào, trừ phi Tây Vương Mẫu cho phép hoặc là cá biệt những người có sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, nếu không căn bản không sống nổi!" Lần này Diệp Hạo Sơ đã hiểu, cái bình phong này đơn giản vậy đó!

Mặc kệ ngươi là ai, chỉ cần không phải người Tây Vương Mẫu cho phép tiến vào, muốn vào thì phải xem mạng ngươi có cứng hay không?

Huyết mạch Thanh Long và Phượng Hoàng của Diệp Hạo Sơ còn mạnh hơn huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca, Tiểu Ca đều có thể vào, mình không có lý do gì không vào được!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Uông Tạng Hải lão tiểu tử kia làm sao vào được?

Đúng rồi, người nhà họ Uông đều có hình xăm Phượng Hoàng, Uông Tạng Hải với tư cách người sáng lập Uông gia, rất có khả năng sở hữu huyết mạch Phượng Hoàng.

Uông gia và Trương gia không giống nhau, Trương gia đều là người bản tộc thông hôn sinh con đẻ cái, mà Uông gia thì tạp hơn, người Uông gia đều là vì một lý tưởng mà đi cùng nhau.

Mà huyết mạch Phượng Hoàng của bản thân Uông Tạng Hải e rằng không kế thừa lên người tộc nhân Uông gia, người Uông gia vì kỷ niệm Uông Tạng Hải, nên xăm hình Phượng Hoàng lên người làm tượng trưng thân phận!

Vậy vấn đề lại đến rồi, huyết mạch Phượng Hoàng của Uông Tạng Hải từ đâu mà có?

Người bình thường sao có thể sở hữu huyết mạch cường đại?

Phải biết đâu phải ai cũng là "kẻ hack game" như Diệp Hạo Sơ!

Vậy thì chỉ có một khả năng, huyết mạch Phượng Hoàng của Uông Tạng Hải cũng là do Tây Vương Mẫu ban cho!

Cũng chỉ có nhân tộc thượng cổ Tây Vương Mẫu mới có bản lĩnh này.

Lúc này Tiểu Ca cũng không biết Diệp Hạo Sơ nghĩ nhiều như vậy: "Chuẩn bị xong chưa?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy mở miệng hỏi: "Sau khi vào trong, sẽ xảy ra chuyện gì?" Tiểu Ca nhíu mày, lắc đầu nói: "Tôi không nói rõ được, ký ức liên quan đến bên trong, tôi nhớ không nổi.

Bất quá, với thực lực của cậu sau khi vào, chắc sẽ không đặc biệt nguy hiểm." Nghe Tiểu Ca nói vậy, hắn mỉm cười với Tiểu Ca: "Vậy chúng ta đi thôi?" Tiểu Ca không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu, đi đầu bước vào trong bình phong trong suốt.

Theo việc Tiểu Ca tiến vào, đạo bình phong trong suốt mỏng như cánh ve kia dao động một chút, sau đó cả người Tiểu Ca giống như bằng không biến mất.

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng không chần chừ, lập tức đi theo vào.

Khi Diệp Hạo Sơ tiến vào trong bình phong năng lượng, cảnh tượng trước mắt lập tức biến hóa.

Nếu nói cảnh tượng bên ngoài vừa rồi là một vùng mông lung hỗn độn, thì nơi này, quả thực là một thế giới nguyên thủy!

Nơi này có hoa cỏ cây cối, có sông núi, còn có những tảng đá lớn lộn xộn.

Chương 133

Những tảng đá này hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc dẹt hoặc tròn, to lớn không có quy tắc, thế mà toàn bộ đều lơ lửng giữa không trung.

Thậm chí, phóng mắt nhìn tới, căn bản không thể phân biệt đâu là trời, đâu là đất!

Ngoại trừ những tảng đá trôi nổi này, chỉ còn lại một số bia đá khổng lồ kỳ quái.

Ngay cả Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca cũng đều đang lơ lửng giữa không trung!

Nhất thời, Diệp Hạo Sơ thậm chí có một loại ảo giác, mẹ nó mình xuyên việt đến thế giới huyền huyễn rồi sao?

Nơi này vẫn là thế giới Đạo mộ à?

Chỉ thấy mấy tấm bia đá này cao chừng mười mấy mét, rộng bảy tám mét!

Trên tấm bia khổng lồ khắc đầy những văn tự phức tạp.

Đáng tiếc là loại văn tự này Diệp Hạo Sơ chưa từng thấy bao giờ, cho nên cũng không biết trên đó rốt cuộc ghi chép cái gì?

Diệp Hạo Sơ lắc đầu không nghĩ nữa, mở miệng hỏi: "Tiểu Ca, Chung Cực là gì?" Tiểu Ca nhíu mày nhìn Diệp Hạo Sơ, hỏi: "Cậu nghe được từ này ở đâu?" Diệp Hạo Sơ cười cười: "Đương nhiên là nghe từ chỗ Hắc Hạt Tử a!" "Vậy sao?" Tiểu Ca cũng không so đo vấn đề này, mà ngẩng đầu nhìn về phía trước. "Chung Cực, ở ngay phía trước, dùng ngôn ngữ rất khó hình dung, cần phải để tự cậu cảm nhận!" "Phía trước?" Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn theo hướng Tiểu Ca nói, lập tức nhìn thấy nơi Tiểu Ca chỉ.

Chỉ thấy phía trước không biết từ lúc nào đột nhiên hiện ra một tòa cung điện hoàn chỉnh.

Tòa cung điện này vô cùng cổ phác, thông thể được xây dựng bằng bạch ngọc thượng hạng, cái này có chút tương tự với Vân Thiên Cung do Uông Tạng Hải xây.

Nhưng khác biệt là tòa cung điện này chân chính phù không trên trời!

Trong nháy mắt, Diệp Hạo Sơ chợt hiểu ra, tại sao Uông Tạng Hải lại muốn xây một tòa Vân Hạng Thiên Cung (Cung điện trên mây).

Lão già đó mẹ nó là đang mô phỏng tòa cung điện thượng cổ này a!

Rất nhanh, hai người đã tới cung điện thượng cổ này.

Cửa lớn cung điện rộng mở.

Hai người đứng trước cửa cung, nhìn bên trong tối đen như mực, tâm tư bất định. "Nghĩ kỹ chưa, một khi đi vào, cậu sẽ nhìn thấy Chung Cực, cũng có thể nhìn thấy địa ngục!" Tiểu Ca sắc mặt nghiêm túc. "Tôi biết rồi!" Diệp Hạo Sơ hít sâu một hơi, đi đầu bước vào.

Lập tức!

Diệp Hạo Sơ phảng phất lại đến một thế giới khác, thế giới này mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Sau đó Diệp Hạo Sơ cảm nhận được một loại đau đớn như da thịt toàn thân bị lửa thiêu đốt và cái lạnh thấu xương xâm thực!

Trong loại đau đớn khó diễn tả bằng lời này, Diệp Hạo Sơ nhìn thấy chính mình bị ngọn lửa vô tận nuốt chửng, lại bị băng tuyết lạnh lẽo bao phủ!

Hai loại cảm giác này mang đến cho hắn trải nghiệm nhiệt độ cao

cực hạn và giá rét cực hạn! "A ~!" Diệp Hạo Sơ bạo quát một tiếng, muốn thoát khỏi nơi này, lại phát hiện hắn đã không còn đường lui, một cỗ khí tức tử vong cực hạn ập về phía hắn!

Bất quá, thống khổ cực hạn cũng không làm Diệp Hạo Sơ mất đi ý chí, hắn nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại, tìm kiếm đối sách.

Mình cũng không thể bị vây chết ở chỗ này chứ?

Tuy nhiên, hắn rất nhanh đã nhìn thấy một màn khiến mình vô cùng chấn kinh.

Hắn nhìn thấy Tiểu Ca!

Chỉ bất quá vì khoảng cách quá xa, cộng thêm bị tra tấn đến đầu óc có chút không tỉnh táo, nhưng hắn có thể khẳng định người phía trước chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh!

Chỉ thấy, Tiểu Ca lúc này cũng đang giãy giụa trong băng hỏa, rất nhanh, cậu ta cư nhiên tan chảy ngay dưới mí mắt hắn!

Đúng vậy!

Từ người sống tan chảy thành một nắm bụi trần! "Cái này...!!!" Không thể nào!

Tiểu Ca sao có thể cứ thế mà chết được?

Mình còn chưa chết, Tiểu Ca người đã từng tới nơi này sao có thể chết trước?

Ảo giác!

Đây nhất định là ảo giác!

Diệp Hạo Sơ gào thét trong lòng!

Tuy nhiên, đau đớn kịch liệt khiến hắn dần dần mất đi ý chí, hắn có thể cảm giác được, thân thể mình dường như cũng đang chậm rãi

bị lửa và băng nuốt chửng!

Mình cũng sắp bị thứ băng hỏa quỷ dị này làm tan chảy sao?

Đây chẳng lẽ chính là Chung Cực?

Cái Chung Cực mà vô số người khát vọng!?

Nhìn thấy Tiểu Ca bị tan chảy, khối dung hợp băng hỏa quỷ dị kia cũng đem Diệp Hạo Sơ nung chảy theo. "Tao không cam tâm!" "Hửm?

Vãi chưởng!" Sau khi thân thể bị tan chảy, Diệp Hạo Sơ lại ngẩn người!

Không phải mình chết rồi sao?

Tại sao ý thức vẫn còn?

Chẳng lẽ con người ta chết đi đều như thế này?

Ý thức vẫn tồn tại?

Đây chính là làm ma trong truyền thuyết sao?

Hơn nữa, trơ mắt nhìn lửa băng đang không ngừng tàn phá thân thể mình, nhưng ý thức lại chẳng hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Hóa thành bụi trần, Diệp Hạo Sơ nhìn về phía xung quanh, lại phát hiện bốn phía vậy mà đâu đâu cũng là những hư ảnh hình người giống như mình.

Bọn họ có người mặc áo da thú nguyên thủy, có người mặc y phục cổ đại, còn có mấy hư ảnh mặc trang phục Dân quốc.

Bọn họ tụ tán thất thường, phiêu phù theo gió, những người này dường như không hề có ý thức.

Duy chỉ có một hư ảnh hình người dường như là còn sống, người đó đang bay về phía hắn.

Trực giác mách bảo Diệp Hạo Sơ, đó là Tiểu Ca Trương Khởi

Linh!

Rất nhanh, hư ảnh Tiểu Ca đã bay đến trước mặt Diệp Hạo Sơ.

Tiểu Ca đột nhiên giơ tay chỉ về phía trước, ra hiệu cho hắn đi theo, phía trước dường như là hậu điện của cung điện.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy thủ thế của Tiểu Ca xong thì gật đầu, nén chịu nỗi đau đớn tột cùng mà băng hỏa mang lại, liều mạng bơi về phía trước.

Tình huống này vô cùng quỷ dị, rõ ràng thân thể mình đã bị tan chảy, lại có thể giữ cho ý thức tỉnh táo, còn có thể tự do khống chế hư ảnh của bản thân! "Thôi kệ, tất cả những thứ này có thể đều là ảo giác!" Diệp Hạo Sơ lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm.

Mọi thứ ở đây hoàn toàn khác biệt với thế giới đạo mộ mà hắn biết, cho nên căn bản không thể dùng lẽ thường để lý giải.

Sau đó, hai người Diệp Hạo Sơ bơi đến tận cùng, một vòng xoáy lưu quang tràn ngập sắc thái thần bí xuất hiện trước mặt hai người.

Vòng xoáy này dường như giống một cánh cửa.

Diệp Hạo Sơ nhìn vòng xoáy lưu quang trước mắt, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ cánh cửa này thông tới nguồn gốc cuối cùng?

Mà cái gọi là "Chung Cực", chẳng lẽ chính là chỉ cái này?

Tiểu Ca lúc này nhìn Diệp Hạo Sơ một cái, sau đó bơi vào trong.

Nhìn thấy Tiểu Ca đi vào, Diệp Hạo Sơ cũng không kìm nén được kích động, cũng bơi theo.

Thế nhưng, sau khi đi vào, Diệp Hạo Sơ lại phát hiện, mình vậy mà bơi vào một nơi giống như mộ đạo!

Bốn phía mộ đạo này dường như đều là màn hình hiển thị hình chiếu, phát ra vô số hình ảnh khác nhau.

Chương 134

Diệp Hạo Sơ định thần nhìn lại, lập tức hít ngược một hơi khí lạnh!

Bởi vì hắn phát hiện, những hình chiếu này vậy mà toàn bộ đều là những sự việc hắn từng trải qua trong quá khứ!

Từ mộ Nguyên đại tướng quân, lăng mộ Tinh Tuyệt, Tây Sa hải để mộ, mộ Hiến Vương Vân Nam cho đến Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn!

Cùng một trải nghiệm, cùng một địa điểm, không sai một ly, không thiếu một chút!

Cái này là đang làm trò quỷ gì vậy!

Chẳng lẽ cái thông đạo nghi là thời không này có thể khiến người ta nhìn lại cuộc đời mình một lần?

Vậy thì cũng quá trâu bò rồi đi!?

Bất quá có trâu bò đến đâu, cũng không ngầu bằng Hệ thống của ông đây!

Những hình chiếu này đều là những sự việc hắn trải qua sau khi xuyên việt, không hề có ký ức trước khi xuyên việt.

Hắn là Hệ thống vì để bảo vệ thân phận xuyên việt giả của hắn mà tự động che chắn rồi.

Xem ra, đồ vật trong cửa thanh đồng này có xịn xò cỡ nào, cũng không xịn bằng Hệ thống của mình a!

Trong lòng không khỏi like cho Hệ thống một cái!

Tiểu Ca lúc này ánh mắt cũng phức tạp nhìn những sự việc mình

từng trải qua trước kia, những thứ này đều là mấu chốt có thể giúp y tìm lại ký ức!

Hai người xem xong trải nghiệm của mình cũng không dừng lại nữa, tiếp tục bơi về phía trước, thông đạo này cũng không dài lắm.

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca rất nhanh đã bơi đến tận cùng, sau đó lại là một lối vào giống như vòng xoáy lưu quang.

Hai người lần nữa bơi vào trong, lập tức cảm giác khác hẳn!

Hai người vốn dĩ vẫn là hư ảnh, vậy mà từ từ bắt đầu khôi phục.

Thân thể, xương cốt, nội tạng, da dẻ nhanh chóng xuất hiện từ hư không!

Trong chốc lát, Diệp Hạo Sơ đã phục nguyên thành dáng vẻ ban đầu.

À, không đúng, hắn của giờ phút này so với ban đầu vẫn có chỗ bất đồng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mới sinh ra dường như càng thêm mạnh mẽ, càng thêm giàu sức sống, thậm chí huyết mạch chi lực của mình cũng trở nên nồng đậm hơn!

Trời đất ơi!

Cái này cũng quá lợi hại rồi a!

Diệp Hạo Sơ cúi đầu nhìn mình, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Ca phía trước.

Tiểu Ca cũng giống vậy, đã khôi phục thân thể, hơn nữa cảm giác được thực lực Tiểu Ca so với trước kia càng thêm mạnh mẽ.

Diệp Hạo Sơ nhìn thân thể trọng hoạch tân sinh, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ!

Đây hẳn chính là cái gọi là "Chung Cực"!

Cái gọi là Chung Cực, là tử vong, cũng là tân sinh!

Sinh mệnh xưa nay đều theo quy luật từ sinh đến tử!

Nhưng ở trong thông đạo thần kỳ này, sinh mệnh lại có thêm một loại khả năng.

Một loại khả năng từ sinh đến tử, rồi lại từ tử đến sinh, tuần hoàn liên tục!

Chỉ cần có người có thể thông qua khảo nghiệm cực hạn của băng và lửa này, đồng thời chịu đựng được nỗi thống khổ cực đại đó, thì có thể đạt được sự tái sinh!

Mà những hư ảnh Diệp Hạo Sơ vừa nhìn thấy kia, e rằng đều là những kẻ không thể chịu đựng được nỗi đau đớn tột cùng, cuối cùng vĩnh viễn trầm luân tại nơi này.

Ngay cả cường đại như Tiểu Ca và Diệp Hạo Sơ cũng suýt chút nữa bỏ mạng ở đây.

Nếu thân thể không đủ cường hãn, ý chí không đủ mạnh mẽ, sẽ chết triệt để dưới sự thiêu đốt của băng hỏa!

Cho nên, đối với đại đa số người mà nói, nơi này xác thực chính là địa ngục như Tiểu Ca đã nói!

Ước chừng chín mươi chín phần trăm người đều sẽ chết ở đây.

Nhưng chỉ cần là người có thể chịu đựng được, không chỉ là trọng hoạch tân sinh, mà là chân chính thoát thai hoán cốt!

Thảo nào Tiểu Ca mạnh mẽ như vậy, hóa ra, y đã từng trải qua cuộc thoát thai hoán cốt như thế này!

Nói cách khác, có thông đạo nghịch thiên này, sẽ có thể khiến người sắp chết thoát thai hoán cốt, sống lại lần nữa, thậm chí, chỉ cần

định kỳ đến thông đạo này, thì có khả năng khiến một người vĩnh viễn sống tiếp!

Đây không phải trường sinh thì là gì?

Diệp Hạo Sơ nhìn về phía Tiểu Ca hỏi: "Đây chính là cái gọi là Chung Cực?" "Đúng vậy, đây chính là bí mật Chung Cực!" Tiểu Ca gật đầu.

Thanh đồng cự môn, tồn tại chính là để thủ hộ nơi này, thủ hộ cái thông đạo nghịch thiên mà nếu để người đời biết được đều sẽ phát điên này!

Lúc này Diệp Hạo Sơ mới hiểu tại sao Trương gia liều mạng cũng phải canh giữ cửa thanh đồng cho tốt!

Nơi này cũng thực sự cần được bảo vệ, cần được bảo mật, cần được chôn vùi trong lịch sử!

Bởi vì nó không thể để người đời biết được!

Nếu không, thế giới này sẽ vì nó mà rơi vào hỗn loạn!

Thử nghĩ xem, nhân loại một khi biết được sự tồn tại của một thông đạo nghịch thiên như vậy, sẽ có bao nhiêu người điên cuồng vì nó?

Tuy rằng đến đây có rủi ro nhất định, nhưng đừng bao giờ coi thường sự chấp niệm của nhân loại đối với trường sinh!

Bọn họ khẳng định sẽ không tiếc bất cứ giá nào!

Tiểu Ca lúc này mở miệng nói: "Chúng ta ra ngoài thôi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu: "Được!

Chúng ta ở trong cửa thanh đồng không biết đã qua bao lâu rồi?" "Cậu có cảm thấy ở trong này dường như hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi qua không?" "Ừ!" Tiểu Ca tán đồng gật đầu.

Ngay lúc hai người chuẩn bị quay về, bỗng nhiên, bên tai hai người truyền đến một giọng nữ nhân không linh và uy nghiêm. "Hậu bối Trương gia!" "Tây Vương Mẫu?" Diệp Hạo Sơ nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu, thần sắc có chút phức tạp. "Giọng nghe cũng được đấy chứ!" Diệp Hạo Sơ trêu chọc.

Tiểu Ca nghe thấy Diệp Hạo Sơ lại dám nói như vậy, mặt đều dọa cho trắng bệch, thấp giọng nói: "Cẩn thận chút, đừng có nói lung tung!" Tiểu Ca vừa dứt lời, chỉ thấy một nữ nhân mặc váy dài trắng, đầu đội mũ phượng từ trên trời giáng xuống.

Diệp Hạo Sơ đánh giá dung mạo nữ nhân này, đẹp!

Quá con mẹ nó đẹp rồi!

Quả thực không thể dùng ngôn ngữ hình dung!

Nhưng Diệp Hạo Sơ biết đây e rằng không phải bộ mặt thật của Tây Vương Mẫu, có khả năng chỉ là một hóa thân hoặc hình chiếu của mụ ta.

Nhìn Tây Vương Mẫu trước mắt, Diệp Hạo Sơ cảm thấy đây căn bản không phải chân thân, hiển nhiên, Tây Vương Mẫu có năng lực như vậy.

Hơn nữa, Diệp Hạo Sơ cũng biết chân thân của Tây Vương Mẫu hẳn là đang ở trong thiên thạch vẫn ngọc tại nước Tây Vương Mẫu!

Lúc này Tây Vương Mẫu đáp xuống trước mặt Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca, thấy hai phàm nhân chỉ nhìn mình mà không quỳ bái, lập tức nhíu mày trầm giọng nói: "Các ngươi có ý gì?

Gặp bản cung vì sao không quỳ?" Tiểu Ca còn chưa nói xong, Diệp Hạo Sơ đã đoạt lời nhìn Tây Vương Mẫu: "Mụ chính là Tây Vương Mẫu?" "Không sai!

Bản cung chính là Tây Vương Mẫu!

Huyết mạch trong cơ thể ngươi quả thực cường đại!

Còn mạnh hơn cả huyết mạch bản cung ban cho Trương Khởi Linh (Khởi Linh đời thứ nhất) và Uông Tàng Hải!" Tây Vương Mẫu nói xong, lại dùng ngữ khí không cho phép cự tuyệt nói: "Đã các ngươi tới nơi này, sau này hãy thay bản cung thủ hộ nơi này đi!" Tiểu Ca lúc này đứng lên nói: "Tôi là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia, đặc biệt tới báo cho bà biết, từ nay về sau, Trương gia!

Sẽ không làm bất cứ chuyện gì cho bà nữa!" Tây Vương Mẫu nghe vậy ngẩn ra, sau đó ngửa đầu cười nói: "Buồn cười!

Tất cả mọi thứ của Trương gia các ngươi đều là bản cung ban cho, ngươi dám phản bội bản cung?

Có biết hậu quả không?" Tiểu Ca lại nói: "Trương gia có được huyết mạch phi phàm và sức mạnh cường đại từ chỗ bà, nhưng cũng đã mất đi rất nhiều thứ!

Vì để thủ hộ nơi này!

Trương gia tôi không biết đã chết bao nhiêu người!

Chương 135

Cho nên, chúng tôi quyết định không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải thoát khỏi sự khống chế của bà." Tây Vương Mẫu giận dữ nói: "Hậu bối Trương gia!

Hôm nay không chỉ ngươi phải chết, cả toàn tộc Trương gia các ngươi đều phải chôn cùng ngươi!" Muộn Du Bình trầm giọng nói: "Sự sống chết của người Trương gia, không phải do bà quyết định." Tây Vương Mẫu cười lớn: "Ha ha ha!

Nhân loại cấp thấp ngu xuẩn!

Ngươi sẽ vì sự ngu dốt của mình mà trả cái giá thảm khốc!" Bên cạnh, Diệp Hạo Sơ thấy hai người nói mãi không xong, mất kiên nhẫn ngắt lời: "Tiểu Ca, nói nhảm với mụ ta nhiều thế làm gì?

Dù sao mụ cũng không phải Tây Vương Mẫu thật, trực tiếp 'phang' là xong chuyện!" Nói rồi, Diệp Hạo Sơ đã dẫn đầu ra tay, lấy ra Long Phù Chú giải phóng công kích Viêm Bạo, oanh tạc về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu nhìn một màn này, quát lạnh: "Tưởng chút bản lĩnh này là có thể giao thủ với bản cung?

Không biết tự lượng sức mình!" Nói đoạn, Tây Vương Mẫu vung tay lên, một luồng hỏa diễm cường đại tập kích về phía Diệp Hạo Sơ!

Tây Vương Mẫu tự cho rằng tiên hỏa của mình khẳng định mạnh hơn ngọn lửa của phàm nhân trước mắt.

Tuy nhiên, điều Tây Vương Mẫu không ngờ tới là ngọn lửa Viêm Bạo phát ra từ Long Phù Chú của Diệp Hạo Sơ không phải là ngọn lửa đơn giản. "Xèo xèo ~!" Khi hai luồng hỏa diễm va chạm vào nhau,

tràng diện áp đảo trong dự tính của Tây Vương Mẫu không hề xuất hiện, mà là hai loại hỏa diễm hiện ra trạng thái thế quân lực địch.

Ngay lúc Tây Vương Mẫu thất thần trong chốc lát, Diệp Hạo Sơ mạnh mẽ ra tay trực tiếp chém về phía Tây Vương Mẫu.

Sau đó thân đao của hắn trực tiếp xuyên qua cơ thể mụ ta.

Diệp Hạo Sơ lúc này ngẩn ra!

Mẹ kiếp!

Con mụ già này căn bản chính là một đạo hư ảnh!

Mình tuy rằng có thể nhìn thấy nhưng đánh không trúng!

Tức nhất là con mụ này còn có thể đánh trúng hắn! "Phàm nhân ngu xuẩn!" "Phàm cái con mẹ nhà mụ!" Diệp Hạo Sơ quát lớn, chính mình cũng không ngờ vẻn vẹn chỉ là một luồng hình chiếu của Tây Vương Mẫu mà đã lợi hại như vậy!

Thế thì không biết bản thể còn lợi hại đến mức nào a?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ và Tây Vương Mẫu đại chiến, Tiểu Ca quan sát kỹ một hồi, y phát hiện Tây Vương Mẫu chiến đấu với Diệp Hạo Sơ trước sau đều đứng trên cùng một mặt phẳng, từ đầu đến cuối đều không rời khỏi bảo tọa bạch ngọc phía sau mụ. "Hóa ra là như vậy!" Nghĩ đến đây, Tiểu Ca mạnh mẽ ra tay, một đao chém đôi bảo tọa bạch ngọc sau lưng Tây Vương Mẫu. "Á ~" "Ngươi...!!!" Sau khi bảo tọa bạch ngọc bị hủy, Tây Vương Mẫu lập tức hét lên một tiếng chói tai, phẫn nộ nhìn Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca. "Bản cung nhớ kỹ các ngươi!" Sau đó thân ảnh Tây Vương Mẫu vậy mà trực tiếp biến mất tăm!

Diệp Hạo Sơ thấy thế cũng không cảm thấy kỳ quái, xem ra suy đoán lúc trước của mình không sai, Tây Vương Mẫu vừa rồi xác thực chỉ là một đạo hình chiếu mà thôi.

Mà đạo hình chiếu này, hẳn là dựa vào cái bảo tọa bạch ngọc kia, là hậu thủ Tây Vương Mẫu để lại trong cửa thanh đồng.

Tiểu Ca hủy bảo tọa bạch ngọc, đạo hình chiếu này cũng theo đó mà tiêu tan! "Không ngờ lại giải quyết dễ dàng như vậy." Diệp Hạo Sơ giọng điệu thoải mái nói.

Tiểu Ca nghe vậy đáp: "Đó là bởi vì có cậu kiềm chế bà ta, nếu không tôi rất khó phát hiện ra nhược điểm này!" "Ở đây chắc không còn gì nữa nhỉ?

Chúng ta về thôi!" Tiểu Ca lại lắc đầu: "Cậu về đi!

Tôi còn phải ở lại canh giữ nơi này một thời gian." "Hả?" Không thể nào!

Diệp Hạo Sơ nghe thấy Tiểu Ca nói muốn ở lại canh giữ một thời gian!

Một thời gian này là bao lâu?

Không phải là mười năm chứ?

Chẳng lẽ mình cũng làm cái ước hẹn mười năm với Tiểu Ca?

Không không không!

Tôi không phải Tiểu Thiên Chân (Ngô Tà), Tiểu Ca là của Thiên Chân!

Hai người bọn họ mới là hợp nhất!

Nhìn biểu cảm này của Diệp Hạo Sơ, Tiểu Ca giải thích: "Tôi muốn ở lại đây thêm một thời gian, tìm lại ký ức thuộc về chính mình." "Có gì cần cứ nói với tôi bất cứ lúc nào!" Diệp Hạo Sơ mở miệng nói. "Ừm." Diệp Hạo Sơ nhìn Tiểu Ca một cái, trong lòng thở dài, hỏi: "Về chuyện Tây Vương Mẫu, cậu tính toán thế nào?" "Tôi sẽ giải quyết dứt điểm với Tây Vương Mẫu!

Chuyện của Trương gia không cần người ngoài giúp đỡ!

Tôi tự mình giải quyết!" Sắc mặt Tiểu Ca kiên định.

Đối với sự từ chối của Tiểu Ca, hắn cũng không hề tức giận chút nào, hắn biết Tiểu Ca không phải không lĩnh tình, mà là không muốn liên lụy mình mà thôi.

Tuy rằng Tiểu Ca rất mạnh, có thể so với thần linh, nhưng theo hắn thấy, so với loại nhân tộc thượng cổ như Tây Vương Mẫu, Tiểu Ca vẫn còn kém xa!

Hơn nữa hiện tại Tây Vương Mẫu đang ở trong thiên thạch vẫn ngọc, nếu mình thật sự đến đó, bản thân Diệp Hạo Sơ cũng không nắm chắc là đối thủ của mụ ta.

Thấy Diệp Hạo Sơ trầm mặc không nói, Tiểu Ca lại nói: "Cảm ơn cậu đã cùng tôi đi đến tận đây, nhưng đoạn đường tiếp theo, hãy để tôi tự đi đi." "Hạo gia, chuyến đi này được đồng hành cùng cậu, quả là không uổng công!" Nghe những lời của Tiểu Ca, Diệp Hạo Sơ khẽ than, tên này, luôn suy nghĩ cho người khác, nhưng lại luôn khiến người ta cảm thấy hắn cự tuyệt người ngàn dặm.

Thật ra, Tiểu Ca là một tên ngoài lạnh trong nóng a!

Ít nhất đối với bạn bè mà nói, y là loại người chỉ biết cho đi không cầu báo đáp, có nguy hiểm gì, y đều là người xông lên đầu tiên!

Hiện tại, ngôn hành của Tiểu Ca khiến Diệp Hạo Sơ xác định y đã coi mình là bạn bè rồi. "Vậy cậu bảo trọng nhé!" Diệp Hạo Sơ vẫy vẫy tay, trước khi đi lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên Sinh Sinh Bất Tức Đan đưa cho Tiểu Ca.

Diệp Hạo Sơ cũng là đã qua cân nhắc, sau này Tiểu Ca nếu gặp nguy hiểm gì, ăn viên Sinh Sinh Bất Tức Đan này còn có thể giữ được một mạng. "Cảm ơn!" "Sau này còn gặp lại." Sau khi Diệp Hạo Sơ đi

khỏi, Tiểu Ca cúi đầu nhìn viên đan dược tản ra khí tức sinh mệnh nồng đậm trong tay.

Y biết viên đan dược này quý trọng đến nhường nào, vừa rồi Diệp Hạo Sơ đã giới thiệu công năng của đan dược cho y.

Đan dược nghịch thiên cải tử hồi sinh!

Vậy mà lại cho mình!

Phải biết ai có được viên đan dược này, cũng đồng nghĩa với việc có thêm một cái mạng!

Điều này khiến Tiểu Ca Trương Khởi Linh càng thêm có lòng tin đối với kế hoạch sau này! *** Ngoài cửa thanh đồng, một mảnh trầm tịch.

Đám người Hồ Bát Nhất ngồi trên mặt đất, mặt hướng về phía cửa thanh đồng khổng lồ, vũ khí trong tay không rời nửa bước.

Nơi ánh sáng từ cửa thanh đồng chiếu rọi đến, tất cả rết khổng lồ cũng như điểu nhân (chim mặt người) đều không dám tới gần.

Bốn phía thỉnh thoảng truyền đến tiếng rết bò lổm ngổm, nghe mà da đầu tê dại.

Rất hiển nhiên, chúng đang đợi cửa thanh đồng đóng lại rồi sẽ xé xác mọi người.

Lượn lờ trên đỉnh đầu mấy người là đám điểu nhân đen kịt, tiếng chim kêu vượn hú truyền đến càng khiến lỗ tai mọi người chịu sự dày vò.

Lúc này, mọi người đã vô cùng mệt mỏi.

Đám người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử ngồi sau một bức tượng đá, ủ rũ cụp đuôi. "Lão Hồ, ông nói xem, đã... lâu như vậy rồi, Lão Diệp và Tiểu Ca bọn họ sao còn chưa ra?

Có phải đã..." Lời của Bàn Tử còn chưa nói hết, Hồ Bát Nhất đã trực tiếp ngắt lời: "Sẽ không đâu, Lão Diệp bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu, Bàn Tử cậu đừng nói lung tung." "Cánh cửa thanh đồng này còn chưa đóng mà." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng: "Chỉ là không biết Lão Diệp bọn họ thế nào rồi?" "Chắc là không sao chứ?" "Hy vọng là vậy!" Hắc Hạt Tử bên cạnh cười một cái: "Yên tâm đi!

Với thực lực của Hạo gia và Ách Ba Trương thì không ai làm gì được hai người đó đâu!" "Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Hôm nay đã là ngày thứ bảy!" Trần Văn Cẩn nhìn đồng hồ. "Một tuần rồi a...!" Hồ Bát Nhất nhìn mảnh giấy Diệp Hạo Sơ đưa cho hắn, trên đó viết nếu hắn vào trong quá ba ngày thì bọn họ đừng lo cho hắn, hãy lập tức quay về.

Nhưng Hồ Bát Nhất không làm thế, hắn cũng không thể làm thế!

Hắn sẽ không bỏ mặc anh em của mình!

Lúc này, Trần Văn Cẩn bình tĩnh lên tiếng: "Hôm nay đã là ngày thứ bảy, lương thực của chúng ta tối đa còn cầm cự được hai ngày!" Lời vừa dứt, bầu không khí trầm trọng bao trùm hiện trường.

Chương 136

Đúng vậy, hiện tại lương thực đã trở thành vấn đề lớn nhất của mấy người.

Mọi người đều không nói gì nữa.

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca vào cửa thanh đồng, tròn một tuần lễ không thấy ra.

Mà bọn họ đợi ở đây lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng ai.

Hồ Bát Nhất trầm tư một chút, cắn răng nói: "Chúng ta đợi ở đây thêm hai ngày nữa, nếu sau hai ngày Lão Diệp bọn họ vẫn chưa ra, chúng ta sẽ quay lại theo đường cũ!" "Ừ!" Bàn Tử và Hắc Hạt Tử gật đầu. "Được!" Trần Văn Cẩn cũng đồng ý. "Hồ Bát Nhất, anh tin Diệp Hạo Sơ và Trương Khởi Linh có thể ra được không?" "Tôi tin!" Hồ Bát Nhất gật đầu kiên định nói: "Lão Diệp chưa bao giờ khiến bất kỳ ai thất vọng, cửa thanh đồng này tuyệt đối không giữ chân được cậu ấy." Bàn Tử lúc này chắp hai tay cầu nguyện: "À thì!

Hoàng thiên hậu thổ, Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu nương nương...

Các ngài nhất định phải phù hộ Lão Diệp và Tiểu Ca bình an trở về a!

Bàn Tử tôi nguyện dùng mười năm độc thân của Lão Hồ để đánh đổi a!" "Cụ nội mày!

Tử Bàn Tử!

Mày nói hươu nói vượn cái gì đấy!" Hồ Bát Nhất phẫn nộ nhìn Bàn Tử, muốn dạy dỗ tên Béo này cách làm người.

Bàn Tử bị dọa rụt cổ, vội vàng xua tay nói: "Lão Hồ, tôi đùa chút

thôi!

Đừng manh động, người mình mà!

Bàn gia tôi sao có thể dùng anh em mình..." Lời Bàn Tử còn chưa dứt, trong cửa thanh đồng đã truyền đến tiếng bước chân. "Vãi chưởng!

Không phải hiển linh thật rồi chứ??" Hắc Hạt Tử thực sự nhìn không nổi nữa, mở miệng nói: "Dẹp đi!

Xem cái gì đi ra trước đã?" "Ừ!" Mọi người thần sắc ngưng trọng, nhao nhao nắm chặt vũ khí trong tay, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Bọn họ hiện tại cũng không dám bảo đảm đi ra từ cửa thanh đồng là hai người Diệp Hạo Sơ hay là quái vật gì. "Cộp cộp cộp!" Theo tiếng bước chân ngày càng lớn, đám người Hồ Bát Nhất càng nhìn chằm chằm vào cửa thanh đồng.

Cùng lúc đó, sau khi chia tay Tiểu Ca, Diệp Hạo Sơ đành phải rời đi một mình, rất nhanh, hắn theo đường cũ quay lại, hội hợp với đám người Hồ Bát Nhất và Hắc Hạt Tử. "Cuối cùng cũng ra rồi!" Khi đám người Hồ Bát Nhất nghe thấy giọng nói quen thuộc này, trên mặt đều là vẻ kinh hỉ. "Lão Diệp, là cậu hả?" Bàn Tử nhỏ giọng gọi.

Diệp Hạo Sơ nghe thấy tiếng Bàn Tử cũng ngẩn ra, lập tức đáp: "Là tôi!" Lúc này mọi người chỉ nhìn thấy một mình Diệp Hạo Sơ trở về, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình bi thương. "Lão Diệp, Tiểu Ca đâu?" Hồ Bát Nhất hỏi, những người khác tuy không hỏi ra miệng, nhưng cũng đều nghĩ như vậy.

Tuy rằng Tiểu Ca dọc đường đều trầm mặc ít nói, không hay giao lưu với người khác, cho người ta cảm giác lãnh đạm cô tịch, nhưng tiếp xúc lâu, mọi người đều cảm thấy Tiểu Ca người này không tồi!

Đáng để kết giao!

Hiện giờ, chỉ có một mình Diệp Hạo Sơ trở về, bọn họ tự nhiên cảm thấy Tiểu Ca e rằng đã lành ít dữ nhiều.

Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Tiểu Ca cậu ấy có việc khác phải ở lại đây một thời gian, cho nên tôi ra trước." "Ồ!

Ra là thế!" Mọi người nghe vậy, tuy trong lòng còn nhiều nghi hoặc, nhưng đều thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, cửa thanh đồng phát ra tiếng tù và bi thương.

Chỉ thấy cánh cửa to lớn bàng bạc vậy mà đang từ từ khép lại.

Ngay cả Diệp Hạo Sơ cũng tràn đầy khó hiểu, Tiểu Ca còn ở trong đó, mà cửa thanh đồng lại đóng!

Điều này đại biểu cho cái gì?

Lúc này, một cảm giác túc mệnh nồng đậm bao trùm trong lòng Diệp Hạo Sơ.

Cái này con mẹ nó...

Cửa thanh đồng khổng lồ còn có cái quy tắc này?

Chẳng lẽ nói, cửa thanh đồng do Quỷ Tỳ mở ra chỉ để chờ đợi người nhà họ Trương?

May mà trước khi đi mình đã đưa Quỷ Tỳ cho Tiểu Ca, nếu không Tiểu Ca sau này chưa chắc đã ra được!

Còn nữa, mình tin tưởng Tiểu Ca nhất định sẽ có cách ra ngoài!

Nhìn cửa thanh đồng khổng lồ lần cuối, Diệp Hạo Sơ nói: "Chúng ta đi thôi, nên về rồi." "Lão Diệp, cậu nhìn thấy gì trong cửa thanh đồng?

Có nguy hiểm không?

Mau kể cho Bàn Tử tôi nghe chút đi!" Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

Câu hỏi của Bàn Tử, cũng là vấn đề mỗi người giờ phút này đều muốn biết. "Chung Cực!" "Chung Cực?

Chung Cực là cái gì?" Trần Văn Cẩn nghi hoặc hỏi.

Diệp Hạo Sơ giải thích: "Chung Cực là sinh, cũng là tử, là thiên đường, cũng là địa ngục, nhưng đối với đại đa số người mà nói là địa ngục!

Là tử vong, là nơi vạn kiếp bất phục!" "Cho nên, tôi muốn nói với mọi người, hãy từ bỏ việc thám hiểm nó, quên nơi này đi, sau này vĩnh viễn đừng quay lại nữa." Diệp Hạo Sơ nói xong, nhìn về phía Trần Văn Cẩn.

Những lời này của hắn chủ yếu là nói cho Trần Văn Cẩn nghe, mấy người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử thì hắn không lo lắng, nhưng chỉ sợ người phụ nữ này đến lúc đó lại muốn tới đây tìm kiếm cái gọi là trường sinh.

Mọi người nghe vậy đều trầm mặc.

Bọn họ đang tiêu hóa những lời nói vừa đơn giản lại vừa không đơn giản của Diệp Hạo Sơ.

Tuy rằng nhất thời bọn họ có chút nghĩ không thông, nhưng ý vị cảnh cáo trong lời nói của Diệp Hạo Sơ, bọn họ lại cảm nhận được rõ ràng.

Kỳ thực đi suốt chặng đường này, bọn họ đã sớm hiểu được nơi đây, hoàn toàn không phải nơi bọn họ có thể đặt chân đến.

Dọc đường nếu không có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca, bọn họ có đến được đây hay không còn khó nói!

Càng đừng nói Trần Văn Cẩn, cô ta lần này dẫn theo sáu người tới thám hiểm, kết quả chỉ còn lại mình cô ta, những người khác đều chết sạch, quả nhiên nếu không gặp nhóm Diệp Hạo Sơ, chính cô ta cũng không biết có ra được hay không.

Cho nên, cho dù Diệp Hạo Sơ không cảnh cáo, bọn họ đời này cũng không muốn quay lại đây nữa.

Đám người Hồ Bát Nhất theo đường cũ quay về, lại mất thêm hai ngày thời gian rời khỏi Vân Thiên Cung.

Đoạn đường tiếp theo, nhóm Diệp Hạo Sơ ngược lại vô cùng quen thuộc, dù sao bọn họ đã đi qua một lần rồi.

Từ Vân Thiên Cung đi ra, lại đi đến dưới vực sâu lúc họ tới.

Mấy người tốn sức chín trâu hai hổ mới leo được lên trên. "Phù!

Cuối cùng cũng lên rồi!" Bàn Tử mệt mỏi nằm rạp xuống đất.

Hồ Bát Nhất nhìn tình hình xung quanh, phát hiện tuyết đã ngừng rơi, trời cũng sắp tối, bèn mở miệng nói: "Chúng ta tìm một nơi an toàn chỉnh đốn một đêm trước đã!

Sáng mai lại xuất phát trở về." "Được!" Sau đó mọi người tìm được một chỗ dựa lưng vào tảng đá lớn, dựng lều đơn giản, ăn chút lương khô rồi ngủ, thực sự là leo vực sâu quá mệt mỏi.

Sáng sớm hôm sau, mấy người liền xuất phát trở về.

Trên đường, Bàn Tử hớn hở đeo cái ba lô to đùng đầy đồ cổ: "Haha, cả nhà ơi!

Chuyến đi Trường Bạch Sơn này không lỗ!" Bàn Tử lần này thực ra vẫn khá vui vẻ, dù sao cũng vớ được không ít đồ tốt, cũng coi như phát một món hoành tài. "Đó là, Bàn Tử cậu có phải là chủ chịu thiệt bao giờ đâu?" Hồ Bát Nhất cười mắng. "Haha!" Dọc đường mấy

người đều cười nói vui vẻ, chỉ có một người lạc lõng, đó chính là Trần Văn Cẩn.

Cô ta lần này vào Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn không những tay trắng trở về, người cô ta mang theo cũng chết sạch, tình huống như vậy cô ta có thể vui nổi mới là lạ! "Sao thế?

Rất thất vọng?" Diệp Hạo Sơ nhìn Trần Văn Cẩn.

Chương 137

Trần Văn Cẩn nghe vậy oán trách nhìn Diệp Hạo Sơ: "Cậu nói xem?

Tôi lần này trả giá lớn như vậy, hy sinh nhiều người như vậy, lại không thu hoạch được gì, cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu nhìn thấy gì trong cửa thanh đồng không?" Nhìn ánh mắt chân thành mà lại mong chờ của Trần Văn Cẩn, Diệp Hạo Sơ cười cười mở miệng nói: "Chung Cực chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể diễn tả bằng lời!" Diệp Hạo Sơ còn một câu chưa nói ra, đó là ông đây đã thay đổi vận mệnh bi thảm của cô rồi!

Còn không mau tới cảm ơn ông đây!

Lấy thân báo đáp hay gì đó đi. "Cậu...!!!" Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ bỏ đi, Trần Văn Cẩn tức tối dậm chân, cái tên họ Diệp này vẫn không chịu nói ra!

Bà cô này sớm muộn gì cũng có một ngày bắt cậu phải nói ra!

Mọi người một đường trở về, rời khỏi Vân Trung Thiên Cung, mất ba ngày thời gian đi ra khỏi dãy Trường Bạch Sơn bị băng tuyết bao phủ mênh mông.

Bất quá, khi cả nhóm đang chuẩn bị về thôn dưới chân núi nghỉ chân một đêm, lại bị một đám người áo đen cầm súng bao vây.

Đám người này đại khái có hơn mười tên, vũ khí trang bị thập phần tinh lương, tất cả đều lăm lăm súng trường tự động.

Trong đó mấy kẻ, vừa nhìn đã biết là dân anh chị lão luyện, một thân đầy sát khí!

Không cần hỏi, đám người này khẳng định đều là kẻ từng giết

người!

Diệp Hạo Sơ lúc này nheo mắt lại, trong lòng tính toán xem bọn này là ai?

Người nhà họ Uông?

Không đúng, người Uông gia hiện tại lúc này vẫn chưa trắng trợn táo tợn như vậy!

Không phải người Uông gia, vậy thì chỉ có thể là người của "Nó".

Trong đó, kẻ cầm đầu là một người đàn ông trung niên mặt chữ điền nhìn thoáng qua nhóm Diệp Hạo Sơ, thấy trong đội ngũ, người của đội khảo cổ chỉ còn lại Trần Văn Cẩn, lập tức nhíu mày hỏi: "Trần tiểu thư, sao chỉ có một mình cô?

Những người khác đâu?" Sau đó lại chỉ chỉ đám Diệp Hạo Sơ: "Đây đều là những ai?" Trần Văn Cẩn nghe vậy nhíu mày nói: "Họ là bạn tôi, đội khảo cổ trừ tôi ra những người khác đều chết rồi." Người trung niên lạnh lùng nói: "Đều chết rồi?

Vậy tại sao mấy người các người còn sống?" Trần Văn Cẩn bực bội nói: "Chúng tôi sống tự nhiên là vì chúng tôi mạng lớn, bọn họ chết tôi rất xin lỗi, sau khi trở về tôi sẽ chủ động từ bỏ thân phận nhà khảo cổ học của mình!" Người trung niên nhìn về phía Trần Văn Cẩn cấp thiết nói: "Vậy các người có tìm được thứ chúng tôi muốn không?" "Không có!" "Đám người này làm cái gì?" "Bọn họ..." Bàn Tử lúc này nhìn không nổi nữa, ồn ào nói: "Không phải tôi nói chứ, các người cứ từ từ mà chơi!

Chúng tôi đi đường này sắp mệt chết rồi, không tiếp chuyện các người nữa đâu nhé!" Nói xong, nhóm Diệp Hạo Sơ định bỏ đi. "Đứng lại!" Người trung niên hô một tiếng, đám người áo đen bên cạnh lập tức bao vây lấy mấy người Diệp Hạo Sơ. "Không phải tôi nói chứ,

mấy ông anh!

Ý là thế nào đây?" Tên trung niên kia hừ lạnh một tiếng, nói: "Đã như vậy, thì mấy người các người cùng tôi về phục mệnh đi." Nhóm Diệp Hạo Sơ tự nhiên không muốn đi theo đám người này về, càng huống hồ, bọn họ còn là trộm mộ, nếu bị bắt vào rồi, "Nó" thậm chí sẽ âm thầm gây bất lợi cho bọn họ, giờ khắc này đi theo đám người này về, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?

Thế là, Hồ Bát Nhất nói: "Vị đồng chí này, chúng tôi còn có việc khác cần xử lý, không làm phiền các vị nữa." Người trung niên hừ lạnh nói: "Cậu nói không tính, nhiệm vụ chúng tôi nhận được là lập tức hộ tống các người trở về.

Đã các người đi cùng Trần tiểu thư, vậy thì phiền các người ngoan ngoãn phối hợp, nếu không..." Bàn Tử ở bên cạnh phẫn nộ nói: "Bàn gia tôi thấy các người đây là áp giải thì có!" Người trung niên cười lạnh nói: "Ngươi cũng có thể hiểu như vậy." Nói xong, gã lại liếc mắt nhìn Diệp Hạo Sơ, gã cũng nhìn ra, đám người Hồ Bát Nhất đều vây quanh người thanh niên này, hiển nhiên người thanh niên này là hạch tâm của đội ngũ này.

Gã thong thả nói: "Vậy thì đi thôi!

Đừng để đám người chúng tôi phải động thủ!" Diệp Hạo Sơ ánh mắt nguy hiểm nhìn người trung niên, cười như không cười nói: "Xin lỗi nhé!

E rằng hôm nay ông thật sự không mang được chúng tôi đi đâu!" Người trung niên nghe vậy sắc mặt cứng đờ, vung tay lên, lập tức, xung quanh vang lên tiếng lách cách lên đạn. "Không đến lượt cậu không đi theo chúng tôi!

Trừ phi các người hôm nay chết ở đây." Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhảm, trực tiếp sử dụng Long Phù Chú,

phun ra một luồng hỏa diễm.

Ngọn lửa xuất hiện trong nháy mắt, giống như một con hỏa long bắt đầu thôn phệ những tên áo đen này.

Người trung niên nhìn ngọn lửa phun ra từ tay Diệp Hạo Sơ, trong nháy mắt liền ngây người, gã vạn lần không ngờ tới, một thanh niên trông có vẻ trẻ tuổi quá mức, vậy mà có thể sử xuất chiêu thức quỷ dị như thế. "Bắn!

Giết tên thanh niên kia!" Người trung niên bạo quát ra lệnh.

Người trung niên vừa ra lệnh xong, tất cả người áo đen đều bắt đầu nổ súng vào Diệp Hạo Sơ, Diệp Hạo Sơ lúc này vẻ mặt thản nhiên.

Sau đó chỉ thấy tất cả đạn bắn về phía Diệp Hạo Sơ toàn bộ đều dừng lại giữa không trung, giống như bị ấn nút tạm dừng vậy.

Đây là kỹ năng Diệp Hạo Sơ có được sau khi ăn nội đan của Vạn Nô Vương, có thể khống chế tất cả mọi thứ trong phạm vi 10 mét. "!??" Nhìn những viên đạn dày đặc như mưa rào vậy mà dừng lại trước mặt Diệp Hạo Sơ, không nhúc nhích tí nào, người trung niên và thủ hạ của gã toàn bộ đều kinh ngạc đến ngây người.

Người trung niên rốt cuộc cũng là người từng chém giết trên chiến trường, trong nháy mắt bình tĩnh lại, quát lạnh nói: "Bắn vào những người khác!

Giết không được nó, thì giết những người khác!" Diệp Hạo Sơ tràn đầy sát ý nhìn người trung niên một cái: "Ông có thể thử xem!" Nói rồi, Diệp Hạo Sơ khống chế hỏa long, trực tiếp nuốt chửng người trung niên. "Á!" Người trung niên hét lên thảm thiết, cả người đã bốc cháy, giãy dụa vài cái, liền bị thiêu thành tro.

Sau đó hơn mười tên áo đen, cũng đều bị thiêu chết quá nửa.

Cuối cùng chỉ còn lại một người, kẻ sống sót cuối cùng kia thấy lão đại của mình bị thiêu chết, lập tức quay đầu bỏ chạy. "Nhớ kỹ!

Thay tao chuyển lời một tiếng!

Tốt nhất đừng có chọc vào tao!

Nếu không cái giá phải trả không phải là thứ bọn mày có thể chịu đựng được đâu!" Thấy kẻ cuối cùng chật vật bỏ chạy, hắn liền thu hồi Long Phù Chú, nhìn về phía đám người Hồ Bát Nhất, Trần Văn Cẩn nói: "Việc này không giấu được 'Nó', các người phải chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với 'Nó'." Trần Văn Cẩn sắc mặt ngưng trọng nói: "Tôi cũng là người Lão Cửu Môn, từ ngày sinh ra, đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với 'Nó' rồi.

Chỉ là tôi không ngờ bọn họ lại tuyệt tình như vậy!" Nghe Diệp Hạo Sơ và Trần Văn Cẩn nói những chuyện mà mấy người kia nghe không hiểu, Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi: “Khoan đã, Lão Diệp, cái "Nó" mà các cậu nói rốt cuộc là ai?” Diệp Hạo Sơ trả lời một câu: “Tôi cũng không rõ lắm, hàm nghĩa của "Nó" có thể nói là một người, cũng có thể nói là một thế lực.” Thực ra Diệp Hạo Sơ cũng không biết "Nó" rốt cuộc là tổ chức gì, nhưng hắn đoán cực kỳ có khả năng là một tổ chức đặc biệt của cao tầng quốc gia.

Sau khi Trương gia phân băng ly tích, "Nó" thuận lợi ra đời, hơn nữa thế lực của "Nó" thậm chí hoàn toàn nghiền ép Trương gia sau khi bị phân liệt. "Nó" ẩn nấp ở phía sau, hoàn toàn khống chế tất cả những người có liên quan đến Trương gia và Cửu Môn.

Nghe nói nguồn gốc của "Nó" là do một môn nào đó trong Cửu Môn, vì để tự vệ, đã tiết lộ bí mật về trường sinh cho cao quan quốc gia lúc bấy giờ.

Mà khi một người đã có được quyền lực vô thượng, truy cầu cao hơn chính là trường sinh.

Cho nên sau khi nhận được mật báo, "Nó" rất coi trọng bí mật này, liền tổ chức một đội ngũ điều tra về trường sinh.

Khi đó "Nó" trực tiếp tìm đến Trương Đại Phật Gia.

Phật Gia lúc ấy chịu áp lực từ bên trên, đành phải kiên trì đồng ý tìm kiếm bí mật trường sinh.

Nhưng vì Phật Gia là người chi tộc bên ngoài của Trương gia, ông ta căn bản không biết bí thuật trường sinh cụ thể là gì, cho nên chỉ có thể căn cứ vào những manh mối mình biết để bắt đầu thám hiểm các nơi liên quan đến Trương gia và trường sinh.

Tứ Cô Nương Sơn ở Xuyên Tỉnh, Ba Nãi ở Quảng Tây, Cổ Đồng Kinh ở Sa Hải, mỏ rắn Ngân Xuyên...

đều là những nơi Phật Gia đã đến để tìm kiếm bí thuật.

Trong thời gian đó, Trương Đại Phật Gia đã làm vô số thí nghiệm, mắt thấy sắp tiếp cận thành công rồi, nhưng dù thế nào cũng luôn thiếu một chút gì đó, khiến Phật Gia chần chừ không thể nghiên cứu ra bí mật này.

Sau đó, "Nó" bắt đầu tổ kiến thế lực thứ hai, vừa để gây áp lực cho Trương Đại Phật Gia, vừa có thể từ một tuyến khác bắt đầu nghiên cứu trường sinh.

Nhưng bất kể là Phật Gia hay thế lực thứ hai, toàn bộ đều nằm dưới sự giám sát chặt chẽ của "Nó".

Mãi cho đến một năm nọ, do bí thuật trường sinh chung quy vẫn không thể tìm được, cuối cùng vị lãnh đạo tối cao của "Nó" qua đời, kế hoạch nghiên cứu trường sinh cũng dần dần bị gác lại.

Cuối cùng, sự giám sát của "Nó" đối với Cửu Môn và Trương gia hạ xuống mức thấp nhất, "Nó" gần như đã quên mất sự tồn tại của kế hoạch trường sinh.

Đây cũng chỉ là suy đoán của Diệp Hạo Sơ thông qua ký ức tiền thế, ở giai đoạn thời gian này, lãnh đạo của "Nó" chắc cũng sắp "ngoẻo" rồi nhỉ?

Cho nên mới cấp thiết muốn tìm được thuật trường sinh như vậy.

Những kẻ mà bọn họ gặp hôm nay chắc cũng chỉ là đám lâu la, căn bản không biết gì nhiều.

Điều Diệp Hạo Sơ tò mò là khi "Nó" biết có người khiêu khích thì sẽ có hậu quả gì?

Tất nhiên, Diệp Hạo Sơ cũng không muốn đối đầu với "Nó", ai mà muốn đối đầu với quốc gia chứ?

Mày có lợi hại đến mấy, có thể lợi hại hơn quốc gia sao?

Dù sao cái tổ chức "Nó" này sớm muộn gì cũng sẽ lụi tàn, trường sinh bọn chúng cũng không thể nào tìm được.

Hồ Bát Nhất nghe vậy càng thêm nghi hoặc: “Hả?

Ý là sao?” “Không có gì, nói ra các cậu cũng không hiểu, chúng ta về nghỉ ngơi đi!” “Vậy được rồi!” Thấy Lão Diệp đã nói thế, Hồ Bát Nhất cũng không hỏi thêm nữa.

Chỉ có Trần Văn Cẩn nhìn sâu vào Diệp Hạo Sơ một cái, cô hiện tại cảm thấy tên họ Diệp này rất thần bí, cảm giác hắn cái gì cũng biết.

Thực ra Trần Văn Cẩn vẫn chưa biết Diệp Hạo Sơ hiện tại chính là Cửu Môn Hội Trưởng!

Chương 138

Lúc đó Trần Văn Cẩn một lòng muốn giải khai bí mật Hải Để Mộ, căn bản chưa từng về Trần gia.

Nếu để cô biết Cửu Môn Hội Trưởng đang đứng ngay trước mặt mình, không biết cô sẽ có cảm tưởng gì?

"Đi đi đi!

Chuyến này mệt chết Bàn gia rồi!

Lát nữa ăn cơm trước!

Ăn xong Bàn gia phải ngủ một giấc thật ngon!" Bàn Tử lúc này chen vào nói.

Sau đó nhóm Diệp Hạo Sơ nghỉ ngơi tại nhà lão trưởng thôn hai ngày rồi chuẩn bị trở về.

Sáng sớm ngày thứ ba, cả nhóm bắt xe lửa mất ba ngày để về đến Kinh thành.

Trong thời gian đó, Hắc Hạt Tử nói có việc cần xử lý nên không về cùng, còn Trần Văn Cẩn sau khi từ chức ở viện khảo cổ cũng không có việc gì làm, bèn cùng nhóm Diệp Hạo Sơ đến Kinh thành.

Trở lại tứ hợp viện ở Kinh thành, Diệp Hạo Sơ chào hỏi đám Đại Kim Nha một tiếng rồi lập tức về nhà mình.

Lời xưa nói đúng, không đâu bằng nhà mình!

Vừa về đến nhà, Diệp Hạo Sơ đã nhìn thấy Doãn Tiên Nguyệt mặc một bộ sườn xám màu đen đang ngồi trên chiếc ghế thái sư mà hắn thường ngồi.

"Tính Diệp kia!

Đi lâu như vậy, tôi còn tưởng anh chết ở xó nào rồi chứ?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy mặt đen lại.

Mẹ kiếp, cái lão nương môn này đúng là thiếu dạy dỗ, lại dám nói hắn như vậy?

Mà khoan, sao mụ này lại có chìa khóa nhà mình?

"Sao em có chìa khóa nhà tôi?" "Tôi có chìa khóa nhà anh thì lạ lắm sao?" "À...

Lão nữ nhân... cũng đúng!" Diệp Hạo Sơ nghĩ lại cũng phải, với thế lực của người đàn bà này, chút chuyện nhỏ ấy chẳng lẽ không làm được?

Doãn Tiên Nguyệt nghiến răng nghiến lợi: "Tính Diệp kia!

Anh nói lại lần nữa xem?" Nụ cười trên mặt Doãn Tiên Nguyệt tắt ngấm, bàn tay nhỏ nắm chặt lại.

Tuổi tác vĩnh viễn là nỗi đau của cô, nếu không phải biết mình đánh không lại tên họ Diệp này, cô tuyệt đối sẽ cho hắn biết sự lợi hại của Doãn Tiên Nguyệt!

"Ha ha, đùa chút thôi!

Em nói xem chúng ta lâu như vậy không gặp, Doãn đại mỹ nhân có nhớ tôi không?" Diệp Hạo Sơ lảng sang chuyện khác.

Doãn Tiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Tôi hy vọng sẽ không có lần sau!

Đúng rồi, chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này, thu hoạch thế nào?" Diệp Hạo Sơ nghe xong thở dài một hơi: "Haizz!

Tôi cứ tưởng Doãn đại mỹ nữ đến thăm tôi, không ngờ là đến bàn chuyện làm ăn!" "Tính Diệp kia, sao anh lề mề thế!

Bà đây đã đích thân đến rồi, anh cứ nói vụ làm ăn này có làm hay

không?" "Làm!

Khẳng định làm!

Làm đến mức em chịu không nổi luôn!" "Tốt!

Không hổ là anh...

Hả?" Doãn Tiên Nguyệt lúc này dường như nghe ra ẩn ý trong lời nói của Diệp Hạo Sơ, mặt hơi đỏ lên, thầm mắng một câu đồ lưu manh!

"Đúng rồi, lão bất tử nhờ tôi chuyển lời cho anh, cẩn thận Uông gia và thế lực đằng sau kia!" "Ừ, tôi biết rồi!

Em hôm nay đến đây không phải chỉ để nói chuyện này chứ?" Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm vào Doãn Tiên Nguyệt, hắn không tin người đàn bà này vì chuyện cỏn con đó mà phải đích thân đi một chuyến, sai thuộc hạ Thính nô đến chẳng phải tốt hơn sao?

Bị Diệp Hạo Sơ phát hiện tâm tư, Doãn Tiên Nguyệt cũng không vòng vo nữa: "Tính Diệp kia, hôm nay anh có lộc ăn rồi!

Tôi mang đến hai bình rượu ngon!" Dứt lời, một Thính nô bưng mấy bình rượu trắng tới.

Nhìn thấy mấy bình rượu trắng độ cồn cao này, Diệp Hạo Sơ quái dị nhìn Doãn Tiên Nguyệt.

Thấy bộ dạng của cô, Diệp Hạo Sơ thầm than, lão nữ nhân này không phải định chuốc say mình đấy chứ?

Để mình có cơ hội làm càn?

"Nếu Doãn đại mỹ nữ hôm nay có nhã hứng, tôi đương nhiên phải bồi tiếp!" Một bình rượu xuống bụng, Diệp Hạo Sơ chẳng có cảm giác gì, ngược lại Doãn Tiên Nguyệt đã bắt đầu hoảng hốt.

"Tôi hơi chóng mặt~" Cô xoay một vòng tại chỗ, rồi ngã vào lòng

Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ bất ngờ nhìn vào mắt cô, người có thể tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, tửu lượng sao có thể kém thế được.

Đang lúc thất thần, bỗng nhiên trên môi truyền đến một trận mát lạnh.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến hắn ngẩn người.

Động tác này có chút trúc trắc, phỏng chừng cũng là lần đầu tiên.

Thời gian chưa đến nửa tiếng, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng gọi: “Hạo gia!

Hạo gia!

Có ở đó không?” “Ngài không thể vào, đây là phòng riêng.” Diệp Hạo Sơ nghe thấy, đây là giọng Đại Kim Nha mà.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này nhíu mày, có chút không vui.

Bà đây khó khăn lắm mới hạ quyết tâm phải "ăn" tên họ Diệp này, còn chưa thực hiện xong thì đã có người đến phá đám!

Sau đó cô luyến tiếc buông tay, lại có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Hạo Sơ, chỉnh lại bộ sườn xám lộn xộn một chút, rồi hét ra ngoài cửa: “Bên ngoài có chuyện gì thế?” Cô mở cửa, thấy Thính nô đang đưa tay cản Đại Kim Nha, rất nhanh Diệp Hạo Sơ cũng bước ra.

Đại Kim Nha thấy Diệp Hạo Sơ liền chạy tới.

Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng, Diệp Hạo Sơ biết ngay là có chuyện gì.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này nói với Thính nô: “Sau này phàm là Đại Kim Nha đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, cứ chém đẹp cho ta!” “Vâng, chủ nhân!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy khóe miệng giật giật, có chút đồng tình nhìn thoáng qua Đại Kim Nha.

May mà Đại Kim Nha không nghe thấy, nếu không chẳng biết sẽ có cảm tưởng gì?

"Ủa?

Doãn lão bản cũng ở đây à?" Doãn Tiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không cho Đại Kim Nha sắc mặt tốt.

Quấy rầy chuyện tốt của bà đây, còn muốn sắc mặt tốt sao?

"Ơ?" Đại Kim Nha lúc này phát hiện gò má Doãn Tiên Nguyệt có chút ửng hồng, lập tức hiểu ra điều gì, âm thầm giơ ngón tay cái về phía Diệp Hạo Sơ: Vẫn là Hạo gia trâu bò!

Thấy bộ dạng của gã, Diệp Hạo Sơ thở dài hỏi: "Đại Kim Nha, chuyện gì mà gấp thế?" Nghe Diệp Hạo Sơ hỏi, Đại Kim Nha vội vàng mở miệng: "Ui da, Hạo gia ơi!

Ngài không biết đâu?

Hiện tại chuyện làm ăn của Thanh Long Các chúng ta hot đến mức nào đâu!" "Cái này tôi biết!

Sao thế?" "Hạo gia, ý tôi là chúng ta phải tuyển thêm nhân thủ, nếu không sau này người không đủ dùng đâu!" Diệp Hạo Sơ gật đầu.

Kể từ khi Thanh Long Các hợp tác với Tân Nguyệt Phạn Điếm và Cửu Môn, việc làm ăn ngày càng tốt, quy mô ngày càng lớn!

Theo đà làm ăn phát đạt, nhân thủ của Thanh Long Các đã không đủ dùng, mà bản thân hắn chỉ muốn làm ông chủ phủi tay, không muốn đau đầu vì mấy chuyện này.

Nhân thủ không đủ cũng không phải không có cách, tìm thêm người là được.

Nhưng Diệp Hạo Sơ cân nhắc không thể tìm người một cách mù quáng, vạn nhất trong số người tìm về có người của Uông gia và "Nó"

thì được không bù mất.

Xác suất này không phải là không có, Uông gia thích nhất là thâm nhập vào nội bộ kẻ địch, hiện tại trong Cửu Môn khẳng định có không ít người của Uông gia!

Diệp Hạo Sơ xoa cằm, mắt sáng lên, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

"Doãn đại mỹ nữ...?" Doãn Tiên Nguyệt bị ánh mắt Diệp Hạo Sơ nhìn đến phát hoảng, cường trang trấn tĩnh nói: "Tính Diệp kia, anh lại muốn làm gì?" "Tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ." "Hả?

Anh muốn mượn người của tôi?" Doãn Tiên Nguyệt phản ứng lại ngay.

"Ừ, thế nào?" "Mượn bao nhiêu?

Mượn bao lâu?" "Hề hề!

Chương 139

Không nhiều! 70 Côn nô, 30 Thính nô!" "Không được!

Anh đây là mượn người hay cướp người?

Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi tổng cộng cũng chẳng có bao nhiêu người!" "Doãn đại mỹ nữ, em tưởng tôi không biết thực lực Tân Nguyệt Phạn Điếm của em sao?

Chỉ riêng Thính nô đã hơn 100 người rồi, Côn nô thì càng không đếm xuể!" Thực ra từ rất sớm Diệp Hạo Sơ đã điều tra thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi.

Không điều tra thì thôi, điều tra xong giật cả mình.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có nội hàm thực lực vô cùng khủng bố, thảo nào không ai dám gây sự ở đó!

Trong nguyên tác, Thiết Tam Giác đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu không phải Doãn Nam Phong không muốn quản và nể mặt Trương gia, thì Thiết Tam Giác căn bản không thể bước ra khỏi đó.

Doãn Tiên Nguyệt liếc nhìn Diệp Hạo Sơ, giải thích: "Côn nô anh muốn bao nhiêu tôi cũng có thể cho mượn, nhưng Thính nô thì không được, tối đa cho anh mượn 10 người!" Côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn khá dễ bồi dưỡng, nhưng Thính nô thì khác.

Thính nô cực kỳ khó đào tạo, nuôi được một Thính nô phải tốn cái giá rất lớn!

Hơn nữa Thính nô là độc quyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tên họ Diệp trước mắt này lại muốn một phát mượn đi 30 người?

Hắn đang nằm mơ à?

“Thính nô tôi muốn 25 người!

Không thể ít hơn!” “Không được!

Tối đa 15 người!” “23 người!” “20 người!

Đây là giới hạn cuối cùng của tôi!” “Được!

Thành giao!

Khi nào tôi đi lấy người?” Diệp Hạo Sơ cười hì hì. 70 Côn nô cộng thêm 20 Thính nô, lần này nhân thủ Thanh Long Các hẳn là đủ rồi.

Về phần những người mượn về này có trung thành hay không, Diệp Hạo Sơ một chút cũng không lo lắng.

Có thể trở thành Côn nô và Thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều là được nuôi từ nhỏ, trong xương tủy chỉ biết phục tùng mệnh lệnh.

“Ngày kia tôi sẽ đích thân đưa tới.

Đã cho anh mượn người rồi, anh có phải nên đáp ứng tôi một điều kiện không!” Doãn Tiên Nguyệt còn chưa nói điều kiện, Diệp Hạo Sơ đã mở miệng: “Tôi biết ngay Doãn đại mỹ nữ chơi đẹp mà!

Nói đi!

Điều kiện gì?” “Tôi muốn anh và Doãn gia tôi định ra một hôn ước!” “Phụt ~!” Vãi!

Lão nương môn này mạnh bạo thế sao?

Trực tiếp đánh chủ ý lên người mình?

Mình thì không thiệt thòi gì, nhưng bên Tuyết Lê và Hoắc gia thì khó nói à nha!

Hoắc Linh nha đầu kia thì dễ lừa, nhưng Tuyết Lê thì ải này khó

qua!

Tính toán thời gian, Dương Tuyết Lê cũng sắp từ Mỹ về, nếu để cô ấy biết chuyện này, còn không đem mình ra "rắc rắc" sao?

“Sao thế?

Chuyện này làm anh rất khó xử à?” Doãn Tiên Nguyệt u oán nói.

“À!

Tôi quên mất, Diệp hội trưởng của chúng ta có không ít phụ nữ nha!

Lại còn là một tên sợ vợ mười phần.” Nhìn ánh mắt khinh bỉ của lão nữ nhân trước mặt, Diệp Hạo Sơ nhịn không được: “Được!

Tôi đồng ý!” “Ừ, hy vọng anh nhớ kỹ lời hứa này!

Nếu không... anh hiểu mà!” “Doãn đại mỹ nữ, em cứ yên tâm đi!

Hai ta vừa nãy đã như thế rồi, tôi sao có thể không chịu trách nhiệm với em!” Diệp Hạo Sơ vô sỉ bảo đảm.

“Khoan đã!

Tôi nghĩ có thể anh hiểu lầm.

Hôn ước tôi nói không phải giữa tôi và anh, mà là hôn ước giữa cháu gái Doãn Nam Phong của tôi và anh!” “Hả?

Thế cũng...” Vốn dĩ tưởng sẽ có hôn ước với Doãn Tiên Nguyệt, không ngờ lại là Doãn Nam Phong!

Phải biết hiện tại Doãn Nam Phong mới chỉ bảy tám tuổi thôi đó!

Hắn chỉ có thể nói Doãn gia làm quá đẹp rồi!

Diệp Hạo Sơ giả bộ thương tâm: “Vậy vừa rồi em là...?” Nếu sau này mình và Doãn Nam Phong có hôn ước, vậy người phụ nữ này còn đến dụ dỗ mình?

Thế này là loạn luân à?

Nhưng mà như thế thật mẹ nó kích thích!

Đại Kim Nha tinh ranh cỡ nào, phát hiện tình huống không đúng liền rút lui ngay, chừa lại không gian riêng tư cho hai người.

Doãn Tiên Nguyệt thản nhiên nói: "Anh đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là muốn nếm thử mùi vị làm đàn bà thôi." Diệp Hạo Sơ ánh mắt nóng rực nhìn thân hình gợi cảm của Doãn Tiên Nguyệt: "Vậy bây giờ em còn muốn nếm thử không?" Từ khi Dương Tuyết Lê về Mỹ, hắn chưa đụng vào phụ nữ, lúc này sắp nghẹn hỏng rồi.

Doãn Tiên Nguyệt bị Diệp Hạo Sơ nhìn đến mức không tự nhiên, trong lòng nghĩ: Không được, không thể ở lại đây nữa, nếu không bà đây sớm muộn gì cũng thất thân!

Ngay khi Doãn Tiên Nguyệt nghĩ như vậy, cô đột nhiên phát hiện mình đã bị ai đó bế thốc lên, sau đó cảm giác quần áo trên người trong nháy mắt biến mất.

"Sự trong trắng của bà đây mất rồi!" Đó là ý nghĩ cuối cùng của Doãn Tiên Nguyệt. ...

Hai tiếng sau.

Doãn Tiên Nguyệt nằm bên cạnh Diệp Hạo Sơ, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông trước mặt, nghĩ đến biểu hiện điên cuồng quên mình vừa rồi liền không nhịn được đỏ mặt.

Sau này tên họ Diệp này sẽ nhìn mình thế nào đây?

Tên họ Diệp này không những thực lực cường đại, mà khoản kia cũng trâu bò một chín một mười!

Trong lòng không khỏi oán thầm: Mình vừa rồi suýt chút nữa bị gia giày vò hỏng rồi, tên họ Diệp này cũng chẳng biết thương hoa tiếc

ngọc!

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết suy nghĩ trong lòng người phụ nữ này hiện tại, hắn chỉ có thể vô tội nói: Không phải em bảo đừng dừng lại, mạnh nữa lên sao?

“Anh nói xem chúng ta hiện tại tính là quan hệ gì?” Diệp Hạo Sơ nằm trên giường châm một điếu thuốc hút.

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy lại ôm chặt cánh tay Diệp Hạo Sơ, mở miệng nói: “Đương nhiên là quan hệ hợp tác!

Có điều anh cũng là người đàn ông đầu tiên của bà đây, cũng là người cuối cùng!” “Tôi nói cho anh biết, sau này anh nhất định phải đối tốt với Nam Phong!

Nếu không bà đây làm ma cũng không tha cho anh!” Diệp Hạo Sơ nghe đến đây cảm thấy có chút không ổn, lời này của Doãn Tiên Nguyệt là ý gì?

“Tại sao lại nói như vậy?” Doãn Tiên Nguyệt buông cánh tay Diệp Hạo Sơ ra, giật lấy điếu thuốc từ tay hắn, rít một hơi, lập tức bị sặc.

“Thời gian của bà đây không còn nhiều nữa!

Sau này xin anh chiếu cố nhiều hơn cho nha đầu Nam Phong và Tân Nguyệt Phạn Điếm.” “Doãn Nam Phong từ nhỏ đã ngây thơ hoạt bát, tôi không muốn nó sau này biến thành bộ dạng như tôi, mỗi ngày sống trong lừa lọc dối trá.

Xin hãy giúp tôi bảo vệ sự ngây thơ hoạt bát đó của con bé.” Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhíu mày, chuyện này là sao?

Đúng rồi, trong nguyên tác cũng không nhắc đến đoạn này, chẳng lẽ là vì Doãn Tiên Nguyệt chết sớm?

Hình như phụ nữ Doãn gia đều chết sớm, Doãn Tân Nguyệt cũng

vậy.

Chẳng lẽ Doãn gia có ẩn bí gì không muốn người biết?

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 140

Em nói rõ cho tôi nghe!" Diệp Hạo Sơ vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

Doãn Tiên Nguyệt cười khổ: "Haizz!

Người Doãn gia chúng tôi sinh ra chưa có ai sống quá 40 tuổi, đều là bệnh chết.

Có thể là do tổ tiên Doãn gia đã đổ cái đấu quá lớn, hậu nhân chúng tôi bị báo ứng chăng!" "Năm nay tôi cũng sắp 40 rồi, tôi không biết mình còn sống được bao lâu, cho nên tôi muốn anh và Nam Phong đính hôn ước, sau này anh có thể che chở cho Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi." "Hả?" Diệp Hạo Sơ nghe đến đây có chút mông lung, chẳng lẽ Doãn gia cũng giống như tộc Trát Cách Lạp Mã, phải chịu lời nguyền thần bí nào đó?

Nếu không sao người Doãn gia có thể đều không sống quá 40 tuổi?

Người tộc Trát Cách Lạp Mã đời đời bị nguyền rủa, sau lưng đều có vết bớt hình con mắt, nhưng vừa rồi Doãn Tiên Nguyệt toàn thân trên dưới đều bị hắn nhìn hết, căn bản không có vết bớt hay hình xăm quái dị nào, vậy thì nguyên nhân gì dẫn đến việc người Doãn gia đều đoản mệnh?

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ hỏi: "Tiên Nguyệt, Doãn gia các em tồn tại bao nhiêu năm rồi?

Còn nữa, người Doãn gia bắt đầu không sống quá 40 tuổi từ khi nào?" "Nghe người thế hệ trước nói tổ tiên Doãn gia bắt nguồn từ Thiếu Hạo thị thượng cổ, Thiếu Hạo thị là hậu duệ của bộ lạc Hi Hòa thời thượng cổ, những chi tiết cụ thể khác tôi cũng không rõ nữa." "Nhưng chi phái Doãn gia chúng tôi là bàng chi, nếu tính ra thì Doãn gia cũng tồn tại hơn 300 năm rồi.

Tổ tông Doãn gia trước kia cũng xuất thân là trộm mộ, chỉ là sau này các tổ tông rửa tay gác kiếm, không làm cái nghề trộm mộ đổ đấu nữa, chuyên tâm làm buôn bán đồ cổ." "Về việc người Doãn gia khi nào bắt đầu đoản mệnh, có khả năng là trong khoảng thời gian các tiền bối rửa tay gác kiếm!" Diệp Hạo Sơ nghe xong lời Doãn Tiên Nguyệt, không ngờ lai lịch Doãn gia lại lớn như vậy!

Lại là hậu duệ Hi Hòa thời thượng cổ?

Không biết có liên quan gì đến Tây Vương Mẫu thượng cổ không?

Còn nữa, nghe Doãn Tiên Nguyệt nói nguyên nhân người Doãn gia đoản mệnh bắt đầu từ sau khi các tiền bối Doãn gia không đổ đấu nữa.

Vậy khả năng vấn đề nằm ở chỗ này, có hai khả năng.

Thứ nhất là như Doãn Tiên Nguyệt nói, tiền bối Doãn gia đổ quá nhiều mộ, bị báo ứng.

Thứ hai là trước khi rửa tay gác kiếm, tiền bối Doãn gia đã đổ một cái đại mộ, sau khi vào mộ bị thứ gì đó trong mộ nguyền rủa, hơn nữa còn có thể di truyền cho hậu đại, giống như tộc Trát Cách Lạp Mã.

Hai khả năng này Diệp Hạo Sơ nghiêng về khả năng thứ hai hơn, bởi vì chỉ có khả năng này mới giải thích được nguyên nhân đoản mệnh của người Doãn gia.

Còn về chuyện đổ quá nhiều mộ bị báo ứng, thì hắn đã đổ bao nhiêu mộ, Trương Kỳ Lân đổ bao nhiêu mộ, Hắc Hạt Tử, Hồ Bát Nhất...

đâu thấy có chuyện gì!

Cho nên đó đều là nói nhảm!

"Em còn nhớ tiền bối Doãn gia cuối cùng đã đổ cái mộ nào

không?" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy chần chừ một chút, liền mở miệng nói: "Tôi cũng không biết, người Doãn gia chưa bao giờ dám nhắc đến chuyện này, lâu dần cũng thành một đại kỵ húy của Doãn gia tôi!" "Tôi nghĩ tôi đại khái biết nguyên nhân người Doãn gia các em đoản mệnh rồi." Nghe thấy lời Diệp Hạo Sơ, Doãn Tiên Nguyệt chộp lấy tay hắn, kích động nói: "Nguyên nhân gì?" "Em biết tộc Trát Cách Lạp Mã không?" "Có nghe qua, nghe nói hình như là người của phái Bàn Sơn." "Đúng, Doãn gia các em cũng giống như tộc Trát Cách Lạp Mã, đều là vì tiến vào địa đái thần bí mà bị nguyền rủa." "Nguyền rủa?" "Đúng vậy." Sau đó Diệp Hạo Sơ kể cho Doãn Tiên Nguyệt nghe câu chuyện về tộc Trát Cách Lạp Mã và Mộc Trần Châu.

Nghe xong câu chuyện, Doãn Tiên Nguyệt tràn đầy mong đợi nói: "Anh nói Mộc Trần Châu có thể giải khai lời nguyền?

Vậy anh biết Mộc Trần Châu ở đâu không?" Diệp Hạo Sơ không trả lời, chỉ nói một câu: "Em còn nhớ chuyện lần trước tôi đi Hiến Vương mộ ở Vân Nam không?" Doãn Tiên Nguyệt lườm Diệp Hạo Sơ một cái, cô đương nhiên nhớ rồi, sao có thể không nhớ?

Lần trước tên này lấy ra hàng vạn món minh khí làm ăn với cô, cô có thể quên sao?

"Khoan đã...

Ý anh là Mộc Trần Châu ở trong Hiến Vương mộ?" Doãn Tiên Nguyệt lập tức phản ứng lại.

"Không sai!

Rất thông minh!" Doãn Tiên Nguyệt nghe xong lập tức ân cần mát xa cho Diệp Hạo Sơ, ngọt ngào nói: "Hạo gia, anh đã vào Hiến Vương mộ, vậy có tìm thấy Mộc Trần Châu không?" Diệp Hạo Sơ thoải mái híp mắt, mở miệng nói: "Tìm thấy rồi!" "Thật sao?

Vậy có thể...?" "Nhưng Mộc Trần Châu hiện tại vô dụng rồi, bị tôi hấp thu rồi." Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy động tác trên tay khựng lại, sắc mặt ảm đạm xuống: "Haizz, là tôi nghĩ nhiều rồi." Nhìn thấy biểu tình của Doãn Tiên Nguyệt, hắn biết không thể trêu cô nữa, bèn nói: "Tuy rằng Mộc Trần Châu bị tôi hấp thu, nhưng máu của tôi chắc sẽ có hiệu quả!" Doãn Tiên Nguyệt gượng cười, lắc đầu nói: "Vô dụng thôi, tuy huyết mạch Thanh Long của anh rất mạnh, nhưng cũng không giúp được tôi!" "Cái đó chưa chắc à nha!

Hồ Bát Nhất bọn họ trúng lời nguyền đều bị huyết mạch của tôi giải trừ rồi.

Nhưng xét thấy trên người em không có hình xăm hay vết bớt gì, em cứ uống máu tôi xem hiệu quả thế nào!" Nói xong Diệp Hạo Sơ đưa tay rạch một cái, ngón tay ứa máu tươi, đưa đến bên miệng Doãn Tiên Nguyệt, ra hiệu cho cô uống thử.

Doãn Tiên Nguyệt hé miệng nhỏ, ngậm lấy ngón tay Diệp Hạo Sơ, mút lấy máu tươi.

Máu của Diệp Hạo Sơ không khó uống như tưởng tượng, mà có một mùi tanh ngọt nhàn nhạt.

Lúc này trong đầu Diệp Hạo Sơ xuất hiện âm thanh của Hệ thống. "Tích!

Túc chủ!

Cậu lãng phí tinh huyết như vậy là vô dụng, chỉ có thể giúp Doãn Tiên Nguyệt sống thêm vài năm mà thôi.

Lời nguyền người Doãn gia trúng phải cao cấp hơn nhiều so với lời nguyền của người Trát Cách Lạp Mã, chỉ có túc chủ tập hợp thêm một trong hai loại huyết mạch Bạch Hổ hoặc Huyền Vũ mới có thể triệt để giải trừ nguyền rủa cho Doãn gia." Nghe Hệ thống giải thích

xong, Diệp Hạo Sơ cũng kinh ngạc, phải thu thập thêm một loại huyết mạch Bạch Hổ hoặc Huyền Vũ mới được sao?

Cái này cũng quá khó rồi nhỉ?

Lần trước là do vận may tốt lấy được Mộc Trần Châu, Hệ thống từ bên trong lấy ra huyết mạch Phượng Hoàng nên hắn mới dung hợp được, nhưng sau này có còn may mắn như vậy nữa không ai mà nói trước được?

"Tiên Nguyệt, huyết mạch hiện tại của tôi chưa thể triệt để giải trừ lời nguyền cho em, nhưng cũng có thể tạm thời áp chế được vài năm!" "Ừm!" Doãn Tiên Nguyệt gật đầu, sau đó hạnh phúc nằm trong lòng Diệp Hạo Sơ.

Những năm này cô đã sớm quen với việc ở một mình, lần đầu tiên cảm giác có một người đàn ông có thể che mưa chắn gió cho mình cũng không tệ!

"Đúng rồi, Tiên Nguyệt, Doãn gia các em có ghi chép gì về vị trí cụ thể của cái mộ kia, hoặc là mộ của ai không?" Diệp Hạo Sơ hỏi.

Hắn hiện tại chỉ cần biết năm đó tiền bối Doãn gia đã đổ mộ của ai, sau đó mới có thể có hành động tương ứng.

"Tôi không rõ lắm, tôi nghĩ trong từ đường Doãn gia chắc sẽ có đáp án!

Trong từ đường Doãn gia có một mật thất, lịch đại chỉ có gia chủ Doãn gia mới biết sự tồn tại của mật thất đó, bên trong ngoài việc chứa lượng lớn kỳ trân dị bảo thì còn ghi chép lại tất cả đại sự xảy ra của Doãn gia qua các năm!" Nghe Doãn Tiên Nguyệt nói xong, Diệp Hạo Sơ nói đùa: "Mật thất Doãn gia đã chỉ có gia chủ biết, vậy sao em lại nói cho tôi?

Không sợ hôm nào tôi đánh chủ ý lên cái mật thất đó à?" Doãn

Tiên Nguyệt nghe vậy ôm chặt cánh tay người đàn ông trước mắt, cười kiều mị: “Người anh bây giờ đều là của tôi rồi, bà đây còn sợ anh đánh chủ ý xấu gì sao?

Sau này Tân Nguyệt Phạn Điếm còn cần một nam chủ nhân, anh làm là thích hợp nhất!” “Vậy tôi thiệt thòi rồi, đến cùng lại người tài hai không à?” Diệp Hạo Sơ cười xấu xa đùa.

Doãn Tiên Nguyệt nghe xong tức đến run người, bạo tẩu: “Tính Diệp kia, anh nói lại lần nữa xem?

Anh thiệt thòi?

Thân mình bà đây đều bị anh ủi rồi, sau này Nam Phong còn phải gả cho anh!

Anh nói xem ai thiệt thòi hả?” Tên cẩu nam nhân trước mắt phân minh là được tiện nghi còn khoe mẽ!

Nghĩ lại, bà đây gặp phải tên họ Diệp này đúng là xui xẻo tám đời, không quang mình "tèo", sau này cây cải trắng nhỏ thủy linh mình vất vả nuôi lớn cũng bị tên họ Diệp này ủi mất!

“Ha ha, đùa thôi, đùa thôi!” Thấy sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt, Diệp Hạo Sơ vội vàng bồi cười.

Doãn Tiên Nguyệt hừ lạnh ngạo kiều, vẻ mặt cảnh cáo: “Tính Diệp kia!

Sau này anh mà dám không đối tốt với bà đây và Nam Phong, bà đây thiến anh!” Nói xong, cô liếc xuống hạ bộ của Diệp Hạo Sơ.

“Sao có thể chứ!

Sau này chúng ta là người một nhà, tôi khẳng định đối tốt với mấy em!” “Thế còn tạm được!

Nhớ kỹ lời anh nói!” Doãn Tiên Nguyệt lại nằm về trong lòng

Diệp Hạo Sơ, vũ mị nói: "Ngày mai tôi sẽ vào mật thất tra cứu tài liệu, xem có phát hiện manh mối gì không!

Tôi mệt rồi, ôm chặt tôi!" "Được!" Diệp Hạo Sơ ôm chặt mỹ nhân trong lòng, cũng chìm vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, khi nhóm Hồ Bát Nhất đến tìm ở tứ hợp viện, vừa vặn nhìn thấy Doãn Tiên Nguyệt dẫn theo Thính nô từ nhà Diệp Hạo Sơ đi ra.

Diệp Hạo Sơ ra cửa tiễn Doãn Tiên Nguyệt xong, liền phát hiện ba người Hồ Bát Nhất đều đang nhìn mình với vẻ mặt bội phục.

"Tôi rất đẹp trai, tôi biết, nhưng các cậu cũng không cần nhìn tôi sùng bái như vậy, tôi ngại đấy!" "..." Mọi người.

Bàn Tử và Đại Kim Nha hâm mộ chết đi được, Lão Diệp ngay cả đương gia Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng tán được!

Quá trâu bò rồi!

Bàn Tử và Đại Kim Nha lúc này hận không thể quỳ xuống bái sư ngay lập tức.

Trong mấy người bọn họ chỉ có Lão Diệp là có phụ nữ, tức nhất là còn có mấy người liền!

Ba gã đàn ông bọn họ ngay cả tay phụ nữ cũng chưa nắm qua, còn Lão Diệp thì ngày nào cũng có em gái chạy đến nhà!

Sao người với người lại khác biệt lớn thế chứ?

Hồ Bát Nhất thì không nghĩ nhiều như Bàn Tử và Đại Kim Nha, hắn thuần túy là bội phục Lão Diệp, giơ ngón tay cái lên nói: "Lão Diệp!

Cậu đúng là tấm gương sáng cho tôi noi theo!" Diệp Hạo Sơ xua tay: "Được rồi, đừng tâng bốc tôi nữa, nói chính sự đi!" Ba người Hồ

Bát Nhất nghe vậy lập tức nghiêm túc lại, Đại Kim Nha mở miệng nói: “Hạo gia, tôi và Hồ gia, Bàn gia đã thương lượng rồi, chuyện làm ăn của Thanh Long Các chúng ta hiện tại gọi là cực tốt!

Nhưng bây giờ mấy nhà trong Cửu Môn đều đỏ mắt nhìn đống minh khí chúng ta đổ từ dưới đất lên!

Đều muốn Thanh Long Các chúng ta dẫn họ đi đổ đấu cùng.” Diệp Hạo Sơ nghe xong liền cười lạnh: “Cái đám Cửu Môn hiện tại đã lạc phách đến mức độ này rồi sao?

Chương 141

Ngay cả cái huyệt mộ cũng không tìm được nữa à?" "Ha ha ha!

Lão Diệp, cậu không thấy đám người Cửu Môn kia khi nhìn thấy minh khí của chúng ta, sắc mặt đặc sắc đến mức nào đâu!" Bàn Tử cười lớn.

Đại Kim Nha cũng cười: "Đúng vậy!

Hiện tại trong Cửu Môn căn bản không có ai biết thuật Phân Kim Định Huyệt, đều là dựa vào bản đồ đấu giá hoặc toàn dựa vào vận may để đổ đấu.

Lý gia và Tề gia trong Cửu Môn đều muốn Thanh Long Các chúng ta dẫn họ đi đổ đấu một lần." Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng không bất ngờ, hiện tại trong Cửu Môn thì Lý gia và Tề gia làm ăn kém nhất, Hoắc gia và Ngô gia còn miễn cưỡng, Giải gia làm ăn là tốt nhất!

Nhưng mấy nhà bọn họ đều muốn Diệp Hạo Sơ dẫn đi đổ đấu một lần, kiếm một vố lớn!

"Đại Kim Nha, người trong Cửu Môn còn ai bán minh khí cho người nước ngoài không?" Diệp Hạo Sơ đột nhiên hỏi.

"Hết rồi, từ khi Hạo gia ngài làm Cửu Môn Hội Trưởng ban bố những quy củ đó, người trong Cửu Môn đều tuân thủ, không ai dám bán minh khí cho người nước ngoài nữa.

Điều này cũng gián tiếp khiến rất nhiều thổ phu tử trên giang hồ cũng noi theo, đều không bán minh khí cho người nước ngoài nữa, tất nhiên là trừ một số rất ít người." "Rất tốt!

Ngoài người Cửu Môn ra tôi cũng không quản được.

Bọn họ không phải muốn tôi dẫn đi đổ đấu một lần sao?

Qua một thời gian nữa sẽ dẫn họ đi!

Có điều phải bắt bọn họ trả một cái giá lớn!" Diệp Hạo Sơ cười thần bí.

Lại nói với Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, ông cứ nói với bọn họ, muốn tôi dẫn đi đổ đấu cũng được!

Nhưng mỗi người phải nộp một trăm vạn phí báo danh!

Có điều an toàn không đảm bảo!

Có sống sót đi ra được hay không thì xem vận khí của chính họ!" Đại Kim Nha lộ ra biểu tình gian thương: "Vẫn là Hạo gia cao minh!

Việc này cứ giao cho Đại Kim Nha tôi!" Bàn Tử nghe đối thoại của hai người, cười lớn: "Được!

Sau này chúng ta không những đổ đấu mà còn kiếm được tiền của mấy thằng cháu đó!

Ha ha ha!" "Cậu cứ trộm vui đi!" Mấy người nói cười, chẳng mấy chốc đã đến giờ cơm, Diệp Hạo Sơ đề nghị đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ăn một bữa, dù sao cũng không mất tiền, không ăn thì phí!

Khi cả nhóm đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tiên Nguyệt lập tức an bài người bưng lên một bàn lớn mỹ vị giai hào.

Ngay trong lúc chuẩn bị ăn, Diệp Hạo Sơ nghĩ đến điều gì đó.

Sau đó hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra đóa Thiên Niên Tuyết Liên lấy được bên vách núi, Tuyết Liên vừa lấy ra, cả gian bao phòng lập tức tỏa ra một mùi hương khiến người ta say mê!

"Nào!

Thiên Niên Tuyết Liên này có tác dụng tăng tuổi thọ, để đấy cũng phí, chi bằng chúng ta chia nhau ăn đi!" Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

“Cái này...

Quý trọng lắm!

Hay là Hạo gia ngài tự mình ăn đi!” Đại Kim Nha xua tay.

“Có gì đâu!

Lão Kim, không có ông thì việc làm ăn của Thanh Long Các chúng ta cũng không tốt thế này!

Ông chính là đại công thần của Thanh Long Các!” “Đúng đấy!

Lão Kim!

Bình thường ông là người thích chiếm hời như vậy, sao đến giờ lại khách khí thế?” Bàn Tử trêu chọc.

Hồ Bát Nhất cũng tiếp lời: “Bàn Tử nói đúng đấy!

Lão Kim, đây đâu phải phong cách của ông!” “Vậy hôm nay tôi không khách sáo nữa!

Ha ha ha!” “Chà!

Trong tay Hạo gia còn có thứ tốt thế này cơ à!

Không biết có phần của tiểu nữ tử không?” Lúc này Doãn Tiên Nguyệt mỉm cười đi từ cửa vào, ngồi xuống bên cạnh Diệp Hạo Sơ, hành vi cực kỳ thân mật.

“Đương nhiên là có rồi!

Sao có thể không có phần của Doãn đại mỹ nữ chứ!” Diệp Hạo Sơ thấy Doãn Tiên Nguyệt vội vàng nói.

“Ồ!

Vậy có phần của chúng em không?” Một giọng nói vô cùng quen thuộc với Diệp Hạo Sơ vang lên từ phía sau người Thính nô vừa bưng thức ăn vào.

“Ách...” Sau đó chỉ thấy sau lưng Thính nô xuất hiện hai người phụ nữ, một người mặc bộ đồ bó sát màu đỏ, còn một người mặc váy vàng.

Không cần nói, là Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh.

“Có!

Khẳng định có!

Đúng rồi, sao các em lại đến đây?” Dương Tuyết Lê ánh mắt u oán nhìn Diệp Hạo Sơ, lại liếc nhìn Doãn Tiên Nguyệt một cái: “Chúng em không thể tới sao?” “Được!

Sao lại không được!” “Diệp đại ca!

Anh đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ăn cơm cũng không gọi em một tiếng, vẫn là Tiên Nguyệt tỷ tỷ đến gọi em và Tuyết Lê tỷ tỷ đấy!” Hoắc Linh cũng ghen tuông nói.

“Ha ha...” Diệp Hạo Sơ xấu hổ gật đầu, thất sách rồi!

Sau đó nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của người phụ nữ bên cạnh lúc này, trong lòng gào thét: Cái lão nữ nhân này nhất định là cố ý!

Đồ đàn bà âm hiểm!

Xem sau này tôi thu thập em thế nào!

Thấy Doãn Tiên Nguyệt ra vẻ xem kịch hay, Diệp Hạo Sơ tức anh ách không có chỗ trút.

Mà lúc này trong lòng Doãn Tiên Nguyệt sướng phải biết, thực ra cô đã sớm biết Dương Tuyết Lê của Bàn Sơn nhất mạch và đại tiểu thư Hoắc gia Hoắc Linh đều có "một chân" với tên họ Diệp này!

Cho nên cô cố ý mời hai người họ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là muốn xem trò cười của hắn.

Ai bảo tên họ Diệp này tối qua bắt nạt bà đây quá đáng như thế! "Dương Tham mưu và Hoắc đại tiểu thư cũng tới rồi à?

Lần này càng náo nhiệt hơn rồi!" "Mau mời ngồi!

Mau mời ngồi!" Đám người Đại Kim Nha nhiệt tình chào hỏi hai cô gái qua ngồi.

Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh nghe vậy lập tức ngồi xuống bên phải Diệp Hạo Sơ, còn bên trái thì luôn bị Doãn Tiên Nguyệt chiếm giữ.

Hai cô gái vừa ngồi xuống đều cực kỳ ăn ý nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ không nói lời nào, khiến hắn bị nhìn đến mức toàn thân không được tự nhiên. "Khụ khụ!

Tuyết Lê, em về lúc nào sao không báo cho anh một tiếng, để anh đi đón em chứ!" Diệp Hạo Sơ vội vàng chuyển chủ đề.

Dương Tuyết Lê lúc này sao có thể không biết người đàn ông của mình đang nghĩ gì, nhưng vẫn hừ lạnh nói: "Thế à?

Em thấy có người căn bản là không biết thời gian em về ấy chứ?" "Vẫn là Hoắc Linh muội muội tốt!

Ngay khi em vừa về đã đến đón em rồi!

Không giống như ai kia!" "Tuyết Lê, cái này em oan uổng cho anh quá!

Anh vừa từ Trường Bạch Sơn về, bị thương chút đỉnh, cho nên mới không chú ý, đúng không?

Lão Hồ!" Diệp Hạo Sơ vội vàng giải thích, đồng thời điên cuồng nháy mắt ra hiệu cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này lập tức hiểu ý, mở miệng phối hợp: "À cái đó, Dương Tham mưu, Lão Diệp đúng là bị thương chút

đỉnh ở Vân Thiên Cung trên Trường Bạch Sơn!" "Đúng đúng đúng!

Lão Diệp lúc đó cũng là vì cứu Bàn Tử tôi mới bị thương, là tôi có lỗi với Lão Diệp a!" Bàn Tử dùng kỹ năng diễn xuất cường điệu của mình để biểu diễn.

Chương 142

Diệp Hạo Sơ lúc này cảm kích nhìn về phía mấy người Hồ Bát Nhất, đúng là anh em tốt!

Nghe mấy người Hồ Bát Nhất nói xong, chỉ có Hoắc Linh ngây thơ tưởng là thật, còn lo lắng nhìn về phía Diệp Hạo Sơ hỏi: "Diệp đại ca, anh bị thương hả?

Có nghiêm trọng không?

Hay là đi bệnh viện xem sao?" "Không sao, đều là vết thương nhỏ, nghỉ ngơi hôm nay là khỏe rồi!" Dương Tuyết Lê đầy hứng thú nhìn Diệp Hạo Sơ diễn trò, cô cũng không dễ bị lừa gạt như Hoắc Linh.

Cô quá hiểu Diệp Hạo Sơ, nhìn dáng vẻ của hắn làm sao giống người bị thương?

Nhưng cô cũng không vạch trần, mặt mũi của người đàn ông nhà mình vẫn phải giữ!

Chờ về rồi tính sổ sau! "Mọi người này!

Chúng ta ăn cơm thôi!" Hồ Bát Nhất nói một câu. "Đúng đúng đúng!

Ăn cơm!" Sau đó Diệp Hạo Sơ chia Thiên Niên Tuyết Liên thành 10 phần, bọn họ ngồi đây có 7 người, mỗi người đều được chia một phần, cuối cùng còn dư ra 3 phần nữa!

Hắn biết được từ Hệ thống là ăn Thiên Niên Tuyết Liên ít nhất có thể tăng thêm 10 năm tuổi thọ!

Có thể nói là vô cùng trân quý. "Lão Hồ, cái sen tuyết ngàn năm này sao chẳng có vị gì thế?" Bàn Tử ăn xong tuyết liên chép chép miệng. "Ừ, nhưng ăn xong cảm giác cả người đều tỉnh táo hẳn!" Đúng

như Hồ Bát Nhất nói, mọi người đều ăn tuyết liên, không có cảm giác gì quá lớn, cùng lắm là tinh thần phấn chấn hơn, nhưng giác quan của Diệp Hạo Sơ mạnh hơn bọn họ không ít, có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể mình.

Hoắc Linh ăn xong, đỏ mặt nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Cái đó, Diệp đại ca, có thể chia cho em thêm một phần không, em muốn mang cho mẹ em." "Không thành vấn đề!" Diệp Hạo Sơ đồng ý ngay, cho mẹ vợ tương lai một phần thì có sao?

Dù sao hắn cũng chẳng thiếu chút tuổi thọ đó.

Sau đó lại đưa hai phần tuyết liên cuối cùng cho Doãn Tiên Nguyệt, mở miệng nói: "Doãn đại mỹ nữ, còn hai phần tuyết liên này cho Nam Phong và Mạn Mạn đi!" "Được!

Tôi biết rồi!" Doãn Tiên Nguyệt đồng ý rồi cất tuyết liên đi.

Mọi người ăn cơm xong ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Diệp Hạo Sơ lại bàn với Doãn Tiên Nguyệt chuyện mật thất, Doãn Tiên Nguyệt nói phải mất chút thời gian mới có thể tìm được những bí mật đó.

Diệp Hạo Sơ cũng không vội, Doãn Tiên Nguyệt từ khi uống máu của hắn và ăn Thiên Niên Tuyết Liên, tuổi thọ cũng tăng không ít, hắn tạm thời cũng không lo lắng Doãn Tiên Nguyệt đột nhiên hương tiêu ngọc vẫn.

Chờ Doãn Tiên Nguyệt tìm được manh mối về ngôi đại mộ mà tiền bối Doãn gia đã đổ đấu trước khi rửa tay gác kiếm năm xưa, hắn sẽ vào đó một chuyến, xem có phương pháp giải quyết gì không. "Doãn đại mỹ nữ!

Bọn tôi đi trước đây!" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy đứng dậy đang định đi, vừa khéo nhìn thấy Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh đang nhìn mình chằm chằm đầy vẻ thù địch.

Sau đó Doãn Tiên Nguyệt nghĩ tới điều gì, mị nhãn sáng lên, khóe miệng nhỏ nhắn hơi nhếch, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Hạo Sơ, cô cúi người hôn lên má hắn một cái.

Đồng thời còn dụ dỗ nói bên tai Diệp Hạo Sơ: "Tối qua tôi rất hài lòng!

Lần sau tiếp tục phát huy nhé!" "Cái bà cô này!

Cô...!" Diệp Hạo Sơ vừa định nói chuyện, nhưng Doãn Tiên Nguyệt trước mắt không cho hắn cơ hội, xoay người đi luôn.

Vừa rồi giọng Doãn Tiên Nguyệt không lớn, cũng chỉ có Dương Tuyết Lê đứng khá gần Diệp Hạo Sơ là nghe thấy, thực ra những người khác đều không nghe rõ, nếu không mà nghe thấy thì đám Bàn Tử sẽ càng thêm bội phục hắn! "Haha, Tuyết Lê à..." Diệp Hạo Sơ quay người nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Dương Tuyết Lê, hắn liền hoảng hồn. "Hừ!

Chúng ta đi!" Mặc kệ Diệp Hạo Sơ giải thích, Dương Tuyết Lê kéo Hoắc Linh đi thẳng ra ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Diệp đại ca!" Bị Dương Tuyết Lê kéo đi, Hoắc Linh không nỡ nhìn Diệp đại ca của mình một cái, sau đó cũng đi theo Dương Tuyết Lê ra ngoài. "Hắc hắc!

Lão Diệp, toang rồi, lật xe rồi!" Bàn Tử cười hắc hắc.

Hồ Bát Nhất cũng khuyên: "Lão Diệp, về dỗ dành cho tốt vào, phụ nữ mà!

Dỗ dành là xong thôi!" "Lão Hồ, hiểu phụ nữ thế?

Có phải cũng muốn tìm một cô không?" Bàn Tử cười xấu xa.

Hồ Bát Nhất nghe thấy lời Bàn Tử liền cười mắng: "Cút xéo!

Cậu lo cho cái thân cậu trước đi!" Diệp Hạo Sơ nghe thấy mấy

người đối thoại, lập tức khinh thường nói: "Dỗ?

Tôi mà cần phải dỗ à?

Mấy mụ này đều là do chiều quá sinh hư đấy!

Qua mấy ngày là hết ngay!" "Cậu trâu!

Vẫn là cậu trâu bò!" Mọi người đều sùng bái nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, nhất là Bàn Tử, trong miệng không ngừng nói: Tấm gương của thế hệ ta a! "Không có việc gì tôi đi trước đây!" Diệp Hạo Sơ nói một tiếng, lập tức chạy vội về nhà.

Hắn vừa rồi thực ra đều là chém gió đấy, phụ nữ nếu không dỗ?

Cô ấy sẽ không cho mày lên giường!

Đây không phải là hắn sợ!

Vì cuộc sống hạnh phúc sau này của mình, nên tém tém lại thì vẫn phải tém!

Hắn biết Dương Tuyết Lê nhất định là về Tứ hợp viện, cô ấy ở Kinh thành không có chỗ đi, chỉ có một nơi để về!

Đó chính là nhà của hắn.

Tứ hợp viện.

Về đến nhà, Diệp Hạo Sơ lập tức nhìn thấy Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh, cô nhóc này đang dọn dẹp Tứ hợp viện cho hắn. "Tuyết Lê, Linh Nhi sao lại đang dọn vệ sinh thế?" Diệp Hạo Sơ trơ mặt sấn lại gần.

Hoắc Linh vừa định nói chuyện, Dương Tuyết Lê liền liếc người trước một cái, người sau lập tức không dám nói chuyện nữa. "Ồ!

Diệp đại lão gia ngài cũng biết quan tâm chúng em à?

Sao không về liếc mắt đưa tình với Doãn đại mỹ nữ của anh đi?"

Dương Tuyết Lê nói giọng chua loét.

Diệp Hạo Sơ nghe thấy lời Dương Tuyết Lê liền biết người phụ nữ này ghen rồi, thế là làm bộ kinh ngạc: "Em không bình thường!" "Chỗ nào không bình thường?" Dương Tuyết Lê theo bản năng hỏi. "Không ngờ Dương đại mỹ nữ của chúng ta thế mà cũng biết ghen?" "Anh..., hừ!" Dương Tuyết Lê vẫn không cho Diệp Hạo Sơ sắc mặt tốt, nhưng trong lòng thực ra đã tha thứ cho hắn.

Không tha thứ cho hắn thì có thể làm sao bây giờ?

Một khóc hai nháo ba thắt cổ?

Như vậy chỉ làm cho hắn càng ghét mình hơn.

Dù sao tên này đã có mình và Hoắc Linh, thêm một người nữa cũng chả sao!

Doãn Tiên Nguyệt không giống với con nhóc Hoắc Linh kia, không uy hiếp được vị trí đại tỷ của mình!

Nhưng người phụ nữ Doãn Tiên Nguyệt kia quá nguy hiểm, tướng mạo quá yêu mị.

Dương Tuyết Lê biết đàn ông đều thích kiểu vũ mị gợi cảm, tuy rằng mình tự tin tướng mạo không thua kém Doãn Tiên Nguyệt, nhưng vóc người còn kém xa cô ta, thiên phú của đối phương quá nghịch thiên!

Cô mà là đàn ông khẳng định cũng sẽ thích Doãn Tiên Nguyệt!

Dương Tuyết Lê tuy rằng trong lòng tha thứ cho Diệp Hạo Sơ, nhưng không có nghĩa là trong lòng cô thoải mái?

Thử hỏi có người phụ nữ nào nguyện ý chia sẻ người đàn ông của mình với người khác?

Tuy rằng tên này khoản kia mạnh như trâu, không phải một mình

mình có thể đối phó được!

Nhưng Dương Tuyết Lê cô trước sau vẫn tin tưởng một đạo lý: Không có ruộng bị cày hỏng!

Chương 143

Chỉ có trâu bị mệt chết!

Mình thật vất vả mới thuyết phục bản thân chấp nhận Hoắc Linh, hai chị em cùng nhau phục vụ Diệp Hạo Sơ.

Nhưng tên này thì hay rồi!?

Lại đi trêu chọc con hồ ly tinh ở Tân Nguyệt Phạn Điếm kia! "Lão Diệp, anh được đấy!

Hơn một tháng không gặp, anh làm em phải nhìn với cặp mắt khác xưa nha!" Trên mặt Dương Tuyết Lê nở nụ cười mê chết người, cười tủm tỉm nhìn Diệp Hạo Sơ. "Haha, thế à." Diệp Hạo Sơ chột dạ cười một tiếng, lập tức chuyển chủ đề, quan tâm hỏi: "Tuyết Lê, việc của em bên Mỹ đã làm xong chưa?" Dương Tuyết Lê biết rõ tên này đang lảng sang chuyện khác, nhưng vẫn mở miệng nói: "Xong rồi, dù sao em ở bên kia cũng chẳng còn người thân nào, em đã bán hết tài sản bên đó rồi." Nói xong, lại ngừng một chút, nghiêm túc nhìn Diệp Hạo Sơ: "Em bây giờ chẳng còn chỗ nào để đi nữa, em thấy chỗ này của anh cũng không tệ!

Sau này em sẽ ở lại đây!" "Tuyết Lê, em muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu!

Coi như nhà mình đi!" Diệp Hạo Sơ nghe thấy lời Dương Tuyết Lê lập tức nịnh nọt nói.

Hắc hắc!

Tuyết Lê sau này đều ở chỗ mình!

Nghĩ thôi đã thấy kích thích!

Sau đó tên này trong lòng lại nghĩ tới mấy hình ảnh tà ác!

Nếu cái dáng vẻ nịnh nọt khúm núm này của Diệp Hạo Sơ mà bị đám Bàn Tử nhìn thấy, liệu bọn họ có cảm thấy nhân sinh quan thế giới quan sụp đổ không?

Đã bảo là không dễ?

Đã bảo là mấy mụ này đều do chiều quá sinh hư?

Đều là điêu hết! "Diệp đại ca, em cũng muốn ở lại đây, có được không?" Hoắc Linh lúc này nhịn không được hỏi. "Ách..." Hoàn hồn lại, Diệp Hạo Sơ liền gật đầu nói: "Được thì được, nhưng Hoắc tiên cô có đồng ý không?" Cô nhóc nghe vậy lập tức xìu xuống, cô rất rõ ràng, mẹ cô không đời nào đồng ý cho cô qua đêm ở nhà đàn ông!

Tuy là nhà Diệp đại ca, nhưng mẹ cũng không thể nào chịu, chuyện này không có thương lượng!

Trừ phi sau khi kết hôn với Diệp đại ca.

Nhìn thấy biểu cảm của Hoắc Linh, Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê liền đoán được, Hoắc tiên cô - người đàn bà cũ kỹ đó gia giáo Hoắc gia rất nghiêm, không thể nào để Hoắc Linh một mình ở bên ngoài. "Không sao, Linh Nhi muội muội, ít nhất bây giờ mẹ em cũng cho phép em ra ngoài rồi, không còn giống như trước kia cấm em bước ra khỏi Hoắc gia nữa." Dương Tuyết Lê an ủi. "Đúng vậy!" Hoắc Linh nghe xong lời Dương Tuyết Lê mắt sáng lên.

Từ lần trước đi Hải Để Mộ về, cô phát hiện mẹ cứ như biến thành người khác, không cho phép mình bước ra khỏi đại viện Hoắc gia nửa bước!

May mà mẹ biết tin Diệp đại ca về, mới cho phép mình ra ngoài, còn về nguyên nhân là gì, chính cô đến giờ cũng không biết. "Linh Nhi, anh nghĩ mẹ em chắc cũng có nỗi khổ tâm." Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Diệp Hạo Sơ đại khái biết vì sao Hoắc tiên cô không cho phép Hoắc Linh ra ngoài, e là sợ "Nó" tìm được Hoắc Linh, từ đó gây bất lợi cho cô.

Lần này Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm không bị người ta cho uống Thi Miết Đan làm vật thí nghiệm như trong nguyên tác, Diệp Hạo Sơ rất tò mò cốt truyện tiếp theo sẽ phát triển đến mức độ nào. "Vâng, cảm ơn anh, Diệp đại ca!" Hoắc Linh lần nữa lộ ra nụ cười ngọt ngào. "Không có gì, chúng ta giúp Tuyết Lê chuyển hành lý thôi!" "Ừm!" Một tiếng sau.

Ba người rốt cuộc cũng chuyển hết đống đồ Dương Tuyết Lê mang từ Mỹ về vào phòng cô. "Mang nhiều đồ về thế?

Em dọn cả nước Mỹ về đấy à?" Diệp Hạo Sơ nhìn hành lý đầy đất mà châm chọc. "Hừ!

Anh thì hiểu cái gì!

Chỗ này phần lớn đều là bảo bối của em đấy!" "Đúng rồi!

Anh mở cái rương đen bên cạnh anh ra đi!" Dương Tuyết Lê chỉ vào cái rương đen nói.

Nghe thấy lời Dương Tuyết Lê, Diệp Hạo Sơ không chần chừ mở cái rương lớn màu đen trông có vẻ cũ kỹ đó ra.

Mở ra xong, bên trong còn có một cái hộp da màu đen, bên cạnh nằm rất nhiều bảo bối, có Dù Kim Cương, Hạt Phong Vân, Hương Nhuyễn Thi, Găng tay Mạc Thi, Dây Toản Thiên, Dây Khốn Thi và các món đồ cổ nghề đạo mộ khác.

Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nhìn đồ vật bên trong: "Vãi chưởng, Tuyết Lê, không phải em dọn sạch cả gia tài của ông ngoại em về đấy chứ?" Dương Tuyết Lê thản nhiên nói: "Đúng, em không chỉ dọn sạch gia tài của ông ngoại em, em còn mang cả ông ấy về nữa!" ???

Cái gì cơ?

Mang về rồi?

Chá Cô Tiếu (Zhe Gu Shao) không phải đã chết rất nhiều năm rồi sao?

Sau đó Diệp Hạo Sơ biết mình hiểu lầm ý nghĩa của từ "mang về" này.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lê trên tay bưng một cái hũ tro cốt màu đen, bên trên có một tấm ảnh đen trắng. "Ông ngoại em Chá Cô Tiếu năm đó sở dĩ lựa chọn vượt biển sang Mỹ, chính là hy vọng có thể trì hoãn thời gian nguyền rủa, nhưng ông ấy cuối cùng vẫn không thoát khỏi lời nguyền." "Lúc còn sống ông ngoại từng nói với em, nếu sau này có cơ hội, nhất định phải an táng ông ấy ở An Lạc!

Bởi vì nơi này là nơi dân tộc Trát Cách Lạp Mã đời đời sinh sống!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy tán đồng gật đầu, nghĩ lại cũng đúng, Chá Cô Tiếu cả đời chỉ có thể dùng hai chữ bi thảm để hình dung!

Chá Cô Tiếu dùng cả đời mình để tìm kiếm Mộc Trần Châu, đến cùng lại chẳng tìm được gì, còn làm liên lụy sư đệ sư muội, chính mình cũng mất một cánh tay ở Hắc Thủy Thành, cuối cùng chỉ có thể tâm tro ý lạnh vượt biển ra nước ngoài. "Được!

Ngày mai anh cùng em đi đưa ông ngoại lá rụng về cội!" "Ừm, cảm ơn anh!" Dương Tuyết Lê khi nghe thấy Diệp Hạo Sơ nói "ông ngoại chúng ta", mặt không kìm được đỏ lên một chút. "Em cũng đi cùng hai người!" Cô nhóc Hoắc Linh hô lên. "Được!" Dương Tuyết Lê cười đồng ý.

Diệp Hạo Sơ sau đó lại nhìn về phía cái hộp da màu đen bên trong, tò mò hỏi: "Tuyết Lê, trong này là cái gì?" "Trong đó đều là nhật ký của ông ngoại trước kia và một số tư liệu về Mộc Trần Châu."

Dương Tuyết Lê giải thích một câu. "Vậy sao?" Nhìn Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh đang thu dọn đồ đạc, Diệp Hạo Sơ nhàn rỗi không có việc gì, nhịn không được mở cái hộp da màu đen kia ra.

Bên trong đặt một số cuốn sổ tay cũ nát và tài liệu, dưới cùng còn có một tờ lụa trắng ố vàng cũ kỹ, nhưng kỳ quái là trên lụa trắng không có chữ nào!

Diệp Hạo Sơ cầm nhật ký của Chá Cô Tiếu lên xem, không phát hiện chuyện gì quan trọng, bên trên chỉ viết một số chuyện cũ năm xưa.

Bỏ nhật ký xuống, hắn lại cầm mấy tài liệu kia lên xem, mới đầu không cảm thấy có gì, ban đầu đều là nội dung về Mộc Trần Châu.

Cuối cùng khiến Diệp Hạo Sơ tò mò là bên trên không những ghi chép manh mối về Mộc Trần Châu, còn ghi chép manh mối về Tị Trần Châu và Xích Đan Thần Châu.

Hửm?

Chá Cô Tiếu cả đời này không những thu thập manh mối Mộc Trần Châu, còn thu thập manh mối Tị Trần Châu và Xích Đan Thần Châu?

Nói ra cũng khó trách, Mộc Trần Châu làm một trong ba đại thần châu của An Lạc, đều có công hiệu giải trừ nguyền rủa, hai viên thần châu khác tề danh với Mộc Trần Châu chắc chắn cũng sẽ không kém đi đâu được.

Không chừng hai viên thần châu kia công năng còn nghịch thiên hơn Mộc Trần Châu ấy chứ!

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ có chút động lòng, quang một cái Mộc Trần Châu bên trong đã ám tàng huyết mạch Phượng Hoàng, trong các thần châu khác liệu có phải cũng có huyết mạch thần bí gì không?

Nếu Tị Trần Châu và Xích Đan Thần Châu bên trong cũng ám tàng huyết mạch thần bí, Diệp Hạo Sơ cảm thấy đáng để tìm một lần!

Tị Trần Châu: Đặt viên châu này lên trên đất bụi, bụi bặm sẽ tán ra bên ngoài, cho nên gọi là Tị Trần (tránh bụi).

Trong truyền thuyết thần thoại cổ xưa, Tị Trần Châu được cho là vật sở hữu của con gái Thiên Đế, nếu yêu tà sở hữu thần vật này, vậy thì bọn chúng có thể tùy ý đi lại giữa thiên địa!

Mà sau khi con gái Thiên Đế bị yêu tà ám hại, thần vật Tị Trần Châu này cũng không biết lưu lạc về đâu!

Xích Đan Thần Châu: Truyền thuyết thần châu này xuất từ Tam Thần Sơn, tương truyền có thần hiệu khiến người ta thoát thai hoán cốt.

Luôn được bí mật cất giữ trong cung, sau thất lạc vào cuối thời Bắc Tống.

Tương truyền Xích Đan Thần Châu còn có tên là Thất Thải Lưu Ly Châu, truyền thuyết Địa Tạng Vương Bồ Tát đến thế giới Lưu Ly phương Đông lễ Phật, Đông Phương Lưu Ly Quang Minh Vô Thọ Lượng Dược Sư Phật tặng Địa Tạng Vương một viên minh châu, nói: Minh châu trên tay quang nhiếp đại thiên thế giới, gậy vàng trong tay khai mở cửa ngục!

A Di Đà Phật!

Chương 144

Diệp Hạo Sơ nhìn đến đây có chút khó khăn, manh mối Chá Cô Tiếu cho quá ít, chỉ vẻn vẹn giới thiệu lai lịch hai viên thần châu, cũng không nói ở đâu?

Ông cho tôi biết vị trí đại khái cũng được mà?

Diệp Hạo Sơ lắc đầu cười khổ: "Haizz!

Xem ra là tôi quá ngây thơ rồi, muốn tìm hai viên thần châu trong thế giới rộng lớn này quá khó!" Nghĩ đến Chá Cô Tiếu cùng tận cả đời cũng không tìm được Mộc Trần Châu, nếu không phải mình ỷ vào việc biết rõ cốt truyện, cũng không biết ngày tháng năm nào mới tìm được Mộc Trần Châu nữa!

Tị Trần Châu và Xích Đan Thần Châu tề danh với Mộc Trần Châu này e là càng khó tìm!

Trong nguyên tác chỉ nhắc tới cái tên, căn bản không nói có thể tìm được ở đâu! "Diệp đại ca, anh sao thế?" Hoắc Linh chú ý tới dáng vẻ lúc này của Diệp Hạo Sơ, bèn mở miệng hỏi.

Hoàn hồn lại, Diệp Hạo Sơ lắc đầu: "Không sao, anh vừa nghĩ một số chuyện." "Ồ!" Hoắc Linh bĩu môi, thức thời không hỏi nữa.

Dương Tuyết Lê ở bên cạnh vừa thu dọn đồ đạc vừa mở miệng nói: "Anh ấy à!

Nhất định là nhìn thấy mấy tài liệu kia mới như vậy!" Nghe thấy câu này xong, Diệp Hạo Sơ mới nhớ tới, tài liệu trong này Tuyết Lê nhất định đã xem qua! "Tuyết Lê, tài liệu trong này em xem rồi chứ?" "Vâng, em xem từ sớm rồi!" "Vậy em chắc cũng biết Tị Trần Châu và Xích Đan Thần Châu chứ?" "Vâng, Tam đại thần châu thượng cổ của

An Lạc mà!" "Mấy tài liệu này là ông ngoại chúng ta thu thập phải không?

Ông cụ có từng nói qua chuyện về Tị Trần Châu và Xích Đan Thần Châu không?" Diệp Hạo Sơ tò mò hỏi. "Ừm~ Hình như có nói qua, nhưng ông ngoại em cũng không biết ở đâu!" "Năm đó ông ngoại ngoại trừ tìm Mộc Trần Châu ra, ông cũng dò la về Xích Đan Thần Châu tề danh với Mộc Trần Châu!

Dù sao truyền thuyết Xích Đan Thần Châu có thần hiệu khiến người ta thoát thai hoán cốt, ông ngoại nghĩ nói không chừng cũng có thể giải trừ nguyền rủa trên người." "Còn về Tị Trần Châu, ông ấy cũng không biết!" Diệp Hạo Sơ gật đầu, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Vậy ông ấy có nói Xích Đan Thần Châu có khả năng ở đâu không?" "Nghe ông ngoại em nói, Xích Đan Thần Châu bị thất lạc vào cuối thời Bắc Tống, mà Tống qua đi chính là Nguyên đại!

Ông ph đoán cực kỳ có khả năng ở dải Tương Tây kia!" "Ông ngoại năm đó cũng là nghe nói Mộc Trần Châu có khả năng ở bên phía Tương Tây, thế là đến Bình Sơn, đổ cái mộ của đại tướng quân đời Nguyên, nhưng kết cục cuối cùng anh cũng biết rồi đấy!" "Không những không tìm được Mộc Trần Châu, cuối cùng cũng không kịp tiếp tục tìm kiếm Xích Đan Thần Châu!" Diệp Hạo Sơ nghe Dương Tuyết Lê nói xong, kinh ngạc không thôi, không ngờ trong này còn có ẩn bí như vậy!

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang kinh ngạc, trong đầu xuất hiện thanh âm lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm của Hệ thống. "Tích!

Nhiệm vụ đánh dấu Mộ Tướng quân Bình Sơn ở Tương Tây!

Tìm kiếm được Xích Đan Thần Châu!

Thưởng: Manh mối chi tiết về Tị Trần Châu!" Nghe thấy tiếng của Hệ thống, Diệp Hạo Sơ lại kinh ngạc, không ngờ Chá Cô Tiếu

đoán đúng rồi!

Xích Đan Thần Châu đang ở trong mộ Tướng quân Bình Sơn ở Tương Tây!

Chỉ có điều cái mộ tướng quân đời Nguyên mà năm đó Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đi chắc không phải cùng một cái!

Nếu không Chá Cô Tiếu không thể nào không tìm được Xích Đan Thần Châu!

Haizz!

Cũng là tạo hóa trêu ngươi!

Nếu năm đó Chá Cô Tiếu đi đúng cái mộ Tướng quân Bình Sơn kia, nói không chừng đã tìm được Xích Đan Thần Châu rồi!

Nguyền rủa cũng nói không chừng sẽ được giải trừ!

Diệp Hạo Sơ lúc này trong lòng kích động hỏng rồi!

Chờ qua một thời gian nữa đi mộ Tướng quân Bình Sơn tìm được Xích Đan Thần Châu, phần thưởng Hệ thống cho lại là tung tích của Tị Trần Châu, thế thì thật quá tri kỷ!

Lần này mình không cần vì tìm kiếm Tị Trần Châu mà phát sầu nữa!

Nhưng tất cả tiền đề là phải tìm được Xích Đan Thần Châu trước, mới có thể biết tung tích của Tị Trần Châu! "Lão Diệp!

Lão Diệp!" Dương Tuyết Lê vỗ vỗ tay, ý đồ gọi tỉnh Diệp Hạo Sơ đang trong suy tư. "Ách...

Sao thế?" Diệp Hạo Sơ hoàn hồn, nghi hoặc hỏi. "Lão Diệp, anh đang nghĩ gì thế?

Không phải đang nghĩ về Xích Đan Thần Châu đấy chứ?" "Lão

Diệp, em bảo anh này!

Cái Xích Đan Thần Châu này ngàn năm nay đều không có ai tìm được!

Độ khó của nó không kém gì tìm kiếm Mộc Trần Châu đâu!

Anh đừng có đi lội vào vũng nước đục này!" Dương Tuyết Lê lo lắng nhìn Diệp Hạo Sơ nói. "Ừ, Tuyết Lê, em yên tâm, khi chưa nắm chắc tuyệt đối, anh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu!" Dương Tuyết Lê nghe Diệp Hạo Sơ bảo đảm có chút không hài lòng!

Đây là ý gì?

Khi chưa nắm chắc tuyệt đối sẽ không vọng động?

Vậy nói rõ trong tình huống nắm chắc thì sẽ vọng động lầu? "Tóm lại anh phải đồng ý với em!

Bất luận anh muốn đi đâu!

Em đều phải đi cùng anh!" Dương Tuyết Lê ánh mắt kiên định nói. "Được!" Diệp Hạo Sơ đồng ý, sau đó ôm Dương Tuyết Lê, lại ôm cả Hoắc Linh đang ghen tị ở một bên.

Ba người ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm, kể lại trải nghiệm của mình, bất tri bất giác trời đã tối đen. "Diệp đại ca, Tuyết Lê tỷ tỷ, trời không còn sớm nữa!

Quản gia bác bác đến đón em rồi, em phải về đây!" Hoắc Linh lúc này nhìn đồng hồ, mở miệng nói. "Được!

Trên đường cẩn thận chút!" Hoắc Linh gật gật cái đầu nhỏ, vừa chạy vừa hô: "Diệp đại ca!

Ngày mai em lại tới chỗ anh chơi nhé!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười lắc đầu, thầm nghĩ đúng là cô nhóc đáng yêu! "Sao hả?

Còn chưa nhìn đủ à?

Linh Nhi đi xa rồi!" Dương Tuyết Lê nói một tiếng, mị hoặc liếc người trước một cái, sau đó xoay người về phòng.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy cảnh này, cũng vẻ mặt đầy mong đợi đi vào phòng.

Buổi tối, Dương Tuyết Lê làm cho Diệp Hạo Sơ một bàn đồ ăn lớn.

Diệp Hạo Sơ ăn ngon cực!

Chính hắn cũng chưa từng nghĩ tới Dương Tuyết Lê từ nhỏ cẩm y ngọc thực thế mà lại biết nấu cơm?

Hơn nữa còn làm ngon như vậy!

Sau này mình có phúc rồi!

Hai người ngọt ngào ăn xong bữa tối, đương nhiên một trận "đại chiến" là không thể tránh khỏi!

Hai người tách ra lâu như vậy, đều thập phần tưởng niệm đối phương, đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt chốn nhân gian cực lạc này!...

Trận chiến đấu giằng co này cuối cùng kết thúc với thất bại do thể lực không chi trì nổi của Dương Tuyết Lê! "Khai mau!

Trong... khoảng thời gian em về Mỹ.

Đã... lên giường với mấy người phụ nữ rồi?" Dương Tuyết Lê lúc này sắc mặt triều hồng đang vất vả "làm việc" cho Diệp Hạo Sơ, cũng không quên hàm hồ hỏi.

Diệp Hạo Sơ lúc này híp mắt sướng rơn, nghe thấy lời Dương Tuyết Lê, đương nhiên sẽ không thừa nhận rồi, nếu mình thừa nhận thì còn ra thể thống gì?

Chương 145

"Không có, làm sao có thể có chứ!

Anh chính là một người đàn ông có nguyên tắc!" Doãn Tiên Nguyệt: Mày mà có nguyên tắc?

Thế bà đây là chuyện gì?

Dương Tuyết Lê nghe vậy bán tín bán nghi nhìn Diệp Hạo Sơ một cái, ánh mắt kia cũng không giống như đang lừa cô, sau đó lại cúi đầu nỗ lực "làm việc".

Ánh mắt vừa rồi của Diệp Hạo Sơ nếu ở kiếp trước của cô chắc chắn có thể đạt giải Oscar!

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê đã dậy từ sớm.

Ăn xong bữa sáng do Dương Tuyết Lê làm, hai người đi tới Thanh Long Các.

Tại Thanh Long Các nhìn thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, bọn họ đang ăn sáng trên bàn. "Lão Diệp!

Dương Tham mưu!

Hai người tới thật đúng lúc!

Cùng nhau ăn sáng đi!" Bàn Tử nhìn thấy hai người tới, nhiệt tình mở miệng nói. "Các cậu ăn đi!

Bọn tôi ăn ở nhà rồi!" Diệp Hạo Sơ nói một câu.

Bàn Tử nghe vậy cười xấu xa nhìn Diệp Hạo Sơ một cái: "Lão Diệp, được đấy!

Trước kia chúng ta đều ăn sáng cùng nhau, bây giờ thì hay rồi!

Đã có người chuyên môn nấu cơm sáng cho cậu rồi!" "Haizz, không giống anh em chúng tôi, ngày nào cũng phải mua đồ ăn sáng!" Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng lười để ý Bàn Tử, tên này chỉ được cái mồm mép.

Hồ Bát Nhất trong miệng đang ăn tiểu long bao, cười mắng: "Mày ấy bây giờ thì biết đủ đi!

Trước kia với điều kiện kinh tế của anh em mình, buổi sáng còn chẳng nỡ bỏ tiền mua đồ ăn sáng đâu!" "Bàn Tử à!

Cậu nếu thực sự hâm mộ Lão Diệp, cậu cũng có thể tìm một cô mà!" Bàn Tử nghe xong lời Hồ Bát Nhất, lập tức khinh thường nói: "Lão Hồ, thật không phải tôi chém gió đâu!" "Bàn gia mà muốn tìm!

Không nói Kinh thành, chỉ nói đám phụ nữ ở cái Phan Gia Viên này, xếp hàng đợi Bàn gia tôi chọn!" Hồ Bát Nhất dùng ánh mắt nhìn thằng ngu nhìn Bàn Tử: "Vẫn là cậu trâu bò!

Bàn Tử cậu xác thực là thần tượng của mấy bà bác ở Phan Gia Viên đấy!" "Không phải!

Bà bác cái gì?

Là mấy bà bác đó muốn giới thiệu con gái ruột cho Bàn gia tôi đấy!" Bàn Tử giải thích xong, liền nhìn thấy mọi người đều là ánh mắt "quỷ mới tin cậu". "Các người...!

Các người đây là ghen tị!

Ghen tị Bàn gia tôi tướng mạo nhân tài, ngọc thụ lâm phong!" "Khụ khụ~!" Hồ Bát Nhất nghe thấy lời Bàn Tử suýt chút nữa nghẹn chết.

Diệp Hạo Sơ cũng bị mấy câu chém gió của Bàn Tử làm cho choáng váng không nhẹ, cái tên Bàn Tử chết tiệt này có một sự tự tin mù quáng về nhan sắc của mình a!

Nhân lúc Hồ Bát Nhất Bàn Tử ăn cơm, Diệp Hạo Sơ dẫn Dương Tuyết Lê đi dạo tùy tiện trong Thanh Long Các của mình.

Sau đó hai người dạo một vòng cũng không phát hiện tên Đại Kim Nha đâu, thế là hỏi một người làm: "Đại Kim Nha đâu?

Sao ông ấy không có ở đây?" Người làm đang kiểm kê đồ cổ nhìn thấy là ông chủ nhà mình, vội vàng cung kính nói: "Ông chủ, Kim gia sáng sớm nay đã ra ngoài đi bàn chuyện làm ăn với Cửu Môn rồi!" "Vậy khi nào ông ấy về?" Người làm cười gượng gạo: "Ách...

Tôi cũng không rõ lắm, có điều với thói quen trước kia của Kim gia, chắc phải trước khi trời tối mới về được." "Được!

Tôi biết rồi." Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu, thầm nghĩ: Thôi xong!

Còn định tìm Đại Kim Nha hỏi xem ở đâu có mộ địa tốt nhất, bây giờ thì hay rồi!

Tên này lại không có ở đây! "Chúng ta đi Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Diệp Hạo Sơ nói một câu, rồi kéo Dương Tuyết Lê đang xem đồ cổ đi ra ngoài. "Lão Diệp, hai người đi đâu đấy?" Bàn Tử hét lớn với hai người đang đi ra. "Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Diệp Hạo Sơ đầu cũng không ngoảnh lại nói một câu. "Bàn Tử!

Chúng ta cũng đi!" Hồ Bát Nhất vội vàng mở miệng nói.

Bàn Tử nghe thấy Lão Hồ cũng muốn đi Tân Nguyệt Phạn Điếm, tưởng có chuyện lớn gì, mở miệng nói: "Cơm còn chưa..." Nói còn chưa dứt lời, đã thấy Hồ Bát Nhất chạy ra ngoài, sau đó Bàn Tử vội vàng nhét mấy cái tiểu long bao vào mồm: "Lão Hồ!

Chờ tôi một chút a!" Cứ như vậy, hai người cũng đi theo Diệp Hạo Sơ tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Tiên Nguyệt đang xem sổ sách trong thư phòng, sau đó liền nghe thấy thính nô bẩm báo. "Chủ nhân, Hạo gia tới rồi!" "Ừ, tôi biết rồi!" Doãn Tiên Nguyệt nói một tiếng, bỏ sổ sách xuống, đi ra ngoài.

Đại sảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám người Diệp Hạo Sơ ngồi trên ghế chờ đợi. "Hạo gia, các vị, mời dùng trà!" Một thính nô bưng một ấm trà ngon, mỉm cười đưa cho mấy người. "Được, cảm ơn nhé!" Diệp Hạo Sơ cười nói một tiếng cảm ơn, sau đó uống một ngụm, thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn là trà của Tân Nguyệt Phạn Điếm ngon!

Bàn Tử cũng uống một ngụm, cảm thấy trà này không tệ, thế là tò mò hỏi: "Đại muội tử!

Tân Nguyệt Phạn Điếm các cô lại có trà mới à?

Sao không giống lần trước thế?" Thính nô nghe thấy lời Bàn Tử, có chút cạn lời, nhưng vẫn lễ phép giải thích: "Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi mỗi mùa đều sẽ đổi trà ngon thích hợp cho khách nhân." "Ồ, là thế à?" Bàn Tử cũng không cảm thấy xấu hổ, mở miệng hỏi: "Vậy chờ lúc chúng tôi đi, có thể cho Bàn gia tôi xin hai ba cân lá trà này được không?" "Ách..." Thính nô lúc này trong lòng sắp khóc rồi, cái tên béo chết tiệt này thế mà còn muốn hai ba cân trà Phổ Nhĩ?

Phải biết chủ nhân mang lên cho bọn họ chính là trà Phổ Nhĩ thượng hạng a! "Có thể thì có thể!

Nhưng Vương tiên sinh, anh phải bỏ tiền ra mua!" Hôm nay Doãn Tiên Nguyệt mặc một bộ sườn xám màu đỏ, hiện rõ thân tư uyển chuyển!

Phối hợp trang điểm tinh xảo, mười phần nữ tính!

Bàn Tử nghe vậy hào sảng nói: "Không thành vấn đề!

Doãn lão bản, vậy trà này bao nhiêu tiền một cân?" "Tân Nguyệt

Phạn Điếm chúng tôi trà đều bán theo ấm, một ấm trà 2 vạn 8!

Nếu Vương tiên sinh thực sự muốn, tôi có thể bán hai cân cho các anh." Bàn Tử vừa uống một ngụm trà suýt chút nữa kinh hãi phun ra, kinh ngạc nói: "Chỉ cái thứ này mà đắt thế? 2 vạn 8!

Sao cô không đi cướp đi?" Đám người nghe thấy Doãn Tiên Nguyệt nói chỉ một ấm trà này đã gần 3 vạn, đều bị chấn kinh.

Phải biết một ấm trà cùng lắm chỉ bỏ 5-10 gam lá trà, vậy 2 cân thì phải bao nhiêu tiền a?

Diệp Hạo Sơ cũng giả bộ bình tĩnh uống một ngụm trà, đù má!

Một ngụm này nuốt xuống có thể bằng tiền cơm cả tuần của hắn!

Trà của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều cao cấp như vậy sao?

Diệp Hạo Sơ đột nhiên nghĩ đến trà tốt nhất ở Thanh Long Các của mình còn chưa quá bốn con số!

Chênh lệch lớn thế sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ ánh mắt kiên định nói: "Doãn đại mỹ nữ!

Cho tôi hai cân trà này!

Còn có trà nào tốt hơn cái này không!

Đều cho tôi hai cân!" Diệp Hạo Sơ sau này quyết định rồi, sau này cái gì cũng có thể không có, nhưng "bài diện" (thể diện/phong thái) nhất định không thể không có! "Được!

Vẫn là Hạo gia sảng khoái!

Chương 146

Thính nô đi xuống chuẩn bị thêm một ít lá trà thượng hạng cho Hạo gia!" Doãn Tiên Nguyệt phân phó thính nô đi chuẩn bị lá trà, đặc biệt nhấn mạnh vào chữ "thêm".

Diệp Hạo Sơ vừa nói xong, Hồ Bát Nhất liền cảm thấy có chút không đáng, thế là ghé vào tai người trước thấp giọng nói: "Lão Diệp, chúng ta có tiền cũng không thể chơi ngông như thế chứ?

Đù má lá trà đắt thế này chúng ta không cần đâu!" Bàn Tử cũng khuyên: "Đúng đấy!

Bà chủ quán lòng dạ hiểm độc này chính là muốn hố chúng ta!

Quỷ mới biết lát nữa bọn họ đưa bao nhiêu lá trà cho chúng ta chứ?" "Không sao, đẳng cấp trà nước ở Thanh Long Các chúng ta cũng phải nâng cao rồi!

Nếu không làm sao xứng với danh hiệu cửa hàng đồ cổ đệ nhất Kinh thành!" Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng chút nào không để ý, dù sao trong nhẫn trữ vật của hắn còn nằm hàng đống minh khí kia kìa!

Chút tiền lẻ này hắn không để ý! "Vậy được rồi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đồng ý, hai người họ nghĩ nghĩ, xác thực, Thanh Long Các nhà mình tuy rằng hiện tại là cửa hàng đồ cổ đệ nhất Kinh thành, nhưng ở phương diện tiếp đãi người so với Tân Nguyệt Phạn Điếm thì kém không chỉ một bậc! "Doãn đại mỹ nhân!

Cô biết Kinh thành ở đâu có thể mua mộ địa tốt nhất không?" Diệp Hạo Sơ nhìn Doãn Tiên Nguyệt hỏi.

Doãn Tiên Nguyệt nghe nói Diệp Hạo Sơ muốn mua mộ địa, thế là nhíu mày hỏi: "Mộ địa?

Anh muốn mua mộ địa làm gì?" "Tuyết Lê từ Mỹ mang ông ngoại cô ấy về rồi, nguyện vọng của ông cụ chính là muốn hồn quy cố lý, lá rụng về cội!" Diệp Hạo Sơ giải thích một chút.

Doãn Tiên Nguyệt gật đầu, mở miệng nói: "Doãn gia tôi ở Kinh thành có mấy chỗ mộ địa phong thủy cực tốt, nếu anh muốn, tôi có thể miễn phí nhường cho anh!" Từ sau khi phát sinh chuyện đó với tên họ Diệp này, cô đều đã điều tra những người bên cạnh hắn một lượt, Doãn Tiên Nguyệt biết Dương Tuyết Lê là hậu nhân Bắc phái Bàn Sơn nhất mạch, cũng biết lần này cô ấy từ Mỹ mang về chính là tro cốt của thủ lĩnh Bàn Sơn lừng lẫy năm xưa - Chá Cô Tiếu!

Cô cũng biết câu chuyện của Chá Cô Tiếu!

Cô còn rất khâm phục cách làm người của Chá Cô Tiếu!

Không cam lòng chấp nhận vận mệnh gia tộc đời đời bị nguyền rủa!

Cả đời kháng chiến với vận mệnh đến cùng!

Mà Doãn Tiên Nguyệt cô sống hơn 30 năm rồi!

Đã sớm chấp nhận vận mệnh Doãn gia, mãi đến khi nhìn thấy Diệp Hạo Sơ xuất hiện, cô mới có một tia hy vọng!

Hy vọng người đàn ông trước mắt này có thể mang đến kỳ tích! "Vậy thì đa tạ nhé!

Doãn đại mỹ nữ!" Diệp Hạo Sơ cười nói, đã không tốn tiền thì ngu gì mà không đồng ý!

Dương Tuyết Lê cũng nhìn về phía Doãn Tiên Nguyệt, người phụ nữ mị hoặc đến tận xương tủy này, phá lệ mở miệng cảm ơn: "Cảm ơn cô!" "Không có gì, sau này Tuyết Lê muội muội nếu có việc gì ở Kinh thành thì cứ tới Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm chị, Tân Nguyệt Phạn Điếm của chị ở cái đất Kinh thành này vẫn có chút mặt mũi!"

Doãn Tiên Nguyệt nở nụ cười tuyệt mỹ.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán: Con mụ này ngày càng quyến rũ rồi!

Nếu không phải mọi người đều đang ở đây, hắn thật sự nhịn không được muốn xử đẹp con mụ này ngay tại chỗ! "Ưm!

Được thôi!

Sau này em sẽ gọi chị là Tiên Nguyệt tỷ!" Dương Tuyết Lê cũng thiện ý nói.

Trong lòng lại thầm nghĩ: Mình rõ ràng nên ghét con hồ ly tinh trước mặt này mới đúng chứ nhỉ?

Nhưng tại sao bây giờ lại không ghét nổi?

Thật ra Doãn Tiên Nguyệt rất biết cách nhìn người nhìn việc, cô biết Dương Tuyết Lê là người phụ nữ của tên họ Diệp này, mình muốn sau này đi theo tên họ Diệp, thì bắt buộc phải giao hảo tốt với Dương Tuyết Lê!

Nghĩ đến đây, Doãn Tiên Nguyệt nhìn Dương Tuyết Lê đề nghị: "Tuyết Lê muội muội, hay là bây giờ chúng ta đi xem qua mộ địa đi!" "Được!" Sau đó dưới sự dẫn đường của Doãn Tiên Nguyệt, đám người tìm được một nơi có phong thủy cực tốt, hoàn cảnh lại đẹp để chôn cất Chá Cô Tiếu.

Ý định ban đầu của Diệp Hạo Sơ là gọi tất cả cao tầng trong Cửu Môn tới, cùng nhau đưa tiễn Chá Cô Tiếu lá rụng về cội!

Chá Cô Tiếu cũng có cái tư cách này!

Nhưng Dương Tuyết Lê đã từ chối, cô nói ông ngoại không thích ồn ào, cuối cùng việc an táng Chá Cô Tiếu không quá gióng trống khua chiêng, hiện trường cũng chỉ có bản thân cô, Dương Tuyết Lê, Hồ Bát

Nhất, Bàn Tử, Doãn Tiên Nguyệt cùng vài tên thính nô.

Dương Tuyết Lê dập đầu ba cái trước mộ Chá Cô Tiếu, cười trong nước mắt nói: "Ông ngoại, tâm nguyện của ông, Tuyết Lê đã giúp ông thực hiện rồi!

Ông xem!

Nơi này là Đế đô Kinh thành yên bình!

Sau này ông có thể an nghỉ tại đây rồi!" Nhóm Diệp Hạo Sơ cũng trịnh trọng cúi người chào, trong lòng đều dâng lên một trận thổn thức: Haiz!

Không thể kiến thức được Chá Cô Tiếu thời kỳ đỉnh phong năm đó, là điều tiếc nuối biết bao nhiêu!

An táng xong xuôi, mấy người cũng trở về.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi mọi người ăn miễn phí một bữa tối tại đây, Diệp Hạo Sơ nói có chút việc, nên để nhóm Dương Tuyết Lê, Hồ Bát Nhất về trước.

Ừm!

Bàn Tử trong ngực còn ôm hộp trà thượng hạng trị giá cả gia tài hớn hở đi về.

Dương Tuyết Lê trước khi đi còn không quên cảnh cáo Diệp Hạo Sơ một câu: "Anh mà dám qua đêm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Sau này anh đừng hòng leo lên giường em nữa!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy rùng mình một cái!

Không cho lên giường?

Thế thì không được!

Vì thế vội vàng tỏ vẻ lát nữa sẽ về ngay!

Sau khi Dương Tuyết Lê đi khỏi, Doãn Tiên Nguyệt che miệng cười khẽ: "Ái chà chà, không ngờ Diệp hội trưởng của chúng ta lại sợ vợ thế cơ à?" "Đàn bà các cô thì hiểu cái gì?

Bản hội trưởng là yêu vợ, sao có thể nói là sợ vợ chứ?" Diệp Hạo Sơ vô sỉ giải thích, hắn mới sẽ không nói ra chuyện mình sợ vợ không cho lên giường đâu, mất mặt lắm. "Doãn đại mỹ nữ!

Thế nào rồi?

Đã tìm được manh mối gì trong từ đường Doãn gia chưa?" Diệp Hạo Sơ đổi chủ đề.

Sắc mặt Doãn Tiên Nguyệt lúc này lập tức nghiêm túc hẳn lên, lắc đầu nói: "Không có ghi chép gì về manh mối lời nguyền của Doãn gia ta, bất quá thông qua bút ký của một số tiền bối Doãn gia, tôi biết ngôi mộ cuối cùng mà các tiền bối đổ đấu trước khi rửa tay gác kiếm nằm ở dải đất Tương Tây." "Dải Tương Tây?" Diệp Hạo Sơ nhíu mày, trùng hợp vậy sao?

Thời gian tới hắn cũng muốn đi Tương Tây tìm Xích Đan Thần Châu.

Từ từ!

Diệp Hạo Sơ lúc này trong lòng không khỏi phỏng đoán một loại khả năng, lần đổ đấu cuối cùng của các tiền bối Doãn gia sẽ không phải là Bình Sơn Tương Tây chứ?

Vì thế, Diệp Hạo Sơ hỏi: "Tương Tây lớn như vậy!

Tiền bối Doãn gia có nói cụ thể là đổ đấu ở địa phương nào không?" "Anh xem tấm ảnh này đi!" Doãn Tiên Nguyệt nói xong, từ trong túi lấy ra một tấm ảnh đen trắng đưa cho Diệp Hạo Sơ.

Hắn nhận lấy, vừa nhìn, mẹ nó!

Ngọn núi trên ảnh giống như một cái bảo bình trên hẹp dưới rộng!

Mẹ kiếp!

Đây không phải là Bình Sơn sao?!

Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi đi?

Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ ngẩn người, Doãn Tiên Nguyệt giải thích: "Ngọn núi trên ảnh này, tôi đã phái người nghe ngóng rồi, nó tên là Bình Sơn.

Bình Sơn là nơi từng là chiến trường cổ đại, cũng là bảo địa luyện đan, đầy núi đều là rắn rết chuột kiến!

Nơi này hung hiểm vạn phần, nghe nói người đi vào thì nhiều, nhưng người ra được thì rất ít, cho nên cũng được gọi là 'Vùng đất ăn thịt người'." Nói xong, Doãn Tiên Nguyệt muốn nghe ý kiến của Diệp Hạo Sơ, nhưng không ngờ tên này lại cứ ngẩn tò te ra đó!

Doãn Tiên Nguyệt tức giận đến run người, nghiến răng nghiến lợi nói: "Họ Diệp kia!

Anh có nghe bà đây nói chuyện không hả?" "Hả?

Cái gì?" Tên này hồi thần lại, liền nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của người phụ nữ này, nuốt nước miếng một cái, "Tôi đang nghe đây!

Chương 147

Không phải là ngọn núi có hình dáng cái bình sao?" "Ồ!

Vậy anh nói cho bà đây nghe xem vừa rồi tôi đã nói những gì?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười một tiếng, con mụ này còn muốn làm khó bản hội trưởng sao?

Quá ngây thơ rồi!

Kiếp trước bản hội trưởng xem "Nộ Tinh Tương Tây" không dưới mười lần đâu nhé!

Sau đó Doãn Tiên Nguyệt liền nghe tên này thao thao bất tuyệt một lần về tình hình Bình Sơn, khá lắm!

Còn chi tiết hơn cả những gì cô chuyên môn phái người đi điều tra!

Doãn Tiên Nguyệt miệng nhỏ khẽ nhếch, hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Anh có phải đã từng đi qua Bình Sơn rồi không?" "Chưa hề!" "Vậy sao anh...?" Doãn Tiên Nguyệt nói còn chưa dứt, Diệp Hạo Sơ đã ngắt lời: "Cô nghe bản hội trưởng nói đã!

Chiều nay cô cũng tham gia tang lễ của Bàn Sơn Chá Cô Tiếu rồi đúng không!" "Ừ, thì sao?" "Haiz!

Bình thường cô thông minh lắm mà, sao giờ đầu óc lại không dùng được thế nhỉ?" "Họ Diệp kia!

Mẹ kiếp nhà anh!

Anh thích thì nói không thì thôi!

Anh mà còn dám chê bà đây ngốc!

Đừng trách bà đây trở mặt với anh đấy nhé!" Doãn Tiên Nguyệt

cảm giác số lần tức giận hôm nay còn nhiều hơn cả một năm cộng lại! "Hề hề!

Tôi nói cho cô nghe này!

Năm đó Bàn Sơn Chá Cô Tiếu và Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu...

Câu chuyện là như vậy đó!" Diệp Hạo Sơ nói xong cảm giác miệng đắng lưỡi khô, uống một ngụm trà.

Doãn Tiên Nguyệt nghe đến say mê!

Cô không ngờ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu lại lợi hại như vậy!

Hơn nữa Bình Sơn còn hung hiểm hơn cô tưởng tượng.

Lại không kìm được lo lắng hỏi: "Họ Diệp kia!

Bình Sơn Tương Tây hung hiểm vạn phần, anh thật sự muốn đi sao?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy giả bộ giật mình, trêu chọc: "Doãn đại mỹ nữ, cô là đang lo lắng cho tôi sao?" "Cút!

Bà đây lo lắng cho anh?

Chuyện cười!

Anh lỡ như chết ở Bình Sơn rồi, sau này ai đi tìm manh mối cho bà đây hả?" Doãn Tiên Nguyệt lúc này ánh mắt cũng không dám nhìn Diệp Hạo Sơ, cô đương nhiên không thể thừa nhận rồi!

Bà đây không cần sĩ diện chắc? "Vậy bản hội trưởng cứ coi như là cô đang lo lắng cho tôi đi!" Diệp Hạo Sơ cười nói.

Hắn đương nhiên biết Doãn Tiên Nguyệt con mụ này cũng giống Dương Tuyết Lê, là kiểu khẩu thị tâm phi, ngạo kiều!

Rõ ràng rất để ý ông đây, lại cứ phải giả bộ như không quan tâm. "Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ!" Diệp Hạo Sơ lúc này vẻ mặt nghiêm túc nhìn Doãn Tiên Nguyệt, nói: "Tiên Nguyệt, nói thật cho cô biết!

Nhiệm vụ lần này của tôi đi Bình Sơn chính là đi tìm Xích Đan Thần Châu!

Hơn nữa tôi từ miệng một cao nhân biết được, lời nguyền Doãn gia các cô, dùng Xích Đan Thần Châu có thể giải trừ!" Thực ra hắn nói dùng Xích Đan Thần Châu có thể giải trừ lời nguyền Doãn gia là lừa Doãn Tiên Nguyệt, nhưng hắn có Hệ thống mà!

Chỉ cần hắn dung hợp bất kỳ một loại huyết mạch nào trong Xích Đan Thần Châu, hắn tự tin có thể giải trừ lời nguyền Doãn gia!

Mà lúc này Doãn Tiên Nguyệt nghe xong dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn người trước mặt, lời nguyền Doãn gia thế mà cần dùng Xích Đan Thần Châu mới có thể giải trừ?

Doãn gia cô trước đây cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc tìm kiếm ba loại thần châu thất lạc, dù sao ba loại thần châu đều có công năng nghịch thiên!

Ai mà không muốn chứ?

Nhưng ngàn năm qua căn bản không có ai biết, càng không có ai tìm được ba loại thần châu này. "Thật sao?

Cao nhân anh nói là ai?

Sao ông ta biết được?" Doãn Tiên Nguyệt kìm nén tâm tình kích động hỏi.

Đúng vậy!

Cô hiện tại sao có thể không kích động?

Giống như một người bị ung thư, đột nhiên nghe bác sĩ nói anh không có bệnh, chẩn đoán sai rồi!

Cảm giác đó đấy! "Là thật!

Bản hội trưởng lấy khuôn mặt đẹp trai này ra đảm bảo!

Bất quá cao nhân là ai?

Cái đó thì không thể nói được!" Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ: Hề hề!

Cao nhân?

Đó chẳng phải là mình sao!

Ha ha ha!

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy lườm Diệp Hạo Sơ một cái, kích động nắm lấy tay hắn, ánh mắt kiên định nói: "Họ Diệp kia!

Lần này đi Bình Sơn Tương Tây tôi bắt buộc phải đi!

Đây là túc mệnh của Doãn gia tôi!" "Được!

Nhưng đến lúc đó phải nghe lời tôi!" Diệp Hạo Sơ nghiêm túc nói. "Được!

Tôi đồng ý với anh!

Còn nữa...

Cảm ơn!" "Ái chà, không có chút hành động thực tế nào sao?" "Anh muốn làm gì?" "Làm!" Diệp Hạo Sơ nói xong bế thốc Doãn Tiên Nguyệt đi vào trong phòng.

Hai tiếng sau.

Diệp Hạo Sơ vẻ mặt thần thanh khí sảng, dưới ánh mắt sùng bái của đông đảo côn nô, thính nô, nghênh ngang đi ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Hắn cũng không quên mệnh lệnh Dương Tuyết Lê giao cho mình!

Trước khi trời tối phải về đến nhà.

Hắn, Diệp Hạo Sơ, chính là một người đàn ông tốt!

Từ Tân Nguyệt Phạn Điếm trở về, Diệp Hạo Sơ một mình đi trên đường, ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không khỏi nghĩ, mình tới thế

giới này đã được gần một năm rồi!

Từ một tên gà mờ lúc đầu đến bây giờ là Cửu Môn Hiệp Hội hội trưởng!

Chưa đến một năm đã hoàn thành thành tựu mà người khác mấy đời cũng không làm được.

Mình có tiền tiêu mấy đời không hết, có anh em vào sinh ra tử, còn có mỹ nhân yêu thương mình!

Diệp Hạo Sơ không khỏi đắc ý nghĩ: "Hóa ra ông đây ngầu như vậy sao?" Đi được một đoạn, Diệp Hạo Sơ đột nhiên phát hiện phía sau có người đang theo dõi mình, có điều nhìn kỹ năng theo dõi của người này có vẻ không chuyên nghiệp cho lắm!

Cũng là do vừa rồi mình mải suy nghĩ, nếu không thì không thể nào giờ mới phát hiện ra!

Bất quá nhìn dáng vẻ hiện tại cũng chưa muộn! "Hừ, cái đuôi nhỏ!" Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng, lập tức vận khởi Lăng Ba Vi Bộ, biến mất trong tầm mắt người kia.

Chương 148

"Vãi!

Người đâu rồi?" Người theo dõi Diệp Hạo Sơ không khỏi dụi dụi mắt, mẹ nó!

Gặp ma rồi!

Mình rõ ràng một giây trước còn nhìn thấy có người trên đường, nhưng giây tiếp theo, người đã mất tiêu!

Người nọ vội vàng chạy đến vị trí Diệp Hạo Sơ vừa đứng, gãi gãi đầu, vẻ mặt ngơ ngác nói: "Kỳ quái!

Cũng đâu có cái hố nào đâu?

Người đi đâu rồi?" Ngay khắc tiếp theo, cái người trông có vẻ ngốc nghếch kia liền nghe thấy một giọng nói. "Cậu đang tìm tôi sao?" "Đúng vậy!

Tôi...?!!" Người nọ lập tức phản ứng lại, cứng ngắc xoay người, chỉ thấy phía sau mình không biết từ lúc nào đã đứng một người.

Người nọ nhìn thấy Diệp Hạo Sơ đang xoa tay đi về phía mình, sợ đến mức không nhẹ, hắn biết rõ vị gia trước mặt này là người như thế nào!

Đó chính là kẻ tàn nhẫn đã diệt Lý gia của Cửu Môn đấy! "Hội...

Hội trưởng!

Tiểu nhân không có ác ý a!

Tiểu nhân chỉ là tới bẩm báo với ngài một tiếng, Tề đương gia nhà chúng tôi muốn mời ngài qua đó một chuyến." Diệp Hạo Sơ nghe vậy dừng bước, ồ?

Tề Án Mi, người phụ nữ kia muốn mời mình qua đó một chuyến?

Không phải là có ý đồ gì với mình chứ?

Ừm, tuy rằng Tề Án Mi nhan sắc không bằng đám Dương Tuyết Lê, nhưng cũng coi như xinh đẹp, mình cũng không chịu thiệt!

Diệp Hạo Sơ nhìn đồng hồ, trong lòng không khỏi nghĩ: Ừm!

Còn sớm!

Tranh thủ 12 giờ đêm về là được! "Vậy được!

Dẫn đường đi!" "Vâng vâng vâng!" Diệp Hạo Sơ nhìn cái tên trông có vẻ ngốc nghếch kia vui mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Mẹ kiếp!

Tề Án Mi kiếm đâu ra cái thể loại kỳ ba này vậy?

Hàng này mà cô ta cũng dám sai vặt sao?

Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ đi theo tên này tới Tề gia.

Tề Án Mi đã sớm đứng đợi ở cửa, xem ra là đã định liệu trước bản hội trưởng sẽ tới rồi? "Hạo gia!

Cuối cùng cũng phán được ngài tới rồi!

Ngài nói xem!

Bao nhiêu ngày trôi qua, cũng không biết tới Tề gia em chơi!

Cuối cùng còn phải để tiểu nữ tử tới mời!" Tề Án Mi đối với Diệp Hạo Sơ nũng nịu một trận, sau đó ôm lấy cánh tay hắn, lại đầy tâm cơ dùng bộ ngực mềm mại to lớn của mình cọ cọ.

Cảm nhận được sự "vĩ đại" của người phụ nữ trước mặt!

Diệp Hạo Sơ liền cảm thấy nóng ran, mẹ nó!

Người phụ nữ này chính là dụ dỗ trắng trợn!

Dường như cảm nhận được phản ứng của Diệp Hạo Sơ, Tề Án Mi lại buông cánh tay hắn ra, cười duyên nói: "Hạo gia, chúng ta vẫn là vào trong rồi nói chuyện?" "Ừm!" Đại sảnh Tề gia.

Diệp Hạo Sơ ngồi trên ghế uống trà ngon, Tề Án Mi không khỏi hỏi: "Hạo gia!

Nghe nói ngài thời gian tới muốn đi Tương Tây đổ đấu?

Hơn nữa còn là một cái đấu lớn?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhìn Tề Án Mi đầy thâm ý, hóa ra người phụ nữ này tìm mình vì chuyện này!

Vậy bản hội trưởng sẽ chơi với cô! "Có chuyện này!

Sao vậy?" "Ách..." Lúc này Tề Án Mi ngớ người, người này sao không ra bài theo sáo lộ bình thường vậy?

Bà đây đã biểu đạt rõ ràng thế rồi!

Còn không hiểu ý bà đây sao?

Bà đây không giận!

Bà đây không sinh khí!

Tức giận sẽ có nếp nhăn đuôi mắt!

Tề Án Mi giả vờ giận dỗi nói: "Hạo gia!

Ngài đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?

Nghe người trong Cửu Môn nói Hạo gia từng xuống không ít hung mộ tuyệt thế, tiểu nữ tử không khỏi nảy sinh lòng sùng bái!

Cho nên cũng muốn đi theo ngài cùng nhau xuống đấu!

Mở mang tầm mắt!

Ngài nói có được không nào?" Diệp Hạo Sơ trong lòng cười lạnh một tiếng, người phụ nữ này đúng là tính toán giỏi thật!

Bất quá bản hội trưởng là người dễ dàng bị dụ dỗ như vậy sao?

Ít nhất cũng phải cởi quần áo chứ? "Cái này à..." Diệp Hạo Sơ nói còn chưa dứt, Tề Án Mi liền đứng dậy ngồi lên đùi hắn, hai tay ôm cổ Diệp Hạo Sơ, mắt mị như tơ nói: "Hạo gia, ngài yên tâm!

Tiểu nữ tử hiện tại vẫn còn là xử nữ nha!

Chỉ cần ngài đồng ý với em, sau này em chính là vật sở hữu riêng của ngài!" Nói xong, Tề Án Mi từ từ cúi đầu, triển hiện kỹ năng cao siêu của mình với Diệp Hạo Sơ!

Nửa giờ sau. "Ưm ~!" Diệp Hạo Sơ thoải mái kêu lên một tiếng, mẹ nó!

Vẫn là Tề Án Mi biết chơi a!

Phải biết rằng cho dù Dương Tuyết Lê cũng từng làm vậy cho hắn, nếu phân chia theo đẳng cấp, kỹ năng của Dương Tuyết Lê bằng Bạch Kim, thì kỹ năng của Tề Án Mi bằng Vương Giả Trăm Sao a!

Còn về phần Doãn Tiên Nguyệt sao!

Hắn không dám để cô nàng làm cái đó, không nói cũng được! "Ực ~!" Diệp Hạo Sơ tận mắt nhìn thấy Tề Án Mi nuốt trọn tinh hoa của mình, còn đầy dụ hoặc liếm liếm đôi môi đỏ mọng.

Tề Án Mi bày ra bộ dáng sở sở đáng thương, nũng nịu nói: "Hạo gia, ngài xem tiểu nữ tử đều vì ngài làm chuyện này rồi!

Ngài cứ mang em đi mở mang tầm mắt đi mà!" "Được thôi!

Nhưng đến lúc đó cô và người của cô đều phải nghe lời tôi!

Vạn nhất xảy ra chuyện gì, bản hội trưởng không phụ trách đâu nhé!" "Đó là tự nhiên!

Hạo gia, ngài thật tốt!" Người phụ nữ này đều đã như vậy rồi, Diệp Hạo Sơ cảm thấy mình nếu còn không đồng ý, thì quá không phải đàn ông!

Mặc kệ Tề Án Mi là vì lợi ích hay vì cái gì, chỉ cần không chạm vào giới hạn của hắn, nếu cô ta gặp nguy hiểm, hắn vẫn sẽ cứu!

Chương 149

Nói thế nào thì Tề Án Mi hiện tại cũng coi như là... tình nhân của hắn!

Nếu để Tề Án Mi biết trong lòng Diệp Hạo Sơ chỉ coi cô là tình nhân, liệu cô có bị tức chết không nhỉ?

Tề Án Mi cô chính là người phụ nữ lập chí muốn làm phu nhân của Diệp Hạo Sơ a!

Đáng tiếc tất cả những điều này cô nàng đều không biết, Tề Án Mi còn ngây ngốc cười si mê nói: "Hạo gia, em biết thời gian của ngài có hạn, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian đi!" Nói xong, chủ động kéo Diệp Hạo Sơ về phòng ngủ của mình. 3 tiếng sau.

Thân thể Tề Án Mi đều muốn rã rời, ánh mắt sợ hãi nhìn Diệp Hạo Sơ, người đàn ông này chẳng lẽ không biết mệt là gì sao?

Giống như cái máy đóng cọc vậy!

Nếu không phải khả năng chịu đựng của bà đây cũng không tệ, cô đều nghi ngờ mình có phải sẽ chết trên giường hay không!

Có điều cái cảm giác bay lên tận mây xanh đó thật sự rất tuyệt!

Diệp Hạo Sơ lúc này mặc xong quần áo, thoải mái duỗi cái eo lười, nói thật, trước đây làm chuyện ấy với Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt, hắn đều không quá tận hứng, bởi vì đau lòng mà!

Không nỡ!

Nhưng làm với Tề Án Mi thì hắn không có cố kỵ gì, cứ thế mà buông thả ra làm!

Tề Án Mi: Mả cha anh!

Bà đây cảm ơn anh nhé!

Nhìn bộ dạng bị chơi đến hỏng của Tề Án Mi, Diệp Hạo Sơ trong lòng cũng có chút áy náy, bèn quan tâm hỏi: "Tề đương gia, còn ổn không?" Tề Án Mi nghe vậy vẻ mặt đầy u oán, "Anh nói xem?" "Cái đó!

Thời gian không còn sớm, tôi đi trước đây!" !!!

Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ muốn đi!

Tề Án Mi hoảng rồi!

Người đàn ông này sẽ không phải là quất ngựa truy phong vô tình đấy chứ!

Sau đó một câu nói của Diệp Hạo Sơ mới đánh tan nỗi lo của Tề Án Mi. "Đợi khi nào xuất phát đi Tương Tây, tôi sẽ cho người báo trước một ngày cho cô!" Tề Án Mi nhận được câu trả lời hài lòng, cười nhắm mắt lại, không còn cách nào khác, cô hiện tại thực sự là quá mệt mỏi rồi!

Lần này Diệp Hạo Sơ lại dưới ánh mắt sùng bái của người Tề gia nghênh ngang đi về. "Tôi vãi, người này là ai vậy?

Muộn thế này sao lại từ phòng đương gia đi ra?" "Bé mồm thôi!

Người này mà mày cũng không biết?

Hắn chính là kẻ tàn nhẫn đã diệt Lý gia đấy!

Hơn nữa hiện tại còn là Cửu Môn Hiệp Hội hội trưởng của chúng ta!" Sau đó một người phụ nữ có dung mạo xinh đẹp xuất hiện, mở miệng quát lớn: "Quản cho tốt cái miệng của các ngươi!

Nếu không các ngươi biết hậu quả rồi đấy!" "Vâng vâng vâng!" Người Tề gia vội vàng đáp ứng, người phụ nữ này bọn họ không đắc tội nổi!

Người phụ nữ vừa quát mắng người Tề gia đi vào phòng Tề Án Mi, không nỡ nhìn mỹ nhân trên giường, nghi hoặc hỏi: "Chủ nhân, vì sao ngài phải làm như vậy!

Tuy rằng Tề gia chúng ta hiện tại không bằng trước kia, nhưng ngài cũng không đến mức phải như vậy a!" Tề Án Mi mệt mỏi nhìn người phụ nữ kia một cái, cười khổ nói: "Tề Lộ, em không hiểu!

Tuy rằng Tề gia ta hiện tại bề ngoài vẫn là một trong Cửu Môn, nhưng ai có thể đảm bảo sau này chứ?

Tuy rằng chị không kế thừa được bản lĩnh của ông nội (Tề Thiết Chủy), nhưng chị xem tướng mạo vẫn rất chuẩn!

Diệp Hạo Sơ!

Hội trưởng của chúng ta!

Sau này chính là quý nhân của Tề gia chúng ta!" Người phụ nữ tên Tề Lộ kia hiểu ra gật gật đầu.

Diệp Hạo Sơ không biết cuộc đối thoại của hai chủ tớ Tề Án Mi, lúc hắn về đến Tứ hợp viện, đã là gần 3 giờ sáng.

Trong phòng tối om, Diệp Hạo Sơ thông qua Tử Kim Ma Đồng phát hiện Dương Tuyết Lê đang nằm trên giường ngủ rồi, vì thế thở phào nhẹ nhõm. "May quá, Tuyết Lê ngủ rồi!" Sau đó rón ra rón rén đi đến bên giường, ngay lúc hắn vừa định cởi quần áo đi ngủ, đèn trong phòng đột nhiên sáng lên! "..." Diệp Hạo Sơ lúc này và Dương Tuyết Lê mắt to trừng mắt nhỏ. "A a, dậy sớm thế à!" Diệp Hạo Sơ giả vờ như không có chuyện gì cười nói.

Dương Tuyết Lê mặt vô cảm nói: "Ừ, anh ngủ cũng muộn gớm nhỉ!

Nói!

Đêm nay anh đã làm chuyện tốt gì rồi?

Trên người sao lại có mùi của hai loại phụ nữ?" Dương Tuyết Lê ngửi thấy trên người Diệp Hạo Sơ có hai loại mùi hương phụ nữ, một loại cô rất quen thuộc, là Doãn Tiên Nguyệt, nhưng loại còn lại cô dám bảo đảm không phải của mình, cũng không phải của con nhóc Hoắc Linh kia!

Cho nên điều này chứng minh tên này lại đi làm chuyện tốt gì mà cô không biết rồi! "Tuyết Lê, em bình tĩnh trước đã!

Nghe anh giải thích a!

Anh từ Tân Nguyệt Phạn Điếm đi ra liền lập tức chạy về nhà, nhưng sau đó phát hiện có người theo dõi anh!" Diệp Hạo Sơ nói đến đây, Dương Tuyết Lê có chút khẩn trương, liền hỏi: "Vậy sau đó thì sao?" "Sau đó à!

Cái người theo dõi anh lại là người của Tề gia!" "Rồi sao nữa?" "Sau đó cái người Tề gia kia nói tướng mạo anh không tầm thường a!

Em cũng biết đấy, đám người Tề gia trong Cửu Môn đều am hiểu xem tướng, bói toán bát quái mà!

Cho nên..." Nghe đến đây mặt Dương Tuyết Lê đã đen lại, mở miệng cắt ngang: "Cho nên anh liền đi đến Tề gia tìm Tề Án Mi bói một quẻ?

Cuối cùng bói lên tận trên giường?" "Ách..." Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Diệp Hạo Sơ, Dương Tuyết Lê giận không chỗ phát tiết, tức đến ngực phập phồng lên xuống, bà đây lẽ ra không nên nghe tên này chém gió ở đây! "Cút!

Hôm nay đừng hòng ngủ ở phòng em!" Giây tiếp theo, Diệp Hạo Sơ bi thảm bị đuổi ra ngoài, nếu để đám người Cửu Môn biết được, đường đường Cửu Môn Hiệp Hội hội trưởng nửa đêm bị vợ đuổi

khỏi phòng, không biết sẽ nghĩ thế nào?

Diệp Hạo Sơ xấu hổ sờ sờ mũi, tự biết đuối lý, chỉ có thể thành thành thật thật đi đến chiếc ghế thái sư yêu thích nằm xuống.

Trong lòng không khỏi nghĩ đến lời Dương Tuyết Lê vừa nói, hửm?

Lời của cô ấy có lỗ hổng nha!

Bản hội trưởng hôm nay không ngủ phòng cô ấy, nhưng ngày mai có thể mà!

Ha ha ha!

Bản hội trưởng đúng là thiên tài!

Diệp Hạo Sơ cứ thế suy nghĩ miên man rồi bất tri bất giác nằm trên ghế thái sư ngủ thiếp đi.

Sáng ngày hôm sau.

Diệp Hạo Sơ vươn vai một cái, phát hiện Dương Tuyết Lê đã đi ra ngoài, trên bàn đặt bữa sáng cô làm sẵn và một tờ giấy.

Trên giấy viết: Lão Diệp, trên bàn có cơm sáng, dậy nhớ phải ăn nhé!

Còn nữa em đến Thanh Long Các giúp đỡ đây!

Em không giống anh cả ngày làm cá mặn như vậy! "Cái con bé này!" Diệp Hạo Sơ nhìn nội dung trên giấy bật cười nói.

Thanh Long Các.

Khi Diệp Hạo Sơ tới, liền nhìn thấy Đại Kim Nha một mình đang ngồi đó mân mê một chiếc nhẫn ngọc thượng hạng. "Đại Kim Nha!

Lão Hồ và Bàn Tử đâu?" Đại Kim Nha nghe vậy cất nhẫn ngọc đi, vui vẻ nói: "Dô!

Chương 150

Hạo gia ngài tới rồi?

Hồ gia và Bàn gia sáng nay đi thu một lô hàng rồi!

Tôi đoán chừng trước bữa cơm là về được!" "Ồ!

Ra là vậy!" Diệp Hạo Sơ gật đầu lại hỏi: "Tuyết Lê lại đi đâu rồi?" "Dương tiểu thư cũng đi theo rồi!

Nói là muốn học tập cách làm ăn." Đại Kim Nha lộ ra nụ cười hèn mọn, giơ ngón tay cái lên bội phục nói: "Hề hề!

Vẫn là Hạo gia lợi hại!

Ngự thê có phương pháp a!" "Cút xéo!" Diệp Hạo Sơ sau đó đi dạo một vòng quanh Thanh Long Các, cảm thấy vô vị xong, nói với Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, đợi bọn Lão Hồ về, ông bảo bọn họ trưa nay đều tới nhà tôi!

Tôi có chuyện quan trọng muốn nói!

Chỗ này không có việc gì tôi về tiếp tục nằm thẳng đây!" Đại Kim Nha nghe vậy bảo đảm nói: "Được thôi!

Yên tâm đi!" Trong lòng không khỏi cảm thán: Nhìn xem!

Đây mới là cảnh giới tối cao của đại lão a!

Bản thân mỗi ngày cái gì cũng không quản!

Thế mà còn có bản lĩnh để người phụ nữ của mình tâm cam tình nguyện tới quản lý làm ăn thay mình!

Ngay lúc Đại Kim Nha đang cảm khái, một tên nhân viên của Thanh Long Các chạy tới nói: "Kim gia!

Bà chủ nói các người trưa nay tới nhà thì nhớ mang theo chút cơm nước!" "..." Đại Kim Nha.

Buổi trưa rất nhanh đã tới.

Nhóm Hồ Bát Nhất nhận được thông báo của Đại Kim Nha, đều đi tới Tứ hợp viện. "Lão Diệp!

Lão Diệp!

Bọn tôi tới rồi!" Diệp Hạo Sơ đang nằm phơi nắng trên ghế thái sư từ xa đã nghe thấy cái giọng oang oang của Bàn Tử. "Được rồi!

Đừng có ồn ào nữa!" Bàn Tử hai tay xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn, đi đến trước mặt Diệp Hạo Sơ, cười nói: "Hề hề!

Lão Diệp, cậu được lắm nhé!

Gọi bọn tôi tới nhà cậu ăn cơm!

Bọn tôi còn phải tự mang cơm nước tới!" "Bàn Tử!

Có cậu là nhiều chuyện!

Không ăn thì đi về!" "Đừng!

Bàn Tử tôi sai rồi!" Bàn Tử vội vàng lấy tay tự vỗ nhẹ vào miệng một cái.

Diệp Hạo Sơ sau đó muốn tìm Dương Tuyết Lê nói chuyện, nhưng cô nàng chỉ lườm hắn một cái, kéo tay Hoắc Linh ngồi xuống ghế không thèm để ý tới hắn. "Diệp đại ca..." Hoắc Linh còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Dương Tuyết Lê, cúi đầu không dám nói nữa.

Thấy hiện trường có chút không đúng, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Được rồi!

Chúng ta ăn cơm thôi!" "Đúng đúng đúng!

Ăn cơm!

Bàn gia sớm đã đói meo rồi!" Sau đó nhóm Diệp Hạo Sơ ngồi vào bàn cùng nhau ăn cơm.

Đại Kim Nha mở miệng nói: "Các vị nếm thử xem!

Đây là gà nướng Kinh thành tôi mua đấy!

Cửa hàng người ta là thương hiệu trăm năm!

Mùi vị phải gọi là tuyệt!" Gà nướng vừa bày lên, Bàn Tử lập tức thèm đến mắt toát ra ánh vàng, hắn làm việc cả buổi sáng nay, sớm đã đói không chịu nổi rồi.

Vừa định vươn tay ra chộp, kết quả bị Diệp Hạo Sơ dùng đũa "bốp" một cái đánh vào tay. "Bàn Tử!

Không biết phải ưu tiên phụ nữ sao?" Diệp Hạo Sơ vừa nói, vừa ân cần dùng đũa gắp một cái đùi gà béo ngậy từ trên con gà xuống, đặt vào bát Dương Tuyết Lê.

Cô nàng yên lặng ăn đùi gà Diệp Hạo Sơ gắp, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt khát vọng của cô nhóc Hoắc Linh, Diệp Hạo Sơ lại gắp cái đùi gà còn lại cho Hoắc Linh. "Cảm ơn Diệp đại ca!" Hoắc Linh cười ngọt ngào.

Diệp Hạo Sơ hào sảng nói: "Không có gì!

Khách sáo với anh làm gì!" "Hừ!

Lão Diệp!

Cậu đây là trọng sắc khinh bạn a!" Bàn Tử vẻ mặt buồn bực nói. "Ăn cánh gà của ông đi!" Hồ Bát Nhất cười mắng, lại gắp một cái cánh gà bỏ vào bát Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức vui vẻ, đắc ý nói: "Nhìn xem!

Vẫn là Lão Hồ tốt với tôi a!" Mọi người đang ăn cơm, Diệp Hạo Sơ đột nhiên mở miệng nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, qua một thời gian nữa tôi chuẩn bị tổ chức một hành động Cửu Môn đổ đấu!

Đến lúc đó các cậu chuẩn bị một chút!" "Được!

Không thành vấn đề!" Hai người vừa nghe muốn đi đổ đấu lập tức kích động không thôi.

Nhóm Hồ Bát Nhất nghe thấy sắp đi đổ đấu đều vẻ mặt kích động, mấy ngày nay bọn họ đều buồn chán muốn chết rồi!

Lúc này Dương Tuyết Lê nãy giờ im lặng đột nhiên nói: "Lần này em đi cùng các anh!" "Được!" Diệp Hạo Sơ trầm mặc một chút, nhưng vẫn đồng ý, dù sao Tương Tây Bình Sơn cũng có duyên phận nhất định với Dương Tuyết Lê. "Vậy Diệp đại ca, em cũng muốn đi!" Hoắc Linh vội vàng giơ tay lên, tỏ vẻ mình cũng muốn đi. "Linh Nhi, Hoắc Tiên Cô sẽ không đồng ý cho em đi đâu!

Cho nên em vẫn là đừng đi thì hơn!

Nơi đó rất nguy hiểm." Diệp Hạo Sơ nói.

Đùa gì vậy!

Hoắc Tiên Cô hiện tại đang muốn bồi dưỡng Hoắc Linh thành người thừa kế Hoắc gia!

Mình mà mang Hoắc Linh xuống đấu!

Hoắc Tiên Cô biết được, còn không phải sẽ chém mình ra sao?

Hoắc Linh nghe vậy khuôn mặt nhỏ lập tức khổ sở, đúng vậy!

Mẹ không thể nào đồng ý cho mình xuống đấu! "Vậy Diệp đại ca!

Mọi người xuống đấu nhớ cẩn thận chút nhé!

Nhất định phải bình an trở về!" "Em còn không tin tưởng Diệp đại

ca của em sao?" "Vâng!" Cô nhóc gật mạnh cái đầu nhỏ.

Hồ Bát Nhất lúc này nghi hoặc nói: "Lão Diệp, lần này chúng ta đi đâu đổ đấu?" Hồ Bát Nhất nói xong, mọi người đều tò mò nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ thần bí cười một tiếng: "Tương Tây Bình Sơn!" "Cái gì!

Tương Tây Bình Sơn!" Dương Tuyết Lê nghe vậy ngồi không yên, khiếp sợ nhìn Diệp Hạo Sơ, cô hồi nhỏ không ít lần nghe ông ngoại kể câu chuyện về Tương Tây Bình Sơn năm đó.

Năm đó ông ngoại cô mang theo sư đệ sư muội đi Tương Tây Bình Sơn tìm Mộc Trần Châu, sau đó cùng Tả Lĩnh khôi thủ lúc bấy giờ là Trần Ngọc Lâu, quân phiệt La Soái, tổng cộng cả ngàn người đi đổ cổ mộ Nguyên đại ở Bình Sơn!

Kết quả người đi vào cơ bản không có mấy ai ra được!

Chương 151

Mà sư đệ sư muội của ông ngoại cũng chết ở trong cái cổ mộ Nguyên đại đó! "Nơi đó chính là nơi được xưng là 'Vùng đất ăn thịt người' a!

Lão Diệp, sao lần này anh lại muốn tới đó?" Dương Tuyết Lê khó hiểu hỏi.

Mọi người cũng có thể hiểu được cử động vừa rồi của Dương Tuyết Lê, dù sao bọn họ cũng biết ông ngoại cô ấy, một nhân vật trâu bò như vậy đều từng chịu thiệt ở Tương Tây Bình Sơn!

Có thể tưởng tượng Bình Sơn kia hung hiểm cỡ nào! "Tôi cũng biết Bình Sơn hung hiểm, nhưng tôi nghe nói nơi đó có một ngôi mộ của Đại tướng quân thời Nguyên, trong mộ khả năng có Xích Đan Thần Châu!

Xích Đan Thần Châu chính là thứ tôi cần!" "Xích Đan Thần Châu?!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói. "Lão Hồ, Xích Đan Thần Châu là cái quái gì thế?

Đáng tiền không?" Bàn Tử nhìn biểu tình khiếp sợ của mọi người, liền biết rồi, xong!

Có mỗi mình là thằng không có văn hóa! "Xích Đan Thần Châu, Tị Trần Châu cùng với Mộc Trần Châu được xưng là ba loại thần châu thất lạc!

Mà truyền thuyết kể rằng Xích Đan Thần Châu có thần hiệu thoát thai hoán cốt nghịch thiên!" Dương Tuyết Lê giải thích một câu.

Lại mở miệng nói: "Ngàn năm qua đều không ai biết tung tích của thần châu!

Phải biết rằng chúng ta có thể tìm được một hạt Mộc Trần Châu ở mộ Hiến Vương đã là vạn hạnh rồi!

Nhưng em không ngờ Lão Diệp, anh thế mà lại có được manh mối về Xích Đan Thần Châu?" Bàn Tử lúc này nghe không hiểu lắm, nhưng cũng biết cái Xích Đan Thần Châu này rất trâu bò!

Ít nhất cũng cùng cấp bậc với Mộc Trần Châu!

Hồ Bát Nhất nghe xong cũng cảm thán: "Mộc Trần Châu đã bị chúng ta tìm được rồi, cái Xích Đan Thần Châu này chúng ta dứt khoát cũng đừng bỏ qua!

Chúng ta sau này tranh thủ sưu tập đủ cả ba loại thần châu luôn!" "Vậy chúng ta sẽ là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả rồi a!" "Đúng!

Lão Hồ nói có lý a!" Bàn Tử tán đồng.

Dương Tuyết Lê sắc mặt ngưng trọng nói: "Mọi người nghĩ sự tình quá đơn giản rồi!

Tương Tây Bình Sơn từ thời cổ đại đã là bảo địa luyện đan được các hoàng đế triều đại lựa chọn, do nơi đây từng là thánh địa luyện đan, cho nên tích tụ rất nhiều độc khí, còn có vô số độc trùng hút thực đan dược, âm khí rất nặng." Sau đó lại nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi: "Lão Diệp, theo em được biết, cổ mộ Nguyên đại ở Bình Sơn năm đó không phải đã bị Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu dọn sạch rồi sao?

Những bảo bối đó cũng bị vơ vét sạch sẽ!" "Đúng a!

Lão Diệp, nếu bảo bối trong cổ mộ đều bị dọn sạch rồi!

Vậy chúng ta đi còn có ý nghĩa gì?" Bàn Tử cũng hỏi một câu.

Diệp Hạo Sơ nghe thấy mọi người nghi vấn, cười nói: "Ai bảo với các cậu!

Bình Sơn chỉ có một ngôi cổ mộ?

Mộ chủ của cái cổ mộ Nguyên đại mà năm đó bọn Trần Ngọc Lâu trộm chắc chỉ là một kẻ canh cổng thôi!

Khả năng lăng mộ của Đại tướng quân thời Nguyên chân chính nằm ở nơi sâu hơn trong Bình Sơn!" Những điều này không phải Diệp Hạo Sơ nói bừa, đây đều là tin tức Hệ thống nói cho hắn, tuy rằng còn chưa thể xác định, nhưng e rằng cũng tám chín phần mười!

Phải biết rằng năm đó Chá Cô Tiếu giết cái tên Tương Tây Thi Vương kia, trên người chả có cái thá gì!

Mà Hệ thống nói cho hắn, Xích Đan Thần Châu nằm trong tay Đại tướng quân thời Nguyên, vậy chứng tỏ Tương Tây Thi Vương bị Chá Cô Tiếu giết không phải là Đại tướng quân thời Nguyên, khả năng chỉ là loại tương tự thiên tướng gì đó!

Cũng có khả năng chỉ là đang yểm hộ cho mộ Đại tướng quân thời Nguyên chân chính! "Chuyện này cũng quá mức khó tin rồi đi?" Dương Tuyết Lê bị lời của Diệp Hạo Sơ làm cho kinh hãi!

Năm đó ông ngoại mạo hiểm tính mạng trộm mộ, khả năng chỉ là mộ giả?

Mà lăng mộ thật sự vẫn chưa bị người ta phát hiện?

Nếu ông ngoại biết mình thiên tân vạn khổ, chết nhiều người như vậy chỉ để đổ một cái đấu giả!

Có khi nào sẽ chửi đổng lên không nhỉ? "Vậy Lão Diệp!

Khi nào chúng ta xuất phát?" Bàn Tử hiện tại đã không chờ được nữa rồi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy nói: "Chờ thêm hai ngày nữa!

Cả đám người Cửu Môn đoán chừng đều đã biết chuyện bản hội trưởng sắp đi Tương Tây đổ đấu rồi!

Bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách đi theo chúng ta!" "Ừm!" Điểm này bọn Hồ Bát Nhất thấm thía sâu sắc, trước đây lúc bọn họ làm ăn với đám người Cửu Môn, đám người đó đều nhìn minh khí của bọn họ với ánh mắt rực lửa.

Sau đó mọi người thương lượng một số chi tiết, cuối cùng quyết định Thanh Long Các gồm Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Dương Tuyết Lê bốn người đi tới Tương Tây Bình Sơn.

Mà bên phía Cửu Môn hiện tại vẫn chưa biết, bất quá Diệp Hạo Sơ đoán chừng lần này người trong Cửu Môn đi sẽ không ít!

Một tuần sau.

Các nhà trong Cửu Môn lại một lần nữa tụ tập cùng nhau, bởi vì bọn họ đều có chung một mục đích!

Đó chính là Tương Tây Bình Sơn!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Diệp Hạo Sơ, lần này Cửu Môn có Trần gia, Tề gia, Hoắc gia, còn có Doãn gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm tới. (Trương gia, Hắc gia, Hồng gia, ngoại trừ Trương Nhật Sơn của Trương gia sẽ không tới, hai nhà sau hình như đều không có hậu đại).

Còn về phần hai nhà Ngô, Giải không tới, mọi người cũng không kỳ quái!

Việc làm ăn của Giải gia là tốt nhất trong Cửu Môn!

Mà Ngô gia thì sao?

Ngô gia và Giải gia hiện tại đều là anh em ruột thịt cùng một giuộc! "Diệp hội trưởng giá tử thật lớn a!

Chúng ta đều đợi ở đây lâu như vậy rồi?" Trần Kim Thủy của Trần gia Cửu Môn mở miệng nói, từ khi tên này bị Bàn Tử dạy dỗ

một trận, thì không bao giờ dám bất kính với nhóm Diệp Hạo Sơ nữa.

Bất quá lần này Trần Bì A Tứ không tới, thế mà lại để Trần Kim Thủy đại diện Trần gia tới. "Đợi thêm chút nữa đi!" Tề Án Mi nói, lần này Tề Án Mi của Tề gia cũng tới, cô vô cùng coi trọng hành động đổ đấu lần này!

Chuyện này quan hệ tới vận mệnh Tề gia cô sau này!

Cô cũng tin tưởng dưới sự dẫn dắt của Diệp hội trưởng, cô sẽ an toàn từ dưới đó trở về! "Diệp hội trưởng đúng là làm màu thật!" Hoắc Hữu Tuyết của Hoắc gia cười lạnh nói.

Lần này Hoắc gia vốn dĩ nên là Hoắc Linh tới, nhưng Hoắc Tiên Cô không nỡ để con gái mình đi, vì thế liền để chị họ của Hoắc Linh là Hoắc Hữu Tuyết tới tham gia hành động lần này.

Điều này dẫn đến việc Hoắc Hữu Tuyết thập phần ghen ghét Hoắc Linh, dựa vào đâu Hoắc Linh lại được sủng ái như vậy?

Dựa vào đâu Hoắc Linh sau này sẽ là gia chủ Hoắc gia?

Mà Hoắc Hữu Tuyết cô ta chỉ có thể là một tồn tại thấp hơn Hoắc Linh một bậc?

Tề Án Mi lúc này nhìn về phía Doãn Tiên Nguyệt, cười nói: "Không ngờ Doãn lão bản cũng muốn tham gia hành động lần này a?" "Tề đương gia nói đùa rồi!

Doãn gia tôi lần này chỉ là tới mở mang tầm mắt!

Đến lúc đó làm phiền các vị chiếu cố Doãn gia tôi nhiều hơn một chút!" Doãn Tiên Nguyệt lễ phép cười nói. "Đó là tự nhiên!" Mấy nhà đều khách khí nói.

Ngay trong lúc mọi người đang giao đàm, Diệp Hạo Sơ dẫn theo ba người Hồ Bát Nhất đi tới nơi này.

Để đảm bảo chuyến đi Tương Tây Bình Sơn lần này vạn vô nhất thất, Doãn Tiên Nguyệt đã mang theo 5 tên Côn Nô có thân thủ mạnh nhất Doãn gia, cùng với 2 gã Thính Nô có thính lực hơn người.

Dù sao thì hành động tại Bình Sơn lần này cũng liên quan đến manh mối về lời nguyền đeo bám Doãn gia đời đời kiếp kiếp, cô không thể không nghiêm túc!

Cùng lúc đó, Diệp Hạo Sơ cũng dẫn theo nhóm ba người Hồ Bát Nhất tới nơi.

Người trong Cửu Môn khi nhìn thấy nhóm Diệp Hạo Sơ đều kinh ngạc không thôi!

Chương 152

Vãi chưởng!

Hai Mạc Kim Hiệu Úy, một Phát Khâu Thiên Quan, lại còn thêm một truyền nhân Bàn Sơn!

Đội hình này quả thực nghịch thiên a!

Nhưng mọi người nhìn đội hình này cũng ngầm hiểu, chuyến đi Bình Sơn lần này chắc chắn hung hiểm vạn phần!

Tuy nhiên bọn họ cũng chẳng để ý, đều là dân trong nghề cả, trước khi xuống đấu (mộ) đều đã chuẩn bị tâm lý rồi!

Thấy Diệp Hạo Sơ ngồi vào ghế chủ vị, người của các gia tộc bên dưới im lặng chờ đợi.

Hắn mở miệng nói: "Bản hội trưởng tổ chức hành động Tương Tây Bình Sơn lần này chính là để chiếu cố chuyện làm ăn của các gia tộc!

Các người không phải thường hay oán trách với bản hội trưởng là dạo này làm ăn khó khăn sao?

Nhà mình không có hàng minh khí nào ra hồn để bán!

Hiện tại bản hội trưởng cho các người một cơ hội!" "Tôi nhận được tin tức về một ngôi mộ lớn, đó là trong Tương Tây Bình Sơn có một tòa mộ cổ của Đại tướng quân thời nhà Nguyên!

Bên trong bảo bối vô số!

Nhưng nguy hiểm cũng không thiếu được!" "Nói cho bản hội trưởng biết!

Các người có muốn đi không?" "Muốn!

Muốn!

Muốn!" Mọi người lập tức đồng thanh hô to.

Diệp Hạo Sơ ra hiệu bằng tay, mọi người lập tức im lặng, chỉ nghe Diệp Hạo Sơ nói tiếp: "Nhưng hình như có vài nhà xem ra không cần bản hội trưởng chiếu cố nhỉ?

Bất quá yên tâm!

Bản hội trưởng cũng sẽ không miễn cưỡng!" Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, người do hai nhà Ngô và Giải phái tới liền đứng ra xin lỗi: "Diệp hội trưởng, gia chủ chúng tôi nhắn tiểu nhân chuyển lời tới hội trưởng một tiếng, hai nhà Ngô - Giải đã không còn muốn đụng vào chuyện dưới lòng đất nữa!

Mong Diệp hội trưởng chớ trách tội, hôm khác nhất định sẽ đích thân đăng môn bồi tội!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy trong lòng cười lạnh một tiếng.

Cửu Môn Ngô - Giải hai nhà sau này không đụng vào chuyện dưới lòng đất?

Chuyện cười!

Bọn họ đụng vào còn ít chắc?

Nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn cười nói: "Nếu hai nhà Ngô - Giải không đến, vậy cũng không sao!

Các người về chuyển lời tới Ngô gia và Giải gia giúp tôi, hôm khác bản hội trưởng sẽ đích thân tới cửa bái phỏng!" "Nhất định!" Đối với việc hai nhà Ngô - Giải không tham gia hành động lần này, các gia tộc khác trong Cửu Môn lại rất vui vẻ, bởi vì đến lúc đó sẽ bớt đi hai nhà chia chác minh khí!

Tội gì mà không vui chứ?

Sau khi người nhà Ngô và Giải cáo lui, tất nhiên rồi, công tác bề nổi vẫn phải làm cho đủ bộ!

Vì thế Trần Kim Thủy bĩu môi khinh thường nói: "Hừ!

Theo tôi thấy ấy à!

Hai nhà Ngô - Giải là sợ rồi!

Nghe nói Tương Tây Bình Sơn này hung hiểm dị thường nên không dám đi!" Tề Án Mi che miệng cười nói: "Á a, tôi lại không nghĩ như vậy, người ta hai nhà Ngô - Giải là chướng mắt mấy món bảo bối ở Bình Sơn thôi!

Tài đại khí thô mà!

Đâu có giống như đám người chúng ta a!

Ngộ nhỡ đến lúc đó gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ?" Nói xong, Tề Án Mi ẩn ý ném cho Diệp Hạo Sơ một cái mị nhãn, giống như đang nói: Đến lúc đó người ta gặp nguy hiểm gì, anh nhất định phải nhớ cứu người ta trước đấy nhé!

Diệp Hạo Sơ lờ đi cái liếc mắt đưa tình của Tề Án Mi, mở miệng nói: "Được rồi!

Hành động Tương Tây Bình Sơn lần này các gia tộc tự báo danh sách lên đây!

Đợi lát nữa thống nhất nhân số rồi phân phối trang bị!" Lần này là hành động do Thanh Long Các của hắn tổ chức, trang bị và nhu yếu phẩm cho mọi người lý đương nhiên sẽ do Thanh Long Các phụ trách! "Rõ!" Sau đó mọi người đều viết tên những người tham gia đi Tương Tây Bình Sơn lên danh sách.

Buổi tối, Đại Kim Nha cầm một tập tài liệu tới tìm Diệp Hạo Sơ, mở miệng nói: "Hạo gia, đây là danh sách nhân viên đi Bình Sơn lần

này, ngài xem qua!" "Được!" Diệp Hạo Sơ nhận lấy danh sách, nhìn lướt qua, hắn phát hiện người đi Bình Sơn lần này không ít a!

Trần gia: 12 người!

Tề gia: 10 người!

Hoắc gia: 10 người!

Doãn Tiên Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm: 8 người!

Lại cộng thêm 4 người bên Thanh Long Các bọn họ: Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Dương Tuyết Lê.

Chuyến đi Tương Tây Bình Sơn lần này tổng cộng lên tới 44 người! "Hô!

Lần này đi đông thế à?" Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nói. "Lão Diệp, cậu không biết đâu!

Thế này còn là ít đấy!

Nếu không phải Bàn Tử tôi cơ trí, phán rằng nếu còn muốn thêm người thì mỗi mạng phải nôn thêm 100 vạn, thì đám cháu chắt kia còn nhét thêm cả mấy chục mống nữa ấy chứ!" Bàn Tử nhắc tới chuyện này là mặt mũi đầy vẻ căm phẫn (vì không kiếm được thêm tiền).

Hồ Bát Nhất cũng lo lắng hỏi: "Lão Diệp, cậu nói xem chúng ta đi đông như vậy, có bao nhiêu người có thể sống sót trở về?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu, hắn cũng không biết mình tại sao lại muốn dẫn người Cửu Môn đi đổ đấu lần này, có khả năng thuần túy là vì... vui! "Lão Hồ, ông quản nhiều thế làm gì?

Dù sao bọn họ cũng trả tiền rồi, hơn nữa là bọn họ cứ nằng nặc đòi đi!

Đến Tương Tây Bình Sơn, có sống sót trở về được hay không cũng phải xem tạo hóa của bọn họ!" Bàn Tử tỏ vẻ vô can.

Đúng vậy!

Làm cái nghề này, một khi đã chọn xuống hố rồi thì đến lúc xảy ra chuyện, cậu phải tự trả giá cho hành vi của mình!

Diệp Hạo Sơ vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, đừng nghĩ nhiều thế!

Chuẩn bị đi!

Sáng mai chúng ta xuất phát!" "Được rồi!" Sau khi bọn Hồ Bát Nhất rời đi, Diệp Hạo Sơ ngồi một mình trong phòng nhìn tên trên danh sách, chính mình không rõ trong này có người của Uông gia hay không, cho dù có, hiện tại hắn cũng không có cách nào lôi ra được!

Thôi bỏ đi!

Không quản nữa!

Ngủ! "Cạch!" Ngay khi Diệp Hạo Sơ vừa định ngủ thì cửa phòng bị mở ra, một người từ bên ngoài đi vào.

Căn phòng Diệp Hạo Sơ đang ở nằm trong căn cứ của Cửu Môn, căn cứ này vô cùng bí mật, do người của các nhà trong Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm cùng nhau xây dựng, trừ cao tầng Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm ra, người ngoài sẽ không biết được!

Diệp Hạo Sơ ngồi dậy liền nhìn thấy một người không ngờ tới.

Hắn vừa rồi còn tưởng là Tuyết Lê đến cơ!

Không ngờ lại là Tề Án Mi, cái cô ả này.

Nhìn Tề Án Mi vừa vào đã ngồi xuống cạnh mình, Diệp Hạo Sơ nhíu mày nói: "Cô đến chỗ tôi làm gì?" Tề Án Mi nghe vậy nhẹ nhàng đánh yêu Diệp Hạo Sơ một cái, nũng nịu nói: "Ghét ghê!

Biết rõ còn hỏi!

Em đến đây làm gì, Hạo gia anh còn không biết sao?" "Ách...

Hay là cô về trước đi!" Diệp Hạo Sơ không phải là không muốn giữ Tề Án Mi ở lại qua đêm, tên này chỉ sợ lát nữa Dương Tuyết Lê sẽ tới đây, ngộ nhỡ đụng mặt nhau!

Thế chẳng phải toang sao?

Chương 153

Chuyện Doãn Tiên Nguyệt thì Dương Tuyết Lê còn chưa hoàn toàn chấp nhận đâu!

Nếu lại thêm một Tề Án Mi, Dương Tuyết Lê nói không chừng sẽ tức chết! "Hạo gia, anh nói xem em khó khăn lắm mới đến được một lần, anh lại còn muốn đuổi em đi!

Em thật sự rất buồn đó!" Tề Án Mi nũng nịu mang theo giọng mũi như sắp khóc.

Trong lòng Tề Án Mi tức muốn nổ phổi!

Bà đây đã dâng tận miệng cho anh ăn!

Kết quả tên khốn nạn này còn muốn đuổi bà đi?

Cũng quá chó rồi đấy?

Diệp Hạo Sơ đương nhiên sẽ không tin người phụ nữ trước mặt thật sự buồn, chỉ là diễn thôi, vì thế nói: "Ngày mai chúng ta phải xuất phát rồi!

Tối nay nghỉ ngơi cho tốt đi!" "..." Tề Án Mi bất đắc dĩ, đành phải về ngủ.

Trước khi đi cô ả còn không quên nói: "Hạo gia, đợi xuống dưới kia ngài nhất định phải bảo vệ em nhé!

Đợi chuyện thành công, tiểu nữ tử có kinh hỉ to lớn tặng cho Hạo gia!" "Ừ, biết rồi!" Tiễn Tề Án Mi xong, qua một đoạn thời gian rất dài, hắn phát hiện Dương Tuyết Lê căn bản không hề đến chỗ mình, thế là tên này đột nhiên có chút hối hận vì hành động đuổi Tề Án Mi đi.

Một đêm bình tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạo Sơ với tư cách hội trưởng đã dậy để tổ chức nhân viên chạy tới Tương Tây.

Dù sao từ Kinh thành đến Tương Tây rất xa, ở cái niên đại này, đại khái phải mất một tuần mới có thể đến đích. *** Trong địa phận Tương Tây.

Mọi người lại mất thêm một tuần để đến gần trại người Miêu ở Tương Tây.

Đoàn người hạ trại dựng lều ở gần đó.

Sau đó Diệp Hạo Sơ và mọi người thương lượng vào trong trại Miêu thuê một người dẫn đường, dù sao Tương Tây Bình Sơn quá lớn!

Hơn nữa đường lại khó đi, cần phải có một hướng đạo quen thuộc địa hình mới được!

Như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Bất quá bọn họ cả một đám đông thế này không thể đều đi hết, cuối cùng Diệp Hạo Sơ quyết định do chính hắn, Dương Tuyết Lê, Doãn Tiên Nguyệt và 3 tên Côn Nô cùng nhau đi vào trại người Miêu.

Diệp Hạo Sơ để Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tạm thời quản lý đám người còn lại, chính mình cũng yên tâm hơn. "Chúng ta đi thôi!" "Được!" Ngay khi nhóm Diệp Hạo Sơ vừa vào trại người Miêu, mấy người bọn họ phát hiện ánh mắt người trong trại nhìn mình không đúng lắm, hình như không mấy hoan nghênh bọn họ đến?

Thật ra cũng không thể trách người Miêu trại nhìn nhóm Diệp Hạo Sơ với ánh mắt kỳ quái, là vì những năm gần đây, người đến Tương Tây Bình Sơn trộm mộ không ít, dẫn đến cư dân nơi này nhìn thấy những kẻ ngoại lai lai lịch bất minh liền lập tức đề cao cảnh giác.

May mà Doãn Tiên Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, cô sai 3 tên Côn Nô mang theo không ít nhu yếu phẩm sinh hoạt, dùng để trao đổi đặc sản nơi này làm vỏ bọc.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này nói với một tên Côn Nô: "Phong tục tập quán người Miêu khá đặc thù.

Côn Nô, ngươi đi nghe ngóng một chút, xem có ai nguyện ý làm hướng đạo cho chúng ta không!" "Vâng!

Chủ nhân!" Sau đó một tên Côn Nô tiến lên giao lưu với người Miêu, nói tiếng Miêu, dù sao nhóm Diệp Hạo Sơ cũng nghe không hiểu.

Có điều phải nói là, Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm khá toàn năng đấy chứ!

Vừa biết động thủ lại còn biết động mồm mép nữa!

Sau một hồi giao lưu, Côn Nô quay lại trước mặt mấy người, nói: "Chủ nhân, Hội trưởng, bọn họ đồng ý đưa chúng ta vào núi du ngoạn, chỉ là bọn họ có một quy củ, đó là sẽ không đi vào Bình Sơn." Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy nhíu mày: "Cái này..." "Làm sao bây giờ?

Lão Diệp?" Dương Tuyết Lê cũng sầu mi khổ kiểm. "Không sao!

Cậu cứ nói với bọn họ, chỉ cần đưa chúng ta đến ngoại vi Bình Sơn là được!

Đường còn lại chúng ta tự đi!" Diệp Hạo Sơ nói một câu.

Côn Nô nghe xong, lập tức lại đi giao lưu với người Miêu.

Năm phút sau, Côn Nô dẫn theo một người Miêu trở lại. "Bọn họ đồng ý rồi!" "Rất tốt!

Chúng ta về thôi!" Diệp Hạo Sơ mở miệng nói.

Đi trên đường, Diệp Hạo Sơ càng nhìn người hướng đạo trung

niên này càng thấy quen mắt, thế là mở miệng hỏi: "Xin hỏi hướng đạo tên gọi là gì?" "A!

Tôi tên là Vinh Bảo!

Tôi chính là hướng đạo nổi tiếng ở đây!

Tương Tây này chưa có chỗ nào tôi không đi được!

Bất quá mà!

Tiền cũng phải...!" Vinh Bảo cười nói.

Doãn Tiên Nguyệt lên tiếng: "Cái này ông yên tâm!

Tiền không là vấn đề!" Nghe thấy những người này nói tiền không thành vấn đề, Vinh Bảo kích động nói: "Vậy được!

Các vị lão bản!

Chúng ta khi nào xuất phát?" "Ông theo chúng tôi về một chuyến trước đã, sáng sớm mai sẽ xuất phát!" "Được rồi!" Mà Diệp Hạo Sơ lúc này nghe thấy người trung niên này nói hắn tên Vinh Bảo?

Sẽ không phải là người trong "Nộ Tình Tương Tây" đó chứ?

Thảo nào nhìn quen mắt thế!

Hóa ra tên này chính là thằng nhóc năm xưa dẫn bọn Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vào Bình Sơn a!

Diệp Hạo Sơ dường như nghĩ đến chuyện gì vui, nói với Vinh Bảo: "Hướng đạo Vinh Bảo, ông nói ông chỗ nào cũng đi được?" Vinh Bảo vỗ ngực bảo đảm: "Đó là chắc chắn!

Tôi chính là hướng đạo có tiếng ở đây mà!" "Vậy Bình Sơn thì sao?" Vinh Bảo nghe thấy hai chữ Bình Sơn, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn vĩnh viễn không quên được những chuyện thời thơ ấu, những

chuyện đó vẫn luôn là bóng ma trong lòng hắn. "Các vị lão bản!

Các người... sẽ không phải là... muốn đi Bình Sơn chứ?" Vinh Bảo dè dặt hỏi.

Diệp Hạo Sơ cười nói: "Đúng vậy, xin hỏi hướng đạo Vinh Bảo, ông có thể đưa chúng tôi đi không?" "Á a...

Các vị lão bản, tôi phát hiện người tôi hơi khó chịu, các người vẫn là mời người khác đi!" Nói xong, Vinh Bảo liền muốn chuồn.

Bị Diệp Hạo Sơ hỏi như vậy, Vinh Bảo mười phần thì đoán được tám phần đám người này là làm nghề gì rồi!

Trong lòng đều muốn khóc, tại sao chuyện xui xẻo đều để tôi vớ phải thế này?

Diệp Hạo Sơ một tay ấn Vinh Bảo lại, cười thân thiện nói: "Nếu hướng đạo Vinh Bảo đã nhận tiền của chúng tôi, vậy thì phải dẫn chúng tôi đi Bình Sơn, bằng không ông biết sẽ có kết cục gì không?" Vinh Bảo nghe xong ngơ ngác lắc đầu.

Sau đó chỉ thấy Diệp Hạo Sơ lấy ra một con dao găm tinh xảo, "Vút" một tiếng, con dao bay về phía một cái cây lớn, chỉ thấy thân cây to như vậy mà lại bị chủy thủ Long Lân đâm xuyên qua! "Ực ~!" Vinh Bảo trừng lớn tròng mắt nhìn cái cây bị đâm xuyên, nếu mà đâm vào người mình, hắn cũng không dám tưởng tượng!

Còn nữa, cái người này nhìn thì trắng trẻo thư sinh, sao ra tay độc ác thế?

Còn ác hơn cái gã mặt sẹo (La Lão Oai) năm xưa a!

Nghĩ tới đây, Vinh Bảo lập tức túng (sợ), vội vàng nói: "Các vị lão bản, không!

Các vị đại gia!

Tôi đi!

Chương 154

Tôi đưa các người đi còn không được sao!" "Thế này không phải được rồi sao!" Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt nhìn thấy một màn này đều có chút ngơ ngác.

Sao thế nhỉ?

Xem ra cái tên họ Diệp này quen biết ông hướng đạo này chắc? "Lão Diệp, xem ra cậu quen vị hướng đạo này?" Dương Tuyết Lê nghi hoặc nói.

Diệp Hạo Sơ cười nói: "Anh không quen a!" "Vậy sao các người...?" "À à, nói chính xác ra thì, ông ngoại em có quen!

Người này năm xưa chính là thằng nhóc dẫn bọn Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đến Bình Sơn đấy!" "Cái gì?" Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt nghe Diệp Hạo Sơ nói đều có chút chấn kinh, hóa ra người trung niên tướng mạo phổ thông này lại là đứa trẻ dẫn đường cho bọn Trần Ngọc Lâu năm xưa!

Sau đó Diệp Hạo Sơ tán gẫu với Vinh Bảo suốt dọc đường, cũng hỏi thăm cụ thể chuyện năm xưa.

Một đoàn người bất tri bất giác về tới doanh địa.

Mọi người nhìn thấy bọn Diệp Hạo Sơ trở về, sau lưng còn dẫn theo một người Miêu, lập tức đều hiểu hội trưởng bọn họ thành công rồi.

Bàn Tử cười nói: "Vẫn là Lão Diệp trâu bò!

Nhanh như vậy đã mời được hướng đạo rồi!" Những người khác cũng đều vẻ mặt bội phục nhìn hội trưởng của mình, phải biết tính cách người Miêu cực kỳ cổ quái, không phải nói mời là mời được.

"Được rồi!

Chúng ta ở đây nghỉ ngơi cho tốt một đêm, sáng sớm mai xuất phát đi Bình Sơn!" "Rõ!" Vinh Bảo nhìn đám người đông đúc này, vẻ mặt đúng kiểu sống không còn gì luyến tiếc.

Mẹ nó!

Đây là cái chuyện gì vậy?

Vốn dĩ chỉ muốn kiếm chút tiền, không ngờ lại gặp phải loại chuyện rách việc này!

Không kìm được nhớ lại chuyện năm xưa.

Haizz!

Nói nhiều đều là nước mắt a!

Loại chuyện này người thường gặp một lần đã là xui tận mạng!

Mà mình thì sao?

Lại còn gặp đặc biệt những hai lần!

Đây là tổ tiên muốn đội mồ sống dậy hay gì!

Sáng sớm hôm sau.

Trong Lão Hùng Lĩnh, dưới sự dẫn đường của Vinh Bảo, rất nhanh đã tìm được lộ tuyến chính xác.

Mà Diệp Hạo Sơ dẫn đầu đi trước, thập phần nhẹ nhàng thoải mái, đường núi gập ghềnh khúc khuỷu đối với hắn mà nói cứ như đi trên đất bằng.

Mọi người thấy thế, không khỏi cảm thán một câu, hội trưởng không hổ là hội trưởng a! "Đi nhanh lên chút, đợi lên núi, chúng ta sẽ có thể nhìn thấy Bình Sơn rồi!" Diệp Hạo Sơ hô một tiếng với đám người phía sau, sau đó tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, mọi người liền leo lên đến đỉnh núi, tầm mắt trong nháy mắt khoáng đạt hơn rất nhiều.

Mọi người sau khi leo lên, ai nấy đều mệt đến thở hồng hộc!

Có người thậm chí mệt nằm rạp xuống đất.

Diệp Hạo Sơ nhìn xong lắc đầu, cứ cái tố chất thân thể này!

Còn đòi đổ đấu?

Đừng làm trò cười cho người ta! "Các ông nhìn xem, kia chính là Bình Sơn." Vinh Bảo chỉ tay về phía trước, nói với mọi người.

Mọi người nghe tiếng lập tức nhìn về phía trước, chỉ thấy phía xa, xuyên qua tầng tầng lớp lớp núi non, một ngọn núi cao lớn, bắt mắt xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngọn núi kia thập phần hùng vĩ, giống như một cái bình bảo vật bị đổ nghiêng một nửa, sừng sững giữa quần sơn.

Trên bầu trời, ánh nắng xuyên qua mây, ánh xạ ra một đạo kim quang, chiếu rọi tại đỉnh Bình Sơn!

Vân vụ trên đỉnh núi, bởi vì ánh sáng chiếu rọi, hiện ra hào quang bảy màu.

Dương Tuyết Lê nhìn về phía trước, cảm thán nói: "Cảnh sắc Bình Sơn này, thật đẹp a!" "Đó là chắc chắn!

Trừ Lão Hùng Lĩnh chúng tôi ra, nơi khác căn bản không nhìn thấy cảnh quan mỹ lệ như vậy đâu." Vinh Bảo kiêu ngạo nói.

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng hít sâu không khí mới mẻ trong núi, cảm giác khiến người ta tâm thần sảng khoái. "Cái Bình Sơn này cảm giác sao cứ tà tính thế nào ấy nhỉ?

Mọi người xem!

Đám mây kia cư nhiên là bảy màu." Hồ Bát Nhất chỉ vào đám mây bao phủ đỉnh Bình Sơn, nói với mọi người một câu. "Đấy gọi là Bảo khí!" Trần Kim Thủy nhìn đám mây kia, khóe miệng hàm tiếu nói. "Bảo khí?" "Không sai!

Ha ha ha, chính là bảo khí, kho tàng trong mộ Đại tướng quân thời Nguyên kia khẳng định nằm ngay trong cái Bình Sơn này." Mọi người đều tán đồng cách nói của Trần Kim Thủy rằng đám mây kia là bảo khí. "Á a!

Bảo khí?

Tôi thấy đó là tà khí thì có!" Lúc này, Diệp Hạo Sơ bỗng nhiên nói một câu, lập tức khiến nụ cười của mọi người ngưng tụ trên khóe miệng. "Hội trưởng, ngài nói thế là ý gì?

Đó khẳng định là bảo khí, ngài xem nó ngũ sắc rực rỡ thế kia, sao có thể là tà khí được." Trần Kim Thủy nhịn không được lên tiếng phản bác.

Kết quả, lời của gã vừa dứt, sắc trời lập tức đột biến. "Ầm ầm ầm ~!" Vừa rồi còn vạn dặm không mây trời quang mây tạnh, trong nháy mắt, cư nhiên mây đen che đỉnh!

Tiếng sấm ầm ầm và chớp giật liên hồi, một bộ dạng bão tố sắp ập đến. "Vãi chưởng!

Vừa nói xong đã biến thiên, chẳng lẽ chỗ này thật sự có tà khí hay sao?" Người trong Cửu Môn nhìn thấy sắc trời đột biến, lại liên tưởng đến lời hội trưởng bọn họ vừa nói, trong lòng không khỏi có chút kinh nghi bất định. "Được rồi, khoan hãy quản cái gì bảo khí hay tà khí, xem ra lát nữa trời sẽ mưa to!

Chúng ta nếu không nhanh tìm một chỗ trú mưa, đợi lát nữa sẽ thành chuột lột hết." Diệp Hạo Sơ nheo mắt ngẩng đầu nhìn thoáng

qua bầu trời.

Thời tiết Bình Sơn này đích xác là biến đổi có chút quá mức phản phúc vô thường! "Hướng đạo Vinh Bảo, quanh đây có chỗ nào trú mưa không?" Vinh Bảo nghe vậy gật đầu, nói: "Có thì có!

Nhưng nơi đó đã hoang phế nhiều năm rồi!

Nếu người thành phố các ông không chê bẩn." "Cái này có gì mà chê!" Hồ Bát Nhất vô sở vị nói.

Bàn Tử cũng thúc giục: "Đúng thế!

Hướng đạo Vinh Bảo, mau đưa bọn tôi đi đi!

Mắt thấy sắp mưa đến nơi rồi!" "Vậy được rồi!

Các ông đi theo tôi!" Thấy đám người này đều đồng ý, Vinh Bảo nói một câu, sau đó đi đầu dẫn vào một con đường nhỏ. "Mọi người theo sát vào!" Hồ Bát Nhất nói một câu, sau đó mọi người không dám chậm trễ chút nào, vội vàng theo sát bước chân Vinh Bảo. "Hướng đạo Vinh Bảo, chỗ ông nói có đủ lớn không đấy?

Ông xem chúng tôi đông người thế này, nói không chừng còn không đủ chỗ ở đâu!" Một đoàn người đang trên đường đi, Bàn Tử lập tức sán lại gần Vinh Bảo hỏi thăm một câu. "Các vị lão bản, chỗ tôi nói là một gian Toàn Quán (nhà chứa quan tài), nơi đó rộng rãi lắm, đủ cho chúng ta ở.

Chương 155

Bất quá, nơi đó sớm đã hoang phế rồi, hơn nữa chỗ đó trước kia là dùng để đình phóng người chết!

Ở đó có khả năng sẽ có thứ không sạch sẽ!" Vinh Bảo nói như vậy thực ra là muốn dọa bọn Diệp Hạo Sơ, muốn dọa bọn họ quay về, đừng vào Bình Sơn nữa.

Phải biết năm xưa hắn chính mắt nhìn thấy cả ngàn người đi vào Bình Sơn!

Nhưng kết quả thì sao?

Người đi ra đếm không hết mười đầu ngón tay!

Cứ cái đà bọn họ hơn 40 mạng này đi vào chẳng phải là đi nộp mạng sao? "Chỗ để người chết?" "Hả?

Có... thứ không sạch sẽ?!" Mọi người nghe lời Vinh Bảo nói xong, trong lòng đều có chút rợn tóc gáy.

Làm cái nghề này của bọn họ, kỳ thực sợ nhất không phải là gặp cơ quan hay bánh chưng (cương thi) gì đó, mà là những thuyết quỷ thần mà chính mình không tin nhưng lại không thể không kính sợ! "Hướng đạo Vinh Bảo, ông nói xem!

Chỗ đó có thứ gì không sạch sẽ?" Dương Tuyết Lê nghe xong rất hứng thú, cô lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, tự nhiên sẽ không tin vào chuyện ma quỷ.

Vinh Bảo thần sắc khẩn trương kể lể với mọi người: "Tôi nghe nói a!

Toàn Quán chỗ đó năm xưa chết không ít người đâu!

Hơn nữa đều là người khách tử tha hương, oán khí cực nặng luôn!

Trại chúng tôi có mấy người gan to!

Ở đó một đêm, ngày hôm sau toàn bộ biến mất!

Không một ai trở ra!" Diệp Hạo Sơ nghe xong cười một cái, mở miệng hỏi: "Ông đã tới cái Toàn Quán đó bao giờ chưa?" "Các vị đại gia!

Tôi cũng không gạt các người, tôi chỉ đi qua hồi còn bé thôi!

Hiện tại nếu không phải sắp mưa to, tôi mới không dám tới đó đâu!" Bàn Tử lúc này không tin: "Thật sự tà hồ như ông nói thế á?" "Thiên chân vạn xác a!

Người trong trại chúng tôi đều biết!" Trần Kim Thủy lúc này lớn tiếng quát: "Đừng nói nữa!

Dưới gầm trời này làm gì có quỷ?

Chuyện cười!

Mau dẫn đường đi!

Ông đây sắp ướt sũng rồi!" Vinh Bảo bị Trần Kim Thủy quát nên không dám nói chuyện nữa, thành thành thật thật đi phía trước dẫn đường cho mọi người. "Tên họ Trần kia!

Mày khách khí với hướng đạo một chút!

Nếu không xem Bàn gia mày có tẩn chết mày không!" Bàn Tử lúc này nộ mạ. "A?

Vâng vâng vâng!" Trần Kim Thủy nghe thấy tiếng Bàn Tử, lập tức cúi đầu khom lưng.

Tên này cũng không ngốc, từ lần trước bị Bàn Tử tẩn cho một trận xong, gã nửa tháng không xuống được giường.

Dẫn đến hiện tại nhìn thấy bản mặt Bàn Tử là gã có chút ám ảnh luôn. "Coi như thằng nhãi mày thức thời!" Bàn Tử ngạo kiều nói một câu, lại hô với người phía sau: "Đều đi nhanh lên cho Bàn gia!

Trời sắp tối đen rồi!" Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ liếc nhau, đều nhìn thấy tiếu ý trong mắt đối phương.

Một tiếng sau.

Vinh Bảo vạch đám cỏ dại chắn đường, sau đó chỉ tay về hướng dưới sơn cốc, nói với Diệp Hạo Sơ: "Chúng ta đến rồi!" Mọi người cũng xuyên qua đám cỏ dại, nhìn thấy Toàn Quán dưới sơn cốc. "Nhanh lên!

Người Bàn gia sắp ướt sũng rồi!" Bàn Tử thuận miệng oán trách một câu, sau đó là người đầu tiên vọt vào trong sơn cốc. "Mọi người theo sau!" Hồ Bát Nhất có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó dẫn theo mấy người theo sát bước chân Bàn Tử.

Không bao lâu, mọi người liền đã tới trước cửa Toàn Quán.

Mà lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Bọn Diệp Hạo Sơ cầm đèn pin lên, mượn ánh sáng đèn pin, mọi người coi như nhìn rõ toàn mạo Toàn Quán. "Oanh ~!" Giữa không trung vang lên một tiếng sấm rền, suýt chút nữa dọa mọi người hồn bay phách lạc!

Cái Toàn Quán cũ nát này đến cửa cũng không có, bên trong nhìn qua thực sự âm u khủng bố. "Mẹ ơi!

Cái chỗ này nhìn sao mà rợn người thế nhỉ?

Người thật sự có thể ở đây sao?" Bàn Tử vừa rồi xung phong đầu tiên, nhưng lúc này lại có chút thoái lui. "Sao thế?

Không dám vào à?" Diệp Hạo Sơ nghe Bàn Tử nói, nhịn không

được cười khẽ một tiếng hỏi. "Làm gì có chuyện đó!

Bàn gia tràng diện gì mà chưa thấy qua!" Bàn Tử bị lời của Diệp Hạo Sơ khích tướng, lập tức không chịu thua, thế là nói với Trần Kim Thủy: "Họ Trần kia!

Gọi mấy người của mày, theo Bàn gia vào trong xem xét!" "A?

Tại sao lại là tôi?" Trần Kim Thủy lập tức ngây người.

Bàn Tử nghe vậy lập tức đạp Trần Kim Thủy một cước, mồm miệng tuôn hoa: "Làm gì có nhiều tại sao thế?

Khẩn trương lên!" Trần Kim Thủy ủy khuất "Vâng" một tiếng, điểm vài người Trần gia, mở miệng nói: "Theo tao vào trong xem xét!" "Rõ!" Khi Bàn Tử và nhóm Trần Kim Thủy đi vào Toàn Quán, bọn họ nhìn thấy một màn kinh người. "Vãi chưởng!

Chỗ này sao nhiều quan tài thế?" Chỉ thấy trong phòng trần liệt hai hàng quan tài chỉnh chỉnh tề tề.

Không chỉ như thế, trong phòng còn có không ít tượng điêu khắc Phật môn hung thần ác sát, từng cái nộ mục tròn xoe, diện mục dữ tợn. "Đoàng ~!" Ánh chớp xuyên qua khung cửa sổ rách nát, chiếu sáng cảnh tượng bên trong Toàn Quán, cũng làm cho những bức tượng điêu khắc kia nhìn càng thêm khủng bố rợn người.

Mà Bàn Tử lúc này chắp tay trước ngực nói: "Cái đó... chớ trách a!

Chúng tôi đi ngang qua bảo địa, muốn tá túc tại đây một đêm, còn xin các vị đại đại bao hàm, đại đại bao hàm a!" "..." Màn này làm đám người Trần Kim Thủy nhìn đến ngẩn ngơ, mày vừa nãy lúc vào bá khí lắm mà?

Sau đó đám người Diệp Hạo Sơ đi vào, liền nhìn thấy Bàn Tử dẫn theo đám Trần Kim Thủy chắp tay trước ngực, đang vái lạy mấy cỗ quan tài kia!

Trong miệng còn lẩm bẩm danh hiệu mấy vị thần tiên.

Thực ra cái này cũng không trách Bàn Tử được, chuyện thần quái luôn mang theo màu sắc thập phần huyền huyễn, cho dù cậu biết rõ là giả, nhưng vẫn nhịn không được nảy sinh lòng kính sợ.

Giống như chuyện Bàn Tử đang làm, tuy rằng hắn biết vô dụng, nhưng ít nhất cũng tìm được chút an ủi tâm lý!

Cái Toàn Quán này cũng không nhỏ, hình dáng giống như một cái tứ hợp viện, tiến vào phòng, hai hàng quan tài cũ kỹ đập vào mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ngược lại làm cho Diệp Hạo Sơ nhớ tới bộ phim "Cương Thi Tiên Sinh" kiếp trước, Cửu Thúc mở nghĩa trang, nhưng khác biệt là nghĩa trang kia có cương thi, còn chỗ này thì không! "Chỗ này hình như không ổn, sao tôi có một loại cảm giác nổi da gà thế nhỉ?" Doãn Tiên Nguyệt nhíu mày liễu nói.

Nhìn thấy mỹ nhân như vậy, Diệp Hạo Sơ nhịn không được tiến lên trêu chọc: "Đúng đấy!

Chỗ này có khả năng thật sự có thứ không sạch sẽ!" "Ồ?

Vậy sao?

Chương 156

Tôi lại đang muốn xem con quỷ nó trông như thế nào đây!" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy chẳng những không sợ hãi, còn muốn xem quỷ?

Cái cô nương này thật hổ báo a!

Nhưng có người thì khác, Bàn Tử lập tức rùng mình một cái: "Cái gì?

Lão Diệp, cậu đừng có dọa Bàn Tử tôi a!" "Bàn Tử!

Lão Diệp nói đùa đấy!

Thật mẹ nó mất mặt!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt ghét bỏ.

Bàn Tử nghe xong, lập tức vỗ một cái vào Trần Kim Thủy bên cạnh cũng đang bị dọa sợ, học theo ngữ khí Hồ Bát Nhất: "Mày thật mẹ nó mất mặt!" ???

Trần Kim Thủy lúc này đều muốn khóc!

Tử Bàn Tử!

Liên quan gì đến ông?

Mày chỉ biết bắt nạt ông đây thôi! "Hội trưởng, mấy cỗ quan tài này nhìn âm sâm sâm, hay là chúng ta khiêng chúng nó ra bên ngoài đi?" Một người Trần gia kiến nghị.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nhìn người Trần gia kia, mở miệng nói: "Không sợ chết thì cậu có thể khiêng!" "Hội trưởng... tôi không khiêng!" "Đừng có đụng vào mấy cỗ quan tài này, đừng tự gây phiền toái cho mình, chúng ta chỉ tá túc ở đây một đêm, đợi mưa tạnh, chúng ta sẽ đi!" Diệp Hạo Sơ phân phó với mọi người.

Tuy rằng Diệp Hạo Sơ biết quan tài ở đây không có nguy hiểm gì,

nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, loại chuyện thất đức như di dời quan tài người ta, mình vẫn là không làm được! "Rõ!" Sau đó mọi người đốt một đống lửa, ánh lửa lúc này chiếu sáng cả gian phòng, lúc này mới khiến mọi người trong lòng không còn rợn tóc gáy như vậy nữa.

Mọi người vây thành một vòng trước đống lửa, ăn lương khô.

Bàn Tử nhìn mấy cỗ quan tài kia, nhịn không được hỏi: "Lão Diệp, cậu nói xem mấy cỗ quan tài này để ở đây bao lâu rồi?" "Ít nhất phải có mấy chục năm rồi đi!" Diệp Hạo Sơ nói một câu. "Lâu thế à?

Vậy sao cũng không có người đến kéo thi thể trong mấy quan tài này đi nhỉ?" "Nghe nói qua Tương Tây Cản Thi chưa?" "Ừ, ai mà chưa nghe nói qua chứ!" "Nghĩa trang, Toàn Quán ở dải Tương Tây này, đến hiện tại cơ bản đã không còn nữa, e rằng cái Toàn Quán chúng ta đến này đã là số ít còn sót lại ở Tương Tây." "Hơn nữa tôi đoán thi thể trong mấy cỗ quan tài kia chính là thi thể mà Tương Tây Cản Thi muốn dẫn đi, chỉ là đến hiện tại, phái Cản Thi ở Tương Tây đã thất truyền rồi!

Thế nên không còn ai đến dẫn những thi thể này đi nữa!

Cho nên những thi thể này chỉ có thể lưu lại nơi này." Mọi người nghe xong, cũng là được mở mang kiến thức. "Vậy Lão Diệp, hướng đạo Vinh Bảo nói cái Toàn Quán này nháo quỷ thì giải thích thế nào?" Bàn Tử lại hiếu kỳ hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: "Chỗ này có nháo quỷ hay không tôi không biết!

Nhưng đừng quên đây là rừng sâu núi thẳm, có khả năng sẽ có một số súc sinh thành tinh cũng không chừng." "Lão Diệp, cái này tôi biết!

Hồ Hoàng Bạch Liễu Hôi ở Đông Bắc chúng tôi chính là đại biểu

điển hình!

Năm xưa tôi và Lão Hồ hồi xuống nông thôn, ngay trong rừng già Đông Bắc đã từng gặp qua rất nhiều chuyện lạ!" "Bàn Tử!

Ông là nói lần đó?" Hồ Bát Nhất sắc mặt hiếm thấy lộ ra biểu tình sợ hãi.

Mọi người nhìn thấy biểu tình của Hồ Bát Nhất thì đều rất tò mò năm xưa bọn họ phát hiện chuyện gì?

Sau đó Bàn Tử cũng không để mọi người thất vọng, tên này tự mình kể lại chuyện lạ năm xưa hắn và Hồ Bát Nhất gặp phải.

Một tiếng sau. "Câu chuyện là như thế đấy!

May nhờ năm xưa Bàn gia anh minh thần võ!

Nếu không các người đã không nhìn thấy Lão Hồ hiện tại rồi!" Bàn Tử đắc ý nói. "Anh minh cái đại gia nhà ông!" Hồ Bát Nhất nộ mạ một câu.

Ngay cả Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng cảm thán không thôi, câu chuyện vừa rồi có khả năng có hiềm nghi Bàn Tử tự tâng bốc bản thân, nhưng mà năm xưa hai người bọn họ gặp phải có khả năng là Thiên Niên Hồ Tiên, hai người bọn họ thế mà còn sống sót đi ra, quả nhiên là mạng lớn a!

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử không hổ là người đàn ông có khí vận nhân vật chính a!

Ngay tại lúc này, tai Diệp Hạo Sơ khẽ động, nghe được trong quan tài sau lưng truyền đến một tiếng dị hưởng. "Thứ gì?" Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phát hiện ra dị thường, lập tức có chút kinh nghi bất định nói một câu. "Sao thế?" Doãn Tiên Nguyệt nghi hoặc hỏi. "Chủ nhân, vừa rồi trong quan tài có âm thanh!" Thính Nô vội vàng cung kính trả lời.

Nghe đến đây, mọi người trong nháy mắt sắc mặt đại biến. "Âm thanh dường như truyền ra từ bên trong cỗ quan tài này." Diệp Hạo Sơ nhíu mày, bỗng nhiên xuất hiện dị hưởng khiến hắn cũng có chút không biết làm sao. "Cẩn thận một chút!" Mọi người đã giương súng tự động trong tay lên, cảnh giác nhìn cỗ quan tài phát ra tiếng động lạ kia. "Xoẹt!" Tay trái Diệp Hạo Sơ khẽ động, chủy thủ Long Lân hàn quang lấp loé xuất hiện trong tay.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng cầm đèn pin, đi theo Diệp Hạo Sơ chậm rãi tiến về phía cỗ quan tài vừa phát ra tiếng động lạ.

Diệp Hạo Sơ lúc này trong lòng dị thường cảnh giác, trong ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Sau đó, hắn vươn tay phải, chậm rãi đặt lên nắp quan tài, lại ra hiệu bằng mắt cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Hai người thấy thế lập tức hiểu ý, hai người đã nâng súng lên, nhắm ngay vào bên trong quan tài, chỉ cần bên trong nhảy ra thứ gì, hai người bọn họ sẽ nổ súng ngay lập tức.

Mọi người lúc này cũng đều đánh lên mười hai phần tinh thần, không dám đại ý. "Két!" Sau đó Diệp Hạo Sơ đẩy mạnh nắp quan tài ra. "Vút!" Trong nháy mắt, một cái bóng đen nhỏ từ trong quan tài vọt ra.

Bọn Hồ Bát Nhất còn chưa phản ứng kịp, lập tức đã bị giật mình. "Meo ~!" Ngay lúc này, bóng đen kia phát ra một tiếng mèo kêu, sau đó liền chạy thẳng ra bên ngoài. "Đoàng ~!" Một tiếng súng vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng vừa rồi, Bàn Tử đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp bóp cò, đạn xoát xoát chào hỏi lên người con mèo hoang đen kia. "Meo ~!" Con mèo hoang đen kia thấy thế, lập tức kinh hoảng thất thố, sau khi phát ra một tiếng nức nở, liền nhanh chóng chạy mất dạng. "Đừng

hoảng, vừa rồi chỉ là một con mèo hoang mà thôi." Diệp Hạo Sơ cũng thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng an ủi mọi người một câu.

Vừa rồi không biết làm sao, bị câu chuyện của Lão Hồ bọn họ kể làm cho lệch sóng, tưởng rằng nơi này cũng có súc sinh thành tinh gì chứ!

Mọi người nghe vậy yên tâm hơn không ít, hóa ra là hư kinh một hồi a! "Vãi chưởng!

Vừa rồi dọa Bàn gia toát hết mồ hôi hột!" Bàn Tử thu súng, lau mồ hôi trên mặt.

Diệp Hạo Sơ lúc này tò mò đi đến trước mặt cỗ quan tài vừa rồi, nhìn vào bên trong.

Thi thể trong quan tài đã biến thành một bộ khô lâu rời rạc, hiển nhiên là bị con mèo hoang kia làm cho tàn phá không chịu nổi.

Haizz!

Người trong quan tài thật thảm, không quang khách tử tha hương, sau khi chết còn bị một con mèo giẫm đạp.

Đúng rồi!

Mèo hoang!

Hắn trước kia xem "Nộ Tình Tương Tây", bên trong hình như cũng có một đoạn Trần Ngọc Lâu gặp phải chuyện mèo hoang, bất quá con mèo hoang đó bị một con Ly Tử (Cầy hương/Cáo) có chút đạo hạnh khống chế, cuối cùng mèo hoang còn bị Ly Tử ăn thịt.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ thuận tay đậy nắp quan tài lại như cũ, lại nói với mọi người: "Đừng tùy ý đi lại, bất kỳ ai cũng không được tự tiện rời khỏi nơi này, nếu ra ngoài đi vệ sinh hay làm gì, tốt nhất phải đeo mặt nạ phòng độc vào!

Bằng không xảy ra chuyện gì bản hội trưởng không quản đâu!" "Rõ!" "Yên tâm đi!

Hội trưởng!" Mọi người cũng đem lời hội trưởng bọn họ nghe lọt tai, bọn họ biết Diệp Hạo Sơ sẽ không tùy tiện nói những lời này, nếu đã nói, vậy chứng minh là thật.

Mọi người mau nghỉ ngơi đi!

Chương 157

Sáng mai chúng ta sẽ xuất phát sớm!

Đợi lát nữa chia ca ra mà gác đêm!

Tôi sẽ dẫn hai người gác trước!" Hồ Bát Nhất dặn dò một câu, sau đó dẫn theo hai người đi tuần tra. "Được rồi!

Hồ gia!" "Anh em tranh thủ ngủ đi!

Đi bộ cả ngày trời, mệt chết đi được!" Lúc này, địa vị của Hồ Bát Nhất trong mắt đám người Cửu Môn cũng rất cao, chỉ đứng sau vị Hội trưởng Diệp Hạo Sơ của họ.

Dù sao người ta cũng là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông!

Thủ đoạn cao tay hơn bọn họ nhiều.

Đám người cũng rất khôn ngoan, trải túi ngủ nằm sát vào nhau, như vậy cũng an toàn hơn đôi chút.

Thấy Hồ Bát Nhất dẫn người đi gác đêm, Bàn Tử chạy tót đến ngồi cạnh Diệp Hạo Sơ, mở miệng hỏi: "Lão Diệp, ông nói xem ngày mai chúng ta có tìm được mộ huyệt không?

Chẳng phải bảo mộ Bình Sơn tướng quân năm xưa đã bị Trần Ngọc Lâu giật mìn nổ tung rồi sao?

Bên trong liệu còn bảo bối với cái hạt châu thần thánh kia không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy thì cười cười: "Không tin tôi à?" "Không phải, Lão Diệp, tôi là tôi lo chứ!

Ngộ nhỡ chúng ta chạy một chuyến công cốc, thì mặt mũi ông cũng đâu có đẹp đẽ gì!" Bàn Tử vội vàng lắc đầu. "Ha ha, Bàn Tử, yên tâm đi!

Bình Sơn không đơn giản như ông tưởng tượng đâu!

Bên trong nhất định táng một ngôi đại mộ!" Diệp Hạo Sơ dám khẳng định như vậy là vì Hệ thống đã cung cấp tin tức.

Kể từ khi Hệ thống ban bố nhiệm vụ đánh dấu (check-in) mộ Đại tướng quân, thì sâu trong Bình Sơn chắc chắn phải có mộ lớn!

Hơn nữa quy mô rất có thể còn lớn hơn cả cái mộ tướng quân mà đám Trần Ngọc Lâu trộm năm xưa!

Điểm này Diệp Hạo Sơ hoàn toàn không lo lắng!

Bàn Tử nghe xong hắc hắc cười nói: "Hắc hắc!

Có câu này của Lão Diệp là tôi yên tâm rồi!" Ngay lúc hai người đang chém gió, Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt đột nhiên đi tới bên cạnh họ. "À ừm, hai người nói chuyện đi!

Cứ tự nhiên nhé!" Bàn Tử thấy thế cực kỳ biết ý, lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ Diệp Hạo Sơ, trước khi đi còn ném lại cho hắn một ánh mắt kiểu "Ông vẫn là trâu nhất".

Thấy Bàn Tử đi sang một bên, hai cô nàng lập tức ngồi xuống hai bên trái phải của Diệp Hạo Sơ, dường như bọn họ cảm thấy chỉ khi ở cạnh hắn mới có cảm giác an toàn.

Sau khi ngồi xuống, cả hai đều im lặng, chỉ dùng đôi mắt to tròn xinh đẹp chằm chằm nhìn tên này.

Diệp Hạo Sơ bị ánh mắt của hai người đẹp nhìn đến mức mất tự nhiên, đành kiên trì nói: "Tuyết Lê, Doãn đại mỹ nữ, hai em muốn làm gì?" Dương Tuyết Lê rõ ràng vẫn chưa hết giận, mặt không chút biểu cảm nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy chỗ anh an toàn hơn chút!" Diệp Hạo Sơ cạn lời, chỉ đành nhìn sang Doãn Tiên Nguyệt cầu cứu.

Nhưng Doãn Tiên Nguyệt chỉ cười tủm tỉm nhìn hắn, hoàn toàn

không có ý định đỡ lời giúp.

Diệp Hạo Sơ tức anh ách!

Được lắm!

Cái đồ đàn bà này!

Em bất nhân thì đừng trách ông đây bất nghĩa!

Sau đó Diệp Hạo Sơ dùng khẩu hình miệng nói thầm bốn chữ "Xích Đan Thần Châu"!

Quả nhiên!

Doãn Tiên Nguyệt nhìn thấy khẩu hình của Diệp Hạo Sơ xong, lập tức quay sang Dương Tuyết Lê nói: "Tuyết Lê muội muội, em hôm nay sao thế?

Có phải tên nào chọc em giận không?" "Không có!" Dương Tuyết Lê nhìn Doãn Tiên Nguyệt lắc lắc đầu.

Diệp Hạo Sơ thấy Dương Tuyết Lê đến mà không nói chuyện, biết ngay cô nàng vẫn đang dỗi mình!

Thế là hắn mở miệng: "Tuyết Lê, lại đây!

Anh cho em món đồ tốt!" Đồ tốt?

Sau khi Diệp Hạo Sơ nói câu này, Doãn Tiên Nguyệt lập tức nhìn sang.

Đám Tề Án Mi, Hoắc Hữu Tuyết và mấy cô gái đứng gần đó cũng tò mò ngoái nhìn.

Người trong Cửu Môn ai chẳng biết Diệp Hội trưởng có không ít đồ tốt!

Chưa nói cái khác, chỉ riêng thanh bội đao và cây chủy thủ tinh xảo kia, cái nào chẳng phải thần khí hiếm thấy trên đời?

Diệp Hạo Sơ đã bảo là đồ tốt, thì làm sao kém được?

Nghĩ đến đây, đám Tề Án Mi, Hoắc Hữu Tuyết đều có chút ghen tị với Dương Tuyết Lê, hận không thể thay thế cô để nhận quà của Diệp Hạo Sơ!

Sau đó mọi người chỉ thấy Diệp Hạo Sơ móc từ trong túi ra một xâu tiền cổ đưa cho Dương Tuyết Lê. "Đây là...?" "Đây là Ngũ Đế Tiền, dùng để tịch tà.

Lúc xuống mộ, em đeo vào anh cũng yên tâm hơn chút!" Diệp Hạo Sơ giới thiệu.

Xâu Ngũ Đế Tiền này từ lúc Hệ thống thưởng cho, hắn chưa từng lấy ra dùng vì bản thân không cần, đúng lúc ngày mai phải xuống mộ, có thể đưa cho Dương Tuyết Lê hộ thân. "Ừm, cảm ơn anh!" Dương Tuyết Lê cũng không kiểu cách, nhận lấy Ngũ Đế Tiền.

Dù sao quan hệ của hai người cũng đã đến mức đó rồi, lúc này cơn giận cũng tiêu tan quá nửa, xem ra tên này vẫn rất quan tâm đến bà đây!

Nhìn thấy cảnh này, Doãn Tiên Nguyệt bĩu môi, thầm nghĩ: Bà đây cũng là người của anh!

Sao chẳng thấy anh tặng món gì quý giá cho bà hả? "Họ Diệp kia, ra tay hào phóng gớm nhỉ!

Ngũ Đế Tiền mà cứ thế tặng đi sao?" Doãn Tiên Nguyệt ghé vào tai Diệp Hạo Sơ nói với giọng hơi ghen tị. "Sao thế?

Doãn đại mỹ nữ ghen tị à?

Hay là anh cũng tặng em một cái nhé?" Diệp Hạo Sơ trêu chọc.

Ai ngờ cô nàng Doãn Tiên Nguyệt chìa tay ra, cười nói: "Được thôi!

Anh cũng tặng em một cái đi!" "Ách..." Không ngờ cô nàng này lại tưởng thật?

Thế thì quê độ quá, hắn hiện tại chỉ có đúng một xâu Ngũ Đế Tiền, biết đào đâu ra cái nữa?

Dường như nhìn ra sự khó xử của Diệp Hạo Sơ, Doãn Tiên Nguyệt đắc ý nói: "Ai mà thèm đồ của anh, bà đây không cần!

Đi ngủ!" Nói xong, cô nàng nằm xuống cạnh Diệp Hạo Sơ ngủ luôn.

Cái tính khí này!

Nhưng trong lòng Diệp Hạo Sơ vẫn có chút cảm động, tự nhủ sau này nhất định kiếm món đồ tốt cho cô phòng thân.

Dương Tuyết Lê nhận được Ngũ Đế Tiền cũng hết giận, mãn nguyện nằm ngủ bên cạnh hắn.

Trong khi đó, Tề Án Mi trong lòng chua loét, không phải chua bình thường đâu.

Cái đồ vô lương tâm!

Bà đây hầu hạ anh như thế!

Không có công lao cũng có khổ lao chứ!

Tên khốn nạn nhà anh thì hay rồi!

Chơi chán bà rồi!

Đừng nói là tặng đồ, giờ đến nhìn cũng không thèm nhìn bà một cái?

Chương 158

Là hết yêu rồi sao?

Hu hu hu!

Bên cạnh, Hoắc Hữu Tuyết chú ý tới ánh mắt Tề Án Mi nhìn Diệp Hạo Sơ có gì đó không đúng.

Ừ, đúng rồi!

Ánh mắt đầy u oán! "Vãi chưởng!

Mụ già này chẳng lẽ có tư tình với Diệp Hội trưởng?" Sau đó Hoắc Hữu Tuyết dường như phát hiện ra chuyện động trời!

Nghe đồn Diệp Hạo Sơ này tính tình có chút háo sắc!

Từ từ!

Mụ già Tề Án Mi kia còn có thể cặp kè với Diệp Hội trưởng!

Chẳng lẽ mình lại không được?

Phải biết nhan sắc của Hoắc Hữu Tuyết ta đây đâu phải dạng mà Tề Án Mi so bì được!

Hoắc Hữu Tuyết không kìm được ảo tưởng: Nếu bà đây câu dẫn được Diệp Hội trưởng, mượn thế lực của hắn, sau này địa vị của mình ở nhà họ Hoắc chắc chắn sẽ rất cao!

Thậm chí ghế gia chủ nhà họ Hoắc cũng chưa biết chừng!

Còn việc Hoắc Linh có hôn ước với Diệp Hạo Sơ, cô ả chẳng quan tâm chút nào.

Con ranh con đó, cô ả chưa bao giờ để vào mắt, cái thân hình "trước sau như một" đó làm sao so được với "ba đào hung dũng" của

cô?

Cứ như thế, hai người phụ nữ với tâm địa riêng cũng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không lời.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Diệp Hạo Sơ ăn qua loa lương khô rồi lên đường tiến vào sâu trong Bình Sơn tìm cổ mộ.

Sau cơn mưa đêm qua, đường núi có chút lầy lội trơn trượt.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy nơi nhóm Diệp Hạo Sơ đi qua đều có rất nhiều rắn độc, côn trùng độc.

Cũng may trước khi đến mọi người đã mang theo vôi bột và tiêm huyết thanh.

Cho dù bị rắn độc hay côn trùng cắn, nhất thời cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Sau nửa ngày gian khổ lặn lội, cuối cùng vào giữa trưa, mọi người cũng đến được chân núi Bình Sơn.

Nhìn từ xa, Bình Sơn là ngọn núi lớn nhất trong các ngọn núi.

Mà hiện tại, đứng dưới chân núi, ngước mắt nhìn lên, lại có cảm giác khí thế che trời, ngay cả mặt trời cũng bị nó che khuất hoàn toàn.

Con người đứng dưới chân Bình Sơn nhỏ bé như loài kiến cỏ.

Mọi người đều thầm nghĩ: Bình Sơn này to lớn như vậy, không biết bên trong tàng chứa bao nhiêu vàng bạc châu báu.

Ánh nắng vàng rực chiếu lên đỉnh Bình Sơn, trông có vài phần thần dị. "Khá lắm!

Đến gần mới thấy cái Bình Sơn này, quả nhiên giống hệt cái bình rượu." Bàn Tử lên tiếng cảm thán, trong mắt mang theo chút sắc thái

dị dạng. "Thiên xích khán thế, bách xích tra hình!" (Ngàn thước xem thế, trăm thước xem hình) Diệp Hạo Sơ đột nhiên nói một câu mà trước đây Trần Ngọc Lâu từng nói. "Đúng vậy!" Hồ Bát Nhất gật đầu. "Lão Diệp, cái gì mà thiên xích bách xích?

Ý là sao?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu, không chỉ Bàn Tử, những người khác cũng ngơ ngác.

Diệp Hạo Sơ giải thích: "Trong phong thủy học có nói: Thiên xích vi thế, bách xích vi hình, hình bỉ thế tiểu, thế bỉ hình đại.

Thế thị viễn cảnh, hình thị cận quan, thế ngôn khoát viễn, hình ngôn thiển cận.

Hình thị thế chi tích, thế thị hình chi túy. (Ngàn thước là thế, trăm thước là hình, hình nhỏ hơn thế, thế lớn hơn hình.

Thế là cảnh xa, hình là nhìn gần...)" "Có thế rồi mới có hình, có hình rồi mới biết thế.

Thế là lai long, như ngựa phi nước đại, như sóng nước trập trùng, muốn nó lớn mà mạnh, tụ mà chuyên, hành mà thuận.

Hình phải hậu thực, tích tụ, tàng khí, từ lớn đến nhỏ, từ thô đến tế, từ xa đến gần." "Cái này..." Lời Diệp Hạo Sơ nói mọi người nghe chẳng hiểu mô tê gì, nhưng nghe thì thấy có vẻ rất lợi hại. "Vậy Lão Diệp, ông nhìn ra cái gì chưa?" "Vẫn chưa!

Địa hình nơi này hơi phức tạp!

Phải vào trong mới nhìn ra được!" Diệp Hạo Sơ đáp.

Sắp đến Bình Sơn rồi, địa thế càng lúc càng hiểm trở, đường mòn trong núi chỗ hẹp nhất chỉ đủ cho một người đi.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ không khỏi nhíu mày, sau đó dặn dò mọi người một câu: "Chỗ này địa thế hiểm trở, mọi người đi đứng chú ý

chút!" "Rõ, Hội trưởng!" Sau đó dưới sự dẫn dắt của Diệp Hạo Sơ, mọi người tiếp tục xuất phát.

Rất nhanh, họ đến trước một hẻm núi lớn (đại liệt cốc).

Bình Sơn nằm ngay đối diện, phía trên hẻm núi trước mắt bị mây mù bao phủ, sâu không thấy đáy.

Diệp Hạo Sơ cầm Hoàng Kim La Bàn, nhìn hẻm núi trước mắt, hơi nheo mắt, thầm nghĩ: "Chỗ này chắc là cái vực sâu mà năm xưa bọn Trần Ngọc Lâu từng xuống nhỉ?" "Mọi người đi đường xa như vậy cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên nói. "Được, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát." Hồ Bát Nhất vung tay hô lớn. "Lão Diệp, anh nhìn cái gì đấy?" Lúc này, Dương Tuyết Lê đi tới bên cạnh Diệp Hạo Sơ, thấy hắn đang cầm la bàn nhìn xuống vực sâu, bèn lên tiếng hỏi. "Tuyết Lê, bắn một phát súng xuống dưới đi!" Diệp Hạo Sơ nghiêng đầu nói với Dương Tuyết Lê. "Được!" Dương Tuyết Lê tuy không hiểu dụng ý của Diệp Hạo Sơ, nhưng vẫn rút súng lục ra, bắn thẳng xuống dưới. "Đoàng!" Tiếng súng vang lên trong hẻm núi tịch mịch, lập tức kéo theo tiếng gió rít như sấm, từng đạo hồi âm vang vọng trong hẻm núi, rồi truyền vào tai Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nhắm mắt tĩnh tâm lắng nghe hồi âm, hắn định dùng thuật "Thính Lôi" (Nghe sấm/tiếng vang) để thăm dò hư thực bên dưới!

Diêu văn sơn để không minh (Nghe thấy đáy núi trống rỗng).

Diệp Hạo Sơ có thể nghe ra trong núi dường như có 6 đường địa đạo và hình dáng của 3 tòa địa cung.

Trong đó tòa địa cung lớn nhất nằm ngay dưới vách núi sâu không thấy đáy trước mắt, nhưng hiện tại đã trở thành một đống phế tích, trong phế tích bò lổm ngổm chi chít rết độc.

Mọi người đều nhìn Diệp Hạo Sơ, thở mạnh cũng không dám, sợ làm phiền hắn nghe âm thanh.

Năm phút trôi qua. "Sao rồi Lão Diệp, nghe ra được gì không?" Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ mở mắt, liền đi đến trước vách núi hỏi thăm. "Kỳ lạ!

Trừ việc chỗ này có một tòa cung điện ra, những thứ khác căn bản không có?

Sao có thể chứ?" Nếu căn bản không có mộ Đại tướng quân Nguyên triều gì đó, Hệ thống không thể nào ban bố nhiệm vụ này được! "Không đúng!

Chẳng lẽ dưới đó còn có huyền cơ khác?" Diệp Hạo Sơ càng nghĩ càng thấy đúng!

Năm xưa bọn Trần Ngọc Lâu xuống dưới gặp nguy hiểm, căn bản chưa kịp thăm dò hết tòa cung điện này!

Hơn nữa chỗ bị nổ sập chỉ là một phần nhỏ cung điện thôi, dưới đó bảo không chừng còn ám tàng huyền cơ! "Bên dưới có một tòa cung điện, chắc là cái cung điện mà năm xưa bọn Chá Cô Tiếu từng thám hiểm!" Diệp Hạo Sơ mở miệng nói. "Cái gì!

Dưới đó có cung điện?" Mọi người kinh hô.

Chương 159

Nếu dưới đó có cung điện, nghĩa là nhất định có minh khí (đồ cổ)?

Nghĩ đến đây, ai nấy đều kích động. "Hội trưởng!

Chúng ta xuống luôn bây giờ không?" Một người nhà họ Tề hỏi. "Đúng đấy Hội trưởng!

Hay là xuống xem thử đi!" "Phải đấy!

Biết đâu bên dưới có rất nhiều minh khí!" Vừa nghĩ đến đống minh khí đáng tiền, đám người Cửu Môn đều hận không thể nhảy xuống ngay lập tức.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu, nói: "Bình Sơn nơi này, thịnh sản chu sa, trong lịch sử rất nhiều đế vương đều ra lệnh cho thuật sĩ luyện trường sinh đan ở đây." "Lại thêm nơi này vốn có không ít độc trùng mãnh thú, mà những nơi luyện đan kia sau khi hoang phế, khẳng định lưu lại không ít thảo dược kỳ dị, thậm chí là đan dược luyện hỏng, những thứ này đều chứa kịch độc." "Đám độc trùng dưới lòng đất ăn phải những thứ này, nhiễm độc tính vô cùng đáng sợ, lây truyền lẫn nhau, thậm chí cắn nuốt lẫn nhau, mới xuất hiện những loài độc trùng kinh khủng như vậy.

Hơn nữa trong tòa cung điện kia có hàng ngàn hàng vạn con rết độc, nếu chúng ta mạo muội đi xuống, chắc chắn sẽ chịu thiệt!" Mọi người nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy cũng bình tĩnh lại.

Đúng vậy!

Muốn lấy minh khí cũng phải giữ được cái mạng đã!

Vừa nghĩ đến hàng ngàn hàng vạn con rết kịch độc, ai nấy đều tê dại da đầu.

Trần Kim Thủy nghiến răng không cam tâm nói: "Hội trưởng, thế có cách nào khác không?" "Có!

Chọn một con đường khác!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Trông cậy vào cậu đấy!

Lão Hồ!" "Được thôi!" Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu, thực ra hắn đã sớm muốn lộ một tay "Phân kim định huyệt" trước mặt đám người Cửu Môn này!

Hắn lấy la bàn ra, miệng lẩm bẩm niệm chú: "Tầm long thiên vạn khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan!

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian!" (Tìm rồng ngàn dặm nhìn núi non, một tầng núi là một tầng cửa...) "Vãi chưởng!

Thuật Phân kim định huyệt kìa!" "Không ngờ tôi lại có vinh hạnh tận mắt thấy độc môn tuyệt kỹ của Mạc Kim!" "Nhìn là biết lợi hại rồi!" Người Cửu Môn nhìn dáng vẻ chuyên nghiệp của Hồ Bát Nhất mà trầm trồ tán thưởng. "Đương nhiên!

Các người cũng không xem huynh đệ của Bàn gia là ai?

Chiêu Phân kim định huyệt của Lão Hồ là thiên hạ hiếm có đấy!" Bàn Tử nghe mọi người kinh thán, kiêu ngạo nói.

Hồ Bát Nhất lúc này căn bản không để ý lời mọi người nói, kim chỉ nam trên la bàn trong tay hắn xoay chuyển phi nhanh, Hồ Bát Nhất cũng chăm chú nhìn động hướng của la bàn.

Mười phút sau.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng nhìn la bàn, lại nhìn Bình Sơn, nghi hoặc nói: "Tại sao lại không tìm thấy?

Chẳng lẽ sai ở đâu?" Thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ đột nhiên lên

tiếng: "Tầm Long Quyết có nói, đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số, Bình Sơn này nhìn qua ẩn ẩn có thế long mạch.

Nhưng địa biểu đã quá vỡ nát, hữu hình vô thế, đã phá mất cái thế này rồi!" "Đúng rồi!

Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!" Hồ Bát Nhất nghe Diệp Hạo Sơ nhắc nhở lập tức tỉnh ngộ, lại lấy la bàn ra bắt đầu tìm lại.

Lại mười phút nữa trôi qua, mọi người đi theo Hồ Bát Nhất đến sâu trong một khu rừng rậm. "Tìm thấy rồi!" Hồ Bát Nhất đột nhiên dừng bước. "Các vị!

Vị trí mộ huyệt, cơ bản tôi đã xác định được rồi!" Hồ Bát Nhất đứng dậy, chỉ vào vị trí mình đã đánh dấu, nói với mọi người một câu. "Thật sao?

Không ngờ Hồ gia lại nhanh như vậy đã tìm được vị trí mộ huyệt." "Hồ gia không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, đám Trần Kim Thủy lập tức vui mừng ra mặt. "Không sai, cơ bản là ở đây, mọi người chuẩn bị một chút, lát nữa đào từ chỗ này, nhất định có thể đào đến mộ huyệt." Hồ Bát Nhất vô cùng chắc chắn nói.

Diệp Hạo Sơ thì lẳng lặng đứng nhìn, một câu cũng không nói.

Hồ Bát Nhất nhìn mọi người chuẩn bị trang bị, đi tới trước mặt Diệp Hạo Sơ, cười khổ: "Lão Diệp, đa tạ ông!

Nếu không vừa rồi anh em tôi suýt thì mất mặt!" "Ha ha, không có gì!

Là do ông ngộ tính tốt thôi!" Diệp Hạo Sơ rất rõ ràng, nếu mình không nhắc nhở, Hồ Bát Nhất cuối cùng chắc chắn cũng tìm được mộ huyệt, nhưng sẽ tốn nhiều thời gian hơn! "Trần Kim Thủy!

Bảo mọi người lúc khai quật cẩn thận chút!" Diệp Hạo Sơ nhìn đám người đang đào mộ, đột nhiên nhắc nhở một câu.

Trần Kim Thủy nghe vậy cười không cho là đúng: "Hội trưởng, ngài cứ nghỉ ngơi đi!

Việc còn lại không làm phiền ngài nữa!

Chẳng phải còn có Hồ gia ở đây sao?

Chúng tôi sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu!

Tóm lại sẽ cố gắng cẩn thận là được!" Diệp Hạo Sơ không nói thêm gì nữa, ra hiệu cho Hồ Bát Nhất một cái, lại vỗ vai Trần Kim Thủy, rồi đi về phía lều trại doanh địa của bọn họ. "Được, tôi biết rồi!" Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ý của Diệp Hạo Sơ.

Còn Trần Kim Thủy thì chẳng để lời Diệp Hạo Sơ vào trong lòng, thầm nghĩ: Đào cái đường hầm thì có nguy hiểm gì?

Hội trưởng cũng quá lo xa rồi đi?

Thế là hắn phân phó người nhà họ Trần: "Tay chân lanh lẹ lên!

Tranh thủ trước khi trời tối đào xong đường hầm!" "Rõ!" Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, lắc đầu, đi lên trước cầm lấy xẻng Lạc Dương của một người, nói: "Để tôi!" Trần Kim Thủy thấy Hồ Bát Nhất xuống đào mộ, lập tức sán lại cười nịnh: "Hồ gia, việc này sao để ngài làm được!

Ngài lên nghỉ ngơi đi!

Giữ gìn thể lực xuống mộ mới là quan trọng!

Mấy việc tay chân này cứ để người dưới làm là được rồi!" Hồ Bát Nhất vừa đào vừa nói: "Không cần!

Vẫn là tôi tự làm!" Lại nói với những người đang khai quật: "Các cậu lúc đào nhớ phải cẩn thận đấy!

Đừng có vì chút đường hầm mà toi mạng!" Hồ Bát Nhất cực kỳ rõ ràng biện pháp phòng vệ của những ngôi cổ mộ nguy hiểm cỡ nào!

Chỉ sơ sẩy một chút là mất mạng!

Tuy mấy người này đều là người trong Cửu Môn, nhưng với tính cách của hắn, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ đi tìm chết. "Rõ!

Hồ gia!" Những người đào mộ khác nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, trong lòng đều ấm áp.

Không ngờ Hồ Bát Nhất này người lại tốt như vậy?

Lại có thể cùng bọn họ làm loại việc tay chân này!

Phải biết như đám nhân viên bình thường Cửu Môn bọn họ lúc xuống mộ, gặp phải nguy hiểm gì, không bị Đương gia dùng làm bia đỡ đạn đã là tốt lắm rồi!

Càng đừng trông mong có người quan tâm đến sống chết của bọn họ!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều càng thêm ra sức cầm xẻng Lạc Dương hướng về địa điểm Hồ Bát Nhất đánh dấu mà đào.

Người đông sức lớn, hơn mười người cùng nhau khai quật, nửa ngày trời cũng đuổi kịp không ít tiến độ.

Có điều, thời tiết hôm nay không tốt lắm.

Gần hoàng hôn, sắc trời đã tối sầm lại, đột nhiên!

Lại là một trận sấm chớp rền vang, mưa như trút nước đổ xuống.

Vì để đuổi kịp tiến độ, buổi tối, mọi người đều không đình công, vẫn đang nỗ lực khai quật.

Mà bên kia, trong lều trại, Diệp Hạo Sơ đang vẻ mặt ngưng trọng

nhìn trời mưa to. "Thời tiết quỷ quái này!

Sao nói đổi là đổi ngay được?" Bàn Tử oán trách một câu.

Chương 160

"Không được!

Mưa to thế này, đám Lão Hồ hiện tại vẫn đang đào đường hầm.

Lão Diệp, hay là chúng ta đi xem thử?" "Được!" Diệp Hạo Sơ đáp ứng. "Vậy bọn em cũng đi xem!" Đám Doãn Tiên Nguyệt cũng lên tiếng.

Trước đó, Diệp Hạo Sơ đã chia đám người làm hai đội, nhà họ Trần và nhà họ Doãn cùng người của Thanh Long Các do hắn dẫn đầu, còn người nhà họ Tề và họ Hoắc ở lại tiếp ứng.

Sau đó mọi người đều khoác áo mưa, đi về phía nơi Hồ Bát Nhất đang khai quật.

Lúc này bên đội khai quật của Hồ Bát Nhất xảy ra chuyện lớn.

Một người nhà họ Trần một xẻng đào xuống, cư nhiên từ trong bùn đất đào ra một vật tròn vo, người này lập tức sắc mặt đại biến!

Vội vàng gọi mọi người. "Đây là cái gì?" "Hình như là đầu người!" "Hồ gia!

Trần gia, các ngài mau lại xem!" Hồ Bát Nhất và Trần Kim Thủy nghe thấy tiếng hô, vội vàng chạy tới. "Cái gì?

Đào ra đầu người?" Hồ Bát Nhất kinh hãi, sau đó theo bản năng nhìn về phía cái "đầu người" bị đào lên.

Quả nhiên, trong hố khắp nơi đều là những vật tròn lốc, bị bùn nhão bao phủ, thậm chí lờ mờ còn có thể nhìn rõ ngũ quan, vô cùng giống đầu người.

Đám người đang khai quật cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ quỷ

dị này, theo bản năng tưởng là đầu người thật, nên không dám tiếp tục đào nữa, chỉ đành gọi Hồ Bát Nhất và Trần Kim Thủy đến xem. "Cái đéo gì thế này?" Trần Kim Thủy nhìn thứ không rõ tên dưới đất, nghĩ nửa ngày cũng không nhận ra là cái gì.

Lúc này, nhóm Diệp Hạo Sơ cũng tới nơi, Bàn Tử thấy đám Hồ Bát Nhất xúm lại một chỗ, bèn hét lớn: "Lão Hồ, sao thế?" "Hội trưởng, Bàn gia, Doãn lão bản mọi người đến rồi!" "Hội trưởng!

Ngài kiến đa thức quảng!

Mau lại xem thứ chúng tôi đào được là gì này?" Thấy mấy người đi tới, Trần Kim Thủy vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

Diệp Hạo Sơ đi tới, mọi người cũng vội vàng nhường chỗ.

Diệp Hạo Sơ nhìn mấy cái "đầu người", trong lòng nghi hoặc: Thứ này chẳng phải là Thi Đầu Man mà năm xưa bọn Trần Ngọc Lâu gặp phải sao?

Sao đám người này cũng đào được nhiều Thi Đầu Man thế?

Trong cái Thi Đầu Man kia toàn là rết độc đấy!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ quát lớn: "Đều tránh xa cái thứ đó ra!" Mọi người nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy lập tức lùi xa khỏi đống Thi Đầu Man. "Hội trưởng!

Cái của nợ này rốt cuộc là gì?" Trần Kim Thủy nghi hoặc hỏi.

Diệp Hạo Sơ cười cười, sau đó mở miệng nói: "Các người có biết thế gian này có đông qua (bí đao), tây qua (dưa hấu), nam qua (bí đỏ), nhưng vì sao lại không có bắc qua không?" "Bắc qua?

Cái này ai mà biết." Mọi người lúc này đều có chút ngơ ngác, không hiểu rõ Diệp Hạo Sơ rõ ràng đang giải thích thứ trong hố, sao tự nhiên lại lái sang chuyện dưa bí rồi. "Lão Diệp, đừng có úp mở

nữa!

Ông nói toạc ra cho anh em nghe đi!" Bàn Tử vội nói.

Hồ Bát Nhất lúc này lên tiếng: "Lão Diệp, cái Bắc qua ông nói chẳng lẽ ám chỉ chính là cái này?" Sau đó chỉ vào mấy cục bùn tròn lốc trong hố.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, giải thích: "Bắc qua còn có một cái tên, đó là Thi Đầu Man, hình dáng giống đầu người, có ngũ quan, nhưng điều kiện sinh trưởng cực kỳ hà khắc.

Nơi có thể sinh ra Thi Đầu Man, tất nhiên là chốn cùng sơn ác thủy, là do oán khí người chết kết lại, thường sinh ở dưới lòng đất, thế gian cũng không gặp nhiều." "Nói như vậy, thứ này là vật chẳng lành?" Trần Kim Thủy đứng dậy, nhíu mày nhìn đầy đất Thi Đầu Man, sắc mặt có chút khó coi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy lại lắc đầu giải thích: "Năm xưa có cách nói, truyền thuyết oan hồn người chết oan khuất sẽ đi xuống dưới, Thi Đầu Man này chính là một ngụm oán khí khó tan của người sắp chết kết thành vật!

Mà Bình Sơn này vốn là chiến trường cổ xưa, bảy mươi hai lộ người Miêu từng bị đồ sát vô số, xem ra dưới chân núi này trấn giữ vong linh, tất nhiên là tuyệt thế hung sát oán khí ngút trời.

Có điều hôm nay đã đào ra vật này, thì đại biểu dưới đó nhất định có đại mộ!

Hơn nữa quy mô còn không nhỏ!" Nghe Diệp Hạo Sơ nói dưới đó có đại mộ, sắc mặt mọi người mới tốt lên. "Ha ha ha, Hội trưởng!

Vậy chúng ta còn chờ gì nữa!

Mau đào thôi!" Trần Kim Thủy kích động nói.

Trần Kim Thủy đang định ra lệnh cho thủ hạ tiếp tục khai công!

Tuy nhiên đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Một cái Thi Đầu Man trên mặt đất bỗng nhiên có dị động.

Cái Thi Đầu Man đó lắc la lắc lư, còn phát ra tiếng ùng ục, sau đó lại lăn lông lốc ngay tại chỗ, lao thẳng về phía một người nhà họ Trần đứng gần nhất.

Thấy tình hình này, mọi người lập tức kinh hoảng thất thố.

Người nhà họ Trần kia mặt cắt không còn giọt máu, đưa tay muốn sờ dao, nhưng do quá hoảng loạn, nhất thời lại không rút ra được. "Vút!" Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo hàn quang lóe lên, lao thẳng về phía Thi Đầu Man kia.

Hóa ra là Diệp Hạo Sơ thủ khởi đao lạc, trực tiếp ném thanh chủy thủ Long Lân qua.

Long Lân trực tiếp chém nó làm đôi, bên trong lập tức bắn ra đầy đất huyết thủy (nước máu)!

Nhìn thấy cảnh này, mọi người hít ngược một hơi khí lạnh.

Thứ này bên trong đều là nước máu, chẳng lẽ là đầu người thật sao? "Chỉ là một con rết nhỏ thôi!" Diệp Hạo Sơ thấy mọi người sợ mất mật, lắc đầu giải thích một câu. "Rết?" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mới định thần nhìn vào bên trong cái Thi Đầu Man kia.

Bên trong quả nhiên là một con rết, lúc này con rết kia đã bị Long Lân chém làm hai đoạn, vẫn đang ra sức giãy dụa. "Vãi!

Con rết này nhìn là biết có kịch độc rồi!

Nếu mà bò lên người..." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này đều không dám nghĩ tiếp.

Diệp Hạo Sơ thấy thế, nói: "Được rồi, đừng chạm vào đống Thi

Đầu Man đó, lát nữa chuẩn bị mồi lửa, thiêu rụi là được!" "Rõ!" Mọi người nghe vậy vội vàng về doanh địa lấy xăng, chuẩn bị đốt đống Thi Đầu Man này.

Sau khi thiêu rụi đống Thi Đầu Man trong hố, mọi người lại bắt đầu khí thế ngất trời khai quật.

Lần này nhóm Diệp Hạo Sơ cũng không về, mà ở lại trực tiếp tại đây, phòng ngừa lại xảy ra vấn đề gì.

Diệp Hạo Sơ ngồi dưới gốc cây to bên cạnh, hơi nheo mắt, cảm thấy có chút buồn ngủ.

Ngay khi hắn sắp ngủ gật, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn đầy kích động. "Hội trưởng!

Đào trúng cửa đá rồi!" Một người kích động không thôi dùng xẻng công binh bới lớp bùn đất ra.

Dưới lớp đất lộ ra một tảng đá màu đen, bên trên dường như còn khắc một số văn tự cổ đại phức tạp. "Cái gì?

Đào trúng cửa đá?" Nghe thấy tiếng người này, ai nấy đều kích động.

Bàn Tử và Trần Kim Thủy càng là trực tiếp đứng dậy, lao nhanh xuống hố. "Khá lắm!

Cuối cùng cũng đào tới nơi!" Nhìn tảng đá lộ ra, Trần Kim Thủy kích động nói: "Còn ngẩn ra đó làm gì!

Còn không mau bới cái cửa đá này ra!" "Từ từ!

Vẫn là để tôi và Bàn Tử làm cho!" Hồ Bát Nhất nói một câu, sau đó cùng Bàn Tử nhảy xuống, cầm xẻng công binh bắt đầu đào cửa đá.

Chương 161

Hắn không yên tâm để đám người này đào, nên đành đích thân ra tay.

Bên này, Doãn Tiên Nguyệt tò mò nhìn Diệp Hạo Sơ, hỏi: "Họ Diệp kia!

Cửa đá tìm thấy rồi!

Sao không thấy anh qua xem thế?" "Không vội, đợi cửa đá đào ra hết đã rồi tính!" Diệp Hạo Sơ nheo mắt nói, vẻ mặt chẳng thèm để ý. "Ha ha, đám người này có Hội trưởng như anh đúng là bất hạnh!" Doãn Tiên Nguyệt ghét bỏ lườm Diệp Hạo Sơ một cái.

Cái tên họ Diệp này cái gì cũng tốt!

Chỉ là tính cách quá lười biếng, chuyện gì cũng không để trong lòng!

Đã bảo giúp bà đây mà?

Giúp kiểu này đấy à?

Nhìn Diệp Hạo Sơ vẫn nằm đó bất động, Doãn Tiên Nguyệt tức không chỗ xả, lập tức ra lệnh cho Thính Nô và Côn Nô bên cạnh. "Đi!

Chúng ta qua đó xem!" "Rõ!" Diệp Hạo Sơ sở dĩ không có hứng thú, là vì hắn đã sớm nhìn qua, cửa đá này căn bản không có nguy hiểm gì, nên cũng không để ý lắm.

Sau khi đào hết cửa đá ra, tâm trạng mọi người rõ ràng đều tăng vọt.

Rất nhanh, cánh cửa đá lộ ra bộ mặt thật. "Ha ha!" Trần Kim Thủy đi đến trước cửa đá, trong lòng kích động không thôi, tựa như đã nhìn

thấy sau cửa đá là vô số minh khí.

Trên cửa đá tuy vẫn còn dính chút bùn đất, nhưng vẫn có thể nhìn rõ tình huống bên trên. "Lão Hồ, ông bảo mấy cái chữ chim bay bướm lượn này là gì thế?" Bàn Tử nhìn chữ khắc trên cửa đá nghi hoặc hỏi.

Hồ Bát Nhất giải thích: "Đây là Cổ Triện, có điều chữ khắc trên này tôi cũng không biết đọc, nhưng ý nghĩa rất dễ hiểu, đó là: Kẻ vào mộ sẽ chết!

Nhưng mấy cái này đều là chủ mộ dùng để dọa trộm mộ thôi!

Chúng ta không cần để trong lòng." Mọi người nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm, Trần Kim Thủy kích động nói: "Hồ gia, chúng ta chẳng phải mang theo thuốc nổ sao?

Hay là cho nổ tung cửa đá này đi?" Hồ Bát Nhất nhìn cửa đá, cao hơn 2 mét, rộng hơn 1 mét, hơn nữa bên trên căn bản không có cơ quan gì để mở cửa.

Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng đi tới.

Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ đến thì vui vẻ, lập tức hỏi ý kiến: "Lão Diệp, ông thấy sao?

Chúng ta nổ không?" "Được!" "Được rồi!" Thấy Diệp Hạo Sơ ra lệnh, Trần Kim Thủy mừng rơn, lập tức chỉ huy thủ hạ của mình. "Bọn mày đứng ngẩn ra đó làm gì, không nghe thấy Hội trưởng nói à?

Còn không mau đi chuẩn bị thuốc nổ?" Thủ hạ của Trần Kim Thủy nhận lệnh, đâu dám do dự, lập tức đem thuốc nổ chôn dưới cửa đá. "Chuẩn bị, kích nổ!" Sau khi tất cả mọi người lùi về khoảng cách an toàn, Trần Kim Thủy ra lệnh một tiếng, trực tiếp cho nổ tung cửa đá. "Bùm ~" Không bao lâu, trên núi nháy mắt bùng lên một vầng lửa.

Kèm theo ánh lửa ngút trời là một tiếng nổ chấn động điếc tai.

Còn cánh cửa đá kia, tự nhiên không thoát khỏi vận mệnh bị nổ tung, vỡ vụn thành những khối đá lớn nhỏ rơi vãi trên mặt đất.

Cửa đá bị nổ nát, phía sau lộ ra một thông đạo đen ngòm khổng lồ.

Mọi người thấy cảnh này, đều không nhịn được kích động. "Ha ha!

Hồ gia!

Khá thật đấy!

Thế mà tìm được thông đạo cổ mộ thật rồi!" Trần Kim Thủy cười lớn nói, hoàn toàn không để ý trong cổ mộ liệu có gặp nguy hiểm gì không. "Lão Diệp, chúng ta vào xem chứ?" Bàn Tử nóng lòng không đợi được.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu: "Đợi người nhà họ Hoắc và họ Tề đến rồi chúng ta hẵng vào!

Anh em đào mộ cả nửa ngày rồi, giờ nghỉ ngơi chút đi!

Điều chỉnh lại trạng thái!" "Rõ!

Hội trưởng!" Sau đó mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, ăn chút lương khô.

Cuối cùng khi Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi dẫn người tới, cả đoàn mới xuất phát. "Đi, chúng ta vào trong!" Diệp Hạo Sơ dẫn người nhà họ Trần và họ Doãn đi trước, tay cầm đèn pin mở đường.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lê dẫn người nhà họ Hoắc và họ Tề đi sau.

Thông đạo này vô cùng hẹp dài u tối, không khí bên trong rất ẩm ướt, tản ra mùi nấm mốc.

Trong thông đạo tối tăm, chỉ có ánh đèn pin chiếu sáng một đoạn đường dưới chân, cũng coi như miễn cưỡng mang lại chút hơi ấm cho

con người.

Diệp Hạo Sơ sở hữu Tử Kim Ma Đồng, tự nhiên là một đường nhìn thấu không trở ngại. "Dừng lại!" Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ đột nhiên giơ tay, ra hiệu cho mọi người phía sau dừng lại. "Dò đường!" Theo mệnh lệnh của Diệp Hạo Sơ, rất nhanh có một đội người đi lên.

Trong tay những người này đều cầm một sợi dây thừng to, sau đó ném dây về phía trước thông đạo, rồi dùng sức quăng quật. "Vút vút vút!" Bỗng nhiên, trên tường hai bên thông đạo xuất hiện chi chít lỗ thủng.

Từ trong những lỗ thủng đó bắn ra một lượng lớn mũi tên (phi tiễn).

Phải mất đến năm phút, đống tên kia mới bắn hết!

Trần Kim Thủy nhìn đầy đất toàn là tên, nuốt nước bọt cái ực: "Vãi chưởng!

Nếu có người dính cơ quan, thì chẳng phải bị bắn thành cái nhím à?" "Đi thôi!

Chỗ này chắc hết cơ quan rồi!" Nói xong, Doãn Tiên Nguyệt dẫn theo Côn Nô định tiếp tục đi về phía trước. "Từ từ!" Diệp Hạo Sơ một phen nắm lấy tay Doãn Tiên Nguyệt, dưới ánh mắt nghi hoặc của cô nàng, hắn nói: "Vẫn chưa xong đâu!" Giây tiếp theo, trong lỗ thủng trên tường lại thò ra từng cái đầu hổ, trong miệng những đầu hổ đó phun ra từng luồng độc dịch. "Hít hà ~!" Mọi người nhìn thấy đều hít ngược một hơi khí lạnh, cái này tính toán quá kỹ rồi!

Nếu có người phá được đạo cơ quan thứ nhất chắc chắn sẽ thả lỏng cảnh giác, đến lúc đó sẽ chịu thiệt thòi lớn!

Người thiết kế cái mộ này đúng là thâm nho nhọ đít! "Lần này hết cơ quan rồi!

Đi thôi!" Diệp Hạo Sơ nói một câu, mọi người tiếp tục tiến lên.

Nửa giờ sau.

Cuối cùng cũng đi đến tận cùng thông đạo, mọi người nhìn thấy cuối đường có một cánh cửa đá dày nặng lẳng lặng sừng sững. "Chỗ này chắc là cơ quan cuối cùng rồi!

Bảo vật chân chính, khẳng định nằm sau cánh cửa đá này!" Ánh mắt mọi người đều không khỏi rực lửa, trải qua bao nhiêu cơ quan, cuối cùng cũng sắp tìm thấy minh khí!

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, Diệp Hạo Sơ đi đến trước cửa đá, gõ gõ vào những khối gạch khổng lồ trên vách, phân biệt âm thanh khác nhau của chúng.

Cuối cùng, Diệp Hạo Sơ dừng lại ở vị trí yếu nhất trên vách đá, sau đó vươn hai ngón tay ra, trực tiếp cắm phập vào giữa các khe gạch.

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy vang lên trong mộ đạo!

Mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Đây chính là bản lĩnh Song Chỉ Tham Động của phái Phát Khâu sao?

Hội trưởng quả không hổ là hội trưởng!

Chương 162

"Két..." Cùng với tiếng ma sát chói tai, cánh cửa đá chậm rãi mở ra.

Mọi người thấy thế liền ném ánh mắt mong chờ về phía sau cánh cửa, muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Sau đó, cả đoàn người liền đi vào bên trong mật thất.

Đợi đến khi vào trong, mọi người rốt cuộc cũng nhìn rõ tình hình.

Đập vào mắt đầu tiên là một đại điện vô cùng rộng lớn.

Bốn phía cung điện có rất nhiều đèn Trường Minh chưa thắp sáng, trong đó còn có rất nhiều vật trang trí bằng đồng xanh.

Diệp Hạo Sơ nhìn sang bên cạnh, rất nhanh đã tìm được sợi dây bạc nhỏ điều khiển đèn Trường Minh trong cung điện.

Sau đó, cả cung điện đều sáng rực lên.

Mọi người cũng nhận ra, những trụ đèn này ước chừng không phải vật phàm.

Hoắc Hữu Tuyết nhìn vô số trụ đèn bên cạnh, kinh ngạc nói: "Đây là Bát Bảo Lưu Ly Trản!

Thế mà lại có nhiều như vậy!" "Lần này chúng ta phát tài rồi!" "Ha ha ha!

Nơi này thế mà lại có nhiều bảo bối như vậy!" Bàn Tử lúc này cũng nhìn trụ đèn bên cạnh, lại hạ giọng hỏi Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cái trản gì đó là cái gì thế?

Có đáng tiền không?" "Vật này là Bát Bảo Lưu Ly Trản, tim đèn càng là dùng dược liệu đặc thù làm thành, có thể bảo đảm ngàn năm không tắt, tự nhiên là bảo vật giá trị liên thành." Hồ Bát Nhất kiên

nhẫn giải thích cho Bàn Tử.

Lưu ly trản này ở thời cổ đại cực kỳ trân quý, lưu ly bản thân là một loại dược liệu cổ pháp của An Lạc.

Người xưa sử dụng lưu ly đã có hơn hai ngàn năm lịch sử, từ xưa đến nay vẫn luôn là vật chuyên dùng của hoàng gia, dân gian rất ít thấy chế phẩm từ lưu ly.

Lưu ly còn được vinh danh là đứng đầu trong năm danh khí lớn của An Lạc: Kim, Ngọc, Gốm sứ, Thanh đồng, Lưu ly.

Bất quá đến thời Minh, lưu ly đã cơ bản thất truyền, chỉ có ghi chép trong truyền thuyết và tiểu thuyết thần thoại.

Sa Tăng trong Tây Du Ký chính là vì làm vỡ một cái Lưu ly trản mà bị Ngọc Đế đày xuống phàm gian. "Hảo gia hỏa, tôi biết ngay mà, trong này khẳng định khắp nơi đều là bảo vật!" Nghe Hồ Bát Nhất giải thích xong, Trần Kim Thủy lập tức càng thêm kích động.

Gã liền vẫy tay, phân phó thủ hạ: "Người đâu!

Tháo hết mấy cái trụ đèn này xuống cho tao, vận chuyển hết ra ngoài!" "Từ từ!

Các người khiêng hết đi rồi thì chúng ta lấy gì chiếu sáng hả?

Đợi lúc về rồi hãy khiêng!" Diệp Hạo Sơ mắng một câu, chẳng biết cái tên này có não không nữa! "Hề hề!

Vậy được!

Nghe Hội trưởng!" Sau đó, sự chú ý của Diệp Hạo Sơ chuyển từ Bát Bảo Lưu Ly Trản sang một cây cột khổng lồ gần đó.

Bề mặt cây cột này bị một loại vật chất màu đen không rõ là gì bao phủ.

Diệp Hạo Sơ dùng tay chạm vào vật chất màu đen trên cột đá, đưa

lên mũi ngửi ngửi, thế mà lại có một mùi vị kỳ quái, giống như mùi cá tanh.

Doãn Tiên Nguyệt thấy Diệp Hạo Sơ đứng dưới cột không động đậy, đặc biệt đi tới hỏi: "Tính Diệp kia, anh phát hiện ra vấn đề gì à?" Diệp Hạo Sơ lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy thứ trên cây cột này hơi kỳ quái." Doãn Tiên Nguyệt nghe hắn nói vậy, chính mình cũng dùng tay chạm vào thứ trên cột.

Cô vừa ngửi liền nói: "Thứ này là nước nham động ngưng kết mà thành, cung điện dưới đáy này xây dựng trong hang động ngầm, có loại nước nham động này rất bình thường." Nghe Doãn Tiên Nguyệt nói vậy, Diệp Hạo Sơ vẫn cảm thấy rất kỳ quái.

Cho dù là nước nham động ngưng cố mà thành thì cũng không nên có mùi cá tanh chứ!

Sau đó, hắn dùng chủy thủ Long Lân trong tay gõ gõ vào cây cột, một tiếng "keng" vang lên.

Âm thanh kỳ quái truyền khắp cung điện dưới lòng đất, giống như mãnh thú đang gầm nhẹ.

Mọi người bị dọa cho nhìn dáo dác xung quanh, lập tức đề cao cảnh giác. "Tiếng gì vậy!" "Sẽ không phải là oan hồn ở đây phát ra tiếng thảm thiết chứ!" Một tên người nhà họ Trần kinh khủng nói. "Mẹ nó, làm gì có oan hồn nào!" Trần Kim Thủy đá một cước vào tên thuộc hạ vừa nói nhảm. "Mọi người đừng hoảng, vừa rồi là tiếng tôi gõ vào cột phát ra thôi." "Hội trưởng à!

Ngài muốn hù chết chúng tôi sao!" Tề Án Mi dùng ánh mắt u oán nhìn Diệp Hạo Sơ nói.

Ngay tại lúc này.

Rắc rắc!

Cây cột này sau khi bị Diệp Hạo Sơ gõ một trận, những thứ màu đen bao bọc bên ngoài thế mà lại từ từ nứt ra, nứt từ dưới đáy lên đến đỉnh cột, sau đó toàn bộ bong ra, lộ ra chân diện mục của cây cột.

Mọi người nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Cây cột vốn dĩ tầm thường trước mắt bọn họ, thế mà lại biến thành một cây cột cổ bằng đồng xanh được điêu khắc vô cùng tinh xảo, bên trên còn khắc hai con kim long quấn quanh nhau. "Trời ơi!

Cái điêu khắc này thật sự là quá tinh xảo rồi!" Tề Án Mi kinh hô.

Người xung quanh nhao nhao vây lại, thưởng thức kim long điêu khắc trên cột cổ khổng lồ này.

Bàn Tử đi quanh cột đồng một vòng, xoa xoa cằm nói: "Con rồng vàng trên cái cột lớn này là làm bằng vàng thật à?

Lão Diệp, Lão Hồ, hai ông bảo xem chúng ta có khiêng được cái này đi không?" Diệp Hạo Sơ còn chưa nói gì, Hồ Bát Nhất đã cạn lời nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Trừ phi cậu muốn chúng ta bị chôn sống!" "Hề hề!

Bàn gia tôi đùa chút thôi!" "Ngao ~!" Đột nhiên, một tiếng bi minh lại truyền ra, vang vọng khắp cung điện.

Diệp Hạo Sơ nghi hoặc, lần này không có ai động vào cây cột kia, âm thanh này từ đâu truyền đến? "Ngao ~!" Lại là một tiếng bi minh!

Trần Kim Thủy sợ đến mức nói không rõ tiếng: "Hội... trưởng, chúng... ta có thể đừng đùa nữa được không!" Diệp Hạo Sơ nhún vai: "Mày bị dọa cho ngu người rồi à?

Mày mở con mắt nào thấy Bản hội trưởng động thủ hả?!" "Ngao ~!" Lại một tiếng bi minh nữa!

Vừa rồi có người còn tưởng là Diệp Hạo Sơ gây ra tiếng động,

nhưng hiện tại thì không ai nghĩ vậy nữa!

Âm thanh này làm mọi người sợ chết khiếp.

Hồ Bát Nhất nói: "Nghe tiếng này giống như loại quái vật nào đó phát ra, mọi người cẩn thận." Câu nói của Hồ Bát Nhất làm cho đám người Cửu Môn đang lục lọi minh khí châu báu tứ phía đều dừng lại, nhao nhao rút về chính giữa cung điện, tụ lại thành một đoàn.

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Tất cả mọi người, cảnh giác!" "Rõ!" Lúc này Diệp Hạo Sơ dám khẳng định, thứ phát ra âm thanh thê thảm kia nhất định là một con "hàng khủng".

Cung điện khổng lồ này hoàn toàn có năng lực chứa được một con trấn mộ thú siêu to khổng lồ. "Ngao..." Ngay sau đó lại là một tiếng bi minh.

Mọi người căng thẳng nhìn dáo dác xung quanh.

Diệp Hạo Sơ thì phát hiện âm thanh này truyền tới từ dưới đáy cây cột đồng cổ kỳ quái ngay bên cạnh mình! "Tiếng bi minh truyền từ dưới chân chúng ta lên!" Nghe Diệp Hạo Sơ nói, Doãn Tiên Nguyệt ra hiệu, Thính Nô lập tức áp tai xuống đất, nhắm mắt nghe ngóng động tĩnh dưới lòng đất. "Thính Nô, ngươi nghe được cái gì!" Doãn Tiên Nguyệt hỏi.

Thính Nô mở mắt, cung kính nói: "Chủ nhân!

Hội trưởng nói không sai, thứ bên dưới đang ở ngay dưới chân chúng ta, hơn nữa cái đầu còn không nhỏ!" "Két chi ~!" Lúc này, cột đồng điêu khắc kim long đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Rắc rắc rắc rắc!

Cả đại điện vang lên tiếng cơ quan khởi động. "Vút ~" Giây tiếp theo, vô số mũi tên đen từ trong vách tường một bên bắn ra, tốc độ cực nhanh, trực tiếp xuyên thấu ngực hai người nhà họ Trần và một

người nhà họ Tề, bắn chết bọn họ trong nháy mắt. "Không ổn, cơ quan trong cung điện đã khởi động rồi." Diệp Hạo Sơ lập tức phản ứng lại.

Sau đó, mưa tên đầy trời từ tứ phương tám hướng trong cung điện bắn ra, có thể nói là chi chít, bên phía bọn họ không ngừng có người trúng tên ngã xuống!

Chương 163

"Lùi về trong mộ đạo!" Diệp Hạo Sơ lớn tiếng chỉ huy.

Mọi người nghe thấy lệnh của Diệp Hạo Sơ cũng nhao nhao rút lui vào trong mộ đạo.

Mà lúc này vị trí của Dương Tuyết Lê đã có năm sáu mũi tên bay tới, mắt thấy sắp bị bắn trúng thì Diệp Hạo Sơ nháy mắt xuất hiện bên cạnh, ôm eo cô né tránh một đòn trí mạng. "Kim Cương Dù!" Diệp Hạo Sơ còn chưa đợi Dương Tuyết Lê phản ứng lại, đã lấy Kim Cương Dù từ sau lưng cô ra, bung dù che chắn, lùi về phía mộ đạo phía sau.

Sau đó đám người Hồ Bát Nhất cũng đều lui về.

Nhìn những mũi tên bay không ngừng bắn ra kia, mọi người không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, bọn họ liền tổn thất tám người!

Trần Kim Thủy tức giận nói: "Mẹ kiếp nó chứ!

Cơ quan ở đây quả thực phòng không xuể!

Bảo bối của ông đây còn chưa kịp khiêng đi nữa!" Mọi người đều khinh bỉ nhìn gã này một cái, đều lúc này rồi còn nhớ thương bảo bối!

Ngay vừa rồi, lúc bọn họ rút lui, Trần Kim Thủy thế mà lại lấy người của mình ra chắn trước người, thay gã đỡ tên!

Hồ Bát Nhất tuy cũng không thèm nhìn cách làm của gã này, nhưng đó đều là chuyện riêng của Trần Kim Thủy, anh cũng không tiện nói gì.

Đã xuống mộ thì phải chuẩn bị tâm lý tử vong bất cứ lúc nào.

"Lão Diệp, cậu bảo cái cơ quan này phải phá thế nào!" Hồ Bát Nhất nhìn mưa tên trong cung điện dường như không có dấu hiệu dừng lại, bèn hỏi.

Diệp Hạo Sơ suy tư một lát, trả lời: "Vừa rồi hẳn là con quái vật to xác bên dưới động đậy, sau đó cơ quan ở đây liền bị kích hoạt, xem ra con 'hàng khủng' dưới kia chính là nguồn năng lượng của đám cơ quan này.

Cho nên, chúng ta chỉ cần giải quyết nó là có thể giải trừ cơ quan." Mọi người nghe vậy gật gật đầu, đều cảm thấy có lý.

Nhưng độ khó quá lớn, con quái vật dưới lòng đất có thể dựa vào thân thể mình để chuyển động cơ quan lớn như vậy, chắc chắn kích thước không tầm thường, muốn giết nó khó như lên trời!

Lại nói, con quái vật chôn sâu dưới địa cung, không cửa không nẻo thì bọn họ xuống kiểu gì?

Diệp Hạo Sơ lúc này nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên dưới.

Sau đó hắn đi đến một chỗ ở lối đi, mở mắt ra nói: "Lão Hồ, ông phái người đào một cái đạo động thông xuống dưới địa cung ở chỗ này, chúng ta xuống xem rốt cuộc là quái vật gì." Dương Tuyết Lê nghe vậy lo lắng nói: "Lão Diệp, chuyện này ổn không?

Nếu chúng ta thả con quái vật kia từ dưới đất ra thì không phải hỏng bét sao?" Dương Tuyết Lê lo lắng không phải không có lý, nhưng hiện tại bọn họ đã kẹt ở đây rồi!

Cũng không quản được nhiều như vậy! "Hiện tại cơ quan cả cái địa cung vì con quái vật kia mà khởi động rồi, nếu chúng ta không giải quyết nó thì không qua được cơ quan địa cung, càng đừng nói chuyện vào trong lấy bảo bối." "Được!

Việc này giao cho tôi!" Hồ Bát Nhất đáp ứng xong lập tức dẫn theo mọi người đào bới tại chỗ Diệp Hạo Sơ chỉ định.

Khoảng nửa giờ sau. "Mẹ ơi!

Dưới địa cung này thế mà lại là một con sông ngầm, nước chảy rào rào này!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Sông ngầm dưới lòng đất?

Hóa ra là như thế!

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ, cây cột đồng cổ kia cắm thẳng xuống sông ngầm, chạm vào nước sông, mà nước sông theo cột cổ từ từ lan lên.

Mà trong sông ngầm có cá tôm, điều này cũng giải thích nguyên nhân lúc trước hắn ngửi thấy mùi cá tanh. "Lão Diệp, đào thông rồi!" Hồ Bát Nhất mở miệng nói. "Ừ!

Tôi với Lão Hồ và Bàn Tử xuống trước xem sao!

Mọi người ở đây đợi!" Diệp Hạo Sơ nói với mọi người. "Không được!

Anh muốn xuống thì em cũng phải đi!" Dương Tuyết Lê lập tức nói. "Tuyết Lê, tính thủy của em không tốt lắm!

Em mà xuống, anh còn phải phân tâm trông chừng em, cho nên em vẫn là đừng xuống thì hơn!

Ngoan ngoãn ở đây đợi anh." "Yên tâm!

Em sẽ không lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn đâu!" "Vậy em cẩn thận chút!" Dương Tuyết Lê nghe vậy chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này ghé vào tai Diệp Hạo Sơ nói nhỏ: "Cẩn thận chút!

Đừng chết!

Đừng quên chuyện anh đã đồng ý với bà đây!" "Được!

Đi!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh này hâm mộ cực kỳ, thầm nghĩ: *Sao không có ai nói với Bàn gia những lời như vậy nhỉ?* Gã bèn nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, ông bảo sao chênh lệch giữa người với người lại lớn thế nhỉ?" Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu: "Bớt nói nhảm đi!

Đi thôi!" "Ây!

Được rồi!" Sau đó ba người Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử thông qua đạo động đi xuống sông ngầm. "Nước ở đây lạnh thật đấy!" Hồ Bát Nhất rùng mình một cái.

Diệp Hạo Sơ nghe xong cười cười: "Ừ, may là chỗ này không sâu!

Nếu không chúng ta còn phải lặn xuống nước đấy!" Ba người tiếp tục đi về phía trước, sông ngầm trở nên càng lúc càng sâu.

Bọn họ cũng nhìn thấy con quái vật khổng lồ bị chôn sâu dưới địa cung ở nơi sâu nhất của sông ngầm. "Mẹ ơi con lạy cụ!

Một con ba ba to tổ bố!!" Bàn Tử khiếp sợ hét lớn.

Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất lúc này cũng bị chấn kinh, trước mắt bọn họ là con ba ba thân rộng ít nhất phải mười mấy mét! "Bàn Tử!

Người ta cái này không gọi là ba ba, cái này phải gọi là Thần Quy Huyền Vũ!" Hồ Bát Nhất cảm thán nói, anh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy con rùa lớn thế này. "Không ngờ trên đời này còn có một đầu Huyền Vũ thần thú!" Diệp Hạo Sơ nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể gặp được Huyền Vũ ở đây!

Phải biết hắn có một nhiệm vụ là thu thập huyết mạch thần thú, chỉ là không biết huyết mạch trên người con Huyền Vũ này có thuần khiết hay không.

Lúc này tình trạng của Thần Quy Huyền Vũ có vẻ không tốt lắm, trên lưng nó đè nặng một cây cột dài, cũng chính là cây cột đồng cổ khắc kim long trong đại điện vừa rồi.

Nhìn đến đây, Diệp Hạo Sơ dường như đoán được cái gì, bèn nói: "Ở thời cổ đại, rùa tượng trưng cho trường thọ, cho nên người ta cũng gọi rùa là Huyền Vũ.

Không ngờ trong con sông ngầm này, lại có người lợi dụng một con thần quy ngàn năm làm nguồn động lực cho cơ quan địa cung, năng lực cỡ này thật sự làm người ta bội phục." Nhìn thấy công trình không thể tin nổi này, thật sự khiến người ta không thể không phục, kỹ thuật như vậy cho dù đặt ở thế kỷ 21 công nghệ cao cũng không thể nào làm được.

Thế mà người An Lạc cổ đại cách đây ngàn năm đã nghĩ ra biện pháp như vậy, không thể không nói trí tuệ của lão tổ tông là thứ chúng ta không thể tưởng tượng nổi!

Hồ Bát Nhất lúc này mở miệng nói: "Huyền Vũ lớn như vậy, chúng ta làm thế nào mới có thể khiến nó dừng lại!" Đây là một vấn đề lớn, thứ khổng lồ như vậy, da dày thịt béo, vũ khí bình thường căn bản không làm bị thương được nó.

Diệp Hạo Sơ than thở: "Con Huyền Vũ này bị đè dưới lòng đất tối tăm không ánh mặt trời gần ngàn năm, ma nạn phải chịu đựng e rằng khó mà tưởng tượng nổi, chắc hẳn những tiếng bi minh vừa rồi chúng ta nghe thấy chính là sự giải phóng nỗi thống khổ trong lòng nó." Hồ Bát Nhất cũng cảm thán: "Đúng vậy, tuy nói kẻ chế tạo cơ quan này bản lĩnh cường đại, biết lợi dụng thần quy Huyền Vũ vạn năm tuổi thọ để tạo ra nguồn động lực vô tận, nhưng thủ pháp này quá mức tàn nhẫn, thực sự là vi phạm đạo đức.

Chi bằng để nó ở đây chịu sự giày vò, thà rằng hôm nay chúng ta

giúp nó giải thoát, cũng coi như làm một việc thiện!" "Được!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều tán đồng cách làm của Diệp Hạo Sơ, sau đó mấy người chậm rãi đến gần Thần Quy Huyền Vũ.

Khi đến gần, đợi nhìn rõ diện mạo thần quy, Diệp Hạo Sơ càng thêm kinh ngạc.

Khóe mắt con thần quy này có một vệt lệ ngân sâu hoắm, đây là phải chảy bao nhiêu nước mắt mới có thể hình thành được a?!

Trong mắt Thần Quy Huyền Vũ lóe lên thần tình bi thương, cũng ngay lúc này, nó phát ra một tiếng bi minh chói tai.

Ngàn năm tra tấn, khiến Thần Quy Huyền Vũ rơi lệ tạo thành vệt sẹo vĩnh viễn không phai mờ dưới khóe mắt.

Quá thảm!

Hồ Bát Nhất lúc này nghi hoặc nói: "Sao nó lại bị thương thế kia?" Diệp Hạo Sơ đi qua nhìn, tại cổ Thần Quy Huyền Vũ thiếu mất một mảng thịt lớn, hơn nữa nhìn dạng như là vết thương mới bị không lâu.

Chương 164

Diệp Hạo Sơ thấy thế nói: "Đây đâu phải vết thương gì, đây rõ ràng là bị sinh vật khác trong sông ngầm này ăn." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy đều mộng. "Lão Diệp, cậu nói là có sinh vật khác đến ăn thịt thần quy?" Diệp Hạo Sơ gật đầu: "Con Thần Quy Huyền Vũ này tuy có tuổi thọ cực dài, ở đây không có bất kỳ sinh vật nào có thể giết nó, nhưng một số sinh vật dưới đáy sông ngầm cũng coi thần quy này như nguồn thức ăn tái sinh vô tận.

Chúng ăn thịt thần quy, nhưng sẽ không để vết thương trên cổ nó lành lại, nếu không bọn chúng không phá được lớp da dày thịt béo của thần quy.

Thế là lúc vết thương sắp lành, bọn chúng lại quay lại ăn một ít thịt, cũng chính là vết thương mà các ông nhìn thấy đây." Nghe xong phân tích của Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều trầm xuống. "Nói cách khác, thần quy cứ cách một khoảng thời gian lại phải chịu đựng nỗi đau bị ăn thịt?" "Đúng vậy!" Bàn Tử vội vàng nói: "Lão Diệp, vậy chúng ta mau ra tay đi, tôi không muốn để 'cụ' này chịu đựng giày vò như vậy nữa!" "Được!" Diệp Hạo Sơ lộn một vòng nhảy lên mai rùa.

Bởi vì động tác của thần quy rất chậm, nên Diệp Hạo Sơ vô cùng nhẹ nhàng leo lên được.

Lên đến nơi, Diệp Hạo Sơ mới biết thế nào gọi là tàn nhẫn thực sự!

Chỉ thấy cây cột đồng cổ kia thế mà lại đâm xuyên qua thân thể thần quy, vì niên đại lâu dài, cột cổ đã cùng thân thể thần quy hòa làm một thể.

Mà thần quy thì bị đóng đinh chết gí dưới lòng đất, vĩnh viễn cũng không thể khôi phục tự do! "Cho dù người xây mộ này thủ đoạn có lợi hại đến đâu, nhưng cũng làm người ta khinh bỉ!" Một cây cột lớn như vậy xuyên qua thân thể, mỗi ngày đều bị nỗi đau này tra tấn, mùi vị sống không bằng chết suốt mấy ngàn năm, không ai có thể tưởng tượng được.

Diệp Hạo Sơ thử dùng chủy thủ Long Lân đâm vào cơ thể rùa, muốn cho thần quy một cái chết thống khoái, nhưng chủy thủ Long Lân dù sắc bén cũng không đâm thủng được mai rùa. "Hống ~!" Con Thần Quy Huyền Vũ kia dường như cảm nhận được ý đồ của Diệp Hạo Sơ, kích động rống lên một tiếng.

Phảng phất như đang nói: *Ngươi mau giải thoát cho ta!* Diệp Hạo Sơ cũng hiểu được suy nghĩ của thần quy, rút Thanh Long Nộ Thiên Đao từ sau lưng ra, nói: "Để tao giúp mày giải thoát!" Diệp Hạo Sơ thông qua Tử Kim Ma Đồng tìm được vị trí tim của thần quy, giơ cao đao trong tay, nhắm chuẩn vị trí tim, nhanh - chuẩn - độc một đao đâm xuống.

Một đao đâm vào tim thần quy, máu tươi thuận theo lưỡi đao chảy xuống tay Diệp Hạo Sơ. "Ngao ~ Ngao ~!" Thần Quy Huyền Vũ kêu lên vài tiếng, chẳng qua lần này âm thanh không phải bi minh, mà là một loại... cảm giác vui sướng khi được giải thoát.

Thần quy cuối cùng cũng nhắm mắt lại, con thần quy bị tra tấn ngàn năm này rốt cuộc cũng được giải thoát! "Haizz!

Hôm nay lần đầu tiên cảm giác sát lục không phải là tội lỗi, mà là một sự siêu thoát cho thần quy!" Ngay sau đó trong đầu hắn xuất hiện âm thanh của hệ thống. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết vạn năm Thần Quy Huyền Vũ (Huyết mạch bất thuần)!

Nhận được một giọt Huyền Vũ Tinh Huyết!" *Huyền Vũ Tinh Huyết: Người bình thường dùng có 20% cơ suất kích hoạt huyết mạch Huyền Vũ!* "Hệ thống, xác suất mới 20%?

Thấp vậy sao?" Diệp Hạo Sơ thầm hỏi hệ thống. "Đúng vậy!

Người bình thường nếu dùng tinh huyết nhận được huyết mạch cường đại khả năng rất thấp, còn có khả năng bị bạo thể!

Nhưng túc chủ ngài có hai đại huyết mạch Thanh Long và Phượng Hoàng không thua kém gì huyết mạch Huyền Vũ, nếu túc chủ dùng giọt tinh huyết này, xác suất nhận được huyết mạch Huyền Vũ (Sơ cấp) là một trăm phần trăm!" "Vậy được!

Dùng ngay!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ lập tức cảm giác trong miệng có một giọt tinh huyết nóng hổi, sau khi nuốt xuống, lúc mới bắt đầu cảm thấy thân thể hơi đau đớn.

Nhưng một phút sau, cảm giác mang lại cho Diệp Hạo Sơ là một sự thoải mái không nói nên lời.

Sau đó trong đầu hắn xuất hiện một hình ảnh: Một con Thanh Long uy vũ, một con Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, một con Huyền Vũ khổng lồ như ngọn núi nhỏ.

Ba thần thú gầm thét với nhau, sau đó ba thú thế mà lại từ từ dung hợp lại cùng một chỗ! "Lão Diệp!

Lão Diệp!" Giây tiếp theo, nghe thấy tiếng gọi, Diệp Hạo Sơ đột nhiên bừng tỉnh. "Phù ~!" Mở mắt ra liền thấy một khuôn mặt béo, Bàn Tử lúc này lo lắng nói: "Lão Diệp, cậu vừa rồi sao thế?" "Đột nhiên ngất xỉu!

Làm tôi với Lão Hồ sợ chết khiếp!" "À!

Không sao!

Có thể là mệt quá thôi!" Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ: Chính mình vừa rồi đột nhiên ngất xỉu có thể liên quan đến mấy hình ảnh trong đầu kia.

Đúng rồi!

Huyết mạch Huyền Vũ dung hợp thành công chưa? "Đinh!

Huyết mạch Huyền Vũ (Sơ cấp) dung hợp thành công!

Mời túc chủ tự mình xem xét!" * **Túc chủ:** Diệp Hạo Sơ. * **Huyết mạch:** Thanh Long (Đỉnh cấp), Phượng Hoàng (Đỉnh cấp), Huyền Vũ (Sơ cấp). * **Thân phận:** Phát Khâu Thiên Quan, Cửu Môn Hội Trưởng. * **Kỹ năng:** Tử Kim Ma Đồng, Thần Cấp Đạo Pháp, Lăng Ba Vi Bộ, Khôi Tinh Thích Đấu, Thần Cấp Dịch Dung Thuật, Siêu Cường Khôi Phục, Bách Độc Bất Xâm, Song Chỉ Tham Động. * **Vật phẩm:** Thanh Long Nộ Thiên Đao, Phát Khâu Thiên Ấn, Long Lân Chủy Thủ, Giao Long Nội Giáp, Long Phù Chú, Minh Vương Kiếm, Thiên Niên Nhục Quế, Thanh Long Bài, Mặt Nạ Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Hệ thống, sao huyết mạch Huyền Vũ mới là Sơ cấp thế!" Diệp Hạo Sơ khó hiểu hỏi. "Túc chủ, bởi vì con vạn năm thần quy ngài chém giết có huyết mạch Huyền Vũ trong cơ thể không thuần khiết, cho nên hệ thống tối đa chỉ có thể cho ngài huyết mạch Huyền Vũ sơ cấp, không thể nào là đỉnh cấp được!" "Thôi kệ!

Sơ cấp thì sơ cấp!

Có còn hơn không!" Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ nói với hai người Hồ Bát Nhất: "Chúng ta về thôi!" "Được!" Bên phía mộ đạo, đám người Doãn Tiên Nguyệt đang sốt ruột chờ đợi.

Sau đó liền nghe thấy có người đột nhiên vui vẻ hét lớn: "Cơ quan dừng rồi, cơ quan dừng rồi!" Dương Tuyết Lê nghe thấy, thở phào nhẹ nhõm: "Tôi biết ngay Lão Diệp nhất định sẽ thành công!" "Bà đây biết ngay cái tên tính Diệp kia không dễ chết như vậy mà!" Doãn Tiên

Nguyệt khóe miệng cười một cái.

Lúc này chẳng ai chú ý tới nụ cười tuyệt mỹ trên mặt hai vị mỹ nhân. "Hội trưởng bọn họ thật là lợi hại, mới xuống chưa đến hai tiếng đồng hồ liền phá được cơ quan!" "Còn phải nói sao!" "Sao không thấy hội trưởng lên nhỉ?" Ngay khi mọi người đang vui mừng vì cơ quan bị phá, liền nghe thấy một cái giọng oang oang: "Mau tới đây!

Kéo Bàn gia một cái!" "!!!

Là Bàn gia!

Mau tới!" Mọi người phản ứng lại lập tức chạy đến chỗ cái đạo động.

Sau khi Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Diệp Hạo Sơ lên, mọi người đều tò mò hỏi han. "Hội trưởng, mau nói cho chúng tôi biết, mãnh thú bên dưới là cái giống gì thế?

Tiếng kêu dọa người quá!" Trần Kim Thủy tò mò hỏi.

Diệp Hạo Sơ liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử hiểu ý ngay, hét lớn: "Các cậu không biết đâu!

Dưới đó nguy hiểm cỡ nào!

Chúng tôi vừa xuống ấy à!

Liền nhìn thấy một con cá sấu khổng lồ!

Cái con đấy!

Nó lợi hại lắm!

Một miếng là nuốt được bảy tám người!

Bùm ~!" Động tác khoa trương đột ngột của Bàn Tử dọa đám người Trần Kim Thủy giật nảy mình. "Bàn gia, có khoa trương như

ngài nói không đấy?" Trần Kim Thủy nghe xong hiển nhiên không tin, những người khác cũng rất không tin tưởng.

Bàn Tử liền túm lấy vai Trần Kim Thủy, hung tợn nói: "Mày mà không tin!

Bàn gia bây giờ có thể ném mày xuống dưới!

Tự mày đi mà xem!" Trần Kim Thủy vừa nghe ném gã xuống, lỡ dưới đó có cá sấu thật thì chẳng phải đi nộp mạng sao?

Nghĩ đến đây, gã lập tức nhận túng: "Bàn gia!

Tôi tin!

Chương 165

Tôi tin rồi!" Diệp Hạo Sơ lúc này mở miệng nói: "Được rồi!

Bàn Tử, ông dẫn mấy người bịt cái đạo động kia lại, tránh cho... con cá sấu khổng lồ dưới đó bò lên!" "Được lèo!" Lúc này Dương Tuyết Lê thấy trên người Diệp Hạo Sơ có máu, vội vàng chạy tới: "Lão Diệp, sao trên người anh có máu thế?" "À, máu này là lúc nãy giết con quái thú kia không cẩn thận dính vào thôi!" Dương Tuyết Lê nghe xong ánh mắt có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói thêm gì. "Đã cơ quan dừng lại, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi!" Sau đó mọi người thống nhất đặt thi thể 8 người của Cửu Môn bị tên bắn chết sang một bên, đúng như Diệp Hạo Sơ đã nói, đã vào mộ huyệt thì phải chuẩn bị tâm lý chết bất cứ lúc nào.

Làm xong xuôi, mọi người lại tiếp tục xuất phát.

Mười phút sau, họ đến một thông đạo, trên vách đá khắc từng đoạn bích họa kỳ dị!

Nội dung bên trong rất kỳ quái!

Doãn Tiên Nguyệt nhìn bích họa, nghi hoặc hỏi: "Tính Diệp kia!

Mấy cái bích họa này sao lại kỳ quái thế này?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói: "Doãn đại mỹ nữ, trên này có khả năng có manh mối về Xích Đan Thần Châu đấy!" Doãn Tiên Nguyệt vừa nghe, lập tức chăm chú nhìn chằm chằm bích họa, cô sẽ không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, đồng thời bảo Thính Nô bên cạnh dùng máy ảnh chụp lại.

Bởi vì Xích Đan Thần Châu này quan hệ đến vận mệnh cả Doãn gia.

Khi cô làm xong tất cả thì nghe thấy Diệp Hạo Sơ nói: "Trêu em

đấy!

Trên bích họa này không phải ghi chép về Xích Đan Thần Châu!" "Tính Diệp kia!

Anh có phải cảm thấy rất vui không hả?" Doãn Tiên Nguyệt lạnh mặt nói. "Đừng giận mà!

Tuy trên này không có manh mối Xích Đan Thần Châu, nhưng anh dám bảo đảm trong mộ này tuyệt đối có Xích Đan Thần Châu!" "Tính Diệp kia!

Dù sao bà đây mặc kệ nơi này có hay không!

Xích Đan Thần Châu là anh đã đồng ý với bà đây!

Anh bắt buộc phải tìm được!

Nếu không sau này đừng hòng đụng vào người bà!" Diệp Hạo Sơ cười hì hì nói: "Đó là cái chắc!" Tiếp tục đi về phía trước, bích họa kỳ quái trên tường cũng biến thành từng bức tranh ký sự nhân vật. "Mẹ kiếp!

Bích họa này cũng mới mẻ thật, bên trong còn có các loại đồ án thần tiên phi thăng nữa chứ." Bàn Tử xoa cằm nói.

Đồ vô văn hóa!

Người ta đâu phải là tranh phi thăng?

Cái này chẳng qua là một loại vũ đạo tế tự thời cổ đại, mượn nhờ khinh công của ca cơ bay khỏi mặt đất, hình thành một loại vũ đạo nhẹ nhàng mà thôi.

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Từ nội dung trên mấy bức bích họa này mà xem, ghi chép hẳn là sinh bình của chủ nhân ngôi mộ này." Diệp Hạo Sơ gật đầu nói: "Lão Hồ nói không sai, đây chính là ghi chép về cuộc đời của vị đại tướng quân triều Nguyên kia." Tề Án Mi

lúc này nũng nịu cười nói: "Hạo gia, đã ngài có thể xem hiểu, chi bằng ngài giảng cho chúng em nghe nội dung bên trong đi." "Bích họa nói rằng, vị đại tướng quân này từ nhỏ đã trời sinh thần lực, sau khi gia nhập quân đội thì kiêu dũng thiện chiến, lũ lập kỳ công a!

Nhưng mà!

Tên đại tướng quân đó có một sở thích, đó là thích giết người!

Hơn nữa mỗi lần giết người xong, đều phải uống máu người." Bàn Tử nghe xong kinh ngạc nói lớn: "Cái lão tướng quân này đúng là biến thái!

Thế mà lại thích uống máu người!" "Im miệng, nghe kể chuyện!" Dương Tuyết Lê trừng Bàn Tử một cái. "Ờ!" Bàn Tử cười gượng gạo. "Sau này ấy à!

Tên đại tướng quân đó cũng không biết là do giết người quá nhiều hay do uống máu người, cuối cùng bị báo ứng, đến tuổi trung niên thân thể liền không xong rồi!

Thế là lão ta tìm một đám thuật sĩ, phái đám thuật sĩ đó vào trong cung điện ở Bình Sơn luyện chế thuốc trường sinh bất tử cho lão.

Sau đó đám thuật sĩ nói với đại tướng quân rằng phải dùng trái tim của bảy bảy bốn mươi chín người mới có thể luyện chế thuốc trường sinh bất tử.

Thế là đại tướng quân sống không được bao lâu đâu quản nhiều như vậy!

Liền hạ lệnh bắt bảy bảy bốn mươi chín người dùng để luyện đan.

Sau đó, trước khi lâm chung, đại tướng quân yêu cầu đám thuật sĩ giúp lão xây dựng ngôi mộ cổ kiểu cung điện này, đồng thời luyện chế đan dược trường sinh trong cổ mộ, sau đó giúp lão phục sinh!" Diệp

Hạo Sơ nói xong, mọi người không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Vị đại tướng quân này, quả thực quá tàn bạo!

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Thông qua nội dung trên bích họa có thể biết được, tên đại tướng quân này chết chưa hết tội!" "Mẹ nó chứ, mấy cái bích họa này cũng chẳng có gì thú vị, còn không bằng tìm bảo bối thực tế hơn!" Trần Kim Thủy nói xong liền dẫn người nhà họ Trần tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, một tên Côn Nô nói: "Chủ nhân, Hội trưởng, phía trước có một cánh cửa đá, hình như có thể đẩy ra!" "Cửa đá?

Đó nhất định là nơi ở của đại tướng quân mộ rồi." Doãn Tiên Nguyệt nói. "Cái gì!

Tìm được chỗ chính yếu rồi, bảo bối của ta ơi, ta đến đây!" Trần Kim Thủy kích động nói. "Chúng ta tiếp tục đi vào trong!" Diệp Hạo Sơ lúc này cũng đi tới, phía sau một tấm bia đá khổng lồ quả thực có một cánh cửa đá.

Bất quá lúc này 9 đạo bùa chú màu vàng trên cửa đá đã thu hút sự chú ý của Diệp Hạo Sơ. "Hệ thống!

Mấy cái bùa này là gì?" "Đinh!

Hồi túc chủ, đó là Trấn Thi Phù!" Không ngờ trong mộ này lại dán loại Trấn Thi Phù hay dùng trong phim Cương Thi Đạo Trưởng!

Chẳng lẽ trong mộ này còn có cương thi quỷ quái gì không thành?

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ lập tức đi lên phía trước, gỡ Trấn Thi Phù xuống, giữ lại, không chừng còn có tác dụng.

Sau đó Diệp Hạo Sơ phát hiện 9 tấm Trấn Thi Phù chỉ có 5 tấm chưa bị hỏng là còn dùng được. "Lão Diệp, cậu làm gì thế?" Bàn Tử mắt sắc nhìn thấy động tác của Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy đưa cho Bàn Tử hai tấm Trấn Thi Phù, nói: "Cầm lấy!

Đây là Trấn Thi Phù, lát nữa đưa cho Lão Hồ một tấm!" "Cái gì!

Trấn Thi Phù!" Bàn Tử lập tức cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, coi như bảo bối nhét vào trong ngực.

Diệp Hạo Sơ sau đó cũng đưa cho Dương Tuyết Lê, Doãn Tiên Nguyệt mỗi người một tấm.

Tất cả những việc này đều bị Tề Án Mi nhìn thấy.

Cô ta thấy Diệp Hạo Sơ đưa cho hai người phụ nữ Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt mỗi người một tấm bùa.

Tuy không biết là cái gì, nhưng Tề Án Mi có thể khẳng định tấm bùa đó là bảo bối.

Trong lòng không khỏi nghĩ thầm: *Cái đồ chết tiệt không có lương tâm này!

Đều cho hai con ả kia, thế mà không cho bà đây!

Bà đây uổng công hầu hạ cưng ra sức như vậy!* Nghĩ thế, Tề Án Mi đi đến trước mặt Diệp Hạo Sơ, nũng nịu hỏi: "Hạo gia, ngài vừa đưa cho Dương Tuyết Lê với cô ả kia cái gì thế?

Em cũng muốn một tấm." "Đây là Trấn Thi Phù, lúc quan trọng có thể giữ một mạng, cầm lấy!" Diệp Hạo Sơ đưa tấm Trấn Thi Phù cuối cùng cho Tề Án Mi, bản thân hắn có ba đại huyết mạch thần thú, không cần thứ này. "A!

Thật sao?

Cảm ơn Hạo gia!" Tề Án Mi nghe vậy kích động hôn chụt một cái lên má Diệp Hạo Sơ, cô ta thực sự không ngờ lá bùa này lại là Trấn Thi Phù trong truyền thuyết có thể trấn trụ cương thi!

Thế là ánh mắt mê ly nhìn Diệp Hạo Sơ nói: "Hạo gia, đợi chúng ta trở về, em sẽ hầu hạ ngài thật tốt!" "Ừ!

Được!" Diệp Hạo Sơ ngoài mặt bình tĩnh gật đầu, trong lòng lại nghĩ: *Mẹ nó!

Cái con dâm nữ này!* Sở dĩ cho Tề Án Mi một tấm Trấn Thi Phù, là vì dù sao cũng là người phụ nữ của mình, đừng có chết ở đây!

Hắn đối với "con hàng" này vẫn còn rất hài lòng!

“Người đâu!

Mở cánh cửa đá này ra!” Trần Kim Thủy vừa dứt lời, mấy người nhà họ Trần liền tiến lên đẩy cửa đá.

Chương 166

Khi cửa đá vừa mở, từ trong mộ đạo truyền ra một tiếng kêu kỳ quái, nghe thê thảm như tiếng nữ quỷ gào thét.

"Vãi chưởng!

Tiếng gì thế!?" Trần Kim Thủy sợ hãi thốt lên.

Những người còn lại của Cửu Môn cũng nhao nhao lùi về phía sau, thậm chí có kẻ sợ quá nấp hẳn sau lưng Diệp Hạo Sơ, chỉ có như vậy mới cảm thấy an toàn chút đỉnh.

Trần Kim Thủy nhìn thấy cái dạng hèn nhát của đám người nhà mình, tức giận mắng: "Mẹ bà nó, lũ hèn nhát các người, thế mà đều chạy ra sau lưng ông đây trốn hết à!

Mau cút qua đây cho ông!" Bàn Tử lúc này vẻ mặt đầy khinh bỉ nói: "Trần Kim Thủy, nhà anh bớt mồm đi!

Giọng còn to hơn cả Bàn gia đấy!" Trần Kim Thủy nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức đổi thái độ: "Hề hề!

Bàn gia, tôi đây chẳng phải đang giáo dục lại lũ thuộc hạ hèn nhát này sao!" "..." Đám người nhà họ Trần trong lòng điên cuồng chửi thầm: Con mẹ nó!

Có cần mặt mũi nữa không!

Nói bọn này là đồ hèn!

Còn ông thì sao hả Trần Kim Thủy?

Gặp nguy hiểm chạy còn nhanh hơn bất cứ ai!

Lạo xạo, lạo xạo.

Trong mộ đạo lại truyền đến một âm thanh khác.

Mọi người nghi hoặc: Lại chuyện gì nữa đây?

Một đợt chưa yên một đợt đã tới!

Diệp Hạo Sơ với thính giác siêu cường đã nhận ra, bên trong có vô số con rết.

"Mọi người cẩn thận một chút, vôi sống tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, một khi phát hiện có rết thì lập tức ném ra ngay!" Diệp Hạo Sơ phân phó đám đông.

"Đã rõ!" "Rết!

Ở đây có rết!" Một người nhà họ Trần hét lớn.

Cùng lúc đó, một con rết đã bò lên người gã, cắn một phát, trong khoảnh khắc cả người gã liền hóa thành một vũng nước mủ.

Tử trạng của người này dọa mọi người sợ chết khiếp, Bàn Tử hét lên: "Đù má!

Độc tính mạnh thế á?!" "Tất tất ~!" Lúc này, tiếng rết bò trong mộ đạo ngày càng rõ ràng, khoảng cách với mọi người cũng ngày càng gần.

"Rết Phát Quan!" Giây tiếp theo, từ trong mộ đạo xuất hiện rết dày đặc chi chít, như thủy triều ập về phía mọi người.

"Chạy mau!

Chỗ này không thể ở lâu!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ lập tức giải phóng Huyết mạch chi lực trong cơ thể.

Đám rết đầy đất kia vừa nhìn thấy Diệp Hạo Sơ cứ như nhìn thấy ôn thần, điên cuồng bỏ chạy.

"Có Hội trưởng ở đây, lo gì mấy con rết cỏn con này chứ!" Trần Kim Thủy lập tức phản ứng lại từ cơn kinh hoảng, nhìn thấy cảnh này liền cười lớn.

Diệp Hạo Sơ không thèm để ý lời Trần Kim Thủy, mà nói với mọi người: "Mộ đạo này âm u ẩm ướt, nhất định có trứng rết bám ở phía trên, lát nữa bảo anh em đừng chạm vào tường, hơn nữa còn phải dùng bột vôi sống rắc lên tường." "Được rồi!

Yên tâm đi!" Mọi người vừa rồi cũng đã kiến thức sự lợi hại của đám rết kia, không dám có một tia lơ là.

Sau khi dọn dẹp xong đám trứng rết, đoàn người xuyên qua mộ đạo dài vài trăm mét này, tiến vào hậu điện.

Trong hậu điện, sừng sững một tòa cung điện vàng son lộng lẫy.

Diệp Hạo Sơ dùng Tử Kim Ma Đồng phát hiện ra tòa cung điện này thế mà cũng tên là Vô Lượng Điện!

Tôi đi!

Chỗ này cũng có một tòa Vô Lượng Điện?

Phải biết năm đó bọn Trần Ngọc Lâu ở mộ Bình Sơn tướng quân cũng từng gặp qua Vô Lượng Điện.

Nhìn tòa cung điện này, Diệp Hạo Sơ có thể khẳng định cái trước mắt bọn họ mới là Vô Lượng Điện hàng thật, còn cái mà nhóm Trần Ngọc Lâu gặp năm đó khả năng chỉ là hàng giả hoặc vật che mắt.

"Vô Lượng Điện!

Trong này khẳng định có vô số minh khí giá trị liên thành." Hoắc Hữu Tuyết ánh mắt nóng rực nhìn cung điện mở miệng nói.

"Vậy chúng ta mau vào xem đi!" "Đúng thế!

Hội trưởng!

Chúng ta vào thôi!" Diệp Hạo Sơ lúc này gật đầu, đồng ý cho bọn họ đi vào.

Mọi người đi tới trước Vô Lượng Điện, có một khe nứt dài hơn hai mươi mét, dưới khe tối om, cũng không biết sâu bao nhiêu, nhìn vào khiến người ta rợn cả tóc gáy!

Diệp Hạo Sơ đứng trước khe nứt, cảm giác được dưới đáy truyền đến một luồng khí lạnh lẽo, nhưng giây tiếp theo lại biến mất.

"Dưới lòng đất này có cổ quái!" Diệp Hạo Sơ lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất cũng đi tới, nhìn xuống đáy khe nứt nói: "Lão Diệp, nhìn gì thế?" "Vãi!

Dưới này là động không đáy à?

Sao tự nhiên cảm giác sống lưng lạnh toát thế này!" "Không có gì!

Chúng ta đi thôi!" Hiện tại vẫn là không nên để bọn họ biết thì hơn!

Đỡ phải lo lắng sợ hãi.

Lúc này bọn Trần Kim Thủy đã đi tới trước cửa Vô Lượng Điện.

Trong mắt đám người này chỉ có minh khí châu báu, bọn họ hiện tại đâu thèm để ý nguy hiểm gì đó.

"Hy vọng thứ bên dưới đừng có chui ra gây sự, nếu không thì đừng trách bản hội trưởng." Diệp Hạo Sơ đột nhiên nói một câu.

"Hả?" Doãn Tiên Nguyệt và Shirley Dương bên cạnh đều nghi hoặc không thôi, câu này là có ý gì?

Sau đó nhóm Diệp Hạo Sơ đi tới trước điện.

Bề ngoài Vô Lượng Điện này không khác gì Đâu Suất Cung của Thái Thượng Lão Quân.

Bàn Tử lúc này thắc mắc: "Vách đá trên không trung của Vô Lượng Điện này sao lại có bảy màu, hơn nữa nhìn cũng không giống

do người tô lên a?" Hoắc Hữu Tuyết dù sao cũng là người trong Cửu Môn, kiến thức phi phàm, giải thích: "Chắc hẳn trong Vô Lượng Điện có một cái lò luyện đan khổng lồ, những vách đá bảy màu kia hẳn là bị khí thể bốc lên khi lò luyện đan hoạt động nhuộm thành." Ra là thế!

Trần Kim Thủy nôn nóng: "Hội trưởng, chúng ta mở cửa không?" Diệp Hạo Sơ nói: "Mở!" "Được luôn!" Đẩy cửa Vô Lượng Điện ra, bên trong tối đen như mực.

Mọi người bật đèn pin lên, liền phát hiện một chiếc đỉnh đồng tròn xuất hiện trong tầm mắt.

Hoắc Hữu Tuyết nhìn đỉnh đồng nói: "Cái đỉnh đồng này là sản vật thời Tần nha, nếu mà mang được ra ngoài..." Trần Kim Thủy dùng tay gõ gõ đỉnh đồng, khổ sở nói: "Cái này e là khó ăn đây!

Cái đỉnh này ít nhất cũng nặng cả tấn!" Ngay lúc mọi người đang thảo luận về minh khí nơi này, Diệp Hạo Sơ một mình đi loanh quanh.

Hắn phát hiện bố cục căn phòng này được sắp xếp theo bát quái của Đạo gia, trong đó còn không thiếu một số thuật Kỳ Môn Độn Giáp, quả thực rất tinh diệu.

Hơn nữa ở hai bên đỉnh đồng kia, dựng đứng hai bức tượng Trấn mộ thú hình thù cổ quái.

Trấn mộ thú trợn mắt tròn xoe, nhe nanh múa vuốt, dị thường quỷ dị.

Vị trí tồn tại của hai con Trấn mộ thú này khiến người ta nghi hoặc, theo lý mà nói, bọn chúng không nên nằm trong phòng này, mà phải ở bên ngoài Vô Lượng Điện mới đúng.

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang đi dạo tứ phía trong điện, đột nhiên nghe thấy có người la hét om sòm!

"Có ma, có ma a!" Diệp Hạo Sơ nhìn về phía phát ra âm thanh, kẻ

đang gào thét là một người nhà họ Tề.

“Sao thế?

Xảy ra chuyện gì rồi?” Mọi người nghe tiếng cũng vội vàng chạy tới.

“Có ma!

Chỗ này có ma!” Tên người nhà họ Tề kia đột nhiên nhìn vào con Trấn mộ thú rồi lại hét lên một tiếng, làm mọi người giật nảy mình.

Trần Kim Thủy nghe vậy chân tay luống cuống, dùng móc sắt trong tay nhắm ngay vào Trấn mộ thú, không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 167

Những người khác của Cửu Môn cũng đều chĩa súng vào tượng thú.

Sau đó mọi người quan sát hồi lâu, cũng chẳng thấy Trấn mộ thú có động tĩnh gì, không khỏi nghi hoặc trong lòng: Đâu ra ma?

Trần Kim Thủy quệt mồ hôi trán, thở dài một hơi, sau đó đá vào mông tên người nhà họ Tề kia một cước, chửi ầm lên: "Mẹ kiếp!

Hét cái gì mà hét, đây chẳng phải là một bức tượng điêu khắc sao, ma cỏ ở đâu ra?" "Mày mà còn dám nói hươu nói vượn, ông đây xử chết mày!" Bị một màn này quấy nhiễu, mọi người đều bị người mình dọa cho không nhẹ, cái này có khi chính là cái gọi là người dọa người dọa chết người đây mà!

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn tên người nhà họ Tề kia, phát hiện gã trán toát mồ hôi lạnh, răng va lập cập, toàn thân run rẩy dữ dội, trông không giống như đang la hét lung tung, có lẽ là thật sự đã nhìn thấy thứ gì đó quỷ dị.

"Ma!

Chỗ này có ma!" "Hu hu ~, Hội trưởng, ngài phải tin tôi a!

Vừa nãy tôi thật sự nhìn thấy ma!" Tên thuộc hạ kia khóc lóc nói với Diệp Hạo Sơ.

"Mẹ nó!

Đừng hét nữa!" Trần Kim Thủy giận dữ mắng.

Tề Án Mi thấy Trần Kim Thủy lại dám mắng người của mình, lập tức lạnh mặt nói: "Trần Kim Thủy, người của tôi không cần anh tới quản giáo!" "Tề Án Mi, cô...!" "Đủ rồi!

Các người còn để bản hội trưởng vào mắt không hả!" Diệp Hạo Sơ sắc mặt khó coi nhìn hai người.

Hai người thấy Diệp Hạo Sơ nổi giận, lập tức không biết phải làm sao, bọn họ đều biết thủ đoạn của Diệp Hạo Sơ.

"Hội trưởng, tôi..." "Bản hội trưởng không hy vọng có lần sau!" "Dạ!

Vâng vâng vâng!" Trần Kim Thủy và Tề Án Mi lập tức cung kính đáp.

Tuy nói đám người Cửu Môn này trong mắt Diệp Hạo Sơ là phế vật, nhưng cũng không phải nói bọn họ không được tích sự gì.

Bọn họ cũng đã xuống không ít mộ, chuyện quỷ dị nhìn thấy cũng không thiếu, còn chưa đến mức nhát gan đến thế này, cho nên Diệp Hạo Sơ đoán định, chuyện này nhất định có điểm đáng ngờ!

Mọi người nhìn về phía Trấn mộ thú tịnh không phát hiện động tĩnh gì, liền ai nấy quay về tìm minh khí.

Lúc này Diệp Hạo Sơ cảm giác không đúng, tay cầm chủy thủ Long Lân, nhìn về phía hai đầu Trấn mộ thú hai bên đỉnh đồng.

Hồ Bát Nhất hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, bèn quay đầu nói với Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, vừa nãy người kia không giống như đang giả vờ, cho nên trong này nhất định có cổ quái!" Diệp Hạo Sơ gật đầu, sau đó nhìn đầu lâu Trấn mộ thú, phát hiện Trấn mộ thú quả thực có chút cổ quái, nó vừa nãy thế mà lại chớp mắt một cái!

Trấn mộ thú, không lẽ là đồ sống đấy chứ?

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng phát hiện điểm này, hai người vội vàng lùi lại, sau đó rút vũ khí trong tay ra, làm tốt chuẩn bị phòng phạm.

“Tính Diệp kia!

Sao thế!” Doãn Tiên Nguyệt hỏi.

Đám người Trần Kim Thủy đang tìm bảo vật thấy nhóm Hồ Bát Nhất đều làm ra tư thế phòng bị, đều có chút nghi hoặc, nhưng có thể khẳng định là nhất định có chuyện gì xảy ra rồi, đều tranh thủ chạy tới!

“Hội trưởng, các ngài đây là làm sao vậy?

Các ngài như thế làm tim tôi đập nhanh quá à!” Trần Kim Thủy lúc này nói chuyện cũng lắp bắp.

Diệp Hạo Sơ giọng trầm thấp nói: “Con Trấn mộ thú này vừa nãy chớp mắt một cái!” Nghe câu này, mọi người đều sợ hãi lùi về phía sau, Trần Kim Thủy càng là đẩy một tên thuộc hạ ra chắn trước mặt mình.

“Chớp mắt?

Chẳng lẽ Trấn mộ thú này còn sống?

Nhưng rõ ràng là tượng điêu khắc mà.” Ngay lúc tất cả mọi người đều cảnh giác, Trấn mộ thú thế mà lại chớp mắt lần nữa.

Những người đứng xung quanh nhìn thấy tình huống này, sợ đến mức không nói nên lời.

“Có ma, có ma a!” Hai con mắt to màu đen kia vốn dĩ đã cho người ta một loại cảm giác âm sâm, nay còn biết chớp a chớp, phiếm một luồng u minh chi quang, sao có thể không làm người ta sợ hãi.

Tại thời điểm đó, tất cả mọi người đều bị dọa, nhưng Diệp Hạo Sơ lại đối mắt với con Trấn mộ thú kia một chút, tổng cảm thấy chỗ nào không đúng.

Nếu Trấn mộ thú là sống, nó không thể mặc kệ nhiều người như

vậy nhìn nó như nhìn khỉ thế này.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ trực tiếp đi về phía Trấn mộ thú.

Bàn Tử lập tức hô: "Lão Diệp, ông định làm gì thế?" Shirley Dương nhìn thấy xong nghĩ cũng không nghĩ liền đi theo.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều rất bội phục cái gan của Hội trưởng bọn họ.

Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm vào mắt Trấn mộ thú, trong lòng chửi ầm lên: Con mẹ nó!

Hóa ra là hai con bướm đêm biết phát sáng giở trò quỷ!

Hai con bướm đêm kia che phủ trên mắt Trấn mộ thú, vỗ cánh cộng thêm ánh sáng u ám nơi này, liền cho người ta một loại ảo giác, tưởng rằng Trấn mộ thú đang chớp mắt.

Diệp Hạo Sơ dùng tay phủi bướm đêm trên Trấn mộ thú đi, hai con bướm đêm vỗ cánh, bay về phía không trung Vô Lượng Điện.

Mọi người lúc này đều ngẩn người, đều cảm thấy thật mất mặt!

Nhiều người như vậy thế mà bị hai con bướm đêm dọa cho sợ!

Hồ Bát Nhất tự giễu: "Chúng ta xuống nhiều mộ như vậy, hôm nay thế mà bị hai con bướm đêm dọa cho toát cả mồ hôi lạnh!

Cái này mà truyền ra ngoài không biết sẽ có bao nhiêu người chê cười đây!" "Bà nội nó, hóa ra là hai con sâu." "Trần Kim Thủy tôi hôm nay không giết chết hai con sâu đáng chết các mày thì không làm người." Nói rồi gã giơ súng lên, nhắm vào bướm đêm trên không trung bắn liên tiếp hai phát.

Đoàng đoàng!

Đạn của Trần Kim Thủy không bắn trúng bướm đêm, lại bắn trúng tấm gương bát quái treo chính giữa Vô Lượng Điện.

“Rắc!” Gương bát quái vỡ nát, trong Vô Lượng Điện yên tĩnh truyền đến thanh âm kỳ quái.

Đó là tiếng cơ quan chuyển động.

Lúc này, Trấn mộ thú trước mặt mọi người bắt đầu di chuyển, dời về hai phía.

Dưới chân Trấn mộ thú, một sợi xích sắt bắn ra, hơn nữa còn kéo động thứ gì đó bên dưới.

Xích sắt kéo lên, thế mà lại là một cái bánh răng thanh đồng khổng lồ.

Bánh răng kêu răng rắc răng rắc, quay hai vòng sau đó mắc vào xích sắt.

Diệp Hạo Sơ lúc này mặt đều đen lại, vừa rồi Trần Kim Thủy bắn vỡ tấm gương bát quái kia, liền đã kích hoạt cơ quan chôn dưới Vô Lượng Điện.

Thông qua ám đạo màu đen dưới chân Trấn mộ thú, Diệp Hạo Sơ có thể nghe rõ ràng tiếng máy móc chuyển động trong đó.

“Giới bị!

Có cơ quan!” Giọng nói nghiêm túc của Diệp Hạo Sơ truyền khắp cả Vô Lượng Điện, toàn bộ mọi người đều tiến vào trạng thái giới bị.

Tất cả mọi người dáo dác nhìn quanh, đều đang chờ đợi.

Lần này, Diệp Hạo Sơ có loại dự cảm mãnh liệt, sau cái cơ quan này là nguy cơ cường đại.

Xích sắt tiếp tục kéo lên, khi kéo ra cái bánh răng thứ hai thì dừng lại.

Kêu cái rắc, thanh thúy vô cùng.

Mọi người đợi nửa ngày, không thấy trong Vô Lượng Điện có bất kỳ mũi tên hay vũ khí cơ quan nào khác xuất hiện, cảm thấy có chút kỳ quái.

Bàn Tử lúc này phàn nàn: "Mẹ kiếp!

Muốn tới thì tới nhanh chút đi, để Bàn gia chờ đợi lằng lặng thế này, còn khó chịu hơn chết." Cảm giác chờ đợi nguy cơ ập đến, so với lúc đối quyết trực diện còn khó chịu hơn, càng thêm dày vò.

Hồ Bát Nhất cũng nghi hoặc, hỏi: "Sao thế nhỉ, cơ quan này rốt cuộc là khống chế chỗ nào, chẳng lẽ không phải bên trong Vô Lượng Điện?" Câu nói này của Hồ Bát Nhất nhắc nhở Diệp Hạo Sơ, cơ quan nơi này hẳn không phải khống chế bên trong Vô Lượng Điện.

Vô Lượng Điện nãi là bảo điện luyện đan chế dược, chế tạo cơ quan ở bên trong sẽ làm hỏng thiết bị và bố cục, người chế tạo không thể nào hủy hoại bảo điện của mình trong chốc lát.

Diệp Hạo Sơ bước ra, hắn lấy ra một cái hỏa chiết tử đi tới bên cạnh hố đen dưới sợi xích sắt, nương theo ánh sáng nhìn xuống.

Chỉ thấy một cái trụ sắt màu cổ đồng kéo dài về phía sau hắn, trên trụ sắt còn có bánh răng đang chuyển động.

Hắn lại nhanh chóng đứng dậy, nhìn về phía khe nứt mà bọn họ chú ý ban nãy.

"Không ổn, cơ quan nơi này là khống chế bên trong khe nứt." Diệp Hạo Sơ sau đó chạy vọt ra ngoài.

Trần Kim Thủy mở miệng nói: "Hội trưởng sao thế?

Chương 168

Cứ giật mình thon thót!

Trong cái khe nứt kia tối om, có thể có cơ quan gì chứ, mà cho dù có cũng đâu làm hại đến chúng ta!...” Hồ Bát Nhất nghe vậy trong lòng phạm nói thầm, chẳng lẽ thật là sợ bóng sợ gió một trận?

Không đúng!

Nhìn sắc mặt Lão Diệp là biết không ổn, nhất định là bọn họ đã kích hoạt cơ quan gì đó.

Nghĩ vậy, Hồ Bát Nhất nói với mọi người: “Tất cả mọi người!

Đi theo tôi!” Sau đó tất cả mọi người đi ra khỏi Vô Lượng Điện.

“Rốt cuộc là sao thế hả Lão Diệp?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Diệp Hạo Sơ thấy bọn họ đều đi ra, cười nói một câu: “Trong khe nứt hắc ám, có thứ gì đó!” !!!

Mọi người nghe xong đều kinh hãi!

Có thứ gì đó?

Không phải lại là quái vật gì chứ?

Lúc này thính nô bên cạnh Doãn Tiên Nguyệt sợ hãi nói: “Không xong rồi chủ nhân, Hội trưởng nói không sai, dưới này có rất nhiều quái vật!

Hơn nữa còn có một con to xác!” “Tất cả mọi người!

Chuẩn bị nghênh tiếp chiến đấu!” “Rõ!” Lúc này mọi người đều nhao nhao khẩn trương lên, một chút cũng không dám lơ là làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

“Gào ~!” Tại đáy khe nứt hắc ám, đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét.

Gào!

Từ trong khe nứt xông ra một luồng gió cường kình, trong gió mang theo khói mù, xông lên không trung rồi hàng lạc.

“Má ơi, có quái vật, có quái vật!” Có mấy người Cửu Môn nghe thấy tiếng gào này, đã sợ đến mức không nói nên lời.

Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn khói đen trên không trung, kêu to không ổn, trong khói này có độc trùng.

“Có trùng độc!” Diệp Hạo Sơ xoay người một cái, né tránh đám trùng kia.

Trùng rơi xuống đều là những con rết kịch độc dày đặc.

“A ~ Cứu tôi!” Một người Cửu Môn bị cắn trúng, trong nháy mắt hóa thành nước mủ.

Những người còn lại chạy nhanh, thoáng cái liền rời khỏi phạm vi công kích của rết.

Sau đó nhóm Hồ Bát Nhất vội vàng lấy súng phun lửa ra, nhắm vào đám rết mà chào hỏi.

Ngay lúc này, trong khe hở hắc ám xông ra một con quái vật khổng lồ.

Khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên, trên không trung thế mà đang bay một con rết to lớn.

“Má ơi!

Con rết to thế này á!” “Con rết này sao còn biết bay vậy?” Diệp Hạo Sơ ở một chỗ quan sát tỉ mỉ con rết lớn, phát hiện ra một vấn đề.

“Hả?

Con rết này không phải Lục Sí?

Mà là con mẹ nó Bát Sí Ngô Công!” Phải biết Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh) trong nguyên tác sớm đã bị Chá Cô Tiếu xử lý rồi!

Chỗ này thế mà còn có một con Bát Sí Ngô Công (Rết tám cánh) mạnh hơn cả Lục Sí Ngô Công!

Con Bát Sí Ngô Công này tướng tá đúng là to thật!

Dài đến mười mấy mét, móng vuốt sắc bén như chủy thủ, trên người đều là kịch độc.

Bất quá nội đan của con Bát Sí Ngô Công này chính là đồ tốt có thể tăng cường thọ mệnh a!

Trong nguyên tác Chá Cô Tiếu chính là ăn nội đan của con Lục Sí Ngô Công mà sống thêm được mười mấy năm, chắc hẳn hiệu quả nội đan của con Bát Sí này sẽ càng thêm cường đại đi?

Răng rắc răng rắc!

Bát Sí Ngô Công di chuyển trên mái nhà, ngói bị giẫm nát vụn.

Đột nhiên, Bát Sí Ngô Công bò về phía sau Vô Lượng Điện, thế mà lại biến mất không thấy tăm hơi.

“Sao thế nhỉ, con súc sinh kia chạy đi đâu rồi?” Hồ Bát Nhất nghi hoặc nói.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, cười ha hả, nói: “Con súc sinh đáng chết này, không phải là nhìn thấy Bàn gia, sợ chạy mất dép rồi chứ!” “Con súc sinh này e là thấy chúng ta đông người, không dám đi ra nữa rồi!” Trần Kim Thủy cũng cười nói.

“Đúng thế!

Đúng thế!" "Tôi thấy là con rết đó sợ rồi!" Những người khác của Cửu Môn hùa theo.

Diệp Hạo Sơ thấy Bát Sí Ngô Công chạy mất, thầm nghĩ: Nội đan của bản hội trưởng còn chưa lấy được đâu!

Không thể để nó chạy thoát!

Thế là nói với đám Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, các cậu đợi ở đây, tôi ra sau điện xem thử!" Nói xong, không cho mọi người cơ hội nói chuyện, vận khởi Lăng Ba Vi Bộ liền đuổi theo con Bát Sí Ngô Công.

"Ơ kìa!

Lão Diệp..." Hồ Bát Nhất mới phản ứng lại, đã không thấy bóng dáng Diệp Hạo Sơ đâu nữa.

Shirley Dương lúc này tức giận nói: "Cái tên khốn nạn này, đã bảo cùng nhau hành động rồi kia mà?" "Không sao đâu, Tuyết Lê muội muội, thân thủ của cái tên họ Diệp đó em còn không rõ sao?

Anh ta sẽ không có chuyện gì đâu!" "Chúng ta cứ đợi ở đây đi!" Doãn Tiên Nguyệt an ủi Shirley Dương.

"Vậy được rồi!" Shirley Dương nghe xong cũng cảm thấy có lý, liền bất đắc dĩ đồng ý, nhưng trong lòng nghĩ đợi tên khốn kia quay lại, nhất định phải cho hắn biết tay!

Còn bên phía Diệp Hạo Sơ, một mình đuổi tới sau điện lại không thấy tung tích Bát Sí Ngô Công.

"Kỳ lạ!

Sao không thấy Bát Sí Ngô Công đâu nhỉ?" Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang nghi hoặc, bỗng nhiên, một cái bóng trắng xuất hiện trước mặt hắn.

Một nữ quỷ mặc đồ trắng đang lơ lửng giữa không trung, đối diện

với hắn phát ra tiếng cười rợn người.

“Khà khà...” Nữ quỷ kia mặt mũi lở loét, cái lưỡi dài thò ra ngoài, khiến người ta nhìn mà tê dại da đầu.

“Đù má!

Ông đây là gặp ma rồi à?” Diệp Hạo Sơ lúc này cũng bị nữ quỷ đột nhiên xuất hiện dọa cho rùng mình một cái.

Chủ yếu là con mụ này trông tởm quá, nếu là Bàn Tử ở đây, tuyệt đối có thể dọa tên đó tè ra quần không chừng!

Xích Y Hung, Tiếu Diện Thi, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc.

Ý là nói cậu gặp quỷ khóc có lẽ là quỷ đang kể lể với cậu về tao ngộ bất hạnh của mình, nhưng con quỷ này mà cười, thì chắc chắn là muốn hại cậu rồi!

“Khà khà khà!” Lúc Diệp Hạo Sơ đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh toát, liền nhận ra nữ quỷ lại chạy ra sau lưng hắn phát ra tiếng cười rợn người.

“Cười cái con mẹ mày!

Ông chém chết bà mày giờ!” Diệp Hạo Sơ trở tay chém một dao, chém trúng ngực nữ quỷ.

“A ~!” Nữ quỷ lập tức phát ra tiếng kêu thê thảm, nhìn Diệp Hạo Sơ một cái, chật vật bỏ chạy.

Trong mộ thất âm trầm thấu ra một cỗ âm khí.

Diệp Hạo Sơ lập tức đuổi theo, nương theo tung tích nữ quỷ tiến vào một khu mộ địa, sau khi xuyên qua tận cùng mộ địa, thế mà lại tới trước một cung điện to lớn.

Phía trước truyền đến một trận ánh sáng đỏ sẫm, nữ quỷ kia thế mà lơ lửng giữa bán không, cười âm lãnh về phía Diệp Hạo Sơ, trong

mắt thấu ra một cỗ sát ý hung ác.

Diệp Hạo Sơ cũng không chút hoảng hốt nhìn chằm chằm nữ quỷ.

Mình đuổi tới tận đây, cũng ý thức được không ổn, con nữ quỷ này hình như là cố ý dẫn mình tới đây thì phải.

Sau đó, nữ quỷ xoay người, ngay dưới mí mắt Diệp Hạo Sơ bay về phía cung điện sau lưng nó.

Diệp Hạo Sơ nhìn tòa cung điện này, trong lòng thầm nghĩ: "Nơi này thế mà còn có một tòa cung điện, so với Vô Lượng Điện ban nãy còn hùng vĩ hơn a!" Diệp Hạo Sơ từng bước đi về phía cung điện, ngay khi hắn tiến vào cửa cung, thân thể thế mà không chịu khống chế trôi nổi lên!

Chương 169

Hả?

Mất trọng lực?

Diệp Hạo Sơ trong lòng thót một cái, hắn lập tức dừng bước, vội vàng lùi ra ngoài, không thể đi vào sâu hơn nữa.

Vạn nhất bên trong là do con nữ quỷ kia cố ý dẫn mình tới, thì trong này cực có khả năng là một cái bẫy.

"Vẫn là quay về trước đã!" Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ lập tức quay đầu trở về tìm đám Hồ Bát Nhất.

Bên phía nhóm Hồ Bát Nhất đều đang đợi Diệp Hạo Sơ quay lại ngoài đại điện.

Ngay lúc này, trên đỉnh cung điện không biết từ lúc nào bò ra một con quái vật khổng lồ, đang cuộn mình trên đó.

Hơn nữa, con quái vật này lúc này đang ở ngay trên đỉnh đầu Bàn Tử.

Thậm chí, cái miệng của con quái vật đã hơi mở ra, phảng phất giây tiếp theo sẽ nuốt chửng Bàn Tử một cái gọn lỏn.

"Bàn...

Tử, đừng có loạn động a!" Hồ Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng nói với Bàn Tử.

"Hả?

Lão Hồ, các cậu đây là...?" Bàn Tử nghe vậy nhìn thấy sắc mặt mọi người nhìn mình đều không đúng, còn thấy Hồ Bát Nhất đang điên cuồng nháy mắt với mình.

“Lão Hồ, mắt cậu sao thế??” Bàn Tử nhíu mày, hình như có chút không hiểu ý Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, cậu vừa nãy chớp mắt làm gì thế?

Cậu nếu mắt mũi không tốt, chi bằng tìm chỗ nào nghỉ ngơi chút đi?” Bàn Tử vừa nói vừa đi qua.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn thấy con Bát Sí Ngô Công kia đã thò đầu xuống, trong lòng vừa gấp vừa tức a!

Thế là hét lớn với Bàn Tử: “Bàn Tử!

Cẩn thận phía sau!

Chạy mau!” Theo tiếng hét của Hồ Bát Nhất vừa dứt, Bàn Tử đã nhanh chóng rút súng, nhắm ngay đầu Bát Sí Ngô Công trên đỉnh đầu mà khai hỏa.

Hóa ra, Bàn Tử sớm đã hiểu ý Hồ Bát Nhất, chẳng qua là hắn vì không muốn kinh động con Bát Sí Ngô Công kia, nên giả vờ như không biết gì, để nó thả lỏng cảnh giác.

“Bái bai nhé cưng!” Bàn Tử di chuyển linh hoạt, trực tiếp đào thoát khỏi vị trí trước đó, chạy tới bên cạnh đám Hồ Bát Nhất.

Con Bát Sí Ngô Công vồ hụt trực tiếp đập xuống đất, làm bụi mù bay tứ tung.

“Làm sao bây giờ hả Lão Hồ?” “Làm sao bây giờ?

Tôi biết thế quái nào được!” “Nó sắp qua đây rồi, mau nổ súng!” Hồ Bát Nhất thấy con rết sáu cánh (thực ra là tám) sắp lao tới, liền hét lớn.

“Đoàng đoàng đoàng!” Mọi người nghe thấy lời Hồ Bát Nhất, cũng không màng gì khác, vội vàng nổ súng về phía Bát Sí Ngô Công.

Tuy nhiên, đạn uy lực cực lớn lại ngay cả lớp vỏ giáp trên người

rết cũng bắn không thủng, cứ như đang gãi ngứa cho Bát Sí Ngô Công vậy.

"Đáng chết, đây rốt cuộc là quái vật gì!" Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều nhịn không được trố mắt.

Đối mặt với quái vật như vậy, bọn họ lại không có thân thủ như Diệp Hạo Sơ, thế này thì đối phó kiểu gì?

Đám người Cửu Môn lúc này đều loạn thành một bầy, Trần Kim Thủy tên này gà tặc chạy tót ra sau một tấm bia đá trốn đi.

Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi thấy thế trong lòng chửi ầm lên Trần Kim Thủy vô sỉ, nhưng đồng thời cũng vội vàng trốn đi, sinh sợ bị con Bát Sí Ngô Công này xé xác.

Côn nô dưới tay Doãn Tiên Nguyệt coi như khá tranh khí, dám cùng con Bát Sí Ngô Công này chính diện kêu gào.

Nếu đây là Lục Sí Ngô Công cấp bậc bình thường, thì 5 tên côn nô kia còn có thể cùng nó chu toàn vài hiệp, nhưng đây là Bát Sí Ngô Công, còn kinh khủng hơn Lục Sí Ngô Công gấp mười lần, mấy tên côn nô này e là đi không quá mười chiêu.

Khoảnh khắc tiếp theo, quả nhiên không ngoài dự đoán, năm tên côn nô kia đều bị Bát Sí Ngô Công quét bay ra ngoài.

"Tới rồi, nó lao về phía chúng ta rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này hét lớn một câu.

Một con Bát Sí Ngô Công dang rộng cánh bay lượn nhe nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời rít gào, răng nanh sắc bén và móng vuốt kêu lạo xạo.

Lục Sí Ngô Công (Bát Sí) bám trên mặt đất, móng vuốt trên người ma sát với mặt đất tạo ra tia lửa.

Nó đang súc lực để lao tới!

Muốn ăn thịt hết đám người này.

"Chạy mau!!" Hồ Bát Nhất thấy tình hình không ổn, liền hét lớn một tiếng, hắn giờ phút này hoàn toàn không có tâm tư động thủ với con Bát Sí Ngô Công này, hiện tại chạy được thì chạy.

Tốt nhất là có thể chống đỡ đến khi Lão Diệp qua đây, chỉ cần hắn quay lại là được cứu rồi.

"Đáng ghét, tốc độ con quái vật này nhanh quá, chúng ta chạy không thoát đâu!" Doãn Tiên Nguyệt thân thủ cũng vô cùng tốt, mắt thấy con quái vật kia phi tốc đuổi theo, vội vàng lật tay, trong tay xuất hiện ba thanh phi đao, phân biệt bắn về phía đôi mắt Lục Sí Ngô Công.

"Đinh đinh đinh!" Tuy nhiên, phi đao thậm chí ngay cả mí mắt Bát Sí Ngô Công cũng bắn không thủng, chỉ có thể kích bắn ra một trận tia lửa.

"Đáng chết, cái tên họ Diệp kia chết ở xó nào rồi?!" Doãn Tiên Nguyệt trong lòng thầm mắng một câu, vội vàng phi thân né qua một đòn trí mạng của Bát Sí Ngô Công.

"A!

Cứu mạng a!" Tuy nhiên, những người khác trong Cửu Môn vận khí lại không tốt như vậy.

Rất nhanh, Bát Sí Ngô Công liền đuổi kịp một tên thuộc hạ, trực tiếp một ngụm nuốt chửng gã vào bụng.

"Cứu mạng a!" Lúc này, bên trong đại điện, tất cả mọi người đều đang vong mạng đào tẩu dưới sự truy sát của quái vật, sinh sợ mình chạy chậm, bị quái vật tóm được ăn thịt.

"Hội trưởng rốt cuộc đi đâu rồi a?

Sao còn chưa về?" Mọi người mắt thấy quái vật cự ly với mình càng ngày càng gần, trong lòng càng là thập phần tưởng niệm Hội trưởng của bọn họ.

Nếu Diệp Hạo Sơ ở đây, cho dù là gặp quái vật như vậy, bọn họ cũng không đến mức kinh hoảng như thế.

Nhưng vấn đề là, hiện tại Diệp Hạo Sơ căn bản không có ở đây a!

Thấy con Bát Sí Ngô Công càng lúc càng áp sát, đám người Cửu Môn sợ đến mức vắt chân lên cổ mà chạy. "Ê!

Quay lại!

Tổ sư bố nhà anh!" Hồ Bát Nhất thấy mọi người đều bỏ chạy, lập tức chửi đổng một câu. "Lão Hồ, chúng ta cũng chạy thôi!" Bàn Tử vội vàng nói. "Được!

Chúng ta chạy về phía thằng cháu Trần Kim Thủy kia!" Hồ Bát Nhất nghiến răng nói.

Mẹ kiếp!

Đánh quái vật không thấy Trần Kim Thủy nhà mày ra giúp, lúc chia đồ thì tích cực hơn ai hết, hôm nay ông đây phải hố chết mày! "Ý kiến hay!" Bàn Tử nghe vậy thì giơ cả hai tay tán thành.

Lúc này Trần Kim Thủy đang trốn sau một tấm bia đá ở góc, thấy nhóm Hồ Bát Nhất đang chạy về phía mình thì lập tức chửi ầm lên: "Mẹ nó!

Hồ Bát Nhất bọn họ sao lại dẫn quái vật về phía ông đây thế này!" Mắt thấy tốc độ của Bát Sí Ngô Công ngày càng nhanh, rõ ràng nếu mọi người chỉ cắm đầu chạy thì chắc chắn sẽ không thoát nổi. "Không được!

Mau nổ súng!

Tất cả nổ súng cho ông!" Vì vậy, Trần Kim Thủy cũng vội vàng ra lệnh cho thủ hạ, bảo bọn họ mau dùng súng để đối phó với con quái vật này. "Đoàng đoàng đoàng!" Bên trong đại điện, tiếng súng vang lên dữ dội, vô số viên đạn gào thét bay về phía Bát Sí Ngô Công.

Nhưng cơ thể con rết này còn cứng hơn cả tinh cương, đạn bắn lên người nó căn bản không gây ra chút thương tổn nào.

Ngược lại, đau đớn do đạn mang lại càng khiến nó thêm cuồng nộ. "Xì xì..." Bát Sí Ngô Công phát ra tiếng kêu phẫn nộ, thấy đám người kia dám nổ súng bắn mình, nó liền từ bỏ việc truy đuổi nhóm Hồ Bát Nhất, trực tiếp lao về phía đám người đang nổ súng. "A, đừng mà!" "Cứu mạng, cứu tôi với!" "Chạy mau, thứ này không phải thứ chúng ta có thể đối phó!" Bát Sí Ngô Công có thể hình khổng lồ, chỉ một cú húc đã làm tan tác đám người Cửu Môn đang nổ súng.

Chương 170

Hơn nữa, cái miệng khổng lồ của nó mở ra, một ngoạm là có thể nuốt chửng một người sống.

Rất nhanh, người của Cửu Môn đã thương vong quá nửa.

Cùng lúc đó, Diệp Hạo Sơ đang ở xa bỗng nhiên tai khẽ động, nghe thấy tiếng súng truyền ra từ Vô Lượng Điện. "Không ổn, bọn họ chắc chắn gặp phải Bát Sí Ngô Công rồi!" Nghe thấy động tĩnh này, Diệp Hạo Sơ biết ngay bên trong xảy ra chuyện.

Có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, trong ngôi cổ mộ này cũng chỉ còn lại con Bát Sí Ngô Công kia.

Ngay lập tức, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng chạy về hướng Vô Lượng Điện. "Hy vọng vẫn còn kịp!" Trong lúc Diệp Hạo Sơ đang nỗ lực chạy về, Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đã bị con Bát Sí Ngô Công kia nhắm trúng. "Cẩn thận!" Đám người còn sống sót của hai nhà Hoắc, Tề thấy lão đại nhà mình bị quái vật nhắm vào thì sắc mặt đại biến.

Dương Tuyết Lê thấy cảnh này có chút không đành lòng, muốn lao ra cứu hai người bọn họ, nhưng lập tức bị ánh mắt của Doãn Tiên Nguyệt ngăn lại. "Vô dụng thôi!

Cô không cứu được họ đâu!" Lúc này Trần Kim Thủy cũng dẫn theo ba người nhà họ Trần còn sót lại chạy đến chỗ nhóm Hồ Bát Nhất, vội vàng mở miệng nói: "Hiện tại vừa hay có người nhà họ Tề và họ Hoắc cầm chân nó!

Chúng ta mau chạy đi!" Trần Kim Thủy vừa dứt lời, nhóm Hồ Bát Nhất, Doãn Tiên Nguyệt đều nhìn hắn với vẻ mặt đầy chán ghét.

Loại người gặp nguy hiểm chỉ biết bán đứng đồng đội này căn bản không đáng tin cậy.

Không chừng ngày nào đó hắn sẽ bán đứng cả mình!

Bàn Tử càng không nhịn được đạp cho Trần Kim Thủy một cước, chửi mắng: "Trần Kim Thủy!

Mày có còn là đàn ông không hả?

Lại để một đám phụ nữ đoạn hậu cho mày?" Trần Kim Thủy bị Bàn Tử đá một cú cũng nổi giận, hét lớn: "Tao mẹ nó có cách gì chứ?

Con quái vật này là thứ chúng ta có thể đối phó sao?" "Trần gia ta lần này chết chỉ còn lại từng này người!

Cậu bảo tôi về ăn nói thế nào với Tứ A Công hả!

Về rồi không bị Tứ A Công lột da mới lạ!" "Được rồi!

Đừng cãi nhau nữa!" Hồ Bát Nhất quát lên một tiếng, lại nhìn mọi người nói: "Lát nữa tôi và Bàn Tử đi thu hút sự chú ý của Bát Sí Ngô Công, mọi người đi cứu người!" "Được!" Thấy mọi người đều đồng ý, Trần Kim Thủy cũng bị ép phải gật đầu. "Xong rồi!" Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi lúc này nhìn thấy Bát Sí Ngô Công trước mặt, đều tuyệt vọng nhắm mắt lại, biết lần này mình chết chắc rồi! "Ầm ~!" Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó thấy con Bát Sí Ngô Công kia lại bị một đạo hỏa diễm đánh bay xa hơn mười mét. "Hả?" Việc này khiến nhóm Hồ Bát Nhất đang chuẩn bị đi cứu người kinh ngạc.

Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi nghe thấy động tĩnh, theo bản năng mở mắt ra, phát hiện mình vậy mà chưa chết!

Mà con Bát Sí Ngô Công trước mặt cũng bị đánh bay rồi! "Sao thế?

Bản hội trưởng đến không muộn chứ?" Bỗng nhiên, từ bên ngoài đại điện truyền đến một giọng nói quen thuộc. "Là Lão Diệp!" Dương Tuyết Lê lập tức vui mừng reo lên. "Hội trưởng cuối cùng cũng đến rồi!" "Tốt quá rồi!

Chúng ta được cứu rồi!" Vốn đang bị nỗi sợ hãi và tuyệt vọng bao trùm, mọi người nhìn thấy Diệp Hạo Sơ trở về đều không nhịn được mà cao giọng hoan hô.

Hội trưởng của bọn họ chính là mang lại cảm giác an toàn như vậy!

Phảng phất chỉ cần hắn xuất hiện, bất kể gặp phải nguy hiểm gì cũng không đáng sợ. "Lão Hồ, Bàn Tử, đưa người hai nhà Tề Hoắc đi trước!

Chỗ này giao cho tôi!" Diệp Hạo Sơ phân phó một câu. "Được!" Sau đó, khi nhóm Hồ Bát Nhất đã rời xa chỗ này, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, lại thấy một đạo hỏa diễm uy lực cực lớn bắn về phía Bát Sí Ngô Công! "Gào ~!" Bát Sí Ngô Công lúc này đau đớn gầm rú, toàn thân vặn vẹo loạn xạ, nó có thể cảm nhận được ngọn lửa vừa bắn vào mình không phải lửa thường.

Đó là thứ lửa có thể giết chết nó!

Ngay sau đó, Bát Sí Ngô Công lại thấy có tới năm sáu đạo hỏa diễm uy lực cực lớn bắn về phía mình.

Đậu má!

Người thời nay không nói võ đức thế sao!?

Bát Sí Ngô Công đã nếm mùi đau khổ của ngọn lửa, không dám đỡ đòn, liền vỗ bốn đôi cánh trong suốt, bay lên không trung mẫn tiệp né tránh công kích. "Hít ~!

Hòn đá nhỏ trong tay Hội trưởng là cái gì vậy?

Lại có thể phun ra lửa?" Hoắc Hữu Tuyết ánh mắt chấn kinh nhìn Long Phù Chú trong tay Diệp Hạo Sơ, cái này cũng quá thần kỳ rồi đi?

Trần Kim Thủy ánh mắt tham lam nhìn Long Phù Chú, mở miệng nói: "Đúng vậy!

Hòn đá này lại có thể đả thương quái vật!

Còn dễ dùng hơn súng của chúng ta nhiều!

Nếu chúng ta cũng có thể xin Hội trưởng một viên!

Vậy chẳng phải là..." Bàn Tử lúc này nghe vậy liền nhìn Trần Kim Thủy như nhìn một thằng ngu: "Mơ cái gì thế!

Long Phù Chú trên tay Lão Diệp là thần khí đấy!

Cả thiên hạ chỉ có một viên này thôi!

Hơn nữa!

Cho dù Lão Diệp thực sự còn nữa, cũng chẳng đến lượt các người!" "..." Mọi người thấy Long Phù Chú trong tay Diệp Hạo Sơ đại hiển thần uy, tâm tư khác nhau.

Lúc này Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi được Diệp Hạo Sơ cứu đều nhìn hắn với vẻ mặt sùng bái.

Đặc biệt là Tề Án Mi, trong lòng không khỏi nghĩ: Bà đây quả nhiên không uổng công ra sức hầu hạ anh!

Doãn Tiên Nguyệt lúc này cũng nhìn Diệp Hạo Sơ thật sâu, không ngờ vẫn đánh giá thấp hắn, trong tay tên này lại còn có loại thần khí đó!

Mà Dương Tuyết Lê thì đơn thuần là tức giận, tên đàn ông chó má này chỉ biết giấu diếm bà đây!

Đợi khi về, nhất định phải bắt tên này khai báo rõ ràng! "Khởi

động xong rồi!

Tiểu rết, mày chuẩn bị xong chưa?" Diệp Hạo Sơ nói một câu, rút Thanh Long Nộ Thiên Đao sau lưng ra, trực tiếp lao về phía Bát Sí Ngô Công. "Gào ~!" Bát Sí Ngô Công cũng nổi giận!

Ông đây vừa rồi là sợ hòn đá của mày!

Bây giờ tên nhân loại mày lại dám đánh tay đôi với ông?

Ai cho mày dũng khí?

Rết mẹ à?

Nhưng giây tiếp theo, lưỡi đao của Diệp Hạo Sơ trực tiếp xuyên thủng cơ thể Bát Sí Ngô Công, đâm sâu vào trong người nó.

Tức thì, Bát Sí Ngô Công kêu lên thảm thiết đau đớn.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ lại tung một cước thật mạnh đá vào đầu Bát Sí Ngô Công, trực tiếp đá bay cơ thể khổng lồ của nó ra ngoài. "Hít ~ Vẫn là Lão Diệp trâu bò!" Bàn Tử hưng phấn nói một câu.

Mọi người nghe thấy lời của Bàn Tử đều theo bản năng gật đầu, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Diệp Hạo Sơ.

Tên này vũ lực trị nghịch thiên quá rồi chứ?

Chương 171

Lúc này, bụng của Bát Sí Ngô Công bị Thanh Long Nộ Thiên Đao đâm thủng một lỗ máu lớn, máu xanh đậm từ đó ồ ạt chảy ra.

Lực phòng ngự của Bát Sí Ngô Công có thể nói là vô cùng đáng sợ, ngay cả đạn cũng không thể dễ dàng xuyên thấu.

Nhưng Diệp Hạo Sơ chỉ cần một đao đã tạo thành vết thương lớn như vậy, có thể tưởng tượng thanh đao này sắc bén đến mức nào!

Tuy nhiên, đòn này dường như cũng đã chọc giận hoàn toàn Bát Sí Ngô Công.

Sau khi đứng dậy, nó phẫn nộ gầm lên một tiếng, rồi vặn vẹo cơ thể khổng lồ lao về phía Diệp Hạo Sơ! "Hừ!

Chỉ sợ mày không qua đây thôi!

Đã mày muốn chết!

Bản hội trưởng sẽ thành toàn cho mày!" Thấy Bát Sí Ngô Công lao về phía mình, Diệp Hạo Sơ lập tức cười lạnh một tiếng.

Hắn hôm nay nhất định phải giết chết con Bát Sí Ngô Công này, một mặt là hắn cần nội đan của nó.

Mặt khác là con rết này đã giết không ít người Cửu Môn, hiện tại hắn là Cửu Môn hội trưởng, nếu hôm nay không giết nó thì uy vọng của hắn sau này ở Cửu Môn sẽ bị giảm sút!

Hiện tại con Bát Sí Ngô Công này chủ động dâng tận miệng, Diệp Hạo Sơ vui mừng còn không kịp, làm sao có thể sợ hãi?

Mắt thấy Bát Sí Ngô Công ngày càng gần, Diệp Hạo Sơ cũng toàn thần quán chú nhìn cử động của nó.

Gần rồi!

Càng lúc càng gần!

Lúc này, Diệp Hạo Sơ gần như đã có thể cảm nhận được mùi hôi thối phát ra từ miệng Bát Sí Ngô Công.

Đột nhiên, Bát Sí Ngô Công vặn đuôi, quất mạnh về phía Diệp Hạo Sơ!

Diệp Hạo Sơ lộn một vòng né tránh.

Ngay giây tiếp theo, từ miệng Bát Sí Ngô Công phun ra một luồng khói độc màu đen lớn. "Cũng có chút thủ đoạn đấy!" Diệp Hạo Sơ lúc này cũng hơi bất ngờ, con Bát Sí Ngô Công này vậy mà cũng biết bài dương đông kích tây!

Nếu đổi là người khác, nói không chừng đã trúng chiêu của nó rồi.

Nhưng người nó gặp phải lại là Bản hội trưởng!

Hắn từ đầu đã biết nhất cử nhất động của nó.

Dù sao thực lực bản thân con rết này không yếu, cũng có thể coi là BOSS, nên Diệp Hạo Sơ sao có thể khinh địch?

Diệp Hạo Sơ động tác hành vân lưu thủy, chém ra từng đao, liên tiếp bức lui Bát Sí Ngô Công. "Hừ, nghe nói vuốt của mày cứng lắm, xem mày có cứng hơn đao trong tay tao không!" Nói xong, chỉ nghe rắc một tiếng, lưỡi đao trực tiếp chém đứt một cái vuốt sắc bén của Bát Sí Ngô Công. "Gào ~!" Bát Sí Ngô Công gào lên đau đớn.

Mọi người đều nhìn đến ngây người, lúc này con Bát Sí Ngô Công hung hãn vô cùng kia ở trước mặt Hội trưởng của bọn họ chỉ có phần bị đồ sát. "Hay, hay, hay!" "Hội trưởng quả nhiên là lợi hại!

Thân thủ mạnh đến mức khiến người ta sôi máu." Hoắc Hữu Tuyết không nhịn được tán thưởng. "Oanh!" Sau đó Diệp Hạo Sơ trực

tiếp cắm một đao vào người Bát Sí Ngô Công, ghim chặt nó xuống đất, gạch đá lập tức vỡ vụn tứ tung.

Bên trong đại điện bụi đất mù mịt, khiến người ta không nhìn rõ tình huống bên trong rốt cuộc ra sao.

Năm phút sau.

Bụi đất tan đi, mọi người nhìn thấy thân ảnh Diệp Hạo Sơ đang đứng trên người Bát Sí Ngô Công.

Mà thanh Thanh Long Nộ Thiên Đao kia cũng đang cắm phập trên đầu con rết.

Rất hiển nhiên, con Bát Sí Ngô Công này hiện tại đã bị Diệp Hạo Sơ chế phục. "Mẹ ơi!

Hội trưởng thế này cũng quá mạnh rồi!

Đao pháp của Hội trưởng e rằng ngay cả Cửu Môn Hắc Bối Lục gia năm đó cũng không sánh bằng đâu nhỉ?" Trần Kim Thủy thấy Diệp Hạo Sơ vừa ra tay đã xoay chuyển chiến cục, cũng không trốn sau bia đá nữa, làm bộ làm tịch lao ra.

Chẳng qua bọn họ lao ra không phải để đối phó Bát Sí Ngô Công, mà là để vỗ tay cổ vũ cho Hội trưởng.

Lúc này mọi người đều đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, nhìn con Bát Sí Ngô Công nằm bất động trên đất, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn bảy tám cái xác của người Cửu Môn bị giết trên đất, à, còn mấy cái bị nó nuốt sống nữa.

Tổn thất thảm trọng vô cùng!

Nghĩ đến đây, mọi người bi phẫn cầm súng xả đạn điên cuồng vào xác con rết. "Đoàng đoàng đoàng!" Diệp Hạo Sơ thấy vậy mở miệng nói: "Được rồi!

Thu dọn thi thể anh em một chút, lát nữa tiếp tục xuất phát!" "Rõ!" Mọi người nghe xong cũng chỉ buồn bã vì anh em mình một chút, dù sao làm cái nghề này, xuống đấu (mộ) thì không thể không có người chết!

Diệp Hạo Sơ lúc này chẳng quản nhiều như vậy, hắn nhìn xác Bát Sí Ngô Công, hiện tại hắn chỉ quan tâm đến nội đan trong cơ thể nó.

Nội đan!

Nghĩ đến nội đan, Diệp Hạo Sơ liền đi về phía Bát Sí Ngô Công dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ định mổ bụng con quái vật lấy nội đan, chỉ nghe một tiếng gầm rú!

Diệp Hạo Sơ nghe vậy vội vàng lùi lại, hắn không ngờ sinh mệnh lực của con Bát Sí Ngô Công này lại ngoan cường đến thế?

Bị hắn chém nhiều đao vào chỗ hiểm như vậy!

Lại bị mọi người xả súng một trận, vậy mà vẫn chưa chết?

Nghĩ lại cũng đúng, trong nguyên tác Chá Cô Tiêu đối phó một con Lục Sí Ngô Công (rết sáu cánh) cũng suýt bị nó giết chết, huống chi là Bát Sí Ngô Công (rết tám cánh) có tu vi còn mạnh hơn.

Sau đó cơ thể to lớn của Bát Sí Ngô Công lại cử động!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó nhanh chóng trốn xuống khe nứt tối tăm bên dưới. "Vãi!

Con rết lớn này nãy giờ giả chết à!" Bàn Tử lúc này trợn to mắt không dám tin nói. "Mẹ kiếp!

Con súc sinh này quá xảo quyệt!" Mọi người không ngờ con quái vật này bị đánh thành như vậy vẫn chưa chết, cuối cùng còn giả chết để chạy thoát!

Diệp Hạo Sơ vẫn luôn bình tĩnh nhìn tất cả, hắn biết con Bát Sí Ngô Công này nhất định là muốn trốn xuống dưới khe nứt dùng nội đan để chữa thương.

Hơn nữa tính báo thù của nó cực mạnh, vừa rồi hắn chém nó như vậy, nó nhất định vô cùng căm hận hắn, đợi khi khôi phục vết thương, nhất định sẽ quay lại tìm hắn! "Được, tao sẽ đợi mày chữa thương xong rồi ra giết mày." Diệp Hạo Sơ lạnh lùng nhìn khe nứt nói. "Lão Diệp, chúng ta bây giờ làm thế nào?" Hồ Bát Nhất nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi. "Đợi!" "Lão Diệp, ý anh là đợi con súc sinh này lên sao?" Dương Tuyết Lê hỏi.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, không nói gì thêm.

Sau đó mọi người thu dọn chiến trường xong. "Gào ~!" Nghe thấy tiếng gào thét của Bát Sí Ngô Công truyền lên từ dưới khe nứt, còn có tiếng di chuyển rào rào.

Hiển nhiên là con rết đó sắp lên rồi.

Khắc tiếp theo, mọi người nhìn thấy con Bát Sí Ngô Công vốn dĩ vết thương chồng chất, lúc này vậy mà đã cơ bản khôi phục.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy không những không có cảm giác nguy cơ, mà còn rất vui mừng.

Xem ra Bát Sí Ngô Công khôi phục nhanh như vậy, chứng tỏ hiệu quả trị liệu của nội đan kia là cực tốt!

Chương 172

Thực ra vừa rồi Diệp Hạo Sơ cố ý không trực tiếp lấy mạng Bát Sí Ngô Công, bởi vì hắn tò mò con rết này dùng nội đan chữa thương như thế nào?

Còn nữa chính là đợi nó khôi phục hòm hòm, lên tìm hắn báo thù thì hắn mới cướp nội đan của nó.

Sau đó chỉ thấy ở bụng Bát Sí Ngô Công có một luồng khí màu vàng lưu chuyển, đồng thời phát ra tiếng ùng ục kỳ lạ.

Đó hẳn là nội đan đi!

Doãn Tiên Nguyệt thấy vậy, nghĩ đến điều gì, vội vàng hét lớn với Diệp Hạo Sơ: "Tên họ Diệp kia!

Con súc sinh này biết dùng nội đan chữa thương, chúng ta phải mau chóng trừ khử nó, nếu không nó sẽ rất nhanh khỏi hẳn, đến lúc đó thì phiền phức to!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy phất tay, nói: "Yên tâm, có tôi ở đây, con súc sinh này không gây họa được đâu!" "Nội đan?

Con Bát Sí Ngô Công này vậy mà tu luyện ra nội đan?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, giải thích: "Con Bát Sí Ngô Công này ở dưới mộ địa, trải qua ngàn năm tuế nguyệt, lại thêm có đan dược ở đây hỗ trợ, nó đã tu luyện thành tinh, trong cơ thể hình thành nội đan." Lúc này, Bát Sí Ngô Công há cái miệng máu, tức thì một mùi hôi thối ập vào mũi.

Chỉ thấy từ miệng nó nhả ra một hạt châu màu vàng, hạt châu đó tỏa ra ánh sáng vàng kim, từ đầu Bát Sí Ngô Công lan đến bụng, tiến hành chữa thương.

Nội đan chữa thương, chuyện này đối với tất cả mọi người có mặt đều là chuyện mới lạ, hơn nữa bọn họ nghe nói ăn nội đan yêu quái có thể tăng cường công lực và tăng thọ đấy!

Trần Kim Thủy lúc này nói: "Mẹ nó!

Cái nội đan này cũng quá thần kỳ rồi!

Nhất định rất đáng tiền nhỉ?" "Không ổn, mọi người mau nhìn, vết thương của Bát Sí Ngô Công đang từ từ khép lại." Dương Tuyết Lê đột nhiên nói.

Diệp Hạo Sơ hiện tại đã nhìn rõ ràng, liền không cần thiết phải giữ lại tính mạng cho Bát Sí Ngô Công nữa.

Vận khởi Lăng Ba Vi Bộ, hắn nhanh chóng lao đến trước mặt Bát Sí Ngô Công, nhân lúc nó đang chữa thương, vươn tay chộp lấy viên nội đan vàng óng ánh. "!!!" "Gào ~!" Con Bát Sí Ngô Công thấy nội đan bảo bối của mình bị cướp, lập tức phát ra tiếng gầm rú kinh thiên!

Không cần mạng lao về phía Diệp Hạo Sơ.

Lúc này khi Diệp Hạo Sơ nắm chặt nội đan, một luồng cảm giác nóng bỏng truyền đến từ lòng bàn tay.

Đây là do năng lượng bên ngoài nội đan gây ra. "Sức mạnh thật cường đại!" Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nói.

Lúc này Diệp Hạo Sơ còn chưa kịp vui mừng đã thấy con Bát Sí Ngô Công liều mạng lao về phía mình. "Cảm ơn nhé!

Tiểu rết!

Để biểu thị cảm ơn, Bản hội trưởng đích thân tiễn mày một đoạn!" Nói xong, vận dụng huyết mạch chi lực trong cơ thể, giơ Thanh Long Nộ Thiên Đao trong tay lên, một đao chém đứt đầu Bát Sí Ngô Công! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Bát Sí Ngô Công!

Thưởng: Thần Cấp Điểm Huyệt Thuật!" Thần Cấp Điểm Huyệt Thuật: Có thể giết người vô hình!

Tương truyền, điểm huyệt thuật là một loại võ thuật cổ đại, giống như những bí tịch võ lâm trong truyện kiếm hiệp, ví dụ như Quỳ Hoa Điểm Huyệt Thủ, Nhất Dương Chỉ...

Tuy nhiên điểm huyệt thuật cuối cùng đã thất truyền trong dòng sông dài của lịch sử, cho đến hiện tại đã triệt để đứt đoạn truyền thừa!

Sau đó trong đầu Diệp Hạo Sơ xuất hiện một lượng lớn kỹ xảo điểm huyệt, trong đó bao gồm cả massage thư giãn gân cốt cho người ta, cũng có cả giết người vô hình.

Phải nói rằng, trong cơ thể con người có mười bốn đường gân mạch chủ, mà trên những gân mạch này có ba trăm sáu mươi lăm huyệt vị, trong đó có hơn bảy mươi tử huyệt, phàm là điểm trúng những tử huyệt này, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Không chết cũng tàn!

Còn nữa chính là sau này theo sự thay đổi thời đại của thế giới đạo mộ, điểm huyệt thuật là tương đối thực dụng!

Diệp Hạo Sơ biết đợi đến thời đại của Ngô Tà, sẽ không giống như bây giờ, nếu giết người thì sẽ vô cùng phiền phức!

Sau này hắn có Thần Cấp Điểm Huyệt Thuật, tùy tiện điểm vào tử huyệt trí mạng nào đó, người kia ngày nào đó đột nhiên lăn ra chết, ai biết là do Diệp Hạo Sơ hắn làm chứ?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ những điều này, Trần Kim Thủy đi tới, nịnh nọt nói: "Hội trưởng!

Lợi hại!

Không hổ là Cửu Môn hội trưởng của chúng ta!" "Chỉ là nội đan của con rết lớn này có thể hay không..." Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói: "Nội đan rết này Bản hội trưởng tự có chỗ dùng, không cần ông bận tâm!" Diệp Hạo Sơ thấy tên này đến gần mình là biết không có chuyện tốt!

Lại còn dám tham lam nội đan Bát Sí Ngô Công!

Nếu không phải nể mặt hắn là người Cửu Môn, hơn nữa hiện tại mình cũng không có lý do giết hắn, thì hắn đã sớm muốn chém cho tên này một đao! "Đây chính là nội đan trong truyền thuyết sao?

Nhìn cũng chẳng ra làm sao cả!" Doãn Tiên Nguyệt nhìn nội đan trong tay Diệp Hạo Sơ nói. "Lão Diệp, cho Bàn Tử tôi xem nội đan này hình dáng thế nào với?" Bàn Tử lúc này tò mò nói.

Bàn Tử không giống như Trần Kim Thủy muốn chiếm đoạt nội đan, cậu ta chủ yếu là tò mò. "Bàn Tử, không sợ chết thì cứ chạm vào!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói. "Lão Diệp, cậu đừng có dọa Bàn Tử này nha!

Không phải chỉ là một hạt châu thôi sao?

Còn có thể làm gì tôi chứ?

Hơn nữa cậu cầm không phải cũng không sao à?" Bàn Tử sau đó không phục chạm thử vào nội đan, ngón tay lập tức bị bỏng đau điếng, đau đến mức cậu ta kêu oai oái! "Vãi!

Cái của nợ này sao nóng thế!" Diệp Hạo Sơ rất tự nhiên bỏ nội đan Bát Sí Ngô Công vào nhẫn trữ vật, lại nhìn biểu cảm hoạt kê của Bàn Tử. "Đây là nội đan ngàn năm!

Năng lượng ẩn chứa trong đó không phải người thường có thể chịu đựng được!" "Bàn Tử, vừa rồi may mà cậu chỉ chạm nhẹ, nếu

nắm cả vào trong tay thì... chậc chậc." Bàn Tử nghe vậy tò mò hỏi: "Thì sẽ thế nào?" "Nhiệt lượng của nội đan có thể khiến cậu trong nháy mắt hóa thành tro bụi!" "Hít ~ Ác thế!" Bàn Tử lúc này rất khánh hạnh vì mình chỉ chạm nhẹ, nếu mình nắm cả viên nội đan này trong tay, nghĩ thôi đã thấy rùng mình!

Diệp Hạo Sơ thu xong nội đan liền nhìn mọi người nói: "Hiện tại Bát Sí Ngô Công đã chết, mối đe dọa lớn nhất đã bị trừ bỏ, lấy hết minh khí ở đây đi, lát nữa chúng ta tiếp tục xuất phát!" Trần Kim Thủy nghe thấy lời này lập tức tán đồng: "Đúng đúng đúng!

Sao tôi lại quên mất cái này nhỉ, người nhà họ Trần đâu!

Theo ông đi tìm bảo bối!" "Rõ!" Ba người nhà họ Trần còn sót lại hùa theo.

Đám người Cửu Môn vừa rồi bị Bát Sí Ngô Công dọa cho run lẩy bẩy, vừa nghe thấy có thể vơ vét bảo bối, lập tức tỉnh táo hẳn lên, sinh long hoạt hổ.

Bàn Tử nhìn không nổi nữa, tức giận nói với nhóm Diệp Hạo Sơ: "Mẹ kiếp!

Đám người này gặp nguy hiểm thì chạy nhanh hơn ai hết!

Nhưng đụng đến bảo bối lại lao lên nhanh nhất!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy vỗ vai Bàn Tử: "Nghĩ thoáng chút!

Dù sao đến lúc đó đều là của chúng ta cả!" Sau đó mọi người đi vào trong Vô Lượng Điện.

Đám người kia mắt sáng rực tham lam nhìn vào những minh khí đó, sau đó toàn bộ minh khí có giá trị trong Vô Lượng Điện đều bị vơ vét sạch sẽ.

Đúng lúc này, hai tên Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm không cẩn thận giẫm phải một tấm ván ngầm, sau đó cả người lật nhào rơi

xuống cơ quan bên dưới. "Chuyện gì thế!" Những người xung quanh vây lại, nhìn qua tấm ván ngầm xuống dưới, bên dưới còn có một cái lò luyện đan to tướng, hơn nữa bên trong có đủ loại đan dược xanh đỏ. "Mau cứu người!" Hồ Bát Nhất vội vàng nói.

Sau đó mọi người tìm thấy một lối đi dốc thông xuống dưới.

Nhóm Hồ Bát Nhất đều lao xuống, Diệp Hạo Sơ ở lại bên trên, tĩnh quan kỳ biến.

Khi mọi người chạy xuống dưới, nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Hai tên Côn Nô vừa rơi xuống mặt đầy máu, trợn mắt trừng trừng, bộ dạng vô cùng dọa người.

Hai tên Côn Nô máu me đầm đìa nhìn thấy nhóm Hồ Bát Nhất đến, lập tức nhe nanh múa vuốt, lao mạnh tới. "Côn Nô!

Chương 173

Phóng túng!" Doãn Tiên Nguyệt thấy Côn Nô thủ hạ của mình lại dám tấn công mình, lập tức quát lớn.

Nhưng hai tên Côn Nô kia dường như hoàn toàn không nghe thấy, lao vào mọi người. "Lão Hồ bọn họ bị sao vậy?

Hình như bị mất trí rồi!" Bàn Tử hỏi nhỏ.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, cảm giác có chút không ổn, lập tức hét lớn: "Không hay, bọn họ có khả năng trúng thi độc rồi!" "Còn nữa tuyệt đối đừng để bọn họ cắn hoặc cào trúng!

Nếu không cũng sẽ biến thành cương thi!

Mọi người mau lui lại!" "A, cương thi!" Mọi người nghe thấy đều kinh hãi, vội vàng lùi lại phía sau, bọn họ không muốn biến thành cương thi đâu!

Đợi mọi người đều lui ra khỏi phòng luyện đan, hai tên Côn Nô trúng thi độc kia cũng đi theo ra ngoài.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn cảnh này liền biết đã xảy ra chuyện gì, Doãn Tiên Nguyệt lui ra xong liền nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi: "Bọn họ còn cứu được không?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu, mở miệng nói: "Hai người đó đã chết rồi!

Hiện tại chống đỡ bọn họ là thi độc trong cơ thể!" "Được!

Tôi biết rồi!" Doãn Tiên Nguyệt trầm mặc một chút, cầm súng lên, nhắm vào đầu hai tên Côn Nô. "Đoàng ~!" Diệp Hạo Sơ nhìn Doãn Tiên Nguyệt một cái, lại hỏi mọi người: "Thi độc này từ đâu ra?" "Không biết!

Chúng tôi vừa xuống thì hai tên Côn Nô đó đã thi biến rồi!" Diệp

Hạo Sơ nghe xong gật đầu, dặn dò: "Đừng chạm vào hai cái xác đó, tôi xuống xem sao!" Nói xong Diệp Hạo Sơ đi về phía phòng luyện đan bên dưới.

Vào trong, Diệp Hạo Sơ phát hiện sau một cái lò luyện đan khổng lồ có một thi thể ông già mặc hý phục, toàn thân hoàn hảo không tổn hao gì đang ngồi ngay ngắn bên vách đá. "Đây là...

Quan Sơn Thái Bảo?" Nhìn trang phục, quả thực giống một Quan Sơn Thái Bảo.

Chắc hẳn vừa rồi hai tên Côn Nô rơi xuống, không cẩn thận chạm vào thi thể Quan Sơn Thái Bảo này nên mới bị thi biến. "Chỗ này vậy mà cũng có Quan Sơn Thái Bảo à?

Chuyện này thật kỳ quái!" Phải biết năm đó bọn Trần Ngọc Lâu cũng từng gặp xác Quan Sơn Thái Bảo ở Bình Sơn, hơn nữa cái xác kia cũng có kịch độc.

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ, vị Quan Sơn Thái Bảo này, không lẽ có quan hệ gì với vị năm xưa?

Hơn nữa sao Diệp Hạo Sơ cảm thấy cái xác này có chút nguy hiểm nhỉ?

Thứ này sẽ không sống lại chứ?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang nghĩ những điều này, bỗng nhiên, mắt Quan Sơn Thái Bảo mở ra, trong con ngươi màu xanh phát ra một luồng khí tức tà ác. "Hả?

Thứ này là đồ sống?" Lúc Quan Sơn Thái Bảo đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ lúc này bắt gặp một tia giận dữ nhân tính hóa trong ánh mắt của cái xác Quan Sơn Thái Bảo này.

Sau đó chỉ thấy hai tay hắn bắt một thủ thế kỳ lạ, giây tiếp theo, "Bùm" một tiếng, từ bên cạnh lò luyện đan bước ra mười mấy cái xác mặc trang phục binh lính, trên trán mỗi cái xác còn có một lá bùa vàng.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy liền nhớ ra, 9 tấm trấn thi phù trên cửa đá và bùa vàng trên trán những cái xác này giống hệt nhau.

Diệp Hạo Sơ lúc này đoán chừng, e rằng trấn thi phù dán trên cửa đá chính là do vị Quan Sơn Thái Bảo này dán?

Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nhìn thi thể Quan Sơn Thái Bảo. "Vãi!

Thứ này là đồ sống?" "Không đúng!

Hắn hẳn là chết rồi!

Hơn nữa còn biến thành cương thi!

Chỉ là không biết dùng phương pháp gì vẫn giữ được một số ý thức lúc còn sống!" Quan Sơn Thái Bảo quay người lại, xé bỏ trấn thi phù trên trán mười mấy cái xác bên cạnh, sau đó rút một thanh bảo kiếm từ sau lưng ra.

Việc này khiến Diệp Hạo Sơ nhìn đến ngẩn người, tên Quan Sơn Thái Bảo cương thi này lại còn biết dùng kiếm?

Diệp Hạo Sơ lúc này cười lạnh một tiếng, tên Quan Sơn Thái Bảo này, có chút thú vị đấy! "Gào ~!" Mười mấy con cương thi mặc trang phục chiến sĩ sau khi bị xé trấn thi phù trên trán liền lập tức lao về phía Diệp Hạo Sơ!

Thấy đám cương thi lao tới, Diệp Hạo Sơ giơ tay chém một đao, đẩy lùi con cương thi đầu tiên lao tới.

Thầm nghĩ: "Chỗ này chật quá!

Phải dẫn đám cương thi này lên trên mới được!" Đúng lúc này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng xuống tới, hai người nhìn thấy cảnh tượng

bên dưới, Bàn Tử lập tức hét lớn: "Lão Diệp, tình huống gì đây.

Đù má!

Nhiều bánh chưng lớn (cương thi) thế!" "Đừng nói nữa!

Mau chạy đi!" "À à à!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vừa xuống lại vội vàng leo lên.

Thấy hai người đi rồi, Diệp Hạo Sơ cũng nhanh chóng chạy lên trên.

Tên Quan Sơn Thái Bảo cương thi thấy thế, lập tức dẫn theo đám cương thi đuổi theo. "Mau...

Mau chạy!" Lúc này mọi người thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hoảng hốt leo lên, đều vội vàng lại gần hỏi xem xảy ra chuyện gì. "Lão Hồ, Bàn Tử, bên dưới có chuyện gì?

Lão Diệp sao không lên?" Dương Tuyết Lê không thấy Diệp Hạo Sơ lên, liền lo lắng hỏi. "Phù ~ Tôi và Lão Hồ vừa xuống thì thấy bên dưới có rất nhiều cương thi, Lão Diệp bảo bọn tôi lên trước!" Bàn Tử mệt đến thở hồng hộc. "Lão Diệp ở ngay phía sau ấy!

Vừa nãy lúc chạy tôi cũng thấy Lão Diệp theo sau rồi." Hồ Bát Nhất lúc này thở được ra hơi mới nói.

Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy tiếng gào thét từ bên dưới. "Đều tránh ra!

Cương thi bên dưới sắp ra rồi!" Diệp Hạo Sơ thấy nhóm Hồ Bát Nhất chặn ở cửa hang, liền hét lớn. "Mau tránh ra!

Hội trưởng sắp ra!" Mọi người nghe vậy vội vàng nhường chỗ cho Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ ra ngoài xong liền sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía cửa hang, sau đó chỉ thấy tên Quan Sơn Thái Bảo cương thi dẫn theo

mười mấy con cương thi chạy ra.

Trần Kim Thủy nhìn thấy đám cương thi này, nói cũng không rõ tiếng: "Hội...

Hội trưởng, chúng ta làm thế nào đây?" "Lùi lại, lùi về phía trước Vô Lượng Điện." Diệp Hạo Sơ chỉ huy, chỉ có chỗ đó rộng rãi, lát nữa động thủ mới có thể thi triển được.

Hơn nữa những con cương thi này trên người đều có thi độc, ai chạm vào là chết!

Đám người Cửu Môn này căn bản không đối phó nổi. "Rõ!" Sau đó một đám cương thi điên cuồng đuổi theo mọi người đến trước Vô Lượng Điện. "Đều đần mặt ra làm cái mẹ gì, mau nổ súng cho ông!" Trần Kim Thủy hét lớn. "Đoàng đoàng đoàng ~!" Một tràng súng vang lên, những con cương thi kia vẫn hoàn hảo không tổn hao gì đứng tại chỗ, có thể thấy đạn dược căn bản vô dụng với chúng, cũng chỉ có thể gãi ngứa, chọc giận chúng thêm mà thôi.

Thấy đạn vô dụng với cương thi, Diệp Hạo Sơ khom lưng nhặt đá vụn trên mặt đất, định dùng Thần Cấp Điểm Huyệt Thuật vừa nhận được thử uy lực xem sao.

Chỉ thấy Diệp Hạo Sơ búng tay một cái, viên đá vụn như tia chớp bắn xuyên qua đầu một con cương thi. "Uy lực không tệ!" Diệp Hạo Sơ thấy vậy hài lòng gật đầu.

Lúc này nhóm Hồ Bát Nhất cũng cầm vũ khí lên, toàn lực ứng phó với đám cương thi.

Diệp Hạo Sơ đá một cước trúng đầu một con cương thi, sau đó từ miệng nó rơi ra một hạt châu, mà con cương thi mất hạt châu kia lập tức biến thành một cái xác khô.

Diệp Hạo Sơ nhặt hạt châu lên, cầm trong tay xem xét, lập tức

hiểu ra.

Chương 174

Hạt châu này là Định Thi Đan!

Định Thi Đan nếu rời khỏi cương thi, thì cương thi sẽ hóa thành xác khô.

Diệp Hạo Sơ vì vậy hét lớn với mọi người: "Nghĩ cách đánh bật Định Thi Đan trong miệng cương thi ra là có thể tiêu diệt chúng!" Mọi người nghe vậy gật đầu, làm theo lời Diệp Hạo Sơ, tiêu diệt toàn bộ đám cương thi, duy chỉ còn lại tên Quan Sơn Thái Bảo cầm bảo kiếm. "Bà nội nó!

Còn lại con bánh chưng già cuối cùng!

Để Bàn gia lên!" Bàn Tử nhìn tên Quan Sơn Thái Bảo cương thi hét lớn.

Tên Quan Sơn Thái Bảo cương thi nhìn thấy Bàn Tử, trên mặt lộ ra một tia khinh thường nhân tính hóa, chỉ tùy ý vài cái đã đánh bay Bàn Tử ra ngoài. "Bàn Tử!" Thấy Bàn Tử không địch lại, Hồ Bát Nhất và ba tên Côn Nô thủ hạ của Doãn Tiên Nguyệt cùng nhau lao lên.

Diệp Hạo Sơ nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi nghĩ tên này thực lực rất mạnh, so với Bát Sí Ngô Công cũng không kém cạnh, vài chiêu đã đánh bay nhóm Hồ Bát Nhất, Bàn Tử.

Diệp Hạo Sơ lúc này ra tay, đánh nhau với Quan Sơn Thái Bảo cương thi.

Cảnh tượng này đối với mọi người thực sự rất chấn hám, Quan Sơn Thái Bảo và Diệp Hạo Sơ hai người giống như kiếm khách và đao khách giang hồ thời xưa, từng chiêu từng thức đều ngoan lạt vô

cùng! "Con bánh chưng già này thật không đơn giản!

Lại có thể tiếp được nhiều chiêu của Lão Diệp như vậy." Hồ Bát Nhất nhìn hai người chiến đấu nói.

Mọi người tán đồng gật đầu.

Mặc kệ Quan Sơn Thái Bảo lợi hại thế nào, trước mặt Diệp Hạo Sơ cũng chỉ là một cái xác biết đi mà thôi.

Sau đó tên Quan Sơn Thái Bảo cương thi dựa vào chút ý thức còn sót lại, biết mình không phải đối thủ của người trước mắt, liền muốn bỏ chạy.

Nhưng lúc này thân đao Thanh Long Nộ Thiên Đao của Diệp Hạo Sơ trực tiếp đâm xuyên người Quan Sơn Thái Bảo, thuận thế dùng điểm huyệt thuật chỉ vào yết hầu hắn, ép viên Định Thi Đan trong miệng hắn ra ngoài.

Thi đan ra ngoài, đôi mắt xanh tím của Quan Sơn Thái Bảo lập tức mất đi ánh sáng, cơ thể cũng trong nháy mắt biến thành một cái xác khô quắt. "Đáng chết, thứ này trước khi chết còn có thể giải phóng thi độc cuối cùng trong cơ thể." Diệp Hạo Sơ vội vàng nhặt Định Thi Đan trong miệng Quan Sơn Thái Bảo lên.

Uy lực của thi độc này còn lớn hơn bản thân Quan Sơn Thái Bảo, Diệp Hạo Sơ cũng không dám lơ là, một cước đá bay cái xác Quan Sơn Thái Bảo chứa thi độc xuống khe nứt tối tăm. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Quan Sơn Thái Bảo (thi hóa)!

Thưởng: Thần Hành Thiên Lý Phù *1 (Chú ý: Mỗi nửa năm chỉ có thể sử dụng một lần)" Thần Hành Thiên Lý Phù: Có thể giúp túc chủ tức khắc đến tọa độ túc chủ đã định trước! "Vãi!

Đây là thần khí bảo mạng nha!

Sau này nếu gặp nguy hiểm, có tấm Thần Hành Thiên Lý Phù này thì có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào!

Tuy chỉ dùng được nửa năm một lần, nhưng thế là đủ rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này nhìn về phía mấy cái xác, nghi hoặc nói: "Nhìn trang phục, những cương thi này lúc còn sống chắc không phải người của ngôi mộ này chứ?" "Bọn họ đều là Quan Sơn Thái Bảo, không phải người của ngôi mộ này, bọn họ chắc cũng là vào đây trộm mộ." Diệp Hạo Sơ giải thích một câu.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

Bàn Tử thấy thế, hỏi Diệp Hạo Sơ: "Lão Diệp, Quan Sơn Thái Bảo là ai vậy?" Diệp Hạo Sơ giải thích cho mọi người: "Người đời chỉ biết trong giới trộm mộ, có danh hiệu và truyền thống chỉ có Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tả Lĩnh!

Nhưng cực ít người biết, thực ra còn có môn phái thứ năm!" "Lão Diệp ý cậu là Quan Sơn Thái Bảo chính là môn phái thứ năm này?" Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, lại nói: "Không sai!

Phái Quan Sơn Thái Bảo giỏi về Quan Sơn Chỉ Mê, lại học được rất nhiều vu thuật thất truyền đã lâu, tiến tới si mê 'Lô hỏa chi thuật'." "Lai lịch của bọn họ là do Lưu Bá Ôn nhận lệnh Chu Nguyên Chương tu sửa hoàng lăng, liền tiến cử với Chu Nguyên Chương thủ lĩnh 'Quan Sơn Thái Bảo' là Phong Vương Lễ, người này khiến Chu Nguyên Chương vô cùng hài lòng, ngự ban cho Phong Vương Lễ và mấy để tử của hắn kim bài bằng vàng ròng, từ đó về sau được gọi là 'Quan Sơn Thái Bảo', giữ lại trước ngự tiền để sai bảo, chuyên chức xây dựng lăng mộ cho hoàng gia." Mọi người nghe xong đều vô cùng kinh ngạc: "Lai lịch Quan Sơn Thái Bảo này lại lớn như vậy, lại còn là hoàng gia ngự tứ?" Doãn Tiên Nguyệt nghi hoặc nói: "Vậy tại sao

đám người này lại chết ở trong này, hơn nữa còn biến thành cương thi?" "Đúng, hơn nữa trong miệng bọn họ sao lại còn có Định Thi Đan?" Hoắc Hữu Tuyết hỏi dồn.

Diệp Hạo Sơ cười, vấn đề này quá đơn giản. "Bọn họ trước khi chết ngậm Định Thi Đan, không phải là được rồi sao?" Diệp Hạo Sơ nói. "Về phần tại sao chết ở đây, tôi cũng không rõ, rất có khả năng là vì Bát Sí Ngô Công ở đây chặn bọn họ lại, cũng có khả năng là bọn họ gặp phải cường địch khác." Chuyện trong mộ vốn dĩ đã huyền hoặc khó lường, Diệp Hạo Sơ không tận mắt nhìn thấy, sao có thể biết rõ?

Chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Trần Kim Thủy nghe vậy run lẩy bẩy nói: "Hội trưởng, ngài vừa nói cái gì?

Còn có cường địch khác?

Ngài đừng dọa tôi chứ?

Cả đời tôi chưa từng xuống ngôi mộ nào hung hiểm như hôm nay!" Diệp Hạo Sơ không để ý đến lời than vãn của Trần Kim Thủy, mà nói với mọi người: "Chúng ta hiện tại chỉ mới tìm thấy một cái Vô Lượng Điện, còn chưa tìm thấy quan quách mai táng Đại tướng quân nhà Nguyên đâu!" "Còn nữa, vừa rồi lúc tôi đuổi theo Bát Sí Ngô Công, đã nhìn thấy bên trong có một cung điện càng hùng vĩ hơn!

Chúng ta bây giờ đi xem thử!" Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu nói: "Vậy chúng ta tiếp tục xuất phát thôi!" Trước khi đi, Diệp Hạo Sơ không quên dặn dò Bàn Tử: “Bàn Tử!

Cậu thu hết đám Định Thi Đan đó lại đi, sau này biết đâu có lúc dùng đến!” “Được thôi!” Thực ra không cần Diệp Hạo Sơ nói, Bàn Tử gã đây cũng sẽ không bỏ qua món bảo bối có thể trấn áp được bánh chưng lớn này.

Những người của Cửu Môn chỉ biết trơ mắt nhìn Bàn Tử thu dọn Định Thi Đan, ánh mắt đỏ rực vì ghen tị.

Nhưng họ cũng chẳng nói được gì, cương thi đều do nhóm Diệp Hạo Sơ dọn dẹp, bọn họ chẳng góp được chút sức nào, cũng không tiện mở miệng đòi hỏi!

Sau đó, nhóm Hồ Bát Nhất thu thập toàn bộ số Định Thi Đan còn lại.

"Tốt rồi!

Chuẩn bị xuất phát!" Diệp Hạo Sơ dẫn mọi người đi đến con đường hầm trong cung điện mà trước đó hắn bị nữ quỷ cố tình dụ tới.

U... u... u...

U... u... u...

Lúc này, từ trong hầm mộ tối tăm truyền đến từng cơn gió rít, nhưng nói là gió rít lại càng giống tiếng khóc thảm thiết của phụ nữ hơn.

Bàn Tử lúc này mặt đã dọa cho trắng bệch, từ vị trí đi đầu ban đầu đã lùi vào giữa đám đông, run rẩy nói: "Các ông nói xem, sao tiếng gió trong hầm mộ này lại giống tiếng nữ quỷ khóc thế nhỉ?

Không lẽ ở đây có quỷ thật à?" Bị Bàn Tử nói vậy, những người vốn không sợ hãi giờ cũng bắt đầu thấy hơi run.

U... u... u...

Tiếng khóc vẫn tiếp tục, có chút kỳ quái khiến mọi người đều sợ hãi.

Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt cùng mấy cô gái khác vội vàng đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, dường như chỉ có như vậy mới cảm thấy an toàn hơn.

“Pằng!” Trần Kim Thủy nổ một phát súng vào trong hầm mộ, lớn tiếng nói: “Sợ cái rắm!

Đây chỉ là tiếng gió trong hầm mộ tạo ra thôi, có gì mà phải sợ!” “Với lại, không phải có hội trưởng của chúng ta ở đây sao!” “Trần Kim Thủy, nếu ông không sợ thì đi mở đường cho chúng tôi đi!” Diệp Hạo Sơ nói bằng giọng không cho phép chối cãi.

“A!?” Trần Kim Thủy nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nhưng khi thấy sắc mặt của Diệp Hạo Sơ, gã lập tức đá một người nhà họ Trần bên cạnh.

“Còn ngây ra đó làm gì!

Mở đường cho hội trưởng!” Quan lớn một cấp đè chết người, Diệp Hạo Sơ bảo Trần Kim Thủy mở đường, Trần Kim Thủy lại bảo thuộc hạ nhà họ Trần của mình đi mở đường, cuối cùng kẻ xui xẻo vẫn là người nhà họ Trần.

“Vâng!” Ba người nhà họ Trần mặt mày đau khổ đáp.

Diệp Hạo Sơ có chút cạn lời, Trần Kim Thủy này đúng là sợ chết thật!

Dương Tuyết Lê lúc này châm chọc: “Bản thân không dám đi?

Lại bắt thuộc hạ đi à?” Trần Kim Thủy nghe vậy cũng không dám tức giận, cười nói: “Dương tiểu thư nói vậy là không đúng rồi!

Những người nhà họ Trần này đều do nhà họ Trần chúng tôi nuôi nấng, thay tôi chịu trận thì có gì không được?” Hồ Bát Nhất lúc này nói: “Thôi được rồi, chúng ta mau vào trong xem sao, đừng lãng phí thời gian nữa.” Ba người nhà họ Trần cầm đèn pin, cẩn thận dò đường.

U...

Chương 175

u... u...

Bậc thang trong hầm mộ đi lên, âm thanh bên trong ngày càng gần, cứ vài chục giây lại vang lên một lần, điều này khiến cho tất cả mọi người, trừ Diệp Hạo Sơ, đều sợ hãi tột độ.

Bàn Tử nghi hoặc nói: "Sao tiếng gió trong hầm mộ này vẫn chưa dứt vậy, nghe mà khó chịu quá." Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói: "Đây không phải là tiếng gió trong hầm mộ đâu, mà là tiếng kêu của nữ quỷ thật đấy." Mọi người nghe xong lập tức trở nên bất an.

"Lão Diệp, giờ không phải lúc đùa đâu!" Diệp Hạo Sơ nhún vai, tiếp tục đi về phía trước.

"Này họ Diệp kia, vừa rồi anh dọa tôi phải không?" Doãn Tiên Nguyệt vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi bên tai Diệp Hạo Sơ.

"Lát nữa cô sẽ biết thôi!" Khi mọi người đến giữa hầm mộ, từ phía trước truyền đến một tiếng hét chói tai.

"Quỷ, có nữ quỷ lưỡi dài!" Ba người nhà họ Trần sợ đến mức vội vàng chạy ngược lại.

Bất chợt, một bóng trắng xuất hiện ở phía trước.

Một nữ quỷ mặc đồ trắng đang lơ lửng giữa không trung.

Gương mặt nữ quỷ đã thối rữa, chiếc lưỡi dài thè ra, chính là con nữ quỷ mà Diệp Hạo Sơ đã thấy trước đó!

Mọi người sợ đến rùng mình, theo phản xạ bắn liên tiếp mấy phát súng về phía nữ quỷ.

Chỉ thấy con nữ quỷ đó đột nhiên lướt về phía trước.

“Hội trưởng!

Hồ gia, có quỷ!

Có quỷ!” Ba người nhà họ Trần hoảng hốt la lớn.

Hồ Bát Nhất lúc này nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, sắc mặt ngưng trọng nói: “Lão Diệp, cậu thấy sao?” “Chỉ là một con tiểu quỷ thôi, không sao!

Tiếp tục đi về phía trước!” Diệp Hạo Sơ xua tay nói.

Mọi người cắn răng, thầm nghĩ dù sao bọn họ cũng đông người!

Hơn nữa còn có Diệp Hạo Sơ ở đây, chắc cũng không có chuyện gì đâu?

“Hội trưởng nói đúng!

Mẹ kiếp, không phải chỉ là một con tiểu quỷ thôi sao?” “Tất cả cầm vũ khí lên cho lão đây, lát nữa lão đây sẽ đích thân bắt quỷ!” Trần Kim Thủy đột nhiên hét lớn.

Mọi người nghe Trần Kim Thủy lại chém gió, đều không muốn để ý đến gã nữa, nhưng vẫn tiếp tục lên đường.

Sau đó, cả nhóm đến cung điện mà Diệp Hạo Sơ đã từng tới.

“Không ngờ ở đây lại có một tòa cung điện hoành tráng như vậy, cung điện này so với Vô Lượng Điện còn kinh thế hãi tục hơn.” Hồ Bát Nhất nhìn cung điện kinh ngạc nói.

Mọi người cũng đều gật đầu đồng ý, ban đầu họ nghĩ Vô Lượng Điện đã đủ hùng vĩ rồi, nhưng nhìn thấy tòa cung điện trước mắt, họ mới biết thế nào mới thực sự là hùng vĩ!

Doãn Tiên Nguyệt vẻ mặt kích động nói: “Xem khí thế của cánh cổng cung điện này, chắc hẳn đây chính là nơi đặt quan tài của đại tướng quân nhà Nguyên rồi.” Diệp Hạo Sơ lúc này lên tiếng: “Đừng

vội, nữ quỷ vừa rồi rõ ràng là muốn dẫn chúng ta vào trong cung điện này, rất có thể đây là một cái bẫy." Nói xong, hắn nhặt một phiến đá mộ, ném về phía cổng cung điện, hòn đá ngay khoảnh khắc lao vào cổng thì lại bay vọt lên phía trên cổng.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều sững sờ!

"Vãi chưởng!

Chuyện quái gì thế này?

Đá không rơi xuống mà lại bay lên?" Bàn Tử dụi dụi mắt, không dám tin.

"Mọi người mau nhìn cổng cung điện kìa!" Hoắc Hữu Tuyết lên tiếng.

"Cổng cung điện cũng đang lơ lửng!" Hồ Bát Nhất trợn to mắt, nói: "Chuyện này quá phi khoa học!

Cánh cổng cung điện lớn như vậy mà có thể lơ lửng giữa không trung?" Ầm ầm ầm!

Cánh cổng cung điện bật lên khỏi mặt đất, kéo theo cả gian mộ thất rung chuyển, các bậc thang bắt đầu nứt vỡ, sau đó rơi xuống khe nứt tối tăm.

"Mau lùi lại!" Diệp Hạo Sơ hét lớn, sau đó kéo tay Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt chạy ngược về phía sau, tức thì đã quay lại trong hầm mộ.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sau khi phản ứng lại cũng lập tức chạy vào hầm mộ.

Những người khác của Cửu Môn xui xẻo bị khe nứt sụp đổ liên tục bám sát phía sau, chỉ cần chậm một bước là sẽ rơi xuống khe nứt.

Nhưng cuối cùng tất cả cũng đều quay lại an toàn, chỉ là một phen

hú vía.

“Hạo gia!

Cứu em!” Tề Án Mi lúc này chậm một bước, bậc thang dưới chân vỡ vụn, cô mất đi điểm tựa, cả người rơi thẳng xuống khe nứt tối tăm.

Bất chợt, một bàn tay vươn ra, nắm lấy cổ tay Tề Án Mi.

“Hạo gia, anh phải nắm chặt nhé!

Đừng buông ra, em còn chưa muốn chết!” Tề Án Mi mặt mày hoảng hốt nói.

Sức của Diệp Hạo Sơ rất lớn, kéo một Tề Án Mi chưa đầy năm mươi cân vẫn không thành vấn đề.

Sau khi được Diệp Hạo Sơ kéo lên, Tề Án Mi nhìn người đàn ông đã cứu mình hai lần trước mắt bằng ánh mắt mê đắm.

Cô phát hiện mình bây giờ đã hoàn toàn mê mẩn hắn!

Trần Kim Thủy lúc này trán vã mồ hôi, thở hổn hển nói: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Sao bậc thang đang yên đang lành lại đột nhiên sụp đổ?” Diệp Hạo Sơ cũng không hiểu nổi, mình chỉ ném một hòn đá nhỏ, sao lại có uy lực lớn đến vậy?

“Mau nhìn kìa, dưới chân chúng ta có sao!” Trong đám đông đột nhiên có người la lên.

Mọi người nhìn xuống, trong bóng tối quả thực đang lấp lánh từng ngôi sao.

Dưới chân họ lại là một bầu trời sao lộng lẫy.

Bốp!

Bàn Tử giơ tay tát một cái vào mặt Trần Kim Thủy, nói: "Trần Kim Thủy, có đau không!" "Bàn gia, đau lắm!" Trần Kim Thủy ôm mặt oan ức nói.

"Đau à!

Bàn gia không phải đang mơ chứ?

Dưới này lại là một vùng trời sao." Bàn Tử không dám tin nói.

Mọi người đều ngây người, trộm mộ bao nhiêu năm, hôm nay là ngày gặp nhiều chuyện kỳ lạ nhất.

Bát Sí Ngô Công, Quan Sơn Thái Bảo bọn họ còn có thể chấp nhận, nhưng bây giờ ở đây lại xuất hiện cả một bầu trời sao lộng lẫy!

Chuyện này cũng quá mộng ảo rồi!

"Sao có thể, chúng ta không phải đang ở trên đỉnh núi sao, sao dưới chân lại có trời sao, chẳng lẽ cả bầu trời đã đảo ngược lại?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Diệp Hạo Sơ cũng không dám tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

"Phù lực!" Trong đầu Diệp Hạo Sơ hiện lên hai chữ này.

Lúc này, cánh cổng cung điện lơ lửng đó đã dừng lại ở giữa bầu trời sao, cách cửa hầm mộ khoảng năm mươi mét, và tỏa ra một luồng ánh sáng trắng.

"Bà nội nó, hôm nay Trần Kim Thủy tôi coi như đã hoàn toàn được mở mang tầm mắt, có thể nhìn thấy thiên môn, chết cũng không hối tiếc." Trần Kim Thủy nói.

Diệp Hạo Sơ lúc này nghĩ đến điều gì đó, nhặt một hòn đá, lại ném vào bầu trời sao, sau đó nó lơ lửng giữa không trung.

"Xem ra, đúng như mình nghĩ…" Diệp Hạo Sơ nói.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ làm một hành động khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Hắn lại nhảy ra ngoài không trung đầy sao.

“Cậu không muốn sống nữa à!” Mọi người đều bị Diệp Hạo Sơ dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Nhưng giây tiếp theo, ai ngờ cú nhảy này của Diệp Hạo Sơ lại đưa hắn bay thẳng đến thiên môn cách đó cả trăm mét, hai chân vững vàng đáp trên thiên môn.

“Không gian này có phù lực rất mạnh, mọi người cũng có thể nhảy qua đây giống như tôi!” Diệp Hạo Sơ hét lớn.

Chương 176

“Cái gì!

Nhảy qua ư?!” Mọi người đều bị lời nói của Diệp Hạo Sơ làm cho chấn động.

Đừng nói đến mấy người Hồ Bát Nhất sợ hãi, ngay cả những người luôn can đảm như Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt cũng không khỏi rùng mình.

Bọn họ đều sợ.

“Lão Diệp rốt cuộc gan lớn đến mức nào vậy!” Hồ Bát Nhất cảm thán.

“Mọi người còn ngây ra đó làm gì, mau nhảy đi.” Diệp Hạo Sơ hét lớn.

Ngay cả những người như Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Doãn Tiên Nguyệt lúc này cũng không dám tiến lên một bước, những người khác càng không cần phải nói.

Đặc biệt là đám Trần Kim Thủy, ai nấy đều đứng cách xa cửa hầm mộ.

“Một đám rùa rụt cổ!” Diệp Hạo Sơ lùi lại một bước, sau đó từ thiên môn nhảy vọt lên, mượn phù lực nhảy qua sông sao dài cả trăm mét, trở lại trước mặt nhóm Hồ Bát Nhất.

“Trời đất ơi!

Lão Diệp, ông làm thế nào vậy?” Bàn Tử thầm tán thưởng.

“Chỉ cần các cậu đi theo lộ trình nhảy của tôi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.” Sau một hồi cổ vũ của Diệp Hạo Sơ, mọi người vẫn

không hề nhúc nhích.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn biểu cảm của mọi người là biết câu trả lời, bèn nói: "Nếu đã như vậy, quan tài của đại tướng quân nhà Nguyên này các người không có phúc phận được thấy rồi, vậy tôi đi một mình là được!" "Đừng!

Em đi với anh!" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy lập tức nắm lấy tay Diệp Hạo Sơ nói.

Lần này bất kể nguy hiểm thế nào, cô cũng phải đi!

Cô muốn biết bên trong có cách giải quyết lời nguyền của nhà họ Doãn hay không.

Hồ Bát Nhất lúc này cắn răng nói: "Tôi cũng đi!" "Vậy tôi cũng đi!

Đến cũng đã đến rồi!

Không vào xem bên trong rốt cuộc là cái gì, Bàn gia đây không cam tâm!" Bàn Tử cười lớn.

"Vậy các người thì sao?" Diệp Hạo Sơ nhìn về phía mấy nhà Cửu Môn.

"Hội trưởng!

Chúng tôi chắc chắn đi!" Trần Kim Thủy vội vàng nói.

Bọn họ không ngốc, cung điện này nhìn từ xa đã xa hoa như vậy, bên trong chắc chắn không biết có bao nhiêu bảo bối nữa?

"Vậy được!

Lấy dây thừng ra!" Diệp Hạo Sơ nói.

"Vâng!" Trần Kim Thủy vội bảo thuộc hạ lấy dây thừng đưa cho Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ buộc dây thừng vào eo mình, sau đó buộc đầu kia

vào cột đá ở bên này, rồi nhảy về phía thiên môn.

Nhảy đến bên thiên môn, Diệp Hạo Sơ kéo căng dây thừng, để nhóm Hồ Bát Nhất men theo dây thừng bò qua.

Nhìn thấy thiên môn, mọi người có cảm giác như đã đến thiên đường.

Cơ thể nhẹ nhàng như yến, chỉ cần khẽ nhấc chân, cả người sẽ lơ lửng lên.

"Vui thật đấy!" Một người nhà họ Tề đắc ý nhảy nhót, nhưng cú nhảy này lại không bao giờ quay lại được nữa, bay thẳng vào bầu trời sao u tối.

"Mọi người chú ý!

Nơi này còn nguy hiểm hơn Vô Lượng Điện!

Nếu các người làm bậy, bị phù lực cuốn đi, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi đâu." Nhìn thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ nghiêm túc nói với mọi người.

"Hít~!" Mọi người nghe xong lúc này mới cẩn thận trở lại.

Diệp Hạo Sơ đứng trên bậc thang cao nhất của thiên môn, nhìn vào bên trong.

Bên trong thiên môn, cung điện hoành tráng hiện ra trước mắt.

Cả tòa cung điện lơ lửng giữa trời sao, và muốn đến được cung điện, lối vào duy nhất chính là cánh thiên môn này.

"Lại có nơi thần kỳ như vậy." Hoắc Hữu Tuyết kinh ngạc nói.

Tề Án Mi nghe vậy gật đầu, nói: "Bây giờ tôi thậm chí còn nghi ngờ, chúng ta rốt cuộc đang ở trong mộ huyệt, hay là ở trên thiên đường!" Diệp Hạo Sơ bước vào cung điện hoành tráng phía sau thiên môn, vì tác dụng của phù lực, cơ thể trở nên rất nhẹ, chỉ cần hơi dùng

sức là có thể bay lên.

Điều này khiến Diệp Hạo Sơ không khỏi nhớ đến thiên cung lăng mộ của Tần Thủy Hoàng trong bộ phim truyền hình «Thần Thoại», cũng lợi dụng một khối thiên thạch từ ngoài không gian.

Cung điện ở đây chẳng lẽ cũng được xây bằng thiên thạch?

Rất có khả năng!

Khu vực chính của cung điện được chia thành bốn khối Đông, Tây, Nam, Bắc, tọa Bắc hướng Nam, điện chính nằm ở khối phía Bắc, mở một thiên môn hướng về phía Nam.

Hai khối Đông và Tây đều bố trí hai đội quân lớn, ai nấy đều gươm tuốt nỏ giương, trên xe nỏ đặt từng cây nỏ lớn, những mũi tên sắc bén dưới ánh đèn tỏa ra một luồng khí lạnh.

Loại quy cách mai táng này không giống như một tướng quân có thể được hưởng!

Hồ Bát Nhất lúc này vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nói: "Đây thật sự là đãi ngộ mà một tướng quân có thể được hưởng sau khi chết sao?

Quy mô này có khác gì đế lăng đâu?" Xem ra Hồ Bát Nhất cũng đã phát hiện ra vấn đề này, nhưng bây giờ Diệp Hạo Sơ cũng không trả lời được, có lẽ chỉ khi tìm được quan tài của đại tướng quân nhà Nguyên mới có thể biết được câu trả lời thật sự!

Doãn Tiên Nguyệt lúc này nhỏ giọng nói bên tai Diệp Hạo Sơ: "Này họ Diệp kia, nhìn trận thế trong thiên cung này, Xích Đan Thần Châu chắc là ở đây rồi phải không?" Diệp Hạo Sơ gật đầu đáp: "Yên tâm đi!

Chắc chắn ở đây!" Nhìn vẻ mặt lo lắng của Doãn Tiên Nguyệt lúc này, sợ rằng ở đây không có Xích Đan Thần Châu, Diệp Hạo Sơ lại thấy buồn cười một cách khó hiểu, Xích Đan Thần Châu là do hệ

thống nói cho mình biết, sao có thể là giả được?

Nhưng cho dù không có, bây giờ hắn cũng có 3 loại huyết mạch thần thú, cũng có thể giải trừ lời nguyền trên người Doãn Tiên Nguyệt.

Trần Kim Thủy đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, nói: "Hội trưởng, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Chúng ta mau vào trong xem đi!" Lúc này trong mắt mọi người đều tràn đầy vẻ nóng lòng!

Diệp Hạo Sơ gật đầu, nói: "Được!" "Tốt quá rồi!

Chỉ chờ câu này của hội trưởng thôi!" "Anh em, tìm bảo vật!" Ngay khi mọi người tiến vào cung điện, hăng hái tìm kiếm minh khí châu báu, một bóng người màu trắng xuất hiện trước điện chính ở phía Bắc.

"Mau nhìn kìa, lại là con nữ quỷ áo trắng đó!" Trong chớp mắt, nữ quỷ từ trước điện chính bay xuống, đáp xuống trước mặt mọi người.

Bàn Tử nói: "Con nữ quỷ khốn kiếp, Bàn gia đường đường là Mạc Kim Hiệu Úy!

Mà lại bị mày dọa cho sợ à?

Xem hôm nay Bàn gia xử lý mày thế nào?" Bàn Tử cầm xẻng công binh, một bước lao tới tấn công nữ quỷ áo trắng.

Hành động của Bàn Tử lúc này khiến sĩ khí của mọi người xung quanh lập tức lên đến đỉnh điểm, cũng chính lúc này, cảm xúc bị nữ quỷ đè nén của họ được giải tỏa, chuyển hóa thành dũng khí.

"Anh em, chỉ cần gan lớn, nữ quỷ thấy cũng phải sợ, chúng ta xông lên, giúp Bàn gia xử lý con nữ quỷ này." Trần Kim Thủy hét lớn.

"Được!" Nữ quỷ thấy nhiều người xông về phía mình như vậy,

nó hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó quay người bay vào giữa đám tượng binh lính bằng đá ở phía Đông.

"Đuổi theo cho ta!" Ngay khi tất cả mọi người định xông vào giữa đám tượng binh lính.

"Đừng đuổi nữa!" Hồ Bát Nhất lúc này dừng lại, khó hiểu hỏi: "Lão Diệp, sao vậy?

Chúng ta không đuổi nữa à?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy đột nhiên nói: "Mọi người nhìn đám binh lính phía trước đi!" "Hửm?" Mọi người nghe xong đều có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nhìn về phía đám binh lính phía trước.

Những binh lính này có vóc dáng rất lớn, mỗi người đều cao ba mét, trong tay đều cầm một cây nỏ, chiến xa bên dưới còn to lớn hơn, cao tới bốn năm mét, chỉ riêng một bánh xe đã cao hai mét.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy vậy trong lòng chùng xuống, thầm nghĩ đám binh lính này trông có vẻ bình thường, nhưng bên trong chắc chắn có ẩn chứa huyền cơ.

"Lão Diệp, ý của cậu là bên trong có cơ quan?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Không sai!" Diệp Hạo Sơ nói xong liền chỉ về phía một thứ giống như sợi dây thép màu đen ở phía trước.

Hồ Bát Nhất men theo sợi dây thép màu đen nhìn lên trên, phát hiện những sợi dây thép này dùng để điều khiển nỏ trên chiến xa, hơn nữa một khi kích hoạt một cây nỏ, sẽ lập tức kích hoạt toàn bộ nỏ trong khu vực.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất mới nhớ lại hành động của nữ quỷ vừa rồi.

"Mẹ nó!

Chương 177

Suýt chút nữa thì mắc bẫy!" Hồ Bát Nhất hét lớn.

"Mắc bẫy?" Bàn Tử lúc này ngơ ngác.

"Bàn Tử à!

Sau này dùng não một chút đi!

Con nữ quỷ vừa rồi không phải sợ chúng ta, mà là muốn cố tình dẫn chúng ta đến nơi này, để chúng ta rơi vào trận tên nỏ của đám binh lính này." "Hít~!" Mọi người nghe xong đều hít một hơi khí lạnh, đúng là quá âm hiểm!

May mà có hội trưởng!

Nếu không bây giờ bọn họ e rằng đều đã đi đời nhà ma rồi.

Ngay khi mọi người đang ngẩn người, Diệp Hạo Sơ đột nhiên kéo mạnh sợi dây đen, kích hoạt cơ quan.

Giây tiếp theo, từ trong đám binh lính truyền đến tiếng "cót két, cót két".

Đó là âm thanh của máy móc chuyển động!

Tiếng "cót két, cót két" vang vọng khắp cả cung điện, chói tai đến thế.

Khi âm thanh vang lên, tất cả binh lính đều chuyển động, giống như những binh sĩ đã ngủ say ngàn năm nay tỉnh giấc.

"Vãi!

Nhanh vậy sao!

Đám binh lính này di chuyển rồi?!" Mọi người kinh ngạc nghĩ.

Nếu như vừa rồi bọn họ đi vào, thật không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì?

"Con nữ quỷ vừa rồi, là cố tình dụ chúng ta vào, mục đích là để dùng nỏ của binh lính tiêu diệt những kẻ xâm nhập." Dương Tuyết Lê lên tiếng.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, nói: "Không sai!

Chúng ta nghỉ ngơi một lát trước, đợi đám tên nỏ này bắn hết rồi hãy đi!" "Được!" Mọi người lúc này đều ngồi quây quần lại nghỉ ngơi, chờ đợi đám tên nỏ kia bắn hết.

"Lão Diệp, ông nói xem con nữ quỷ vừa rồi đi đâu rồi?" Bàn Tử lúc này ngồi trên một tảng đá, không hiểu hỏi.

"Sao?

Cậu nhớ con nữ quỷ đó à?" Diệp Hạo Sơ cười nói.

Bàn Tử nghe vậy mặt đen lại: "Lão Diệp, mẹ nhà ông!

Ông mới nhớ con nữ quỷ đó!" "Bàn gia tôi là sợ con nữ quỷ đó ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, lỡ nó đánh lén thì sao?" "Hửm?

Bàn Tử, đây quả thực là một phiền phức, hay là… cậu dẫn mấy người đi tìm thử xem?" Diệp Hạo Sơ giả vờ đồng tình với quan điểm của Bàn Tử.

"Tôi thấy được đấy!" Bàn Tử nói xong, liền nhìn về phía Trần Kim Thủy đang nghỉ ngơi bên cạnh.

"Trần Kim Thủy, dẫn mấy người, cùng Bàn gia đi bắt con nữ quỷ đó!" "A!

Bắt quỷ?" Trần Kim Thủy mặt mày đau khổ.

"Nhanh lên!

Nếu không Bàn gia tẩn cho một trận đấy!" Sau đó Bàn Tử liền lôi Trần Kim Thủy mặt mày khổ sở đi khắp nơi tìm tung tích nữ quỷ, tìm cách trừ khử nó.

Nhưng nữ quỷ như thể đã biến mất, Bàn Tử và đám người tìm sạch sẽ cả khu vực bên ngoài thiên cung, cũng không thấy bóng dáng nữ quỷ đâu.

"Mẹ nó!

Con nữ quỷ đó chết ở xó nào rồi?!" Bàn Tử tức giận nói.

Trần Kim Thủy nghe vậy lập tức nói: "Bàn gia, nói không chừng con nữ quỷ đó đã vào cung điện ở phía Bắc rồi.

Chúng ta vẫn nên quay lại tìm hội trưởng đi!

Lát nữa chúng ta cùng nhau vào chính điện." "Bàn gia thấy được!" Diệp Hạo Sơ lúc này thấy Bàn Tử và đám người quay lại, cười hỏi: "Thế nào?

Tìm thấy chưa?" "Hầy!

Đừng nhắc nữa!

Một cọng lông cũng không thấy!" Bàn Tử mặt mày u uất.

"Không tìm thấy là đúng rồi!" Ha ha, nếu nữ quỷ mà dễ bị tìm thấy như vậy, thì còn là nữ quỷ nữa sao?

Diệp Hạo Sơ lại nói với mọi người: "Tên nỏ đã ngừng rồi, chúng ta xuất phát thôi!" "Vâng!" Sau đó, cả đoàn người đi qua trận nỏ của binh lính, an toàn tiến vào trong chính điện.

Một tòa địa cung tráng lệ huy hoàng hiện ra trước mắt họ.

Độ xa hoa của tòa địa cung này không hề kém cạnh Vô Lượng Điện trước đó, thậm chí còn cao hơn vài bậc.

Nghĩ lại cũng bình thường, dù sao nơi này mới thực sự là chủ mộ thất, còn Vô Lượng Điện chẳng qua chỉ dùng để đánh lạc hướng mà thôi.

Vì vậy, độ xa hoa của chủ mộ thất cao hơn Vô Lượng Điện cũng không có gì lạ.

"Người đâu!

Thắp trường minh đăng!" Sau khi nhóm Hồ Bát Nhất tiến vào mộ thất, liền sai người thắp sáng bốn ngọn trường minh đăng trong mộ thất.

Khi ánh đèn sáng lên, mọi thứ bên trong cung điện mộ thất cũng hiện ra trước mắt mọi người.

"Ha ha ha!

Ở đây nhiều bảo vật quá!" Bốn phía cung điện đều là những cột đá điêu khắc rồng phượng, trên đó khảm đủ loại bảo thạch, vừa nhìn đã biết là vô giá.

Hơn nữa, trên mặt đất cung điện còn có đủ loại đồ tùy táng, chỉ riêng những món đồ này chất lượng đã cao hơn nhiều so với minh khí ở Vô Lượng Điện!

Trong đó, thứ thu hút sự chú ý nhất là ba cỗ quan tài màu đen ở trung tâm cung điện, yên lặng đặt ở đó, trông đặc biệt nổi bật.

Hai cỗ quan tài hai bên trái phải tương đối nhỏ, còn ở giữa là một cỗ quan tài lớn.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên vào ba cỗ quan tài màu đen đó, Diệp Hạo Sơ đã biết, bên trong chắc chắn có tà vật!

Đặc biệt là cỗ quan tài ở giữa, lại có thể khiến hắn cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Trên mặt trước của cỗ quan tài ở giữa, khắc một vài hoa văn kỳ lạ, nhưng Diệp Hạo Sơ cũng không để ý nhiều đến thế.

“Ha ha!

Cuối cùng cũng tìm thấy quan tài rồi!” “Đúng vậy!

Bên trong này nhất định là quan tài của đại tướng quân nhà Nguyên rồi!” “Tốt lắm, cuối cùng cũng thấy được quan tài!

Bên trong chắc chắn có không ít bảo bối!” Trần Kim Thủy nhìn ba cỗ quan tài, ánh mắt kích động đã không thể che giấu, cơ thể cũng vì kích động mà hơi run lên.

“Lão Diệp!

Tụi mình còn chờ gì nữa, mau mở quách lấy bảo bối bên trong đi!” Bàn Tử kích động nhìn ba cỗ quan tài, ánh mắt lóe lên tia sáng, đã vô cùng nóng lòng muốn mở quan tài ra, tìm bảo bối bên trong.

Đồ tùy táng trong mộ huyệt này đều là đồ có giá trị không nhỏ, vậy có thể tưởng tượng được, đồ vật bên trong quan tài chắc chắn mới là thứ quý giá nhất!

Lúc này ngay cả Doãn Tiên Nguyệt có gia sản hơn trăm triệu cũng hơi kích động.

Dù sao, nếu Xích Đan Thần Châu thật sự ở trong mộ Nguyên, thì khả năng lớn nhất là sẽ ở trong cỗ quan tài lớn nhất này.

Vì vậy, mọi người bây giờ đều đang chờ lệnh của Diệp Hạo Sơ, chỉ cần hắn mở miệng ra lệnh mở quách, họ sẽ ùa lên, mở ba cỗ quan tài đó ra!

“Khoan đã!” Tuy nhiên, Diệp Hạo Sơ không vội ra lệnh, ngược lại còn giơ tay ngăn cản hành động của họ.

“Sao vậy?

Hội trưởng, có phát hiện điều gì không ổn sao?" Sau khi trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, mọi người đều rất tin tưởng Diệp hội trưởng của họ.

Vì vậy, khi nghe Diệp Hạo Sơ nói khoan đã, họ đều lập tức cảnh giác.

"Này họ Diệp kia!

Anh nhìn ra được gì rồi à?" Doãn Tiên Nguyệt quay đầu nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi một câu, muốn nghe ý kiến của hắn.

Chương 178

Dù sao, nói về chuyện trộm mộ và phong thủy, nhóm Diệp Hạo Sơ mới là dân trong nghề thực sự.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy không trả lời, mà nhìn vào vị trí đặt quan tài, lập tức nhíu mày: "Cách đặt ba cỗ quan tài này là thế 'tam quan khấu thủ, du long hoài bão', trong đó rất rõ ràng là vây quanh cỗ quan tài lớn nhất ở giữa!

Nhưng tôi cảm thấy không đơn giản như vậy!" "Lão Diệp, vậy là không đơn giản như thế nào?" Hồ Bát Nhất thực ra cũng nhìn ra được cách đặt ba cỗ quan tài, nhưng lại nghe Diệp Hạo Sơ lúc này nói không đơn giản, liền nghi hoặc hỏi.

"Cụ thể thì bây giờ tôi cũng không nói được!" Diệp Hạo Sơ nhíu mày, hắn luôn cảm thấy nơi này có gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại không nói ra được vấn đề cụ thể.

"Liệu đây có phải là phong tục của người Nguyên không, dù sao họ cũng không giống chúng ta, phong tục tập quán có lẽ cũng khác?" Doãn Tiên Nguyệt thăm dò nói một câu, dù sao đây cũng là mộ của người Nguyên, bên trong có thể có một vài điểm khác biệt cũng là bình thường.

"Hội trưởng, ngài thấy sao?" Mọi người nghe lời của Doãn Tiên Nguyệt đều rất đồng tình.

Nói cũng có lý, nhưng họ vẫn hỏi ý kiến của Diệp Hạo Sơ.

"Các người nói xem, đây có phải lại là một cái bẫy không?

Có giống như tình huống của trận tên nỏ không?" Dương Tuyết Lê lại rất cẩn thận, nhất thời nói ra ý kiến của mình.

“Nơi này đúng là mộ Nguyên, không phải mê hồn trận, điểm này tôi có thể xác định!” Diệp Hạo Sơ nói.

Bàn Tử nghe lời của Diệp Hạo Sơ xong, vội vàng mở miệng nói: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa!

Lên thẳng mở quách là xong chứ gì?

Dù sao cho dù có nguy hiểm gì, không phải vẫn còn có Lão Diệp và Lão Hồ ở đây sao?” “Được, vậy mở quách đi!” Diệp Hạo Sơ ra lệnh.

“Được thôi!

Người đâu, chuẩn bị mở quách!” Trần Kim Thủy gọi mấy thuộc hạ của mình cẩn thận đặt dụng cụ đã chuẩn bị sẵn lên nắp của cỗ quan tài bên trái nhất.

“Két!” Khi mọi người cùng nhau dùng sức, nắp quan tài nặng nề cuối cùng cũng được từ từ nhấc lên.

“Thế nào?

Có bảo bối không?” Sau khi quan tài được mở ra, Trần Kim Thủy và Bàn Tử là hai người kích động nhất, vội vàng thò đầu vào trong quan tài để xem xét.

Tuy nhiên, khi Trần Kim Thủy và Bàn Tử vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài, cả hai đều sững sờ tại chỗ.

Khi quan tài được mở ra, Bàn Tử và Trần Kim Thủy vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả hai đều sững sờ tại chỗ.

Một lát sau, sắc mặt của hai người từ kích động ban đầu chuyển sang thất vọng, thậm chí không tự chủ được mà lùi lại vài bước.

“Bên trong là cái gì vậy?

Biểu cảm của các người là sao thế?” Thấy hai người khác thường,

Hoắc Hữu Tuyết và những người khác cũng có chút nghi hoặc, thuận miệng nói một câu rồi cũng tò mò nhìn vào trong quan tài.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy thứ bên trong quan tài, sắc mặt cũng lập tức trở nên ngưng trọng.

Tiếp theo, gần như tất cả những người nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài đều im lặng, hoàn toàn không còn vẻ kích động như ban đầu.

"Cái này…" Sau đó mọi người cuối cùng cũng hoàn hồn sau cơn kinh ngạc.

Họ còn tưởng bên trong quan tài đâu đâu cũng là những món đồ tùy táng lấp lánh ánh vàng, và đủ loại kim ngân châu báu!

Nhưng khi mở ra, bên trong lại không có một món đồ tùy táng nào!

Bên trong chỉ có một cỗ thi thể, và một quan tài đầy máu.

Thật khó tưởng tượng, ngôi mộ cổ này đã tồn tại nhiều năm như vậy, nhưng máu trong quan tài lại giống như vừa mới được lấy ra, đỏ tươi vô cùng, và không có một chút dấu hiệu khô héo nào.

Còn cỗ thi thể trong quan tài, cũng không phải là vợ con gia quyến của đại tướng quân nhà Nguyên như họ tưởng tượng, mà là một người đàn ông mặt mũi cực kỳ xấu xí, mặc trang phục thời Nguyên.

"Sao tôi lại cảm thấy bên trong có chút quỷ dị thế nhỉ?" Hồ Bát Nhất ánh mắt ngưng trọng nhìn thi thể người Nguyên trong quan tài, ông đột nhiên cảm thấy sau lưng mình như có từng cơn gió lạnh, thổi vù vù vào gáy.

"Phụt!" Và lúc này, chuyện càng khó tưởng tượng hơn đã xảy ra.

Thi thể vốn trông còn nguyên vẹn, sau khi quan tài được mở ra, tiếp xúc với không khí, lại thối rữa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng

mắt thường.

Đồng thời, máu trong quan tài cũng lập tức chảy tràn ra ngoài.

"Tình huống gì thế này?" Trong chốc lát, không khí xung quanh tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc.

Mọi người cảm thấy có chút khó chịu, liền lần lượt lùi lại.

Đợi máu trong quan tài chảy cạn, mọi người mới nhìn thấy toàn bộ bên trong.

Chỉ thấy bên trong không chỉ có một cỗ thi thể người Nguyên, mà ở sâu trong quan tài còn có hai đứa trẻ một trai một gái được bảo quản nguyên vẹn đang quỳ ở đó.

"Hít~!" "Đây là một hình thức tuẫn táng thời cổ đại, dùng những đứa trẻ chưa đầy tháng, đập vỡ đỉnh đầu, rót thủy ngân vào, đợi thủy ngân đông lại, tư thế của chúng cũng sẽ bị cố định, để canh giữ quan tài cho người chết." Hồ Bát Nhất giải thích cho mọi người.

"Chuyện này cũng quá tàn nhẫn rồi!" Dương Tuyết Lê che miệng kinh ngạc nói.

"Bọn người Nguyên đáng chết này, thật không phải thứ tốt lành gì!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh này tức giận chửi lớn, tuy anh ta và Hồ Bát Nhất trước đây cũng từng gặp phải tình huống này, nhưng khi nhìn lại cảnh này, cũng không nhịn được mà chửi người.

Mọi người lúc này đều có chút không nỡ nhìn thi thể của cặp trẻ em trong quan tài, tuy họ đều đã nghe nói về hình thức tuẫn táng này, nhưng trước đây chưa ai từng gặp phải.

Nhưng lần này khi tận mắt chứng kiến, mới biết thế nào là tàn nhẫn thực sự!

"Tiếp tục mở quách!" Diệp Hạo Sơ lúc này cũng đã bước lên, khi

tận mắt chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này, hắn vẫn không nhịn được cảm giác hơi tức giận.

"Mở quách!

Nếu lão đây đào được thi thể của lão người Nguyên đó ra, lão đây nhất định phải đập nát cái lão già khốn nạn đó!" Trần Kim Thủy tức giận hét lên một câu, rõ ràng hắn cũng không thể chấp nhận được hành vi tàn bạo này của người Nguyên.

Mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên nhìn Trần Kim Thủy một cái, gã này hôm nay sao thế?

Uống nhầm thuốc à?

Thực ra Trần Kim Thủy tuy có lúc có chút tàn nhẫn, không ra gì, làm việc không từ thủ đoạn, nhưng trên phương diện đại nghĩa dân tộc hắn vẫn phân biệt được rõ ràng!

"Mở cái bên phải trước!" Diệp Hạo Sơ quay đầu chỉ vào cỗ quan tài bên phải nói với mọi người.

"Vâng!

Hội trưởng!" "Lát nữa nhất định phải cẩn thận hành sự, cách bố trí ở đây trông rất quỷ dị, tôi lo có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Bàn Tử và những người khác.

"Yên tâm đi Lão Hồ!

Tôi biết rồi!

Hơn nữa không phải vẫn còn Lão Diệp và ông ở bên cạnh trông chừng sao!" Bàn Tử và những người khác không căng thẳng như vậy, dù sao có Diệp Hạo Sơ ở đây, còn có nhiều người như vậy, cho dù thực sự có nguy hiểm gì xảy ra, cũng sẽ không vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Tóm lại, cẩn thận một chút là được!” Hồ Bát Nhất nghe vậy, gật đầu, không nói nhiều, sau đó liền cảnh giác đứng sang một bên, nhìn Bàn Tử và những người khác mở quách.

“Két!” Chẳng mấy chốc, với sự nỗ lực của mọi người, cỗ quan tài bên phải cũng từ từ được mở ra.

“Súc sinh!” “Bọn đáng chết này, tôi nhất định phải nghiền xương chúng thành tro!” “Đứa trẻ nhỏ như vậy, sao chúng có thể ra tay được?!” Khi quan tài được mở ra, cảnh tượng bên trong lại một lần nữa châm lên ngọn lửa giận trong lòng mọi người.

Bởi vì cảnh tượng trong cỗ quan tài này, gần như y hệt cỗ quan tài vừa rồi.

Đều có hai đứa trẻ một trai một gái bị rót đầy thủy ngân.

Chỉ có điều, chủ nhân của cỗ quan tài bên trái là một thi thể nam người Nguyên mặt mũi cực kỳ xấu xí, còn cỗ bên phải này, bên trong lại là một thi thể nữ người Nguyên mặt mũi cực kỳ xinh đẹp.

Cũng như vậy, khi thi thể tiếp xúc với không khí liền nhanh chóng thối rữa, máu trong quan tài cũng nhanh chóng chảy ra.

“Tiếp tục!” Diệp Hạo Sơ lúc này sắc mặt cũng tái mét, lạnh lùng nói, ra hiệu cho mọi người mở cỗ quan tài lớn ở giữa ra.

“Mở quách!” Chẳng mấy chốc, Bàn Tử và những người khác cũng đi đến trước cỗ quan tài lớn nhất ở giữa, nhấc nắp quan tài lên.

Sau đó phát hiện cỗ quan tài lớn nhất này lại có hai lớp, lớp quan tài này bên trong, chôn không phải là thi thể người, mà là thi thể của một con sói xám khổng lồ.

Hơn nữa, thi thể con sói xám này có thể nói là vô cùng to lớn, so với những con sói xám bình thường, phải lớn hơn gấp hai ba lần.

Khi nhìn thấy con sói xám này, mọi người đều có chút kỳ lạ.

Sói xám!

Trong tâm trí của các dân tộc thảo nguyên, địa vị của nó là vô cùng cao.

Năm đó người Nguyên, chính là lấy sói xám làm đồ đằng bộ lạc của họ.

Mà đại tướng quân nhà Nguyên này, lại dùng một con sói xám để tuẫn táng cho mình.

Chương 179

Trong này, nếu nói không có chút mờ ám nào tồn tại, Diệp Hạo Sơ là người đầu tiên không tin.

"Đại tướng quân nhà Nguyên này rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Cách bố trí này, còn có cách tuẫn táng này, sao nhìn cũng thấy có vấn đề!" Hồ Bát Nhất nhìn thi thể sói xám trong quan tài không hiểu nói.

"Không phải chỉ là một thi thể sói lớn hơn một chút sao?

Có thể có gì chứ!

Chẳng lẽ còn có thể bật dậy thành cương thi à?" "Theo tôi nói, chúng ta vẫn nên khiêng con súc sinh này xuống, quan tài bên dưới nó mới là phần quan trọng!" Trần Kim Thủy nóng lòng nói.

"Được, mở quách!" Nghe vậy, Diệp Hạo Sơ cũng lập tức gật đầu, sau đó liền ra hiệu cho Bàn Tử và những người khác, chuẩn bị mở cỗ quan tài cuối cùng này.

Bất luận bên trong là các loại kim ngân châu báu, hay là thứ gì nguy hiểm, chỉ cần đợi mở quan tài ra, mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người, đều tập trung chặt chẽ vào cỗ quan tài đó.

Khi Bàn Tử và những người khác cầm xẻng công binh, cẩn thận nạy nắp quan tài lên.

"Phụt!" Và lúc này, tai Diệp Hạo Sơ khẽ động, nghe thấy một tiếng động lạ.

Lúc này trong chủ mộ thất không biết từ khi nào, không trung đã lơ

lửng một đám sương mù màu đỏ nhạt.

Lớp sương mù màu đỏ này, lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trong chủ mộ thất, tuy rất mỏng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ.

"Mùi máu tanh!" Doãn Tiên Nguyệt khẽ hít mũi một cái, lập tức ngửi thấy mùi máu tanh chứa trong lớp sương mù này.

Rất rõ ràng, lớp sương mù máu này, chắc chắn không thể tách rời khỏi máu trong hai cỗ quan tài vừa rồi.

"Các vị!

Mọi người ngửi thấy không?" Sương mù màu đỏ đã lan tỏa nghiêm trọng như vậy, mọi người tự nhiên cũng cảm nhận được sự khác thường.

Dương Tuyết Lê có chút lo lắng nhìn Diệp Hạo Sơ, lớp sương mù này xuất hiện có chút quỷ dị, khiến trong lòng cô luôn có cảm giác bất an.

"Không cần quan tâm đến chúng, chắc là máu rơi xuống đất, bốc hơi lên thành sương mù thôi!" Trần Kim Thủy tùy ý nói một câu, hoàn toàn không để lớp sương mù này vào mắt.

Hơn nữa, cho dù sương mù màu đỏ thực sự là thứ gì quỷ dị, cũng không thể ngăn cản ý định tiếp tục mở quách của họ.

"Rắc!" Cuối cùng, cùng với một tiếng động, nắp quan tài đó cũng từ từ được mở ra.

Và cảnh tượng bên trong quan tài, cũng lộ ra trước mắt mọi người. "Rầm!" Theo sau một tiếng động lớn, lớp quan tài cuối cùng rốt cuộc cũng bị mở ra. "Vãi chưởng!

Nhiều bảo bối thế!" Nắp quan tài vừa bị lật tung, Trần Kim Thủy và Bàn Tử đứng gần nhất liền cảm thấy lóa hết cả mắt bởi thứ ánh

sáng vàng kim rực rỡ chiếu rọi.

Bên trong quan tài, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của bọn họ, chất đầy các loại vàng bạc châu báu, đồ bồi táng.

Có thể nói, tùy tiện lấy một món đồ trong này mang ra ngoài cũng đều là bảo vật giá trị liên thành!

Ở giữa quan tài là một thi thể nam giới vô cùng cao lớn.

Trên người nam thi này đeo đầy trang sức quý giá, trang phục cũng mang đặc trưng của người Nguyên rất dễ nhận biết.

Bất quá, điều khiến người ta khiếp sợ nhất là thi thể này trải qua nhiều năm như vậy mà nhìn vẫn sinh động như thật.

Cảm giác mang lại giống như hắn không phải đã chết, mà chỉ đang ngủ say.

Đúng lúc này, quái sự phát sinh!

Những làn sương mù màu đỏ trôi nổi trong không khí trước đó, ngay sau khi quan tài mở ra, giống như nhận được lời triệu hoán nào đó, nhanh chóng ùa vào bên trong quan tài. "Không ổn, rút mau!" Diệp Hạo Sơ thấy thế, lập tức quát lớn một tiếng, bảo đám Bàn Tử khẩn trương rời khỏi khu vực quan tài.

Nhóm Hồ Bát Nhất nghe vậy, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy sương đỏ ùa vào quan tài cũng biết chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Vì vậy, mấy người không chút do dự, nhanh chóng lùi lại, tập hợp bên cạnh Diệp Hạo Sơ. "Tất cả đề cao cảnh giác, một khi phát hiện bất thường lập tức nổ súng!" Diệp Hạo Sơ nhanh chóng ra lệnh.

Mọi người lập tức nâng súng lên, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào quan tài.

Hiện tại chỉ cần Diệp Hạo Sơ ra lệnh một tiếng, hàng chục khẩu súng sẽ đồng loạt khai hỏa, bất kể bên trong chui ra quái vật gì cũng sẽ bị bắn thành cái sàng. "Ầm ầm ~" Thế nhưng, dị biến không chỉ dừng lại ở đó.

Ngay lúc sương đỏ ùa vào quan tài, mặt đất dưới chân mọi người bất ngờ nứt toác, trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt khổng lồ. "Chạy mau, chỗ này sắp sập rồi!" Diệp Hạo Sơ thấy thế vội vàng hét lớn bảo mọi người rút lui, nếu không nơi này sập xuống thật thì tất cả đều phải chết!

Tuy nhiên Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, cả tòa cung điện rung chuyển, mặt đất và tường vách đều nứt ra những khe hở lớn.

Giây tiếp theo, cả cung điện sụp đổ, nhóm Diệp Hạo Sơ cũng theo đó rơi xuống.

Lúc rơi xuống, Diệp Hạo Sơ mới hiểu được vì sao dọc đường đi không gặp nhiều cơ quan cạm bẫy.

Hóa ra tên Đại tướng quân nhà Nguyên kia vốn dĩ chỉ bố trí một cái cơ quan tự hủy.

Chỉ cần bọn họ mở quan tài, cơ quan tự hủy sẽ khởi động, sau đó nuốt chửng cả tòa cung điện.

Không biết qua bao lâu.

Diệp Hạo Sơ mơ màng tỉnh lại, sau khi nhìn quanh bốn phía, hắn kinh ngạc phát hiện mình lại quay về bên ngoài cánh Thiên Môn mà bọn họ vừa tiến vào lúc đầu.

Hơn nữa lúc này đám người Hồ Bát Nhất cũng không thấy đâu!

Chuyện này là sao?

Rõ ràng bọn họ cùng nhau rơi xuống mà. "Tuyết Lê!

Lão Hồ!

Bàn Tử!" Diệp Hạo Sơ lớn tiếng gọi.

Nhưng bốn phía không một tiếng hồi đáp, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ. "Vào trong xem thử trước đã!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ đi vào trong Thiên Môn, kinh ngạc là nơi này thế mà lại mất đi lực nổi.

Phải biết rằng lúc trước bọn họ đi qua thì có lực nổi, hơn nữa bầu trời đầy sao mênh mông dưới Thiên Môn giờ cũng biến thành mặt đất.

Khi Diệp Hạo Sơ đi qua Thiên Môn, tiến vào cung điện, lại phát hiện cung điện lúc này đèn đuốc sáng trưng, hai bên đều có cung nữ thái giám đi lại bận rộn, vô cùng náo nhiệt.

Nơi này còn đâu vẻ tử khí trầm trầm như lúc nhóm Diệp Hạo Sơ mới đến?

Mà ở trên không trung chính điện, giữa những vì sao điểm xuyết, đột nhiên xuất hiện một con Giao Long màu đen.

Cứ như vậy, Diệp Hạo Sơ đi sâu vào trong cung điện.

Lúc này bên trong đã đứng chật ních người, Diệp Hạo Sơ còn phát hiện bọn Hồ Bát Nhất, Bàn Tử cũng ở trong này.

Bọn họ đều đứng ở cuối hàng, hơn nữa trên người mặc quan phục thời Nguyên, đầu đội mũ ô sa.

Shirley Dương, Doãn Tiên Nguyệt và mấy cô gái khác cũng mặc y phục cung nữ, ngoan ngoãn đứng hai bên đường.

Những tượng binh mã mà nhóm Diệp Hạo Sơ nhìn thấy trước đó giờ thế mà lại biến thành người sống sờ sờ, trang nghiêm vô cùng hướng về phía chính điện. "Cung nghênh Nguyên Đế, cung nghênh Nguyên Đế!" Đột nhiên, binh sĩ bốn phía đồng thanh hô to, âm thanh chấn động chín tầng mây, xuyên thấu lòng người.

Diệp Hạo Sơ có chút ngẩn tò te, chuyện này là thế nào?

Hắn nhìn sang Hồ Bát Nhất và Doãn Tiên Nguyệt bên cạnh, phát hiện bọn họ cũng nhao nhao quỳ xuống, miệng cũng hô: Cung nghênh Nguyên Đế các kiểu. "Chuyện quái gì thế này, là ảo giác sao?

Không đúng!

Nếu là ảo giác thì mình không thể nào không phát giác ra được!" Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ, huyết mạch của mình không thể nào vô dụng được!

Chương 180

Chẳng lẽ nơi này có thứ gì có thể can thiệp đến lực lượng huyết mạch của hắn sao?

Lúc này, ở phía Bắc cung điện xuất hiện một đám mây đen, trong mây có một con Giao Long đang bay lượn, Giao Long kia gầm lên một tiếng, đáp xuống mặt đất, sau đó hóa thành một vị Đế vương mặc long bào.

Vị Đế vương này mặc long bào, đầu đội hoàng miện, tay cầm trường kiếm, khí vũ hiên ngang, khiến người ta trong lòng không rét mà run. "Cung nghênh Nguyên Đế!" Đám người xung quanh nhao nhao quỳ rạp xuống, cúi đầu xưng thần. "Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì, vị Đế vương này lại là Nguyên Đế?

Chẳng lẽ nơi này là lăng mộ Hoàng đế?

Không phải mộ Đại tướng quân sao?" Diệp Hạo Sơ trước đó đã phát giác quy mô nơi này không giống thứ mà một tướng quân có tư cách sở hữu, hiện tại quả nhiên để hắn đoán trúng rồi! "Nhưng tại sao Lão Hồ và mọi người đều biến thành quan viên, nhìn dáng vẻ đều đã trúng ảo giác, chẳng lẽ mình cũng đang ở trong ảo giác?" Diệp Hạo Sơ lẩm bẩm.

Lúc này, chiếc long ỷ khổng lồ từ trên trời giáng xuống, rơi ngay trước mặt Nguyên Đế bá khí.

Nguyên Đế đặt mông ngồi lên, một luồng kim quang từ long ỷ phóng thích ra ngoài.

Khí thế quân lâm thiên hạ!

Nguyên Đế dùng ánh mắt bễ nghễ thiên hạ nhìn Diệp Hạo Sơ,

dùng giọng nói uy nghiêm chất vấn: "Nhà ngươi là kẻ nào?

Thấy trẫm vì sao không quỳ!" Nguyên Đế thấy Diệp Hạo Sơ phớt lờ lời mình, liền đại nộ quát: "To gan, lại dám miệt thị long uy của trẫm, lôi ra ngoài chém." Nguyên Đế vừa ra lệnh, từ trong đám binh lính hai bên lập tức bước ra hai tên lính cầm trường mâu, tiến tới định khống chế Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ bằng cái tên vua chó má như mày, còn chưa xứng để tao quỳ." Diệp Hạo Sơ lúc này tuy không xác định màn trước mắt có phải ảo giác hay không, nhưng cũng đoán được tám chín phần mười!

Đã là ảo giác, vậy mình không thể đi theo tiết tấu của Nguyên Đế, hắn phải phá vỡ ảo cảnh, giải trừ tất cả chuyện này.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ rút Thanh Long Nộ Thiên Đao sau lưng ra, một đao chém chết hai tên lính đang lao tới bắt mình.

Thấy Diệp Hạo Sơ còn dám phản kháng, Nguyên Đế bạo nộ, vung tay lớn lên, nói: "Đám tiện dân các ngươi!

Lại dám giết tướng sĩ của trẫm!

Nhận lấy cơn thịnh nộ của trẫm đi!" Nguyên Đế nói xong, bầu trời giáng xuống một đạo sấm sét, đánh xuống ngay trước mặt Diệp Hạo Sơ.

Đùng!!!

Cú này làm Diệp Hạo Sơ giật nảy mình, hắn dù có mạnh đến đâu cũng không mạnh hơn sức mạnh của đại tự nhiên a!

Nguyên Đế lại quát lớn: "Đám tiện dân kia, kinh nhiễu trẫm là tội chết, còn không mau mau lui đi." Đùng đùng đoàng đoàng, lại là hai đạo sấm sét đánh xuống. "..." Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ, nếu tên Nguyên Đế này có thể dẫn động thiên lôi sấm sét, nhưng tại sao không đánh

thẳng vào người mình, mà lại đánh xuống trước mặt mình?

Chẳng lẽ tên vua điểu này đang hư trương thanh thế?

Là muốn dọa mình?

Sau đó Diệp Hạo Sơ lặp lại thăm dò mấy lần, trong lòng rốt cuộc cũng có cơ sở, tên Nguyên Đế này có vấn đề, hắn tịnh không dám thực sự động thủ giết mình, hơn nữa hắn hẳn là cũng không có năng lực đó.

Lúc này Diệp Hạo Sơ càng thêm xác định đây là ảo giác rồi, hơn nữa tên Nguyên Đế này chẳng qua chỉ là ảo ảnh do chướng nhãn pháp tạo ra, chỉ cần mình không sợ hãi ảo cảnh, vậy thì tất cả mọi thứ trong này đều vô hiệu với mình.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ phi thân một đao chém về phía Nguyên Đế.

Khi Diệp Hạo Sơ sắp chém trúng Nguyên Đế, tên kia đột nhiên hét lớn một tiếng: "Đại tướng quân của trẫm, mau tới hộ giá!" "Uỳnh!" Nguyên Đế vừa dứt lời, chỉ thấy từ trong văn võ bá quan bước ra một tướng quân thân khoác khôi giáp, tay cầm loan đao.

Vị tướng quân người Nguyên kia chính là Đại tướng quân thời Nguyên mà nhóm Diệp Hạo Sơ nhìn thấy trong quan tài lúc trước. "Tặc dân to gan!

Dám kinh nhiễu bệ hạ, xem bản tướng chém ngươi!" Đại tướng quân lớn tiếng nộ quát xong, tay cầm loan đao chém về phía Diệp Hạo Sơ. "Keng ~!" Diệp Hạo Sơ dễ dàng tránh thoát công kích, đồng thời một đao chém đứt loan đao của Đại tướng quân, sau đó một đao chém bay đầu tên tướng quân này.

Đại tướng quân trong ảo cảnh này cũng không phải cương thi, mà chỉ là người giả được tạo ra bởi thủ đoạn đặc thù nào đó thôi, làm sao

có thể là đối thủ của Diệp Hạo Sơ. "Đến lượt mày!" Sau khi giết Đại tướng quân, Diệp Hạo Sơ hừ lạnh một tiếng.

Giây tiếp theo, Nguyên Đế nổ tung, trong khoảnh khắc cả ảo cảnh biến mất, Diệp Hạo Sơ lúc này phát hiện mình đang đứng trên bậc thang trước cửa cung điện, trước mắt đối diện chính là con nữ quỷ áo trắng kia.

Hóa ra là nó giở trò quỷ! "Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng a!" "Bệ hạ tha mạng!" Hồ Bát Nhất, Doãn Tiên Nguyệt và những người khác nhao nhao nằm rạp trên giai thoại trước cung điện, quỳ gối cầu xin tha thứ, không ngừng vái lạy.

Lúc này bọn họ toàn bộ đều bị nhốt trong ảo cảnh. "Bọn họ cũng trúng ảo cảnh?" Diệp Hạo Sơ lúc này tịnh không dám mạo muội đánh thức đám Hồ Bát Nhất, bởi vì chỉ cần hắn vừa chạm vào bọn họ, bọn họ sẽ lập tức bạo thể thân vong.

Đây là Vu cổ chi thuật cổ đại của Tương Tây, nghe đồn loại cổ thuật này thông qua xuyên thấu thần thức con người, đồng thời chế tạo một kỳ huyễn chi cảnh trong thần thức, giam cầm linh hồn con người trong ảo cảnh, ngắn thì dăm ba năm, dài thì mấy trăm năm, cho dù người chết rồi cũng sẽ trở thành cái xác không hồn, vĩnh sinh vĩnh thế trở thành nô lệ cho người hạ cổ.

Hơn nữa loại cổ thuật này còn có một đặc điểm rất lớn, người trúng cổ không thể chịu sự can thiệp từ bên ngoài, nếu không sẽ lập tức bạo thể mà chết.

Biện pháp giải quyết loại cổ thuật này có hai cách.

Cách thứ nhất là tự mình cứu rỗi, cũng chính là giống như Diệp Hạo Sơ, có ý thức cường đại phá vỡ ảo giác.

Cách thứ hai là người khác cứu rỗi, giết chết kẻ hạ cổ, làm cho cổ

thuật của hắn mất đi hiệu lực.

Hiện tại, phương pháp tự mình cứu rỗi, ngoại trừ Diệp Hạo Sơ ra, những người khác không thể làm được.

Cho nên hắn chỉ có thể chọn cách thứ hai, giết chết con nữ quỷ áo trắng hạ cổ kia.

Diệp Hạo Sơ lạnh lùng nhìn nữ quỷ áo trắng nói: "Xem ra hôm nay không tha cho mày được!" Diệp Hạo Sơ trực tiếp toàn lực ra tay, phóng thích huyết mạch chi lực, hai tay lập tức biến ảo thành vuốt rồng màu xanh dữ tợn. "Phập!" Nữ quỷ áo trắng kia thấy Diệp Hạo Sơ lao tới, sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Nhưng lần này nó chạy không thoát, bởi vì lúc này Diệp Hạo Sơ đã nảy sinh sát tâm, hôm nay nhất định phải diệt trừ con nữ quỷ này, nếu không sẽ có càng nhiều phiền toái!

Con nữ quỷ còn chưa kịp chạy trốn, đã bị Diệp Hạo Sơ đuổi kịp, sau đó bị hai vuốt của hắn tóm gọn, hắn lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn vỗ mạnh lên đầu nữ quỷ. "Á ~!" Nữ quỷ thảm thiết hét lên một tiếng, không còn động tĩnh.

Diệp Hạo Sơ ném nữ quỷ xuống như ném rác, chê bai: "Thực lực bình thường!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Quỷ Thi trăm năm!

Thưởng: Kinh Trập Kiếm!" [Kinh Trập Kiếm: Bội kiếm của đại thần Thần Đồ thời thượng cổ, cứng như sắt thép, tru tà trừ ác, hơn nữa ẩn chứa sức mạnh sấm sét, là khắc tinh thiên nhiên của những vật bất tử.

Thân kiếm có ba chỗ uốn lượn, khi sử dụng sẽ phát ra huỳnh quang màu xanh lam đặc hữu của dòng điện.] Diệp Hạo Sơ hài lòng gật gật đầu, không ngờ lại bạo ra được thứ đồ tốt này!

Sau này có Kinh Trập Kiếm, yêu ma quỷ quái gì cũng không sợ!

Một kiếm chém là xong!

Sau khi nữ quỷ bị giết, Vu cổ chi thuật nó hạ liền lập tức biến mất, Hồ Bát Nhất đang quỳ trên mặt đất là người đầu tiên tỉnh lại, đối với hình ảnh mình đang quỳ dập đầu dưới đất cảm thấy rất kinh ngạc. "Tôi vừa rồi bị sao vậy, hình như gặp một cơn ác mộng?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Sau đó mọi người cũng lục tục tỉnh lại. "Mẹ nó!

Lão tử vừa nằm mơ, mơ thấy lão tử làm đại thần, cuối cùng còn bị Hoàng đế chém!" "Tôi cũng thế, tôi vì cầu xin tha thứ mà dập đầu chảy cả máu." Doãn Tiên Nguyệt mắt đỏ hoe nói: "Vừa rồi tôi mơ thấy một tên đế vương mặc long bào, hắn còn ép buộc tôi làm phi tử của hắn!" Shirley Dương cũng nói: "Em cũng thế, cứ như gặp một cơn ác mộng rất đáng sợ, dọa chết em rồi." "Các cậu cũng đều mơ thấy một tên đế vương sao?" Hồ Bát Nhất nghe xong lời mọi người, khiếp sợ hỏi.

Mọi người gật gật đầu, đều nghi hoặc không thôi, bọn họ không phải từ cung điện rơi xuống sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Lại còn cùng mơ một giấc mơ cơ bản giống nhau.

Shirley Dương nhìn quanh bốn phía, phát hiện Diệp Hạo Sơ không thấy tăm hơi, lo lắng nói: "Lão Diệp đâu?

Mọi người thấy Lão Diệp không?" Mọi người nghe vậy mới phát hiện Hội trưởng của bọn họ không thấy đâu, Doãn Tiên Nguyệt lúc này mở miệng nói: "Tuyết Lê muội muội, cô đừng lo, cái tên họ Diệp kia mạng lớn lắm!

Hắn không chết được đâu!" "Vậy chúng ta mau đi tìm Lão Diệp

đi!" "Được!" Lời còn chưa dứt, Diệp Hạo Sơ đã xuất hiện đoan tọa trên bậc thang, nói với mọi người: "Tôi ở đây!" "Hội trưởng!

Tốt quá rồi!

Cậu không sao chứ!" Hồ Bát Nhất hỏi: "Lão Diệp, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, tại sao chúng tôi đều mơ cùng một giấc mơ?

Đúng rồi!

Chương 181

Cậu có nằm mơ không?" "Tôi cũng mơ giấc mơ giống hệt mọi người!" Diệp Hạo Sơ trả lời.

Mọi người đại kinh.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Diệp Hạo Sơ dẫn mấy người đi tới trước chính điện, nhìn thấy thi thể nữ quỷ bị Diệp Hạo Sơ giết. "Vẫn là Hội trưởng ngầu lòi!

Thế mà lại giết được con nữ quỷ này!" Mọi người đều giơ ngón tay cái cảm thán. "Ủa?

Trên mặt nữ quỷ này sao lại là da người giả?" Shirley Dương tâm tư tinh tế nhìn mặt nữ quỷ nói.

Nghe Shirley Dương nói vậy, mọi người mới phát hiện chân diện mục của nữ quỷ áo trắng!

Hóa ra vẻ ngoài nanh ác mặt xanh nanh vàng của nữ quỷ thực chất đều là hóa trang, diện mạo thật sự của nó là một mỹ nhân mười phân vẹn mười.

Bàn Tử đeo găng tay lột lớp da giả trên mặt nữ quỷ ra, sờ sờ cằm nói: "Con nữ quỷ này cũng quá xinh đẹp đi, da dẻ mịn màng không nói, chỉ riêng dung mạo này, so với Dương tham mưu và Doãn lão bản cũng là cùng một đẳng cấp đấy chứ?" "Bàn Tử!

Anh thế mà dám so sánh tôi với một người chết?!" Shirley Dương phản bác. "Tên Bàn Tử chết tiệt!

Tôi cảnh cáo anh, đùa thì đùa, đừng có lấy Doãn Tiên Nguyệt tôi ra đùa giỡn!" Doãn Tiên Nguyệt cảnh cáo.

Bàn Tử bị chửi thì có chút ủy khuất, nhìn Diệp Hạo Sơ nói: "Lão Diệp, cậu nói xem, dung mạo con nữ quỷ này chẳng lẽ không đẹp sao?" "Ách...

Là có hơi đẹp!" Sau đó Diệp Hạo Sơ thấy ánh mắt giết người của hai cô gái, lập tức đổi giọng: "Con nữ quỷ này đẹp chỗ nào chứ!

Sao có thể so với Tuyết Lê và Doãn đại mỹ nữ được!" "Hừ!" Hai cô gái đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Diệp Hạo Sơ cười hắc hắc không nói gì, sau đó hắn vươn ngón tay, ấn ấn bụng nữ thi, rồi dùng lực nhấn một cái, một luồng khí lưu mạnh mẽ từ bụng nữ thi lan tràn đến ngực, cuối cùng đi lên miệng.

Diệp Hạo Sơ dùng tay cạy cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nữ thi ra, sau đó từ trong miệng lấy ra một hạt châu màu vàng kim to bằng ngón tay cái. "Định Thi Đan?" Mọi người hô to. "Đây không phải Định Thi Đan, cái này so với Định Thi Đan còn cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần!

Đây là nội đan nó tu luyện ra trong cơ thể." "Nội đan?" Mọi người đồng thanh nói. "Ừ, thật ra đây không phải quỷ, mà là Quỷ Thi, nửa quỷ nửa thi!

May mà giết được nó, nếu đợi nó tu luyện thêm ngàn năm, có tư duy độc lập của mình, đến lúc đó nó có thể rời khỏi cổ mộ, đến thế giới loài người sinh sống rồi!

Lúc đó muốn giết nó thì khó lắm!" Nói rồi Diệp Hạo Sơ đưa nội đan cho Shirley Dương, Shirley Dương trong nháy mắt bị giật mình, vội vàng rụt tay về. "Hạt châu nóng quá!" Hồ Bát Nhất khiếp sợ nói: "Quá khó tin, rết tám cánh tu luyện ra nội đan, con quỷ thi này cũng tu luyện ra nội đan, nơi này đúng thật là một chỗ phong thủy bảo địa a." Diệp Hạo Sơ nghe vậy mở miệng nói: "Nơi này long mạch rất vượng, có thể tụ tập tinh hoa thiên địa, ngưng kết tinh túy vạn vật, cỗ thi thể

này đặt trong thiên cung, hấp thu tinh khí thiên địa nhiều năm, cuối cùng kết thành nội đan trong cơ thể, nội đan cũng làm cho thi thể tu luyện thành tinh, biến thành con nữ quỷ thi khủng bố mà chúng ta thấy." "Con nữ quỷ thi xinh đẹp thế này sao lại nghĩ tới chuyện phẫn trang thành bộ dạng nanh ác đó nhỉ?" Trần Kim Thủy nghi hoặc không giải thích được. "Ha ha!

Nếu nó không phẫn thành bộ dạng mặt xanh nanh vàng, diện mục dữ tợn, thử hỏi có ai sẽ sợ hãi?

Nó làm sao có thể dọa chạy những người xông vào thiên cung?" "Đúng ha!

Có lý!" "Đúng rồi!

Lão Diệp, cậu nói xem chuyện chúng ta vừa rồi đều mơ thấy tên Nguyên Đế kia là thế nào?

Chẳng lẽ nơi này không phải mộ tướng quân mà là đế lăng?" Hồ Bát Nhất lúc này nghi hoặc nói. "Nhìn quy mô ngôi mộ này hẳn không phải thứ một tướng quân có tư cách hưởng thụ, rất có khả năng cái mộ tướng quân Tương Tây kia chỉ là mộ thủ lăng!

Chỉ tồn tại để bảo vệ đế lăng mà thôi!

Còn về ảo giác vừa rồi của chúng ta, đều là do con nữ quỷ thi kia lợi dụng Vu cổ chi thuật và hoàn cảnh xung quanh tạo ra!" Diệp Hạo Sơ giải thích. "Hóa ra là thế!" Mọi người cảm thán, nếu không có Diệp Hạo Sơ, e rằng đám người bọn họ đều đã chết rồi.

Bàn Tử lúc này nhìn quanh bốn phía, phát hiện một vấn đề: "Ê!

Các cậu nói xem, chúng ta từ cung điện rơi xuống, thế mấy cái quan tài và minh khí không phải cũng nên rơi xuống sao?

Sao xung quanh chả có cái gì thế này?" Mọi người nghe Bàn Tử nói thế mới phản ứng lại, đúng vậy!

Bọn họ đều rơi xuống rồi, mấy cái quan tài minh khí không có đạo lý nào lại không rơi xuống a?!

Ngay lúc mọi người đều vẻ mặt đầy nghi vấn, Diệp Hạo Sơ mở miệng nói: "Vào cung điện xem trước đã, tìm một ít dây thừng đi!" "Rõ!" Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Sau đó mọi người lại đến trước chủ điện!

Nhìn từ bên ngoài, cửa cung điện cao mười mét, trên cửa khắc đồ án thần bí, còn có hai cái đầu rồng lớn bằng vàng treo giữa cửa. "Đây không phải cung điện lúc trước chúng ta tới!" Diệp Hạo Sơ cau mày nói. "Đúng thế!

Tòa cung điện này tuy rất giống tòa cung điện chúng ta đã vào trước đó!

Nhưng hẳn không phải cùng một cái, hơn nữa tòa cung điện này cảm giác càng thêm xa hoa, trên cửa này thế mà còn có khóa!" Hồ Bát Nhất cũng nhìn ra điểm khác biệt, cửa đang bị khóa. "Mẹ nó!

Người xưa thật không coi vàng ra gì sao?

Làm cái cửa thế này phải lãng phí bao nhiêu vàng a." Bàn Tử nhìn cánh cửa lớn bằng vàng kia, trong mắt đều là xót xa. "Để tôi!" Tề Án Mi nói một câu.

Chỉ thấy cô ta vén tóc lên, sau đó dùng một sợi tóc chọc ngoáy vào ổ khóa khoảng một phút sau, "tạch" một tiếng ổ khóa mở ra. "Vãi!

Ngầu đấy!

Cái này mà đi làm trộm thì phát tài rồi!" Bàn Tử mắt nhìn thẳng băng.

Diệp Hạo Sơ cũng bất ngờ nhìn Tề Án Mi một cái, không ngờ người phụ nữ này còn có chiêu này!

Khóa đã mở, chỉ có điều một mình Tề Án Mi căn bản không đẩy nổi cánh cửa cung điện nặng nề này. "Nào nào nào, giúp một tay!" Mọi người xúm lại, cùng nhau đẩy. "Két... két...", cửa mở ra, một trận gió âm lãnh từ bên trong thổi ra, thổi đến mức mọi người rùng mình đánh bò cạp.

Phía sau cửa là bóng tối vô tận, Hồ Bát Nhất bảo mọi người chuẩn bị đuốc và đèn pin.

Ánh đèn chiếu sáng con đường phía trước, mọi người không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, bởi vì trước mặt bọn họ căn bản không có sàn nhà cung điện, mà là một vực sâu đen ngòm, chỉ có một cây cầu treo rộng chưa đến một mét. "Hít ~!" Lúc này mọi người mới hiểu được, hóa ra vẻ ngoài cung điện này dùng để mê hoặc người ta, mục đích là để người ta ngay khoảnh khắc mở cửa cung điện sẽ buông lỏng cảnh giác, một bước đạp không, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Hơn nữa trên vách đá vực sâu không có bất cứ thứ gì có thể bám vào, rơi xuống chỉ có một con đường chết.

Diệp Hạo Sơ thầm nói trong lòng, đúng là thiết kế thật gà tặc.

Muốn thông qua cung điện đi đến mục đích địa phía trước, chỉ có thể đi qua cây cầu xích đồng lung lay sắp đổ trước mặt này.

Cầu xích đồng phủ đầy bụi bặm.

Hồ Bát Nhất lúc này dùng tay lay thử cây cầu xích đồng phía trước, nói: "Cây cầu xích đồng này không biết có chắc chắn không, để an toàn, mọi người đều buộc dây an toàn vào, từng người một qua cầu!" Trần Kim Thủy lúc này nhìn cây cầu có chút hoảng, nói: "Bên dưới này là vực sâu vạn trượng a!

Nếu trong cung điện này chả có cái gì thì chúng ta không cần thiết phải đi tiếp chứ?" Hồ Bát Nhất nghe vậy gật gật đầu, đồng thời bảo

Bàn Tử bắn một phát đạn chiếu sáng về phía trước. "Vút!" Đạn chiếu sáng xẹt qua bóng tối, rơi xuống bờ đối diện.

Đạn chiếu sáng rơi trên đài cao đối diện, nhờ ánh lửa chớp tắt, có thể nhìn rõ trên đài cao có thứ gì. "Là bảo bối, toàn là bảo bối!" Trần Kim Thủy và Bàn Tử lúc này cực kỳ ăn ý hét lớn.

Chương 182

"Hai người sao biết chỗ đó có bảo bối?" Shirley Dương tò mò nói.

Trần Kim Thủy sờ sờ cằm cười nói: "Dương tiểu thư, cô có chỗ không biết, Trần Kim Thủy tôi cái khác không dám nói, chứ riêng cái ánh mắt nhìn bảo bối này, đó là chuẩn không cần chỉnh!" Diệp Hạo Sơ hai mắt sáng lên, quả nhiên như lời gã này nói, trên đài cao phía trước chất đầy minh khí châu báu, toàn là núi vàng núi bạc, đủ loại đồ bồi táng xa hoa đều được cất giữ trên đài cao. "Bà nội nó, lần này chúng ta thực sự phát tài rồi." "Các cậu đừng có vui mừng quá sớm, chúng ta có qua được hay không, vẫn còn là một ẩn số đấy." "Tôi tin chúng ta qua được!

Bên kia đều là bảo bối a!

Hội trưởng!

Chúng ta qua đó đi!" "Được!" Thế là, Diệp Hạo Sơ ra lệnh một tiếng, mười mấy người còn lại liền bắt đầu hành động.

Đối với loại cầu xích sắt này, mọi người kéo căng một sợi dây thừng lớn, dùng dây thừng buộc chặt vào cầu xích đồng, sau đó từng người một đi qua.

Rất nhanh, mọi người đều đã qua xong. "Vãi chưởng!

Nơi này nhiều vàng bạc châu báu quá." "Chúng ta phát rồi!

Phát rồi!" Nhìn đống minh khí này, mọi người lúc này kích động đến run rẩy cả người!

Chỗ này cũng nhiều quá rồi!

Đều chất thành núi!

Vòng ngọc phỉ thúy, chén ngọc, dây chuyền trân châu, vương miện vàng ròng, khí cụ thanh đồng, ngọc câu rồng đen... cái gì cũng chất đống như núi, rực rỡ muôn màu, dưới ánh đèn của mọi người chiếu rọi, lưu quang dật thải, sáng chói lóa mắt, làm người ta nhìn đến hoa cả mắt.

Mấy món minh khí bọn họ lấy lúc trước so với chỗ này quả thực không bì nổi!

Diệp Hạo Sơ là người qua cuối cùng, vừa đặt chân lên đài cao đối diện, hắn liền nghe thấy tiếng "két két".

Âm thanh này giống y hệt tiếng dao động của độc trùng mà hắn nghe được trong mộ đạo trước đó.

Trong lòng hắn thót một cái, tự nhủ chẳng lẽ dưới đáy vực sâu này cũng có hàng ngàn hàng vạn con độc trùng hay sao?

Diệp Hạo Sơ lại nhắm mắt lắng lặng nghe động tĩnh dưới đáy vực sâu.

Tiếng "két két" kia đột nhiên lại biến mất!

Doãn Tiên Nguyệt thấy bộ dạng này của Diệp Hạo Sơ, nói: "Tính Diệp kia, sao thế?

Có gì không ổn à?" Diệp Hạo Sơ không trả lời, mà là đột nhiên nhìn về phía đống minh khí, trong núi vàng núi bạc, hắn đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt người.

Một khuôn mặt thất khiếu chảy máu trông rất khủng bố, hơn nữa còn lộ ra nụ cười tà ác nhìn hắn. "Tránh ra!" Tình thế cấp bách, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng rút dao găm Long Lân, phóng về phía mặt người kia.

Vút!

Keeng!

Dao găm của Diệp Hạo Sơ trực tiếp bay sượt qua cổ Bàn Tử, găm vào vách đá cạnh đầu Trần Kim Thủy.

Nhưng mà, ngay khoảnh khắc phóng ra, khuôn mặt người quỷ dị kia biến mất trong hư không, không thấy tăm hơi. "Lão Diệp, cậu sao thế?" Bàn Tử nuốt nước bọt ừng ực.

Mà Trần Kim Thủy thì suýt bị dọa đái ra quần, vừa rồi suýt chút nữa là 'tạch' rồi, ấp a ấp úng nói: "Hội trưởng... tôi sẽ không một mình độc chiếm đống châu báu minh khí này đâu." Trần Kim Thủy còn tưởng rằng Hội trưởng hiểu lầm mình muốn độc chiếm minh khí cơ đấy!

Thế là vội vàng giải thích.

Chuyện này là thế nào, mình rõ ràng nhìn thấy một khuôn mặt quỷ khủng bố, sao thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu, chẳng lẽ là mình hoa mắt sao?

Không đúng!

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt người quỷ dị kia, có điều khuôn mặt này sao trông quen quen nhỉ!

Đám Trần Kim Thủy, Bàn Tử lúc này đều bị núi vàng núi bạc hấp dẫn, sự chú ý của bọn họ đều đặt trên minh khí châu báu.

Tâm tư Doãn Tiên Nguyệt tuy không ở trên châu báu minh khí, nhưng cô ta vừa lên đài cao liền nhìn quanh tìm kiếm Xích Đan Thần Châu, cũng như manh mối liên quan đến Xích Đan Thần Châu.

Chỉ có Shirley Dương nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, hỏi: "Lão Diệp, anh vừa rồi sao thế?" "Không sao!" Diệp Hạo Sơ lắc đầu.

Mình vừa rồi hình như nhìn thấy một khuôn mặt quỷ dị trên đống

minh khí kia, nhưng lại đột nhiên biến mất.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo Sơ nhắc nhở một câu: "Mọi người cẩn thận!

Trên đống minh khí này có khả năng có nguy hiểm!" "Biết rồi!

Hội trưởng!

Chúng tôi sẽ chú ý!" Mọi người vội vàng đáp lời, nhưng trong lòng đều không để ý, đám người bọn họ vừa rồi đều đã kiểm tra chỗ này một lượt, không thể nào có nguy hiểm gì được. "Bàn gia!

Ngài xem cái đồ sứ này thế nào?" Một người nhà họ Tề nói với Bàn Tử. "Ừ!

Đưa Bàn gia xem nào!" Bàn Tử vừa cầm lấy, liền cảm giác đầu óc hơi choáng váng, ý thức mông lung, cảm giác trong cơ thể có một luồng khí lưu đang chạy loạn, hơn nữa luồng khí lưu này làm tê liệt cơ thể hắn, khiến hắn tứ chi rã rời.

Hơn nữa, Bàn Tử lờ mờ cảm giác được, ở chỗ cổ mình, có thứ gì đó đang cắn hắn. "Bàn gia!

Bàn gia?

Sao thế ạ?" Người nhà họ Tề kia thấy Bàn Tử lảo đảo, liền hỏi. "Choang ~!" Tiếng đồ sứ rơi vỡ vang lên, Bàn Tử mắt đỏ ngầu nhìn về phía người nhà họ Tề kia. "Bàn gia, ngài không sao chứ!?" Người nhà họ Tề cũng nhận ra Bàn Tử có chút không ổn, liền sợ hãi lùi lại. "Gào ~!" Bàn Tử lập tức mạnh mẽ bổ nhào người kia xuống, hai tay bóp chặt cổ hắn. "Khụ khụ...

Cứu mạng!" !!!

Người xung quanh đều bị động tĩnh bên này làm kinh động, lập tức từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Sau đó liền nhìn thấy Bàn Tử đang cưỡi lên người một gã, bóp chặt cổ người nọ. "Bàn Tử!

Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất vội vàng chạy lên kéo Bàn Tử, tưởng là hai người có mâu thuẫn gì! "Gào ~!" Lúc này Bàn Tử xoay người gầm lên với Hồ Bát Nhất một tiếng, cú này làm Hồ Bát Nhất sợ chết khiếp, Bàn Tử sao lại biến thành thế này? "Không ổn!

Bàn Tử trúng tà rồi!

Mau tới đây giúp một tay!" Hồ Bát Nhất phản ứng lại hét lớn. "Rõ!" Những người khác ùa lên.

Lúc này nhóm Diệp Hạo Sơ cũng đã tới nơi.

Diệp Hạo Sơ cau mày nhìn Bàn Tử đang mắt đỏ ngầu, không còn chút nhân tính nào.

Rất nhanh, Bàn Tử đang phát điên bị nhóm Hồ Bát Nhất khống chế, Trần Kim Thủy nói: "Hội trưởng, Bàn gia bị sao thế này, đang yên đang lành sao lại biến thành bộ dạng đó." "Lật người hắn lại!" Diệp Hạo Sơ ra lệnh.

Hồ Bát Nhất nghe xong, vội vàng lật người Bàn Tử lại, sau đó nhìn vào cổ Bàn Tử, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy có một thứ to bằng bàn tay, nhăn nheo, lại còn mọc răng, hình thù giống hệt một khuôn mặt người, trông cực kỳ khủng bố.

Thứ này làm những người xung quanh đều sợ chết khiếp, nhất thời cũng mông lung, không biết nên làm thế nào.

Chương 183

Hồ Bát Nhất bất chấp tất cả, một tát trực tiếp đập cái thứ khủng bố trên cổ Bàn Tử rơi xuống đất, rồi chĩa súng vào cái thứ đó. "Mả cha mày!

Lại dám động vào Bàn Tử!

Muốn chết." Hồ Bát Nhất vừa định nổ súng, nhưng cái thứ khủng bố kia sau khi bị gạt xuống, tốc độ di chuyển cực nhanh, nhoáng cái liền nhảy xuống vực sâu, biến mất không thấy. "Đó là thứ gì vậy, sao tôi chưa từng thấy bao giờ." Doãn Tiên Nguyệt lẩm bẩm trong miệng, cầm đèn pin soi xuống đáy vực, đề phòng thứ khủng bố kia lại tập kích người lần nữa.

Hồ Bát Nhất ôm Bàn Tử gọi: "Bàn Tử!

Bàn Tử tỉnh lại đi!

Lão Diệp, Bàn Tử cậu ấy sao rồi?" "Bàn Tử không sao, chỉ là bị thứ đó hút chút máu, có chút suy yếu!" Diệp Hạo Sơ nhìn Bàn Tử lúc này sắc mặt có chút tái nhợt.

Ừm!

Như vậy cũng tốt!

Còn có thể giúp Bàn Tử giảm béo nữa!

Nếu để Bàn Tử biết suy nghĩ lúc này của Diệp Hạo Sơ: Giảm béo cái quần đùi!

Ông đây cảm ơn cậu nhiều lắm!

Cơ thể Bàn Tử vẫn rất tốt, ý chí lực cũng rất mạnh, sau khi thứ khủng bố kia bị đánh văng, hắn rất nhanh liền tỉnh lại.

Thấy Bàn Tử tỉnh lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử tỉnh lại sờ sờ gáy, phát hiện trong lòng bàn tay có một vũng máu, vết thương còn hơi đau, ngơ ngác nói: "Hít ~!

Bàn gia bị sao thế?

Sao lại bị thương rồi?" Hồ Bát Nhất nghe vậy tức giận nói: "Cậu cũng biết đau cơ à!

Vừa rồi làm sao mà chọc phải thứ đó?" "(⊙o⊙) Thứ gì?" Bàn Tử mặt đầy chấm hỏi.

Hồ Bát Nhất nghe xong cười nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu không biết đâu!

Vừa rồi cái thứ hút máu trên cổ cậu to chừng bàn tay này, hơn nữa còn có xúc tu giống như người chúng ta, có răng, như một cục thịt thối biết cử động, lại biết chạy, tởm lợm cực!" Nghe Hồ Bát Nhất miêu tả xong, Bàn Tử sợ toát mồ hôi hột, mình sao lại bị thứ này nhắm trúng chứ?

Lúc này Diệp Hạo Sơ rốt cuộc cũng nhớ ra thứ giống mặt người này là cái gì rồi!

Đó chẳng phải là Nhân Diện Liêm trong Đạo Mộ Bút Ký sao? "Hội trưởng!

Anh kiến đa thức quảng, nghe Hồ gia miêu tả như vậy, anh có biết đó là thứ gì không?" Hoắc Hữu Tuyết hỏi Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, mở miệng giải thích: "Thứ đó gọi là Nhân Diện Liêm, là một loại sinh vật thường hoạt động trong mộ, hình dạng nó giống mặt người, có răng, có tay giống như người, hơn nữa ở giữa tay nó có một khối giống như bướu thịt, chuyên môn hấp phụ dưới gáy người ta, sau đó tiết ra một loại độc dịch làm tê liệt hệ thần kinh, và khống chế con người." Shirley Dương nghe xong không khỏi

nói: "Nhân Diện Liêm, không ngờ trên đời này còn có thứ kỳ quái như vậy." Uy lực của Nhân Diện Liêm không thể khinh thường, độc dịch của thứ này không chỉ có thể làm tê liệt thần kinh, thậm chí có thể thông qua thần kinh để điều khiển hành vi con người, khiến người ta làm ra những hành động khủng bố.

Hồ Bát Nhất tiếc nuối nói: "Thứ nguy hiểm nhường này, vừa rồi không giết chết nó thật là đáng tiếc." "Lát nữa mọi người đều phải cẩn thận là hơn, nơi này cực kỳ có khả năng có số lượng lớn Nhân Diện Liêm." Diệp Hạo Sơ nói.

Hoắc Hữu Tuyết nghe vậy không để ý nói: "Hội trưởng!

Ngài cũng quá cẩn thận rồi!

Nơi này khắp nơi đều là minh khí giá trị liên thành, làm sao có thể có số lượng lớn Nhân Diện Liêm như ngài nói chứ?" Nói xong, Hoắc Hữu Tuyết cảm giác không khí hiện trường có chút không đúng.

Giây tiếp theo, Hoắc Hữu Tuyết mới phản ứng lại, thầm mắng mình một câu ngu ngốc, lúc này phản bác lời Hội trưởng, chẳng phải là đang vả mặt Hội trưởng sao?

Khoảnh khắc sau, Hoắc Hữu Tuyết cẩn thận từng li từng tí nhìn Diệp Hạo Sơ, phát hiện trên mặt hắn có sát ý, lập tức trong lòng lạnh toát. "Tìm chết!" Diệp Hạo Sơ nộ quát. "Xong rồi!

Bà đây chơi ngu rồi!" Sau đó Diệp Hạo Sơ ném dao găm về phía Hoắc Hữu Tuyết, cú này làm mọi người sợ chết khiếp, chỉ có điều còn chưa đợi mọi người phản ứng lại để ngăn cản, dao găm của Diệp Hạo Sơ đã trực tiếp bay qua vai Hoắc Hữu Tuyết, ghim con Nhân Diện Liêm phía sau lên vách đá.

Mọi người nghe thấy lời Diệp Hạo Sơ nói, còn tưởng rằng câu "tìm chết" mà Diệp Hạo Sơ nói là nói với Hoắc Hữu Tuyết!

Bọn họ rất rõ ràng, trong đám người này, Diệp Hạo Sơ muốn giết ai, người đó đều không chạy thoát được.

Khi Hoắc Hữu Tuyết nghe Diệp Hạo Sơ nói ra hai chữ "tìm chết", đồng thời dùng dao găm phóng qua cổ mình, sợ đến mức môi cũng run lên cầm cập.

Cô ta từ nhỏ đã là một người phụ nữ cao ngạo, nhưng lần này triệt để bị Diệp Hạo Sơ chấn nhiếp, đứng tại chỗ động cũng không dám động.

Tề Án Mi thấy thế vẫn rất giảng nghĩa khí, cười tủm tỉm nói: "Hạo gia, bớt giận bớt giận, Hoắc Hữu Tuyết cũng không phải cố ý, hy vọng ngài đại nhân bất kể tiểu nhân quá, tha cho cô ta đi." Diệp Hạo Sơ lúc này thấy Hoắc Hữu Tuyết vẻ mặt đầy căng thẳng, mới phản ứng lại, bọn họ chắc là bị dọa rồi, cũng hiểu lầm ý của hắn.

Diệp Hạo Sơ nói: "Tôi nói là con Nhân Diện Liêm." Nhân Diện Liêm?

Hoắc Hữu Tuyết nghe vậy mồ hôi lạnh trên trán mới hạ xuống.

Diệp Hạo Sơ đi đến bên vách đá, dùng sức rút dao găm đang ghim con Nhân Diện Liêm ra, ném cái thứ tởm lợm kia xuống đất. "Hoắc Hữu Tuyết, vừa rồi con Nhân Diện Liêm này muốn cắn cô, tôi tình thế cấp bách liền ra tay!" Diệp Hạo Sơ hời hợt nói.

Hoắc Hữu Tuyết nghe vậy lúc này trong lòng đập thình thịch, cuối cùng hít sâu một hơi, nỗ lực để mình không căng thẳng. "Tôi...

Tôi còn tưởng, anh... muốn giết tôi chứ!" Hoắc Hữu Tuyết lí nhí nói. "Tôi?

Giết cô?" Diệp Hạo Sơ cười cho qua chuyện, không nói thêm gì nữa.

Diệp Hạo Sơ cúi người xuống xem xét con Nhân Diện Liêm bị

giết này, nói với mọi người: "Con Nhân Diện Liêm này với con vừa cắn Bàn Tử không phải cùng một con, trong bụng nó không có máu." "Không phải cùng một con?

Nói cách khác, nơi này có rất nhiều Nhân Diện Liêm?" Hồ Bát Nhất kinh hãi hỏi.

Diệp Hạo Sơ gật đầu.

Tiếng "két két" lúc này từ dưới đáy vực sâu truyền đến, cái thứ dừng lại hồi lâu kia lại bắt đầu bò lên rồi, hơn nữa tốc độ rất nhanh. "Bọn chúng... tới rồi!" Diệp Hạo Sơ nói.

Diệp Hạo Sơ bắn một phát đạn chiếu sáng xuống vực sâu.

Ánh lửa quét qua đến đâu, ở đó toàn là những thứ đang nhúc nhích chi chít, thân thể chúng uốn éo chen chúc nhau khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu.

Ngay cả người mắc chứng sợ lỗ như Shirley Dương nhìn thấy cảnh này cũng phải lập tức bịt mắt lại.

Bất luận là ai, chứng kiến cảnh tượng này nhất định đều sẽ nổi da gà toàn thân. "Cái...

Nhiều Nhân Diện Liêm thế này á!" Bàn Tử lúc này hét lớn. "Hàng ngàn hàng vạn con Nhân Diện Liêm, chúng dường như muốn phát động tấn công chúng ta." Hồ Bát Nhất nói. "Chúng ta phải rời khỏi đây trước, nếu không sẽ bị lũ Nhân Diện Liêm này cắn chết tươi." Trần Kim Thủy và những người khác nghe vậy liền kêu lên: "Hội trưởng à!

Chỗ này nhiều minh khí như vậy, không thể không lấy a!" "Có cách nào đuổi bọn Nhân Diện Liêm này đi không?" Diệp Hạo Sơ gắt: "Nếu ông muốn chết thì cứ ở lại đây một mình đi!

Chúng ta rút lui theo đường cũ!" Diệp Hạo Sơ hiểu rằng việc hắn trấn áp được độc trùng chủ yếu dựa vào máu tươi và uy áp của bản

thân.

Nhưng lũ Nhân Diện Liêm này không hề có chút đình trệ nào, vẫn nhanh chóng bò lên, chứng tỏ chúng không sợ máu và uy áp của hắn.

À!

Hắn nhớ ra một điểm, lũ Nhân Diện Liêm này không có khứu giác và cảm tri. "Lạo xạo lạo xạo!" Lũ Nhân Diện Liêm dày đặc bò lên, khủng bố như thủy triều dâng trào.

Doãn Tiên Nguyệt hét lớn: "Không ổn, nếu lũ Nhân Diện Liêm này xông lên hết, chúng ta không bị cắn chết thì cũng bị nhốt chết ở đây." Diệp Hạo Sơ lúc này nói với Shirley Dương: "Tuyết Lê, cho anh mượn dù Kim Cương dùng một chút." Shirley Dương nghe vậy theo bản năng đưa dù Kim Cương cho Diệp Hạo Sơ.

Nhận lấy dù, Diệp Hạo Sơ đứng bên mép vực, bung dù ra rồi hét lớn: "Lão Hồ, cậu đưa họ đi trước!

Chương 184

Tôi sẽ theo sau!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ nhảy thẳng xuống vực sâu vạn trượng. "Vãi!

Lão Diệp!

Cậu điên rồi à?!" Hồ Bát Nhất thất thanh hét lên. "Tên họ Diệp kia!

Bà đây chưa xong với anh đâu!" Shirley Dương gào xuống vực sâu.

Cái gã đàn ông chó má này vừa mới bảo đảm với cô xong, giờ lại làm hành động nguy hiểm như vậy!

Ở giữa không trung trong vực sâu, một tay Diệp Hạo Sơ giương dù Kim Cương, một tay lấy ra Long Phù Chú bắn Viêm Bạo vào đám Nhân Diện Liêm bên dưới.

Động tĩnh bên phía Diệp Hạo Sơ lập tức thu hút sự chú ý của hàng ngàn hàng vạn con quái vật.

Lũ Nhân Diện Liêm lập tức đổi hướng, truy đuổi về phía vị trí của Diệp Hạo Sơ trong vực sâu.

Doãn Tiên Nguyệt sắc mặt ngưng trọng nói: "Hắn nhảy xuống là để dẫn dụ đại bộ phận Nhân Diện Liêm đi, hiện tại chỗ chúng ta không còn bao nhiêu con nữa." Diệp Hạo Sơ đã dẫn đi lượng lớn Nhân Diện Liêm, giờ chỉ còn lại lác đác vài con, lúc này nhóm Hồ Bát Nhất muốn quay lại đường cũ là chuyện vô cùng dễ dàng.

Bàn Tử hét lớn xuống đáy vực: "Lão Diệp!

Cậu nhất định phải sống mà trở về đấy!" "Mau đi thôi!

Lão Diệp đã cầm chân lũ quái vật đó cho chúng ta rồi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói, hắn cũng tin rằng Diệp Hạo Sơ có thể sống sót trở về.

Thế là mọi người quyết định quay lại đường cũ.

Bên này, Diệp Hạo Sơ nắm chặt dù Kim Cương, giống như sử dụng dù lượn, đáp xuống an toàn trên một bệ đá giữa vực sâu.

Lúc này, một lượng lớn Nhân Diện Liêm đã đuổi tới nơi.

Diệp Hạo Sơ nhìn về phía sau lưng mình, bên trong đó lại có một đường hầm mộ. "Vãi chưởng, chỗ này có mộ đạo." Diệp Hạo Sơ mừng rỡ, thế này thì tốt rồi, có mộ đạo nghĩa là có lối ra, cứ ra ngoài trước rồi tính sau.

Hắn lấy Long Phù Chú phun ra vài đạo hỏa diễm, hình thành một bức tường lửa, nhất thời đám Nhân Diện Liêm kia không qua được.

Sau đó Diệp Hạo Sơ đi một vòng trong mộ đạo thì phát hiện, cái mộ đạo này lại là hình vòng cung, cửa thông sang các mộ đạo khác đã bị đá sập lấp kín mít. "Mẹ kiếp!

Đen thế chứ lị?" Diệp Hạo Sơ ngẩn người.

Hắn đi về phía cửa mộ đạo bị sập, còn nhìn thấy mấy cái xác chết.

Nhìn trang phục của những cái xác này thì đã có từ khá lâu, cách ăn mặc na ná nhau, nhìn qua là biết cùng một nhóm người đến đây đổ đấu, kết quả chết sạch ở đây.

Diệp Hạo Sơ lúc này có chút nghi hoặc, đã những người này có xẻng Lạc Dương, tại sao lại bị nhốt chết ở đây, hoàn toàn có thể đào một cái đạo động nữa để thoát thân mà!

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ lục lọi quần áo rách nát trên người bọn họ.

Hắn phát hiện xương cốt của vài người đã bị thứ gì đó cắn đứt.

Cuối cùng Diệp Hạo Sơ tìm thấy một tấm lệnh bài trên người họ, chữ trên đó cũng không rõ lắm, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một chữ "Doãn". "Vãi!

Trùng hợp thế?

Đám người này không phải là tiền bối nhà họ Doãn đấy chứ?" Kể ra cũng có khả năng thật!

Trước đó nghe Doãn Tiên Nguyệt nói tiền bối Doãn gia từng đến Bình Sơn Tương Tây đổ đấu.

Có lẽ đám tiền bối Doãn gia này đều chết dưới nanh vuốt của Nhân Diện Liêm.

Họ cũng giống như nhóm Diệp Hạo Sơ, bị Nhân Diện Liêm truy đuổi đến vị trí này, muốn dùng xẻng Lạc Dương đào hầm thoát thân, đáng tiếc bị Nhân Diện Liêm đuổi kịp và cắn chết.

Diệp Hạo Sơ thu hồi tấm lệnh bài, lại lấy một cái xẻng Lạc Dương bỏ vào nhẫn trữ vật, biết đâu lát nữa dùng đến.

Nhìn đám Nhân Diện Liêm đang liều mạng xông qua tường lửa, Diệp Hạo Sơ nghiến răng nói: "Mẹ nó!

Thay vì ngồi chờ chết, ông đây chủ động xuất kích, dùng lựu đạn nổ chết đám súc sinh chúng mày." Diệp Hạo Sơ lấy ra số lựu đạn từng lấy từ pháo đài Quan Đông quân trong nhẫn trữ vật, có đến 20 quả.

Sau khi gài lựu đạn xong, hắn chạy ra ngoài, dẫn dụ Nhân Diện Liêm vào trong mộ đạo.

Sau khi Nhân Diện Liêm xông vào, hắn lại dắt chúng chạy một vòng trong mộ đạo rồi cuối cùng dùng Long Phù Chú phóng lửa chặn

kín hai đầu lối ra.

Lựu đạn bị lửa thiêu đốt, trong nháy mắt phát nổ. "Bùm ~!" Một tiếng nổ lớn vang lên, đám Nhân Diện Liêm xông vào bị nổ chết tươi!

Đứng ở bên ngoài, Diệp Hạo Sơ thở phào nhẹ nhõm, nhìn lên đỉnh đầu tối đen như mực.

Vị trí hiện tại của hắn cách nhóm Hồ Bát Nhất bao xa hắn cũng không rõ.

Cho nên muốn leo lên gần như là không thể, chỉ có tiếp tục nhảy xuống, cách duy nhất là tiếp tục đi xuống dưới!

Diệp Hạo Sơ chống dù Kim Cương, một lần nữa nhảy xuống đáy vực.

Rơi xuống độ cao khoảng mười mét, Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng đến đáy vực, nghe thấy tiếng nước chảy.

Hả?

Có nước?

Dưới này có sông ngầm?

Diệp Hạo Sơ trong lòng nghi hoặc, đi theo con sông ngầm này, liệu có thông đến chỗ Vạn Năm Thần Quy trước đó không?

Nếu thông được thì hắn có thể ra ngoài rồi.

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ liền tiếp tục đi dọc theo phía trên sông ngầm.

Hắn đi khoảng nửa giờ sau thì dừng lại.

Bởi vì Diệp Hạo Sơ ngửi thấy một mùi lạ. "Hửm?

Là mùi máu tanh!" Đột nhiên, Diệp Hạo Sơ cảm giác dưới chân mình dường như dẫm phải thứ gì đó, mềm nhũn.

Nhấc chân lên nhìn, lập tức giật mình, thứ hắn dẫm dưới chân là một cánh tay người.

Trong loại sông ngầm dưới lòng đất này, sao lại có tay người, chẳng lẽ trong nước còn có người chết ở đây sao?

Bất thình lình, cái tay bị dẫm kia cử động, mạnh mẽ dùng sức kéo một cái, túm lấy cổ chân Diệp Hạo Sơ!

Diệp Hạo Sơ vội vàng đá văng cánh tay kia ra, trong lòng nghĩ: Không phải là thủy quỷ chứ!

Lúc này, mực nước trong sông ngầm đã sâu đến ngực Diệp Hạo Sơ, theo độ sâu như vậy, có thủy quỷ đoạt mạng cũng không phải là không thể.

Lúc này, hắn lại nhìn thấy trên mặt nước trôi nổi vật thể dạng sợi tóc dài của phụ nữ.

Trong nháy mắt lại rùng mình một cái, thầm nghĩ dưới nước này chẳng lẽ còn có Cấm Bà sao?

Cấm Bà cộng thêm thủy quỷ, đều mẹ nó có hết à?

Vận khí của mình cũng quá bá đạo rồi đấy?

Mua vé số được rồi!

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn xuống nước!

Thứ mình đạp phải lại là một cái xác chết trương phình trắng bệch! "Trong nước có thứ không sạch sẽ!" Diệp Hạo Sơ kinh hãi.

Trong nước vậy mà lơ lửng một cái xác, nó không hoàn toàn chìm xuống, nhưng cũng không nổi lên mặt nước, cho nên Diệp Hạo Sơ ngay từ đầu cư nhiên không phát hiện ra!

Ngay sau đó một bàn tay từ từ đặt lên bờ hồ, giây tiếp theo, chỉ thấy một nữ thi toàn thân trương phình trắng bệch từ từ thò đầu ra.

Chương 185

"Đù má!

Thủy quỷ hay là...?" Diệp Hạo Sơ chửi thề một tiếng.

Chỉ thấy con thủy quỷ kia từ từ xoay cổ, phát ra tiếng rắc rắc, tóc của nó cực dài không gió mà bay, sắc mặt thảm bạch, đôi mắt chỉ có lòng trắng đang nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ.

Cái tạo hình thủy quỷ này, khỏi phải nói!

Tởm lợm!

Cả người da thịt bị ngâm trương phình trắng bệch, thân thể chảy ra nước ô uế mủ máu, tản ra từng trận mùi hôi thối!

Đặc biệt là cái mặt kia!

Ngâm quá lâu, toàn bộ biến thành hồ nhão, chỉ còn lại cái mồm kéo tơ và đôi mắt trắng dã.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ giơ súng lục nhắm thẳng vào con thủy quỷ, không chút do dự bóp cò. "Đoàng đoàng đoàng." Trong mộ thất đột nhiên truyền đến từng tràng tiếng súng, chỉ thấy những viên đạn bắn ra đều xuyên qua thân thể thủy quỷ. "Xem ra đúng là thủy quỷ thật rồi!" Diệp Hạo Sơ lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Ngay sau đó con thủy quỷ dường như bị hành vi của Diệp Hạo Sơ chọc giận!

Chỉ thấy nó mặc váy dài rách nát, hai tay thành dạng móng vuốt, móng tay vừa dài vừa đen, vung nanh múa vuốt bò về phía Diệp Hạo Sơ.

Nhìn thì là bò, nhưng tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bò

đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ móc ra Phát Khâu Thiên Ấn, trở tay ấn một cái. "Oanh ~!" Sau đó con thủy quỷ kia trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài. "Hửm?

Khá lỳ đòn đấy chứ?

Vậy mà không chết?" Diệp Hạo Sơ ngạc nhiên, phải biết tà vật bình thường căn bản không chịu nổi một kích của Phát Khâu Thiên Ấn.

Con thủy quỷ này chịu một kích mà không chết, chứng tỏ nó cũng có chút đạo hạnh.

Con thủy quỷ bị đánh bay xuống nước biết mình không phải đối thủ của người trước mặt, liền lập tức chui vào trong nước, không thấy tăm hơi. "Chạy rồi?" Diệp Hạo Sơ lúc này cũng sững sờ, thôi kệ, chạy thì chạy vậy!

Hiện tại quan trọng nhất là hắn phải mau chóng ra khỏi đây mới được!

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ bơi về phía trước.

Nửa giờ sau.

Diệp Hạo Sơ càng bơi về phía trước, phía trước càng thêm tăm tối.

Diệp Hạo Sơ lúc này dừng lại phát hiện không đúng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, không biết từ lúc nào trên đỉnh đầu mình lại xuất hiện mấy trăm đôi mắt xanh lè. "Vãi!

Nhiều dơi thế này!" Diệp Hạo Sơ nói xong, lập tức phát động huyết mạch chi lực.

Hắn bây giờ không muốn lãng phí thời gian với đám dơi này, tìm

thấy nhóm Shirley Dương mới là quan trọng nhất.

Lúc này lũ dơi trên vách đá đang trừng đôi mắt xanh lè, quét nhìn Diệp Hạo Sơ, kết quả giây tiếp theo dường như nhìn thấy chuyện gì kinh khủng, thân thể đám dơi lập tức run lên bần bật, mắt nhìn sang chỗ khác.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ cũng không có thời gian để ý đám súc sinh này, mà tiếp tục bơi về phía trước.

Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc. "Cứu mạng!

Cứu mạng a!" Nghe kỹ lại, thì ra là giọng của Shirley Dương. "Không ổn!!" Diệp Hạo Sơ thốt lên một câu, liền vội vàng bơi về phía phát ra âm thanh.

Bơi được một lúc Diệp Hạo Sơ sau đó cảm giác không đúng, giọng Shirley Dương tuy càng lúc càng lớn, nhưng sao mình vẫn không thấy bóng người đâu nhỉ?

Với thị lực của hắn thì không thể nào không thấy được! "Sao lại thế này?" Diệp Hạo Sơ bỗng nhiên sực nhớ ra: "Ở đây sao có thể có Tuyết Lê được?

Bọn họ hiện tại hẳn là đã quay lại theo đường cũ rồi!" "Mẹ kiếp!" Diệp Hạo Sơ thầm mắng một câu, vừa rồi vì nghe thấy tiếng Shirley Dương cầu cứu, có chút nóng vội nên không kịp nghĩ nhiều.

Đến giờ hắn mới nhớ ra những điều này. "Khúc khích...!" Tiếng cười của phụ nữ vang lên bên tai Diệp Hạo Sơ.

Hắn lập tức cảnh giác nhìn về phía tiếng cười.

Giây tiếp theo, chỉ thấy trên một chiếc quan tài pha lê có một người phụ nữ dung mạo xinh đẹp đang ngồi yên lặng ở đó cười tủm tỉm nhìn hắn.

Nếu không phải Diệp Hạo Sơ nhìn ra sát ý nồng đậm trong ánh mắt người phụ nữ kia, thì hắn còn tưởng là có diễm ngộ gì chứ! "Khúc khích...!" Sau đó cô gái xinh đẹp kia từ từ đứng dậy khỏi quan tài pha lê.

Lúc này sắc mặt Diệp Hạo Sơ lập tức biến đổi!

Chỉ thấy nửa thân dưới của cô gái kia căn bản không phải đôi chân, mà là một cái đuôi rắn dữ tợn đáng sợ. "Vãi chưởng!

Mỹ nhân xà a!!" Diệp Hạo Sơ kinh hãi nói.

Nữ xà kia vừa quay đầu lại!

Vốn là một đôi mắt to xinh đẹp liền biến thành đồng tử dọc lạnh lùng!

Nở một nụ cười quỷ dị với Diệp Hạo Sơ. "Khúc khích...!" Ả lại phát ra từng tràng tiếng cười kiều mị, cái đuôi uốn éo, thân thể thướt tha từ từ bay lên khỏi quan tài pha lê, cả người không mảnh vải che thân.

Nữ xà này... to thật.

À không, trắng thật!

Lúc này Diệp Hạo Sơ nhìn lên, ánh mắt đã bắt đầu mê loạn...!!

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Hạo Sơ lập tức lắc mạnh đầu, sắc mặt ngưng trọng, vừa rồi con nữ xà này lại suýt chút nữa dụ hoặc được mình?!

Phải biết hắn hiện tại có huyết mạch Tam Đại Thần Thú, không phải thứ gì cũng có thể mê hoặc được!

Con nữ xà này tuy trông cũng được, nhưng hắn không có khẩu vị mặn như vậy, cứ nghĩ đến cái đuôi rắn kia là...

Lúc này trong ánh mắt nữ xà cũng thoáng chút kinh ngạc, thầm

nghĩ mình lại không thể mê hoặc được tên nhân loại trước mắt!

Giây tiếp theo, nữ xà cười khẽ đi về phía Diệp Hạo Sơ, ánh mắt mông lung nói: "Muốn cùng nô gia chơi đùa không?" "Hít hà...

Mất mạng già mất!" Diệp Hạo Sơ trong lòng gào thét, giọng con nữ xà này quả thực quyến rũ gấp trăm lần mấy em thanh ưu kiếp trước a! "Hay là, mình cứ giả vờ bị mê hoặc?

Đợi lát nữa rồi quậy tưng bừng?" Ừm!

Nói làm là làm!

Diệp Hạo Sơ lập tức lên kế hoạch tác chiến! "Người đẹp!

Anh tới đây!" Diệp Hạo Sơ sau đó cười tà một tiếng, cũng đi về phía nữ xà. "Khúc khích ~!" Quả nhiên, nữ xà thấy bộ dạng hám gái của Diệp Hạo Sơ, trong mắt lộ ra thêm một phần khinh thường và khát vọng mãnh liệt.

Ả cảm giác chỉ cần mình ăn thịt tên nhân loại trước mắt, mình sẽ trở nên mạnh hơn!

Chương 186

Thậm chí có thể rời khỏi nơi này, ra thế giới bên ngoài.

Nghĩ vậy, nữ xà nóng lòng muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Hạo Sơ ngay lập tức!

Nhưng ả rất nhanh bình tĩnh lại, vừa rồi Diệp Hạo Sơ thể hiện thực lực không hề yếu, thuộc hạ thủy quỷ của ả suýt nữa thì tèo, e rằng ả không phải đối thủ của tên này.

Để cho an toàn, ả quyết định đợi lát nữa vui vẻ với tên nhân loại này, lúc hắn hưng phấn nhất sẽ giết hắn!

Bởi vì chỉ khi giết người vào lúc khoái lạc nhất, thịt của hắn mới là mỹ vị nhất!

Nghĩ vậy, nữ xà mị hoặc liếm liếm đôi môi đỏ mọng.

Nữ xà cảm giác chỉ cần ăn được Diệp Hạo Sơ, mình sẽ trở nên càng thêm mạnh mẽ! "Khúc khích...!" Nhìn thấy tên nhân loại đang đi về phía mình, khóe miệng nữ xà lộ ra nụ cười, trong lòng tính toán lát nữa nên ăn Diệp Hạo Sơ như thế nào, bắt đầu ăn từ đâu trước.

Diệp Hạo Sơ bề ngoài si mê từ từ đi về phía quan tài pha lê của nữ xà, trong lòng cũng nghĩ: Đợi lát nữa mình nên tiễn em gái rắn này lên đường thế nào đây?

Một dao chém chết?

Không ổn, máu me quá!

Một chưởng đập chết?

Không được, bạo lực quá!

Haizz!

Hay là đợi lát nữa từ từ làm ả chết vậy!

Cũng để cho em gái rắn này chết được thể diện một chút, ai bảo em gái rắn này xinh đẹp thế chứ!

Nhan sắc là tất cả mà!

Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ đã đi đến bên cạnh quan tài pha lê của nữ xà.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy nữ xà ngồi trong quan tài không mảnh vải, ánh mắt mê ly nhìn mình, trên mặt chỉ thiếu điều viết chữ 'mau tới chịch bà đi'!

Nữ xà thấy Diệp Hạo Sơ đến gần, lập tức ôm chầm lấy hắn, đuôi rắn cũng nhanh chóng quấn chặt lấy cơ thể Diệp Hạo Sơ. "Tê ~!" Diệp Hạo Sơ lập tức cảm thấy một trận băng lãnh, cơ thể nữ xà này cứ như là một tảng băng vậy.

Lạnh muốn chết!

Hắn cảm giác mình sắp không chịu nổi rồi. "Khúc khích ~ Để nô gia hầu hạ đại nhân thật tốt nhé!" Nữ xà si ngốc cười mị, định hôn Diệp Hạo Sơ. "Từ từ!" Diệp Hạo Sơ lập tức hô ngừng, trong lòng sắp khóc đến nơi, không kìm được chửi thầm: "Mẹ kiếp!

Cơ thể ông đây sao không cử động được nữa?

Con nữ xà này sức mạnh lớn thế sao?" Diệp Hạo Sơ sau khi bị đuôi rắn quấn chặt từng vòng mới phát hiện mình đã coi thường thủ đoạn của nữ xà này.

Hắn sơ ý rồi!

Cơ thể hắn vậy mà không nghe sai khiến, giống như thân xác này không phải là của mình vậy. "Đại nhân, ngài sao vậy?

Không thích thế này sao?" Nữ xà dường như phát hiện sắc mặt

Diệp Hạo Sơ thay đổi, cười mị nói.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy giả vờ lộ ra nụ cười si mê, chỉ vào cái đuôi rắn đang quấn trên người mình, mở miệng nói: "Cái đó, có thể bỏ thứ này ra không?

Dù sao thì anh cũng thích chủ động hơn!" Diệp Hạo Sơ đoán chừng chính là cái đuôi rắn này làm mình không dùng được sức, phải nghĩ cách bỏ nó ra mới được.

Đối với yêu cầu của người đàn ông trước mặt, nữ xà sao có thể đồng ý, dù sao cái đuôi này cũng là nơi chứa đựng tu vi cả đời của ả.

Chỉ cần có người bị đuôi rắn của ả quấn lấy, cho dù ngươi có lợi hại đến đâu cũng phải ngoan ngoãn mặc cho bà đây bài bố!

Thế là lắc đầu cười nói: "Không được nha!

Đại nhân!

Nô gia cũng rất ghét bị động đấy!" "Đợi lát nữa nô gia nhất định sẽ cho ngài trải nghiệm cực lạc nhân gian nha!" Nói xong, nữ xà bắt đầu tấn công vào cổ Diệp Hạo Sơ. "Chụt ~!" "Không phải, ê!

Từ từ..." "Toang rồi toang rồi!

Ông đây thế này là sắp bị một con rắn cưỡng bức à?" Diệp Hạo Sơ dở khóc dở cười.

Kiếp trước, đám người hay đùa dai nhất chính là mấy cái tên "Thảo Quỷ Đại Hiệp", "Kỵ Long Dũng Sĩ", giờ thì hay rồi, mình sau này e rằng cũng phải gia nhập hội của bọn họ mất. "Không được!

Nữ xà này chắc chắn sẽ không tốt bụng chỉ muốn làm chuyện đó với ông đây, chắc chắn có mưu đồ khác!" Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ càng cảm thấy ý thức của mình trở nên mơ hồ, chỉ thấy đầu nặng trĩu, dù không nhìn ả cũng sắp nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Phảng phất trong mộng cảnh có vô tận rượu ngon món lạ, còn có Shirley Dương, Doãn Tiên Nguyệt, Hoắc Linh mấy cô gái cùng nhau "đại bị đồng miên".

Lúc này Diệp Hạo Sơ đang mơ đẹp đột nhiên cảm giác cổ đau nhói. "Á ~!" Diệp Hạo Sơ lập tức mở mắt, cúi đầu nhìn, phát hiện nữ xà này vậy mà đang cắn cổ mình, có thể tùy thời sẽ cắn đứt một miếng.

Mẹ kiếp, sao cảm giác cảnh tượng này quen quen thế nhỉ? (Tinh Tuyệt Nữ Vương: Tiểu Hạo tử, quên bản vương rồi sao?) "Người đẹp, anh mặc quần áo vướng víu, có thể cởi đồ giúp anh được không?" Diệp Hạo Sơ bỗng nhiên mở miệng nói.

Nguyên nhân Diệp Hạo Sơ làm như vậy không phải là thật sự muốn làm chuyện đó với nữ xà, mục đích là muốn dựa vào sức mạnh của ba hình xăm lớn trên người để trấn áp ả.

Vừa rồi bị đuôi rắn quấn lấy, hắn phát hiện mình không phát huy được huyết mạch chi lực, chỉ có để nữ xà cởi đồ mình ra, huyết mạch chi lực cảm ứng được chủ nhân gặp nguy hiểm sẽ tự động kích hoạt.

Nữ xà nghe vậy ngừng tàn phá cổ Diệp Hạo Sơ, cười mị nói: "Được thôi!

Đã là lời của đại nhân, nô gia sẽ chiều theo!" Trong lòng nữ xà nghĩ thầm: Dù sao tên đàn ông này cũng bị đuôi mình quấn chặt cứng, hắn bây giờ chỉ là một món đồ chơi của mình, mình muốn chơi thế nào thì chơi!

Cởi đồ hắn ra cũng tốt, lát nữa tiện cho bà đây ăn thịt hắn! "Xoẹt ~!" Nữ xà thuận tay xé toạc cái áo khoác gió màu đen của Diệp Hạo Sơ, liền nhìn thấy nửa thân trên hoàn mỹ!

Mắt nữ xà sáng lên, nhìn thấy thân hình này, lúc này ả lại có chút

không nỡ ăn thịt người đàn ông trước mặt, nhưng chuyển ý nghĩ lại, chỉ cần bà đây không giết hắn trước, cứ nuôi, đợi lúc nào bà đây chơi chán rồi ăn hắn cũng được mà!

Bà đây đúng là thông minh quá đi! "Thân hình đại nhân đẹp quá đi!

Nhất định là rất ngon miệng nhỉ!?" Ánh mắt nữ xà tham lam nhìn chằm chằm từng chỗ trên cơ thể Diệp Hạo Sơ. "Đù má!

Quả nhiên!

Biết ngay con mỹ nữ xà này không có ý tốt mà!" Diệp Hạo Sơ nghe thấy lời của nữ xà, không kìm được chửi thầm trong lòng.

Nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn giả vờ bị nữ xà mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cười tà nói: "Người đẹp, nếu em muốn ăn thì cứ cắn một miếng đi!" Nữ xà nghe vậy lập tức kích động, cười mị nhìn Diệp Hạo Sơ, nói: "Thật sao?

Vậy nô gia thật sự muốn ăn một miếng nha!" Nói xong, trong miệng liền xuất hiện những cái răng nanh nhỏ sắc nhọn, định cắn một phát lên người Diệp Hạo Sơ.

Nhưng ngay giây tiếp theo. "Phụt ~!" Diệp Hạo Sơ lúc này sắp cảm động phát khóc rồi, cuối cùng cũng cảm nhận được huyết mạch chi lực của mình!

Nữ xà lúc này nhìn thấy ba hình xăm bá khí trên người Diệp Hạo Sơ, đột nhiên dường như cảm nhận được khí tức khiến mình gặp nguy hiểm. "Đại nhân, hình xăm trên người ngài là gì vậy?" Nữ xà nghi hoặc khó hiểu, nhìn thấy những hình xăm này, theo bản năng ả siết chặt đuôi rắn đang quấn trên người Diệp Hạo Sơ hơn. "À, cô muốn biết?" Diệp Hạo Sơ cười nói, lúc này hắn đã hoàn toàn không cần hoảng nữa, vì cơ thể hắn đã có thể cử động. "Vâng!

Có thể nói cho nô gia biết không?" Nữ xà ngoan ngoãn gật gật cái

đầu nhỏ. "Haizz!

Chương 187

Mỹ nữ xà à!

Có ai nói với cô rằng não là một thứ rất tốt không?!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ lập tức giải phóng toàn bộ sức mạnh, trước ánh mắt khiếp sợ của nữ xà thoát khỏi sự trói buộc của đuôi rắn, và ngay giây tiếp theo, một tay bóp chặt cái cổ trắng ngần của ả.

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn nữ xà với vẻ mặt vừa khiếp sợ vừa ngơ ngác, không kìm được nghĩ: Haizz!

Con nữ xà này chỗ nào cũng tốt, chỉ là não dường như không được tốt cho lắm.

Lại theo bản năng liếc nhìn hai ngọn núi không thể miêu tả của nữ xà vài lần, ừm... chắc não đều bị dồn xuống chỗ đó hết rồi!

Nếu con nữ xà này nhân lúc Diệp Hạo Sơ suy yếu, nhanh gọn dứt khoát giết hắn, thì hắn cũng không còn gì để nói, chỉ có thể nhận xui.

Nhưng chính vì con nữ xà này cảm thấy mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ả, cuối cùng mới để Diệp Hạo Sơ tìm được cơ hội lật kèo!

Phải nói là, não là thứ tốt, nhưng ả lại không có, con nữ xà này có thể tu luyện đến trình độ này cũng coi như là kỳ tích rồi.

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ định kết liễu tính mạng nữ xà, ả đột nhiên thống khổ rít lên một tiếng, trong miệng phát ra những âm thanh kỳ quái!

Diệp Hạo Sơ nghe vậy hơi sững sờ. "Xì xì ~!" Giây tiếp theo, xung quanh không biết từ lúc nào chui ra rất nhiều rắn nhỏ chi chít.

Những con rắn này thân mình đều màu đỏ rực, nhìn qua là biết có

kịch độc, càng làm Diệp Hạo Sơ khiếp sợ là những con rắn độc này vậy mà đều có hai đầu!

Đám rắn độc trong nháy mắt bao vây lấy Diệp Hạo Sơ, tất cả đều hổ rình mồi nhìn chằm chằm hắn, phảng phất giây tiếp theo sẽ xé xác hắn ra vậy. "Mỹ nhân xà, sao thế?

Còn gọi cả đàn em lên à?" Diệp Hạo Sơ bóp cổ trắng ngần của nữ xà, cười nói.

Khi nụ cười này của Diệp Hạo Sơ lọt vào mắt nữ xà, nó đáng sợ đến mức nào. "Đại nhân cũng thấy rồi đấy, những con này đều là tùy tùng của nô gia, nếu nô gia bị đại nhân giết, bọn chúng sẽ không ngoan ngoãn như bây giờ đâu nha!" Nữ xà cười mị nhìn Diệp Hạo Sơ. "Ồ!

Tôi lại muốn xem thử đám súc sinh này không ngoan kiểu gì!" Diệp Hạo Sơ nói xong, lập tức giải phóng Long Uy. "Xì xì...!" Khoảnh khắc tiếp theo, những con rắn đỏ hai đầu đang bao vây Diệp Hạo Sơ đều trở nên hoảng loạn bất an, từng con từng con liều mạng chạy trốn xuống nước.

Đám rắn đỏ hai đầu này chung quy cũng là rắn, sao có thể chịu nổi uy áp của Thần Thú Thanh Long chứ! "..." "Chuyện này...? !" Trong lòng nữ xà lúc này có một triệu con lạc đà Alpaca chạy qua.

Đùa nhau à?

Đại quân rắn độc của bà đây cứ thế bị dọa chạy mất dép?

Ngay lúc nữ xà đang ngẩn người, Diệp Hạo Sơ nhìn ả đột nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi: "Cô có biết chỗ nào ra khỏi đây không?" Nữ xà nghe xong mắt sáng lên, cảm thấy cơ hội sống sót của mình đến rồi. "Đại nhân!

Nếu tôi cho ngài biết đường ra, ngài có thể tha cho tôi một con đường sống không?" "Ngài cũng biết đấy, những yêu quái như chúng

tôi tu luyện đến hiện tại cũng không dễ dàng, hơn nữa tôi cũng chưa từng hại người!

Đều là nhân loại các người đến quấy rầy tôi trước." Giọng nữ xà càng nói càng nhỏ, nói xong có chút sợ hãi nhìn ánh mắt Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười khẩy, chưa từng hại người?

Thế sao con nữ xà này vừa thấy ông đây là như nhìn thấy thịt Đường Tăng vậy hả? "Cô nói cô chưa từng hại người?" Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Diệp Hạo Sơ, nữ xà lập tức trịnh trọng nói: "A Mị tôi xin thề với thiên đạo, tôi tu luyện đến giờ chưa từng hại một nhân loại nào!

Nếu có, thì hãy để A Mị chết trong lần độ kiếp tiếp theo!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy tin vài phần, đối với những sơn dã tinh quái này mà nói, không có gì đáng tin hơn lời thề.

Nếu con nữ xà tên A Mị này phát độc thệ với thiên đạo của thế giới này, mà không làm được hoặc nói dối, thì ả tất nhiên sẽ chết trong lần độ kiếp tới.

Lúc này Diệp Hạo Sơ lấy ra một thanh kiếm gỗ cong queo tỏa ra ánh sáng màu lam, Kinh Trập Kiếm!

Kinh Trập Kiếm cứng như sắt thép, trừ tà ác, hơn nữa bên trong còn chứa sức mạnh thiên lôi, là thiên địch khắc tinh của loài yêu vật như ả. "Vậy cô nói xem, tại sao lại dụ tôi đến chỗ cô?

Không phải cô nói muốn ăn thịt tôi sao?" Diệp Hạo Sơ nghịch nghịch Kinh Trập Kiếm, ánh mắt nguy hiểm nhìn nữ xà. "A?

Tôi...

Tôi...!" Lúc này nữ xà A Mị bị thanh kiếm gỗ trong tay Diệp Hạo Sơ dọa cho run lẩy bẩy, ả có thể cảm nhận được sức mạnh sấm sét cường đại từ thanh kiếm gỗ kia, giống hệt như thiên lôi ả gặp phải

khi độ kiếp trước đây, thậm chí còn mạnh hơn. "Tôi cái gì mà tôi!

Nói!" A Mị lúc này bị Diệp Hạo Sơ quát, cẩn thận từng li từng tí nói: "Thực ra tôi không ăn thịt người, máu thịt con người khó ăn như vậy, chỉ là khi đại nhân ngài tiến vào, tôi từ xa đã ngửi thấy mùi hương trên người ngài, cho nên..." "Cho nên cô muốn ăn thịt tôi?

Như vậy cô có thể trở nên mạnh hơn?" Diệp Hạo Sơ bổ sung thay A Mị.

Trong lòng nghĩ: Chắc là con nữ xà này ngửi thấy Thanh Long huyết mạch trong cơ thể mình, cho nên mới muốn ăn mình như vậy, dù sao ả cũng là rắn mà, muốn thông qua việc nuốt chửng huyết mạch cao cấp để cường hóa huyết mạch rắn của bản thân. "Đúng vậy, đại nhân!

Tôi chưa từng hại người a!

Chỉ là mấy trăm năm trước bị một cao nhân phong ấn ở đây." Nữ xà cảm thán giải thích.

Trong lòng không kìm được nghĩ: Hu hu ~ Bà đây khổ quá mà, lần đầu tiên muốn thử ăn một người, lại gặp phải một tên biến thái có thực lực cường hãn thế này, sắp đè bà đây ra nền nhà mà ma sát rồi! "Cô nói cô bị người ta phong ấn ở đây?

Vậy sao cô lại ra ngoài được?" Diệp Hạo Sơ nghi hoặc hỏi. "Mấy trăm năm trước, khi tôi vẫn còn là xà yêu trong núi, thì gặp một cao nhân, là ông ta bắt tôi đến đây, còn phong ấn tôi trong quan tài pha lê này, bắt tôi vĩnh viễn thủ hộ lăng mộ Nguyên Đế này." "Chỉ là sau này, theo phong ấn từ từ yếu đi, tôi cũng từ bên trong ra được, chỉ là tôi vẫn không có cách nào đi ra khỏi nơi này." Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu, mở miệng nói: "Lối ra ở đâu?" "Đại nhân, tôi nói cho ngài, thì ngài có thể tha cho tôi không?" "Có thể!" Diệp Hạo Sơ đồng ý, hắn cũng không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt. "Lối ra ở ngay sau quan

tài pha lê của tôi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy buông nữ xà A Mị ra, ra lệnh: "Cô qua đó mở lối ra!" "Vâng!" Nói xong, nữ xà A Mị ấn vào một nút cơ quan bên cạnh quan tài pha lê, một lối đi trong nháy mắt xuất hiện trước mắt Diệp Hạo Sơ. "Không tệ!

Lần này tôi không giết cô!" Diệp Hạo Sơ nói với nữ xà xong, liền vội vàng đi về phía lối đi. "Đại nhân!

Chờ đã!" Nữ xà A Mị vội vàng gọi Diệp Hạo Sơ lại. "Sao vậy?" Diệp Hạo Sơ nghe tiếng dừng bước.

Nữ xà lúc này ngượng ngùng nói: "Cái đó...

Đại nhân, có thể cho nô gia xin một ít máu của ngài không?" Sau đó sợ Diệp Hạo Sơ không đồng ý, vội vàng nói: "Nô gia có thể lấy bảo vật đổi với ngài!" "Ồ?

Bảo vật gì?" Diệp Hạo Sơ lúc này có chút hứng thú.

Sau đó nhìn thấy nữ xà vội vàng lấy từ trong quan tài pha lê ra một ít đồ bồi táng, còn có một tảng đá không biết là chất liệu gì. "Đại nhân, mấy đồ bồi táng này chắc chắn không lọt nổi vào mắt ngài, nhưng tôi có một tảng đá không biết chất liệu là gì." "Về phần tảng đá này là gì tôi cũng không biết, nhưng nó cứng rắn dị thường, mấy trăm năm trước, trong một lần tôi độ kiếp, lúc sắp không chịu đựng nổi nữa, chính là tảng đá này thay tôi đỡ đòn tấn công của thiên lôi, mới giúp tôi an toàn vượt qua kiếp nạn đó." "Sau này, tôi dùng vô số biện pháp cũng không làm vỡ được tảng đá này." "Ồ!

Mang qua đây tôi xem thử!" Diệp Hạo Sơ nghe thấy lời của nữ xà A Mị, mắt không khỏi sáng lên, tảng đá này có thể chống đỡ được thiên lôi, hơn nữa còn hoàn hảo không tổn hao gì, vậy cực có khả năng là một bảo vật rồi.

Diệp Hạo Sơ nhận lấy hòn đá kỳ lạ từ tay xà nữ A Mị, cầm trong

tay quan sát tỉ mỉ.

Thực ra đúng như A Mị nói, hòn đá này cứng một cách lạ thường.

Nhưng Diệp Hạo Sơ cũng không nhận ra đây rốt cuộc là chất liệu gì.

“Hệ thống, cái của nợ này là gì?” Sau đó, trong đầu Diệp Hạo Sơ vang lên giọng nói lạnh như băng của hệ thống.

“Tích!

Vật phẩm này có quyền hạn quá cao, mời túc chủ tự mình tìm hiểu!

Hệ thống ấm áp nhắc nhở một chút, vật này có liên quan đến Nữ Oa, nữ thần thời thượng cổ.” “Cái gì!

Chương 188

Có liên quan đến Nữ Oa?" Diệp Hạo Sơ kinh ngạc tột độ, trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Hòn đá kỳ lạ này đã có thể chịu được sấm sét tấn công mà không hề hấn gì, lẽ nào đây chính là đá Nữ Oa dùng để vá trời trong truyền thuyết?

"Ôi mẹ ơi!

Vận may của lão tử nghịch thiên rồi sao?" Diệp Hạo Sơ cũng bị chính ý nghĩ này của mình dọa cho hết hồn.

Nói đến đá Nữ Oa thì không thể không nhắc đến Nữ Oa.

Nữ Oa là nữ thần sáng tạo vạn vật trong thần thoại, bà đã tạo ra loài người, là thủy tổ của nhân loại.

Truyền thuyết "Nữ Oa vá trời" kể rằng vào thời xa xưa, khi trời sụp đất nứt, sự sống của nhân loại bị đe dọa, bà đã với tinh thần đại vô úy, luyện đá ngũ sắc vá lại bầu trời khiếm khuyết, cứu vớt nhân loại.

Người đời sau vì thế mà gọi những hòn đá vá trời còn sót lại là đá Nữ Oa. 《Nam Khang Ký》 có ghi: Đá núi Quy Mỹ có màu đỏ son, rực rỡ như tranh vẽ, cao ngất đẹp đẽ, vách đá cheo leo, gọi là đá Nữ Oa.

Diệp Hạo Sơ nghĩ đến đây, hắn vội vàng cầm hòn đá kia rửa sạch trong nước, kết quả lại khiến hắn thất vọng.

Chỉ thấy hòn đá sau khi được rửa sạch vẫn đen thùi lùi, không hề thay đổi chút nào.

"Đây…?" Truyền thuyết kể rằng, đá Nữ Oa còn được gọi là đá

ngũ sắc.

Trong thần thoại, đá Nữ Oa là một khối thần thạch, có thần lực vô biên, tuy là một hòn đá nhưng lại mang sức mạnh của Nữ Oa, công hiệu chủ yếu là hồi sinh và tái tạo sinh mệnh.

Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn xà nữ A Mị, nghiêm túc hỏi: "Thứ này cô lấy được từ đâu?" "À!

Đại nhân nói hòn đá này ạ!" "Hòn đá này là do nô gia ngày trước vô tình nhặt được trong núi.

Sau đó nô gia phát hiện đặt hòn đá này bên cạnh có thể khiến tốc độ tu luyện của mình tăng lên gấp bội." "Nhưng bây giờ hòn đá này đối với tu vi của nô gia đã không còn tác dụng lớn nữa, cho nên, nô gia muốn dùng bảo vật này đổi lấy một chút máu cao quý của đại nhân, ngài thấy!

Có được không ạ?" Nói một hơi xong, xà nữ A Mị trước tiên có chút không nỡ nhìn hòn đá Nữ Oa, sau đó lại đầy mong đợi nhìn Diệp Hạo Sơ.

"Được!" "Tốt quá rồi!" A Mị nghe vậy mừng rỡ vô cùng.

Diệp Hạo Sơ lúc này lại tò mò hỏi: "Trước kia hòn đá này cũng có màu này sao?" A Mị lắc lắc cái đầu nhỏ, giải thích: "Không phải đâu ạ!

Đại nhân, trước kia hòn đá này có 5 màu, đẹp lắm!" "Khoảng trăm năm trước, hòn đá này đã thay nô gia đỡ mười mấy đạo thiên lôi, tuy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng màu sắc ngũ sắc trên đó đã bị sấm sét đánh cho đen thui rồi ạ!" Thì ra là vậy!

Diệp Hạo Sơ bừng tỉnh ngộ, giờ hắn càng cảm thấy hòn đá này chính là đá Nữ Oa trong truyền thuyết.

Về phần tại sao đá Nữ Oa lại biến thành bộ dạng đen thùi lùi như

hiện tại, rất có khả năng là vì đã thay con xà nữ này đỡ mười mấy đạo lôi kiếp, cộng thêm việc bị nó hấp thu quá nhiều sức mạnh trong thời gian dài, cho nên sức mạnh bên trong có lẽ cũng sắp cạn kiệt.

Có điều, Diệp Hạo Sơ lúc này có chút ghen tị với con xà nữ này, vận may cũng quá tốt rồi!

Lại có thể nhặt được thần khí như đá Nữ Oa!

Cũng chẳng trách sức mạnh của xà nữ này lại cường hãn như vậy, hóa ra đều là công lao của đá Nữ Oa cả!

Nếu không phải Diệp Hạo Sơ hắn có huyết mạch chi lực mạnh mẽ áp chế được nó một bậc, thì hôm nay không chừng đã phải bỏ mạng ở đây!

Bị con xà nữ này ăn thịt!

Mà còn là loại bị hành hạ trước khi giết rồi mới ăn!

Thế thì Diệp Hạo Sơ hắn thật quá mất mặt lão Diệp gia rồi, phải biết rằng họ Diệp ở chư thiên vạn giới đều là những nhân vật bá đạo cả!

A Mị lúc này thấy Diệp Hạo Sơ đang ngẩn người, sợ hắn đột nhiên đổi ý không cho mình máu nữa, vội vàng nói: "Đại nhân!

Đại nhân!

Bảo vật nô gia đã đưa cho ngài rồi!

Ngài có phải nên…?" "Ta biết rồi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền nói, hắn là người nói lời giữ lời, không giống như mấy kẻ nợ tiền không trả còn già mồm!

Sau đó, Diệp Hạo Sơ cầm lấy chủy thủ Long Lân, nhẹ nhàng rạch một vết nhỏ trên ngón tay, máu tươi lập tức trào ra.

A Mị thấy vậy, lúc này cũng không còn sợ uy thế của Diệp Hạo

Sơ nữa, nhanh chóng dùng cái miệng nhỏ của mình ngậm lấy ngón tay đang chảy máu của hắn.

Một phút sau.

Diệp Hạo Sơ rút ngón tay ra, nhìn bộ dạng vẫn còn thòm thèm của xà nữ.

"Được rồi!

Ta phải đi đây!

À đúng rồi, đằng nào thì mấy món đồ bồi táng trong quan tài pha lê của cô cũng không cần nữa, ta lấy đi hết nhé!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ cũng không đợi A Mị kịp phản ứng, vung tay một cái, toàn bộ quan tài pha lê đều bị hắn thu vào trong nhẫn trữ vật.

"!!!?" Nhìn bóng lưng rời đi đầy phóng khoáng của Diệp Hạo Sơ, rồi lại nhìn cái quan tài pha lê mà mình đã sống cả trăm năm bên trong bị tên khốn này lấy đi!

Cả con rắn A Mị đều ngơ ngác, hoang mang.

Tuy cô kinh ngạc không hiểu tại sao tên khốn này lại có thể mang cái quan tài pha lê to như vậy đi, nhưng đây không phải là trọng điểm có được không!

Nhà của lão nương mất rồi a!!!

"Khốn nạn!

Lão nương sẽ không tha cho ngươi đâu!" Trút giận xong, A Mị lúc này chỉ muốn lóc sống Diệp Hạo Sơ, nhưng sau đó lại nghĩ lại, hình như lão nương đánh không lại hắn a!

Ngay lúc này, A Mị phát hiện cơ thể mình đột nhiên trở nên đau đớn dữ dội, sau đó cả người đều ngất đi.

Giây tiếp theo, nếu Diệp Hạo Sơ còn ở đây, nhìn thấy sự thay đổi

kinh người của A Mị, chắc chắn sẽ kinh ngạc hô lên: Vãi!

Trắng quá!

Đôi chân dài miên man!

Nhưng tất cả những điều này Diệp Hạo Sơ đều không thấy được.

Không biết đã qua bao lâu.

A Mị tỉnh lại từ trong cơn mê, theo bản năng muốn đứng dậy, lại phát hiện cái đuôi rắn mà mình vẫn luôn tự hào đã biến mất!

Thay vào đó là một đôi chân người vừa dài vừa trắng.

"Đuôi rắn của lão nương đâu!?

Sao lại biến thành chân người rồi?" A Mị không dám tin mà kinh hô, sau đó mới nhớ ra mình đã uống máu của tên khốn kia, đuôi rắn mới hóa thành chân người.

"Ể!?

Bây giờ lão nương có thể ra ngoài rồi!?" A Mị lúc này cảm giác tu vi của mình cũng đã tăng lên không ít!

Hơn nữa bây giờ cô cũng không còn cảm nhận được sức mạnh phong ấn của lăng mộ này đối với mình nữa.

Phải biết rằng năm đó vị cao nhân kia để phong ấn mình trong lăng mộ này, canh giữ mộ cho ông ta, đã phải trả một cái giá cực lớn mới hoàn thành được!

Mấy trăm năm nay, A Mị nằm mơ cũng muốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, ra thế giới bên ngoài xem thử.

Nhưng bây giờ mình đã có thể rời khỏi lăng mộ này, A Mị lại do dự, cô đột nhiên phát hiện mình dường như không có nơi nào để đi.

Thế giới này đã trôi qua mấy trăm năm, sớm đã vật đổi sao dời,

mình còn có thể thích ứng được không?

"Đúng rồi!

Lão nương có thể đi tìm tên khốn kia a!" Đôi mắt đẹp của A Mị sáng lên.

Bây giờ cô chỉ quen biết một mình Diệp Hạo Sơ, sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ bám theo hắn!

Dù sao A Mị cô đã quá quen thuộc với mùi trên người Diệp Hạo Sơ, cho dù Diệp Hạo Sơ chạy đi đâu, cô đều có thể dựa vào khứu giác để tìm ra tên khốn đó!

Có điều, điều duy nhất khiến cô khó chịu là: cô còn ngửi thấy mùi hương của những người phụ nữ khác nhau trên người tên khốn này!

Quả nhiên, tên khốn này là một tên đại sắc lang!

Tức chết lão nương!

Diệp Hạo Sơ lúc này không hề hay biết xà nữ A Mị muốn ăn vạ mình.

Hắn đang đi theo lối đi mà A Mị đã chỉ.

Chương 189

Mười phút sau, Diệp Hạo Sơ đi qua lối đi này, phát hiện bên trong mẹ nó chính là một con sông ngầm khác!

Hai con sông ngầm có lẽ thông với nhau.

Không còn cách nào khác, Diệp Hạo Sơ đành phải tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt bọn họ đã ra ngoài chưa?

Sau đó, Diệp Hạo Sơ lại lôi hòn đá Nữ Oa đen thùi lùi ra quan sát kỹ lưỡng.

Trong lòng không khỏi nói với hệ thống: "Hệ thống, đá Nữ Oa này rốt cuộc là sao?

Còn dùng được không?" "Tích!

Túc chủ, đá Nữ Oa là thần khí, nhưng vì bị tổn hại nghiêm trọng, cần có vật đặc thù mới có thể kích hoạt lại!" Hệ thống giải thích xong, Diệp Hạo Sơ nghi hoặc lẩm bẩm: "Vật đặc thù?" Đúng rồi!

Máu quý của bản hội trưởng không phải rất đặc thù sao?

Nhưng không biết có tác dụng không!

Thôi kệ, cứ thử trước đã!

Nói là làm!

Diệp Hạo Sơ nhẹ nhàng cắn rách ngón tay, nhỏ máu của mình lên trên đá Nữ Oa.

"…" Ngay khi Diệp Hạo Sơ cho rằng thí nghiệm đã thất bại, đột nhiên!

Đá Nữ Oa từ trong tay hắn bay ra một cách mất kiểm soát.

“Vãi chưởng!

Tình huống gì đây!?” Diệp Hạo Sơ kinh ngạc nói.

Phụt!

Giây tiếp theo, chỉ thấy đá Nữ Oa tự động rơi xuống nước.

“Mẹ kiếp!

Đá Nữ Oa trong tay lão tử còn chưa ấm chỗ nữa!” Nói một câu, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng lao xuống nước, mò đá Nữ Oa.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ nhìn trái nhìn phải dưới đáy nước, cũng không phát hiện ra tung tích của đá Nữ Oa!

“Bà nội nhà ngươi!

Đi đâu rồi?” Diệp Hạo Sơ dùng Tử Kim Ma Đồng điên cuồng quét khắp mặt nước, không dám bỏ qua bất kỳ nơi nào.

Cuối cùng công phu không phụ lòng người, Diệp Hạo Sơ phát hiện một luồng sáng ở dưới sâu trong nước.

Nhìn một cái, đây chẳng phải là đá Nữ Oa của lão tử sao?

Chỉ là thứ này từ bộ dạng đen thùi lùi ban đầu đã biến thành ngũ quang thập sắc.

“Gầm ~!” Ngay lúc này, mặt nước vốn yên tĩnh vang lên một tiếng động lớn, tạo ra một tầng sóng nước.

Diệp Hạo Sơ thuận thế nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện bên dưới hình như có một thứ gì đó rất lớn!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ vội vàng chộp lấy đá Nữ Oa, bơi lên trên.

Diệp Hạo Sơ lúc này vẫn chưa biết bên dưới là cái của nợ gì, mình cũng không cần thiết phải mạo hiểm!

Lên đến bờ, Diệp Hạo Sơ cẩn thận cất đá Nữ Oa đi, lúc này phát hiện mặt nước yên tĩnh hình như không có động tĩnh gì.

"Phụt ~" Giây tiếp theo, mặt nước lại vang lên một tiếng.

Diệp Hạo Sơ cảm thấy có chút quỷ dị, liền dựa vào vách đá bên cạnh, từ vị trí này nhìn xuống, hắn nhìn thấy một cái đuôi đen sì đang quẫy trong nước.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Hạo Sơ là mãng xà nước, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện, đuôi mãng xà nước không ngắn như vậy, hơn nữa khi bơi biên độ quẫy lớn hơn nhiều.

Cái đuôi đen trong nước tiến lại gần, lộ ra một đôi mắt trên mặt nước.

Lại là một con cá sấu dài hai mét, hàm răng sắc nhọn lộ ra trong nước, trong mắt tràn đầy sự đói khát của kẻ đi săn.

Diệp Hạo Sơ cười lạnh, trong lòng cũng thở phào một hơi, thầm nghĩ hóa ra là một con cá sấu.

Con cá sấu này rõ ràng là đang đói, gầy trơ xương, từ đó có thể thấy được, khả năng săn mồi của con cá sấu này rất bình thường, nếu không cũng không đến nỗi đói thành ra thế này trong con sông ngầm tối tăm này.

Con sông ngầm này từ đâu đến, lại chảy về đâu, lại có cả cá sấu, thật kỳ lạ!

Khi Diệp Hạo Sơ có chút lơi lỏng cảnh giác, đột nhiên từ phía trước con sông ngầm cuộn lên một con sóng khổng lồ cao hơn 3 mét.

Trong con sông ngầm không quá rộng rãi này, lại có sóng nước cao hơn 3 mét, thật không thể tin được.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Hạo Sơ là, dưới nước có một con

quái vật siêu cấp.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hắn, chỉ thấy sau con sóng khổng lồ cao hơn 3 mét, là một cái miệng lớn như chậu máu lao ra, một hàng răng sắc nhọn cắn trúng con cá sấu đang nổi trên mặt nước lúc nãy.

"Rắc ~!" Diệp Hạo Sơ có chút ngây người, bởi vì thứ lao ra lại là một con cá sấu khổng lồ thời tiền sử dài hơn hai mươi mét, chỉ một cái đầu của nó cũng đã lớn hơn con cá sấu bị nó ăn thịt rất nhiều lần!

Sắc mặt Diệp Hạo Sơ ngưng trọng, tại sao ở đây lại có con cá sấu lớn như vậy?

Mẹ ơi!

Thật sự bị cái mồm quạ của Bàn Tử nói trúng rồi!

Thật sự có cá sấu lớn a!

"Rắc ~" Miệng con cá sấu khổng lồ thời tiền sử mở ra đóng vào nhai nát thân thể con cá sấu kia, tiếng xương cốt bị nghiền nát vang lên cực lớn!

Bây giờ phải làm sao đây, không thể cứ mãi ở yên một chỗ này được?

Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ.

Con cá sấu này, so với thủy quỷ và cấm bà còn khó đối phó hơn.

Chỉ cần giết được nó, phần thưởng của hệ thống chắc chắn sẽ không ít!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng rút ra Thanh Long Nộ Thiên Đao sau lưng.

Lúc này con cá sấu khổng lồ thời tiền sử đã để mắt đến Diệp Hạo Sơ, đột nhiên ngẩng đầu lên, há cái miệng lớn như chậu máu cắn tới.

“Súc sinh, ngươi tìm chết!” Diệp Hạo Sơ nhảy ra một bước, sử dụng khinh công tuyệt đỉnh của mình, thi triển một chiêu chuồn chuồn lướt nước, thuận thế lao về phía đầu con cá sấu khổng lồ.

“Keng ~!” Một tiếng va chạm giòn tan vang lên.

Diệp Hạo Sơ chửi thầm: “Chết tiệt!

Da của con cá sấu này cứng như sắt, phải tìm chỗ yếu để tấn công.” Thứ cứng rắn nhất của cá sấu là da của nó, da cá sấu trên toàn thân rất khó đâm thủng, Diệp Hạo Sơ chỉ có thể ra tay từ mắt của nó, trực tiếp làm mù con cá sấu.

Diệp Hạo Sơ lại nhảy một cái lướt qua, sau đó dùng đao đâm mù mắt của con cá sấu khổng lồ.

Máu tươi chảy ròng ròng, ào ào chảy vào con sông ngầm, rất nhanh đã nhuộm đỏ cả một vùng nước sông rộng khoảng ba mươi mét.

Cuối cùng, cả hai mắt của con cá sấu khổng lồ đều bị Diệp Hạo Sơ đâm mù.

“Gầm ~ Gầm!” Con cá sấu vì đau đớn và nỗi sợ hãi mất đi ánh sáng mà trở nên điên cuồng, gào thét loạn xạ, tiếng gầm khổng lồ khiến người ta nghe thấy không khỏi rùng mình.

Lúc này, con cá sấu khổng lồ thời tiền sử đã muốn rút lui, nó muốn mò mẫm đường về.

Cá sấu khổng lồ: Mẹ ơi!

Con người bây giờ sao mà mạnh thế?

Diệp Hạo Sơ lúc này nhận ra con quái vật này muốn chạy trốn, liền lao lên nhảy lên gáy con cá sấu, dùng thân đao đâm mạnh vào đầu nó.

“Lao lên cho ta!” Diệp Hạo Sơ dùng sức, dưới sự thúc đẩy của cơn đau dữ dội, con cá sấu liều mạng lao về phía trước, giúp Diệp Hạo Sơ được đi ké một chuyến xe tốc hành miễn phí.

Điều Diệp Hạo Sơ không ngờ tới là, mình còn chưa ngồi đã, đã đến cuối con sông ngầm.

Con cá sấu vẫn gào thét loạn xạ, dồn sức đâm vào vách đá phía trước.

“Rầm ~!” Diệp Hạo Sơ vội vàng bám chặt vào lưng con cá sấu, nắm chặt cây đao trong tay, Thanh Long Nộ Thiên Đao ngược lại trở thành một điểm tựa cho mình, đưa mình lao ra ngoài.

Cú va chạm này của con cá sấu, mang theo Diệp Hạo Sơ lại lao ra khỏi mặt đất, đến một con sông rộng lớn.

Chương 190

Một luồng sáng trắng chiếu vào mắt Diệp Hạo Sơ.

Trước mắt đột nhiên sáng bừng.

Diệp Hạo Sơ lúc này mới hiểu ra, hắn đã lao ra khỏi con sông ngầm, đến một nơi nào đó bên ngoài.

Con cá sấu lúc này vẫn chưa chết hẳn, vẫn đang chống cự cuối cùng, sau đó bị Diệp Hạo Sơ liên tục đâm mấy đao vào đầu, liền đi chầu ông bà.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ từ xác con cá sấu xuống, bơi vào bờ, nhìn xác con cá sấu khổng lồ sau lưng đã chìm hẳn xuống đáy sông, không còn thấy tăm hơi.

Hắn nằm trên những tảng đá cuội ấm áp ven bờ, thở hổn hển nhìn lên bầu trời xanh biếc.

Diệp Hạo Sơ lúc này đang nằm dang tay dang chân trên những tảng đá cuội ven sông.

"Phù ~ cuối cùng cũng ra ngoài được rồi!" "Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết cá sấu khổng lồ thời tiền sử!

Phần thưởng: 3 xẻng công binh xương sấu!" Xẻng công binh xương sấu: Được đúc từ những chiếc xương sườn cứng nhất của cá sấu khổng lồ thời tiền sử, cứng vô cùng, chém sắt như chém bùn!

Tính thực dụng vô cùng rộng rãi.

Ừm, phần thưởng này cũng không tệ, sau này có thể đưa cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, phải biết rằng hai người họ đến bây giờ vẫn chưa có vũ khí vừa tay.

Hơn nữa hai người họ lại rất thích dùng xẻng công binh để tác chiến, xẻng công binh xương sấu đưa cho họ là hợp nhất!

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ ngồi dậy, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc xẻng công binh xương sấu, thử uy lực của nó, phát hiện thứ này khá lợi hại!

Đương nhiên, chắc chắn không thể so với Thanh Long Nộ Thiên Đao của mình!

Nhưng so với Hắc Kim Cổ Đao cũng không kém bao nhiêu!

Diệp Hạo Sơ cất xẻng công binh xương sấu đi, từ trong túi lôi ra bảo bối của mình - đá Nữ Oa.

"Ể!

Có màu rồi!

Bên trong hình như còn có chút năng lượng yếu ớt!" Diệp Hạo Sơ lúc này có thể cảm nhận được sức mạnh yếu ớt trong đá Nữ Oa, hơn nữa bây giờ đá Nữ Oa sau khi hấp thu máu của mình, không còn là màu đen thùi lùi nữa, mà có ba màu.

Theo Diệp Hạo Sơ được biết, đá Nữ Oa có 5 màu, ba loại huyết mạch thần thú của mình đã khôi phục được một nửa màu sắc của đá Nữ Oa.

Diệp Hạo Sơ ước chừng, ít nhất phải cần thêm 2 loại huyết mạch thần thú nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn đá Nữ Oa.

"Hệ thống, đá Nữ Oa này có tác dụng gì không?

Có phải giống như trong truyền thuyết, có công hiệu nghịch thiên không?" "Tích!

Đá Nữ Oa có quyền hạn quá cao, mời túc chủ tự mình tìm hiểu!" "Hệ thống, vậy ta có thể hấp thu đá Nữ Oa này không?" Diệp Hạo Sơ

lại tò mò hỏi hệ thống.

“Nếu túc chủ muốn chết!

Bản hệ thống có thể giúp túc chủ hấp thu đá Nữ Oa!” “…” Diệp Hạo Sơ vừa nghe, dứt khoát từ bỏ, thầm nghĩ thôi bỏ đi!

Dù sao bây giờ đá Nữ Oa cũng đang ở trong tay mình, cũng không vội, đợi đến khi nào mình thu thập được thêm 2 loại huyết mạch thần thú nữa chẳng phải sẽ biết sao?

Diệp Hạo Sơ cất đá Nữ Oa vào nhẫn trữ vật, lại nhìn xung quanh, phát hiện vị trí hiện tại của mình có lẽ là ở dưới chân núi, con sông này chính là lối ra của lăng mộ.

“Nhanh nhanh nhanh!” “Mau đi xem có chuyện gì!” Lúc này, từ ven bờ sông truyền đến tiếng người, không bao lâu sau, một đám người đã đến chỗ Diệp Hạo Sơ.

Tất cả mọi người khi nhìn thấy bóng dáng có chút thảm hại kia, đều không khỏi trợn tròn mắt, thậm chí có chút không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ sau khi ra ngoài bằng đường cũ, tìm kiếm lâu như vậy, cũng không tìm thấy một chút tung tích nào của Diệp Hạo Sơ.

Từ vách núi cao như vậy rơi xuống, hơn nữa còn có nhiều người mặt liêm truy sát như vậy, gần như tất cả mọi người đều đã từ bỏ khả năng Diệp Hạo Sơ còn sống, thì hắn lại sống sờ sờ xuất hiện trước mắt họ?

“Ha ha ha!

Lão Diệp, Bàn gia ta biết ngay là ông không thể dễ dàng toi đời như vậy mà!” Bàn Tử lớn tiếng hét lên.

Không đợi Diệp Hạo Sơ nói chuyện, một bóng hình xinh đẹp đã

như một cơn gió, từ trong đám người lao ra rồi ôm chặt lấy hắn vào lòng.

"Lão Diệp!

Lão nương biết ngay là anh vẫn còn sống mà?" Dương Tuyết Lê ngẩng đôi mắt đẫm lệ lên, cảm nhận hơi ấm từ trên người Diệp Hạo Sơ truyền đến, sự kích động trong lòng đã không thể diễn tả thành lời.

Nhưng, điều cô có thể chắc chắn là, Diệp Hạo Sơ thật sự đã bình an trở về, tất cả những điều này không phải là ảo giác, đều là thật.

"Tuyết Lê, anh thật sự đã trở về rồi, nhưng mà, em có thể nới lỏng một chút không!" Diệp Hạo Sơ cười khổ nhìn Dương Tuyết Lê đang ôm chặt mình không buông nói một câu.

Dương Tuyết Lê quá kích động, dẫn đến lực ôm Diệp Hạo Sơ của cô cũng dùng quá sức.

"À…!" Dương Tuyết Lê lúc này mới phản ứng lại, vội vàng buông Diệp Hạo Sơ ra.

Sau đó Dương Tuyết Lê lại như nghĩ đến điều gì, lạnh mặt nói: "Lão Diệp!

Anh giỏi lắm!

Lại đi làm chuyện nguy hiểm!

Có biết tôi rất lo lắng không!" "Anh mà chết!

Anh bảo lão nương phải làm sao?

Linh nhi phải làm sao?

Mấy con hồ ly tinh của anh phải làm sao?" "Ờ… anh…" Diệp Hạo Sơ xấu hổ sờ sờ mũi, đang định giải thích, thì lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng lần lượt vây lại.

Diệp Hạo Sơ cảm động nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, trong lòng thầm cảm thán: Hai người này thật biết ý người!

Hồ Bát Nhất mắt đỏ hoe, mở miệng nói: "Lão Diệp, tôi suýt nữa thì tưởng ông… May mà bình an trở về!" "Lão Hồ, Bàn gia tôi đã nói rồi, Lão Diệp sao có thể có chuyện gì được chứ!" Bàn Tử đắc ý nói, và lén giơ ngón tay cái về phía Diệp Hạo Sơ!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng những người khác, đều kích động ôm Diệp Hạo Sơ một cái.

"Hội trưởng!

Ngài ngầu quá!

Biết ngay là ngài bản lĩnh lớn như vậy, một cái vách núi cỏn con chẳng là gì cả." Những người khác cũng theo đó nịnh nọt.

"Về rồi!" Doãn Tiên Nguyệt lúc này cũng đi đến trước mặt Diệp Hạo Sơ, nhưng trong mắt cô, toàn là vẻ lo lắng.

"Không sao rồi!" Diệp Hạo Sơ cười nói một câu.

"Được rồi, Lão Diệp khó khăn lắm mới bình an trở về, có chuyện gì, chúng ta về rồi hẵng nói!" Nhìn thấy bộ dạng có chút thảm hại của Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất tuy thở phào một hơi, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc hàn huyên.

Ngay lập tức, anh ta liền ra hiệu cho thuộc hạ, sau đó dẫn mọi người, chuẩn bị tạm thời trở về toàn quán nghỉ ngơi.

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng đã vô cùng mệt mỏi, cảm thấy trong bụng đói cồn cào, vì vậy cũng rất đồng tình với ý kiến của Hồ Bát Nhất.

Rất nhanh, mọi người thu dọn một chút, liền bắt đầu trở về toàn quán.

Sau khi trở về, Hồ Bát Nhất cũng vội vàng ra lệnh cho người chuẩn bị đồ ăn.

Đồng thời, Diệp Hạo Sơ cũng thay một bộ quần áo sạch sẽ, tắm rửa một chút, cuối cùng cũng không còn bộ dạng thảm hại như trước nữa.

Sau khi ăn một bữa no nê, Diệp Hạo Sơ mới cảm thấy mình lại sống lại rồi.

"Lão Hồ, các ông làm sao ra ngoài được?

Với lại đã qua mấy ngày rồi?" Diệp Hạo Sơ mở miệng hỏi.

"À, Lão Diệp, chúng tôi cứ theo đường cũ trở về, trên đường cũng gặp một chút nguy hiểm, nhưng đều bị chúng tôi giải quyết rồi." "Từ ngày ông nhảy xuống vách núi đến nay đã qua 3 ngày rồi!" Hồ Bát Nhất giải thích.

"Đúng rồi, Lão Diệp, ông làm sao ra ngoài được?

Sao lại ở ven sông thế?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Tôi nhảy xuống vách núi, dẫn dụ đám người mặt liêm đến một chỗ, cho chúng nó nổ tung!

Sau đó…!" Sau đó Diệp Hạo Sơ kể lại cho Hồ Bát Nhất và những người khác về những gì mình đã trải qua, vô cùng kinh tâm động phách, nhưng chuyện gặp xà nữ và đá Nữ Oa thì không nói.

Không phải Diệp Hạo Sơ không tin họ, chỉ là những chuyện này không cần thiết phải nói, nói nhiều cũng phiền phức.

Chương 191

Hàn huyên với mọi người một lúc, Diệp Hạo Sơ cảm thấy có chút mệt mỏi, liền về phòng ngủ.

Giấc ngủ này có thể nói là vô cùng thoải mái, trong mơ còn mơ thấy một số chuyện kỳ diệu, ừm… có một chút liên quan đến Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt!

Đến khi Diệp Hạo Sơ tỉnh lại lần nữa, đã là trưa ngày hôm sau.

Vừa mở mắt ra đã thấy Dương Tuyết Lê và Doãn Tiên Nguyệt ngồi bên cạnh nhìn mình.

"Khoan đã!

Hai người ở đây suốt à?" Diệp Hạo Sơ ngồi dậy, đột nhiên hỏi một câu.

"Ừm!" Hai cô gái đồng thanh nói.

"Thôi được!

Đúng rồi, lần này thu hoạch của mọi người thế nào?" Dương Tuyết Lê nghe vậy cười nói: "Tôi không lấy những minh khí đó, nhưng Bàn Tử lần này thu hoạch chắc chắn không nhỏ, hai cái ba lô lớn đều nhét đầy!" "Hạo gia, may mà có ngài đưa chúng tôi đến lăng mộ này, không thì chúng tôi cũng không phát tài được như vậy đâu!" Tề Án Mi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, nịnh nọt nói.

Hoắc Hữu Tuyết cũng cười nói: "Đúng vậy!

Chất lượng minh khí lần này chúng tôi thu hoạch được, cả Cửu Môn đã mấy năm rồi không xuất hiện đấy!" "Ồ!

Vậy thì chúc mừng các cô nhé!" Diệp Hạo Sơ nhìn xung quanh

trong toàn quán, phát hiện sao toàn là phụ nữ, không có một người đàn ông nào?

"Tuyết Lê, Lão Hồ và Bàn Tử bọn họ đâu?" Dương Tuyết Lê giải thích: "Bàn Tử bọn họ ở bên ngoài, một đám đàn ông đang thảo luận về thu hoạch lần này, nói chuyện quá lớn tiếng, chị Tiên Nguyệt sợ họ làm ồn đến anh nghỉ ngơi, nên đã đuổi hết bọn họ ra ngoài rồi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy khóe miệng giật giật, nhìn về phía Doãn Tiên Nguyệt.

"Tên họ Diệp kia!

Lão nương chỉ sợ ngươi quá mệt, không có tinh thần, đến lúc đó làm lỡ đại sự tìm Xích Đan Thần Châu của lão nương thôi!" Doãn Tiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Diệp Hạo Sơ cười thất thanh lắc đầu, thầm nghĩ: người phụ nữ này, dám nói chuyện với bản hội trưởng như vậy sao?

Lại phải dạy dỗ lại rồi!

Bị ánh mắt nguy hiểm của Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm, Doãn Tiên Nguyệt lập tức hoảng hốt chạy ra ngoài.

"Anh đó!

Chỉ biết bắt nạt chị Tiên Nguyệt thôi!" Dương Tuyết Lê thấy cảnh này, cười nói với Diệp Hạo Sơ.

"Gào gào gào…!" Lúc này, trong núi sâu phía sau toàn quán truyền đến từng tiếng gầm gừ của mãnh thú, khiến thần kinh của mọi người trong nháy mắt căng thẳng.

Dương Tuyết Lê lẩm bẩm: "Đây là tiếng gì vậy?

Vừa không giống tiếng hổ gầm, cũng không giống tiếng sói tru?" Diệp Hạo Sơ lúc này nói: "Tiếng này giống như… tiếng khỉ kêu."

“Chúng ta vẫn nên ra ngoài xem sao!” Sau đó, Diệp Hạo Sơ, Dương Tuyết Lê và những người khác đi ra khỏi toàn quán, hội hợp với Hồ Bát Nhất và những người khác trong rừng.

Hồ Bát Nhất thấy Diệp Hạo Sơ ra ngoài, cau mày nói: “Lão Diệp, xem ra kẻ đến không có ý tốt a!” “Mẹ kiếp!

Sẽ không có mãnh thú nào chứ?” Bàn Tử đột nhiên nói.

“Gào gào ~!” Lại một tiếng gầm nữa, sau đó trong rừng bay ra một tảng đá khổng lồ, nhắm thẳng vào vị trí của Diệp Hạo Sơ bọn họ mà rơi xuống.

“Mau né ra!” Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét.

Diệp Hạo Sơ không né tránh, ngược lại, hắn rút ra Thanh Long Nộ Thiên Đao, nhảy lên chém một đao, bổ tảng đá khổng lồ thành hai nửa.

Giây tiếp theo, hắn như chuồn chuồn lướt nước bay lên ngọn một cây đại thụ, từ xa nhìn xuống, hắn thấy một con vượn trắng khổng lồ đang từ trên núi cách đó năm trăm mét lao xuống.

Ể?

Bạch viên ngàn năm?

Sao thứ này cũng xuất hiện vậy?

Mà còn to thế này!?

“Hội trưởng!

Vừa rồi đó là con quái vật gì vậy, lại có thể ném ra một tảng đá lớn như vậy, tảng đá này ước chừng phải nặng đến hai nghìn cân ấy chứ.” Trần Kim Thủy nhìn tảng đá khổng lồ trên mặt đất, lòng còn sợ hãi nói.

Diệp Hạo Sơ nhìn tảng đá, phân phó nói: “Các người mau lùi lại,

con bạch viên kia đang lao tới.” Bạch viên?

Mọi người nhìn nhau, nghe thấy lời của Diệp Hạo Sơ, đều vội vàng lùi lại!

Khi mọi người lùi ra xa trăm mét, họ thấy một con vượn trắng khổng lồ từ trong rừng lao ra với tốc độ cực nhanh, trong tay cầm một thân cây dài mười mét.

Bạch viên khí thế hung hãn, bạt núi đổ cây lao về phía mọi người.

“Vãi chưởng!

Đây là con vượn sao?

Sao mà to thế!” “Con súc sinh này còn biết dùng vũ khí?

Gậy Như Ý à?” “Con súc sinh này không phải đã thành tinh rồi chứ?” Mọi người nhìn thấy con vượn trắng khổng lồ này, đều bị dọa cho hết hồn.

“Lão Diệp, cẩn thận đó!” Dương Tuyết Lê lo lắng nói.

“Gầm ~!” Bạch viên ngàn năm lao đến vị trí của Diệp Hạo Sơ, trong nháy mắt đâm vào cây cổ thụ cao chót vót mà Diệp Hạo Sơ đang đứng, khiến nó bị bật cả gốc, ngã nhào xuống đất.

Diệp Hạo Sơ lập tức cảm nhận được sức mạnh cường đại của con bạch viên ngàn năm này, so với con ngô công tám cánh thì có hơn chứ không kém!

Phải biết rằng con bạch viên trong nguyên tác cũng chỉ cao khoảng 2 mét, chẳng qua là sức lực lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng con bạch viên cấp địa ngục trước mắt Diệp Hạo Sơ này, thân hình cao hơn 4 mét, sức mạnh kinh người, có thể dễ dàng nhấc được vạn cân rồi?

Bạch viên ngàn năm ngửa mặt lên trời hú dài, dường như đang

tuyên bố chủ quyền của nó đối với khu rừng này.

Được lắm!

Tên này còn là một sơn đại vương a!

"Thật không ngờ, trong núi này lại có một con bạch viên khổng lồ như vậy tồn tại, thật không thể tin được." Hoắc Hữu Tuyết thầm kinh ngạc.

Sức mạnh của bạch viên ngàn năm không thể địch nổi, nhưng tốc độ có phần thua kém, Diệp Hạo Sơ liền lợi dụng tốc độ và thân pháp nhẹ nhàng để quần nhau với nó.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ dùng Thanh Long Nộ Thiên Đao chém đứt "gậy Như Ý" trong tay bạch viên, khiêu khích nhìn nó một cái.

Bạch viên ngàn năm thấy mình không thể làm hại được con người trước mắt, không khỏi tức giận, đấm ngực thùm thụp, lại ném những tảng đá khổng lồ.

Diệp Hạo Sơ tìm được cơ hội, lao lên một bước, trong khoảnh khắc con bạch viên ném đá, cây đao trong tay đã chém mạnh vào cánh tay của nó.

Da của bạch viên tuy rất dày, nhưng dày đến mấy cũng không thể ngăn được sự sắc bén của Thanh Long Nộ Thiên Đao trong tay Diệp Hạo Sơ.

"Xoẹt ~!" Giây tiếp theo, một cánh tay khổng lồ của bạch viên rơi xuống đất, máu tươi chảy ròng ròng.

"Gầm ~!" Bạch viên ngàn năm kêu thảm, trong nháy mắt trở nên điên cuồng, liều mạng tấn công Diệp Hạo Sơ.

"Ngầu vãi ~!" Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Những người khác cũng lần lượt kinh ngạc trước thực lực mạnh

mẽ của hội trưởng bọn họ, lại có thể đánh với một con súc sinh lớn như vậy!

"Rầm ~!" "Con súc sinh này, hoàn toàn là lối đánh không cần mạng a!" Diệp Hạo Sơ lùi lại mười mét, ổn định thân hình, hắn vừa rồi không cẩn thận bị lối đánh liều mạng của con bạch viên này đấm trúng một quyền.

Vừa rồi sau khi bị hắn chém đứt một cánh tay, con bạch viên đã nổi điên, dùng thân thể cứng rắn chịu năm sáu đao của hắn, mới đấm trúng Diệp Hạo Sơ một quyền.

Đây cũng là Diệp Hạo Sơ, nếu đổi lại là người khác chịu một quyền toàn lực của con bạch viên này, e rằng sớm đã về tây thiên!

Ngay sau đó, Diệp Hạo Sơ nghiêm túc trở lại, lại là một đao kinh thiên, chỉ có điều một đao này không chém vào cánh tay của bạch viên, mà trực tiếp nhắm vào tim của nó, chính xác trúng đích.

Một dòng máu tươi phun lên tay Diệp Hạo Sơ, cả thanh Thanh Long Nộ Thiên Đao cũng dính đầy máu tươi của bạch viên.

Diệp Hạo Sơ ghim chặt bạch viên xuống đất, khiến nó không thể động đậy.

Đợi đến khi bạch viên ngàn năm chảy máu đến chết, Diệp Hạo Sơ mới từ từ thu đao lại.

Mọi người nín thở, chú ý động tĩnh trong rừng, đều lo lắng cho Diệp Hạo Sơ, dù sao con bạch viên kia thực sự quá khổng lồ.

Bàn Tử ở bên cạnh lo lắng nói: "Lão Hồ, chúng ta phải làm sao đây?

Nghĩ cách giúp Lão Diệp đi chứ?" Hồ Bát Nhất nghe vậy bất lực nói: "Chúng ta cứ ở yên đây không động đậy chính là sự giúp đỡ tốt nhất cho Lão Diệp, chúng ta đến đó chỉ làm tăng thêm gánh nặng mà

thôi.” Doãn Tiên Nguyệt lúc này nói: “Ta đã không còn cảm nhận được khí tức của con bạch viên kia nữa, dường như đã bị tên họ Diệp kia giải quyết rồi.” Soạt soạt!

Trong rừng truyền đến tiếng cành cây gãy, đó là tiếng Diệp Hạo Sơ đang kéo xác bạch viên.

Chương 192

Diệp Hạo Sơ dùng sức, ném cả con bạch viên lên cao, hắn bay lên không trung, vượt qua khu rừng phía trước, bay theo sau xác bạch viên.

Nhìn thấy con bạch viên khổng lồ từ trên không trung lao ra, Hồ Bát Nhất và những người khác đều sững sờ, còn tưởng rằng bạch viên đang lao về phía họ.

Kết quả là bạch viên rơi mạnh xuống đất, trên người toàn là máu tươi, còn thiếu một cánh tay, toàn thân bộ lông trắng đều bị nhuộm thành màu đỏ máu.

"Thứ này, chết rồi?" Trần Kim Thủy kinh ngạc nói.

"Con bạch viên này không biết đã sống bao nhiêu năm, mới lớn được như vậy?" Hoắc Hữu Tuyết không khỏi nói.

Diệp Hạo Sơ đáp xuống bên cạnh bạch viên ngàn năm, lập tức lấy ra nội đan trong cơ thể nó.

Nói với mọi người: "Thi khí trong rừng này rất nặng, lát nữa dùng lửa hỏa táng xác con bạch viên ngàn năm này, không thì rất dễ xảy ra chuyện!" "Được!" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy lập tức ra lệnh cho thuộc hạ sắp xếp.

Giải quyết xong những việc này, trong đầu Diệp Hạo Sơ vang lên giọng nói của hệ thống.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết bạch viên ngàn năm!

Phần thưởng: 1 bản Đạo Gia Luyện Thể Thuật!" Đạo Gia Luyện Thể Thuật: Công pháp hoành luyện!

Cường hóa nhục thân, tăng cường sức mạnh và khả năng chịu đựng của cơ thể!

Phần thưởng này có thể nói là thứ Diệp Hạo Sơ cần nhất hiện tại.

Sau này mình tu luyện công pháp này, cộng thêm nhục thân cường hãn do huyết mạch thần thú mang lại, vậy sau này chẳng phải sẽ vô địch sao!

Công pháp này sau này còn có thể đưa cho Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lê bọn họ luyện tập, cũng coi như có thể tăng cường thực lực cho Thanh Long Các của mình!

Sau khi hỏa táng thi thể của vượn trắng ngàn năm, mọi người ăn tạm chút lương khô rồi lên đường.

Buổi chiều, Diệp Hạo Sơ dẫn đám người Hồ Bát Nhất đi lên Bình Sơn.

Không lâu sau, khi mọi người tiến vào cửa mộ đạo cũ, tòa cung điện dưới lòng đất rộng lớn lại một lần nữa hiện ra trước mắt.

Hồ Bát Nhất liền lập tức cử người đi tìm chiếc quan tài của vị đại tướng quân nhà Nguyên đã biến mất.

Lúc này, người nhà họ Trần đi trước mở đường vội vã chạy về phía đám người Diệp Hạo Sơ, thở hổn hển nói: "Hội trưởng!

Không hay rồi!

Mọi người mau đến xem đi." "Nói rõ xem, bên trong xảy ra chuyện gì!" Hồ Bát Nhất lên tiếng hỏi. "Cung điện...

Cung điện biến mất rồi!" Câu nói này của người nhà họ Trần khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Cung điện lớn như vậy mà biến mất ư?

Sao có thể chứ?

Đây không phải chuyện đùa sao!? "Cậu nói cho rõ ràng xem nào, cung điện gì mà biến mất, hôm qua chúng ta mới từ trong đó ra mà!" Trần Kim Thủy lớn tiếng mắng. "Mọi người cứ tự mình đến xem đi, thật sự quá kỳ quái." Mọi người vội vàng chạy đến vị trí cung điện.

Sau đó, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngay cả một Diệp Hạo Sơ luôn bình tĩnh lúc này cũng có chút ngây người.

Bởi vì cung điện quả thực đã biến mất, thay vào đó là một cây đại thụ chọc trời đang rỉ máu.

Cây hòe ngàn năm!

Hồ Bát Nhất nhíu mày, nghiêm trọng nói: "Sao ở đây lại có một cây hòe lớn như vậy, còn cung điện vốn ở đây đâu?

Nó đi đâu rồi?" "Chúng ta có đi nhầm chỗ không vậy, vốn dĩ ở đây làm gì có cây hòe lớn thế này?

Nó mọc ra ở đây kiểu gì?" Bàn Tử không dám tin. "Đây có phải là trò che mắt không?" Dương Tuyết Lê lúc này đưa ra ý kiến của mình.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu, nhìn cây hòe ngàn năm kia rồi nói: "Chắc là không phải!

Cây hòe già này ít nhất cũng phải ngàn năm tuổi!" Chính hắn vừa dùng Tử Kim Ma Đồng quan sát, phát hiện cây hòe ngàn năm này là thật, không phải trò che mắt như Tuyết Lê nói.

Tề Án Mi khó hiểu hỏi: "Dưới mộ này không có một chút ánh nắng nào, cây hòe này làm sao sống được?

Lại còn có thể lớn đến thế này!" "Đúng vậy, thân cây hòe già này chỗ nào cũng là máu, không lẽ nó đã tu luyện thành cây tinh rồi chứ!" Bàn Tử cũng đoán.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy lên tiếng giải thích: "Cây hòe vốn là loài ưa

âm, có ánh nắng hay không đối với nó cũng không ảnh hưởng lớn.

Thêm vào đó, thi khí trong lăng mộ này đã nuôi dưỡng nó, còn có vô số đan dược dưới điện Vô Lượng bồi bổ cho nó, nên nó mới có thể lớn đến như vậy." Dương Tuyết Lê lại hỏi: "Vậy sao trên thân cây lại chảy ra máu tươi thế này!" Diệp Hạo Sơ nhìn kỹ rồi nói: "Thứ này chắc không phải máu của nó, mà là nhựa cây.

Những viên đan dược kia đều được luyện chế từ những thứ trên người người, chứa tế bào máu người, cây hòe này nhất định đã bị ảnh hưởng nên mới sinh ra biến dị nào đó." Điều khiến Diệp Hạo Sơ khó hiểu không phải là những thứ này, mà là cây hòe già này làm thế nào xuất hiện ở đây, còn cung điện Vô Lượng đã đi đâu mất rồi?

Khi Diệp Hạo Sơ đến gần cây hòe thì sững người, bởi vì trên cây hòe khổng lồ treo lủng lẳng mấy chục thi thể người, xương trắng đầy đất, có người bị cành cây đâm xuyên tim mà chết, có người bị rễ cây quấn chặt, siết cứng trên thân cây.

Cảnh tượng khiến mọi người nhìn mà da đầu tê dại. "Cây hòe này, thành tinh rồi sao?

Nếu không làm sao nó giết được những người này." Bàn Tử kinh hãi nói.

Mọi người nghe xong sắc mặt đều thay đổi, bởi vì khả năng này không phải là không có!

Cây hòe ngàn năm tuổi thế này, âm khí cực nặng, dễ dàng chiêu dụ những thứ âm tà.

Chúng dựa vào cây hòe già to lớn này để tụ tập âm tà chi khí, làm lớn mạnh bản thân.

Mà khi có những thứ quỷ tà này, cây hòe ngàn năm cũng có được cơ duyên, sinh ra thần thức, thành tinh tác quái, điều khiển cành cây,

săn giết người và súc vật qua lại, lấy máu thịt làm thức ăn.

Mọi người nghĩ đến đây, ai nấy đều kinh ngạc, có chút hoảng sợ. "Tôi qua xem trước!" Diệp Hạo Sơ nói một câu, đi đến nơi trước đó hắn chém giết con rết tám cánh, phát hiện nền đất ở đây đã bị thay đổi, không phải là những viên gạch lát nền cũ.

Hắn dùng tay sờ xuống đất, phát hiện lớp bụi ở đây rất dày, xem ra đã nhiều năm không thấy ánh mặt trời.

Diệp Hạo Sơ đi đến bên khe nứt lúc trước, ngồi xổm xuống, nhìn vào khe nứt đen ngòm bên dưới. "Hửm?

Khe nứt màu đen này có gì đó kỳ lạ." "Mau nhìn kìa!

Rết tám cánh, là con rết tám cánh đó!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào cây hòe ngàn năm, kích động nói.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy tim thót một cái, vội vàng nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, còn tưởng con rết tám cánh vẫn còn sống!

Kết quả là nó cũng bị treo trên cây hòe.

Hồ Bát Nhất sờ cằm, nghi hoặc nói: "Con rết tám cánh này, chính là con bị Lão Diệp giết lần trước mà, sao lại bị treo trên cây hòe này?" Dương Tuyết Lê nghe vậy gật đầu, cũng nói: "Tôi nhớ con rết tám cánh này đã bị chúng ta ném xuống khe nứt rồi, sao lại xuất hiện trên cây hòe?" Diệp Hạo Sơ lúc này nghĩ ra điều gì đó, đứng dậy nói: "Bởi vì trước đó cây hòe ở ngay dưới khe nứt." Mọi người nghe xong đều hít một ngụm khí lạnh, Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Sao có thể chứ?

Cây hòe ngàn năm lớn như vậy, làm sao có thể ở trong khe nứt được." Diệp Hạo Sơ lắc đầu, nói: "Không phải, là cây hòe ngàn năm này vẫn luôn ở dưới khe nứt, chỉ là bây giờ nó và cung điện Vô Lượng đã hoán đổi vị trí trên dưới cho nhau.

Và lúc này, cung điện Vô Lượng đang ở dưới khe nứt đó!" Hồ Bát

Nhất nghe vậy ngẫm nghĩ một chút, không đồng tình: "Lão Diệp, chuyện này không thể nào đâu?

Theo như ông nói, vị trí của cung điện Vô Lượng và cây hòe ngàn năm được điều khiển bằng cơ quan, vậy trên đời này thật sự có thuật cơ quan mạnh mẽ đến vậy sao?" Diệp Hạo Sơ cười cười, nói một câu: "Chỉ cần muốn, trên đời này không có gì là không thể!" Mọi người cũng đang kinh ngạc trước sự nghịch thiên của cơ quan này.

Diệp Hạo Sơ lại nghiêm túc nói với mọi người: "Mọi người chú ý một chút!

Phía trước có thể có nguy hiểm!

Tôi qua xem trước, lát nữa mọi người hẵng qua!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ đi đến dưới gốc cây hòe, hắn định xuống dưới gốc cây này xem xét rốt cuộc có gì kỳ quái, cơ quan trong mộ này sẽ không vô duyên vô cớ hoán đổi vị trí của cây hòe già này và cung điện Vô Lượng.

Trong đó chắc chắn có uẩn khúc!

Giây tiếp theo, khi Diệp Hạo Sơ bước vào dưới đám rễ hòe rậm rạp, hắn liền biến mất tăm.

Mọi người thấy Diệp Hạo Sơ biến mất dưới cây hòe ngàn năm, ai nấy đều kinh ngạc, hoảng sợ, rối rít gọi tên Diệp Hạo Sơ.

Nhưng Diệp Hạo Sơ không nghe thấy một tiếng nào, hắn đã vào sâu bên dưới gốc cây hòe ngàn năm. "Mọi người ở đây chờ, tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi và Bàn Tử vào trong xem thử!" Hồ Bát Nhất cảm thấy sự việc không ổn, lập tức đưa ra quyết định.

Chương 193

"Vâng!" Mọi người đáp lời. "Tôi cũng đi với hai người!" Dương Tuyết Lê lúc này lên tiếng.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Dương Tuyết Lê, gật đầu: "Được!" Sau khi ba người đi đến dưới gốc cây hòe già, đều đeo mặt nạ phòng độc lên, Hồ Bát Nhất nói: "Lát nữa chúng ta phải đi sát vào nhau, không được lạc nhau, diện tích của cây hòe ngàn năm này quá lớn, không biết sẽ dẫn chúng ta đến nơi nguy hiểm nào đâu." "Được!" Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nghe vậy gật đầu, ba người lập tức đi sát vào nhau, tiến vào bên trong cây hòe.

Còn về phía Diệp Hạo Sơ, sau khi đi vào khoảng 20 mét, hắn nhìn thấy rất nhiều cái đầu quạ mặt xanh đáng sợ bị cành cây quấn lại với nhau, siết chặt trên rễ cây, trông vô cùng rợn người!

Càng đi vào trong, những cái đầu người như vậy càng nhiều, còn có xác của những con mãng xà khổng lồ, chim bay thú chạy, tất cả đều bị rễ cây hòe dùng làm chất dinh dưỡng.

Diệp Hạo Sơ đi loanh quanh hồi lâu, đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối xộc vào mũi, giống như có xác chết vừa mới thối rữa.

Ngay lúc này, Diệp Hạo Sơ nhìn thấy hai bóng người, hai bóng người đó ngơ ngác đứng ở phía trước nhìn hắn.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy hai bóng lưng quen thuộc, là bóng lưng của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử. "Lão Hồ, Bàn Tử, ra là hai người à!

Sao hai người lại đến đây?" Diệp Hạo Sơ tiến lên cười nói. "..." Diệp Hạo Sơ nói xong, không có ai trả lời, hai người Hồ Bát Nhất đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, giống như hai khúc gỗ. "Hửm?" Diệp Hạo Sơ đột nhiên phát hiện có điều không ổn, nếu mình hỏi, hai

người Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ trả lời, nhưng bây giờ là tình huống gì?

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ rút dao găm vảy rồng ra, cảnh giác từng bước đi về phía Hồ Bát Nhất và Bàn Tử. "Lão Hồ?

Bàn Tử?" Diệp Hạo Sơ gọi một tiếng, đi qua vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, "Phịch" một tiếng, thân thể Hồ Bát Nhất ngã xuống, máu tươi từ bụng chảy ra, nhuộm đỏ rễ cây xung quanh.

Chết rồi ư?!

Lòng Diệp Hạo Sơ lạnh đi.

Sau đó Diệp Hạo Sơ bình tĩnh lại, lần này không vỗ vai Bàn Tử, mà đi vòng ra phía trước Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử thất khiếu chảy máu, mặt mũi đáng sợ, dường như trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp?

Đây là chuyện gì?

Bọn họ đều chết cả rồi?

Ngay lúc này, Hồ Bát Nhất đang nằm trên đất đột nhiên ôm lấy chân Diệp Hạo Sơ, sau đó mở miệng định cắn vào đùi hắn.

Diệp Hạo Sơ phản ứng rất nhanh, dùng tay chặn đầu Hồ Bát Nhất lại, khiến gã không thành công.

Lúc này, Bàn Tử đang đứng cười hắc hắc hắc, khuôn mặt thất khiếu chảy máu lộ ra nụ cười, quỷ dị và nanh ác đến mức khiến người ta da đầu tê dại.

Nếu là người khác, sớm đã bị dọa ngất đi rồi. "Mẹ kiếp!

Hai người họ bị sao vậy?" Diệp Hạo Sơ thầm chửi một câu, định dùng máu của mình để thử.

Đột nhiên, Bàn Tử đang đứng giơ xẻng công binh trong tay lên, chém về phía hắn.

Diệp Hạo Sơ nhấc chân đá một phát, một cước đá bay Bàn Tử ra ngoài, ngay sau đó lại một cước đá bay Hồ Bát Nhất đang phát điên dưới chân.

Lúc này mặt của hai người cực kỳ méo mó, đã hoàn toàn biến thành xác sống, răng ở khóe miệng trở nên sắc nhọn, thậm chí đã lộ ra ngoài môi. "Không đúng!

Đây không phải là hai người họ!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên phản ứng lại, bởi vì hắn phát hiện trên cổ hai người họ không có bùa Mô Kim.

Phải biết rằng, từ khi hắn tặng cho hai người Hồ Bát Nhất mỗi người một lá bùa Mô Kim, hai người họ ngay cả đi tắm cũng không nỡ tháo ra!

Mỹ danh là: Tịch tà!

Hai người này tuy ngoại hình giống hệt, nhưng trực giác mách bảo hắn, hai người này không phải là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử! "Nếu đã vậy, xin lỗi nhé!" Diệp Hạo Sơ dùng dao găm vảy rồng đâm xuyên ngực (Hồ Bát Nhất), ai ngờ (Hồ Bát Nhất) này lại không hề có cảm giác, dùng bàn tay thối rữa của mình nắm lấy dao găm của hắn, định dùng miệng cắn Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy liền dùng sức, rút dao găm ra, một nhát chém bay đầu (Hồ Bát Nhất). "Gầm ~!" Lúc này (Bàn Tử) đang phát điên đột nhiên nhào tới cắn Diệp Hạo Sơ, tên này sức lực cũng lớn hơn (Hồ Bát Nhất), vật lộn với Diệp Hạo Sơ trong hang cây một hồi lâu, hắn mới giết được gã.

Diệp Hạo Sơ nhìn hai kẻ đầu một nơi thân một nẻo trên đất,

miệng lẩm bẩm: "Tuy biết đây không phải Lão Hồ và Bàn Tử thật, nhưng sao mình vẫn cảm thấy tội lỗi sâu sắc thế này?" Diệp Hạo Sơ ngồi xổm xuống, quan sát kỹ cơ thể hai người này, phát hiện trong máu chảy ra từ vết thương của họ có một ít dịch mủ màu xanh lá cây ghê tởm.

Ở một nơi khác, ba người Hồ Bát Nhất cũng đang đi trong hang cây.

Bàn Tử vừa đi vừa nói: "Lão Hồ, ông nói xem, Lão Diệp có thể đi đâu được?" "Không biết!

Chúng ta cứ tìm trước đã!" Bàn Tử lại nhìn về phía Dương Tuyết Lê, nói đầy thâm ý: "Dương tham mưu, sau này cô phải quản Lão Diệp cho tốt vào!

Đừng để cậu ta cứ hở ra là chơi trò mất tích, làm Bàn gia tôi lo lắng lắm đấy!" "Được!

Đợi sau này tôi sẽ quản cậu ấy thật tốt!" Dương Tuyết Lê cũng cười nói. "Lão Diệp!!" Giây tiếp theo, Dương Tuyết Lê nhìn thấy một bóng người phía trước, đó không phải là (Diệp Hạo Sơ) sao!

Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhìn thấy (Diệp Hạo Sơ) đang đứng phía trước, bởi vì cậu ta quá dễ nhận ra!

Một bộ áo khoác đen có mũ, thân hình cao ráo, sau lưng đeo một bao đao.

Ba người đi về phía (Diệp Hạo Sơ), ngay khi Dương Tuyết Lê định ôm (Diệp Hạo Sơ) một cái thì Hồ Bát Nhất đột nhiên cản cô lại. "Sao vậy?

Lão Hồ?" Hồ Bát Nhất lúc này sắc mặt nghiêm trọng, nói với hai người: "Tôi cảm thấy không ổn!

Sắc mặt Lão Diệp hôm nay có chút không đúng." Hồ Bát Nhất tự

cho là mình khá hiểu (Diệp Hạo Sơ), nhưng Lão Diệp này cho anh ta cảm giác quỷ dị và lạnh lùng, giống như cảm giác đáng sợ khi bị một con rắn độc nhìn chằm chằm. "Hửm?" Dương Tuyết Lê và Bàn Tử nghe vậy liền vô thức nhìn vào mặt (Diệp Hạo Sơ), phát hiện trên mặt gã không còn nụ cười cà lơ phất phơ như trước, mà là vẻ lạnh lùng.

Bàn Tử vẫn không tin, lên tiếng: "Lão Hồ, ông cẩn thận quá rồi!

Chắc Lão Diệp mệt thôi!" Ba người đi đến bên cạnh (Diệp Hạo Sơ), Dương Tuyết Lê hỏi: "Lão Diệp, anh vừa chạy đi đâu vậy?

Làm chúng tôi lo chết đi được!" "Ồ!

Tôi vừa phát hiện ra một lượng lớn minh khí ở đằng kia, nên mất chút thời gian." (Diệp Hạo Sơ) thản nhiên giải thích. "Lượng lớn minh khí!

Lão Diệp, đâu?

Đâu?" Bàn Tử vừa nghe có lượng lớn minh khí liền kích động.

Lúc này trong hang cây có chút tối, không ai chú ý khóe miệng (Diệp Hạo Sơ) hơi nhếch lên, chỉ vào một chỗ, nói: "Mọi người theo tôi, minh khí ở đằng kia!" "Được thôi!

Lão Hồ!

Chúng ta mau đi xem!" Bàn Tử kích động nói với Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê. "Được!" Sau đó ba người đi theo (Diệp Hạo Sơ).

Hồ Bát Nhất lúc này đi cuối cùng, nhìn (Diệp Hạo Sơ) đi phía trước, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi Hồ Bát Nhất nhìn thấy thanh đao sau lưng (Diệp Hạo Sơ), đột nhiên tỉnh ngộ, trong bao đao lại không có gì cả!

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi: "Lão Diệp, đao của ông đâu?" (Diệp Hạo Sơ) nghe vậy liền vô thức sờ vào bao đao sau lưng,

cười với Hồ Bát Nhất: "Ồ!

Ông nói thanh đao này à!

Tôi vừa gặp một cái bánh chưng, đao trong lúc chiến đấu không cẩn thận làm mất rồi!" "Vậy à!" Hồ Bát Nhất nghe xong gật đầu, kéo Bàn Tử và Dương Tuyết Lê đang đi sau (Diệp Hạo Sơ) lại. "Lão Hồ, sao thế?" Bị kéo lại, Bàn Tử khó hiểu, Dương Tuyết Lê cũng đầy nghi hoặc.

Hồ Bát Nhất trước tiên liếc nhìn (Diệp Hạo Sơ) đang đi phía trước, nói nhỏ với hai người: "Hai người không cảm thấy Lão Diệp này rất kỳ lạ sao?" "Lão Hồ, ông có ý gì?" Bàn Tử ngơ ngác.

Dương Tuyết Lê nghe xong cũng đồng tình gật đầu, nói nhỏ: "Tôi cũng có cảm giác này, nhưng lại không nói được là kỳ lạ ở đâu." Thực ra khi Dương Tuyết Lê vừa nhìn thấy (Diệp Hạo Sơ) này, cũng có một cảm giác kỳ lạ, phải biết rằng cô và Lão Diệp đã chung chăn chung gối lâu như vậy, rất hiểu nhau, nhưng (Diệp Hạo Sơ) trước mắt lại cho cô một cảm giác vô cùng xa lạ.

Bàn Tử mất kiên nhẫn nói: "Này, tôi nói hai người đang chơi trò ú tim với Bàn gia đấy à?

Chương 194

Hay là để tôi đi hỏi Lão Diệp?" "Không được!

Tôi vừa hỏi Lão Diệp, nói đao của ông đâu?

Anh ta lại nói với tôi là trong lúc đánh nhau với bánh chưng không cẩn thận làm mất rồi!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nói. "Cái gì?" Dương Tuyết Lê và Bàn Tử kinh hãi.

Họ đều biết, Thanh Long Nộ Thiên Đao là bảo bối của Lão Diệp, anh ta luôn là đao không rời thân, bây giờ (Diệp Hạo Sơ) trước mắt lại không hề để tâm đến việc mất đao?

Điều này khiến ba người có chút hoang mang, đây không giống Lão Diệp mà họ biết. "Vãi chưởng!

Thanh Long Nộ Thiên Đao là mạng sống của Lão Diệp mà!

Nói mất là mất à?" Bàn Tử nghe vậy kinh hãi, bảo đao mất rồi, Bàn Tử này còn thấy xót thay cho Lão Diệp, thế mà (Diệp Hạo Sơ) trước mắt lại như không có chuyện gì!

Hoàn toàn không để tâm!

Thật vô lý!

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê đều gật đầu đồng tình.

Ngay khi ba người đang nhìn (Diệp Hạo Sơ) đi phía trước với ánh mắt phức tạp, gã đột nhiên nghi hoặc gọi: "Này!

Mọi người đang thì thầm gì ở đó vậy?

Sao không đi nữa?" "À!

Lão Diệp, chúng tôi đang nghĩ đao của ông mất rồi, ông không xót sao?

Hay là chúng ta quay lại tìm thử đi!

Biết đâu tìm được!" Bàn Tử ruột để ngoài da, đề nghị.

Nghe lời của Bàn Tử, (Diệp Hạo Sơ) mặt không cảm xúc từ chối: "Không cần đâu!

Một thanh đao thôi mà, chúng ta mau đi tìm minh khí đi!" "Không phải chứ, chuyện này..." Ba người lúc này khẳng định (Diệp Hạo Sơ) trước mắt có vấn đề, Dương Tuyết Lê kiên định nói với hai người: "Em dám chắc đây không phải Lão Diệp, anh ấy sẽ không như vậy đâu!" "Tôi cũng cảm thấy Lão Diệp trước mắt có vấn đề, phong cách này quá không giống cậu ta!

Trong đầu chỉ nghĩ đến việc dẫn chúng ta đến nơi gã nói!" Hồ Bát Nhất nghe xong gật đầu, nói. "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ Lão Diệp bị trúng tà à?" Bàn Tử nghe lời hai người, đại khái cũng đã hiểu. "Chắc là không phải!

Lão Diệp có huyết mạch chi lực, quỷ tà bình thường căn bản không thể đến gần anh ấy!" Dương Tuyết Lê lắc đầu phủ nhận. "Không phải trúng tà, vậy là cái gì?" Bàn Tử nghi hoặc.

Hồ Bát Nhất ánh mắt nghiêm túc nói: "Còn một khả năng nữa, đó là Lão Diệp trước mắt chúng ta không phải Lão Diệp, mà là hàng giả!" "Hàng giả?

Đồ giả!

Không thể nào đâu!" Bàn Tử và Dương Tuyết Lê nghe vậy đều có chút khó tin. "Đừng quên chúng ta đang ở đâu!

Ở đây mọi chuyện đều có thể xảy ra!" Bàn Tử ghé sát lại, nhỏ giọng hỏi: "Lão Hồ, ông nói Lão Diệp này là hàng giả, vậy nó là cái thứ gì?

Bánh chưng?

Hay là... quỷ?" "Không biết, đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, lát nữa chúng ta thử là biết ngay ấy mà?" "Được!

Cứ làm vậy đi!" Ba người bàn bạc xong, Bàn Tử giả vờ cổ hơi ngứa, đưa tay gãi loạn xạ, sau đó tháo bùa Mô Kim trên cổ xuống, nói: "Lão Diệp, cầm giúp tôi cái, cổ tôi ngứa chết đi được!" (Diệp Hạo Sơ) nhìn Bàn Tử đưa bùa Mô Kim cho mình, động tác chần chừ một chút, ngay khoảnh khắc nhận lấy bùa Mô Kim. "Keng ~!" Giây tiếp theo, bùa Mô Kim rơi xuống đất. "Ối dồi ôi!

Của nợ của tôi!" Bàn Tử thấy vậy vội vàng cúi xuống nhặt, sợ bùa Mô Kim của mình bị rơi hỏng. "Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng. "(⊙o⊙) Hả??" Bàn Tử nghe vậy quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê, chỉ thấy hai người lúc này đều đang nhìn mình với vẻ mặt kinh hoàng. "He he ~!" Ý thức được điều không hay, Bàn Tử cười gượng một tiếng, từ từ quay đầu lại, cảnh tượng nhìn thấy suýt chút nữa dọa bay cả hồn phách của gã. "Mẹ ơi!

Lão Diệp, anh... anh!" Bàn Tử vừa lùi lại, vừa kinh hãi chỉ vào (Diệp Hạo Sơ).

Chỉ thấy lúc này (Diệp Hạo Sơ) toàn thân thối rữa, răng nanh sắc nhọn bên mép lộ cả ra ngoài, tỏa ra một mùi hôi thối, vô cùng khủng khiếp, còn đang nhìn ba người họ với vẻ mặt thèm thuồng. "Hắc hắc hắc ~!" "Máu thịt!

Máu thịt tươi ngon!" "Lão Diệp, chúng ta không thể đùa kiểu này được đâu!" Bàn Tử lùi đến khoảng cách an toàn, mặt mày tái mét, lắp bắp nói. "Thôi đi!

Thằng mẹ này không phải Lão Diệp, chúng ta chắc là gặp phải tà vật rồi!" Hồ Bát Nhất ánh mắt ngưng trọng nói. "Ừm, Lão Hồ nói không sai!" Dương Tuyết Lê gật đầu.

Bây giờ cô có thể khẳng định con quái vật trước mặt không thể nào là Lão Diệp! "Làm sao bây giờ?

Xem ra, Lão Diệp giả này hình như muốn ăn thịt chúng ta!" (Diệp Hạo Sơ) trước mặt nhìn ba người họ như nhìn thức ăn vậy. "Làm sao à?

Đương nhiên là xông lên!

Chỗ này bé tí, chúng ta muốn chạy cũng không chạy được!" Hồ Bát Nhất bực bội nói.

Bàn Tử gật đầu lia lịa, cầm xẻng công binh lên, nói: "Được!

Dương tham mưu, cô ở phía sau yểm trợ cho tôi và Lão Hồ nhé!

Hôm nay!

Hai anh em tôi phải xử lý cái thằng Lão Diệp giả này!" "Đừng nói nhảm nữa!

Nó đến rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này chỉ muốn đá cho tên Bàn Tử chết tiệt này một phát, đến lúc này rồi mà còn nhiều lời! "Gầm ~!" "Máu thịt!

Máu thịt tươi ngon!" (Diệp Hạo Sơ) há cái mồm to như chậu máu lao thẳng về phía Hồ Bát Nhất và Bàn Tử. "Vãi chưởng, tốc độ nhanh thế!" Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, đã bị (Diệp Hạo Sơ) đè ngửa ra đất. "Ái ui ~!

Đau chết Bàn gia!" Hồ Bát Nhất thấy vậy vung xẻng công binh lên, chém thẳng vào (Diệp Hạo Sơ).

Chỉ thấy trên người (Diệp Hạo Sơ) lưu lại một vết thương sâu hoắm thấy cả xương, nhưng (Diệp Hạo Sơ) dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, một tay bóp cổ Hồ Bát Nhất, nhấc bổng anh ta lên. "Lão Hồ!" Bàn Tử nằm trên đất, hét lớn. "Pằng pằng pằng ~!"

Giây tiếp theo, Dương Tuyết Lê bắn liên tiếp mấy phát vào (Diệp Hạo Sơ).

Nhưng đáng tiếc là vô dụng, con quái vật này như không có cảm giác đau, người sắp bị bắn thành tổ ong vò vẽ rồi mà vẫn không buông cổ Hồ Bát Nhất ra. "Khụ khụ ~!" Hồ Bát Nhất liều mạng giãy giụa, hét lớn với hai người: "Bắn vào đầu nó!" "À à à!" Bàn Tử nghe vậy luống cuống tay chân lấy súng ra, nhắm vào đầu (Diệp Hạo Sơ) cả nửa ngày trời cũng không dám bắn, vì khoảng cách quá gần, gã sợ bắn trượt trúng Hồ Bát Nhất. "Không được đâu!

Chương 195

Lão Hồ!

Gần quá!" Bàn Tử lo lắng đến sắp khóc. "Để tôi!" Dương Tuyết Lê cũng không quản ba bảy hai mốt, cầm súng lên bắn hai phát.

Bị bắn trúng đầu, (Diệp Hạo Sơ) lập tức ngã xuống, bất động. "Phù ~!" Hồ Bát Nhất thở hổn hển, lúc này cảm giác ngạt thở đã biến mất, anh ta còn nghi ngờ nếu chậm một bước nữa thôi, mình đã phải đi trình diện Diêm Vương rồi!

Bàn Tử và Dương Tuyết Lê lúc này vội vàng chạy đến xem Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ không sao chứ?" "Không sao!

Mẹ nó chứ!

Lần này anh em suýt nữa thì toi đời!

Mà lần này, Dương tham mưu, cảm ơn nhé!" "Không có gì!" Sau đó ba người nhìn về phía thi thể (Diệp Hạo Sơ), toàn thân thối rữa, không một chỗ nào lành lặn, không còn ra hình người nữa. "Hít, Lão Diệp giả thảm thế!" Không biết tại sao, ba người họ nhìn thấy thân thể của (Diệp Hạo Sơ) này, trong lòng lại không khỏi nảy sinh ý nghĩ tội lỗi: Nếu Lão Diệp chết, liệu có thảm hơn thế này không?

Dương Tuyết Lê lúc này không dám nhìn thi thể này, cũng sợ mình không kìm được mà nghĩ đến những ý nghĩ tà ác. "Nơi này kỳ lạ quá, lát nữa mọi người cẩn thận!

Con đường này chúng ta không thể đi!

Quay lại đường cũ tìm Lão Diệp đi!" Hồ Bát Nhất đề nghị, bởi vì con đường này là do (Diệp Hạo Sơ) kia dẫn họ đến, quỷ mới biết phía trước có nguy hiểm gì không?

Cách tốt nhất là quay lại đường cũ, chọn một con đường khác.

Về phía Diệp Hạo Sơ, tai hắn khẽ động, đột nhiên nghe thấy tiếng động từ phía trước.

Đó là giọng của đám người Hồ Bát Nhất, Diệp Hạo Sơ tim thót một cái, nói: "Chuyện gì thế này?

Sao giọng của họ lại từ phía đối diện truyền đến?

Lần này không lẽ lại là thứ đó sao?" Diệp Hạo Sơ không quan tâm nhiều nữa, cầm dao găm vẩy rồng xông về phía trước, đến một ngã ba thì đụng phải đám người Hồ Bát Nhất.

Chưa kịp để Diệp Hạo Sơ tiến lên chào hỏi, ba người Hồ Bát Nhất không nói một lời, giơ vũ khí trong tay lên tấn công thẳng vào hắn. "Mẹ kiếp!

Lại một Lão Diệp giả nữa!

Tao xem mày còn giả vờ thế nào, mau lộ nguyên hình cho Bàn gia xem nào." Bàn Tử hung hăng nói.

Diệp Hạo Sơ thấy kỳ lạ, xem ra họ cũng đã gặp phải bản thân giả, nên mới như vậy!

Diệp Hạo Sơ sau đó ba chân bốn cẳng khống chế ba người Hồ Bát Nhất, nói: "Mọi người nhìn nhầm người rồi, tôi là thật!" Sau một hồi giải thích, ba người cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Trong hang cây này lại có tà vật có thể mô phỏng thành dáng vẻ của họ! "Tôi nghe nói, có một loại quỷ tà biết dịch dung, chỉ cần nó nhìn thấy người, nó liền có thể trong nháy mắt dịch dung thành đối phương, thật giả khó phân." Diệp Hạo Sơ lên tiếng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Tôi cũng biết loại quỷ dịch dung này, nhưng không ngờ thứ đáng sợ như vậy lại thực sự tồn tại." Dương

Tuyết Lê nói: "Tôi nhớ ông ngoại từng nói với tôi, ở dân gian Tương Tây có ghi chép về loại quỷ tà dịch dung này.

Tương truyền, vào cuối thời nhà Thanh, có một con quỷ tà dịch dung giả dạng thành một người dân trong làng, sống trong làng hơn mười năm mà không bị phát hiện, cuối cùng con quỷ tà đó đã tàn sát cả làng mấy trăm mạng người!" "Vãi chưởng, đáng sợ quá vậy!" Bàn Tử kinh hãi.

Loại quỷ tà dịch dung này, thật sự quá đáng sợ!

Diệp Hạo Sơ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, tò mò hỏi: "Các ông cũng gặp phải Quỷ Dịch Dung giả dạng thành tôi à?" "Ừ!" Bàn Tử lập tức kích động nói: "Lão Diệp, ông không biết đâu!

Lúc đó may mà có tham mưu Dương quyết đoán, một phát súng bắn nát đầu tên Lão Diệp giả kia, nếu không Lão Hồ đã đi đời nhà ma rồi!" "Cút mẹ mày đi!

Bàn Tử chết bầm!

Mày không thể mong tao được cái gì tốt đẹp hơn à!" Hồ Bát Nhất mắng.

Sau khi nghe Hồ Bát Nhất kể lại, Diệp Hạo Sơ hỏi: "Các ông nói con Quỷ Dịch Dung giả dạng tôi đó biết nói chuyện ư?

Hơn nữa còn dẫn các ông đến một nơi khác?" "Đúng vậy!" "Mẹ kiếp, may mà lúc đó chúng ta đã đề phòng, nếu không thì toi rồi!" Sắc mặt Diệp Hạo Sơ lúc này trở nên ngưng trọng, xem ra nơi này không đơn giản như vậy!

Phải biết rằng hai tên Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giả mà hắn gặp trước đó không hề biết nói, ngay cả ý thức cơ bản của con người cũng không có!

Hoàn toàn chỉ là những cái xác không hồn!

Vậy mà con Quỷ Dịch Dung mà ba người Hồ Bát Nhất gặp không chỉ có ý thức của con người, mà còn biết nói tiếng người!

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ khiến Diệp Hạo Sơ phải suy nghĩ sâu xa!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ lên tiếng: "Lão Hồ, đưa tôi đi xem cái xác đó!" "Được!

Vừa hay trên đường đi chúng ta đều đã để lại ký hiệu, không sợ lạc đường!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã đến nơi ba người Hồ Bát Nhất giết tên Diệp Hạo Sơ giả, sau đó một chuyện khiến cả bọn kinh ngạc xảy ra.

"Ủa?

Xác đâu rồi?

Tôi nhớ rõ ràng là ở đây mà?" "Đúng là gặp quỷ giữa ban ngày!

Tên Lão Diệp giả đâu mất rồi?" Diệp Hạo Sơ lúc này quan sát xung quanh, không phát hiện điều gì bất thường, bèn hỏi: "Các ông có chắc là ở đây không?" "Chắc chắn!

Mọi người xem!

Tôi còn cố tình làm một ký hiệu!" Dương Tuyết Lê chỉ vào cành cây thô bên cạnh có vết chém của xẻng công binh.

"Vậy là sao?

Chẳng lẽ nó tự mọc chân chạy mất à?" Bàn Tử trợn tròn mắt.

"Cũng có khả năng đó thật!" "Ấy, Lão Diệp, chuyện này không đùa được đâu!

Tên Lão Diệp giả kia đã bị chúng ta bắn nát đầu rồi!

Sao còn chạy được?" "Vậy sao ông biết nó đã chết thật?" Diệp Hạo Sơ hỏi ngược lại.

"Không phải...

Tôi...!" Nghe Diệp Hạo Sơ hỏi lại, ba người đột nhiên bừng tỉnh.

Lúc đó sau khi Dương Tuyết Lê dùng súng bắn trúng đầu con Quỷ Dịch Dung, họ chỉ thấy nó ngã xuống.

Vì vội đi tìm Lão Diệp nên cả ba chỉ liếc qua loa chứ không quan sát kỹ xem nó đã chết hẳn chưa.

"Lão Diệp, vậy ý của anh là... nó vẫn chưa chết?" Dương Tuyết Lê hỏi.

"Rất có khả năng!" Diệp Hạo Sơ cảm thấy, nếu con Quỷ Dịch Dung này có thể bắt chước người khác một cách hoàn hảo, khiến người ta khó lòng phát hiện, thì với tâm cơ của nó, chắc chắn sẽ không dễ dàng chết như vậy, hẳn là còn giữ lại hậu chiêu!

"Thứ của nợ này không thể để lại được!

Hôm nay nơi này chính là đất chôn của bọn nó!" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Bây giờ họ đều đã biết sự đáng sợ của Quỷ Dịch Dung.

Sau khi bàn bạc, bốn người cùng nhau đi vào nơi sâu nhất của cây hòe ngàn năm.

Hốc cây này thông ra tứ phía, họ đi một lúc lâu mới tìm được hốc cây chính.

Khi bốn người đến hốc cây khổng lồ, họ lập tức chết sững trước cảnh tượng trước mắt!

Bởi vì bên trong lại có một căn nhà cây, được dọn dẹp rất sạch sẽ, giống như có người ở đây quanh năm.

“Căn nhà cây này hình như có người ở?” Dương Tuyết Lê nhíu mày nói.

Đúng là mở mang tầm mắt, trong cây hòe ngàn năm này lại có một căn nhà cây?

Càng quỷ dị hơn là, bên trong còn có một chút...

Chương 196

hơi người?

Bốn người cẩn thận tiến lại gần nhà cây, đẩy cửa ra xem, trong nhà không có ai, có giường có bàn, thậm chí còn có bút mực giấy nghiên và một vài cuốn sách cổ.

“Mọi người mau nhìn xem, đồ đạc ở đây có phải rất kỳ lạ không?” Dương Tuyết Lê nói.

Diệp Hạo Sơ lúc này cầm lấy cuốn sách cổ trên bàn, lật ra xem.

Hồ Bát Nhất lại hỏi: “Đây là tình huống gì vậy?

Ở đây còn có sách?

Không lẽ có người sống ở đây à?” “Bút mực, giấy, sách, những thứ này ngoài con người ra thì còn ai làm ra được chứ!” Diệp Hạo Sơ đặt sách xuống, đưa ra phỏng đoán, có lẽ người sống bên trong là một con Quỷ Dịch Dung, nó bắt chước hình dáng con người, và cũng bắt chước cả thói quen sinh hoạt của con người.

Phỏng đoán này quá đỗi quỷ dị, ba người Hồ Bát Nhất nghe mà lạnh sống lưng.

Bắt chước hình dáng con người thì thôi đi, còn có thể bắt chước cả đặc điểm thói quen sinh hoạt của con người ư?!

Chẳng phải điều đó có nghĩa là con Quỷ Dịch Dung này thông qua việc bắt chước người khác mà đã biến thành người thật sao?

Nghĩ kỹ lại, sự kinh hoàng trong đó khiến người ta dựng tóc gáy, chuyện hôm nay có thể không phải là điều nguy hiểm nhất họ từng gặp!

Nhưng đó là chuyện khiến họ kinh hoàng và lo lắng nhất trong đời.

Hồ Bát Nhất đồng tình: "Phỏng đoán này rất có khả năng, nếu không một người sống sờ sờ không thể nào sống sót trong ngôi mộ tối tăm không thấy ánh mặt trời này được!" Nghe một hồi, Bàn Tử nghi hoặc nói: "Theo như các ông nói, vậy chủ nhân nơi này đã đi đâu rồi?

Chúng ta đã xông vào địa bàn của nó, sao nó còn chưa ra?" "Không hay rồi, có chuyện rồi!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên phản ứng lại!

"Sao vậy!" Ba người đều bị phản ứng của Diệp Hạo Sơ dọa cho giật mình.

"Mục đích của con Quỷ Dịch Dung đó có lẽ chính là muốn dẫn chúng ta đến đây!" Câu nói này của Diệp Hạo Sơ như một gáo nước đá dội từ đầu xuống, khiến cả ba lạnh thấu xương.

"Nó muốn nhốt chúng ta trong cây hòe ngàn năm này, sau đó thay thế chúng ta, bước ra khỏi lăng mộ này!" "Nếu tôi đoán không lầm, bây giờ con Quỷ Dịch Dung đó đã giả dạng thành một trong bốn chúng ta, xuất hiện trước mặt bọn Doãn Tiên Nguyệt rồi!" Ba người Hồ Bát Nhất nghe xong, mồ hôi lạnh trên trán túa ra như tắm, thân phận của họ có thể đã bị con Quỷ Dịch Dung chết tiệt này thay thế rồi!

Bàn Tử lo lắng nói: "Vậy còn chờ gì nữa, mau chạy ra ngoài thôi, nếu không chúng ta sẽ thành ma chết oan, bị nhốt vĩnh viễn ở đây mất!" Hồ Bát Nhất ngồi xuống, phân tích: "Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!" "Nó đã dám nhốt chúng ta ở đây, chứng tỏ nó đã chuẩn bị sẵn các biện pháp ngăn chúng ta ra ngoài.

Nếu bây giờ chúng ta chạy loạn trong các đường hầm trong hốc cây, chắc chắn sẽ không ra được!" "Mẹ kiếp!

Đúng là âm hiểm vãi chưởng!" "Hay là chúng ta làm tới cùng luôn!

Đốt trụi cái cây hòe già thành tinh này, cũng đốt luôn cái ổ của con

Quỷ Dịch Dung!" Bàn Tử đề nghị.

"Nếu đốt ở đây, chúng ta cũng sẽ chết trong này!" Dương Tuyết Lê nói.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu, nói: "Không đâu, khi chúng ta đốt sạch cành cây, dựa vào đôi mắt của tôi, chắc chắn có thể tìm được lối ra, sau đó chúng ta xông ra ngoài, với sức của chúng ta thì không thành vấn đề!" Ba người gật đầu: "Được!

Tôi đồng ý!" Nói là làm!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lấy mồi lửa ra, đang chuẩn bị châm lửa thì thấy Diệp Hạo Sơ trong nháy mắt lấy ra lá Long Phù Chú, chỉ nghe một tiếng "vù".

Xì xèo, những rễ cây và cành cây phía trước nhất bắt đầu bốc cháy, tốc độ cháy rất nhanh, vì chúng đã trải qua ngàn năm, bề mặt vô cùng khô héo, gặp lửa là bén!

Lửa trên cành cây nhanh chóng lan rộng, chưa đầy vài phút đã cháy đến giữa thân cây.

"Sao lửa đột nhiên lại bùng lên dữ dội vậy?

Lá xanh và cành cây ở giữa vẫn còn tươi, theo lý mà nói thì phải cháy chậm hơn chứ?" Dương Tuyết Lê khó hiểu hỏi.

Diệp Hạo Sơ cười nói: "Tuyết Lê, em quên trên cành cây treo thứ gì rồi à?" "A!

Em biết rồi!

Trên đó treo rất nhiều hài cốt, trong xương của những hài cốt này qua năm tháng đã hình thành phốt pho trắng!" "Phốt pho trắng có thể tự cháy, huống chi là gặp phải ngọn lửa lớn như vậy, có phốt pho trắng trợ giúp, lửa mới bùng lên mạnh như thế!" Dương Tuyết Lê lập

tức hiểu ra nguyên nhân.

"Không sai!" Sau đó Diệp Hạo Sơ sử dụng Tử Kim Ma Đồng của mình, tìm thấy một lối đi.

"Đi theo tôi!" Diệp Hạo Sơ đi trước dẫn đường.

May mà bốn người thân thủ đều không tệ, đặc biệt là Diệp Hạo Sơ, hành động nhanh nhẹn vô cùng, đi qua những đống lửa cũng như đi trên đất bằng.

Sau khi chạy ra khỏi cây hòe ngàn năm, Bàn Tử mệt đến thở hổn hển, ngã xuống đất, nói: "Nghỉ một lát đi!

Chạy hết nổi rồi!" "Bàn Tử!

Nhanh lên!" Hồ Bát Nhất thúc giục.

"Không được rồi!

Hết hơi rồi!" Diệp Hạo Sơ lúc này cười nói: "Bàn Tử, nếu lần này chúng ta không nhanh lên, bọn Trần Kim Thủy chắc chắn sẽ cuỗm hết minh khí cho xem!" Quả nhiên, minh khí vẫn là thứ hữu hiệu nhất.

Bàn Tử vừa nghe, lập tức bật dậy, chạy còn nhanh hơn bất cứ ai!

"Vậy chúng ta phải nhanh lên!

Với cái nết của thằng khốn Trần Kim Thủy!

Chắc chắn sẽ cuỗm hết bảo bối!" Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, cạn lời lắc đầu, quả nhiên, đối phó với Bàn Tử vẫn là chiêu này hiệu quả nhất!

Sau khi chạy ra khỏi cây hòe ngàn năm, Diệp Hạo Sơ nhìn quanh, không thấy tung tích của bọn Doãn Tiên Nguyệt, bèn nói: "Bọn họ quả nhiên không còn ở đây, chúng ta vẫn đến muộn một bước." Hồ Bát Nhất tức giận nói: "Lũ người này, sao không để lại một người nào ở đây chứ." Diệp Hạo Sơ rất rõ, con Quỷ Dịch Dung này nhất định đã

giả dạng thành hắn, ra lệnh cho toàn bộ người của Lão Cửu Môn xuất động, không để lại một ai canh gác trước đại điện.

"Con Quỷ Dịch Dung này sẽ đưa họ đi đâu?" Dương Tuyết Lê nghi hoặc hỏi.

Theo tính cách của đám người Cửu Môn, không lấy được bảo vật minh khí trong Thiên Cung, chắc chắn sẽ không rời khỏi đây, do đó có thể khẳng định bọn họ nhất định đã đi về phía Thiên Cung.

Ba người Diệp Hạo Sơ một mạch xông lên Thiên Cung, trên đường đi, phát hiện trong mộ đạo có mấy người chết, họ đều chết dưới cơ quan trong mộ đạo.

Con Quỷ Dịch Dung này muốn tận diệt tất cả mọi người!

Bước qua Thiên Môn, tiến vào trong cung điện, Diệp Hạo Sơ và những người khác cuối cùng cũng thấy có người đang hoạt động, nhưng những người này giống như những cái xác không hồn.

Bàn Tử nói: "Bọn họ sao vậy, hình như phát điên rồi." Diệp Hạo Sơ lớn tiếng nói: "Đừng chạm vào họ, họ bị trúng độc!" Hồ Bát Nhất nói: "Sao không thấy bà chủ Doãn và Trần Kim Thủy đâu, họ đáng lẽ phải ở trong Thiên Cung chứ?" "Cứu mạng!

Cứu mạng!" Một giọng nói yếu ớt vang lên từ phía đám binh dũng ở phía đông, sau đó một người nhà họ Tề bị thương nặng bò ra từ trong đám binh dũng, chân bị một mũi tên nỏ to lớn đâm xuyên qua.

"Có người còn sống!" Bốn người Diệp Hạo Sơ chạy tới, người nhà họ Tề đó thấy họ thì sợ đến tái mặt, run rẩy quay người, cà nhắc đi vào trong đám tượng binh mã.

Nhìn biểu cảm của người nhà họ Tề đó, thấy Diệp Hạo Sơ và những người khác cứ như thấy quỷ!

"Sao thế?

Không nhận ra Bàn gia à?" Thấy người nhà họ Tề kia định chạy, Bàn Tử liền kéo người đó lại.

Bị kéo lại, người nhà họ Tề lập tức quỳ xuống đất cầu xin: "Hội trưởng, cầu xin ngài!

Đừng giết tôi, cầu xin các người!

Đừng giết tôi!

Hu hu hu ~!" Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ liền hiểu ra nguyên nhân, nhất định là Quỷ Dịch Dung đã giả dạng thành họ, ra tay tàn sát những người này.

"Đừng sợ, chúng tôi là thật!" Sau khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ra sức an ủi và chứng minh, cuối cùng cũng lấy được lòng tin của người nhà họ Tề đó, cũng cuối cùng làm rõ được ngọn ngành câu chuyện.

Thì ra là những con Quỷ Dịch Dung đó đã giả dạng thành bốn người Diệp Hạo Sơ, dẫn theo Doãn Tiên Nguyệt và những người khác đến Thiên Cung, lừa một nhóm người vào bẫy cơ quan, khiến không ít người của Cửu Môn thiệt mạng.

Còn Trần Kim Thủy và những người khác, bị con Quỷ Dịch Dung đó dẫn vào chủ điện ở phía bắc, nói là đi lấy vàng bạc châu báu.

"Cộp cộp cộp ~!" Một tràng tiếng bước chân vang lên từ bậc thềm đá của chủ điện, là Quỷ Dịch Dung dẫn theo Trần Kim Thủy và những người khác cầm theo tài bảo, từ trong cung điện đi ra.

Bốn người Diệp Hạo Sơ đứng cùng nhau, nhìn về phía bốn người giống hệt mình ở đối diện.

Bàn Tử há hốc miệng, hét lớn: "Mày dám!

Dám giả dạng Bàn gia đây à!" "Các vị!

Mọi người đều bị lừa rồi, bọn họ là giả." Doãn Tiên Nguyệt,

Hoắc Hữu Tuyết và những người khác nghe vậy không hề có phản ứng, ánh mắt đờ đẫn, thần tình hoảng hốt đứng đó.

"Đừng gọi nữa, họ đã bị Nhân Diện Liêm khống chế, chúng ta có gọi thế nào cũng không tỉnh đâu." Diệp Hạo Sơ lên tiếng.

Lại là đám Nhân Diện Liêm này, ở dưới vực sâu đã bị mình giết cả vạn con, không ngờ ở đây vẫn còn!

Không thể không cảm thán số lượng của chúng thật đáng kinh ngạc!

Bốn con Quỷ Dịch Dung giả dạng thành Diệp Hạo Sơ và những người khác bước ra, khả năng dịch dung thật sự quá mạnh, Hồ Bát Nhất và mấy người kia phảng phất như nhìn thấy một bản thân khác.

Chương 197

“Mẹ nó chứ!

Đúng là giống thật!” Hồ Bát Nhất nói một câu.

“Ra tay đi, đám Nhân Diện Liêm đó đang hút máu tươi của họ, nếu chúng ta chậm một chút nữa, họ sẽ không cứu được đâu.” Diệp Hạo Sơ đã ra tay, lao về phía một bản thân khác.

“Tên Bàn Tử giả kia, để tôi!” Bàn Tử hét lớn.

Sau đó Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lê cũng lao về phía bản thân khác của mình.

Đồ giả mãi mãi không thể thành thật!

Mặc dù dung mạo giống hệt, nhưng trước thực lực tuyệt đối, đám Quỷ Dịch Dung này không đáng kể, rất nhanh, ba người Hồ Bát Nhất đã giết chết ba con Quỷ Dịch Dung giả dạng thành họ.

Cuối cùng chỉ còn lại con Quỷ Dịch Dung giả dạng thành Diệp Hạo Sơ vẫn đang gắng gượng chống đỡ!

Sau đó Diệp Hạo Sơ một đao chém đứt đầu Quỷ Dịch Dung, một luồng khói xanh từ trong cơ thể nó thoát ra, rồi tan thành tro bụi.

“Ting!

Chúc mừng túc chủ chém giết Quỷ Dịch Dung!

Phần thưởng: Kỹ năng diễn xuất thần cấp!” Kỹ năng diễn xuất thần cấp: Kỹ năng diễn xuất tốt nhất trên thế giới, tra nam phải có!

Sau này tán gái không còn sợ lật xe!

“…” Diễn xuất?

Cái này có tác dụng gì?

Lại còn tán gái!

Bản hội trưởng đây còn cần dùng đến diễn xuất sao?

Mình chỉ cần đứng đó, gái không phải tự tìm đến cửa à?

Haiz!

Thôi kệ!

Dù sao cũng là một kỹ năng, ừm, mình không hề hiếm lạ gì cái kỹ năng này đâu!

Ừm!

Không hiếm lạ!

"May mà đám Quỷ Dịch Dung này chỉ có thể bắt chước ngoại hình, nếu còn có thể đoạt lấy năng lực của chúng ta, thì khó đối phó rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này cảm thán.

Bàn Tử nhìn thi thể của tên Bàn Tử giả, nói: "Nói sao nhỉ!

Bàn gia giết tên Bàn Tử giả kia, sao trong lòng tôi cứ thấy là lạ!" "Ừ, tôi cũng có cảm giác đó!" Đúng vậy!

Bất cứ ai thấy người giống hệt mình chết trước mặt mình, e là đều sẽ có chút không thoải mái.

Sau khi giải quyết ba con Quỷ Dịch Dung, bốn người cũng xử lý luôn lũ Nhân Diện Liêm bám trên gáy của Doãn Tiên Nguyệt và những người khác.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều tỉnh lại, mắt vẫn còn mơ màng, họ cảm thấy mình như vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng.

Trần Kim Thủy tỉnh lại, thấy Hồ Bát Nhất và những người khác, lớn tiếng nói: "Các người... các người đừng qua đây!" Trần Kim Thủy

rõ ràng bị dọa không nhẹ.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này cũng tỉnh lại, thấy Diệp Hạo Sơ, đầu tiên là một trận kinh hãi, sau đó lại là một trận mờ mịt!

“Haiz!

Lão Hồ, giải thích cho họ đi!” Diệp Hạo Sơ vỗ vai Hồ Bát Nhất, đi đến trước mặt Doãn Tiên Nguyệt.

Thấy Doãn Tiên Nguyệt có chút sợ mình, Diệp Hạo Sơ trêu chọc: “Sao thế?

Doãn đại mỹ nữ!

Không nhận ra bản hội trưởng à?” “Anh thật sự là tên họ Diệp kia?” Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ gật đầu.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này không thể kìm nén được nữa, ôm chặt Diệp Hạo Sơ, vừa khóc vừa mắng: “Tên khốn!

Lúc nãy tôi còn tưởng anh định giết lão nương này chứ!” “Haha, bản hội trưởng sao có thể giết cô được!

Các người gặp phải hàng giả rồi!” “Hừ!

Coi như anh không dám!

Sau khi ra ngoài lần này, anh phải đền bù cho lão nương!” Doãn Tiên Nguyệt sau đó lại trở về vẻ lạnh lùng diễm lệ như trước.

“Được!” Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ: Đúng là không hiểu nổi đường đi nước bước trong não của con mụ này!

Khi mọi hiểu lầm được giải tỏa, Hoắc Hữu Tuyết sợ hãi nói: “Những thứ kỳ quái trong ngôi mộ này thật sự quá nhiều, lại còn có cả quỷ có thể giả dạng thành người, thật quá đáng sợ!” “Đúng vậy!

Lần này may mà có Hạo gia!” Tề Án Mi liếc mắt đưa tình nhìn

Diệp Hạo Sơ.

“Haiz!

Chúng ta chỉ còn lại từng này người!” Không tính bốn người Diệp Hạo Sơ, lần này tham gia hành động có người của Lão Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm tổng cộng 40 người, vào mộ 36 người, còn 4 người ở lại doanh trại.

Mà bây giờ 36 người chỉ còn lại 12 người đáng thương.

Nhà họ Hoắc: Hoắc Hữu Tuyết và hai người nhà họ Hoắc.

Nhà họ Tề: Tề Án Mi và hai người nhà họ Tề.

Nhà họ Trần: Trần Kim Thủy và một người nhà họ Trần.

Nhà họ Doãn: Doãn Tiên Nguyệt, một Thính nô, hai Côn nô.

Không khí lúc này có chút nặng nề, xuống đây nhiều người như vậy, mà bây giờ số người còn lại chưa được một nửa!

“Ha ha ha, nhưng may mà hội trưởng các vị kịp thời đến!

Nếu không thì gay go rồi!” “May mà lần này chúng ta cũng lấy được vô số vàng bạc tài bảo.” “Phát tài rồi, ha ha ha!” Trần Kim Thủy hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của những người này, nhà họ Trần của hắn không có gì nhiều, chỉ có người là nhiều!

Chỉ cần cuối cùng hắn lấy được bảo vật là được rồi!

“Lão Hồ, kêu hai người đưa người bị thương lên đi, lát nữa chúng ta tiếp tục xuất phát!” Diệp Hạo Sơ phân phó.

“Được!” Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó bảo hai người đưa người bị thương của nhà họ Tề lên, những người còn lại tiếp tục đi vào trong.

Đi qua một con đường mộ, mọi người đến một hang động khổng lồ.

“Hội trưởng, ngài đừng đi phía sau nữa, ngài đi lên phía trước đi!

Ngài đi phía trước, chúng tôi cũng yên tâm hơn.” Diệp Hạo Sơ vốn đang đi phía sau quan sát xung quanh xem có phát hiện gì không?

Kết quả Trần Kim Thủy phía trước đột nhiên cúi đầu, đi tới.

“Sao vậy?

Phía trước có vấn đề gì à?” “Không... không có vấn đề gì.” Trần Kim Thủy xua tay trả lời: “Tôi chỉ cảm thấy hội trưởng ngài ở gần chúng tôi một chút, chúng tôi cũng sẽ an toàn hơn!” Khi tiến vào hang động này, Trần Kim Thủy đã có một dự cảm không lành, mà bên cạnh mình cũng chỉ còn lại một người, không còn ai che chắn nguy hiểm cho mình nữa, do đó, hắn mới muốn Diệp Hạo Sơ đi cùng, như vậy hắn cũng sẽ yên tâm hơn.

Diệp Hạo Sơ sao lại không biết suy nghĩ của hắn, nhưng lúc này Bàn Tử đột nhiên nói giọng âm dương quái khí: “Trần Kim Thủy, gan bé như mày!

Cũng dám đi đảo đấu à?” Trần Kim Thủy nghe vậy cũng không tức giận, cũng không dám tức giận, nịnh nọt nói: “Không phải đâu Bàn gia, tôi đây không phải là để cho chắc ăn sao?” “Nếu tôi chết ở trong này, chẳng phải là đại diện cho hành động đảo đấu lần này do hội trưởng chúng ta tổ chức thất bại sao?

Đến lúc đó mặt mũi của hội trưởng để đâu?” “Thằng khốn…” Thấy Bàn Tử còn muốn mắng hắn, Diệp Hạo Sơ ngắt lời, đi lên phía trước nhất: “Được rồi!

Bàn Tử, tiếp tục đi thôi!” Thằng cha Trần Kim Thủy này tuy con người không ra gì, nhưng lời hắn nói cũng có chút lý, phải biết rằng bây giờ các nhà trong Cửu Môn tuy không hòa thuận, nhưng gặp chuyện lớn vẫn có một chút đoàn kết!

Nếu trong hành động đảo đấu lần này, đại diện các nhà trong Cửu Môn đều chết trong ngôi mộ này, thì đối với Diệp Hạo Sơ, hội trưởng hiệp hội Cửu Môn, cũng có chút ảnh hưởng.

Mặc dù những điều này Diệp Hạo Sơ đều không quan tâm, nhưng thể diện thì hắn vẫn cần, nếu không sau này trên giang hồ có người nhắc đến chuyện này, nói: Hội trưởng hiệp hội Cửu Môn đường đường lần đầu tiên tổ chức hành động đảo đấu Cửu Môn đã thất bại!

Vậy chẳng phải hắn mất mặt chết đi được à!

Chương 198

Lúc này Diệp Hạo Sơ, Doãn Tiên Nguyệt và những người khác đã đi lên phía trước nhất của đội ngũ.

Mà đi sau Doãn Tiên Nguyệt là Tề Án Mi và Hoắc Hữu Tuyết, lập tức nép sát vào Diệp Hạo Sơ, dường như chỉ có như vậy họ mới cảm thấy an toàn.

Thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ mỉm cười.

Tuy nhiên, đứng sau Diệp Hạo Sơ, Dương Tuyết Lê liếc Tề Án Mi và cô ta một cái, cô luôn cảm thấy hai con yêu tinh này có ý với Lão Diệp!

"Hừ!" Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Lê không khỏi hừ lạnh một tiếng với Diệp Hạo Sơ!

"…" Lần này, Diệp Hạo Sơ có chút ngơ ngác.

Tuyết Lê lại sao nữa rồi?

Bản hội trưởng lại đắc tội gì với cô ấy à?

Thôi kệ, không nghĩ nữa, phụ nữ mà!

Luôn có mấy ngày tâm trạng không tốt!

Diệp Hạo Sơ cười nhạt, nói: "Mấy người theo tôi!" Nói xong, hắn đi thẳng vào hang động, tiến vào hậu điện, sau đó ở nơi sâu nhất của hậu điện, phát hiện một khe nứt lớn!

"Hít ~!" "Trời đất quỷ thần ơi!" Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, vực sâu trước mắt này không phải là những vực sâu mà họ gặp trước đó có thể so sánh được!

Khe nứt khổng lồ như bị đao chém búa bổ này, vừa vặn nằm ở vai

Bình Sơn, do thân núi nghiêng, khe núi cũng nghiêng xuống cắm vào phần trước bụng Bình Sơn, khe nứt trên rộng dưới hẹp, sâu bên trong mây mù cuồn cuộn, thông cổ thụ mọc ngược, từ trên cao nhìn xuống chóng mặt tê chân!

Diệp Hạo Sơ từ dưới nhìn lên, vách đá dựng đứng, dường như chỉ cần gió núi lớn hơn một chút, là có thể dễ dàng thổi bay phần núi đá treo lơ lửng ở phía trước Bình Sơn.

Thân núi hình cái bình bị nứt sâu này, cứ như vậy treo lơ lửng không biết bao nhiêu năm tháng, dưới thân núi nghiêng treo lơ lửng, là thung lũng trùng điệp, khe rãnh chằng chịt, dù nhìn từ hướng nào, thế núi Bình Sơn cũng hiểm trở đến cực điểm!

Có thể nói khe nứt lớn này bắt đầu từ vai Bình Sơn, cắt đứt một nửa Bình Sơn, màu sắc đá trên vách đá của khe nứt cũng dần dần sậm lại, dây leo tím mọc đầy trong khe sâu, trên dây leo mọc đầy hoa lạ cỏ hiếm, trong đất bùn ở khe đá thì đầy cỏ dại.

Ở cuối phía âm của núi, nơi cổ bình và vai bình giao nhau, phía trên là đỉnh núi miệng bình, là một vách đá quanh năm không thấy ánh mặt trời, các loại thực vật kỳ lạ không gọi được tên lại càng ngày càng nhiều, trông khá bất thường.

Diệp Hạo Sơ chỉ vào vách đá của vực sâu, cười nói: "Cành thông dây leo mọc um tùm, rắn rỏi, lại có kỳ trân dị thảo làm bạn, đây là phần mạch của mộ võ tướng.

Mộ Nguyên chắc hẳn ở gần đây." Cái gọi là phần mạch, trong Tứ Mạch Bí Thuật đều có nhắc đến.

Tình trạng sinh trưởng của thực vật trên mộ thường được gọi là "phần mạch".

Câu nói "cỏ trên mộ xanh tươi, trong quan tài là người trẻ" có

nghĩa là nếu cỏ trên mộ vừa xanh vừa non, người được chôn trong mộ chắc chắn là người chết trẻ; "cỏ trên mộ mọc tạp, dưới đất ắt có người bệnh chết" có nghĩa là nếu cỏ mọc lộn xộn khô vàng hoặc trơ trụi, người chết trong mộ nhất định là chết vì bệnh tật; gần lăng mộ của những người dũng mãnh thiện chiến, thì thường có thông xanh cỏ cứng!

Mọi người đều tâm phục khẩu phục Diệp Hạo Sơ, Trần Kim Thủy kích động nói: "Nếu chúng ta đã tìm được vị trí của Mộ Nguyên rồi, chúng ta mau xuống thôi!" "Người đâu!

Chuẩn bị dây thừng!" Doãn Tiên Nguyệt đã không thể chờ đợi được nữa.

Mục đích của cô lần này đến đây, chính là xem trong Mộ Nguyên có Xích Đan Thần Châu hay không, bây giờ đã tốn bao công sức, Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô lại chết không ít Côn nô, bây giờ cuối cùng cũng tìm được tung tích của Mộ Nguyên, cô không thể chờ thêm được nữa.

"Vâng, chủ nhân!" Hai tên Côn nô lập tức đáp lời, sau đó hai người bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã xuống đến đáy vực sâu một cách suôn sẻ.

Sau khi xuống, Diệp Hạo Sơ nhìn vào cánh cửa đá đầu hổ phía trước, phân phó: "Bảo người đẩy cánh cửa đá này ra!" "Mấy người các anh, đẩy cửa đá ra!" Hồ Bát Nhất lập tức gọi mọi người.

Mấy người Cửu Môn đi đến trước cửa, bắt đầu đẩy cửa.

Mọi người cũng chăm chú nhìn.

Một khi có sự cố, họ sẽ xông lên.

Bàn Tử thấy mọi người đều có chút căng thẳng, không nhịn được

hỏi: “Lão Diệp, ông nói sau cánh cửa đá này không có thứ gì đáng sợ chứ?” Diệp Hạo Sơ tự nhiên biết ý của Bàn Tử, cười nói: “Vậy ông nói xem?” “Cái này thì tao biết thế quái nào được!

Nhưng theo Bàn gia đây thấy, bên trong chắc chắn toàn là báu vật!” Bàn Tử lẩm bẩm.

Sau đó mọi người nhìn cánh cửa đá đầu hổ đang dần được đẩy ra.

“Ầm ầm!” Vài phút sau, cánh cửa đá đầu hổ được mở ra, một luồng gió âm vô cùng quỷ dị thổi ra.

Khiến mấy người Cửu Môn đẩy cửa sợ hãi vội vàng lùi lại.

Diệp Hạo Sơ nhíu mày, khí thế bùng nổ, cùng lúc đó, mọi người cũng lập tức giơ súng lên.

Tuy nhiên, lại vài phút trôi qua, bên trong cánh cửa đá đầu hổ vẫn không có động tĩnh gì.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ vẫy tay: “An toàn, có thể vào!” “Đi, đi, mau vào hết đi!” Nghe Diệp Hạo Sơ đã nói vậy, Trần Kim Thủy thèm thuồng những báu vật bên trong đã sớm không thể chịu đựng được.

Xác nhận không có nguy hiểm, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, cầm đèn pin, đi vào trong cánh cửa đá đầu hổ.

Diệp Hạo Sơ rút chủy thủ Long Lân đi theo sau, bây giờ không có nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là bên trong không có nguy hiểm!

Chẳng mấy chốc, mọi người đều đã vào hết bên trong cánh cửa đá đầu hổ, đến một nơi khác.

“Hít ~!” Mọi người đều quan sát toàn bộ nơi này, sau đó đều hít một hơi khí lạnh.

Phải nói rằng, so với tất cả những cung điện đã thấy trước đây, nơi này mới là nơi hùng vĩ nhất, chấn động nhất!

Sau khi mọi người đốt đuốc lên, tất cả đều kinh ngạc.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và những người đã thấy qua kho báu trong thành cổ Tinh Tuyệt và mộ Hiến Vương cũng trợn tròn mắt.

Trần Kim Thủy càng run rẩy, kích động đến toàn thân run lên: "Đây...

đây... tôi không phải đang mơ chứ?" Mơ, chỉ là một ý nghĩ, tuyệt đối không thể thực hiện được, mà bây giờ, Trần Kim Thủy lại nghĩ như vậy, có thể tưởng tượng được, tất cả những gì trước mắt này chấn động đến mức nào!

Ngay cả Doãn Tiên Nguyệt có gia sản trăm tỷ, lúc này, cũng trợn tròn hai mắt đẹp, miệng hơi hé mở.

Những người còn lại như Tề Án Mi, Hoắc Hữu Tuyết thì càng không cần phải nói, đều đứng ngây tại chỗ.

Trước mắt mọi người, là một cung điện nguy nga lộng lẫy, đầy ắp minh khí châu báu, lớn hơn Vô Lượng Điện không ít, nhưng lại nhỏ hơn Thiên Cung một chút.

Châu báu, minh khí và một loạt những thứ quý giá khác, nhiều đến mức bày đầy cả cung điện, dưới ánh đèn, phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, trong suốt.

"Phát tài rồi, phát tài rồi, ha ha, hội trưởng!" Mọi người đều vô cùng phấn khích, minh khí khiến mọi người quên đi nỗi sợ hãi trước đó.

"Tôi đã nói rồi mà!

Phía sau này tuyệt đối có báu vật, Bàn gia quả nhiên nói không sai." Bàn Tử nói xong liếc Diệp Hạo Sơ một cái, sau đó mắt dán chặt vào những báu vật đầy đất, không thể rời ra được.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy đầy đất minh khí và châu báu, bao gồm cả Diệp Hạo Sơ.

Khối tài sản thực sự mà người Nguyên thu gom được, chắc hẳn đều ở đây!

So với những thứ này, minh khí trong tiên cung và đan phòng kia chỉ là muỗi!

Mẹ kiếp!

Nếu dọn sạch minh khí ở đây, thì cả đời này bản hội trưởng không cần phải lo về tiền bạc nữa!

Ở trung tâm của cung điện này, có một chiếc quan tài màu trắng ngọc, không quá xa hoa, nhưng Diệp Hạo Sơ có thể cảm nhận rõ một luồng âm khí tỏa ra từ đó.

"Ha ha ha!

Phát tài rồi!!" Lúc này Trần Kim Thủy nhìn thấy đầy đất minh khí và châu báu, kích động không thôi, đã sớm quên hết nguy hiểm!

Lập tức chạy về phía quan tài ngọc.

"Mẹ nó chứ!

Quay lại mau!" Thấy bộ dạng của Trần Kim Thủy, Hồ Bát Nhất vội vàng hét lên.

Tuy nhiên, lúc này trong mắt Trần Kim Thủy, chỉ có những châu báu đầy đất, đâu còn để tâm đến lời của Hồ Bát Nhất.

Trong chốc lát, Trần Kim Thủy và tên thuộc hạ nhà họ Trần đã chạy đến trước quan tài ngọc trắng nhặt báu vật.

Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và những người khác cũng có chút động lòng, muốn theo Trần Kim Thủy lên tìm báu vật!

Nhưng thấy bên Diệp Hạo Sơ không có động tĩnh, họ cũng không dám lên, trải qua một loạt nguy hiểm, họ biết rõ trong mộ chỉ có đi theo Diệp Hạo Sơ mới là ổn thỏa nhất, an toàn nhất.

"Báu vật, đều là của lão tử rồi!" Trần Kim Thủy mặt mày kích động nhặt một viên ngọc thạch từ bên cạnh quan tài lên, sau đó nhét vào trong ngực.

"Còn trong quan tài nữa, cũng là của lão tử!" Đứng dậy, Trần Kim Thủy lại lao về phía quan tài ngọc trắng.

Chương 199

Bọn họ đều biết, nơi càng gần quan tài, giá trị của vật bồi táng càng cao, đương nhiên, trong quan tài giá trị còn cao hơn!

Trần Kim Thủy đương nhiên sẽ không bỏ qua những báu vật đó, vì vậy hắn định trực tiếp mở quan tài, thu hết châu báu trang sức bên trong vào túi mình!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác, lại phát hiện bên cạnh quan tài, đột nhiên bốc lên một luồng khói đen.

"Trần Kim Thủy!

Mau chạy!" Ngay khi thấy làn khói đen này, Hồ Bát Nhất tốt bụng đã phát hiện có điều không ổn, vội vàng hét lên.

"Cái gì?!" Trần Kim Thủy nghe vậy, có chút nghi hoặc quay đầu nhìn mọi người phía sau, không hiểu hắn đang nói gì.

Ngay khoảnh khắc hắn quay người lại, mọi người cũng nhìn thấy một cảnh tượng kinh hãi.

Chỉ thấy bên cạnh chiếc quan tài ngọc trắng đó, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người cao lớn.

Bóng người này, chính là vị đại tướng quân triều Nguyên trong quan tài trước đó!

Quay đầu lại, vị đại tướng quân triều Nguyên đó mặt xanh nanh dài, khóe miệng còn có hai chiếc răng nanh khổng lồ, mặt cũng trở nên hung tợn đáng sợ.

"GÀO ~!" Đột nhiên một tiếng gầm rú như dã thú truyền đến, khiến mọi người tim đập thình thịch.

Tất cả mọi người theo phản xạ đều cầm vũ khí, chĩa về phía đó.

“Mẹ ơi!

Lão tử còn chưa mở nắp quan tài mà?

Sao lại lòi ra một cái bánh chưng bự thế này!” Khi vị đại tướng quân triều Nguyên đó mở mắt, hai con mắt đỏ như máu, lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

Trần Kim Thủy và tên thuộc hạ nhà họ Trần cuối cùng cũng phản ứng chậm một bước, đến khi cả hai cảm nhận được nguy hiểm, muốn chạy thì đã muộn.

Một đôi tay khô héo với móng tay sắc bén, đã hung hăng bóp chặt cổ hai người.

Vị đại tướng quân triều Nguyên sau khi tóm được hai người, hai tay liền như kìm sắt, một tay bóp một người, nhấc lên như nhấc gà con.

“Khụ khụ, hội trưởng... cứu... tôi!” Trần Kim Thủy bị bóp đến mặt mày đỏ bừng.

Không kịp nữa rồi, cổ hai người bị siết chặt, sức mạnh của đôi tay đó vô cùng lớn.

Hai người liều mạng muốn giãy giụa, nhưng lại không thể giãy ra được, cảm giác ngạt thở từ lồng ngực truyền đến, khiến cả hai đã bắt đầu trợn trắng mắt.

“Mau cứu người!” Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng xông lên, muốn cứu hắn ra.

Nhưng Diệp Hạo Sơ đã cản Hồ Bát Nhất lại, nói: “Vô dụng rồi!

Thi độc xâm nhập, đã hết thuốc chữa rồi!” Móng tay sắc bén của Thi vương hẳn đã cắm sâu vào cổ Trần Kim Thủy, hắn không thể cứu

được nữa!

Điều này cũng không trách ai được, đều do thằng cha Trần Kim Thủy này tự làm tự chịu, Diệp Hạo Sơ đã nói vào mộ mọi việc đều nghe theo hắn, không được tự ý hành động, thằng cha này không nghe, chết cũng đáng!

"Chuyện này... haiz!" Hồ Bát Nhất nghe vậy thở dài.

"A ~!" Một tiếng hét thảm vang lên.

Mọi người chỉ thấy vị đại tướng quân triều Nguyên đó một miệng cắn vào cổ tên thuộc hạ nhà họ Trần, trong chốc lát tên đó đã bị hút thành một cái xác khô, sau đó bị ném đi như rác.

Thấy cảnh này, thuộc hạ của mình toi mạng, Trần Kim Thủy tuyệt vọng, hắn biết mình đã bị thi độc xâm nhập, không cứu được nữa, nhưng trong lòng lúc này vô cùng bất bình!

Tại sao?

Tại sao!

Những người này lát nữa có thể an toàn mang theo minh khí châu báu trở về phát tài, còn mình thì sao?

Lại chết trong lăng mộ lạnh lẽo này!

Nghĩ đến đây, mắt Trần Kim Thủy đỏ ngầu, trong lòng nảy sinh ý nghĩ độc ác, mẹ kiếp!

Nếu đã như vậy, thì tất cả đừng hòng ai sống sót!

Ngay khi vị đại tướng quân triều Nguyên sắp cắn chết hắn, Trần Kim Thủy lập tức rút chốt lựu đạn ở thắt lưng.

"BÙM ~!" Một tiếng nổ lớn, minh khí châu báu xung quanh đều bị nổ bay ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, khói tan.

Chỉ thấy vị đại tướng quân triều Nguyên cao lớn 2 mét đứng đó, ngoài áo giáp trên người có chút hư hại, thì cũng không có thay đổi gì khác!

Còn một điều đáng nói là vụ nổ lớn như vậy, mà chiếc quan tài ngọc trắng ở giữa lại không hề bị tổn thương, ngay cả vị trí cũng không thay đổi!

"GÀO!!" Khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Vị đại tướng quân triều Nguyên cao gần hai mét, với tư thế kẻ cả nhìn xuống mọi người, một luồng khí lạnh từ miệng hắn phun ra.

Gương mặt xấu xí, cộng thêm việc hắn đột nhiên đi về phía họ, khiến mọi người không rét mà run.

"Nhanh, nổ súng!!" Dương Tuyết Lê hét lớn một tiếng.

"Pằng pằng pằng!!" Tất cả những người có súng đều nổ súng.

Vô số viên đạn bắn tới.

Nhưng những viên đạn đó bắn vào người Thi vương, lại chỉ tóe ra một chút tia lửa, không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

"Mọi người lui về phía sau trước!" Diệp Hạo Sơ phân phó với mọi người.

Hồ Bát Nhất và những người khác lại đồng thời tiến lên một bước, ánh mắt kiên định nói: "Lão Diệp, muốn lên thì cùng lên, muốn lui thì cùng lui!

Chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ lại ông, một mình chạy trốn!!" Diệp Hạo Sơ còn muốn nói gì nữa, thì thấy Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, tham mưu Dương đã rút vũ khí của mình ra.

Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ, lên tiếng giải thích: "Mấy người đừng lề mề nữa, lùi về sau đi!

Tên Thi vương này toàn thân đều là kịch độc!

Không phải các người đối phó được đâu!" Mọi người Cửu Môn lúc này đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Diệp Hạo Sơ, xem kìa!

Không hổ là hội trưởng Cửu Môn của chúng ta!

Hồ Bát Nhất và mấy người kia hiểu rõ, so với ba người họ, Lão Diệp có năng lực đối phó với cái bánh chưng bự này hơn.

"Tên họ Diệp kia!

Đừng có chết!" Doãn Tiên Nguyệt đi đến bên cạnh hắn nói một câu.

"Bản hội trưởng còn đang chờ phần thưởng của Doãn đại mỹ nữ đây!

Sao có thể nỡ chết được chứ?" Diệp Hạo Sơ cười tà nói bên tai Doãn Tiên Nguyệt.

"Tên háo sắc!" Mặt Doãn Tiên Nguyệt hơi hồng lên như nghĩ đến điều gì đó.

"Lão Diệp, vậy ông cẩn thận!" Hồ Bát Nhất và những người khác lúc này cũng không kéo chân sau, lần lượt nhanh chóng lui về phía sau.

Vì họ tin Lão Diệp có thể đối phó với cái bánh chưng bự này!

Sau khi mọi người đã lui đến nơi an toàn, Diệp Hạo Sơ trực tiếp rút Thanh Long Nộ Thiên Đao ra, từng bước một đi về phía đại tướng quân triều Nguyên.

"GÀO ~!" Vị đại tướng quân triều Nguyên đó dường như cảm nhận được sự phi phàm của Diệp Hạo Sơ, nhưng cũng chỉ chần chừ một chút, sau đó gầm lên một tiếng, hung hăng lao về phía Diệp Hạo

Sơ!

“Bản hội trưởng đến chơi với ngươi đây!” Nói xong, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng lao tới, vung đao chém về phía đại tướng quân nhà Nguyên.

Lúc này, đại tướng quân nhà Nguyên dường như cảm nhận được con người trước mắt không hề đơn giản, nhưng không có nghĩa là gã sợ!

Lúc còn sống, gã là một đại tướng quân nắm trong tay quyền sinh sát của vô số người!

Hơn nữa, hiện tại gã còn là một Thi Vương có tu vi ngàn năm, gã không hề sợ hãi, liền gầm lên một tiếng, hai tay chộp lấy thanh Thanh Long Nộ Thiên Đao đang chém xuống.

Ngay sau đó, một luồng khí kình bộc phát ra, chỉ thấy mặt đất dưới chân đại tướng quân nhà Nguyên trực tiếp vỡ nát.

Chương 200

"Gầm!!!" Đại tướng quân nhà Nguyên đau đớn gầm lên một tiếng, thoát khỏi Thanh Long Nộ Thiên Đao, rồi vung một trảo về phía Diệp Hạo Sơ.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng thu đao, nhảy lùi lại, né được đòn tấn công của đại tướng quân nhà Nguyên.

Sau đó, nhân đà lao lên, một đao chém vào đỉnh đầu của đại tướng quân.

"Rắc~!" Một tiếng động lớn vang lên, vết nứt dưới chân đại tướng quân nhà Nguyên sâu thêm vài phần, lan ra ngoài thêm mấy centimet, mà đầu của gã vậy mà chỉ hiện ra một vệt trắng nông hoắm.

"Mẹ kiếp, cứng vậy sao!" Diệp Hạo Sơ không nhịn được mà buột miệng chửi thề, đồng thời cũng không quên lùi lại.

Anh không ngốc, anh không muốn bị đại tướng quân nhà Nguyên này đấm cho một phát, tuy không chết được, nhưng có thằng quái nào lại muốn tự tìm khổ chứ?

Vì vậy, Diệp Hạo Sơ chỉ đánh du kích với gã, tìm ra điểm yếu, sau đó mới tung đòn chí mạng!

Ưu thế của anh chính là thân pháp tốc độ nhanh, gã không đánh trúng được anh, trong khi anh lại vung đao chém loạn xạ vào người đại tướng quân nhà Nguyên.

"Gầm!

Gầm!" Bị con người trước mắt trêu đùa liên tục, đại tướng quân nhà Nguyên đã nổi giận ngút trời, phát ra vài tiếng gầm giận dữ, lao về phía Diệp Hạo Sơ với tốc độ cực nhanh.

Nhìn đại tướng quân nhà Nguyên lao về phía mình, Diệp Hạo Sơ nín thở ngưng thần, ánh mắt sắc như đuốc, thanh đao trong tay siết chặt.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Thân hình anh chợt lóe lên, biến mất tại chỗ, một giây sau đã xuất hiện trước mặt đại tướng quân nhà Nguyên, mà thanh Thanh Long Nộ Thiên Đao trong tay anh từ trên cao hạ xuống, chém về phía cổ của gã.

Đại tướng quân nhà Nguyên kia phản ứng cũng vô cùng nhanh nhạy, cánh tay đột ngột giơ lên, chắn trước cổ.

Thân đao và cánh tay cứng như sắt của đại tướng quân nhà Nguyên va vào nhau, trong thần đao phảng phất phát ra từng tràng tiếng rồng gầm!

Lưỡi đao sắc bén sau đó lún sâu vào cánh tay của đại tướng quân ba phân, chạm đến xương cốt, nhưng lại không thể chém đứt cánh tay của gã!

Thấy tình hình này, Diệp Hạo Sơ ít nhiều cũng có chút bất ngờ, không ngờ sự sắc bén của Thanh Long Nộ Thiên Đao lại không thể chém đứt được cánh tay của gã, tên này cũng trâu bò thật!

Đúng lúc này, khóe miệng Diệp Hạo Sơ nhếch lên, thu lại Thanh Long Nộ Thiên Đao, sau đó lôi ra bảo bối trấn đáy hòm của mình: Kinh Trập Kiếm.

Ngay khi đại tướng quân nhà Nguyên tấn công tới, một thanh đoản kiếm toàn thân được điêu khắc và rèn đúc từ gỗ giống như một tia laser màu xanh lam bắn ra.

Trực tiếp chém về phía đại tướng quân nhà Nguyên đang lao tới, lưỡi kiếm lóe lên ánh sáng xanh lam sắc lạnh, sau đó từ trong cánh tay của đại tướng quân truyền ra tiếng vỡ vụn răng rắc.

Chẳng mấy chốc, cánh tay không thể phá hủy của gã đã gãy phựt, lưỡi kiếm thuận thế chém xuống.

"Gầm~!" Đại tướng quân nhà Nguyên đau đớn gầm lên, thân thể lập tức lùi lại mấy bước, miễn cưỡng né được nguy hiểm bị chém đầu.

Mọi người lúc này nhìn thấy cảnh tượng đó đều vô cùng chấn động!

Ngay cả Doãn Tiên Nguyệt sau khi nhìn thấy Kinh Trập Kiếm của tên họ Diệp kia cũng kinh ngạc không thôi.

Từ trước đến nay, cô cứ nghĩ thanh đao và con dao găm sau lưng tên họ Diệp kia đã được coi là thần khí hàng đầu trên thế giới này rồi!

Nhưng không ngờ bây giờ lại thấy một món thần khí còn mạnh hơn cả Thanh Long Nộ Thiên Đao!

Điều đáng tức giận nhất là cả ba món thần khí đều là của hắn!

Tên này sao lại may mắn đến thế chứ?

Thanh mộc kiếm trong tay Diệp Hạo Sơ toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh lam vừa tao nhã vừa cao quý khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Sự mạnh mẽ của Kinh Trập Kiếm không phải là thứ mà đại tướng quân nhà Nguyên có thể so sánh, bởi vì bản thân nó tồn tại để trảm yêu trừ ma.

Nó là khắc tinh tự nhiên của những vật bất tử!

Mà con cương thi đại tướng quân nhà Nguyên này cũng vừa hay thuộc loại đó!

Sau khi bị chém đứt một cánh tay, khuôn mặt vốn hung tợn của đại tướng quân nhà Nguyên trở nên đau đớn không chịu nổi, gã phát

hiện cánh tay này của mình căn bản không thể hồi phục được.

Cộng thêm thân thủ khủng bố của Diệp Hạo Sơ.

Gã không thể không kiêng dè, nảy sinh ý định bỏ chạy.

"Muốn chạy?" Nhưng không ngờ rằng, chưa đợi gã muốn bỏ chạy, nghỉ lấy một hơi.

Diệp Hạo Sơ đã lao đến.

Trong khoảnh khắc, Diệp Hạo Sơ đã đến sau lưng gã.

"Chết cho ta!" Diệp Hạo Sơ lạnh lùng quát.

Kinh Trập Kiếm trong tay tức thì đâm vào cơ thể đại tướng quân nhà Nguyên.

Sau đó, bị sức mạnh thiên lôi tự nhiên của Kinh Trập Kiếm oanh kích, toàn bộ cơ thể gã vang lên từng tràng tiếng sấm.

Khi Diệp Hạo Sơ rút Kinh Trập Kiếm ra lần nữa, trên kiếm vậy mà còn dính máu thịt vụn hôi thối của đại tướng quân.

"Gầm!" Bị thiên lôi của Kinh Trập Kiếm oanh tạc, đại tướng quân nhà Nguyên hết tiếng này đến tiếng khác gào thét thảm thiết.

Âm thanh vang vọng khắp cả cung điện.

Nghe thấy âm thanh này, ngay cả Hồ Bát Nhất và những người khác đang đợi ở cách đó mười mấy mét cũng kinh hãi trong lòng.

Đúng lúc này, Diệp Hạo Sơ phát hiện đại tướng quân nhà Nguyên kia trước khi chết lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía sau lưng mình, sau đó cơ thể cao hơn hai mét trực tiếp quỳ sụp xuống đất, cúi đầu, trong chốc lát, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy thi thể của đại tướng quân nhà Nguyên ngã trên đất, anh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Diệp Hạo Sơ vung Kinh Trập Kiếm tới, nhắm thẳng vào gáy của đại tướng quân nhà Nguyên mà phóng đi.

Giây tiếp theo, trường kiếm tức thì xuyên qua gáy của đại tướng quân, sau đó một viên châu màu vàng lập tức rơi ra từ miệng gã.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ nhặt viên châu màu vàng lên, cầm trong tay liền cảm nhận được cảm giác nóng bỏng, không sai, viên châu màu vàng này chính là nội đan của đại tướng quân nhà Nguyên.

Thằng cha này cũng tu luyện ra được một viên nội đan, phẩm chất năng lượng của nó mạnh hơn nhiều so với con rết tám cánh, cương thi Quan Sơn Thái Bảo và vượn trắng ngàn năm, thảo nào khó đối phó như vậy.

"Hửm?" Sau khi cất nội đan, Diệp Hạo Sơ lại thuận theo ánh mắt của đại tướng quân nhà Nguyên lúc lâm chung nhìn qua, phát hiện gã đang nhìn về phía chiếc quan tài bạch ngọc.

"Ting!" Cùng lúc đó.

Một tiếng thông báo của hệ thống lập tức vang lên trong đầu Diệp Hạo Sơ.

"Chúc mừng túc chủ chém giết Thi Vương ngàn năm, thưởng: Mở khóa năng lực huyễn hóa của Kinh Trập Kiếm!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy trong lòng vô cùng vui mừng, mở khóa năng lực huyễn hóa của Kinh Trập Kiếm luôn là năng lực mà anh mong muốn có được sau khi nhận được nó.

Bây giờ phần thưởng hậu hĩnh này đã giúp anh mở khóa, quả thực là một niềm vui lớn.

Lập tức, ánh sáng xanh trên Kinh Trập Kiếm trong tay anh đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong đầu Diệp Hạo Sơ tiếp tục vang lên tiếng thông báo của hệ

thống.

“Chúc mừng túc chủ mở khóa Kinh Trập Kiếm huyễn hóa (Phượng Hoàng)!” Diệp Hạo Sơ lật Kinh Trập Kiếm, chỉ thấy trên đó ánh sáng xanh lam hình thành một đồ án Dục Hỏa Phượng Hoàng.

Kinh Trập Kiếm có khả năng huyễn hóa Dục Hỏa Phượng Hoàng, có thể tăng cường đáng kể sức sát phạt và công kích.

Bản thân Kinh Trập vốn đã cứng như thép, trảm yêu trừ ma, hơn nữa còn chứa đầy sức mạnh thiên lôi, là khắc tinh tự nhiên của những vật bất tử.

Sóng công kích màu xanh lam có thể huyễn hóa thành phượng hoàng, chính là vũ khí lợi hại nhất của nó!

Nếu sau này còn có thể tiếp tục tăng cường sức mạnh của nó, thì uy lực quả thực không dám tin!

Như vậy sau này khi anh chu du qua các loại lăng mộ cổ, chỉ với một thanh Kinh Trập Kiếm, mẹ nó cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Diệp Hạo Sơ kìm nén sự vui sướng điên cuồng trong lòng, cất Kinh Trập Kiếm đi, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người nhìn thấy Diệp Hạo Sơ dễ dàng giải quyết con đại tống tử kia, tất cả mọi người ở cách đó mười mét đều trợn tròn mắt.

Như thể đang nhìn thần tiên mà nhìn Diệp Hạo Sơ.

Dương Tuyết Lê và mấy cô gái vốn lo lắng cho sự an nguy của Diệp Hạo Sơ đều thở phào nhẹ nhõm, buông xuống trái tim đang treo lơ lửng.

Sau khi đại tướng quân nhà Nguyên bị chém giết.

Diệp Hạo Sơ đương nhiên không khách sáo nữa, đầu tiên là cho người canh giữ lối ra, để phòng có chuyện gì bất trắc xảy ra, sau đó

dẫn theo những người còn lại, bắt đầu thu thập minh khí, nhiều minh khí quý giá như vậy, sao có thể bỏ qua được chứ?

Không hổ là quan tài của một bậc đế vương, được xây dựng vô cùng khí phái!

Rộng hai mét, dài bốn mét, hai bên quan tài khắc họa hai con giao long màu đen.

Chương 201

Hai con giao long màu đen uốn lượn bay lên trời, giống như trong Đông Hải Long Cung, có Long tộc phi thăng thiên cung vậy, vô cùng có khí thế.

Sau đó mọi người đi đến trước quan tài bạch ngọc, Bàn Tử úp sấp lên quan tài, dùng tay không ngừng vuốt ve, nói: "Trời đất ơi!

Cái này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?" Phát tài rồi, phát tài rồi!" Diệp Hạo Sơ nhìn xung quanh, phát hiện chiếc quan tài bạch ngọc này ngoài việc điêu khắc rồng đen, trên đó còn khắc rất nhiều văn tự, là để ca ngợi công đức của chủ nhân ngôi mộ này, cũng có ghi chép về cuộc đời.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Lão Diệp, đây thật sự là lăng mộ đế vương à!" "Ừ!

Không sai, chắc hẳn ngôi mộ của đại tướng quân này chỉ là mộ bồi táng để bảo vệ cỗ quan tài này mà thôi!" Diệp Hạo Sơ trước đó gặp phải Nguyên Đế trong mộng cảnh đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hơn nữa vừa rồi đại tướng quân nhà Nguyên kia trước khi bị anh giết còn không nỡ nhìn thoáng qua cỗ quan tài này, điều này cũng chứng tỏ chủ nhân trong cỗ quan tài này không hề đơn giản!

Rất có khả năng chính là Nguyên Đế trong mộng cảnh kia!

"Mọi người nhìn xem!

Đây là cái gì?" Lúc này Hoắc Hữu Tuyết đột nhiên cầm lên một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy vội vàng giật lấy chiếc hộp, mở miệng nói: "Cho tôi xem!" Doãn Tiên Nguyệt đang chuẩn bị mở ra thì

Diệp Hạo Sơ lớn tiếng hét: “Đừng động!

Đưa nó cho tôi!” “Hửm?

Sao vậy?” Miệng tuy nói vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đưa chiếc hộp cho Diệp Hạo Sơ, bởi vì cô tin tưởng tên họ Diệp này!

Diệp Hạo Sơ nhận lấy chiếc hộp, cầm trong tay quan sát một hồi, sau đó mở hộp ra.

“Vèo~!” Giây tiếp theo, ba cây kim vàng từ lớp lót của chiếc hộp bắn ra.

Doãn Tiên Nguyệt hét lớn: “Cẩn thận, ám khí!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy vội vàng quay đầu đi, né được ba cây kim vàng, thực ra anh đã sớm biết trong hộp này có cơ quan, nếu không cũng sẽ không bảo Doãn Tiên Nguyệt đưa hộp cho mình!

Sau đó ba cây kim vàng bắn vào vách đá bên cạnh, chỉ thấy chỗ bị bắn trúng trên vách đá bốc lên khói đen, bề mặt nhanh chóng bị ăn mòn!

“Hít~!” Mọi người đều vô cùng kinh ngạc!

Giây tiếp theo, Diệp Hạo Sơ giải thích: “Loại hộp này là hộp cơ quan phòng trộm, bên trong giấu ám khí, trong khoảnh khắc hộp được mở ra, cơ quan sẽ khởi động, ám khí bên trong sẽ nhanh chóng bắn ra, hơn nữa còn là kim độc, người bị bắn trúng sẽ chết ngay tại chỗ!” Nghe vậy, mọi người đều toát mồ hôi lạnh, đặc biệt là Doãn Tiên Nguyệt, nếu vừa rồi cô vội vàng muốn tìm Xích Đan Thần Châu, cứ nhất quyết mở hộp, e rằng bây giờ cô đã là một cái xác rồi?

Doãn Tiên Nguyệt biết rõ thực lực của mình, nếu vừa rồi đổi Diệp Hạo Sơ thành cô, tự hỏi mình không thể né được ba cây kim vàng đó!

Nghĩ đến đây, Doãn Tiên Nguyệt nhỏ giọng nói: “Cảm ơn, tên họ Diệp kia!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy nghiêm túc nói: “Việc đảo đấu

xuống mộ này không thể so với mấy việc kinh doanh của cô được, phải hết sức cẩn thận!

Nếu một khắc không cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng trong mộ." "Được!

Tôi biết rồi!" Doãn Tiên Nguyệt nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Diệp Hạo Sơ, gật đầu lia lịa.

Cũng phải, vừa rồi mình quá vội vàng, quá nôn nóng muốn tìm được Xích Đan Thần Châu, điều này mới dẫn đến việc làm không suy nghĩ kỹ, mất đi chừng mực.

"Các vị!

Các vị cũng đều là dân đảo đấu lão làng rồi!

Cái gì nên động, cái gì không nên động, trong lòng các vị chắc đều có số rồi chứ?" "Nhớ kỹ!

Lát nữa tất cả mọi người phải nghe theo mệnh lệnh của bản hội trưởng!" "Vâng!

Hội trưởng!" Mọi người vội vàng cung kính hô lớn.

Có cái chết thảm của Trần Kim Thủy làm gương, đám người Cửu Môn này không dám không nghe lời Diệp Hạo Sơ nữa, bọn họ còn chưa muốn chết.

Sau đó Diệp Hạo Sơ từ trong chiếc hộp tinh xảo lấy ra một viên dạ minh châu lấp lánh chói mắt.

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Doãn Tiên Nguyệt, Diệp Hạo Sơ lắc đầu nói: "Đây không phải Xích Đan Thần Châu, chỉ là một viên dạ minh châu hiếm có trên đời mà thôi." "Ồ!" Nghe lời của Diệp Hạo Sơ, ánh mắt vốn mong đợi của Doãn Tiên Nguyệt tức thì tối sầm lại.

"Không sao, không phải vẫn còn cỗ quan tài này chưa xem sao?

Biết đâu nó lại ở trong này thì sao!?" Diệp Hạo Sơ an ủi một chút, sau đó lại đưa dạ minh châu cho Bàn Tử, bảo cậu ta cất đi.

"He he!

Dạ minh châu to thế này!" Bàn Tử vội vàng nhận lấy, hôn chùn chụt lên đó, sau đó cẩn thận cất đi.

"Được rồi!

Mở quan tài đi!" Theo lệnh của Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và mấy người lần lượt đứng ở bốn góc quan tài, mỗi người đều góp một tay, chuẩn bị mở nắp.

"Mở quan tài!" Giây tiếp theo, bốn người dùng sức đẩy nắp quan tài ra, sau đó một thi thể của một người đàn ông Nguyên cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Thi thể nam trong quan tài mặc áo giao long bào màu đen, đầu đội vương miện, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng đen.

Xung quanh không có bất kỳ đồ bồi táng nào!

"Mặc hắc long bào, gã này chắc chắn là chủ nhân của cỗ quan tài này: Nguyên Đế không thể sai được!" Doãn Tiên Nguyệt kích động nói.

"Không ngờ nhiều năm trôi qua rồi mà thi thể vẫn được bảo quản tốt như vậy, không phải lại là một đại tống tử nữa chứ?" Dương Tuyết Lê lúc này lo lắng hỏi.

Dương Tuyết Lê bây giờ thực sự sợ rồi, cô phát hiện mình cùng Diệp Hạo Sơ và mấy người họ xuống mộ, mở quan tài không có lần nào là không bị trá thi!

Nhưng điều này cũng không cản trở bọn họ phát tài, Bàn Tử khinh bỉ nói: "Hoàng đế già này cũng nghèo quá nhỉ?

Tôi còn tưởng trong quan tài này có bảo bối gì đáng tiền, kết quả chẳng có gì sất!" Hồ Bát Nhất nghe vậy cười mắng: "Bàn Tử, đó là do ông không biết hàng!

Chỉ riêng bộ long bào trên người Nguyên Đế này mang ra ngoài, còn quý hơn gấp trăm lần so với đống minh khí ông vừa lấy được!

Còn cả vương miện và mặt nạ này cũng rất đáng tiền!" Quả nhiên, Bàn Tử vừa nghe, liền định đi lột quần áo của Nguyên Đế.

"Đợi đã!

Đừng quậy!" Diệp Hạo Sơ nói một câu, đi đến trước quan tài cẩn thận tìm kiếm, xem có tung tích của Xích Đan Thần Châu không.

Sau đó, sự chú ý của Diệp Hạo Sơ đặt lên chiếc mặt nạ kia, trên mặt nạ khắc những đường vân kỳ lạ, có một loại ma lực thần kỳ, chỉ cần người ta nhìn chằm chằm vào nó, liền sẽ bị cuốn vào những đường vân xoáy của nó, thần trí mơ hồ.

Diệp Hạo Sơ thất thần trong giây lát, lập tức lắc đầu, kinh ngạc nói: "Vậy mà còn có thể ảnh hưởng đến mình?" Giây tiếp theo, Diệp Hạo Sơ đưa tay xuống, đột nhiên, một tiếng "phập phồng" làm anh giật nảy mình.

"Tên này vậy mà vẫn còn tim đập?

Chưa chết?" Diệp Hạo Sơ lẩm bẩm.

"Tên họ Diệp kia, có chuyện gì vậy?" Doãn Tiên Nguyệt phát hiện Diệp Hạo Sơ có điều bất thường, liền lập tức hỏi.

"Vừa rồi tôi cảm nhận được thi thể này bây giờ vẫn còn tim đập!" "Sao có thể?" "Lão Diệp, gã này cũng không có thần khí như bộ ngọc dũng lần trước mà?

Sao vẫn có thể còn tim đập được chứ?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Ngay khi mọi người đang nín thở ngưng thần, thi thể Nguyên Đế trong quan tài đột nhiên ngồi thẳng dậy, ngồi ngay ngắn trong quan tài.

"Vãi chưởng~!" Điều này làm mọi người sợ chết khiếp, Bàn Tử ngã phịch xuống đất, miệng la hét, "Mẹ ơi!

Lại mẹ nó trá thi rồi." Dương Tuyết Lê lúc này cũng có vẻ mặt "quả nhiên là vậy"!

Khi Nguyên Đế ngồi thẳng dậy, khuôn mặt vừa vặn đối diện với Diệp Hạo Sơ.

Nguyên Đế vốn đang nhắm chặt mắt, lúc này đã mở mắt ra, giận dữ nhìn chằm chằm vào Diệp Hạo Sơ và những người khác, miệng mấp máy, phát ra âm thanh kỳ lạ.

"Hắn… đang nói chuyện?" Hồ Bát Nhất lúc này toát mồ hôi lạnh.

"Đây chắc là một loại cổ ngữ, niên đại xa xưa, căn bản không nghe hiểu được." Tề Án Mi lúc này mặt mày trắng bệch nói.

"Sao có thể!

Cho dù là trá thi, cũng không thể biết nói chuyện chứ?" "Vậy thì chỉ có một khả năng, Nguyên Đế này có thể chưa chết!

Vẫn luôn sống trong quan tài." Nói rồi, chỉ thấy Nguyên Đế từ trong quan tài bạch ngọc của mình nhảy ra, đứng trên cổ quan, giang tay nhìn xuống mọi người.

Nguyên Đế đeo mặt nạ trên mặt, chiều cao cũng khoảng hai mét, thân hình to lớn mặc giao long bào màu đen, khí thế vương giả vẫn không hề giảm sút.

Khi Nguyên Đế nhìn thấy vị đại tướng quân đã chết, đột nhiên phát điên, giận dữ nhìn chằm chằm vào mọi người, giọng nói lạnh lẽo thấu xương từ miệng hắn truyền ra.

“Bọn ngươi vì sao lại quấy rầy giấc ngủ của trẫm?” “Hít~!” Lúc này mọi người nghe thấy giọng nói của Nguyên Đế, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Lão Diệp, cái thứ này là… đại tống tử?

Sao còn biết nói chuyện nữa?” Bàn Tử miệng lẩm bẩm.

Diệp Hạo Sơ không để ý đến lời của Bàn Tử, mà sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Nguyên Đế.

Chương 202

Không vì gì khác, anh vậy mà cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm từ trên người Nguyên Đế.

Anh đã lâu không có cảm giác này, lần trước cảm nhận được sự nguy hiểm này, là trên người phân thân của Tây Vương Mẫu.

"Bọn tiện dân các ngươi dám giết đại tướng của trẫm!" Một luồng đế uy ập về phía mọi người.

Lúc này mọi người sắc mặt trắng bệch, chân cẳng không khỏi có chút mềm nhũn, phảng phất như giây tiếp theo sẽ phải quỳ lạy xuống.

"Hừ!" Diệp Hạo Sơ đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

"Kẻ man di mà cũng dám tự xưng là trẫm!" Diệp Hạo Sơ một cước đá vào ngực Nguyên Đế, cú đá này trực tiếp đá hắn bay trở lại vào trong quan tài.

Thấy Nguyên Đế ngã trở lại vào trong quan tài, liền một cước đá vào nắp quan tài bạch ngọc, muốn phong ấn Nguyên Đế bên trong.

Lúc này, hai tay Nguyên Đế chặn lấy nắp quan tài đang bay tới, sau đó một cước đá bay cả nắp quan tài.

"Ầm~!" Hồ Bát Nhất và những người khác ở bên cạnh đều sững sờ.

"Các người mau xuống dưới, hắn không phải là thứ các người có thể đối phó được đâu!" Diệp Hạo Sơ nói với mọi người.

Anh không muốn để những người này cản trở mình, Nguyên Đế này xem ra không hề đơn giản!

Lúc này Nguyên Đế đột nhiên lộn một vòng, rơi xuống bên cạnh

quan tài, chỉ thấy hắn một tay nâng quan tài lên, ném về phía Hồ Bát Nhất và những người khác đang muốn lùi lại.

"Mau né ra!" Hồ Bát Nhất và những người khác thân thủ cũng không phải dạng vừa, đều né được.

"Hít~!" Mọi người nhìn thấy chiếc quan tài rơi xuống, đều có chút kinh ngạc.

Nguyên Đế này thật sự lợi hại, chỉ một tay đã có thể nhấc chiếc quan tài bạch ngọc nặng mấy nghìn cân này lên, và ném đi xa như vậy.

Lúc này ánh mắt của Nguyên Đế đã thay đổi, biến thành màu đỏ như máu, không biết hắn từ đâu lấy ra một thanh bảo đao, vậy mà ẩn ẩn phóng ra từng luồng đao khí màu đen, chậm rãi đi về phía Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi không nên tồn tại trên thế giới này!" Hiển nhiên Diệp Hạo Sơ đã nổi sát tâm với Nguyên Đế, mà Nguyên Đế cũng nổi sát tâm với Diệp Hạo Sơ.

Sau đó Diệp Hạo Sơ cùng Nguyên Đế này giao đấu hơn trăm chiêu, đều không phân thắng bại, bất phân trên dưới.

Anh cũng không ngờ Nguyên Đế này, làm quân vương nhiều năm như vậy, võ công lại lợi hại đến thế?

Đặc biệt là thanh bảo đao trong tay kia, vậy mà có thể sử dụng ra đao khí màu đen.

Mà Diệp Hạo Sơ về khí thế cũng không thể thua được!

Thân kiếm Kinh Trập Kiếm của anh cũng tỏa ra kiếm khí màu xanh lam.

Hồ Bát Nhất và những người khác ở phía sau nhìn hai người chiến đấu đều ngây ngẩn.

Bàn Tử tò mò nói: "Các người nói xem lão già Nguyên Đế này rốt cuộc là chết hay sống vậy?

Vậy mà có thể nằm trong quan tài nhiều năm như thế." "Nếu hắn thật sự còn sống, liệu có đi không ra khỏi ngôi mộ này được không?" Hồ Bát Nhất cười lạnh nói.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này mở miệng nói: "Nguyên Đế này không thể còn sống, hắn hẳn là giống như nữ quỷ trước đó, bọn họ đều hấp thu tinh khí trời đất trong ngôi mộ này." Nghe vậy, mọi người cũng đều đồng tình gật đầu.

Bên phía Diệp Hạo Sơ, cũng dần dần chiếm được thế thượng phong.

Sau đó Kinh Trập Kiếm của Diệp Hạo Sơ đâm trúng vai Nguyên Đế, một cước đá Nguyên Đế bay vào giữa đám binh dũng, lập tức kích hoạt cơ quan nỏ mạnh của binh dũng, mưa tên đầy trời bắn ra.

Nguyên Đế suýt chút nữa đã bị vạn tiễn xuyên tâm.

Diệp Hạo Sơ hừ lạnh, nói: "Ngươi phản ứng cũng nhanh thật, hôm nay ta lại muốn xem xem, ngươi làm sao có thể chống đỡ được công kích của bản hội trưởng!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ dùng hết toàn bộ bản lĩnh, kiếm pháp quỷ dị khó lường, nhanh vô cùng.

Cộng thêm bản thân Kinh Trập Kiếm chính là khắc tinh của mọi tà vật, lúc này Diệp Hạo Sơ hoàn toàn áp chế Nguyên Đế.

Rắc!

Diệp Hạo Sơ một kiếm chém xuống, Nguyên Đế dùng bảo đao trong tay giơ cao, muốn chống đỡ cú đánh này của Diệp Hạo Sơ.

Keng một tiếng!

Bảo đao trong tay Nguyên Đế lập tức gãy thành hai đoạn, đao khí

màu đen trên đao tan biến.

Hơn nữa, một kiếm này của Diệp Hạo Sơ, kiếm khí đã chém chiếc mặt nạ trên mặt Nguyên Đế thành hai nửa.

"A~!" Sau khi mặt nạ trên mặt Nguyên Đế bị chém thành hai nửa, lộ ra bộ mặt thật của hắn, mặt xanh nanh vàng, bảy khiếu chảy máu, vô cùng kinh khủng.

"Thì ra là cái mặt này, thảo nào phải đeo mặt nạ lâu như vậy." Diệp Hạo Sơ nói.

Ngay khi mặt nạ trên mặt Nguyên Đế vỡ nát, trên mặt hắn chảy ra sát khí ngút trời màu đen.

Giây tiếp theo, sát khí màu đen bao trùm toàn thân.

"Ha ha… Các ngươi đều phải chết!" Nguyên Đế quay đầu đi, thân thể hơi cúi xuống, quay lưng về phía Diệp Hạo Sơ phát ra tiếng cười lạnh lẽo, tiếng cười đó rợn người đến cực điểm.

Ngay khi sát khí màu đen đó tan biến, khuôn mặt của Nguyên Đế vậy mà biến thành giống hệt Diệp Hạo Sơ, đủ để giả thật lẫn lộn.

Hồ Bát Nhất và những người khác vô cùng kinh ngạc, nói: "Nguyên Đế này, sao lại trông giống Lão Diệp vậy, đây là chuyện gì?" Dương Tuyết Lê lắc đầu, nói: "Không đúng, hắn là Nguyên Đế này cố ý biến thành bộ dạng của Lão Diệp, hắn cũng là một quỷ sát dịch dung!" "Hắn muốn biến thành bộ dạng của Lão Diệp, từ đó làm rối loạn tâm trí của Lão Diệp!" "Ừ, có lý!" Mọi người sau khi nghe phân tích của Dương Tuyết Lê, cũng đều rất tán thành.

Diệp Hạo Sơ nhìn Nguyên Đế lúc này đã biến thành bộ dạng của mình, khinh bỉ nói: "Bày ra bao nhiêu trò lòe loẹt, cũng không thể che giấu được mùi hôi thối tỏa ra từ người ngươi!" "Gầm~!" Lúc này Nguyên Đế toàn thân sát khí, công kích trở nên vô cùng hung mãnh,

nhưng dường như cũng đã mất đi lý trí, nhắm vào Diệp Hạo Sơ mà tấn công điên cuồng.

Diệp Hạo Sơ cười lạnh, nếu là như vậy, vẫn là chưa đủ, khi anh phát động đòn tấn công thứ hai, Nguyên Đế đã lao tới, cánh tay mạnh mẽ hữu lực đánh về phía anh.

Diệp Hạo Sơ hai tay nắm chặt quyền, sau đó che trước ngực.

"Bốp~!" Không ngờ, Diệp Hạo Sơ trực tiếp bị đánh bay ra xa 10 mét, lực xung kích lần này của Nguyên Đế rất mạnh, một quyền đánh ra có sức mạnh mấy nghìn cân.

May mà thể chất Diệp Hạo Sơ cường hãn, nếu không đã sớm tan xương nát thịt rồi.

Nhìn thấy Nguyên Đế đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy, Diệp Hạo Sơ có chút nghi hoặc, Nguyên Đế bây giờ mạnh hơn lúc nãy không chỉ một chút!

Chẳng lẽ là do luồng sát khí ngút trời lúc nãy?

Diệp Hạo Sơ nghĩ đến cảnh tượng khi anh giết Quan Sơn Thái Bảo biến thành cương thi.

Con cương thi Quan Sơn Thái Bảo đó cũng rất mạnh, chỉ là chỉ cần đánh bay viên Định Thi Đan trong miệng nó ra, nó liền không thể đứng dậy được nữa.

Nghĩ rồi, lấy ra Kinh Trập Kiếm lại một kiếm đâm vào cơ thể Nguyên Đế, "xoẹt" một tiếng, sau đó phát hiện quỷ sát chi khí trên người hắn cũng dần dần tan biến.

Miệng Nguyên Đế kia phì ra máu đen đặc sệt, cuối cùng biến trở lại bộ dạng ban đầu, sắc mặt trắng bệch, trên người có từng mảng vết thương thối rữa, hai con mắt trắng dã vô hồn, hàm răng vàng úa sắc nhọn lộ ra ngoài.

“Ủa!

Cái thứ này sao lại biến thành cái bộ dạng quỷ quái này vậy?” Bàn Tử ghê tởm nói.

“Quỷ sát chi khí của Nguyên Đế này đã bị Lão Diệp đánh tan, bây giờ chúng ta nhìn thấy mới là bộ mặt thật của hắn.” Hồ Bát Nhất giải thích cho mọi người.

Sau đó Diệp Hạo Sơ cũng không cho Nguyên Đế bất kỳ cơ hội thở dốc nào, một bước lao tới, cầm Kinh Trập Kiếm lao tới, nhắm thẳng vào đầu hắn mà đâm.

“Phụt!” Ngay khi Kinh Trập Kiếm xuyên qua đầu Nguyên Đế, một viên châu toàn thân màu đỏ rực từ miệng hắn rơi ra.

Nguyên Đế mất đi động lực lập tức ngây người tại chỗ, ánh mắt không thể tin được nhìn Diệp Hạo Sơ.

“Ngươi…!” “Trẫm không…” Lời của Nguyên Đế còn chưa nói xong, đã ngã xuống đất không dậy nổi, sau đó thi thể cũng hóa thành tro bụi, biến mất trong trời đất này.

“Ting!

Chúc mừng túc chủ chém giết quỷ tu Nguyên Đế!

Thưởng: Kinh Trập Kiếm huyễn hóa (Huyền Vũ)” “Hửm?

Lại là năng lực huyễn hóa?

Nhưng cũng tốt, thêm một chút thủ đoạn công kích cũng không tệ!

Bài tẩy trong tay lại nhiều thêm một cái.” Diệp Hạo Sơ lấy Kinh Trập Kiếm ra xem, phát hiện trên đó lại có thêm một đồ án Nộ Thiên Huyền Vũ.

Sau khi chém giết Nguyên Đế, Diệp Hạo Sơ cúi người nhặt lên viên châu màu đỏ rực rơi ra từ miệng Nguyên Đế.

“Ting!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ: Tìm kiếm Xích Đan Thần Châu!

Thưởng: Thông tin về Tị Trần Châu, một phần!” “Hửm?

Cái thứ này chính là Xích Đan Thần Châu?” Anh còn tưởng viên châu này là nội đan của Nguyên Đế, lại không ngờ đây vậy mà chính là Xích Đan Thần Châu mà bọn họ lần này phải tìm!

Chương 203

Chính xác mà nói, Nguyên Đế này đã coi Xích Đan Thần Châu làm nội đan của mình, công hiệu của thần châu nghịch thiên, năng lượng cũng mạnh hơn nhiều so với nội đan của đại tướng quân nhà Nguyên và con rết tám cánh.

Vì vậy đây cũng là nguyên nhân Nguyên Đế biến thành bộ dạng kia mà vẫn có tư tưởng của riêng mình.

Nhưng nói cho cùng, công hiệu của Xích Đan Thần Châu dù có nghịch thiên đến đâu, cũng không thể khiến một người trường sinh bất tử, có thể duy trì trạng thái này của Nguyên Đế đã là không tệ rồi!

Còn có phần thưởng là thông tin về Tị Trần Châu, điều này cũng giúp anh đỡ phải đi tìm mò mẫm khắp thế giới.

Bây giờ tìm được Tị Trần Châu rồi, cũng có nghĩa là có thể giải trừ lời nguyền trên người Doãn Tiên Nguyệt, đây là việc anh đã hứa với người ta.

Đợi sau khi mình hoàn thành việc thu thập ba đại thần châu của An Lạc thượng cổ, vậy thì thật sự là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!

"Lão Diệp, ông không sao chứ?" Lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng cuối cùng đã vây lại.

Nhìn thấy Nguyên Đế bị Diệp Hạo Sơ xử lý xong, trong lòng bọn họ đầu tiên là kích động và sùng bái.

Nhưng thấy Diệp Hạo Sơ sau khi giải quyết Nguyên Đế xong, lại ngây người ra đó, phảng phất như bị trúng tà, mọi người liền lo lắng.

Mà Diệp Hạo Sơ sau khi nghe thấy tiếng gọi của Hồ Bát Nhất, cũng cuối cùng đã tỉnh lại từ trong trầm tư.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mấy người, Diệp Hạo Sơ cũng cười cười, thuận miệng an ủi mọi người một câu, ý là mình không sao.

"Hội trưởng, bây giờ tà vật đã được giải quyết rồi, chúng ta lần này có thể đi thu minh khí rồi chứ?" Hoắc Hữu Tuyết sau khi thấy Diệp Hạo Sơ không sao, cũng đã khôi phục lại bản tính mê tiền của mình.

Kho báu đầy đất kia, sớm đã khiến những người như bọn họ canh cánh trong lòng rồi.

Bây giờ mối đe dọa lớn nhất bên trong đã bị Diệp hội trưởng của bọn họ giải quyết rồi, mọi người tự nhiên là không thể chờ đợi được nữa mà muốn lấy minh khí đầy đất!

"Được!" Diệp Hạo Sơ nhìn thấy bộ dạng của mọi người, không khỏi cười khẽ một tiếng, sau đó gật đầu với bọn họ.

"Tốt quá rồi, hội trưởng!

Lần đảo đấu này hoàn toàn nhờ vào ngài cả!" Hoắc Hữu Tuyết nịnh nọt.

"Đúng vậy!

Lần này đám người chúng ta hoàn toàn dựa vào Hạo gia, nếu không chúng ta sớm đã chết trong ngôi mộ hung này rồi." Tề Án Mi mắt liếc như tơ nhìn Diệp Hạo Sơ, phảng phất như giây tiếp theo sẽ ăn tươi nuốt sống anh.

Đối phó với những lời tâng bốc của đám người Cửu Môn, Diệp Hạo Sơ chỉ cười cười, sau đó đi đến bên cạnh Doãn Tiên Nguyệt.

"Sao vậy?

Doãn đại mỹ nữ, ở đây nhiều tài bảo như vậy, sao trông cô có vẻ

không vui lắm?" Doãn Tiên Nguyệt nhìn tài bảo đầy đất, cười khổ một tiếng, "Anh nghĩ tôi có thể vui lên được sao?" Tài bảo đầy đất ở đây tuy đều rất quý giá, nhưng đối với Doãn Tiên Nguyệt mà nói căn bản không là gì cả?

Cô lần này khổ cực trăm bề đến ngôi mộ này, là muốn tìm Xích Đan Thần Châu, dùng để giải trừ lời nguyền, nhưng bây giờ, thần châu không tìm được thì thôi, người dưới trướng của mình còn chết không ít!

Nói xem cô có thể vui lên được không?

Diệp Hạo Sơ cũng biết tâm trạng của Doãn Tiên Nguyệt lúc này, nhưng vẫn không nhịn được muốn trêu chọc cô.

"Tôi nói này, có gì to tát đâu!

Để tôi đi tìm thần châu giúp Doãn đại mỹ nữ của chúng ta!" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy lườm Diệp Hạo Sơ một cái, bực bội nói: "Vừa rồi trong quan tài tôi đã tìm khắp rồi, không có!" "Nếu nói Xích Đan Thần Châu có khả năng nhất ở đâu?

Thì đó chính là trong quan tài của Nguyên Đế này, nhưng bây giờ bên trong không có, vậy chỉ có thể nói Xích Đan Thần Châu không ở đây." "Ha ha ha~!" Nghe Doãn Tiên Nguyệt ở đó phân tích một cách nghiêm túc, Diệp Hạo Sơ tức thì không nhịn được cười.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này nhíu mày, có chút tức giận, tên họ Diệp này có ý gì?

Không tìm được Xích Đan Thần Châu, hắn rất vui?

Lúc này Dương Tuyết Lê ở bên cạnh không nhìn nổi nữa, cô rất hiểu Diệp Hạo Sơ, nếu anh không tìm được thứ mình muốn, Lão Diệp không thể nào lộ ra vẻ mặt không quan tâm như vậy.

Nhưng bây giờ Lão Diệp lại lộ ra vẻ mặt này, vậy thì có nghĩa là

anh đã tìm được Xích Đan Thần Châu!

Chỉ là muốn trêu chọc Doãn Tiên Nguyệt thôi.

Sau đó Dương Tuyết Lê bất đắc dĩ nói: "Lão Diệp, Tiên Nguyệt tỷ sắp tức giận rồi, đừng đùa nữa!" "Hửm?" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy nghi hoặc nhìn về phía Dương Tuyết Lê, người sau cũng ghé vào tai người trước nói mấy câu.

Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy tiếng hét giận dữ của Doãn Tiên Nguyệt vang lên.

"Rất tốt!

Tên họ Diệp kia!

Anh cũng biết đùa ghê ha!" "À à, cái đó, bản hội trưởng chỉ là đùa với cô thôi!

Đừng coi là thật!" Diệp Hạo Sơ vội vàng cười lấy ra Xích Đan Thần Châu, đưa cho Doãn Tiên Nguyệt.

"Hừ!" Doãn Tiên Nguyệt kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, truyền cho Diệp Hạo Sơ một ánh mắt "coi như anh thức thời".

"Đây chính là Xích Đan Thần Châu trong truyền thuyết sao?" Cầm Xích Đan Thần Châu trong tay, Doãn Tiên Nguyệt cũng không phát hiện có gì thần kỳ cả?

Trong lòng không khỏi hoài nghi: viên thần châu này có thể giải trừ lời nguyền của nhà họ Doãn cô không?

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy vẻ mặt của Doãn Tiên Nguyệt, liền biết cô nàng này đang nghĩ gì, thế là mở miệng an ủi: "Cô cứ yên tâm đi!

Có bản hội trưởng ở đây, cái lời nguyền gì đó của cô đều là chuyện nhỏ!" Có thể không phải là chuyện nhỏ sao?

Hệ thống đã nói chỉ cần hấp thu huyết mạch thần thú bên trong

Xích Đan Thần Châu, giải trừ lời nguyền trên người nhà họ Doãn đều là chuyện trong nháy mắt!

"Ừm!

Tôi tin anh!" Doãn Tiên Nguyệt nói xong liền đứng sát vào Diệp Hạo Sơ hơn.

Lúc này cô phảng phất như biến thành một người khác, từ vẻ mặt ủ rũ ban đầu trở nên quyến rũ mê người.

"Hừ~ Đợi sau khi về, bà đây sẽ cho tên khốn nhà ngươi một phần thưởng lớn!" "Hít~ Yêu tinh à!" Diệp Hạo Sơ tức thì bị cô nàng này làm cho trong lòng dấy lên một trận tà hỏa.

"Khà khà~!" Doãn Tiên Nguyệt nhìn thấy phản ứng của tên họ Diệp kia lúc này vô cùng hài lòng, hừ!

Bà đây chính là để hắn nhìn thấy được, nhưng bây giờ lại không ăn được!

Cho hắn khó chịu chết đi!

Ai bảo tên khốn này trêu chọc bà đây!

Sau đó Diệp Hạo Sơ khó khăn lắm mới đè nén được tà hỏa trong cơ thể, liền phát hiện Dương Tuyết Lê lúc này ánh mắt có chút oán trách nhìn mình.

"Khụ khụ!

Tuyết Lê, sao vậy?" "Lão Diệp, anh thật sự làm tôi phải nhìn bằng con mắt khác đấy!" Nói xong, Dương Tuyết Lê cũng đi theo Doãn Tiên Nguyệt qua đó.

"..." Trong thời gian tiếp theo, mọi người chọn lấy một số minh khí có giá trị tương đối cao.

Cuối cùng mọi người đều thu hoạch đầy ắp, trên người sắp không

chứa nổi nữa, mà cũng chỉ chứa được chưa đến một phần trăm số tài bảo này.

“Được rồi!

Chúng ta về thôi!” Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

“Được!” “Ha ha!

Lần này phát tài rồi!” Mọi người sau khi lấy được minh khí đều mặt mày tươi cười, cũng không còn sợ hãi như ban đầu nữa.

Mà Diệp Hạo Sơ lúc này trong lòng những người Cửu Môn đã vô cùng cao lớn!

Bọn họ cảm thấy: nếu không có Diệp hội trưởng dẫn bọn họ đến đây, cũng sẽ không có thu hoạch lớn như vậy!

Tuy rằng bọn họ cũng chết không ít người, thậm chí lần này đại biểu của nhà họ Trần đều toi mạng hết!

Nhưng điều này có quan hệ gì với bọn họ?

So với những minh khí thực tế này, đại đa số người vẫn cảm thấy minh khí quan trọng hơn một chút!

Sau khi Hồ Bát Nhất ra lệnh cho mọi người rời đi, Diệp Hạo Sơ đi sau một bước, sau đó anh đem hết số tài bảo đó cất vào trong nhẫn trữ vật.

Làm xong tất cả, Diệp Hạo Sơ hài lòng phủi tay, sau đó theo đội quân lớn rút lui.

Rất nhanh, cả bọn lại mất thêm một lúc nữa để quay trở lại mặt đất, bấy giờ trời cũng sắp tối.

Diệp Hạo Sơ và cả nhóm xuống núi trước, quyết định quay về quán trọ nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ lên đường trở về.

Tại quán trọ.

Chương 204

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này đang chỉ huy người của Cửu Môn, mang tất cả minh khí bảo vật thu được từ trong mộ ra, đợi sau khi về sẽ phân chia sau.

“Lão Diệp, phen này chúng ta thu hoạch không nhỏ đâu!” Bàn Tử kích động nói với Diệp Hạo Sơ bên cạnh.

“Ừm!

Tôi biết rồi!” Diệp Hạo Sơ lúc này tỏ vẻ không mấy quan tâm, chỉ có nhiêu đây mà đã kích động đến thế?

Nếu để ông biết Bản hội trưởng đây đã thu hết sạch cả kho báu dưới đó, thì Bàn Tử ông có mà kích động đến chết không?

Mọi người đều không biết Diệp Hạo Sơ đang nghĩ gì, lúc này bọn họ đang vây thành một vòng tròn, ai nấy đều lộ vẻ mặt thỏa mãn, không vì gì khác, chỉ vì lần này bọn họ đã thu được một lượng lớn minh khí quý giá từ trong mộ.

Có thể nói, thu hoạch từ ngôi mộ cổ ở Tương Tây lần này còn nhiều hơn tổng số thu hoạch của Cửu Môn bọn họ trong suốt năm năm qua!

“Hội trưởng!

Lần này may mà có ngài!

Nếu không thì đám người chúng tôi đã sớm bỏ mạng trong ngôi mộ cổ đó rồi.” Hoắc Hữu Tuyết che miệng cười duyên nói.

“Đúng vậy!

May mà có Hạo gia, Hạo gia ngài còn là ân nhân cứu mạng của tôi

nữa!

Sau này có dặn dò gì, chỉ cần nói một tiếng, Tề gia tôi nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ!" Giọng nói yêu kiều của Tề Án Mi vang lên.

"Ai!

Chỉ tiếc cho Trần gia, người đến lần này đều chết cả ở dưới đó." Mặc dù chuyến đi này các nhà đều tổn thất nghiêm trọng, nhưng so với việc Trần gia bị xóa sổ toàn bộ, trong lòng mấy nhà còn lại cũng thấy cân bằng hơn nhiều.

Chẳng còn cách nào khác, con người luôn thích so sánh, một khi phát hiện có người còn thảm hơn mình, trong lòng sẽ dễ dàng chấp nhận hơn một chút.

"Được rồi!

Trần Kim Thủy là do gã tự chuốc lấy!

Trách ai được chứ?" "Mọi người nghỉ ngơi sớm đi!

Sáng mai chúng ta thu dọn đồ đạc rồi về!

Ở lại đây lâu, người Miêu ở địa phương chắc chắn sẽ nghi ngờ!" Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, mọi người đều tỏ vẻ đồng tình, bọn họ đã ở đây quá lâu, minh khí cũng đã lấy được không ít, đã đến lúc phải về rồi!

"Vâng!

Hội trưởng!" Bây giờ, uy vọng của vị hội trưởng Diệp Hạo Sơ này trong mắt những người Cửu Môn đã là cao nhất.

"Này!

Sao thế?

Còn đang nghĩ gì vậy?" Diệp Hạo Sơ đến bên cạnh Doãn Tiên

Nguyệt ngồi xuống.

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy liền liếc nhìn Diệp Hạo Sơ một cái, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục trò chuyện với Dương Tuyết Lê.

"..." Nhìn người phụ nữ này lại dám bơ mình, Diệp Hạo Sơ bĩu môi, thầm nghĩ: Được lắm!

Đã không thèm để ý đến Bản hội trưởng đây à?

Đến lúc đó đừng có mà cầu xin Bản hội trưởng!

Tới lúc đó, có mà khóc thét!

Trừ phi...

He he!

Ặc...

Diệp Hạo Sơ lắc lắc đầu, Bản hội trưởng đây không phải là loại người có suy nghĩ đen tối như vậy!

Không phải!

Phát hiện Diệp Hạo Sơ đang nhìn mình cười ngây ngô, Doãn Tiên Nguyệt liền có dự cảm không lành, bất giác thầm nghĩ: Tên họ Diệp này không phải lại đang nghĩ chuyện xấu gì đấy chứ?

Rồi lại nghĩ đến việc trước kia bị tên họ Diệp này bắt nạt, sao trong lòng mình lại có chút mong chờ thế này nhỉ?

Đây...

Mẹ nó, chẳng lẽ mình là...?!

Diệp Hạo Sơ nào biết tâm tư của cô nàng này lại phong phú đến vậy, anh đi đến ngồi cạnh Dương Tuyết Lê ở phía bên kia, tranh thủ bồi đắp tình cảm.

Hồi lâu sau.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, Doãn Tiên Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng đó, tức thì tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó, khi thấy Tề Án Mi thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía bọn họ, cô ta nhếch mép, đột nhiên nghĩ ra một chuyện thú vị.

Cô ta biết tỏng tên họ Diệp này và con hồ ly tinh Tề Án Mi kia có gian tình, nếu không với tính cách của hắn thì lần trước đã chẳng cứu Tề Án Mi một mạng!

Tên họ Diệp này tưởng mình che giấu rất giỏi, có thể làm chuyện đó mà thần không biết quỷ không hay!

Nhưng cũng chỉ lừa được Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh thôi.

Tuyết Lê ở nước ngoài quen rồi, không có nhiều tâm cơ, còn con bé Hoắc Linh thì hoàn toàn là đơn thuần, một kẻ ngốc trong tình yêu!

Còn cô, Doãn Tiên Nguyệt, đã sớm biết chuyện của tên họ Diệp và Tề Án Mi, chỉ là cô không mấy để tâm.

Tưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô chỉ để trưng thôi sao?

Phải biết rằng hiện tại các nhà trong Cửu Môn đều có gián điệp cô cài vào, muốn biết vài chuyện mờ ám thì dễ như trở bàn tay!

Doãn Tiên Nguyệt đắc ý một lúc, rồi lại không khỏi nghĩ: Trong Cửu Môn này mỹ nữ không thiếu!

Với cái nết của tên này, sau này bọn họ chẳng phải sẽ có thêm vài chị em nữa sao?

Chuyện này rất có khả năng xảy ra, để dập tắt nó từ trong trứng nước, phải tìm một người giúp mới được!

"Tuyết Lê em gái, ra ngoài với chị một lát, chị có chuyện muốn nói với em!" Doãn Tiên Nguyệt nói xong, hoàn toàn không để ý đến cảm

nhận của Diệp Hạo Sơ lúc này, kéo tay Dương Tuyết Lê đi ra ngoài.

"Vâng ạ!" "Lão Diệp, em ra ngoài với chị Tiên Nguyệt một lát, lát nữa sẽ về ngay!" Dương Tuyết Lê nói một câu.

Lúc này bị làm phiền, Diệp Hạo Sơ rất khó chịu, lão tử đang trò chuyện vui vẻ với Tuyết Lê!

Mụ đàn bà này lại không có mắt nhìn đến phá đám chúng ta à?!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ bực bội nói: "Chuyện gì mà không thể nói trước mặt tôi à?" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy liền nở một nụ cười mê người, đáp: "Bí mật của phụ nữ!

Anh cũng muốn nghe à?" "Ặc...

Vậy thì thôi vậy!" Diệp Hạo Sơ nghĩ lại rồi thôi, nhưng trong lòng đã quyết, sau này không thể để Tuyết Lê chơi chung với mụ đàn bà này, nếu không sau này sẽ khó dạy bảo.

Đừng thấy Dương Tuyết Lê rất thông minh, nhưng trong chuyện tình cảm cô cũng chỉ là một tờ giấy trắng, sau này nếu chơi lâu với Doãn Tiên Nguyệt thì khó mà nói trước được!

Doãn Tiên Nguyệt là một người đàn bà rất gian xảo!

Ước mơ của cô ta luôn là đè Bản hội trưởng đây xuống dưới, nhưng Bản hội trưởng có thể đồng ý sao?

Không thể nào!

Mười phút sau, hai cô gái quay lại.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ phát hiện có gì đó không ổn.

Ừm, ừm!

Anh phát hiện ánh mắt Tuyết Lê nhìn mình không đúng, ánh mắt đó như muốn giết người vậy!

Nhưng Diệp Hạo Sơ là ai chứ?

Anh giả vờ hỏi: “Sao thế?

Sao sắc mặt em có vẻ không tốt vậy?” “Hừ!

Chương 205

Có rảnh thì đi mà quan tâm bà chủ Tề của anh đi!" Dương Tuyết Lê nói một câu, rồi cùng Doãn Tiên Nguyệt tay trong tay đi ngủ.

Doãn Tiên Nguyệt trước khi đi cũng không quên ném cho Diệp Hạo Sơ một ánh mắt khiêu khích.

"..." Mẹ kiếp!

Sao Tuyết Lê lại biết được?

Lão tử bị lộ rồi à?

Không thể nào?

Chẳng lẽ Tề Án Mi nói?

Không đúng, cô ta không nên nói!

Cũng không có lý do gì để nói!

Vậy rốt cuộc là ai?

Đúng rồi!

Diệp Hạo Sơ đột nhiên nhớ đến vẻ mặt đắc ý của Doãn Tiên Nguyệt lúc vừa rồi.

"Mụ...

đàn... bà... già!" Sau đó Diệp Hạo Sơ mang theo tâm trạng muốn dạy dỗ Doãn Tiên Nguyệt một trận tơi bời, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Cả bọn đều dậy từ rất sớm, sau khi Diệp Hạo Sơ và nhóm người đi ra khỏi khu rừng.

Họ tìm một quán ăn trong trại người Miêu, ăn một bữa trưa ở đó,

sau đó cả nhóm mới lên chiếc xe khách đã liên hệ từ trước.

Sau đó, họ chuyển sang tàu hỏa, trở về Kinh Thành.

Trong khoang tàu hỏa.

Diệp Hạo Sơ lấy ra viên Xích đan thần châu, cảm nhận được sức mạnh khổng lồ bên trong nó, ở bên ngoài người đông mắt nhiều, cũng không tiện để hệ thống hấp thu, bây giờ thì có thể.

"Hệ thống, bên trong này có chứa huyết mạch thần thú không?!" Sau đó, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên.

"Tích!

Phát hiện huyết mạch Chu Tước thuần khiết trong Xích đan thần châu!

Túc chủ có hấp thu không?" Quả nhiên!

Giống hệt như Diệp Hạo Sơ đã nghĩ, trong viên Xích đan thần châu này cũng có huyết mạch thần thú!

"Hấp thu!" "Tích!

Hấp thu!

Chuyện này còn phải hỏi à?" Diệp Hạo Sơ nghe xong liền kích động.

"Tích!

Đang hấp thu huyết mạch Chu Tước, mời túc chủ chuẩn bị phòng ngự trước!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền ngẩn ra, nhưng anh đã sớm chuẩn bị xong, vì đã có kinh nghiệm từ hai lần trước.

"Rít~!" Sau đó Diệp Hạo Sơ cảm thấy năng lượng từ viên Xích đan thần châu trên tay đang điên cuồng tràn vào cơ thể mình, hướng thẳng đến vị trí trái tim.

“Keng~!” Trong đầu Diệp Hạo Sơ hiện ra một ảo ảnh Chu Tước uy vũ ngửa cổ gáy dài, sau đó cất lên một tiếng hót lanh lảnh, mỏ phượng hé mở, một luồng Nam Minh Ly Hỏa đáng sợ quét về phía ảo ảnh của Thanh Long, Phượng Hoàng và Huyền Vũ.

Thanh Long gầm vang, Phượng Hoàng réo rắt, Huyền Vũ gầm giận dữ.

Ba thần thú dễ dàng chặn được đòn tấn công của Chu Tước, và bắt đầu phản công.

“Chít~!” Chu Tước kêu lên một tiếng thảm thiết, Chu Tước có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh hơn sức mạnh hợp thể của ba thần thú!

Sau đó, chỉ thấy ảo ảnh Chu Tước dần dần dung hợp làm một với ba thần thú còn lại.

“Phù~!” Lúc này toàn thân Diệp Hạo Sơ được một luồng khí ấm bao bọc, anh cảm thấy toàn thân vô cùng dễ chịu, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn như hai lần trước.

Hai giờ sau.

“Mình cảm giác, sức mạnh hiện tại của mình ít nhất cũng đã tăng lên một bậc!” Hấp thu xong huyết mạch Chu Tước, Diệp Hạo Sơ nắm chặt tay, lẩm bẩm một câu.

Bây giờ anh đã có huyết mạch của bốn đại thần thú Thanh Long, Phượng Hoàng, Huyền Vũ, Chu Tước, chỉ còn thiếu huyết mạch Bạch Hổ nữa thôi.

Chuyến đi Tương Tây lần này, ai nấy đều thu hoạch được rất nhiều, đặc biệt là bản thân Diệp Hạo Sơ, không chỉ tìm được Xích đan thần châu, mà còn thu được nội đan của Ngô công tám cánh, nội đan Quan Sơn Thái Bảo, nội đan Quỷ thi ngàn năm, nội đan Vượn trắng

ngàn năm!

Quan trọng nhất chính là khối Đá Nữ Oa kia!

Thứ này còn nghịch thiên hơn cả Mộ Trần Châu hay Xích đan thần châu nhiều!

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ lấy ra khối Đá Nữ Oa đã có bốn màu, đặt lên tay cẩn thận quan sát.

"Hệ thống, cậu nói xem nếu tôi thu thập thêm được một loại huyết mạch thần thú nữa, thì Đá Nữ Oa này có thể khôi phục được không?" "Tích!

Về lý thuyết thì đúng!" Hệ thống trả lời.

"Cái gì gọi là về lý thuyết?

Còn thực tế thì sao?" Diệp Hạo Sơ có chút nghi hoặc, thế này chẳng khác nào chưa nói gì?

Thôi bỏ đi, đợi thu thập thêm một loại huyết mạch nữa rồi tính!

Nếu năm loại huyết mạch thần thú vẫn không thể khôi phục Đá Nữ Oa, vậy thì lại nghĩ cách khác!

"Tôi vào được không?" Lúc này một giọng nói trong trẻo vang lên.

Diệp Hạo Sơ vừa nghe là giọng của Doãn Tiên Nguyệt, liền cất Đá Nữ Oa đi, lên tiếng: "Vào đi!" Cửa khoang xe được mở ra, Doãn Tiên Nguyệt bước vào, cười quyến rũ nhưng lại mang theo vẻ mong đợi: "Anh đã hứa với tôi, đã đến lúc thực hiện rồi chứ?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó cười nói: "Đương nhiên rồi!

Đóng cửa lại đi!" "Hử?

Được thôi!" Mặc dù Doãn Tiên Nguyệt không biết tên họ Diệp này tại sao lại bảo mình đóng cửa, nhưng cô vẫn làm theo.

Dù sao mình cũng đã bị tên họ Diệp này làm hại rồi, còn quan tâm nữa sao?

Ừm...

Quả nhiên, trong lòng phụ nữ chỉ có lần đầu tiên và vô số lần!

"Cô nằm xuống trước đi." Diệp Hạo Sơ nói một câu.

"Được!" Doãn Tiên Nguyệt ngoan ngoãn làm theo, thấp thỏm nằm trên giường của Diệp Hạo Sơ.

Ngay sau đó, Diệp Hạo Sơ ngồi xuống mép giường, hai tay bắt đầu mát-xa toàn thân cho Doãn Tiên Nguyệt.

Mười phút sau, nhận thấy mỹ nhân trên giường mặt đã hơi ửng hồng, mắt phượng mơ màng.

Diệp Hạo Sơ giả vờ nghiêm túc, sau đó lưu luyến buông bắp chân của Doãn Tiên Nguyệt ra, nói: "Bây giờ tôi chính thức trị liệu cho cô!" "Cái gì?" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy cũng không màng đến mặt đỏ, kinh ngạc nhìn Diệp Hạo Sơ.

Lúc này cô đã hiểu ra, hóa ra mười mấy phút mát-xa vừa rồi không phải là trị liệu, mà là tên này đang chiếm tiện nghi của mình?

"Tên họ Diệp!!

Anh... muốn chết phải không?" Doãn Tiên Nguyệt giận dữ nhìn Diệp Hạo Sơ, như thể giây tiếp theo sẽ cùng anh đồng quy vu tận.

"He he!

Xin lỗi xin lỗi!

Nhất thời quên mất chính sự, tôi giải lời nguyền cho cô ngay đây!" Diệp Hạo Sơ cười gượng, lập tức cắn ngón tay, đưa vào miệng Doãn Tiên Nguyệt.

“Hừ!” Doãn Tiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sau đó hung hăng ngậm lấy ngón tay đang đặt trong miệng mình, một lượng lớn tinh huyết của Diệp Hạo Sơ bị cô hút vào cơ thể.

Chương 206

“Ưm~!” Doãn Tiên Nguyệt lúc này thoải mái rên lên một tiếng, cô cảm thấy sau khi hút máu của tên họ Diệp này, toàn thân ấm áp lạ thường, ngay sau đó, cô phát hiện trong cơ thể mình dường như đã mất đi thứ gì đó.

Giây phút này cô biết, lời nguyền của Doãn gia mình đã được người đàn ông trước mắt giải trừ!

“Chúc mừng cô, Doãn đại mỹ nữ, lời nguyền của cô đã được giải trừ!” Diệp Hạo Sơ lúc này mặt mày tái nhợt cười nói.

“Cảm ơn!

Tên họ Diệp, anh...?” Doãn Tiên Nguyệt còn chưa kịp cảm ơn xong, đã thấy Diệp Hạo Sơ đang ngồi bên cạnh đột nhiên ngất xỉu ngã xuống đất.

“Tên họ Diệp!

Anh sao vậy?” “Bà đây biết anh đang giả vờ, đừng có dọa bà đây!” Cảm thấy không ổn, Doãn Tiên Nguyệt lập tức hoảng hốt ôm lấy Diệp Hạo Sơ, hét lớn.

Ba ngày sau, tại bệnh viện Kinh Thành.

Khi Diệp Hạo Sơ tỉnh lại, anh liền bật người ngồi dậy.

“Đây là đâu?” Theo động tác của anh, bình truyền dịch bên cạnh rung lắc dữ dội, chiếc cọc treo bằng sắt đơn sơ cũng sắp đổ.

“Cẩn thận!!” Một bác sĩ bên cạnh giật mình, vội vàng giữ chặt bình truyền dịch.

“Làm gì vậy?

Anh đang làm gì thế!" "Nằm xuống!" "Anh có biết là rất nguy hiểm không?" Người nói là một nữ y tá trẻ, khoảng chưa đến 20 tuổi, mặc áo blouse trắng, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn dễ thương, nói liến thoắng không ngừng, vẻ mặt vừa quan tâm vừa giận dữ nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ, trong mắt lại có một tia mê trai.

Rõ ràng, mê trai thì mê trai, nhưng cô cũng đang tức giận vì hành động đột ngột ngồi dậy của Diệp Hạo Sơ lúc nãy.

"Anh mất nhiều máu như vậy, bây giờ rất yếu, cần phải tĩnh dưỡng!" Rồi cô lại nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nếu anh đẹp trai thế này mà chết thì tiếc lắm!" Diệp Hạo Sơ lúc này khóe miệng giật giật, mặc dù giọng của nữ y tá rất nhỏ, nhưng anh vẫn nghe thấy.

"Cảm ơn!" Diệp Hạo Sơ cũng không để bụng những chuyện này, nói một tiếng cảm ơn, rồi hỏi lại: "Xin hỏi đây là đâu?" Nữ y tá thấy Diệp Hạo Sơ tính tình cũng không tệ, liền trả lời: "Đây là bệnh viện Kinh Thành!" Nói rồi, nữ y tá rất tự nhiên, lại dặn dò: "Nào, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ đi, tuy anh đã tỉnh lại, nhưng bây giờ anh đang bị thiếu máu, cũng không thể ngồi như vậy được, nếu không lát nữa lại ngất xỉu đấy!" "Anh là bệnh nhân đầu tiên của bản cô nương đấy, nếu bản cô nương không chăm sóc tốt cho anh, thì kỳ thực tập của tôi coi như xong!" Diệp Hạo Sơ nghe cô y tá trẻ lải nhải, có chút cạn lời, điều này khiến anh nhớ đến một người.

Hiện tại anh quả thực rất yếu, vì đã truyền một lượng lớn tinh huyết cho Đá Nữ Oa, lại bị Doãn Tiên Nguyệt hút không ít, dẫn đến tiêu hao quá nhiều tinh huyết mà ngất đi.

May mà những chuyện này không thành vấn đề, lát nữa mình dùng một viên nội đan của Ngô công tám cánh chắc là có thể bù lại được.

Nghĩ vậy, Diệp Hạo Sơ nằm xuống, hỏi tiếp: "Bạn tôi họ đi đâu rồi?" "Ồ, anh nói một người gầy một người béo, còn có hai người

phụ nữ chỉ kém bản cô nương một chút thôi phải không?" Nữ y tá nhớ lại, nói.

"Đúng vậy!

Chính là họ, họ đang ở đâu?" "Họ hình như về rồi, chắc là chiều nay sẽ qua!" Sau đó nữ y tá lại lấy ra nhiệt kế: "Nào, kẹp cái này vào để kiểm tra." "Được!" Trong lúc nhận lấy nhiệt kế, Diệp Hạo Sơ liếc qua bảng tên trên người nữ y tá, Y tá thực tập: Lương Loan!

"Hả?" Diệp Hạo Sơ nhìn thấy bảng tên này, lập tức kinh ngạc.

Lương Loan?

Lại là cô ấy?

Con cờ bị bỏ của Uông gia, cũng là một nhân vật khá quan trọng trong Đạo Mộ Bút Ký.

Sao nhân vật này lại xuất hiện sớm như vậy?

Trong nguyên tác, Lương Loan hẳn là trạc tuổi Thiên Chân chứ?

Thời điểm này Hạo Thiên Chân, Tạ Vũ Thần bọn họ chắc chỉ mới học tiểu học?

Lương Loan không phải cũng chỉ là một cô bé sao?

Đúng rồi, đây là thế giới tổng hợp, bố cục có một vài thay đổi cũng không phải là không thể.

Diệp Hạo Sơ nhìn Lương Loan với gương mặt non nớt xinh đẹp, suy nghĩ một vài chuyện, có chút ngẩn người.

Đến nỗi anh cầm lấy nhiệt kế mà không có bất kỳ hành động nào.

Lương Loan thấy anh chàng đẹp trai trước mặt cứ nhìn chằm chằm vào niềm kiêu hãnh của mình, cô liền giật mình, che lại, xấu hổ và giận dữ nói: "Đại sắc lang!

Anh nhìn đi đâu đấy?" "Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng mình đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm!" "Ít nhất... cũng phải theo đuổi bản cô nương đàng hoàng chứ!" "Nhưng mà bản cô nương không dễ theo đuổi đâu, anh phải kiên trì rất lâu đấy nhé!" "Vãi chưởng!

Trong đầu cô nàng này đang nghĩ cái quái gì vậy?" Diệp Hạo Sơ lúc này cuối cùng cũng hiểu tại sao nói Lương Loan là một kẻ mê trai chính hiệu, hễ thấy người đẹp trai là cô sẽ đứng hình.

Nhưng có lẽ sự mê trai này chỉ là một lớp ngụy trang của Lương Loan!

Diệp Hạo Sơ không tin Lương Loan là một cô gái ngây thơ trong sáng.

Trong nguyên tác, bề ngoài cô bị người khác lợi dụng, nhưng thực tế cô hiểu rất rõ mọi chuyện, truy tìm manh mối không hề mơ hồ, muốn gì rất rõ ràng, độc lập kiên cường, tính cách thậm chí còn có chút mạnh mẽ.

Nghe những lời này, Diệp Hạo Sơ cười xấu xa: "Cô che cái gì?

Nhỏ như vậy!

Còn có ý tốt mà che à?" !!!?

Nghe câu này, Lương Loan lập tức không vui, cô nhướng mày, ưỡn ngực ra trước, nói: "Anh nói ai nhỏ?

Tôi nhỏ chỗ nào?" Nhìn thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ có chút buồn cười, lắc đầu nói: "Lương Loan?" "Hử?" Lương Loan nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức lùi lại một bước, không thể tin được hỏi: "Anh gọi tôi làm gì?

Không đúng...

Sao anh biết tên tôi?" "Anh có phải đang có suy nghĩ không tốt gì

với tôi không?" "Trên này không phải có ghi sao?" Diệp Hạo Sơ bất lực chỉ vào bảng tên treo trên ngực Lương Loan.

"A~ Cũng đúng nhỉ!" Phản ứng lại, Lương Loan đỏ bừng mặt, lúc này mới nhận ra mình vừa hiểu lầm.

"Nhanh lên đi, đo nhiệt độ nhanh lên, bản cô nương bận lắm!" "Bác sĩ Lương, trông cô không lớn lắm nhỉ?" "???" Nghe Diệp Hạo Sơ gọi mình là bác sĩ Lương, Lương Loan rất vui, vì chưa từng có ai gọi cô là bác sĩ, người khác đều gọi cô là y tá.

Nhưng ngay sau đó, nghe câu tiếp theo, vẻ mặt tươi cười của Lương Loan lại thay đổi, giận dữ nói: "Nói ai nhỏ hả?

Anh còn chưa xong phải không?" "Ặc...

Khả năng tư duy của cô thật là...

độc đáo!" Diệp Hạo Sơ có chút bất lực, tiếp tục nói: "Ý tôi là trông cô tuổi còn nhỏ, cô đang nghĩ gì vậy?" "A?

Tôi... cái đó..." Ngay sau đó, Lương Loan lại điều chỉnh lại, kiêu ngạo nói: "Anh gọi bản cô nương là bác sĩ Lương, coi như anh có mắt nhìn, tuy bây giờ tôi vẫn là y tá, nhưng sau này bản cô nương sớm muộn gì cũng là bác sĩ Lương!" "Sau này bệnh viện Kinh Thành có bản cô nương tọa trấn, đó là phúc cho bá tánh, ha ha!

Hóa ra bản cô nương lại ưu tú như vậy à?" "..." Khóe miệng Diệp Hạo Sơ co giật điên cuồng, không ngờ người phụ nữ này còn tự luyến, không biết xấu hổ hơn cả mình tưởng tượng.

Anh tò mò hỏi: "Phải rồi, vẫn chưa hỏi, bác sĩ Lương bao nhiêu tuổi rồi?" Lương Loan nghe vậy liền vô thức trả lời: "Ồ, tôi sắp được cúp C...

Phì!

Tôi năm nay mười tám.” Nghe câu trả lời này của Lương Loan, Diệp Hạo Sơ kinh ngạc đến ngây người!

Cái quái gì mà sắp cúp C!

Mình chỉ tò mò cô ta bao nhiêu tuổi, cô ta lại trả lời mình là sắp cúp C!

“Ha ha!

Tôi đã nói tư duy của cô rất độc đáo mà!” Ngay sau đó, Diệp Hạo Sơ không thể nhịn được nữa mà phá lên cười, ánh mắt nhìn về một nơi nào đó.

“Không nhìn ra nha?

Sắp cúp C rồi cơ à?

Hửm?” “Tôi...” Lương Loan lúc này mặt đỏ bừng, cô vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: “Anh... không được cười!” Cô tức giận muốn ngăn lại, nhưng căn bản không thể ngăn được nụ cười của Diệp Hạo Sơ.

“Ha ha ha...” “Trò cười này...

C, tôi có thể cười cả đời!” “Anh...” Mặt đỏ bừng, Lương Loan tức giận muốn đưa tay bịt miệng Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ lập tức ngăn hành động của Lương Loan lại, xua tay nói: “Được rồi, tôi không cười nữa!” Lương Loan nghe vậy liền hài lòng gật đầu, sau đó lại cảnh giác nhìn Diệp Hạo Sơ.

“Anh vừa nói có thể cười cả đời?

Chẳng lẽ anh đã để ý bản cô nương rồi sao?” “Để ý cô?” Diệp Hạo Sơ lắc đầu, nhìn vào một chỗ nào đó trên người Lương Loan, khinh thường nói: “Nhỏ như vậy!

Mắt tôi còn chưa mù!” Lương Loan nghe vậy trợn tròn mắt, mình đang bị xem thường ư?

Chương 207

Lại còn là ở nơi mà mình luôn tự hào!

Nhìn thấy vẻ mặt "lão tử không thèm để ý đến cô, cô đừng có suy nghĩ nhiều" của Diệp Hạo Sơ, Lương Loan hận đến nghiến răng.

"Anh...

đồ khốn!" Nhưng ngay sau đó, Lương Loan lại nghĩ đến điều gì đó, lập tức xìu xuống, thầm nghĩ: Không được!

Bà đây không thể tức giận!

Người đàn ông trước mắt là bệnh nhân đầu tiên của mình, nếu không chăm sóc tốt cho anh ta, sau này chủ nhiệm chắc chắn sẽ nghi ngờ năng lực của mình!

Nếu chủ nhiệm không hài lòng, giấc mơ trở thành bác sĩ chính thức của bà đây chẳng phải tan thành mây khói sao!

Để hóa giải sự ngượng ngùng, Lương Loan vội vàng thúc giục: "Bản cô nương không thèm chấp nhặt với anh!" "Nhanh lên, đo nhiệt độ đi, để tôi còn quan sát ghi chép." "Được!" Diệp Hạo Sơ kẹp nhiệt kế vào nách, nhìn cô gái thú vị này hỏi: "Cô thật sự mới mười tám tuổi à?" "Bản cô nương chính là mười tám tuổi, tin hay không thì tùy." "Nghe nói con gái đều thích nói mình 18 tuổi, cô không phải cũng..." "Anh... tôi 22, được chưa!" Lương Loan cao giọng, có chút bó tay với người đàn ông trước mắt, đẹp trai như vậy mà sao miệng lưỡi lại độc địa thế?

Bản cô nương cũng đâu có xấu?

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ?

"22 tuổi à!" Diệp Hạo Sơ lẩm bẩm một câu, trong lòng âm thầm

suy nghĩ.

Tuổi này cũng không khớp với Lương Loan trong ký ức!

Nhớ lại thời kỳ Sa Hải, Lương Loan xuất hiện lúc đã hơn ba mươi tuổi, và rất thích nói với người khác mình mới hai mươi mấy.

Tính ngược lại như vậy, Lương Loan lúc này hẳn là đã xuất hiện biến động trong cốt truyện tổng hợp.

Tuy nhiên, việc Lương Loan xuất hiện cũng tương đương với một sự thay đổi trong bố cục thế giới.

May mắn là dòng thời gian đã thay đổi, chỉ là nhân vật xuất hiện sớm hơn một chút, hẳn là cũng không ảnh hưởng đến sự phát triển sau này.

Diệp Hạo Sơ nhìn Lương Loan đang bị mình chọc tức đến phồng má bên cạnh, trông thật ngốc nghếch.

"Hừ!" Lương Loan hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo nói: "Đưa nhiệt kế cho bản cô nương!" Ngay sau đó, Diệp Hạo Sơ lấy nhiệt kế ra, đưa cho Lương Loan.

Thầm nghĩ: Với thể chất của Bản hội trưởng đây, sao có thể có chuyện gì được?

"Ừm, 36 độ hơn một chút!" "Hồi phục không tệ nhỉ!" "Vậy thì, Lương Loan, tôi xuất viện đây!" Nói rồi, Diệp Hạo Sơ liền đứng dậy rút kim truyền dịch ra.

"Sao anh có thể tự rút kim ra như vậy..." Ngay sau đó, cô nhìn thấy những đường cơ bắp hoàn hảo trên nửa thân trên của Diệp Hạo Sơ, hơi ngẩn người.

Trong lòng thầm mê trai.

"Trời đất!

Không ngờ thân hình của tên khốn này lại ngon như vậy!" Rồi cô quên mất mình định nói gì.

Diệp Hạo Sơ xuống giường bệnh, tìm quần áo khắp nơi mà không thấy, liền hỏi: "Lương Loan, quần áo của tôi đâu?" "A~ Anh vừa nói gì?" Lương Loan nghe vậy mới phản ứng lại, mặt mày lập tức đỏ bừng.

"Tôi nói, quần áo của tôi đâu?" Diệp Hạo Sơ nói lớn.

"A?

Quần áo của anh à!" "Ồ, tôi nhớ ra rồi, quần áo và đồ đạc trên người anh hình như đều bị hai người phụ nữ đưa anh đến lấy về rồi!" "Còn nữa, họ mỗi buổi chiều đều đến thăm anh!

Nhưng tôi khuyên anh vẫn nên ở lại bệnh viện nghỉ ngơi hai ngày rồi hẵng xuất viện!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó lập tức quay lại giường, đắp chăn lên.

Thầm nghĩ: Thôi bỏ đi, Bản hội trưởng cứ ở đây nghỉ ngơi hai ngày vậy!

Lúc rảnh rỗi còn có thể trêu chọc Lương Loan này!

Thấy Diệp Hạo Sơ đắp chăn, không còn cảnh đẹp để ngắm, Lương Loan vô thức kêu lên: "Này!

Bản cô nương còn chưa xem...!" Lương Loan còn chưa nói hết câu, đã bị ánh mắt kỳ quái của Diệp Hạo Sơ nhìn đến có chút không tự nhiên.

Phản ứng lại, cô vội vàng chạy đi, trước khi đi còn nói một câu.

"Ặc...

Tôi đi lấy cho anh bộ đồ bệnh nhân!" Mười phút sau.

Sau khi Lương Loan mang đồ bệnh nhân đến, Diệp Hạo Sơ cũng

mặc vào ngay trước mặt cô, không hề e dè.

Sau khi Diệp Hạo Sơ nhanh chóng mặc xong đồ bệnh nhân, Lương Loan thất vọng bĩu môi, nói nhỏ: "Hứ!

Đồ keo kiệt!

Nhìn một cái thì sao chứ?" Thế nhưng, đúng lúc Lương Loan đang nghĩ ngợi, cô liền nghe có người gọi mình.

"Y tá Tiểu Lương!" "Tiểu Lương, qua đây một chút!" "Tới ngay!

Chủ nhiệm Trịnh!" Lương Loan đáp lại một tiếng, trước khi đi còn quay đầu lại nói với Diệp Hạo Sơ: "Anh không được chạy lung tung đâu đấy!

Anh bây giờ cần phải tĩnh dưỡng!" "Biết rồi!" Thấy Lương Loan đã ra ngoài, Diệp Hạo Sơ nhanh chóng khóa trái cửa phòng bệnh.

Sau đó, anh vội vàng ngồi lên giường, lấy nội đan của con rết tám cánh từ trong nhẫn trữ vật ra, rồi nuốt ực một phát.

Một tiếng sau.

Hấp thu xong nội đan rết tám cánh, Diệp Hạo Sơ cảm thấy toàn thân mình tràn đầy sức mạnh, sắc mặt cũng hồng hào trở lại, không còn cảm giác mệt mỏi như trước nữa!

"Đúng là nội đan ngàn năm có khác!

Tinh huyết mình mất đi cũng đã được bổ sung lại rồi!" Diệp Hạo Sơ vô cùng hài lòng với công hiệu của nội đan rết tám cánh.

Phải biết rằng viên nội đan này chỉ là viên có chất lượng kém nhất trong tay anh, hiện tại anh vẫn còn bốn viên nữa.

Lần lượt là: nội đan cương thi Quan Sơn Thái Bảo, nội đan quỷ thi ngàn năm, nội đan vượn trắng ngàn năm, nội đan đại tướng quân đời Nguyên.

Trong đó, nội đan của đại tướng quân đời Nguyên có công hiệu mạnh nhất, còn nội đan của vượn trắng ngàn năm là yếu nhất.

Anh hoàn toàn có thể hấp thu hết tất cả số nội đan này, nhưng ngoài nội đan của đại tướng quân đời Nguyên ra, mấy viên còn lại bây giờ cũng không có tác dụng lớn lắm với anh.

Anh đang sở hữu huyết mạch của bốn loại thần thú mạnh mẽ, sớm đã có tuổi thọ vô hạn nên cũng chẳng bận tâm.

Đợi sau khi về, anh sẽ nghiền nội đan vượn trắng ngàn năm thành bột rồi chia cho đám Tuyết Lê.

Về phần mấy viên nội đan khác, không phải Diệp Hạo Sơ không muốn cho họ, mà với thể chất của đám Tuyết Lê, chưa chắc đã hấp thu nổi, không khéo lại nổ tan xác mà chết cũng không chừng!

"Cốc cốc!" Đúng lúc Diệp Hạo Sơ đang chán chường nằm trên giường bệnh nhìn lên trần nhà, cánh cửa phòng đơn bị anh khóa trái vang lên tiếng gõ.

Sau đó Diệp Hạo Sơ mở cửa, Dương Tuyết Lê, Doãn Tiên Nguyệt và Hoắc Linh, ba cô gái cùng bước vào.

"Anh Diệp, anh không sao rồi chứ ạ!" Cô nhóc Hoắc Linh thấy Diệp Hạo Sơ tỉnh lại, lập tức kéo tay anh, lo lắng hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy, trong lòng ấm áp, anh xoa đầu Hoắc Linh, cười nói: "Anh không sao rồi!

Cảm ơn Linh nhi đã quan tâm." "Hi hi!

Vậy thì tốt rồi, tốt rồi!" Hoắc Linh vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Khi biết tin Diệp Hạo Sơ vừa trở về đã hôn mê mấy ngày, cô đã lo chết đi được, bây giờ thì tốt rồi, anh Diệp của cô đã không sao.

“Lão Diệp, anh mau quay lại giường nằm ngay cho em!

Anh cần phải tĩnh dưỡng!” Dương Tuyết Lê ánh mắt dịu dàng, nhưng dùng giọng ra lệnh.

“Anh không… được rồi!” Nhìn ánh mắt của ba cô gái, Diệp Hạo Sơ lập tức ngoan ngoãn nằm lại giường bệnh.

Ba cô gái ngồi quanh giường, Dương Tuyết Lê cẩn thận đắp chăn cho Diệp Hạo Sơ, sau đó mấy người bắt đầu trò chuyện.

Cứ như vậy, không khí tại hiện trường trở nên tự nhiên và hài hòa.

Lúc này Doãn Tiên Nguyệt áy náy nhìn Diệp Hạo Sơ, nói: “Xin lỗi, đều tại em.

Nếu không phải em hút nhiều tinh huyết của anh như vậy, anh cũng sẽ không suy yếu đến thế!” Diệp Hạo Sơ nửa nằm trên giường, xua tay cười nói: “Chúng ta là quan hệ gì chứ!

Em không cần phải thấy gánh nặng, cũng không cần nói xin lỗi với anh.

Hơn nữa, đây cũng là lời hứa mà anh đã đồng ý với em!” “Nếu em nhất quyết muốn cảm ơn anh, vậy thì dùng chính em để đền bù đi!” Doãn Tiên Nguyệt nghe Diệp Hạo Sơ nói xong, mặt hơi ửng hồng, thầm lườm một cái, rồi ghé vào tai Diệp Hạo Sơ, nói một câu với âm lượng chỉ hai người họ mới nghe được.

Chương 208

“Được!

Đợi anh ra viện, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, em sẽ...

đền bù cho anh thật tốt!” Cô phát hiện mình đã không thể rời xa cái gã họ Diệp này, và đã yêu hắn mất rồi.

Trước đây, cô không muốn tìm đàn ông, cũng chẳng thèm tìm đàn ông, cảm thấy Doãn Tiên Nguyệt cô không thua kém bất cứ ai, không cần đến đàn ông!

Bây giờ, cô đột nhiên cảm thấy có người đàn ông này ở trước mặt mình, che mưa chắn gió cho mình, cảm giác này thật sự không tệ chút nào!

Nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ đến tận xương tủy của Doãn Tiên Nguyệt, Diệp Hạo Sơ thấy lòng rạo rực, chỉ tiếc là phải đợi hai ngày nữa mới nhận được sự đền bù của Doãn Tiên Nguyệt.

Dương Tuyết Lê lúc này phát hiện hai người đang thì thầm to nhỏ, bèn hắng giọng một tiếng: “Hai người làm vậy thật sự ổn sao?

Có chuyện gì mà không thể nói với em và em gái Linh nhi được à?” “Đúng đó!

Chị Tuyết Lê nói đúng!

Anh Diệp, anh không thể bên trọng bên khinh được đâu ạ!” Hoắc Linh cũng phụ họa theo sau.

Từ mấy ngày trước, Hoắc Linh đã biết mình lại có thêm một người chị em nữa, nhưng may mắn thay, người đó là chị Tiên Nguyệt, bình thường quan hệ của họ cũng không tệ, nên cũng không phải là không thể chấp nhận!

Dù sao thì có một chị em hay hai chị em cũng không khác biệt nhiều lắm, chỉ cần trong lòng anh Diệp có cô là được rồi!

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết được những suy nghĩ này của cô nhóc, chắc chắn anh sẽ cảm động đến rối tinh rối mù: Xem đi!

Linh nhi hiểu chuyện biết bao!

So với Hoắc Linh, Dương Tuyết Lê lại không nghĩ như vậy.

Cô biết Lão Diệp là kẻ không quản được cái thứ đó của mình, chỉ dựa vào một mình cô thì căn bản không quản nổi Lão Diệp.

Vì vậy phải tìm một người mà mình không ghét, lại có thể trị được Lão Diệp mới được!

Vậy thì ứng cử viên tốt nhất chính là Doãn Tiên Nguyệt rồi!

Doãn Tiên Nguyệt: He he, cô đánh giá bà đây cao quá rồi!

Quản cái gã họ Diệp kia ư?

Bây giờ trong đầu Dương Tuyết Lê toàn là suy nghĩ: Chỉ có cô và Doãn Tiên Nguyệt liên thủ, mới có thể quản được Lão Diệp, đề phòng mấy con hồ ly tinh kia đào góc tường.

Còn cô nhóc Hoắc Linh kia, bây giờ đã bị Lão Diệp ăn đến chết dí, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Lão Diệp đâu!

Nếu không phải Hoắc Tiên Cô đã dặn, trước khi kết hôn không được để mất thân, thì không biết Hoắc Linh đã sớm bị Lão Diệp ăn đến không còn một mẩu xương!

Haiz!

Bà đây thật khổ!

“Anh vừa kể cho chị Tiên Nguyệt của em nghe một câu chuyện cười!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói.

“Chuyện cười gì ạ?

Em cũng muốn nghe!” Hoắc Linh vội vàng nói, cứ như sợ Diệp Hạo Sơ không nói cho mình biết.

“Vậy được!

Linh nhi, em lại gần đây một chút, anh sẽ kể cho em nghe!” Diệp Hạo Sơ cười một cách bí hiểm.

“Ồ!

Vâng ạ!” Hoắc Linh nghe vậy lập tức ghé tai lại gần, sau đó khuôn mặt xinh xắn liền đỏ bừng.

“Anh Diệp, anh...!!” “Ha ha ha!” Diệp Hạo Sơ trêu chọc cô nhóc Hoắc Linh xong, lại nhìn sang Doãn Tiên Nguyệt đang đỏ mặt không kém.

Dương Tuyết Lê: ???

Lúc này cô có hơi ngơ ngác, đây là tình huống gì vậy?

Lão Diệp đã nói gì với hai người họ?

Sao lại có thể khiến một Doãn Tiên Nguyệt trước giờ luôn cao ngạo mỹ diễm đột nhiên đỏ mặt?

Mặc dù Dương Tuyết Lê tò mò, nhưng cô cũng không thể hạ mình đi hỏi Lão Diệp, trong lòng nghĩ: Lát nữa bà đây đi hỏi em gái Linh nhi là được chứ gì?

Thấy Diệp Hạo Sơ vẫn còn đang cười lớn một cách vô sỉ, Hoắc Linh xấu hổ đến mức lập tức chạy ra ngoài!

“Em Linh nhi!” Thấy Hoắc Linh chạy đi, Dương Tuyết Lê cũng đuổi theo.

“Bây giờ chỉ còn lại chúng ta thôi nhé!” Diệp Hạo Sơ cười tà mị,

nhìn về phía Doãn Tiên Nguyệt.

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy mặt ửng hồng, đôi mắt quyến rũ như tơ, khiêu khích nhìn Diệp Hạo Sơ, nói: "Anh muốn ở đây sao?

Anh dám không?" Vãi chưởng!

Khiêu khích thế cơ à?

Vậy hôm nay Bản hội trưởng sẽ cho cô biết hậu quả của việc dám khiêu khích tôi!

Giây tiếp theo, Diệp Hạo Sơ trực tiếp dùng sức kéo tay Doãn Tiên Nguyệt, khiến cô ngã vào lòng mình, rồi hôn thẳng lên đôi môi đỏ mọng của đối phương.

"Anh...!!" Doãn Tiên Nguyệt bị hành động bất ngờ này làm cho kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó, cô cũng chìm đắm trong sự ngọt ngào này.

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, là Lương Loan đến kiểm tra phòng bệnh.

Giây tiếp theo!

"A~!" Một tiếng hét thất thanh vang lên, khiến cả Diệp Hạo Sơ và Doãn Tiên Nguyệt đều giật nảy mình.

Thấy có người đến, Doãn Tiên Nguyệt vội vàng đẩy Diệp Hạo Sơ ra, nhanh chóng đứng dậy, sửa lại tóc, bình tĩnh bước ra ngoài.

"..." Để lại Diệp Hạo Sơ và Lương Loan ở đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Sau khi nghe tiếng hét, Doãn Tiên Nguyệt vội vàng đẩy Diệp Hạo Sơ ra, nhanh chóng đứng dậy, chỉnh lại quần áo xộc xệch, bình tĩnh nói một câu rồi bước ra ngoài.

"Bà đây đợi anh ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Lúc này, hai người

Diệp Hạo Sơ và Lương Loan mắt to trừng mắt nhỏ, Lương Loan là người phá vỡ sự im lặng trước.

“Anh... anh là đồ lưu manh!

Biến thái!

Lại có thể... lại có thể...” Bị Lương Loan chỉ vào mặt mắng, Diệp Hạo Sơ cũng nổi giận, khó chịu nói: “Có lịch sự không hả?

Vào mà không biết gõ cửa à?” Cũng tại mình sơ suất, vừa rồi quá nhập tâm với Doãn Tiên Nguyệt, đến nỗi Lương Loan vào mà cũng không nhận ra.

“A?

Xin lỗi...!” Lương Loan nghe vậy định xin lỗi, nhưng sau đó lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng?

“Bản cô nương tại sao phải xin lỗi một tên lưu manh như anh chứ?

Nói!

Người phụ nữ vừa rồi có phải bị vẻ ngoài giả tạo của anh lừa gạt không?

Có phải bị anh ép buộc không?” “Anh mau khai báo thành thật cho bản cô nương biết, nếu không thì?

Anh cứ chờ mà ăn cơm tù đi!” “Anh phải hiểu cho rõ!

Anh bây giờ còn trẻ, không thể tự hủy hoại tiền đồ được!” Nghe Lương Loan ba la ba la nói một tràng những lời vô nghĩa, Diệp Hạo Sơ chỉ biết cạn lời, cái gì thế này?

Lão tử thân mật với người phụ nữ của mình thì không được à?

Hơn nữa, cô Lương Loan đây là cái thá gì?

Có tư cách gì mà dạy đời tôi?

“Chuyện này có liên quan đến cô à?

Chương 209

Tôi cần phải báo cáo với cô sao?" "Ơ...?" Lương Loan nghe vậy chợt bừng tỉnh, đúng vậy!

Chuyện này có liên quan gì đến bản cô nương chứ?

Bản cô nương chỉ là một y tá, tên khốn này cũng không cần phải báo cáo với mình?

"Chết tiệt!

Đều tại tên khốn này!

Mình bị hắn ta làm cho hồ đồ luôn rồi!" Lương Loan thầm mắng trong lòng.

Diệp Hạo Sơ thấy bộ dạng ngơ ngác của Lương Loan thì buồn cười, đúng là một cô nàng ngốc nghếch!

"Cô đến đây làm gì?" Lương Loan nghe vậy liền liếc xéo một cái, bực bội nói: "Anh nói xem?" "Anh là bệnh nhân đầu tiên của bản cô nương đấy!

Bản cô nương đương nhiên phải chăm sóc anh mọi lúc, và quan sát ghi chép tình hình rồi!" "Không ngờ cô cũng tận tụy gớm nhỉ!" Diệp Hạo Sơ cười nói.

"Đó là đương nhiên!" Lương Loan nghe Diệp Hạo Sơ khen mình, mắt cong thành vầng trăng khuyết, mặt mày tươi như hoa.

Diệp Hạo Sơ tiếp tục nói: "Tôi đói rồi!

Nếu cô nói muốn chăm sóc tôi, vậy phiền cô đến quán mì có tuổi đời trăm năm kia mua 5 suất mì bò về đây!" Về việc bảo Lương Loan mua 5 suất, anh sợ mình ăn không no.

Kể từ khi huyết mạch của anh càng mạnh, sức ăn của anh cũng càng lớn, nhưng bù lại, sau khi ăn một bữa no, anh sẽ không cảm thấy đói nữa!

Nghe yêu cầu của Diệp Hạo Sơ, nụ cười trên mặt Lương Loan dần biến mất, cô kinh ngạc hét lớn: "Anh cố ý đúng không!

Anh có biết bệnh viện Kinh thành cách quán mì anh nói xa thế nào không?!" "Bệnh viện chúng ta buổi tối có cơm, hay là anh ăn tạm một chút nhé?" "Cô nói xem?" "Không phải cô tận tụy lắm sao?

Tôi bây giờ chỉ muốn ăn mì bò ở quán đó!

Cảm ơn nhé!" Diệp Hạo Sơ cố ý cười nói.

Lương Loan tức giận nhìn bộ mặt đáng đòn của Diệp Hạo Sơ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được!

Tôi đi là được chứ gì!" Đúng lúc Lương Loan định ra ngoài, cô lại nghe thấy giọng của Diệp Hạo Sơ.

"Mua 5 suất nhé!

Nhớ mua cho mình một suất nữa, à đúng rồi!

Tôi không ăn rau mùi!" "Hùùù~!

Không được tức giận!

Bà đây không tức giận!" Lương Loan bước ra khỏi bệnh viện, không ngừng tự nhủ mình không được tức giận, tức giận sẽ mau già!

Nhưng tên này có làm việc của con người không vậy?

Trời sắp tối rồi mà còn bảo một đại mỹ nữ xinh đẹp dịu dàng như cô đi mua mì?

Lại còn đi xa như vậy?

Tức nhất là còn không đưa tiền cho bà đây!

Bắt bà đây phải tự bỏ tiền túi!

Mua một lúc 5 suất mì?

Sao không ăn cho chết đi!

Một tiếng sau, Lương Loan mua mì về mà lòng đau như cắt, cô không ngờ số mì này gần bằng lương một tháng của mình!

Trong lòng không khỏi oán hận nghĩ: "Hừ!

Lát nữa về nhất định phải bắt tên khốn này thanh toán tiền mì cho bà đây!" Phát hiện Lương Loan đã về, Diệp Hạo Sơ cười nói: "Lương Loan, cô cuối cùng cũng về rồi!

Tôi đói chết đi được!" "Hừ!" Lương Loan hừ một tiếng không cảm xúc, đặt hộp mì bò xuống, rồi chìa bàn tay trắng nõn về phía Diệp Hạo Sơ.

"Ừm?

Sao vậy?" Lương Loan thấy Diệp Hạo Sơ giả ngốc, liền đảo mắt một vòng trông rất đẹp, nói: "Tiền!

Tiền mì đều do bản cô nương trả!" Quán mì trăm năm mà Diệp Hạo Sơ bảo cô đến mua không hề rẻ, lương tháng của cô chỉ có từng đó, đương nhiên cô phải đòi tiền tên khốn này rồi!

Lương Loan cô không phải là kẻ ngốc để người khác lợi dụng!

Diệp Hạo Sơ nghe vậy, bình tĩnh ăn mì bò, vừa ăn vừa nói: "Cô cũng biết tình hình của tôi bây giờ rồi đấy, nhưng tiền mì ngày mai tôi sẽ thanh toán cho cô!" "Vậy được!

Hì hì!

Lấy cho tôi đôi đũa, bản cô nương còn chưa được ăn mì bò đắt thế này bao giờ!" Nghe Diệp Hạo Sơ sẽ thanh toán tiền ăn cho mình, cô lập tức thay đổi thái độ.

"..." Diệp Hạo Sơ.

Quả không hổ là cô!

Lương Loan!

Ngày hôm sau, tại bệnh viện Kinh thành.

Sáng sớm tinh mơ, đám người Hồ Bát Nhất đã đến bệnh viện thăm Diệp Hạo Sơ.

"Lão Diệp, nghe nói ông tỉnh rồi!

Giờ ông thế nào rồi?

Không sao chứ?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Không sao rồi!" "Ha ha!

Lão Diệp, ông không biết đâu!

Mấy ngày nay Bàn Tử lo cho ông, lo đến mức ăn gì cũng thấy không ngon!" Hồ Bát Nhất nói đùa.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cũng nhẹ nhõm cười nói: "Thế thì tốt quá!

Cũng có thể để Bàn Tử giảm cân!" "Phụt~!" Nghe câu này, đám người Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều bật cười, chỉ có Bàn Tử là mặt mày rầu rĩ.

Thấy Diệp Hạo Sơ vẻ mặt khó hiểu, Đại Kim Nha cười giải thích: "Hạo gia, vừa rồi trên đường đi, chúng tôi có đánh cược, rằng khi ngài nghe tin Bàn Tử ăn không ngon, nhất định sẽ nói câu này!" "Haiz!

Lão Diệp à!

Một nửa số minh khí mà Bàn gia đây mang lên từ dưới đó lần này mất sạch rồi!

Đều bị hai lão già gian xảo này lừa mất!" Bàn Tử giả vờ đau lòng than khổ với Diệp Hạo Sơ.

“Cậu còn mặt mũi mà nói à!

Lần nào cậu cũng lấy nhiều nhất!” “Hơn nữa, số minh khí này là do tôi và Lão Kim dùng bản lĩnh kiếm được!

Cậu còn định ăn vạ hay sao?” Hồ Bát Nhất cười mắng.

“Tôi chỉ than thở chút thôi mà!” “Ha ha ha!” Cả nhóm cười nói vui vẻ.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh của Diệp Hạo Sơ đột nhiên bị mở ra, mọi người mới phát hiện có một người đang đứng trước cửa.

Là Lương Loan.

Vốn dĩ Lương Loan đến để kiểm tra giường bệnh, không ngờ khi đi ngang qua phòng bệnh của Diệp Hạo Sơ, cô vô tình nghe thấy họ nói chuyện bên trong.

Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào lại đứng ngoài cửa nghe lén xem họ đang nói gì?

“Ơ... tôi có phải đến không đúng... lúc không?” “Hay là... lát nữa tôi quay lại?” Nói xong, Lương Loan định bỏ chạy, nhưng giây tiếp theo đã bị Diệp Hạo Sơ chặn đường.

Lúc này Lương Loan thấy cả đám người đều nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, lập tức tỏ ra thận trọng: “Nếu tôi nói, tôi không nghe thấy gì cả, mọi người có tin không?” Mọi người nghe Lương Loan trả lời đều cạn lời, cô y tá này trông có vẻ không được thông minh cho lắm!

Chương 210

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ im lặng rời đi như không có chuyện gì, nhưng cô thì hay rồi, không đánh mà đã khai!

“Tin!

Sao lại không tin!” Diệp Hạo Sơ nhìn Lương Loan với ánh mắt đầy ẩn ý.

“À à, vậy thì, bây giờ... tôi đi được chưa?

Tôi còn nhiều việc lắm!” Lương Loan hỏi nhỏ.

“Được!

Cô đi làm việc đi!” Nghe lời Diệp Hạo Sơ, Lương Loan lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô vừa rồi còn tưởng bọn họ định giết người diệt khẩu nữa chứ!

Đúng lúc Lương Loan thả lỏng, chuẩn bị rời đi, thì nghe thấy Diệp Hạo Sơ nói một câu.

“Đợi đã!” “Ơ, đồ...

Diệp Hạo Sơ, còn có chuyện gì sao?” Lương Loan lúc này lập tức căng thẳng, tên khốn này không phải là đổi ý muốn giết mình đấy chứ?

Diệp Hạo Sơ không biết Lương Loan đang nghĩ gì trong đầu, quay sang nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, trên người có mang tiền không?” “Có có!

Đây!” Bàn Tử lập tức hiểu ý.

Nhận tiền từ Bàn Tử, Diệp Hạo Sơ đi đến trước mặt Lương Loan, cười nói: “Đây!

Tiền mì gấp đôi!" "A a..." Lương Loan run rẩy nhận tiền từ tay Diệp Hạo Sơ, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn cả khóc.

Làm xong tất cả, Diệp Hạo Sơ dặn dò Đại Kim Nha: "Lát nữa giúp tôi làm thủ tục xuất viện!" "Được thôi!" Cuối cùng, Diệp Hạo Sơ lấy ra một miếng ngọc long bài độc quyền của Thanh Long Các đưa cho Lương Loan, và nói một câu.

"Nếu gặp phải rắc rối, có thể dựa vào ngọc bài trong tay đến Thanh Long Các tìm tôi!" "Người này... có ý gì?" Sau khi đám người Diệp Hạo Sơ rời đi, Lương Loan nắm chặt miếng ngọc bài được chế tác tinh xảo trong tay.

Diệp Hạo Sơ đưa ngọc long bài cho Lương Loan cũng là sau khi đã suy nghĩ kỹ.

Lương Loan là đứa con bị nhà họ Uông ruồng bỏ, cô không biết thân thế của mình, nên cũng không liên quan gì đến đám người điên cuồng của nhà họ Uông.

Còn về việc Diệp Hạo Sơ có ý đồ gì với Lương Loan hay không, thì chỉ có mình anh biết!

Sau khi đám người Diệp Hạo Sơ rời bệnh viện, họ ngồi trên chiếc xe chuyên dụng của Thanh Long Các.

Bàn Tử vừa lái xe vừa giơ ngón tay cái lên với Diệp Hạo Sơ một cách khâm phục, nói: "Lão Diệp, vẫn là ông lợi hại!

Nằm viện thôi mà cũng tán được gái!

Ghen tị chết Bàn gia đây rồi!" "Sao?

Ghen tị à?

Hay là ông cũng tìm cho mình một cô vợ đi!" Hồ Bát Nhất đề nghị.

Bàn Tử nghe vậy liền hỏi lại Hồ Bát Nhất: "Nói không ghen tị là

nói dối, tôi nói này Lão Hồ, chẳng lẽ ông không ghen tị à?" "Ừm?

Ghen tị chứ!

Chủ yếu là tôi không có nhan sắc như Lão Diệp!

Hơn nữa, bây giờ tôi chỉ một lòng muốn phát triển Thanh Long Các của chúng ta lớn mạnh, những chuyện khác thì để sau này hãy nói!" Đại Kim Nha ngồi bên cạnh khâm phục nói: "Ngài xem!

Ngài xem!

Vẫn là Hồ gia có giác ngộ cao!" "Tôi, Đại Kim Nha đây, năm nay đã bốn mươi mấy tuổi rồi!

Còn chưa tìm được vợ, Bàn gia ông vội cái gì!" "Bàn gia, nếu ông gấp quá, anh em giới thiệu cô em họ cho ông làm quen nhé!" "Cô em họ của tôi trông á!

Phải gọi là tuyệt sắc!

Trông giống hệt Lão Kim tôi đây này!" Diệp Hạo Sơ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong đều rùng mình, thầm nghĩ: Trông giống hệt ông Đại Kim Nha?

Thế thì chẳng phải trông như quái vật sao?

"Thôi thôi!

Em họ của ông thì thôi đi!

Bàn Tử tôi vẫn tin vào duyên phận!" "Ai da!

Đừng mà!

Bàn gia, Lão Kim tôi thấy chúng ta có thể thân càng thêm thân mà!" "Cút xéo!" "Phụt~ Ha ha ha!" Diệp Hạo Sơ và Hồ Bát Nhất vui vẻ xem hai người đấu võ mồm.

Thấy cũng hòm hòm rồi, Hồ Bát Nhất ngăn hai người lại: "Được

rồi!

Bàn Tử ông lái xe cho cẩn thận!" Sau khi hai người ngừng đấu khẩu, Diệp Hạo Sơ đột nhiên lên tiếng hỏi: "Mấy ngày tôi nằm viện, bên Cửu Môn có xảy ra chuyện gì không?" "Lão Diệp, ông không biết đâu!

Mấy nhà không đi Cửu Môn lần này thấy chúng ta vớ được nhiều bảo bối như vậy, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt!" "Vốn dĩ Bàn gia tôi còn tưởng mấy nhà trong Cửu Môn toàn là những nhân vật ghê gớm!

Nhưng kết quả, chỉ là một đám nhà quê tự cho mình là hay ho mà thôi!" Bàn Tử khinh thường nói.

Diệp Hạo Sơ: Bản hội trưởng đây cũng cạn lời!

"Ngoài những chuyện này, còn có chuyện gì lớn không?" "Vậy thì không có chuyện gì lớn cả!" Nói xong, Đại Kim Nha đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với Diệp Hạo Sơ: "Hạo gia, sau khi hành động trộm mộ lần này kết thúc, nhà họ Trần bên đó hình như có khá nhiều lời ra tiếng vào." "Ồ?

Nhà họ Trần nói gì?" Diệp Hạo Sơ lập tức hứng thú.

Hành động trộm mộ lần này, tuy các nhà đều chết không ít người, nhưng nói đi nói lại thì nhà họ Trần là thảm nhất, không một người nào của nhà họ Trần sống sót trở ra!

Trần Kim Thủy cũng chết ở dưới đó.

Đại Kim Nha chưa kịp nói, Bàn Tử đã tức giận nói: "Đám cháu con nhà họ Trần đó nói cái gì mà, tại sao chỉ có nhà họ Trần bọn họ không một ai ra được, còn người của các gia tộc khác ít nhiều đều ra được một vài người?" "Tóm lại, đám khốn nạn đó nghi ngờ chúng ta liên kết với các gia tộc khác trong Cửu Môn cố ý chơi nhà họ Trần bọn họ!" Bàn Tử càng nói càng tức, cuối cùng còn chửi ầm lên.

“Hừ!

Với cái đức hạnh của đám cháu con nhà họ Trần, cho chúng nó mười cái mạng cũng không đủ!

Chúng ta còn cần phải chơi nhà họ Trần bọn họ sao?” “Nói thì nói vậy, nhưng chuyện này dù sao cũng đã xảy ra rồi, chuyện này đặt vào ai, cũng sẽ nghi ngờ thôi?” Hồ Bát Nhất đưa ra ý kiến của mình.

Đúng vậy, cũng không thể trách Hồ Bát Nhất nói thế, hành động trộm mộ lần này chỉ có nhà họ Trần toàn quân bị diệt, điều này khiến người nhà họ Trần không thể không suy nghĩ nhiều!

“Ha ha, không cần quan tâm chuyện này!

Là do nhà họ Trần bọn họ học nghệ không tinh, chết thì có thể trách ai được?” “Sau khi Trần Kim Thủy chết, nhà họ Trần cũng chỉ còn lại Trần Văn Cẩm là thế hệ thứ hai ưu tú.

Bây giờ cả nhà họ Trần cũng chỉ có lão già Trần Bì A Tứ kia chống đỡ, cũng không có gì đáng lo ngại!” “Ba ngày sau, thông báo cho Trương Nhật Sơn, bảo các gia chủ Cửu Môn đến Thanh Long Các của tôi làm khách!” “Nếu gia chủ các nhà không đến, cứ bảo họ tự gánh hậu quả!” Diệp Hạo Sơ dặn dò Đại Kim Nha.

“Được thôi!

Cứ yên tâm!” Dặn dò xong mọi việc, Diệp Hạo Sơ về thẳng tứ hợp viện của mình, dù sao có Đại Kim Nha và Lão Hồ bọn họ, chuyện của Thanh Long Các cũng không cần anh phải làm gì nhiều!

Kinh thành, Tứ hợp viện.

Về đến nhà, Diệp Hạo Sơ hoàn toàn thả lỏng, quả nhiên, không nơi nào cho anh cảm giác vững chãi như nhà của mình.

“Lão Diệp, anh về rồi à?” Một giọng nói vui mừng vang lên từ

trong nhà, giây tiếp theo, Dương Tuyết Lê mặc tạp dề bước ra.

“Ơ...

Tuyết Lê, em...?” “Sao?

Ngạc nhiên lắm à?

Em đã nói sau này sẽ ở lại đây với anh rồi mà!” “Không phải, anh còn tưởng tối nay em sẽ ở bên chỗ Doãn Tiên Nguyệt chứ!” Diệp Hạo Sơ lên tiếng.

Dương Tuyết Lê nghe vậy liền nở nụ cười mê người, nói: “Ở Tân Nguyệt Phạn Điếm em ở không quen, ở đó đâu đâu cũng là thính nô, không có chút riêng tư nào cả, nên đành hời cho anh vậy!” “Đúng rồi!

Đừng đứng đây nữa, mau vào nhà đi, hôm nay em nấu nhiều món lắm!” “Được!” Diệp Hạo Sơ cười theo vào trong.

Hai người ngọt ngào ăn tối xong, đương nhiên không thể thiếu một phen “giao lưu” đại chiến kịch liệt.

Dương Tuyết Lê lúc này mệt mỏi nằm trên người Diệp Hạo Sơ, bàn tay xinh đẹp nghịch một lọn tóc trêu chọc anh, ánh mắt nguy hiểm nói: “Lão Diệp, anh khai thật cho em, anh còn có gian tình với những người phụ nữ nào trong Cửu Môn nữa?!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy chần chừ một chút, giả vờ bình tĩnh nói: “Không phải em đều biết cả rồi sao?” Diệp Hạo Sơ đánh chết cũng không tin mụ đàn bà Doãn Tiên Nguyệt kia lại không nói chuyện này cho Tuyết Lê và Hoắc Linh biết?!

Chương 211

Mụ đàn bà đó chỉ mong Bản hội trưởng đây lật xe thôi!

"Ngoài gia chủ Tề gia là Tề Án Mi ra, thật sự không còn ai nữa à?" Dương Tuyết Lê mặt đầy nghi ngờ, dò hỏi.

"Không còn!

Anh thề!" Diệp Hạo Sơ lập tức tỏ thái độ.

Anh biết, lúc này nói gì với cô cũng vô ích, chỉ có thể thuận theo tâm trạng của cô trước, rồi dỗ cho cô vui lên là sắp thành công rồi!

"Ừm!" Dương Tuyết Lê lúc này vô cùng hài lòng với biểu hiện của Diệp Hạo Sơ, cảm thấy mình hạnh phúc chết đi được.

Ừm?

Nếu phương diện đó của Lão Diệp có thể yếu đi một chút, Dương Tuyết Lê cô một mình cũng có thể thỏa mãn Lão Diệp, vậy thì tốt biết mấy!

Lúc đó, cô nói gì cũng sẽ không chia sẻ Lão Diệp với người phụ nữ khác!

Tiếc là... bà đây chịu không nổi!

Hu hu~ Diệp Hạo Sơ không biết trong đầu Dương Tuyết Lê lúc này đang nghĩ những thứ này, bèn tò mò hỏi: "Tuyết Lê, hôm qua em đến thăm anh, sau khi đi đã đi đâu với Doãn Tiên Nguyệt vậy?" "Cô ấy đã nói những gì với em và Linh nhi?" Dương Tuyết Lê nghe vậy, đôi mày đẹp nhíu lại: "Chị Tiên Nguyệt chỉ nói với em và Linh nhi một số chuyện của phụ nữ, anh hỏi linh tinh cái gì!" "Không phải, ngoài chuyện này ra không còn gì nữa à?" "Hết rồi?

Còn có thể có chuyện gì nữa chứ?" Dương Tuyết Lê nghi hoặc hỏi.

"Ơ... vậy không có gì nữa!" Sau đó Diệp Hạo Sơ không hề thấy khóe miệng Dương Tuyết Lê nhếch lên một nụ cười như kế hoạch đã thành công.

Một đêm không lời.

Rất nhanh, ba ngày đã trôi qua.

Thanh Long Các.

Diệp Hạo Sơ ngồi ở ghế chủ tọa, Trương Nhật Sơn ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái.

Tiếp theo là Ngô Nhị Bạch của nhà họ Ngô, Hoắc Tiên Cô của nhà họ Hoắc, Trần Bì của nhà họ Trần, Tề Án Mi của nhà họ Tề, và gia chủ của nhà họ Giải.

Diệp Hạo Sơ lạnh nhạt ngồi ở ghế chủ tọa, liếc qua phản ứng của các nhà, phát hiện ngoài hai nhà Ngô, Giải có vẻ không quan tâm, gia chủ của các nhà khác đều có vẻ mặt nghi hoặc.

Họ không biết lần này Diệp hội trưởng gọi tất cả gia chủ Cửu Môn đến đây làm gì, có phải sắp có chuyện lớn xảy ra không?

À, trừ Trần Bì, người đứng đầu nhà họ Trần, đang mang một vẻ mặt đầy sát khí.

Lần hành động trộm mộ trước, chỉ có nhà họ Trần của ông ta toàn quân bị diệt.

Không phải Trần Bì xót mạng người nhà họ Trần hay những bảo vật kia, mà là vì đã làm nhà họ Trần mất mặt.

Ngay cả Tề gia, được Cửu Môn công nhận là yếu nhất, cũng có mấy người sống sót trở ra.

Nhà họ Trần ông ta không dám nói thực lực mạnh nhất Cửu Môn, nhưng lọt vào top ba thì Trần Bì vẫn có tự tin!

Mẹ kiếp!

Lão phu không nên để tên phế vật Trần Kim Thủy dẫn đội, đáng lẽ phải để đứa con gái cưng Trần Văn Cẩm của ông ta dẫn đội mới phải!

Bây giờ thì hay rồi, nhà họ Trần lần này xem như mất hết mặt mũi ở Cửu Môn!

Hoắc Tiên Cô lúc này lên tiếng trước: "Diệp hội trưởng, tôi nghĩ lần này ngài gọi chúng tôi đến Thanh Long Các không phải chỉ đơn giản là làm khách đâu nhỉ?" "Tiên cô đoán không sai, đúng là có vài chuyện cần nói!" "Ồ?

Vậy là chuyện gì mà phải phiền đến Diệp hội trưởng ngài tự mình dặn dò?" Lời Hoắc Tiên Cô vừa dứt, các gia chủ khác đều tỏ vẻ tò mò.

"Tôi nghĩ chuyến đi Tương Tây lần này, ngoài hai nhà Ngô, Giải ra, các nhà còn lại đều thu hoạch khá phong phú chứ?" Mọi người nghe vậy đều bất giác gật đầu.

"Vậy cũng phải cảm ơn sự lãnh đạo của Hạo gia!" Tề Án Mi vừa vuốt ve con mèo trong lòng, vừa cười nói: "Mong Hạo gia, sau này có chuyện tốt như vậy nhớ đến Tề gia tôi nhiều hơn nhé!" Hoắc Tiên Cô lần này cũng hiếm khi lên tiếng: "Chuyến đi Tương Tây lần này, Hữu Tuyết đã báo cáo với tôi rồi, Diệp hội trưởng quả không hổ là truyền nhân của Phát Khâu Thiên Quan!" "Quá lời rồi!

Tiên cô, lần này đều là do mọi người cùng nhau nỗ lực!" Diệp Hạo Sơ cười nói.

"Diệp hội trưởng quá khiêm tốn rồi!" "Giải gia tôi vừa thấy các vị

mang ra một lượng lớn minh khí từ dưới đó mà vô cùng ngưỡng mộ, không khỏi hối hận quyết định ban đầu!" "Ngô gia chúng tôi cũng vậy!" "Hừ!

May mà hai nhà Ngô, Giải các người không đi, nếu không người chết sẽ không chỉ có nhà họ Trần chúng tôi đâu!" Trần Bì hừ lạnh một tiếng, rõ ràng ông ta vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện nhà họ Trần toàn quân bị diệt.

"Vậy thì không phiền Tứ a công phải bận tâm!

Tôi đối với người của hai nhà Ngô, Giải chúng tôi vẫn rất có lòng tin!" Gia chủ họ Giải mặt đầy tươi cười.

"Được rồi!

Lần này tôi gọi các vị đến, không phải để mời các vị đến đây cãi nhau!

Mục đích là muốn nói về chuyện của Cửu Môn chúng ta!" Diệp Hạo Sơ ngắt lời những người này, nếu để họ tiếp tục đánh thái cực ở đây, không biết còn phải kéo dài bao lâu nữa?

"Bắt đầu đi." Diệp Hạo Sơ tựa lưng vào ghế, toàn thân toát ra một vẻ uy nghiêm khiến người ta lạnh gáy.

Mọi người lúc này đều cảm nhận được khí thế mạnh mẽ này từ vị hội trưởng của họ.

Thấy không ai nói gì, Diệp Hạo Sơ dừng ánh mắt trên người Ngô Nhị Bạch và gia chủ họ Giải.

Thấy Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm, tim của hai người đập thót một cái, gia chủ họ Giải cứng rắn nói: "Diệp hội trưởng, bên Giang Tây... từ giám định bảo vật đến xuất hàng, cuối cùng là tuồn hàng, trước giờ đều là chuyện của hai nhà Ngô, Giải chúng tôi, sao lại đến lượt hai nhà Tề, Hoắc bọn họ chứ?" Khu vực Giang Tây là một nguồn

hàng rất quan trọng của hai nhà Ngô, Giải, nhưng Trương Nhật Sơn lại để hai nhà Tề, Hoắc chen chân vào.

Cứ như vậy, với tư cách là người đứng đầu hai nhà Ngô, Giải, Ngô Nhị Bạch và gia chủ họ Giải tự nhiên rất tức giận.

Đến tham gia hội nghị Cửu Môn lần này, việc đầu tiên hai nhà họ muốn đề cập chính là chuyện này.

Diệp Hạo Sơ nghe xong cười cười, yên lặng đợi gia chủ họ Giải nói xong.

Chuyện này tự nhiên là do Diệp Hạo Sơ dặn Trương Nhật Sơn làm, anh không muốn bất kỳ nhà nào trong Cửu Môn quá lớn mạnh, thực lực của hai nhà Ngô, Giải vốn đã mạnh, hai nhà này lại liên kết với nhau, thì các gia tộc khác cũng đừng hòng chơi nữa!

"Diệp hội trưởng, hai nhà Tề, Hoắc chen vào như vậy, có phải là không tuân thủ quy tắc của Cửu Môn chúng ta không?" Ngô Nhị Bạch trầm giọng nói.

"Tôi không quan tâm đã xảy ra chuyện gì, nhưng Bản hội trưởng sắp xếp thế nào, các người cứ làm theo thế đó.

Hơn nữa, tôi không muốn thấy Cửu Môn nội đấu, hiểu chưa?" Diệp Hạo Sơ nhàn nhạt nói.

Anh dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Lòng của mọi người cũng theo nhịp lên xuống của ngón tay anh mà trở nên thấp thỏm không yên.

Dã tâm của hai nhà Ngô, Giải, Diệp Hạo Sơ sao lại không biết, nếu không có sự tồn tại của nhà họ Uông, hai nhà Ngô, Giải sớm đã xưng bá Cửu Môn.

"Nhưng mà, Diệp hội trưởng, bên Giang Tây, là nơi có nguồn hàng

nhiều nhất của hai nhà Ngô, Giải chúng tôi." Gia chủ họ Giải cẩn thận nói một câu.

Tề Án Mi lúc này đang vuốt mèo, cười tủm tỉm nói: "Sao?

Mấy năm nay hai nhà Ngô, Giải các người kiếm tiền còn ít à?

Theo thứ tự cũng nên đến lượt Tề gia tôi và Hoắc gia rồi chứ?" "Tề đương gia nói có lý!" Hoắc Tiên Cô gật đầu, chỉ cần là chuyện làm khó nhà họ Ngô, Hoắc Tiên Cô bà đây đều vui.

"Sau này cứ theo thứ tự mà sắp xếp, chuyện này đến đây là hết!" Một câu của Diệp Hạo Sơ đã định đoạt toàn cục.

Hai nhà Ngô, Giải không thể lấy lại địa bàn đó.

Trương Nhật Sơn ngồi bên cạnh thầm khâm phục.

Ông cũng không muốn để một nhà nào trong Cửu Môn quá lớn mạnh, nên mới phải giữ cho cán cân được thăng bằng.

"Diệp hội trưởng, nhà họ Trần chúng tôi lần này chết nhiều người như vậy, ngài có phải nên cho nhà họ Trần chúng tôi một lời giải thích không?" Một người đàn ông cao to vạm vỡ của nhà họ Trần lên tiếng.

Trong khi đó, Trần Bì ngồi trên ghế vẫn nhắm mắt như không quan tâm thế sự.

Thấy Trần Bì không nói gì, Trần Đinh Cự tiếp tục: "Diệp hội trưởng, những minh khí châu báu mang về từ dưới đó lần này đều do người nhà họ Trần chúng tôi dùng mạng đổi lấy!

Mà lần này ngài phân chia minh khí cho nhà họ Trần chúng tôi có phải là hơi ít không?" Tề Án Mi nghe vậy liền châm chọc: "Trần Đinh Cự!

Lời này của ông là không đúng rồi!

Minh khí dưới đó đều do mấy nhà chúng tôi khuân lên, chịu chia

cho nhà họ Trần các người một ít đã là tốt lắm rồi!" "Sao?

Nhà họ Trần các người còn muốn lấy phần lớn à?" "Tề đương gia nói đùa rồi!

Chương 212

Nhà họ Trần chúng tôi lần này vì cuộc trộm mộ này mà hy sinh toàn bộ, không nên được nhận nhiều hơn một chút sao?

Nếu không, người nhà họ Trần của Cửu Môn chúng tôi không phục đâu!" Trần Đinh Cự lớn tiếng nói.

Diệp Hạo Sơ lúc này hứng thú nhìn người nhà họ Trần này: Trần Đinh Cự.

Nếu Diệp Hạo Sơ không đoán sai, Trần Đinh Cự này hẳn phải gọi là Uông Đinh Cự, là người của nhà họ Uông cài cắm trong nhà họ Trần của Cửu Môn.

Bây giờ thì hay rồi, tên này lại tự mình chui ra!

"Ồ?

Vậy theo ý của ông là...?" Diệp Hạo Sơ nheo mắt cười.

"Diệp hội trưởng, ý của nhà họ Trần chúng tôi là muốn hai phần năm tổng số minh khí lần này!" "Ha ha~!" Ánh mắt Diệp Hạo Sơ lạnh như băng nhìn về phía nhà họ Trần.

Nếu lúc này đám người Hồ Bát Nhất thấy được ánh mắt của Diệp Hạo Sơ, họ sẽ hiểu Lão Diệp sắp dạy người khác cách làm người!

Anh không ngờ nhà họ Trần lại dám đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, người của nhà họ Trần đều chết trong mộ, vậy thì chỉ có thể trách người nhà họ Trần học nghệ không tinh.

Nhà họ Trần này không những không coi hai nhà Tề, Hoắc ra gì, mà còn gián tiếp tát vào mặt Diệp Hạo Sơ anh!

Quả nhiên, câu nói này của Trần Đinh Cự vừa thốt ra, bất kể là

Hoắc Tiên Cô hay Tề Án Mi, sắc mặt đều trở nên khó coi!

Nhà họ Trần này lại muốn hai phần năm?

Phải biết rằng chuyến đi Tương Tây lần này có năm nhà tham gia, phần của nhà họ Diệp và nhà họ Doãn, nhà họ Trần chắc chắn không dám mơ tưởng, cũng không dám mơ tưởng!

Nhưng hai nhà Tề, Hoắc thì không chắc!

Nếu nhà họ Trần thật sự lấy được hai phần năm, vậy có nghĩa là hai nhà Tề, Hoắc chỉ có thể lấy được một nửa số minh khí vốn thuộc về mình!

Vậy thì hai nhà Tề, Hoắc sao có thể đồng ý!

Còn về việc nhà họ Trần chết nhiều người nhất!

Xin lỗi, có liên quan gì đến chúng tôi?

Hơn nữa!

Chỉ có nhà họ Trần các người tổn thất nặng nề sao?

Các nhà chúng tôi không phải cũng vậy sao!

À!

Quên mất, trừ nhà họ Diệp ra!

Không khí trên bàn bỗng lạnh đi, Diệp Hạo Sơ cười nói: "Được thôi!

Bản hội trưởng đồng ý!" "Thật sao?

Diệp hội trưởng?" Trần Đinh Cự nghe vậy mừng rỡ, gã chỉ nói bừa thế thôi, không ngờ Diệp hội trưởng này lại đồng ý thật!

Nếu chuyện này thành công, địa vị của gã trong Trần gia sau này sẽ tăng lên đáng kể, cũng có lợi cho kế hoạch sau này!

"Ông nghĩ bản hội trưởng sẽ lừa ông à?" "Không không không!

Sao có thể chứ!" Diệp hội trưởng, ngài thật là sâu sắc và thấu tình đạt lý!

Tiểu nhân thay mặt những người Trần gia đã mất cảm ơn ngài!" Trần Đinh Cự tươi cười cảm tạ.

"Tên ông là Trần Đinh Cự nhỉ?" Diệp Hạo Sơ giả vờ cười hỏi.

"Vâng ạ!

Không ngờ hội trưởng còn biết tên của tiểu nhân!" Trần Đinh Cự lập tức kính cẩn cúi người.

"Trần Đinh Cự.

Ừm, tên hay đấy!" "Tôi nói có đúng không!

Uông – Đinh – Cự." Trần Đinh Cự nghe vậy, ánh mắt sững lại, hoảng hốt nói: "Hội… hội trưởng, ngài thật biết đùa, ha ha." Trần Đinh Cự còn chưa nịnh bợ xong đã nghe Diệp Hạo Sơ gọi tên mình, hơn nữa còn gọi gã là Uông Đinh Cự!

Mọi người ban đầu cũng không phản ứng kịp, không hiểu tại sao lại phải chia hai phần năm minh khí cho Trần gia, nhưng bây giờ họ đã hiểu.

Hội trưởng của họ lại gọi Trần Đinh Cự của Trần gia là Uông Đinh Cự, điều này đại biểu cho cái gì, trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ!

Chỉ là không ai ngờ tới, Uông gia lại cử người trà trộn vào Cửu Môn, lại còn trà trộn sâu đến thế!

Diệp Hạo Sơ nói xong, phát hiện mọi người tại hiện trường đều nhìn Trần Đinh Cự với ánh mắt khác lạ.

"Ha ha, hội trưởng… Trò đùa này không vui chút nào đâu!" Trần Đinh Cự lúc này sắp khóc đến nơi, gã không thể ngờ mình lại bị lộ

nhanh như vậy!

Nhưng sao có thể chứ?

Gã đến Cửu Môn nằm vùng đã nhiều năm, ngay cả lão già Trần Bì kia cũng không phát hiện ra, vị Cửu Môn hội trưởng mới nhậm chức này làm sao có thể nhận ra chứ? (Diệp Hạo Sơ: "Vì bản hội trưởng là một thằng hack game mà!") "Uông…?

Trần Đinh Cự này là người của Uông gia?" Tề Án Mi kinh ngạc nói.

Trần Bì lúc này cũng mở mắt, không dám tin nhìn Trần Đinh Cự.

"Sao?

Các vị đang nghi ngờ bản hội trưởng?" Diệp Hạo Sơ nghịch con dao găm vảy rồng, nhìn chằm chằm mọi người.

"Cũng không phải, Diệp hội trưởng, chuyện này không phải chuyện nhỏ, có nên…?" Giải gia chủ còn chưa nói xong, Trương Nhật Sơn đã lên tiếng: "Chẳng lẽ Giải gia chủ có cách nào tốt hơn?" "Không phải, ý tôi là nên bắt gã lại thẩm vấn trước, xem có thể hỏi ra được manh mối có giá trị nào không." Giải gia chủ vội vàng giải thích.

Trương Nhật Sơn cười lắc đầu: "Ha ha, ý kiến không tồi, nhưng ông muốn hỏi ra được manh mối hữu ích nào từ miệng của những kẻ điên cuồng này thì khó hơn lên trời!" "Chuyện này…" "Tôi không phải… không phải người của Uông gia!" "Tứ A Công, ngài phải tin tôi!" Trần Đinh Cự điên cuồng cầu cứu Trần Bì.

"Hừ!" Trần Bì lờ gã đi, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi đến bên cạnh Trần Đinh Cự, tay giơ lên, dao hạ xuống.

"Phụt!" Giây tiếp theo, Trần Đinh Cự ôm cổ ngã xuống, miệng phun ra máu tươi, sau đó từ từ tắt thở.

“Để các vị chê cười rồi!

Là Trần gia tôi sơ suất!

Lại để một người của Uông gia trà trộn vào!” Trần Bì lau vết máu trên tay rồi nói.

Trần Bì ông ta là kẻ lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn, đối với việc Trần Đinh Cự có phải người của Uông gia hay không, ông ta không quan tâm, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!

Mọi mối nguy tiềm ẩn của Trần gia, Trần Bì ông ta đều phải diệt trừ!

“Lão phu già rồi!” “Các vị, nếu không có chuyện gì, lão phu xin về trước!

Còn nữa, số minh khí mang về từ Giang Tây lần này, Trần gia không cần nữa!” Nói xong, Trần Bì lập tức rời khỏi phòng họp.

Lần này Trần Bì thật sự tức điên lên, không chỉ mất hết mặt mũi, mà cả hậu bối mình mới đề bạt lại là người của Uông gia?

Sau khi về, ông ta nhất định phải điều tra kỹ chuyện này, Trần Bì muốn xem xem Trần gia ông ta còn người của Uông gia nữa không!

Lũ Uông gia chết tiệt này!

Xem ra là không biết thủ đoạn của lão phu rồi!

Thấy Trần Bì rời đi, các gia chủ đều thở dài không thôi, trong lòng không khỏi cảnh giác: Lát nữa về, mình cũng phải bí mật điều tra xem người nhà mình có gián điệp của Uông gia không.

Không có thì tốt, nếu có thì nghĩ thôi đã thấy đáng sợ!

“Các vị, xem ra Uông gia này đúng là âm hồn không tan a!

Bây giờ vẫn còn muốn hủy diệt Cửu Môn chúng ta!” Giải gia chủ

sắc mặt ngưng trọng nói.

"Đúng vậy!

Uông gia… đã đấu với Cửu Môn chúng ta mấy trăm năm rồi!" "Bọn chúng giống như lũ gián đánh không chết, diệt thế nào cũng không hết!" Ngay lúc mọi người đang bàn về Uông gia, Hoắc Tiên Cô nhìn về phía Diệp Hạo Sơ nói: "Diệp hội trưởng, có phải ngài biết gì đó không?" Dứt lời, tất cả mọi người trong Cửu Môn đều nhìn chằm chằm vào Diệp Hạo Sơ, sợ bỏ lỡ điều gì.

"Tôi không biết, còn về Uông gia… chỉ là một lũ sâu bọ đáng thương thôi!" Mọi người nghe xong trong lòng đầu tiên là một trận thất vọng, sau đó là một trận cạn lời.

Uông gia, một gia tộc thần bí và hùng mạnh, đã đấu với thế hệ trước của Lão Cửu Môn bọn họ rất lâu, lại bị anh nói là một lũ sâu bọ đáng thương?

Chương 213

Như vậy thật sự ổn sao?

Trương Nhật Sơn lúc này cũng thầm chửi trong lòng, anh có cần phải tự tin thế không?

Phải biết rằng ân oán giữa Trương gia và Uông gia đã có mấy trăm năm, đến giờ vẫn chưa phân thắng bại!

Bây giờ ông đột nhiên có chút hối hận vì đã để người này làm hội trưởng hiệp hội Cửu Môn!

Tuy nhiên, thấy Diệp Hạo Sơ không muốn nói, các cao tầng Cửu Môn cũng thức thời không tiếp tục chủ đề này.

"Được rồi, các vị còn chuyện gì khác không?" Sau đó, cuộc họp Cửu Môn này kết thúc trong tâm trạng nặng nề của mọi người.

Diệp Hạo Sơ còn đặc biệt quan sát biểu cảm của Giải gia chủ và Ngô Nhị Bạch trước khi họ rời đi.

Thấy sắc mặt hai người ngưng trọng, rõ ràng đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Diệp hội trưởng, vậy chúng tôi xin cáo từ!" Giải gia chủ cười nói một tiếng.

"Ừm!" Sau khi các gia chủ rời đi, Diệp Hạo Sơ đột nhiên hỏi Trương Nhật Sơn: "Trương phó quan, xem ra Ngô gia và Giải gia bắt đầu kế hoạch rồi!" "À đúng rồi, ông thấy Ngô gia và Giải gia có đối phó được Uông gia không?" "Chắc là không!" Trương Nhật Sơn không chút do dự nói.

"Ồ?

Lý do?" "Hội trưởng, ngài cũng biết, Uông gia này đã tồn tại mấy trăm năm, nếu thật sự dễ bị diệt như vậy, năm đó Phật Gia đã sớm diệt rồi!" "Cũng đúng!" Diệp Hạo Sơ gật gật đầu.

"Nhưng tôi cảm thấy Uông gia sắp bị diệt vong rồi!" Trương Nhật Sơn nghe vậy tò mò hỏi: "Hửm?

Sao lại nói vậy?" "Đợi thế hệ thứ ba của Cửu Môn lớn lên, ông sẽ hiểu!" Diệp Hạo Sơ cười bí hiểm với Trương Nhật Sơn, sau đó bước ra ngoài.

Mình biết rằng trong tương lai, đời thứ ba của Ngô gia, Hạo Thiên Chân, sẽ liên hợp với các nhà trong Cửu Môn, cuối cùng thành công diệt Uông gia.

Bây giờ Diệp Hạo Sơ cũng lười quản chuyện này, dù sao cuối cùng Uông gia cũng sẽ bị diệt, chỉ là sớm một chút hay muộn một chút thôi.

Với thực lực hiện tại của mình, diệt Uông gia không khó, nhưng muốn diệt triệt để Uông gia là không thực tế, thành viên Uông gia không giới hạn chủng tộc và huyết thống, chỉ cần vì một tín niệm đều có thể là người Uông gia.

Cho nên, trọng trách diệt Uông gia này vẫn nên giao cho tiểu Thiên Chân đi!

À không, lúc đó nên gọi là Tiểu Tà Đế! (Hạo Thiên Chân: "Mày có lịch sự không vậy hả?") Thấy Diệp Hạo Sơ rời đi, Trương Nhật Sơn ánh mắt phức tạp nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cái.

"Thế hệ thứ ba của Cửu Môn sao?" Sau đó lại từ từ ngồi xuống ghế thở dài: "Phật Gia, lúc ngài còn sống, Uông gia không dám lộ mặt, bây giờ ngài không còn nữa, bọn chúng lại kéo nhau ra cả!" "Nhưng mà, Phật Gia ngài yên tâm, lần này Uông gia đã tính sai rồi, Nhật Sơn

lại tìm cho bọn Uông gia một đối thủ mạnh hơn nữa!" "Phật Gia, hy vọng ngài và phu nhân ở bên kia mọi chuyện đều ổn!" Cách cuộc họp Cửu Môn đã hai ngày, Diệp Hạo Sơ lúc này đang nhàn nhã nằm trên ghế thái sư uống trà, phơi nắng.

Bây giờ hệ thống đã không giao cho hắn nhiệm vụ nào nữa, như vậy cũng tốt!

Mình bây giờ sau khi tìm được Xích Đan Thần Châu, đã được thưởng manh mối chi tiết về Tị Trần Châu, cho nên việc tìm kiếm Tị Trần Châu cũng không vội.

Còn về Nữ Oa Thạch, hắn đến giờ vẫn chưa rõ cái thứ đó dùng thế nào!

Còn nữa, manh mối Tị Trần Châu mà hệ thống đưa cho chính là ở chỗ Cổ Đồng Kinh.

Nhưng người ta luôn phải làm từng việc một mà, bây giờ việc hắn phải làm là hoàn thành lời hứa với Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đây!

Mình tìm được Mộ Trần Châu đã lâu như vậy rồi, mà vẫn chưa kịp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến!

Nghĩ lại thật có chút lỗi với Tinh Tuyệt Nữ Vương! (Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Thằng khốn, cuối cùng cũng nhớ tới bà đây rồi à?") "Bản hội trưởng cứ nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa rồi hãy xuất phát đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Ừm, quyết định vậy đi!" Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ. (Tinh Tuyệt Nữ Vương: %&#...) Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang nằm trong sân phơi nắng, hắn đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Không phải mùi cơm, mà là một mùi hương đặc trưng trên người phụ nữ.

"Khoan đã, mùi này sao quen thế nhỉ, hình như đã ngửi thấy ở đâu

rồi!" Diệp Hạo Sơ thầm nghĩ, nhưng nhất thời không thể nhớ ra mình đã ngửi thấy ở đâu!

"Hi hi!

Đại nhân, không nhớ nô gia sao?" Một giọng nói cực kỳ quyến rũ vang lên bên tai Diệp Hạo Sơ.

Sau đó Diệp Hạo Sơ phát hiện trên người mình không biết từ lúc nào đã có một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy tím đang nằm bò.

Thiếu nữ này có một đôi mắt quyến rũ đang si mê nhìn hắn.

Diệp Hạo Sơ phản ứng lại, một tay đẩy thiếu nữ ra, bật người dậy khỏi ghế thái sư, lập tức giữ khoảng cách với thiếu nữ áo tím này.

"Hừ!

Anh đúng là đồ phụ bạc!" Bị Diệp Hạo Sơ đẩy ra, thiếu nữ không vui hừ một tiếng, lại chống nạnh nói: "Đại nhân!

Anh không nhận ra nô gia sao?" "Ờ… cô là?" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền nhìn kỹ thiếu nữ áo tím này, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Hắn kinh ngạc chỉ tay vào thiếu nữ, nói: "Cô là… con tiểu xà nữ kia?" "Hì hì, đúng vậy!

Cuối cùng anh cũng nhớ ra rồi!" "Nhưng nô gia tên là A Mị!" Thiếu nữ áo tím này chính là xà nữ A Mị mà Diệp Hạo Sơ gặp trong chuyến đi Giang Tây.

"Ừm, nhưng cô mặc quần áo vào tôi suýt nữa không nhận ra!" Diệp Hạo Sơ nói xong câu thiếu não này liền hối hận.

"Đại nhân, vậy… em cởi ra nhé?" Nói xong, A Mị liền định cởi quần áo trên người.

"Đừng đừng đừng!

Tôi đùa thôi!” Diệp Hạo Sơ vội vàng ngăn cản hành động của A Mị.

Đùa gì chứ!

Bản hội trưởng là người như vậy sao?

Ừm, tính thời gian, lúc này Tuyết Lê sắp về rồi, nếu con hổ cái này mà cởi đồ trước mặt mình, bị Tuyết Lê nhìn thấy thì còn gì là người!

Dương Tuyết Lê chắc chắn sẽ nổi điên!

“Được thôi!

Em nghe anh, không cởi nữa!” A Mị nở nụ cười ngọt ngào nhìn Diệp Hạo Sơ.

“Khụ khụ, cái đuôi rắn của cô đâu rồi?

Sao lại biến thành chân người?” Diệp Hạo Sơ ho khan hai tiếng, vội vàng đổi chủ đề.

“Hì hì!

Đại nhân, nhờ có tinh huyết của anh cả, nếu không em còn phải tu luyện rất lâu mới có thể hóa thành hình người đấy!” “Đại nhân, lần này em đến tìm anh là để báo ân!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy sững sờ, ngớ người.

“Báo ân?

Cô từ xa như vậy đến chỉ để báo ân thôi à?” “Vâng, anh đã giúp em, em phải báo ân chứ!” A Mị gật gật cái đầu nhỏ một cách đương nhiên.

“À đúng rồi, cô tìm tôi bằng cách nào vậy?” Diệp Hạo Sơ đột nhiên tò mò hỏi.

“Hi hi!

Mùi hương trên người đại nhân em đã quá quen thuộc rồi, em lần theo mùi hương trên người đại nhân mà tìm đến đây!" A Mị ra vẻ "bổn cô nương rất lợi hại, anh mau khen em đi".

Diệp Hạo Sơ: "…" "Vậy báo ân mà cô nói là chỉ…" "A Mị đương nhiên là sau này sẽ đi theo đại nhân rồi!

Giặt quần áo nấu cơm cho đại nhân, còn có… làm ấm giường nữa!" Nghe tiểu xà nữ này luyên thuyên một tràng, Diệp Hạo Sơ vội vàng ngắt lời!

"Được rồi!

Tôi không cần cô báo ân, chúng ta lúc đó chỉ là giao dịch ngang giá!" "Cô đưa tôi thứ tôi cần, tôi cho cô tinh huyết, rất công bằng!" Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, A Mị không chịu, phản bác: "Nhưng… thứ em đưa cho anh và tinh huyết của anh căn bản không thể so sánh được!" "Tính như vậy, vẫn là anh chịu thiệt, cho nên em vẫn phải báo ân!" (Diệp Hạo Sơ: "Cô nói nghe có lý ghê ha!") Sau đó A Mị lại tỏ vẻ đáng thương: "Em bây giờ không có nơi nào để đi!

Trên thế giới này cũng chỉ quen biết một mình đại nhân anh thôi, em nghĩ đại nhân sẽ tốt bụng thu nhận A Mị chứ?" "Cô đã nói đến thế rồi, bản hội trưởng mà không thu nhận cô còn được sao?

Muốn tôi thu nhận cô cũng được!" "Thật không ạ?" A Mị vui mừng hỏi.

Diệp Hạo Sơ gật đầu, lại nói: "Nhưng sau này vệ sinh trong nhà cô phải dọn dẹp sạch sẽ!" "Hì hì!

Được được!" A Mị thấy Diệp Hạo Sơ đồng ý thu nhận mình, khuôn mặt tươi cười như hoa nở.

"A Mị, cô ở dưới đó lâu như vậy, có thể thích nghi với cuộc sống của con người hiện tại không?" A Mị nghe vậy gật gật cái đầu nhỏ,

cười nói: “Đại nhân, em có thể mà, trên đường đến tìm anh, em đã đi dạo một vòng thế giới loài người, không ngờ thế giới loài người phát triển nhanh như vậy!” “Vậy thì tốt!” “À đúng rồi, sau này đừng gọi ta là đại nhân nữa, gọi ta là… ca ca đi!” “Vâng!

A Mị biết rồi!” “Ca ca!

Chương 214

Ca ca!

Hì hì…" Sau đó Diệp Hạo Sơ lại nằm xuống ghế thái sư, nhìn bộ váy cổ trang kỳ lạ trên người A Mị.

Thế là hắn chỉ vào phòng ngủ chính: "A Mị, em vào phòng đó thay bộ đồ này đi!

Quần áo của chị Tuyết Lê, chắc em cũng mặc vừa!" "Vâng, được ạ!" A Mị ngoan ngoãn đi vào phòng của Dương Tuyết Lê.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lê trở về, còn dẫn theo cả cô nhóc Hoắc Linh.

Dương Tuyết Lê thấy Lão Diệp lại nằm ườn trên ghế thái sư ung dung phơi nắng thì tức không có chỗ xả.

"Lão Diệp, anh cả ngày có thể làm chút chuyện đứng đắn được không, anh đến Thanh Long Các phụ một tay cũng được mà?" "Diệp đại ca, anh lại lười biếng nữa rồi!" Hoắc Linh cũng cười hì hì nói.

Diệp Hạo Sơ nằm trên ghế thái sư, vắt chéo chân ung dung nói: "Này, Thanh Long Các không phải có Lão Hồ, Đại Kim Nha bọn họ một đám người sao?

Thiếu tôi một người không thiếu, thêm tôi một người không thừa!" "Hơn nữa, cô xem có ông chủ nào đi làm việc không?

Chẳng phải đều để cho đàn em dưới trướng làm sao?" "Theo anh nói như vậy, anh lại nỡ lòng để người phụ nữ của mình đi làm việc à?" Dương Tuyết Lê cười lạnh một tiếng.

Thấy Tuyết Lê tức giận, Diệp Hạo Sơ lập tức khuyên nhủ: "A a, bớt giận, bớt giận!

Không phải anh thấy em học qua kỹ năng quản lý kinh doanh sao?

Vừa hay cũng có thể rèn luyện em một chút mà!" "Ồ?

Anh bảo em rèn luyện, sao em không thấy anh tự mình rèn luyện đi?" "Anh… À đúng rồi, Linh Nhi, em nói xem Diệp đại ca sao không đi rèn luyện đi?" Diệp Hạo Sơ vội vàng nháy mắt với Hoắc Linh, cầu cứu.

Hoắc Linh thấy cảnh này, che miệng cười: "Hi hi!

Bởi vì Diệp đại ca không thích ạ!

Thứ không thích thì sao có thể cam tâm tình nguyện học được chứ!" "Ha ha ha!

Vẫn là Linh Nhi hiểu anh!" "Linh Nhi, em đúng là đồ phản bội!" Dương Tuyết Lê tức giận chỉ vào Hoắc Linh.

"A!

Không phải, Tuyết Lê tỷ tỷ, em…" (Xong rồi xong rồi, Hoắc Linh ơi là Hoắc Linh, mày đúng là đồ vô dụng!

Vừa nãy đã nói với chị Tuyết Lê là phải cho Diệp đại ca một bài học, sao bây giờ mình lại quay ra giúp Diệp đại ca rồi?) Đúng lúc này, A Mị thay đồ xong bước ra từ phòng của Tuyết Lê.

"Ca ca!

Anh xem em mặc bộ này có đẹp không?" Dương Tuyết Lê, Hoắc Linh: "…" Diệp Hạo Sơ đầu tiên là cẩn thận liếc nhìn sắc mặt Tuyết Lê, sau đó cực kỳ tự nhiên nói: "Ừm, khá đẹp!" "Hi hi!

Em cũng thấy rất đẹp!" Lúc này mắt Dương Tuyết Lê sắp phun ra lửa, cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão Diệp, không giới thiệu một chút sao?" "Ờ… đây là em gái anh, A Mị!" "A Mị, đây là chị Tuyết Lê và chị Linh Nhi của em!" "A Mị, đây là chị Tuyết Lê và chị Linh Nhi

của em!" Diệp Hạo Sơ lần lượt giới thiệu ba cô gái với nhau.

A Mị vừa nãy ở trong phòng đã sớm nghe thấy cuộc trò chuyện của mấy người, liền đưa tay về phía Dương tham mưu, nở nụ cười ngọt ngào: "Tuyết Lê tỷ tỷ, em đã nghe ca ca nói về chị!" "Ồ?

Anh ấy nói gì về tôi?" "Ca ca nói Tuyết Lê tỷ tỷ là một người phụ nữ xinh đẹp, rộng lượng, dịu dàng và chu đáo đó ạ!" "Anh ta thật sự nói vậy sao?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Dương Tuyết Lê cũng nắm lấy tay A Mị, cười nói: "Em gái A Mị cũng rất xinh đẹp!" Người ta nói không ai đánh người mặt cười, cô gái tên A Mị này đã tỏ thiện ý với mình, cô đương nhiên cũng sẽ không hất mặt đi, nếu không thì thật sự thành mụ vợ ghen tuông mất!

"Linh Nhi tỷ tỷ, em cũng nghe ca ca nói về chị, nói chị hoạt bát đáng yêu lắm!" "Hi hi!

Cảm ơn em gái A Mị!

Em cũng rất đáng yêu!" Không bao lâu, A Mị đã thân thiết với Tuyết Lê và Linh Nhi như chị em một nhà.

Cảnh này khiến Diệp Hạo Sơ đứng bên cạnh ngẩn người, đây còn là tiểu xà nữ ngốc nghếch kia sao?

Không phải bị ai đoạt xá rồi chứ?

"À đúng rồi, em gái A Mị, em đến đây lúc nào vậy?

Sao chị không nghe Lão Diệp nói qua?" Dương Tuyết Lê nghi hoặc hỏi.

A Mị nghe vậy không chút hoang mang giải thích: "Là thế này ạ, Tuyết Lê tỷ tỷ, em trước đây ở dưới quê, người nhà đều mất cả rồi, không còn cách nào khác nên đến nương tựa ca ca!" Hoắc Linh cô nhóc này vừa nghe xong liền an ủi: "A?

Em gái A Mị, em đừng buồn nhé!

Sau này em còn có chúng ta mà!" "Chúng ta đều là người nhà của em!" "Vâng~!" A Mị gật đầu thật mạnh.

Dương Tuyết Lê trầm mặc không nói, không biết đang nghĩ gì?

Cô luôn cảm thấy người phụ nữ tên A Mị này không đơn giản.

Nếu Diệp Hạo Sơ biết được suy nghĩ trong lòng Dương Tuyết Lê, không thể không khâm phục trực giác của phụ nữ!

"Linh Nhi, chúng ta đi nấu cơm!" Dương Tuyết Lê nói rồi đi vào bếp.

"Vâng ạ!" Hoắc Linh nghe vậy liền như cái đuôi nhỏ đi theo, đồng thời kéo cả A Mị.

Chỉ để lại một mình Diệp Hạo Sơ ngơ ngác.

Rất nhanh, một bữa tối thịnh soạn đã được ba cô gái nấu xong.

Bốn người vây quanh bàn ăn cơm, đặc biệt là A Mị, miệng nhỏ nhét đầy căng phồng, còn không ngừng gắp thức ăn vào bát mình.

Thấy cảnh này, Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ nói: "Ăn từ từ thôi!

Có ai tranh với em đâu!" "Ưm… em lâu lắm rồi không được ăn món nào ngon như vậy!" A Mị vừa không ngừng và cơm vào miệng, vừa nói không rõ chữ.

"Hi hi, vậy em ăn nhiều vào nhé!

Tuyết Lê tỷ tỷ nấu cơm ngon lắm đó!" Hoắc Linh cũng vừa ăn vừa cười nói.

"Vâng!

Được ạ!" Nói xong, A Mị lại cúi đầu nỗ lực ăn cơm.

Nửa giờ sau.

“Ợ~!” A Mị hài lòng ngồi trên ghế ợ một cái no nê.

Thấy đồ ăn trên bàn đều đã được giải quyết sạch sẽ, không còn một chút nào, Dương Tuyết Lê ghé sát tai Diệp Hạo Sơ nói nhỏ: “Lão Diệp, em gái anh… bao lâu rồi chưa được ăn cơm vậy?” “Ờ… nó là vậy đó, một cái thùng cơm, đừng để ý ha!” “Ha ha…” Dương Tuyết Lê cười mà không nói.

Trong lòng không khỏi nghĩ: Anh còn dám nói người ta à?

Bản thân anh không phải cũng là thùng cơm sao?

Cô biết Diệp Hạo Sơ cũng ăn rất khỏe!

Một mình ăn bằng ba người!

Hoắc Linh cũng kinh ngạc nhìn A Mị, không ngờ cô gái này còn ăn khỏe hơn cả Diệp đại ca, chẳng lẽ cô ấy không sợ béo sao? (A Mị: Ha ha!

Bà đây có ăn cả con heo cũng không béo đâu!

Ghen tị chứ?) Sau khi mấy người ăn xong, Hoắc Linh được quản gia nhà họ Hoắc đón đi, A Mị cũng tìm một phòng trong tứ hợp viện của Diệp Hạo Sơ để ở lại.

Sau đó Diệp Hạo Sơ cũng cùng Dương Tuyết Lê về phòng.

Sau một trận đại chiến.

“À đúng rồi, ngày mai anh có việc phải đi xa một chuyến!” Diệp Hạo Sơ ôm thân thể Dương Tuyết Lê mở miệng nói.

Dương Tuyết Lê nghe vậy sững sờ, sau đó lập tức truy hỏi: “Anh phải đi xa?

Đi đâu?

Không thể mang em theo sao?” “Tuyết Lê, lần này là chuyện rất

quan trọng của anh, chỉ có một mình anh đi được, cho nên…" Diệp Hạo Sơ còn chưa nói xong, Dương Tuyết Lê đã ngắt lời: "Được, em chờ anh về!" "Ừm, sớm thì mười ngày nửa tháng, muộn thì một hai tháng, anh sẽ về!" "Được!" Dương Tuyết Lê yên lặng ôm cánh tay Diệp Hạo Sơ chìm vào giấc ngủ.

"Hệ thống, sử dụng Thần Hành Thiên Lý Phù!

Định vị Thanh Long Các!" Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy dùng Thần Hành Thiên Lý Phù này tiện hơn, đợi mình từ Tinh Tuyệt Cổ Thành về sẽ không cần phải tự chạy đường!

Dù sao cái Thần Hành Thiên Lý Phù này mỗi nửa năm chỉ có thể sử dụng một lần, không dùng thì phí!

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạo Sơ liền dặn Đại Kim Nha, nhanh chóng mua cho mình một vé tàu hỏa đi Tân Cương ngay bây giờ.

Hiệu suất làm việc của Đại Kim Nha cũng rất nhanh!

Chương 215

Chưa đến nửa giờ đã xong xuôi.

“Hạo gia, đây là vé tàu hỏa ngài cần, xuất phát lúc 2 giờ chiều.” Đại Kim Nha đưa vé tàu cho Diệp Hạo Sơ, cũng không hỏi lý do.

Diệp Hạo Sơ nhận lấy vé tàu, dặn dò: “Ừm, trong thời gian tôi đi vắng, Thanh Long Các giao cho ông và Lão Hồ bọn họ!” “Hạo gia, ngài yên tâm!

Có Đại Kim Nha tôi đây, đảm bảo không có sự cố!” Diệp Hạo Sơ ăn một bữa trưa ở Thanh Long Các, lần lượt nói chuyện với Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác, rồi lên xe đi ra ga tàu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Tiên Nguyệt lúc này đang ngồi trên ghế, trong lòng ôm Doãn Nam Phong.

Sau đó một Thính Nô đi vào, cung kính nói: “Chủ nhân, Diệp hội trưởng đi rồi ạ!” “Ồ?

Tên hỗn đản đó đi đâu rồi?” “Hình như là đi Tân Cương!” Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy trầm tư: “Tân Cương?

Tên hỗn đản đó đột nhiên đi Tân Cương làm gì?” “Xin lỗi, chủ nhân, cái này thuộc hạ không biết ạ!” Thính Nô cúi đầu.

“Được rồi, ngươi lui đi!” “Cô cô, tên hỗn đản mà cô nói có phải là anh trai cho Nam Phong kẹo ăn không ạ?” Doãn Nam Phong lúc này mở to mắt tò mò hỏi.

“Đúng vậy!

Đợi con lớn lên, tên hỗn đản đó chính là chồng của con đấy!”

“Chồng là có ý gì ạ?” “Chồng có nghĩa là người sẽ ở bên Nam Phong của chúng ta cả đời!” “Ồ~!” Doãn Nam Phong nửa hiểu nửa không gật gật cái đầu nhỏ.

Bên phía Diệp Hạo Sơ đã lên tàu, tìm được khoang riêng của mình.

Ngồi trên giường ngủ trong khoang, trong lòng không khỏi cảm thán: Vẫn là Đại Kim Nha biết điều!

Thời gian trôi nhanh.

Diệp Hạo Sơ đi tàu hỏa đến Tân Cương, tìm đến một nhà khách.

Mượn của chủ nhà một con lạc đà, rồi đi vào sa mạc.

Trên đường đi, Diệp Hạo Sơ tìm mấy ngày trời, lại dựa vào trí nhớ cũng không tìm được vị trí di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Kỳ lạ!

Sao lại không tìm thấy?” Hắn nhớ Tinh Tuyệt Cổ Thành đại khái ở đây, sao lại không có?

Chẳng lẽ bị cát bụi chôn vùi rồi?

Đang lúc nghi hoặc, Diệp Hạo Sơ lại lấy ra la bàn hoàng kim, phát hiện từ trường xung quanh rất mạnh, khóe miệng nhếch lên, lớn tiếng hô: “Thôi kệ, không tìm thấy thì về vậy!” Nói xong, Diệp Hạo Sơ giả vờ quay về.

Đúng lúc này, một vầng mặt trời đỏ từ từ xuất hiện trên đường chân trời của sa mạc mênh mông, dưới ánh sáng vàng kim, đường nét của một di tích cổ thành cổ kính hùng vĩ dần dần hiện ra rõ ràng trước mắt Diệp Hạo Sơ.

“A, còn muốn chơi bản hội trưởng à?” Diệp Hạo Sơ cười khẽ, nhanh chóng đi về phía di tích cổ thành.

Lời của Diệp Hạo Sơ vừa dứt, Tinh Tuyệt Cổ Thành đã xuất hiện

trước mắt, điều này nói lên cái gì?

Nói lên rằng mụ đàn bà Tinh Tuyệt Nữ Vương này đang cố ý chơi hắn!

Lại không thể không cảm thán thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, e rằng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành này, Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là trời!

Sau đó Diệp Hạo Sơ không gặp trở ngại nào tiến vào lăng mộ của nữ vương, trên đường đi gặp không ít rắn quái mắt đen canh giữ ở đây.

Nhưng chúng nó lại không thèm liếc hắn một cái, cứ thế bò qua bên cạnh hắn.

Diệp Hạo Sơ cũng vui vẻ, đoán rằng những con rắn quái mắt đen này hẳn là đều nghe lệnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Mình là khách quý của Tinh Tuyệt Nữ Vương, những "vệ sĩ" này sao có thể tấn công khách quý được chứ?

Không bao lâu.

Diệp Hạo Sơ đến trước một vách đá, phía trước là một hang động sâu không thấy đáy như vực thẳm.

Cái vực thẳm không đáy này chính là Quỷ động.

Rất nhanh, lên đến chỗ cao, tầm nhìn thoáng đãng, Diệp Hạo Sơ nhìn thấy trên bệ đá có quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương được phủ Thi Hương Ma Dụ.

Đến gần, Diệp Hạo Sơ cũng không phát hiện Tinh Tuyệt Nữ Vương có động tĩnh gì, lăng mộ yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng trực giác mách bảo Diệp Hạo Sơ, Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc hẳn đã biết mình đến, lúc này không biết đang ở đâu quan sát

mình!

"Đi lên xem sao!" Diệp Hạo Sơ thở dài một hơi, đi đến gần quan quách, ánh mắt nhìn vào bên trong Côn Luân Thần Mộc.

Chỉ thấy bên trong đang nằm một vị nữ vương đeo mặt nạ, y phục đoan trang hoa quý, bà ta dường như đã ngủ say ngàn năm, nhưng lại như đang quan sát tất cả mọi lúc mọi nơi.

"Bốp!" Giây tiếp theo, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mở đôi mắt quyến rũ chúng sinh của mình, lập tức một tay nắm lấy tay Diệp Hạo Sơ, muốn kéo hắn vào trong quan quách.

"Vãi chưởng, bà muốn làm gì?" Diệp Hạo Sơ kinh hãi.

"Bản vương nhớ ngươi rồi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nói một câu mềm mại.

"Hít!" Nghe lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Diệp Hạo Sơ hít một hơi khí lạnh, ngọn lửa trong cơ thể đã bùng cháy.

Hắn nghi ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương ngủ say ngàn năm, sớm đã đói khát không chịu nổi rồi!

Giây tiếp theo, Diệp Hạo Sơ bị Tinh Tuyệt Nữ Vương ôm lấy, sau đó cảm thấy một trận lạnh buốt ở cổ.

Mở mắt ra nhìn, phát hiện Tinh Tuyệt Nữ Vương đang dùng đôi môi đỏ của mình nhẹ nhàng hút cổ hắn.

"Hù~!" Nhưng rất nhanh, Diệp Hạo Sơ đang bận hưởng thụ đã nghĩ sai, thì ra mụ đàn bà này không phải muốn giao lưu sâu sắc với mình, mà là thèm tinh huyết của mình!

"Dám hôn ta!

Lão tử cho ngươi biết tay." Diệp Hạo Sơ cũng nổi điên, lập tức phản khách vi chủ, áp chế Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau đó hai người

bắt đầu làm vận động nguyên thủy nhất.

Không biết qua bao lâu.

Diệp Hạo Sơ mệt đến thở không ra hơi, mỗi một lần va chạm, hắn đều dùng hết sức lực.

“Hạo, bản vương chịu không nổi nữa rồi!” Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này thở hổn hển.

Nhưng Diệp Hạo Sơ không để ý đến lời bà ta, vẫn tiếp tục nỗ lực làm việc.

Một giờ sau.

“Hù~ Sướng a~!” Diệp Hạo Sơ lập tức bùng nổ, sau đó lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, hắn đã lâu không tận tâm như vậy!

Nhìn nữ vương đang mệt lả trong lòng mình, hắn liền một mặt đắc ý: “Thế nào?

Nữ vương, sau này còn dám khiêu khích ta không?” “Hừ!” Tinh Tuyệt Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, không trả lời, sau đó nhắm mắt lại, hai tay lại làm một thủ thế kỳ lạ, miệng lẩm bẩm gì đó.

“Hửm?” Diệp Hạo Sơ không hiểu nhìn động tác kỳ lạ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rất nhanh, Tinh Tuyệt Nữ Vương mở mắt, khuôn mặt lộ ra nụ cười tuyệt mỹ: “Hạo, độc trong cơ thể bản vương đã được loại bỏ rồi!” “Loại bỏ rồi?

Sao lại thế?

Chẳng lẽ…” “Đúng!

Vì song tu với ngươi, bản vương đã hấp thụ tinh hoa của ngươi, loại bỏ độc tố trong cơ thể.” Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa kích động, lại vừa kinh hô một tiếng, sau đó như nhìn quái vật nhìn Diệp Hạo Sơ.

“Hạo, ngươi… trên người ngươi sao có thể có nhiều loại huyết mạch như vậy?

Lại còn dung hợp thành công?” Cảm nhận được trong cơ thể Diệp Hạo Sơ có nhiều loại huyết mạch thần thú, thế giới quan của Tinh Tuyệt Nữ Vương sụp đổ!

Một người sao có thể có nhiều loại huyết mạch như vậy?

Lại còn không hề bài xích lẫn nhau!

Phải biết rằng thần thú đều rất cao ngạo, huyết mạch thần thú cũng vậy.

Chúng nó không thể cho phép ngoài mình ra, còn có loại huyết mạch thần thú thứ hai trên cùng một người!

Nếu có người cưỡng ép dung hợp, nhẹ thì biến thành phế nhân, nặng thì trực tiếp nổ tan xác mà chết!

“Rất kinh ngạc?” Diệp Hạo Sơ cười nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy theo bản năng gật gật đầu, và tò mò hỏi: “Hạo, ngươi làm thế nào vậy?” “Làm làm mãi thì được thôi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương: “…” (Mẹ nó chứ, mi hack game à?

Diệp Hạo Sơ: “Đúng thế thật!”) “Bản vương có thể cảm nhận được huyết mạch Trùng Minh Điểu trong cơ thể càng thêm nồng đậm!” Tinh Tuyệt Nữ Vương vui mừng nói.

Chương 216

"Vậy chúc mừng nữ vương của ta!" Diệp Hạo Sơ lúc này cũng có thể cảm nhận được sau khi song tu với Tinh Tuyệt Nữ Vương, lực huyết mạch của mình cũng có chút tăng lên, nhưng tăng không nhiều.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy mặt hơi đỏ lên, sau đó lại mắt sáng rực nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, như nhìn một món bảo vật.

"Hạo, đây đều là công lao của ngươi!

Hay là, lát nữa chúng ta làm thêm hiệp nữa?" "Bản vương dự cảm là do chúng ta song tu mới khiến huyết mạch của chúng ta càng thêm nồng đậm!" "Chúng ta làm thêm vài lần, huyết mạch chắc chắn sẽ tăng cường nhanh hơn!" "Ờ…" Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương rục rịch, Diệp Hạo Sơ có chút mềm chân, mình vừa mới cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương vận động không biết bao lâu rồi, ít nhất cũng gần bảy tám giờ.

Một khắc cũng không nghỉ.

Bây giờ lại làm thêm hiệp nữa, dù là trâu cũng chưa chắc chịu nổi!

Huống chi Tinh Tuyệt Nữ Vương còn là một tuyệt thế vưu vật!

"Cái đó… nữ vương, hay là chúng ta để hôm khác?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy không vui, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Diệp Hạo Sơ, cười tủm tỉm nói: "Hạo, chẳng lẽ ngươi không được nữa rồi sao?" "Sao có thể!

Tới đây!" Diệp Hạo Sơ bị mụ đàn bà trước mắt dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn, lập tức không nhịn được!

Dám nghi ngờ chuyện này?

Đây là tôn nghiêm quan trọng nhất của một người đàn ông!

Hôm nay lão tử phải chinh phục triệt để Tinh Tuyệt Nữ Vương này, phải bắt bà ta gọi mình là ba ba!

Cứ như vậy, Diệp Hạo Sơ lại dùng thêm ba giờ nữa mới tạm thời khuất phục được tuyệt thế vưu vật này.

“Thế nào?

Được chưa?” Diệp Hạo Sơ lần này mệt đến thở hổn hển.

“Hù~, sao lần này huyết mạch tăng lên ít thế?” Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn toàn không để ý đến lời của Diệp Hạo Sơ, mà lập tức cảm nhận được sự tăng lên nhỏ trong cơ thể, có chút thất vọng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy lúc này cũng rất mệt, nhưng khả năng hồi phục của bà ta nhanh hơn Diệp Hạo Sơ nhiều.

Bà ta tỏ vẻ: Lão nương nghỉ một lát, còn có thể chiến thêm ba trăm hiệp nữa!

Diệp Hạo Sơ nghe xong, mặt đen lại: Mẹ kiếp, trọng điểm của mụ đàn bà này không phải ở đây được không?

Bà là con nghiện tu luyện à?

Chỉ để tăng một chút huyết mạch cỏn con?

Nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn an ủi: “Nếu song tu là có thể vô hạn tăng huyết mạch, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?” “Cũng đúng!

Nhưng bản vương cảm thấy chúng ta còn có thể…” “Dừng!

Dừng lại!” Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương còn muốn làm thêm hiệp nữa, Diệp Hạo Sơ vội vàng ngắt lời.

Cô không cần mạng nữa, nhưng lão tử còn cần thận đấy!

Cả cái eo sắt cũng không đủ cho Tinh Tuyệt Nữ Vương bà chơi như vậy!

Lúc này Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa tên của Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tinh tuyệt a!

"Thôi được rồi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương dù có chút do dự nhưng vẫn nhận ra sắc mặt của Diệp Hạo Sơ hơi bất thường, dường như cũng đã nghĩ ra điều gì đó.

"Ừm, anh ngủ một lát!" Diệp Hạo Sơ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút, thế là dứt khoát thử nghiệm xem cảm giác ngủ trong quan tài là như thế nào.

Không biết đã qua bao lâu.

Khi Diệp Hạo Sơ tỉnh lại, điều đầu tiên anh nhìn thấy là Tinh Tuyệt Nữ Vương đang chăm chú quan sát mình.

"Ni Nhã, sao vậy?" "Không có gì, em chỉ muốn ngắm anh nhiều hơn một chút!" Ni Nhã nở một nụ cười chết người.

Diệp Hạo Sơ tò mò hỏi: "Ni Nhã, cô có biết dưới Động Quỷ này rốt cuộc là thứ gì không?" "Hạo, thật ra, dưới đáy Động Quỷ có một thế giới dưới lòng đất khổng lồ." "Nơi đó tự tạo thành một không gian riêng, có ánh sáng, có nước, có hoa cỏ, có thực vật.

Ở đó, mỗi người đều có thể sống rất thọ, hơn nữa còn có thể sở hữu một số năng lực kỳ dị.

Cho đến một ngày của mấy ngàn năm trước, trên vách đá gần đáy Động Quỷ, đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đồng khổng lồ, và mọi thứ đã thay đổi!" "Cửa đồng?

Dưới Động Quỷ lại cũng có cửa đồng?" Diệp Hạo Sơ nghe đến đây thì sững sờ, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra chuyện gì.

Cửa đồng, vốn là kiệt tác mà Tây Vương Mẫu để lại trên thế gian.

Trong nguyên tác, không chỉ có một cánh cửa đồng ở Thiên cung trên mây núi Trường Bạch, mà ở sâu trong dãy Himalaya ở Mặc Thoát, Tây Tạng cũng có một cánh cửa đồng khác.

Tuy nhiên, cánh cửa sau là do nhà họ Trương xây dựng, phỏng theo cửa đồng ở núi Trường Bạch.

Thêm nữa, nước Tinh Tuyệt từng nằm trong phạm vi thế lực của Tây Vương Mẫu.

"Vậy, thế giới mà cô nói chính là thế giới phía sau cánh cửa đồng?" Diệp Hạo Sơ hỏi.

Ni Nhã gật đầu: "Đúng vậy, sau khi cửa đồng xuất hiện, Xà Mẫu đã từ bên trong đi ra, và ép buộc tộc Tinh Tuyệt chúng ta phải thần phục bà ta." "Ban đầu, chúng ta đã từ chối, và dồn toàn lực của cả tộc để chống lại.

Nhưng Xà Mẫu đã triệu hồi một số quái vật mặt người thân rắn từ sau cánh cửa đồng, cùng với một lượng lớn âm binh, dùng sức mạnh máu tanh để đàn áp sự phản kháng của chúng ta." "Cuối cùng, tộc nhân của chúng ta chết thảm thương, những người sống sót đành phải di cư ra ngoài động để mưu sinh." Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nhẹ, hỏi: "Vậy Xà Mẫu đó có phải tự xưng là Tây Vương Mẫu không?" "Sao anh biết?!" Diệp Hạo Sơ nghe xong liền hiểu ra, giải thích: "Tây Vương Mẫu sau này đã bị thần thánh hóa, trở thành một vị thần thượng cổ trong lòng người đời sau." "Xà Mẫu, là tên gọi của Tây Vương Mẫu trước khi bị thần thánh hóa.

Ban đầu, bà ta bị coi là một con quái vật.

Trong «Sơn Hải Kinh», hình tượng của bà ta vẫn là một con quái vật nửa người nửa thú trông rất xấu xí.

Phía nam Tây Hải, bờ Lưu Sa, sau Xích Thủy, có núi lớn, tên là Côn Luân Khư.

Có thần, mặt người thân hổ, có vằn có đuôi đều màu trắng, ở đó.

Dưới núi có vực sâu Nhược Thủy bao quanh, bên ngoài có núi Viêm Hỏa, ném vật vào là cháy.

Có người, đeo thắng, răng hổ, đuôi báo, ở hang, tên là Tây Vương Mẫu.

Sau này, vì nhiều yếu tố, bà ta dần được người ta thần thánh hóa, không chỉ được xem là thần thượng cổ, mà còn trở thành người đứng đầu các nữ tiên, thậm chí có lúc còn được coi là nữ thần sáng thế." Ni Nhã thấy ánh mắt rục rịch của Diệp Hạo Sơ, không khỏi khuyên can: "Hạo, anh muốn xuống dưới đó sao?" "Em khuyên anh tốt nhất đừng xuống!" "Cho dù anh có thể giết chết đám quái vật mặt người thân rắn kia, cũng không phải là đối thủ của đám âm binh đó, vì chúng căn bản không phải sản vật của thế giới này, không thể bị giết chết." Diệp Hạo Sơ nghe vậy nói một cách lấp lửng: "Chuyện đó chưa chắc, đối với loại tà vật này, tôi cũng có thủ đoạn khắc chế." Tuy bản thân chưa từng đối đầu với âm binh, cũng không biết âm binh tồn tại dưới hình thức nào.

Âm binh không có thực thể, nên đao kiếm súng ống các loại vũ khí chắc chắn đều vô dụng.

Thậm chí, Diệp Hạo Sơ còn không chắc huyết mạch của mình có khắc chế được chúng hay không.

Nhưng, đã biết không gian dưới Động Quỷ chính là cánh cửa đồng mà Tây Vương Mẫu để lại, Diệp Hạo Sơ cũng không có ý định đi khám phá.

Không vì lý do gì khác, vì dưới đó quá sâu, hơn nữa, mình đã đưa

Quỷ Tỳ cho Tiểu Ca, không có Quỷ Tỳ cũng không thể mở được cửa đồng!

Cho nên, cứ để sau này có cơ hội rồi tính!

"Đúng rồi, Ni Nhã, bây giờ cô có thể trường sinh được chưa?" Diệp Hạo Sơ lại hỏi.

"Có thể thì có thể, nhưng bây giờ em vẫn chưa thể rời đi, em còn phải ngủ say trong Thi Hương Ma Dụ một thời gian nữa." "Cần khoảng bao lâu?" Ni Nhã nói: "Mười năm!

Khi đủ thời gian, em sẽ có được sự trường sinh đúng nghĩa!

Đến lúc đó em sẽ ra ngoài tìm anh." "Mười năm sao?" Điều này có chút ngoài dự đoán, Diệp Hạo Sơ hỏi lại: "Ni Nhã, nếu cô dùng một viên nội đan ngàn năm, có thể giảm bớt thời gian ngủ say không?" Ni Nhã nghe vậy suy nghĩ một lúc, rồi cười khổ: "Có thể!

Nhưng nội đan ngàn năm đâu phải dễ tìm như vậy." "Cơ thể của em hoàn toàn dựa vào Thần mộc Côn Luân để duy trì, một khi em rời khỏi Thần mộc Côn Luân, sẽ lập tức lão hóa cho đến chết.

Cho nên, nếu em có thể dùng một viên nội đan ngàn năm, em có thể giảm bớt ít nhất ba năm ngủ say!" "Vậy sao.

Thế nếu người thường ăn nội đan ngàn năm cũng có thể trường sinh bất lão à?" Diệp Hạo Sơ thản nhiên hỏi.

"Cái đó còn phải tùy người.

Nếu một người bình thường ăn nội đan ngàn năm, cơ thể sẽ không chịu nổi năng lượng khổng lồ chứa trong đó, dẫn đến nổ tan xác mà chết!" "Còn một số người có thể chất đặc biệt ăn vào, trường sinh bất lão chắc chắn không được, nhưng tuổi thọ cũng có thể kéo dài đến khoảng một hai trăm năm." Ni Nhã giải thích.

Ni Nhã vừa dứt lời, đã thấy Diệp Hạo Sơ không biết từ đâu lấy ra hai viên nội đan, đặt vào lòng bàn tay cô.

Hai viên nội đan đó chính là nội đan Diệp Hạo Sơ lấy được từ ngôi mộ ở Tương Tây: lần lượt là nội đan Quỷ thi ngàn năm và nội đan của Đại tướng quân nhà Nguyên.

Sau đó Ni Nhã phát hiện chất lượng của hai viên nội đan này cao đến đáng sợ, ít nhất đều là nội đan trên ngàn năm.

Phải biết rằng ngay cả ở thời đại của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nội đan ngàn năm cũng là thứ cực kỳ quý giá.

Suốt thời gian tại vị, cô cũng chỉ từng ăn một viên nội đan ngàn năm, mà viên đó còn là do cô phải trả một cái giá cực lớn mới có được.

Ngược lại, hai viên nội đan Diệp Hạo Sơ đưa cho mình chất lượng còn vượt xa viên cô từng ăn trước đây!

Chương 217

Nghĩ đến đây, Ni Nhã vô cùng cảm động: "Hạo, anh… lại đưa thứ quý giá như vậy cho em?" "He he!

Mấy viên nội đan này đều là do anh chém giết dị vật mà có được lúc trước, giờ vừa hay em có thể dùng đến!" "Mười năm quá dài!

Anh còn đang chờ để rước em về nhà đấy!" Diệp Hạo Sơ cười tà.

"Anh… Hừ!" Ni Nhã tuy nghe Diệp Hạo Sơ nói những lời trêu ghẹo như vậy, nhưng trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

"Ha ha ha!" Thấy dáng vẻ xấu hổ của Ni Nhã, Diệp Hạo Sơ cũng phá lên cười.

Đối với người phụ nữ của mình, Diệp Hạo Sơ luôn vô cùng hào phóng, sau khi đưa nội đan của Đại tướng quân nhà Nguyên và nội đan Quỷ thi ngàn năm cho Ni Nhã, bản thân anh cũng chỉ còn lại hai viên nội đan: nội đan vượn trắng ngàn năm và nội đan Quan Sơn Thái Bảo.

Hai viên nội đan này, anh định nghiền thành bột, chia cho Hồ Bát Nhất, Tuyết Lê và những người khác.

"Có hai viên nội đan này, em có thể tỉnh lại sớm ít nhất bảy năm!" Ni Nhã nắm chặt nội đan trong tay, kích động nói.

"Vậy chúng ta… ba năm sau gặp lại!" "Ừm!" Diệp Hạo Sơ mỉm cười chỉnh trang lại một phen, tận mắt nhìn Ni Nhã uống nội đan rồi nằm trong quan tài ngủ say, mới yên tâm rời khỏi lăng mộ.

Sau khi ra khỏi thành cổ Tinh Tuyệt, thành cổ phía sau lưng anh bí ẩn biến mất giữa biển cát, như thể chưa từng xuất hiện.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cuối cùng

cũng đã hoàn thành lời hứa với Ni Nhã.

Chỉ cần đợi ba năm sau, khi Ni Nhã tỉnh lại từ giấc ngủ say, cô sẽ có được sự trường sinh thật sự!

Chuyện của Tinh Tuyệt Nữ Vương kết thúc, sau khi ra khỏi thành cổ, Diệp Hạo Sơ châm một điếu thuốc, nhả ra một vòng khói, lên tiếng: "Cũng nên đi rồi!" Nói xong, anh lấy từ trong túi ra một lá bùa màu tím, bóp nhẹ.

"Vèo!" Thân hình Diệp Hạo Sơ lập tức biến mất tại chỗ.

Lá bùa mà Diệp Hạo Sơ vừa bóp chính là Thần Hành Phù ngàn năm mà hệ thống thưởng cho.

Trong nháy mắt, Diệp Hạo Sơ đã quay về phòng của mình.

Trên chiếc ghế trong phòng chính là lá bùa định vị của Thần Hành Phù.

Anh đã định vị sẵn vị trí của Thanh Long Các, dù ở bất cứ đâu, chỉ cần bóp nhẹ là có thể lập tức quay về.

Đây quả thực là thần khí bảo mệnh!

Nhưng có một khuyết điểm nhỏ là nửa năm mới hồi một lần.

Dù vậy, Diệp Hạo Sơ cũng đã rất hài lòng!

Sau đó, anh thay bộ đồ dã ngoại trên người ra, mặc vào bộ đồ thường ngày rồi bước ra khỏi phòng.

Thấy Tuyết Lê không có ở nhà, anh biết cô có lẽ đã đến Thanh Long Các giúp đỡ.

Thanh Long Các.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và những người khác đang kiểm kê hàng hóa trong tiệm.

Đại Kim Nha vừa tính sổ vừa lẩm bẩm: “Các cậu nói xem, Hạo gia bây giờ thế nào rồi?

Chuyện đã xong chưa?” “Hây!

Lão Kim, ông cứ yên tâm đi!

Lão Diệp là người thế nào chứ?

Có chuyện gì mà cậu ấy làm không xong?” Bàn Tử cười lớn.

“Nói cũng phải ha!” Đại Kim Nha gật gù đồng ý.

Trong lòng thầm nghĩ: Với thân thủ của Hạo gia, gặp phải chuyện gì mà không giải quyết được chứ?

Mình ở đây lo lắng vớ vẩn làm gì!

Bàn Tử đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, Lão Hồ, Lão Diệp đi mấy ngày rồi ấy nhỉ?” “Hôm nay là ngày thứ mười bốn!” Hồ Bát Nhất còn chưa kịp nói, Dương Tuyết Lê đã nói ra đáp án.

Kể từ khi Diệp Hạo Sơ một mình đến sa mạc, Dương Tuyết Lê ngày nào cũng đếm thời gian, mong ngóng anh sớm trở về.

Bàn Tử nghe vậy xoa cằm, nghiêm túc phân tích cho mọi người: “Theo Bàn gia tôi suy đoán!

Chẳng bao lâu nữa Lão Diệp sẽ về thôi!” “Thật hay giả?

Chỉ nghe thấy cái mồm ông ở đây chém gió!” Hồ Bát Nhất không tin.

Từ Kinh thành đến Tân Cương đã mất không ít thời gian, huống chi là làm việc!

Nơi có thể khiến Lão Diệp phải đích thân đi giải quyết, nhất định không đơn giản.

Có thể là nguy hiểm trùng trùng, nếu không Lão Diệp cũng sẽ

không đi mà không mang theo Bàn Tử và mình.

Theo Hồ Bát Nhất thấy, Lão Diệp ít nhất cũng phải cần một hai tháng mới có thể trở về, thậm chí có thể cần thời gian dài hơn!

Bàn Tử tự tin nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, hay là hai ta cá cược đi!

Người thua giặt đồ lót cho người thắng một tháng, được không?" "Được thôi!

Tôi còn sợ ông chắc?" Hồ Bát Nhất đương nhiên cũng không ngán, lập tức đồng ý với Bàn Tử.

Ngay lúc mấy người đang tranh cãi, một giọng nói bất ngờ vang lên từ cửa.

"Mấy anh em đều ở đây cả à?" "…" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy lập tức nhìn ra cửa, người trước thì hóa đá ngay lập tức, người sau thì vui mừng khôn xiết.

Còn Dương Tuyết Lê cũng kinh ngạc vui mừng, cô không ngờ lại bị Bàn Tử nói trúng, Lão Diệp về nhanh như vậy!

"Lão Diệp, chuyện thế nào rồi?" "Đều xong cả rồi!" Sau đó Diệp Hạo Sơ đột nhiên hỏi: "A Mị đâu?

Cô ấy đi đâu rồi?" "A Mị sáng sớm đã đến nhà họ Hoắc tìm em Linh Nhi rồi." Dương Tuyết Lê giải thích.

Kể từ khi A Mị và Hoắc Linh thân thiết, ngày nào cô cũng chạy sang nhà họ Hoắc chơi với Hoắc Linh.

"Lão Hồ, vậy thì một tháng tới đây vất vả cho ông rồi!" Bàn Tử vênh váo cười ha hả.

Hồ Bát Nhất nhìn bộ mặt vênh váo của Bàn Tử, cười khổ: "Cái thằng này chẳng qua là mèo mù vớ phải cá rán!

Vênh váo chết đi được!" Bàn Tử cười hì hì, cũng không để tâm, lại tò mò hỏi: "Lão Diệp, sao không nghe ông nói có một cô em gái xinh đẹp như vậy nhỉ?" "À, quên mất!" Bàn Tử: "…" "Ha ha ha!" Thấy Bàn Tử bị quê, Hồ Bát Nhất liền vui vẻ.

Lúc này Đại Kim Nha cười nói: "Hạo gia, ngài về lần này đúng lúc quá, ban đầu tôi còn tưởng ngài đi Tân Cương làm việc, không kịp về ăn Tết chứ!" "Không ngờ ngài lại về thật!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy sững sờ, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy: "Tết sao?

Suýt nữa thì quên mất chuyện này!" "Đúng rồi, Thanh Long Các của chúng ta bây giờ kinh doanh thế nào rồi?" Dương Tuyết Lê nghe vậy cười tủm tỉm: "Ngài Diệp đại hội trưởng còn nhớ hỏi chuyện Thanh Long Các cơ à?" "Đúng là mặt trời mọc ở đằng tây rồi!" "Tuyết Lê, nói thế là sao, tôi thì làm sao?" Dương Tuyết Lê không trả lời, chỉ ném cho Diệp Hạo Sơ một ánh mắt để anh tự hiểu.

Lúc này Đại Kim Nha hưng phấn nói: "Hạo gia, tuy Thanh Long Các của chúng ta mở chưa được bao lâu, nhưng không cản được việc kinh doanh của chúng ta phát đạt a!" "Thanh Long Các của chúng ta bây giờ đã thành lập chi nhánh ở không ít khu vực.

Có thể nói, hiện tại cả giới đồ cổ ở Kinh thành, ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể đè chúng ta một đầu, các thế lực khác, Thanh Long Các chúng ta hoàn toàn không ngán!" "Làm tốt lắm!" Diệp Hạo Sơ nghe xong rất hài lòng, quả nhiên, giao Thanh Long Các cho Đại Kim Nha quản lý là một lựa chọn sáng suốt.

"He he!

Đây đều là việc nên làm!

Tôi còn phải cảm ơn Hạo gia đã cho tôi cơ hội này nữa chứ!" Lời này của Đại Kim Nha là thật tâm, phải biết rằng trước đây địa vị của gã trong giới đồ cổ cũng chỉ miễn cưỡng được coi là một nhân vật có

máu mặt.

Nhưng một nhân vật như vậy ngay cả tư cách lên lầu hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không có!

Còn bây giờ thì sao?

Đại Kim Nha đã trở thành phó quản lý của Thanh Long Các!

Địa vị và thân phận không biết đã cao hơn trước đây bao nhiêu lần!

Ngay cả các đương gia của Cửu Môn khi gặp Đại Kim Nha cũng phải khách sáo ba phần!

Đương nhiên, phần lớn cũng là nể mặt Diệp Hạo Sơ, vị hội trưởng Cửu Môn này!

Diệp Hạo Sơ lại dặn dò Đại Kim Nha: "Lão Kim, qua Tết, thay tôi mời các vị đương gia của Cửu Môn đến Thanh Long Các chúng ta làm khách!" "Được thôi!

Không vấn đề!" ..Thời gian trôi đi, năm tháng như thoi đưa!

Vào dịp Tết Nguyên Đán, mọi người đều không về nhà, tất cả đều ở lại Thanh Long Các đón Tết.

Mọi người cùng nhau quây quần náo nhiệt, khiến người ta phải ghen tị.

Trong khoảng thời gian này, mọi người cũng làm được rất nhiều việc, ví dụ như, Diệp Hạo Sơ bán một phần minh khí trong nhẫn trữ vật cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại kiếm được không ít tiền.

Chương 218

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng kiếm được không ít.

Nhưng hai người Hồ Bát Nhất đã lấy phần lớn số tiền đưa cho gia đình các chiến hữu và xây dựng lại núi Ngưu Tâm.

Số tiền còn lại, ba người Hồ Bát Nhất nghe theo ý kiến của Diệp Hạo Sơ, mua mấy căn tứ hợp viện ở gần Cố Cung.

Tương lai ít nhất cũng trị giá cả chục tỷ.

Diệp Hạo Sơ cũng mua không ít, nói chính xác hơn, anh đã mua hết tất cả các căn tứ hợp viện trong Vành đai 2 mà người ta chịu bán cho mình.

Đợi đến thời đại bất động sản, anh Diệp Hạo Sơ này sẽ là Diệp Bán Thành!

Sau đó, mọi người cũng thành lập một công ty: Công ty Thanh Long.

Thanh Long Các nằm dưới danh nghĩa của Công ty Thanh Long.

Diệp Hạo Sơ một mình chiếm 65% cổ phần, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha mỗi người chiếm 10%, Doãn Tiên Nguyệt chiếm 5%.

Về lý do tại sao, đương nhiên là vì Diệp Hạo Sơ góp vốn nhiều nhất, thêm nữa là kết quả do mọi người bỏ phiếu chọn ra.

Ngay trong ngày thành lập Công ty Thanh Long, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm và các đương gia của Cửu Môn đã đích thân đến chúc mừng.

Thanh Long Các.

Người đầu tiên đến là Doãn Tiên Nguyệt, cô dẫn theo Doãn Nam

Phong và Thanh Thanh Mạn, hai tiểu nha đầu.

Còn Hoắc Tiên Cô thì dẫn theo Hoắc Linh, và Hoắc Tú Tú đang được bế trong lòng.

Ngô Nhị Bạch thì dắt theo một cậu bé trông có vẻ ngơ ngác: Ngô Tà ngây thơ.

Sau đó, các đương gia của Tề gia, Trần gia cũng đều dẫn theo con cháu trong nhà đến đây.

Đáng chú ý là Giải gia chủ dẫn theo một đứa trẻ trông còn xinh hơn cả con gái: Tiểu Hoa, Giải Vũ Thần.

Điều này khiến những đứa trẻ khác và cả người lớn đều tưởng rằng Giải gia chủ dẫn theo con gái!

Bàn Tử không suy nghĩ mà nói một câu: "Ối!

Giải gia chủ, ông dẫn con gái đến à!" Giải gia chủ nghe xong có chút bất đắc dĩ, hiển nhiên đã quen với việc này: "Ờ… Bàn gia, đây là con trai tôi, Giải Vũ Thần, tên ở nhà là Tiểu Hoa." Mọi người: "…" "Vãi chưởng!

Con trai à!" Bàn Tử kinh ngạc, không ngờ đứa trẻ trông còn xinh hơn cả Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú này lại là con trai?

Biết đi nói lý lẽ với ai bây giờ?

Sau khi hoàn hồn, Bàn Tử ngượng ngùng nói: "Cái đó, xin lỗi nhé!

Mắt mũi hơi kém!" "Nhưng mà Tiểu Hoa nhà ông đẹp trai thật đấy, lớn lên nhất định sẽ rất phong độ… à không, đẹp trai!" "Vậy đa tạ lời chúc của Bàn gia!" Giải gia chủ nói với Bàn Tử xong, liền quay sang nói với Tạ Vũ Thần: "Còn không mau cảm ơn chú Bàn của con đi!" "A?

Ồ, cảm ơn chú Bàn!

Nhưng mà Vũ Thần chỉ trông có nét thôi ạ, không phải xinh đẹp!" Tạ Vũ Thần cảm ơn xong, không nhịn được mà phản bác một câu.

"Ha ha ha!

Con trai ông thú vị thật đấy!" "Ha ha~!" Giải gia chủ cũng cười khổ theo.

Lúc này Diệp Hạo Sơ nhìn Ngô Tà đang nấp sau lưng Ngô Nhị Bạch, có chút cảm khái.

Cuối cùng cũng gặp được cậu nhóc Thiên Chân có số phận bi thảm này!

Nhưng bây giờ cậu nhóc hình như mới học cấp hai thì phải?

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ vẫy tay với tiểu Thiên Chân, cười nói: "Lại đây một chút, tiểu Thiên Chân!" Ngô Tà nghe vậy sững sờ, thầm nghĩ: Anh trai này đang gọi mình sao?

Không đúng!

Mình tên là Ngô Tà, chứ có phải tiểu Thiên Chân gì đâu!

"Đúng, chính là cậu đấy!" Sau đó Ngô Tà xác định Diệp Hạo Sơ đang gọi mình, liếc nhìn Ngô Nhị Bạch, được người này đồng ý, cậu mới rụt rè bước lên.

"Chào anh ạ!

Em tên là Ngô Tà." Ngô Tà vội vàng cúi đầu chào một cách lễ phép.

"Ừm, không tệ!" Diệp Hạo Sơ gật đầu, biết rõ mà vẫn hỏi: "Ngô Nhị Bạch, đây là con trai ông à?" "Diệp hội trưởng, Ngô Tà là con trai của anh cả tôi, cũng là độc đinh của nhà họ Ngô chúng tôi!" Ngô Nhị Bạch cung kính giải thích.

"Ra là vậy!" "Đúng rồi, tiểu Thiên Chân, cái này coi như là quà

gặp mặt anh trai tặng em!" Nói xong, anh lôi ra một tấm Mạc Kim Phù đưa cho Ngô Tà.

Về việc tại sao lại đưa Mạc Kim Phù cho Ngô Tà, ừm, ai bảo bản hội trưởng đây thấy cậu nhóc Thiên Chân này thuận mắt cơ chứ?

"Hít~!" Những gia tộc khác thấy Diệp Hạo Sơ lại đưa Mạc Kim Phù cho một đứa trẻ?

Ai nấy đều có chút không thể tin nổi!

Đây đúng là phung phí của trời mà!

Tặng cho một đứa trẻ, thà tặng cho chúng ta còn hơn!

Sau đó họ đều hối hận không thôi, tại sao vừa rồi không sớm đến chào hỏi hội trưởng chứ!

Nếu không thì tấm Mạc Kim Phù này đã có khả năng thuộc về một trong những gia tộc của họ!

"A~?" Ngô Tà lúc này có chút bối rối, vội vàng nhìn về phía Ngô Nhị Bạch, muốn xin ý kiến của chú hai.

"Tiểu Tà à!

Đã là quà của Diệp hội trưởng tặng con, con cứ nhận đi!" Ngô Nhị Bạch cười nói.

Ngô Nhị Bạch tuy không hiểu tại sao vị Diệp hội trưởng này lại tặng Mạc Kim Phù cho Tiểu Tà, nhưng ít nhất sẽ không hại cậu nhóc là được.

Những chuyện khác ông cũng lười quan tâm, thằng cháu mình không dưng mà được một cái Mạc Kim Phù chính tông, tội gì mà không nhận!

"Dạ vâng ạ, cảm ơn món quà của anh trai!" Ngô Tà lại cúi đầu cảm ơn Diệp Hạo Sơ một lần nữa.

Tuy không biết mặt dây chuyền tinh xảo này có tác dụng gì, nhưng cậu vẫn rất thích, có một cảm giác thân thiết.

Còn về nhiều năm sau, Ngô Tà ngày nào cũng khoe khoang trước mặt Vương Nguyệt Bán và Tiểu Ca rằng mình là truyền nhân Mạc Kim chính tông!

Nói Vương Nguyệt Bán chỉ là một Mạc Kim Hiệu Úy giả mạo, ngay cả biểu tượng thân phận của Mạc Kim Hiệu Úy cũng không có, điều này khiến người kia tức đến chết đi sống lại!

"Ai, đứa trẻ đáng thương a!" Diệp Hạo Sơ nhìn tiểu Ngô Tà khẽ nói một câu.

"Hừm~!" Một tiếng hừ mũi bất mãn vang lên từ sau lưng.

Diệp Hạo Sơ quay đầu lại, phát hiện là Doãn Tiên Nguyệt dẫn tiểu Nam Phong đến sau lưng mình.

Mà chủ nhân của âm thanh đó chính là tiểu Nam Phong.

"Anh trai!" Thanh Thanh Mạn, cô nhóc này nhanh chóng chạy tới, định ôm lấy đùi Diệp Hạo Sơ.

Ngay sau đó, Diệp Hạo Sơ trực tiếp cúi người bế Thanh Thanh Mạn lên.

Cô bé rất nhẹ, mái tóc dài đã ngang vai, mặc trang phục cổ điển, trông còn nhỏ nhưng đã có khí chất của một mỹ nhân cổ điển.

Kể từ lần gặp trước đã qua hơn nửa năm, cô bé này càng ngày càng bám người.

Lại phải cảm thán một lần nữa về thành tựu huấn luyện người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, e rằng đây đã là tẩy não rồi?

Hiện trường có chút ồn ào, Thanh Thanh Mạn nhíu mày, có vẻ hơi khó chịu.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy, lập tức sai người lấy một đôi nút tai lại đây, nút tai này tuy không thể cách âm hoàn toàn, nhưng có thể lọc bớt không ít tiếng ồn, chắc sẽ khiến Thanh Thanh Mạn dễ chịu hơn.

Nhưng cô bé Thanh Thanh Mạn tuy nhận lấy, lại lắc lắc cái đầu nhỏ, dịu dàng nói: "Cảm ơn chủ nhân, nhưng Thanh Thanh Mạn không cần đâu ạ!

Cô giáo chỉ đạo nói rằng, đây là điều chúng con phải trải qua, trong môi trường ồn ào mà nghe được những âm thanh mà người khác không nghe được mới được coi là xuất sư!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy, ánh mắt dịu dàng nhìn Thanh Thanh Mạn, vừa mừng rỡ vừa đau lòng, cô bé ở độ tuổi đáng lẽ phải vui chơi lại phải chịu đựng sự huấn luyện mà người thường khó lòng chịu nổi.

Xem ra… lúc trước mình chọn cô bé này không sai!

Lúc này tiểu Nam Phong đi tới, bĩu môi, nhìn Diệp Hạo Sơ, có chút kiêu ngạo chìa bàn tay nhỏ ra.

"Tên xấu xa!

Kẹo của tiểu thư đây đâu rồi!" Diệp Hạo Sơ đương nhiên đã chuẩn bị sẵn, từ trong túi lôi ra một vốc kẹo lớn đặt vào tay tiểu Nam Phong, rồi lại lấy ra một vốc y hệt đưa cho Thanh Thanh Mạn.

Chương 219

“Hi hi~!” Tiểu Nam Phong thấy được thứ mình muốn, lúc này mới nở nụ cười ngọt ngào.

Mà nhìn cảnh này, Doãn Tiên Nguyệt cũng không có ý ngăn cản, dù sao họ cũng có hôn ước.

Nhưng trong lòng có chút không thoải mái, vừa nghĩ đến việc bà cô đây tương lai sẽ phải chia sẻ cùng một người đàn ông với cháu gái mình, trong lòng liền có chút khó xử.

Kích thích!

“Tiên Nguyệt à!

Thanh Long Các có được ngày hôm nay, còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhà cô rất nhiều!” Diệp Hạo Sơ cười nói với Doãn Tiên Nguyệt.

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy che miệng cười duyên: “Hạo gia nói vậy là nghiêm trọng rồi!

Sau này còn phải phiền ngài chiếu cố nhiều hơn cho việc kinh doanh của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đấy!” Sau đó hai người ngầm hiểu nhìn nhau, rồi cùng cười.

“Ha ha ha, Diệp hội trưởng và Doãn lão bản nói vậy là khách sáo rồi!

Cửu Môn chúng ta và Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn dĩ phải giúp đỡ lẫn nhau mà!” Giải gia chủ lên tiếng.

“Ừm!” Các vị đương gia của mấy nhà khác đều gật đầu đồng ý, ở đây bất kể là thật tâm hay giả dối, chỉ cần bọn họ không phải là kẻ bằng mặt không bằng lòng là được!

Lúc này, các gia tộc trong Cửu Môn tuy có chút mâu thuẫn, nhưng về cơ bản vẫn có thể đồng lòng, không giống như Cửu Môn thời Sa Hải đã đến mức không thể cứu vãn.

Toàn là một đám người bằng mặt không bằng lòng.

Nhưng lần này có Diệp Hạo Sơ ở đây, Cửu Môn này sẽ không biến thành như vậy!

Bên này, Hoắc Tiên Cô dẫn Hoắc Linh đứng ở một góc, mắt không rời khỏi cảnh Diệp Hạo Sơ đang nói cười vui vẻ với Doãn Tiên Nguyệt.

"Linh Nhi, con xem đi!

Bên cạnh cái tên họ Diệp này có bao nhiêu phụ nữ rồi!" "Có con và con bé Dương Tuyết Lê kia còn chưa đủ, còn có con bé A Mị dạo gần đây hay đến tìm con chơi, ta nghĩ cũng có quan hệ không tầm thường với tên họ Diệp đó?" "Giờ thì hay rồi, e rằng cả Doãn Tiên Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng…" Nói đến đây, Hoắc Tiên Cô tức không có chỗ xả, cái tên họ Diệp này, thật tức chết bà già này mà!

Hoắc Linh nghe vậy cười khổ: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ muốn con từ bỏ sao?

Hay là muốn hủy bỏ hôn ước của con và anh Diệp?" "Không thể!

Như vậy thì mặt mũi nhà họ Hoắc chúng ta để đâu?" Hoắc Tiên Cô kiên quyết nói.

"Linh Nhi, mẹ biết tính cách của con, không tranh không giành, chuyện gì cũng không quan tâm, nhưng mẹ hy vọng con có thể mạnh mẽ hơn một chút, phụ nữ nhà họ Hoắc chúng ta không thua kém ai cả!" Hoắc Tiên Cô khuyên nhủ hết lời, bà tuy không quan tâm Diệp Hạo Sơ có bao nhiêu phụ nữ, nhưng chỉ hy vọng con gái mình gả đi sẽ

không bị ấm ức.

Phải biết rằng đám phụ nữ của tên họ Diệp này đều không đơn giản, không nói đến Dương Tuyết Lê, chỉ nói con bé A Mị kia, cảm giác nó mang lại cho Hoắc Tiên Cô chính là rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, cũng không biết tên họ Diệp kia tìm được từ đâu?

Hoắc Linh nghe vậy yếu ớt nói một câu: "Nhưng mà… con cảm thấy ở bên cạnh chị Tuyết Lê và mọi người rất vui vẻ ạ!" "…" Hết rồi!

Hết cứu rồi!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hoắc Tiên Cô.

Sao bà lại sinh ra một đứa con gái vô dụng như vậy chứ?

"Linh Nhi, con à…" Thực ra nói thật, nếu Hoắc Tiên Cô thời trẻ mà gặp được Diệp Hạo Sơ, bà tin rằng mình cũng sẽ thích Diệp Hạo Sơ giống như con gái mình, nhưng bây giờ… Ai!

Sau khi hai nhà Ngô, Giải và Diệp Hạo Sơ nói chuyện xong, Hoắc Tiên Cô mới dẫn Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú đến trước mặt Diệp Hạo Sơ.

Về lý do tại sao?

Mọi người đều rõ, nhà họ Hoắc trước giờ không mấy hòa hợp với nhà họ Ngô, nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì năm đó Ngô Lão Cẩu đã nợ nần phong lưu, khiến cho Hoắc Tiên Cô bây giờ nhìn thấy người nhà họ Ngô là không ưa!

"Diệp hội trưởng, ngài bận rộn thật đấy!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nhìn Hoắc Tiên Cô và những người khác đang đi tới.

"Tiên cô ngài đến rồi!" Anh lại nói với Hoắc Linh: "Linh Nhi của anh hôm nay mặc đẹp quá!" Hoắc Linh nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp

ửng hồng, lí nhí nói: “Hôm nay anh Diệp cũng rất đẹp trai ạ!” Sau đó Diệp Hạo Sơ nhìn sang cô bé bên cạnh Hoắc Linh, cô bé mới bảy tám tuổi này mày thanh mắt tú, khuôn mặt xinh xắn chưa nảy nở hết đã có nét họa quốc ương dân khiến người ta yêu mến.

Diệp Hạo Sơ biết, đây chính là vị đương gia tương lai của nhà họ Hoắc, Hoắc Tú Tú.

Nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh Hoắc Linh, người nào đó không khỏi cảm thán: Nhà họ Hoắc này đúng là chuyên sản sinh ra mỹ nữ!

Hoắc Linh thấy Diệp Hạo Sơ nhìn cháu gái mình, liền lên tiếng: “Anh Diệp, đây là cháu gái em: Hoắc Tú Tú!” “Tú Tú à!

Mau gọi…” Hoắc Linh còn chưa nói xong, Hoắc Tú Tú đã trong trẻo cất lời: “Chào dượng ạ!” Mọi người: “…” “Ha ha!

Tú Tú đáng yêu thật!” Diệp Hạo Sơ cười bế cô bé Tú Tú này lên, khiến cô nhóc cười khúc khích.

“Hi hi!” Hoắc Linh mặt mày tươi cười nhìn anh Diệp và cháu gái mình thân thiết như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không ổn ở đâu thì cô lại tạm thời không nói ra được!

Còn Hoắc Tiên Cô thì sắc mặt nghiêm trọng, trong lòng không khỏi nghĩ: Cháu gái mình còn nhỏ như vậy, chắc sẽ không đâu nhỉ?

Nhưng lại nghĩ, Doãn Nam Phong nhà họ Doãn kia không phải cũng có hôn ước với tên họ Diệp này sao?

Doãn Nam Phong cũng chỉ lớn hơn cháu gái bà hai tuổi!

Nếu lỡ như… Hít~ Hoắc Tiên Cô không dám nghĩ tiếp, đây đúng là đại nghịch bất đạo mà!

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiên Cô lập tức gọi: “Tú Tú, lại đây!” Hoắc Tú Tú đang chơi vui vẻ nghe bà nội gọi, liền lon ton chạy qua.

Cùng lúc đó, Dương Tuyết Lê và A Mị đi tới, A Mị nói một cách đầy ẩn ý: "Ca ca, anh sẽ không… làm vậy là không đúng đâu!" A Mị từ khi đến thế giới loài người, đã hoàn toàn thích nghi với cuộc sống ở đây, cũng biết được một số chuyện mà trước đây không hiểu.

"Ừm?

Anh làm sao cơ?" Diệp Hạo Sơ giả ngu giả ngơ.

Dương Tuyết Lê cũng nhìn Diệp Hạo Sơ với vẻ mặt kỳ quái: "Lão Diệp, ông không phải thật sự có…?" "…" Đây là cái gì với cái gì vậy?

Bản hội trưởng là loại người đó sao?

Bản hội trưởng chỉ là có một đôi mắt giỏi phát hiện ra cái đẹp sớm hơn mười mấy năm thôi!

Sao có thể có cái sở thích quái đản đó được chứ!

Diệp Hạo Sơ đang nghĩ vậy thì đột nhiên buồn đi vệ sinh, nói với Tuyết Lê và mọi người một tiếng, rồi nhanh chóng chạy về phía nhà vệ sinh.

Điều này khiến Tề Án Mi đang nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ sáng mắt lên, thầm nhủ: Cơ hội tốt!

Rồi cũng lặng lẽ đi theo.

Hoắc Hữu Tuyết thấy cảnh này, không khỏi nghi hoặc, con hồ ly tinh này định làm gì?

Sau đó lại nhìn đông ngó tây, phát hiện Diệp Hạo Sơ lúc này cũng đã biến mất.

Thầm nghĩ: Trong này không phải có chuyện mờ ám gì chứ?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Hoắc Hữu Tuyết đặt ly rượu trong tay xuống, cũng lặng lẽ đi theo.

“Phù~” Vừa ra khỏi cửa nhà vệ sinh, Diệp Hạo Sơ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến một cảm giác ấm áp, anh bị ai đó ôm lấy, từng trận hương thơm phả vào mũi.

Mùi rất thơm, cũng rất quyến rũ.

“Hạo gia, Mi nhi nhớ ngài!” Diệp Hạo Sơ dù sao cũng là người đàn ông từng trải, đương nhiên sẽ không bị một màn ôm ấp bất ngờ làm cho hoảng sợ!

Diệp Hạo Sơ quay đầu lại, phát hiện một khuôn mặt cười ửng hồng.

Thấy Tề Án Mi như vậy, Diệp Hạo Sơ cười nói: “Tề đương gia, có chuyện gì sao?” “Đáng ghét!

Ngài đúng là biết mà còn cố hỏi!” Tề Án Mi e thẹn đấm nhẹ vào ngực Diệp Hạo Sơ.

“Tôi không biết!

Xin Tề đương gia hãy nói cho bản hội trưởng biết!” “Ngài…” Diệp Hạo Sơ cười tà một tiếng, nắm lấy tay Tề Án Mi đi vào nhà vệ sinh. … Cảnh này vừa hay bị Hoắc Hữu Tuyết nhìn thấy toàn bộ.

Hoắc Hữu Tuyết kìm nén sự kinh ngạc, vội vàng chạy về, trong lòng nghĩ: Con hồ ly tinh này!

Dám làm chuyện đó ở nơi như thế này… thật là to gan!

Lại nghĩ: Tề Án Mi kia còn có thể quyến rũ Diệp hội trưởng, Hoắc Hữu Tuyết ta tại sao lại không thể?

Nhan sắc của bà đây tuy không bằng Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh, nhưng cũng không thua kém Tề Án Mi chứ?

Nửa giờ sau.

Chương 220

Tề Án Mi là người đầu tiên từ nhà vệ sinh bước ra.

Diệp Hạo Sơ đợi vài phút sau mới thản nhiên bước ra như không có chuyện gì.

Sau đó liền chạm mặt Doãn Tiên Nguyệt.

"Cái tên họ Diệp kia, anh bị táo bón à, đi vệ sinh mà lâu thế?" Doãn Tiên Nguyệt nhìn Diệp Hạo Sơ với ánh mắt rất quái dị.

Diệp Hạo Sơ có chút chột dạ: "Cô không phải rảnh rỗi đến mức nhìn chằm chằm nhà vệ sinh nam đấy chứ?" Lỡ như bị người phụ nữ này biết chuyện vừa rồi mình và Tề Án Mi làm trong nhà vệ sinh, chẳng phải cô ta sẽ tức điên lên sao?

Hội trưởng hiệp hội Cửu Môn đường đường lại đi làm chuyện đó trong nhà vệ sinh…, vậy thì mình chẳng phải cũng rất mất mặt sao!

Lúc này Doãn Tiên Nguyệt liếc một cái: "Còn giả vờ nữa, sau này đừng làm như vậy!

Anh không cần mặt mũi, nhưng tôi thì cần đấy!" "Đúng rồi, lần này không được sung sức lắm nhỉ!

Thường ngày anh đều phải một hai tiếng trở lên cơ mà?" "Cái gì?" Chưa kịp để Diệp Hạo Sơ phản ứng, Doãn Tiên Nguyệt nói xong câu đó liền bỏ đi.

"…" Nhìn bóng lưng của Doãn Tiên Nguyệt, anh hoài nghi nhân sinh, đây còn là Doãn Tiên Nguyệt mà bản hội trưởng biết sao?

Nhưng anh lại muốn phản bác một câu: "Bản hội trưởng bình thường đều hai tiếng trở lên, đây là đổi một nơi không quen thuộc, cảm thấy kích thích nên mới nhanh hơn thôi." Mày đỉnh đấy!

Sau đó, buổi tụ họp của Cửu Môn kết thúc, các vị đương gia đều dẫn người nhà mình rời khỏi Thanh Long Các.

Khi mọi người đã đi hết, Đại Kim Nha và Bàn Tử đang chỉ huy nhân viên dọn dẹp hiện trường.

Lúc này có một vị khách đặc biệt đến: Trương Nhật Sơn.

Sau khi mọi người đi khỏi, Thanh Long Các lại đón một vị khách đặc biệt: Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn bước vào, xách theo món quà trên tay, cười nói: "Hội trưởng, lần này Nhật Sơn có việc nên đến muộn, để tỏ lòng áy náy, tôi đã đặc biệt mang quà đến cho anh!" Diệp Hạo Sơ cười nhận lấy món quà, nói: "Được rồi, tôi còn lạ gì ông nữa?

Chẳng phải là không muốn gặp đám người kia thôi sao?

Cần gì phải vòng vo tam quốc với tôi?" "Ha ha, để Hội trưởng chê cười rồi!" Trương Nhật Sơn cười nhạt.

Sau đó, ông ta lại nghĩ đến mục đích mình đến Thanh Long Các lần này.

Sắc mặt Trương Nhật Sơn trở nên nghiêm trọng, nói: "Hội trưởng, tuy không biết anh có phát hiện ra hay không, nhưng với tư cách là một người bạn, tôi vẫn phải nhắc nhở một chút.

Hiện tại đã có ba thế lực đang nhắm vào anh, trong đó có hai thế lực đến từ nước ngoài!" "Thế lực nước ngoài?" "Đúng vậy, cho nên sau này các anh xuống mộ nhất định phải cẩn thận.

Thứ các anh phải đối mặt có thể không chỉ là cơ quan bẫy rập trong mộ thất, cũng không chỉ là những thứ linh dị, mà còn có cả những mũi tên lạnh lùng bắn từ sau lưng." Diệp Hạo Sơ không ngờ lại có đến hai thế lực đang theo dõi mình.

Một phe trong số đó thì hắn đoán được, chắc là người nhà họ Uông, bọn họ vẫn luôn ẩn mình trong Cửu Môn.

Còn thế lực nước ngoài kia thì hẳn là Cừu Đức Khảo rồi!

Cừu Đức Khảo tuy đã rời khỏi An Lạc, nhưng tai mắt của lão vẫn luôn theo dõi toàn bộ Cửu Môn.

Nhắc đến Cừu Đức Khảo, gã này không phải hạng tầm thường!

Lão xuất hiện từ thời của Trương Đại Phật Gia, nhưng bao nhiêu năm trôi qua rồi mà vẫn chưa chết, cũng không biết gã này đã dùng cách gì để sống lâu như vậy?

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận." "À phải, tôi nghĩ ông đến tìm tôi không chỉ vì chuyện này thôi chứ?" Trương Nhật Sơn nghe vậy liền cười: "Ha ha, quả nhiên không chuyện gì qua mắt được Hội trưởng.

Tôi đúng là còn một chuyện muốn nhờ Hội trưởng giúp đỡ!" "Nói đi!

Chuyện gì?

Tôi nói trước, phí ra tay của bản hội trưởng này cao lắm đấy!" "Hội trưởng, anh hẳn là biết về Cổ Đồng Kinh chứ?" "Biết một chút!" Sau đó Diệp Hạo Sơ lại tò mò hỏi: "Năm đó Trương Đại Phật Gia chẳng phải đã nói, phàm là người của Cửu Môn đều không được đụng vào Cổ Đồng Kinh sao?" "Phật Gia đúng là đã nói người Cửu Môn không được đụng vào Cổ Đồng Kinh, nhưng… bây giờ đã khác rồi!" "Nói thật, nếu không có sự xuất hiện của Hội trưởng, Nhật Sơn tôi đã sớm có ý định lui về ở ẩn, dưỡng lão ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi!" "Hiện tại Cửu Môn tuy dưới sự dẫn dắt của anh đã dần tốt lên, nhưng lòng người các nhà trong Cửu Môn chung quy vẫn đã tan rã!" "Thêm vào đó là người nhà họ Uông đang ẩn mình trong bóng tối, còn

có…” Nói đến đây, trong mắt Trương Nhật Sơn lộ ra bảy phần kiêng kỵ và ba phần sợ hãi.

Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng trầm mặc một lúc.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Cửu Môn bây giờ tuy bề ngoài trông có vẻ hòa thuận, nhưng lòng người chung quy đã tan rã!

Không chỉ có nội loạn, mà còn có ngoại xâm, nhà họ Uông và tổ chức thần bí đứng sau “Nó” vẫn luôn giám sát toàn bộ Cửu Môn.

Bản thân hắn tuy là Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, nhưng chuyện của các nhà trong Cửu Môn hắn cũng không quản được, mà cũng chẳng có lý do gì để quản!

Tiền đề là các nhà trong Cửu Môn phải tuân thủ quy tắc mà hắn đặt ra!

Thêm nữa là theo sự thay đổi của thời đại, Cửu Môn sớm muộn cũng sẽ phải thay đổi!

Điểm này, Diệp Hạo Sơ đã sớm nghĩ tới, nếu không hắn cũng đã chẳng thành lập công ty Thanh Long.

Trương Nhật Sơn hiển nhiên cũng đã nghĩ đến điều này, nên ông ta mới tìm đến mình để nhờ giúp đỡ!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ xua tay: “Được rồi, cứ vậy đi.

Chuyện về Cổ Đồng Kinh tôi sẽ giúp, nhưng không phải bây giờ!” “Vẫn là câu nói đó, đợi thế hệ thứ ba của Cửu Môn lớn lên, mọi chuyện sẽ kết thúc!” “Còn nữa, ông có chuyện gì thì cứ yên tâm mà làm, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, những chuyện khác tôi lười quản lắm!” Nghe đến đây, Trương Nhật Sơn khẽ mỉm cười.

Có được lời hứa này của Diệp Hạo Sơ, đối với ông ta mà nói, đã là quá đủ rồi.

“Hội trưởng, vậy Nhật Sơn xin cáo từ!” Sau khi Trương Nhật Sơn đi, Diệp Hạo Sơ trầm tư một lúc, lẩm bẩm: “Ôi!

Đúng là lắm chuyện!” Thực ra mà nói, hắn chẳng muốn quản mấy chuyện vớ vẩn này.

Mỗi ngày nằm trên ghế thái sư phơi nắng, lúc chán thì trêu ghẹo mỹ nữ không sướng hơn à?

Việc gì phải tự tìm việc cho mình làm chứ?

Nhiệm vụ hệ thống của mình lại không gấp, Cổ Đồng Kinh cũng chẳng chạy đi đâu được!

Cho nên, đành phải để Ngô Tà đáng thương làm người phá giải ván cờ này vậy! (Ngô Tà: Mẹ nó chứ #&%!!).

Một tuần sau.

Thanh Long Các.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử gặp được Lý Xuân Lai đến bán đôi giày thêu.

Hai người liền lừa bịp anh ta một trận!

Sau khi bàn bạc xong, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử quyết định đi một chuyến đến Thiểm Tây, vừa để tăng thêm kinh nghiệm trộm mộ, vừa xem có kiếm được ít hàng nào mang về không.

Trước đây hai người họ đều đi xuống mộ cùng Diệp Hạo Sơ, gặp nguy hiểm gì cơ bản cũng không cần họ ra tay.

Vì vậy lần này Diệp Hạo Sơ không định đi, chỉ có Hồ Bát Nhất và Bàn Tử dẫn theo mấy tay chân của Thanh Long Các.

Mấy tay chân của Thanh Long Các đó thân thủ đều không tệ, gan cũng đủ lớn, đáng để bồi dưỡng, sau này cũng có thể trở thành trợ lực.

Đại Kim Nha vừa nghe tin, liền nằng nặc đòi đi theo.

Đại Kim Nha ông ta tuy làm ăn buôn bán, khả năng giám định bảo vật rất mạnh, nhưng trước giờ chưa từng xuống mộ lớn, chưa được tự mình trải nghiệm, đây vẫn luôn là điều tiếc nuối của ông ta, nên lần này thế nào cũng phải đi một chuyến!

"Lão Kim, lần này bọn tôi đi cao nguyên Hoàng Thổ đấy, cái thân hình nhỏ bé của ông chịu nổi không?" Hồ Bát Nhất không có ý gì khác, chỉ là lo lắng cho sức khỏe của Đại Kim Nha.

Anh biết sức khỏe của Đại Kim Nha trước giờ không được tốt lắm.

"He he!

Cảm ơn Hồ gia quan tâm!" "Nhưng từ sau khi ăn Thiên niên tuyết liên mà Hạo gia cho, sức khỏe của tôi cũng đã tốt lên nhiều, chỉ là vẫn còn hơi hen suyễn, nhưng không sao cả!" Hồ Bát Nhất nghe Đại Kim Nha nói vậy thì cũng không nói gì thêm, đồng ý cho ông ta đi cùng.

Bàn Tử lúc này vỗ vai Đại Kim Nha, cười lớn nói: "Thế thì tốt quá!

Có Lão Kim ông đi cùng, Bàn gia đây sẽ không sợ vớ phải đồ dỏm nữa!" "Đến lúc đó Bàn gia sẽ bảo vệ ông!

Đảm bảo đưa ông về an toàn!" "Ha ha, vậy thì cảm ơn Bàn gia!" Đại Kim Nha để lộ chiếc răng vàng chóe của mình, chắp tay cười nói. mấy ngày sau.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác chuẩn bị xuất phát, điều khiến mọi người không ngờ là Hắc Hạt Tử cũng đến!

"Hạt Tử, sao ông cũng đến đây?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Hắc Hạt Tử nghe vậy cười nói: "Đương nhiên là có người trả giá

cao mời tôi đến rồi!" "Hả?

Ai vậy?" "Là tôi!

Tôi mời Hắc gia đến!" Đại Kim Nha giơ tay nói.

Chương 221

Đại Kim Nha là người khôn ngoan cỡ nào!

Ông ta biết rõ sức khỏe mình không tốt, trong mộ cổ lại vô cùng nguy hiểm, nên đã bỏ ra một số tiền lớn mời Hắc Hạt Tử đến để bảo vệ mình.

Đương nhiên, Đại Kim Nha cũng là nhờ Diệp Hạo Sơ mới mời được Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử cũng là nể mặt số tiền lớn và Diệp Hạo Sơ nên mới đến.

Còn tại sao ư?

Là vì lần trộm mộ này Diệp Hạo Sơ không định đi, chỉ có Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi, hắn lại không yên tâm, nên đã gọi Hắc Hạt Tử, người có thân thủ phi phàm, đến.

Trong đội của Hồ Bát Nhất có thêm Hắc Hạt Tử.

Diệp Hạo Sơ nghĩ: Lần trộm mộ này của họ chắc sẽ thuận lợi hơn nhiều, ít nhất sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng!

Năng lực nghiệp vụ của Hắc Hạt Tử, Diệp Hạo Sơ vẫn rất yên tâm.

Cứ như vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác đầy tự tin xuất phát đến Thiểm Tây!

Thanh Long Các.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đi, Thanh Long Các rộng lớn bỗng trở nên có chút vắng vẻ.

Không còn giọng oang oang của Bàn Tử và Đại Kim Nha, Diệp

Hạo Sơ nhất thời có chút không quen.

Dương Tuyết Lê nhìn Diệp Hạo Sơ lười biếng nằm trên ghế thái sư mà tức không chịu nổi.

"Thằng họ Diệp kia, mau dậy cho bà!" "Đại Kim Nha họ đi Thiểm Tây rồi, vậy việc kinh doanh của Thanh Long Các ai quản?" Diệp Hạo Sơ nghe xong, uể oải nói: "Cả đám thuộc hạ ăn không ngồi rồi à?" "Hơn nữa, chẳng phải còn có em và A Mị sao?" "Anh… Bà đây chưa từng thấy ông chủ nào vô trách nhiệm như anh!" Thấy cái bộ dạng heo chết không sợ nước sôi của gã này, Dương Tuyết Lê nói một câu rồi đùng đùng bỏ đi.

Vớ phải một gã đàn ông lười biếng như vậy, Dương Tuyết Lê cũng đành chịu, chỉ có thể tự mình đi làm!

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Ba tháng sau.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác đã an toàn trở về từ Thiểm Tây.

Trong thời gian đó, Hồ Bát Nhất và mọi người còn gặp được Trần Ngọc Lâu, thủ lĩnh Xạ Lĩnh năm xưa, tức Trần Hạt Tử.

Sau một hồi nói chuyện, Hồ Bát Nhất biết được thân phận của vị này không hề đơn giản, liền nói rõ thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của mình, và mời Trần Ngọc Lâu đến kinh thành.

Trần Ngọc Lâu cũng không từ chối.

Trước đây, Trần Ngọc Lâu chỉ muốn chu du bốn biển, trải nghiệm non sông gấm vóc của An Lạc, nhưng bây giờ ông ta lại có rất nhiều suy nghĩ.

Ông ta nghe Hồ Bát Nhất nói rằng cháu gái của Giá Cô Tiếu đang

ở kinh thành, và biết được họ cũng đã tìm thấy Trần Châu, giải trừ được lời nguyền.

Trần Ngọc Lâu nghe đến đây liền cười ha hả, trong lòng không khỏi cảm thán: Giá Cô Tiếu huynh đệ à!

Chúc mừng nhé!

Hơn nữa, sau khi biết mộ của Giá Cô Tiếu cũng ở kinh thành, tâm nguyện duy nhất của Trần Ngọc Lâu bây giờ là đến trước mộ bạn già, hàn huyên tâm sự.

Chỉ có điều, Đại Kim Nha sau khi trở về lại luôn miệng la lối rằng sau này có đánh chết ông ta, ông ta cũng không xuống mộ nữa!

Quá là hành xác!

Nếu không phải ông ta thông minh, thuê Hắc Hạt Tử bảo vệ, thì Đại Kim Nha ông ta đã sớm toi mạng trong mộ rồi!

Trần Ngọc Lâu theo Hồ Bát Nhất và mọi người đến Thanh Long Các, liên tục gật đầu: "Không tệ!

Nơi này thật không tệ!

Rất thích hợp để lão phu dưỡng lão!" "Này, lão gia tử, ông có nhìn thấy gì đâu mà làm ra vẻ thế!" Bàn Tử chen vào một câu.

Trần Ngọc Lâu ra vẻ thần bí nói: "Tiểu Béo à!

Lão phu tuy mắt không nhìn thấy, nhưng tâm sáng lắm đấy!" "Ông cứ chém đi!" Bàn Tử hiển nhiên không tin, trong lòng Bàn Tử, Trần Ngọc Lâu này cùng lắm cũng chỉ là một lão thầy bói lừa đảo thôi.

"Hầy, cậu không tin à?

Vậy lão phu phải cho cậu xem một tay nghề mới được!" Nói rồi, Trần Ngọc Lâu ra vẻ bấm ngón tay, như đang tính toán điều gì đó.

Hồ Bát Nhất ra giải vây: "Lão gia tử, Bàn Tử nó đùa thôi, ngài đừng để bụng nhé!" Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Trần Ngọc Lâu vội vàng bỏ tay xuống, vui mừng nói: "Vẫn là Hồ tiểu ca hiểu chuyện!" Khi Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê nhìn thấy vị lão gia tử có phần lôi thôi này.

Dương Tuyết Lê nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi: "Trần lão gia tử này lẽ nào là…?" Diệp Hạo Sơ mỉm cười.

"Vị lão gia tử này chính là thủ lĩnh Xạ Lĩnh năm xưa, Trần Ngọc Lâu!" "Trần Ngọc Lâu?!" Dương Tuyết Lê nghe thấy ba chữ này, lập tức kinh ngạc.

Trần Ngọc Lâu chẳng phải là bạn tốt của ông ngoại cô, Giá Cô Tiếu sao?

Trần Ngọc Lâu cũng cảm nhận được sự kinh ngạc của Dương Tuyết Lê, liền vẫy tay, "Cô nương, lại đây một chút!" Dương Tuyết Lê liếc nhìn Diệp Hạo Sơ, được anh đồng ý, cô mới bước qua.

Sau đó Trần Ngọc Lâu nắm lấy tay Dương Tuyết Lê.

"Đây là có ý gì?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Cái này gọi là sờ xương!" "Ồ, chẳng phải giống như trò mát xa cho người mù của tên Hắc Hạt Tử kia sao?

Có gì lạ đâu!" "…" Diệp Hạo Sơ nghe xong không nói nên lời.

Hai thứ này có thể so sánh với nhau được sao?

Nếu nói về thuật sờ xương bói toán của Trần Ngọc Lâu, thì cả thiên hạ cũng không tìm được người thứ hai lợi hại hơn ông ta!

Mát xa cho người mù của Hắc Hạt Tử thuần túy chỉ là trò tiêu khiển, là sở thích, là muốn kiếm thêm chút tiền.

Trần Ngọc Lâu lúc này bỗng chấn động, lẩm bẩm: "Quả nhiên là

hậu nhân của cậu ấy!

Cô nương, cô có biết ta là ai không?!" Dương Tuyết Lê cũng kinh ngạc nói: "Ngài thật sự là Trần Ngọc Lâu?" Trần Ngọc Lâu không trả lời ngay, mà từ trong lòng lấy ra một vật được bọc trong tấm vải đỏ.

"Đây là cái gì?" Mọi người đều không hiểu.

Nhưng Diệp Hạo Sơ biết, đây hẳn là bảo vật của thủ lĩnh Xạ Lĩnh: Tiểu Thần Phong!

"Đây là biểu tượng của thủ lĩnh Xạ Lĩnh: Tiểu Thần Phong!" Một con dao găm đại diện cho thân phận và địa vị cao nhất của lực sĩ Xạ Lĩnh.

"Không sai!

Vẫn là vị tiểu ca này có kiến thức!" Trần Ngọc Lâu mở tấm vải đỏ ra, bên trong là một con dao găm có vỏ.

"Bây giờ ông trời đã không còn như xưa, một đôi mắt đã mất, những ngày tháng một tiếng hô trăm người hưởng ứng cũng đã không còn nữa." Trần Ngọc Lâu có chút cảm khái nói, "Tiểu Thần Phong này bây giờ đối với ta cũng vô dụng rồi, lão phu hôm nay xin tặng nó cho người hữu duyên!" Nói xong, ông ta liền đặt Tiểu Thần Phong vào tay Dương Tuyết Lê.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngơ ngác.

Tiểu Thần Phong này tuy chỉ là một con dao găm, nhưng nhìn vào hoa văn và niên đại của nó, đây tuyệt đối là một món đồ vô cùng quý giá.

"Cái này… tiền bối, tôi…" "Cô nương, cô chính là người hữu duyên đó, Tiểu Thần Phong này sau này xin nhờ cô!" "Cảm ơn Trần tiền bối!" Dương Tuyết Lê gật đầu, sau đó liền cất Tiểu Thần Phong đi.

“Lão gia tử, sau này có dự định gì không?” Diệp Hạo Sơ lúc này lên tiếng hỏi.

“Vị tiểu ca này là?” Bàn Tử nghe xong lập tức giới thiệu: “À, lão gia tử, vị này là huynh đệ của Bàn Tử tôi, truyền nhân chính tông của Phát Khâu Thiên Quan: Diệp Hạo Sơ!” Trần Ngọc Lâu nghe vậy kinh ngạc: “Truyền nhân Phát Khâu?” “He he!

Lão gia tử, bản lĩnh của Lão Diệp phải gọi là một chữ: tuyệt, xuống mộ hung còn dễ như uống nước lã!” “Nhưng mà, Bàn Tử tôi cũng không kém đâu.

Người khác xuống mộ gặp bánh chưng đều bị rượt như cháu, nhưng Bàn gia tôi đây là đuổi theo bánh chưng mà chém!” Bàn Tử càng nói càng hăng.

Hồ Bát Nhất và những người khác đều bất lực che mặt, dường như muốn nói chúng tôi không quen tên này.

“Được rồi!

Hết chưa hả?” “Lão gia tử, không biết ngài có nhận xét gì về Thanh Long Các của chúng tôi không?” Diệp Hạo Sơ nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi.

Trần Ngọc Lâu: “Đủ lớn, đủ khí phái!

Là một nơi tốt để dưỡng lão!” “Vậy lão gia tử có bằng lòng làm khách khanh của Thanh Long Các chúng tôi không?” “Được!

Lão phu đồng ý!” Trần Ngọc Lâu không từ chối.

Sau khi ổn định chỗ ở tại kinh thành, ông ta đến Phan Gia Viên, tạm trú tại nhà Đại Kim Nha.

Đương nhiên, Trần Ngọc Lâu cũng không ăn ở không.

Chương 222

Tại Phan Gia Viên, Trần Ngọc Lâu mở một quầy bói toán, dựa vào bản lĩnh của mình, mỗi ngày chỉ bói cho ba người, chưa đầy một tuần, danh tiếng đã vang xa.

Cứ như vậy ba năm trôi qua.

Trong thời gian này, Diệp Hạo Sơ và những người khác đã xuống không dưới mười ngôi mộ lớn nhỏ.

Diệp Hạo Sơ check-in mộ huyệt, cũng nhận được không ít phần thưởng.

Dương Tuyết Lê, Bàn Tử và những người khác theo Diệp Hạo Sơ học Đạo gia luyện thể thuật, đạt được hiệu quả rất lớn, lại còn được chia ăn một viên nội đan ngàn năm.

Bây giờ thân thủ của mỗi người họ đã rất tốt, ít nhất không thua kém Trần Bì và Trương Nhật Sơn.

Còn Doãn Tiên Nguyệt, bà chủ lớn này về cơ bản chỉ là ham vui, ba năm qua đứt quãng theo Diệp Hạo Sơ học tập, cũng chỉ miễn cưỡng có chút năng lực tự vệ.

Doãn Tiên Nguyệt còn lý lẽ hùng hồn nói: Bà đây có đầy côn nô dưới trướng, cần gì phải liều mạng như vậy?

Điều này khiến Diệp Hạo Sơ tức điên!

Hắn liền lôi cô vào một phòng riêng, "giáo dục" cho một trận ra trò!

Từ đó về sau, Doãn Tiên Nguyệt cũng ngoan ngoãn học tập Đạo gia luyện thể thuật mà Diệp Hạo Sơ dạy cho cô.

Cuộc sống lại trở về bình lặng.

Ba năm đã đến, Ni Nhã (Nữ vương Tinh Tuyệt) hẳn đã có được trường sinh.

Trong thời gian này, Diệp Hạo Sơ và Dương Tuyết Lê, Hoắc Linh đã kết hôn.

Sau khi kết hôn, Diệp Hạo Sơ cũng không còn nhúng tay vào chuyện của các nhà trong Cửu Môn nữa.

Anh nói rõ lý do với Hồ Bát Nhất và những người khác, sau đó liền đưa Dương Tuyết Lê, Hoắc Linh, A Mị ba cô gái bí mật đến Thành Cổ Tinh Tuyệt, tìm được Ni Nhã (Nữ vương Tinh Tuyệt) đã trường sinh.

Còn Doãn Tiên Nguyệt, cô không yên tâm về Tiểu Nam Phong, nên không đi, nói đợi Nam Phong lớn lên, có thể gánh vác Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô sẽ để Diệp Hạo Sơ đến đón mình!

Diệp Hạo Sơ cũng đã đồng ý.

Viên Đá Nữ Oa mà mình có được, được Ni Nhã cho biết bên trong ẩn chứa phương pháp trường sinh.

Điều này khiến Diệp Hạo Sơ vui mừng khôn xiết.

Bản thân hắn đã có thể chất trường sinh, nhưng những người phụ nữ của hắn thì không!

Tuy những năm qua họ đã ăn không ít đan dược tăng tuổi thọ, nhưng cuối cùng cũng sẽ có ngày phải chết.

Đây không phải là kết quả mà Diệp Hạo Sơ muốn thấy.

Thế là, hắn lại mất ba năm thời gian để tìm ra phương pháp giúp Dương Tuyết Lê và Hoắc Linh trường sinh từ trong Đá Nữ Oa.

Đó là lợi dụng tiên thiên linh lực trong Đá Nữ Oa, kết hợp với tinh

huyết của mình làm thuốc dẫn, để cải tạo thể chất của các cô gái, từ đó có được thân thể trường sinh!

Nhưng cái giá phải trả là Dương Tuyết Lê và các cô gái sẽ ngủ say một thời gian rất dài, có thể là năm năm, mười năm, thậm chí hai mươi năm!

Kết quả này các cô gái cũng vui vẻ chấp nhận, dùng thời gian ngắn ngủi này để đổi lấy sự trường sinh vĩnh cửu, quả thực rất đáng!

Thời gian sau đó, Dương Tuyết Lê và các cô gái nhân lúc chưa ngủ say, đã cùng nhau đè Diệp Hạo Sơ ra, ăn một bữa no nê.

Họ đều không biết mình sẽ ngủ say bao lâu, nên trước khi ngủ say chắc chắn phải ăn một bữa no nê rồi!

Điều này thật sự làm khổ Diệp Hạo Sơ, vừa đau khổ vừa sung sướng.

Mọi thứ đã được chuẩn bị xong, Dương Tuyết Lê, Hoắc Linh, A Mị chìm vào giấc ngủ.

Diệp Hạo Sơ ôm lấy Ni Nhã, nhìn Đá Nữ Oa đang tỏa ra linh lực trên không trung: "Ni Nhã, họ nhờ cả vào nàng!" "Hạo, có em bảo vệ họ, anh cứ yên tâm!" Ni Nhã nhẹ nhàng nói.

"Cảm ơn!" Diệp Hạo Sơ hôn lên trán Ni Nhã.

Cuối cùng, sau một thời gian ân ái với Ni Nhã, Diệp Hạo Sơ một mình rời khỏi Thành Cổ Tinh Tuyệt.

Anh tìm Trương Nhật Sơn, nhờ Trương Nhật Sơn tung tin giả, nói rằng mình đã chết bất ngờ ở Thành Cổ Tinh Tuyệt.

Thi thể của mình còn được người của Thanh Long Các khiêng ra. (Ngụy trang bằng mặt nạ da người) Điều này khiến những người Cửu Môn và nhà họ Uông trong bóng tối tận mắt nhìn thấy thi thể của

Diệp Hạo Sơ đều tin là thật.

Chỉ có Trương Nhật Sơn, Doãn Tiên Nguyệt và một số rất ít người biết sự thật.

Ngay cả Hoắc Tiên Cô, Trần Bì, Ngô Nhị Bạch, những người đứng đầu các nhà trong Cửu Môn cũng không biết, nhưng họ cũng đều bán tín bán nghi.

Sau này, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha sẽ đại diện cho Diệp gia của Cửu Môn.

Còn tại sao Diệp Hạo Sơ lại phải giả chết?

Đây là điều anh đã suy nghĩ kỹ.

Ban đầu Diệp Hạo Sơ cho rằng chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh là có thể coi thường tất cả, nhưng sau khi tiếp xúc với nhà họ Uông, anh mới phát hiện sự thật không phải như vậy.

Tuy thực lực của mình mạnh mẽ, nhưng cũng không làm gì được nhà họ Uông, giống như Trương Nhật Sơn đã nói, người nhà họ Uông đều là một đám điên không hơn không kém!

Muốn tiêu diệt hoàn toàn bọn họ, phải có một kế hoạch chi tiết!

Nếu anh không biến mất, thì nhà họ Uông và "Nó" đang quan sát toàn bộ Cửu Môn trong bóng tối sẽ không dám tùy tiện xuất hiện.

Vì vậy, Diệp Hạo Sơ đành phải chọn cách giả chết! … Bãi bể nương dâu.

Thế gian biến đổi, mọi thứ đều đã khác.

Mười năm sau.

Các nhà trong Cửu Môn đều tồn tại dưới danh nghĩa công ty, người trong Cửu Môn cũng rất ít khi đụng đến những chuyện dưới lòng đất.

Trong thời gian này, Diệp Hạo Sơ cũng chưa từng xuất hiện.

Điều này cũng dẫn đến thế hệ thứ ba mới của Cửu Môn đã quên mất có một người như Diệp Hạo Sơ.

Họ chỉ biết Diệp gia trong Cửu Môn hiện nay có tài lực và thực lực mạnh nhất, nhưng không ai dám nhắc đến gia chủ của Diệp gia.

Phó Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn là Trương Nhật Sơn.

Đại diện Diệp gia là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền, Đại Kim Nha.

Còn Diệp Hạo Sơ ẩn thế, dựa vào tầm nhìn siêu phàm của mình, cộng với sự kinh doanh tận tâm của Đại Kim Nha và những người khác, công ty Thanh Long cũng đã từ một cửa hàng đồ cổ ban đầu phát triển thành một gã khổng lồ ở kinh thành, hoạt động trong nhiều lĩnh vực!

Công ty Thanh Long hoạt động trong các lĩnh vực tài chính, giải trí, bất động sản, đồ cổ, ăn mặc ở đi lại, v.v.

Thời gian lại đến thế kỷ hai mươi mốt.

Dương Tuyết Lê và các cô gái vẫn còn đang ngủ say, không có một chút dấu hiệu tỉnh lại, điều này khiến Diệp Hạo Sơ lo sốt vó.

Ni Nhã giải thích rằng họ đều là người có thể chất bình thường, muốn có được thân thể trường sinh cần một thời gian rất dài!

Phải biết rằng ngay cả thể chất của Ni Nhã, nếu không phải Diệp Hạo Sơ cho cô hai viên nội đan ngàn năm, cô cũng cần mười năm mới được.

Huống chi là những người có thể chất bình thường như Dương Tuyết Lê, thời gian cần thiết sẽ còn lâu hơn!

Cùng với sự suy tàn của Trương gia ở Đông Bắc, Tiểu Ca Trương

Khởi Linh cũng không rõ tung tích.

Trong thời gian này, Diệp Hạo Sơ và Trương Nhật Sơn cũng đã tìm kiếm Tiểu Ca, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức nào, giống như Tiểu Ca đã biến mất khỏi thế giới này vậy.

Trên một thảo nguyên bao la.

Nhìn ra xa, khắp nơi đều là cỏ úa vàng, rễ cỏ gần như đã bị trâu bò ăn sạch.

Cả thảo nguyên trông trơ trụi!

"Rầm rầm rầm!" Đúng lúc này, trên thảo nguyên vô tận, từ xa vọng lại tiếng động cơ trầm đục.

Chỉ thấy phía trước có hai thanh niên đang lái một chiếc xe ô tô chạy trốn trên thảo nguyên.

"Vù vù vù!" Phía sau họ, còn có hơn chục chiếc xe mô tô, bám theo sát nút, dường như đang truy đuổi hai thanh niên lái xe phía trước.

"Đứng lại!" "Hai thằng ranh con chúng mày, dừng lại cho tao!" Trên chiếc mô tô đuổi gần nhất, một người đàn ông đeo kính râm, tay cầm súng, lớn tiếng hét.

Chương 223

“Thằng ngu mới đứng lại!

Đứng lại để bị chúng mày bắt à?!” “Hải Thiếu, cậu vịn chắc vào!” “Ầm~!” Hai thanh niên phía trước dường như không nghe thấy gì.

Họ lái xe với tốc độ nhanh hơn, vút một cái đã biến mất trước mắt mọi người.

Chiếc ô tô lao nhanh trên sa mạc, vượt qua những đụn cát, đi qua những con mương, cuốn theo những làn bụi mù mịt phía sau.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên, chỉ thấy lốp xe của hai thanh niên bị bắn nổ, chiếc xe lập tức dừng lại.

Sau khi xe mất kiểm soát, họ vội vàng đạp phanh.

Xe ổn định lại, hai thanh niên đều lảo đảo chạy ra khỏi xe.

Một trong hai thanh niên tay cầm một vật được bọc trong tờ giấy da thú đã ố vàng, lờ mờ có thể thấy bên trong là một cái đầu bò bằng đồng tinh xảo.

“Mẹ kiếp!

Nổ lốp rồi!” Hải Thiếu đá vào chiếc xe một cái, rồi nói với Ngô Tà: “Ngô Tà, xe không chạy được nữa!

Chúng ta làm sao bây giờ?” “Làm sao bây giờ?

Đương nhiên là chạy thôi!” Nói rồi, hai người lập tức cắm đầu cắm cổ chạy.

“Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Đúng lúc này, những người đi xe mô tô đã đuổi kịp, trực tiếp nổ súng bắn.

"Ái da!" Đột nhiên, Ngô Tà hét lên một tiếng đau đớn, ôm cánh tay ngã ngồi xuống đất, máu tươi chảy ra từ cánh tay, rõ ràng đã bị đạn bắn trúng.

"Hải Thiếu, cậu cầm đầu bò đi đi, nhất định phải giao nộp cho quốc gia, đừng lo cho tôi!" Ngô Tà mặt mũi nhăn nhó, trán vã mồ hôi lạnh, người run rẩy, dường như đang vô cùng đau đớn.

Hải Thiếu thấy vậy liền nhận lấy đầu bò từ tay Ngô Tà rồi chạy về phía sau.

Nhưng chưa chạy được mấy mét, cậu ta lại quay lại.

Ngô Tà thấy cảnh này, trong lòng không khỏi cảm động: Đúng là anh em tốt của Ngô Tà ta!

Nhưng ngay sau đó lại nghe Hải Thiếu nói: "Này anh bạn, trước sau đều có người, anh bảo tôi chạy đi đâu?" Ngô Tà: "…" Sau đó đám truy binh bao vây họ, tên cầm đầu khinh thường nói: "Chạy đi!

Sao không chạy nữa?

Mau giao đồ ra đây!

Nếu không…" "Rầm rầm rầm!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một gã béo đeo kính râm, lái một chiếc xe địa hình sa mạc, từ bên trái lao tới.

Một cú drift ngoạn mục đã hất văng đám truy binh ngã nhào xuống đất.

"Còn ngơ ra đó làm gì, mau lên xe!" "Đám phía sau đều là lính đánh thuê, chúng mày không muốn chết thì đi theo Bàn gia!" "Được!" Lúc này, Ngô Tà và Hải Thiếu cũng không còn cách nào khác, đành

liều một phen, lên chiếc xe của gã béo không rõ lai lịch này.

“Ngồi chắc vào!” Vương Nguyệt Bán trước khi đi còn để lại một câu rất đáng ăn đòn.

“Bye bye nhé!” “Ầm!” Một cú đạp ga, chiếc xe địa hình lao đi như máy bay, nhanh như chớp, trong nháy mắt đã biến mất trên sa mạc.

“Còn đứng đó làm gì!

Mau đuổi theo!” Tên cầm đầu lính đánh thuê ra lệnh cho hơn chục người đi xe mô tô.

“Rõ!” “Thằng béo chết tiệt đó là ai?” “A Ninh, A Ninh, hai người đó đã bị người khác cướp đi, họ đang đi về hướng đông nam.” Tên cầm đầu đám lính đánh thuê phía sau, thấy gã béo bất ngờ xuất hiện, tức điên người, lấy bộ đàm ra liên lạc với cấp trên. … “Ha ha ha!

Sướng quá, cuối cùng cũng cắt đuôi được đám đó rồi!” Sau một hồi giới thiệu ngắn gọn, ba người đã làm quen với nhau.

Bàn Tử đưa Ngô Tà và Hải Thiếu nhanh chóng bỏ xa đám người đi xe mô tô.

“Ầm~!” Trong lúc ba người đang đắc ý, từ phía sau lại xuất hiện hơn chục chiếc xe mô tô đang lao tới, sắp đuổi kịp họ lần nữa.

“Bàn Tử!

Ông nhanh lên, mau nhanh lên, họ đuổi kịp rồi!” “Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!” Đám lính đánh thuê phía sau liên tục nổ súng, muốn ép xe của Ngô Tà dừng lại.

Nhưng chúng sẽ không thật sự giết Ngô Tà và những người khác, vì lệnh của ông chủ là không được làm hại mấy người này.

Một lúc sau, họ đến một thị trấn nhỏ.

Vương Nguyệt Bán dựa vào chiếc xe địa hình nhỏ của mình có thể ngang dọc trong các con hẻm nhỏ, lợi dụng địa hình, nhanh chóng cắt đuôi được đám lính đánh thuê đó.

Sau khi không thấy bóng dáng đám lính đánh thuê đâu nữa, Vương Nguyệt Bán vừa lái xe vừa lẩm nhẩm.

"Tôi nói hai cậu nhóc bồng bột này sao lại đến đây?

"Còn đám người kia nhìn là biết lính đánh thuê rồi, hai cậu chọc vào chúng làm gì?" Sau khoảng hai mươi phút chạy trốn nữa, ba người đến một quán ăn trong lều Mông Cổ.

"Sao lại dừng?" Ngô Tà vội vàng hỏi.

"Đói rồi!

Bàn gia tìm cái gì đó lót dạ đã rồi tính!" Vương Nguyệt Bán đột nhiên không đi nữa, đỗ xe bên đường, thở hổn hển nói.

"Bàn gia, thật sự không đi nữa à?

Lát nữa đám người đó đuổi kịp thì sao?" Hải Thiếu dìu Ngô Tà, vẻ mặt căng thẳng, nhìn về phía sau.

"Hai vị bạn bè yên tâm đi!

Với kỹ thuật của Bàn gia, cộng với sự hiểu biết về nơi này, chúng chắc chắn không đuổi kịp đâu, cho dù muốn tìm chúng ta, cũng phải mất rất nhiều thời gian!" Vương Nguyệt Bán mặc kệ Ngô Tà và Hải Thiếu cứ thúc giục, tự mình đỗ xe bên ngoài lều Mông Cổ, sau đó kéo tấm bạt lên, che chiếc xe lại để giấu đi.

Quán ăn trong lều Mông Cổ.

"Chủ quán, cho chúng tôi ba bát mì bò, sáu cái bánh hada mang vào phòng riêng." "Bàn Tử, ông rốt cuộc là ai?" Ngô Tà vừa băng bó vết

thương, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Nguyệt Bán hỏi về lai lịch của gã này.

"Hầy, tôi chỉ là đến đây du lịch thôi, thấy hai cậu bị đám lính đánh thuê đó truy sát, nên tiện tay cứu luôn." "Chính thức giới thiệu, tôi tên là Vương Nguyệt Bán, giang hồ gọi là Vương Bàn Tử!

Không biết hai cậu tên gì?" "Xem ra hai cậu là du học sinh ở Đức về nhỉ?

Với lại trong túi của các cậu hẳn là đồ cổ phải không?" Vương Nguyệt Bán cười cười, nói năng lưu loát, bắt đầu giới thiệu thân phận của mình, nhưng mắt lại cứ dán vào cái đầu bò.

"Hừ!

Gã béo này rốt cuộc là ai?" "Sao ông biết chúng tôi là sinh viên?

Với lại trong túi chúng tôi không có đồ cổ, chỉ có một món đồ thủ công mỹ nghệ thôi." Khi Ngô Tà và Hải Thiếu nghe câu hỏi của Bàn Tử, họ nhanh chóng phát hiện ra nhiều sơ hở.

Hơn nữa, nhìn gã béo này không giống người tốt, rất có thể là một tên buôn đồ cổ!

"Hầy, hai cậu bạn nhỏ, hai cậu hiểu lầm rồi, tôi thật sự là đến đây du lịch, với lại bình thường cũng khá hứng thú với đồ cổ!" "Tôi cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi, không biết hai cậu có thể cho tôi xem món đồ văn… đồ thủ công mỹ nghệ của các cậu không?" Vương Nguyệt Bán mặt có chút ngượng ngùng, biết mình đã lỡ lời, nên tiếp tục gượng gạo giải thích.

"Nếu ông đến đây du lịch, thì không có gì để xem cả." Lúc này, Ngô Tà đã băng bó xong vết thương, đứng dậy nhìn gã béo.

"Hai cậu em đừng vậy chứ!" "Bàn gia tôi chỉ xem một chút thôi!

Các cậu xem tôi có giống người xấu không?

Bàn Tử tôi đã bất chấp mưa bom bão đạn, cứu hai cậu thoát khỏi tay đám lính đánh thuê đó, các cậu lại đối xử với tôi như vậy à?

Lòng tin giữa người với người đâu rồi?" Vương Nguyệt Bán khổ tâm khuyên nhủ, như thể không được xem một cái là chết ngay vậy.

"Nếu ông muốn xem, thì cho ông xem một chút vậy." Ngô Tà trầm tư một lát, cuối cùng cũng mềm lòng, quyết định lấy cái đầu bò từ trong ba lô ra đưa cho gã béo này xem một chút.

"Chậc chậc, đây hẳn là đồ cổ thời Thanh nhỉ?" Vương Nguyệt Bán xem xong đầu bò, có chút thất vọng trả lại cho Ngô Tà.

Đồ đồng thời Thanh không đáng tiền lắm, ông ta cũng không ham.
… Một nơi khác.

Trong một ngôi chùa Mông Cổ.

Chương 224

Một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, đôi mắt lộ ra vẻ tang thương, đang ngồi trên bồ đoàn trong đại sảnh của ngôi chùa.

Anh ta có vẻ mặt lãnh đạm, mặc một bộ đồ màu đen, trên người toát ra một khí tức không thể tả được.

Thoạt nhìn, người đàn ông này dường như đã hòa làm một với cả đại sảnh.

Tiếng chuông gió thoảng qua, khói hương lượn lờ, và những lá cờ bảy màu treo khắp nơi, nhẹ nhàng bay trong gió.

"Cốt truyện sắp bắt đầu rồi nhỉ?!" Khóe miệng của chàng trai trẻ đột nhiên nở một nụ cười, anh ta quay đầu nhìn ra ngoài với vẻ đầy ẩn ý.

Tại nhà hàng Mông Cổ bao.

Trong lúc Ngô Tà và mọi người đang ăn mì thịt bò trong lều, A Ninh, thủ lĩnh đám lính đánh thuê, đã dẫn thuộc hạ xuất hiện bên ngoài.

"Tìm thấy hai đứa Ngô Tà và gã béo kia chưa?" A Ninh mặt lạnh như tiền, quét mắt qua đám người rồi lạnh lùng hỏi.

"Xin lỗi, chúng tôi không tìm thấy, mấy ngả đường có thể đi đều không thấy bóng người," gã đàn ông cầm đầu trong đám lính đánh thuê bước lên giải thích.

Lúc này, A Ninh đi một vòng quanh lều Mông Cổ, để ý thấy chiếc xe việt dã được phủ bạt.

"Bọn chúng tuyệt đối không thể rời đi được, chắc chắn đang trốn ở đâu đó.

Các người tiếp tục đi tìm, chặn hết các ngả đường cho tôi!" "Còn mấy người, theo tôi!" A Ninh trầm ngâm một lúc, đột nhiên chia người làm hai, một nửa tiếp tục ra ngoài tìm kiếm, một nửa theo cô ta vào trong lều Mông Cổ.

Ông chủ nhà hàng thấy một đám đông kéo vào thì vội tươi cười ra đón.

"Các vị muốn ăn gì ạ?" Ông chủ đến trước mặt A Ninh, vẻ mặt khách sáo, cúi người hỏi.

"Ông có thấy hai thanh niên và một gã béo không?" A Ninh cầm một con dao găm, khẽ huơ huơ trước mặt ông chủ, lời nói đầy vẻ đe dọa.

"Hả?

Hai thanh niên?

Một gã béo?

Tôi không thấy," ông chủ nhà hàng mặt mày căng thẳng, hoảng hốt lắc đầu.

"Vậy thì cho chúng tôi một bát mì thịt bò!" Sau khi hỏi không có kết quả, A Ninh cất dao đi, tùy tiện tìm một chỗ trong sảnh rồi ngồi xuống.

"Các người đi soát các phòng riêng đi!" Ngay sau đó, A Ninh lại ra lệnh cho thuộc hạ bắt đầu lục soát từng phòng một.

"Là đám lính đánh thuê đó tới rồi!" Ngô Tà và mọi người nghe thấy tiếng ồn ào ngoài sảnh, vội kéo rèm cửa phòng nhìn ra, giật nảy mình.

"Ngô Tà, bọn chúng đuổi tới rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Hải Thiếu căng thẳng, lo lắng nhìn Ngô Tà.

“Bây giờ ra ngoài chắc chắn không được, nhưng ở lại đây thể nào cũng bị tìm thấy, đến lúc đó càng không thoát được.” Ngô Tà bình tĩnh, trong đầu không ngừng suy tính cách thoát thân.

Hải Thiếu nhìn Vương Bàn Tử đầy oán trách: “Bàn Tử, đều tại ông nói muốn đến đây tìm đồ, nếu không sao chúng ta lại rơi vào tình cảnh này?” “Có!

Bàn gia có cách!” Đúng lúc này, mắt Vương Bàn Tử sáng lên, nhìn bộ trang phục Mông Cổ bên cạnh với vẻ gian xảo.

Thế là, ba người Ngô Tà cởi bỏ quần áo đang mặc, thay trang phục dân tộc Mông Cổ, đội mũ rồi nghênh ngang bước ra ngoài.

Cách mà Vương Bàn Tử nghĩ ra chính là cải trang, sau đó lẻn ra ngoài ngay dưới mí mắt của A Ninh và đồng bọn.

“Chủ quán, mấy người này là ai?” Khi ba người Ngô Tà bước ra, A Ninh nhanh chóng phát hiện điều bất thường, lập tức sai thuộc hạ chặn họ lại.

“**#**!!” Vương Bàn Tử thực ra chẳng biết tiếng Mông Cổ, nhưng lúc này chỉ đành giả vờ, miệng nói một tràng ngôn ngữ mà chính hắn cũng không hiểu nghĩa là gì.

“Ngươi không phải người Mông Cổ, ngươi hoàn toàn không biết tiếng Mông Cổ!” A Ninh là lính đánh thuê xuất sắc nhất, biết nhiều thứ tiếng, trong đó có cả tiếng Mông Cổ.

Vì vậy, cô ta liếc mắt một cái đã nhận ra ba người Ngô Tà có vấn đề, lập tức bao vây họ lại.

“Vãi chưởng!

Bị phát hiện rồi!” “Anh em, mau chạy!” “Mẹ kiếp nhà mày!” Thấy đã bị lộ, ba người liếc nhau, ra tay trước để chiếm lợi thế, tung một cước đá bay tên lính đánh thuê phía trước rồi liều mạng chạy ra ngoài.

“Quả nhiên là ba người chúng mày, không được dùng súng, bắt sống hết cho tao!” A Ninh cười lạnh, ra lệnh cho tất cả thuộc hạ xông vào tấn công ba người Ngô Tà.

“Đại ca của các người là một con mụ ranh à?” “Ngô Tà, hai cậu mau đi đi, tôi cản bọn chúng!” Vương Bàn Tử cũng là người trọng nghĩa khí, lúc này lại không một mình bỏ chạy mà bước lên chặn đám lính đánh thuê, yểm trợ cho Ngô Tà và Hải Thiếu tẩu thoát.

Đừng nhìn hắn to cao thô kệch, thân hình đồ sộ, đám lính đánh thuê được huấn luyện bài bản nhất thời cũng không thể nào đột phá được phòng tuyến của hắn.

A Ninh thấy vậy, tung một cước đá bay Vương Bàn Tử, sau đó đấm đá túi bụi, cuối cùng còn đá văng hắn ra ngoài cửa sổ như đá một quả bóng da.

“Mẹ kiếp!

Con mụ ranh này ra tay độc ác thế?” Vương Bàn Tử còn không quên buông một câu chửi, rồi quay đầu nhìn Ngô Tà và Hải Thiếu đang chạy ra ngoài.

Lúc này, đã có vài tên lính đánh thuê rút súng lục ra chuẩn bị bắn.

“Đã bảo bắt sống, ai dám nổ súng?” A Ninh thấy có người rút súng nhắm vào Ngô Tà, sắc mặt lập tức sa sầm, lạnh lùng quát.

“Vâng!” Mấy tên lính đánh thuê đành phải cất súng, chạy đi đuổi theo Ngô Tà và Hải Thiếu.

“Hai người mau lái xe đi!” “Mẹ kiếp nhà các người!

Đừng hòng qua được!” Vương Bàn Tử vừa hét bảo Ngô Tà và Hải Thiếu mau lái xe, vừa vung nắm đấm đánh nhau với đám lính đánh thuê.

Lúc này, Ngô Tà và Hải Thiếu đã lao đến chiếc xe việt dã sa mạc, giật tấm bạt ra, cắm chìa khóa vào định khởi động.

"Grừm ~" Kèm theo tiếng máy gầm gừ, động cơ mãi vẫn không nổ máy.

Ngô Tà sốt ruột đến mức sắp vặn gãy cả chìa khóa xe, nhưng nó vẫn không chịu nổ.

"Hai cậu có biết lái xe không thế?

Nhanh lên, không thì Bàn gia hôm nay toi đời rồi!" Vương Bàn Tử lúc này bị đánh cho liên tục lùi lại, mặt mũi bầm dập, khóe miệng đã rỉ máu.

"Rầm rầm rầm!" Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, chiếc xe cuối cùng cũng khởi động được.

"Ha ha ha, nổ máy rồi!!" "Bàn Tử, mau lên xe!" Ngô Tà lái xe ép lui đám lính đánh thuê, vừa phấn khích hét lớn.

"Ha ha!

Con mụ ranh, Bàn gia không chơi với các người nữa." Vương Bàn Tử đúng là điển hình của kiểu lành sẹo quên đau!

Hắn nhanh nhẹn nhảy lên xe rồi bắt đầu chế nhạo đám lính đánh thuê.

"Đuổi theo cho tao!" A Ninh lập tức liên lạc với những lính đánh thuê khác để bao vây ba người, còn cô ta cũng lên một chiếc ô tô, bám sát theo sau xe của Ngô Tà.

Bên này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử ba người lái xe chạy thục mạng trên hoang nguyên, tạm thời cắt đuôi được A Ninh và đồng bọn.

"Rầm rầm rầm!" Đột nhiên, động cơ ô tô rung lên dữ dội, tốc độ giảm mạnh, ống xả bắt đầu bốc khói.

“Chết rồi!

Xe quên đổ xăng!” Vương Bàn Tử ngượng ngùng nhìn bảng đồng hồ, sau đó hoảng hốt.

“Cà khặc!” Giây tiếp theo, chiếc xe chết máy hoàn toàn.

Lúc này, nhìn ra xa, chỉ thấy phía trước có một ngôi chùa Mông Cổ khổng lồ.

“Không chạy được nữa rồi, anh em mình vào chùa trốn tạm đi!” Nghĩ đến đây, ba người Ngô Tà mặt mày nghiêm trọng nhảy xuống xe, cắm đầu chạy về phía ngôi chùa.

Tại ngôi chùa Mông Cổ.

“Có ai không?” Vương Bàn Tử cùng Ngô Tà và Hải Thiếu vội vã xông vào chùa.

“Khụ khụ!” Một thanh niên đang ngồi trên bồ đoàn từ từ đứng dậy, mỉm cười, ánh mắt quét qua lại trên người ba người Ngô Tà.

“Hả?

Vị tiểu ca này, anh là ai?

Là chủ nhân nơi này sao?” Vương Bàn Tử cảnh giác.

Ngô Tà lúc này không hiểu sao lại cảm thấy người thanh niên trước mắt có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó?

Thế là cậu mở miệng hỏi: “Xin hỏi chúng ta đã gặp nhau chưa?

Tôi cảm thấy anh rất quen mặt!” “Mẹ kiếp, Thiên Chân, có muốn làm quen cũng không cần phải sến súa thế chứ!” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Chương 225

Thấy người thanh niên không nói gì, Ngô Tà lại hỏi: “À phải rồi, ở đây có chỗ nào để trốn không?

Bên ngoài có người đang truy sát chúng tôi.” Ba người nhìn người thanh niên trước mắt, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng họ cũng không còn tâm trí để ý nhiều, chỉ muốn tìm một nơi để trốn.

“Ba người tự xem mà liệu!

Tôi cũng không phải chủ nhân ngôi chùa này.” “Nếu các người tìm được chỗ trốn, thì cứ trốn đi!” Người thanh niên đầy hứng thú nhìn ba người Ngô Tà chạy vào sân sau.

Người thanh niên đó không ai khác chính là Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ biết Ngô Tà sẽ xuất hiện ở đây, nên đã đến ngôi chùa này từ rất sớm, ngồi chờ bọn họ tự dâng mình tới cửa.

“Mẹ kiếp, anh không có võ đức gì cả!

Sao không nói cho chúng tôi biết phía sau là vách đá dựng đứng?” Mấy phút sau, ba người Ngô Tà lại quay trở lại đại sảnh của chùa, Vương Bàn Tử chỉ vào Diệp Hạo Sơ chất vấn.

“Đến rồi!

Chắc là kẻ thù của các người đã đến.” Diệp Hạo Sơ phớt lờ lời của Vương Bàn Tử, cười cười rồi tiếp tục ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, sắc mặt bình tĩnh, như thể chuyện sắp xảy ra không liên quan gì đến mình.

“Ngô Tà, chúng ta phải làm sao đây?” “Nếu ở lại đây, chúng ta

không ai chạy thoát được, cái đầu bò kia cũng sẽ rơi vào tay đám lính đánh thuê, có khi còn liên lụy đến vị tiểu ca này nữa!" Hải Thiếu liếc nhìn Diệp Hạo Sơ, vẻ mặt không nỡ nói với Ngô Tà.

"Đi, chúng ta ra ngoài!" "Tiểu ca, làm phiền anh rồi!" Ngô Tà trầm ngâm một lát, áy náy nhìn Diệp Hạo Sơ rồi quay người đi ra ngoài.

Diệp Hạo Sơ nhìn bóng lưng Ngô Tà, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lúc này, A Ninh và thuộc hạ đã có mặt đầy đủ bên ngoài chùa.

Thấy chiếc xe việt dã trên mặt đất, A Ninh biết ba người Ngô Tà đã vào trong chùa.

"Nếu các người muốn sống thì giao đồ ra đây, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo!" A Ninh xuống xe, trước tiên kết nối một chiếc máy tính xách tay đặt trên ghế, sau đó lớn tiếng nói với nhóm Ngô Tà, bảo họ muốn sống thì giao đồ trong tay ra.

"Này, không được ra ngoài, nếu chúng ta ra ngoài thì tất cả đều phải chết!" Lúc này, Ngô Tà và Hải Thiếu vừa bước ra cửa, Vương Bàn Tử đã định rút lui.

"Ở lại đây cũng là chết, còn liên lụy đến vị tiểu ca này.

Tôi phải ra ngoài đàm phán với họ." Ngô Tà cầm đầu bò, vẻ mặt kiên quyết bước ra ngoài.

Ngô Tà đi ra ngoài cửa chùa, đến bên vách đá, nhìn xuống vực sâu mây mù bao phủ, gió gào thét.

Sau đó, cậu giơ đầu bò lên, cao giọng hét về phía A Ninh: "Tôi muốn nói chuyện với ông chủ của các người, nếu không tôi thà ném cái đầu bò này xuống vách đá chứ không giao cho các người." "Dừng tay!" "Nếu không có đầu bò, tất cả các người đều phải chết!" A Ninh thấy Ngô Tà dường như thật sự muốn ném đầu bò xuống, sắc mặt hơi thay đổi, vội vàng ngăn cản.

“Tôi cần xin chỉ thị của ông chủ.” Ngay sau đó, A Ninh bắt đầu liên lạc với Cừu Đức Khảo và báo cáo tình hình hiện tại.

“Đừng quan tâm đến nó!

Cứ xông vào cướp, bọn chúng không dám ném đầu bò xuống đâu.” Cừu Đức Khảo thẳng thừng từ chối đàm phán với Ngô Tà.

Diệp Hạo Sơ thấy cảnh này liền lắc đầu, thầm nghĩ: Ngô Tà thời kỳ này cũng quá ngây thơ rồi?

Với tình hình hiện tại của họ, căn bản không có tư cách để ra điều kiện.

Hắn thật khó tưởng tượng một người ngây thơ trong sáng như vậy, sau này làm sao lại có thể biến thành Tà Đế lòng dạ độc ác, đùa giỡn mọi thứ trong lòng bàn tay được chứ?!

“A Ninh, sao lại có thêm một người?” Mấy tên lính đánh thuê thấy Diệp Hạo Sơ xuất hiện thì ngẩn ra, nghi hoặc nhìn về phía A Ninh.

“Kệ hắn là ai, bắt sống hết cho tôi!” A Ninh phất tay, ra lệnh cho thuộc hạ xông thẳng về phía nhóm Ngô Tà.

“Đứng lại!” “Nếu các người còn bước tới, tôi sẽ thật sự ném cái đầu bò này xuống!” Ngô Tà thấy thuộc hạ của A Ninh thật sự xông tới, trong lòng cũng có chút hoảng loạn, liền lắc lư đầu bò trong tay, làm ra vẻ sắp ném xuống vực.

“Thiên Chân, đừng mà!

Giữ lại để bảo mạng chứ!” Vương Bàn Tử và Hải Thiếu thấy Ngô Tà định làm thật, vội vàng khuyên can.

Theo họ, cái đầu bò từ đời Thanh này tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng thấy đám A Ninh vất vả như vậy cũng muốn cướp cho bằng được, vậy thì cứ đưa cho bọn họ, ít nhất còn giữ được cái mạng

nhỏ.

“Vút!” Chỉ là, chuyện khiến Vương Bàn Tử không ngờ đã xảy ra.

Ngô Tà để không cho đầu bò rơi vào tay A Ninh, đã thật sự ném nó xuống vách đá.

“Mẹ kiếp!!” Vương Bàn Tử và Hải Thiếu đều sững sờ, sốt ruột gào lên.

Đầu bò bị ném đi, họ đã mất đi con át chủ bài duy nhất để bảo mạng.

“Khốn kiếp!

Mày dám ném đầu bò đi!” Giây tiếp theo, đám lính đánh thuê xông tới, bao vây cả bốn người, bao gồm cả Diệp Hạo Sơ.

“Chết tiệt!

Mày dám?!” Thủ lĩnh lính đánh thuê Lưu Thái xông tới, đấm thẳng vào mặt Ngô Tà, đánh ngã cậu xuống đất.

“A Ninh, mấy người này phải làm sao?” Lúc này, súng của đám lính đánh thuê đã dí vào người bốn người, chỉ cần A Ninh ra lệnh, họ sẽ nổ súng!

A Ninh cũng đã bước tới, nhìn bốn người Ngô Tà.

“Nói thật, tôi rất ghét người khác chĩa súng vào mình!” Diệp Hạo Sơ nói một câu.

“Vù ~!” Đột nhiên, Diệp Hạo Sơ ra tay, từng viên sỏi nhỏ bay về phía những tên lính đánh thuê đang tiến tới.

“Vút vút vút!” Những viên sỏi bay ra trúng vào người đám lính đánh thuê, bọn chúng lập tức cảm thấy cơ thể mình không thể cử động được, như thể cơ thể không còn là của mình nữa.

Cảm thấy có điều chẳng lành, A Ninh lập tức nổ súng nhắm vào Diệp Hạo Sơ.

“Vút!” Nhưng giây tiếp theo, thân hình Diệp Hạo Sơ mờ đi, lướt qua một tàn ảnh trong không trung.

“Nguy hiểm!

Mau nổ súng!!” Những tên lính đánh thuê phía sau chưa bị định thân hoàn hồn lại, sắc mặt đại biến, theo bản năng bắn vào Diệp Hạo Sơ, làn đạn dày đặc xuyên qua tàn ảnh, cắm xuống đất.

“Pằng pằng pằng!” Đến khi mọi người hoàn hồn lại, Diệp Hạo Sơ đã xuất hiện trước mặt A Ninh, một tay bóp lấy cái cổ trắng ngần của cô ta.

“Cô gái, cô nói xem đạn của thuộc hạ cô giết được tôi trước, hay tôi bóp chết cô trước đây?” Diệp Hạo Sơ mỉm cười nhìn chằm chằm A Ninh, giọng nói lạnh thấu xương, khiến A Ninh như rơi vào hầm băng.

“Anh... rốt cuộc anh là ai?

Anh muốn làm gì?” Lúc này, mọi người mới tỉnh táo lại, đều bị thân thủ xuất quỷ nhập thần của Diệp Hạo Sơ làm cho kinh ngạc.

A Ninh thì mặt mày tái nhợt, run rẩy nhìn Diệp Hạo Sơ, khó khăn mở miệng hỏi.

“Tôi đến đây là muốn du lịch cho tử tế, nhưng các người cứ làm phiền tôi, lại còn dám chĩa súng vào tôi!

Đây không phải là tìm chết sao?” Diệp Hạo Sơ liếc nhìn đám lính đánh thuê bị mình định trụ, không thể nhúc nhích, rồi nói từng chữ.

“Ha ha ha!

Không ngờ huynh đệ này thân thủ lại trâu bò như vậy!” “Lũ rùa

đen các người, không ngờ cũng có ngày hôm nay hả?!" Vương Bàn Tử đột nhiên cười phá lên, mạnh dạn giật lấy súng lục từ tay những tên lính đánh thuê bị Diệp Hạo Sơ dùng thuật điểm huyệt định trụ.

Lúc này, ánh mắt Diệp Hạo Sơ lóe lên một tia khác thường, buông A Ninh ra, thân hình lóe lên rồi chạy thẳng về phía sau chùa.

A Ninh được thả ra thì ngã phịch xuống đất, thở hổn hển.

Mọi người sau đó đều bị hành động của Diệp Hạo Sơ làm cho ngơ ngác!

"Hú hú hú!" Ngay lúc mọi người đang hoang mang, trên hoang nguyên đột nhiên nổi lên một trận bão tuyết, một thanh niên mặc áo khoác sẫm màu tay cầm đầu bò xuất hiện bên vách đá.

Cảnh này khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

"Mẹ kiếp, hắn là ai?" "Hắn là người hay là quỷ?

Sao lại từ dưới vách đá lên được?" Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía người đàn ông mặc đồ đen.

Người đàn ông mặc áo khoác này xuất hiện trong bão tuyết, không ai thấy rõ anh ta lên từ vách đá như thế nào, cũng không đoán được tại sao cái đầu bò vốn dĩ phải ở dưới đáy vực lại nằm trong tay anh ta.

Anh ta mặt không biểu cảm, vẻ mặt lạnh lùng, trực tiếp phớt lờ mọi người, thản nhiên bước từng bước vào giữa đám đông.

"Đầu bò này của ai?" Tiểu Ca giơ đầu bò trong tay lên, lạnh lùng hỏi.

"Là của tôi!" Ngô Tà giật lấy đầu bò, ôm vào lòng.

Chương 226

“Mày là ai?” Lưu Thái thấy Trương Khởi Linh trực tiếp giao đầu bò cho Ngô Tà, trong mắt lóe lên một tia hung ác, định xông vào cướp.

Người thanh niên trước mắt tuy trông rất quỷ dị, không biết là người hay quỷ, nhưng Lưu Thái là lính đánh thuê, là kẻ liều mạng, rất nhanh đã đè nén được chút sợ hãi trong lòng.

“Dừng tay!

Lưu Thái!” A Ninh liếc nhìn Trương Khởi Linh rồi lại nhìn đầu bò trong tay Ngô Tà, vẻ mặt do dự, giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo cô ta rằng, người đàn ông trước mắt rất nguy hiểm, không phải là người mà họ có thể chọc vào!

Để cho chắc ăn, cô ta vẫn xin chỉ thị của Cừu Đức Khảo.

Mở máy tính xách tay ra, một ông lão Tây khoảng bảy tám mươi tuổi đang ngồi trên một chiếc ghế sofa sang trọng, mặt không biểu cảm nhìn A Ninh.

“Ông chủ, vừa rồi chúng tôi gặp một người thân thủ rất giỏi, chúng tôi không phải là đối thủ, nhưng hắn đã đi rồi.” “Tiếp đó, lại có một người rất quỷ dị từ trên vách đá đi lên!” A Ninh nhìn Cừu Đức Khảo, bắt đầu thuật lại chuyện vừa xảy ra.

“Thanh niên mặc đồ đen?

Cho ta xem hắn!” Cừu Đức Khảo nghe xong lời của A Ninh, vẻ mặt ra chiều suy tư, trực tiếp bảo A Ninh quay camera về phía Trương Khởi Linh.

“Là hắn!” “Hắn vẫn còn sống?!” Ánh mắt Cừu Đức Khảo rơi trên người Tiểu Ca, một tia kinh ngạc thoáng qua, mơ hồ còn có chút kiêng

kỵ.

“Ông chủ, ngài quen hắn sao?” A Ninh qua màn hình cũng có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong lòng ông chủ của mình, không nhịn được tò mò hỏi.

“Rút lui!” Cừu Đức Khảo nhận ra thân phận của Tiểu Ca, cũng không tiếp tục ép A Ninh cướp đầu bò, trực tiếp ra lệnh cho họ rút lui.

“Chuyện này…” Thấy A Ninh có vẻ do dự, Cừu Đức Khảo tưởng cô ta định trái lệnh mình, liền nói: “A Ninh, bây giờ ngay cả lệnh của ta cô cũng không nghe nữa sao?” “Không phải, thưa ông chủ, chúng tôi…” Sau đó A Ninh lại giải thích qua sự việc cho Cừu Đức Khảo.

“Không thể cử động?” “Sao có thể như vậy?” Cừu Đức Khảo cũng kinh ngạc không thôi, một viên sỏi nhỏ lại có thể định trụ được người?

Điều này không khỏi khiến ông ta nhớ đến một loại công phu trong tiểu thuyết võ hiệp, nhưng trên đời này làm sao có thể còn có người biết thuật điểm huyệt?

Thấy ông chủ mình không tin, A Ninh nào có tin được?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, A Ninh không thể không tin.

Mười mấy tên lính đánh thuê bị định trụ, không hề nhúc nhích!

“Ông chủ, vừa rồi người của tôi đã thử, hoàn toàn không giải được thủ đoạn giống như thuật điểm huyệt này.” “Tiểu Ca cũng đến rồi, giờ càng thú vị!” Diệp Hạo Sơ đứng sau cây cột trước cửa chùa, hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn sở dĩ đột nhiên đi về phía sau chùa là vì cảm nhận được sự xuất hiện của Tiểu Ca, muốn đến chào hỏi.

Nhưng không ngờ tên này lại “thấy vợ” quên bạn, phớt lờ mình?

“Mấy người còn đứng đó làm gì?” Ngay sau đó, hắn đột nhiên hét lên với ba người Ngô Tà.

“Thiên Chân, chúng ta đi!” Vương Bàn Tử chạy nhanh nhất, nghe thấy Diệp Hạo Sơ gọi liền nhanh chóng chạy về phía chùa.

Hải Thiếu nghe vậy cũng động đậy, chỉ có Ngô Tà vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt luôn dõi theo Tiểu Ca, không muốn rời đi.

Tiểu Ca cũng nhìn Ngô Tà một cách thâm tình.

Dường như cuộc đối mặt kéo dài ba phút này chính là để tình gay… à không, tình bạn của họ được tiếp nối.

Diệp Hạo Sơ trong lòng không khỏi cảm thán: Quả nhiên, hai người họ mới là một cặp!

“A Ninh, cô đi cầu xin người đó, nhớ kỹ, thái độ phải thành khẩn!

Còn nữa, bất kể phải trả giá bao nhiêu, cũng phải thử xem có thể chiêu mộ được hắn không.” Nếu Cừu Đức Khảo biết người ông ta muốn chiêu mộ chính là Diệp Hạo Sơ, có đánh chết ông ta cũng không dám ra lệnh này.

Bởi vì ông ta vẫn còn nhớ như in những lời Diệp Hạo Sơ nói với mình năm đó.

Nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, A Ninh cũng đành làm theo.

“Các người ở yên đây.” A Ninh dặn dò thuộc hạ một câu, rồi đi về phía Diệp Hạo Sơ.

“Ồ!

Con mụ ranh kia lại đi về phía chúng ta kìa?” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

A Ninh phớt lờ lời Bàn Tử, đi đến trước mặt Diệp Hạo Sơ.

Không hiểu tại sao, chính mình trải qua vô số lần sinh tử cũng chưa từng sợ hãi, nhưng lại không có cả dũng khí đối mặt với người đàn ông này, chỉ sợ đối phương lại lần nữa bóp cổ mình.

"Thưa ngài, phiền ngài giải trừ trạng thái cho những thuộc hạ này của tôi, bất cứ giá nào chúng tôi cũng nguyện ý!" "Còn nữa, ông chủ của tôi muốn mời ngài làm cố vấn kỹ thuật cho công ty chúng tôi, lương năm mười triệu!" A Ninh nói một hơi, cẩn thận nhìn Diệp Hạo Sơ, chờ đợi câu trả lời của anh.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười: "Ồ?

Ông chủ của các ngươi muốn mời tôi làm cố vấn?" "Vâng… vâng ạ, vậy ý của ngài là…?" A Ninh nói hơi lắp bắp, cô không biết hôm nay mình bị sao nữa, sao cứ gặp người đàn ông này là nói năng cũng không rõ ràng.

"Bảo Cừu Đức Khảo đến nói chuyện với tôi!" A Ninh nghe xong giật mình, sao người đàn ông này lại biết tên ông chủ của cô?

Phải biết rằng ngoài cô ra, không một ai ở đây biết tên thật của ông chủ, ngay cả đám lính đánh thuê kia cũng không biết!

"Chờ một chút, tôi xin chỉ thị của ông chủ!" Năm phút sau, A Ninh cầm một chiếc máy tính xách tay đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ.

"Cừu Đức Khảo, lâu rồi không gặp!

Ông còn nhớ tôi không?" Diệp Hạo Sơ cười nhìn Cừu Đức Khảo trong màn hình.

"Anh là…?" Cừu Đức Khảo lúc đầu nghi hoặc, sau đó như nghĩ ra điều gì, kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế sofa.

"A Ninh!" "Vâng!" A Ninh lập tức hiểu ý ông chủ, tuy không biết tại sao ông chủ lại có phản ứng lớn như vậy, nhưng cô vẫn nghe lời lui đi.

Hiện trường chỉ còn lại Diệp Hạo Sơ và Cừu Đức Khảo trong màn hình máy tính.

Diệp Hạo Sơ cười lạnh nói: "Năm đó lúc ông buôn đồ cổ ở Tương Tây, may là không gặp phải tôi, nếu không ông thật sự nghĩ mình có bản lĩnh vận chuyển đám đồ cổ đó ra nước ngoài sao?

Rồi trở thành phú hào?" Vào những năm đó, đồ cổ trong nước rất được ưa chuộng ở thị trường nước ngoài, mỗi năm đều có rất nhiều người nước ngoài đến trong nước, thông qua việc thu mua đồ cổ giá rẻ rồi buôn ra nước ngoài.

Cừu Đức Khảo chính là người hoạt động tích cực nhất trong số đó.

Nhưng lúc đó Diệp Hạo Sơ còn chưa xuyên không tới, cũng chưa làm hội trưởng Cửu Môn, nếu không thì làm gì có cửa cho Cừu Đức Khảo!

Cừu Đức Khảo không thể tin nổi nói: "Anh vẫn chưa chết?

Lại còn trẻ như vậy?" Cũng không trách Cừu Đức Khảo kinh ngạc như vậy, mười mấy năm trôi qua, dung mạo của Diệp Hạo Sơ không hề thay đổi, vẫn như xưa.

"Sao?

Ghen tị à?" "Đúng vậy, tôi rất ghen tị!" "Người An Lạc các người thật là thần kỳ!

Thần kỳ đến mức khiến người ta say đắm." Diệp Hạo Sơ cắt ngang: "Được rồi, không nói nhảm nữa!

Tôi muốn nhờ ông giúp một việc!" "Ồ?

Việc gì?" Cừu Đức Khảo nghe vậy cảm thấy hứng thú, ông ta biết người trước mắt này rất mạnh!

Tại sao lại cần ông ta giúp chứ?

Khóe miệng Diệp Hạo Sơ khẽ nhếch lên: "Tôi cần thông tin về nhà họ Uông, càng chi tiết càng tốt!" Hắn biết Cừu Đức Khảo chắc chắn đã từng tiếp xúc với người nhà họ Uông, nên biết không ít thông tin, ít nhất là nhiều hơn Diệp Hạo Sơ biết!

Khi Cừu Đức Khảo nghe Diệp Hạo Sơ nói muốn thông tin về nhà họ Uông, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Hồi lâu sau, Cừu Đức Khảo mới mở miệng: "Việc này tôi không giúp được!

Bọn họ quá nguy hiểm!" Đối với việc Diệp Hạo Sơ nhờ vả, Cừu Đức Khảo không thể giúp, vì ông ta thực sự không muốn đắc tội với nhà họ Uông, cũng không đắc tội nổi!

Diệp Hạo Sơ đã sớm liệu được ông ta sẽ nói vậy, lắc đầu tiếc nuối: "Vậy thì đáng tiếc quá!

Nhưng tôi vẫn nói cho ông biết!" "Con đường của ông sắp đi đến cuối rồi, còn nữa… thứ trong cổ lâu nhà họ Trương không cứu được mạng ông đâu!" Cổ Lâu nhà họ Trương!

Lời Diệp Hạo Sơ nói rõ ràng là Cừu Đức Khảo sắp chết, mà ông ta cũng đã tìm được manh mối, chính là ở trong Cổ Lâu nhà họ Trương.

Trong lúc ông ta đang trầm tư, Diệp Hạo Sơ lại mở miệng: "Thế nào?

Có giúp không?" "Tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện cho kỹ." Không thể không nói, những lời này của Diệp Hạo Sơ đã thực sự hấp dẫn được Cừu Đức Khảo.

Nếu là người khác nói vậy, có lẽ ông ta sẽ không có phản ứng lớn, nhưng người nói lúc này, là người qua mười mấy năm vẫn trẻ trung,

và thời đó đã là một nhân vật lừng lẫy.

“Cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ sẽ không có nữa đâu!” Cừu Đức Khảo nghiến răng nói: “Được!

Tôi đồng ý!

Nhưng tôi cần thời gian!” “Nhưng để trao đổi, anh phải nói cho tôi biết, phương pháp nào có thể giúp tôi trường sinh?” “Ông chấp nhất với trường sinh đến vậy sao?” Cừu Đức Khảo thản nhiên nói: “Tôi nghĩ không ai không thích trường sinh cả?

Chương 227

Anh cũng vậy?" "Cũng đúng, à phải rồi, tôi có một viên đan dược trường sinh, năm đó lấy được trong mộ Uông Tàng Hải, không biết có tác dụng không?" Diệp Hạo Sơ lấy ra viên Thi miết đan nói với Cừu Đức Khảo.

Dù sao viên đan dược này Diệp Hạo Sơ giữ lại cũng vô dụng, lại còn có tác dụng phụ, chi bằng đưa cho Cừu Đức Khảo!

Biết đâu lúc đó còn có thể hại ông ta một vố!

Ánh mắt Cừu Đức Khảo vội vã nhìn viên Thi miết đan trong tay Diệp Hạo Sơ, tuy biết Thi miết đan có tác dụng phụ, nhưng vẫn không thể chống lại sự cám dỗ của trường sinh.

"Được!

Tôi đồng ý!" "Vậy thì tốt, hẹn một thời gian, gặp mặt một lần!" Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, A Ninh đi tới, thấy Diệp Hạo Sơ định đi, bèn nói: "À, thuộc hạ của tôi…" "Một ngày sau, họ sẽ tự giải trừ!" "Phù ~!" A Ninh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể giải trừ là được, còn việc chờ một ngày, cô cũng không quan tâm, chỉ là đám lính đánh thuê kia phải chịu chút khổ sở rồi.

Thấy Diệp Hạo Sơ rời đi.

"Ông chủ, ngài quen người này sao?" A Ninh qua màn hình cũng có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng ông chủ, không nhịn được tò mò hỏi.

Cừu Đức Khảo lắc đầu: "Người này không phải là người mà cô có tư cách để biết!" "Rút lui!" "Ông chủ, cứ thế bỏ cuộc sao?" A Ninh mặt đầy vẻ không cam tâm, quay người nhìn về phía Ngô Tà, lại nói

với Cừu Đức Khảo.

“A Ninh, các người không phải là đối thủ của họ đâu!” “Rút lui đi!” Thấy ông chủ vẫn kiên quyết muốn rút lui, A Ninh đành phải đồng ý.

“Mang người của mình đi, chúng ta đi!” A Ninh thấy tình hình như vậy, đành cất máy tính, phất tay bảo Lưu Thái và những người khác mang đám lính đánh thuê bị Diệp Hạo Sơ điểm huyệt đi.

“A Ninh, sao lại thôi như vậy?” Ánh mắt Lưu Thái rơi trên cái đầu bò trong tay Ngô Tà, mặt đầy vẻ không cam tâm.

“Còn nữa, nhiều anh em không cử động được, chuyện này phải làm sao?” A Ninh lạnh lùng nói: “Người đó vừa nói, một ngày sau họ sẽ hồi phục!” “Rút lui!

Đây là ý của ông chủ!” “Vâng!” Chẳng mấy chốc, A Ninh và đám lính đánh thuê đã đi sạch không còn một mống.

“Hả?

Sao lũ khốn này lại đi rồi?” Vương Bàn Tử và hai người kia phấn khích chạy ra, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Ha ha!

Bọn chúng đi rồi, chúng ta giữ được cái đầu bò này rồi!” Hải Thiếu còn kích động ôm chầm lấy Ngô Tà, la hét ầm ĩ.

Ngô Tà đi đến trước mặt Tiểu Ca, cười nói: “Vị tiểu ca này, cảm ơn đã ra tay cứu giúp, tôi tên là Ngô Tà, đây là Hải Thiếu, còn gã béo kia tên là Vương Bàn Tử, không biết anh tên gì?” Hải Thiếu và Vương Bàn Tử cũng mang lòng cảm kích đi tới vây quanh Tiểu Ca, cười hỏi anh.

Tiểu Ca thì dùng ánh mắt vô cảm quét qua Ngô Tà và mọi người,

không nói một lời.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên người Diệp Hạo Sơ, người này cho anh cảm giác rất nguy hiểm, cũng rất quen thuộc.

"Tiểu Ca, lâu rồi không gặp!" Nhìn bộ dạng này của Tiểu Ca, mười phần thì hết chín phần là đã quên hắn.

Diệp Hạo Sơ biết Tiểu Ca có chứng mất trí nhớ gián đoạn, tên này chắc chắn đã quên hết mọi thứ.

"Anh… có chút quen mắt!" Tiểu Ca nói với Diệp Hạo Sơ một câu, đột nhiên quay người bước vào trong bão tuyết, biến mất không thấy đâu.

"Người này thật vô lễ!

Bàn gia đứng đây chào hỏi mà hắn… chuyện gì vậy?" "Đúng vậy!

Anh nói xem sao người này lại như thế?" Vương Bàn Tử và Hải Thiếu thấy Tiểu Ca đột nhiên biến mất, cả hai đều có chút ngơ ngác, không biết người này rốt cuộc là làm gì?

"Anh ta là một người không có quá khứ và tương lai!" Diệp Hạo Sơ nhìn về hướng Tiểu Ca biến mất, nói một câu đầy suy tư.

"Vị đại ca này, vừa rồi cảm ơn anh, còn nữa, anh có quen người này không?" Ngô Tà nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, lập tức tò mò hỏi.

"Quen!" Nghe Diệp Hạo Sơ nói quen, Ngô Tà lập tức hỏi: "Vậy anh ta là ai?

Làm nghề gì?" "Tự đoán đi!" Diệp Hạo Sơ phất tay, nói một câu lơ đãng.

Ngô Tà: "…" Mẹ kiếp, nếu ông đây đoán được thì còn hỏi mày làm gì?

Không biết tại sao, Diệp Hạo Sơ lại rất thích nhìn bộ dạng mặt

mày ủ rũ của Ngô Tà.

Ngô Tà càng thảm, hắn lại càng vui!

“Tôi ở đây chơi cũng đủ rồi, cũng nên về thôi!” Diệp Hạo Sơ vươn vai nói.

“Này, vị tiểu ca này, anh định về sao?

Về bằng gì?

Đi bộ về à?

Hay là…” “Đương nhiên là xe rồi!” Diệp Hạo Sơ mặt không biểu cảm đáp lại một câu.

Nhìn Vương Bàn Tử, hắn không khỏi nghĩ đến Bàn Tử của mình, hai người không chỉ giống nhau tám phần, mà tính cách cũng tương tự!

Đều lắm mồm, đều hài hước!

Hơn nữa trước khi đến đây, hắn đã chuẩn bị sẵn xe việt dã rồi, nếu không chẳng lẽ bắt hắn đi bộ về à?

Ngu ngốc sao?

“He!

Thật là trùng hợp!

Nếu vị tiểu ca này định về, có thể cho chúng tôi đi nhờ một đoạn không?” Vương Bàn Tử mặt dày nói, cứ như thể hắn thân với Diệp Hạo Sơ lắm!

Vương Bàn Tử rất tinh ranh, giữa hoang nguyên mênh mông này, đi bộ không biết đến năm nào tháng nào mới vào được thành phố.

Đi xe tiện hơn nhiều!

“Được!” Diệp Hạo Sơ gật đầu.

“He!

Nhìn là biết tiểu ca là người sảng khoái!

Người bạn này Bàn Tử tôi nhận chắc rồi!” “Sau này đến Kinh Thành, Bàn Tử mời anh ăn vịt quay Bắc Kinh, phải nói là thơm nức mũi!” Vương Bàn Tử hào sảng nói.

“Cảm ơn nhiều, sau này mời anh ăn cơm!” Ngô Tà và Hải Thiếu cũng cười nói.

Sau khi mọi người lên xe.

“À phải rồi, chúng tôi còn chưa biết anh tên gì?” Ngô Tà lúc này mới nhớ ra.

“Tôi họ Diệp, các cậu có thể gọi tôi là Diệp ca!” Thấy Diệp Hạo Sơ không muốn nói tên, Vương Bàn Tử cười nói: “Hiểu!

Tôi hiểu!

Người làm việc tốt không muốn nêu tên như Diệp ca đây mà!” “Vậy sao?” Ngô Tà nhất thời có chút nghi hoặc, nhưng cũng không truy cứu, dù sao người này trông cũng không giống người xấu.

Hơn nữa Diệp Hạo Sơ còn cho cậu một cảm giác quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được!

“À phải rồi, Diệp ca, có phải anh là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết không?” Hải Thiếu vừa lái xe vừa kích động hỏi.

“Lúc nãy chiêu ném đá của anh thật quá ngầu!

Một phát đã chế ngự được đám lính đánh thuê, sau đó bọn chúng đều không cử động được!” “Lúc đi, đều phải để người khác khiêng đi!” Nghe vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng gật đầu đồng tình, chủ yếu là thủ đoạn ném đá của Diệp Hạo Sơ lúc nãy thực sự đã gây sốc cho họ!

“Đúng vậy!

Diệp ca, anh còn nhận đệ tử không?

Anh thấy Bàn Tử tôi thế nào?” Vương Bàn Tử mong đợi nhìn Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu: “Cậu đã qua tuổi tốt nhất để luyện thuật điểm huyệt rồi!” “Hê hê!

Không sao!

Sau này Diệp ca nhớ chiếu cố Bàn Tử một chút nhé!” Vương Bàn Tử nghe vậy cũng không quá thất vọng, anh ta có một ưu điểm là lạc quan, trời có sập xuống, anh ta vẫn có thể vui vẻ ăn uống!

“Diệp ca lúc nãy dùng chính là thuật điểm huyệt đã thất truyền!” Ngô Tà kinh ngạc nói.

Thuật điểm huyệt cậu từng nghe tam thúc nói qua, nhưng hiện đã thất truyền.

Nghe nói, mười mấy năm trước, hội trưởng của hiệp hội Cửu Môn bọn họ tinh thông thuật điểm huyệt!

Nhưng nhiều năm trôi qua, nghe nói vị hội trưởng Cửu Môn đó đã chết, sau đó chuyện này cũng trở thành điều cấm kỵ của cả Cửu Môn!

Chương 228

Ngoài những người thuộc thế hệ trước biết tên vị hội trưởng đó, nhưng những người biết đều kín miệng không nói, khiến cho Cửu Môn hiện tại gần như không ai biết.

Không phải Ngô Tà nghi ngờ Diệp Hạo Sơ chính là hội trưởng Cửu Môn năm đó, bởi vì trong mắt Ngô Tà, tuổi tác của hai người không khớp!

Không vì gì khác, Diệp Hạo Sơ trông quá trẻ, cũng chỉ lớn hơn cậu một hai tuổi.

Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, tay vỗ đét một cái: "Thuật điểm huyệt?

Chẳng lẽ là Quỳ Hoa Điểm Huyệt Thủ trong tiểu thuyết võ hiệp?

Còn có Nhất Dương Chỉ?" "Không khoa trương đến thế, tương truyền thuật điểm huyệt là một loại võ thuật cổ đại của An Lạc, thông qua huyệt vị trên cơ thể người để khống chế đối phương!" Ngô Tà giải thích một chút, sau đó lại nói: "Như thủ đoạn của Diệp ca, trực tiếp dùng sỏi nhỏ đã định trụ được nhiều người như vậy, đã vượt ra khỏi phạm vi của thuật điểm huyệt rồi, quả thực là mạnh đến biến thái!" Diệp Hạo Sơ: "…" Tên ngốc này đang khen bản hội trưởng hay đang chửi bản hội trưởng vậy?

Sau đó, mọi người vừa nói vừa cười, dưới sự chỉ dẫn của Diệp Hạo Sơ, rất nhanh đã tìm thấy thành phố có người ở, rồi bốn người lên chuyến tàu hỏa đến Kinh Thành.

Thằng nhóc Ngô Tà vừa về đến Kinh thành, liền lập tức nặc danh giao nộp đầu trâu cho Cục Quản lý Di sản Văn hóa.

Còn Diệp Hạo Sơ, sau khi trao đổi phương thức liên lạc với Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán và những người khác, anh không đến Thanh Long Các ngay mà lại đi thẳng tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bây giờ, rất nhiều người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã không còn nhận ra Diệp Hạo Sơ nữa.

Dù có người từng nghe danh anh, nhưng cũng không ai ngờ rằng sau hơn mười năm, dung mạo anh lại không hề thay đổi chút nào.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Thưa ngài, ngài muốn dùng gì ạ?" một thính nô bước lên hỏi han lễ phép.

Diệp Hạo Sơ không nói gì, chỉ đưa cho gã thính nô một tấm thẻ màu xanh tinh xảo, trên có hình một con rồng xanh.

Quả nhiên, khi gã thính nô nhìn thấy, đồng tử gã co lại.

Giây tiếp theo, gã kính cẩn trả lại cho Diệp Hạo Sơ và làm một động tác mời.

"Thưa ngài, mời ngài đi theo tôi!" "Ừm!" Diệp Hạo Sơ đi theo.

Thứ mà Diệp Hạo Sơ vừa đưa cho gã thính nô xem chính là Thẻ Thanh Long cấp cao nhất của Thanh Long Các, trên đời này chỉ mình anh có!

Tại sao gã thính nô lại có phản ứng lớn như vậy khi thấy Thẻ Thanh Long?

Đó là vì Doãn Tiên Nguyệt đã dặn dò tất cả côn nô và thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm rằng, thấy thẻ này như thấy chính bà ấy!

Tấm Thẻ Thanh Long này chính là biểu tượng cho nam chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Diệp Hạo Sơ đi theo gã thính nô, nhìn phong cách cực kỳ hiện đại

của Tân Nguyệt Phạn Điếm bây giờ, trong lòng không khỏi cảm khái: Mười mấy năm, nơi này thay đổi lớn thật!

Sau đó, anh theo gã thính nô đến cửa một phòng bao sang trọng.

Rất nhanh, cánh cửa lớn màu đỏ son từ từ mở ra hai bên.

Đầu tiên bước ra là một đám côn nô tay cầm dùi cui, và cả những thính nô cầm roi da.

Chẳng mấy chốc, một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám màu trơn lọt vào tầm mắt Diệp Hạo Sơ.

Người phụ nữ mặc chiếc sườn xám màu trơn, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của cô.

Đặc biệt là hai lọn tóc dài rũ xuống từ hai bên thái dương, càng tô điểm thêm nét kinh diễm cho dung mạo dịu dàng của cô.

Nhìn người vừa tới, ánh mắt Diệp Hạo Sơ sáng lên.

Cô gái này chắc là một trong nhị hoa của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Thanh Thanh Mạn?

“Anh là…?” “Sao thế?

Ngay cả tôi mà cô cũng không nhận ra à?” Diệp Hạo Sơ khẽ cười.

“Anh… Chủ nhân?!” Thanh Thanh Mạn nhìn thấy gương mặt cực kỳ quen thuộc trước mắt, kinh ngạc tròn mắt nói.

“Ừ, tôi về rồi!” Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, Thanh Thanh Mạn đã lao tới, ôm chặt lấy anh, nức nở nói: “Chủ nhân, Mạn Mạn còn tưởng ngài không cần em nữa chứ?

Bao nhiêu năm nay ngài đã đi đâu vậy?” Diệp Hạo Sơ xoa xoa đầu Thanh Thanh Mạn, cười nói: “Chẳng phải tôi đã về rồi sao!” “Hi hi, em đi báo cho chị Nam Phong ngay đây!

Chị ấy mà biết chủ nhân về, chắc chắn sẽ vui lắm!" Thanh Thanh Mạn cười nói.

Vì có sự xuất hiện của Diệp Hạo Sơ và việc thu nhận cô nhóc Thanh Thanh Mạn, nên quan hệ giữa Thanh Thanh Mạn và Doãn Nam Phong không phải là chủ tớ như trong nguyên tác, mà là chị em.

"Cộc cộc cộc!" Đúng lúc này, hành lang vang lên tiếng giày cao gót giòn giã.

Một người phụ nữ đi giày cao gót, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng kiêu sa, dẫn theo một côn nô tên La Tước khoan thai bước tới.

Cô vừa bước vào, khí chất toàn thân bung tỏa, vừa diễm lệ vừa bá khí, vừa bí ẩn lại vừa linh động.

Thanh Thanh Mạn thấy vậy, đôi mắt cười híp lại: "Chị Nam Phong, chị đến rồi!" Người đến chính là đương gia hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong!

"Ừm, không tệ, có mấy phần phong thái của cô cô Doãn Tiên Nguyệt của cô rồi đấy!" Diệp Hạo Sơ không khỏi hài lòng gật đầu.

Doãn Nam Phong nghe vậy mặt sa sầm, hừ lạnh một tiếng: "Hừ!

Anh còn mặt mũi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" "Nơi này không chào đón tra nam, người đâu!

Tống cổ hắn ra ngoài cho tôi!" "Vâng!" Doãn Nam Phong vừa ra lệnh, đám côn nô lập tức cầm dùi cui vây lấy Diệp Hạo Sơ, định đuổi anh ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm. (⊙o⊙) Gì?

Diệp Hạo Sơ giật mình, cầm nhầm kịch bản rồi à?

Con nhóc Doãn Nam Phong này hồi nhỏ lanh lợi tinh quái, sao giờ lại phát triển theo hướng lạnh lùng kiêu sa như trong nguyên tác thế này?

“Không đúng!” Sau đó Diệp Hạo Sơ phát hiện một tia đắc ý lóe lên trong mắt con bé, như thể âm mưu của nó đã thành công.

Được!

Em muốn chơi chứ gì?

Vậy thì bản hội trưởng sẽ chơi với em tới cùng, đến lúc đó đừng có khóc nhé!

Diệp Hạo Sơ giả vờ đau khổ, cười chua chát nói: “Được, Nam Phong, anh đi, sau này sẽ không bao giờ bước chân vào Tân Nguyệt Phạn Điếm nửa bước nữa!” Doãn Nam Phong nghe vậy sững sờ: “!!!” Toang rồi toang rồi, chơi lớn quá rồi!

Bà cô đây chỉ đùa một chút thôi!

Ai ngờ tên xấu xa này lại tưởng thật?

Hừ!

Nhưng ai bảo tên xấu xa này lâu như vậy không đến thăm vị hôn thê của hắn?

Cho nên cô mới muốn đùa một chút, dọa dọa tên xấu xa này, ai ngờ lại thành ra thế này?

Thế là Doãn Nam Phong luống cuống chạy tới.

Sợ Diệp Hạo Sơ lại chạy mất, cô lao đến ôm chầm lấy anh.

“Đồ xấu xa!

Em vừa mới đùa một chút, anh lại tưởng thật à?” Doãn Nam Phong lập tức làm nũng bán manh.

Cái vẻ làm nũng ấy chân thật tha thiết.

Cái vẻ yêu kiều ấy khiến người ta rung động không thôi.

Diệp Hạo Sơ cũng rất bất đắc dĩ, nhưng đúng là anh đã để cô nhóc

này lo lắng quá lâu, dù sao một mình gánh vác cả một gia tộc lớn như vậy, quả thực không hề dễ dàng.

Vì vậy, lúc này, Doãn Nam Phong bắt đầu kể khổ với Diệp Hạo Sơ, nói rằng cô quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy khó khăn đến mức nào, vất vả ra sao.

Lại còn nói cô cô của cô bây giờ cũng không hỏi han gì, cả ngày chỉ ở trong phòng tu luyện.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười nói: "Được rồi, cô cô của em cũng là vì muốn rèn luyện em tốt hơn thôi!

Để sau này em có thể tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm tốt hơn!" "Nhưng… em cũng vất vả lắm mà!" "Đây!

Món em thích ăn hồi nhỏ!" Diệp Hạo Sơ dịu dàng cười, từ trong túi lấy ra một vốc kẹo đưa cho Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong nhận lấy kẹo, bỏ một viên vào miệng, đôi mắt tức thì cong thành vầng trăng khuyết: "Hi hi!

Từ lúc anh biến mất, em đã lâu lắm rồi không ăn!" Sau đó Diệp Hạo Sơ nhìn thấy Thanh Thanh Mạn đang nhìn chằm chằm với vẻ thèm thuồng, anh cũng cười, lại lấy ra một vốc kẹo đưa cho cô.

Chương 229

Ăn xong một viên kẹo, Doãn Nam Phong dường như nghĩ ra điều gì đó, nói: "Đúng rồi, em đưa anh đi gặp cô cô!!" Nói xong, cũng không quan tâm đến đám côn nô thính nô có mặt, cô kéo tay Diệp Hạo Sơ chạy đi!

Thanh Thanh Mạn cảm thán một câu: "Chị Nam Phong đúng là vội vàng thật!" Lúc này, những côn nô và thính nô khác có mặt ở đó đều kinh ngạc, như thể phát hiện ra chuyện gì kinh khủng lắm!

Đây còn là mỹ nhân băng giá lạnh lùng trong nhận thức của họ sao?

Còn cả Thanh Thanh Mạn, người luôn là nữ thần của tất cả côn nô ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, trước nay luôn thanh thuần lãnh đạm cũng… Thanh xuân của nhà trai kết thúc rồi!!!

Đây là tiếng lòng của tất cả côn nô có mặt. ...

Dưới sự dẫn dắt của Doãn Nam Phong, Diệp Hạo Sơ đến một phủ đệ ở nơi sâu nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Diệp Hạo Sơ và Doãn Nam Phong còn chưa vào cửa, Doãn Tiên Nguyệt trong bộ sườn xám màu tím đã bước ra.

Nhìn thấy Diệp Hạo Sơ, bà gần như chạy nhào vào lòng anh, vẻ mặt kích động, mắt long lanh lệ, miệng lẩm bẩm: "Tên họ Diệp kia, cuối cùng anh cũng về rồi!" Phía sau bà, một đám thính nô và côn nô già đã theo bà từ lâu cũng đồng loạt cung kính nói: "Cung nghênh chủ nhân." Diệp Hạo Sơ nhìn Doãn Tiên Nguyệt trong lòng vẫn như trong ký ức, dung mạo gần như không thay đổi chút nào.

Anh đưa tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt bà, trêu chọc: "Bảo dưỡng

không tệ nha, mà chỗ này lại lớn hơn rồi!" Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy véo Diệp Hạo Sơ một cái, hờn dỗi nói: "Anh xấu quá, vừa gặp đã trêu người ta, anh có biết mười năm nay em sống thế nào không?

Cũng không biết về thăm người ta!" Diệp Hạo Sơ ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: "Chẳng phải anh có tình huống đặc biệt sao, hơn nữa, anh về rồi còn gì?" Doãn Tiên Nguyệt nhìn gương mặt tuấn tú của Diệp Hạo Sơ, nhớ ra điều gì đó, má ửng hồng, mở lời: "Chúng ta vào trong nói chuyện đi!" "Được!" Nói rồi, hai cô gái khoác tay Diệp Hạo Sơ đi vào trong phủ.

Ba người vào phủ, ngồi xuống sô pha, Doãn Tiên Nguyệt cho tất cả thính nô và côn nô lui ra, rồi cứ thế si ngốc nhìn Diệp Hạo Sơ.

Doãn Nam Phong thấy vậy, đảo mắt một vòng, rất biết ý đứng dậy nói: "Cô cô, cháu đột nhiên nhớ ra còn có chút việc cần xử lý, hai người cứ nói chuyện trước nhé!" Nói rồi, cô bé liền đứng dậy rời đi.

Thấy Doãn Nam Phong đi rồi, Doãn Tiên Nguyệt liền rúc vào lòng Diệp Hạo Sơ, ngẩng mặt lên bắt đầu hôn anh.

Hôn suốt mười mấy phút.

Sau đó, Doãn Tiên Nguyệt thực sự không nhịn được nữa, trực tiếp đè xuống, làm một bữa no nê ngay trên ghế sô pha! ...

Không còn cách nào khác, bà đã nhịn suốt mười năm!

Nếu Doãn Nam Phong không đi, bà cũng sẽ cố nhịn.

Nhưng làm sao bà không biết, cháu gái mình cố ý tạo cơ hội cho hai người chứ!

Vốn dĩ bà chỉ định nhân cơ hội hôn Diệp Hạo Sơ một chút, ai ngờ đâu củi khô gặp lửa bùng, trực tiếp không thể kiềm chế được.

Cho đến khi Doãn Tiên Nguyệt mãn nguyện nép vào lòng Diệp

Hạo Sơ, Doãn Nam Phong mới quay lại.

Đương nhiên, Doãn Nam Phong không phải thật sự đi xử lý công việc, mà là đến nhà bếp, bảo người chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Vận động kịch liệt như vậy, hai người chắc chắn cần bồi bổ mà!

Cô đã sớm biết chuyện giữa tên xấu xa đó và cô cô mình, nhưng cô có thể làm gì được chứ?

Từ khi hiểu chuyện, biết mình có hôn ước với Diệp Hạo Sơ, lúc đầu cô có chút phản kháng, cho rằng mình không nên sống một cuộc đời bị người khác sắp đặt như vậy.

Nhưng từ nhỏ cô đã có ấn tượng sâu sắc với Diệp Hạo Sơ, trong mười năm anh biến mất, cô luôn lo lắng cho sự an nguy của anh, và cũng không bao giờ quên được anh.

Cho đến bây giờ, khi Doãn Nam Phong gặp lại Diệp Hạo Sơ, cô mới hiểu ra, có lẽ mình đã thích tên xấu xa này rồi!

Còn về chuyện luân lý gì đó, cô cũng chẳng quan tâm!

"Cô cô, hai người nói chuyện xong rồi à?" Lúc này, cô nhóc Doãn Nam Phong dẫn theo hai thính nô bưng thức ăn bước vào.

Doãn Tiên Nguyệt nghe vậy sững người, vội vàng đứng dậy khỏi lòng Diệp Hạo Sơ, chỉnh lại bộ sườn xám có chút lộn xộn.

Bà dùng ngón tay gõ nhẹ vào trán cô nhóc: "Con nhóc này, bây giờ cả cô cô cũng dám trêu à?" "Hi hi, cô cô, chẳng phải con mang bữa tối đến cho hai người sao?" Doãn Nam Phong khoác tay bà, cười hì hì nói.

"Coi như con nhóc này còn có chút lương tâm!" Doãn Tiên Nguyệt nói xong, lại nhìn về phía Diệp Hạo Sơ: "Tên họ Diệp kia, chúng ta không thể phụ lòng tốt của Nam Phong được đâu!" "Được!" Vừa hay Diệp Hạo Sơ vận động lâu như vậy, cũng có chút đói rồi!

Sau đó, thính nô bưng thức ăn lên, cung kính lui xuống.

Diệp Hạo Sơ và hai cô gái ngồi cùng nhau ăn một bữa mỹ thực của Tân Nguyệt Phạn Điếm! ...

Còn về phía Ngô Tà, cậu phát hiện bên trong tấm da thú có một lớp kẹp, bên trong có một tấm bạch thư, và mấy ngày nay cậu đều đang tìm hiểu bí mật của tấm bạch thư đó.

Vì Ngô Tà từ nhỏ đến lớn đều theo chú Ba Ngô Tam Tỉnh của mình, thường nghe ông kể về những chuyện kỳ quái trong các cuộc đảo đấu của Ngô Lão Cẩu.

Lúc này nhìn thấy tấm bạch thư thần bí, cậu cũng tràn đầy tò mò.

Thế là, Ngô Tà bắt đầu tra cứu các loại tài liệu, muốn giải mã xem trên đó rốt cuộc ghi chép những gì?

Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng thông tin ẩn giấu trong bạch thư, cậu kinh ngạc phát hiện bạch thư không hoàn chỉnh, giống như bị ai đó xé làm đôi.

Sau đó, cậu bạn thân của Ngô Tà là Hải Thiếu thấy vậy, đã đăng tấm bạch thư lên mạng, muốn nhờ cộng đồng mạng giúp đỡ.

Không bao lâu, một cô gái tên Trần Thừa Trừng tìm đến Ngô Tà, hẹn cậu đến một nhà hàng, lấy ra nửa tấm bạch thư còn lại, và nói mình là cháu gái của Trần Văn Cẩn.

Cuối cùng Ngô Tà thật sự ngây thơ tin tưởng!

Cậu coi Trần Thừa Trừng như em gái ruột, cho cô ở nhà mình ăn chực uống chực!

“Tít tít tít!” Ngay lúc Ngô Tà đang bó tay hết cách, điện thoại đột nhiên reo lên.

Cậu mở điện thoại ra xem, là một tin nhắn rất kỳ lạ, do chú Ba

Ngô Tam Tỉnh gửi, dùng ám hiệu giữa hai người họ.

"Mình phải ra ngoài một chuyến, chú Ba mình về rồi!" Ngô Tà mắt sáng lên, lập tức đứng dậy, phấn khích nói với Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng bên cạnh.

Hải Thiếu nghe vậy mở lời: "Chú Ba cậu về rồi à?

Biết đâu chú Ba cậu có thể giải được chữ trên bạch thư, cậu mau đi tìm ông ấy đi." "Được!" "Hải Thiếu cậu và Thừa Trừng ở nhà nhé, bạch thư giao cho hai người." Sau đó, Ngô Tà dặn dò Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng một lượt, cầm theo laptop đi tìm chú Ba.

Ngô Tam Tỉnh hiện đang kinh doanh đồ cổ và đảo đấu.

Tin nhắn ám hiệu lần này ông gửi là để thông báo cho Ngô Tà rằng cửa hàng đồ cổ có hàng mới về, và rất quý giá, muốn gọi Ngô Tà qua xem cùng.

Bao nhiêu năm nay, Ngô Tà luôn được chú Ba dìu dắt, lại thêm việc cậu tự mở một cửa hàng đồ cổ nhỏ, mới có được danh tiếng Tiểu Tam Gia sau này!

Khi Ngô Tà lái xe vào khu dân cư nơi Ngô Tam Tỉnh ở và xuống xe.

Đột nhiên, từ phía trước có một tên bịt mặt cầm dao lao về phía Ngô Tà.

Ngô Tà giật mình, sợ đến mức muốn bỏ chạy.

"Bốp!" Đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo hoodie đen từ trong tiệm của Ngô Tam Tỉnh lao ra, đi tới và trong nháy mắt đã khống chế được tên cướp.

"Ể, là anh?" Khi ánh mắt Ngô Tà rơi vào người đàn ông mặc áo hoodie đen, cậu lộ vẻ ngạc nhiên.

Cậu phát hiện, người này chính là người đàn ông thần bí cầm đầu trâu dưới vách đá Bách Xích ở Nội Mông trước đó.

Tên cướp thấy mình không phải là đối thủ của người này, liền lập tức bỏ chạy.

“Ngô Tà?

Thằng nhóc thối này sao lại ở đây?

Cháu không bị thương chứ?” “Tiểu ca, tôi thay mặt cháu trai cảm ơn cậu!” Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh cũng vội vàng chạy tới, đầu tiên là hỏi han tình hình của Ngô Tà, sau đó rất khách khí cảm ơn Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu, liếc nhìn Ngô Tà như có điều suy nghĩ, rồi đeo Hắc kim cổ đao lên lưng và lẳng lặng rời đi.

“Chú Ba, người vừa rồi chúng ta đã gặp ở Nội Mông, đúng rồi, sao chú lại quen anh ta?” “Còn thứ anh ta đeo sau lưng là gì vậy?” Ngô Tà chỉ vào Tiểu Ca đang đi xa, tò mò hỏi.

“Một người bạn cũ giới thiệu qua, tên cậu ta là Tiểu Ca, bình thường rất ít nói.” “Còn thứ trên lưng cậu ta chính là Long Tích Bối mà chú nhắc trong tin nhắn, đây là một món vũ khí cổ, nhưng chú đã tặng cho Tiểu Ca rồi.” Sau đó Ngô Tam Tỉnh dẫn Ngô Tà vào tiệm, trên đường còn không ngừng mắng Ngô Tà về chuyện bảo vệ đầu trâu trước đó, trông có vẻ rất tức giận.

“Chú Ba, cháu sai rồi, lần sau không dám nữa!” Ngô Tà đương nhiên biết chú Ba quan tâm mình, nên cười hì hì sáp lại gần, hoàn toàn không để tâm những lời Ngô Tam Tỉnh nói.

“Đúng rồi, chú Ba, lần này cháu có một thứ muốn cho chú xem, chú xem giúp cháu trên đó viết gì được không?” Ngô Tà đưa bản đồ bạch thư mà Hải Thiếu đã ghép lại cho Ngô Tam Tỉnh, cười hì hì hỏi.

“Không xem!” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy rất dứt khoát quay đầu đi, trực tiếp từ chối giúp đỡ Ngô Tà.

“Chú Ba, chú xem một chút đi mà, coi như giúp cháu được không?” Ngô Tà không bỏ cuộc, tiếp tục giơ bạch thư lên, gần như muốn dán vào mắt Ngô Tam Tỉnh.

“Chú đã nói không xem, cháu… Hả?” Ngô Tam Tỉnh bị Ngô Tà làm phiền có chút bực mình, vô thức liếc nhìn nội dung trên bạch thư, giây tiếp theo ông đột nhiên sững người, rồi định đưa tay ra giật lấy tấm bạch thư.

“Chú Ba, vậy là chú đồng ý xem giúp cháu rồi nhé?” Ngô Tà lại không cho xem nữa, đắc ý cười.

Chương 230

Trong mắt cậu, chú Ba của mình là một tay trộm mộ lão làng, bây giờ bản đồ này của cậu đã thành công thu hút sự chú ý của ông, quyền chủ động đã trở lại trong tay cậu.

"Thằng nhóc thối, mau đưa đây cho chú xem!" Ngô Tam Tỉnh lúc này trong lòng như có ngàn vạn con kiến bò qua, ngứa ngáy, sốt ruột nói với Ngô Tà.

"Đây, chú xem đi!" Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh đùa giỡn một hồi, cuối cùng vẫn đưa bạch thư cho Ngô Tam Tỉnh xem xét.

Ngô Tam Tỉnh có kiến thức trộm mộ phong phú, cầm kính lúp lên xem một cái đã nhận ra trên bạch thư này ghi chép vị trí chôn cất trong một ngôi mộ cổ.

"Đây là bản đồ ghi lại một ngôi mộ của chư hầu thời Chiến Quốc, vị trí huyệt mộ được người ta dùng chữ vẽ ghi lại trên này, là một cái đấu ngon!" "Hơn nữa, ta dám cá, cả cái đất này người có thể giải mã thông tin trên đây ngoài ta ra, e rằng cũng chỉ có Kim gia của Thanh Long Các mới làm được!" Ngô Tam Tỉnh xem xong bạch thư, vẻ mặt kích động, đắc ý nói với Ngô Tà.

"Chú Ba, chú đừng úp mở nữa, chú mau nói cho cháu biết, ngôi mộ cổ ghi trên đó ở đâu?" "Còn nữa, Kim gia của Thanh Long Các mà chú vừa nói là thần thánh phương nào vậy ạ?" Ngô Tà nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, trong lòng cũng có chút nóng ran, sốt ruột hỏi.

"Đợi chú nghiên cứu kỹ lại, rồi nói cho cháu biết!" Ngô Tam Tỉnh hai mắt sáng rực, gần như dán mắt vào tấm bạch thư trong laptop.

Ông lại giải thích: "Đại Kim Nha còn được gọi là Kim gia, là nhân vật lớn trên giang hồ, ngay cả chú Ba của cháu cũng không sánh bằng

đâu!" "Còn về Thanh Long Các, đó không phải là thứ mà cháu có tư cách biết bây giờ!" "Không nói thì thôi!" Ngô Tà thấy vẻ mặt bí ẩn của chú Ba, sau đó mắt sáng lên, trực tiếp giật lại laptop.

"Ây!

Thằng nhóc thối này, cháu làm gì vậy?

Cho chú Ba xem thêm một chút nữa." Ngô Tam Tỉnh sững người, hoàn hồn lại, trực tiếp đuổi theo Ngô Tà.

"Cháu không cho, đừng tưởng cháu không biết chú đang nghĩ gì nhé." Ngô Tà đã lao ra ngoài cửa, hoàn toàn không cho Ngô Tam Tỉnh cơ hội giật lại bạch thư.

"Ai, cái thằng nhóc thối này!" Ngô Tam Tỉnh tức đến giậm chân, nhưng lại không tiện tiếp tục đuổi ra ngoài giật đồ của cháu mình. ...

Nhà Ngô Tà.

"Hu hu hu!" Khi Ngô Tà từ nhà chú Ba về đến nhà mình, chỉ thấy Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng bị trói vào nhau, miệng nhét giẻ rách, phát ra tiếng kêu cứu ú ớ.

Đồ đạc trong nhà cậu cũng bừa bộn, rõ ràng là đã bị trộm đột nhập.

"Hải Thiếu, nhà có chuyện gì vậy, hai người không sao chứ?" Ngô Tà thấy cảnh này, kinh hãi, vội vàng chạy qua gỡ giẻ rách trên miệng Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng ra.

"Ngô Tà, nhà cậu bị trộm rồi, cậu đi không bao lâu, trong nhà liền có một đám người mặc đồ đen xông vào, trói chúng tôi lại." "Đúng rồi, những người đó hình như là để tìm bạch thư, còn nữa, bạch thư bị lấy đi rồi." Hải Thiếu đứng dậy, vẫn còn sợ hãi giải thích với Ngô Tà.

“Đúng đúng, tôi cũng thấy, bọn họ lấy tấm bạch thư trên bàn đi rồi.” “Hu hu, đồ của cô cô tôi mất rồi.” Trần Thừa Trừng còn khoa trương hơn, khóc lóc thảm thiết.

Nếu Diệp Hạo Sơ ở đây, chắc chắn sẽ phải thốt lên: 'Đỉnh vãi!

Cừu Đức Khảo tìm đâu ra con mắm diễn sâu thế này?

Diễn xuất đỉnh của chóp!' “Bạch thư bị cướp?” Ngô Tà lao đến bàn học của mình, dùng đôi tay run rẩy tìm kiếm bạch thư trên bàn sách lộn xộn.

Cuối cùng, toàn thân cậu như bị rút cạn sức lực, từ từ ngồi phịch xuống ghế.

Hải Thiếu mở lời: “Ngô Tà, cậu còn nhớ đám lính đánh thuê truy đuổi chúng ta ở Nội Mông không?

Tôi đoán bọn họ đều là một phe!” “Nói vậy, mục đích cuối cùng của bọn họ thực ra không phải là đầu trâu, mà là tấm bạch thư thời Chiến Quốc này?” Ngô Tà đến bây giờ mới phản ứng lại.

“Không được!

Phải đi báo cảnh sát!” Ngô Tà lo lắng đám lính đánh thuê đó sẽ đi trước một bước khai quật ngôi mộ cổ, đoạt lấy văn vật, vội vàng đứng dậy, quay người định chạy ra ngoài.

“Ngô Tà, cậu đợi đã, tôi đoán những người cậu nói đều là bọn trộm mộ nước ngoài, nếu cậu bây giờ báo cảnh sát, còn có các loại thủ tục phức tạp, đợi các cơ quan liên quan xác định danh tính của bọn họ, e rằng ngôi mộ cổ đã sớm bị phá hủy rồi!” “Cho nên, tôi đề nghị chúng ta tìm đến ngôi mộ cổ trước bọn trộm mộ một bước, sau đó liên hệ với nhà nước để bảo vệ, như vậy chẳng phải là có thể phá tan kế hoạch của bọn họ sao?” Trần Thừa Trừng nói xong, vẻ mặt lo lắng nhìn chằm chằm Ngô Tà, chờ cậu trả lời.

Trong lòng cô thực ra rất lo lắng, nếu Ngô Tà nhất quyết đi báo cảnh sát trước, kế hoạch của ông chủ Cừu Đức Khảo của cô chắc chắn sẽ thất bại.

"Ngô Tà, tôi thấy Thừa Trừng nói có lý!" Thấy Ngô Tà do dự, tên đồng đội heo Hải Thiếu lại tung một cú trợ công thần thánh!

"Được, nếu đã vậy, chúng ta đi tìm chú Ba, chỉ có ông ấy mới có thể giải mã nội dung trên bạch thư!" Ngô Tà nghe vậy suy nghĩ một lúc, gật đầu, vẻ mặt kiên định nói. ...

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Diệp Hạo Sơ đến chỗ ở của Trương Nhật Sơn, hai người cùng nhau uống trà.

Trương Nhật Sơn đặt chén trà xuống, cười nói: "Hội trưởng, không ngờ chúng ta lâu như vậy không gặp, anh vẫn không thay đổi chút nào." "Đúng là lâu thật, nhưng ông cũng có thay đổi đâu?" Diệp Hạo Sơ lại hỏi: "Thế nào?

Bao năm nay chức phó hội trưởng Cửu Môn này của ông làm có tốt không?" Trương Nhật Sơn nghe vậy cười khổ: "Ha ha, anh đừng nhắc nữa, tôi còn nghi ngờ lúc đầu anh cố ý đấy?" Từ khi Diệp Hạo Sơ giả chết, chức vị hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn vẫn bỏ trống, mà chuyện của Cửu Môn tự nhiên lại quay về tay phó hội trưởng Trương Nhật Sơn, bao năm nay vì chuyện của Cửu Môn mà ông khổ chết đi được!

"Ha ha ha!

Chẳng phải cũng không có cách nào khác sao?" Diệp Hạo Sơ cười lớn.

Trương Nhật Sơn cũng cười, lại nói: "Đúng rồi, kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh bắt đầu rồi!" "Ừm, tôi biết rồi!" Từ lúc Tiểu Ca nhận

lấy Hắc kim cổ đao mà Ngô Tam Tỉnh tặng, kế hoạch của ông ta đã bắt đầu.

Mà viên Xà mi ngư mà Diệp Hạo Sơ lấy được từ lăng mộ Lỗ Vương năm đó cũng đến lúc giao cho Ngô Tà bọn họ rồi!

Còn về hai viên Xà mi ngư khác, có lẽ lần lượt nằm trong tay Trần Bì và Ngô Tam Tỉnh, sớm muộn gì cũng sẽ bị Ngô Tà có được, điểm này, Diệp Hạo Sơ không hề lo lắng.

"Đúng rồi, những năm anh không ở đây, các gia tộc Cửu Môn bề ngoài hòa thuận, nhưng ngấm ngầm đấu đá lẫn nhau, thôn tính lẫn nhau." "Còn nữa, tôi phát hiện người của Uông gia cũng đã trà trộn vào nội bộ các gia tộc, tình hình cụ thể, tôi chỉ tra ra được một ít, còn lại thì tôi…" "Ừm, chuyện này ông không cần lo, tôi tự có cách triệt để loại bỏ những tên này!" Diệp Hạo Sơ trầm ngâm nói.

"Vậy thì Nhật Sơn xin nhờ cậy hội trưởng!" Trương Nhật Sơn chắp tay cười nói.

Triệt để giải quyết cái họa ngầm Uông gia này có thể nói là tâm nguyện lớn nhất cả đời của Trương Đại Phật gia, nhưng đồng thời cũng là tâm nguyện lớn nhất của Trương Nhật Sơn! ...

Nhà Ngô Tam Tỉnh.

"Thằng nhóc thối, sao lại quay lại?" "Có phải là không có cách nào giải mã bạch thư, chỉ có thể tìm chú Ba mày giúp đỡ, chú nói cho mày biết, bây giờ chú lại không muốn xem nữa!" Ngô Tam Tỉnh vắt chéo chân, thích thú nhìn Ngô Tà.

"Chú Ba, lần này cháu đúng là gọi chú xem tấm bạch thư này." "Còn nữa, vị này là bạn học đại học của cháu, Hải Thiếu, vị này là Trần Thừa Trừng." Ngô Tà rất hiểu chú Ba của mình, nghe ông nói vậy, cũng không tức giận, ngược lại còn giới thiệu Hải Thiếu và Trần

Thừa Trừng cho ông quen biết trước.

"Ồ… Chào các cháu, rất vui được làm quen." Khi ánh mắt Ngô Tam Tỉnh rơi vào Trần Thừa Trừng, ông sững người, sắc mặt hơi thay đổi.

"Giống quá!" "À, chú Ba Ngô, chú có biểu cảm gì vậy ạ?" Trần Thừa Trừng thấy vẻ mặt thất thần của Ngô Tam Tỉnh, giả vờ tò mò hỏi.

"Ai, cháu rất giống một người bạn cũ của chú năm đó." Ngô Tam Tỉnh nói xong, trong đầu không khỏi hiện lên hình bóng của Trần Văn Cẩn.

Sau đó ông ngồi xuống sô pha, dường như không muốn nhắc lại những chuyện cũ đó.

"Chú Ba, tấm bạch thư cháu để ở nhà bị mất rồi, tấm bạch thư đó thực ra chính là mảnh vải rách bọc đầu trâu lúc đầu." "Những người mặc đồ đen gặp ở bên ngoài trước đó, cháu đoán cũng là muốn đến cướp bạch thư, bây giờ bạch thư bị cướp đi, ngôi mộ lớn được ghi lại trên bản đồ đó, có thể sẽ bị bọn họ phá hoại!" "Lần này cháu đến tìm chú, là muốn nhờ chú giúp cháu giải mã thông tin trên đó, để chúng ta có thể tìm thấy ngôi mộ cổ trước một bước, bảo vệ những vật trong mộ." Sau khi mọi người ngồi xuống, Ngô Tà cười hì hì lấy ra một chai rượu ngon, tự mình rót đầy một ly cho Ngô Tam Tỉnh.

"Cháu bớt cái trò này đi, cháu bảo chú giúp cháu bảo vệ mộ cổ?

Cháu đang đùa với chú đấy à?

Chú là một người làm ăn, chuyện không có lợi ích chú không làm đâu!" Ngô Tam Tỉnh tuy miệng nói không làm, nhưng tay lại rất thành thật nhận lấy ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Chú Ba, đây là bạch thư thời Chiến Quốc, trên đó có một cái đấu

ngon, chú không muốn đi xem thử sao?" Ngô Tà không bỏ cuộc, tiếp tục dụ dỗ Ngô Tam Tỉnh, muốn ông ra tay, vừa nói vừa lấy hình ảnh bạch thư ra huơ huơ trước mặt ông.

"Được rồi, coi như chú sợ cháu rồi, lần này chú sẽ giúp cháu!" Dưới sự tấn công bằng đạn bọc đường, cộng thêm hối lộ bằng rượu ngon của Ngô Tà, cùng với sự tò mò của ông về ngôi mộ cổ trên bạch thư, cuối cùng Ngô Tam Tỉnh cũng đồng ý.

Sau khi thương lượng cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh ngoại trừ việc không đồng ý cho Trần Thừa Trừng, một cô gái, xuống mộ, còn lại đều dễ nói chuyện.

"Thừa Trừng, cháu ở lại đây, xuống đấu rất nguy hiểm, cháu đi theo chỉ làm vướng chân chúng ta thôi!" Khi Ngô Tam Tỉnh biết cô là cháu gái của Trần Văn Cẩn, ông càng không đồng ý cho cô xuống mộ!

Trần Thừa Trừng nghe lời Ngô Tam Tỉnh, ôm lấy cánh tay ông làm nũng: "Chú Ba, chú đồng ý cho cháu đi đi mà!

Cháu học khảo cổ, rất tò mò về việc xuống mộ, được không ạ?" "Đúng vậy!

Chú Ba, hay là, chú cứ đưa cô ấy đi đi?" Ngô Tà cũng khuyên.

Mà Trần Thừa Trừng thì lại trưng ra bộ mặt đáng thương xen lẫn mong đợi nhìn ông.

"Không được!

Chuyện này không thương lượng!" Ngô Tam Tỉnh vẫn lắc đầu, không có một chút dư địa thương lượng nào.

"Hu hu~!" Trần Thừa Trừng đột nhiên khóc, khóc rất thương tâm, nước mắt lưng tròng chạy ra ngoài.

"Thừa Trừng!" "Chú Ba, chú không nên nói nặng lời như vậy!"

Ngô Tà nói một câu, trực tiếp đuổi theo Trần Thừa Trừng. ...

Ngô Tà đuổi theo Trần Thừa Trừng ra ngoài an ủi cô, kết quả cô nói muốn đi tĩnh tâm một chút, liền rời đi trước.

“Thừa Trừng đâu?” Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Tà một mình quay lại, có chút không yên tâm hỏi.

Chương 231

"Cô ấy nói muốn đi tĩnh tâm một chút, thôi kệ đi, với tính cách của cô ấy chắc sẽ không có chuyện gì đâu!" "Đúng rồi!

Lần này chúng ta xuống đấu cần những thứ gì, chú nói cho cháu biết, cháu đi mua trước." Ngô Tà dẹp bỏ nỗi buồn trong lòng, nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, vẻ mặt phấn khích nói.

Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm túc nói với Ngô Tà: "Ngô Tà, sự mất tích của dì Văn Cẩm của cháu là bóng ma cả đời của chú, chú tuyệt đối không thể để Thừa Trừng cũng đi theo mạo hiểm, trộm mộ tuyệt đối không phải trò đùa, sự nguy hiểm trong đó không phải là thứ mà cháu bây giờ có thể tưởng tượng được!" Sau đó lại đưa danh sách trang bị trong tay cho Ngô Tà, dặn dò: "Cháu đi mua những thứ được ghi trên đó, chú sẽ nhanh chóng vẽ ra bản đồ tương ứng trên bạch thư, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát!" Sau đó, Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh và Hải Thiếu ba người đến nhà Ngô Tà.

Nhưng mà, khi ba người họ quay về, nhà Ngô Tà lại bị trộm, bừa bộn như chuồng chó.

"Vãi chưởng!

Ngô Tà, nhà cậu sao lại bị trộm nữa rồi?" "Mẹ nó chứ tôi làm sao biết được!" Ngô Tà thấy cảnh này phổi cũng muốn nổ tung, căn phòng vừa mới dọn dẹp xong lại bị làm cho bừa bộn.

"Ngô Tà, cậu xem ở đây có một tờ giấy." Đột nhiên, Hải Thiếu từ bàn học của Ngô Tà nhặt lên một tờ giấy, xem xong, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Trên đó viết: "Nếu muốn con nhỏ đó sống, tốt nhất đừng báo cảnh sát, nếu không thì cứ chờ nhặt xác nó đi!" "Thừa Trừng, chắc chắn là

Trần Thừa Trừng bị bắt cóc rồi, xem ra bọn trộm mộ đó đã hành động rồi.” Ngô Tà nhìn nội dung trên tờ giấy, dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn nói.

“Ngô Tà, chúng ta bây giờ làm sao?” Hải Thiếu đã mất hết chủ ý, chỉ có thể nhìn về phía Ngô Tà, mong cậu có thể giải quyết vấn đề nan giải này, “Báo cảnh sát!

Chúng ta mau báo cảnh sát, nếu không Trần Thừa Trừng sẽ gặp nguy hiểm, đều tại tôi không tốt, không khuyên được cô ấy quay lại, tôi cũng có trách nhiệm.” Ngô Tà tay cầm tờ giấy run rẩy, cấp bách nói.

“Thằng nhóc thối, cháu không thể báo cảnh sát, nếu chú không đoán sai, hiện tại mọi hành động của chúng ta đều có khả năng bị bọn họ theo dõi, nếu đi báo cảnh sát, đối phương có khả năng sẽ giết con tin.” “Đều tại chú, nếu chú không phản đối nó đi cùng chúng ta, nó sẽ không dỗi bỏ đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế này làm sao chú đối mặt với Trần Văn Cẩn được chứ?” Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt tự trách, hối hận không thôi.

Ngô Tà mở lời hỏi: “Chú Ba, bây giờ không phải là lúc tự trách, chúng ta tiếp theo phải làm gì?” “Báo cảnh sát là không thể, vì sự an toàn của Thừa Trừng, chúng ta tuyệt đối không thể bứt dây động rừng, nếu không tính mạng của Thừa Trừng sẽ có khả năng bị uy hiếp, kế hoạch hiện tại, chúng ta chỉ có thể nhanh chóng tìm ra bọn lính đánh thuê đó!” Ngô Tam Tỉnh lập tức khôi phục bình tĩnh, cẩn thận phân tích sự việc.

Vì Trần Thừa Trừng là cháu gái của người ông thích, yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên ông vô cùng lo lắng, rất quan tâm đến sự an nguy của đối phương.

“Chú Ba, nếu chú đã nói vậy, vậy chúng ta tạm thời không báo

cảnh sát, nhanh chóng tìm thấy ngôi mộ cổ rồi nói sau," Ngô Tà nghe vậy suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

"Ừm, vậy mau về mua đồ đi, kế hoạch thay đổi, chiều mai chúng ta xuất phát!" Hôm sau, Ngô Tà, Hải Thiếu đúng giờ đến trước tiệm của Ngô Tam Tỉnh.

Sau khi chuyển hết trang bị lên xe, một đoàn ba người lên đường hội họp với những "kẹp lạp bá" khác.

Trải qua một hành trình dài, họ cuối cùng cũng đến được miếu dưa ở Sơn Đông.

Tại đó, họ cùng với Tiểu Ca, Phan Tử, Đại Khuê và những người khác xuống lăng mộ Lỗ Vương Thất Tinh mà Diệp Hạo Sơ và những người khác đã xuống trước đó. ...

Diệp Hạo Sơ từ Tân Nguyệt Phạn Điếm trở về, dẫn theo Thanh Thanh Mạn đến Thanh Long Các của mình.

Trước khi Diệp Hạo Sơ chưa về, Thanh Thanh Mạn vẫn luôn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng giúp Tân Nguyệt Phạn Điếm xử lý một số việc, nhưng bây giờ anh đã về, Thanh Thanh Mạn đương nhiên là đi theo anh!

Bởi vì Diệp Hạo Sơ là chủ nhân vĩnh viễn của cô, đây là lý niệm đã được khắc sâu trong cô từ nhỏ!

Mãi mãi không bao giờ thay đổi!

Thanh Long Các.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha vẫn như thường lệ ngồi trên ghế tán gẫu, chém gió về những chiến tích năm xưa!

Điều đáng nói là, trong mười mấy năm này, dung mạo của ba người không có gì thay đổi, đó là vì Diệp Hạo Sơ đã cho họ ăn nội đan

ngàn năm, lại ăn không ít thiên tài địa bảo.

Cũng chính vì họ đã ăn những thứ này, tuổi thọ của ba người ít nhất cũng hơn 200 năm.

Hồ Bát Nhất thở dài: "Ông nói xem, Lão Diệp đã bao lâu rồi không về thăm chúng ta?" "Mười năm ba tháng rồi!" Đại Kim Nha mở lời.

Bàn Tử đắc ý nói: "Lão Diệp đã mười năm không về, đợi ông ấy quay lại, thấy chúng ta quản lý công ty Thanh Long tốt thế này, chắc chắn sẽ sốc tận óc, ha ha ha!" "Bàn Tử, công ty Thanh Long có thể phát triển thành như ngày hôm nay, đều nhờ vào tầm nhìn xa trông rộng của Lão Diệp năm đó!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt khâm phục.

Bây giờ nghĩ lại những lời Diệp Hạo Sơ nói năm đó, Hồ Bát Nhất vẫn cảm thấy không thể tin nổi, Lão Diệp chẳng lẽ có thể dự đoán tương lai?

Nếu không thì sao Lão Diệp lại nói trong mười năm này làm gì có thể kiếm được nhiều tiền!

Thì làm cái đó kiếm được nhiều tiền thật!

Ví dụ như những căn tứ hợp viện mà họ mua với giá rẻ trước đây, bây giờ đã tăng giá không biết bao nhiêu lần rồi?

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất và họ đã rất ít xuống mộ, không có Diệp Hạo Sơ, cái khí thế xông pha năm đó của họ đã không còn nữa.

Bây giờ họ đều mong mỏi Diệp Hạo Sơ có thể sớm trở về.

"Ồ?

Chuyện gì khiến tôi phải sốc tận óc vậy?" Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai ba người Hồ Bát Nhất.

"Ể?

Lão Hồ, tôi vừa mới bị ảo giác thính giác à?" Bàn Tử sờ sờ cái

đầu to, ngơ ngác nói.

“Lão Diệp!?” Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn Diệp Hạo Sơ đang đi về phía họ và Thanh Thanh Mạn theo sau.

Diệp Hạo Sơ cười nói: “Sao thế?

Không nhận ra tôi à?” Hồ Bát Nhất và hai người còn lại thấy Diệp Hạo Sơ trở về đều vô cùng kích động, Bàn Tử còn ôm chầm lấy Diệp Hạo Sơ, “Lão Diệp, cuối cùng ông cũng về rồi!” “Tôi nhớ ông chết đi được!” Thấy vẻ mặt kích động của Bàn Tử, trong lòng Diệp Hạo Sơ ấm áp, cười nói: “Được rồi, Bàn Tử, ông buông ra trước đi, tôi có chuyện muốn nói!” “Ồ ồ ồ, ông xem tôi này, nhất thời kích động quá!” “Ha ha ha!” Sau đó Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng đi tới ôm Diệp Hạo Sơ một cái thật chặt.

Bàn Tử lúc này đắc ý nói: “Lão Diệp, ông xem thế nào?

Oai không?” “Ừm, không tệ!” Diệp Hạo Sơ gật đầu, vừa mới lúc anh bước vào, anh đã kinh ngạc rồi, bây giờ Thanh Long Các có lẽ đã không thua kém Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa!

“Hê hê!

Không tệ chứ?

Đây đều là do Bàn gia tôi bỏ ra một số tiền lớn mời bảy tám nhà thiết kế hàng đầu trong nước thiết kế đấy!” Gương mặt mập mạp của Bàn Tử lộ vẻ kiêu ngạo, chỉ thiếu nước nói ‘mau khen Bàn gia đi’.

Thanh Thanh Mạn theo sau Diệp Hạo Sơ thấy bộ dạng hài hước của Bàn Tử, che miệng cười khúc khích.

“Ể?

Đây không phải là cô nhóc Thanh Thanh Mạn sao?

Lão Diệp, được đấy!” Bàn Tử lúc này mới chú ý đến Thanh Thanh

Mạn, nhìn Diệp Hạo Sơ với vẻ mặt xấu xa.

Những năm này Hồ Bát Nhất và hai người họ làm ăn, không ít lần giao tiếp với Tân Nguyệt Phạn Điếm và người của Cửu Môn, nên vẫn nhận ra Thanh Thanh Mạn.

"Bàn Tử, Thanh Thanh Mạn vốn dĩ là người của tôi!

Sau này cô ấy sẽ ở lại Thanh Long Các!" Diệp Hạo Sơ mở lời.

"Ngầu!

Cướp được cả tướng tài đắc lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm về!" Thanh Thanh Mạn nghe vậy phản bác: "Tôi vốn dĩ là vật sở hữu riêng của chủ nhân!" "Phụt~ Sao khoảng cách giữa người với người lại lớn như vậy chứ?" Bàn Tử một tay ôm ngực, giả vờ đau lòng.

Hồ Bát Nhất đẩy Bàn Tử đang làm trò ra, nhìn về phía Diệp Hạo Sơ hỏi: "Lão Diệp, bao năm nay ông đã đi đâu?

Kể cho chúng tôi nghe đi!" "Được!

Những năm nay tôi…" Sau đó Diệp Hạo Sơ kể cho Hồ Bát Nhất và họ nghe về những trải nghiệm của mình.

Nửa tiếng trôi qua.

Nghe xong, Hồ Bát Nhất thở dài: "Lão Diệp, cái nhà họ Uông đó thật sự khó đối phó đến vậy sao?" "Đối phó với chúng thì không khó, cái khó là muốn tiêu diệt chúng hoàn toàn!

Bọn người đó rất điên cuồng!" "Vậy… ông có kế hoạch gì không?" "Ừm, đã có, nhưng không phải bây giờ, hơn nữa tôi cũng không phải là người thực hiện!" "Ý gì vậy?" Ba người đều có chút ngơ ngác, ý này là sao?

"Ha ha, đến lúc đó các ông sẽ rõ!" "Qua một thời gian nữa, Ngô Tà của nhà họ Ngô chắc sẽ từ lăng mộ Lỗ Vương trở về!" Bàn Tử nghe

vậy sững người, lúc này mới nhớ ra: “Hửm?

Lăng mộ Lỗ Vương?

Cái mà năm đó chúng ta đã đi?” Hồ Bát Nhất lúc này vỗ trán, lớn tiếng nói: “Lão Diệp, viên Xà mi ngư mà năm đó ông lấy được ở lăng mộ Lỗ Vương…” Diệp Hạo Sơ cười: “Đúng vậy, năm đó tôi đã nói rồi, chuyện Xà mi ngư không cần chúng ta lo, có người thay chúng ta lo!” “Vẫn là ông trâu bò!” Hồ Bát Nhất và hai người còn lại đều vẻ mặt khâm phục, có lúc không thể không cảm thán, mẹ nó chứ Lão Diệp là thần à?

Nếu không sao lại có thể dự đoán tương lai chứ? (Diệp Hạo Sơ: Vì bản hội trưởng đây có góc nhìn của Thượng đế mà lị!) “Vậy lúc đó bọn mình phải làm sao?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười đáp: “Chúng ta chẳng cần làm gì cả, đợi Ngô Tà về rồi, bọn mình đến Khách sạn Tân Nguyệt xem một màn kịch hay là được!” “Thế thì được!

Bàn gia đây thích nhất là xem kịch!” “Lão Diệp, đi!

Dẫn ông đi làm bữa đón gió tẩy trần!” Ba người thấy Lão Diệp không nói thì cũng không hỏi nữa, đợi đến lúc đó chẳng phải sẽ biết sao?

Lúc này Diệp Hạo Sơ nhìn thấy khuôn mặt béo ú đang cười của Bàn Tử, đột nhiên nhớ tới Vương Nguyệt Bán mà mình gặp trước đó.

Một người là Bàn Tử trong Ma Thổi Đèn, một người là Bàn Tử trong Đạo Mộ Bút Ký.

Chương 232

Diệp Hạo Sơ vô cùng mong đợi, không biết khi Bàn Tử và Vương Nguyệt Bán gặp nhau sẽ như thế nào?

Hai người họ trông cũng na ná nhau, nếu tính theo khổ người thì Vương Nguyệt Bán cao hơn Bàn Tử một chút, cũng béo hơn một chút.

...

Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

"Tìm thấy lối vào rồi." Bên này, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử mặt đầy phấn khích đi ra từ cái hố họ đào.

"Chú Ba, cháu không xuống mộ đâu, cháu với Thừa Trừng ở ngoài nhé!" Sau khi trải qua phen kinh hồn ở hang xác, Hải Thiếu đã chẳng còn tâm trạng xuống mộ nữa, nghe nói đã tìm được lối vào mộ cổ, cậu ta càng không dám xuống.

"Cũng được!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu, tình huống này là điều ông ta vui nhất.

Sau đó, Hải Thiếu mở laptop, kết nối camera lỗ kim rồi giao cho Ngô Tà, bảo cậu mang vào trong mộ cổ, như vậy bọn họ ở trên mặt đất cũng có thể thấy rõ tình hình bên trong.

"Hai đứa ở trên trông chừng đồ đạc, chú ý an toàn nhé, bọn chú sẽ cố gắng về trước khi trời tối." Ngô Tam Tỉnh dặn dò Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng một phen.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ trang bị cần thiết, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Đại Khôi, Tiểu Ca, Ngô Tà, năm người lần lượt tiến vào địa đạo, bắt đầu xuống đấu.

Cả đám đi qua mộ đạo tối tăm chật hẹp, đến trước một cánh cửa

mộ điêu hoa đã bị mở ra.

Ngô Tam Tỉnh nhìn dấu vết cơ quan trong miệng hai pho tượng đá hai bên, sắc mặt khó coi nói: "Xem ra, cái đấu này đã có người ghé thăm rồi!" "Cái gì?" Mọi người nghe vậy đều không thể tin nổi.

"Chú Ba, đám lính đánh thuê kia đã xuống mộ trước chúng ta rồi sao?" Ngô Tà lo lắng, cậu tưởng rằng đám lính đánh thuê đã vào trong rồi.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Không phải đám lính đánh thuê đó!" "Vết tích trên tượng đá này cũng có chút tuổi rồi, chắc là do bọn trộm mộ ngày trước làm!" "Tam gia, vậy nói thế thì cái đấu này đã bị người ta khoắng rồi à?

Thế bên trong còn đồ tốt không?" Phan Tử nói một câu.

"Đúng vậy!" Đại Khôi gật đầu nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh mặt không cảm xúc nói: "Có đồ tốt hay không thì tôi không rõ, nhưng ngôi mộ này quy mô không nhỏ, đám trộm mộ ngày trước không thể nào dọn sạch được!" "Vậy thì còn đỡ!" Phan Tử và Đại Khôi nghe Ngô Tam Tỉnh nói xong lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ đi trộm mộ vì cái gì chứ, chỉ vì một chữ: Tiền!

"Được rồi, chúng ta vào xem thử!" Sau đó Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử dẫn đầu đi vào trong mộ thất.

Tuy nhiên, khi mọi người tiến vào, họ phát hiện một bức tường đá đã bị đập vỡ.

"Chú Ba, cái này cũng là do đám trộm mộ ngày trước làm phải không?" Ngô Tà cầm đèn pin rọi vào, tò mò nhìn Ngô Tam Tỉnh.

"Ừm, đám trộm mộ đó không đơn giản đâu!

Mấy người xem!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu, chỉ vào một số trang bị đã bám bụi trên mặt đất.

"Bức tường này tôi đoán là chứa axit sulfuric dùng để luyện đan, nếu có người dùng bạo lực đập vỡ tường, những chất lỏng này sẽ đổ lên người!" "Có thể phá giải bức tường đá này một cách an toàn, tôi nghĩ trong đám trộm mộ ngày trước có cao thủ!" (Diệp Hạo Sơ: Không tệ!

Ngươi đoán chuẩn đấy!) "Tam gia!

Vậy chúng ta mau vào xem đi!" Cả đoàn người phấn khích xông vào chủ mộ thất.

"Ngô Tà, di chuyển camera đi, mau cho bọn này xem mộ thất trông như thế nào!?" Lúc này, ở trên mặt đất, Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng đang ngồi trước máy tính nhìn chằm chằm vào màn hình, không ngừng thúc giục Ngô Tà.

Ngô Tà cũng là lần đầu tiên vào mộ cổ, cầm đèn pin tò mò quan sát bài trí trong mộ thất.

Dưới ánh đèn pin, thứ đầu tiên đập vào mắt mọi người là một cái đỉnh đồng khổng lồ đặt ngay chính giữa mộ thất.

"Vãi chưởng!

Cái đỉnh đồng to thế này, phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" Đại Khôi nhìn thấy cái đỉnh đồng, bệnh cũ lại tái phát, vừa kinh ngạc la lên vừa vội vàng lao tới, dùng cả hai tay trèo lên đỉnh đồng, giơ đèn pin lên, cúi người nhìn xuống.

"Mẹ ơi, có bánh chưng lớn!" Khi Đại Khôi giơ đèn pin nhìn rõ tình hình bên trong đỉnh đồng, gã đột nhiên giật nảy mình, thất kinh hét lớn, trượt chân ngã xuống đất, như thể vừa gặp ma.

Thấy cảnh này, tim những người còn lại đều như nhảy lên cổ

họng.

Ngô Tam Tỉnh từng gặp đủ thứ chuyện kỳ quái, nên cũng coi như nghệ cao gan lớn, ông ta trèo lên đỉnh đồng, cúi xuống xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

“Thứ mất mặt!” “Mày theo tao bao nhiêu năm rồi mà vẫn cái nết đó, bên trong chỉ là một cái xác khô không đầu, có đến nỗi sợ như vậy không?” Ngô Tam Tỉnh tức giận mắng.

“Hả?

Không phải bánh chưng lớn à?” “He he, Tam gia, vừa rồi căng thẳng quá, để tôi xem có đồ bồi táng không.” Đại Khôi lúc này nghe nói không phải bánh chưng, tâm tư lại hoạt động trở lại, muốn trèo vào vớt vát chút minh khí.

“Cái xác đó chắc là đặt ở đây để tế lễ.” Trong lúc Ngô Tam Tỉnh giải thích, Đại Khôi đã nhảy vào trong, nhìn mấy món đồ trong đỉnh không kìm được tò mò, đưa tay ra định cầm lên ngắm nghía.

Lúc này, Tiểu Ca không bị chiếc đỉnh đồng thu hút sự chú ý, mà lại nhìn về phía trung tâm của chủ mộ thất, có thể thấy rõ trên đó có một cỗ quan tài.

“Đừng động vào!” Tiểu Ca thấy Đại Khôi muốn lấy minh khí trong đỉnh đồng, liền ngăn lại.

“Ở đây còn có một cỗ quan tài à?” Ngô Tam Tỉnh và những người khác cầm đèn pin đi tới, cũng nhìn thấy cỗ quan tài bằng đồng khổng lồ, âm u tăm tối, tỏa ra một luồng khí tức khiến người ta khó chịu.

“Cộc cộc cộc!” Đột nhiên, sắc mặt Tiểu Ca đại biến, lập tức quỳ một chân xuống đất, miệng phát ra những âm thanh “cộc cộc cộc” quỷ dị.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đại Khôi đứng trên đỉnh đồng, nhìn Tiểu

Ca và cỗ quan tài quỷ dị kia, dè dặt hỏi.

Ngô Tam Tỉnh hét lớn: "Đại Khôi!

Mau xuống đây!

Mẹ kiếp nhà mày muốn làm vật tế à?" "Chú Ba, rốt cuộc là sao vậy?" Ngô Tà cũng nhìn thấy cỗ quan tài quỷ dị kia và hành động kỳ lạ của Tiểu Ca, cậu đi tới nhìn Ngô Tam Tỉnh, tò mò hỏi Tiểu Ca đang làm gì.

"Ong ong ong!" Ngay lúc này, nắp quan tài đột nhiên rung lên, dưới sự kích thích liên tục từ âm thanh quái dị của Tiểu Ca, từ nắp quan tài phun ra một luồng khói đen kịt.

Tiểu Ca đột nhiên biến sắc, vội vàng nằm rạp xuống đất, nói với bốn người: "Quỳ xuống!" Bốn người thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Ca, liền lập tức quỳ xuống, trong lòng vô cùng bất an.

"Ong ong ong!" Lúc này, nắp quan tài rung động ngày càng dữ dội, khói đen âm lãnh bốc ra đã bao trùm một nửa cỗ quan tài.

Nhiệt độ xung quanh mộ thất giảm mạnh, mỗi người đều có cảm giác như rơi vào hầm băng, trong lòng tràn ngập bất an và sợ hãi.

"Bên trong rốt cuộc là cái gì?" "Chẳng lẽ trong quan tài có người?" Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng ở trên mặt đất, thông qua camera trên người Ngô Tà quan sát sự thay đổi của cỗ quan tài, vẻ mặt kinh hãi, dù ở bên ngoài, cách một màn hình cũng có cảm giác lạnh sống lưng.

"Ầm!" Sau khi âm thanh quái dị trong miệng Tiểu Ca dừng lại, nắp quan tài "ầm" một tiếng tự động bay ra, khói đen cuồn cuộn điên cuồng lan ra ngoài.

"GÀO!" Giây tiếp theo, một tiếng gầm phẫn nộ chứa đầy oán hận cực độ truyền ra từ trong quan tài.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một con quái vật một tay thân hình cao lớn, toàn thân đẫm máu như bị lột da nhảy ra khỏi quan tài.

"Trời đất quỷ thần ơi!" "Đây là Huyết thi trong truyền thuyết!

Toàn thân đều có kịch độc!" Ngô Tam Tỉnh co rụt đồng tử, hai tay run rẩy nói với Ngô Tà và những người khác.

"Chúng ta mau rời khỏi đây, Huyết thi này sức mạnh vô cùng, lại cực kỳ hung hiểm!" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhớ lại ghi chép trong bút ký của cha mình là Ngô Lão Cẩu, sắc mặt đại biến, vội vàng kêu mọi người chạy mau.

"Mọi người đi trước đi!" Tiểu Ca đứng dậy, biết rằng vị trong quan tài sẽ không tha cho bọn họ, liền cầm Hắc Kim Cổ Đao chỉ về phía mộ đạo bên trái, sau đó vung đao, lao thẳng về phía Huyết thi.

Y định đối đầu trực diện với con Huyết thi này!

Sở dĩ Tiểu Ca tự tin như vậy là vì y phát hiện con Huyết thi này thiếu một cánh tay, khiến chiến lực giảm đi rất nhiều.

Y đoán cánh tay của Huyết thi này chính là do đám trộm mộ lần trước chặt đứt, trong lòng Tiểu Ca lại không khỏi cảm thán: Nếu y gặp phải con Huyết thi này ở thời kỳ đỉnh cao, y cũng không chắc mình có thể sống sót ra ngoài, vậy mà đám trộm mộ kia lại có thể chặt đứt một cánh tay của nó?

Có thể thấy chiến lực của vị tiền bối đó còn trên cả y! (Diệp Hạo Sơ: Quá khen rồi!

Ta phải khiêm tốn chứ!) "Đi!" Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử kéo Ngô Tà chạy về phía mộ đạo, chạy còn nhanh hơn thỏ, không một chút do dự.

"Chú Ba, còn Tiểu Ca…" Ngô Tà lòng dạ lương thiện, không nỡ

để Tiểu Ca một mình đối mặt với Huyết thi đáng sợ, trong lòng muốn ở lại giúp đỡ.

"Đi thôi!

Tiểu Tam Gia của tôi ơi, Tiểu Ca mạnh như vậy, chúng ta ở lại chỉ thêm vướng chân thôi!" Phan Tử trực tiếp kéo Ngô Tà chạy, không cho cậu cơ hội quay đầu lại.

Thấy mấy người Ngô Tà đã đi, Tiểu Ca cầm đao lao về phía Huyết thi, vung đao chém xuống, một nhát chém thẳng vào đầu Huyết thi.

"Gào gào gào!" Huyết thi đau đớn kêu lên một tiếng, cánh tay duy nhất còn lại vung về phía Tiểu Ca.

"Ầm!" Tiểu Ca né người, Huyết thi đập vào đỉnh đồng, tiếng vang chói tai vang vọng khắp chủ mộ thất.

Sau đó, dưới ánh mắt của Tiểu Ca, vết thương bị y chém trúng lại có những sợi tơ máu chuyển động, lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Hửm?!" Lúc này Tiểu Ca đột nhiên có chút không hiểu, trong lòng thầm nghĩ: Nếu khả năng tự phục hồi của con Huyết thi này mạnh như vậy, tại sao ngay cả cánh tay bị chặt đứt cũng không hồi phục được?

Chương 233

Không đúng, Tiểu Ca lại nhìn kỹ vết thương trên cánh tay bị cụt của Huyết thi, phát hiện ở đó có một ít máu màu đen đang ngăn cản sự hồi phục.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ca lập tức rạch lòng bàn tay, bôi máu của mình lên Hắc Kim Cổ Đao.

"Rắc!" Lưỡi đao hạ xuống, chém vào cổ Huyết thi, xương cốt của nó dường như sắp gãy, cơ thể phát ra tiếng "răng rắc", kẹp chặt lưỡi đao vào bên trong.

"Ầm!" Ngay sau đó, Huyết thi vung cánh tay to khỏe của nó, một phát tát về phía Tiểu Ca.

"Uỳnh!" Tiểu Ca không còn cách nào khác, đành phải đối đầu một quyền với Huyết thi, lập tức bị sức mạnh khủng khiếp của nó đánh lùi mấy bước, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Không ngờ con Huyết thi này lại khó đối phó như vậy, thiếu một cánh tay mà vẫn mạnh đến thế!

Nếu Huyết thi có thể nói chuyện, nhất định sẽ chửi ầm lên: Mẹ kiếp!

Lão tử mới yên ổn được gần 10 năm, sao lại có một đám người nữa mò đến?

Sao thế?

Thật sự coi chỗ của lão tử là điểm du lịch à?

Mặc dù gã đàn ông trước mắt này yếu hơn rất nhiều so với đại lão đã chặt đứt cánh tay của mình lần trước, nhưng so với nó hiện tại thì cũng không chênh lệch là bao.

Chẳng lẽ lão tử chỉ muốn yên tĩnh nằm một chỗ thôi cũng khó đến vậy sao?

"Hừ!" Tiểu Ca hừ lạnh một tiếng, vung Hắc Kim Cổ Đao chém từng nhát một vào Huyết thi.

Mười phút sau.

Con Huyết thi đáng thương cứ thế mà chết một cách oan ức, trước đây bị Diệp Hạo Sơ chém bị thương, bây giờ lại bị Tiểu Ca làm thịt!

Thấy Huyết thi cuối cùng cũng chết, Tiểu Ca thở hổn hển một hơi, sau đó đi dọc theo nhĩ thất bên cạnh, tiến vào một mộ đạo hẹp dài, tối tăm, sau đó rất nhiều tượng đá hình thù kỳ dị xuất hiện trước mắt.

"Tiểu Ca, anh không sao chứ?" Thấy Tiểu Ca trở về, Ngô Tà và mọi người đều phấn khích chạy tới, quan tâm hỏi han.

"Con Huyết thi đó sao rồi?" Ngô Tà tò mò, trong lòng vẫn còn canh cánh về con Huyết thi đáng sợ kia.

"Chết rồi!" Tiểu Ca mặt không cảm xúc nói một câu.

"Trâu bò!" Mấy người Ngô Tà lập tức giơ ngón tay cái lên đầy khâm phục.

Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh mộ thất, mở miệng nói: "Đèn trong chủ mộ thất này vẫn còn sáng, điều này cho thấy, đã có người đến đây trước một bước." "Quả nhiên!

Chắc là đám lính đánh thuê đã vào rồi, chúng ta phải nhanh chóng qua xem!" Ngô Tà cầm đèn pin, vội vàng đi vào trong mộ thất.

Chỉ thấy nơi đây khắp nơi đều là tượng đá, dưới sảnh đặt bảy cỗ quan tài.

Ngô Tam Tỉnh cầm đèn pin, nhìn quanh bốn phía, nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, đừng đụng vào mấy cỗ quan tài này!" "Đây chắc là

Thất Tinh Nghi Quan, rốt cuộc tại sao lại bố trí cái này?

Là để đề phòng cái gì sao?" Ngay lúc Ngô Tam Tỉnh đang suy nghĩ, Ngô Tà lên tiếng: "Mọi người xem, phía trước có một bức tường đá khắc đầy chữ cổ!" "Đây chắc là chữ giáp cốt." Ngô Tà tiến lên nhận dạng, rồi nói cho mọi người biết nội dung được ghi lại trên đó.

"Trên này ghi chép lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ, đó là một Gia Hầu của nước Lỗ." Ngô Tà nói xong, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, vì cậu cảm thấy những chuyện được ghi lại trên đó vô cùng hoang đường.

"Quỷ Tỳ?

Cái này tôi từng nghe qua trong dã sử, nhưng theo suy đoán của tôi, Lỗ Thương Vương này chắc chắn là một tên trộm mộ!" Ngô Tam Tỉnh hừ lạnh một tiếng, sau đó ông ta bảo mọi người lần lượt xem xét những cỗ quan tài được xếp theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh trên mặt đất.

"Tam gia, sao ở đây lại có súng lục?" Phan Tử trong lòng vẫn canh cánh chuyện báu vật, đi vòng quanh quan tài, đột nhiên phát hiện nắp của một cỗ quan tài đã bị dịch chuyển, còn tìm thấy một khẩu súng lục trên mặt đất.

Hắn nói với Ngô Tam Tỉnh một câu rồi lao thẳng đến bên cỗ quan tài đá đã bị mở một nửa, định thò tay vào trong mò minh khí.

"Vãi chưởng!

Sao trong này lại có một thằng Tây?

Chết rồi!" Giây tiếp theo, Phan Tử đột nhiên kinh hãi, giật nảy mình, hét lớn.

Khi hắn dịch chuyển nắp quan tài đi, chỉ thấy bên trong xuất hiện một thi thể người Tây.

Những người khác nghe thấy tiếng hét của Phan Tử, đều lần lượt chạy tới, tò mò nhìn chằm chằm vào thi thể người Tây trong quan tài.

"Đừng động vào!

Chủ nhân thực sự của quan tài đang ở bên dưới." Tiểu Ca thấy Phan Tử tò mò cầm xẻng Lạc Dương định kiểm tra thi thể người Tây, liền lập tức ra tay ngăn cản.

"Phan Tử, đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Bên dưới thi thể này đang đè chủ nhân của quan tài, nếu tùy tiện chạm vào thi thể, nói không chừng sẽ rước họa vào thân." "Hơn nữa xem ra, người Tây này chết chưa lâu, chắc là đám lính đánh thuê đó." "Ngô Tà, Ngô Tà!

Cậu có nghe thấy không?

Có chuyện rồi." Lúc này, Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng vẫn ở trên mặt đất, mặt mày trắng bệch, vội vàng gọi Ngô Tà.

"Hải Thiếu, có chuyện gì vậy?" Ngô Tà nghe thấy giọng Hải Thiếu rất gấp gáp, liền tò mò hỏi.

"Cậu nhìn cái bóng trên tường đi!

Tại sao lại thừa ra một cái bóng, tổng cộng có sáu cái bóng?" "!!!?" Lời của Hải Thiếu, những người khác cũng nghe thấy, trong lòng rùng mình một cái, từ từ quay đầu nhìn về phía tường.

"Ai?" Sau đó, ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Ca nhìn về một góc quan tài.

Ngay lúc mọi người đang ngẩn người, một người béo ú, đầu đội một cái hũ sành không biết từ xó nào chui ra, vội vàng chạy ra ngoài.

"Quan tâm nó là cái gì!!" "Pằng pằng pằng!" Phan Tử thấy người đó chạy ra ngoài, theo bản năng giơ súng lên, bắn liên tiếp mấy phát.

“Á~!” Người đó hét thảm một tiếng rồi co giò bỏ chạy, Tiểu Ca thấy vậy lập tức đuổi theo.

Nhìn bóng lưng Tiểu Ca biến mất, Ngô Tà lo lắng cũng muốn đuổi theo.

“Thằng nhóc này, cậu đi hóng chuyện gì?” “Với thân thủ của Tiểu Ca thì tuyệt đối không có vấn đề gì!

Hơn nữa người vừa rồi chắc cũng là đến hôi của, đợi Tiểu Ca về là biết thôi!” “Vậy được rồi!” Sau đó Ngô Tam Tỉnh kéo cháu trai mình lại, dẫn theo Phan Tử và Đại Khôi đi về phía nhĩ thất bên cạnh.

Khi bước vào nhĩ thất, mọi người đều bị số vật bồi táng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Dưới ánh đèn, liếc mắt một cái đã thấy trong nhĩ thất bày đầy chiến xa, chiến mã, vũ khí thời cổ.

“Ủa, sao ở đây lại có một cái ba lô?” Ngô Tà một mình đầy nghi hoặc đi tới nhặt ba lô lên, kiểm tra xem bên trong có thứ gì.

Cậu lôi ra một chồng bản vẽ và một tấm bản đồ kết cấu mộ thất.

Thấy bản đồ, Ngô Tà mặt mày hớn hở, chăm chú xem nội dung ghi trên đó.

Vài phút sau.

Khi Ngô Tà đứng dậy thì phát hiện Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử bọn họ đều đã biến mất.

Ba người sống sờ sờ bỗng dưng biến mất?

“Chú Ba, Phan Tử, mọi người ở đâu?” Ngô Tà vô cùng căng thẳng, vội vàng gọi lớn!

Lúc này, toàn bộ mộ thất trở nên yên tĩnh, sau đó bên tai Ngô Tà truyền đến tiếng “răng rắc” từ trong quan tài, cậu quay đầu lại nhìn,

kinh ngạc phát hiện trong bảy cỗ quan tài đá có động tĩnh gì đó, và đèn trong mộ thất cũng đột nhiên tắt hết.

Tiếng gọi của cậu vang vọng trong mộ thất, không khí trong mộ vô cùng âm u đáng sợ, giống như bị giam cầm trong bóng tối vô tận, không tìm thấy lối ra.

"Ngô Tà, Ngô Tà xảy ra chuyện gì vậy?" Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng thấy xung quanh chìm vào bóng tối, lại nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Ngô Tà, hai người họ cũng lo đến thót tim.

"Cháu cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa, đột nhiên chú Ba bọn họ đều biến mất rồi." Ngô Tà vừa nói chuyện với hai người Hải Thiếu vừa trốn vào nhĩ thất, mấy cỗ quan tài ở chủ mộ thất thật sự quá đáng sợ, cậu không dám ở lại đó nữa.

"Chú Ba, Phan Tử, mọi người ở đâu?" Sau đó Ngô Tà vừa chạy vào trong nhĩ thất, vừa lớn tiếng la hét, muốn tạo ra một chút tiếng động để lấy thêm can đảm!

"Ngô Tà, cậu phải bình tĩnh!

Biết đâu chú Ba của cậu bọn họ đã chạm phải cơ quan nào đó thì sao!" Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng kiên nhẫn an ủi Ngô Tà.

"Bây giờ cháu phải làm sao đây?" "Chú Ba và Phan Tử có gặp nguy hiểm hay không cũng không biết, còn mấy cỗ quan tài bên ngoài hình như có động tĩnh gì đó?" Ngô Tà mặt mày trắng bệch, giọng nói cũng run rẩy.

Nhưng giây tiếp theo, cậu dường như lại nhớ ra điều gì đó?

Ngô Tà dùng tay sờ vào tấm Mô kim phù đang đeo trên cổ, cậu lờ mờ nhớ rằng, tấm Mô kim phù này là do Hội trưởng Cửu Môn của họ tặng cho mình lúc nhỏ.

Hơn nữa, các bậc trưởng bối trong nhà Ngô gia đều dặn dò cậu,

sau này nếu cậu có xuống mộ, thì không được dễ dàng tháo tấm Mô kim phù này ra, còn lý do tại sao, cậu cũng không biết nữa! (Diệp Hạo Sơ: Vì cái thằng nhóc nhà cậu là thể chất vào mộ tất gặp xác sống!) "Đúng rồi!

Chương 234

Chú Ba từng nói, thứ mình đeo trên cổ là Mô kim phù chính tông của Mô Kim Hiệu Úy, có hiệu quả thần kỳ trong việc trừ tà!" Ngô Tà như vớ được cọng rơm cứu mạng, dùng tay nắm chặt tấm Mô kim phù mà Diệp Hạo Sơ đã tặng.

Dường như chỉ có như vậy, cậu mới cảm thấy an toàn hơn một chút. ...

Khách sạn Tân Nguyệt.

Phòng VIP tầng ba.

"Tên xấu xa, không biết anh tìm tôi có chuyện gì?" Doãn Nam Phong ngồi đối diện Diệp Hạo Sơ, tò mò hỏi.

"Nam Phong, anh nghe nói mấy ngày nữa, Khách sạn Tân Nguyệt của chúng ta có buổi đấu giá phải không?" Diệp Hạo Sơ nói xong, lại chỉ vào chiếc ghế sô pha trước mặt, ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn đang cung kính đứng sau lưng mình ngồi xuống, không cần câu nệ.

"Vâng, chủ nhân!" Thanh Thanh Mạn nhận được lệnh, ngọt ngào mỉm cười.

Doãn Nam Phong thấy cảnh này trong lòng không khỏi có chút ghen tị: "Đúng vậy, buổi đấu giá lần này quy mô rất lớn, mấy nhà trong Cửu Môn sẽ đích thân đến." "À, đúng rồi, bọn họ còn chưa biết Diệp đại hội trưởng anh đã về rồi đâu, hi hi, thật mong chờ đến ngày đấu giá đó a!" "Vậy tốt, Nam Phong à, đến lúc đó cho anh mấy tấm thư mời tham gia đấu giá nhé!" "Được.

Khoan đã, anh đến tìm tiểu thư đây chỉ vì chuyện này thôi sao?" Doãn Nam Phong nghe vậy kinh ngạc, đôi mắt đẹp mở to, tên khốn

này khó khăn lắm mới đến tìm mình mà chỉ vì chút chuyện nhỏ này?

Diệp Hạo Sơ cười: "Đúng vậy!

Không thì anh rảnh rỗi tìm em làm gì?" "Tên khốn!

Anh… anh..!" Doãn Nam Phong nghe thấy lời này của Diệp Hạo Sơ, tức đến run người, tay phải chỉ vào gã mà không nói nên lời.

Trong lòng gào thét: Chẳng lẽ tiểu thư đây không đủ đẹp?

Hay là thân hình không đủ tốt?

Tên khốn này lại dám nói ra những lời như vậy?

"Hừ, Mạn Mạn, đi với tiểu thư!" Doãn Nam Phong hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, nói với Thanh Thanh Mạn bên cạnh Diệp Hạo Sơ.

"Nhưng… chủ nhân sẽ tức giận mất!" Thanh Thanh Mạn mặt đầy khó xử, dè dặt nói.

Hu hu… một bên là chị gái chơi từ nhỏ đến lớn, một bên là chủ nhân quan trọng nhất của mình, biết chọn thế nào đây?

"Mạn Mạn, em ngay cả lời của chị cũng không nghe?" Thanh Thanh Mạn cúi gằm mặt không dám nhìn cô.

Thấy Thanh Thanh Mạn không có phản ứng, Doãn Nam Phong tức giận, ngay cả cái đuôi nhỏ luôn đi theo sau mình cũng phản bội rồi sao?

Cô bé này thực ra đã luôn phớt lờ việc Thanh Thanh Mạn từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành người của Diệp Hạo Sơ.

"Ha ha, Nam Phong à, em phải hiểu cho rõ, Mạn Mạn luôn là người của anh, chỉ là tạm thời ở nhờ tại Khách sạn Tân Nguyệt thôi!" "Đúng rồi, đừng giận, giận là xấu lắm đấy!

Nào, cười một cái!" Diệp Hạo Sơ cười, véo nhẹ lên gò má phúng

phính vì tức giận của Doãn Nam Phong.

“Hừm!” Doãn Nam Phong nghiến răng nghiến lợi nhìn Diệp Hạo Sơ, chỉ hận không thể cắn hắn mấy phát!

“Hi hi!” Thanh Thanh Mạn che miệng cười khúc khích nhìn cảnh tượng trước mắt. ...

Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Sau khi Ngô Tà hội hợp với Ngô Tam Tỉnh và những người khác, mấy người hữu kinh vô hiểm đi đến bên chiếc giường đá dưới gốc cây bách chín đầu rắn.

“Ai, xem ra cái đấu này đã bị người ta khoắng rồi!” Ngô Tam Tỉnh mặt đầy tiếc nuối nhìn hai cái xác khô trên giường đá, trong đó một cái xác nam còn bị chặt mất đầu.

Điều này rất rõ ràng, đã có người đến đây từ lâu rồi.

“Tam gia, hay là chúng ta về đi!” Đại Khôi lúc này đề nghị.

Không biết tại sao, từ lúc vào ngôi mộ này, gã đã cảm thấy có chuyện không lành sắp xảy ra.

“Ủa?

Mọi người xem!

Trên giường đá có chữ!” Ngô Tà lúc này phát hiện một dòng chữ ở một chỗ trên giường đá, trên đó viết: “Diệp Hạo Sơ đã ghé thăm ngôi mộ này!” Mọi người: “...” “Vị… vị Diệp tiền bối này đúng là người tàn nhẫn a!” Vương Nguyệt Bán mặt đầy khâm phục nói.

Hắn biết có một số kẻ trộm mộ sau khi khoắng xong đấu sẽ để lại trong mộ dấu hiệu trộm mộ của riêng mình, nhưng đó cũng chỉ là một ký hiệu mà thôi, là để thỏa mãn cảm giác thành tựu của bản thân.

Chứ không có ai dám để lại tên tuổi, đó chẳng phải là tự đào hố

chôn mình hay sao?

Mấy người Ngô Tà đều tỏ vẻ khâm phục, còn Tiểu Ca thì cảm thấy cái tên Diệp Hạo Sơ này mình rất quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra được.

Mà sắc mặt Ngô Tam Tỉnh có chút không tự nhiên, ông ta không giống như Tiểu Ca bị mất trí nhớ, ông ta là một trong số ít người trong Cửu Môn biết thân phận của Diệp Hạo Sơ.

Mỗi lần nghĩ đến người này, Ngô Tam Tỉnh đều có chút e sợ và kiêng dè.

Hơn nữa 10 năm trước, nghe nói người này đã bất ngờ bỏ mạng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng Ngô Tam Tỉnh ông ta không tin vị này sẽ dễ dàng chết như vậy.

Chỉ là không biết vị này có phá hoại kế hoạch của mình không, tuy không muốn thừa nhận, nhưng nếu vị này đột ngột nhúng tay vào, kế hoạch của bọn họ sẽ hoàn toàn kết thúc. (Diệp Hạo Sơ: Ngô Tam Tỉnh, cái thằng cha nhà ngươi nghĩ nhiều rồi đấy?) Chú ý: Vì Xà Mi Ngư đã bị nhân vật chính lấy đi, nên Cừu Đức Khảo cũng không phái A Ninh đến Lỗ Vương Cung, chỉ phái một đám lính đánh thuê đi điều tra Lỗ Vương Cung.

"Chú Ba, chúng ta mau nghĩ cách ra ngoài đi!" Ngô Tà mở miệng nói.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy gật đầu, ngẩng đầu nhìn cây bách chín đầu rắn, nói: "Xem ra chúng ta chỉ có thể trèo lên trên thôi, chỉ có như vậy chúng ta mới ra ngoài được!" "Được!" "Mọi người xem, đó là cái gì?" Đại Khôi đột nhiên chỉ vào cái xác khô trên giường đá hét lên.

Cả đám nhìn sang, thấy một con thi miết màu đỏ rất nhỏ bay ra từ trên cái xác khô.

“Mẹ kiếp, một con nhỏ như vậy cũng dám ló mặt ở chỗ Bàn gia tao à?” Vương Nguyệt Bán vốn đã bị đám thi miết kia làm cho chật vật không chịu nổi, bây giờ phát hiện một con nhỏ, nói gì thì nói cũng phải giết chết con thi miết màu đỏ đó.

Ngô Tam Tỉnh một tay ôm chặt Vương Nguyệt Bán: “Con này là Thi miết vương, mày mà giết nó là chúng ta toi đời đấy!” “Một con nhỏ như vậy mà là Thi miết vương?” Bàn Tử ngẩn người, lại liếc nhìn Tiểu Ca một cái rồi nói: “Sợ gì chứ, máu của Tiểu Ca không phải có thể xua đuổi côn trùng sao?” Tuy nhiên lúc này Ngô Tà lại phát hiện sắc mặt Tiểu Ca cũng có chút ngưng trọng, chỉ nghe Tiểu Ca nói: “Mau rời đi, Thi miết vương ở đây, tôi không khắc chế được đám thi miết này, mau đi!” Ngay lúc này, con thi miết nhỏ màu đỏ đột nhiên phát ra tiếng “chí chí”, vỗ vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía bọn họ.

Không, chính xác mà nói là lao về phía Vương Nguyệt Bán và Đại Khôi đang ở gần nhất.

Tiểu Ca lập tức hét lên: “Có độc, bị thứ này chạm vào là chết ngay!

Tránh ra!” “Đại Khôi, đừng ngẩn ra đó nữa, mau tránh ra!” Ngô Tà thấy Đại Khôi đứng im bất động, tưởng rằng gã nhất thời thất thần.

Tuy Bàn Tử cũng ở rất gần Thi miết vương, nhưng hắn né một cái là tránh được đòn tấn công của nó, trước khi đi còn không quên kéo một cái Đại Khôi đã ngẩn người.

“Bà nội nó, thằng cha này bị dọa ngu rồi à?

Bàn gia tao kéo không nổi nó!” Rất nhanh, con Thi miết vương màu đỏ đó đã vỗ cánh bay tới.

Đại Khôi đột nhiên đưa tay phải ra, bàn tay vừa động, trực tiếp tóm chặt con thi miết đó trong tay.

Sau đó, nắm đấm dùng sức, trong nháy mắt bóp chết.

“A~ tay của tôi!!!” Sau đó Đại Khôi hét thảm một tiếng, cả người trong nháy mắt hóa thành một vũng máu.

“Đại Khôi!!” Mọi người hét lớn.

“Mau đi, trèo lên cái cây này ra ngoài!” “Không thì không kịp nữa!” “Tiểu Ca, anh đừng dọa bọn tôi nữa, rốt cuộc sao rồi?” Phan Tử ở một bên nói.

Tiếng nói vừa dứt.

Hang động vốn cực kỳ yên tĩnh, đột nhiên trở nên ồn ào, vô số tiếng “chí chí” từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy mặt đất đầy những con thi miết lớn nhỏ, đám thi miết đó như thủy triều xông tới, quy mô đó, nói là thiên quân vạn mã thời cổ đại cũng không hề quá!

“Vãi chưởng!” Bàn Tử cả người đều kinh ngạc đến ngây người, theo bản năng chửi một câu.

“Chạy đi!

Còn ngẩn ra đó làm gì!” Ngô Tam Tỉnh trực tiếp đỡ Phan Tử đang bị thương ngồi trên mặt đất, sau đó lập tức bắt đầu trèo cây.

“Ờ ờ!

Mau chạy!” Mọi người lần lượt hành động.

Vì trên cây có rất nhiều dây leo lằng nhằng và nhiều chỗ lồi ra, rất dễ leo trèo.

Ngay cả người có thân thủ kém như Ngô Tà cũng rất nhanh đã leo lên được mười mấy mét.

Lúc này đám thi miết đã tràn hết đến dưới gốc cây, Bàn Tử đang

leo ở phía trước Ngô Tà một chút nhìn xuống, suýt chút nữa hồn bay phách lạc.

"Trời đất quỷ thần ơi!

Chương 235

Mau trèo đi!" Đám thi miết đó đến dưới gốc cây, căn bản không hề dừng lại chút nào, lập tức tràn lên cây.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là tốc độ của đám thi miết đó còn nhanh hơn họ rất nhiều!

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca và Ngô Tam Tỉnh, mọi người hoảng hốt leo lên dọc theo cây bách cổ thụ hình rắn.

"Chít chít chít!" Bầy thi miết dày đặc như thủy triều cuộn trào, bám theo sát gót mọi người, men theo thân cây mà bò lên.

"Ngô Tà, chúng ta leo lên trước rồi thả dây thừng xuống, nếu không Phan Tử bị thương, căn bản không leo lên nổi." Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn Phan Tử, mặt mày đau đớn, đang khó khăn trèo lên, sắp bị bầy thi miết đuổi kịp.

"Để tôi!" Lúc này, Tiểu Ca đã sắp leo đến lối ra, lạnh lùng nói một tiếng rồi lại nhảy xuống, cầm theo dây thừng, thoăn thoắt như vượn lao vút lên trên.

Thấy càng lúc càng nhiều thi miết xông tới, gần như sắp đuổi kịp họ, Tiểu Ca rút Hắc kim cổ đao, rạch một đường vào lòng bàn tay rồi vung mạnh, một vệt máu tươi bắn lên thân cây, tỏa ra một luồng khí nóng rực.

Một luồng khí tức đáng sợ thuộc về huyết mạch Kỳ Lân bùng nổ.

Đàn thi miết đang truy đuổi mọi người cảm nhận được sức mạnh huyết mạch, liền lũ lượt lùi lại, phần lớn đều rơi thẳng từ trên cây cổ thụ xuống thung lũng.

"Tiểu Ca!

Ngầu vãi (vỡ giọng)!!" Tiểu Ca chỉ vài ba động tác đã leo lên tới nơi, lấy dây thừng leo núi ném từ trên vách đá xuống.

Dưới sự giúp sức của Tiểu Ca, Ngô Tam Tỉnh được kéo lên đầu tiên, sau đó là Phan Tử.

Cùng lúc đó, bầy thi miết lại bò lên, đã đến ngay dưới chân Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, hai người cố nén cơn đau trên người, vừa dùng chân đạp, vừa cầm xẻng Lạc Dương vung vẩy loạn xạ.

"Tiểu Ca, mau tới cứu Bàn gia đi, không thì Bàn gia sắp bị mấy thứ ghê tởm này gặm thành xương vụn rồi." Vương Nguyệt Bán ngẩng đầu lên, lớn tiếng gào thét.

"Các cậu không chết được đâu!" Tiểu Ca nghe vậy liền phi thân xuống, vận sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể, đám thi miết kia lập tức lùi lại, không dám tiếp tục đến gần anh trong phạm vi một trượng.

Tiểu Ca giúp Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán buộc dây thừng xong, tiếp tục xua đuổi những con thi miết đang bò tới.

"Tiểu Ca, đám thi miết này căn bản không dám lại gần anh, máu của anh thần kỳ thật đấy!" Ngô Tà thấy Tiểu Ca đi rồi quay lại, lòng liền thấy an tâm, lại bắt đầu lải nhải bên cạnh, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích.

Tiểu Ca mặt không cảm xúc nói một câu: "Các cậu lên trước đi!" Mấy phút sau, Ngô Tà và những người khác đều đã leo ra ngoài, nằm trên đất thở hổn hển.

Mọi người như được sống sót sau kiếp nạn, trong lòng tràn ngập cảm xúc, vô cùng kích động.

"Chít chít chít!" Cùng lúc đó, bầy thi miết phía dưới đã bắt đầu bò lên.

“Chú Ba, đám thi miết này sắp bò ra ngoài hết rồi, làm sao bây giờ?

Nếu để chúng bò xuống núi, dân làng dưới đó có thể sẽ gặp họa.” Ngô Tà lo lắng đứng dậy, cúi xuống nhìn đám thi miết đang từ thung lũng bò lên.

“Thằng nhóc, lấy xăng ra!” “Đốt chỗ này đi, nếu không để lũ thi miết này chạy ra ngoài thì phiền phức to.” Ngô Tam Tỉnh thấy tình hình, quyết định ngay lập tức, trực tiếp đổ hết xăng lên cây cổ thụ và dây leo.

“Thật sự phải đốt sao?

Đây là mộ Lỗ Thương Vương, nếu có chuyên gia đến nghiên cứu, nói không chừng có thể thu được nhiều tư liệu lịch sử hơn.” Ngô Tà nghe Ngô Tam Tỉnh mở miệng đã đòi đốt, trong lòng đau xót, vô cùng tiếc nuối.

“Ây, tôi nói này đồng chí Thiên Chân, cậu còn tâm trạng đâu mà lo chuyện này?

Nếu đám thi miết kia chạy lên thì làm sao?

Đốt thì đốt thôi!” Vương Nguyệt Bán đứng dậy, một tay khoác lên người Ngô Tà, gần như cả thân hình béo ú đều dựa vào cậu.

“Vậy được rồi!” Ngô Tà cũng biết nặng nhẹ, trong mắt cậu, mấy món minh khí bảo bối kia sao có thể quan trọng bằng cả một làng người.

“Mọi người lùi lại!” Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho mọi người lùi ra sau, rồi ném thẳng một chiếc bật lửa chống gió xuống.

“Ầm~!” Ngay sau đó, một ngọn lửa bùng lên ngút trời, những bụi cây xung quanh lập tức lan ra, tạo thành một biển lửa.

Tiếng nổ lách tách vang lên, đám thi miết trong lửa phát ra những

tiếng kêu giòn tan, lần lượt hóa thành tro bụi, rơi xuống thung lũng.

"Ơ?

Tiểu Ca đâu rồi?

Mọi người có thấy Tiểu Ca đâu không?" Lúc này, Ngô Tà quay người nhìn một vòng mới phát hiện Tiểu Ca đã biến mất.

"Tiểu Ca đi rồi, con người cậu ta thần xuất quỷ một, muốn tìm được còn khó hơn lên trời." "Chúng ta vẫn nên đi tìm Thừa Trừng hai người họ đi!" Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh, không thấy bóng dáng Tiểu Ca, nhưng ông cũng không quá lo lắng, ngược lại còn thúc giục mọi người đi tìm Trần Thừa Trừng.

"Đúng đúng!" Sau đó, mấy người quay lại khu cắm trại trước khi xuống mộ, tìm thấy Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng, giải thích sơ qua tình hình.

Tiếp đó, họ thu dọn đồ đạc, nhóm lửa trại, lấy một ít bánh quy nén trong ba lô ra ăn.

Vật lộn lâu như vậy, ai nấy đều vừa mệt vừa đói.

"Các anh em, mọi người xem, không biết đám cháy kia còn cháy đến bao giờ, nếu lửa tắt, lũ côn trùng kia lại chui ra thì phiền phức lắm, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!" Bàn Tử ăn sạch sẽ đồ hộp trong tay, lớn tiếng nói.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy gật đầu, nói: "Ừm, vết thương của Phan Tử khá nghiêm trọng, phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện mới được." Nói xong, mọi người liền bắt đầu hành động, rút khỏi nơi này. … Sau khi vào làng, mọi người băng bó lại vết thương cho Phan Tử và Ngô Tà.

Ở lại làng một đêm, ngày hôm sau, họ lập tức rời đi.

Về đến thành phố, họ đưa Phan Tử đến bệnh viện điều trị.

Lần nữa trở về Kinh thành, Ngô Tà vẫn luôn đầy nghi vấn về thân phận của Tiểu Ca và động cơ của đám lính đánh thuê kia, không biết bọn họ theo đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung để làm gì?

Còn có cái tên khắc trên giường đá trong quan tài cuối cùng, rốt cuộc người đó là ai?

Mọi chuyện dường như vẫn còn rất nhiều bí ẩn chưa thể giải thích, cứ mãi luẩn quẩn trong đầu cậu, không sao xua đi được. … **Tân Nguyệt Phạn Điếm.** Thanh Thanh Mạn ngoan ngoãn bưng một đĩa hoa quả đến trước mặt Diệp Hạo Sơ, cung kính nói: "Chủ nhân, nhóm của Ngô Tà đã trở về." "Ồ?

Nhanh vậy sao?" Diệp Hạo Sơ không ngờ bọn họ lại ra khỏi mộ Lỗ Thương Vương nhanh như thế.

"Vâng, đây là toàn bộ thông tin sau khi nhóm Ngô Tà trở về." Thanh Thanh Mạn nói xong liền đưa cho Diệp Hạo Sơ một bản báo cáo chi tiết.

Diệp Hạo Sơ nhận lấy xem qua, phát hiện bên trong đều là những chuyện bình thường, giống hệt như những gì Ngô Tà đã trải qua trong nguyên tác.

"Xin lỗi chủ nhân, Ngô Tam Tỉnh sau khi trở về đã mất tích một cách bí ẩn, người của chúng ta cũng không tìm được." "Không sao, cô làm tốt lắm rồi!" Diệp Hạo Sơ thờ ơ xua tay, hắn biết Ngô Tam Tỉnh có lẽ đã bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

"Chuyện gì mà tốt lắm thế?" Lúc này Doãn Nam Phong dẫn theo mấy Côn Nô đi vào, đám Côn Nô cung kính gật đầu với Diệp Hạo Sơ.

"Này họ Diệp, anh cho Thanh Thanh Mạn điều tra tiểu thái gia nhà họ Ngô làm gì?" Doãn Nam Phong tò mò hỏi.

“Cô quản được chắc?” “Anh… Hừ!

Nếu không phải hai ngày nữa là buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bản cô nương nhất định phải dạy dỗ anh một trận!” Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền xuất hiện ngay sau lưng Doãn Nam Phong, khi cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vỗ một phát vào cặp mông căng tròn của cô nhóc, cười nói: “Ồ?

Dạy dỗ tôi?

Cô dám không?” “Anh… anh dám đánh vào chỗ đó của bản cô nương!?” Doãn Nam Phong xấu hổ đến đỏ mặt, tức giận nhìn Diệp Hạo Sơ, tên khốn này lại dám đánh vào chỗ đó của mình?

“Sao?

Còn muốn thử một lần nữa không?” Thấy nụ cười gian manh của Diệp Hạo Sơ, dường như vẫn chưa đánh đủ, cô nhóc sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Đám Côn Nô và Thính Nô: “…” Thanh Thanh Mạn che miệng cười khúc khích: “Chủ nhân xấu thật, sao ngài có thể đối xử với chị Nam Phong như vậy!” “Mạn Mạn, em có muốn thử một chút không?” Thanh Thanh Mạn nghe vậy liền đỏ mặt, lí nhí nói: “Nếu… nếu chủ nhân muốn, Mạn Mạn có thể!” Diệp Hạo Sơ: “…” Kích thích vậy sao?

Diệp Hạo Sơ lắc đầu, đè nén những suy nghĩ tà ác xuống, nói với Thanh Thanh Mạn: “Đúng rồi, trước khi buổi đấu giá bắt đầu, cô hãy kiểm tra kỹ danh sách nhân viên an ninh của Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Diệp Hạo Sơ làm vậy là muốn xem có thể chiêu mộ Tiểu Ca trước thời hạn hay không, hắn biết trước khi buổi đấu giá bắt đầu, Tiểu Ca sẽ trà trộn vào đội ngũ nhân viên an ninh.

“À, vâng ạ!” Thanh Thanh Mạn gật đầu, trong lòng có chút thất

vọng, thầm nghĩ: *Tại sao chủ nhân không ra tay với mình nhỉ?

Là mình không đủ xinh đẹp, hay thân hình không đủ nóng bỏng?* **Quán Vịt Quay Kinh Thành.** Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán cùng mọi người đang quây quần bên một lò lẩu chân cao, ăn vịt quay một cách ngon lành.

"Thiên Chân, tôi nói này, lần này các cậu đến Kinh thành không phải chỉ để ăn một bữa vịt quay của Bàn gia đấy chứ?" Sau ba tuần rượu, Vương Nguyệt Bán nhìn chằm chằm Ngô Tà, quả quyết hỏi.

"Bàn Tử, ông đừng nói nữa, lần này chúng tôi đến Kinh thành thật sự có việc, cái hộp gấm tím chúng ta lấy được trong mộ Lỗ Thương Vương đã mở được rồi." (Chiếc hộp gấm tím này là do Ngô Tam Tỉnh đặt vào, con cá mày rắn bên trong cũng là do Ngô Tam Tỉnh phát hiện trong ngôi mộ cổ dưới đáy biển Tây Sa, không phải con mà nhân vật chính lấy được).

Ngô Tà vốn dĩ muốn tìm Vương Nguyệt Bán giúp đỡ, nên cũng không định giấu giếm chuyện cá mày rắn.

"Mở được rồi?

Bên trong có thứ gì tốt không?

Mau cho Bàn gia tôi mở mang tầm mắt." Vương Nguyệt Bán nghe vậy liền nhanh nhẹn đặt đũa xuống, lau miệng, vẻ mặt không thể chờ đợi được hỏi.

"Nè, chính là thứ này." Ngô Tà lấy con cá mày rắn từ trong ba lô ra đưa cho Vương Nguyệt Bán.

"Đây là cái quái gì vậy?

Chương 236

Một ngôi mộ chư hầu lớn như vậy, sao lại chỉ ra được một món đồ đồng nát thế này, rắn không ra rắn, cá chẳng ra cá." "Hả?

Nhìn tay nghề này cũng không giống thời Chiến Quốc nhỉ?" Vương Nguyệt Bán cầm con cá mày rắn lên xem xét kỹ một lượt, sau đó thất vọng, không nhịn được mà phàn nàn.

"Bàn Tử, cái này gọi là cá đồng mày rắn, cụ thể nó đại diện cho điều gì, ẩn chứa bí mật gì, tôi cũng không rõ.

Tôi đã hỏi chú Ba, chú ấy nói chỉ có những người già của Lão Cửu Môn năm đó mới biết." "Bây giờ trong Cửu Môn, người già mà tôi biết còn sống chỉ có Hoắc lão thái thái.

Nghe nói bà ấy hiện đang kinh doanh đồ cổ ở Kinh thành." "Thế nên tôi mới nghĩ đến ông, không biết ông có biết Hoắc lão thái thái ở đâu không?" Ngô Tà vốn không hy vọng gã này nhận ra cá đồng mày rắn, liền giải thích mục đích mình đến Kinh thành.

"Haizz!

Hóa ra các cậu đến Kinh thành là muốn tìm Hoắc… Hoắc lão thái thái?!" Vương Nguyệt Bán lẩm bẩm cái tên Hoắc lão thái thái xong, đột nhiên đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn Ngô Tà.

"Sao vậy, ông quen Hoắc lão thái thái à?" Ngô Tà thấy phản ứng của Vương Nguyệt Bán lớn như vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, tưởng rằng ông ta quen biết.

"À… cái đó, Hoắc lão thái thái ấy à, ở Kinh thành là một nhân vật lớn có máu mặt đấy.

Bàn gia tôi tuy cũng là một nhân vật có tiếng ở Phan Gia Viên,

nhưng căn bản không cùng đẳng cấp!" "Người bình thường ngay cả mặt cũng không gặp được, chứ đừng nói là hỏi bà ấy vài chuyện." Vương Nguyệt Bán ngồi xuống, buồn rầu uống một ly rượu, có phần khó xử giải thích.

"Bàn Tử, ông chỉ cần cho tôi biết bà ấy ở đâu, còn có gặp được hay không thì phải xem bản lĩnh của tôi rồi." Ngô Tà nghe Vương Nguyệt Bán biết chỗ của Hoắc lão thái thái, vui mừng nhìn ông ta.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm ông biết chứ?

Nơi đó là nơi tụ tập của giới thượng lưu, người có tiền, cứ cách một khoảng thời gian lại tổ chức một buổi đấu giá." "Tôi nghe nói, không lâu nữa sẽ có một buổi đấu giá, Hoắc lão thái thái sẽ xuất hiện tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó là cơ hội duy nhất để cậu tiếp xúc với bà ấy.

Chỉ là buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm cần có thư mời mới vào được, với vị thế của Bàn gia tôi thì không thể kiếm được thư mời." Vương Nguyệt Bán giải thích xong, có chút ngượng ngùng nhìn Ngô Tà.

Lúc này Hải Thiếu đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Anh Bàn, anh có thể cho tôi xem thư mời trông như thế nào không?" "Được!

Thư mời tuy tôi không kiếm được, nhưng hỏi thăm xem nó trông như thế nào thì tôi vẫn lo được!" "OK!

Vậy thì tốt rồi, chuyện thư mời cứ để tôi lo!" Được Vương Nguyệt Bán đảm bảo, Hải Thiếu tự tin nói.

"Ối dào, không ngờ đấy nhé Hải Thiếu, cậu lại có thể kiếm được thư mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" Vương Nguyệt Bán ngạc nhiên nhìn Hải Thiếu.

“He he, tuy tôi không kiếm được thư mời thật, nhưng tôi có thể làm giả như thật!” Ngô Tà cười nói: “Bàn Tử, Hải Thiếu là nhân tài công nghệ cao đấy!” “Đỉnh!” … **Mấy ngày sau.** Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm được tổ chức đúng như dự kiến.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán cùng mọi người cầm thư mời giả do Hải Thiếu làm, thuận lợi trà trộn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn tìm Hoắc Tiên Cô hỏi vài chuyện.

“Nhìn kìa!

Nơi này thật hoành tráng, thật cao cấp!” “Phan Gia Viên so với nơi này, chỉ là một cái sạp hàng vỉa hè!” Vương Nguyệt Bán không nhịn được khoe khoang với Ngô Tà và mọi người, nào ngờ gã này cũng là lần đầu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Vậy ý của ông là ông cũng là người bán hàng vỉa hè?” Ngô Tà đột nhiên buột miệng nói một câu.

“Thiên Chân, cậu…” “Được rồi, chúng ta mau vào thôi!” Khi Ngô Tà và mọi người đang đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, Vương Nguyệt Bán đột nhiên va phải một người đàn ông trung niên mặc vest.

“Xin lỗi nhé!” “Ủa, ông không phải là lão chủ đã mua đồ đồng của tôi hôm đó sao?

Thằng ranh con, tao đi hỏi người ta rồi, cái của tao gọi là ‘giác’, dùng để hâm rượu, trị giá hơn một trăm vạn, mày dám lừa ông đây à?!” Người đàn ông trung niên ngẩng đầu định xin lỗi, nhưng khi phát hiện ra là Vương Nguyệt Bán thì lập tức nổi giận đùng đùng, xông tới mắng chửi.

“Cái đó… chúng ta có gì từ từ nói!

Chúng ta đều là người văn minh mà!” “Hừ, món đồ đồng đó tao không bán nữa, mày trả lại cho tao!” Người đàn ông trung niên không

chịu bỏ qua, giận dữ nói.

“Không phải, vị đại ca này, ông đã có tư cách vào Tân Nguyệt Phạn Điếm thì chắc cũng biết quy tắc của giới đồ cổ từ xưa đến nay, mua đứt bán đoạn, không trả lại!” Với tính cách của Vương Nguyệt Bán, làm sao có thể nhả ra thứ đã ăn vào bụng?

Người đàn ông trung niên nghe vậy liền hung hăng uy hiếp: “Đừng có nói nhiều lời vô ích với tao, nếu hôm nay mày không trả lại đồ cho tao, tao sẽ khiến mày không thể lăn lộn trong giới đồ cổ nữa!” “Có chuyện gì vậy?” “Tân Nguyệt Phạn Điếm không cho phép gây rối, nếu có ai dám gây rối, tất cả đều bị đuổi ra ngoài!” Đúng lúc này, một nhóm đàn ông mặc vest, tay cầm dùi cui chạy tới, lập tức vây lấy nhóm Ngô Tà.

“Các vị, đây đều là hiểu lầm, chúng tôi không gây rối, chúng tôi chỉ đang nói chuyện thôi!” Ngô Tà thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt, vội vàng giải thích với các nhân viên an ninh.

“Tôi nhớ ra rồi, cậu không phải là khách hàng hôm đó sao?

Hay lắm?

Hóa ra các ngươi là một bọn, tình cảm là các ngươi đã sắp đặt sẵn cạm bẫy, chỉ chờ tôi chui vào!” Người đàn ông trung niên thấy Ngô Tà rất quen mặt, liền nhận ra ngay.

Vương Nguyệt Bán ngượng ngùng nói: “Cái đó, đại ca, hay là chúng ta lưu lại cách liên lạc, đợi sau này chúng ta nói chuyện tiếp?” “Không được, có chuyện gì thì hôm nay nói luôn!

Nếu không tao sẽ cho chúng mày biết tay!” Lúc này, mặt ai nấy đều khó coi, hoàn toàn không ngờ lại gặp phải chuyện trùng hợp như vậy, đây là cái chuyện quái quỷ gì thế?

“Mẹ kiếp, Bàn gia muốn nói chuyện tử tế với mày, mày không biết

điều phải không!?" Vương Nguyệt Bán cũng không phải kẻ sợ chuyện, lập tức tức giận nhìn người đàn ông trung niên, trông như có thể cho ông ta một trận bất cứ lúc nào.

Có lẽ biết thân hình nhỏ bé của mình không phải là đối thủ của gã béo trước mặt, người đàn ông trung niên liền buông lời cay độc: "Được, chúng mày có gan!

Đợi hôm nay chúng mày bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, xem tao xử lý chúng mày thế nào!" "Ở đây có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?" Một giọng nói sang sảng vang lên.

Những Thính Nô, Côn Nô xung quanh thấy người tới, lập tức cung kính gật đầu.

"Hồ gia!

Bàn gia!" Người tới chính là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử của Thanh Long Các!

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu với đám Côn Nô, lờ đi người đàn ông trung niên kia, ánh mắt nhìn về phía Ngô Tà, trong lòng thầm nghĩ: *Thằng nhóc này cũng không có gì đặc biệt?

Tại sao Lão Diệp lại chú ý đến nó như vậy?* Vương Bàn Tử thì không nghĩ nhiều như vậy, khi anh ta nhìn thấy Vương Nguyệt Bán, đột nhiên sững người, trong lòng ngơ ngác: *Gã béo này sao lại giống mình thế nhỉ?* Lúc này Vương Nguyệt Bán cũng đang nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

"Vãi chưởng!

Bàn Tử, đây là họ hàng nhà ông à?" Hồ Bát Nhất và Ngô Tà đồng thời kinh ngạc hỏi.

Hai gã béo: "?!?!?" *Ông đây làm sao biết được?* Lúc này cả hai đều định bụng về nhà nhất định phải hỏi người nhà mới được!

Ngô Tà lúc này khẽ hỏi: “Bàn Tử, sao ông không nói với tôi là ông có một người họ hàng ngầu như vậy?

Sớm biết thế, chúng ta đã không phải phiền phức như vậy để vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Cũng không thể trách Ngô Tà nghĩ vậy, thật sự là hai gã béo này quá giống nhau, ít nhất cũng giống tám phần, nói họ là anh em sinh đôi cũng không quá!

Hơn nữa Ngô Tà phát hiện những người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đều rất kính trọng người được gọi là Hồ gia và gã béo giống hệt Vương Nguyệt Bán kia.

Vương Nguyệt Bán nghe vậy trong lòng chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt!

Thầm nghĩ: *Ông đây mà có người họ hàng ngầu như vậy, ông đây có đến nỗi phải bày sạp ở Phan Gia Viên không?* Hồ Bát Nhất cũng nhìn về phía Vương Bàn Tử, muốn nghe anh ta giải thích, hai người họ đã là anh em bao nhiêu năm, anh lại không biết gã này còn có một người anh em sinh đôi?

“Không phải, mày là thằng nào?

Sao lại giống Bàn gia thế?” Hai gã béo đồng thời hỏi đối phương.

Mọi người: “…” Ngay khi mọi người còn đang ngây người, người đàn ông trung niên kia phản ứng lại đầu tiên, tức giận quát: “Các người là ai?

Có phải là cùng một bọn với nó không?” Không sai, vì người đàn ông trung niên thấy Vương Bàn Tử giống Vương Nguyệt Bán như vậy, còn tưởng họ là anh em ruột!

“Các người là ai?

Có phải cùng một bọn với chúng nó không?” Người đàn ông trung niên vênh váo hỏi.

Vương Bàn Tử phản ứng lại, nhìn gã đàn ông trung niên kiêu ngạo này, cũng phải bật cười vì tức.

"Sao nào?

Mày còn muốn dạy dỗ Bàn gia chắc?" Thấy bộ dạng hung thần ác sát của Vương Bàn Tử, lại thêm đám nhân viên an ninh có vẻ rất khách khí với gã béo này, thế là ông ta có chút chùn bước.

"Cũng không phải, anh em của ông lừa đồ của tôi, tôi tìm cậu ta đòi lại, không được sao?" Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nghe xong, cười đầy hứng thú: "Ồ?

Cậu ta lừa đồ của ông?" "Đúng vậy!

Cậu ta chỉ dùng 30 vạn mua đi món đồ đồng hơn 100 vạn của tôi!" "Khoan đã, ý ông là cậu ta dùng 30 vạn mua đi món đồ đồng hơn 100 vạn của ông?" "Vậy thì chuyện này cũng rất bình thường, người ta đã trả tiền cho ông rồi, dựa vào đâu mà phải trả lại cho ông?

Ông không biết quy tắc của giới đồ cổ sao: tiền trao cháo múc, không trả lại!" Người đàn ông trung niên nghe vậy giận dữ nói: "Hay lắm!

Ông đây xem như đã nhìn ra rồi, ông chỉ đang bênh vực cho thằng béo chết tiệt này!" "Thằng béo chết tiệt, mày cứ đợi đấy, tao biết cửa hàng của mày ở đâu." Người đàn ông trung niên hung hăng liếc nhìn Vương Nguyệt Bán một cái, quay người vội vàng muốn rời đi.

Lúc này, Vương Bàn Tử trực tiếp giơ chân ra, người đàn ông trung niên lập tức "bịch" một tiếng ngã sấp xuống đất.

"Phụt… ha ha ha!" "Phát hiện ra chuyện gì rồi?" Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng thảm hại của người đàn ông trung niên, trêu chọc nói: "Ối!

Chắc là sàn nhà ở đây trơn quá, không cẩn thận trượt chân ngã?"

“Hừ, chúng mày cứ đợi đấy!” Người đàn ông trung niên trong lòng vô cùng oán hận, lảo đảo đứng dậy, cà nhắc bước đi.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên kia lập tức bị Hồ Bát Nhất bắt được, thế là anh gọi một Côn Nô đến, hỏi: “Người vừa rồi lai lịch thế nào?” “Thưa Hồ gia, người đó là người của Lưu Ly Tôn!” “Ồ?

Người của Lưu Ly Tôn?” “Sai người báo cho Lưu Ly Tôn, chuyện này để ông ta tự giải quyết, nếu không làm tôi hài lòng, thì Lưu Ly Tôn của ông ta cũng không cần phải ở lại Kinh thành nữa!” “Vâng!

Chương 237

Hồ gia!" Ngô Tà và mọi người nghe những lời bá đạo của Hồ Bát Nhất đều có chút chấn động.

"Bàn Tử, Hồ gia này lai lịch thế nào vậy?

Còn Lưu Ly Tôn này lại là ai?" Vương Nguyệt Bán khẽ nói: "Lưu Ly Tôn kia là một nhân vật có tiếng ở Kinh thành đấy, nghe nói năm xưa ông ta làm về hạt lưu ly, không biết vì lý do gì mà phất lên!

Tóm lại là loại siêu giàu!" "Còn Hồ gia này có thể nói ra những lời như vậy, tôi nghĩ chắc là vị kia rồi!" "Vị nào vậy?" Ngô Tà và mọi người không khỏi tò mò hỏi.

Vương Nguyệt Bán khẽ giải thích: "Trong giới đồ cổ ở Kinh thành có hai thế lực đỉnh cao: một là Tân Nguyệt Phạn Điếm này, hai là Thanh Long Các!" "Nếu nói Tân Nguyệt Phạn Điếm là khách sạn và sàn đấu giá lớn nhất Kinh thành, thì Thanh Long Các chính là cửa hàng đồ cổ lớn nhất Kinh thành, bên trong toàn là bảo bối!" "Muốn nói hai nhà này ai lợi hại hơn, thật sự khó nói, hơn nữa Bàn gia nghe nói hai nhà này từ sớm đã liên thủ, ngay cả Cửu Môn cũng không sánh bằng!" "Vãi chưởng!

Lợi hại vậy sao?" Ngô Tà lại hỏi tiếp: "Vậy vị Hồ gia này cũng là người của Thanh Long Các?" "Đúng vậy, Hồ gia này tên thật là Hồ Bát Nhất, Bàn gia kia chắc là Vương Khải Tuyền, hai người họ đều là Mô Kim Hiệu Úy lừng lẫy trên giang hồ!

Đã từng xuống không ít ngôi mộ hung hiểm tuyệt thế!" "Nhưng rất ít người từng gặp họ, hôm nay không ngờ Bàn gia lại có thể gặp được họ!" Vương Nguyệt Bán kích động giải thích với Ngô Tà và mọi người, ông ta luôn tự phụ mình là truyền nhân của Mô Kim Hiệu

Úy, nhưng trong lòng ông ta biết rõ, mình chỉ là kẻ nửa mùa!

Nhưng không ngờ hôm nay lại gặp được Mô Kim Hiệu Úy thật sự!

Trong lòng thầm nghĩ: *Nếu có thể học được một hai chiêu từ Hồ gia và Bàn gia, thì sau này tìm mộ chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao?* Lúc này Ngô Tà bước tới, chân thành cảm ơn hai người Hồ Bát Nhất: "Hồ gia, Bàn gia, chuyện vừa rồi cảm ơn hai vị!" "Không sao, cậu là Ngô Tà phải không?

Rất khá!" Hồ Bát Nhất xua tay hỏi.

"Ờ… sao cảm giác như các vị đều biết tôi, mà tôi lại không biết các vị nhỉ?" "Ha ha, tôi khá thân với chú hai của cậu, Ngô Nhị Bạch.

Có thời gian thì đến Thanh Long Các của tôi ngồi chơi!" Nói xong, Hồ Bát Nhất lấy từ trong túi ra một tấm bài đồng hình rồng đưa cho Ngô Tà.

"Đây là…?" Hồ Bát Nhất không để ý đến vẻ mặt nghi hoặc của Ngô Tà, cười một tiếng rồi đi vào trong.

"Vãi chưởng!

Đây… đây là Đồng Long Bài của Thanh Long Các!!" Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nhìn thứ trong tay Ngô Tà.

"Bàn Tử, ông biết thứ này à?" "Không chỉ biết, mà còn quá quen thuộc nữa là đằng khác, đây là Đồng Long Bài của Thanh Long Các!

Theo phân cấp của Thanh Long Các thì có Thiết, Đồng, Ngọc, Kim, Thanh!" "Tuy Đồng Long Bài cấp bậc không cao, nhưng không có thân gia chục tỷ thì đừng mong có được tấm bài này!

Hơn nữa số lượng cũng có hạn!" "Bàn Tử, thứ này lợi hại vậy sao?" Vương Nguyệt Bán mặt đầy ngưỡng mộ nhìn Ngô Tà, giải

thích: “Nói với cậu thế này cho dễ hiểu, nếu cậu cầm tấm Đồng Long Bài này thì tương đương với việc có Thanh Long Các bảo kê, ở Kinh thành ai dám động đến cậu?” “Trời đất!

Thứ này ngầu vậy sao?” Ngô Tà kinh ngạc nhìn tấm Đồng Long Bài trong tay mình.

Vương Nguyệt Bán xoa xoa tay, mặt cười toe toét nhìn Ngô Tà hỏi: “He he!

Cái đó, Thiên Chân à, chúng ta là anh em phải không?” “Phải, sao vậy?” “Nếu chúng ta là anh em, thứ này có thể cho Bàn gia mượn dùng một chút không?” “Ồ?

Ông muốn mượn thứ này?

Không có cửa!” Ngô Tà nhanh chóng cất tấm Đồng Long Bài đi, rồi không quay đầu lại mà đi vào hội trường đấu giá, cậu làm sao mà không biết gã béo chết tiệt này đang có ý đồ gì?

“Ây, Thiên Chân, chúng ta thương lượng lại đi mà!” Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán và mọi người tìm một bàn ăn trong phòng riêng ngồi xuống, chờ đợi Hoắc lão thái thái đến.

“Đói chết mất, mau gọi phục vụ lên món đi!

Đồ ăn của Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn rất ngon phải không?

Hôm nay được ăn no rồi!” Trần Thừa Trừng, một kẻ ham ăn, vừa ngồi xuống đã bắt đầu đòi gọi món.

“Hôm nay cứ gọi thoải mái, đừng khách sáo!” Vương Nguyệt Bán tuy cũng là lần đầu tiên bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm trong truyền thuyết, nhưng không thể mất mặt, giơ tay gọi một nữ phục vụ viên đến.

“Phật Khiêu Tường năm vạn hai!

Vịt Quay Trứ Danh tám vạn tám?” “Trời ạ!

Đồ ăn ở đây đúng là giá trên trời, vịt quay còn đắt hơn Toàn Tụ Đức cả trăm lần!” Vương Nguyệt Bán cầm thực đơn xem qua, hai tay run rẩy, miệng lẩm bẩm.

Nữ phục vụ viên bên cạnh nhìn nhóm Ngô Tà bằng ánh mắt kỳ quặc.

Ngô Tà và mấy người kia cũng ngây người, không dám gọi món, lo rằng lát nữa họ sẽ không trả nổi tiền ăn.

“Thôi được rồi, cho chúng tôi một bình trà hoa, cảm ơn!” Cuối cùng vẫn là Ngô Tà lên tiếng gọi một bình trà hoa rẻ nhất.

“Ngô Tà, trà hoa đó bao nhiêu tiền?” Sau khi phục vụ viên đi, Vương Nguyệt Bán, Hải Thiếu, Trần Thừa Trừng đều tò mò nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Ngô Tà vừa dứt lời, những người còn lại đều kinh ngạc.

“Trà gì vậy?

Một chút thôi mà đắt thế?

Chẳng lẽ là Đại Hồng Bào trong truyền thuyết?” Thấy phục vụ viên bưng lên một bình trà nhỏ, Vương Nguyệt Bán vội vàng rót một ly, rồi húp một ngụm, nhưng chẳng cảm thấy gì đặc biệt.

“Thưa quý vị, ai trong số quý vị là ngài Ngô Tà, Hoắc lão thái thái cho mời!” Trong lúc mọi người đang trò chuyện, một phục vụ viên bước tới, thông báo rằng Hoắc lão thái thái mời Ngô Tà qua.

“Tôi chính là Ngô Tà, Hoắc lão thái thái ở đâu?” Ngô Tà nghe vậy liền kích động, đứng bật dậy, có phần gấp gáp hỏi phục vụ viên.

“Xin mời đi theo tôi!” Sau đó Vương Nguyệt Bán và Hải Thiếu

cùng những người khác đều bị chặn lại bên ngoài một phòng riêng sang trọng, chỉ có Ngô Tà được vào trong.

"Hoắc lão thái thái, chào bà, cháu là Ngô Tà." Cuối cùng cũng gặp được Hoắc lão thái thái trong truyền thuyết, Ngô Tà cung kính cúi đầu chào bà.

"Cậu là Ngô Tà?

Trông cũng có vài phần giống Ngô Lão Cẩu kia, ông nội cậu năm đó dựa vào một khuôn mặt mà vào được nhà họ Giải, cũng coi như có chút may mắn!" Hoắc Tiên Cô vì chuyện năm xưa mà căm hận Ngô Lão Cẩu, ghét chó ghét cả tông chi, đương nhiên sẽ không cho cháu trai ông ta là Ngô Tà sắc mặt tốt.

Vì vậy, bà vừa gặp mặt đã nói những lời khó nghe với Ngô Tà, còn châm chọc cả ông nội cậu.

"Hoắc lão thái thái, bà nói vậy là có ý gì?" "Hôm nay cháu thật lòng đến đây để thỉnh giáo bà, cháu muốn biết con cá mày rắn này rốt cuộc có bí mật gì?" Ngô Tà có chút nghi hoặc trước những lời của bà, nhưng cũng nghe ra được sự thù địch của bà đối với mình.

"Cá mày rắn?

Lại là thứ này!

Chẳng lẽ trong bút ký của Ngô Lão Cẩu không ghi lại sao?" Hoắc Tiên Cô thấy con cá đồng mày rắn, sắc mặt hơi biến đổi, lạnh lùng nói.

"Hoắc lão thái thái, bút ký của ông nội cháu bị thiếu sót không đầy đủ, trên đó không có ghi chép về cá đồng mày rắn, vì vậy vãn bối mới đến làm phiền bà." Ngô Tà kiên nhẫn giải thích.

"Ha ha, Ngô Lão Cẩu đó cũng thật là vô dụng, xem ra là sợ con cá mày rắn này sẽ mang đến tai họa cho con cháu nhà họ Ngô phải

không?

Nếu ông ta không muốn cho cậu biết, tôi cũng sẽ không nói cho cậu!" "Nếu cậu muốn biết, thì bảo bà nội cậu đích thân đến gặp tôi, nếu không thì miễn bàn!" Trong lúc Ngô Tà và Hoắc Tiên Cô đang nói chuyện, Vương Nguyệt Bán, Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng ba người cũng đang bàn tán về Hoắc Tiên Cô ở ngoài cửa.

"Tôi nói này, bà già nhà họ Hoắc này bá đạo thật, không cho chúng ta vào, đuổi thẳng ra ngoài!" Vương Nguyệt Bán tỏ vẻ rất khó chịu, miệng phun lời tục tĩu khiến người nhà họ Hoắc nhanh chóng bất mãn.

"Bàn Tử, tôi khuyên cậu đừng gây sự, nếu không thì đừng trách chúng tôi đuổi cậu ra ngoài!" Hoắc Đại Thành của nhà họ Hoắc đến trước mặt Vương Nguyệt Bán, hung hăng cảnh cáo.

"Sao nào?

Tao là bạn do bà Hoắc mời tới, mày dám động vào tao à?" Vương Nguyệt Bán không hề sợ hãi, đi thẳng tới, chỉ thiếu điều hét lên 'Có ngon thì lại đây đánh tao đi!' "Đại Thành, mấy người đang làm gì ở đây vậy?" Lúc này, một nam một nữ từ hành lang đi tới, cô gái liếc nhìn mọi người rồi lạnh lùng hỏi.

Người đến chính là cháu gái của bà Hoắc - Hoắc Tú Tú, và người đứng đầu Giải gia của Cửu Môn - Giải Vũ Thần.

"Thưa cô chủ, những người này đều do bà chủ mời tới, hình như là bạn của tiểu tam gia nhà họ Ngô." Hoắc Đại Thành thấy người tới là Hoắc Tú Tú thì ngừng tranh cãi với Vương Nguyệt Bán, cung kính giải thích.

"Tiểu tam gia nhà họ Ngô?" Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần nhìn nhau, rồi quay người đi vào trong phòng.

Vương Nguyệt Bán lúc này nhìn bóng lưng Hoắc Tú Tú, lẩm bẩm một câu: "Con nhỏ này ngon phết!" "Thằng béo chết tiệt, tao nhịn mày lâu lắm rồi!" Người nhà họ Hoắc nghe thấy gã này ăn nói không kiêng nể, dám sỉ nhục cô chủ nhà mình, cuối cùng cũng nổi giận.

Hoắc Đại Thành dẫn đầu, như mất hết lý trí, lao thẳng tới đấm cho Vương Nguyệt Bán một cú.

"Này này!

Các người muốn làm gì, định cậy đông hiếp yếu à?" Hải Thiếu thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, bước lên một bước định tách hai người ra.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca đã đến một góc trên lầu hai, lặng lẽ quan sát mọi chuyện diễn ra trước mắt.

Khi Tiểu Ca thấy Vương Nguyệt Bán lại ăn nói xấc xược với nhà họ Hoắc, bị người ta mắng vào mặt, hai bên xảy ra xung đột, sắc mặt anh hơi biến đổi, đã chuẩn bị lao ra giải vây cho Vương Nguyệt Bán.

"Hải Thiếu, cậu tránh ra!

Bàn gia đây chưa từng sợ ai, nhà họ Hoắc thì ghê gớm lắm à?

Cứ thế đuổi chúng tôi ra ngoài, cái lý lẽ gì vậy?" Vương Nguyệt Bán không chịu buông tha, tiếp tục chửi bới nhà họ Hoắc, khiến người nhà họ Hoắc chỉ hận không thể xiên chết thằng béo này ngay lập tức.

"Hây!

Người nhà họ Hoắc không nói lý lẽ nữa rồi, muốn đánh người tùy tiện kìa!" Vương Nguyệt Bán gân cổ hét lớn.

Bị Vương Nguyệt Bán hét lên như vậy, người xung quanh đều nghe tiếng mà bu lại.

Chương 238

“Mấy người đang làm gì vậy?” Lúc này, Ngô Tà từ trong phòng đi ra, thấy một đám người loạn như nồi cháo, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thiên Chân, cậu ra đúng lúc lắm, người nhà họ Hoắc này ngang ngược vô lý, tụi này chỉ muốn vào trong mà họ không cho, lúc đôi co thì họ còn định đánh người!” Vương Nguyệt Bán đúng là không sợ chuyện lớn, đổ hết nguyên nhân xung đột cho nhà họ Hoắc.

“Bàn Tử, Thừa Trừng, mọi người không sao chứ?” Ngô Tà nghe vậy, mặt mày sa sầm, quét mắt qua mọi người.

“Cậu chính là tiểu tam gia nhà họ Ngô, Ngô Tà?

Không phải chúng tôi muốn ra tay, mà là bạn của cậu không biết quy củ, cứ luôn miệng sỉ nhục nhà họ Hoắc chúng tôi.” Người nhà họ Hoắc chẳng sợ Ngô Tà, thậm chí có một người còn cố tình ngáng chân làm cậu suýt ngã.

“Ha ha ha!

Tiểu tam gia nhà họ Ngô cũng chỉ có thế thôi à!” “Mẹ nó chứ!” Thấy anh em mình bị thiệt, Vương Nguyệt Bán nổi điên, vội vàng lao vào đánh nhau với đám người nhà họ Hoắc.

“Tất cả dừng tay cho tôi!” Đúng lúc này, cửa phòng bao đột nhiên mở ra, người đàn ông mặc áo sơ mi hồng vừa đi vào lúc nãy bước tới.

Chỉ thấy Giải Vũ Thần đi đến trước mặt Ngô Tà, mỉm cười đưa cho cậu một tấm danh thiếp, trên đó ghi mấy chữ lớn “Bảo Thắng: Giải Vũ Thần”.

“Cậu là Ngô Tà?

Tôi tên Giải Vũ Thần!" "Tôi rất hứng thú với cuộc nói chuyện của cậu và bà nội, không biết cậu có thể kể cho tôi nghe chuyện về con cá đồng mày rắn không?" Ngay sau đó, Hoắc Tú Tú cũng đi tới, cô nhìn chằm chằm Ngô Tà, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi dồn.

"Cô muốn biết thì đi mà hỏi bà nội cô, bà ấy biết nhiều hơn tôi nhiều!" Ngô Tà liếc nhìn Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không muốn dây dưa nhiều với họ, bèn nói một câu rồi dẫn Vương Nguyệt Bán và mọi người rời đi.

"Phụt, đàn ông con trai mà mặc áo sơ mi hồng, y như đồ đàn bà!" Lúc này Bàn Tử lại buột miệng mỉa mai Giải Vũ Thần còn ẻo lả hơn cả đàn bà.

"Bàn Tử!" Ngô Tà có thể khẳng định Giải Vũ Thần này không đơn giản, sợ đến mức vội bịt miệng gã lại, nhưng Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú vẫn nghe thấy.

"Anh có ý gì?

Có phải thấy chúng tôi dễ bắt nạt lắm không?" Hoắc Tú Tú quay người trừng mắt giận dữ với Vương Nguyệt Bán, người nhà họ Hoắc xung quanh cũng vây lại, chặn đường đi của nhóm Ngô Tà.

"Hoắc tiểu thư, Giải tiên sinh, thật sự xin lỗi, Bàn Tử không có ác ý, chỉ là hơi lắm mồm thôi!" Ngô Tà lần này đến đây cũng không muốn gây chuyện đắc tội với ai, vội vàng thay Vương Nguyệt Bán xin lỗi.

"Ngô Tà, cậu khách sáo rồi, tôi không giận!

Bạn của cậu khá thú vị đấy!

Phải rồi, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, đã đến đây cả rồi, hay là lên ngồi một lát?" Giải Vũ Thần lại không hề để tâm, còn mời nhóm Ngô Tà vào trong ngồi, tham gia buổi đấu giá.

Ngô Tà không đồng ý ngay mà đứng tại chỗ suy nghĩ, trong lòng vô cùng phức tạp.

"Thiên Chân, cái thằng mặc áo sơ mi hồng ban nãy là ai thế?" Vương Nguyệt Bán thấy Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần đi vào trong, tò mò hỏi Ngô Tà.

"Anh ta là Giải Vũ Thần, con trưởng nhà họ Giải, Giải gia cũng là một trong Lão Cửu Môn!

Chúng ta cứ lên xem sao đi, tôi và bà Hoắc vẫn còn vài chuyện chưa nói xong.

Lần này mấy người không được gây sự nữa đấy." Ngô Tà suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định vào phòng bao, tiếp tục bàn với bà Hoắc về chuyện con cá đồng mày rắn.

Trong phòng bao của nhà họ Hoắc.

"Ngô tiểu cẩu, sao cậu lại đến nữa rồi?

Chuyện cá đồng mày rắn tôi sẽ không nói đâu.

Còn nữa, bà nội cậu mười mấy năm rồi không đến thăm tôi, bảo bà ấy đến đây nói chuyện với tôi, biết đâu tôi vui lên thì sẽ nói cho cậu biết!" Khi Hoắc Tiên Cô thấy nhóm Ngô Tà đi vào, sắc mặt lạnh đi, lập tức ra lệnh đuổi khách.

"Thưa bà Hoắc, cháu không biết bà và ông nội cháu có ân oán gì?

Chỉ xin bà cho cháu biết thông tin về cá đồng mày rắn, sau đó cháu sẽ lập tức rời khỏi đây." Ngô Tà cố nén sự khó chịu trong lòng, vẻ mặt cung kính nhìn bà Hoắc.

"Cút!

Tú Tú, Hoắc Đại Thành, lần sau không được cho những người này vào." Bà Hoắc vô cùng áp bức, thấy Ngô Tà mặt dày mày dạn quấn

lấy mình thì không khách sáo nữa, trực tiếp đòi đuổi họ đi.

"Thiên Chân, cậu ngồi xuống đi!" Vương Nguyệt Bán thấy Ngô Tà định quay người đi, bèn nảy ra ý kiến bảo Ngô Tà tiếp tục ở lại ăn vạ.

Ngô Tà cũng cảm thấy không còn cách nào khác, bèn đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bên trái bà Hoắc.

"Hít!" Hành động này của Ngô Tà khiến những người xung quanh kinh ngạc không thôi, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

"Ngô Tà, đứng dậy!

Chỗ đó là để mày ngồi sao?

Đuổi hết đám người này ra ngoài cho ta!" Bà Hoắc thu lại vẻ kinh ngạc, rồi nghiêm giọng quát Ngô Tà, bắt cậu đứng dậy, đồng thời ra lệnh cho thuộc hạ đuổi bốn người Ngô Tà ra ngoài.

"Bà Hoắc, nói gì thì nói bà cũng là bậc đức cao vọng trọng, một đứa hậu bối đến hỏi bà một vấn đề nhỏ, bà có cần phải làm khó người ta như vậy không?" Vương Nguyệt Bán đảo mắt, bắt đầu giở giọng bỡn cợt, nhưng bà Hoắc không hề mắc bẫy, sau đó lại nghĩ ra điều gì đó.

"Được, Ngô tiểu cẩu, chỉ cần mày có thể ngồi ở vị trí này đến bốn rưỡi, ta sẽ nói cho mày biết những gì ta biết!" Bà Hoắc cười lạnh, nhìn Ngô Tà như đang xem một vở kịch hay.

"Vậy quyết định thế nhé, hy vọng bà Hoắc có thể nói được làm được." Ngô Tà tuy không biết vị trí mình ngồi đại diện cho điều gì, nhưng nghe lời bà Hoắc, liền lập tức kích động.

Lúc này Vương Nguyệt Bán liếc nhìn các phòng bao khác, phát hiện vị trí bên trái của họ đều không có ai ngồi, trong lòng lập tức có dự cảm không lành.

“Thiên Chân, sao Bàn gia thấy mấy phòng bao kia, vị trí này đều không có ai ngồi vậy, chẳng lẽ có trò mèo gì ở đây à?” Phòng bao nhà họ Diệp.

“Chậc chậc, Hoắc Tiên Cô vẫn không thay đổi chút nào, vẫn áp bức như vậy!” Diệp Hạo Sơ ngồi trên ghế, ăn hoa quả do Thanh Thanh Mạn đút, quan sát mọi chuyện đang diễn ra.

Vương Bàn Tử lúc này cười lớn nói: “Lão Diệp, lần này thằng nhóc Ngô Tà kia chơi lớn thật rồi, lại dám ngồi vào vị trí Thiên Đăng, đoán chừng nếu để Ngô Nhị Bạch biết cháu mình đốt Thiên Đăng ở đây, không biết có tức chết không nữa?” “Tức chết thì không đến nỗi, nhưng mà nhà họ Ngô lần này chắc phải chảy máu nhiều rồi!

Lát nữa chúng ta cứ tiếp tục xem kịch hay!” Hồ Bát Nhất và những người khác gật đầu tán thành, đốt Thiên Đăng không phải chuyện đùa.

“Chủ nhân, ngài đã quan tâm Ngô Tà như vậy, tại sao không giúp cậu ấy một tay?” Thanh Thanh Mạn vừa xoa bóp cho Diệp Hạo Sơ vừa tò mò hỏi.

“Người trẻ tuổi không trải qua chút gian truân thì sao mà trưởng thành được?” “Ồ!” Thanh Thanh Mạn gật đầu, ngoan ngoãn tiếp tục xoa bóp cho Diệp Hạo Sơ.

Còn bên này, trong đám bảo an, Tiểu Ca mặt không cảm xúc, lặng lẽ quan sát Ngô Tà, dường như chỉ cần Ngô Tà không gặp nguy hiểm đến tính mạng thì mọi chuyện đều là chuyện nhỏ.

“Thưa quý vị khách quý, buổi đấu giá sắp bắt đầu, xin mọi người giữ im lặng.” Theo lời người điều hành, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu.

“Tú Tú à, hôm nay chúng ta có kịch hay để xem rồi!

Đã mười mấy năm không có ai ngồi ở vị trí đó, Ngô tiểu cẩu, mày đúng là làm rạng danh cho nhà họ Ngô chúng mày đấy!" Hoắc Tiên Cô lạnh lùng liếc nhìn Ngô Tà đang có chút lo lắng bất an, châm chọc mỉa mai, lời nói đầy vẻ giễu cợt.

"Thưa quý vị, sau đây xin mời nhân viên mang vật phẩm đấu giá lên." Lúc này, khi cô gái phục vụ vén tấm vải đỏ che trên vật phẩm đấu giá, Ngô Tà kinh ngạc phát hiện, trên đó lại cũng là một con cá đồng mày rắn.

"Lên đèn!" Khi vật phẩm đấu giá đầu tiên xuất hiện, một cô gái phục vụ đi tới, treo một chiếc đèn lồng cổ kính bên cạnh vị trí của Ngô Tà. *Bốp bốp bốp!* Những người trong các phòng bao xung quanh, cũng như các vị khách ngồi rải rác trong sảnh lớn, đều đồng loạt vỗ tay, còn Ngô Tà thì hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Thiên Chân, chúng ta ngồi nhầm chỗ rồi, chỗ đó không phải là nơi cậu nên ngồi." Vương Nguyệt Bán ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào chiếc đèn lồng, mặt mày lập tức như đưa đám, toàn thân run rẩy nói với Ngô Tà.

"Bàn Tử, sao vậy?" Ngô Tà đầy vẻ nghi hoặc.

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nổi tiếng, Vương Nguyệt Bán đương nhiên đã nghe qua quy trình, gã nhanh chóng nhận ra chiếc đèn lồng mà cô gái phục vụ treo lên chính là Thiên Đăng trong truyền thuyết, mà Ngô Tà ngồi ở vị trí này có nghĩa là "Điểm Thiên Đăng"!

"Thiên Chân, vị trí cậu ngồi là Thiên Cung Vị, điểm Thiên Đăng có nghĩa là bao trọn cả buổi đấu giá, bất kể vật phẩm được trả giá bao nhiêu, cuối cùng đều do cậu thanh toán!" Lời Vương Nguyệt Bán vừa dứt, không chỉ Ngô Tà mặt biến sắc, mà Hải Thiếu và Trần Thừa

Trừng cũng sợ đến ngây người.

“Ha ha ha!

Gia sản mà lão già Ngô Lão Cẩu để lại, hôm nay e là sẽ bị mày phá sạch rồi.

Chắc mày cũng biết điểm Thiên Đăng mà không trả được tiền thì sẽ phải trả cái giá lớn thế nào rồi chứ?” Hoắc Tiên Cô cười vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không có chút ý thức nào của một bậc trưởng bối.

“Ba mươi triệu!” “Năm mươi triệu!” “Tám mươi triệu!” Rất nhanh, vòng đấu giá đầu tiên đã bắt đầu, hiện trường vô cùng sôi nổi, những người tham gia đấu giá liên tục ra giá, chỉ một vòng đã sắp lên tới một trăm triệu.

Ngô Tà càng xem càng kinh hãi, trong lòng như có máu chảy, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sản nghiệp và cả từ đường nhà họ Ngô của cậu cũng phải đắp vào!

“Bà cố ý!” Ngô Tà quay người nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Ta chính là cố ý đấy, mày làm gì được ta?” Hoắc Tiên Cô cười lạnh nói.

“Ngô Tà, hay là chúng ta bỏ trốn đi!

Đã lên đến cả trăm triệu rồi!” Hải Thiếu ghé sát vào Ngô Tà, hạ thấp giọng, đưa ra một ý kiến tồi.

“Đúng đúng đúng, chúng ta chạy thôi!” Trần Thừa Trừng cũng gật đầu đồng tình.

“Thiên Chân, cậu đừng căng thẳng!

Có Bàn gia ở đây, không ai làm gì được cậu đâu!” Vương Nguyệt Bán nói một cách huênh hoang.

Chương 239

Người chủ trì buổi đấu giá ở phía dưới chính là Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tai cực kỳ thính, cuộc đối thoại của nhóm Ngô Tà truyền thẳng vào tai cô ta.

Thính Nô lạnh lùng nhìn Ngô Tà và Hải Thiếu, ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo.

Phát hiện ánh mắt của Thính Nô ở dưới đang nhìn về phía mình, Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nói: "Vãi, sao con nhỏ đó lại nhìn về phía chúng ta vậy?" "Cô ta là Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thính lực cực kỳ nhạy bén, bất kể các cậu nói gì, họ đều có thể nghe thấy!" Giải Vũ Thần ở bên cạnh tốt bụng giải thích.

Nhóm Ngô Tà nghe vậy không biết nói gì hơn, Vương Nguyệt Bán có chút không tin, liền bắt đầu giở trò!

"Con nhỏ kia, con nhỏ kia, lát nữa Bàn gia đây sẽ chạy trốn, có giỏi thì đến bắt Bàn gia mày đi!" Gã này vẫn không biết lời mình nói đã bị Thính Nô nghe thấy, miệng lại còn thối, ăn nói xấc xược với Thính Nô.

"Lên chặn chúng lại!" Thính Nô nghe vậy chau mày, rồi gọi một đám Côn Nô, trực tiếp xông lên, định đứng gác ở cửa phòng bao, không cho nhóm Ngô Tà rời đi.

"Trời đất, vậy cũng nghe được à?

Thiên Chân, chúng ta mau chuồn thôi!" Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, định kéo Ngô Tà đục nước béo cò, nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài.

"Không được!

Đã ngồi ở đây rồi, thì nhất định phải ngồi đến bốn rưỡi, tôi muốn cho bà ta biết cái gì gọi là khí phách!" Ngô Tà lắc đầu, rồi cúi xuống nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là đến bốn rưỡi.

"Được!

Thiên Chân, con mẹ nó cậu đúng là đàn ông!

Cậu đã nhất định phải đợi đến bốn rưỡi, vậy Bàn gia đây xin lấy mạng bồi quân tử!

Cậu cứ ngồi yên ở đây, đám rùa rút đầu bên ngoài cứ giao cho Bàn gia tôi!" Gã biết chuyện Ngô Tà đã quyết thì tám con ngựa cũng kéo không lại, nên không khuyên nữa, mà chuẩn bị chặn đám Côn Nô đang xông tới.

Phòng bao của Mạc Kim Hiệu Úy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy cảnh này, không khỏi cảm thán gật đầu.

"Bàn Tử, cái gã tên Vương Nguyệt Bán này không chỉ trông giống ông, mà tính cách cũng y hệt ông đấy!" "Hắn không phải là anh em thất lạc nhiều năm của ông đấy chứ?" Hồ Bát Nhất hiển nhiên vẫn canh cánh nghi vấn này trong lòng.

Vương Bàn Tử nghe vậy mặt mày khổ sở, "Lão Hồ, ông còn không hiểu tôi sao?

Nhà lão Vương tôi từ trước đến nay đều là độc đinh, làm sao tôi có anh em được?" "Cũng phải!" Tiếp đó Vương Bàn Tử lại cười nói: "Nhưng mà, Vương Nguyệt Bán này rất hợp khẩu vị của tôi." "Ồ?

Bàn Tử, ông định làm gì?" "Hắc hắc, Vương Nguyệt Bán này rất giống Bàn gia, có tình có nghĩa, lát nữa hắn không trụ nổi, tôi sẽ ra tay tương trợ, cuối cùng kéo hắn về Thanh Long Các của chúng ta!" Vương Bàn Tử tính toán như ý, thì ra là gã này đã để mắt đến người

ta rồi.

Phòng bao nhà họ Diệp.

"Chủ nhân, Ngô Tà kết giao với loại bạn bè gì vậy?

Tên béo này không biết tự lượng sức mình, lại dám gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Thanh Thanh Mạn hiển nhiên rất coi thường hành vi của Vương Nguyệt Bán, cô luôn làm việc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đương nhiên biết nơi này đáng sợ đến mức nào!

Những tên Côn Nô xông lên chặn nhóm Ngô Tà chỉ là đám tép riu, những Côn Nô tinh nhuệ thực sự còn chưa ra tay!

Ngay cả người đứng đầu hiện tại là Doãn Nam Phong cũng không có tư cách nắm giữ họ!

Tất cả đều nằm trong tay Doãn Tiên Nguyệt.

"Ha ha, họ không phải là không biết tự lượng sức mình đâu!

Anh ta cũng đến rồi!" Ánh mắt sâu thẳm của Diệp Hạo Sơ nhìn về phía Tiểu Ca đang đứng trong đám bảo an bên dưới.

Thực ra anh đã sớm biết Tiểu Ca sẽ đến, nhưng không ngờ Tiểu Ca lại cẩn thận đến vậy, trước đó anh bảo Thanh Thanh Mạn kiểm tra nhân viên mà cũng không tìm ra.

Diệp Hạo Sơ đoán rằng chắc là có Trương Nhật Sơn giúp đỡ, không có Trương Nhật Sơn giúp, với thân phận nhạy cảm của Tiểu Ca chưa chắc đã trà trộn vào thành công!

"Anh ta?

Anh ta là ai?" Thanh Thanh Mạn nghi hoặc, thật sự không nghĩ ra đó là ai, lại có thể khiến chủ nhân nhà mình nói như vậy.

"Người anh ấy nói chắc là Trương Khởi Linh, cùng họ Trương với Trương Đại Phật Gia phải không?

Họ Diệp kia, anh nói tôi đoán đúng không?" Lúc này, Doãn Nam Phong dắt La Tước đi vào, đến ngồi bên cạnh Diệp Hạo Sơ.

"Không tồi, vẫn là tiểu Nam Phong của chúng ta thông minh!" Nghe xong, khuôn mặt đang tươi cười của Doãn Nam Phong lập tức sầm xuống.

"Họ Diệp kia, anh mù à?

Anh còn dám nói bản cô nương nhỏ, bản cô nương không để yên cho anh đâu!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liếc nhìn một chỗ nào đó, cười nói: "Đúng là nhỏ thật mà!

So với cô cô của em… Chậc chậc!" "Anh… Anh là đồ khốn!" Doãn Nam Phong gần như tức điên, tên xấu xa này chuyên chọc vào nỗi đau của người khác, cho dù bây giờ bản cô nương không lớn bằng cô cô, nhưng… ai dám chắc sau này thì sao? (Doãn Tiên Nguyệt: So về độ lớn?

Cháu gái mãi mãi là cháu gái!) Bên này, đám bảo an đó căn bản không đôi co với Vương Nguyệt Bán và Hải Thiếu, xông thẳng lên là đánh.

Nhất thời, hai người Vương Nguyệt Bán và đám bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm lao vào ẩu đả.

"Thiên Chân, đến giờ chưa?

Bàn gia sắp không trụ nổi rồi!" Vương Nguyệt Bán tuy to con, sức cũng lớn, nhưng hai tay khó địch lại bốn tay, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được một lúc.

Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng hai người liều mạng giữ chặt cửa, không cho đám bảo an kia xông vào.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Vương Nguyệt Bán lần này đúng là liều mạng rồi, mặt mũi bầm dập, mũi không ngừng chảy máu, nhưng gã giống như một tòa tháp sắt, thân hình mập mạp luôn chắn trước cửa, nhất thời đám bảo an không một ai xông vào được!

Trong nháy mắt, thời gian đã điểm 4 giờ 29 phút.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô không còn giữ được bình tĩnh nữa, sắc mặt vô cùng khó coi, có cảm giác như lấy đá tự đập vào chân mình.

"Người đâu!

Lôi nó xuống!" Hoắc Tiên Cô thấy sắp đến giờ, liền trực tiếp gọi thuộc hạ đến lôi Ngô Tà từ trên ghế xuống.

"Bà Hoắc, tôi nể bà là trưởng bối, nên bà làm khó tôi, tôi cũng nhịn, nhưng bây giờ bà lại nuốt lời, làm vậy không thấy mất mặt nhà họ Hoắc của bà sao?" Ngô Tà hai tay nắm chặt hai bên tay vịn của ghế, mắt nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô, nói một cách đanh thép.

Lúc này, Tiểu Ca đang chăm chú theo dõi tình hình trên lầu, anh đi đến vị trí hành lang, nhìn Vương Nguyệt Bán bị đám đông vây đánh. *Keng~* Giây tiếp theo, cùng với tiếng chiêng trống vang lên, buổi đấu giá cuối cùng cũng kết thúc, thời gian cũng cuối cùng đã đến bốn rưỡi.

"Thiên Chân, tôi không trụ nổi nữa rồi!" *Rầm!* Ngay khi thời gian vừa điểm bốn rưỡi, một tiếng động lớn vang lên, cửa phòng bao trực tiếp bị thân hình mập mạp của Vương Nguyệt Bán húc vỡ.

"Bà Hoắc, bây giờ có thể nói cho tôi biết chuyện về con cá đồng mày rắn rồi chứ?" Ngô Tà vẫn không từ bỏ, khó khăn lắm mới đợi được đến bốn rưỡi, cậu nóng lòng muốn biết bí mật về con cá đồng mày rắn.

"Bắt lấy mấy đứa chúng nó!" Ngay sau đó, đám bảo an của Tân

Nguyệt Phạn Điếm ùa vào, vẻ mặt phẫn nộ nhìn họ.

"Thiên Chân, không kịp nữa rồi, chúng ta chạy thôi!

Chần chừ nữa là cậu phải trả tiền mua tất cả mọi thứ đấy!" Vương Nguyệt Bán và Hải Thiếu đi tới kéo Ngô Tà chạy ra ngoài.

"Bà Hoắc, hôm nay không tiện hỏi bà rồi, nhưng bà phải nhớ lời hứa của mình, lần sau tôi sẽ lại đến tìm bà!" Ngô Tà biết tình hình lúc này nguy cấp, cũng không dám chần chừ nữa, mang theo vẻ không cam lòng, cùng Vương Nguyệt Bán và những người khác chạy ra ngoài.

"Ngô Tà, mau cứu tôi!" Trong lúc nhóm Ngô Tà hoảng loạn bỏ chạy, Trần Thừa Trừng đã bị bắt lại.

"Thả cô ấy ra!" Lúc này, Giải Vũ Thần theo ra, thấy Trần Thừa Trừng bị bắt, vẻ mặt lộ ra một tia do dự, sau đó trực tiếp xông tới đá bay hai tên bảo an, giải cứu Trần Thừa Trừng.

"Cảm ơn, chúng tôi đi trước đây!" Ngô Tà nói lời cảm ơn, kéo Trần Thừa Trừng tiếp tục chạy ra ngoài.

"Đuổi theo!" Đám bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm căn bản không muốn để nhóm Ngô Tà rời đi, một đường truy đuổi không tha. *Rầm!* Ngay khi mấy người Ngô Tà vừa ra khỏi cửa, một bóng người trong nháy mắt xông ra, lao vào đám bảo an đang đuổi theo đánh loạn xạ, khiến chúng ngã ngựa đổ người.

Một loạt tiếng kêu la thảm thiết vang lên, tất cả mọi người đều bị Tiểu Ca đánh ngã.

Sau đó, Tiểu Ca thấy Ngô Tà đã an toàn rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, thân hình lóe lên, nhanh chóng chạy vào đám đông, trong vài hơi thở đã biến mất không dấu vết.

Bên này, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vất vả lắm mới chạy ra

khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại đụng phải người của nhà họ Hoắc.

“Yo, đây không phải là thằng béo vừa sỉ nhục nhà họ Hoắc chúng ta sao?

Bây giờ lại chạy ra ngoài như chó nhà có tang thế này?” “Cái vẻ kiêu căng ngạo mạn lúc nãy đâu rồi?” Hoắc Đại Thành mỉa mai.

Những người này dường như đã đợi ở đây từ lâu, không nói hai lời liền bắt đầu vây đánh nhóm Ngô Tà.

“Đi chết đi!

Đúng là phượng hoàng rụng lông không bằng gà, chỉ bằng mấy cái thứ méo mó lệch lạc chúng mày mà cũng dám so bì với Bàn gia à?

Chương 240

Thiên Chân, Hải Thiếu, hai người đi trước đi, tôi đoạn hậu!

Hôm nay để cho chúng nó biết Bàn gia lợi hại!" Vương Nguyệt Bán nói xong liền xắn tay áo xông lên đánh nhau với người nhà họ Hoắc.

"Bàn Tử, cậu cẩn thận!" Ngô Tà thấy vậy liền lập tức dẫn Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng hoảng hốt bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Diệp Hạo Sơ chỉnh lại quần áo, đứng dậy, khuôn mặt tươi cười cợt nhả ban đầu trở nên lạnh lùng, khí chất cả người cũng thay đổi.

"Đi!

Cùng tôi đi hỏi thăm Hoắc Tiên Cô một chút." Nói xong, Diệp Hạo Sơ dẫn Thanh Thanh Mạn ung dung đi về phía phòng bao nhà họ Hoắc.

"Đứng lại, anh là ai?

Nơi này cấm người ngoài vào!" Người nhà họ Hoắc thấy Diệp Hạo Sơ nghênh ngang định vào phòng bao, liền chặn anh lại.

"Tránh ra!

Chủ nhân là người mà ngươi có thể cản sao?" Thanh Thanh Mạn đứng sau Diệp Hạo Sơ lạnh lùng quát.

"A, vâng, vâng!

Mời ngài đi theo tôi!" Mấy người nhà họ Hoắc thấy Thanh Thanh Mạn thì lập tức trở nên cung kính.

Họ biết vị Thanh Thanh Mạn tiểu thư này chính là em gái của bà

chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong!

Bị vị này gọi là chủ nhân, họ không dám đắc tội!

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của người nhà họ Hoắc, Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn tiến vào phòng bao.

"Anh… anh quả nhiên chưa chết!" Khi Diệp Hạo Sơ đứng trước phòng bao, Hoắc Tiên Cô bật dậy, thân hình run rẩy, khó tin nhìn chằm chằm anh, nói năng cũng có chút lắp bắp.

"Bà nội, ông ấy là ai?" Ánh mắt Hoắc Tú Tú rơi trên người Diệp Hạo Sơ, trong khoảnh khắc này trái tim thiếu nữ rung động, một cảm giác không thể tả dâng lên từ đáy lòng, khiến cô nóng lòng muốn biết người đàn ông tuấn tú trước mắt là ai.

"Ha ha, nhờ phúc của bà, tôi vẫn chưa chết!" Diệp Hạo Sơ cười nói.

Hoắc Tiên Cô định thần lại, hừ lạnh một tiếng: "Họ Diệp kia, Linh nhi đâu?

Anh đã đưa Linh nhi đi đâu rồi?

Hừ!

Lão thân năm xưa lẽ ra không nên giao Linh nhi vào tay anh!" Nói xong bà ta lại liếc nhìn Thanh Thanh Mạn bên cạnh Diệp Hạo Sơ.

"Bà Hoắc, xin hãy nói chuyện với chủ nhân khách sáo một chút!

Đây không phải là địa bàn của nhà họ Hoắc các người!" Thanh Thanh Mạn không hề sợ Hoắc Tiên Cô, cô chỉ biết Diệp Hạo Sơ là người quan trọng nhất trong lòng mình, cô không cho phép bất cứ ai nói xấu chủ nhân!

"Ha ha, không ngờ Diệp đại hội trưởng lại tìm được một mỹ nhân trung thành như vậy!" Hoắc Tiên Cô hừ lạnh.

“Cho họ ra ngoài đi!” Vẻ lúng túng trong mắt Diệp Hạo Sơ lóe lên rồi biến mất, anh cười cười, ngồi thẳng xuống một chiếc ghế bên cạnh, chậm rãi nói.

“Hỗn xược!

Mày dám ngồi ở đó!” Ngay sau đó, Hoắc Đại Thành mắng một tiếng, định lôi Diệp Hạo Sơ ra ngoài, người trước mắt lại không hề nể mặt bà Hoắc chút nào.

“Câm miệng!

Tất cả các ngươi cút ra ngoài cho ta, không có lệnh của ta không ai được phép vào!” Sắc mặt Hoắc Tiên Cô biến đổi, lớn tiếng quát mắng đám người nhà họ Hoắc, đuổi tất cả ra ngoài.

“Bà nội, ông ấy rốt cuộc là ai?” Hoắc Tú Tú lần đầu tiên thấy bà nội mình thất thố như vậy, cả người đều kinh ngạc, trong lòng tràn đầy tò mò.

“Con cũng cút ra ngoài cho ta!” Bà Hoắc không chút nể tình, nghiêm giọng quát Hoắc Tú Tú.

“Vâng!” Hoắc Tú Tú nghe vậy liền ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Cho đến khi hiện trường chỉ còn lại ba người, Hoắc Tiên Cô vội vàng hỏi: “Họ Diệp kia, Linh nhi đâu?” “Bà yên tâm, Linh nhi không sao, con bé chắc khoảng một thời gian nữa sẽ có thể trở về!” Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, sắc mặt Hoắc Tiên Cô mới khá hơn một chút: “Hừ, vậy thì tốt, nhưng bảo nó mau về thăm người mẹ này, nếu không lão thân sợ không sống được đến lúc đó!” “Đó là điều tự nhiên!

Cũng xin bà giúp tôi giữ bí mật, tôi không muốn người khác biết đến sự tồn tại của tôi!” “Yên tâm!” Hoắc Tiên Cô gật đầu bảo đảm, sau đó lại nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ hỏi: “Các ngươi rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?” “Uông!” Diệp Hạo Sơ khẽ nói một tiếng.

“Lão thân biết rồi!” Ánh mắt Hoắc Tiên Cô phức tạp, gật đầu.

Ngô Tà dẫn Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng chạy ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, cuối cùng chạy vào một căn nhà bỏ hoang trong hẻm, ba người ẩn náu trong nhà.

“Ngô Tà, không hay rồi, bông tai của tôi bị rơi mất rồi!” Đúng lúc này, ánh mắt Trần Thừa Trừng lóe lên, đột nhiên nói bông tai của mình bị rơi.

“Chị cả ơi, giờ này là giờ nào rồi?

Chị còn nghĩ đến bông tai à?” “Đúng vậy!

Thừa Trừng, lần sau tôi mua cho cậu mười đôi!” Ngô Tà cũng lên tiếng.

Trần Thừa Trừng giả vờ lo lắng nói: “Không được!

Đôi bông tai đó là do cô tôi tặng, ý nghĩa không giống nhau!” Ngô Tà nghe vậy thở dài: “Vậy thế này, cậu và Hải Thiếu đợi ở đây, tôi ra ngoài tìm giúp cậu!” Sau đó, Ngô Tà vội vàng chạy ra ngoài, giúp Trần Thừa Trừng tìm bông tai.

Hải Thiếu cẩn thận nhìn ra ngoài, nhỏ giọng hỏi Trần Thừa Trừng: “Thừa Trừng, cậu nói xem đám khốn đó có tiếp tục đuổi theo không?” “Chắc là không đâu!” Trần Thừa Trừng đứng sau lưng Hải Thiếu, đáp một tiếng, sau đó vẻ mặt lộ ra sự hung ác, dùng lòng bàn tay đánh mạnh vào gáy Hải Thiếu. *Bịch!* Hải Thiếu kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức ngất xỉu trên mặt đất.

Sau khi Hải Thiếu hôn mê, Trần Thừa Trừng trói anh ta lại rồi kéo ra phía sau, sau đó chính mình lại nằm xuống đất, giả làm người bị hại.

Mười mấy phút trôi qua.

“Ngô Tà, tôi bị thương rồi, mau đến cứu tôi!

Có người xông vào, bắt Hải Thiếu đi rồi!” Trần Thừa Trừng nằm trên đất, đáng thương gọi Ngô Tà vừa quay về.

“Thừa Trừng, cậu sao rồi?

Ai đã bắt Hải Thiếu đi?” Ngô Tà thấy vậy sắc mặt đại biến, không nghĩ ngợi gì liền xông tới kiểm tra vết thương trên người Trần Thừa Trừng. *Vút~!* Giây tiếp theo, chuyện mà Ngô Tà không ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy khi Ngô Tà đến gần, Trần Thừa Trừng giơ tay lên đánh một phát vào gáy Ngô Tà!

“Thừa Trừng, cậu...!?” Trước khi ngất đi, Ngô Tà mơ hồ có thể thấy vẻ mặt lạnh lùng của Trần Thừa Trừng.

“Ngô Tà, xảy ra chuyện gì vậy?” Đợi đến khi hai người Ngô Tà tỉnh lại, lại phát hiện mình đã bị người ta trói lại.

Hải Thiếu không biết là Trần Thừa Trừng ra tay, vẻ mặt mờ mịt nhìn Ngô Tà.

“Là cô ta!” Chỉ thấy Trần Thừa Trừng vẻ mặt lạnh lùng đi tới, lúc này hai người Ngô Tà chỉ cảm thấy Trần Thừa Trừng trước mắt thật xa lạ!

“Trần Thừa Trừng, cô điên rồi!

Cô rốt cuộc muốn làm gì?” Hải Thiếu khó tin, lớn tiếng hỏi dồn Trần Thừa Trừng, còn Ngô Tà thì vẻ mặt bình tĩnh, cậu đã biết Trần Thừa Trừng không phải người tốt.

“Ha ha, Ngô Tà, nói thật cho các người biết, tôi vốn không phải là cháu gái của Trần Văn Cẩn!” Trần Thừa Trừng vẻ mặt tươi cười, lấy điện thoại của Ngô Tà ra, chụp một tấm ảnh cậu bị trói, sau đó gửi

cho Ngô Tam Tỉnh.

"Cô rốt cuộc là ai?

Cô muốn làm gì?" Ngô Tà và Hải Thiếu đều vẻ mặt mờ mịt, không biết người phụ nữ trước mắt rốt cuộc có mục đích gì?

"Mục đích của cô là gì?

Dù sao chúng ta cũng là người từng chung hoạn nạn, sao cô có thể làm chuyện vô tình vô nghĩa, hãm hại bạn bè như vậy?" Ngô Tà tuy không rõ Trần Thừa Trừng rốt cuộc muốn làm gì, nhưng cậu muốn thử dùng tình bạn của họ để cảm hóa cô ta.

"Tôi nói thật cho các người biết, tôi kết giao với các người thực ra đều là vì con cá đồng mày rắn, tôi đã sớm biết trên sách lụa ghi chép những gì, tôi chỉ muốn lợi dụng bản lĩnh trộm mộ của Cửu Môn các người, sau đó tiến vào Lỗ Vương Cung tìm kiếm cá đồng mày rắn.

Nếu không phải kế hoạch của tôi bị phá vỡ, tôi cũng sẽ không bắt cóc cậu làm con tin, để uy hiếp Ngô Tam Tỉnh giúp tôi lấy được cá đồng mày rắn." Trần Thừa Trừng một tay cầm điện thoại, một tay cầm một con dao găm sắc lạnh, chỉ vào Ngô Tà uy hiếp.

"Cô là đồ điên, cô điên rồi!

Uổng công tôi và Ngô Tà tin tưởng cô như vậy, thì ra cô là kẻ phản bội!" Tính tình của Hải Thiếu không giống Ngô Tà, anh ta nghe xong lời của Trần Thừa Trừng thì tức không chịu nổi, chửi ầm lên.

"Ồn ào thật!" *Chát!* Sắc mặt Trần Thừa Trừng lạnh đi, tát cho Hải Thiếu một cái, Hải Thiếu lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tuy nhiên, cô ta không chú ý rằng Ngô Tà đang cẩn thận điều chỉnh sợi dây, muốn thoát ra để bỏ trốn.

"Thừa Trừng, cậu đừng như vậy, lúc tôi đến tìm bà Hoắc, chú Ba

đã đoạn tuyệt quan hệ với tôi rồi, cậu tìm chú ấy vô dụng thôi.

Cậu muốn tìm cá đồng mày rắn, tôi hoàn toàn có thể giúp cậu tìm mà.” Sắc mặt Ngô Tà vô cùng phức tạp, nhìn Trần Thừa Trừng tiếp tục giải thích.

Chương 241

“Ha ha!

Thực ra cậu chẳng có giá trị gì cả, nếu không có Ngô Tam Tỉnh, cậu nghĩ rằng chính mình có thể tìm được mộ Lỗ Vương sao?

Nếu nói người có giá trị nhất tự nhiên là Tiểu Ca, chỉ tiếc anh ta quá nguy hiểm, nên tôi chỉ có thể chọn Ngô Tam Tỉnh.” *Đinh đông đinh đông!* Trần Thừa Trừng vừa nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh liền gọi điện đến.

“Xem kìa, chú Ba của cậu thật thương cậu đấy!

Nhanh như vậy đã gọi điện đến rồi!” Chính lúc Trần Thừa Trừng định nghe điện thoại, đám người nhà họ Hoắc đã tìm đến, đang tiến về phía vị trí của họ.

“Hừ!

Đến nhanh thật!” Trần Thừa Trừng lộ vẻ tức giận, lập tức cúp điện thoại, đi thẳng ra ngoài.

“Ngô Tà, ở đây có mảnh vỡ gốm sứ, chúng ta dùng cái này cắt dây đi!” Sau khi Trần Thừa Trừng rời đi, Ngô Tà và Hải Thiếu nhặt lên một mảnh vỡ, cắt đứt sợi dây đang trói hai người.

Hai người vừa chạy ra ngoài không bao lâu, một chiếc xe chạy như bay đến, trong nháy mắt dừng lại trước mặt họ.

“Ngô Tà, lên xe đi!” Chỉ thấy cửa sổ xe hạ xuống, là Giải Vũ Thần đang ngồi trên xe.

“Được!” Ngô Tà và Hải Thiếu hai người vẫn còn sợ hãi, do dự một chút, cuối cùng vẫn lên xe của Giải Vũ Thần.

Trong phòng riêng nhà họ Hoắc.

Diệp Hạo Sơ hàn huyên vài câu với Hoắc Tiên Cô rồi rời đi.

"Bà nội, người đó rốt cuộc là ai vậy?

Sao Thanh Thanh Mạn lại gọi anh ta là chủ nhân?" Đợi Diệp Hạo Sơ đi rồi, Hoắc Tú Tú mới chạy tới ôm lấy cánh tay Hoắc Tiên Cô, nũng nịu hỏi.

Hoắc Tú Tú từng tiếp xúc với Thanh Thanh Mạn, cô bé khó mà tưởng tượng được một người phụ nữ thanh cao như vậy lại đi gọi người khác là chủ nhân!

Hơn nữa, Hoắc Tú Tú lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên cô bé thấy bà nội mình đối xử với một người trẻ tuổi như vậy.

Ngay cả khi bà nội rất coi trọng Giải Vũ Thần, cũng chưa bao giờ thế này!

"Tú Tú, cái gì mà 'người đó'?

Lớn nhỏ không biết à, đó là khách quý của nhà họ Hoắc chúng ta, sau này nếu gặp lại, tuyệt đối không được thất lễ." Hoắc Tiên Cô nghiêm mặt, trở lại dáng vẻ Hoắc lão thái thái uy quyền ngày thường, nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú, nghiêm túc dạy dỗ.

Thấy bà nội không muốn giải thích thân phận của Diệp Hạo Sơ, Hoắc Tú Tú cũng không hỏi nữa.

Nhưng bà nội càng như vậy, trong lòng Hoắc Tú Tú lại càng tò mò về thân phận của anh. *** Vù!

Sau khi Ngô Tà và Hải Thiếu trốn thoát, từng chiếc xe lần lượt dừng trước nhà kho cũ kỹ, sau đó một đám người mặc đồ đen bước xuống.

"Lão Hồ, đây chính là nơi Lão Diệp nói đúng không!" Vương Bàn

Tử xuống xe, tháo cặp kính râm đang đeo trên mắt.

"Không sai!

Chúng ta vào thôi!" Hồ Bát Nhất liếc nhìn xung quanh, vẻ mặt lộ ra một tia hứng thú.

Lúc này, Vương Nguyệt Bán với khuôn mặt bầm dập sưng vù, nghi hoặc hỏi: "Hồ gia, đại ca, chúng ta đến đây làm gì?" Nói đến tại sao Vương Nguyệt Bán lại ở cùng bọn Hồ Bát Nhất, và tại sao lại nhận Vương Bàn Tử làm đại ca, chuyện này phải kể từ trước.

Khi Vương Nguyệt Bán một mình chặn đám người nhà họ Hoắc, bị đánh gần chết, cuối cùng là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra mặt cứu hắn.

Mà Vương Nguyệt Bán lại là kẻ khôn lỏi, biết Hồ Bát Nhất và Bàn Tử là quản lý của Thanh Long Các, nên mặt dày mày dạn đòi đi theo hai người.

Nguyên nhân quan trọng nhất là hai gã béo này dường như là anh em trời sinh, có một cảm giác thân thiết tự nhiên.

"Tìm một người!" Hồ Bát Nhất nói.

"Ai vậy?

Ai mà có mặt mũi lớn thế?" Vương Nguyệt Bán càng thêm nghi hoặc, người có thể khiến Hồ Bát Nhất và những người khác đích thân đến là ai?

"Giấu hết xe đi!" Vương Bàn Tử ra lệnh.

Mười phút sau, Trần Thừa Trừng vẫn không biết đã có người giăng bẫy chờ mình, vội vã từ bên ngoài chạy vào.

"Đến rồi à?

Nghe nói kế hoạch của cô thành công lắm nhỉ!" Hồ Bát Nhất cười

lạnh nói.

"Các người là… Bàn gia?

Sao ông lại ở đây?

Mấy người này là bạn ông à?" Trần Thừa Trừng giả vờ hỏi, rồi nhìn quanh, "Cừu Đức Khảo là ai vậy?

Ngô Tà và Hải Thiếu mất tích rồi, chúng ta mau đi cứu họ thôi!" Khi Trần Thừa Trừng thấy Ngô Tà và Hải Thiếu đã biến mất, thay vào đó là một đám người lạ mặt đứng trong nhà kho cũ, sắc mặt cô ta lập tức biến đổi.

Nhưng khi nhìn thấy người quen cũ là Vương Nguyệt Bán, cô ta lại tiếp tục giả vờ.

"Hả?

Trần Thừa Trừng!

Sao cô lại ở đây?

Thiên Chân đâu?" Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nhìn Trần Thừa Trừng.

"Bàn gia, tôi…" Trần Thừa Trừng đang định giải thích thì bị Hồ Bát Nhất cắt lời: "Được rồi, đừng diễn nữa!

Lúc nãy cô trói hai người Ngô Tà lại không phải rất kiêu ngạo sao?" "Ngươi… ngươi là ai?

Sao ngươi lại biết?" Trần Thừa Trừng nhìn Hồ Bát Nhất, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Chậc chậc!

Thật không ngờ một cô nhóc cả ngày chỉ biết ăn như cô lại là gián điệp!

Người đâu, trói cô ta lại!" Hồ Bát Nhất ra lệnh cho thuộc hạ tiến lên, tức khắc khống chế Trần Thừa Trừng.

Anh vẫn nhớ lời Diệp Hạo Sơ dặn, phải bắt sống Trần Thừa Trừng giả này!

"Không phải, Hồ gia, chuyện này là sao vậy?" Vương Nguyệt Bán đứng bên cạnh ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao bọn họ lại muốn bắt Trần Thừa Trừng?

"Lại đây, lại đây!

Đại ca kể cho chú nghe!" Vương Bàn Tử kéo Vương Nguyệt Bán sang một bên giải thích.

Đối với Vương Nguyệt Bán này, Vương Bàn Tử thật sự rất quý hắn!

Cùng lúc đó, Ngô Tà đang ngồi trên xe của Giải Vũ Thần, gọi điện cho Ngô Tam Tỉnh, báo cho ông biết Trần Thừa Trừng không phải con gái của Trần Văn Cẩn mà là kẻ mạo danh!

Ngô Tam Tỉnh biết Trần Thừa Trừng là giả mạo cũng có chút tức giận.

"Ngô Tà, cháu không sao chứ?

Cháu xem cháu gây ra cho chú bao nhiêu rắc rối rồi?

Mau về đây cho chú!" Ngô Tam Tỉnh mắng Ngô Tà một trận rồi cúp máy.

Ngô Tà và Hải Thiếu theo Giải Vũ Thần về Tân Nguyệt Phạn Điếm để hỏi Hoắc Tiên Cô về thông tin của Xà Mi Đồng Ngư.

Lần này Hoắc Tiên Cô chịu thua cuộc, bà ta nói với Ngô Tà rằng Xà Mi Đồng Ngư có tổng cộng ba con, nhưng lại không chịu nói chúng ở đâu!

“Ngô tiểu cẩu, chuyện này không phải là chuyện cậu có tư cách biết.

Ngay cả với thân phận của lão thân, cũng không biết những con Xà Mi Đồng Ngư đó rốt cuộc đại diện cho cái gì.

Cho nên ta khuyên cậu đừng tìm nữa!” Cuối cùng Hoắc Tiên Cô nghiêm mặt dặn dò Ngô Tà một câu, sau đó trực tiếp để Hoắc Tú Tú tiễn khách.

Bất đắc dĩ, Ngô Tà chỉ có thể quay về tìm cách khác, manh mối về Xà Mi Đồng Ngư dường như cũng đứt đoạn từ đây. *** Thanh Long Các.

Hồ Bát Nhất và những người khác đưa Trần Thừa Trừng đến một mật thất.

Chương 242

Hồ Bát Nhất chỉ thấy một mình Thanh Thanh Mạn, liền hỏi: "Thanh Thanh Mạn, người đã mang đến cho cô rồi!

Lão Diệp đâu?" "Vất vả cho Hồ gia rồi, chủ nhân đang đợi bên trong." "Ha ha!

Chuyện nhỏ thôi mà!" "Chủ nhân nói không thể để người ngoài biết sự tồn tại của ngài, cho nên…" "Không sao, tôi biết rồi, vậy chúng tôi đi trước đây!" Hồ Bát Nhất thản nhiên xua tay, ra lệnh giao Trần Thừa Trừng cho Thanh Thanh Mạn rồi quay về.

Anh biết Lão Diệp không muốn anh và Bàn Tử dính líu quá nhiều vào những chuyện lặt vặt này.

"Các người là ai?

Tại sao lại đưa tôi đến đây?" Trần Thừa Trừng hai tay bị trói, ngồi trên ghế, mặt không biểu cảm hỏi.

Diệp Hạo Sơ mỉm cười: "Ha ha, cô là người của Cừu Đức Khảo đúng không?

Bị lão già đó cài vào bên cạnh Ngô Tà làm nội gián?

Chỉ vì bí mật của Xà Mi Đồng Ngư, phải không?" "Ngươi là ai?

Sao ngươi lại biết những chuyện này?" Trần Thừa Trừng nghe xong kinh hãi, những bí mật này chỉ có cô ta và Cừu Đức Khảo biết.

Ngay cả thuộc hạ đắc lực của Cừu Đức Khảo là A Ninh cũng không biết!

Cô ta thực sự không hiểu tại sao những người này lại biết ông chủ sau lưng mình là Cừu Đức Khảo, và tại sao lại biết rõ kế hoạch của

họ như vậy?

"Thôi, không nghĩ nữa!" Trần Thừa Trừng nghĩ đến đây, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nói: "Nếu đã rơi vào tay các người, thì giết tôi đi!" Làm nghề này, thực ra đã sớm chuẩn bị tâm lý để chết.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy liền ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn.

Cô nhóc Thanh Thanh Mạn hiểu ngay, lạnh lùng nói: "Cô không cần quan tâm những chuyện này, chỉ hỏi cô một câu, muốn sống hay muốn chết?" "Hả?" Trần Thừa Trừng nghi hoặc mở mắt, đây là ý gì?

Hỏi mình muốn sống hay muốn chết?

Đương nhiên là muốn sống, có ai mà lại muốn chết chứ?

"Tôi… tôi muốn sống!" Cuối cùng Trần Thừa Trừng cũng khuất phục, đúng vậy, cô ta sợ rồi.

"Tốt, nếu cô muốn sống, vậy thì làm một việc cho chủ nhân nhà tôi!" Nghe Thanh Thanh Mạn nói vậy, Trần Thừa Trừng căng thẳng hỏi: "Chuyện gì?" "Quay về bên cạnh Cừu Đức Khảo!" "Cái gì?" Trần Thừa Trừng không dám tin nhìn Diệp Hạo Sơ.

"Đương nhiên, không phải chỉ đơn giản là quay về bên cạnh Cừu Đức Khảo, tôi muốn cô giúp tôi giám sát mọi hành động của hắn!" Diệp Hạo Sơ chậm rãi nói.

Trần Thừa Trừng nghe vậy không hiểu hỏi: "Anh không sợ tôi quay về sẽ đổi ý sao?

Và còn báo lại cho ông chủ của tôi?" "Ha ha, cô có thể thử!" Nghe lời của Diệp Hạo Sơ, Trần Thừa Trừng bất giác rùng mình một cái, sau đó lại nghe thấy: "Đúng rồi, người như cô bán sống bán chết không phải là vì tiền sao?

Tôi nói đúng không?" "Chuyện này…!?" Đối với lời nói đầy ma

lực của Diệp Hạo Sơ, Trần Thừa Trừng do dự.

Đúng vậy, người như cô làm nghề này không phải vì tiền sao?

Nếu đều là vì tiền, lấy tiền của ai mà chẳng được?

"Được!

Tôi đồng ý với anh, nhưng tôi cần ba mươi triệu!" Trần Thừa Trừng cuối cùng cũng thất bại trước sự cám dỗ của tiền bạc.

"Có thể!" Diệp Hạo Sơ gật đầu, tiền bạc đối với anh bây giờ chỉ là một dãy số mà thôi!

Còn tại sao lại phái Trần Thừa Trừng đến bên cạnh Cừu Đức Khảo?

Một thời gian nữa là đến ngày giao dịch giữa anh và Cừu Đức Khảo, nguyên nhân là Diệp Hạo Sơ không tin tưởng lão già này, vì lão có tiền án!

Diệp Hạo Sơ lo lão già này không lấy được thông tin hữu ích về nhà họ Uông, hoặc là lão ta tùy tiện bịa ra một tin giả để lừa mình!

Còn về Trần Thừa Trừng này, Diệp Hạo Sơ cũng không hy vọng cô ta có thể nghe ngóng được tin tức quan trọng gì, chỉ hy vọng thông qua cô ta để cảnh cáo Cừu Đức Khảo!

Để lão già đó đừng có ý nghĩ xấu xa nào! *** Ngô Tà về đến nhà, trong lòng càng ngày càng tò mò.

Cậu cảm thấy mình như đang chìm trong một mớ bòng bong vô tận, trong lòng có một sự tò mò không thể xua tan, đó là luôn muốn giải mã bí mật của Xà Mi Đồng Ngư.

Giây phút này, lòng hiếu kỳ trong cậu đã hoàn toàn bị kích phát.

Ngô Tà như bị ma ám, bắt đầu lục tung mọi thứ, tìm kiếm tất cả ghi chép liên quan đến Xà Mi Đồng Ngư, cuối cùng cậu cũng tìm thấy

một chút manh mối.

"Ủa, đây không phải là ảnh chú Ba chụp trong đội khảo cổ năm đó sao?

Tấm ảnh này chắc phải chụp từ mười mấy năm trước rồi nhỉ?" "Sao một người trên này lại giống Tiểu Ca thế?" Ngô Tà tìm thấy một tấm ảnh đen trắng trong sách của chú Ba, phát hiện có một người trên đó rất giống Tiểu Ca.

Sau khi cầm ảnh lên xem kỹ, Ngô Tà hoàn toàn chết lặng.

"Không được!

Mình phải đi tìm chú Ba hỏi cho ra lẽ!" Nghĩ đến đây, Ngô Tà quyết định cầm tấm ảnh cũ đen trắng này đi tìm Ngô Tam Tỉnh để hỏi.

Ngô Tà cầm tấm ảnh cũ đen trắng đến tìm chú Ba mình, Ngô Tam Tỉnh.

"Ngô Tà, cháu lại muốn làm gì nữa?" Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Tà vội vã chạy đến, bất lực hỏi.

"Chú Ba, lần này cháu thật sự có chuyện rất quan trọng muốn hỏi chú!" "Nói đi!

Chuyện gì?" Ngô Tà tiếp lời: "Lúc cháu dọn dẹp phòng sách, cháu phát hiện một tấm ảnh cũ.

Chú đoán xem sao?

Trên đó có một người trông rất giống Tiểu Ca!

Chú có biết anh ta là ai không?" Ngô Tà cười hì hì lấy tấm ảnh cũ ra, chỉ vào người giống Tiểu Ca trên đó rồi mong đợi nhìn Ngô Tam Tỉnh.

"Đây… trên này là các nhân viên công tác trong đội khảo cổ chúng ta đến mộ dưới đáy biển Tây Sa năm đó!

Đây là chú, còn đây là dì Văn Cẩn của cháu.

Chú nhớ lúc đó trong đội khảo cổ có một người rất giống Tiểu Ca, nhưng chú dám khẳng định người trong ảnh không phải là Tiểu Ca!

Mười mấy năm trước Tiểu Ca vẫn còn là một đứa trẻ con, người trong ảnh tuyệt đối không phải cậu ấy!" Ngô Tam Tỉnh cầm lấy tấm ảnh, xem xét hồi lâu, vẻ mặt lộ ra vẻ hồi tưởng, nhớ lại chuyện đội khảo cổ tiến vào mộ dưới đáy biển Tây Sa năm đó.

"Chú Ba, vậy tư liệu của các đội viên khác trong đội khảo cổ còn không?

Cháu muốn xem xem, trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy!

Người đó có khi nào là cha của Tiểu Ca không?" Ngô Tà không kìm được sự tò mò trong lòng, tiếp tục hỏi về tư liệu của các đội viên khác trước đây.

"Không còn nữa, đều đã giao cho đơn vị khảo cổ, mọi bí mật đều đã biến mất.

Mấy năm trước những tư liệu đó đều bị cháy rụi trong một trận hỏa hoạn, muốn tra tìm đã không thể nào nữa rồi!" Ngô Tam Tỉnh nghĩ đến đây, trong lòng đầy cảm khái.

"Vậy chú Ba, trong mộ dưới đáy biển Tây Sa có gì, năm đó các chú có phát hiện ra gì không?" Ngô Tà nghe vậy lại không cam lòng tiếp tục hỏi Ngô Tam Tỉnh về bí mật của ngôi mộ.

"Thằng nhãi này, cháu chết cái tâm đó đi!

Mộ dưới đáy biển nguy hiểm vô cùng, tình hình bên trong chú một chữ cũng không nói cho cháu biết đâu!" Ngô Tam Tỉnh đương nhiên biết Ngô Tà đang nghĩ gì, bèn lắc đầu, kiên quyết từ chối trả lời câu hỏi của Ngô Tà.

“Hả?” Sau đó Ngô Tam Tỉnh cứ nhìn chằm chằm vào tấm ảnh cũ, dường như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Chú Ba, chú có phải đã nhớ ra điều gì rồi không?” Ngô Tà thấy sắc mặt Ngô Tam Tỉnh thay đổi, trong lòng vui mừng, vội vàng hỏi.

“Chú không biết gì cả, đừng hỏi nữa, thằng nhãi này mày đào mộ đào nghiện rồi hả?!

Mau cút đi!

Đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện dò la tin tức về cổ mộ.” Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, mắng nhiếc Ngô Tà, trực tiếp đuổi cậu ra khỏi cửa.

Bị đuổi ra ngoài, Ngô Tà vẫn không bỏ cuộc, cậu luôn cảm thấy chú Ba có vấn đề, dường như ông đang cố ý che giấu điều gì đó.

Sau đó, Ngô Tà bất lực lên chiếc xe yêu quý của mình, trở về nhà.

Vừa về đến nhà, Ngô Tà nhận được điện thoại của Vương Nguyệt Bán, nói là có tin tức về Xà Mi Đồng Ngư rồi.

“Bàn Tử!

Cậu không sao chứ?

Xà Mi Đồng Ngư ở đâu?” Ngô Tà nghe tin về Xà Mi Đồng Ngư, cả người lập tức phấn chấn hẳn lên!

Chương 243

"Manh mối ở ngay trên người Tiểu Ca, Tiểu Ca thực ra chính là một cái tống tử sống!" Đầu dây bên kia, Vương Nguyệt Bán hạ thấp giọng, cẩn thận nói với Ngô Tà.

Ngô Tà phản bác: "Không thể nào!

Sao Tiểu Ca có thể là tống tử được?" Nói Tiểu Ca là tống tử, Ngô Tà một trăm phần trăm không tin!

Nếu Tiểu Ca thật sự muốn hại bọn họ, tại sao lại năm lần bảy lượt cứu họ chứ?

"Chuyện này phức tạp quá, mình phải suy nghĩ kỹ lại!" Ngô Tà bị lời nói của Vương Nguyệt Bán làm cho tâm trí rối bời, bèn tự mình mở sổ ghi chép, tra cứu những ghi chép liên quan đến mộ dưới đáy biển.

Ngô Tà gần như thức trắng một đêm, ngày hôm sau với đôi mắt gấu trúc lại đi tìm Ngô Tam Tỉnh, nhưng phát hiện người đã đi mất rồi!

"Sao lại thế này?

Tiểu Ca không từ mà biệt, Trần Thừa Trừng trở giáo, chú Ba không rõ tung tích!" Khi Ngô Tà gọi mấy cuộc điện thoại cho Ngô Tam Tỉnh đều không liên lạc được, lòng cậu trở nên căng thẳng, cả người cảm thấy vô cùng mệt mỏi!

Cậu cảm thấy hết bí ẩn này đến bí ẩn khác ập đến, mọi nguy hiểm không hề kết thúc mà chỉ là một khởi đầu mới. *** Thanh Long Các.

Sau khi cho người đưa Trần Thừa Trừng về bên cạnh Cừu Đức Khảo, Diệp Hạo Sơ lại quay về cuộc sống yên bình.

Có cô nhóc Thanh Thanh Mạn chăm sóc tận tình, cuộc sống của Diệp Hạo Sơ không thể nào thoải mái hơn được nữa!

Rảnh rỗi thì đi trêu chọc Doãn Nam Phong, còn có thời gian rảnh rỗi để chỉ dạy Doãn Tiên Nguyệt tu luyện.

Đợi một thời gian nữa sẽ đưa Doãn Tiên Nguyệt đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, giúp cô cải thiện thể chất, để cô cũng có thể có được trường sinh chi thể!

Một ngày nọ, Diệp Hạo Sơ đang nằm trên ghế thái sư thảnh thơi tắm nắng.

Không lâu sau, cô nhóc Doãn Nam Phong tìm đến, dùng giọng ra lệnh nói: "Tên họ Diệp kia!

Đi dạo phố với tiểu thư đây!" "Hả?

Gì vậy?" Diệp Hạo Sơ còn chưa kịp phản ứng đã bị cô nhóc kéo dậy.

"Anh về đây bao nhiêu ngày rồi mà chưa đi dạo phố với tôi lần nào!" "Này!

Không phải…!" Cứ như vậy, Diệp Hạo Sơ xui xẻo bị biến thành một tên cu-li đúng nghĩa, tay xách đầy những túi lớn túi nhỏ.

"Này đại tiểu thư, chúng ta đã đi cả buổi trời rồi, cô không thấy mệt à?" Doãn Nam Phong đang tao nhã bước đi trong một cửa hàng hàng hiệu xa xỉ phía trước, nghe vậy liền quay người lại, quyến rũ cười với Diệp Hạo Sơ.

"Tôi không mệt chút nào!" "Nhân viên, gói cho tôi cái này, cái này, và cả cái kia nữa!" Diệp Hạo Sơ: "…" Ba tiếng sau.

Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Diệp Hạo Sơ, Doãn Nam Phong mới lưu luyến đồng ý quay về.

“Tên họ Diệp kia, anh đã hứa ngày mai lại đi với tôi đấy, đừng có mà nuốt lời nhé!” “Được, được, được!” Diệp Hạo Sơ ngoài mặt thì đồng ý, trong lòng lại nghĩ: “Sau này có đánh chết cũng không đi dạo phố với tiểu ma nữ này nữa!

Mẹ kiếp, đúng là hành hạ người ta mà!

Tuy đối với mình không tốn bao nhiêu thể lực, nhưng loại tra tấn tinh thần này thật khó chịu!” Quả nhiên các đấng mày râu nói không sai mà!

Tuyệt đối không thể dễ dàng đi dạo phố với phụ nữ!

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạo Sơ dường như đã thoát khỏi ám ảnh của ngày hôm qua, tinh thần phấn chấn, tràn đầy sức sống!

Anh vừa mới vệ sinh cá nhân xong, đã thấy tiểu ma nữ Doãn Nam Phong đứng ở cửa với nụ cười rạng rỡ.

“Đi thôi!

Anh đã nói là sẽ đi với tôi thêm một ngày nữa mà!” Diệp Hạo Sơ trong lòng gào thét: “Mình đã tạo ra cái nghiệt gì thế này!” Bất đắc dĩ, anh lại một lần nữa ngồi lên chiếc xe chuyên dụng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó Diệp Hạo Sơ phát hiện có điều không đúng!

“Ủa?

Đây đâu phải là hướng đến trung tâm thương mại?

Chúng ta đi đâu vậy?” Diệp Hạo Sơ hỏi.

Doãn Nam Phong nghe vậy kiêu ngạo nói: “Hừ!

Tên họ Diệp kia, biết là anh không thích đến những trung tâm thương mại xa xỉ đó, nên lần này chúng ta đi Phan Gia Viên dạo chơi!” “Phan Gia Viên?” Diệp Hạo Sơ nghe vậy ngẩn ra, mình đã lâu lắm rồi không đến Phan Gia Viên, lần này đi xem cũng tốt!

Nghĩ đến đây, miệng Diệp Hạo Sơ vẫn nói: “Sao vậy?

Đại lão bản Doãn của chúng ta cũng để mắt đến nơi bán hàng vỉa hè như Phan Gia Viên sao?” “Cần anh quản à!” Diệp Hạo Sơ nói vậy cũng không sai, so với Tân Nguyệt Phạn Điếm và Thanh Long Các, nơi như Phan Gia Viên đúng là chợ trời!

“Ha ha!” Diệp Hạo Sơ cười, anh cũng muốn đến Phan Gia Viên xem sao, có Tử Kim Ma Đồng mà không tận dụng, chẳng phải là lãng phí tài nguyên sao?

Có điều kiện tốt như vậy mà không dùng, chính anh cũng cảm thấy có lỗi với những bảo vật bị chôn vùi!

Đi xe gần nửa tiếng thì đến cổng Phan Gia Viên.

Sau khi xuống xe, Diệp Hạo Sơ bảo đám Côn Nô phía sau không cần đi theo hai người, nếu không thì đừng hòng đi dạo thoải mái, vì quá gây chú ý!

Đối với sự sắp xếp này của Diệp Hạo Sơ, Doãn Nam Phong cũng không nói gì, đám Côn Nô đó đi theo là để bảo vệ an toàn cho cô.

Nhưng bây giờ có tên họ Diệp này ở bên cạnh, Doãn Nam Phong tin rằng trên đời này sẽ không ai có thể làm tổn thương mình, vì cô quá rõ thực lực của Diệp Hạo Sơ!

Sau đó hai người tiến về phía Phan Gia Viên, đến gần, một tấm bia đá lớn hiện ra trước mắt, trên đó viết mấy chữ vàng lớn: “Chợ thương mại quốc tế Phan Gia Viên”.

Qua tấm bia đá, liền nghe thấy đủ loại tiếng rao hàng từ bên trong.

“Tiểu huynh đệ, lại đây xem nào?

Chỗ tôi toàn đồ tốt đấy!” “Lại đây!

Đồ sứ đời Đường chính hiệu đây!” “Đi qua đi lại, ngó một cái,

xem một chút nào!

Đảm bảo mua không lỗ, mua không lầm!" Nghe những tiếng rao hàng của các tiểu thương, Diệp Hạo Sơ bất lực lắc đầu, làm nghề đồ cổ mà các người nói như vậy có hợp lý không?

Diệp Hạo Sơ và Doãn Nam Phong vừa đi vừa quan sát, hòa vào dòng người tiến vào Phan Gia Viên.

Hai bên Phan Gia Viên là các cửa hàng, ở giữa là hai hàng sạp, phía sau các sạp còn có từng sạp được che bằng những chiếc ô dù khổng lồ, xem ra tám phần là những người bán lẻ không trả phí thuê sạp.

Người bán lẻ: tức là những sạp chỉ có hôm nay, không chắc ngày mai còn có.

Đi suốt một đường, dưới sự quan sát của Tử Kim Ma Đồng, Diệp Hạo Sơ không tìm thấy món đồ nào khiến anh phải dừng bước.

Tuy nhiên, ngay khi Diệp Hạo Sơ định rời đi thì lại bất ngờ nhìn thấy hai người.

"Ha ha, thú vị đấy!" Diệp Hạo Sơ cười, rồi đi về phía hai người đó.

Chỉ thấy, ở một sạp hàng phía trước, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu be đang nói với chủ sạp như đang làm chuyện mờ ám: "Lão bản?

Tôi có một món đồ cổ hơn trăm năm tuổi, ông có hứng thú không?" Chủ sạp nghe vậy hai mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Ối!

Thật à?

Vậy anh lấy ra cho tôi xem nào!" Người đàn ông trông như kẻ trộm nhìn người bạn đồng hành bên cạnh, đắc ý nháy mắt một cái, sau

đó từ trong túi lấy ra một cái túi vải, rồi lại từ trong túi vải lấy ra một cái bình đựng thuốc hít nhỏ xinh.

Chủ sạp cầm lấy xem xét cái bình thuốc hít, rồi giả vờ hít một hơi khí lạnh, bĩu môi hỏi: "Giá bao nhiêu?" Nghe đến đây, người đàn ông không vội đưa ra giá cả, mà lại quay sang nhìn người bạn đồng hành bên cạnh, sau đó còn nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thấy chưa, có người biết hàng thật đấy!" Người bạn đồng hành thấy vậy chỉ cười mà không nói.

Thu lại ánh mắt, người đàn ông lại nói với chủ sạp: "Ờ, cái đó, ông ra giá đi?" Chủ sạp nhìn hai người trước mặt, giơ tay lên xòe năm ngón tay.

Nhìn ngón tay ra hiệu như đố chữ của chủ sạp, người đàn ông ngớ ra hồi lâu cũng không biết là ý gì!

"Năm vạn?" Người đàn ông dè dặt đoán.

"Là năm đồng!" Người đàn ông nghe vậy ngẩn người ra, còn người bạn đồng hành bên cạnh thì cười phá lên như vịt kêu.

Hoàn hồn lại, người đàn ông dường như vẫn không muốn tin, không cam lòng nói với chủ sạp: "Bao nhiêu?

Năm đồng?

Ông không đùa tôi đấy chứ?" Đối với điều này, chủ sạp gật đầu, sau đó lại lắc đầu, trầm giọng ừ một tiếng.

Ngay lập tức, người đàn ông lóe lên một ý nghĩ, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, nhỏ giọng nói với chủ sạp: "Ồ!

Tôi biết rồi, ở chỗ chúng ta, năm đồng có nghĩa là năm vạn đúng không?" Chủ sạp nghe đối phương nói, tức khắc cạn lời, nhìn đối phương như nhìn một tên thiểu năng, sau đó từ trong túi lấy ra một tờ năm đồng.

“Món đồ này của ông, chỉ đáng giá này thôi!

Nếu ông thấy nó đáng giá năm vạn, thì cũng được, ông vui là được!” Nhìn tờ năm đồng trong tay chủ sạp, người đàn ông lập tức sững sờ!

Chương 244

Lúc này, hai người trước sạp hàng tạo thành một sự tương phản rõ rệt, một người cười ngặt nghẽo, một người khóc thảm thương!

Vài giây sau, người đàn ông cầm cái bình thuốc hít trong tay nói: "Không phải, món đồ cổ hơn trăm năm tuổi của tôi?

Chỉ đáng giá năm đồng, ông đừng đùa nữa được không?" Bên này, Diệp Hạo Sơ đứng xem từ xa cũng bất lực mỉm cười.

"Tên họ Diệp kia, xem gì thế?" Doãn Nam Phong thấy vậy cũng ghé lại gần.

"Anh bạn này, hình như là anh đùa với chủ sạp trước thì phải?

Không tin, anh nhìn người bên cạnh anh xem, cười đến mức sắp chuột rút rồi, lẽ nào anh vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra sao?" Tiểu ma nữ Doãn Nam Phong cũng đã hiểu ra sự việc, đứng ra chen vào nói.

Người đàn ông nghe vậy lập tức không vui, quay đầu nhìn Doãn Nam Phong, đánh giá từ trên xuống dưới, rồi lộ ra bộ dạng dê xồm.

"He he!

Mỹ nữ này, có rảnh đi ăn một bữa không?" "Không rảnh!" Doãn Nam Phong lạnh lùng từ chối.

Diệp Hạo Sơ đứng bên cạnh nhíu mày, thằng nhãi này dám tán gái của bản hội trưởng à?

Chán sống rồi sao?

Ngay khi Diệp Hạo Sơ định cho người đàn ông này một bài học.

Người bạn đồng hành của anh ta dường như cảm thấy không khí

có chút không ổn, bước đến trước mặt Diệp Hạo Sơ cười chìa tay ra nói: "Chào hai vị, tôi tên là Trang Duệ, đây là bạn thân của tôi, Hoàng Phủ Vân!

Hai vị đừng để ý đến nó, nó không cố ý đâu, tính nó vậy đấy!" Nghe đối phương nói, Diệp Hạo Sơ trong lòng khẽ chấn động, thầm nghĩ: "Quả nhiên!

Trang Duệ!

Hoàng Phủ Vân!

Hai người họ không phải là nhân vật trong 'Hoàng Kim Đồng' sao?" Diệp Hạo Sơ vừa nãy còn tưởng gặp phải Giải Vũ Thần!

Hóa ra đối phương là Trang Duệ à?

Sau đó, nghĩ lại cũng thấy bình thường, dù sao đây cũng là thế giới dung hợp vô số thế giới đạo mộ, thế giới "Hoàng Kim Đồng" cũng có liên quan đến đạo mộ, có xuất hiện cũng là chuyện thường tình!

Diệp Hạo Sơ cũng cười chìa tay ra: "Chào cậu, tôi là Diệp Hạo Sơ!

Cậu có thể gọi tôi là Diệp ca, vị này là…" Diệp Hạo Sơ còn chưa nói xong, Doãn Nam Phong đã giành lời: "Tôi là vợ anh ấy!" "À… Diệp ca, tôi thấy anh không giống người bản xứ ở Kinh thành?

Chẳng lẽ là đến đây du lịch à?" Trang Duệ tò mò hỏi.

"Đúng vậy!

Nghe bạn bè nói ở đây có rất nhiều đồ cổ, nên muốn đến xem thử, xem mình có thể nhặt được món hời lớn nào không!" Diệp Hạo Sơ tùy tiện bịa ra một lý do.

"Ha ha!

Vậy thì e là hơi khó đấy." Trang Duệ nhìn Diệp Hạo Sơ, suy nghĩ

một lát rồi nói.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, sau đó lại nhìn Hoàng Phủ Vân bên cạnh.

Chỉ thấy chủ sạp hàng vẻ mặt khó chịu nói với Hoàng Phủ Vân: "Hay là thế này, ông cứ đi khắp Phan Gia Viên hỏi thử xem, nếu có ai ra giá cao hơn tôi, tôi đền ông gấp đôi!" Nghe vậy, Hoàng Phủ Vân càng thêm uất ức.

"Gấp đôi?

Vậy cũng chỉ có mười đồng thôi mà?" Nói xong, anh ta tức giận cất cái bình thuốc hít quý báu của mình vào túi.

Chủ sạp thấy vậy, bĩu môi không nói gì cũng cất tờ năm đồng của mình vào túi.

Nhưng ngay giây sau đó, chỉ thấy chủ sạp từ trong túi áo lấy ra một cái bầu nhỏ màu đen tuyền chứa con dế, con dế đang kêu không ngớt bên trong.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ cười, đi trước một bước nói với chủ sạp: "Lão bản, cái bầu nhỏ này của ông có bán không?" Chủ sạp nhìn Diệp Hạo Sơ, cười toe toét, chỉ vào cái bầu nhỏ trong tay mình nói: "Cái này, tôi không bán!" Sau đó, ông ta lại giải thích.

"Con dế này, là tôi tự nuôi để chơi thôi!" Nói đến đây, mắt chủ sạp đột nhiên sáng lên, suy nghĩ một lát rồi lại nói tiếp: "Nhưng mà?

Nếu cậu thực sự có lòng, hai nghìn đồng nhượng lại cho cậu, được không?" Diệp Hạo Sơ cười cười, không nói gì.

Ngược lại, Hoàng Phủ Vân bên cạnh rất khinh thường nói: "Chậc!

Hai nghìn đồng, ông lừa thằng ngốc à?

Tôi dám chắc, chỉ có thằng ngốc mới mua cái bầu rách của ông

thôi?" Sau đó, anh ta lại quay sang khuyên Diệp Hạo Sơ: "Này anh bạn, anh đừng bị ông ta lừa, đó chỉ là một cái bầu rách không đáng tiền, không có giá trị gì đâu, Trang Duệ cậu nói xem phải không?" Thấy vậy, Trang Duệ lạnh nhạt liếc nhìn Hoàng Phủ Vân, không nói một lời.

Tuy nhiên, lúc này Diệp Hạo Sơ có thể nhìn thấy trong mắt Trang Duệ có một tia sáng vàng cực kỳ nhỏ lóe lên rồi biến mất.

"Ha ha, đây chính là Hoàng Kim Đồng trong truyền thuyết sao?" Tuy tia sáng vàng vừa rồi rất nhỏ, người thường không nhìn ra được gì, nhưng vẫn bị Diệp Hạo Sơ bắt được.

Diệp Hạo Sơ không để ý đến Hoàng Phủ Vân, lắc đầu, không nói gì, và còn giả vờ như muốn bỏ đi.

Chủ sạp thấy vậy, lại do dự một lát rồi lại vẫy tay nói: "Huynh đệ, huynh đệ, đừng đi mà?

Chúng ta có chuyện gì cũng có thể thương lượng mà." "Thấy cậu thành tâm!

Hay là thế này, năm trăm cậu lấy đi, được không?" Nói rồi, ông ta còn giơ cái bầu đen đến trước mặt Diệp Hạo Sơ, sợ đối phương sẽ đổi ý.

Tuy nhiên, nếu để chủ sạp biết món đồ này ít nhất cũng đáng giá bảy tám mươi vạn, không biết ông ta có tức đến hộc máu không nữa?

Đương nhiên, Diệp Hạo Sơ không ngốc đến mức nói cho chủ sạp biết giá trị thực sự của cái bầu đen này!

Đêm dài lắm mộng, không nên trì hoãn.

Diệp Hạo Sơ lấy ra năm trăm đồng, đưa cho chủ sạp, ngay sau đó, thuận tay nhận lấy cái bầu đen tuyền đó.

Nhìn cái bầu đen trong tay Diệp Hạo Sơ, Trang Duệ vốn cũng định mua, nhưng lại chậm một bước, cuối cùng bị Diệp Hạo Sơ mua mất.

Trang Duệ bất lực nhún vai, chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

"Lão bản, ông có thể bán cái này cho tôi không?" Cũng chính lúc này, đột nhiên có một giọng nữ vang lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, xinh đẹp đang từ từ đi tới.

Bên cạnh cô ta, còn có một người đàn ông râu quai nón, mặt mày kiêu ngạo, ra vẻ trời là số một, ta là số hai.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, có lẽ người khác không biết, nhưng Diệp Hạo Sơ làm sao không biết, nếu anh không đoán sai, người phụ nữ trước mặt chính là Tần Tuyên Băng.

Nhưng đừng bao giờ xem thường Tần Tuyên Băng trông có vẻ yếu đuối này, thực ra trong bóng tối cô ta là một người phụ nữ ẩn mình rất sâu, tâm cơ cực nặng.

Còn gã đàn ông kiêu ngạo bên cạnh cô ta, e rằng chính là đại thiếu gia nhà họ Hứa, Hứa Vĩ.

Một phú nhị đại vô dụng điển hình!

Thấy hai người đến, chủ sạp áy náy nói: "Ôi!

Thật xin lỗi, vị huynh đệ này đã mua rồi, cô muốn mua, e là phải hỏi cậu ấy!" Thấy vậy, Tần Tuyên Băng nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, cô luôn cảm thấy người đàn ông trước mặt cho cô một cảm giác khác thường.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Diệp Hạo Sơ cầm cái bầu đen đó lên lắc lắc, rồi đút ngay vào túi.

Thấy Tần Tuyên Băng không mở miệng nói gì, ngược lại là gã đại

thiếu gia nhà họ Hứa kia lạnh lùng nói với Diệp Hạo Sơ: "Anh bạn, ra giá đi?" Trong giọng nói, lộ rõ sự bá đạo của một thiếu gia nhà giàu, đối với điều này, Diệp Hạo Sơ chỉ lạnh nhạt liếc nhìn một cái, sau đó nói: "Không có hứng thú!" Nói xong, liền kéo Doãn Nam Phong đang đứng xem kịch bên cạnh bỏ đi.

"Không hứng thú!" Diệp Hạo Sơ hờ hững nói một câu, kéo Doãn Nam Phong đang đứng bên cạnh xem kịch định rời đi.

Thấy người đàn ông trước mắt dám phớt lờ mình, Hứa Vĩ có chút tức giận, nhưng nghĩ đến Tần Tuyên Băng mà hắn đã theo đuổi bấy lâu cũng ở đây, hắn đành phải thôi.

Hứa Vĩ nhìn Diệp Hạo Sơ với vẻ mặt đầy khinh thường: "Anh Diệp phải không?

Người bạn này của tôi rất thích cái hồ lô này của anh!" "Nhưng tôi cũng biết, quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích, nên tôi nguyện ý trả giá gấp đôi để mua cái hồ lô này của anh!" Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ lạnh lùng nhìn Hứa Vĩ, rồi khóe miệng lại hơi nhếch lên, vẻ mặt đầy trêu tức!

"Giá gấp đôi à?

Anh đúng là hào phóng thật đấy!

Nhưng mà... tôi không bán!" "Chẳng phải chỉ là một cái hồ lô rách thôi sao?

Nếu đã vậy, anh cứ ra giá đi?" Hứa Vĩ nói một cách thản nhiên, rồi lại liếc mắt nhìn Doãn Nam Phong bên cạnh Diệp Hạo Sơ một cách kín đáo.

Hắn cảm thấy người phụ nữ bên cạnh gã đàn ông này còn xinh đẹp hơn cả Tần Tuyên Băng, nếu có thể chiếm được thì tốt quá!

Lúc này, Doãn Nam Phong chau mày thật sâu, vì cô phát hiện gã

tên Hứa Vĩ này đang nhìn mình chằm chằm với vẻ mặt đầy tham lam.

Chương 245

Doãn Nam Phong đã phát hiện ra, sao Diệp Hạo Sơ có thể không nhận ra chứ!

Nhưng trong lòng hắn lúc này đã tuyên án tử hình cho gã này rồi!

Dám tơ tưởng đến người phụ nữ của bản hội trưởng ư?

Thế là hắn ném cho Doãn Nam Phong một ánh mắt yên tâm, bản hội trưởng sẽ tự mình giải quyết!

Thấy vậy, Doãn Nam Phong quyến rũ mỉm cười, giả vờ ra vẻ đáng thương, trong lòng lại nghĩ: cảm giác được người khác che chở thế này, cũng không tệ nhỉ!

Nếu hôm nay tên họ Diệp không ở đây, Hứa Vĩ mà dám nhìn mình với ánh mắt tham lam như vậy, Doãn Nam Phong sẽ cho gã này biết thế nào là tàn nhẫn thật sự!

Đừng quên, người phụ nữ có thể quản lý cả Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy, sao có thể đơn giản được chứ?

Nhìn Hứa Vĩ, Diệp Hạo Sơ giơ tay lên, xòe ra năm ngón tay thon dài.

Ngay lúc này, ông chủ sạp hàng đứng cạnh Hứa Vĩ kinh ngạc nói: "Năm nghìn tệ ư?" Nhưng điều không ai ngờ tới là, Diệp Hạo Sơ mỉm cười đáp: "Năm mươi vạn!" Lần này, ông chủ sạp hàng lập tức không vui, giọng điệu tức giận nói: "Cậu em, cậu tuổi sư tử hay sao mà hét giá kinh thế?" "Cậu mở miệng ra giá cao như vậy ai mà chịu nổi chứ?" Giá mà Diệp Hạo Sơ vừa đưa ra đã làm tất cả mọi người có mặt ở đó kinh ngạc.

Im lặng một lúc, ông chủ sạp hàng lên tiếng khuyên: "Để tôi tính

toán giúp ngài, vụ mua bán này thành công thì mọi người đều có lợi phải không?

Em Diệp này, cậu lùi một bước, năm vạn tệ thì thế nào?" Ông chủ sạp hàng nói xong vẫn thấy Diệp Hạo Sơ giữ vẻ mặt bình tĩnh, lại tiếp tục khuyên: "Tôi nói này em Diệp, mới có mấy phút thôi, thứ này trong tay cậu đã tăng giá gấp trăm lần rồi, nếu cậu không bán ra, có khi lại ôm hàng đấy?" Nhìn ông chủ sạp hàng đang khuyên nhủ hết lời, Diệp Hạo Sơ mỉm cười nhưng vẫn không nói gì.

Hứa Vĩ thấy vậy, giơ tay ngăn ông chủ sạp hàng đang định nói tiếp, thản nhiên nói.

"Năm mươi vạn thì năm mươi vạn!

Chút tiền lẻ thôi mà!

Chẳng phải chỉ là một cái hồ lô đen thôi sao?" Hứa Vĩ ra vẻ xong, lại như không có chuyện gì mà liếc nhìn Tần Tuyên Băng, rồi lại kín đáo liếc nhìn Doãn Nam Phong.

Hắn muốn xem thử có thể dùng tiền bạc để lay động mỹ nhân Doãn Nam Phong này không, trước đây hắn đã dùng chiêu này để chơi không ít phụ nữ!

Nhưng hắn đã phải thất vọng, Doãn Nam Phong lúc này đang ưu nhã khoác tay Diệp Hạo Sơ, hoàn toàn không để tâm.

Doãn Nam Phong là ai chứ?

Là người đứng đầu hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Năm mươi vạn?

Ha ha, còn chưa đủ tiền một bữa ăn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa là!

"Hồ lô đen à?

Ai nói nó màu đen, theo tôi thấy, nó là một cái hồ lô đỏ.” Nghe vậy, ngoại trừ Trang Duệ, mọi người đều vô cùng nghi hoặc.

Hứa Vĩ rất khinh thường liếc Diệp Hạo Sơ một cái, nói: “Mắt anh có vấn đề à?

Rõ ràng nó màu đen, anh lại bảo tôi nó màu đỏ!?” “Hay là chúng ta cá cược đi!” Diệp Hạo Sơ nở một nụ cười khó hiểu.

Nếu như Hồ Bát Nhất và những người khác ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra khi Lão Diệp lộ ra vẻ mặt này, là hắn sắp gây chuyện rồi!

Hơn nữa còn là chuyện hại người đến chết!

“Được thôi!

Cược cái gì?” Hứa Vĩ không biết nguy hiểm đang đến gần, lập tức đồng ý, trong lòng mừng như hoa nở, đang lo không có cơ hội thể hiện thực lực hùng hậu của mình trước mặt mỹ nữ đây!

“Cược xem cái này rốt cuộc là đen hay đỏ!” “Được!

Tôi cược nó màu đen!

Vậy mức cược là gì?” Hứa Vĩ vội vàng hỏi.

“Một trăm triệu!” “Cái gì?!” Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc!

Một trăm triệu!

Cược lớn quá rồi?

Nếu thua thì đúng là xui xẻo!

Người trong cuộc là Hứa Vĩ nhìn Diệp Hạo Sơ như nhìn một kẻ ngốc: “Một trăm triệu?

Anh đùa cái gì vậy?

Hơn nữa, anh có lấy ra được một trăm triệu không?” “Sao cậu biết tôi không lấy ra được?” “Hay là cậu không dám cược?” Hứa Vĩ bị nói

đến sắc mặt có chút không tự nhiên, nhưng trước mặt mỹ nhân, để không mất phong độ, hắn vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Sao có thể!

Đến đây!

Tôi cược với anh!” “Tốt!

Không hổ là đại thiếu gia nhà họ Hứa!” Diệp Hạo Sơ cầm hồ lô, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Hứa Vĩ, không giải thích gì thêm, mà quay sang nhìn Trang Duệ.

“Trang Duệ, cậu giải thích đi!” “A?

Tôi á?!” Trang Duệ ngơ ngác chỉ vào mình, cậu không hiểu tại sao Diệp Hạo Sơ lại bảo cậu giải thích?

Chẳng lẽ người này nhìn ra mình có năng lực đặc biệt?

Cũng không thể nào?

Năng lực này mình cũng vừa mới có được không lâu, ngoài mình ra không ai biết cả!

Thật là kỳ lạ!

Cũng chính lúc này, một ông lão đeo kính đi tới, mặt không biểu cảm nói: “Biết đâu, nó đúng là màu đỏ thật!” Ngay sau đó, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía ông, chỉ thấy một ông lão đang lặng lẽ đứng đó.

Tiếp theo, Trang Duệ mỉm cười tiến lên, cung kính nói với ông lão: “Đức thúc!” Nghe thấy ông lão này là Đức thúc, mọi người đều kinh ngạc.

Nhìn Đức thúc với vẻ mặt hiền từ bước vào, Trang Duệ vội vàng nhường chỗ của mình.

Đức thúc cũng mỉm cười với Trang Duệ.

Ngay sau đó, ông chủ sạp hàng lon ton chạy tới cười nói: “Đức thúc, lâu rồi không gặp, sao ngài lại hạ cố đến chỗ tôi thế này?” “Tôi à!

Đi dạo loanh quanh thôi, công việc làm ăn của ông vẫn tốt chứ!” “Ha ha!

Nhờ phúc của ngài!” “Ừm!

Vậy thì tốt rồi!” Sau một hồi khách sáo, Diệp Hạo Sơ dù đã biết kết quả, nhưng vẫn đưa chiếc hồ lô màu đen cho Đức thúc.

Đức thúc nhìn Diệp Hạo Sơ, lại liếc nhìn Doãn Nam Phong, nói: “Để tôi xem giúp cậu!” “Vâng!” Diệp Hạo Sơ gật đầu, tỏ ý ngài cứ tự nhiên.

Ngay sau đó, Đức thúc lấy từ trong túi quần ra một dụng cụ nhỏ, bắt đầu cẩn thận xem xét chiếc hồ lô màu đen.

Còn Hứa Vĩ đứng bên cạnh, nhìn Đức thúc ra vẻ ta đây, lặng lẽ hỏi ông chủ sạp hàng bên cạnh: “Người này là ai vậy?” Sau đó, ông chủ sạp hàng cúi đầu giải thích cho Hứa Vĩ: “Đức thúc, bậc tiền bối, giáo sư khoa Lịch sử đại học Kinh, là một tay to trong giới đồ cổ!” Nghe vậy, Hứa Vĩ mới hiểu ra, gật đầu.

Một lúc lâu sau, Đức thúc trả lại chiếc hồ lô cho Diệp Hạo Sơ.

“Không tệ, cậu trai trẻ vận khí tốt lắm!

Cái hồ lô này nếu không chú ý, ngay cả tôi cũng suýt nữa không nhận ra, cậu định giữ lại tự chơi, hay là muốn bán đi?” “Nếu muốn bán, tôi trả cậu tám mươi vạn thế nào?” Nghe Đức thúc nói vậy, Diệp Hạo Sơ cười nói: “Tôi tự mua chơi thôi!” “Vậy được rồi!” Thấy Diệp Hạo Sơ không có ý định bán, Đức thúc cũng không nói gì thêm.

Còn Hứa Vĩ đứng bên cạnh, không nhịn được cười phá lên, sau đó nhìn Đức thúc với vẻ mặt chế giễu.

“Chỉ cái hồ lô đen rách này mà cũng đáng giá tám mươi vạn à?” Thấy vậy, Đức thúc thản nhiên liếc nhìn Hứa Vĩ một cái, cũng không tức giận, tiếp tục giải thích: “Đây không phải màu đen, đây là màu đỏ!” Tuy nhiên, lần này, Hứa Vĩ không thể tin nổi nói: “Ông nghĩ tôi bị mù màu à?

Hay là các người không phân biệt được đen đỏ?” Đức thúc nghe vậy mỉm cười, không giải thích gì.

Nhưng mà, ông chủ sạp hàng bên cạnh lại bắt đầu suy tính, nếu là người khác nói, có lẽ ông ta sẽ không thèm để ý, nhưng nếu là lời của Đức thúc, thì lại là chuyện khác!

Là một tay to trong giới văn vật, Đức thúc không thể nào đùa với họ như vậy được!

Nghĩ đến đây, ông chủ sạp hàng tiến lên hỏi: “Đức thúc, theo lời ngài nói, đây là một món đồ tốt ạ!” Đức thúc thấy vậy, nhìn Diệp Hạo Sơ hỏi: “Cậu trai trẻ, cậu có muốn rửa nó không?” “Cũng được!” Diệp Hạo Sơ cũng cười đáp lại.

“Được, vậy tôi giúp cậu quyết định.” Nói xong, ông lại nói với ông chủ sạp hàng bên cạnh: “Cho tôi mượn dầu đồng và miếng vải sa mịn nhất của ông được không?” “Được, ngài chờ một chút, tôi tìm cho ngài ngay!” Ông chủ sạp hàng nói xong liền vội vàng đi tìm.

Lần này, mọi người đều có chút nghi hoặc, thầm nghĩ: chẳng lẽ cái hồ lô đen rách này có huyền cơ gì khác?

Không lâu sau, ông chủ sạp hàng đã tìm thấy dầu đồng và vải sa mà Đức thúc cần.

Cùng với việc Đức thúc bắt tay vào lau chùi hồ lô, trong chốc lát, không khí căng thẳng bắt đầu lan tỏa trong lòng mọi người!

Chương 246

Cứ như vậy, theo từng chút lau chùi của Đức thúc, vài phút sau, chiếc hồ lô màu đen cuối cùng cũng lộ ra diện mạo ban đầu của nó!

Lại thật sự là màu đỏ!

Cảnh tượng thần kỳ này khiến mọi người kinh ngạc đến há hốc mồm, bắt đầu bàn tán không ngớt!

Nhìn màu đỏ được lau ra, ông chủ sạp hàng ngây người nói: "Đây… đây không phải là Tam Hà Lưu sao?" Giờ phút này, ông ta thật sự hối hận, tim như rỉ máu, nhưng bây giờ gỗ đã thành thuyền, bát nước đã hắt đi, muốn thu lại thì khó rồi!

Lúc này, Tần Tuyên Băng từ đầu đến cuối chưa từng nói một lời nào lên tiếng hỏi: "Tam Hà Lưu này có lai lịch gì đặc biệt sao?" "Đức thúc, ngài có thể giải thích một chút về Tam Hà Lưu được không ạ?" Trang Duệ cung kính lên tiếng.

"Được!

Vậy để ta nói một chút!" "Dế và hồ lô này, thời kỳ đầu đều là đồ chơi của vương công quý tộc, sau này khi đến dân gian, người đầu tiên bắt đầu làm hồ lô chính là Tam Hà Lưu.

Loại mà vương công quý tộc chơi gọi là Quan Mô Tử." "Mà hồ lô Tam Hà Lưu này không giống Quan Mô Tử, thân hồ lô của nó lỏng, ánh sáng nội liễm, dế ở bên trong thoải mái, cảm giác cộng hưởng lại tốt, nên tiếng kêu vang dội, đại khái là như vậy!" Đức thúc nói xong, mọi người đều bừng tỉnh ngộ, hóa ra hồ lô này cũng có lai lịch như vậy!

Lúc này, cả khuôn mặt Hứa Vĩ đều tái xanh, cả người đều không

ổn, cược thua rồi, có thể ổn mới là lạ!

Thua đứt một trăm triệu đấy!!!

Tuy nhà họ Hứa của hắn có tiền, nhưng cũng không thể tùy tiện lấy ra ngay một trăm triệu được!

Chuyện này nếu để chú hắn biết, cờ bạc thua, lại còn thua tận một trăm triệu, thì chú hắn cũng sẽ không tha cho mình!

Những người xung quanh phản ứng lại đều nhìn Hứa Vĩ bằng ánh mắt thương hại.

Diệp Hạo Sơ nhìn kẻ xui xẻo này, cười nói: "Thế nào?

Tôi đã nói nó màu đỏ mà?

Một trăm triệu là quẹt thẻ hay chi phiếu?" "Tôi…!" Hứa Vĩ nghiến răng không cam lòng nói: "Có phải anh đã sớm biết cái hồ lô rách này màu đỏ không?

Cố ý gài tôi?!" "Đúng vậy, thì sao?" Diệp Hạo Sơ thản nhiên gật đầu thừa nhận.

"Thằng khốn!" Hứa Vĩ nghe vậy tức muốn nổ phổi, giây tiếp theo lại nghĩ ra điều gì đó, mắt sáng lên.

"Đúng rồi, chúng ta chỉ là cá cược miệng, không có quy định pháp luật nào cả, tại sao tôi phải trả anh một trăm triệu chứ?!" Nghe vậy, Diệp Hạo Sơ nheo mắt nguy hiểm nhìn Hứa Vĩ, như nhìn một người chết, "Cậu định xù nợ à?" Hứa Vĩ bị Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm đến trong lòng phát hoảng, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ: "Phải… chính là xù nợ đấy, anh làm gì được tôi?" Trong lòng hắn lại nghĩ: Tuy nhà họ Hứa ở Kinh Thành không được xem là gia tộc hàng đầu, nhưng cũng miễn cưỡng được xếp vào tầng lớp trung thượng lưu.

Người đàn ông trước mắt khí chất phi phàm, chắc cũng không đơn giản, nhưng muốn động đến nhà họ Hứa của hắn ở Kinh Thành, thì cũng phải tự lượng sức mình!

Nghĩ vậy, Hứa Vĩ lập tức yên tâm hơn nhiều.

"Rất tốt!

Rất tốt!

Cậu là người đầu tiên dám thiếu tiền của tôi!" Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng, kín đáo nhặt một hạt lạc trên bàn của ông chủ sạp hàng, búng ngón tay, bắn về phía hạ bộ của Hứa Vĩ.

"A~!" Hứa Vĩ lập tức cảm thấy dưới háng đau nhói, hai tay ôm lấy hạ bộ quỳ xuống, sắc mặt lập tức tái mét, toàn thân run rẩy!

Cảnh tượng này khiến mọi người ngơ ngác, sao thế?

Hứa đại thiếu gia lại giở trò gì đây?

Bởi vì Diệp Hạo Sơ ra tay rất nhanh, nhanh đến mức mọi người không thể phát hiện ra, chỉ có tiểu ma nữ Doãn Nam Phong che miệng cười khẽ, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Diệp Hạo Sơ lạnh lùng nhìn Hứa Vĩ, lực đạo hắn dùng hắn rất rõ, tuy không lấy mạng được Hứa Vĩ, nhưng cả đời này của hắn coi như phế rồi!

Vĩnh viễn cũng không thể làm đàn ông được nữa!

Đây cũng là do gã này tự tìm lấy, dám xù nợ của bản hội trưởng?

Chán sống rồi sao?

"A~!!

Là mày!

Chắc chắn là mày làm!" Hứa Vĩ lúc này chỉ còn lại sự tuyệt vọng

và oán hận, vì vừa rồi hắn phát hiện ra thứ đó của mình đã nát, đã phế rồi!

Nên Hứa Vĩ lập tức chĩa mũi dùi vào Diệp Hạo Sơ, người vừa có mâu thuẫn với hắn.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười ha hả: "Tôi làm cái gì?

Cậu đừng có vu oan cho người tốt chứ!

Mọi người đều đang nhìn đấy!" "Người anh em này nói đúng đấy, tất cả chúng tôi đều đang nhìn, cậu còn định ăn vạ à?

Tôi thấy cậu không phải là bị yếu sinh lý đấy chứ?" Hoàng Phủ Vân lúc này cũng châm chọc xen vào, hắn đã sớm không ưa bộ dạng kiêu căng của gã này rồi!

"Anh bạn này nói có lý!" Mọi người đều gật đầu đồng tình.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Hứa Vĩ, nói thật lòng, Tần Tuyên Băng rất ghét bỏ bĩu môi.

Nhưng dù cô có ghét bỏ thế nào, vẫn phải duy trì mối quan hệ bạn bè mập mờ giữa hai người, dù sao, nhà họ Hứa vẫn có ích cho cô!

"Các người…?" Hứa Vĩ bị những lời của mọi người làm cho tức đến muốn hộc máu!

Hắn rất chắc chắn rằng "cái đó" của mình đã bị Diệp Hạo Sơ phế đi!

Lại còn bị một hạt lạc nhỏ xíu phế đi!

Còn về tại sao Hứa Vĩ biết?

Đương nhiên là vì trong lòng bàn tay hắn đang nắm chặt hạt lạc đã mang lại sự sỉ nhục cho hắn!

Nhưng lúc này lại không tìm được bằng chứng?

Chẳng lẽ bạn nói với người ta một hạt lạc đã phế đi "cái đó" của bạn, ai mà thèm tin chứ?

Nghĩ đến đây, Hứa Vĩ đau đớn gắng gượng đứng dậy từ dưới đất, vẻ mặt đầy oán hận nhìn Diệp Hạo Sơ, nói từng chữ một.

"Mày cứ chờ đấy!

Nhà họ Hứa sẽ không tha cho mày đâu!

Tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!" "Ồ?

Vậy sao?

Vậy thì tôi sẽ chờ xem!" Diệp Hạo Sơ thản nhiên cười, chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

Nói xong, hắn ném cái hồ lô Tam Hà Lưu cho Doãn Nam Phong, rồi kéo cô rời đi.

"Anh không sao chứ?" Tần Tuyên Băng lúc này hỏi, định đỡ hắn dậy.

"Cút đi!" Hứa Vĩ đẩy Tần Tuyên Băng ra, lúc này vẻ mặt hắn đầy oán hận và tàn nhẫn, suy cho cùng đều là vì con đàn bà này không chấp nhận sự theo đuổi của lão tử, nếu không phải vì cô ta, lão tử có thể cá cược với người khác, còn thua cả "của quý" không?

"Hứa Vĩ, anh có ý gì?" Tần Tuyên Băng không thể tin nổi nhìn Hứa Vĩ, gã này trước giờ chưa từng dám đối xử với mình như vậy?

Ngay khi Tần Tuyên Băng còn định tìm Hứa Vĩ lý luận, bảy tám tên Côn Nô đi tới, tên Côn Nô cầm đầu nói: "Hai vị!

Anh Hứa và chủ nhân nhà tôi cá cược thua một trăm triệu, tôi xin thay mặt chủ nhân đến thu nợ!" "Chủ nhân?

Là anh Diệp vừa rồi sao?" Tần Tuyên Băng nghe vậy nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, cô Tần!” Tên Côn Nô cầm đầu lại nhìn về phía Hứa Vĩ nói: “Anh Hứa, phiền anh chuyển khoản một trăm triệu đó càng sớm càng tốt, nếu không tôi không tiện ăn nói với chủ nhân!” “Chuyện này không thể nào!

Mày bảo với thằng họ Diệp kia, nhà họ Hứa lão tử với nó không đội trời chung!” Hứa Vĩ gào thét giận dữ.

Phế đi “của quý” của lão tử!

Còn muốn tiền?

Sao có thể?

Tên Côn Nô cầm đầu nghe vậy sắc mặt lạnh đi, nói: “Nhà họ Hứa mà anh nói muốn đối đầu với Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi sao?” “Kệ mẹ nhà mày là khách sạn gì, lão tử…” Hứa Vĩ nói được nửa câu mới phản ứng lại, sắc mặt vốn đã tái nhợt, giờ lại càng trắng thêm vài phần!

Vừa rồi gã ta nói Tân Nguyệt Phạn Điếm!?

Một ý nghĩ đáng sợ nảy sinh trong đầu Hứa Vĩ.

Thằng họ Diệp và người phụ nữ xinh đẹp kia không phải là chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ?

Chương 247

Toang rồi!

Những người này chẳng lẽ là Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Tân Nguyệt Phạn Điếm là cái thế lực gì chứ?

Đó là thế lực hàng đầu ở Kinh Thành!

Đừng nói là một nhà họ Hứa nhỏ bé của hắn, cho dù có thêm một trăm nhà họ Hứa cũng vô dụng!

Nếu để chú hắn biết mình đã đắc tội với Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì chú hắn chẳng phải sẽ giết hắn sao!

Hơn nữa, sau khi giết hắn xong, chú hắn còn phải đích thân đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để bồi tội!

Nghĩ đến đây, Hứa Vĩ tuyệt vọng, báo thù?

Bây giờ cho hắn một vạn lá gan hắn cũng không dám báo thù nữa.

Hơn nữa, hắn chỉ mong chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm coi hắn như một cái rắm mà tha cho!

"Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Tần Tuyên Băng khó hiểu chau mày, sao cô chưa từng nghe nói qua nhỉ?

"Vị đại ca này, tôi sẽ về nhà gom tiền ngay!" Nói xong, Hứa Vĩ cũng không còn để ý đến cơn đau dưới háng nữa, tập tễnh chạy về nhà.

Mình dám thiếu tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm ư?!

Cho hắn thêm 10 mạng cũng không đủ chết!

Tần Tuyên Băng thấy vậy tuy không muốn quan tâm đến gã này, nhưng vì nhà họ Tần của mình, cũng đuổi theo!

Mọi người thấy Hứa Vĩ hoảng loạn chạy đi, Tần Tuyên Băng cũng đuổi theo, đều có chút ngơ ngác!

Tình hình gì đây?

Ngược lại, ánh mắt Đức thúc phức tạp nhìn bóng lưng của đám Côn Nô, người khác không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng ông lại biết rất rõ sự đáng sợ của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Lúc này, Hoàng Phủ Vân đứng bên cạnh cảm thán: "Ôi!

Hồ lô tám mươi vạn, chỉ mua về chơi?

Đây là hạng người gì vậy!" Trang Duệ không để ý đến lời của Hoàng Phủ Vân, mà ra vẻ một đứa trẻ ngoan ngoãn hỏi Đức thúc: "Đức thúc, ngài nói xem, một cái hồ lô mua với giá năm trăm tệ, lại có giá trị đến 80 vạn, đây chẳng phải là siêu lợi nhuận sao ạ?" Đức thúc nghe vậy thở dài nói: "Ai, cái nghề đồ cổ này mấy trăm năm nay vẫn có quy tắc cũ, mua xong rời tay, tiền hàng sòng phẳng, nhìn nhầm, nhặt được của hời là chuyện thường tình, cậu không cần nghĩ nhiều, cứ tiếp tục cố gắng." Nghe Đức thúc dặn dò, Trang Duệ ngoan ngoãn gật đầu.

Ngay sau đó, Hoàng Phủ Vân chặn Đức thúc đang định rời đi lại, nói: "Đức thúc, ở đây còn có đồ tốt này, ngài xem giúp một chút đi, đồ cổ hơn trăm năm tuổi!

Cổ lắm!" Đức thúc nhìn cái hũ đựng thuốc hít trong tay đối phương, hơi nhíu mày nói: "Không tệ, tốt lắm, cậu cứ giữ lại tự chơi đi!" Thấy vậy, Hoàng Phủ Vân đảo mắt, lại tò mò hỏi: "Vậy ngài thấy nó đáng giá bao nhiêu tiền?" "Nó à?

Còn không đáng tiền bằng con dế bên trong!" Đức thúc nói một

câu, rồi bỏ đi thẳng trong sự ngỡ ngàng của Hoàng Phủ Vân.

"Nga nga nga~!" Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của người anh em tốt của mình, Trang Duệ cười phá lên như tiếng ngỗng kêu, sau đó tiễn Đức thúc đi.

Chỉ còn lại một mình Hoàng Phủ Vân đứng ngơ ngác tại chỗ không biết phải làm sao! ...

Ngồi trên chiếc xe chuyên dụng, Doãn Nam Phong lúc này đang vui vẻ khoác tay Diệp Hạo Sơ.

"Cười ngây ngô cái gì thế?" Diệp Hạo Sơ cười hỏi.

Doãn Nam Phong nghe vậy lại khoác chặt hơn một chút, cười hì hì: "Hi hi, có phải vừa rồi anh phế gã Hứa Vĩ kia là vì hắn dùng ánh mắt ghê tởm nhìn bản cô nương không?" "Chỉ chuyện đó thôi à?

Không sai!" Diệp Hạo Sơ gật đầu thừa nhận, người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác nhìn bằng ánh mắt ghê tởm, ai mà chịu nổi chứ?

Huống chi là một người đàn ông có tính chiếm hữu cực mạnh như Diệp Hạo Sơ.

"Tên họ Diệp kia, lần này bản cô nương tâm trạng không tệ, anh muốn phần thưởng gì, nói đi, không được quá đáng đâu đấy!" Doãn Nam Phong kiêu ngạo hất cái đầu nhỏ lên nói.

Lời vừa nói xong, tiểu ma nữ trong lòng lại có chút chột dạ, cảm giác an toàn mà Diệp Hạo Sơ mang lại cho cô vừa rồi thật bùng nổ, cô cũng rất tận hưởng.

Tuy cô cũng rất thích tên họ Diệp này, nhưng nếu bảo cô bây giờ trao thân cho hắn, Doãn Nam Phong tự hỏi mình vẫn chưa làm được!

Cô cô của cô đã nói, tên họ Diệp này chính là một củ cải đa tình,

có không ít phụ nữ, hơn nữa ai cũng là đại mỹ nhân, nếu mình dễ dàng trao thân như vậy, thì quá hời cho tên họ Diệp rồi!

Nhưng cũng phải cho tên họ Diệp này một chút lợi ích, đàn ông đều như vậy, nếu không cho hắn chút ngọt ngào, hắn sẽ không mê luyến bạn mãi đâu!

Đây đều là cô cô Doãn Tiên Nguyệt dạy cô.

Cô nhóc Doãn Nam Phong này cũng tin sái cổ vào điều đó!

"Ồ?

Phần thưởng gì cũng được sao?" "Chỉ cần không quá đáng là được!" Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Vậy em mát-xa cho anh đi!" Doãn Nam Phong: "(⊙o⊙)?" Mát-xa?

Có đại mỹ nhân như bản cô nương ở bên cạnh, anh lại chỉ muốn mát-xa?

Coi bản cô nương là gì chứ?

Nha hoàn sai vặt à?

Ban đầu tiểu ma nữ cứ nghĩ tên họ Diệp này sẽ nói để mình hôn hắn một cái, hoặc là hắn hôn mình một cái!

A a a~ thật tức chết bản cô nương mà!

Diệp Hạo Sơ nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt xinh đẹp của tiểu ma nữ, khẽ mỉm cười, thầm nghĩ: Nhóc con, chút thủ đoạn sơ cấp này mà cũng muốn đối phó với bản hội trưởng à?

Phải biết rằng ngay cả cô cô của em là Doãn Tiên Nguyệt cũng bị bản hội trưởng chế ngự đến ngoan ngoãn phục tùng!

Một cô nhóc như em thì là gì chứ?

"Tên họ Diệp!

Anh là đồ khốn, cho anh cơ hội mà cũng không biết tận dụng!

Sau này anh đừng hòng… ưm…" Doãn Nam Phong còn chưa nói hết câu, miệng đã bị chặn lại, đó là Diệp hội trưởng đang dạy cô học kiến thức mới đấy!

Người khác thì dạy tay cầm tay, còn Diệp hội trưởng thì khác, ngài ấy dạy miệng đối miệng, không phải ai cũng có tư cách được hưởng đãi ngộ này đâu!

Bấy lâu nay, cũng chỉ có vài người phụ nữ được hưởng qua.

Nhìn thấy cảnh này, Thính Nô đang lái xe lúc này: "!#*&#" Hai người làm vậy thật sự ổn sao?

Có nghĩ đến một bà cô già hơn ba mươi tuổi đang cô đơn không vậy?

Mười phút sau.

"Ưm… đừng mà!" Doãn Nam Phong học tập cùng Diệp hội trưởng mười phút, tuy đã có thể nắm vững thành thạo, thậm chí có thể chủ động tấn công Diệp hội trưởng.

Nhưng cảm thấy bàn tay của gã này trên người mình rất không thành thật, thế là vội vàng đẩy Diệp đại hội trưởng ra.

Cô đã cảm nhận được phản ứng của Diệp đại hội trưởng rồi, cô sợ đến lúc đó mình không nhịn được mà cùng Diệp đại hội trưởng diễn một màn "rung lắc trên xe"!

Hơn nữa còn có một khán giả tại hiện trường, một nữ Thính Nô hơn ba mươi tuổi cô đơn!

"Sao?

Em không thích à?" Diệp Hạo Sơ liếm môi, cười tà mị hỏi.

Doãn Nam Phong nghe vậy mặt đỏ bừng, có chút luống cuống nói:

“Không phải, chúng ta… chúng ta như vậy có phải là quá nhanh rồi không!” “Cô cô nói không thể để anh dễ dàng có được em như vậy, nếu không anh sẽ không trân trọng em, cho nên…” Doãn Nam Phong lúc này nói càng lúc càng nhỏ, sợ Diệp đại hội trưởng vì chuyện này mà tức giận!

Đừng thấy bình thường cô dám hò hét với Diệp đại hội trưởng, nhưng trong chuyện này, Doãn Nam Phong cũng rén lắm!

“Vậy được rồi!” Diệp Hạo Sơ đứng dậy chỉnh lại quần áo, hắn tôn trọng ý kiến và suy nghĩ của Doãn Nam Phong, dù sao cô sớm muộn gì cũng là của mình, không vội lúc này!

“Ơ… anh Diệp, anh…?” Hành động này của Diệp Hạo Sơ ngược lại khiến Doãn Nam Phong thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại có chút mất mát, chẳng lẽ thân hình của bản cô nương không đủ nóng bỏng?

Vẻ đẹp không đủ mê người!?

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô nhóc, Diệp Hạo Sơ cười nói: “Sao vậy?

Không nỡ à?

Nghiện rồi sao?” Doãn Nam Phong nghe lời Diệp Hạo Sơ, có chút e thẹn gật gật đầu nhỏ, rồi lại lắc lắc.

“Không phải, em…” Lời còn chưa nói xong, chiếc xe chuyên dụng đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 248

Thấy vậy, cô nhóc mắt sáng lên, mở cửa xe, nhanh chóng chạy vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Diệp Hạo Sơ: "…" Một lúc sau, Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ lắc đầu, xuống xe, và nhìn thấy Thanh Thanh Mạn đang đứng ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm chờ mình.

Thanh Thanh Mạn đi tới, cung kính nhận lấy áo khoác của Diệp Hạo Sơ, lại tò mò hỏi: "Chủ nhân, chị Nam Phong hôm nay sao vậy ạ?

Sắc mặt có vẻ không ổn lắm?" "Ồ, không sao, chắc là cô ấy chơi mệt rồi!" "Vậy sao ạ?" Chưa đợi Thanh Thanh Mạn hỏi tiếp, Diệp Hạo Sơ đã lên tiếng: "Mạn Mạn, bản hội trưởng hơi đói rồi, gọi người làm chút đồ ăn mang đến phòng ta!" "Vâng, chủ nhân, ngài chờ một chút!" Thấy chủ nhân nhà mình đi rồi, Thanh Thanh Mạn lập tức gọi nữ Thính Nô vừa lái xe đến để hỏi tình hình.

Sau đó, Thính Nô đó kể lại chi tiết cả ngày hôm nay của Diệp Hạo Sơ.

"Cái gì?

Chủ nhân… đã ra tay với chị Nam Phong rồi sao?!" "Vâng, thưa cô Thanh Thanh Mạn!" "Được rồi, ngươi lui đi!" Thực ra Thanh Thanh Mạn còn một câu chưa nói, đó là tại sao chủ nhân không ra tay với mình nhỉ?

Mình, Thanh Thanh Mạn, không kém chị Nam Phong chứ?

Hơn nữa mình còn đặc biệt nghe lời, chủ nhân muốn thế nào thì sẽ thế nấy!

Như vậy không phải thơm hơn sao? ...

Hứa Vĩ tập tễnh chạy về nhà họ Hứa, gặp được chú của hắn là Hứa Chấn Đông.

“Sao vậy?

Sắc mặt tệ thế!” Hứa Chấn Đông đặt cuốn sách trong tay xuống hỏi.

Hứa Vĩ cố nén cơn đau ở hạ bộ, quỳ trên đất khóc lóc kêu lên: “Chú, con… con gây ra rắc rối lớn rồi!” Hứa Chấn Đông nghe vậy sắc mặt khó coi: “Rắc rối lớn gì?

Làm việc hấp tấp!

Sau này sao ta yên tâm giao nhà họ Hứa cho con được!” “Chú, chú nghe con nói hết đã, con đắc tội với Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi…” Hứa Vĩ cẩn thận quan sát sắc mặt của chú mình.

“Cái gì?

Con đắc tội với Tân Nguyệt Phạn Điếm?” Hứa Chấn Đông lúc này hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa, trừng mắt nhìn đứa cháu trai vô dụng này!

Bình thường gã này vô dụng thì thôi, nhưng vào lúc quan trọng lại gây chuyện với cái thế lực khổng lồ như Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Là chê mạng của lão tử quá cứng à?

Nghĩ đến đây, Hứa Chấn Đông càng tức giận không nhịn được đá Hứa Vĩ một cái, lớn tiếng gầm lên: “Mày… mày kể cụ thể cho tao xem rốt cuộc là chuyện gì?

Kể cho tao từng chữ một!” Hứa Vĩ bị ánh mắt muốn giết người của chú mình nhìn đến có chút sợ hãi, rụt cổ lại cẩn thận kể lại quá trình sự việc, và cuối cùng còn nói một câu có thể làm chú hắn tức chết.

“Và con còn… còn thua một trăm triệu!” “Hơn nữa những Côn Nô đó nói: cho nhà họ Hứa chúng ta thời hạn ba ngày, nếu không… nếu không nhà họ Hứa chúng ta không cần phải tồn tại ở Kinh Thành nữa.” Nghe xong toàn bộ quá trình, Hứa Chấn Đông suýt nữa tức chết, lập tức đấm đá Hứa Vĩ, “Hừ~ đồ súc sinh!

Hôm nay tao đánh chết mày!” “A~!

Chú, đừng đánh nữa!” Không lâu sau, Hứa Vĩ đã bị đánh đến ngất đi, lúc này Hứa Chấn Đông mệt đến thở hổn hển mới phát hiện ra chỗ hạ bộ của gã này chảy không ít máu.

Giây tiếp theo, Hứa Chấn Đông lập tức gọi điện cho thư ký, vội vàng nói: “Rút ba trăm triệu từ tài khoản công ty ra!” “Sao vậy?

Lão tử làm việc còn cần cô dạy à?

Ngay lập tức, ngay bây giờ!” Còn về tại sao là ba trăm triệu, đó là vì Hứa Chấn Đông lo lắng một trăm triệu sẽ tỏ ra nhà họ Hứa không đủ thành ý, nên đã thêm hai trăm triệu nữa!

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết Hứa Chấn Đông nghĩ nhiều và phức tạp như vậy!

Chỉ có thể nói đây đều là ông tự nghĩ ra thôi nhé!

Không liên quan gì đến bản hội trưởng cả!

Cúp điện thoại xong, Hứa Chấn Đông vẫn không yên tâm, lại gọi cho mấy vị tổng giám đốc bình thường có giao hảo, hỏi xem họ có thể giúp được không?

Mấy vị tổng giám đốc đó nghe nói nhà họ Hứa lại đắc tội với Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Đều như tránh ôn thần, không nói hai lời đã cúp máy.

Đùa à, Tân Nguyệt Phạn Điếm là cái thế lực gì chứ?

Nhà họ Hứa đắc tội với Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Bọn họ sao dám giúp!

Những người này đều khôn như ranh!

"Chết tiệt!

Chết tiệt!" Hứa Chấn Đông ngửa mặt lên trời gào thét, càng thêm phiền não, mẹ kiếp!

Nếu không phải vì thằng con phá gia chi tử Hứa Vĩ, nhà họ Hứa có thể trở nên như thế này sao?

Chỉ có thể hy vọng ba ngày sau, ông ta đích thân mang theo đứa cháu trai vô dụng và ba trăm triệu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi tội, và có thể nhận được sự tha thứ của chủ nhân Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Nếu không nhận được sự tha thứ, thì nhà họ Hứa của ông ta sẽ vạn kiếp bất phục!

Ba ngày sau.

Hứa Chấn Đông đích thân mang Hứa Vĩ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tuy không gặp được Diệp Hạo Sơ và Doãn Nam Phong, nhưng đã gặp được Thanh Thanh Mạn.

Không vì gì khác, dùng lời của tiểu ma nữ Doãn Nam Phong mà nói, chính là bọn họ còn chưa có tư cách gặp cô!

Hứa Chấn Đông cung kính nói: "Cô Mạn, cháu trai mấy ngày trước cá cược với chủ nhân của cô đã thua, và đã đắc tội với anh Diệp." Lại quát Hứa Vĩ: "Còn không mau xin lỗi người ta!" "Vâng vâng vâng!

Tôi sai rồi!

Lần sau không dám nữa!" Hứa Vĩ nghe vậy toàn thân run rẩy lợi

hại.

Bởi vì hắn phát hiện các Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều có ý vô ý nhìn hắn, như thể lúc nào cũng muốn động thủ, hắn có thể không sợ sao?

"Cô Mạn, tiền đã chuyển khoản rồi, còn những món quà này đều là vật gia truyền của nhà họ Hứa chúng tôi, mong cô nhất định nhận cho!" Nói xong, lại mang đến một số tranh chữ, đồ cổ gì đó, giá trị đều không thấp!

Từ đầu đến cuối, Thanh Thanh Mạn chỉ lạnh lùng gật đầu, nói: "Ừm!

Những thứ này tôi thay mặt chủ nhân nhận lấy!" "Được được được!

Vậy cô Mạn, chúng tôi có thể…" "Đi đi!" "Vâng vâng vâng!

Cảm ơn cô Mạn nhiều!" Thấy sự việc cuối cùng cũng đã được giải quyết, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không làm khó nhà họ Hứa của họ, điều này khiến Hứa Chấn Đông không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nhìn sang Hứa Vĩ bên cạnh, ông ta càng nhìn càng không thuận mắt!

"Đồ phá gia chi tử, sau này đừng bao giờ ra ngoài làm mất mặt nữa!" "Vâng, vâng!" Hứa Vĩ nghe vậy mím môi uất ức gật đầu.

Nhìn thấy hành động mím môi của gã này, ông ta chỉ muốn nôn, mẹ nó!

Ông ta biết đứa cháu trai của mình đã bị chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm phế rồi!

Sau này không còn là đàn ông nữa!

Không có cách nào để lại hậu duệ cho nhà họ Hứa, vậy thì cái chức đại thiếu gia nhà họ Hứa này còn có tác dụng gì?

Thà lão tử tự mình tìm một người phụ nữ, bồi dưỡng lại một đứa khác còn hơn!

Tại nhà họ Hứa.

Sau khi hai chú cháu nhà họ Hứa lòng còn sợ hãi rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hứa Vĩ đã băng bó vết thương, đang tuyệt vọng nằm trên giường bệnh, nghĩ rằng từ nay về sau mình đã là một thái giám, không bao giờ có thể trải nghiệm được thú vui của đàn ông nữa!

Sau đó, gã biết tin Tần Tuyên Băng đã đến nhà họ Hứa thăm mình.

Hứa Vĩ vừa nghe Tần Tuyên Băng đến tìm mình, mắt liền đỏ ngầu vì tức giận, hận không thể giết cô ta ngay lúc này!

Mẹ kiếp, nếu không phải vì muốn ra oai trước mặt con tiện nhân này, gã đã không ra nông nỗi này!

Tần Tuyên Băng tìm gặp Hứa Chấn Đông, cung kính chào hỏi: "Chào chú Hứa, Tuyên Băng lần này đến để thăm Hứa Vĩ." "Nghe nói anh ấy bị bệnh?

Bây giờ sao rồi ạ?" Hứa Chấn Đông lộ vẻ hiền từ nói: "Tuyên Băng à, Tiểu Vĩ không sao cả, chỉ bị chút thương nhỏ, bác sĩ nói nó cần tĩnh dưỡng, nên đừng vào làm phiền nó!" "Dạ vâng ạ.

À đúng rồi, chú Hứa, chú có biết lai lịch của Tân Nguyệt Phạn Điếm không ạ?" Tần Tuyên Băng đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, nụ cười trên gương mặt Hứa Chấn Đông có phần cứng lại: "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?" "Ồ, cháu chỉ hơi tò mò thôi ạ!" Tần Tuyên Băng nhận thấy sắc mặt Hứa Chấn Đông có chút không tự nhiên, liền nói qua loa một câu.

Chương 249

Nhưng trong lòng cô lại vô cùng tò mò về Tân Nguyệt Phạn Điếm mà đám côn đồ kia nhắc tới.

Tại sao Hứa Vĩ nghe thấy tên Tân Nguyệt Phạn Điếm lại sợ hãi đến vậy?

Trong suy nghĩ của cô, nhà họ Hứa và nhà họ Tần của cô cũng được xem là gia tộc lớn, nhưng vì nhà họ Tần là thế lực ở hải ngoại, nên không hiểu rõ lắm về các thế lực lớn ở Kinh thành.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm là khách sạn và cũng là nơi đấu giá đồ cổ lớn nhất Kinh thành, mà Doãn gia, người quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng là một trong những thế lực hàng đầu ở Kinh thành!" "Trong đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có mối liên hệ vô cùng mật thiết với Cửu Môn.

Có thể nói, chọc vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Doãn gia và toàn bộ Cửu Môn!" "Mà Cửu Môn được tạo thành bởi bảy đại gia tộc hàng đầu Kinh thành là Trương gia, Diệp gia, Trần gia, Hoắc gia, Giải gia, Ngô gia, Tề gia.

Bất kỳ gia tộc nào trong số đó cũng không phải là thứ mà nhà họ Hứa chúng ta và nhà họ Tần của cháu có thể đắc tội!" Hứa Chấn Đông giới thiệu cho Tần Tuyên Băng một chút thông tin về Cửu Môn mà ông ta biết.

"Vậy chú Hứa, không phải nói là Cửu Môn sao?

Tại sao chỉ có bảy gia tộc thôi ạ?" Tần Tuyên Băng lại tò mò hỏi.

Hứa Chấn Đông ngượng ngùng nói: "Cái này chú cũng không rõ lắm, có lẽ hai nhà kia đã ẩn thế rồi!" "Vâng ạ, cháu biết rồi!

Cảm ơn chú Hứa!" Tần Tuyên Băng tiêu hóa một chút thông tin vừa nghe được, vẻ mặt đăm chiêu.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi hai chú cháu nhà họ Hứa rời đi, Thanh Thanh Mạn bước đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, báo cáo tình hình, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống đấm bóp cho hắn.

Diệp Hạo Sơ ngạc nhiên nói: "Ồ?

Thằng Hứa Chấn Đông đó mang đến ba trăm triệu?

Còn có không ít đồ cổ nữa?" "Vâng ạ, chủ nhân!" "Được thôi!

Vậy thì cho cổ phiếu công ty nhà họ Hứa tụt một nửa đi!

Dù sao cũng là bồi lễ xin lỗi, lại còn tặng quà cho chúng ta mà!" "Vâng ạ!" Thanh Thanh Mạn che miệng cười khúc khích, trong lòng không khỏi nghĩ thầm chủ nhân thật là xấu xa!

Diệp Hạo Sơ chẳng hề bận tâm, ai bảo Hứa Vĩ dám tơ tưởng đến người phụ nữ của mình!

Không khiến nhà hắn tan cửa nát nhà đã là nhân từ lắm rồi! (Diệp Hạo Sơ: Haizz, mình thật quá lương thiện!) (Hứa Chấn Đông, Hứa Vĩ: Mẹ kiếp!

Mặt mũi của mày đâu?) Sau đó, Thanh Thanh Mạn cố ý hoặc vô tình nói: "Chủ nhân, chị Nam Phong mấy hôm nay hình như đều cố ý tránh mặt ngài, ngài… có phải đã chọc giận chị ấy không ạ?" "Hử?

Mạn Mạn, sao em đột nhiên hỏi chuyện này?" "Dạ không, em chỉ hơi lo cho chị Nam Phong thôi mà!" Thanh Thanh Mạn đáng yêu lè lưỡi.

Đối mặt với câu hỏi của chủ nhân nhà mình, Thanh Thanh Mạn trong lòng vẫn có chút hoảng hốt, chẳng lẽ lại nói với anh rằng em

đây thèm khát thân thể của anh?

Rằng em có tham vọng từ một nữ tỳ vươn lên làm nữ chủ nhân ư?

"Thật không?" Diệp Hạo Sơ cười như không cười nhìn cô nha đầu này.

Thực ra hắn sớm đã biết nha đầu này có ý đồ kia với mình, nhưng bây giờ vẫn nên ưu tiên chinh phục Doãn Nam Phong trước, cơm phải ăn từng miếng, gái phải cua từng người.

Ừm, đúng vậy!

Đã nửa tháng trôi qua kể từ khi Ngô Tà bị Trần Thừa Trừng bắt cóc.

Trong khoảng thời gian này, Ngô Tam Tỉnh không hề xuất hiện, dường như đột nhiên biến mất.

Còn Ngô Tà đã gác lại chuyện cá mày rắn sang một bên, chuyển sang nghiên cứu tấm ảnh cũ kỳ lạ kia, tìm hiểu thông tin về các thành viên đội khảo cổ đã xuống ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa năm đó.

Chỉ là, cậu càng nghiên cứu thì càng phát hiện ra nhiều bí ẩn, kết hợp với những ghi chép trong bút ký của Ngô Lão Cẩu, cậu như bị ma ám, ngày nào cũng lật xem cuốn bút ký.

Hôm nay, điện thoại của Ngô Tà đột nhiên nhận được một email nặc danh, đối phương nói rằng nếu cậu muốn cứu chú Ba của mình thì hãy đến Nam Hải.

"Chú Ba?

Sao chú Ba lại ở Nam Hải?" Ngô Tà nhìn email, chìm vào suy tư.

Ngay sau đó, cậu gọi Hải Thiếu đến lúc nửa đêm, nhờ giúp giải mã địa chỉ email.

Tuy nhiên, địa chỉ email đó dường như đã được mã hóa đặc biệt,

nhưng với tài năng của Hải Thiếu, việc giải mã không thành vấn đề!

“Ngô Tà, cậu thật sự định đi Nam Hải à?

Chỉ dựa vào một email mà cậu không thể tùy tiện mạo hiểm được đâu!” Kể từ khi từ Lỗ Vương Mộ trở về, Hải Thiếu đã nói với Ngô Tà rằng sau này có đánh chết cũng không xuống đấu nữa.

Lúc này thấy Ngô Tà có vẻ muốn đi mạo hiểm, cậu không nhịn được mà tốt bụng nhắc nhở.

Ngô Tà nghe vậy, ánh mắt kiên định nói: “Hải Thiếu, chú Ba đã mất tích lâu như vậy rồi, tôi nhất định phải tìm được chú ấy.

Bây giờ đã có manh mối, dù là thật hay giả, tôi cũng phải đi một chuyến.” “Hơn nữa, qua mấy ngày nghiên cứu, tôi phát hiện đội khảo cổ trong tấm ảnh này đi đến ngôi mộ dưới biển chính là ở Nam Hải.” Hải Thiếu hiểu rõ tính cách của Ngô Tà, bướng bỉnh, cố chấp, mình căn bản không khuyên được, đành đề nghị để Vương Nguyệt Bán đi cùng.

“Như vậy không hay lắm đâu, tìm chú Ba là chuyện của riêng tôi, nếu tôi làm phiền Bàn Tử thì có hơi quá đáng?” Ngô Tà lộ vẻ khó xử, mặt mày không tình nguyện.

“Có gì mà không hay, tôi gọi điện nói với Bàn Tử một tiếng là được!

Cậu đi một mình tôi không yên tâm, có Bàn Tử đi cùng, hai người cũng có thể trông chừng lẫn nhau!” Sau đó, Hải Thiếu trực tiếp gọi điện hỏi Vương Nguyệt Bán, đối phương không nói hai lời, lập tức đồng ý!

Bên này, Vương Nguyệt Bán tươi cười cúp điện thoại, nói với hai người Hồ Bát Nhất: “Hồ gia, đại ca, hai người nói trúng phóc, Tiểu Thiên Chân gọi tôi ra Nam Hải thật này!” “He he, cao tay!

Hai người đúng là cao tay!" Vương Bàn Tử đắc ý cười nói: "Đó là dĩ nhiên, đại ca mày là ai chứ!" "Thôi đi, xem ông đắc ý chưa kìa, chuyện này đều là do Lão Diệp nói, liên quan gì đến ông?" Hồ Bát Nhất khinh bỉ.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền chán nản: "Này Lão Hồ, sao ông cứ thích phá đám tôi thế?" Không thấy tiểu đệ của tôi đang ở đây à?" "Đại ca, không sao đâu, anh cứ tiếp tục, không cần để ý đến em!" Vương Nguyệt Bán đột nhiên yếu ớt nói một câu.

Thực ra trong lòng Vương Nguyệt Bán, Vương Bàn Tử chỉ là một gã mập mặt dày hơn mình và không biết xấu hổ!

Nhưng cậu thật lòng tôn trọng vị đại ca này, không chỉ cứu cậu mà còn sẵn lòng dẫn cậu đi phát tài, đại ca như vậy biết tìm ở đâu?

"À đúng rồi, đại ca, Lão Diệp mà hai người hay nhắc đến là ai vậy?

Có phải là vị đứng sau Thanh Long Các của chúng ta không?" Vương Nguyệt Bán tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử gật đầu, kiêu ngạo nói: "Không sai!

Năm đó Lão Diệp, Lão Hồ, và cả tôi!

Nam chinh bắc chiến, vào không biết bao nhiêu ngôi mộ hung hiểm tột cùng, cuỗm không biết bao nhiêu minh khí báu vật!" "Sau này ấy à, bọn tôi còn được gọi là Đạo Mộ Tam Đại Soái!

Còn nữa…" Sau đó chỉ nghe Vương Bàn Tử mặt không đỏ tim không đập mà chém gió về những chiến tích anh dũng của ba người năm xưa!

Hồ Bát Nhất ôm trán, không còn mặt mũi nào để nghe tiếp, mẹ kiếp!

Cái thằng mập chết bầm này đúng là đủ rồi!

“Ngầu quá!

Đại ca, không ngờ năm đó anh lại lợi hại như vậy?” Vương Nguyệt Bán bị kể cho nghe đến ngây người, lớn tiếng thán phục.

“He he!

Sau này phải học hỏi đại ca nhiều vào nhé!” Vương Bàn Tử híp mắt, nói với tiểu đệ của mình một cách đầy thâm ý.

“Nhất định, nhất định!” Sáng sớm hôm sau, Ngô Tà liền đeo một chiếc ba lô du lịch, đáp máy bay tức tốc đến khách sạn được chỉ định ở Nam Hải.

Ngô Tà vừa bước vào cửa khách sạn thì một người lạ chạy tới, chặn cậu lại, đưa cho cậu một chiếc chìa khóa xe và một danh thiếp.

Chiếc xe người đó đưa là một chiếc Maserati màu trắng, Ngô Tà lái xe đến ngay địa điểm ghi trên danh thiếp.

Ngô Tà một mình đi đến cây cầu theo địa chỉ trên danh thiếp.

Không lâu sau, trên mặt biển xa xa, một chiếc ca nô lao tới vun vút, tạo nên những lớp sóng lớn, trong nháy mắt đã cập bờ.

Sau đó chỉ thấy một mỹ nữ mặc đồ da bó sát, thân hình bốc lửa cực độ, lại có chút phong tình dị vực, từng bước đi về phía Ngô Tà.

“Là cô!” Ngô Tà sững sờ, cậu kinh ngạc phát hiện người đang đợi mình lại chính là A Ninh, người đã từng truy sát cậu ở Nội Mông!

“A Ninh, sao lại là cô?” Ngô Tà đưa mắt nhìn A Ninh một lượt, kinh ngạc hỏi.

Vì lần này A Ninh không xuống Lỗ Vương Mộ như trong nguyên tác, nên cũng không có nhiều va chạm với Ngô Tà, lần duy nhất chạm mặt là khi truy sát Ngô Tà ở Nội Mông.

A Ninh không trả lời Ngô Tà, chỉ lạnh lùng nói: “Đi theo tôi!” Ngô Tà đi theo, hỏi: “A Ninh, email đó là cô gửi cho tôi phải không?” “Cô đã làm gì chú Ba của tôi?

Nếu cô không giao chú Ba ra, tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức!” Mặc dù Ngô Tà cảm thấy A Ninh dụ mình đến Nam Hải có chút không ổn, nhưng vì chú Ba, cậu bây giờ cũng không quản được nhiều nữa!

Chương 250

“Ngô Tà, cậu đoán không sai, email đó đúng là tôi gửi cho cậu.

Còn về chú Ba của cậu, chúng tôi không làm gì ông ấy cả.” “Công ty chúng tôi là công ty khai thác tài nguyên hải dương quốc tế, đã từng hợp tác với chú Ba của cậu, hơn nữa lần hợp tác này là do chú Ba của cậu chủ động tìm đến.” A Ninh quay người lại nhìn chằm chằm Ngô Tà, lạnh lùng giải thích.

“Cái gọi là công ty tài nguyên hải dương của các người chắc là trục vớt trái phép phải không?

Chú Ba tôi sao có thể hợp tác với các người, cô đừng có lừa tôi.” Ngô Tà nêu ra thắc mắc trong lòng.

Nghe lời của Ngô Tà, A Ninh có chút tức giận nói: “Ngô Tà, cậu đừng có vu khống công ty chúng tôi, công ty chúng tôi có giấy tờ hợp pháp.” “Hơn nữa, lần này chúng tôi cung cấp trang bị cho chú Ba của cậu, để ông ấy phụ trách tìm kiếm con tàu đắm, nhưng mấy ngày trước thuyền của chú Ba cậu đột nhiên mất tích, người cũng mất tích!” “Chú Ba của cậu đã nói, nếu ông ấy xảy ra chuyện gì bất trắc, thì bảo tôi tìm cậu!” Ngô Tà lo lắng cho an nguy của Ngô Tam Tỉnh, trong lòng tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng vẫn lên thuyền cùng A Ninh.

“Ây da!

Tiểu Thiên Chân, cuối cùng cậu cũng đến rồi à?

Bàn gia đây nhớ cậu chết đi được.” Khi Ngô Tà bước lên thuyền, vào trong khoang thì phát hiện Vương Nguyệt Bán cũng ở đây.

“Bàn Tử, hóa ra ông đến sớm vậy à?

Tôi còn tưởng ông không đến chứ!” “Ai, nói ra thì dài dòng, chẳng

phải là ở Phan Gia Viên làm ăn không tốt, A Ninh lại trả giá cao mời tôi ra biển, nên tôi cũng đi theo thôi!" Vương Nguyệt Bán nhiệt tình chào đón Ngô Tà vào trong, bắt đầu luyên thuyên.

Nào ngờ cậu ta sớm đã biết mọi chuyện, chỉ là bị Hồ Bát Nhất bọn họ cử đến đây.

"Bàn Tử, A Ninh này muốn làm gì?

Ông có biết không?" Vừa ngồi xuống, Ngô Tà đã không thể chờ đợi được mà muốn dò hỏi mục đích của A Ninh.

"Để tôi nói cho cậu nghe, A Ninh bọn họ muốn tìm một ngôi mộ dưới đáy biển, nghe nói là mộ của con trai Thẩm Vạn Tam, nhà giàu nhất triều Minh, đây là một cái đấu béo bở đấy!" Vương Nguyệt Bán đem những chuyện mình biết, thêm mắm thêm muối kể lại một lượt.

"Bàn Tử, con trai Thẩm Vạn Tam không phải được chôn trong hồ sao?" Ngô Tà ngán ngẩm nhìn Vương Nguyệt Bán, cậu luôn cảm thấy gã mập chết bầm này đang lừa mình!

"A?

Thật à?" "Vậy tức là A Ninh lừa Bàn gia đây rồi?

Con mụ này đúng là gian xảo!

Bàn gia nguyền rủa nó." Vương Nguyệt Bán nghe vậy liền tức giận, bắt đầu không ngừng chửi rủa A Ninh.

"Ừm, tôi cũng thấy A Ninh rất gian xảo, không nói thật với chúng ta." Ngô Tà liếc nhìn camera trên đầu, khẽ nói.

Một lúc sau, A Ninh mặt đen như đít nồi bước vào, bảo mọi người lên boong tàu.

Lúc này, trên boong tàu đang đứng một người đàn ông trung niên lưng hơi gù, đầu tóc ngố tàu.

“Đây là cố vấn Trương mà công ty tôi mời đến, ông ấy là chuyên gia trong lĩnh vực này, lần này mời ông ấy đến là để giúp chúng ta tìm ngôi mộ dưới biển.” A Ninh giới thiệu cố vấn Trương cho Ngô Tà và những người khác.

“Cậu chính là Ngô Tà phải không?

Tiểu Tam Gia của Ngô gia, đại danh của cậu tôi đã nghe từ lâu.” Trương ngốc tử nghe A Ninh giải thích xong, đột nhiên nắm chặt tay Ngô Tà, giữ mãi không chịu buông, miệng thì không ngừng nói những lời sùng bái cậu.

“Hả!?” Vương Nguyệt Bán và A Ninh thấy cảnh này đều có chút kinh ngạc, lão già này từng này tuổi rồi, không lẽ lại thích đàn ông?

Lúc này Ngô Tà cũng cảm thấy Trương ngốc tử có chút kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái ở đâu?

Sau khi mọi người giới thiệu xong, liền bắt đầu kiểm tra tình hình con thuyền.

Sau một vòng kiểm tra, Ngô Tà và những người khác phát hiện con thuyền này không phải là tàu tìm kiếm chuyên nghiệp, mà là một chiếc thuyền đánh cá cũ nát.

“Không được!

Không được!” “Thuyền này quá nát rồi, ra khơi thì chắc là một đi không trở về!” Tiểu Ca trong vai Trương ngốc tử lớn tiếng phản đối, không muốn ra khơi, khiến Vương Nguyệt Bán tức điên chửi anh là đồ mỏ quạ.

Cuối cùng, sau khi mấy người bàn bạc, họ vẫn quyết định khởi hành.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Bọn Ngô Tà khởi hành rồi chứ?” Diệp Hạo Sơ nhấp một ngụm trà, thong thả nói.

Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh nghe vậy liền cung kính trả lời: “Vâng ạ, chủ nhân!” “Bọn họ bây giờ đã ở trên biển, chắc không đến hai ngày là có thể tìm được vị trí của ngôi mộ dưới biển rồi ạ!” Nói xong, Thanh Thanh Mạn lại hỏi: “À đúng rồi, chủ nhân, có cần người của chúng ta đến giúp bọn họ không ạ?” “Không cần!

Cứ để họ hành động trong tối là được rồi!” Diệp Hạo Sơ xua tay từ chối.

Lần này đến ngôi mộ dưới biển, hắn không có ý định đi, mười mấy năm trước đã đi rồi, bên trong cũng không có thứ gì đáng để mình đích thân đi một chuyến.

Những chuyện này hắn cũng không muốn can thiệp quá sâu, chỉ cần để người của Thanh Long Các hành động trong tối là được.

Để cho thằng nhóc Ngô Tà rèn luyện một chút không phải là rất tốt sao?

Hơn nữa, bên cạnh Ngô Tà có Tiểu Ca và Vương Nguyệt Bán, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Vâng ạ!” Thanh Thanh Mạn gật đầu hiểu ý.

Sau đó lại nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng nói: “Chủ nhân, trong hành động đến mộ dưới biển lần này có một người phụ nữ tên A Ninh, cô ta hình như còn là con gái nuôi của Cừu Đức Khảo!?” “Có cần người của chúng ta xử lý cô ta không ạ?” Diệp Hạo Sơ lắc đầu nói: “Không cần, đợi bọn Ngô Tà từ mộ dưới biển ra, cho người của chúng ta mai phục ở đó, đưa A Ninh đến gặp tôi!” “Còn nữa, em đi cho người điều tra thân thế của A Ninh, xem có điểm gì đáng ngờ không?” Đối với một người phụ nữ mang phong tình dị vực như A

Ninh, Diệp Hạo Sơ nói không có ý đồ thì là nói dối.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, phụ nữ xinh đẹp cũng chỉ có mấy người, cuối cùng chết đi thì thật đáng tiếc!

Hơn nữa, năng lực làm việc của A Ninh là không thể nghi ngờ, tốt nhất là có thể thu phục cô ta, làm việc cho mình!

Không thấy Cừu Đức Khảo coi A Ninh như báu vật sao?

Nếu không phải cuối cùng hắn không chống lại được sự cám dỗ của trường sinh, hắn cũng sẽ không để A Ninh đi nộp mạng!

"Em hiểu rồi ạ!" Thanh Thanh Mạn coi như đã nhìn ra, chủ nhân nhà mình e là đã để ý đến người phụ nữ tên A Ninh kia rồi!

Hừ!

Tức chết đi được!

Bên cạnh mình có một đại mỹ nhân vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời thì không thấy, cứ phải đi tìm mấy con hồ ly tinh bên ngoài!

Bọn họ có thơm bằng tiểu nữ tỳ của anh không?

Thấy Thanh Thanh Mạn dùng ánh mắt oán trách nhìn mình, Diệp Hạo Sơ nghi hoặc nói: "Em còn ở đây làm gì?" "A...

Ồ, em đi điều tra ngay!" Thanh Thanh Mạn phản ứng lại, vội vàng bước ra ngoài.

Không lâu sau.

"Họ Diệp kia, anh lại bắt nạt Mạn Mạn?" Hôm nay Doãn Nam Phong trang điểm lạnh lùng quyến rũ, khí thế ngút trời bước tới.

"Sao?

Cuối cùng cũng không trốn tôi nữa à?" Diệp Hạo Sơ cười toe toét nhìn cô nha đầu này.

Kể từ ngày hôm đó trên xe, Doãn Nam Phong luôn cố ý hoặc vô tình né tránh mình, hôm nay cô ấy lại làm sao vậy?

Doãn Nam Phong nghe vậy, trong mắt thoáng có một tia bối rối, nhưng nhanh chóng che giấu đi, hừ lạnh nói: "Hừ!

Mấy ngày nay Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi bận rộn nhiều việc, đâu có giống như Diệp đại hội trưởng anh!

Cả ngày ăn không ngồi rồi!" Diệp Hạo Sơ nghe xong cũng không tức giận, cười nói: "Nam Phong à, hôm nay em lại lên cơn gì thế?

Hơn nữa, dù tôi có cả ngày ăn không ngồi rồi, thì tiền mà công ty Thanh Long của tôi kiếm được cũng nhiều hơn Tân Nguyệt Phạn Điếm của em!" "Sao nào?

Bị tôi chọc tức không?" "Anh… Anh…!?" Nhìn gương mặt kiêu ngạo đến cực điểm của Diệp Hạo Sơ, Doãn Nam Phong tức đến phát điên, mặt đỏ bừng.

Lại cẩn thận nghĩ lại: gã đàn ông chó má này nói cũng không sai!

Hu hu ~ thật quá đáng mà!

Dù cho cô có cố gắng đến đâu, Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô cũng không thể nào vượt qua được công ty Thanh Long của gã đàn ông chó má này!

Đúng rồi!!

Mình là vị hôn thê của gã đàn ông chó má này, đợi mình gả cho hắn rồi, chẳng phải của hắn cũng là của mình sao?

Với cái tính lười như cá muối của hắn, tương lai mình nhất định sẽ quản lý công ty Thanh Long, đến lúc đó, mình sẽ đá gã đàn ông chó má này ra khỏi cuộc!

Cuối cùng lại để gã đàn ông chó má này đến cầu xin mình!

Đến lúc đó nhất định sẽ rất thú vị!

Doãn Nam Phong vừa nghĩ đến cảnh tượng đó đã không nhịn được mà kích động: Hi hi!

Chương 251

Mình đúng là một thiên tài!

Nếu để Diệp Hạo Sơ biết được cô nha đầu Doãn Nam Phong này có suy nghĩ nguy hiểm và táo bạo như vậy, nhất định sẽ nói: Ai!

Nam Phong à!

Khuyết điểm lớn nhất của em chính là tự tin một cách mù quáng, cứ tưởng mình thông minh hơn bất kỳ ai!

Nào ngờ em cứ tưởng mình ở tầng khí quyển, trong khi bản hội trưởng đây đã ở dải ngân hà rồi!

Cô nha đầu đến lúc đó không chỉ đền cả bản thân vào, mà còn đáp cả Tân Nguyệt Phạn Điếm mà mình khổ công gầy dựng vào nữa!

À không!

Đã đáp vào rồi!

Trong nháy mắt, một tuần đã trôi qua.

Diệp Hạo Sơ dẫn theo Thanh Thanh Mạn đến một nhà hàng như đã hẹn.

Đây là địa điểm họ đã hẹn gặp Cừu Đức Khảo.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, hai người đến trước cửa một phòng bao.

"Thưa ngài, khách mời của ngài đã đến." Nhân viên phục vụ lịch sự nói với người bên trong.

Không lâu sau, trong phòng bao liền có tiếng trả lời.

"Mời họ vào đi." Nghe thấy lời này, Diệp Hạo Sơ cũng không

khách khí, trực tiếp bước vào.

Đi qua một tấm bình phong, liền thấy trên chiếc bàn gỗ phía sau, một người đàn ông nước ngoài tóc hoa râm đang ngồi đó.

Đứng sau lưng ông ta là một người phụ nữ, người đó chính là nội gián mà Diệp Hạo Sơ cài vào bên cạnh Cừu Đức Khảo: Trần Thừa Trừng!

Cừu Đức Khảo nghe thấy tiếng động, liền biết là Diệp Hạo Sơ đã vào.

Chỉ là khi ông ta vừa quay đầu lại nhìn, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

"Diệp hội trưởng, mười mấy năm qua, dung mạo của ngài vẫn không hề thay đổi chút nào nhỉ?

Ngài làm thế nào vậy!?" Từ trước đến nay, trường sinh bất lão luôn là mục tiêu cuối cùng của Cừu Đức Khảo.

Để đạt được mục tiêu này, ông ta đã mưu tính ở An Lạc gần cả đời người, chỉ để một ngày nào đó có thể tìm được phương pháp trường sinh!

Hơn nữa, ông ta rất rõ, An Lạc quả thực có vài gia tộc sở hữu thể chất trường sinh bất lão, còn về gia tộc của Diệp Hạo Sơ, ông ta lại không tra được chút thông tin nào!

Những năm qua, ông ta đã tìm được không ít thiên tài địa bảo trong các ngôi mộ cổ, sau khi dùng tuy đã tăng thêm không ít tuổi thọ, nhưng cuối cùng vẫn không thể khiến ông ta trường sinh!

Chẳng lẽ Diệp Hạo Sơ đã nắm giữ một loại bí thuật trường sinh nào đó?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cừu Đức Khảo nhìn về phía Diệp Hạo Sơ

cũng trở nên nóng rực.

Đối với phản ứng của Cừu Đức Khảo, Diệp Hạo Sơ cũng đã sớm dự liệu, lão già này từ đầu đến cuối chưa bao giờ từ bỏ ý niệm về trường sinh bất lão.

Diệp Hạo Sơ liếc ông ta một cái, không biến sắc đi đến trước bàn, sau đó Thanh Thanh Mạn đứng sau lưng lập tức kéo một chiếc ghế ra, Diệp Hạo Sơ ngồi xuống.

"Tôi nói này lão già, xem ra, thời gian của ông không còn nhiều nữa nhỉ?

Còn nữa, chuyện tôi giao cho ông làm xong chưa?" Chuyện mà Diệp Hạo Sơ nói chính là thông tin chi tiết về Uông gia.

Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, Cừu Đức Khảo mới hoàn hồn, đầu óc cũng bình tĩnh lại một chút.

"Ha ha, Diệp hội trưởng, nhiều năm không gặp, ngài vẫn mạnh mẽ như vậy!" Cừu Đức Khảo chỉnh lại cà vạt áo vest, ngồi xuống lại: "À đúng rồi, ngài đã ăn tối chưa?

Món ăn ở đây hương vị không tệ." "Không cần." Diệp Hạo Sơ xua tay, nhàn nhạt nói: "Món ăn ở đây có ngon đến mấy, liệu có bằng của Tân Nguyệt Phạn Điếm không?

Tôi không thích nói nhảm!" Lời của Diệp Hạo Sơ có thể nói là không chút khách khí, thế nhưng dù vậy, Cừu Đức Khảo trên mặt vẫn giữ nụ cười.

Một bên, Trần Thừa Trừng nhìn thấy cảnh này, cả người đều ngây ra!

Lão bản Cừu Đức Khảo của cô ta là người thế nào?!

Không chỉ là một tên buôn lậu cổ vật, đồng thời còn là thủ lĩnh

của một thế lực nước ngoài khổng lồ!

Một nhân vật lớn như vậy mà lại phải khúm núm trước mặt Diệp Hạo Sơ?!

Sau đó, cô ta không khỏi cảm thấy may mắn, may mà ban đầu mình đã chọn đầu quân cho Diệp Hạo Sơ, nếu không sau này chết thế nào cũng không biết!

"Vậy chúng ta vào chuyện chính!" "Thông tin mà Diệp hội trưởng cần, tôi đã lấy được rồi.

Vì tài liệu này, tôi đã mất không ít thuộc hạ!" "Người của gia tộc đó quá điên cuồng!" Nói xong, trong mắt Cừu Đức Khảo ánh lên một tia sợ hãi.

Sau đó, ông ta ra hiệu cho Trần Thừa Trừng đặt tập tài liệu đó trước mặt Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ liếc nhìn, cười nói: "Được đấy!

Cừu Đức Khảo, không hổ là ông!" Diệp Hạo Sơ không ngờ Cừu Đức Khảo này lại thực sự lấy được thông tin của Uông gia!

Lúc này, Cừu Đức Khảo vội vàng hỏi: "Vậy không biết giao dịch mà Diệp hội trưởng đã nói…?" "Được rồi, cái này cho ông!" Nói xong, Diệp Hạo Sơ từ trong túi lấy ra một cái hộp đưa cho ông ta, bên trong đựng một viên Thi Miết Đan bán thành phẩm.

"Cảm ơn!" Cừu Đức Khảo kích động nhận lấy chiếc hộp.

Mặc dù ông ta biết ăn Thi Miết Đan không thể có được sự trường sinh thực sự, thậm chí còn có thể bị thi biến, nhưng với tình trạng cơ thể hiện tại của ông ta, cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Ít nhất sau khi ăn Thi Miết Đan, mình còn có thể sống lâu hơn một chút, có thêm thời gian, ông ta vẫn có cơ hội tìm kiếm sự trường sinh

thực sự!

“Mạn, thu những tài liệu này lại!” Diệp Hạo Sơ ra lệnh cho Thanh Thanh Mạn thu dọn tài liệu.

“Vâng!” Thanh Thanh Mạn nhận lệnh của chủ nhân, lập tức thu dọn tài liệu.

Diệp Hạo Sơ cũng không sợ Cừu Đức Khảo lấy tài liệu giả để lừa hắn, vì không cần thiết!

Còn một điểm nữa: Cừu Đức Khảo cũng không dám, lão già này không ngốc, biết rõ hậu quả nếu dùng tài liệu giả để lừa Diệp Hạo Sơ là gì!

Kích động một lúc, Cừu Đức Khảo vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc, đưa tay từ dưới bàn lấy ra một chiếc hộp gỗ tử kim, đẩy đến trước mặt Diệp Hạo Sơ.

“Cái gì đây?” Diệp Hạo Sơ nhận lấy chiếc hộp, liếc nhìn Cừu Đức Khảo một cái.

Cừu Đức Khảo nghe vậy cười nói: “Diệp hội trưởng, ngài mở ra xem là biết.” Sau đó, Diệp Hạo Sơ đưa hai tay ra, nhẹ nhàng đặt lên chiếc hộp gỗ tử kim để thăm dò.

Phát hiện không có cơ quan hay ám khí gì, tiếp đó, hắn mới từ từ mở hộp ra.

“Cũng có chút thú vị.” Bỗng nhiên, Diệp Hạo Sơ cười lên.

Khi nhìn thấy thứ đựng trong hộp, hắn lập tức đoán ra ngoài giao dịch lần này, Cừu Đức Khảo còn có mục đích khác.

Trong chiếc hộp gỗ tử kim này, đặt một con cá bằng đồng xanh.

Xà mi đồng ngư!

Diệp Hạo Sơ rất dễ dàng nhận ra lai lịch của con cá đồng này.

Dù sao trước đây ở Lỗ Vương Mộ, hắn đã nhận được một con rồi.

Nhưng thứ này đối với hắn cũng không có tác dụng gì, nên vẫn luôn không để tâm, đợi khi nào có thời gian sẽ tặng cho bọn Ngô Tà!

Mà theo như trong nguyên tác đề cập, loại cá mày rắn này tổng cộng có ba con, chỉ cần thu thập đủ, là có thể nhận được một loại bí thuật trường sinh bất tử nào đó!

Đương nhiên, Diệp Hạo Sơ rất rõ đây là lừa người, những con cá mày rắn này đều là một màn kịch do Uông Tàng Hải dựng nên!

Chỉ là không ngờ, Cừu Đức Khảo này lại cũng kiếm được một con cá mày rắn!

Hiện tại trong tay Diệp Hạo Sơ có một con, trong tay Ngô Tà có một con (Ngô Tam Tỉnh lấy được từ mộ dưới biển), còn con cá mày rắn này của Cừu Đức Khảo, khả năng cao nhất là lấy được từ chỗ Trần Bì!

Dù sao với sự cố chấp của ông ta đối với trường sinh, khi biết đến sự tồn tại của thứ này, chắc chắn không có lý do gì để bỏ qua.

Cừu Đức Khảo cẩn thận quan sát phản ứng của Diệp Hạo Sơ, khi phát hiện hắn có chút hứng thú, liền vội vàng nói: "Chắc hẳn Diệp hội trưởng cũng biết thứ này là gì.

Theo tôi được biết, trong con cá mày rắn này ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa!" Cừu Đức Khảo nói về con cá mày rắn một cách hoa mỹ, nhưng ông ta lại không biết, thực ra mức độ hiểu biết của Diệp Hạo Sơ về cá mày rắn, căn bản không thua kém ông ta!

"Ồ!

Rồi sao nữa?" Diệp Hạo Sơ bĩu môi, giả vờ hồ đồ, thực ra hắn đã đoán được ý đồ của Cừu Đức Khảo.

Chương 252

Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe Cừu Đức Khảo nói: "Diệp hội trưởng, thực ra lần này tìm ngài đến ngoài việc giao dịch, tôi còn muốn nhờ ngài giúp một việc!" "Nhờ tôi giúp?" Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng, nói "Cừu Đức Khảo, tôi nghĩ chúng ta không thân.

Ông lại dám nhờ tôi giúp?" Nghe lời này, tâm lý của Cừu Đức Khảo vô cùng vững vàng, cười cười, tiếp tục nói: "An Lạc có câu nói cổ rất hay, nhất hồi sinh, nhị hồi thục, tam hồi tứ hồi thị bằng hữu!" (Lần đầu lạ, lần hai quen, lần ba lần bốn là bạn bè!) "Tôi không có người bạn già ngoại quốc bội tín bạc nghĩa như ông!" Diệp Hạo Sơ lạnh lùng nói một câu.

Nghe vậy, sắc mặt Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng trở nên nghiêm trọng, ông ta dường như đã nghĩ đến những việc không phải người mà mình đã làm năm đó!

"Diệp hội trưởng, chỉ cần ngài đồng ý yêu cầu của tôi, tôi có thể trả cho ngài rất nhiều thù lao." "Thậm chí… sự trường sinh trong truyền thuyết, tôi cũng có thể cùng ngài chia sẻ!" "Ông thấy tôi thiếu tiền à?" Diệp Hạo Sơ xua tay, cắt ngang lời ông ta: "Ông cứ nói trước xem ông muốn tìm tôi làm gì?

Nếu có thể khiến tôi hứng thú, tôi có thể cân nhắc." Nghe lời này, Cừu Đức Khảo mừng rỡ.

Sau đó, ông ta liền nói ra mục đích thực sự khi tìm Diệp Hạo Sơ lần này.

"Diệp hội trưởng, thực ra không lâu trước, tôi đã đổi được con cá mày rắn này từ tay Trần Bì.

Tôi biết trong tay ngài cũng có một con, nên lúc đó tôi đã định đến

thăm hỏi ngài, không ngờ…” Thì ra, nửa tháng trước, sau khi Cừu Đức Khảo nhận được con cá mày rắn này, ban đầu định mua lại con khác từ tay Diệp Hạo Sơ, hoặc hợp tác cùng nhau khám phá, để tìm ra bí mật trường sinh trong truyền thuyết!

Kết quả trong quá trình đó, lại khiến ông ta vô tình phát hiện ra một chuyện khác!

Đó là rất nhiều vật phẩm mà ông ta đang có trong tay, khi xâu chuỗi lại, lại đều liên quan đến Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết!

Sau một hồi điều tra, Cừu Đức Khảo kinh ngạc phát hiện, vị Tây Vương Mẫu trong thần thoại thượng cổ này, năm đó lại để lại dấu chân ở rất nhiều nơi!

Trong đó có vài nơi, còn chôn giấu cái gọi là bí mật cuối cùng!

Cừu Đức Khảo ngay lập tức kích động.

Bí mật trường sinh mà ông ta vẫn luôn tìm kiếm, chẳng phải là giống với cái cuối cùng này sao?!

Tìm được cái cuối cùng, là có thể thực hiện trường sinh!

Trong chốc lát, ý nghĩ này điên cuồng nảy nở trong lòng ông ta, nhưng muốn tìm được cái cuối cùng, lại không hề đơn giản, vì vậy nửa đời sau của ông ta gần như đã lật tung toàn bộ cổ tịch thần thoại An Lạc.

Cuối cùng, sau nhiều lần xác nhận, ông ta đã tìm được nơi có khả năng cao nhất lưu lại di sản của Tây Vương Mẫu!

Cung Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà!

“Cung Tây Vương Mẫu?” Diệp Hạo Sơ ngạc nhiên nhìn Cừu Đức Khảo một cái.

Haizz!

Xem ra lão già này đã bị sự cám dỗ của trường sinh làm mờ mắt, cũng quên mất lời mình đã nói với ông ta năm xưa, Cung Tây Vương Mẫu căn bản không có phương pháp trường sinh nào cả!

Mặc dù lão già này nửa đời người đã bị cái gọi là trường sinh này lừa gạt, nhưng nói về năng lực điều tra, lại vô cùng mạnh mẽ.

Trong nguyên tác lại càng như vậy.

Có thể nói gần như mỗi lần trước khi Thiết Tam Giác hành động, Cừu Đức Khảo đều đến nơi trước họ một bước.

Năng lực tình báo này, không thể nói là không lợi hại, hơn nữa lần này ông ta lại đúng là mèo mù vớ phải cá rán.

Nếu là nơi khác, Diệp Hạo Sơ nói gì cũng lười để ý đến ông ta.

Nhưng Cung Tây Vương Mẫu thì...

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ trong lòng đã có quyết định, nhìn về phía Cừu Đức Khảo, mở miệng nói: "Nghe ông nói vậy, tôi cũng có chút tò mò về Cung Tây Vương Mẫu này." Mười mấy năm trước, hắn và Tiểu Ca đã gặp phải hình chiếu của Tây Vương Mẫu trong Thanh Đồng Môn, cũng đã chịu không ít thiệt thòi!

Cuối cùng phải liên thủ với Tiểu Ca mới đánh bại được hình chiếu của Tây Vương Mẫu, hơn nữa cuối cùng mụ già Tây Vương Mẫu đó còn để lại lời hăm dọa!

Bây giờ hắn cũng muốn xem xem cái gọi là đại thần thượng cổ Tây Vương Mẫu rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

"Nghe ông nói vậy, tôi có vẻ hơi hứng thú rồi đấy!" Diệp Hạo Sơ thong thả nói.

Cừu Đức Khảo nghe vậy thì kích động nhìn Diệp Hạo Sơ, nói: "Thật sao?

Vậy là ngài đồng ý rồi?" Nhưng vừa nói xong.

Diệp Hạo Sơ lại chuyển chủ đề: "Đừng kích động vội, tôi vẫn chưa nói xong đâu." Hắn xua tay, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Muốn tôi ra tay cũng không phải không được, chỉ có điều...

ông phải đồng ý với tôi một điều kiện." "Điều kiện gì?" Cừu Đức Khảo vội vàng hỏi.

Lão không sợ Diệp Hạo Sơ có điều kiện gì, chỉ sợ hắn không đồng ý!

Lúc này, khóe miệng Diệp Hạo Sơ khẽ nhếch lên, cười nói: "Thật ra điều kiện này đối với ông rất đơn giản, đó chính là... tôi muốn A Ninh!" "Được!

Tôi đồng ý!" Cừu Đức Khảo nghe vậy chỉ sững sờ ba giây, sau đó lập tức đồng ý yêu cầu của Diệp Hạo Sơ!

Đối với lão, một thuộc hạ như A Ninh không thể nào sánh được với kế hoạch trường sinh của mình!

Diệp Hạo Sơ giả vờ kinh ngạc, lên tiếng: "Cừu Đức Khảo, nhân tài như A Ninh mà ông cũng nỡ bỏ sao?" "Diệp hội trưởng, ngài nghĩ xem còn có thứ gì quan trọng hơn trường sinh không?" Cừu Đức Khảo không trả lời câu hỏi của Diệp Hạo Sơ mà hỏi ngược lại.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy thì cười một cách bí ẩn, nói: "Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!" Trong lòng hắn cũng không ngờ Cừu Đức Khảo lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Haizz!

A Ninh đáng thương thật!

Cúc cung tận tụy bán mạng cho Cừu Đức Khảo, cuối cùng lại bị lão ta bán đi một cách dứt khoát như vậy!

“Hợp tác vui vẻ!” Cừu Đức Khảo cũng cười.

Thật ra trong lòng lão cũng hơi xót khi mất đi A Ninh, thuộc hạ xuất sắc nhất của mình, nhưng vì đại kế trường sinh, tất cả những điều này đều không đáng nhắc tới!

Cứ như vậy, sau khi từ biệt Cừu Đức Khảo.

Hai người Diệp Hạo Sơ liền lên chiếc xe chuyên dụng của Thanh Long Các.

“Cuộc nói chuyện vừa rồi đã ghi âm lại cả chứ?” “Yên tâm đi ạ!

Chủ nhân, em đã ghi âm lại hết rồi!” Thanh Thanh Mạn ngọt ngào cười, khẽ lắc lắc cây bút ghi âm trên tay.

“Ừm!” Về phần tại sao phải ghi âm, hoàn toàn là để triệt để thu phục cô nàng bướng bỉnh A Ninh kia, nếu không cho cô ta biết Cừu Đức Khảo đã vứt bỏ cô ta một cách vô tình, thì cô ta không thể nào phản bội Cừu Đức Khảo được!

Chỉ khi khiến cô ta hoàn toàn hết hy vọng, mới có thể có được sự trung thành tuyệt đối của cô ta!

Nam Hải, lăng mộ dưới đáy biển.

Ngô Tà và những người khác sau khi trải qua một loạt nguy hiểm trong lăng mộ dưới đáy biển, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm bơi ra ngoài.

“Hù~ Mệt chết Bàn gia rồi!

Suýt nữa thì Bàn gia đây phải xuống biển cho cá mập ăn!” Ngô Tà, Vương Bàn Tử và A Ninh ba người bơi lên mặt biển, trốn thoát thành công lên bờ, nằm bò trên những tảng đá ngầm ven bờ, thở hổn hển, trên mặt nở nụ cười may mắn.

“Tiểu Ca đâu?

Sao cậu ấy vẫn chưa lên?" Ngô Tà lúc này mới thở ra một hơi, đứng dậy lần nữa, nhìn ra vùng biển vô tận, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

"Thôi đi, Thiên Chân, Tiểu Ca thân thủ tốt như vậy, không sao đâu!" Vương Bàn Tử trong lòng biết Tiểu Ca lợi hại, cũng không hề lo lắng.

"Không được, chúng ta cùng nhau đến thì phải cùng nhau trở về!

Tôi đi tìm Tiểu Ca về!" Ngô Tà không hổ danh là Thiên Chân, thật sự lo lắng cho Tiểu Ca, dứt khoát quyết định quay lại biển để cứu anh.

"Thiên Chân, cậu đúng là ngây thơ vô số tội mà, quay lại đây cho Bàn gia, Tiểu Ca cậu ấy mà cũng gặp chuyện được sao?

Cậu đúng là làm bậy!" Vương Bàn Tử lo lắng Ngô Tà sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vội vàng chạy tới, giữ chặt Ngô Tà, khuyên nhủ hết lời, không cho cậu xuống biển tìm Tiểu Ca.

Giữa sự giằng co của hai người, cuối cùng Vương Bàn Tử vẫn phải đồng ý.

Sau đó Ngô Tà đã quay lại đáy biển, lặn xuống vị trí lối vào trên đỉnh lăng mộ cổ lúc nãy.

Lúc này, cậu phát hiện đỉnh mộ lại bị một tảng đá lớn chặn kín, cậu cố hết sức bẩy tảng đá lên, nhưng dù dùng sức thế nào, tảng đá vẫn không hề nhúc nhích.

Cậu bèn nhìn xung quanh, nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu.

Giờ phút này, lòng Ngô Tà tràn đầy lo lắng, ảo tưởng rằng có lẽ nào Tiểu Ca lại vào trong lăng mộ lần nữa, rồi bị đá che mất lối ra, không bao giờ ra được nữa.

“Cái thằng nhóc Thiên Chân này, sao cứ không nghe lời thế nhỉ?

Xem Bàn gia tìm được cậu có dạy dỗ cho một trận không!” Vương Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa oán trách đủ điều về Ngô Tà, nhưng vẫn ngoan ngoãn lao xuống biển tìm kiếm tung tích cậu.

Lúc này Ngô Tà như phát điên, ra sức lay động tảng đá lớn trên lối vào lăng mộ dưới đáy biển, muốn vào lại lần nữa để tìm Tiểu Ca.

Chương 253

"Soạt soạt!" Đột nhiên, một đôi bàn tay rộng lớn ôm lấy người Ngô Tà, kéo cậu bơi lên trên.

Ngô Tà quay đầu lại thấy người đến là Vương Bàn Tử, trong lòng giật mình, lập tức từ bỏ giãy giụa, theo gã bơi lên mặt biển.

"Bàn Tử, lối vào đó lại bị lấp kín rồi, tôi không tìm thấy Tiểu Ca, ông có thấy cậu ấy không?" Vương Bàn Tử mệt đến thở hổn hển nói: "Tiểu Thiên Chân, tôi có thấy Tiểu Ca đâu, Tiểu Ca phúc lớn mạng lớn, cậu ấy cần cậu lo sao?

Cậu lo cho mình trước đi, mau cùng tôi lên bờ!" "Ủa, sao không thấy A Ninh đâu nữa?

Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi?" Đợi đến khi Vương Bàn Tử và Ngô Tà lên bờ, tìm kiếm một vòng xung quanh, lại kinh hãi phát hiện A Ninh đã mất tích.

Hai người tức thì hoảng hốt, mặt mày lo lắng tìm kiếm tung tích cô nàng A Ninh khắp nơi.

"Bàn Tử, ông có chắc lúc nãy A Ninh vẫn còn ở đây không?

Tại sao trang bị của chúng ta đều biến mất rồi?" Ngô Tà liếc nhìn bãi cát, vẻ mặt do dự, tò mò nhìn về phía Vương Bàn Tử.

"Vù vù vù~!" Đúng lúc này, hai người Ngô Tà đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ khởi động.

"Mau ra bờ biển!" Hai người trong lòng giật mình, thầm nghĩ không hay!

Cả hai ba chân bốn cẳng chạy về phía bờ, chỉ thấy trên mặt biển, A Ninh đang lái chiếc du thuyền duy nhất còn lại tự mình trốn đi,

không hề ngoảnh đầu lại.

"A Ninh con khốn nạn kia!!!" "Đứng lại cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử hoàn toàn nổi giận, nhặt một tảng đá lớn từ dưới đất, tức giận ném về phía A Ninh.

"A Ninh cô đứng lại cho tôi, hai chúng tôi còn chưa lên thuyền!" Ngô Tà cũng ngây người, cậu vẫn luôn cho rằng A Ninh không phải người xấu, lúc này thấy cô ta một mình lái du thuyền đi mất, không đợi hai người, nhất thời cảm thấy thế giới quan của mình sụp đổ.

Trên hòn đảo hoang này, nếu không có thuyền thì không thể nào rời đi được.

Giờ phút này, lòng Ngô Tà tràn đầy tuyệt vọng.

"Thiên Chân, đây chính là người mà cậu luôn muốn cứu đấy!

Cậu xem là hạng người gì?

Bỏ mặc chúng ta mà chạy một mình!

Cậu đúng là mắt mù rồi!" Vương Bàn Tử thấy A Ninh không ngoảnh đầu lại, trong nháy mắt đã biến mất trên biển, quay người gầm lên với Ngô Tà.

"Tôi…" Ngô Tà sững sờ, cậu nhìn ra vùng biển vô tận, như mất hết cả hồn vía ngồi phịch xuống bãi cát, không nói một lời, dường như đã ngầm thừa nhận lời trách mắng của Vương Bàn Tử.

Nhưng lúc này ngoài nỗi buồn, cậu còn nghĩ rằng có lẽ Tiểu Ca cũng giống như A Ninh, đã tự mình bỏ đi rồi?

"Haizz, tôi đã nói ngay từ đầu không nên cứu A Ninh, nếu không phải tại cô ta, ít nhất chúng ta cũng có một chiếc thuyền, giờ thì hay rồi, chẳng còn gì cả." Vương Bàn Tử sau khi bình tĩnh lại, chán nản ngồi xuống đất, vẻ mặt dường như hận không thể xé A Ninh ra làm

tám mảnh!

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, tiếng gầm rú vang lên, trên mặt biển xa xa, có một chiếc tàu thuỷ đang lao nhanh về phía hai người họ.

"Vãi chưởng!

Thuyền!" "Thuyền!

Có thuyền!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà thấy có tàu chạy tới, lập tức đứng dậy, rồi vẫy hai tay, lớn tiếng hò hét.

Thấy trên thuyền không có ai đáp lại, hai người Ngô Tà liền nhảy xuống biển, với tốc độ như tên lửa bơi về phía con tàu.

Rất nhanh, hai người đã bơi đến bên mạn thuyền, trèo lên, sau đó hai người phát hiện đây là một con tàu trống không, trên tàu không có một ai!

Ngô Tà vào phòng điều khiển xem xét một lượt, kinh ngạc phát hiện các thiết bị máy móc bên trong vẫn hoạt động bình thường.

"Con tàu này sao thế nhỉ, tại sao lại xuất hiện trên biển, thủy thủ đoàn đi đâu cả rồi?" Tính tò mò của Ngô Tà lại trỗi dậy, cậu nhíu mày, chìm vào suy tư.

"Thiên Chân, cậu quan tâm nhiều thế làm gì, điều này chỉ có thể chứng tỏ chúng ta phúc lớn mạng lớn, mạng không đáng tuyệt!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, theo tôi thấy, người trên con tàu này có thể đã gặp cảnh sát biển, bị bắt đi hết rồi, hoặc là gặp cướp biển, bị bắt cóc cả rồi." Vương Bàn Tử thì không có nhiều tò mò như vậy, nghe nói tàu vẫn hoạt động bình thường, trái tim đang treo lơ lửng cũng hoàn toàn thả lỏng.

"Không, trông không giống bị cướp biển tấn công hay bị cảnh sát biển bắt đi, mà giống như có người cố tình sắp đặt hơn." Ngô Tà lắc đầu, một mực phủ định suy đoán của Vương Bàn Tử.

“Vùng biển Nam Hải sắp có bão, xin các ngư dân nhanh chóng trở về cảng, nhanh chóng trở về cảng.” Ngay khi hai người đang thảo luận, đài thu thanh trên tàu đột nhiên truyền đến cảnh báo bão của cục khí tượng hải dương.

“Sắp có bão, con tàu rách này không thể chống chọi được với bão, chúng ta mau rời khỏi đây.” Khi hai người nghe tin sắp có bão, đều kinh ngạc, sau đó không chút do dự, lập tức khởi hành rời đi.

Cùng lúc đó, ở một phía khác của bờ biển, A Ninh đang ngồi ngẩn ngơ trên chiếc du thuyền nhỏ, nhìn ra biển.

Một lúc sau, A Ninh lại mở máy tính xách tay để gọi video cho ông chủ của mình, Cừu Đức Khảo.

“A Ninh, tình hình thế nào rồi?” Cừu Đức Khảo thấy A Ninh thì mặt không biểu cảm hỏi.

“Ông chủ, là thế này ạ.” Sau đó A Ninh kể lại vắn tắt những chuyện đã xảy ra trong lăng mộ biển cho Cừu Đức Khảo nghe.

“A Ninh, những chuyện khác cứ tạm gác lại, cô... cứ về đây trước đã!” Cừu Đức Khảo tạm thời chưa nói ra chuyện mình đã bán cô cho Diệp Hạo Sơ, chỉ thúc giục cô mau chóng quay về.

“Ông chủ, tôi chưa về vội, tôi muốn làm rõ hoàn toàn chuyện về lăng mộ dưới đáy biển.” “Hành vi của Ngô Tam Tỉnh đó thật sự quá kỳ lạ, nửa tháng trước tôi từng thấy ông ta lái thuyền ra Nam Hải, nhưng trong lăng mộ dưới đáy biển lại không thấy bóng dáng ông ta đâu cả!” A Ninh nhíu mày, đem những nghi hoặc trong lòng nói hết cho Cừu Đức Khảo.

“Tôi đoán tất cả đều là kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh, bây giờ cô chắc cũng không tìm được ông ta đâu, cứ về trước đi đã.” “Vâng!

Ông chủ!” A Ninh gật đầu, bất đắc dĩ chấp nhận mệnh lệnh của

Cừu Đức Khảo.

Ngay khi cô thu dọn thiết bị, chuẩn bị rời đi, cô nghe thấy xung quanh toàn là tiếng động cơ.

Khoảnh khắc tiếp theo, A Ninh phát hiện mình đã bị bao vây, ba bốn chiếc thuyền trong nháy mắt đã áp sát chiếc du thuyền nhỏ của cô.

Sau đó chỉ thấy một đám người mặc áo khoác chống nước màu đen từ trên thuyền bước ra, nhanh chóng vây lấy du thuyền của A Ninh.

Không lâu sau, A Ninh đã bị người của Thanh Long Các khống chế.

"Các người là ai?" A Ninh lạnh lùng nhìn đám người đã trói mình.

"Cô không cần biết!" Tên cầm đầu mặc đồ đen nói một câu, lập tức đưa tay khẽ bóp vào gáy A Ninh.

"Ngươi…!" A Ninh tức thì cảm thấy trước mắt tối sầm, ngất đi.

"Nhiệm vụ hoàn thành!

Chúng ta đi!" Tên cầm đầu mặc đồ đen ra lệnh cho mọi người, rồi lái thuyền mang A Ninh về phục mệnh.

Khách sạn bên bờ biển.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử sau khi trở về thì tiếp tục tranh cãi về việc con thuyền gặp trên biển có phải do A Ninh gọi tới hay không.

"Thiên Chân, có phải cậu có ý gì với A Ninh không?" Vương Bàn Tử cười gian nhìn Ngô Tà.

"Cút!" Ngô Tà nghe vậy mặt sa sầm, sau đó trong đầu hiện lên hình bóng của A Ninh.

"Ngô Tà!" Ngay khi Ngô Tà đang tiếp tục suy nghĩ, một giọng nói

cực kỳ có từ tính đột nhiên vang lên bên tai cậu.

"Hả?

Sao lại là giọng của Tiểu Ca?

Không đúng, lẽ nào mình không có hứng thú với A Ninh, mà là với Tiểu Ca…?

Vãi!

Không thể nghĩ tiếp được nữa!" Sau đó Ngô Tà lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ không lành mạnh đó đi, lấy ra một cây bút chì và một tờ giấy trắng, bắt đầu phác họa bản đồ trên đó.

"Oa!

Thiên Chân, trí nhớ của cậu cũng ghê gớm thật!" "Đây không phải là bản đồ lăng mộ dưới đáy biển sao?

Cậu lại có thể vẽ chi tiết đến vậy?

Quả không hổ là anh em của Bàn gia!" Vương Bàn Tử nhìn bản đồ Ngô Tà vẽ mà càng lúc càng kinh ngạc, chỉ dựa vào trí nhớ của mình mà có thể vẽ ra bản đồ kết cấu lăng mộ dưới đáy biển!

"Ừm, chính là bản đồ lăng mộ dưới đáy biển, kết hợp với những gì A Ninh nói, cùng với những vị trí chúng ta đã thấy, đã đi qua, tôi đã phác họa ra tấm bản đồ này." Ngô Tà nói tiếp: "Nhưng có một điểm, trong lòng tôi vẫn rất thắc mắc, ông nói xem tại sao Tiểu Ca lại trẻ mãi không già, luôn giữ dáng vẻ trẻ trung, trong khi những thành viên đội khảo cổ năm đó lại ngày càng già đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Tiểu Ca nói quen người tên Diệp Hạo Sơ kia, vậy anh ta rốt cuộc là ai?

Họ lại quen nhau như thế nào?" "Còn nữa, trong lăng mộ Lỗ Vương chúng ta đã thấy tên anh ta, lần này trong lăng mộ dưới đáy

biển lại có tên anh ta?

Ông không cảm thấy tất cả những điều này rất đáng ngờ sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy sờ cằm nói: "Nghe cậu nói vậy cũng thấy đáng ngờ thật!" Lúc này cả hai đều không nói gì, trong lòng Ngô Tà cảm thấy chuyến đi lăng mộ dưới đáy biển lần này có rất nhiều điểm nghi vấn không thể giải thích được.

"Thiên Chân, lần này chúng ta có thể thoát ra khỏi lăng mộ dưới đáy biển đã là tổ tiên phù hộ rồi, cậu đừng nghĩ nhiều những chuyện linh tinh nữa, nghỉ ngơi cho khỏe vài ngày đi!" Vương Bàn Tử đến bên cạnh Ngô Tà, vỗ vỗ vai cậu, nhẹ giọng an ủi.

"Bàn Tử, ông có cảm thấy Vân Thiên Cung đó thực sự tồn tại không, những bức bích họa trong lăng mộ dường như đều chỉ về phía Vân Thiên Cung!" Ngô Tà hơi trầm ngâm, vẻ mặt không cam tâm, quay đầu tò mò hỏi Vương Bàn Tử.

"Haizz, Thiên Chân, tôi nói này, có phải cậu bị nước biển vào não rồi không?

Chương 254

Vân Thiên Cung, thứ hư vô mờ mịt như vậy mà cậu cũng tin?" Vương Bàn Tử hoàn toàn không tin vào sự tồn tại của Vân Thiên Cung, chỉ coi đó là truyền thuyết.

Sau đó, hai người nói chuyện thêm một lúc, rồi ai về phòng nấy thu dọn đồ đạc.

Thanh Long Các.

Hôm nay, Diệp Hạo Sơ đang ung dung tắm nắng, thì cô hầu gái nhỏ Thanh Thanh Mạn đột nhiên đi tới, cung kính nói: "Chủ nhân, A Ninh đã được đưa về rồi ạ!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy, mắt híp lại nói: "Ồ?

Vậy đưa cô ta đến đây đi!" "Vâng!" Không lâu sau, Thanh Thanh Mạn đã đưa A Ninh đang bị trùm đầu bằng một chiếc mũ đen đến.

"Các người là ai?

Mục đích đưa tôi đến đây là gì?" A Ninh bị trùm đầu lạnh lùng hỏi.

"Tháo mũ trùm đầu của cô ta ra!" Diệp Hạo Sơ nhíu mày, ra lệnh một câu.

"Vâng, chủ nhân!" Sau đó, mũ trùm đầu của A Ninh được tháo ra, cả người cô tóc tai bù xù, không còn vẻ anh dũng hiên ngang như trước nữa.

Khi A Ninh nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên chiếc sofa sang trọng trước mặt mình, đôi mắt đẹp của cô co lại.

"Hả… là anh?!" Đúng vậy, A Ninh nhận ra rồi, người đàn ông đã bắt cóc mình chính là người đàn ông bí ẩn mà cô đã gặp ở Nội Mông

trước đây!

Lúc đó người này còn suýt nữa bóp chết cô, chuyện này sau đó vẫn luôn là bóng ma trong lòng A Ninh.

“Không ngờ cô A Ninh xinh đẹp của chúng ta vẫn còn nhớ tôi sao?

Thật là vinh hạnh quá!” Diệp Hạo Sơ nhìn A Ninh cười nói.

A Ninh nghe vậy sắc mặt sa sầm, lạnh lùng hừ một tiếng: “Hừ, anh rốt cuộc là ai?

Tại sao lại bắt tôi đến đây?” “Hỗn xược!

Dám nói chuyện với chủ nhân như vậy!?” Thanh Thanh Mạn quát lên, khi nghe thấy A Ninh dám nói chuyện với chủ nhân nhà mình như vậy, cô lập tức có chút tức giận.

Diệp Hạo Sơ cười xua tay: “Được rồi, Mạn Mạn, đối xử với khách phải có lễ phép!” Rồi hắn lại nói với A Ninh: “A Ninh, không phải cô tự phụ thông minh sao?

Vậy cô đoán xem mục đích tôi mời cô đến đây là gì nào?” A Ninh chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì.

Trong lòng không khỏi chửi thầm: Cái loại người gì thế này?

Có ai mời người như vậy không?

Nhà anh mời người là dùng cách bắt cóc à?

Tức nhất là, tên này còn hỏi tôi mục đích bắt cóc tôi là gì?

Mẹ kiếp tôi làm sao mà biết?!

Thấy A Ninh quay đầu sang một bên, không nói gì, Diệp Hạo Sơ lên tiếng: “Nói với cô thế này đi!

Tôi muốn cô làm thuộc hạ của tôi!

Suy nghĩ một chút?” “Không thể nào!” A Ninh không hề suy nghĩ,

dứt khoát từ chối yêu cầu của Diệp Hạo Sơ.

"Ồ?

Tại sao?" Mặc dù đã đoán trước được, nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn không nhịn được hỏi.

A Ninh tuyệt vọng nhắm mắt lại, khẽ nói: "Không vì sao cả!

Tôi không thể làm thuộc hạ của anh, anh giết tôi đi!" Diệp Hạo Sơ biết ngay là tình huống này, bèn ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn, cô lập tức hiểu ý!

Đối với chuyện này, Diệp Hạo Sơ cảm thấy dùng phụ nữ để đối phó với phụ nữ là cách tốt nhất, cũng hiệu quả nhất!

"Ha ha, thời buổi này thật kỳ lạ, tôi lần đầu tiên thấy có người vội vàng muốn chết như vậy!" Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh cười lạnh.

A Ninh vốn một lòng cầu chết, nghe thấy lời chế nhạo của Thanh Thanh Mạn, đôi mắt đẹp tức giận nhìn cô, nếu không phải tay mình bị trói, có lẽ cô đã xông lên dạy dỗ Thanh Thanh Mạn một trận!

"Cô…!" Thấy A Ninh tức giận nhìn mình, Thanh Thanh Mạn cười tủm tỉm đến bên cạnh cô, thở dài nói: "Haizz!

Cô thật đáng thương!" "Cô có ý gì?

Nói rõ cho tôi biết!" A Ninh không hiểu tại sao người phụ nữ trước mặt lại dùng ánh mắt thương hại nhìn mình?

"Ha ha, cô còn chưa biết phải không?

Ông chủ của cô, Cừu Đức Khảo, vì một lời hứa của chủ nhân nhà tôi, đã bán cô cho chủ nhân nhà tôi rồi!" "Cô nói xem, cô vất vả bán mạng cho ông ta, cuối cùng lại bị bán đi?

Cô nói xem cô có đáng thương không?" A Ninh nghe vậy mặt

trắng bệch, không dám tin kêu lên: “Không thể nào!

Cô đang lừa tôi!

Ông chủ sao có thể đối xử với tôi như vậy?” “Tôi sẽ không tin đâu!” “Ha ha, không tin?

Vậy cô nghe cái này thì sẽ hiểu!” Nói xong, Thanh Thanh Mạn lấy ra một chiếc điện thoại, phát đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa Diệp Hạo Sơ và Cừu Đức Khảo trước đó.

Giọng nói bắt đầu.

“Tôi muốn A Ninh!” “Được!

Tôi đồng ý với ngài!” “Ông lại đồng ý như vậy sao?

A Ninh là tướng tài đắc lực của ông mà?” “Diệp hội trưởng, ngài nghĩ xem còn có thứ gì có thể so sánh với trường sinh không?” Sau khi đoạn ghi âm kết thúc, A Ninh ôm đầu khóc nức nở, cô không thể nào ngờ được mình đã bán mạng cho Cừu Đức Khảo bao nhiêu năm nay, chịu thương chịu khó.

Nhưng kết quả thì sao?

Cuối cùng, mình lại bị Cừu Đức Khảo vứt bỏ một cách dễ dàng như vậy, bán mình như một món hàng cho người khác?

Ha ha!

Mình thật sự giống như lời người phụ nữ này nói, mình thật đáng thương!

Sau đó, A Ninh đang xúc động mạnh đã ngất đi.

Diệp Hạo Sơ chứng kiến toàn bộ cảnh này, không khỏi thán phục cô hầu gái nhỏ Thanh Thanh Mạn này thật lợi hại!

Vài ba câu đã làm cho một A Ninh tâm lý vững vàng sụp đổ!

Hửm?

Bản hội trưởng có nên thưởng cho cô hầu gái nhỏ của mình một chút không nhỉ?

"Đưa cô ta xuống dưới, an bài cho tử tế!" "Vâng!

Chủ nhân!" Thanh Thanh Mạn gật đầu, gọi người đưa A Ninh đã ngất đi xuống dưới.

Ba ngày sau.

A Ninh kiên quyết đứng trước mặt Diệp Hạo Sơ, cung kính nói: "Tôi nguyện làm thuộc hạ của ngài, chủ nhân!" Ba ngày qua, A Ninh đã suy nghĩ rất nhiều, thay vì chết đi, chẳng thà sau này trung thành với người đàn ông này.

Về phần Cừu Đức Khảo, kể từ khi vứt bỏ cô, A Ninh đã không còn bất kỳ quan hệ gì với lão ta nữa!

"Tốt!

Sau này cô chính là người thứ hai của tôi, Diệp Hạo Sơ!" Diệp Hạo Sơ nói với A Ninh.

Thực ra đừng nhìn Thanh Long Các có nhiều thuộc hạ như vậy, nhưng người thực sự khiến Diệp Hạo Sơ tin tưởng, ngoài Hồ Bát Nhất và đám người đó, cũng chỉ có một mình Thanh Thanh Mạn.

Bây giờ lại có thêm một A Ninh, nói cô ta có phản bội mình không?

Không thể nào!

Về điểm này Diệp Hạo Sơ vẫn có tự tin.

Bên này, Ngô Tà về đến nhà cất đồ đạc xong liền vội vàng chạy thẳng đến nhà Ngô Tam Tỉnh.

“Tiểu Tam Gia, cậu về rồi à?” Chú Ba của cậu không về, nhưng Ngô Tà lại gặp được thuộc hạ của chú Ba là Phan Tử ở nhà ông.

“Ừm, về rồi, anh có tin tức gì của chú Ba tôi không?

Còn cái máy tính xách tay trước đây của ông ấy ở đâu?” Ngô Tà gật đầu với Phan Tử, rồi bắt đầu tìm kiếm máy tính xách tay của chú Ba trong nhà, vẻ mặt lo lắng, dường như rất muốn tìm thấy nó.

“Tiểu Tam Gia, Tam Gia vẫn chưa liên lạc với tôi, còn máy tính của ông ấy thì tôi không biết!” “Hay là, để tôi tìm giúp cậu?” Nói xong, ánh mắt Phan Tử lúc này lóe lên, dường như có điều gì đó che giấu, sau đó khi đang giúp Ngô Tà tìm máy tính, anh ta lén lút trốn sang một bên, dùng điện thoại gửi một tin nhắn cho Ngô Tam Tỉnh.

Chương 255

Rất nhanh, Ngô Tà đã tìm thấy máy tính của Ngô Tam Tỉnh, liền hớn hở mở máy, muốn tìm kiếm thông tin về lăng mộ dưới đáy biển.

"Phan Tử, đây không phải là máy tính của chú Ba tôi." Ngô Tà xem kỹ một lúc, sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn Phan Tử.

"Tiểu Tam Gia, đây chính là máy tính Tam Gia dùng, tuyệt đối không sai." Phan Tử lúc này cất điện thoại đi, sắc mặt lại trở lại bình tĩnh, dùng giọng khẳng định nói với Ngô Tà.

"Phan Tử, anh nói xem chú Ba tôi rốt cuộc đã đi đâu?

Ông ấy rốt cuộc có đi Nam Hải cùng A Ninh không?" Ngô Tà gập máy tính lại, đầy bất lực, dường như có chút mệt mỏi.

"Tiểu Tam Gia, tôi dám cá là Tam Gia không đi Nam Hải, ông ấy nói với tôi là phải ra nước ngoài một chuyến." Phan Tử thấy Ngô Tà mặt mày mệt mỏi, trên mặt có chút không nỡ, không nhịn được nói thêm một câu.

"Phan Tử, vậy chú Ba tôi rốt cuộc đã đi đâu?" Ngô Tà nghe Phan Tử chắc chắn như vậy, liền đứng bật dậy nhìn chằm chằm anh ta chất vấn tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

"Tiểu Tam Gia, chuyện này… lúc Tam Gia đi, không nói cụ thể với tôi là ông ấy đi đâu." Phan Tử ngập ngừng, cuối cùng vẫn không nói cho Ngô Tà biết tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

"Phan Tử, vậy anh có hiểu về A Ninh không?" Ngô Tà thấy Phan Tử vẻ mặt khó xử, đành phải chuyển chủ đề, hỏi về tình hình của A Ninh.

"A Ninh tôi biết, ông chủ của cô ta tên là Cừu Đức Khảo, cô ta

vẫn luôn bán mạng cho người này!" Sau đó Phan Tử kể sơ qua tình hình của A Ninh cho Ngô Tà nghe.

Cuối cùng, Ngô Tà không tìm được manh mối nào ở nhà Ngô Tam Tỉnh, mang theo một bụng nghi vấn, lại quay về nhà mình.

Sau bao ngày giày vò, Ngô Tà cả người và tâm trí đều đã mệt mỏi rã rời, bất tri bất giác đã chìm vào giấc ngủ!

Hôm nay, Ngô Tà lại có một cơn ác mộng.

Cậu mơ thấy Tiểu Ca và Vương Bàn Tử bị Cấm bà trói chặt, không cách nào thoát ra được, cuối cùng bị chôn vùi dưới biển sâu.

"Tiểu Ca, Bàn Tử, đừng mà…!" Ngô Tà đột nhiên gầm lên một tiếng, giật mình tỉnh giấc, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Đây… lại là một cơn ác mộng sao!?" Ngô Tà dậy rót cho mình một cốc nước, một mình ngồi trong phòng khách suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra những ngày qua.

Cơn ác mộng kéo dài mãi không dứt, cậu quyết tâm không còn bị những manh mối không đâu vào đâu làm phiền nữa, những cuộc phiêu lưu cùng nhau trải qua mới là trải nghiệm chân thực nhất.

Ngô Tà phát hiện trong cuộc sống của mình, có quá nhiều bí ẩn dường như đều liên quan đến lăng mộ cổ.

Cậu thậm chí còn cảm thấy sau lưng mình có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy tất cả những điều này!

Vài ngày sau.

"Ngô Tà, bức ảnh đội khảo cổ mà cậu nhờ tôi tra, đã có một số manh mối rồi, tôi tra được trên mạng có một người tên là Hải đảo 701 từng đăng tin tìm người, tên của những người trong ảnh được liệt kê chi tiết." Hải thiếu đột nhiên tìm đến Ngô Tà, chuyển hết những thông

tin mình tìm được về đội khảo cổ lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa mười mấy năm trước cho Ngô Tà.

Trong tài liệu cho thấy, Hải đảo 701 từng xuất hiện tại công ty Bồ Công Anh.

Vì Hải thiếu không muốn tiếp tục mạo hiểm, Ngô Tà chỉ có thể tìm Vương Bàn Tử, định cùng nhau đi tìm câu trả lời.

"Thiên Chân, còn đợi gì nữa, vậy chúng ta đi tìm cái công ty Bồ Công Anh gì đó là được chứ gì!" Vương Bàn Tử cũng không thích những thứ hư ảo, giả dối, tìm được manh mối liền muốn xông đi tìm người ta.

"Công ty Bồ Công Anh không đơn giản, chúng ta cần phải chuẩn bị kỹ càng mới có thể gặp được ông chủ của họ." Thế là, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người mặc vest chỉnh tề, đến công ty Bồ Công Anh để gặp Hải đảo 701 này.

Hải đảo 701 tên thật là Tiêu Úc, anh ta là tổng giám đốc của công ty Bồ Công Anh, rất trẻ, có lẽ là hậu duệ của thành viên đội khảo cổ năm đó.

Sau đó Ngô Tà và Bàn Tử gặp được Tiêu Úc liền chém gió một trận, nhưng Tiêu Úc cũng không ngốc, nghe thấy lăng mộ dưới đáy biển, lập tức sắc mặt nghiêm trọng, gọi bảo an đuổi hai người ra ngoài.

Sau đó hai người Ngô Tà phải tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được Tiêu Úc, nhưng Tiêu Úc cũng không cung cấp được thông tin gì có giá trị về lăng mộ dưới đáy biển năm đó.

Không thu được kết quả gì ở chỗ Tiêu Úc, Ngô Tà lại thất vọng quay về.

Giải Vũ Thần: người đứng đầu Giải gia của Lão Cửu Môn, từ

nhỏ đã là bạn thân của Ngô Tà, Ngô gia và Giải gia trước đây còn có quan hệ thông gia, Giải Vũ Thần cũng luôn điều tra chuyện lăng mộ dưới đáy biển năm đó.

Hôm nay, sau khi Giải Vũ Thần tay không leo lên một ngọn núi hiểm trở, thuộc hạ của anh đến báo tin.

Ngô Tà và những người khác đã gửi tin nhắn cho anh, nói rằng họ có trong tay một con cá đồng mày rắn, muốn tìm anh bàn chuyện.

"Cậu đi sắp xếp đi, tôi muốn gặp Ngô Tà." Giải Vũ Thần vẻ mặt lạnh lùng, trên người toát ra khí chất và sự trưởng thành vượt xa tuổi của mình.

Giải Vũ Thần để thuộc hạ sắp xếp địa điểm gặp mặt trên một chiếc du thuyền sang trọng.

Không lâu sau, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đúng hẹn đến, lúc này, trên thuyền đang tổ chức một bữa tiệc hoành tráng.

Rượu sâm panh, mỹ nữ mặc bikini, hai con mắt của Vương Bàn Tử nhìn đến thẳng đờ.

"Ngô Tà, cậu đi tìm người đàn ông mặc đồ hồng trước đi, tôi đi xung quanh quan sát một chút!" Vương Bàn Tử tuy nói vậy, nhưng mặt mày hớn hở, lao đầu vào đám đông cuồng nhiệt, hòa mình vào giữa những người đẹp.

"Anh là Tiểu Tam Gia của Ngô gia?

Ông chủ chúng tôi tìm anh." Lúc này Ngô Tà vừa đứng được một lúc, rất nhanh đã có người tìm đến cậu, đưa cậu vào một căn phòng bí mật.

Giải Vũ Thần ngồi trên sofa, nhìn Ngô Tà bước vào nói: "Ngô Tà, lâu rồi không gặp!" "Tiểu Hoa, ra là cậu à!" Ngô Tà thấy Giải Vũ Thần không hề khách sáo, trực tiếp ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh.

“Ngô Tà, tôi biết cậu vẫn luôn tìm kiếm chân tướng của đội khảo cổ Tây Sa năm đó, tôi cũng đang tìm kiếm, trong tay tôi đã có được bức ảnh hoàn chỉnh của các thành viên đội khảo cổ.” Giải Vũ Thần nói xong, từ trên người lấy ra một tấm ảnh đưa cho Ngô Tà.

“Tấm ảnh này tôi cũng có mà, có gì không đúng sao?” Ngô Tà thấy tấm ảnh đó, sững sờ một lúc, rồi tò mò hỏi.

“Thực ra người này không phải là chú Ba của cậu, mà là chú nhỏ của tôi, Giải Liên Hoàn, hai người họ chỉ là trông rất giống nhau thôi.” “Bởi vì Ngô gia và Giải gia là họ hàng, nên chú Ba cậu và chú nhỏ Giải Liên Hoàn của tôi trông rất giống nhau, mà sau khi Giải Liên Hoàn chết thì mặt mũi biến dạng hoàn toàn, đến nay vẫn chưa được chôn cất trong mộ tổ của Giải gia!” “Chân tướng rốt cuộc là gì?

Bây giờ không có cách nào tra chứng.” Ánh mắt Giải Vũ Thần dừng lại trên người Ngô Tà, thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

“Ủa, hai tấm ảnh này thật sự không đúng, người này thật sự không phải chú Ba tôi, lẽ nào thật sự là chú nhỏ của cậu, Giải Liên Hoàn!” Ngô Tà từ trên người mình lấy ra tấm ảnh của Ngô Tam Tỉnh cẩn thận so sánh, kinh ngạc phát hiện, người trên ảnh quả nhiên không phải là Ngô Tam Tỉnh!

Lúc này, trong lòng cậu càng thêm kinh ngạc, vô số bí ẩn lại một lần nữa quấn lấy tâm trí cậu, không thể xua tan.

“Ngô Tà, bao nhiêu năm nay, thực ra tôi cũng đã âm thầm điều tra chuyện cá đồng mày rắn, muốn biết chú nhỏ của tôi năm đó ở lăng mộ dưới đáy biển đã gặp phải thứ gì, tại sao lại đột nhiên chết đi?” Cùng với lời nói của Giải Vũ Thần, không khí trong phòng càng lúc càng nặng nề.

Nếu nói như vậy, Ngô Tam Tỉnh dường như thật sự có vấn đề, lại kết hợp với vết máu ở lăng mộ dưới đáy biển và lời kể của Tiểu Ca,

khiến Ngô Tà trong lòng đã dần dần bắt đầu nghi ngờ Ngô Tam Tỉnh.

"Tiểu Hoa, thực ra tôi cũng luôn muốn điều tra ra nguyên nhân của sự việc, cũng như chú Ba tôi bây giờ lại đi đâu?

Hơn nữa mục đích của chúng ta bây giờ lại trùng hợp, sau này có tin tức gì thì thông báo cho nhau." "Còn nữa, trong tay tôi thực ra có một con cá đồng mày rắn là tìm được trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung." (Con này là do Ngô Tam Tỉnh để lại) Ngô Tà cuối cùng vẫn đem chuyện về con cá đồng mày rắn nói hết cho Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần nghe vậy im lặng một lúc, lên tiếng: "Ngô Tà, hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng tìm ra chân tướng!" Ngô Tà gật đầu, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, hỏi: "À phải rồi, Tiểu Hoa, cậu có biết một người tên là Diệp Hạo Sơ không?" "Hả?

Diệp Hạo Sơ?

Họ Diệp sao?" Giải Vũ Thần nghe vậy nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Ngô Tà lại tiếp tục nói: "Đúng vậy, chúng tôi ở lăng mộ Lỗ Vương và lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa đều phát hiện ra tung tích của người này, tôi nghĩ đây nhất định không phải là trùng hợp, người này nhất định đã từng đến hai nơi đó!" "Hơn nữa Tiểu Ca nói anh ấy hình như đã quen người này từ rất lâu rồi, chỉ là bây giờ không nhớ ra!" Giải Vũ Thần nghe xong, trong lòng không khỏi nghĩ: Tiểu Ca lại cũng quen?

Còn họ Diệp?

Lẽ nào là Diệp gia trong Cửu Môn?

Không đúng… mấy người Hồ gia thì Giải Vũ Thần quen, đều đã từng giao thiệp, không thể là họ được!

Lẽ nào là…?

Nghĩ đến đây, Giải Vũ Thần không dám nghĩ tiếp nữa, nói với Ngô Tà: "Người cậu nói tôi cũng không biết, có thể là tiền bối trong giới đạo mộ thôi!" "Tiểu Hoa, tôi cảm thấy người này không đơn giản như vậy, tôi có dự cảm, người này nhất định có tác dụng quan trọng đối với chúng ta!" Ngô Tà ánh mắt kiên định nhìn Giải Vũ Thần nói.

"Có lẽ vậy!" Giải Vũ Thần vẻ mặt phức tạp nói một câu.

Lúc này Vương Bàn Tử đã chơi chán tìm đến.

"Bàn Tử, cuối cùng ông cũng chịu tới rồi à?" "Ha ha ha, Thiên Chân, chẳng phải Bàn gia không yên tâm về một mình cậu sao!" Thấy Vương Bàn Tử cũng đến, Ngô Tà giới thiệu gã cho Giải Vũ Thần làm quen.

Ba người lại hàn huyên một lúc nữa, rồi mới ai nấy lặng lẽ rời đi.

Sau khi trở về nhà, Ngô Tà phát hiện những bí ẩn xung quanh mình ngày càng nhiều, Ngô Tam Tỉnh thật giả, Xà Mi Đồng Ngư, còn cả người tên Diệp Hạo Sơ kia nữa, mọi thứ dường như đều có liên quan đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa.

"Ting!" Đúng lúc Ngô Tà đang suy nghĩ, điện thoại bỗng nhận được một email nặc danh.

"Đây là...

Xà Mi Đồng Ngư!?" Khi Ngô Tà mở email ra xem, cậu phát hiện đó là một tấm ảnh Xà Mi Đồng Ngư, trên đó còn có một địa chỉ, dường như là một bảo tàng ở nước ngoài đang cất giữ miếng Xà Mi Đồng Ngư này.

Ngô Tà lập tức kích động, vội gọi điện cho Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, tôi nhận được một email, cho thấy ở Malaysia có thông tin về Xà Mi Đồng Ngư.

Tôi mua vé máy bay ngay đây, ngày mai chúng ta xuất ngoại!"

“Thiên Chân, cậu điên rồi à?

Chỉ dựa vào một tấm ảnh mà cậu đòi chạy ra nước ngoài sao!?” Vương Bàn Tử biết hành động điên rồ của Ngô Tà, cả người sững sờ, vội vàng khuyên can, muốn cậu từ bỏ ý định xuất ngoại.

Ngô Tà kiên quyết đáp: “Bàn Tử, ông cứ yên tâm, lần này chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hơn nữa tôi cảm thấy miếng Xà Mi Đồng Ngư này rất quan trọng, tôi phải có được nó!” “Thôi được rồi!

Chương 256

Nếu cậu đã muốn đi, Bàn gia đây sẽ đi cùng cậu một chuyến!" Vương Bàn Tử hiểu tính cách của Ngô Tà nên gật đầu đồng ý.

Sau đó, hai người thuận lợi đến nước ngoài.

"Thiên Chân, cái Xà Mi Đồng Ngư đó ở đâu vậy?" Hai người đứng trên đường phố nước ngoài, lạ nước lạ cái, Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy oán giận nhìn Ngô Tà.

"Ở bảo tàng Hendrix, cách đây chỉ ba cây số, không xa lắm!" Ngô Tà mở bản đồ ra cẩn thận xem xét một hồi, chau mày nhìn dòng người qua lại trên phố.

Không lâu sau, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cùng nhau bước vào bảo tàng, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, muốn biết Xà Mi Đồng Ngư rốt cuộc được trưng bày ở vị trí nào.

"Thiên Chân, bảo tàng này trông không lớn, nhưng bên trong toàn là đồ xịn cả đấy!" "Đây rốt cuộc là bảo tàng của ai?

Lại giấu nhiều bảo bối của nước ta như vậy?

Nhìn mà Bàn gia đây tức sôi máu." Vương Bàn Tử đi một vòng, vẻ mặt phẫn nộ nhìn những món đồ trưng bày xung quanh, lẩm bẩm.

"Haiz, sở dĩ tôi muốn bảo vệ bảo vật là để không cho chúng bị tuồn ra nước ngoài.

Ông xem mấy bức thư họa này cứ treo như vậy, rất dễ bị phong hóa, phai màu, hư hỏng." - Ngô Tà đau lòng chỉ vào những bức thư họa.

Vương Bàn Tử đi một vòng rồi hỏi: "Thiên Chân, ở đây không có Xà Mi Đồng Ngư, cậu không phải bị lừa rồi đấy chứ?" "Chắc là

không đâu, để tôi đi hỏi thử!" Ngay sau đó, Ngô Tà cầm tấm ảnh Xà Mi Đồng Ngư đi tìm một nhân viên người nước ngoài, nhưng kết quả lại khiến cậu thất vọng.

Bảo tàng này không có Xà Mi Đồng Ngư, gần đây cũng không tổ chức buổi đấu giá nào.

"Thiên Chân, lần này có phải lại bị người ta lừa rồi không?

Hay là có ai đó cố tình dẫn cậu đến đây?" Tim Vương Bàn Tử thót lại một cái, trong tiềm thức đã cho rằng Ngô Tà lại bị lừa.

"Tôi sẽ đi tìm giám đốc bảo tàng, ngài Hendrix, hỏi thử xem, biết đâu ông ta lại biết tình hình ở đây." Ngô Tà chau mày, suy nghĩ một lát rồi quyết định đi tìm người phụ trách bảo tàng để hỏi.

Sau đó, Ngô Tà tìm được Cừu Đức Khảo đang dùng tên giả là Hendrix.

"Chào ngài Hendrix, tôi tên là Ngô Tà." "Bảo tàng này là của riêng ngài sao?

Cách bảo quản thư họa của ngài không đúng rồi, treo như thế này rất dễ hỏng." Vừa gặp Cừu Đức Khảo, việc đầu tiên Ngô Tà làm lại là khuyên ông ta bảo vệ tốt các văn vật trong bảo tàng.

"Chào cậu Ngô, những văn vật này chỉ là để trang trí thôi, đối với tôi chẳng là gì cả." "Với lại, những văn vật này đều là của riêng tôi, tôi xử lý thế nào, cậu không có tư cách can thiệp đâu nhỉ?" Ánh mắt Cừu Đức Khảo lóe lên, quét nhìn Ngô Tà, giải thích với vẻ mặt không quan tâm, vẫn chẳng hề để tâm đến những văn vật kia.

"Ngài Hendrix, ông...!" Thấy thái độ thờ ơ của Cừu Đức Khảo, Ngô Tà trong lòng đầy phẫn nộ, nhưng nhất thời lại không làm gì được, đành phải nén giận hỏi ông ta về chuyện Xà Mi Đồng Ngư.

"Bảo tàng của tôi không hề sưu tập thứ này." Sau đó hai người nói

chuyện thêm một lát rồi chia tay trong không vui, Ngô Tà chẳng thu được thông tin gì mà còn ôm một bụng tức.

Thấy Ngô Tà rời đi, Cừu Đức Khảo chỉ lạnh lùng liếc cậu một cái rồi quay người về văn phòng của mình.

Kết quả, sau khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử bước ra khỏi bảo tàng, một bóng đen đột nhiên vụt qua rồi biến mất ở cuối con phố.

"Hả?

Chú Ba?

Đó là chú Ba của tôi!" Ngô Tà dụi mắt, nhìn kỹ lại, người đó trông cực giống Ngô Tam Tỉnh, cậu kích động kêu lên, không nói hai lời liền đuổi theo.

"Thiên Chân, cậu không nhìn nhầm người đấy chứ?" Vương Bàn Tử sững người một lúc rồi cũng vội vàng chạy theo sau Ngô Tà.

Một lát sau, Ngô Tà đuổi theo đến một điểm tham quan, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đang nói chuyện với một người nước ngoài.

Ngô Tà nhận ra ngay, người đó chính là thuộc hạ của Hendrix.

Ngô Tam Tỉnh dường như đang giao dịch với người nước ngoài kia, ông ta đưa một chiếc vali mật mã trong tay cho gã.

"Thiên Chân, người đó trông thật sự có chút giống chú Ba của cậu, chúng ta mau qua đó xem thử đi." Vương Bàn Tử lúc này cũng càng nhìn bóng lưng người kia càng thấy giống Ngô Tam Tỉnh.

"A, túi của tôi!" "Mẹ kiếp!

Bắt trộm!" Đúng lúc này, một kẻ không biết từ đâu xông ra, giật phăng chiếc túi trên tay Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hét lên rồi cắm đầu cắm cổ đuổi theo tên trộm.

Ngô Tà vội đi tìm Ngô Tam Tỉnh nên không đuổi theo kẻ giật túi của Vương Bàn Tử.

"Chào anh, anh có thể giúp tôi chụp một tấm ảnh kỷ niệm không?" Ngô Tà vừa định xông qua tóm lấy Ngô Tam Tỉnh để chất vấn thì bị một cô gái nước ngoài chặn lại, kéo cậu nhờ chụp ảnh giúp.

Ngô Tà tỏ vẻ mất kiên nhẫn nhưng lại không nỡ từ chối.

Thấy Ngô Tam Tỉnh và người nước ngoài kia vẫn đang nói chuyện, cậu vội cầm lấy máy ảnh, chụp bừa cho cô gái kia vài tấm hình.

"Chú Ba đâu rồi?

Chú Ba đi đâu mất rồi!" Đợi đến khi Ngô Tà trả máy ảnh cho cô gái, ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh lần nữa thì phát hiện cả hai người đều đã biến mất.

"Thiên Chân, có thấy chú Ba của cậu đâu không?" Vài phút sau, Vương Bàn Tử chạy về, anh ta không đuổi kịp tên cướp túi của mình.

"Không, ông ấy lại mất tích rồi!" Ngô Tà cảm thấy trong lòng ngập tràn những bí ẩn không thể giải thích, cả người sắp phát điên.

"Không được!

Người vừa nói chuyện với chú Ba tôi đã gặp rồi, chính là người của bảo tàng Hendrix, chúng ta đến đó tìm ông ta ngay bây giờ!" Ngay lập tức, hai người lại quay trở lại bảo tàng để tìm thuộc hạ của Cửu Đức Khảo.

Cùng lúc đó, trong một căn nhà tại một căn cứ bí mật.

Cửu Đức Khảo đang nghiên cứu những mảnh vỡ của sách lụa trắng trên TV.

Ông ta phát hiện ra cuốn sách này thực chất là một tấm bản đồ,

nhưng cụ thể vẽ cái gì thì vẫn chưa biết.

“Lão bản, Ngô Tà đã bị dẫn đến rồi!” A Ninh bước vào, một tia hận thù thoáng qua trong mắt khi nhìn Cừu Đức Khảo. (Kể từ khi bị Cừu Đức Khảo bỏ rơi, A Ninh trong lúc chán nản tuyệt vọng đã quyết định trung thành với Diệp Hạo Sơ.

Từ đó cô cũng biết được thân thế của mình từ Diệp Hạo Sơ.

Năm đó, cha mẹ cô giao dịch với Cừu Đức Khảo ở Miến Điện, kết quả bị Cừu Đức Khảo bán đứng, dẫn đến cha mẹ cô bị hại chết.

Cuối cùng, chính cô lại được Cừu Đức Khảo nhận nuôi, từ nhỏ đã phải trải qua huấn luyện phi nhân tính.) A Ninh vừa nghĩ đến việc mình từ nhỏ đã được kẻ thù nuôi nấng, xem kẻ thù là cha nuôi, cô liền cảm thấy rùng mình ớn lạnh, hận không thể giết chết Cừu Đức Khảo ngay bây giờ!

“Lão bản, rốt cuộc chúng ta đang tìm cái gì?” A Ninh trong lòng có rất nhiều nghi vấn, trước đây cô đã bán mạng cho Cừu Đức Khảo nhiều năm, nhưng thực sự không biết mục đích cuối cùng của lão già này là gì.

“A Ninh, đến tuổi của ta rồi, ngoài cái chết ra, ta còn sợ gì nữa chứ?

Tương truyền trong sách lụa trắng có ghi lại bí mật của sự trường sinh bất lão!” “Ta làm tất cả những điều này, thực chất là muốn giải mã bí mật của sự trường sinh bất lão, hy vọng có một phương pháp nào đó có thể trường sinh.” Cừu Đức Khảo đứng dậy, ánh mắt nhìn A Ninh, vẻ mặt nghiêm trọng giải thích cho cô.

“Thật sự có trường sinh bất lão sao?

Điều này thật hoang đường!” A Ninh nghe vậy sững sờ, rồi nhìn Cừu Đức Khảo với vẻ vô cùng khó hiểu.

“A Ninh, thế giới này có quá nhiều bí mật, trường sinh bất lão là có thật, ta đã từng thấy vài người làm được điều đó!” “Buổi đấu giá tiến triển thế nào rồi?” Cừu Đức Khảo cố chấp tin rằng có bí mật về trường sinh bất lão, không muốn tranh luận với A Ninh.

A Ninh thấy vậy liền lên tiếng: “Lão bản, mọi thứ đã được sắp xếp xong, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi!” “Và mọi việc đúng như ông dự liệu, Ngô Tà đã theo đến nơi.” A Ninh dẹp đi lòng thù hận, liếc nhìn sách lụa trắng trên TV, kính cẩn báo cáo lại mọi hành động của Ngô Tà.

“Ừm, theo dõi sát sao Ngô Tà!” Cừu Đức Khảo hoàn hồn, nhìn A Ninh với ánh mắt phức tạp.

Bây giờ Cừu Đức Khảo vẫn chưa biết A Ninh đã phản bội, ông ta định đợi một thời gian nữa mới nói ra chuyện mình đã bán cô cho Diệp Hạo Sơ.

Nhưng Cừu Đức Khảo không thể ngờ rằng, A Ninh bây giờ đã khác xưa.

A Ninh chỉ là gián điệp mà Diệp Hạo Sơ cài vào bên cạnh Cừu Đức Khảo, giống như Trần Thừa Trừng, luôn theo dõi ông ta.

Những điều này Cừu Đức Khảo đều không biết, vẫn tưởng rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình!

Tại Thanh Long Các.

Diệp Hạo Sơ đang tận hưởng sự chăm sóc của cô hầu gái nhỏ Thanh Thanh Mạn.

Thanh Thanh Mạn vừa xoa bóp vừa nói nhỏ: “Chủ nhân, bên A Ninh có tin nhắn đến, nói rằng Cừu Đức Khảo đã dùng Xà Mi Đồng Ngư để dụ Ngô Tà ra nước ngoài rồi!” “Ừm, ta biết rồi.” “Chủ nhân, em muốn hỏi anh một câu.” “Em nói đi.” “Có phải anh đã để mắt đến

con hồ ly tinh A Ninh đó không?" - Thanh Thanh Mạn bĩu môi không vui, đôi mắt to xinh đẹp oán trách nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy sững người, véo nhẹ chiếc mũi xinh của cô hầu gái nhỏ, cười nói: "Thì sao nào?

Bản hội trưởng đây còn để mắt đến em nữa là!" "A?

Chủ nhân, anh…!" Thanh Thanh Mạn nghe vậy giật mình, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, không dám ngẩng đầu nhìn chủ nhân nhà mình, nhưng trong lòng lại âm thầm vui sướng.

"Chà!

Diệp đại hội trưởng lại bắt nạt cô hầu gái nhỏ của anh à?" Lúc này, Doãn Nam Phong cùng hai thính nô của mình tao nhã bước vào.

Chương 257

Diệp Hạo Sơ quay đầu cười hỏi: "Nam Phong à, sao em lại có thời gian đến chỗ anh thế?" "Sao?

Vị hôn thê này của anh không được đến à?" - Doãn Nam Phong lườm Diệp Hạo Sơ một cái.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười gượng: "Được chứ, sao lại không được!" Nghe Diệp Hạo Sơ nói vậy, Doãn Nam Phong mới tha cho hắn, rồi tò mò hỏi: "Phải rồi, gã họ Diệp kia, tôi vẫn không hiểu một thằng Ngô Tà rốt cuộc có ma lực gì mà khiến anh chú ý đến nó như vậy?" Thính nô dưới trướng Doãn Nam Phong cũng không phải hạng tầm thường, cô ta cũng nắm rõ hành tung của Ngô Tà và những người khác!

Cô không hiểu tại sao gã họ Diệp này lại quan tâm đến tình hình của Ngô Tà đến thế?

Diệp Hạo Sơ liếc nhìn Doãn Nam Phong, giải thích như không có chuyện gì: "Ừm, nói sao nhỉ, thằng nhóc Ngô Tà đó là một trong số ít những người khiến tôi nhìn thấy thuận mắt!" Doãn Nam Phong: "…" Gã này có ý gì vậy?

Sau đó, Diệp Hạo Sơ lại dặn dò Thanh Thanh Mạn: "Mạn Mạn, đặt hai vé máy bay đi nước ngoài!

Ngày mai đi cùng ta!" "Vâng, chủ nhân!" Thanh Thanh Mạn nghe vậy liền đứng dậy, không hỏi lý do gì, lập tức đi đặt vé máy bay.

Thấy Thanh Thanh Mạn đi rồi, Doãn Nam Phong rất tự nhiên ngồi lên đùi Diệp Hạo Sơ, ôm lấy hắn hỏi: "Này gã họ Diệp, nghe nói anh định đến Cung Tây Vương Mẫu?" "Không sai, chắc là trong vài tháng tới!" - Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền ôm chặt lấy thân thể mỹ nhân, gật

đầu thừa nhận.

"Vậy anh có thể dẫn em theo không?" "Em?

Em đến đó làm gì?" - Diệp Hạo Sơ nghi hoặc nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng.

"Cô nương đây tò mò về Tây Vương Mẫu thôi mà!

Anh nói đi, có được không?" - Để Diệp Hạo Sơ có thể dẫn mình đi, Doãn Nam Phong lại làm nũng trong lòng hắn.

Diệp Hạo Sơ mặt đầy bất đắc dĩ: "Không phải, cho dù anh không dẫn em đi, em đường đường là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không thể tự mình đi được sao?" "Ây da, em nghe nói Cung Tây Vương Mẫu nguy hiểm vô cùng, cho dù đám côn nô dưới trướng em có đi cũng chỉ là đi nộp mạng.

Mà anh, Diệp đại hội trưởng, đã xuống biết bao nhiêu ngôi mộ hung hiểm tuyệt thế rồi!" "Cho nên có anh dẫn cô nương đây đi, cô nương đây mới có cảm giác an toàn chứ!" Nghe cô nhóc Doãn Nam Phong này nịnh nọt một hồi, tuy biết cô cố ý nói vậy, nhưng Diệp Hạo Sơ lại cảm thấy rất hưởng thụ!

"Được rồi, anh dẫn em đi, được chưa!" Doãn Nam Phong chỉ chờ câu này của Diệp Hạo Sơ!

"Hi hi, gã họ Diệp...

Diệp đại hội trưởng, đến lúc đó sự an toàn của vị hôn thê ngài hoàn toàn trông cậy vào ngài đấy!" "Được, nhưng đến lúc đó tất cả phải nghe theo anh!" "Không vấn đề!" Sau khi Doãn Nam Phong đảm bảo, cô lại vui vẻ nhìn Diệp Hạo Sơ nói: "Hi hi, hôm nay tâm trạng của cô nương đây tốt, có thể đáp ứng một yêu cầu không quá đáng của anh!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy cười gian: "Ồ?

Yêu cầu?

Vậy em hôn anh một cái đi, loại kiểu Pháp ấy!" "Cái này…" Doãn Nam Phong lúc này trong lòng vô cùng hối hận, sao mình lại lỡ mồm, đồng ý yêu cầu như vậy của tên vô liêm sỉ này chứ?

Thấy cô nhóc do dự, Diệp Hạo Sơ cười nhìn cô: "Sao thế?

Chẳng lẽ Doãn lão bản luôn giữ chữ tín của chúng ta lại nói lời không giữ lời à?" "Hừ!

Hôn thì hôn!

Cô nương đây còn sợ anh sao!?" Thấy Diệp Hạo Sơ đã nói vậy, Doãn Nam Phong cũng không còn ngại ngùng gì nữa, ngồi trên đùi Diệp Hạo Sơ liền trực tiếp hôn lên! (Xin tự tưởng tượng) Hai mươi phút sau.

"Ưm… Anh muốn làm em ngạt chết à!?" Cuối cùng vẫn là Doãn Nam Phong chịu thua trước.

Nhìn Diệp Hạo Sơ đang nhìn mình với ánh mắt rực lửa, Doãn Nam Phong trong lòng hoảng loạn.

"Em… em còn có việc, đi… đi trước đây!" Sau đó Doãn Nam Phong đẩy Diệp Hạo Sơ ra, lập tức hoảng hốt bỏ chạy, cô sợ mình ở lại thêm một lát nữa sẽ bị tên khốn này ăn sạch mất!

"He he, sớm muộn gì cũng ăn sạch em thôi!" - Diệp Hạo Sơ nhìn bóng lưng Doãn Nam Phong, cười tà mị.

Một tuần sau.

Tại địa điểm đấu giá.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lúc này lái xe bám sát theo người nước ngoài kia, đến một nơi tụ tập giống như căn cứ quân sự.

"Thiên Chân, đây là nơi quái nào vậy?

Sao cảm giác giống căn cứ quân sự thế, gã này đến đây làm gì?"

Vương Bàn Tử và Ngô Tà xuống xe, từ xa quan sát căn cứ, vẻ mặt kinh ngạc.

“Kệ đi, chúng ta vào trước rồi tính.” Ngô Tà thấy người nước ngoài kia xách vali mật mã đi vào, có chút sốt ruột thúc giục Vương Bàn Tử.

“Thiên Chân, cậu đừng làm bừa, thấy đám người ở cửa không?

Trong tay chúng nó đều là súng tiểu liên đấy.” Trong căn cứ tuy đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt phi thường nhưng lại canh gác nghiêm ngặt, mỗi người vào đều phải có thiệp mời.

“Bàn Tử, ông đi xem làm sao kiếm được thiệp mời, tôi đi thử xem có thể nhân cơ hội trà trộn vào không.” Sau đó Ngô Tà và Vương Bàn Tử quyết định hành động riêng, cậu thì đi thẳng đến trước mặt bảo vệ.

“Xin cho xem thiệp mời!” Hai tên bảo vệ không cho Ngô Tà cơ hội vào trong, trực tiếp chặn cậu lại.

“Xin lỗi nhé, tôi thực ra có thiệp mời, chỉ là đi vội quá nên quên ở nhà rồi, có thể châm chước cho tôi vào được không?” Ngô Tà nở một nụ cười vô cùng thân thiện giải thích với bảo vệ.

“Xin lỗi, không có thiệp mời không được vào!” Nhưng bảo vệ căn bản không nói nhiều với Ngô Tà, trực tiếp siết chặt khẩu súng tiểu liên trong tay, ý tứ uy hiếp đã không cần nói cũng hiểu.

“Vị tiên sinh này, anh quên mang thiệp mời sao?

Hay là anh đi cùng tôi vào nhé!” Đúng lúc này, một người phụ nữ xinh đẹp, thân hình thướt tha trong chiếc váy dài màu đen đã chặn Ngô Tà đang định rời đi.

“Ờ… vị mỹ nữ này, hình như tôi không quen cô thì phải?” Ngô Tà thấy cô gái xinh đẹp kia ra vẻ quen biết mình, tỏ ra thân thiết, liền cảm

thấy có gì đó không ổn, chau mày nhìn chằm chằm cô ta.

“Lạc Lạc!

Tiên sinh, tôi và anh tuy không quen biết, nhưng tham gia vũ hội tôi cần một bạn nhảy đẹp trai.” “À phải rồi, tôi tên là Địch Na!” Đôi mắt to xinh đẹp của Địch Na chớp chớp, hơi thở thơm như hoa lan, ghé sát vào Ngô Tà, dùng giọng nói đầy quyến rũ, nũng nịu nói với cậu.

“Cô Địch Na, tôi vô cùng vinh hạnh!” Ngô Tà vội vào trong buổi đấu giá, dù biết thân phận của Địch Na không đơn giản, cũng chỉ có thể nhắm mắt đi cùng cô ta.

“Thiên Chân, vậy Bàn gia tôi phải làm sao?” Lúc này, Vương Bàn Tử quay lại, xông đến kéo Ngô Tà, vẻ mặt lo lắng, ý muốn mình cũng phải đi vào.

“Xin lỗi, một thiệp mời chỉ có thể dẫn theo một người!” Chỉ tiếc là Vương Bàn Tử phải thất vọng rồi, Địch Na chỉ có thể dẫn một mình Ngô Tà vào.

Trước khi đi, Ngô Tà áy náy liếc nhìn Vương Bàn Tử đang đứng tại chỗ.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Địch Na, Ngô Tà thuận lợi tiến vào bên trong buổi đấu giá.

Khi vào trong, cả hai đều nhận được một chiếc mặt nạ che mắt, dường như là để khách mời che giấu thân phận, có thể không kiêng dè gì mà ra giá đấu thầu.

Ngô Tà chỉ cảm thấy hành động của Địch Na có chút kỳ quái, nhưng không hề hay biết mình đã từng bước rơi vào bẫy của A Ninh.

Địch Na thực chất là người do A Ninh phái tới.

Lúc này, A Ninh đã đứng từ xa quan sát mọi hành động của Ngô

Tà, cô nhìn Ngô Tà vào trong thành công, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

"Anh Ngô, buổi đấu giá còn chưa bắt đầu nhanh vậy đâu, tôi dẫn anh đi làm quen với bạn bè và bạn thân của tôi nhé?" Sau khi Địch Na dẫn Ngô Tà vào phòng tiệc, liền đề nghị dẫn cậu đi làm quen với bạn bè của mình.

"Cô Địch Na, thật sự xin lỗi, tôi đi gặp bạn tôi trước, đợi khi buổi đấu giá chuẩn bị bắt đầu tôi sẽ quay lại tìm cô." Ngô Tà bây giờ chỉ một lòng muốn dò la tin tức về Xà Mi Đồng Ngư và tung tích của người nước ngoài kia, nên đã từ chối thẳng thừng đề nghị của Địch Na.

Còn Địch Na trong lòng cũng rất rõ Ngô Tà muốn làm gì, đành phải gật đầu đồng ý. (Tiếc thật, anh chàng đẹp trai như vậy mà không được tán gẫu, người ta còn muốn phát triển gì đó với anh ấy cơ chứ?) (Tiểu Ca: Động vào người của tôi?

Cô gái này muốn chết sao?) (Địch Na: Run lẩy bẩy!) "Tiểu Thiên Chân này, thật là không có nghĩa khí!

Bỏ lại Bàn gia một mình ở đây!" Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử một mình ở ngoài cổng căn cứ, lo lắng đi qua đi lại, ba lần bảy lượt muốn xông vào nhưng đều bị bảo an chặn lại.

"Có rồi!" Sau đó, Vương Bàn Tử thấy một người phục vụ nước ngoài đi ra, liền tìm cơ hội đưa anh ta đến một góc không người.

"Bốp!" Vương Bàn Tử không hề nương tay đấm cho người phục vụ một quyền, trực tiếp đánh ngất anh ta.

Sau đó, anh ta mặc quần áo của người phục vụ, thành công trà trộn vào địa điểm đấu giá, để đề phòng có người nhận ra, anh ta còn đeo thêm một chiếc mặt nạ.

Sau khi đi vào, Vương Bàn Tử bưng rượu vang đỏ đi một vòng trong sảnh tiệc, rất nhanh đã phát hiện ra Ngô Tà.

Nhưng khi anh ta vừa định đi tìm Ngô Tà thì có một tên Tây dương ra hiệu muốn anh ta lấy giúp ly cocktail.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử căn bản không biết ngoại ngữ, câu nói phát ra đến chính anh ta cũng không biết có phải là giọng ngoại ngữ không, thế là bị Ngô Tà nhận ra ngay lập tức.

Ngô Tà nhanh chóng đi qua kéo Vương Bàn Tử sang một bên.

"Bàn Tử, ông vào bằng cách nào vậy?" - Ngô Tà lúc này ghé vào tai Vương Bàn Tử hỏi nhỏ.

"He he!

Bàn gia đương nhiên là trà trộn vào rồi!

Không thấy Bàn gia bây giờ là phục vụ sao!" - Vương Bàn Tử đắc ý nói với Ngô Tà.

"À mà thôi, không nói chuyện này nữa, ông xem đi, đây là danh sách vật phẩm đấu giá." - Vương Bàn Tử vội vàng đưa tờ danh sách đấu giá mà mình vừa lấy được cho Ngô Tà xem.

Chương 258

"Xà Mi Đồng Ngư!?" Ngô Tà nhận lấy tờ danh sách xem, trong nháy mắt kích động hẳn lên.

"Bàn Tử, vậy tối nay trong buổi đấu giá, chúng ta nhất định phải giành được Xà Mi Đồng Ngư này!" "Được thôi!" Trong căn cứ, buổi đấu giá sắp bắt đầu.

Ngô Tà một mình trong sảnh tiệc, tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh.

Cậu hoàn toàn không biết lúc này Cừu Đức Khảo và A Ninh đã nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Cừu Đức Khảo cũng không ngờ rằng, buổi đấu giá này còn thu hút cả những người khác của Cửu Môn.

Lúc này, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú cũng lần lượt tiến vào hội trường.

Cùng lúc đó, bên ngoài địa điểm đấu giá có một chiếc Mercedes-Benz chạy tới, từ trên xe bước xuống một nam một nữ, người đến chính là Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn.

"Xin cho xem thiệp mời!" Thấy hai người Diệp Hạo Sơ đến, nhân viên bảo an đưa tay chặn lại.

Thanh Thanh Mạn thấy vậy lạnh lùng liếc nhìn người kia một cái, sau đó từ trong túi lấy ra hai tấm thiệp mời.

"Hai vị mời đi lối này!" Nhân viên bảo an xem qua, sau đó trả lại thiệp mời cho Thanh Thanh Mạn, cung kính nói.

“Đi thôi!” Diệp Hạo Sơ nói một câu, Thanh Thanh Mạn cũng rất tự nhiên khoác tay người kia cùng đi vào.

Lúc này trong sảnh tiệc đã không biết từ lúc nào đã chật kín khách mời.

“Thưa quý vị, buổi đấu giá của chúng ta bây giờ chính thức bắt đầu!” “Buổi đấu giá lần này tổng cộng chia làm hai phần, phần đầu tối nay là…” Khi buổi đấu giá bắt đầu, Ngô Tà kinh ngạc phát hiện người nước ngoài giao dịch với Ngô Tam Tỉnh trước đó lại chính là người chủ trì đấu giá ở đây?!

Đến nửa đầu buổi đấu giá, Ngô Tà nhìn thấy một chiếc bình hoa gốm sứ, phát hiện đó là văn vật của nước mình, kết quả đầu óc nóng lên liền muốn trả giá cao để mua lại.

“Mười triệu!” Ngô Tà giơ tấm biển đấu giá trong tay lên.

“Thiên Chân, cậu điên rồi à?

Cậu mua thứ này về, lát nữa Xà Mi Đồng Ngư, cậu lấy gì mà mua?” Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà lại bỏ ra số tiền lớn để mua một chiếc bình hoa, tức đến sôi máu, trong lòng đau như cắt.

Hai người vốn dĩ tiền đã không nhiều, lúc này lại gần như dùng hết toàn bộ số tiền của cả hai để mua một chiếc bình hoa!

Vậy đến lúc đó lấy gì mua Xà Mi Đồng Ngư?

“Đây là văn vật của nước ta, tôi quyết không thể để nó rơi vào tay người nước ngoài.” Ngô Tà vẻ mặt kiên quyết, tiếp tục ra giá, không hề chùn bước.

“Mười lăm triệu!” - một người nước ngoài da đen ra giá, còn khiêu khích liếc nhìn Ngô Tà một cái.

“Mười sáu triệu!” - Ngô Tà lại tiếp tục tăng giá.

“Hai mươi triệu!” - lại một người nước ngoài da trắng khác ra giá.

“Cái này…” Ngô Tà và Bàn Tử có chút ngớ người, hai người họ căn bản không có nhiều tiền như vậy, trừ phi bán cả nhà đi.

“Hai mươi lăm triệu!” Ngay lúc hai người chuẩn bị bỏ cuộc, Hoắc Tú Tú vẫn luôn ngồi ở hàng ghế đầu, thấy hành động không tiếc giá của Ngô Tà, cuối cùng đã ra tay, giành lấy chiếc bình hoa.

“Cô gái này trông có chút quen mắt!” Vì Hoắc Tú Tú đeo mặt nạ nên Ngô Tà không nhận ra cô, nhưng lại có một cảm giác rất quen thuộc.

Vương Bàn Tử lúc này cười lớn: “Ha ha ha!

Thiên Chân, lần này tốt rồi, cô gái đó cũng là người nước mình!” Thế này không tốt sao được?

Hai người họ vừa ra oai được, cuối cùng lại không cần phải trả tiền, Vương Bàn Tử đương nhiên vui rồi!

“Ừm!” Ngô Tà lúc này cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm, chỉ cần văn vật quý giá của nước họ không rơi vào tay người nước ngoài là được.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn ngồi trong góc đang hứng thú xem cảnh này diễn ra.

“Chủ nhân, một nam một nữ kia chắc là người đứng đầu Giải gia, Giải Vũ Thần, và đại tiểu thư Hoắc gia, Hoắc Tú Tú phải không?” “Tên mập kia chính là Vương Bàn Tử?” “Còn người trông có vẻ hơi ngốc kia là Ngô Tà của Ngô gia?” Thanh Thanh Mạn thân mật khoác tay Diệp Hạo Sơ hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu: “Ừm, thoáng cái đã mười mấy năm, bọn họ đều đã lớn cả rồi!” Lần đầu tiên Diệp Hạo Sơ gặp Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần, bọn họ vẫn còn là những đứa trẻ, điều này

không khỏi khiến hắn có chút cảm khái.

“Hi hi, chủ nhân, lúc đó Mạn Mạn cũng là trẻ con mà!

À phải rồi, tính ra tuổi của chủ nhân bây giờ ít nhất cũng phải hơn 50 rồi nhỉ?” Thanh Thanh Mạn nghĩ ngợi rồi cười hì hì nhìn Diệp Hạo Sơ.

“Phải đó!

Già rồi, cũng gần 50 rồi!” Diệp Hạo Sơ lúc này bất giác nhớ lại cảnh mình vừa mới xuyên không đến.

Lúc đó tuổi của mình cũng đã hai mươi bảy, hai mươi tám, bây giờ lại qua mười mấy năm, quả thực đã đủ già rồi.

Nhưng vì mình có huyết mạch thần kỳ, nên dung mạo của mình mãi mãi vẫn là dáng vẻ của một chàng trai trẻ hai mươi mấy tuổi.

“Không có đâu, chủ nhân không già chút nào!

Trong lòng Mạn Mạn, chủ nhân luôn là người trẻ nhất, cũng là người có sức hút nhất!” Thanh Thanh Mạn trìu mến nhìn chủ nhân của mình, dịu dàng nói.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy lòng ấm lại, xoa đầu Thanh Thanh Mạn, cười nói: “Được rồi, cô hầu gái nhỏ của ta là tốt nhất!” “Hi hi, đó là đương nhiên rồi!

Nhưng mà chỉ là… cô hầu gái nhỏ thôi sao?” Câu cuối cùng Thanh Thanh Mạn nói rất nhỏ nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn nghe thấy, hắn nhìn sâu vào cô hầu gái nhỏ đang thèm muốn thân thể mình này.

Buổi đấu giá lúc này vô cùng sôi nổi, rất nhiều người đang ra giá, thậm chí Thanh Thanh Mạn cũng ra tay, còn có Hoắc Tú Tú là kêu giá hăng nhất, cùng đám người Tây tranh giành quyết liệt.

Ngô Tà thấy rất nhiều văn vật thuộc về nước mình, ba lần bảy

lượt đều muốn ra tay nhưng đều bị Vương Bàn Tử cản lại, cảnh cáo họ rằng số tiền đó chỉ có thể dùng để mua Xà Mi Đồng Ngư.

"Chủ nhân, có một số văn vật đã rơi vào tay đám người Tây kia rồi, tại sao không cho em tiếp tục mua ạ?" Thanh Thanh Mạn lúc này tủi thân nhìn Diệp Hạo Sơ, thầm nghĩ: mình đâu có thiếu tiền đâu?

Lúc đầu chủ nhân còn cho cô ra tay, và đã thành công mua được những văn vật vốn thuộc về nước mình.

Nhưng bây giờ đột nhiên lại không cho cô mua nữa, điều này khiến Thanh Thanh Mạn vô cùng khó hiểu.

Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ cười, giải thích: "Những thứ rơi vào tay người Tây kia đều là đồ giả cao cấp hoặc bán thành phẩm, không cần thiết!" "Với lại em cứ tiếp tục vung tiền như thế, em để bọn họ chơi thế nào?

Đừng quên mục đích chúng ta đến đây!" "Ồ!

Em biết rồi!" Nghe chủ nhân nói vậy, Thanh Thanh Mạn mới tiếc nuối dừng việc đấu giá.

"Trời đất ơi!

Người nước mình mà cũng kín tiếng ghê!

Hai cô gái vừa rồi mỗi người cũng mua không dưới mười món rồi nhỉ!?" Vương Bàn Tử lúc này nói nhỏ với Ngô Tà bên cạnh.

Ngô Tà đồng tình gật đầu, nghiêm nghị nói: "Không sai, hai người phụ nữ này chắc chắn không đơn giản!" "Giàu như vậy thì đơn giản sao được?" "Ây!

Thiên Chân, ông nhìn xem, bên cạnh hai cô gái kia đều có một người đàn ông, ông nói xem, hai người đàn ông đó không phải là trai bao chứ?" Vương Bàn Tử lúc này lại bắt đầu cái thói vạ miệng chết

người của mình.

"Phụt!

Trai bao?" Tai Thanh Thanh Mạn cực thính, ngay lập tức nghe thấy lời của Vương Bàn Tử.

Còn Diệp Hạo Sơ lúc này sắc mặt tối sầm, rõ ràng hắn cũng nghe thấy, mẹ kiếp!

Cái miệng của tên mập chết tiệt này đúng là tiện thật, đột nhiên rất muốn đánh cho gã này một trận!

Giải Vũ Thần và những người khác vì ngồi xa nên không nghe thấy lời Vương Bàn Tử nói, nếu không cũng sẽ không để yên cho tên mập chết tiệt này!

"Này!

Bàn Tử, họ nhìn về phía chúng ta kìa, đừng nói lung tung nữa!" Ngô Tà sau đó liếc nhìn vị trí của Diệp Hạo Sơ, phát hiện họ đang nhìn về phía hai người.

Vương Bàn Tử ngay lập tức làm động tác khóa miệng, anh ta không hề biết rằng mình đã bị một vị nào đó ghi nhớ.

Sau đó, khi sắp đấu giá đến Xà Mi Đồng Ngư, cả hội trường đều tỏ ra vô cùng căng thẳng, Ngô Tà càng tràn đầy mong đợi, tim đập thình thịch.

"Tú Tú, anh nghĩ chúng ta có thể dừng tay được rồi!" Lúc này, Giải Vũ Thần vẫn luôn theo dõi buổi đấu giá, trong mắt lộ ra một nụ cười gian xảo, thầm gọi điện thoại, bảo thuộc hạ của mình báo cảnh sát, nói rằng nơi này có người đang buôn bán văn vật, rồi tung tin ra ngoài rằng cảnh sát sẽ đến đây sau mười phút nữa.

Tất cả những điều này đều là kế hoạch do Giải Vũ Thần sắp đặt

trước, mục đích là phá hỏng buổi đấu giá này, để Xà Mi Đồng Ngư không thể bán ra được, sau đó họ sẽ nhân cơ hội cướp đoạt.

“A?

Dừng tay?

Em còn chưa chơi đủ mà!” “Khốn kiếp!

Cô gái vừa rồi làm em tức chết đi được, lại dám tranh văn vật với bản tiểu thư!” - Hoắc Tú Tú tức giận nói, buổi đấu giá vừa rồi chỉ có cô và Thanh Thanh Mạn là tranh giành hăng nhất, không ai nhường ai, hai cô gái chỉ thiếu nước lao vào sống mái một trận!

Chương 259

“Được rồi, đến lúc đó anh dẫn em đến buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm là được chứ gì?” - Giải Vũ Thần bất đắc dĩ nhìn cô gái mà mình xem như em gái ruột này.

“Vậy được thôi!” Sau đó, những người có mặt tại hiện trường nghe nói cảnh sát sắp đến, mọi người ngay lập tức hoảng loạn, nháo nhào bỏ chạy, hiện trường trở nên hỗn loạn.

“Rầm!” “Khốn kiếp!

Rốt cuộc là thằng nào báo cảnh sát?

Dám phá hỏng kế hoạch của tao!” Cừu Đức Khảo, kẻ vẫn luôn theo dõi buổi đấu giá, khi nghe tin có người báo cảnh sát và họ sắp đến nơi thì tức điên lên.

“Thưa ông chủ, chúng tôi vừa chặn được một tín hiệu và định vị gần hội trường đấu giá, về cơ bản đã xác định được kẻ báo cảnh sát.” Lúc này, A Ninh đột nhiên cầm một chiếc laptop, chỉ vào định vị và tín hiệu trên màn hình rồi báo cáo với Cừu Đức Khảo.

“A Ninh, nhìn vào định vị thì có lẽ là ở ngay trong căn cứ này, thậm chí có khả năng kẻ báo cảnh sát chính là một trong số các vị khách, biết đâu lại là bọn Ngô Tà.” Cừu Đức Khảo nheo mắt, mạnh dạn suy đoán, chĩa mũi dùi thẳng về phía nhóm Ngô Tà.

“Thưa ông chủ, chúng ta vẫn luôn theo dõi Ngô Tà, vả lại Địch Na cũng có mặt tại hiện trường, nếu Ngô Tà báo cảnh sát thì chúng ta phải phát hiện ra chứ.” A Ninh ngập ngừng một lát, rồi đột nhiên lên tiếng biện hộ cho Ngô Tà.

“A Ninh, cô không nỡ đối phó với bọn chúng?

Hay là đã có tình cảm với nhóm Ngô Tà rồi?

Từ sau khi trở về từ mộ dưới đáy biển, cô đã bắt đầu thay đổi." "Tôi cảnh cáo cô, đừng đặt quá nhiều tình cảm vào bọn Ngô Tà, chúng chỉ là mục tiêu trong nhiệm vụ lần này của cô mà thôi!" Cừu Đức Khảo cảm thấy cảm xúc của A Ninh có gì đó không ổn, liền đứng dậy nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng quát.

"Tôi hiểu rồi, thưa ông chủ!" A Ninh nghe vậy lập tức cúi đầu, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia kiên định. *Nếu không phải vì kế hoạch của chủ nhân, bà đây đã sớm giết quách lão già ngoại quốc này rồi!* "Ừ!" Cừu Đức Khảo tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của A Ninh.

Thật ra mà nói, nếu không phải vì mục tiêu trường sinh, lão cũng chẳng nỡ lòng nào đồng ý gả A Ninh cho Diệp Hạo Sơ!

Trong lúc Cừu Đức Khảo đang huấn thị A Ninh, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đã lặng lẽ chuồn khỏi sảnh tiệc.

Hoắc Tú Tú vừa đi vừa nói: "Tiểu Hoa ca ca, hôm nay em thấy Ngô Tà ở buổi đấu giá, không ngờ bọn họ cũng đến, chuyện này lạ thật đấy." "Anh nghĩ bọn họ cũng đến vì con cá đồng mày rắn." Giải Vũ Thần vừa ra ngoài liền gọi điện ngay cho Tiêu Úc, báo tin Ngô Tà đã xuất hiện.

Vì hai người họ là đối tác hợp tác.

"Giải đương gia, chúng ta có cần liên lạc với Ngô Tà không?

Tôi lo cậu ta sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của chúng ta." Tiêu Úc im lặng một lúc rồi chậm rãi hỏi.

"Bên Ngô Tà không cần bận tâm, cậu ta chỉ đang tìm kiếm sự thật thôi.

Anh lại lo ngại người của bên tổ chức hơn, nếu họ ra mặt thì con cá đồng mày rắn này sẽ khó mà lấy được." Sau khi nói chuyện xong

với Tiêu Úc, Giải Vũ Thần dẫn thuộc hạ bắt đầu theo dõi sân sau của căn cứ, nơi đám người nước ngoài đang vận chuyển đồ đạc.

"Được rồi, chúng ta cũng nên đi thôi!" Thấy cảnh tượng hỗn loạn, Diệp Hạo Sơ kéo tay Thanh Thanh Mạn đi ra ngoài.

Trở lại xe, Thanh Thanh Mạn khó hiểu nhìn Diệp Hạo Sơ: "Chủ nhân, hai người Giải Vũ Thần hình như cũng lén chuồn rồi, không lẽ họ cũng đến vì con cá mày rắn sao?" "Đúng vậy, chứ em nghĩ họ rảnh rỗi đến nước ngoài chơi à?" "Chủ nhân, vậy chúng ta có cần đi xem không?" "Đi chứ!

Chỗ nào có kịch hay sao có thể thiếu bản hội trưởng được?" Diệp Hạo Sơ nhếch mép, nhấn ga, chiếc xe lao vút đi.

Lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử không vội rời đi.

Hai người lén lút đến sân sau, phát hiện A Ninh đang chỉ huy người vận chuyển đồ, rất có thể đó chính là các vật phẩm trong buổi đấu giá.

"Bàn Tử, chúng ta về trước đi.

Tôi đoán buổi đấu giá sẽ còn tiếp tục, con cá đồng mày rắn này nhất định phải lấy được." Ngô Tà nhíu mày suy nghĩ một lát rồi quyết định về khách sạn trước.

Hai người tâm đầu ý hợp, lái chiếc xe thuê lẳng lặng rời đi.

"Ê, Thiên Chân, nhìn xem, kia không phải là chiếc xe chúng ta thấy ở sân sau lúc nãy sao?

Là xe của A Ninh!" Khi Vương Bàn Tử và Ngô Tà lái xe về hướng khách sạn, đoàn xe của A Ninh đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, dường như là cố ý.

"Bàn Tử, bám theo!" Ngô Tà vội vàng bảo Vương Bàn Tử bám sát

sau xe A Ninh.

“Thiên Chân, nhìn lộ trình này có lẽ là họ đang vận chuyển con cá đồng mày rắn về bảo tàng, chúng ta có nên cướp xe không?” Vương Bàn Tử nghiêng đầu nhìn Ngô Tà, cười hì hì trêu.

“Phía sau chúng ta cũng có người bám theo, mục tiêu chắc cũng là con cá đồng mày rắn.

Chúng ta cứ bám theo đi!” Lúc này, Ngô Tà nhìn qua kính chiếu hậu, phát hiện ra người do Giải Vũ Thần và Tiêu Úc sắp xếp, mục tiêu dường như chính là xe của A Ninh.

A Ninh lái xe chạy như điên, Vương Bàn Tử cũng bám sát ngay sau, còn phía sau nữa là người của Giải Vũ Thần.

“Bàn Tử, nhanh lên, đừng để mất dấu.” Ngô Tà không ngừng thúc giục Vương Bàn Tử, anh có cảm giác chiếc xe theo sau họ cũng đang nhắm vào con cá đồng mày rắn.

“Thiên Chân, cậu yên tâm đi!

Không mất dấu được đâu!” “Vả lại, theo lộ trình này, con mụ A Ninh rõ ràng là đang về bảo tàng, không sao đâu!” Vương Bàn Tử gần như nhấn ga kịch sàn, đắc ý giải thích với Ngô Tà.

“Kétttt!” Đột nhiên, Vương Bàn Tử thắng gấp, Ngô Tà suýt nữa thì bay khỏi ghế, may mà anh đã thắt dây an toàn.

Dừng xe lại nhìn, hóa ra đã đến đèn đỏ, xe của A Ninh cũng dừng đột ngột.

“Cún cưng, nhanh lên nào.” Lúc này, vài người nước ngoài đi qua vạch kẻ đường, theo sau là một cô gái đội mũ lưỡi trai, dắt theo mấy con chó cưng.

Người dắt chó chính là Hoắc Tú Tú, cô cố tình lề mề trên vạch kẻ

đường để thu hút sự chú ý của A Ninh.

"Vút!" Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần mặc đồ kín mít, đạp ván trượt, nhanh như một cơn gió, lặng lẽ xuất hiện.

Anh nhấc ván trượt lên, lao về phía gầm xe tải của A Ninh.

Sau đó, anh ta nhảy lên ván, không để lại dấu vết nào mà chui tọt vào gầm chiếc xe chở hàng đấu giá.

"Vãi chưởng!

Ngầu vãi!" "Thiên Chân, cậu có nhìn rõ người đó là ai không?" Lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã chứng kiến toàn bộ hành động của Giải Vũ Thần, kinh ngạc đến mức phải thốt lên.

"Không biết, chúng ta cứ bám theo đã." Ngô Tà lắc đầu, mắt không rời khỏi chiếc xe tải, trong lòng đầy căng thẳng và lo lắng.

Anh lo con cá đồng mày rắn bị người khác cướp mất, đến lúc đó muốn tìm lại sẽ không dễ dàng.

Thực ra A Ninh đã sớm cảm nhận được sự bất thường, nhưng cô chỉ giả vờ như không phát hiện.

Bởi vì nhiệm vụ mà Diệp Hạo Sơ giao cho cô chính là để nhóm Giải Vũ Thần thuận lợi lấy được con cá mày rắn.

Hoắc Tú Tú sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền nở một nụ cười quyến rũ rồi rời đi.

Còn Giải Vũ Thần, sau khi đi theo xe tải của A Ninh một đoạn, đã thuận lợi chui vào thùng xe.

"Tiêu Úc, con cá mày rắn ở đâu?" Sau đó, Giải Vũ Thần bật camera kết nối với Tiêu Úc, dùng video từ xa để tìm con cá đồng mày rắn, cuối cùng xác định được một chiếc hộp mật mã.

Tiêu Úc là một cao thủ hacker, với sự giúp đỡ của cậu ta, chẳng

bao lâu sau, Giải Vũ Thần đã mở được hộp mật mã, lấy ra con cá đồng mày rắn bên trong.

"Không hay rồi, có người lẻn vào thùng xe trộm văn vật!" Lúc này, A Ninh nhếch mép, giả vờ hoảng hốt bảo tài xế dừng xe kiểm tra.

Tuy nhiên, lúc này Giải Vũ Thần đã cầm con cá đồng mày rắn, thành công rời đi.

Khi A Ninh xuống xe, nhìn quanh bốn phía, cô phát hiện cách đó không xa có một người đội mũ bảo hiểm, mặc đồ đen đang cưỡi mô tô tẩu thoát.

"Người này có vấn đề, mau đuổi theo!" A Ninh lập tức ra lệnh cho thuộc hạ đuổi theo Giải Vũ Thần.

"Ha ha, có kịch hay để xem rồi!

Thiên Chân, chúng ta cùng đi hóng chuyện." Vương Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức hả hê, lái xe chở Ngô Tà đi xem náo nhiệt.

"Giải đương gia, bọn họ đuổi theo rồi, rẽ trái!" Lúc này, Tiêu Úc thông qua định vị từ xa chỉ đường cho Giải Vũ Thần, giúp anh né tránh vòng vây của A Ninh.

Giải Vũ Thần cưỡi mô tô, tiếng động cơ gầm rú, vô cùng phóng khoáng, luồn lách qua các con đường lớn nhỏ.

"Xem mày chạy đi đâu!" Giải Vũ Thần thấy mình sắp bị bắt kịp, liền hét vào màn hình máy tính của Tiêu Úc: "Thực hiện kế hoạch B!" "Rõ!" Tiêu Úc cười gật đầu.

"Rầm rầm rầm!" Ngay lúc đó, từ xa vọng lại tiếng động cơ, hơn chục chiếc mô tô lao tới, những người trên xe đều mặc đồ giống hệt Giải Vũ Thần, cũng đội mũ bảo hiểm y chang.

Sau vài giây, hơn chục chiếc mô tô đã làm rối loạn tầm nhìn, sau

đó tỏa ra bốn phương tám hướng.

“Đi!

Chúng ta về!” Lúc này, A Ninh đã không thể phân biệt được con cá đồng mày rắn đang ở trên người ai, đành phải từ bỏ.

Dù sao thì nhiệm vụ chủ nhân giao cho cô đã hoàn thành.

“Chúng ta cũng về thôi.

Bàn Tử, mau bám theo chiếc Mercedes-Benz phía trước!” Sau khi thấy nhóm A Ninh quay về, hai người vừa ra đến đường lớn, Ngô Tà liền phát hiện một bóng người rất quen thuộc lên một chiếc Mercedes-Benz.

Chương 260

Anh vội vàng thúc giục Vương Bàn Tử bám theo.

“Thiên Chân, vừa mới xong sao lại bắt đầu nữa rồi?

Cậu nghiện trò này rồi à?” Vương Bàn Tử nghe vậy liền ngẩn người, anh vẫn còn đang chìm trong cảnh tượng vừa rồi, nghe Ngô Tà nói lại muốn tiếp tục truy đuổi xe khác thì có chút mông lung.

“Bàn Tử, mau bám theo chiếc xe phía trước, tôi hình như thấy một người quen!” Thấy chiếc Mercedes-Benz đã chạy đi, Ngô Tà vội thúc giục Vương Bàn Tử đuổi theo.

“Được thôi!

Cậu thích thì Bàn gia đây tiếp tục bám theo!” Vương Bàn Tử gật đầu, nhấn ga, bám sát sau chiếc Mercedes-Benz.

“Dừng xe!” Đột nhiên, Ngô Tà dường như nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen bên đường, rất giống Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Anh vô cùng lo lắng bảo Vương Bàn Tử dừng xe, nhưng khi anh nhìn kỹ lại thì chẳng có gì cả, người đàn ông mặc đồ đen đã lặng lẽ biến mất giữa biển người.

“Thiên Chân, có chuyện gì vậy?

Chiếc Mercedes-Benz kia đi mất rồi!” Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng giật mình của Ngô Tà, vẻ mặt đầy tò mò.

“Tôi vừa nãy hình như thấy bóng dáng Tiểu Ca, nhưng giờ lại không tìm thấy đâu nữa!” Ngô Tà gãi đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc, cũng tự hỏi liệu có phải mình đã nhìn nhầm không.

“Thiên Chân, cậu nhìn nhầm rồi phải không?

Đây là nước ngoài, làm sao Tiểu Ca có thể xuất hiện ở đây được?” Vương Bàn Tử lắc đầu, cạn lời nhìn Ngô Tà.

“Chắc là tôi nhìn nhầm rồi, chúng ta về khách sạn trước đã.” Bây giờ chiếc Mercedes-Benz đã mất dấu, Ngô Tà đành cùng Vương Bàn Tử quay về khách sạn.

“Hả?

Thiên Chân, đây là cái gì?” Sau khi vào phòng khách sạn, Vương Bàn Tử kinh ngạc phát hiện trên bàn có thêm một chiếc hộp tinh xảo.

Mở ra xem, anh kinh ngạc tột độ, đó chính là con cá đồng mày rắn mà A Ninh đã đánh mất.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

“Cốc cốc cốc!” Lúc này, đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa dồn dập, Ngô Tà vội vàng cất con cá đồng mày rắn trên bàn đi.

“Tiểu Hoa?

Tú Tú?

Sao hai người lại ở đây?” Ngô Tà mở cửa ra, kinh ngạc phát hiện Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đang đứng ngoài cửa với nụ cười trên môi.

“Ngô Tà, cậu có hài lòng với con cá đồng mày rắn này không?

Tôi cảm thấy nó ở trong tay cậu mới có thể phát huy được nhiều tác dụng hơn, biết đâu cậu có thể giải mã được bí mật của nó, vì vậy tôi định giao nó cho cậu.” Giải Vũ Thần bước vào, tự nhiên như ở nhà, ngồi xuống ghế sô pha, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngô Tà.

“Ngô Tà, Vương Bàn Tử, hai người cũng đừng nghĩ nhiều, thực ra

chuyện báo cảnh sát ở buổi đấu giá và chặn xe trộm cá đều do tôi và Tiêu Úc sắp đặt cả." Ngô Tà nghe vậy nghi hoặc hỏi: "Tiểu Hoa, vậy sao cậu biết con cá đồng mày rắn sẽ xuất hiện ở đây?" "Sở dĩ tôi đến đây tìm con cá đồng mày rắn là do nhận được chỉ điểm của chú Ba cậu, Ngô Tam Tỉnh." Sau đó, Giải Vũ Thần kể lại toàn bộ chuyện mình biết về sự xuất hiện của con cá đồng mày rắn ở nước ngoài, cũng như việc Ngô Tam Tỉnh đã thông báo cho cậu.

"Chú Ba đúng là con cáo già!" *Xem ra người mình thấy trước đó chính là chú ấy, vậy chú làm thế này rốt cuộc là vì cái gì?* Ngô Tà thầm mắng một câu, anh đột nhiên nhớ lại Ngô Tam Tỉnh đang giao dịch với người nước ngoài lúc trước, trong lòng đã xác định người đó chính là chú Ba của mình. *Chú Ba vốn dĩ không hề gặp chuyện gì, chỉ đang chơi trò mất tích mà thôi!* Trong lúc nhóm Ngô Tà đang thảo luận, bên A Ninh đã trở về căn cứ để gặp Cừu Đức Khảo.

"Xin lỗi ông chủ, con cá đồng mày rắn đã bị người khác cướp mất rồi." A Ninh giả vờ vẻ mặt hổ thẹn, cúi đầu bẩm báo.

"Ai cướp?

Đã tra ra chưa?" Cừu Đức Khảo đứng dậy, ánh mắt lóe lên, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu và uất ức.

Từ trước đến nay, lão làm bất cứ việc gì cũng có thể dễ dàng kiểm soát mọi thứ, nhưng chỉ trong hai ngày này lại liên tiếp bị đả kích.

"Thưa ông chủ, người của tôi đang điều tra." "Thưa ông chủ, con cá đồng mày rắn mất rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao?" A Ninh cúi đầu hỏi.

Thực ra Cừu Đức Khảo vốn đã chuẩn bị sẵn, định để Ngô Tà cướp xe, giao con cá đồng mày rắn vào tay anh ta, để anh ta giúp lão tìm ra bí mật trường sinh.

“A Ninh, Ngô Tà và tên Bàn Tử kia đã không ra tay ngăn cản, điều này chứng tỏ bọn chúng quen biết nhau.

Cô đi mời Ngô Tà đến gặp tôi.” Cừu Đức Khảo trầm ngâm một lát, đột nhiên quyết định bảo A Ninh đưa Ngô Tà đến gặp lão.

“Vâng!” A Ninh nghe vậy, ánh mắt lóe lên, gật đầu đồng ý rồi quay người đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, tại khách sạn, Giải Vũ Thần và nhóm Ngô Tà vẫn đang bàn tán về những chuyện liên quan đến con cá đồng mày rắn.

“Ngô Tà, chính chú Ba của cậu đã gọi điện cho tôi, nói rằng Cừu Đức Khảo đang mua bán con cá đồng mày rắn ở đây, và Hanh Đức Liệt của bảo tàng chính là Cừu Đức Khảo.” Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm Ngô Tà, tiết lộ thân phận của A Ninh và Cừu Đức Khảo.

“Cừu Đức Khảo?

Lão ta chính là ông chủ đứng sau A Ninh?

Chẳng trách lại hiểu rõ về tôi như vậy, hóa ra trước đây chính lão đã muốn cướp bạch thư của tôi.” Ngô Tà trong lòng kinh hãi, không ngờ mình đã gặp Cừu Đức Khảo rồi mà không nhận ra.

“Tiểu Hoa, tôi nói này, cậu không phải đang lừa Tiểu Thiên Chân nhà tôi đấy chứ?!” “Theo như cậu nói, Cừu Đức Khảo phải cùng thế hệ với Cẩu Ngũ Gia và Giải Cửu Gia, làm sao có thể sống đến tận bây giờ được?” Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Giải Vũ Thần, tỏ vẻ nghi ngờ.

Giải Vũ Thần liếc nhìn Vương Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, tôi cũng không cần phải lừa các người.

Ông nội tôi từng kể, năm đó Cẩu Ngũ Gia cũng từng chịu thiệt trong tay Cừu Đức Khảo.” “Năm đó Cừu Đức Khảo với tư cách là một giáo sĩ ngoại quốc đến Trường Sa, lão nói tiếng phổ thông rất tốt,

nên có quan hệ tốt với một số người dân địa phương, qua họ mà quen biết một số thổ phu tử." "Sau đó, lão bắt đầu giúp những thổ phu tử đó bán minh khí cho người nước ngoài, kiếm lời chênh lệch.

Khi việc làm ăn ngày càng lớn, lão dần dần có quan hệ với Lão Cửu Môn ở Trường Sa lúc bấy giờ, người qua lại thân thiết nhất chính là Cẩu Ngũ Gia." "Vài năm sau, Cừu Đức Khảo dùng giá rất thấp mua lại một lượng lớn văn vật, trong đó bao gồm cả tấm bạch thư Chiến Quốc của Cẩu Ngũ Gia." "Chỉ là trước khi Cừu Đức Khảo lên thuyền rời đi, lão lại tố giác những thổ phu tử đó, nói toàn bộ hành tung của họ cho cảnh sát." "Kết cục có thể tưởng tượng được, không một thổ phu tử nào thoát được, Cẩu Ngũ Gia cũng vì thế mà phải trốn trong một ngôi mộ cổ, ngủ cùng xác chết mấy tháng trời mới thoát được một kiếp." Giải Vũ Thần từ nhỏ đã tiếp xúc với những chuyện này, đương nhiên biết nhiều hơn Ngô Tà.

Cậu vô cùng chắc chắn Hanh Đức Liệt chính là Cừu Đức Khảo, và còn kể ra toàn bộ bí mật của Cửu Môn năm đó.

"Hóa ra Cừu Đức Khảo và Cửu Môn còn có mối quan hệ này, chỉ là tôi chưa bao giờ nghe ông nội nói, trong bút ký cũng chưa từng ghi chép lại." Nghe xong lời của Giải Vũ Thần, Ngô Tà ngây người, có chút khó tin.

"Thiên Chân à, cậu nghĩ xem chuyện này có vẻ vang không?

Nếu tôi là ông nội cậu, tôi cũng sẽ không ghi lại, càng không nói cho con cháu mình biết chuyện bị một lão già nước ngoài lừa." Vương Bàn Tử thở dài một hơi, trực tiếp giúp Ngô Tà giải thích lý do Ngô Lão Cẩu không ghi chép lại chuyện này.

"Nhưng mà lão già Cừu Đức Khảo này cũng thất đức thật!

Kiếm đủ tiền ở đất Trường Sa của chúng ta rồi, lúc đi còn không quên hại đối tác một vố?" "Hừ, đừng để Bàn gia này có cơ hội, đến

lúc đó nhất định phải đấm cho lão một trận!" Vương Bàn Tử hiển nhiên cũng vô cùng chán ghét con người của Cừu Đức Khảo.

Người ta xem mình là bạn, mình lại đi hại người ta, lại còn là loại hại đến chết!

"Những gì Tiểu Hoa ca ca nói đều là sự thật, Cừu Đức Khảo chính là tên quỷ Tây năm đó, có quan hệ với Cửu Môn, và càng có thù cũ với Ngô gia nhà cậu." Lúc này, Hoắc Tú Tú, người nãy giờ im lặng, gật đầu tỏ vẻ đồng tình với lời của Giải Vũ Thần.

"Tú Tú, sao em biết tất cả những chuyện này?

Chẳng lẽ em cũng nghe Hoắc lão thái nói?" Sắc mặt Ngô Tà hơi thay đổi, anh nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú gật đầu: "Đúng vậy, em nghe bà nội nói.

Nhưng em còn nghe nói, mười mấy năm trước, Cừu Đức Khảo còn từng chịu thiệt trong tay hội trưởng đại nhân của Cửu Môn chúng ta đấy!" Lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên nhớ lại lúc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, khi Hoắc Tiên Cô tiếp kiến Diệp Hạo Sơ, trực giác mách bảo cậu rằng người đàn ông trẻ đến mức khó tin kia chắc chắn không đơn giản!

"Hội trưởng Cửu Môn?

Nghe nói ông ta không phải đã chết trong một lần đạo đấu rồi sao?" Ngô Tà có chút nghi hoặc.

Anh vẫn biết về hội trưởng Cửu Môn, người trong các gia tộc Cửu Môn ai mà không biết vị hội trưởng năm đó chứ?!

Anh từng nghe chú Hai Ngô Nhị Bạch nói, tấm Mạc Kim Phù anh đang đeo trên cổ chính là do hội trưởng tặng cho mình!

Nhưng sao chuyện này lại liên quan đến hội trưởng của Cửu Môn

Hiệp hội?

Nhìn vẻ mặt đầy thắc mắc của mọi người, Hoắc Tú Tú hạ giọng nói: "Thực ra mọi người chỉ biết vị hội trưởng Cửu Môn năm đó, nhưng điều không biết là ông ấy còn là con rể của Hoắc gia chúng tôi!" "Cái gì!" ×3!

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Vị hội trưởng Cửu Môn lừng lẫy năm đó lại là con rể của Hoắc gia?

Sao họ lại không biết chuyện này?

Giải Vũ Thần lúc này cũng kinh ngạc nhìn Hoắc Tú Tú.

"Tú Tú, sao anh không biết có chuyện này?" "Tiểu Hoa ca ca, đây đều là những chuyện mà chỉ có tầng lớp cao của Cửu Môn năm đó mới có tư cách biết.

Đương nhiên, bây giờ những người già trong Cửu Môn biết những bí mật này hoặc là đã qua đời, hoặc là không bao giờ nhắc đến." "Nếu không phải hồi nhỏ em đặc biệt thích nghe kể chuyện, bà nội cũng sẽ không nói cho em biết những điều này đâu!" Nghe Hoắc Tú Tú giải thích xong, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, Ngô Tà càng khó tin hơn.

"Tú Tú, em và hội trưởng Cửu Môn có...?!" "Không phải đâu, mọi người nghĩ đi đâu vậy?

Là cô của em, Hoắc Linh!" Thấy mọi người hiểu lầm, Hoắc Tú Tú bực mình giải thích.

Tuy từ nhỏ cô đã lớn lên cùng những câu chuyện về Diệp Hạo Sơ, rất sùng bái hội trưởng đại nhân, nhưng đó chỉ là sùng bái, nhiều hơn là sự tò mò.

Chương 261

Rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mà khiến cô của mình một lòng một dạ đi theo ông ấy, nhiều năm như vậy cũng không về Hoắc gia thăm một lần.

Nhưng điều Hoắc Tú Tú không biết là cô của cô đang rất bận, bận một việc lớn: trường sinh.

"Cô của em?

Dì Hoắc Linh à?

Dì ấy lại là vợ của hội trưởng Cửu Môn?" Ngô Tà nhìn Hoắc Tú Tú, hỏi để xác nhận.

Hoắc Tú Tú vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không sai!

Cô của em năm đó đã đi theo hội trưởng Cửu Môn, nhưng mười mấy năm trước, cô ấy đã biến mất, đến nay không có bất kỳ tin tức gì." "Trước đây em có hỏi bà nội, nhưng bà cũng không hé nửa lời về chuyện của cô em, vì vậy em luôn muốn tìm ra sự thật, tìm lại cô của mình!" "Vãi chưởng, không ngờ Hoắc gia nhà cô trước đây còn là thông gia với hội trưởng Cửu Môn à?!" Vương Bàn Tử nghe xong cũng kinh ngạc không thôi.

Lúc này, Ngô Tà như nghĩ ra điều gì đó, hỏi: "Đúng rồi, Tú Tú, dượng của em là hội trưởng Cửu Môn, vậy em có biết ông ấy tên là gì không?" Hoắc Tú Tú nghe vậy cười gượng: "Em chỉ biết dượng của em họ Diệp, là đương gia của Diệp gia trong Cửu Môn, còn lại thì em không biết." "Họ Diệp?

Diệp gia của Cửu Môn?" Ngô Tà và những người khác có chút mơ hồ.

Thật ra, tuy Ngô Tà cũng là người trong Cửu Môn, nhưng do Ngô gia giai đoạn đầu bảo vệ anh quá kỹ, đến mức Ngô Tà không biết gì về nội bộ Cửu Môn.

Anh chỉ biết một số chuyện cơ bản.

Còn Vương Bàn Tử, một người ngoài cuộc, lại càng không biết!

"Nghe nói Diệp gia mười mấy năm trước đã thay thế Đô Lý gia, gia nhập Cửu Môn, nhưng mức độ bí ẩn của họ không kém gì Trương gia, gia tộc đứng đầu Cửu Môn!" "Và vị hội trưởng Cửu Môn đó chính là đương gia của Diệp gia, rất ít người trong Cửu Môn từng thấy được bộ mặt thật của ông ấy." Giải Vũ Thần lúc này nói ra những gì mình biết.

"Vậy nói như thế, vị Diệp hội trưởng này thật sự rất bí ẩn!" Ngô Tà cũng không khỏi cảm thán.

Không biết tại sao, anh luôn cảm thấy những chữ mình nhìn thấy trong mộ Lỗ Vương và mộ dưới đáy biển đều có liên quan gì đó đến vị hội trưởng Cửu Môn đại nhân này!

Bên ngoài khách sạn.

Trên một chiếc Mercedes-Benz, có hai nam một nữ.

Trong đó có hai người là Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn, người cuối cùng chính là Tiểu Ca.

Trước đó Ngô Tà nhìn thấy bóng dáng Tiểu Ca, tưởng rằng mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng thực ra không phải, đó chính là Tiểu Ca thật.

Về việc tại sao Tiểu Ca lại lên xe của Diệp Hạo Sơ, đó là vì Diệp Hạo Sơ đã phát hiện ra anh ta từ trước và dùng một chút thủ đoạn để dụ Tiểu Ca lên xe.

“Tiểu Ca, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Diệp Hạo Sơ cười nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca im lặng một lát: “Anh... chúng ta từng quen nhau sao?” Không biết tại sao, Tiểu Ca luôn cảm thấy người này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được.

Nhưng từ trên người gã này, Tiểu Ca có thể cảm nhận được một tia nguy hiểm đáng sợ, e rằng mình không phải là đối thủ của người này.

“Xem ra cậu vẫn chưa nhớ ra?” Diệp Hạo Sơ khẽ nói một câu, rồi lại hỏi: “Tiểu Ca, vậy cậu còn nhớ Tây Vương Mẫu ở Vân Thiên Cung không?” Tiểu Ca nghe vậy, ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm vào người đàn ông bí ẩn trước mặt.

“Rốt cuộc anh là ai!?” Thấy Tiểu Ca phản ứng lớn như vậy, Diệp Hạo Sơ chỉ cười: “Được rồi!

Xem ra chưa quên hết!” Chứng mất trí nhớ của Tiểu Ca cũng thật lợi hại, cái cần quên thì không quên, cái không nên quên thì lại quên sạch sành sanh!

“Anh... rất mạnh, tôi không phải là đối thủ!” Tiểu Ca ngây người nhìn Diệp Hạo Sơ, nói một câu rồi định xuống xe.

“Đợi đã!

Cậu có muốn tìm lại ký ức của mình không?” Tiểu Ca nghe vậy sững sờ, “Anh có cách?” Diệp Hạo Sơ nghe vậy lắc đầu, nói: “Tuy tôi không có cách nào giúp cậu khôi phục ký ức, nhưng tôi biết những trải nghiệm trước đây của cậu!” “Anh biết những trải nghiệm trước đây của tôi?!” “Ừ, trước đây chúng ta từng cùng nhau hạ mộ, còn hẹn sau này cùng đến mộ Tây Vương Mẫu!” Diệp Hạo Sơ giải thích.

“Chúng ta từng cùng nhau hạ mộ?

Còn có hẹn ước?" Tiểu Ca nghe xong lập tức thất thần, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

"Anh có bằng chứng gì!" Diệp Hạo Sơ biết Tiểu Ca đã tin, lại tiếp tục nói: "Trên người cậu hẳn là có một cái Quỷ Tỳ và một viên đan dược tràn đầy sinh khí đúng không?" Nghe lời của Diệp Hạo Sơ, Tiểu Ca vẫn im lặng, không nói gì.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy liền lấy ra một viên Sinh Sinh Bất Tức Đan từ trong nhẫn trữ vật, đưa cho Tiểu Ca: "Cái Quỷ Tỳ đó là tôi cho cậu mượn, nếu không cậu căn bản không thể mở được cánh cửa đồng.

Còn viên đan dược kia cũng là tôi tặng cậu." "Được rồi, tôi tin anh!" Tiểu Ca nhận lấy viên đan dược, im lặng một lát.

Trước khi mất trí nhớ, anh phát hiện trên người mình ngoài cái Quỷ Tỳ không biết từ đâu ra, thì chỉ có viên đan dược kia là có giá trị. (Hắc Kim Cổ Đao là có sau này).

Còn viên Sinh Sinh Bất Tức Đan kia, anh đã dùng khi bị thương nặng trong một ngôi mộ không rõ niên đại.

"Trả anh!" Tiểu Ca trả lại viên đan dược vừa nhận cho Diệp Hạo Sơ.

Nhận lại viên đan dược, Diệp Hạo Sơ tò mò hỏi: "Đúng rồi, viên Sinh Sinh Bất Tức Đan kia cậu đã dùng rồi à?" Sinh Sinh Bất Tức Đan: Uống viên đan này, có thể khiến một người sắp chết lập tức hồi phục bình thường, đồng thời kéo dài tuổi thọ mười năm!

"Dùng rồi!" "Đan dược rất thần kỳ!

Không ngờ anh vẫn còn!" Tiểu Ca lúc này trong lòng cũng rất kinh ngạc, không ngờ người trước mặt vẫn còn loại đan dược thần kỳ này, chính anh đã tận mắt chứng kiến sự nghịch thiên của nó!

Có thể nói, có một viên đan dược này tương đương với có thêm

một mạng!

Diệp Hạo Sơ nghe Tiểu Ca nói vậy, cũng khiêm tốn xua tay: "Đâu có đâu có!

Cũng chỉ có trăm tám chục viên thôi!" Đây thật sự không phải Diệp Hạo Sơ khoác lác, mười mấy năm nay anh không biết đã điểm danh được bao nhiêu viên đan dược này, tuy không đến mức nghịch thiên như vậy, nhưng cũng không kém là bao!

Tiểu Ca: "..." *Anh đang khoe khoang với bản Tiểu Ca này đấy à? * *Thôi được!

Bản Tiểu Ca này đúng là ghen tị rồi!* Nếu không phải tính cách Tiểu Ca rất tùy tiện, đổi lại là Vương Bàn Tử và Ngô Tà ở đây, nhất định sẽ ghen tị đến chảy nước miếng!

Mẹ kiếp, đúng là đại gia chó má!

"Phụt ~!" Thanh Thanh Mạn bên cạnh không nhịn được cười thành tiếng, thầm nghĩ: *Chủ nhân nhà mình lúc nào cũng chọc tức người khác như vậy!* Thấy tiểu nữ tỳ nhà mình như vậy, Diệp Hạo Sơ cũng không để ý, mà nhìn về phía Tiểu Ca, hỏi: "Tiểu Ca, chúng ta nói chuyện một lát?" "Ừ!" Tiểu Ca gật đầu.

Tuy sắc mặt Tiểu Ca không có biểu cảm gì, nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn có thể nhìn ra, trong mắt Tiểu Ca đã bớt đi một tia cảnh giác và phòng bị đối với mình.

Diệp Hạo Sơ nhìn Tiểu Ca hỏi: "Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử đâu?

Cậu ta không ở cùng cậu à?" Tiểu Ca lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

"Hả?

Không ở cùng cậu?" *Không đúng!

Kế hoạch của Giải Vũ Thần không phải là để Tiểu Ca và Hắc Hạt

Tử ra ngoài thu hút sự chú ý của A Ninh sao?

Là do mình đột nhiên xuất hiện, Hắc Hạt Tử mới án binh bất động mà?!

Chẳng lẽ bên trong còn có biến cố gì khác?* Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang suy nghĩ, Thanh Thanh Mạn đột nhiên lên tiếng: "Chủ nhân, nhóm A Ninh đến rồi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhìn ra ngoài cửa sổ xe, A Ninh đã dẫn theo không ít người đi về phía khách sạn nơi nhóm Ngô Tà đang ở.

"Tiểu Ca, Thiên Chân của cậu gặp nguy hiểm rồi!" Diệp Hạo Sơ quay đầu cười nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca lãnh đạm nói một câu: "Chỉ cần cậu ta không có nguy hiểm đến tính mạng, tôi sẽ không ra tay!" Diệp Hạo Sơ: "..." *Rất ra dáng Tiểu Ca!* Lúc này trong khách sạn, nhóm Ngô Tà đang vui vẻ trò chuyện!

"Ngô Tà, không hay rồi, A Ninh đã cử người đến tìm cậu, bây giờ đang ở ngoài khách sạn.

Nơi này không còn an toàn nữa, các cậu mau mang con cá đồng mày rắn đi đi." Giải Vũ Thần lúc này nghe được thông báo từ tai nghe, sắc mặt đại biến, bật dậy, thúc giục Ngô Tà mau chóng rời đi.

"Được!

Chúng ta đi nhanh thôi, bây giờ chúng ta đã cướp con cá đồng mày rắn của Cừu Đức Khảo, bọn chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu." Ngô Tà vẻ mặt lo lắng, vội vàng cất con cá đồng mày rắn đi, ôm vào lòng.

"Ngô Tà, A Ninh chưa từng gặp tôi, giao con cá đồng mày rắn cho tôi đi, chúng ta chia nhau ra chạy." Giải Vũ Thần suy nghĩ một chút, cho rằng người của A Ninh không ai nhận ra mình, để con cá ở chỗ

cậu ta cũng an toàn, vì vậy đề nghị để mình mang đi.

"Tiểu Hoa, vậy phiền cậu nhé, tuyệt đối không được làm mất con cá đồng mày rắn." Ngô Tà không chút do dự, vội vàng giao con cá đồng mày rắn cho Giải Vũ Thần.

"Mẹ kiếp!

Xem ra chúng ta không đi được rồi, bọn A Ninh đã đến ngoài cửa!" Khi mấy người đang chuẩn bị chạy trốn, Vương Bàn Tử vội vàng đóng cửa lại, vừa đi vào vừa chửi bới.

Vương Bàn Tử vừa ra ngoài quan sát tình hình, kết quả vừa mở cửa phòng đã thấy A Ninh dẫn người đang tiến về phía phòng của họ.

"Mẹ kiếp!

Con mụ A Ninh kia mò đến rồi!" Bàn Tử thầm chửi một tiếng.

"Rầm rầm rầm!" "Mở cửa, mở cửa cho tao!" Gần như cùng lúc, bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa dồn dập.

Chương 262

“Rầm!” Theo một tiếng động lớn, cánh cửa phòng đang lành lặn trực tiếp bị mấy gã Tây to con húc tung.

“Tất cả không được động đậy!” Chỉ thấy A Ninh dẫn theo hơn chục người, tức tốc xông vào phòng, tay cầm súng tiểu liên chĩa vào Ngô Tà và Giải Vũ Thần.

Ánh mắt của Ngô Tà và những người khác đổ dồn vào họng súng trong tay đám người của A Ninh, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“A Ninh, trùng hợp ghê!

Sao các cô lại đến đây?” Bàn Tử từ từ đứng dậy, vẻ mặt như thân quen lắm mà chào hỏi.

A Ninh trực tiếp lơ Bàn Tử, nhìn Ngô Tà nói: “Ngô Tà, tôi biết cá đồng Lông Mày Rắn là do các cậu lấy, còn nữa, ông chủ của tôi muốn gặp cậu một lần, đi theo tôi đi!” “Cô nói Cừu Đức Khảo muốn gặp tôi à?” Ngô Tà hơi trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn chằm chằm A Ninh, có chút do dự hỏi.

“Ngô Tà, cậu rất thông minh, thế mà cũng đoán ra được.

Cậu có bằng lòng đi cùng tôi đến gặp ông chủ không?” Khóe miệng A Ninh lộ ra một nụ cười chế nhạo, ra lệnh cho Ngô Tà.

“A Ninh, con mụ này mày muốn làm gì?

Cá mày rắn gì chứ, bọn tao không biết!” Bàn Tử nghe A Ninh nói chuyện với Ngô Tà như vậy, trong lòng lập tức khó chịu, tiến lên một bước, hung hăng cảnh cáo A Ninh.

“Cô A Ninh, cô về cho, chỗ chúng tôi không có cá đồng Lông Mày Rắn gì hết, cô đến chỗ khác tìm đi!” Lúc này, Hoắc Tú Tú cũng lên

tiếng, bảo A Ninh mau chóng rời đi.

A Ninh cười lạnh nhìn đám người Ngô Tà: "Ha ha, tôi có nhiều súng thế này, các người nghĩ mình có quyền lựa chọn sao?" "Được, tôi có thể đi cùng cô đến gặp Cừu Đức Khảo, tôi cũng rất muốn gặp ông ta, hỏi xem năm đó đã xảy ra chuyện gì, ông ta tìm cá đồng Lông Mày Rắn rốt cuộc để làm gì?" Trong lòng Ngô Tà vô cùng tò mò về mối quan hệ năm xưa giữa Cừu Đức Khảo, ông nội và chú Ba của mình, còn có bí mật ẩn giấu sau con cá đồng Lông Mày Rắn không thể giải thích được!

Ngô Tà biết Cừu Đức Khảo có khả năng biết rõ toàn bộ chân tướng, nên trong lòng đã quyết định đi gặp lão già ngoại quốc này.

"Thiên Chân, cậu điên rồi!

Lão già Cừu Đức Khảo kia cứ khăng khăng là chúng ta lấy cá đồng Lông Mày Rắn, lỡ bọn chúng giở trò xấu xa gì, cậu toi đời đấy!" Bàn Tử nghe Ngô Tà muốn đi cùng A Ninh gặp Cừu Đức Khảo thì sắc mặt đại biến, vội vàng xông ra ngăn cản.

Giải Vũ Thần ánh mắt lóe lên, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Anh ta không thể nói, phải giữ thân phận bí ẩn, để A Ninh không nhìn thấu mình có phải người của Ngô Tà hay không.

Giải Vũ Thần đâu biết rằng A Ninh sớm đã biết thân phận của anh ta, chỉ là không vạch trần mà thôi.

"Các cậu yên tâm đi, trước đây ở viện bảo tàng, không phải chúng ta đã gặp Cừu Đức Khảo rồi sao?

Ông ta cũng đâu có làm gì chúng ta, không sao đâu!" Ngô Tà xua tay, ra hiệu cho Bàn Tử đừng manh động, tất cả đều là do cậu tự nguyện đi gặp Cừu Đức Khảo.

“Thiên Chân, cậu không thể đi được, ai biết bọn chúng có ý đồ gì.” Giải Vũ Thần thấy Ngô Tà đã quyết tâm đi cùng A Ninh, sắc mặt hơi thay đổi, cũng không nhịn được mà lên tiếng khuyên can cậu ta từ bỏ ý định mạo hiểm này.

“Được rồi, tôi đã quyết định rồi, các cậu không cần khuyên nữa.

Nếu không đi, có lẽ tất cả chúng ta đều không đi được.” Ngô Tà nói xong, ánh mắt nhìn về phía A Ninh: “A Ninh, nếu tôi đi cùng cô gặp Cừu Đức Khảo, có phải sẽ để họ rời đi không?” “Được!

Cậu phải đi cùng tôi một chuyến!” A Ninh suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, dù sao mục đích chính của chuyến đi này thực ra là để đưa Ngô Tà về.

Ngay lúc A Ninh và đám người đang áp giải Ngô Tà chuẩn bị về gặp Cừu Đức Khảo, điện thoại của A Ninh nhận được một tin nhắn do Thanh Thanh Mạn gửi tới.

Trên đó viết: Đến chiếc Mercedes phía trước gặp tôi!

A Ninh xem xong, nói với thuộc hạ: “Các ngươi ở đây đợi tôi, tôi còn có chút việc!” “Vâng, thưa sếp!” Đám lính đánh thuê đó cũng không hỏi nguyên nhân, nói chính xác hơn là bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó A Ninh đi đến trước chiếc Mercedes, mở cửa xe bước vào, liền nhìn thấy Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn.

Khi nhìn thấy Tiểu Ca, cô thoáng sững sờ.

Tiểu Ca thấy A Ninh ngồi vào, ánh mắt cũng ngưng lại, tức thì đoán ra nguyên nhân.

“Chủ nhân, kế hoạch tiếp theo là gì?” Nghe A Ninh hỏi, Diệp Hạo Sơ cười nói: “Tạm thời không có kế hoạch gì.” “Nhưng… Chủ nhân, tôi…!” Thấy A Ninh ngập ngừng, Diệp Hạo Sơ hỏi ngược lại: “Sao

vậy?

Nóng lòng muốn giết Cừu Đức Khảo thế à?" A Ninh gật đầu, từ khi biết Cừu Đức Khảo là kẻ thù giết cha mình, cô luôn muốn giết hắn để báo thù cho cha mẹ!

Nếu không phải Diệp Hạo Sơ bảo cô làm nội gián bên cạnh Cừu Đức Khảo, cô đã sớm động thủ giết lão già đó rồi!

Diệp Hạo Sơ an ủi A Ninh: "Bây giờ chưa phải lúc!

Cừu Đức Khảo vẫn còn giá trị lợi dụng, đợi khi hắn hết giá trị, cô hãy tự tay giết hắn!" Bây giờ Cừu Đức Khảo đối với Diệp Hạo Sơ vẫn còn giá trị không nhỏ, mấu chốt là lão già này còn biết không ít bí mật của nhà họ Uông.

Chỉ riêng việc moi được không ít thông tin từ tay lão già này, nếu bây giờ giết hắn thì rất không đáng!

Chỉ khi nào moi hết tất cả bí mật về nhà họ Uông mà lão già này biết, Cừu Đức Khảo mới có thể chết! (Cừu Đức Khảo: Mẹ kiếp, mày còn là người không?) "Vâng!

Chủ nhân, tôi hiểu rồi!" A Ninh cung kính gật đầu, sau đó xuống xe.

Thấy A Ninh đi rồi, Tiểu Ca hiếm hoi mở miệng hỏi: "A Ninh là người của cậu?" "Không sai!" Tiểu Ca nghe vậy liền nhìn sâu vào Diệp Hạo Sơ, cảm thấy mình vĩnh viễn không thể nhìn thấu con người trước mắt này.

Bên này, Ngô Tà bị A Ninh áp giải, rất nhanh đã được đưa đến trước mặt Cừu Đức Khảo.

"Ngô Tà, chúng ta lại gặp nhau rồi, thật sự xin lỗi vì phải dùng cách này để mời cậu đến." Khi Cừu Đức Khảo thấy Ngô Tà đến, cười nói, nhưng trên mặt không hề có chút ý xin lỗi nào.

“Hừ, ông mời người kiểu đó à?” “Cừu Đức Khảo, nếu tôi không đoán sai, tin nhắn về cá đồng Lông Mày Rắn là do ông gửi cho tôi phải không!

Mục đích là để dụ tôi đến đây.” Sắc mặt Ngô Tà vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo chất vấn.

“Ha ha, Ngô Tà, tất cả đúng là do tôi làm, nhưng đều là hiểu lầm thôi.

Ông nội cậu Ngô Lão Cẩu và chú Ba cậu Ngô Tam Tỉnh đều có giao dịch với tôi, tôi và nhà họ Ngô các cậu có giao tình rất tốt!” Cừu Đức Khảo tự mình rót cho Ngô Tà một tách trà, ra vẻ giải thích.

“Hả!

Giao tình?” Ngô Tà vẻ mặt mỉa mai nhìn Cừu Đức Khảo, có loại giao tình hại chết bạn bè như vậy sao?

Cừu Đức Khảo thấy vậy biết không thể lừa được Ngô Tà nữa, bèn thẳng thắn thừa nhận, còn hỏi Ngô Tà về thông tin của cá đồng Lông Mày Rắn.

Ngô Tà cười lạnh nói: “Cừu Đức Khảo, xem ra mục đích thật sự của ông là muốn biết chuyện đằng sau cá đồng Lông Mày Rắn, tiếc là tôi cũng không biết.” “Ngô Tà, nói thật là tôi rất quan tâm đến con cá Lông Mày Rắn này, tôi rất muốn biết nó đại diện cho điều gì, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.” Cừu Đức Khảo nhìn Ngô Tà, thở dài một hơi, chậm rãi nói.

“Cừu Đức Khảo, ông làm sao có được con cá đồng Lông Mày Rắn này?” Ngô Tà nghe xong, nhíu mày, trong lòng vô cùng tò mò con cá đồng trong tay Cừu Đức Khảo rốt cuộc là từ đâu mà có?

“Tôi không chỉ quen Ngô Tam Tỉnh, tôi và ông nội cậu Ngô Lão Cẩu cũng là bạn cũ!” Cừu Đức Khảo không lập tức trả lời câu hỏi

của Ngô Tà, mà ánh mắt trở nên mơ màng, như đang nghĩ đến chuyện gì đó.

"Nhiều năm trước, đất nước các cậu khắp nơi đều là chiến tranh và nạn đói, có những người vì sinh tồn mà không thể không nhắm đến những thứ dưới lòng đất, nhà họ Ngô của cậu là một trong số đó!" "Khi đó nhà họ Ngô đào được một ngôi mộ huyết thi, Ngô lão gia quyết định xuống trước." Sau đó Cừu Đức Khảo kể lại một cách đơn giản chuyện tổ tiên nhà họ Ngô gặp phải mộ huyết thi.

"Cừu Đức Khảo, ông nội tôi có thể kể cho ông nhiều chuyện như vậy, chứng tỏ ông ấy xem ông là bạn thật sự." Ngô Tà nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

May mà trước đó cậu đã nghe Giải Vũ Thần kể lại một lần, nếu không có lẽ đã bị lão già này lừa cho quay mòng mòng.

Ngô Tà không ngờ ông nội mình lại kể cho Cừu Đức Khảo nhiều chuyện như vậy, điều này cũng chứng tỏ ông nội cậu thật lòng đối đãi với ông ta.

Vậy mà ông ta lại lừa lấy đi bản lụa Chiến quốc mà ông nội và mọi người dùng mạng sống để có được, còn suýt nữa đẩy ông nội vào tù, vì vậy lòng oán hận của Ngô Tà đối với Cừu Đức Khảo càng thêm nặng nề.

Nếu không phải ông nội cậu cơ trí, né được kiếp nạn đó, có lẽ sau này đã không có Ngô Tà cậu rồi!

"Đó là đương nhiên, năm đó tôi và ông nội cậu kết duyên, rất nhiều mối làm ăn đều nhận từ tay ông nội cậu." Cừu Đức Khảo vẻ mặt cao thâm khó lường, tưởng rằng Ngô Tà hoàn toàn không biết mâu thuẫn giữa mình và Ngô Lão Cẩu!

Thấy lão già này còn định nói tiếp, Ngô Tà lập tức cắt ngang: "Nói

nhiều như vậy, rốt cuộc mục đích ông mời tôi đến đây là gì?" "Ngô Tà, hai con cá Lông Mày Rắn kia bây giờ chắc đều ở chỗ bạn cậu phải không?

Tôi không quan tâm cậu giao cho ai giữ, bây giờ nếu giao lại cho tôi, chúng ta vẫn có thể làm bạn." Cừu Đức Khảo thấy Ngô Tà có chút mất kiên nhẫn, bèn tiếp tục đòi cá đồng Lông Mày Rắn.

"Hừ!

Cừu Đức Khảo, tôi không biết cá đồng Lông Mày Rắn ở đâu, dù biết cũng không đưa cho ông.

Đó là đồ của An Lạc chúng tôi, một người nước ngoài như ông cũng xứng động vào sao?" "Cáo từ!" Ngô Tà hừ lạnh một tiếng, đứng dậy mắng Cừu Đức Khảo một trận, rồi quay người định đi ra ngoài.

"Ha ha, Ngô Tà, nếu cậu đã đến đây, vậy thì bảo bạn cậu mang hai con cá đồng Lông Mày Rắn kia đến chuộc cậu đi!" Cừu Đức Khảo cười, vỗ tay, rất nhanh liền có hơn chục tên lính đánh thuê cầm súng tiến vào, trực tiếp bao vây Ngô Tà.

"Ông có ý gì?

Ông còn muốn giam người?

Đây là phạm pháp, cẩn thận tôi báo cảnh sát để các người không xong đâu!" Ngô Tà thầm kêu không ổn, kết quả tồi tệ nhất mà cậu dự đoán đã xảy ra, lão già này quả nhiên muốn bắt giữ người!

"Ngô Tà, cậu quá ngây thơ rồi, đây không phải là An Lạc, ở đây cậu báo gì cũng vô dụng!" "Các người, mang nó xuống giam lại!" "Vâng!

Thưa ông chủ!" Sau đó đám người A Ninh trực tiếp nhốt Ngô Tà vào một cái lồng gỗ trong rừng.

“A Ninh, các người có ý gì?” “Tôi cảnh cáo các người, đây là giam giữ người trái phép, tôi sẽ kiện các người!” Ngô Tà thấy vậy không ngừng la hét, còn trách móc A Ninh vong ân bội nghĩa.

“Ngô Tà, nếu cậu muốn rời khỏi đây, chỉ có thể cầu nguyện bạn bè cậu mang cá Lông Mày Rắn đến đổi thôi!” A Ninh vẻ mặt lạnh lùng, coi lời Ngô Tà như gió thoảng bên tai, ra lệnh cho thuộc hạ: “Canh chừng nó cho tôi!” Nói rồi, A Ninh trực tiếp rời đi, bỏ mặc Ngô Tà tự sinh tự diệt trong lồng.

Chương 263

Bên chiếc Mercedes, Thanh Thanh Mạn đang dùng hai tay linh hoạt điều khiển máy tính.

"Chủ nhân, Ngô Tà bị giam rồi!

Giải Vũ Thần và những người khác đang chuẩn bị cứu người!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liếc nhìn màn hình máy tính, rồi cười nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh: "Không đi cứu tiểu Thiên Chân của cậu à?" "Được!" Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng nói một tiếng, rồi xuống xe của Diệp Hạo Sơ.

Nhưng Diệp Hạo Sơ vẫn nhìn ra được một tia sát ý trong mắt anh.

Thấy Tiểu Ca đi rồi, Thanh Thanh Mạn theo thói quen hỏi: "Chủ nhân, người của chúng ta đã sắp xếp xong cả rồi, tùy thời chuẩn bị cứu viện, chúng ta có cần ra tay không?" "Không cần, chút chuyện nhỏ này không làm khó được cậu ta đâu!" Diệp Hạo Sơ lắc đầu, anh vốn không định ra tay giúp đỡ, anh biết Tiểu Ca ra tay chắc chắn sẽ cứu được Ngô Tà.

Cùng lúc đó, Bàn Tử đang ở bên ngoài đường quốc lộ, cùng Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú và Tiêu Úc ngồi trong một chiếc xe nhà.

"Tiêu tổng, không ngờ ở nước ngoài lại gặp được anh?" Bàn Tử vừa nghe Giải Vũ Thần nói còn có người đến, sau khi hội họp xong, cậu ta kinh ngạc phát hiện Tiêu Úc cũng ở đây.

"Bàn Tử, Tiêu Úc là bạn tôi, tôi nhờ anh ấy đến giúp.

Bây giờ A Ninh đã áp giải Ngô Tà vào căn cứ của bọn chúng rồi." Giải Vũ Thần giới thiệu với Bàn Tử.

"Giải đương gia, tôi đã tìm ra vị trí Ngô Tà bị giam rồi." Lúc này,

Tiêu Úc đang điều khiển máy tính, ngẩng đầu nhìn mọi người, vẻ mặt vui mừng.

Lúc này, hình ảnh từ máy bay không người lái truyền về, toàn bộ địa hình đều được chiếu rõ trên máy tính.

"Mọi người xem, ở đây toàn là lính đánh thuê, canh gác trùng trùng, phòng bị nghiêm ngặt, nếu muốn xông vào cứu người thì cơ bản là cửu tử nhất sinh!" "Tôi nghĩ đầu tiên phải có người lẻn vào gây thanh thế, dương đông kích tây, một người khác thì tiếp cận mục tiêu, như vậy tỷ lệ thành công sẽ cao hơn." Tiêu Úc chỉ vào màn hình máy tính, lướt mắt qua Bàn Tử, Giải Vũ Thần và những người khác, giải thích cặn kẽ.

"Tôi đi thu hút sự chú ý của bọn chúng, Bàn Tử cậu đi cứu Ngô Tà, có vấn đề gì không?" Giải Vũ Thần nghe vậy, vẻ mặt lộ ra vẻ do dự, đột nhiên cắn răng quyết định, tự mình làm mồi nhử.

"Thôi, vẫn là Bàn gia đi đi, Tiểu Hoa nhà cậu gia đại nghiệp đại, đừng mạo hiểm nữa.

Các cậu cứ ở đây tiếp ứng cho Bàn gia là được rồi." Ánh mắt Bàn Tử kiên định, Ngô Tà là đi cùng cậu, cậu Vương Bàn Tử phải đưa cậu ấy về an toàn!

"Vút~!" Ngay lúc này, trong khu rừng xa xa, có một bóng người phi thân tới, trong nháy mắt đã đáp xuống trước mặt mọi người.

"Á đù!" Người đến mặc áo khoác đen, mặt không biểu cảm, chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

"Ối giời, Tiểu Ca cũng về rồi, vậy thì tốt quá!

Có cậu đi cứu Thiên Chân, dù căn cứ của A Ninh là hang rồng ổ cọp, chắc cũng không có vấn đề gì lớn." Bàn Tử thấy Tiểu Ca cũng đến, tâm trạng vô cùng kích động, khẳng định giải thích với mọi

người, lúc này trái tim đang treo lơ lửng đã hoàn toàn thả xuống.

"Tiểu Ca, tôi đi cùng các cậu, cũng có thể hỗ trợ.

Cứ để Tú Tú, Vương Bàn Tử và Tiêu Úc tiếp ứng là được rồi." Giải Vũ Thần nhíu mày, vẫn muốn đi cùng vào trong.

"Tiểu Hoa, lần này có Tiểu Ca rồi, không cần lo lắng đâu!" Bàn Tử cười lắc đầu, cùng Tiểu Ca nhìn nhau một cái, sau đó Tiểu Ca nháy mắt biến mất trong rừng núi.

Đi khoảng mười mấy phút, Tiểu Ca đã thành công lẻn vào khu rừng xung quanh căn cứ.

Tiểu Ca nằm rạp trong bụi cỏ, nhìn một vòng xung quanh toàn là lính đánh thuê cầm súng tiểu liên, quyết định đợi trời tối rồi hành động.

Vài tiếng sau.

Màn đêm buông xuống, căn cứ nằm trong rừng núi bắt đầu tối dần, tầm nhìn cũng có chút không rõ.

Ngô Tà lúc này vừa khát vừa đói, đã bị giam trong lồng cả nửa ngày trời.

"A Ninh, thả tôi ra, tôi muốn uống nước!" "Tôi muốn uống nước…" Ngô Tà trong lồng bị phơi nắng đến khô cả họng, gần như sắp mất nước, lớn tiếng gọi tên A Ninh đòi nước uống.

Tuy nhiên, dù Ngô Tà có gào thét thế nào, đám lính đánh thuê xung quanh cũng chẳng ai thèm để ý.

Thời gian trôi đi, Ngô Tà dần kiệt sức không còn sức nói, mí mắt trở nên vô cùng nặng trĩu, dường như sắp bất tỉnh bất cứ lúc nào.

"Ngô Tà!" Tiểu Ca nhìn cảnh này, lòng đau như cắt, lo lắng Ngô Tà sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không thể nhịn được nữa, lao

vào căn cứ như một bóng ma.

“Vút~!” Tiểu Ca xuất hiện sau lưng đám lính đánh thuê như một con quỷ đòi mạng, trong nháy mắt đánh ngất toàn bộ bọn chúng.

Đúng lúc này, một gã người Tây phát hiện có người tấn công, phản ứng rất nhanh, “Bốp” một tiếng đối quyền với anh, rồi lảo đảo bay ngược ra sau.

“Vù vù vù!” Một tên lính đánh thuê vạm vỡ cầm một cây côn nhị khúc, múa may trông rất ra dáng, còn làm một động tác khiêu khích với Tiểu Ca.

“Bốp!” Giây tiếp theo, một cảnh tượng vả mặt xuất hiện.

Tiểu Ca trực tiếp phi thân qua, ra tay cực nhanh, nắm chặt cây côn nhị khúc, tát một bạt tai vào mặt đối phương.

Gã kia còn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh cho tối tăm mặt mũi, ngã lăn ra đất.

Sau đó, dưới sự không nương tay của Tiểu Ca, toàn bộ người trong căn cứ cơ bản đều bị giải quyết.

“Ngô Tà!” Tiểu Ca giải quyết xong đám lính đánh thuê, lập tức đến dưới cái lồng, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà.

“Tiểu Ca!

Sao anh lại đến đây?” Ngô Tà dường như cảm nhận được có người tới, gắng gượng mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện Tiểu Ca đang nhìn mình với vẻ mặt đầy lo lắng.

Ngô Tà mỉm cười, cậu còn tưởng mình sắp chết rồi, trong lúc hồi quang phản chiếu lại nhìn thấy người mình quan tâm và nhớ nhung nhất.

“Ngô Tà, cậu sao rồi?” Tiểu Ca phi thân lên, một đao chém đứt dây

leo, bế Ngô Tà đang yếu ớt xuống.

“Tiểu Ca, cuối cùng các anh cũng đến, tôi còn tưởng không bao giờ gặp lại các anh nữa.” Ngô Tà nở một nụ cười ngây thơ, vẫn dựa dẫm trong lòng Tiểu Ca, trông như một đôi tình nhân.

Nếu cảnh này bị Diệp Hạo Sơ nhìn thấy, chắc chắn sẽ nổi da gà đầy đất!

“Ở đây không an toàn, chúng ta mau đi!” Tiểu Ca nói một câu, dìu Ngô Tà, nhanh chóng đi ra ngoài.

“Có kẻ xâm nhập căn cứ!” “Mau đi xem thằng nhóc kia còn ở đó không?” Lúc này, đám lính đánh thuê còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại, đồng loạt la hét, xông về phía cái lồng.

Cùng lúc đó, tại nơi ở của Cừu Đức Khảo.

“Cái gì?

Dám đến cướp người của ta!” Khi Cừu Đức Khảo nghe tin có người đến cướp Ngô Tà, sắc mặt ngưng trọng, trực tiếp lái xe đến căn cứ.

Ngay khi A Ninh vừa rời đi, một chiếc máy bay không người lái đã ghi lại cảnh cô lái xe đến căn cứ, và còn liên tục bám theo xe của cô.

Bên này, Tiểu Ca đi cứu Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đều lo lắng không yên.

Ngoài Tiêu Úc đang theo dõi hình ảnh từ máy bay không người lái truyền về, hai người Giải Vũ Thần đều đi đi lại lại tại chỗ.

“Ối giời!

Sướng!

Lại thêm một sao!” Bàn Tử lúc này lại vô cùng bình tĩnh, đang chơi Vương Giả Vinh Diệu đến quên trời đất!

“Tên Bàn Tử chết bầm, cậu còn có lương tâm không vậy?

Tiểu Ca đã đi cứu Ngô Tà rồi, mà cậu còn ở đây chơi game, thật là.” Hoắc Tú Tú thực sự không nhìn nổi nữa, đi đến trước mặt Bàn Tử, mắng cho một trận.

“Hoắc đại tiểu thư, cái này cô không hiểu rồi, tục ngữ có câu: Trời lớn đất lớn, ăn cơm là lớn nhất mà!” “Hoắc đại tiểu thư, cô phải tin vào năng lực của Tiểu Ca nhà tôi.

Tôi tin trên đời này, nếu người mà Tiểu Ca không cứu ra được, thì người khác càng không thể.” Bàn Tử đứng dậy, nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú với vẻ mặt nghiêm túc, giải thích từng chữ một.

“Chúng tôi về rồi!” Lời vừa dứt, chỉ thấy Tiểu Ca cõng Ngô Tà từ xa chạy tới.

“Thấy chưa!

Bàn gia nói có sai đâu?” Bàn Tử trước tiên quay đầu nói với Hoắc Tú Tú một câu đắc ý, rồi kích động chạy về phía hai người Ngô Tà.

“Thiên Chân, cuối cùng cậu cũng về rồi!

Hử?

Sao cậu lại ra nông nỗi này?

Chắc chắn là do con mụ A Ninh kia làm, lần sau gặp nó phải dạy dỗ một trận mới được!” Bàn Tử vội vàng đỡ Ngô Tà từ tay Tiểu Ca, thấy bộ dạng thê thảm của cậu, cơn giận lập tức bốc lên.

“Không sao là tốt rồi!” Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng đến, vẻ mặt kích động đi đến trước mặt Ngô Tà.

“Tiểu Ca, cùng về với tôi.” Ngô Tà quay đầu yếu ớt nhìn Tiểu Ca, hy vọng anh sẽ cùng mọi người rời đi.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy bóng dáng Tiểu

Ca đâu nữa.

“Tiểu Ca đâu?

Sao lại mất tích nữa rồi?” “Thiên Chân, Tiểu Ca chính là như vậy, thần xuất quỷ một, chúng ta mau rời khỏi đây trước đi!” Bàn Tử và Giải Vũ Thần thì dường như đã quen với chuyện này, cảm thấy Tiểu Ca giống như thần minh, lúc mấu chốt sẽ xuất hiện, xong việc là lập tức biến mất.

Chương 264

“Thôi được rồi!” Ngô Tà bất lực gật đầu.

Sau đó, cả nhóm vội vàng lái xe rời đi.

Sau khi đám người Ngô Tà rời đi.

Diệp Hạo Sơ dẫn theo Thanh Thanh Mạn cùng hơn mười người của Thanh Long Các tiến vào căn cứ của Cừu Đức Khảo.

“Đứng lại, các người là ai!?” Sau đó một đám lính đánh thuê cầm súng chặn Diệp Hạo Sơ và những người khác lại.

Mọi người thấy vậy đều không chút biểu cảm, một người của Thanh Long Các lên tiếng nói: “Ông chủ nhà tôi đến tìm ngài Cừu Đức Khảo để bàn chuyện làm ăn!” “Các người ở đây chờ, tôi vào xin chỉ thị của ông chủ.” Tên lính đánh thuê cầm đầu bỏ lại câu đó, rồi chui vào trong lều của căn cứ.

“Đi, vào trong.” Diệp Hạo Sơ đâu có ngốc mà đứng đây chờ, ra lệnh một tiếng rồi dẫn thuộc hạ đi vào.

“Vâng, thưa ông chủ!” Những người của Thanh Long Các đều vẻ mặt cung kính, lập tức đi theo Diệp Hạo Sơ.

Có thể nói, những người này đều được Thanh Long Các và Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi dưỡng từ nhỏ, bây giờ dù Diệp Hạo Sơ có bảo họ đi chết, họ cũng sẽ làm theo!

“Cái này… các người không được… A~” Đám lính đánh thuê kia lời còn chưa nói xong, đã bị hạ gục toàn bộ.

Đám lính đánh thuê này làm sao có thể là đối thủ của những người luyện võ từ nhỏ của Thanh Long Các?

Đi vào căn cứ khoảng vài phút, Diệp Hạo Sơ đã đến nơi ở của Cừu Đức Khảo.

"Cừu Đức Khảo!

Chúng ta lại gặp nhau rồi!" Cừu Đức Khảo thấy vậy sắc mặt vô cùng khó coi, địa bàn của mình lại bị Diệp Hạo Sơ và những người khác dễ dàng xông vào.

Nhưng rất nhanh ông ta đã che giấu đi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Hạo Sơ nói: "Hội trưởng Diệp, không ngờ ngài lại có thể đến tệ xá làm khách, thật khiến tôi vô cùng vinh hạnh!" "À phải rồi, Hội trưởng Diệp, ngài ăn cơm chưa?

Nếu chưa, thì ở lại đây dùng bữa, đồ ăn ở đây cũng không tệ!" Diệp Hạo Sơ cười, Cừu Đức Khảo này thật đúng là co được duỗi được!

Nhưng làm sao anh lại không biết con người của Cừu Đức Khảo?

Lão già này chính là một lão cáo già!

"Được rồi!

Ông có biết mục đích Bản hội trưởng đến tìm ông là gì không?" Diệp Hạo Sơ mất kiên nhẫn nói.

Cừu Đức Khảo nghe vậy ánh mắt kinh ngạc: "Xin Hội trưởng Diệp nói rõ!" "Cừu Đức Khảo, lão già nhà ông không phải nói sẽ giao A Ninh cho Bản hội trưởng sao?

Sao bây giờ Bản hội trưởng đến một cái bóng cũng không thấy!" Diệp Hạo Sơ giả vờ rất tức giận.

Cừu Đức Khảo vội vàng giải thích: "Ồ, Hội trưởng Diệp là thế này, A Ninh tôi đã đồng ý giao cho ngài, nhưng cũng phải đợi giao dịch của chúng ta kết thúc (sau khi từ cung Tây Vương Mẫu trở về)."

Nói xong thấy sắc mặt Diệp Hạo Sơ vẫn còn nặng nề, lại lập tức nói: "Hội trưởng Diệp, hay là một ngày sau tôi gọi A Ninh đến cho ngài xem?" Trong lòng Cừu Đức Khảo, Diệp Hạo Sơ ngoài thực lực cường đại vô địch, còn có một điểm là cực kỳ háo sắc!

Theo ông ta thấy, Diệp Hạo Sơ năm xưa đã có quan hệ mập mờ với không ít phụ nữ, bây giờ đi đến đâu cũng mang theo một mỹ nữ (Thanh Thanh Mạn).

Cừu Đức Khảo luôn cho rằng Diệp Hạo Sơ đòi A Ninh từ mình, ngoài năng lực nghiệp vụ mạnh mẽ, còn là vì đã để mắt đến A Ninh.

A Ninh dường như cũng chỉ có nhan sắc là phù hợp với Diệp Hạo Sơ, những thứ khác Cừu Đức Khảo thật sự không nghĩ ra được!

"Tại sao lại là một ngày sau, mà không phải là bây giờ?" Diệp Hạo Sơ biết rõ còn cố hỏi.

Cừu Đức Khảo cười giải thích: "Hội trưởng Diệp không biết đó thôi, A Ninh đang thực hiện nhiệm vụ, có lẽ ngày mai sẽ về.

Cho nên…" "Được!

Tôi sẽ ở đây đợi một ngày!

Nếu A Ninh không đến, ông nên biết hậu quả!" Diệp Hạo Sơ cười tươi nhìn Cừu Đức Khảo.

"Không vấn đề, xin ngài yên tâm!" "Ừm!" Sau đó, Cừu Đức Khảo thấy Diệp Hạo Sơ và những người khác đi rồi, nụ cười trên mặt lập tức trở nên âm trầm, nói nhỏ: "Diệp Hạo Sơ!

Ta biết bản lĩnh của ngươi rất lớn, nhưng nhược điểm của ngươi lại càng chí mạng!" Hiểu được nhược điểm của Diệp Hạo Sơ, sau này để A Ninh làm nội gián bên cạnh hắn, có khi lại có thu hoạch bất ngờ, ví dụ như pháp trường sinh!

Cừu Đức Khảo nghĩ đến đây, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nhưng Cừu Đức Khảo còn chưa biết rằng A Ninh đã sớm phản bội ông ta, thậm chí còn muốn một dao giết chết ông ta!

Đợi đến khi ông ta biết được sự thật, cả người chắc sẽ phát điên, nhưng đó đều là chuyện về sau.

Lúc này, đám người Ngô Tà đang lái xe đến sân bay.

Lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên nhận được một tin nhắn, trên đó viết mấy câu vô cùng kỳ lạ.

"Ngô Tà, đây là tin nhắn chú Ba cậu gửi tới, có ý gì vậy?" Giải Vũ Thần xem tin nhắn xong, không hiểu nội dung là gì, chỉ có thể hỏi Ngô Tà.

"Đây là tiếng địa phương Trường Sa, chú Ba bảo chúng ta đến ga tàu hỏa, không đến sân bay." Ngô Tà xem xong liền hiểu ngay ý nghĩa, sau đó lập tức quyết định quay đầu xe đến ga tàu hỏa.

"Lại là tin nhắn của chú Ba!?" Chỉ là khi bọn họ sắp đến ga tàu hỏa, Ngô Tam Tỉnh lại gửi đến một tin nhắn nữa, bảo họ không được đến ga tàu hỏa, mà đến bến tàu ven sông tìm một người tên Xà ca giúp đỡ.

"Phải rồi, chú Ba chắc biết cả hai nơi đều có người của Cừu Đức Khảo, sân bay và ga tàu hỏa đều không đi được, vậy chúng ta đi đường thủy!" Ngô Tà xem xong tin nhắn, suy nghĩ một chút, ra hiệu cho Bàn Tử trực tiếp lái xe đến bến sông.

"Ok!" Cứ như vậy, dưới sự phóng xe như bay của Bàn Tử, họ đã thuận lợi đến được bến tàu.

"Đây là đâu vậy?" "Thiên Chân, chú Ba cậu có đáng tin không vậy, chỗ này trông như không có ai?" Đám người Ngô Tà theo thông tin Ngô Tam Tỉnh cho, đến một chiếc thuyền đánh cá ở bến tàu, nhưng lại

phát hiện trên đó không có một ai.

“Lái xe lâu thế này, đói chết Bàn gia rồi, ở đây có nhiều đồ ăn thế này, cứ lấy đi đã rồi tính!” Bàn Tử lúc này cứ lải nhải, sau đó nhìn thấy đủ loại đồ ăn vặt trên bàn thuyền, ánh mắt sáng lên, cũng không khách sáo, trực tiếp vơ một đống lớn.

“Bàn Tử, lúc nào rồi?

Cậu còn có tâm trạng ăn uống, đúng là vô tâm vô phế!” Hoắc Tú Tú thấy vậy, không nhịn được mà cằn nhằn.

“Hoắc đại tiểu thư, cái này cô không hiểu rồi, tục ngữ có câu: Trời lớn đất lớn, ăn là lớn nhất mà!” Bàn Tử nghe vậy vẻ mặt bình thản, ra vẻ đương nhiên, còn bắt đầu lên lớp Hoắc Tú Tú.

“Bàn Tử đi thôi, chỗ này chắc không có ai, chúng ta mau trốn đi, nếu không A Ninh đến thì chúng ta không đi được đâu.” Ngô Tà và Giải Vũ Thần tìm kiếm trên thuyền một lượt, sắc mặt âm trầm, không tìm thấy một người lái thuyền nào, chỉ có thể tạm thời rời khỏi đây, rồi tính cách khác.

“Các người là ai?

Dám đến địa bàn của Xà ca ta trộm đồ.” Khi mọi người vừa bước ra khỏi khoang thuyền, một người đàn ông đầu trọc, theo sau là một đám thuộc hạ chặn trước mặt Ngô Tà, hung hăng nhìn họ.

“Ờ… cái đó, đây là hiểu lầm, chúng tôi đến tìm Xà ca, là Ngô Tam gia bảo chúng tôi đến.” Bọn họ bị chủ nhà bắt quả tang, dù là Bàn Tử cũng thấy lúng túng, gượng gạo giải thích.

“Ồ!

Hóa ra là người do Ngô Tam Tỉnh tìm đến, ai trong các người là cháu của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà?” Khi Xà ca nghe thấy tên Ngô Tam Tỉnh, liền đưa tay ngăn thuộc hạ đang định động thủ, ra hiệu cho họ

đừng manh động.

“Tôi chính là Ngô Tà, anh là Xà ca mà chú Ba tôi nói đến?” Cuối cùng cũng tìm đúng người!

Ngô Tà vẻ mặt kích động tiến lên hàn huyên với Xà ca.

“Đúng, tôi là Xà ca.

Thuyền tôi đã sắp xếp xong rồi, đám lão Tây kia chắc sắp đuổi đến rồi, các cậu mau đi đi!” Xà ca lúc này cũng không nói nhảm, giới thiệu vài câu rồi trực tiếp thúc giục đám người Ngô Tà mau chóng rời đi.

“Xà ca, cảm ơn anh nhiều!” Dưới sự sắp xếp của Xà ca, đám người Ngô Tà đã thành công lên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ.

“Ngô Tà, nhiều lời ta không nói nữa, sau này gặp Ngô Tam Tỉnh, nhớ bảo lão già đó mau trả tiền nợ cho lão tử!” Xà ca vẫy tay, vẻ mặt nghiêm túc và khó chịu nhắc nhở Ngô Tà.

“Ha ha ha!

Thiên Chân, hóa ra chú Ba cậu cũng nợ tiền người ta à!” Khi Bàn Tử nghe Xà ca cứ luôn mồm gọi Ngô Tam Tỉnh là lão già, liền phá lên cười như heo.

“Bàn Tử, cậu nói nhiều quá, chúng ta mau đi thôi, tôi đoán thế lực của A Ninh sẽ sớm đuổi đến đây.” Ngô Tà đứng trên thuyền, liếc Bàn Tử một cái, vẻ mặt đầy cảnh cáo.

Năm phút sau.

Chân trước đám người Ngô Tà vừa đi, chân sau A Ninh đã dẫn theo một đám lính đánh thuê đến, bao vây đám người Xà ca.

“Các người có thấy mấy người đến đây không?” A Ninh lạnh lùng hỏi, và đưa ra một tấm ảnh của Ngô Tà.

“Không thấy, các người vây chỗ tôi làm gì?” Xà ca là một tay lão

làng, thấy vậy cũng không hề hoảng sợ, liếc nhìn tấm ảnh trên tay A Ninh, lạnh lùng nói.

“Cho tôi lục soát!” Nhưng A Ninh không tin lời Xà ca, trực tiếp cho thuộc hạ vào thuyền lục soát.

“Sếp, không tìm thấy người.” Sau khi thuộc hạ của A Ninh lục soát xong, chĩa súng vào Xà ca, vẻ mặt không thiện cảm nhìn ông ta.

“Mau nói, bọn họ ở đâu?!” “Lũ lão Tây các người cút ra ngoài cho tao, tao cảnh cáo chúng mày đừng có bắt nạt người An Lạc chúng tao, nếu không sẽ cho chúng mày biết tay.” Xà ca không hề yếu thế, đối mặt với đám lính đánh thuê cũng mở miệng chửi lớn.

“Chúng ta đi, đến bến tàu tiếp theo đợi bọn họ!” A Ninh thấy vậy khóe miệng nhếch lên, ngăn thuộc hạ lại, bảo họ hạ súng, vẫy tay thu quân đến bến tàu tiếp theo.

“Ngô Tà, tôi đoán A Ninh chắc chắn sẽ đợi chúng ta ở bến tàu tiếp theo, nên chúng ta cứ xuống thuyền ở bờ gần đây đi.” Sau khi đi một đoạn đường thủy, Giải Vũ Thần quay người nhìn đám Ngô Tà, đoán chắc như đinh đóng cột.

Chương 265

"Được!

Chúng ta sẽ xuống ở bến tiếp theo!" Ngô Tà nghe vậy gật đầu, vô cùng tán thành với suy nghĩ của Giải Vũ Thần.

Mười phút sau.

"Thuyền gia, cập bờ ở đây cho chúng tôi xuống." Tìm được một bến nước, đám Ngô Tà quyết định sẽ xuống ở vị trí này.

"Thiên Chân, cậu xem người kia có phải chú Ba của cậu không?" Vương Nguyệt Bán vừa ăn vặt vừa nhìn về phía trước sau khi lên bờ, liền thấy một bóng lưng rất giống Ngô Tam Tỉnh, bèn quay sang hỏi Ngô Tà.

Ngô Tà nghe vậy liền nhìn theo hướng Vương Nguyệt Bán chỉ, quả nhiên chính là Ngô Tam Tỉnh đã mất tích nhiều ngày!

"Đúng là chú Ba rồi!" "Chú Ba, sao chú lại ở đây, chẳng lẽ chú đã biết cháu sẽ xuống giữa đường sao?" "Còn nữa, chú và Cừu Đức Khảo rốt cuộc có quan hệ gì?

Tại sao lại giấu cháu nhiều chuyện như vậy, có phải chú thật sự hợp tác với bọn buôn lậu văn vật nước ngoài không?" Ngô Tà lập tức xông tới nhìn Ngô Tam Tỉnh, cảm xúc kích động, liền xối xả chất vấn một tràng.

Ngô Tà không tin chú Ba mình là người xấu, cũng không muốn tin rằng chú ấy thực sự hợp tác với người nước ngoài, vì vậy cậu rất muốn Ngô Tam Tỉnh giải thích.

"Để hai chú cháu họ nói chuyện đi!" Giải Vũ Thần thấy Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh bắt đầu trò chuyện, bèn dẫn Hoắc Tú Tú và Vương

Nguyệt Bán sang một bên nghỉ ngơi.

“Thằng nhóc thối, lớn rồi cánh cứng rồi phải không?

Dám nói chuyện với chú Ba như vậy à, ngay cả cháu cũng không tin chú Ba nữa sao?” Ngô Tam Tỉnh không trả lời câu hỏi của Ngô Tà, mà cười ha hả nhìn cậu, nói bằng giọng trêu chọc.

“Chú Ba, cháu đương nhiên bằng lòng tin chú.

Nhưng tại sao chuyện cá mày rắn bằng đồng chú lại không chịu nói cho cháu biết?” Lúc này Ngô Tà cũng đã bình tĩnh lại, cảm thấy vừa rồi mình hơi quá khích.

“Ngô Tà, chú giấu cháu quá nhiều chuyện, chỉ là không muốn cháu dính vào.” “Cháu biết, tất cả đều là vì tốt cho cháu!” Ngô Tam Tỉnh còn chưa kịp nói, Ngô Tà đã cướp lời bổ sung.

Tiếp đó, Ngô Tà vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngô Tam Tỉnh: “Chú Ba, chú nói cháu đã lớn rồi, cháu có quyền biết mọi chuyện xảy ra năm đó, xin chú hãy nói cho cháu biết sự thật!” “Haizz, xem ra hôm nay chú không nói ra, cháu sẽ không bỏ qua.” “Thật ra, mộ đáy biển Tây Sa là nỗi đau vĩnh viễn trong đời chú, chú không muốn nhắc đến chuyện này.” Ngô Tam Tỉnh chân thành nhìn chằm chằm Ngô Tà, nói từng chữ một.

“Chú Ba, cháu không nghi ngờ chú, thật ra chú vẫn luôn là người cháu tin tưởng nhất, nhưng trong lòng cháu có quá nhiều thắc mắc, nên mới phải hỏi chú.” “Chú và Cừu Đức Khảo có quan hệ gì?” Ngô Tà bày tỏ mình vẫn luôn tin tưởng ông, còn đoán rằng chú Ba có nỗi khổ tâm gì đó, nên mới không muốn nhắc đến chuyện mộ đáy biển.

“Ngô Tà, cháu tin chú hợp tác với Cừu Đức Khảo sao?

Sách lụa Chiến Quốc mà tổ tiên nhà Ngô chúng ta dùng ba mạng người đổi lấy chính là bị lão già đó lừa đi, hắn làm đủ mọi chuyện

xấu xa, chú hận không thể giết chết hắn!" "Mối thù giữa nhà họ Ngô chúng ta và Cừu Đức Khảo bắt đầu từ Tiêu Tử Lĩnh." "Lúc đó chú đang tìm vị trí của mộ huyết thi, không ngờ lại gặp phải Giải Liên Hoàn và Cừu Đức Khảo, mà chú và Giải Liên Hoàn trông rất giống nhau, vì vậy mọi người đã hiểu lầm người hợp tác với Cừu Đức Khảo là chú!" Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ hồi tưởng, từ từ kể lại cho Ngô Tà.

Ngô Tà nghe xong, vẻ mặt khó tin: "Chú Ba, vậy nói như thế người hợp tác với Cừu Đức Khảo là Giải Liên Hoàn?" "Ừm, chính xác là Giải Liên Hoàn!" Sau đó Ngô Tam Tỉnh bắt đầu lừa gạt Ngô Tà một trận, lừa cho tên ngốc Ngô Tà này xoay như chong chóng!

"Ngô Tà, sở dĩ chú không cho cháu xem sổ ghi chép, là vì lo cháu xem quá nhiều ghi chép về tống tử, sẽ suy nghĩ lung tung!" Ngô Tam Tỉnh nói xong, nhìn chằm chằm Ngô Tà, nghiêm túc cảnh cáo.

"Cuốn sách lụa Chiến Quốc đó đã khiến mấy vị tổ tiên nhà họ Ngô chúng ta không chết thì cũng biến thành quái vật, những chuyện này đều không được ghi chép lại chi tiết, nên cháu không hiểu rõ lắm." Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ đau khổ, dường như không muốn nhớ lại đoạn ký ức đáng sợ này.

"Chú Ba, cháu đoán chắc là cụ cố sau khi lấy được sách lụa Chiến Quốc không biết vì lý do gì mà bị liên lụy, chết bên cạnh quan tài, sau đó ông nội cũng gặp nạn, thi thể còn bị động tay động chân." Ngô Tà nghe xong, quả nhiên càng tò mò hơn, còn mạnh dạn suy đoán.

"Thằng nhóc thối, cậu đủ rồi đấy!" "Cháu vẫn chưa hiểu nỗi khổ tâm của chú sao?

Chúng ta mang trong mình dòng máu nhà họ Ngô, không thoát khỏi số mệnh trộm mộ." Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Tà nghe xong lời mình lại càng tò mò hơn, liền nổi trận lôi đình mắng cậu một trận.

Nói xong lại có chút không nỡ, liền ôm lấy Ngô Tà, vẻ mặt đau khổ nói: "Những năm qua, tất cả những gì chú làm, mục đích là để cháu thoát khỏi cái nghề này, làm một người trong sạch, cháu là độc đinh duy nhất của nhà họ Ngô chúng ta, cháu phải sống bình an và đơn giản!" Lúc này, Ngô Tà sững sờ, cậu chưa bao giờ thấy chú Ba nổi nóng như hôm nay, đành phải ngừng truy hỏi.

"Chúng ta đi thôi, tôi đoán người của Cừu Đức Khảo sắp đến rồi!" Sau đó, Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh đi đến trước mặt Giải Vũ Thần, bảo cậu ta dẫn mọi người tiếp tục chạy trốn.

Bên này, A Ninh đang truy lùng đám người Ngô Tà thì đột nhiên bị Cừu Đức Khảo gọi về, nói có người quan trọng muốn gặp cô.

A Ninh nghe xong cũng đành làm theo, từ bỏ việc tiếp tục truy đuổi bọn Ngô Tà.

Tất nhiên, cô cũng biết người quan trọng mà Cừu Đức Khảo nói muốn gặp mình là ai.

Chính là chủ nhân của cô, Diệp Hạo Sơ.

Căn cứ của Cừu Đức Khảo.

Sau khi A Ninh đến, lập tức chạy tới lều của Cừu Đức Khảo.

Lúc này Cừu Đức Khảo đang ngồi trên ghế, một tay cầm ly rượu vang uống.

"Ông chủ, xin lỗi, đã để bọn Ngô Tà chạy thoát!" Cừu Đức Khảo nghe vậy nhấp một ngụm rượu vang, cười lạnh nói: "Ha ha, trong dự liệu thôi, con cáo già Ngô Tam Tỉnh đó sẽ không để chúng ta dễ dàng động đến Ngô Tà đâu!" Tiếp đó, Cừu Đức Khảo lại nhìn A Ninh thở dài: "A Ninh, cô theo tôi bao lâu rồi?" "Ông chủ, A Ninh đã theo ngài hơn hai mươi năm rồi!" Nghe vậy, Cừu Đức Khảo buồn rầu nói: "Hơn hai mươi năm rồi à!

Đời người có được bao nhiêu cái hai mươi năm chứ?" A Ninh nghe xong trong lòng cười lạnh không thôi, lão già này lại muốn giở trò gì đây?

"A Ninh, bây giờ tôi giao cho cô nhiệm vụ cuối cùng!" "Xin ông chủ ra lệnh!" A Ninh bề ngoài cung kính nói.

"Một thời gian nữa cô dẫn người theo Hội trưởng Diệp của Cửu Môn đến Tây Vương Mẫu Cung!

Mọi hành động đều phải nghe theo mệnh lệnh của Diệp Hạo Sơ!" "Hiểu rồi!" A Ninh gật đầu, những hành động này cô đã quá quen thuộc, cũng không có gì đặc biệt.

"Tôi sẽ tặng cô cho Hội trưởng Diệp của Cửu Môn!" Sau đó Cừu Đức Khảo không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm A Ninh, muốn xem phản ứng của cô.

"Ông chủ!

Cái này...?!" A Ninh nghe xong giả vờ chấn động, ánh mắt kinh ngạc nhìn Cừu Đức Khảo.

Mà Cừu Đức Khảo đối với phản ứng của A Ninh vô cùng hài lòng, cô theo hắn từ nhỏ, đối với hắn tuyệt đối trung thành!

"Nghe tôi nói hết đã, sở dĩ để cô theo Diệp Hạo Sơ, là vì tôi muốn cô giúp tôi làm rõ xem hắn làm thế nào để có được thuật trường sinh!" "Còn nữa, Diệp Hạo Sơ kẻ này cực kỳ háo sắc, khi cần thiết, cô phải trả giá mọi thứ, bao gồm cả thân thể của cô!" Cừu Đức Khảo nói từng câu từng chữ, ra lệnh cho A Ninh.

"Tôi... tôi hiểu rồi!" A Ninh cúi đầu, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Lần này, chút tình cảm cuối cùng của A Ninh đối với kẻ thù giết cha đã nuôi nấng mình hơn hai mươi năm cũng biến mất.

“Good!” Cừu Đức Khảo hài lòng gật đầu, chỉ là hắn không biết trong ánh mắt A Ninh lúc này nhìn hắn lóe lên một tia sát ý.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của Cừu Đức Khảo, A Ninh được gặp riêng Diệp Hạo Sơ một lần.

A Ninh cũng giả vờ không quen biết, nói chuyện vài câu với Diệp Hạo Sơ.

Ả đàn bà này còn giả bộ đáng thương, nếu không phải Diệp Hạo Sơ đã sớm bàn bạc xong với cô, thật sự có khả năng bị diễn xuất tầm cỡ ảnh hậu của ả lừa gạt!

Cừu Đức Khảo nhìn cảnh này cũng vô cùng mong đợi, xem ra kế hoạch của hắn rất nhanh sẽ thành công!

Hắn làm như vậy, là để có hai lớp bảo hiểm, thời gian của hắn không còn nhiều nữa.

Không ai biết Tây Vương Mẫu Cung có thuật trường sinh hay không, lỡ như không có, ít nhất vẫn còn con đường Diệp Hạo Sơ này để chọn!

Chỉ là Cừu Đức Khảo không biết rằng A Ninh đã sớm là người của Diệp Hạo Sơ, lão già này bây giờ vẫn còn đang tự mãn với chút mưu kế của mình!

Nhà Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tà sau khi trở về, lúc này đang bám lấy Ngô Tam Tỉnh bắt ông kể lại chuyện của đội khảo cổ năm đó trong mộ đáy biển.

“Chú Ba, người tấn công chú trong mộ đáy biển năm đó có phải là Tiểu Ca không?” Ngô Tà nghe xong, lấy ra một tấm ảnh của Tiểu Ca cho Ngô Tam Tỉnh xem.

“Không thể nào!

Lúc đó người tấn công chú ba chân bốn cẳng đã bị chú đánh lui rồi, cháu cũng biết chiến lực của Tiểu Ca, cho dù mười người như chú trói lại cũng không phải là đối thủ của cậu ta." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, một mực phủ nhận suy đoán của Ngô Tà.

"Chú Ba, lúc ở mộ đáy biển, Tiểu Ca nói anh ấy từng thấy chú giả gái chải tóc trước một pho tượng đá, muốn dùng cách này để mở cơ quan, có thật không ạ?" Ngô Tà tiếp tục truy hỏi chú Ba mình, giống như một đứa trẻ tò mò.

"Sao có thể, sao chú lại có thể đi giả gái chứ!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy bất giác sờ lên đầu trọc của mình, lắc đầu như trống bỏi, một mực phủ nhận.

"Chú Ba, nếu người Tiểu Ca nhìn thấy không phải là chú, vậy có thể là người khác trong đội khảo cổ!

Hơn nữa cháu thấy Tiểu Ca không thể nào lừa cháu được." Ngô Tà đối với Tiểu Ca người đã cứu mình vô số lần vẫn vô cùng tin tưởng, cũng cảm thấy anh ta không thể nói dối.

"Thằng nhóc thối, chú nói cho cháu biết, đừng có ai nói gì cũng tin, không cẩn thận là cháu sẽ trở thành kẻ thế thân đấy." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm Ngô Tà dặn dò.

"Chú Ba, xem ra bây giờ chúng ta chỉ có thể tìm những đội viên khảo cổ đó." Ngô Tam Tỉnh ngắt lời Ngô Tà, mất kiên nhẫn xua tay, nói: "Được rồi, những gì chú biết đều đã nói hết, cháu mau cút về cho chú." Đối mặt với lời của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà lại tỏ ra mặt dày mày dạn.

"Đừng vội mà, chú Ba, hay là chú mời cháu đi nhà hàng ăn một bữa đi?

Cháu nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm ở kinh thành không tệ!"

“Cút cút cút!

Thằng phá gia chi tử!” Ngô Tam Tỉnh cười mắng Ngô Tà, trong lòng nghĩ: Chỉ là một thằng nhóc con như mày mà cũng đòi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm à?

Lão tử đây còn chưa đi Tân Nguyệt Phạn Điếm được mấy lần đâu!

Hơn nữa đồ ở đó đắt cắt cổ, lão tử bị điên mới đến đó ăn cơm à?!

“Ha ha!

Chương 266

Chú Ba, cháu khuyên chú vẫn nên mau chóng kết hôn, sinh một đứa con, nếu không sau này những bảo bối của chú để lại cho cháu, cháu sẽ giao nộp hết cho nhà nước." "Yên tâm!

Chú mày đây có đập nát cũng không để lại cho mày đâu!" "Còn nữa, mau cút đi cho ông!" Ngô Tà nhìn dáng vẻ tức giận của Ngô Tam Tỉnh, đắc ý rời đi.

Hoắc gia Cửu Môn.

Hoắc Tú Tú lúc này đang vẻ mặt tủi thân quỳ trước mặt Hoắc Tiên Cô, không nói một lời.

"Tú Tú à, cháu thật sự làm bà quá thất vọng rồi, trước đây cháu tùy hứng thì thôi, bà không trách, nhưng lần này cháu lại chạy ra nước ngoài giúp thằng nhóc nhà họ Ngô?" "Nhà họ Hoắc chúng ta phụ nữ nắm quyền bao nhiêu năm nay không dễ dàng, cháu nên học cách quản lý gia đình này, chứ không phải quậy phá!" "Cháu xem Giải Vũ Thần có khí chất của người làm chủ, bao giờ cháu được một nửa ưu tú như nó thì tốt rồi, khi đó bà cũng có thể yên tâm giao nhà họ Hoắc này cho cháu." Hoắc Tiên Cô vô cùng tức giận, hận rèn sắt không thành thép mà dạy dỗ Hoắc Tú Tú.

"Hi hi!

Bà nội đừng giận mà, lần này cháu đi cùng Tiểu Hoa, không phải bà bảo cháu học hỏi nó nhiều sao?

Thế là cháu đi theo thôi." "Tiểu Hoa, cậu mau lấy cá mày rắn bằng đồng ra cho bà xem." Hoắc Tú Tú vẻ mặt lấy lòng nhìn Hoắc Tiên Cô, sau đó bảo Giải Vũ Thần đưa cá mày rắn bằng đồng cho bà.

“Hai đứa đừng có lừa ta, ta còn chưa đến mức mắt già lèm nhèm đâu, con cá mày rắn bằng đồng này là do thằng nhóc nhà họ Ngô tìm được phải không?” Hoắc Tiên Cô không nhận lấy cá mày rắn bằng đồng, chỉ liếc một cái, nhàn nhạt nói.

Mạng lưới tình báo của Hoắc gia bà vẫn rất hoàn thiện, huống hồ là mấy gia tộc khác.

“Bà nội, liên quan đến chuyện cô Hoắc Linh mất tích, cháu nhất định phải điều tra cho rõ, hơn nữa cô Hoắc Linh là con gái của bà, bà không lo lắng sao?” Hoắc Tú Tú bĩu môi, tiếp tục giải thích.

Hoắc Tiên Cô nghe vậy thở dài một hơi: “Tú Tú, cô của cháu không sao, nó rất tốt!

Chỉ là vì một số nguyên nhân mà bây giờ không thể trở về.” “Vậy còn dượng…” Hoắc Tú Tú rõ ràng còn muốn hỏi một số chuyện liên quan đến người dượng Diệp Hạo Sơ của mình, nhưng lại làm cô thất vọng.

“Được rồi!

Cháu muốn tra thì cứ đi đi, bà cũng không cản, Tú Tú, cháu ra ngoài trước đi, Tiểu Hoa ở lại!” Hoắc Tiên Cô là ai chứ?

Bà liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của Hoắc Tú Tú.

Mặc dù bà có chút tức giận vì Tú Tú không nghe lời, nhưng vẫn đồng ý để cô tiếp tục điều tra chuyện của Hoắc Linh.

Dù sao con bé này có điều tra đến chết cũng không tra ra kết quả gì!

Năm đó bà đã huy động cả thế lực Hoắc gia, cũng không thể tìm được tin tức của Linh nhi.

Nếu không phải một thời gian trước họ Diệp kia đến báo cho bà

biết, Hoắc Linh không sao, người rất tốt, nếu không bà đã tưởng Hoắc Linh chết rồi.

"Vâng ạ!" Hoắc Tú Tú ngoan ngoãn nghe lời, vội vàng ra ngoài.

"Hoắc lão thái thái, ngài có gì căn dặn ạ?" Giải Vũ Thần trước mặt Hoắc Tiên Cô không dám làm càn, ra vẻ một đứa trẻ ngoan ngoãn.

"Tiểu Hoa à, Tú Tú nhà ta nghịch ngợm phá phách, sau này cậu phải chăm sóc nó nhiều hơn." Hoắc Tiên Cô chung quy vẫn thương Hoắc Tú Tú, giữ Giải Vũ Thần lại, muốn cậu chăm sóc cho Hoắc Tú Tú một chút.

Giải Vũ Thần nghe vậy gật đầu: "Cháu vẫn luôn coi Tú Tú như em gái ruột, ngài yên tâm ạ!" "Ừm, rất tốt!" Hoắc Tiên Cô hài lòng gật đầu. *** Vài ngày sau, Ngô Tà đến nhà Vương Nguyệt Bán, trả lại tiền đấu giá lần trước.

Lần trước Ngô Tà đấu giá ở nước ngoài, cuối cùng đều là Vương Nguyệt Bán trả tiền, bây giờ cậu đến để trả nợ.

"Hô!

Thiên Chân cậu được đấy nhỉ, không phải nói hết tiền rồi sao?" Vương Nguyệt Bán cầm thẻ ngân hàng không nỡ rời tay, cười tủm tỉm nhìn Ngô Tà hỏi.

Ngô Tà cười giải thích: "Bàn Tử, đây là tiền tôi lấy từ chỗ chú Ba, chú ấy lo tôi đi tìm chú Hai vay tiền, nên đã đưa cho tôi." "Thiên Chân, nói như vậy chú Ba của cậu vẫn rất thương cậu đấy chứ, sao cậu vẫn cứ cau có mặt mày vậy." Vương Nguyệt Bán lúc này phát hiện Ngô Tà có gì đó không ổn, bèn hỏi một câu.

"Bàn Tử, tôi thấy lời nói của chú Ba và Cừu Đức Khảo có chút mâu thuẫn, còn về cái chết của Giải Liên Hoàn, là do có người tấn công họ, còn xả hết bình dưỡng khí của họ, chú ấy liều mạng bơi lên

mới giữ được mạng, ngày thứ hai định đi cứu Giải Liên Hoàn, nhưng Giải Liên Hoàn đã chết rồi." Về mặt tình cảm, Ngô Tà thiên về phía Ngô Tam Tỉnh, nhưng trong lòng cậu vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

"Thiên Chân, tôi thấy thế này!

Cái ông Giải Liên Hoàn này đã chết rồi, chết không đối chứng, cậu còn xoắn xuýt nhiều thế làm gì?" Vương Nguyệt Bán vỗ vai cậu an ủi.

"Tôi cho rằng nếu tôi tiếp tục điều tra, nhất định sẽ tra ra sự thật, cậu có bằng lòng tiếp tục giúp tôi không?" Ngô Tà nhìn chằm chằm Vương Nguyệt Bán, trong mắt tràn đầy mong đợi.

"Thiên Chân, tôi cảnh cáo cậu nhé, đây không phải là chuyện Bàn gia có giúp cậu hay không, mà là nếu cậu tiếp tục điều tra, có khả năng sẽ trở mặt với chú Ba của cậu đấy!" Vương Nguyệt Bán lộ vẻ khó xử, nói rõ lợi hại cho Ngô Tà, nếu tiếp tục điều tra như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Lần này tôi chỉ muốn điều tra rõ mối quan hệ giữa chú Ba và Cừu Đức Khảo." "Chuyện mộ huyết thi mà Cừu Đức Khảo nói, ông nội chưa bao giờ nói cho tôi biết, nhưng lại nói cho Cừu Đức Khảo, điều này có vẻ không hợp lý." Ngô Tà trong lòng đầy tò mò, dường như không moi ra hết mọi bí ẩn thì thề không bỏ cuộc.

"Thiên Chân, chuyện của chú Ba cậu phức tạp lắm!

Cậu tạm thời đừng xoắn xuýt nữa, hôm nay Bàn gia mời cậu đi ăn thịt cừu nướng, tiện thể giới thiệu cho cậu hai nhân vật lớn để làm quen!" Vương Nguyệt Bán ôm vai Ngô Tà, cười nói muốn mời cậu đi ăn.

Nửa giờ sau, Vương Nguyệt Bán, Ngô Tà hai người đến một quán lẩu.

Trong phòng riêng, ngoài Ngô Tà và cậu ta, còn có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người.

Kể từ lần trước Vương Nguyệt Bán gia nhập Thanh Long Các, còn nhận Vương Bàn Tử làm đại ca, quan hệ của họ cũng ngày càng thân thiết.

"Nào!

Thiên Chân, Bàn gia tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là đại ca của tôi, Vương Khải Tuyền!" "Vị này là Hồ Bát Nhất, Hồ gia, còn vị này là Đại Kim Nha, Kim gia!" "Bọn họ đều là những nhân vật lớn có tiếng trong giới đồ cổ của chúng ta đấy!" Vào phòng riêng, Vương Nguyệt Bán lần lượt giới thiệu đám người Hồ Bát Nhất cho Ngô Tà.

"Vãn bối Ngô Tà xin chào Hồ gia, Bàn gia, Kim gia!" Ngô Tà cung kính chào hỏi ba người Hồ Bát Nhất, và dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vương Nguyệt Bán.

Trong lòng thầm nghĩ, tên mập này không phải là bày sạp ở Phan Gia Viên sao?

Sao lại quen biết nhiều đại lão như vậy?

Mạc Kim Hiệu Úy chính tông Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền, còn có tổng giám đốc Thanh Long Các Đại Kim Nha, trong giới đồ cổ ai mà không biết chứ!

Ngay cả các gia chủ của Cửu Môn gặp họ cũng phải nể mặt ba phần!

Vương Nguyệt Bán lúc này cũng nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, liền đáp lại bằng một ánh mắt đắc ý.

Dường như đang nói: Bàn gia ngầu không?

"Ừm, tôi biết cậu!

Lần trước chúng ta gặp nhau ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, Ngô Tà nhà họ Ngô phải không?" Hồ Bát Nhất cười nhìn Ngô Tà.

"Vâng, Hồ gia!" Ngô Tà bị ánh mắt của Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm có chút không tự nhiên.

"Được rồi, Lão Hồ, đừng dọa Ngô Tà người ta!" Tiếp đó, Vương Bàn Tử lại mở miệng nói: "Ngô Tà, nghe thằng đệ tôi (Vương Nguyệt Bán) nói, cậu, nó, còn có một vị Tiểu Ca nữa tạo thành một cái gì đó gọi là Thiết Tam Giác à?" "Ờ... vâng!" Ngô Tà nghe vậy trong lòng có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ: Lúc đầu không nên nghe tên mập Vương Nguyệt Bán kia nói ba người họ tạo thành tổ hợp Thiết Tam Giác!

Thôi xong, lần này mất mặt trước mặt người ta rồi?

Cậu từng nghe chú Ba nói, năm đó hai vị Mạc Kim Hiệu Úy này và một vị Phát Khâu Thiên Quan thần bí cũng đã tạo thành một Thiết Tam Giác.

Mà Thiết Tam Giác của người ta mới thực sự là ngầu lòi, đã xuống không biết bao nhiêu hung mộ tuyệt thế, còn mang theo bảo bối bình an trở về.

Không phải là Thiết Tam Giác thế hệ thứ hai của bọn họ có thể so sánh được, ba người họ thứ duy nhất có thể lấy ra khoe chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh, cậu và Vương Nguyệt Bán chỉ là đến để tấu hài!

Trong phòng riêng.

"Nào!

Chúng ta hãy chúc mừng chuyến đi nước ngoài lần này kết thúc viên mãn." "Cũng kính Hồ gia, Kim gia, và đại ca đã nể mặt, cho Vương Nguyệt Bán tôi một chút thể diện!" Vương Nguyệt Bán lúc

này nâng ly rượu, cảm khái nâng ly với đám người Ngô Tà.

"Nào!

Cạn ly!" Năm người vừa ăn thịt cừu xiên nướng, vừa uống rượu, vui vẻ biết bao.

"Bàn gia, bên ngoài có người tìm anh." Rượu qua ba tuần, một người tự xưng là bạn của tiểu đệ Quắc Quắc của Vương Nguyệt Bán đến tìm anh ta để bán đồ.

Chỉ thấy người đến rón rén, cẩn thận đưa một chiếc hộp cho Vương Nguyệt Bán.

"Ủa, đây là...?" Vương Nguyệt Bán nhìn thấy chiếc hộp đối phương đưa tới, mở ra xem, phát hiện là một chiếc chuông đồng, sắc mặt kinh hãi, vội vàng mời người đến vào phòng riêng.

Đây chính là chiếc chuông đồng lục giác mà họ đã thấy trước đây ở Lỗ Vương Cung và mộ đáy biển, có tác dụng mê hoặc lòng người.

"Hồ gia, Kim gia, hai vị là chuyên gia trong lĩnh vực này, mời hai vị thẩm định giúp?" Vương Nguyệt Bán sau khi để người kia ngồi xuống, liền đưa đồ cho đám người Hồ Bát Nhất xem xét.

Hồ Bát Nhất nghe vậy liền ra hiệu cho Đại Kim Nha, người sau lập tức hiểu ý.

"Để tôi xem nào!" Đại Kim Nha nhận lấy chuông đồng, sắc mặt hơi biến, liếc mắt một cái đã nhận ra đây là chuông đồng thời Tây Chu.

"Bàn gia, tôi tên Lão Mã, là Quắc Quắc giới thiệu tôi đến chỗ ngài, nói chỗ ngài giá cả công đạo!" "Ngài xem món đồ này có thu mua không?" Lão Mã trông rất lôi thôi, trong mắt luôn có một tia căng thẳng.

“Lão Mã, món đồ này của ông tôi có thể thu, nhưng tôi muốn biết lai lịch của nó, nếu không thì ông cứ mang về đi.” Vương Bàn Tử chỉ vào chuông đồng, dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ hỏi Lão Mã, dường như anh ta rất muốn biết lai lịch của món đồ này.

Chương 267

Ông Mã nghe xong lời của Vương Bàn Tử, cả người đều căng thẳng lên, ánh mắt lảng tránh, không dám nhìn họ.

"Các vị gia, món đồ này là tôi thu mua ở quê!" Qua một lúc lâu, ông ta mới tùy tiện nói một cái cớ, muốn lừa cho qua.

"..." "Bàn gia tôi lăn lộn trong giới đồ cổ bao nhiêu năm nay, ông nghĩ tôi là trẻ con ba tuổi à?

Món đồ này mà cũng có thể thu mua được ở quê sao?" Vương Nguyệt Bán nhìn Lão Mã, lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không tin lời ông ta nói.

Đám người Hồ Bát Nhất, Ngô Tà cũng nhìn gã này không nói gì, rõ ràng cũng không tin.

Thấy tình hình có chút khó xử, Đại Kim Nha đảo mắt, nói: "Thế này đi!

Tôi mua món đồ này của ông với giá cao, chỉ cần ông cho chúng tôi biết nó đến từ đâu, ông thấy thế nào?" "Thật sao?" "Hàng giả đền gấp đôi!" "Được!

Vậy tôi không giấu các vị nữa." Lão Mã thấy những người này đã vạch trần lời nói dối của mình, lại đưa ra giá cao, bèn ngoan ngoãn nói ra lai lịch của chiếc chuông đồng.

Lão Mã kể cho đám người Ngô Tà, Hồ Bát Nhất rằng, trước đây ông ta và người bạn Lão Dương đã đến Tần Lĩnh tìm báu vật.

Một đêm nọ, hai người họ đi mãi, đi đến một vách đá cheo leo cao hàng trăm mét.

Họ còn phát hiện một tế đàn trên vách đá, trên đó có một cây đồng,

mà cây đồng đó dường như mọc ra từ dưới đất, cây cao phải đến trăm mét, gốc cây có một khe nứt, sâu không thấy đáy.

Hai người họ lập tức mừng rỡ, đều cho rằng lần này đã tìm được bảo bối, bèn đốt đuốc trên tế đàn, bắt đầu tìm kiếm.

"Ê ê!

Ông đang nói cái quái gì vậy?

Kể chuyện ở đây à?!" Vương Nguyệt Bán nghe xong, vẻ mặt không tin gõ gõ lên bàn, nhìn Lão Mã không chút che giấu ý đe dọa.

"Chuyện ông nói quá hoang đường rồi, cây đồng cao hơn trăm mét!?

Theo trình độ kỹ thuật thời cổ đại, căn bản không thể hoàn thành được." Ngô Tà lắc đầu, cũng không muốn tin những gì Lão Mã nói.

"Ngô Tà, Tiểu Béo, thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, tôi lại thấy có mấy phần đáng tin, nói không chừng họ thật sự đã gặp được cây đồng khổng lồ cũng nên." Lúc này, Hồ Bát Nhất nãy giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng, ông một mực khẳng định những gì Lão Mã nói hẳn là thật.

Thực ra, tất cả những điều này đều do A Ninh sắp đặt, mục đích là để dẫn dụ đám Ngô Tà đến Tần Lĩnh Thần Cung.

"Chuyện thật giả còn phải xem xét, ông còn tìm thấy thứ gì khác không?" Vương Nguyệt Bán nghi ngờ suy nghĩ một lúc, lại nhìn Lão Mã hỏi.

"Có!

Lúc đó tôi còn tìm thấy một số mảnh ngọc, nhưng sau đó tôi bị bắt, ở trong đó hai năm mới ra, bây giờ chỉ muốn dựa vào cái chuông này để đổi đời." Lão Mã vẻ mặt xấu hổ, cẩn thận nhìn Hồ Bát Nhất,

cảm thấy người này tin mình, có thể tìm được đột phá từ ông ta.

"Được rồi được rồi, món đồ này Bàn gia thu!" Vương Nguyệt Bán suy nghĩ một lát, lập tức chuyển tiền cho Lão Mã.

Lão Mã nhận được tiền cũng phấn khởi rời đi.

"Thiên Chân, Hồ gia, hai người có cảm thấy Lão Mã này có gì đó không ổn không?" Vương Nguyệt Bán lúc này cầm chiếc chuông đồng, vô cùng buồn bực.

Anh ta làm ăn đồ cổ bao nhiêu năm nay, cơ bản sẽ không làm ăn thua lỗ, nhưng lần này vì Ngô Tà, cũng thật sự là liều mạng rồi.

"Tôi lại thấy Lão Mã không phải đang diễn kịch, ông ta trông có vẻ tà môn, hơn nữa cái chuông này đã xuất hiện ở mộ đáy biển, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bây giờ lại thêm một Tần Lĩnh, giữa chúng nhất định có mối liên hệ nào đó." Ngô Tà cau mày sắp xếp lại những chuyện đã xảy ra.

"Thiên Chân, tôi lại thấy Lão Mã là một kẻ tâm thần, rất có khả năng đã lừa chúng ta, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa!" "Đúng rồi, Kim gia, vừa rồi ngài có nhìn ra lai lịch của cái chuông rách này không?" Vương Nguyệt Bán lần này hỏi Đại Kim Nha.

"Tiểu Béo, đây không phải là chuông rách, mà là một món đồ tốt đấy!" "Kim gia, chẳng lẽ ngài đã nhìn ra điều gì rồi sao?" Ngô Tà nghe vậy vội vàng hỏi.

"Món đồ này thật sự quá kỳ lạ, tôi đã thấy rất nhiều đồ đồng, nhưng chưa từng thấy loại này." Đại Kim Nha cười cười, đầu cũng không ngẩng lên tiếp tục xem xét chuông đồng, ông ta nghiên cứu rất lâu cũng không nhớ ra đã thấy lai lịch của loại chuông đồng này ở đâu.

"Tôi cũng không dám chắc món đồ này rốt cuộc có lai lịch gì, món đồ này bất kể từ chất liệu hay công nghệ chế tác, còn có mức độ

phong hóa của nó, đều có thể thấy đây là một món đồ cổ cao cấp." "Tôi có thể suy đoán đây là đồ đồng thời kỳ đầu Tây Chu, có lẽ có liên quan đến Xà quốc trong truyền thuyết." "Kim gia, Xà quốc là...?" Mọi người đều vẻ mặt không hiểu.

"Ồ, Xà quốc thời cổ đại tồn tại ở giữa Thiểm Tây và Hồ Bắc ngày nay, là một tiểu quốc, đến nay đã biến mất hai nghìn năm, trong rất nhiều thần thoại truyền thuyết đều có sự tồn tại của Xà quốc." "Kỳ thư 《Sơn Hải Kinh》 có ghi chép, 'xá' chính là âm của 'xà hài' (xác rắn), nên cũng gọi là Xà quốc, họ sẽ tế một loại đồ đằng mặt người thân rắn." "Thì ra là vậy à!" Ngô Tà nghe rất chăm chú.

Ăn cơm xong, Ngô Tà chào mọi người một tiếng, rồi vội vàng rời đi.

"Ha ha, đại ca, Hồ gia, Thiên Chân là vậy đó!

Đừng để ý nhé!" Vương Nguyệt Bán cười làm lành, anh ta sợ hành động này của Ngô Tà đắc tội với đám người Hồ Bát Nhất.

"Không sao!

Hiểu mà!

Người trẻ tuổi mà!

Đám người Hồ Bát Nhất xua tay, không hề để ý.

"Nào!

Thằng đệ, chúng ta tiếp tục!" Vương Bàn Tử khoác vai Vương Nguyệt Bán cười nói.

Về đến nhà, Ngô Tà lật tung các sách cổ, dùng ba ngày thời gian, cuối cùng xác định được vị trí của Xà quốc mà Đại Kim Nha nói.

Trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy, Xà quốc hẳn là có mối liên hệ không thể giải thích được với Lỗ Vương Cung, mộ đáy biển, vì vậy,

cậu liền định gọi Vương Nguyệt Bán cùng đến Tần Lĩnh tìm kiếm tung tích Xà quốc.

Vương Nguyệt Bán nghe Ngô Tà muốn đến Tần Lĩnh, không chút do dự liền gật đầu đồng ý, sau đó Vương Nguyệt Bán còn hỏi đám người Hồ Bát Nhất có hứng thú đi không?

Kết quả làm anh ta thất vọng, đám người Hồ Bát Nhất không đồng ý, nói là Thanh Long Các có rất nhiều việc, họ không có thời gian.

Thôi được rồi!

Những điều này thực ra đều là Diệp Hạo Sơ ra lệnh cho đám Hồ Bát Nhất làm vậy, bảo hai người họ đừng đi cùng Ngô Tà, để bọn Ngô Tà tự đi!

Nếu không thì làm sao rèn luyện năng lực của Ngô Tà tiểu ngây thơ được chứ!

Với năng lực trộm mộ hiện tại của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, một cái Thần Cung bằng đồng nhỏ bé, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!

Thu dọn xong, hai người Ngô Tà tự lái xe đến Tần Lĩnh tìm kiếm Xà quốc.

"Aiya, mấy thằng của nợ này, chỉ biết ăn lính của Bàn gia thôi!" Giữa đường họ xuống xe ăn cơm, Vương Nguyệt Bán liền bắt đầu chơi Vương Giả Vinh Diệu.

"Bàn Tử, chúng ta còn có việc chính đấy!

Cậu còn có thời gian chơi game à?

Mau ăn xong cơm để sớm lên đường." Ngô Tà bực bội lườm gã này một cái.

"Đừng vội mà, cái mộ cổ đó cũng không chạy được, cậu đợi tôi

thắng một ván rồi ăn cũng không muộn.” Vương Nguyệt Bán hoàn toàn coi như không nghe thấy, một mình chơi không biết trời đất gì.

Vương Nguyệt Bán đã giải thích một cách hoàn hảo thế nào gọi là vừa gà vừa ham chơi, đã nghiện còn hay nói!

“Bàn Tử, chú ý lời nói của cậu!” Ngô Tà vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu ta, sau đó dùng tay vỗ một cái vào Vương Nguyệt Bán.

“Hả?” Đến lúc này, Vương Nguyệt Bán mới phát hiện ở bàn bên cạnh, cũng có một đám người đang ngồi, những người đó chính là đám người của Thái Thúc, đang chuẩn bị đến Tần Lĩnh trộm mộ.

Mà cuộc đối thoại của hai gã ngốc này, vừa hay bị Thái Thúc nghe được, thế là Thái Thúc ra hiệu, thuộc hạ của ông ta lập tức đi tới, muốn dò la lai lịch của hai người Ngô Tà.

Cuộc đối thoại của Ngô Tà và Bàn Tử vừa hay bị Thái Thúc nghe thấy, thế là lão ta liếc mắt một cái, thuộc hạ của lão liền đi thẳng tới, định dò xét lai lịch hai người Ngô Tà.

“Xin hỏi hai vị tiểu huynh đệ làm nghề gì?

Đến đây đào thổ phu à?” “À... hai chúng tôi đến đây du lịch, nghe nói phong cảnh Tần Lĩnh không tệ nên đến chơi.

Các vị là người địa phương à?

Ở đây có đặc sản gì không, giới thiệu cho chúng tôi với?” Vương Bàn Tử đầu óc vô cùng lanh lợi, rất nhanh đã phản ứng lại được chuyện gì đang xảy ra.

Gã vừa nhìn đã biết đám người Thái Thúc chẳng phải loại tốt lành gì, bèn mở mắt nói láo, bắt đầu bịp đám thuộc hạ của Thái Thúc, lúc này mới dập tắt được sự nghi ngờ của lão.

“Hóa ra là hai thằng nhóc non choẹt!” Mấy người Thái Thúc thấy

Vương Bàn Tử không hiểu tiếng lóng trong nghề, trái tim đang treo lơ lửng cũng hoàn toàn thả lỏng.

Nhưng cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều biết đám người Thái Thúc không hề đơn giản, ý trong lời nói của chúng chính là hỏi họ có phải đi trộm mộ không?

Ăn cơm xong, đám người Thái Thúc lại lái xe rời đi, lúc bọn chúng mở cốp sau, hai người Ngô Tà nhìn thấy rõ ràng cây xẻng Lạc Dương bên trong.

"Chà, xem ra đám người kia đến đây để trộm mộ rồi!

Thiên Chân, cậu nói xem liệu có khả năng bọn chúng cũng giống chúng ta, mục tiêu là nước Xá không?" "Chắc chắn là vậy rồi, để tránh đụng độ bọn chúng, cậu mau ăn cơm đi, ăn xong chúng ta lập tức lên đường." Ngô Tà vẻ mặt có chút nặng nề, thúc giục Vương Bàn Tử mau ăn cơm, sau đó tiếp tục lên đường.

"Khụ khụ, Thiên Chân, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cậu lại tin thật à." "Có câu nói rất hay, tám trăm dặm Tần Lĩnh, mười vạn cổ mộ, dù vận khí của hai ta có tệ đến đâu cũng không thể nào đụng phải bọn chúng ở cùng một chỗ được!" "Mong là vậy!" Ngô Tà gật đầu, nhưng trong lòng luôn không yên, cứ như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Chương 268

Khi hai người đến một quán trọ lưng chừng núi, lại vẫn chạm mặt đám người Thái Thúc.

“Bọn chúng vậy mà cũng đến đây?” Ngô Tà thấy vậy thì có chút kinh ngạc, chuyện này thực sự quá trùng hợp.

“Thiên Chân, để Bàn gia đây đi dò xét hư thực của bọn chúng!” Nói xong, Vương Bàn Tử liền giả vờ đến hỏi thăm ông chủ quán về người địa phương, hy vọng ông chủ có thể tìm cho mình một người dẫn đường vào núi khảo sát.

Giọng Vương Bàn Tử vốn đã to, lần này lại cố ý để đám người Thái Thúc nghe thấy, càng không kiêng dè gì mà gân cổ lên la.

Đám người Thái Thúc cũng có chút bất ngờ khi hai người Ngô Tà đến đây, nên rất chú ý đến lời nói của họ.

Khi nghe thấy gã béo trước mắt hỏi chuyện liên quan đến du lịch, trong lòng cũng yên ổn hơn một chút.

“Ây da, mấy vị gia, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp nhau, chúng ta đúng là có duyên phận.” Vương Bàn Tử mặt dày mày dạn đi đến bàn của đám người Thái Thúc, hỏi xem họ có phải cũng đến đây du lịch không?

“Khụ khụ, chúng tôi chỉ buôn bán đặc sản địa phương, không phải đến du lịch.” Thái Thúc vốn chẳng muốn để ý đến gã béo này, bèn tùy tiện tìm một lý do để lừa gã.

Sau đó cuộc trò chuyện cũng tan rã trong không vui.

Sáng sớm hôm sau, hai người Ngô Tà chuẩn bị đủ lương khô rồi tự mình lên núi tìm di chỉ nước Xá.

“Suỵt!” Đi được nửa đường, sắc mặt Vương Bàn Tử hơi thay đổi, đột nhiên chặn Ngô Tà lại, làm một động tác im lặng.

“Sao vậy?” Ngô Tà ngẩn ra, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thiên Chân, cậu xem!” Chỉ thấy nhìn theo hướng tay Vương Bàn Tử chỉ, chính là nhóm năm người của Thái Thúc, đang lén lén lút lút đi vào trong núi.

“Là bọn họ!?” Ngô Tà thấy lại gặp đám người Thái Thúc, trong lòng đầy kinh ngạc, chuyện này đúng là tà môn!

Quá xui xẻo!

“Thiên Chân, hay là thế này đi, chúng ta theo sau mấy người này?

Dù sao chúng ta cũng không chắc nước Xá ở đâu, chi bằng xem bọn họ làm gì.” Vương Bàn Tử đảo mắt, đột nhiên đưa ra một đề nghị.

“Cũng được!

Chúng ta cứ theo sau bọn họ trước!” Ngô Tà nghe vậy thì lộ vẻ do dự, nhưng rất nhanh đã đồng ý, dù sao bây giờ cũng không có cách nào khác, chi bằng cứ theo sau nhóm năm người của Thái Thúc.

Đến tối, năm người Thái Thúc cuối cùng cũng cắm trại trong núi, một nhóm người quây quanh đống lửa, đang tán gẫu, còn Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì nấp trong bụi cỏ xa xa, lắng nghe họ nói chuyện.

“Lý lão bản, nếu chúng ta đều đã chung một thuyền, ông cũng đừng giấu giấu giếm giếm nữa, cứ nói cho chúng tôi biết làm thế nào ông biết được nơi cất giấu bảo vật này đi?” Lúc này, ánh mắt Thái Thúc rơi vào một người đàn ông trung niên tên Lý lão bản, ánh mắt lóe lên, cười tủm tỉm hỏi.

“Ha ha ha, thực ra ban đầu tôi cũng không định giấu mọi người,

nói về chuyện này còn liên quan đến tổ tiên tôi nữa." "Nghe nói vào thời Bắc Ngụy, thiên hạ binh hoang mã loạn, vì kế sinh nhai, tổ tiên nhà tôi từ nhỏ đã phải đi chăn cừu, có một ngày đàn cừu đi lạc vào phạm vi doanh trại quân đội." Sau đó Lý lão bản kể cho mọi người nghe câu chuyện về Kỵ Binh Bất Ngôn bảo vệ tiểu vương gia.

"Sau khi đại chiến kết thúc, lúc tổ tiên tôi đi trên con đường đầy xác chết, đột nhiên bị một người níu lấy chân, không ngừng kêu la đòi uống nước, thế là tổ tiên liền hảo tâm cho người đó uống chút nước, sau đó người này đưa tấm bản đồ lụa trắng trong lòng cho tổ tiên." Lý lão bản thao thao bất tuyệt, nói cứ như chính mình đã từng trải qua vậy.

"Vậy sau đó thì sao?" "Sau đó thì sao?" Đám người Thái Thúc cũng bị Lý lão bản khơi gợi trí tò mò, không nhịn được tiếp tục truy hỏi.

"Sau đó à, tổ tiên tôi về nhà mở tấm bản đồ lụa trắng ra, tổ tiên không biết chữ, cũng không biết trên đó ghi chép những gì, nhưng tổ tiên vẫn luôn giữ tấm bản đồ bên mình, không vứt đi." "Đợi đến khi tổ tiên tôi lớn lên thì đi tòng quân đánh giặc, ông ấy chinh chiến sa trường nhiều năm, tích lũy được một ít chiến công, trở thành một vị hiệu úy." "Mãi sau này mới nghe người khác kể lại, trận chiến đó là do Đại tư mã triển khai để truy sát tiểu vương gia, đội quân hộ vệ tiểu vương gia chính là Kỵ Binh Bất Ngôn." "Cái gọi là Kỵ Binh Bất Ngôn chính là một đội quân toàn người câm, vì không biết nói nên sẽ không tiết lộ bí mật ra ngoài." "Mà việc bọn họ làm chính là trộm mộ, mỗi khi tìm được một ngôi mộ, họ không vội vàng chuyển bảo vật bên trong đi, mà ghi lại vị trí, đợi khi cần mới đào lấy bảo vật bên trong." Lý lão bản nói đến đây thì không khỏi cảm khái.

"Ha ha!

Lý lão bản, nói vậy thì gia đình ông chẳng phải đã có gia tài bạc vạn rồi sao?" Lý lão bản nghe vậy tự giễu nói: "Ai, làm gì có chuyện đơn giản như vậy, tấm bản đồ đó dùng chữ của người câm, tổ tiên tôi căn bản không nhận ra, nên thứ này cứ được cất giữ, cho đến khi tổ tiên qua đời, nhà cửa trống trơn, chỉ có thể dùng thứ này làm vải liệm để hạ táng." "Thời gian trôi nhanh, mãi đến đời ông cố tôi mới có chút gia sản, nên muốn dời mộ để vượng cho con cháu đời sau, kết quả phát hiện mọi thứ trong mộ tổ tiên đều đã mục nát, chỉ còn lại tấm bản đồ này vẫn còn nguyên vẹn." "Sau đó mời một vị tiên sinh người câm đến, chúng tôi mới biết tấm bản đồ này tên là Hà Mộc Tập, nhưng rất nhiều ngôi mộ lớn ghi chép bên trong đã bị trộm rồi, có điều lần này tôi đưa các vị đến chính là ngôi mộ lớn cuối cùng, bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt!" Lý lão bản nói đến đây, cũng lộ vẻ tiếc nuối, vô hạn cảm khái.

Tấm bản đồ kho báu này rõ ràng có thể giúp tổ tiên ông ta làm giàu, chỉ tiếc là mãi không có ai đọc được chữ của người câm, cuối cùng những ngôi mộ lớn đều bị người khác đào mất.

Nếu không phải Lý lão bản biết trong cổ mộ vô cùng hung hiểm, ông ta mới bằng lòng lấy ra hợp tác cùng đám người Thái Thúc.

Lúc này, bọn Thái Thúc đang bàn về chuyện Hà Mộc Tập, Ngô Tà đang tập trung lắng nghe.

"Rắc!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử hình như bị tê chân, hơi nhúc nhích thân mình.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng "rắc", một cành cây khô gãy làm đôi, âm thanh này trong đêm tối tĩnh lặng nghe vô cùng đột ngột!

Tiếng nói chuyện bên kia lập tức im bặt!

Sắc mặt Ngô Tà biến đổi, vội vàng kéo Vương Bàn Tử cúi đầu xuống, rúc vào trong bụi cây.

Thái gia lập tức đứng dậy, ánh mắt của đám người đó cũng đồng loạt nhìn về phía hai người Ngô Tà.

"Ai?" "Hắc hắc, xem ra trong núi này không chỉ có dã thú, mà còn có thứ gì đó không thể gặp người!" Thái Thúc và thuộc hạ Nhị Ma Tử của lão lộ vẻ lạnh lùng, trực tiếp rút súng ra định đi tìm.

Thái Thúc nhìn mấy lượt, cười khẩy nói: "Chắc là động vật nhỏ trong núi gây ra thôi, trong núi này nhiều động vật lắm." "Động vật nhỏ?

Lão tử đây không biết động vật nhỏ nào lại có cái mông to như vậy!" Bàn Tử nghe vậy trong lòng chợt rùng mình, vì bụi cây không lớn lắm, cộng thêm thân hình gã lại to, nên có nửa cái mông lòi ra ngoài, lúc này mới bị Thái Thúc phát hiện.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử trong lòng cắn răng, lập tức rút ra con dao găm buộc trên cánh tay, nhưng chưa kịp hành động, liền nghe thấy một tiếng súng!

"Đoàng!" Là Thái Thúc nổ súng!

Sắc mặt Ngô Tà và Vương Bàn Tử lập tức đại biến.

"Phụt!" Đúng lúc này, viên đạn đó bị một hòn đá nhỏ bay tới chặn lại, tóe lên một chuỗi tia lửa, trong rừng núi ban đêm vô cùng chói mắt.

Ngô Tà và Bàn Tử thì ngã sõng soài trên đất, hồn vía chưa định.

May mà lúc nguy cấp vừa rồi, lại có người ra tay chặn viên đạn đó, nếu không cả hai đã phải đến Diêm Vương báo danh rồi!

"Hù hù, đại ân không cần lời cảm tạ!" Vương Bàn Tử ngồi trên đất thở hổn hển nói lời cảm kích.

Rất nhanh, hai người lại nghe thấy tiếng lên đạn, trong lòng lập

tức kêu khổ.

Lúc này, một bóng đen đột nhiên từ sau lưng họ lao ra, chính là nhân vật chính của chúng ta, Diệp Hạo Sơ!

"Ngươi là ai?" Diệp Hạo Sơ vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý của đám người Thái Thúc.

Sau đó Nhị Ma Tử cũng rút súng ra, cùng Thái Thúc bắn về phía Diệp Hạo Sơ!

"Đoàng đoàng đoàng!" Mấy tiếng súng vang lên trong đêm tối tĩnh lặng, vô cùng chói tai!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lúc này đều đứng ngây tại chỗ, mắt chữ A mồm chữ O nhìn người đàn ông trước mắt.

Vì ánh sáng, hai người Ngô Tà nhìn không rõ lắm.

Chỉ thấy mấy viên đạn kia ngay cả vạt áo của người đàn ông đó cũng không chạm tới, chỉ bắn vào đá núi, tóe lên một trận tia lửa.

Mà Diệp Hạo Sơ đứng đó như thần minh, sau đó cổ tay anh khẽ động, mấy bóng đen nhỏ nhắn mang theo tiếng xé gió lướt về phía trước.

Giống như súng săn, sau mấy tiếng "phụt phụt", bên phía Thái gia tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên!

Bàn Tử vỗ đầu một cái, lớn tiếng hét: "Vãi chưởng, anh bạn này đúng là Muộn Du Bình nhập thể à!" Ngô Tà khẽ híp mắt, cũng hít một hơi khí lạnh.

"Bàn Tử, cậu thấy không, anh bạn kia vừa rồi ném ra là mấy hòn sỏi nhỏ, thân thủ bực này, e rằng Tiểu Ca cũng không làm được!" Chính lúc hai người vừa kinh ngạc vừa may mắn, một giọng cười đột nhiên vang lên.

“Thân thủ không tệ, nhưng lão tử đây không sợ ngươi!” Chỉ thấy Thái Thúc một tay thò ra, vậy mà lại nắm được một hòn sỏi trong tay, sau đó lão năm ngón tay siết lại, vung ra một tay bột đá!

Ánh mắt Diệp Hạo Sơ ngưng lại, bàn tay mà Thái Thúc duỗi ra kia khô quắt vô cùng, da dẻ càng xấu xí đến cực điểm, như xác khô.

Quả nhiên!

Lão ta chắc là đã trúng thi độc!

Thái Thúc nhìn người đàn ông trước mắt cười lạnh một tiếng, lập tức bóp cò.

“Đoàng!” Lại một tiếng súng nữa, chim trong rừng bị kinh động vỗ cánh bay đi.

Diệp Hạo Sơ trong nháy mắt đã đến bên cạnh Thái Thúc, nắm lấy tay lão, chĩa khẩu súng săn trong tay lão lên trời.

Sau đó, anh đột nhiên xoay người, một cú đá tiên ngoan độc tung ra, đá bay cả người lẫn súng của Thái Thúc đi xa mười mấy mét.

“Phụt... ngươi...!” Thái Thúc ngã trên đất thổ huyết không ngừng, rất nhanh đã ngất đi.

“Bây giờ đến lượt các ngươi!” Thái Thúc này vốn không phải người tốt lành gì, nếu lão dám nổ súng, Diệp Hạo Sơ cũng không cần phải nương tay, cú đá đó đã dùng đủ sức lực.

Sau đó, nhóm năm người của Thái Thúc, trong mấy hơi thở, đã bị Diệp Hạo Sơ giải quyết xong.

Hai người Ngô Tà thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi, không biết nói gì cho phải.

“Bà nội nó, cú đá vừa rồi đúng là đẹp trai vãi!” Vương Bàn Tử kích động hét lớn.

Đợi đến khi hai người Ngô Tà nhìn rõ dung mạo của Diệp Hạo Sơ, đều kinh ngạc tột độ.

Chương 269

“Anh... anh không phải là người ở Nội Mông...!” Vương Bàn Tử còn chưa nói hết lời, Ngô Tà đã kinh hỷ nhìn Diệp Hạo Sơ.

“Diệp ca!

Sao anh cũng ở đây?” Vì lần trước ở Nội Mông Diệp Hạo Sơ đã cứu mình, cộng thêm mình có một cảm giác quen thuộc khó hiểu với anh, nên Ngô Tà mới có thiện cảm với anh.

“Sao?

Chỉ cho phép hai người đến, tôi không thể đến Tần Lĩnh du lịch à?” Diệp Hạo Sơ mở miệng cười nói.

Ngô Tà lúng túng cười, giải thích: “Không phải, Diệp ca em không có ý đó, em...” “Tôi biết!” Diệp Hạo Sơ khẽ cười, với tâm kế của anh, sao lại không nghe ra hai người này đang moi lời mình.

Chỉ là nói với hai người rằng mình muốn cùng họ tiến vào di chỉ nước Xá.

Ngô Tà nghe xong khẽ híp mắt, trải qua Lỗ Vương Cung và mộ dưới đáy biển, cậu không còn ngây thơ như trước nữa, trong lòng tự nhiên phải đắn đo một phen, Diệp Hạo Sơ gia nhập, liệu có âm mưu gì đằng sau không?

Cậu liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, người sau thì lặng lẽ ra hiệu không vấn đề gì, Ngô Tà lúc này mới cười nói: “Diệp ca, hay là chúng ta cùng đi?

Người đông sức mạnh lớn mà.” Vương Bàn Tử cũng phụ họa nói: “Đúng vậy!

Diệp ca, anh vừa rồi lại cứu mạng hai chúng em một lần nữa.”

Nhưng đúng lúc này, mấy tiếng hô hoán lại vang lên không xa.

"Ai ở đó, còn có súng nữa?" Diệp Hạo Sơ nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy không xa có ba bốn chùm sáng đèn pin chiếu tới, càng lúc càng gần vị trí của họ, đó chắc là đội tuần tra núi địa phương.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng hảo tâm hét với Diệp Hạo Sơ: "Diệp ca, đội tuần tra núi đến rồi, mau đi thôi!" Diệp Hạo Sơ gật đầu, cũng không quan tâm đến mấy người đang ngất trên đất, mà nhìn về phía Lý lão bản nói giọng Quảng Đông kia, một tay xách ba lô của ông ta lên, rồi cùng Ngô Tà và Vương Bàn Tử chạy sâu vào trong rừng.

Mấy người Thái Thúc thấy vậy cũng vội vàng giãy giụa đứng dậy, dập tắt đống lửa, rồi chạy sâu vào phía bên kia rừng.

"Mẹ kiếp!

Không ngờ lần này lại ngã ngựa trong tay một thằng nhóc!" Thái Thúc chửi một tiếng, hung hăng liếc nhìn về hướng Diệp Hạo Sơ rời đi.

Lão có thể cảm nhận được lực đạo cú đá vừa rồi của người kia lớn đến mức nào, nếu không phải lão là dân luyện võ, sớm đã mất mạng rồi.

Dù vậy, lão bây giờ cảm thấy lồng ngực nặng trịch, không có ba năm ngày thì không hồi phục được.

Bên này, Diệp Hạo Sơ và những người khác chạy một lúc lâu, không còn thấy ánh sáng đèn pin của đội tuần tra núi nữa, lúc này mới dừng lại.

Vương Bàn Tử vịn vào cây, thở hổn hển nói: "Chạy một trận này, Bàn gia tôi ít nhất cũng phải sụt mấy cân thịt, ai da, đây đều là thịt Bàn gia khổ cực tích góp được đó!" Diệp Hạo Sơ và Ngô Tà lập tức bật

cười.

Thầm nghĩ: Vương Bàn Tử này còn hài hước hơn cả Vương Bàn Tử trong truyện nữa!

Ba người tìm một nơi khô ráo ngồi xuống, đội tuần tra núi đang ở trong núi, họ cũng không thể đốt lửa, chỉ có thể ăn lương khô, tán gẫu.

Sau đó, ba người liền tự tìm chỗ ngủ, đêm trên núi tối đen như mực, họ chỉ có thể đợi trời sáng ngày mai mới đi sâu vào trong núi.

Nửa đêm, Diệp Hạo Sơ đột nhiên mở mắt, cảm thấy nhiệt độ xung quanh thấp đến mức kỳ lạ.

Lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt không xa, Diệp Hạo Sơ đứng dậy đi về phía đó, anh muốn xem xem là thứ quỷ quái gì?

Thế là từ từ rút kiếm Kinh Trập ra.

Đi đến gần, một bóng hồng lượn lờ bên cạnh Diệp Hạo Sơ hồi lâu, dường như có tiếng cười khẽ truyền vào tai Diệp Hạo Sơ.

Nghe kỹ, giống như tiếng cười khúc khích "lạc lạc lạc" của con gái, trong rừng núi sâu thẳm đen kịt và âm u này, nghe vô cùng rợn người!

Cô gái nhà ai nửa đêm không ngủ, lại đến núi sâu này cười cợt?

Thà nghe quỷ khóc, chứ đừng nghe quỷ cười!

Quỷ khóc tức là có oan, hóa thành quỷ cũng chỉ biết khóc lóc thút thít, ngoài dọa người ra, thực ra không có bản lĩnh gì lớn, cũng không dễ dàng bám lấy người.

Còn quỷ cười chính là lệ quỷ, vì oán khí quá nặng mà không thể chuyển sinh, lượn lờ chốn nhân gian điên cuồng báo thù nhân loại.

Tiếng quỷ cười bên tai càng lúc càng vang, Diệp Hạo Sơ thấy Ngô Tà đang ngủ không xa dường như cũng đã ngồi dậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng hồng đó liền lướt về phía Ngô Tà.

"Hừ!" Diệp Hạo Sơ khẽ quát một tiếng, tay cầm kiếm Kinh Trập chém ra một đạo kiếm khí, quét về phía bóng hồng!

"A...!" Một tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên, theo đó, tiếng quỷ cười rợn người cũng tan biến.

"Vãi!

Xảy ra chuyện gì vậy?" Lúc này Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng bị tiếng kêu thảm thiết vừa rồi đánh thức.

Ngô Tà tỉnh lại cúi đầu nhìn, phát hiện cách mình chưa đầy một mét có một người phụ nữ mặc đồ đỏ.

Vì tò mò, Ngô Tà vừa định đi qua xem tình hình, giây tiếp theo, nữ quỷ đó ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, một cái nhìn này, suýt chút nữa dọa Ngô Tà hồn bay phách lạc!

Nữ quỷ đó chỉ có nửa cái đầu lâu, trên mặt đều là những vết rách nát, trên đó dường như còn có sâu bọ đang lúc nhúc!

Hai người Ngô Tà lập tức bị dọa toát mồ hôi lạnh, Bàn Tử còn trực tiếp nôn khan mấy tiếng.

"Cái quái gì đây?

Cũng quá ghê tởm rồi!" Vương Bàn Tử buồn nôn muốn chết.

Ngô Tà thì cau mày, không nói gì, mới vừa vào núi đã xuất hiện thứ này, ai biết bên trong còn có những gì?

May mà có Diệp Hạo Sơ ở đây, nếu không chỉ riêng con nữ quỷ này cũng đủ cho cậu và Bàn Tử uống một bình rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô Tà nhìn Diệp Hạo Sơ liền thêm vài phần cảm kích và may mắn, cậu bắt đầu thực sự coi Diệp Hạo Sơ là người của mình.

Đồng thời Ngô Tà cũng đang nghĩ, thân thủ của Diệp Hạo Sơ này không biết so với Tiểu Ca ai lợi hại hơn?

Diệp Hạo Sơ lúc này nói một câu: "Trước đó ta chém nửa cái đầu của nữ quỷ kia chắc là rơi vào trong đống cỏ rồi." Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghe vậy, đều hơi kinh hãi, tiếng quỷ cười vừa rồi đã dọa hai người không nhẹ.

"Diệp ca, em nhát gan lắm, anh đừng dọa em a!" Giọng Vương Bàn Tử hơi run rẩy, trong rừng núi sâu thẳm này, xung quanh lại tối đen như mực, quả thực có chút âm u, tiếng quỷ cười mơ hồ kia dường như vẫn còn vang vọng trong đầu gã.

Ngô Tà cũng run rẩy rút ra con dao găm, ánh mắt cảnh giác nhìn vào bụi cỏ.

Diệp Hạo Sơ lại thản nhiên đi đến gần bụi cỏ, hơi cúi người, dùng kiếm Kinh Trập trong tay lật tìm trong bụi cỏ.

Đột nhiên!

Nửa cái đầu lâu nữ quỷ đột nhiên xuất hiện trên không trung, mà lại còn đang cười cợt.

"Lạc lạc lạc..." Tiếng quỷ cười rợn người lại vang lên, khiến người ta tê cả da đầu!

Hai người Ngô Tà càng bị dọa lùi lại mấy bước, Diệp Hạo Sơ cũng khẽ nhíu mày.

Tiếng quỷ cười đó sau ba hơi thở liền dứt, nửa cái đầu lâu nữ quỷ dùng ánh mắt oán hận nhìn ba người, sau đó liền biến mất không tăm tích.

Chỉ có một câu nói âm trầm, vẫn còn vang vọng trong khu rừng tĩnh lặng.

“Ta nhớ kỹ ngươi rồi!” Toàn thân mỡ màng của Vương Bàn Tử run lên một cái, Ngô Tà càng thắt chặt trong lòng, cậu có thể cảm nhận sâu sắc câu nói cuối cùng của nữ quỷ kia là nói với mình.

Nhưng tại sao nữ quỷ này lại bám lấy mình?

Mà Diệp Hạo Sơ vẫn bình tĩnh như cũ, anh biết, trong cốt truyện gốc không có màn này, chính vì sự xuất hiện của anh, mới biến thành độ khó địa ngục, mới vô cớ có thêm nhiều nguy hiểm như vậy.

“Diệp...

Diệp ca, vừa rồi đó là... quỷ?” Ngô Tà lòng còn sợ hãi hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy gật đầu: “Nữ quỷ đó có chút đạo hạnh, chúc mừng hai người trúng thưởng rồi!” “Chúc mừng chúng tôi?

Trúng thưởng gì?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghi hoặc không thôi, nhưng trong lòng có một dự cảm không lành.

Diệp Hạo Sơ cười giải thích: “Nữ quỷ vừa rồi ở trong rừng sâu núi thẳm này ít nhất cũng trăm năm, trong thời gian đó không biết có bao nhiêu người từng đến đây, nhưng hai người lần đầu tiên đến đã gặp phải, không phải trúng thưởng thì là gì?” “...” “Bà nội nó!

Bàn gia mua vé số vận khí cũng chưa bao giờ tốt như vậy!” Vương Bàn Tử thầm chửi một tiếng.

Ngô Tà tuy trong lòng rất sợ hãi, nhưng vẫn tò mò hỏi: “Diệp ca, vậy còn anh thì sao?

Nữ quỷ không tìm anh à?” “Ha ha, nó không dám đến tìm tôi, nhưng chắc chắn sẽ đi tìm hai người!” Bàn Tử nghe mà muốn xỉu: “Diệp ca, vậy làm sao bây giờ?

Tôi còn chưa muốn chết trẻ đâu!” “Nữ quỷ đó bị tôi đả thương, nhất thời sẽ không xuất hiện đâu!” Diệp Hạo Sơ khẽ cười, giải thích

một câu.

Chương 270

Nghe xong, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, Ngô Tà lúc này im lặng không nói, không biết đang nghĩ gì.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bị nữ quỷ này dọa một phen, cũng không còn tâm trí ngủ nghê gì nữa, lưng tựa vào lưng, chỉ mong trời mau sáng.

Còn Diệp Hạo Sơ thì không quan tâm đến những điều này, thảnh thơi dựa vào cây lớn ngủ thiếp đi.

Toàn thân mình là huyết mạch thần thú thượng cổ, cho dù là lão quỷ ngàn năm đến cũng phải quỳ!

Huống chi chỉ là một tiểu quỷ trăm năm.

Rất nhanh, khi chân trời xuất hiện một vệt trắng hửng đông, ba người Diệp Hạo Sơ đều lần lượt đứng dậy, tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Con đường núi này càng đi vào trong càng khó đi, cây cối um tùm, bụi rậm mọc đầy, dưới chân toàn là cỏ dại và dây leo.

Cũng không biết đi bao lâu, một con đường ván cũ kỹ có màu xanh nhạt xuất hiện trước mặt mấy người, trên đó còn mọc đầy rêu xanh, và một vài loại hoa leo không rõ tên.

Diệp Hạo Sơ lúc này dừng bước, đột nhiên nghe thấy một giọng nói.

"Này, các người làm gì vậy?" Ngô Tà và Bàn Tử nghe vậy cũng quay đầu lại, hai vợ chồng trung niên ăn mặc giản dị đang đi về phía họ.

Vương Bàn Tử cười hì hì, tiến lên nói: "Chúng tôi đi đến thôn làng

đằng kia, trong thôn có một ông lão từng tiếp đãi chúng tôi, nên muốn đến hiếu kính ông ấy, mấy năm không đến, không còn nhận ra đường nữa." Người đàn ông trung niên kia cười khẩy một tiếng.

"Mấy người ngoài làng các người vào thôn chúng tôi làm gì?" Các người có phải là thổ phu tử không?!" Sắc mặt Ngô Tà và Vương Bàn Tử lập tức biến đổi, còn Diệp Hạo Sơ không hoảng không vội lấy ra bảy tám tờ Mao gia gia từ trong túi.

"Có thể chỉ đường được không?" Chưa đợi người đàn ông trung niên nói gì, người phụ nữ thôn quê bên cạnh đã tiến lên một bước, một tay giật lấy mấy tờ Mao gia gia trong tay Diệp Hạo Sơ, mặt đầy vẻ tươi cười.

"Ai da!

Nơi các người muốn đến, bây giờ cũng không đi được, hay là đợi chúng tôi hái xong thuốc, ngày mai tôi để chồng tôi dẫn các người qua?" Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghe vậy, liếc nhìn nhau, đều nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

Trải qua một đêm kinh hoàng hôm qua, họ đã ngầm coi Diệp Hạo Sơ là trụ cột tinh thần.

Diệp Hạo Sơ suy nghĩ một chút, cười nói: "Không cần đâu, chúng tôi tự đi qua là được." "Các người tự đi?!" "Chàng trai trẻ, các người là người ngoài làng, có lẽ không biết, mùa này trong núi sâu ma quỷ hoành hành dữ lắm, nơi các người muốn đến là Giáp Tử Câu, nơi đó chính là con đường ván của âm binh." "Nếu các người không may gặp phải, sẽ bị chúng nó bám lấy, câu mất hồn phách đó!" "Ngay cả người địa phương chúng tôi mùa này cũng không dám vào." Người đàn ông trung niên cau mày, khuyên nhủ Diệp Hạo Sơ và những người khác.

"Ma quỷ?

Âm binh mượn đường?" Diệp Hạo Sơ khẽ cười, lại lấy ra mấy tờ Mao gia gia từ trong túi, đưa qua.

"Không sao, ông chỉ đường là được." Người đàn ông trung niên kia cười tươi nhận lấy tiền, trước tiên đưa cho vợ mình, rồi chỉ một hướng, "Cứ đi thẳng về phía tây, các người sẽ đến Giáp Tử Câu, tôi khuyên các người đến đó xem thôi, qua khỏi Thiên Môn Sơn, chính là hoàng tuyền địa phủ, chỉ có người vào, không thấy người ra." Diệp Hạo Sơ gật đầu, sau đó dẫn hai người Ngô Tà đi thẳng về phía tây, nghe lời người dân làng, suốt đường đi Ngô Tà trong lòng có chút thấp thỏm, ngay cả Bàn Tử mồm mép lanh lợi cũng im lặng.

May mà có Diệp Hạo Sơ ở đây, trong lòng họ mới ổn định hơn một chút.

Ba người vượt núi băng đèo đến Thiên Môn Sơn, liền tiến vào Giáp Tử Câu, hai vách đá ở đây cực cao, ở giữa chỉ có một khe hẹp, chính là Giáp Tử Câu.

Hơn nữa Giáp Tử Câu này càng đi vào trong, khe hở càng nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ còn lại một vạch trời, đúng là nhất tuyến thiên thực sự.

Diệp Hạo Sơ đi ở phía trước, hai người Ngô Tà theo sát sau lưng anh.

Đột nhiên!

Diệp Hạo Sơ đang đi phía trước dừng bước, Ngô Tà đi theo sau cũng dừng lại, Vương Bàn Tử đi cuối cùng không kịp đề phòng, đâm sầm vào người Ngô Tà, thân hình loạng choạng.

"Thiên Chân, cậu làm gì vậy?

Dừng lại cũng không nói một tiếng!" Vương Bàn Tử làu bàu nói.

Ngô Tà chỉ vào bóng tối phía trước, thấp giọng nói: "Bàn Tử, ở đó

có một người!" Vương Bàn Tử nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy một người đứng trong bóng tối, bất động, cánh tay lộ ra ngoài lại có màu xám trắng kỳ dị.

"Ai ở đó?

Không phải lại là... quỷ chứ?" Diệp Hạo Sơ giơ tay lên, ra hiệu hai người đừng nóng vội, anh tiến lên mấy bước nói: "Làm gì có nhiều quỷ như vậy, đây là tượng người đá bồi táng, xem ra là từ trên rơi xuống." Hai người Ngô Tà nghe xong lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là quỷ là được!

Hai người họ sau đêm qua đã bị ám ảnh rồi.

Sau đó ba người tiến lên xem xét, tượng đá này điêu khắc quá chân thực, đặc biệt là ở nơi ánh sáng mờ ảo này, lại càng giống người thật.

Diệp Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên sườn dốc của vách đá có một cửa hang.

"Vào xem thử." Hai người Ngô Tà đều gật đầu, sau đó ba người men theo sườn dốc tiến vào cửa hang.

Bên trong cửa hang rất rộng rãi, có không ít tượng đá tương tự đứng hoặc nằm trong hang, còn có không ít là chưa điêu khắc xong, có điều đầu của những người đá này đều không thấy đâu, trên cổ lại đặt đầu lâu người.

Ngô Tà nhìn cảnh này, nói: "Đây chắc là dũng đầu người, là thời cổ đại đánh giặc, mang cả thi thể về nhận công quá nặng, nên chặt đầu mang về, những cái đầu này được đặt trên thân đá, là để sung vào làm người sống tuẫn táng." Ngô Tà nói xong cảm thấy sau lưng lạnh toát, không khí ở nơi này quả thực có chút âm u lạnh lẽo, khiến người ta lạnh sống lưng.

Ba người lại đi về phía trước, sau khi vào một cửa hang, cảnh

tượng trước mắt liền trở nên rộng rãi.

Đây là một phòng đá có vòm rất lớn, trên đỉnh có một số dấu tích bích họa, bên dưới còn có nước đọng, mực nước rất cao, gần đến mép vòm.

Diệp Hạo Sơ hai mắt khẽ híp lại, nhìn chằm chằm vào mặt nước sâu không thấy đáy, bây giờ mặt nước yên tĩnh, trông có vẻ an toàn, nhưng anh biết, bên trong này có bá vương trong các loài cá nước ngọt, cá Triết La Khuê.

"Dưới nước có thứ gì đó, chú ý một chút!" Diệp Hạo Sơ nhắc nhở một câu, tiếp tục đi sâu vào trong, một bước chân vào trong nước đọng, mực nước này sâu đến ngang cổ, lạnh buốt thấu xương, đối với bản thân Diệp Hạo Sơ thì không là gì.

Nhưng Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì không được, hai người xuống nước bị lạnh đến mặt mũi trắng bệch, toàn thân run rẩy.

"Tôi đi tìm cơ quan!" Diệp Hạo Sơ nói một câu rồi xuống nước, dưới nước có một viên gạch có thể ấn xuống, anh ấn xuống, trong nước mở ra một cánh cửa đá, nước điên cuồng chảy theo cửa đá ra ngoài, mặt nước hình thành một xoáy nước khổng lồ.

Đứng trên cơ quan rất dễ bị nước hút đi, vị trí hơi xa cơ quan thì không bơi qua được, Bàn Tử đang ở trên cơ quan, ngay khoảnh khắc cơ quan mở ra, đã bị hút vào trong.

Vị trí của Ngô Tà hơi xa hơn, lúc này lại không động đậy, ngũ quan trên mặt nhăn nhó lại, "Diệp ca, em... em bị chuột rút rồi." Đây chưa phải là điều tồi tệ nhất, tồi tệ nhất là cậu thấy trên mặt nước có một cái vây cá khổng lồ, từ vây trên mặt nước ước tính, con cá quái này không nhỏ!

Con cá quái này dài ít nhất ba mét, nhanh chóng bơi về phía Ngô

Tà, há cái miệng khổng lồ đầy răng nhọn hoắt.

Cá Triết La Khuê!

"Thành tinh rồi à?

Cá lớn như vậy?" Ngô Tà lúc này sắp khóc rồi, thứ này cũng quá lớn, mà còn bơi về phía cậu, lúc này lại đúng lúc bị chuột rút không động đậy được.

Ngô Tà cảm thấy thứ này càng lúc càng gần, chân tê lại không động được, lẽ nào tiểu gia hôm nay phải làm mồi cho cá?

"Diệp ca, cứu em!" Trên mặt nước chỉ còn lại mình cậu, cảm giác này khiến cậu rất sợ, cậu lớn tiếng kêu cứu.

Đúng lúc này, Ngô Tà cảm thấy eo bị thứ gì đó kéo lại.

Chắc là cánh tay, ngay sau đó cậu bị kéo xuống nước, bất ngờ uống một ngụm nước, dưới nước nhìn thấy người kéo mình lại là Diệp Hạo Sơ.

Ngô Tà phát hiện người kéo mình lại là Diệp Hạo Sơ, trái tim đang treo lơ lửng của cậu cũng thả lỏng.

Dưới nước có một lối đi, nước đang chảy xuống theo đó, cả ba định thuận dòng trôi xuống.

Nhưng con triết la khuê kia dường như không muốn buông tha cho họ, đột nhiên bơi ngược lên, há miệng đớp tới.

"Hai người đứng qua một bên trước đi!" Dứt lời, trong mắt Diệp Hạo Sơ lóe lên một tia sắc lạnh, hắn tiện tay rút ra Long Lân chủy thủ, lao về phía con triết la khuê, nhảy lên mình nó, một dao đâm mạnh vào đầu.

Thế nhưng lớp vảy đỏ kỳ dị trên thân con cá này không những cực kỳ cứng rắn mà còn trơn tuột vô cùng, chủy thủ chỉ tóe lên một tia lửa

rồi trượt đi, để lại trên cái đầu khổng lồ của nó một vệt xước.

Con triết la khuê này quả nhiên lợi hại hơn con mà Ngô Tà gặp trong nguyên tác, không dễ đối phó chút nào!

Hắn đè chặt đầu cá, tay cầm dao nhanh gọn lẹ làng, Long Lân chủy thủ đâm thẳng vào con mắt cá đang tràn ngập vẻ hung tợn.

"GÀO~!" Con cá đau đớn, giãy giụa càng thêm dữ dội, muốn hất văng Diệp Hạo Sơ trên lưng nó xuống.

Diệp Hạo Sơ thuận thế lộn một vòng trên không, lấy Thanh Long Nộ Thiên Đao từ trong nhẫn trữ vật ra, chém liên tiếp vào đầu con cá.

Máu tươi bắn tung tóe như mưa, Diệp Hạo Sơ đứng giữa cơn mưa máu, khí thế lẫm liệt vô song!

Dưới vài nhát chém, cả cái đầu cá gần như sắp bị bổ nát.

Rất nhanh, con triết la khuê khổng lồ này cuối cùng cũng từ từ ngừng quẫy mình, ngã gục trong vũng máu.

Cảnh tượng mang đầy vẻ đẹp bạo lực này khiến Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đều hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, đây đúng là cao nhân!

So với Tiểu Ca cũng không hề thua kém!

"Diệp ca!

Vãi nồi (lạc cả giọng)!" Vương Nguyệt Bán hét lớn.

Chương 271

Lúc này, Ngô Tà nhìn Diệp Hạo Sơ với vẻ mặt chân thành: “Diệp ca, vừa rồi cảm ơn anh đã cứu tôi!” Diệp Hạo Sơ gật đầu với Ngô Tà, rồi nhìn về phía góc tối, nói: “Tự ngươi đi ra, hay để ta mời ngươi ra!” “Hả?” Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán nghe thấy lời của Diệp Hạo Sơ thì có chút nghi hoặc, nơi này ngoài bọn họ ra, chẳng lẽ còn có người khác?

Sau đó, chỉ thấy một người đàn ông đầu bù tóc rối từ trong bóng tối chậm rãi bước ra.

Gã hơi cúi đầu, ánh mắt lảng tránh.

Người này chính là Lão Dương, bạn chơi từ thuở nhỏ của Ngô Tà!

“Ủa, anh là...

Lão Dương!?” Ngô Tà kinh ngạc nhìn Lão Dương.

Hai người họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, dù Lão Dương bây giờ râu ria xồm xoàm, đầu bù tóc rối, nhưng sau khi nhìn kỹ một lúc, cậu vẫn nhận ra.

Ngô Tà vội vàng bước tới, một tay nắm lấy vai Lão Dương, hỏi: “Lão Dương?

Đúng là cậu thật à!

Sao cậu lại ở đây?” Lão Dương nhìn Ngô Tà trước mặt, lắp bắp nói: “Ngô Tà, tôi... vẫn luôn ở...

đây, ba năm trước... theo...

Lão Mã đến.” “Sau đó...

Lão Mã bị bắt, tôi... liền trốn vào trong núi.” Do đã lâu không mở miệng nói chuyện, nên Lão Dương nói năng có phần không trôi chảy.

Ngô Tà nghe vậy khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì nhiều, mà đưa con dao găm trong tay qua.

“Lão Dương, cạo râu đi, bộ dạng này của cậu, tôi suýt nữa không nhận ra!” Lão Dương gật đầu, nhận lấy con dao găm.

“Cậu có biết Diệp ca không?” Ngô Tà ghé sát lại gần Lão Dương, khẽ hỏi.

Trong mắt Lão Dương lóe lên một tia nghi hoặc, gã khẽ lắc đầu, cũng nói nhỏ: “Không biết, chưa từng gặp.” Ngô Tà lại nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, càng cảm thấy thân phận của hắn thật bí ẩn, không chỉ thân thủ nghịch thiên, mà dường như còn biết rõ mọi chuyện về tất cả bọn họ.

Dường như cũng bí ẩn như Tiểu Ca vậy!

Lúc này Diệp Hạo Sơ đang đứng trước con triết la khuê khổng lồ, cảm nhận được ánh mắt của Ngô Tà, hắn chỉ khẽ mỉm cười.

Ngô Tà cũng bất giác cười theo, dù sao đi nữa, cậu vẫn chọn tin tưởng Diệp Hạo Sơ, tin rằng hắn sẽ không hại mình.

Có lẽ đây chính là sức hút của con người Diệp Hạo Sơ, Ngô Tà thầm nghĩ.

Vương Nguyệt Bán lúc này cũng đứng trước con cá, anh ta nhìn trên dưới con cá lớn, chép miệng nói: “Diệp ca, hay tối nay anh em mình làm món cá nướng?

Anh không biết đâu, tay nghề của tôi phải gọi là tuyệt cú mèo!” Diệp Hạo Sơ khẽ lắc đầu, đứng dậy, chỉ vào bụng cá nói: “Nếu cậu không thấy ghê tởm thì cứ ăn!” “Ý gì vậy?” Vương Nguyệt Bán ngớ người, không hiểu câu nói của Diệp Hạo Sơ có ý gì.

Ngô Tà cũng cười lắc đầu, dùng dao găm rạch bụng con cá ra.

Ngay lập tức, một mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn xộc ra, sau đó một vật tròn vo cũng từ trong đó rơi ra.

Đầy máu me, còn dính cả tóc tai nhuốm máu tươi.

Vương Nguyệt Bán vội vàng bịt mũi, lùi lại mấy bước.

"Vãi chưởng!

Đầu người chết!" Diệp Hạo Sơ nhìn cái đầu người, nó chỉ mới thối rữa nhẹ, rõ ràng là bị con cá nuốt vào không lâu.

Hẳn là người trong nhóm của Thái thúc lúc trước, điều này cho thấy, bọn Thái thúc lúc này cũng đã vào đây.

Trong bụng cá ngoài mấy mảnh thịt vụn ra, còn có một số trang bị có thể dùng được, nhưng Diệp Hạo Sơ không có hứng thú xem xét những thứ này.

Nửa tiếng sau, Diệp Hạo Sơ vẫy tay với đám Ngô Tà, ra hiệu mấy người tiếp tục đi sâu vào trong.

Bốn người càng đi vào trong, nước đọng càng cạn dần, loài cá triết la khuê khổng lồ kia cũng không xuất hiện nữa, mọi người tiến vào một con đường đá như mê cung.

Đi loanh quanh trong đường đá một lúc lâu, cảnh vật trước mắt cứ lặp đi lặp lại, mọi người không khỏi có chút hoảng sợ.

Chẳng lẽ gặp phải thứ gì không sạch sẽ?

Khoảng nửa tiếng sau, mọi người thấy ánh đèn pin phản chiếu lại, biết rằng đã đi đến cuối con đường đá.

Phía trước là một thạch thất, Vương Nguyệt Bán thấy sắp đến mộ thất, vội vàng tăng tốc, xông vào trong.

Diệp Hạo Sơ khẽ nhíu mày, theo hắn biết, trong mộ thất này có cả bọn Thái thúc.

"Bàn Tử, cậu đợi đã..." Ngô Tà còn chưa dứt lời, Bàn Tử đã tiến vào mộ thất.

"Bên trong không có vấn đề gì." Vương Nguyệt Bán vừa nói, vừa lấy la bàn từ trong túi ra, loay hoay một hồi, sau đó đặt một ngọn nến đã thắp ở góc đông nam của mộ thất, miệng lẩm bẩm: "Tổ sư gia phù hộ, tổ sư gia phù hộ!" Đây là một trong những quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy.

Ngô Tà lo Bàn Tử gặp nguy hiểm, cũng nhanh chân bước vào mộ thất.

Vừa vào thấy cảnh này, Ngô Tà cười mắng: "Bàn Tử, cậu cũng học đòi thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy cơ à?" Bị Ngô Tà nói vậy, Vương Nguyệt Bán không vui: "Thiên Chân, Bàn gia đây dù gì cũng được coi là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, sao lại không được dùng?" "Phụt~ Cậu á?

Còn Mạc Kim Hiệu Úy?" "Này!

Nhìn đây!

Trên cổ tiểu gia đeo cái gì đây?

Mạc Kim Phù chính hiệu nhé!" Ngô Tà kéo Mạc Kim Phù trên cổ ra khoe.

Vương Nguyệt Bán nhìn Mạc Kim Phù trên cổ Ngô Tà với ánh mắt thèm thuồng không tả xiết, nhưng miệng vẫn cứng: "Xì!

Cậu là do may mắn!

Sinh ra trong gia đình đạo nhị đại!" "May mắn cũng là một phần thực lực!" Ngô Tà đắc ý vênh váo phản bác.

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng buồn cười nhìn hai người đấu võ mồm.

Ừm!

Chỉ có tâm thái này mới là tốt nhất, đến đây rồi mà vẫn còn tâm trạng cãi nhau.

Mộ thất này rất rộng, bốn phía có đèn đá, chính giữa có một cỗ quan tài đá khổng lồ, trước quan tài có một pho tượng đá cao lớn, trên đất cũng ngổn ngang mấy đống tượng binh sĩ bằng đá vỡ nát.

Diệp Hạo Sơ khẽ nhíu mày, ánh mắt dò xét khắp mộ thất.

Đúng lúc này!

Ngọn nến Vương Nguyệt Bán đặt ở góc đông nam đột nhiên tắt ngấm.

"Vãi chưởng!

Ma thổi đèn!" Tai Diệp Hạo Sơ khẽ động, trong khoảnh khắc đó, hắn dường như nghe thấy trong mộ thất có thêm mấy tiếng hít thở.

"Nói không chừng không phải ma thổi đèn, mà là có người giả thần giả quỷ!" Giây tiếp theo, một giọng nói vang lên: "Thằng nhóc, chúng ta lại gặp nhau rồi." Ánh sáng của mấy chiếc đèn pin đột ngột bật lên, gương mặt của Thái thúc và đồng bọn xuất hiện trước mắt mọi người, gã một tay cầm súng, một tay cầm đèn pin.

Gương mặt già nua dưới ánh sáng lạnh lẽo của đèn pin trông càng thêm âm u đến cực điểm!

Thái thúc cười khà khà, để lộ hàm răng vàng khè: "Thằng nhóc, đừng có manh động, lão già này biết mày thân thủ lợi hại, nhưng chỉ cần mày động đậy một cái, ba thằng nhóc sau lưng mày sẽ phải ăn đạn!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy nhíu mày, nhìn thấy Ngô Tà và những người khác đều bị súng chĩa vào sau lưng.

Ha ha, quả nhiên ứng với câu nói đó, mộ huyệt này dù hung hiểm đến đâu, cũng không bằng sự hiểm ác của lòng người.

Mình muốn khống chế mấy tên này trong nháy mắt thì không khó, nhưng chỉ sợ đến lúc đó bọn chúng cá chết lưới rách, giết chết đám Ngô Tà.

Súng đã chĩa vào đầu đám Ngô Tà, dù mình thân thủ có nhanh đến mấy cũng vô ích.

Lão Dương này chết hay không không quan trọng, nhưng Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, hai tên này là nhân vật quan trọng nhất trong kế hoạch sau này, bây giờ không thể chết được!

Hiện tại chỉ có một cách, đó là chờ!

Chờ bọn Thái thúc lơ là cảnh giác rồi mới ra tay!

Thấy vậy, Thái thúc cầm súng tiến lại gần Diệp Hạo Sơ, giật lấy Long Lân chủy thủ trên tay hắn, lúc này mới cười lạnh nói: "Trói hết lại cho lão!" "Vâng!" Mấy tên thuộc hạ liền trói hai tay đám Ngô Tà lại, đến lượt Diệp Hạo Sơ, tên thuộc hạ của Thái thúc bị ánh mắt lạnh như băng của hắn liếc qua, vậy mà không dám ra tay.

Gã có thể cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, khiến người ta tim đập chân run, phảng phất như bị áp chế về tầng bậc sinh mệnh!

Chương 272

Giống như người phàm gặp phải thần minh!

Thái thúc thấy đám Diệp Hạo Sơ không còn uy hiếp, cũng không nhìn về phía này, chỉ cùng một lão già đeo kính bên cạnh nhìn vào quan tài.

"Lương sư gia, ông nói lối vào ở ngay dưới quan tài này à?" Lương sư gia gật đầu: "Nếu tôi không đoán sai thì chính là nó!" Sau đó Thái thúc ra lệnh cho thuộc hạ tiến lên kiểm tra, quả nhiên, dưới đáy quan tài, ẩn giấu một lối vào vô cùng kín đáo.

Thái thúc hạ lệnh cho thuộc hạ kéo tấm đá che lối vào ra, một mùi khó ngửi liền xộc ra.

Thái thúc nhìn chằm chằm vào cái hố, nhìn đám Diệp Hạo Sơ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Ngô Tà: "Chính là mày!

Xuống trước dò đường!" Vương Nguyệt Bán nghe vậy lập tức không yên tâm, để Ngô Tà xuống một mình, liền lớn tiếng nói: "Tôi đi cùng Thiên Chân!" "Được!

Sau khi hai đứa mày xuống nửa tiếng, nếu không có nguy hiểm, thì huýt sáo làm hiệu!" Thái thúc ung dung nói, thầm nghĩ: Dù sao chỉ cần trong tay mình còn con tin là được rồi.

Nhưng gã không hề biết rằng Diệp Hạo Sơ vốn không quan tâm đến sống chết của Lão Dương, cũng hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của hắn.

"Ngô Tà, cậu đừng lấy thân thử hiểm!

Lỡ cậu có mệnh hệ gì thì sao?" Lão Dương trong lòng vẫn muốn lôi kéo Ngô Tà đi tìm cây thanh đồng, hoàn toàn không muốn cậu xảy

ra chuyện ngoài ý muốn, vội vàng chạy tới khuyên can.

Thái thúc lúc này mặt lập tức sa sầm, một cái tát trời giáng vào mặt Lão Dương, mắng: "Mẹ kiếp!

Mày là cái thá gì?

Dám cản trở chuyện tốt của ông à?!" "Dừng tay!

Nếu ông muốn chúng tôi dò đường thì đừng làm hại cậu ta!" Ngô Tà sắc mặt nghiêm nghị nói.

Thái thúc nghe vậy cười gật đầu: "Được!

Tao không động đến nó!

Hai đứa mày mau xuống dò đường cho lão!" "Hy vọng ông nói được làm được!" "Bàn Tử, chúng ta đi!" Ngô Tà nói xong liền cùng Vương Nguyệt Bán dứt khoát chui vào lối vào để dò đường.

Sau khi hai người Ngô Tà vào trong, mấy người Thái thúc đều mong chờ nhìn vào lối vào, hy vọng bọn Ngô Tà sớm truyền tin tức gì đó về.

Nhưng bọn chúng không để ý thấy ánh mắt Diệp Hạo Sơ lúc này lạnh như băng, sát khí tỏa ra khắp người.

"Rắc~!" Một tiếng xương gãy vang lên.

Chỉ thấy một tên thuộc hạ của Thái thúc bị Diệp Hạo Sơ bóp gãy cổ.

Đến khi bọn Thái thúc phản ứng lại, đều chửi ầm lên, Thái thúc càng cầm súng chĩa vào đầu Lão Dương nói: "Mẹ nó!

Thằng nhóc!

Mày dám giết người của tao?

Tin tao thịt luôn bạn mày không?!" "Ồ?

Tôi tin!" "Nếu đã tin, tại sa…" Thái thúc lúc này còn chưa nói xong, cổ đã bị Diệp Hạo Sơ siết chặt: "Nhưng bọn mày đều phải chôn cùng nó!" "Rắc~!" Lại một tiếng xương gãy nữa vang lên.

Thái thúc chết!

"A!

Thái thúc!" "Hảo hán tha mạng!

Chúng tôi sai rồi!" "Đại ca đều là dân đào đất cả, được tha thì nên tha, tha cho chúng tôi một mạng đi!" Lý lão bản, Lương sư gia và những người khác, thấy Thái thúc bị giết, đều kinh hãi thất sắc, lũ lượt quỳ xuống cầu xin Diệp Hạo Sơ tha mạng.

Diệp Hạo Sơ ánh mắt lạnh băng nhìn mấy người cầu xin, không chút động lòng: "Nhớ kỹ kiếp sau đầu thai cho tốt, đừng chọc vào người mà các ngươi không chọc nổi!" Lời vừa dứt, Lương sư gia và những người khác mắt trợn trừng, vẻ mặt đau đớn ngã xuống đất, trên ngực mỗi người đều cắm một cây phi tiêu nhỏ.

"Ực~!" Lão Dương nuốt nước bọt, ánh mắt kinh hãi nhìn Diệp Hạo Sơ, kẻ giết người không chớp mắt này.

Nhận thấy ánh mắt của Lão Dương, Diệp Hạo Sơ cười lạnh nói: "Sao?

Một kẻ giả mạo cũng biết sợ à?" "A?

Diệp ca, anh đang nói gì vậy?" "Tôi sao nghe không hiểu?

Đúng rồi, tôi hơi lo cho hai người Ngô Tà, tôi xuống trước đây!" Lão Dương nghe thấy lời của Diệp Hạo Sơ, sắc mặt kinh hãi, vội vàng tiến vào lối vào tìm Ngô Tà.

Diệp Hạo Sơ phức tạp nhìn bóng lưng Lão Dương, hắn biết Lão Dương này là giả!

Thần thụ Tần Lĩnh có một loại năng lực vật chất hóa, Lão Dương này chính là sản phẩm phục chế được tạo ra bằng năng lực đó, Lão Dương thật sự đã sớm bị sản phẩm phục chế hại chết rồi.

Trong nguyên tác đã nói rất rõ, Lão Dương dẫn Ngô Tà đi chủ yếu là vì máu của Ngô Tà đặc biệt, muốn cậu cùng mình đến chỗ cây thanh đồng, dùng năng lực vật chất hóa của nó để "hồi sinh" người mẹ đã quá cố của gã.

Tuy gã không có nhiều ác ý, nhưng tên này đã sớm bị ma ám!

Thấy Lão Dương đã vào, Diệp Hạo Sơ cũng theo vào.

"Ủa?

Diệp ca, sao anh cũng xuống đây?

Bọn Thái thúc, Lương sư gia đâu rồi?" Ngô Tà thấy chỉ có Diệp Hạo Sơ và Lão Dương xuống, liền hỏi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy nói một câu: "Bọn họ chết rồi!" "Chết là tốt rồi!

Cái lão già đó Bàn gia vừa nhìn đã biết không phải người tốt!" Vương Nguyệt Bán lớn tiếng hoan hô.

Còn Ngô Tà nghe xong thì sững sờ, đối với việc Diệp Hạo Sơ giết hết bọn họ, thực ra trong lòng cậu có chút không thoải mái, nhưng cậu hiểu Thái thúc đáng chết.

Cậu không trách Diệp ca giết người bừa bãi, cậu biết Thái thúc là kẻ liều mạng, lòng dạ độc ác.

Nếu Diệp ca không giết Thái thúc, thì rất có thể Thái thúc sẽ giở trò sau lưng giết chết mấy người bọn họ, chết cũng là đáng đời!

Sau đó bốn người đi được một lúc, đột nhiên có tiếng nước chảy.

"Ủa, hình như có sông!" Bốn người nghe thấy tiếng nước chảy,

đều vui mừng, đi theo hướng tiếng nước, đến trước một cửa động rộng lớn, phía trên có dòng nước rào rào đổ xuống, tạo thành một bức màn nước tuyệt đẹp.

"Chúng ta đi tiếp thôi!" Sau đó, bốn người đều xông qua màn nước, đã thấy mình đang ở trong một hang động rộng lớn.

Cả hang động đều mây mù lượn lờ, hơi nóng bốc lên, nhiệt độ xung quanh cũng cao lên.

"Ừm?

Đây là mùi lưu huỳnh!" Mãi đến lúc này, Ngô Tà mới nhớ ra mùi hương mà mình ngửi thấy lúc mở quan tài là gì, chính là mùi lưu huỳnh nồng nặc.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?

Thật quá thần kỳ, nếu không phải tận mắt chứng kiến, thật khó tin sau khi qua thần đạo, lại là một con sông ngầm." Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm thán.

Lão Dương sau đó tiếp lời: "Sông này nóng, bên dưới có... mạch nước nóng phun gián đoạn." Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía Lão Dương.

"Sao cậu biết?

Chẳng lẽ cậu đã đến đây rồi?" Ngô Tà hỏi, thực ra cậu đã sớm nghi ngờ Lão Dương đã đến đây rồi.

Lão Dương sắc mặt sững lại, vội vàng lắc đầu: "Không có, tôi nhìn ra thôi, sương mù dày đặc thế này, chắc chắn không bình thường!" Ngô Tà nghe xong trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, lời giải thích này cậu không tin, cậu tuy ngây thơ, nhưng không có nghĩa là cậu ngốc!

Người anh em lớn lên cùng mình từ nhỏ này, chắc chắn đã giấu giếm rất nhiều chuyện, nói không chừng gã đã từng đến ngôi mộ này rồi!

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng nhìn về phía Lão Dương, trong mắt lóe lên một tia hứng thú, Lão Dương có vấn đề, hắn biết rõ mồn một.

Đột nhiên!

Một trận tiếng động truyền đến, kèm theo một loại tiếng cười vô cùng kỳ quái, giống như tiếng người, lại giống như tiếng gầm gừ của một loài dã thú nào đó.

Sắc mặt ba người Ngô Tà lập tức trở nên vô cùng kinh hãi.

Lão Dương thậm chí môi cũng run lên, sắc mặt trắng bệch hét lớn: "Mau xuống nước!

Xuống nước!" Tiếng "tõm, tõm" vang lên liên tiếp, ba người Ngô Tà nhảy xuống nước.

Tiếng cười kỳ quái càng lúc càng vang, Diệp Hạo Sơ khẽ nghiêng đầu, nhìn theo tiếng động, chỉ thấy trên những sợi xích sắt hai bên vách đá của dòng sông, vậy mà lại có từng con khỉ cao lớn đang bám vào!

Những con khỉ này bám trên xích sắt, đu về phía họ, Diệp Hạo Sơ có thể thấy rõ, những khuôn mặt khổng lồ không chút sức sống, ngũ quan như được khắc lên, khóe miệng còn mang theo nụ cười như có như không, vô cùng đáng sợ!

"Cái gì đây?

Chương 273

Mẹ kiếp, sao nhiều thế?" Tiếng la hét kinh hoàng của Bàn Tử vang lên.

"Bơi, mau bơi về phía trước!" Lần này Lão Dương không còn nói lắp nữa, nhưng lời nói đều mang theo sự run rẩy, một bầu không khí kinh hoàng lập tức bao trùm lấy ba người Ngô Tà!

Đám Ngô Tà điên cuồng bơi theo dòng nước về phía trước, sau đó từng tiếng "tõm" vang lên, đó là tiếng những con khỉ nhảy xuống nước, sắc mặt mọi người càng thêm trắng bệch.

Bàn Tử chửi bới: "Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?

Nhiều thế, nhảy xuống như luộc sủi cảo vậy!" Diệp Hạo Sơ biết thứ này là gì rồi!

Là những con tinh tinh lớn bị ly cổ khống chế, ở đây hẳn còn rất nhiều con!

Tiếng "tõm, tõm" rơi xuống nước, vang lên như tiếng sủi cảo được thả vào nồi.

Chỉ trong vài hơi thở, bên cạnh Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán cũng có không dưới mười con tinh tinh lớn rơi xuống!

"Vãi chưởng!

Ọc~!" Sau đó hai người Ngô Tà bị tinh tinh lớn đè xuống uống không ít nước.

Tình hình nguy cấp, căn bản không kịp suy nghĩ.

Diệp Hạo Sơ một cước đá mạnh, đá văng hết những con tinh tinh lớn bên cạnh Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

Sau đó hắn đưa tay ra, đang định kéo Ngô Tà trong nước thì vai chợt trĩu xuống, một đôi vuốt đột nhiên đè lên vai Diệp Hạo Sơ.

Một khuôn mặt to bằng một người rưỡi, từ sau gáy Diệp Hạo Sơ thò ra, khóe miệng không chút sức sống dường như đang cười nham hiểm.

"Cười cái con mẹ mày!

Cút cho tao!" Diệp Hạo Sơ cổ tay xoay chuyển, Long Lân chủy thủ trong tay đâm mạnh vào thân con tinh tinh sau lưng, con tinh tinh lớn đau đớn, tay đang đặt trên vai Diệp Hạo Sơ lập tức buông lỏng.

Lại một vòng xoay người, Long Lân chủy thủ trong tay đâm vào bụng con tinh tinh lớn, tay vạch một đường.

"Phụt!" Tiếng như xé vải vang lên, một cảm giác dính nhớp từ tay truyền đến, không biết là ruột của con tinh tinh chảy ra, hay là nội tạng khác.

Diệp Hạo Sơ không có thời gian suy nghĩ, một tay vớt Ngô Tà lên, liền cùng Vương Nguyệt Bán cố sức bơi về phía trước.

Chưa bơi được hai mươi mét, một luồng khí vàng từ dưới nước sau lưng Diệp Hạo Sơ bốc lên, sóng nước nổ tung trên mặt nước, một cột nước bắn lên.

Những giọt nước nóng bỏng có nhiệt độ lên tới hàng trăm độ C bắn tung tóe khắp nơi.

Mười mấy con tinh tinh lớn sau lưng Diệp Hạo Sơ vừa hay bị cột nước đâm trúng, tiếng cười kỳ quái biến thành tiếng thét chói tai, xung quanh vậy mà lại tỏa ra mùi thịt thơm!

Là những con tinh tinh lớn đó trong nháy mắt đã bị luộc chín!

Thấy đồng bọn bị luộc chết, những con tinh tinh lớn còn đang bám

trên xích sắt gào thét không ngừng.

Nhưng chúng cũng không dám nhảy xuống sông ngầm nữa, chỉ bám vào những sợi xích sắt treo ngược, những khuôn mặt không chút sức sống, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám Ngô Tà.

Khi đám tinh tinh không đuổi theo nữa, thì dòng nước nóng từ mạch phun phía sau lại không ngừng ập tới!

Đó là nhiệt độ cao hàng trăm độ, đủ để luộc chết người trong nháy mắt!

Mọi người đều không nói gì, chỉ cố sức bơi về phía trước, nhiệt độ nước sông trong khoảnh khắc mạch phun trào đã tăng lên rất nhiều, mọi người giống như đang chui vào nồi lẩu, dòng nước lại vô cùng xiết.

Vương Nguyệt Bán lập tức mắng: "Vãi chưởng!

Bàn gia đây sắp bị hầm thành canh rồi!" Diệp Hạo Sơ lúc này cực kỳ bình tĩnh, hắn có thể thông qua Tử Kim Ma Đồng nhìn ra dòng nước nóng phun ra từ đâu.

"Không muốn chết thì bơi theo tôi!" Ba người Ngô Tà nghe vậy đều theo bản năng bơi theo Diệp Hạo Sơ.

Bơi xuôi theo dòng nước một mạch, mạch nước nóng phía sau không ngừng phun trào, Vương Nguyệt Bán vì bơi không giỏi, bị tụt lại phía sau cùng, bị những giọt nước bắn vào người nóng đến mức kêu oai oái.

Nhưng trong lòng anh ta biết rõ, nếu không liều mạng bơi, đợi dòng nước nóng phía sau ập tới, anh ta sẽ thành người chín, chín đến mức có thể ngửi thấy mùi thịt thơm!

Đột nhiên!

Phía trước tiếng nước ầm ầm, sóng nước không ngừng cuộn trào, rõ ràng là một vách đá khổng lồ!

Dòng sông màu vàng từ vách đá đổ xuống, bên dưới vách đá là những tiếng động như sấm rền.

Đám Ngô Tà trong lòng đều biết rõ, đây chắc chắn là một thác nước khổng lồ, lao xuống đó thì đến xương cốt cũng không tìm thấy!

Họ vội vàng bám vào xích sắt bên cạnh, dừng lại, nhưng dòng nước nóng bỏng phía sau ngày càng đến gần, phía sau một mảng hơi nước bốc lên, cách mấy chục mét cũng có thể cảm nhận được, nhiệt độ cao kinh khủng trong dòng nước nóng đó.

Phía trước là vách đá, phía sau là dòng nước nóng, trên đầu còn có một đám tinh tinh lớn đeo mặt nạ kỳ quái.

Nghĩ đến đây, sắc mặt mấy người Ngô Tà lập tức trắng bệch như giấy, thầm nghĩ: Lần này xong rồi!

Diệp Hạo Sơ nhìn vách đá trước mặt, khẽ nhíu mày, hét lên: "Lao xuống!" Nói xong, hắn liền theo dòng nước nhảy xuống vách đá.

Đột nhiên, một luồng nước sôi sùng sục sắp ập tới, đám Ngô Tà hét lên mấy tiếng, cũng lần lượt nhảy theo xuống vách đá.

Trong một lúc, tiếng la hét của Vương Nguyệt Bán vang vọng bên tai mọi người.

"Kích thích!

Sướng!

Nhưng Bàn gia không muốn chết a!" Sau một hồi trời đất quay cuồng, ba người Ngô Tà đều rơi vào hôn mê.

"Đây là đâu?" "Mình hình như nhớ là bị nước cuốn đi." Không biết bao lâu sau, Ngô Tà mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ở trong

mộ huyệt dưới lòng đất, cậu nhớ lại cảnh mình bị dòng nước cuốn xuống vách đá, vội vàng đứng dậy tìm Vương Nguyệt Bán và những người khác.

"Thiên Chân!" Lúc này, Vương Nguyệt Bán từ một bên từ từ đi ra, cười hì hì nhìn Ngô Tà.

"Bàn Tử, cậu không sao là tốt rồi!

Đúng rồi, Diệp ca và Lão Dương đâu?" Khi Ngô Tà thấy Vương Nguyệt Bán cũng không sao, liền thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng hỏi anh ta.

"Không biết, tôi tỉnh lại đã không thấy hai người họ!

Nhưng Bàn gia đây có phát hiện trọng đại!" Vương Nguyệt Bán trước tiên lắc đầu, sau đó lại kích động chỉ về một vị trí không xa.

Ở đó anh ta phát hiện ra một tấm bia mộ kỳ lạ, trên đó khắc rất nhiều văn tự cổ.

"Thiên Chân, cậu mau qua xem trên đó viết gì?" Ngô Tà nghe vậy đi qua, dùng quần áo lau qua loa tấm bia mộ, sau đó vẻ mặt kích động nhìn chằm chằm vào văn tự trên đó, bắt đầu nghiên cứu.

"Ủa, đây là bia mộ của binh lính quân đoàn Bất Ngôn Kỵ đến đây tìm kho báu năm xưa?

Vậy nói truyền thuyết Hà Mộc Tập là thật, nơi này thật sự có Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy xuất hiện!" Khi Ngô Tà nghiên cứu về Bất Ngôn Kỵ, còn phát hiện ra một số mảnh xương vỡ xung quanh.

Lúc này, cậu nhớ lại lời của trưởng thôn, trước đây có mấy vị thầy phong thủy đến núi Thiên Môn, nói là tìm mộ cho một gia đình giàu có, vào đó hơn mười ngày ra ngoài đã không còn ra hình người nữa.

Mà trong núi Thiên Môn có một thác Hoàng Tuyền, thông thẳng đến địa phủ, trước đây binh lính Bất Ngôn Kỵ đã trở thành âm binh, có lẽ những thầy phong thủy và đội quân đó đã đến cùng một nơi.

"Bàn Tử, chúng ta mau đi tìm Diệp ca và Lão Dương đi!" Nghiên cứu xong bia mộ, Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến Diệp Hạo Sơ và Lão Dương, lo hai người họ xảy ra chuyện, bèn vội vàng thúc giục Vương Nguyệt Bán cùng đi tìm.

Đi dọc đường, có thể thấy dòng sông tỏa ra mùi lưu huỳnh và hơi nước từ trên cao đổ xuống.

"Ngô Tà, tôi ở đây!" Đúng lúc này, Lão Dương không biết từ xó xỉnh nào chui ra, vẻ mặt kích động nhìn Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán.

"Lão Dương, cậu không sao thật tốt quá!

Đúng rồi, cậu có thấy Diệp ca không?" Ngô Tà cũng vẻ mặt kích động chạy tới, ôm chặt Lão Dương, sau đó hỏi Lão Dương.

Lão Dương nghe Ngô Tà nói Diệp Hạo Sơ mất tích, trước tiên vui mừng, sau đó lắc đầu tỏ vẻ mình không biết!

Nhưng thực ra trong lòng đã sớm mừng như hoa nở!

Trước đây có Diệp Hạo Sơ ở đây, cho Lão Dương tám cái gan cũng không dám giở trò gì, giờ thì tốt rồi, cuối cùng không ai quấy rầy lão đây lấy máu Ngô Tà nữa!

Bên cạnh, Vương Nguyệt Bán nhìn thấy sự thay đổi trên mặt Lão Dương, nhíu mày, trong lòng luôn cảm thấy Lão Dương này có mục đích gì đó, không giống người tốt!

"Ngô Tà, đây là đâu?

Chúng ta còn ra ngoài được không?" Sau khi hai người hàn huyên,

Lão Dương vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm Ngô Tà.

“Yên tâm!

Tôi đã tìm ra cách ra ngoài rồi, cậu có biết chuyện địa phủ và Hoàng Tuyền, còn có âm binh mượn đường không?

Cậu xem, nơi này hẳn là Hoàng Tuyền.” Ngô Tà nói đùa một câu, muốn để Lão Dương bớt căng thẳng.

Chương 274

“Hoàng...

Hoàng Tuyền địa phủ?” Lão Dương nghe vậy giả vờ sợ đến run rẩy, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

“Được rồi, không đùa với cậu nữa!

Thực ra tôi cho rằng Hoàng Tuyền chính là lối vào cổ mộ, nếu lời của ông chủ Vương kia là thật, vậy thì cổ mộ chính là cái gọi là âm phủ địa phủ!

Mà quân đoàn trộm mộ Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy đã phát hiện ra cổ mộ này, sau đó mới có truyền thuyết âm binh.” Ngô Tà bình tĩnh phân tích.

“Ngô Tà, vậy bây giờ chúng ta qua đó thế nào?

Bất Ngôn Kỵ nhiều người như vậy đều chết, chúng ta không phải càng lành ít dữ nhiều sao!” Lão Dương nghe xong giả vờ sợ hãi, làm bộ muốn rút lui.

Nếu Diệp Hạo Sơ ở đây, chắc phải trao cho tên này một giải Oscar!

Diễn xuất này không đi làm diễn viên thì thật lãng phí!

Ngô Tà không nhìn ra gì, an ủi: “Yên tâm đi, lúc đó chắc chắn không phải tất cả Bất Ngôn Kỵ đều hy sinh, nếu không thì cũng không có ai biết về ngôi mộ này!” “Ừ, có lý!” Vương Nguyệt Bán đồng tình gật đầu.

“Vậy chúng ta kiểm tra xem sao!” Sau đó, ba người bắt đầu kiểm tra xung quanh, tìm kiếm một lúc lâu, gần như tìm khắp cả hang động, nhưng đều không phát hiện ra lối ra.

Điều duy nhất khiến người ta có chút kỳ lạ là, chỉ có một lối vào lúc nãy, chính là thác nước trước mặt.

"Tôi nghĩ lối ra chắc ở đây." Ngô Tà lúc này nhìn vào thác nước, không chút do dự nhảy xuống.

"Các cậu qua đây đi, ở đây có đường!" Ngô Tà đứng dưới thác nước, bên trong dường như có tảng đá, cậu dang tay ra, mặc cho nước thác đổ lên người, vẫy tay với hai người Vương Nguyệt Bán, còn mình thì đi đầu xông vào hang động.

"Chúng ta cũng qua đó." Vương Nguyệt Bán mặt lộ vẻ vui mừng, biết Ngô Tà đã phát hiện ra bí mật ở đây, thế là hai người lần lượt nhảy vào thác nước.

Khi ba người tiến vào thác nước, đột nhiên sững sờ: "Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm rồi?

Hay là gặp quỷ đả tường?!" Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đều có chút ngơ ngác, vì họ phát hiện sau khi đi vào, cảnh tượng vẫn y hệt như lúc nãy, điều duy nhất khác biệt là màu sắc của thác nước lần này không giống lần trước.

"Hừ!

Tôi không tin!

Chúng ta thử lại lần nữa!" Khi ba người Ngô Tà lại không chút do dự lao về phía thác nước, và nhanh chóng xuyên qua, kết quả phát hiện vẫn là tình hình như lúc nãy.

"Ngô Tà, chúng ta không phải gặp quỷ rồi chứ?

Những âm binh Bất Ngôn Kỵ đó chắc là không muốn chúng ta ra ngoài, giờ phải làm sao đây?" Lão Dương gần như suy sụp, ngồi

phịch xuống đất than thở.

Ngô Tà không nói gì, lại không chút do dự lao qua lần nữa, kết quả phát hiện vẫn là thác nước y hệt, ngay cả Bàn Tử và Lão Dương cũng ở đây.

"Chẳng lẽ đây là một mê trận?

Nếu người ý chí không kiên định sẽ tưởng là gặp ma, cũng sẽ bị nhốt chết ở đây." Ngô Tà nói xong, quay người liền xông vào thác nước đi qua đi lại, cậu đã xác định đây chính là mê cung, tin chắc sau vài lần nữa nhất định sẽ quay lại điểm xuất phát.

"Thiên Chân, tôi cùng cậu thử lại!" Vương Nguyệt Bán không tin vào ma quỷ, cũng nhảy vào thác nước, cùng Ngô Tà qua lại.

Kết quả vẫn như cũ, quay lại chỗ cũ.

"Ngô Tà, chúng ta bỏ cuộc đi, nơi này nhất định có thứ gì không sạch sẽ, cứ luôn canh giữ ở đây, không cho chúng ta vào cổ mộ." Lão Dương bắt đầu sợ hãi, toàn thân run rẩy, cho rằng đây là sự kiện linh dị.

"Lão Dương, bây giờ là thời đại nào rồi!

Nơi này nhất định có mê trận, chúng ta chưa tìm ra cách giải, nên mới xảy ra tình trạng đi qua đi lại." Ngô Tà quát Lão Dương mấy câu, sau đó không thèm để ý đến gã nữa.

"Lão Dương, giờ là thời đại nào rồi!" "Ông còn tin vào mấy cái này à, chắc chắn ở đây có mê trận, chúng ta chưa tìm ra cách phá giải nên mới xảy ra tình trạng đi vòng lại thôi." Ngô Tà có chút bực bội, quát Lão Dương vài câu rồi không thèm để ý đến gã nữa.

Lúc này, Lão Dương tỏ ra có phần mê tín, gã lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá, rồi nhân lúc Ngô Tà và Bàn Tử không để ý, dùng giấy ăn nhét vào mũi mình.

Tiếp đó, gã lấy ba điếu thuốc trong hộp ra, châm lửa cùng lúc, cầm chúng vái lạy tứ phương, bắt đầu cầu khấn.

"Trời cao phù hộ, Bồ Tát phù hộ, phù hộ chúng con có thể an toàn rời khỏi đây." Lão Dương lẩm bẩm trong miệng, còn đi lượn lờ trước mặt Ngô Tà và Bàn Tử, tay cầm ba nén hương, trông chẳng khác nào một gã thầy cúng.

"Lão Dương, ông làm gì thế?

Khói này..." Ngô Tà hít phải làn khói lơ lửng trong không trung, dần dần cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó cả người mất hết sức lực, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

"Bịch!" Khoảnh khắc tiếp theo, Lão Dương giả vờ ngất đi.

"Lão Dương!?

Ông sao thế?" Ngô Tà kinh hãi, rồi cũng ngất theo, ngay sau đó Bàn Tử cũng ngã xuống.

Cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị, ba nén hương rơi xuống đất vẫn đang tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, lượn lờ trong không trung, rất lâu không tan.

Một lúc sau, Lão Dương đột nhiên tỉnh lại, khẽ gọi: "Ngô Tà, Bàn Tử, hai cậu sao rồi?" Thấy hai người không có động tĩnh gì, Lão Dương mới cẩn thận lại gần, dùng sức lay mạnh cơ thể cả hai, lớn tiếng gọi mấy lần nhưng đều không có ai đáp lại.

"Hê hê!" Thấy vậy, Lão Dương lộ ra vẻ đắc ý, rồi lấy từ trong túi ra một con dao nhỏ.

"Ngô Tà, coi như là tôi có lỗi với cậu!" Chỉ thấy Lão Dương miệng thì lẩm bẩm lời xin lỗi Ngô Tà, nhưng tay lại vén tay áo cậu lên, rạch thẳng một đường.

Khi máu tươi nhỏ ra, Lão Dương liền dùng một cái lọ nhỏ để hứng.

"Chát!

Chát!" Ngay khi Lão Dương tưởng rằng mình đã làm mọi việc một cách thần không biết quỷ không hay, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt gã.

Người đó giơ tay lên tát cho Lão Dương hai cái bạt tai.

"Ái da!" Lão Dương đau đớn kêu lên, ngã ngồi bệt xuống đất, khóe miệng rỉ ra một vệt máu đỏ tươi.

"Diệp...

Diệp ca, anh... anh nghe tôi giải thích!

Tôi không cố ý làm vậy đâu!" Lão Dương thấy người đến là Diệp Hạo Sơ, sắc mặt lập tức hoảng sợ, như thể gặp phải ma, toàn thân run rẩy, không dám phản kháng.

"Ha ha!

Mấy trò này của ông chỉ lừa được thằng ngốc Ngô Tà thôi!" "Chỉ là một kẻ mạo danh, nếu không phải thấy ông không có ý đồ xấu xa gì, ông nghĩ mình còn sống được đến bây giờ sao?" "Ngay từ đầu ông đã muốn dẫn Ngô Tà vào cây đồng cổ thụ rồi phải không?

Ông tưởng tôi không biết à?" Diệp Hạo Sơ cười khẩy nhìn Lão Dương, nói toạc ra hết những ý đồ đen tối trong lòng gã.

"Anh... anh vậy mà biết hết, sao có thể?

Rốt cuộc anh là ai?" Lão Dương nhìn Diệp Hạo Sơ, càng lúc càng sợ hãi, lùi dần về phía sau.

"Sao ồn ào thế, có chuyện gì vậy?" Lúc này, Ngô Tà cũng đã tỉnh lại, vừa định chống tay ngồi dậy thì thấy cánh tay hơi đau, trên đó còn

có một vết thương nhỏ.

“Là Lão Dương sao?” Cậu lắc mạnh đầu, lờ mờ nhớ lại mình đã ngửi phải mùi hương do Lão Dương đốt, đầu óc choáng váng, trong lúc mơ màng còn thấy Lão Dương cầm dao lao về phía mình.

“Diệp ca!

Anh không sao thì tốt quá rồi!” “Lão Dương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Tà đi tới, thấy Diệp Hạo Sơ bình an vô sự thì trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Ánh mắt cậu dời sang Lão Dương, thấy gã mặt mũi bầm dập, vẻ mặt hoảng hốt nhìn Diệp Hạo Sơ, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Hử?

Ai đấy?

Ồn ào quá!

Còn để cho Bàn gia ngủ không!” Lúc này Bàn Tử nghe thấy tiếng động, cũng lầm bầm chửi rủa rồi ngồi dậy.

“Vãi chưởng!

Tình hình gì đây?” Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu mới nhớ ra mình vừa bị người ta đánh thuốc mê.

Diệp Hạo Sơ nhìn Lão Dương đang cúi gằm mặt không nói lời nào: “Ông tự nói hay để tôi nói?” “Tôi...

Ngô Tà, xin lỗi!

Chương 275

Vừa rồi các cậu bị hôn mê là do tôi làm cả, tôi chỉ muốn lấy một ít máu của cậu thôi, không có ý hại cậu đâu!" Lão Dương lộ vẻ hổ thẹn, không dám nhìn thẳng vào mắt Ngô Tà.

Ngô Tà nghe xong thì sững sờ, rồi lao tới, túm lấy cổ áo Lão Dương, giận dữ gầm lên: "Lão Dương?

Rốt cuộc là tại sao?

Uổng cho tôi đã tin tưởng ông như vậy, vậy mà ông lại tính kế tôi?!" "Ngô Tà, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, tôi... tôi nghe nói máu của cậu có thể xua đuổi côn trùng, nên mới nổi lòng tham." "Xin lỗi, Ngô Tà!

Hay là cậu đấm tôi mấy cái, đá tôi mấy cú cho hả giận đi?" Lão Dương, con cáo già này, dường như đã nắm chắc được bản tính ngây thơ của Ngô Tà, liền đưa khuôn mặt sưng đỏ vì bị Diệp Hạo Sơ tát lên, ra hiệu cho Ngô Tà cứ đánh tiếp.

Bán thảm!

Gã này đúng là diễn viên hạng A.

"Ai!

Thôi bỏ đi, lần sau tôi không muốn thấy chuyện này xảy ra nữa, bây giờ chúng ta vẫn nên tìm đường ra trước đã." Ngô Tà nắm chặt tay, run lên bần bật, nhìn chằm chằm vào Lão Dương với vẻ mặt áy náy, nhưng cuối cùng vẫn không thể ra tay.

Lão Dương mừng thầm trong lòng, gã đã cược đúng, Ngô Tà quả nhiên đã bỏ qua.

Diệp Hạo Sơ nhìn cảnh này không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ!

Thằng nhóc Ngô Tà này vẫn còn quá ngây thơ, thiếu sự dạy dỗ của xã hội rồi! . . .

Rất nhanh, mọi người chuẩn bị xong xuôi, mang theo tâm trạng bất an đi theo sau Diệp Hạo Sơ, tiến vào sâu trong mộ đạo.

Cuối mộ đạo là một cái đài cực kỳ rộng rãi, xây dựng những bậc thang chồng lên nhau, từng bước tiến lên, trên đỉnh là một cái đài nhỏ hình tròn.

Phía sau cái đài nhỏ có thể nhìn thấy cây đồng cổ thụ khổng lồ, thậm chí toàn bộ cái đài tròn được xây dựng dựa vào cây đồng, toát lên một vẻ đẹp vừa nặng nề vừa huyền bí.

Điều này khiến nơi đây không giống một gian mộ thất, mà càng giống một tế đàn cổ xưa nào đó, khắp nơi đều được điêu khắc những đồ đằng phức tạp và đặt để một số đồ vật bằng đồng.

Lúc này, mắt Bàn Tử không rời khỏi những món đồ đó, cậu huých Ngô Tà, hỏi: "Thiên Chân, cậu xem mấy thứ đó có đáng tiền không?" Ngô Tà nhìn đồ đằng trên những món đồ đó, nói: "Trên mấy món đồ này đều có đồ đằng của tộc Xá, mà tộc Xá là một quốc gia cổ tồn tại vào thời Tây Chu, ông nói xem, mấy thứ này có đáng tiền không?" Bàn Tử nghe vậy thì cười hắc hắc, ánh mắt càng thêm nóng rực, cậu xoa tay nói: "Có câu này của cậu là Bàn gia yên tâm rồi!" Ngô Tà bất lực nhìn Bàn Tử, nói: "Nhưng mấy thứ này không nhỏ chút nào, không tiện mang theo, cố lắm cũng chỉ mang được một hai món ra ngoài, mà còn có thể bị kẹt trong tay!" "Không sao!

Tôi biết chừng mực mà!" Bàn Tử vừa gật đầu, vừa nhét một món đồ đồng cỡ lòng bàn tay vào ba lô sau lưng, "Làm quần quật cả buổi, không thể về tay không được, phải vớt vát lại chút vốn đã!" Lúc này, sự chú ý của Diệp Hạo Sơ không nằm ở những món đồ đó, hắn đi thẳng lên, lên tới tận cái đài tròn trên đỉnh, phát hiện trên đó lại có một

cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này một nửa ở bên ngoài, một nửa thì như thể được khảm vào bên trong cây đồng, phảng phất như đã hòa làm một thể với cây đại thụ, hơn nữa cỗ quan tài này cũng ánh lên một màu xanh lục, dường như cùng chất liệu với cây đồng.

Ngô Tà và những người khác nhìn cỗ quan tài bằng đồng, khóe mắt giật giật, Ngô Tà lo lắng nói: "Quan tài đồng, bát tự không cứng thì đừng lại gần, Diệp ca, hay là chúng ta không mở nắp nhé?" Diệp Hạo Sơ không để ý đến lời Ngô Tà, mà đi vòng quanh cỗ quan tài, hắn chỉ vào những vết loang lổ trên đó, giải thích: "Tương truyền, thời cổ đại có ba loại cực hình vô cùng tàn khốc: khoét mắt, moi tim và đoạt hồn." "Trong đó, đoạt hồn là thông qua một loại vu thuật nào đó, rút hồn phách ra khỏi cơ thể, phong ấn như một lệ quỷ có oán khí cực sâu, còn cơ thể bị rút mất hồn phách thì bất tử bất diệt, cũng coi như đạt được một dạng trường sinh khác." "Quan tài thông thường không thể trấn áp được thứ này, phải dùng đồng có chất liệu cứng hơn, và phải dùng nhiều lớp xích sắt khóa chặt quan tài đồng lại, cuối cùng bên ngoài còn phải lắp thêm một cái gương đồng trấn thi, mới có thể trấn được thứ bên trong." Ngô Tà và Bàn Tử nghe xong thì ngẩn người, đều bất giác lau mồ hôi lạnh trên trán: "Bên trong này không phải là đại bánh chưng đấy chứ?" "Không sai!

Nhưng chắc là có người đã đến trước một bước, cỗ quan tài này từng bị mở ra rồi!" Ngô Tà nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Cỗ hung quan này từng bị người khác mở ra?

Ai mà to gan vậy?" "Tự nhiên là những kẻ muốn thành tiên!" "Khát vọng thành tiên, lại biến mình thành bánh chưng?

Ác quá vậy!" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Diệp Hạo Sơ nhìn chín con rồng được khắc trên quan tài đồng,

lạnh lùng cười một tiếng.

"Quan tài Cửu Long Văn, đúng là chịu chơi, người không có mệnh cách lớn hoặc được trời phù hộ, nếu không thì căn bản không gánh nổi!" "Dây xích sắt và gương trấn thi trên quan tài đồng này đều không còn nữa.

Ban đầu chắc chắn có, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy dấu vết trói buộc và đổ đồng trên quan tài, nhưng những thứ này đều đã bị người ta phá hủy." "Mục đích cũng rất đơn giản, chính là muốn cái xác trong quan tài đồng này xảy ra thi biến, cuối cùng khởi thi!" Ngô Tà ba người nghe vậy thì kinh hãi, lập tức lùi lại một bước.

Đúng lúc này, mộ đạo thông đến tế đàn vang lên một trận âm thanh ầm ầm rung chuyển, một tảng đá khổng lồ đột nhiên rơi xuống!

Tiếng rung động cực lớn vang vọng khắp tế đàn, nơi này đã bị tảng đá ngàn cân phong tỏa hoàn toàn.

Đường lui của họ đã bị cắt đứt!

Sắc mặt Ngô Tà và những người khác đồng loạt thay đổi, vội vàng chạy đến dưới tảng đá khổng lồ vừa kéo vừa đẩy, nhưng tảng đá không hề nhúc nhích.

"Mẹ kiếp!

Loại đá này, không có mấy cân thuốc nổ thì đừng hòng ra ngoài!" Bàn Tử tức giận chửi một tiếng.

Diệp Hạo Sơ quay đầu liếc nhìn cỗ quan tài bằng đồng, sắc mặt cũng dần lạnh đi.

Lúc này Lão Dương ngồi bệt xuống đất, không biết gã đã nhìn thấy gì mà trong mắt loé lên một tia kinh hãi, tay chân cuống cuồng, vừa bò vừa lết lùi về phía sau.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy liền rút con dao găm Long Lân bên hông ra, mặt lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đồng trước mặt.

Ngay khi lòng mọi người đang thấp thỏm không yên, nơi đây đột nhiên tối sầm lại, dường như có một cơn gió lạnh lẽo lướt qua tế đàn.

Bàn Tử lập tức rùng mình, cảm giác một luồng khí lạnh thấu xương từ lòng bàn chân bốc lên, một tay nắm chặt móng lừa đen.

Ngô Tà cũng siết chặt con dao găm bên hông, tay kia cầm đèn pin, rọi khắp bốn phương tám hướng, dưới ánh sáng lạnh lẽo của đèn pin, gương mặt ai nấy đều mang một vẻ âm u đáng sợ!

Lòng cậu càng lúc càng lạnh, trong bóng tối dường như ẩn giấu vô số quỷ quái đang nhe nanh múa vuốt, đè ép về phía họ, ánh sáng của ba năm cái đèn pin căn bản không thể xua tan nỗi sợ hãi.

Lúc này, một luồng thi khí đột nhiên bốc lên, Diệp Hạo Sơ vội vàng nhìn về phía quan tài đồng.

Trên tế đàn hình tròn, cỗ hung quan bằng đồng kỳ quái đó, không biết từ lúc nào, đã tự động mở ra, dưới ánh sáng lạnh lẽo của mấy chiếc đèn pin, có thể thấy một bóng người màu đen từ trong quan tài ngồi dậy.

Trong chớp mắt, nhiệt độ ở đây đột ngột giảm xuống mấy độ, một luồng hàn khí lạnh lẽo ập tới, phảng phất như có những lưỡi dao vô hình, lướt qua làn da trần của mọi người.

“Khởi thi rồi, tất cả cẩn thận!” Diệp Hạo Sơ hét nhỏ một tiếng, nhanh chóng lao về phía cỗ quan tài đồng trên đài tròn.

Trong quá trình lao tới, hắn lắc cổ tay, một con dao găm vẽ ra một đường cong màu bạc trong không trung, bay thẳng về phía bóng người trong quan tài.

Dao găm rít lên xé gió, nhưng bóng đen đó không hề né tránh, nhảy

ra khỏi quan tài lao thẳng vào điểm sáng lạnh lẽo đó.

Keng!

Một chùm tia lửa loé lên trong bóng tối, sau đó là tiếng loảng xoảng, phi đao rơi xuống đài tròn, nảy lên hai lần rồi chìm vào bóng tối.

Lực phi đao do Diệp Hạo Sơ ném ra vậy mà đã bị nó chặn lại!

Trên mặt Ngô Tà và những người khác đều hiện lên vẻ cay đắng, xem ra cái bánh chưng này không đơn giản rồi!

Lúc này, Diệp Hạo Sơ đã lên đến đài tròn, hắn cầm Thanh Long Nộ Thiên Đao, nhảy lên cao, dùng thế bổ núi chém mạnh về phía bóng đen.

Keng!

Lại một tiếng kim loại va chạm vang lên!

Thanh đao trong tay Diệp Hạo Sơ bị một thanh trường kiếm chặn lại, không thể chém trúng người bóng đen ngay lập tức.

Binh khí giao nhau, hai người chỉ cách nhau gang tấc.

Cái bánh chưng khởi thi này là một nam tử trẻ tuổi, thần thái dung mạo không khác gì người sống, nhưng chỉ có một cánh tay.

"Tiểu Dương Quá à?" Diệp Hạo Sơ cười nói.

Hắn biết người này trong nguyên tác, Tiểu Dương Quá một tay này là người của Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy, trong quan tài đồng đó còn có một Tiểu Dương Quá khác, một thi thể, một người sống.

Tương truyền là do từ trường kỳ lạ của cây đồng cổ thụ đã khiến hai thế giới song song giao nhau, cho phép người của ngàn năm trước xuất hiện ở thời hiện đại, nhưng vì sự xuất hiện của Diệp Hạo Sơ, thế giới đạo mộ cũng đã thay đổi không ít!

Lúc này Diệp Hạo Sơ không chắc chắn, Tiểu Dương Quá trước mắt rốt cuộc là người của thế giới song song, hay là bánh chưng?

Tiểu Dương Quá đó khẽ nheo mắt, quát: "Ngươi nói thế là có ý gì?

Vương gia ở đâu?" Diệp Hạo Sơ không để ý đến gã, mà liếc nhìn cỗ quan tài đồng cách đó không xa, thấy bên trong trống rỗng, trong lòng liền có tính toán, hắn khẽ nhếch mép, cười lạnh nói: "Sớm đã bụi về bụi, đất về đất rồi!" Tiểu Dương Quá nghe vậy, trong đôi mắt hổ lóe lên một tia đỏ rực quỷ dị, rõ ràng là không tin: "Ngươi đừng có nói bậy, đợi ta bắt hết các ngươi lại, tự nhiên sẽ có cách khiến ngươi nói ra tất cả!" Lời vừa dứt, Tiểu Dương Quá liền nhanh chóng rút kiếm, lưỡi kiếm và lưỡi đao tóe ra một chùm tia lửa chói mắt.

Sau đó, gã lách người xuất hiện bên cạnh Diệp Hạo Sơ, một nhát kiếm sắc bén quét ngang về phía eo hắn.

"Vậy thì ta chơi với ngươi!" Diệp Hạo Sơ sắc mặt vẫn thản nhiên.

Hắn nhanh chóng vung đao, Thanh Long Nộ Thiên Đao trong tay múa lượn như rồng rắn, dễ dàng phá giải nhát chém ngang hông của Tiểu Dương Quá, hai người lập tức lao vào hỗn chiến.

Lúc này, trên một cành cây to của cây đồng khổng lồ, có một người đang nhìn chằm chằm vào tế đàn, người đó chính là Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhìn trận chiến bên dưới, mặt không biểu cảm.

Lúc nãy anh còn hơi lo lắng cho Ngô Tà và bọn họ, dù sao cái bánh chưng chui ra từ quan tài đồng này vô cùng quỷ dị, lại có thể nói tiếng người, ngay cả anh xuống bao nhiêu ngôi mộ cũng chưa từng thấy.

Nhưng khi Tiểu Ca nhìn sang Diệp Hạo Sơ thì yên tâm hẳn, anh rất rõ thực lực của Diệp Hạo Sơ, nếu Diệp Hạo Sơ còn không địch

lại được, anh có xuống cũng vô dụng!

Chương 276

Bên này, trận chiến trên tế đàn vô cùng kịch liệt, lưỡi đao và lưỡi kiếm mỗi lần va chạm đều tóe ra một chùm tia lửa chói mắt, khiến cho mấy người Ngô Tà đứng bên cạnh xem mà mắt tròn mắt dẹt.

Keng!

Lại một lần đao kiếm va chạm, thanh bảo kiếm trong tay Tiểu Dương Quá bị mẻ một miếng.

Tuy thanh bảo kiếm trong tay Tiểu Dương Quá không tồi, nhưng độ sắc bén vẫn không thể sánh bằng Thanh Long Nộ Thiên Đao của Diệp Hạo Sơ.

Chỉ tiếc cho thanh bảo kiếm này.

Tiểu Dương Quá hiểu rằng mình không phải là đối thủ của người đàn ông trước mắt, liền gầm lên một tiếng, hai mắt trở nên đỏ ngầu, giống như một con lệ quỷ bò lên từ địa ngục, vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Điều quỷ dị nhất là dưới da của Tiểu Dương Quá, có những luồng khí đen luân chuyển, giống như những con giun đang ngọ nguậy không ngừng trong da thịt, lúc này gã đâu còn nửa phần dáng người?

Giọng gã khàn khàn gầm lên: "Ta muốn dùng máu của ngươi để giải khát!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy thì cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, thân hình không lùi mà tiến, cầm đao mang theo tiếng gió sấm quét ngang ra!

Thân hình hai người giao nhau lướt qua, lần này, không có tiếng binh khí va chạm vang lên.

Bởi vì, Diệp Hạo Sơ đã chơi đủ rồi.

Chỉ thấy một cái đầu lâu bay lên cao, thân hình của Tiểu Dương

Quá cũng theo đó mà ngã xuống!

Mọi người nhìn thấy Diệp Hạo Sơ chém giết Tiểu Dương Quá xong đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời lại cảm khái cái bánh chưng quỷ dị đến cực điểm này lại bị Diệp Hạo Sơ giải quyết nhanh chóng như vậy, điều này khiến Ngô Tà và những người khác trong lòng đều có chút chấn động, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hạo Sơ càng thêm kính sợ.

Diệp Hạo Sơ sau khi thu đao lại, nhìn thi thể Tiểu Dương Quá trên đất, phát hiện gã này có chút kỳ quái, bị chém đứt đầu, trên người không chảy ra một giọt máu nào, thi thể lại như bị phong hóa trong nháy mắt, da thịt nhanh chóng khô quắt lại, biến thành một tấm da người nhăn nheo.

Vài giây sau, ngay cả tấm da người đó cũng vỡ vụn, hóa thành một đống bột mịn, hoàn toàn tan thành mây khói.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ chém giết người bất tử ngàn năm, thưởng: một trăm triệu tiền An Lạc!" Nghe xong phần thưởng này của hệ thống, Diệp Hạo Sơ thất vọng lắc đầu, tuy mình đã không còn quan tâm đến tiền bạc, nhưng có vẫn hơn không!

Trong mười năm qua, rất nhiều yêu vật bị mình chém giết, rất ít khi rơi ra linh đan diệu dược và kỳ vật, đa phần đều là tiền tài gì đó, cũng không biết là do mình vận khí kém hay là sao nữa?

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên từ trên cây đồng nhảy xuống, người đến chính là Tiểu Ca vẫn luôn quan sát trận chiến trên cây.

Sự xuất hiện của Tiểu Ca ở một bên tế đàn nhanh chóng thu hút sự chú ý của Ngô Tà.

“Tiểu Ca, cậu cũng đến rồi!” Ngô Tà mừng rỡ nói.

Bàn Tử cũng vội vàng chạy tới: “Tiểu Ca, có cậu và Diệp ca ở đây, trái tim treo lơ lửng của Bàn gia tôi cuối cùng cũng hạ xuống được rồi!” Tiểu Ca nhìn hai người gật đầu, rồi cũng đi đến trước quan tài đồng, cẩn thận xem xét cỗ quan tài này.

Những người khác cũng đi theo, Bàn Tử thấy trong quan tài trống rỗng, lẩm bẩm: “Ai!

Lại là một tên nghèo kiết xác, cái quan tài này còn sạch hơn cả mặt Bàn gia.” Ngô Tà lười để ý đến cậu ta, chỉ cùng Tiểu Ca kiểm tra quan tài.

“Cỗ quan tài này có gì đặc biệt sao?” Ngô Tà có chút tò mò hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, nói một câu: “Tôi cảm thấy có chút quen thuộc.” Bàn Tử nghe xong trêu chọc nói: “Tiểu Ca, Diệp ca, hai người không phải là đang nhắm đến cỗ quan tài này đấy chứ?

Thứ này tà môn lắm đấy!

Không được đâu...” Bàn Tử nói còn chưa xong đã bị hai người nhìn chằm chằm.

Sau đó cậu bị Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca nhìn đến có chút không tự nhiên, cậu không dám đắc tội hai vị đại thần này, vội vàng cười hề hề nói: “Tôi đùa thôi mà, Tiểu Ca và Diệp ca làm sao mà để ý đến cái quan tài rách này chứ.” “Không phải chuyện quan tài, có thứ gì đó đang đến.” Tiểu Ca chậm rãi nói.

Mọi người nghe vậy, lòng lập tức thắt lại.

Còn có thứ khác?

Chẳng lẽ bánh chưng thời nay đều thích đi theo đoàn?

Ngay khi Ngô Tà và những người khác đang nghĩ vậy, lại một trận

gió lạnh lướt qua sau gáy mọi người, giống như có người đang thổi nhẹ vào sau gáy, khiến người ta rợn tóc gáy.

Sau đó, tiếng ngựa hí vang lên từ xa vọng lại!

Thân thể mọi người đều cứng đờ tại chỗ, ánh mắt hướng về phía tiếng vó ngựa truyền đến.

Chỉ thấy, giữa khe hở của hai vách núi cao sừng sững, có một đội quân mã đi ra, những người này đều mặc trang phục cổ đại, ai nấy đều khoác áo giáp và binh khí ánh lên một luồng sáng lạnh lẽo đến nghẹt thở.

Tiếng bước chân, tiếng vó ngựa, tiếng ngựa hí, những âm thanh này hòa quyện vào nhau, giống như một bản giao hưởng quỷ dị, kéo người ta vào một bầu không khí của chiến trường cổ xưa.

Đội quân này tự mình tiến về phía trước, khi đi ngang qua Ngô Tà và những người khác, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt mọi người.

Điều quỷ dị là, trong đội quân này không một người nào phát ra tiếng động, chỉ có tiếng ngựa hí, sự im lặng khiến người ta hoảng sợ.

Đội quân cổ đại này dường như đã vượt qua dòng sông thời gian ngàn năm, xuất hiện trước mặt mọi người.

Điều quỷ dị là, trong đội quân này không một người nào phát ra tiếng động, chỉ có tiếng ngựa hí, sự im lặng khiến người ta hoảng sợ.

“Đây chắc là âm binh mà dân làng nói rồi phải không?” Bàn Tử bị dọa cho giật nảy mình, lẩm bẩm.

Diệp Hạo Sơ gật đầu: “Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ.” Ngô Tà khẽ nhíu mày, hỏi: “Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ này chẳng lẽ đều là người câm?

Sao không có chút tiếng người nào vậy.” “Chỉ có người câm và

người chết mới có thể giữ bí mật tốt nhất." Tiểu Ca mặt không biểu cảm nói một câu.

Trong lúc mấy người nói nhỏ, đội quân im lặng và quỷ dị đó đã đến trên tế đàn, ngay trước mắt mọi người, luồng khí lạnh lẽo như từ âm gian mang lên, như thủy triều ập vào người họ.

Lúc này sắc mặt Ngô Tà hơi tái đi, nhỏ giọng nói với Diệp Hạo Sơ: "Diệp ca, hay là chúng ta tránh đi một chút?" Lão Dương cũng liên tục gật đầu, đội quân này thật sự quá đáng sợ!

Nhưng lời Ngô Tà còn chưa dứt, ở giữa đội quân, một vị tướng quân ngồi cao trên lưng ngựa, đầu đội mũ giáp hung tợn, mình mặc áo giáp xích màu vàng đỏ, đột nhiên quay đầu lại.

Ánh mắt của vị tướng quân xuyên qua lỗ hổng trên mặt nạ dữ tợn, lạnh lùng nhìn sang.

Hắn có thể nhìn thấy họ?

Lòng mọi người đều chấn động, đây là âm binh muốn dẫn người cùng vào địa phủ sao?

Chỉ có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào vị tướng quân trên lưng ngựa.

Một lát sau, tướng quân vung tay, đội âm binh quỷ dị này đột nhiên dừng lại, từng đôi mắt đồng loạt nhìn về phía Ngô Tà và những người khác.

Không khí trên tế đàn lập tức ngưng đọng, phảng phất như một luồng hàn khí lạnh lẽo, đã đóng băng toàn bộ không gian.

Ngô Tà và những người khác sợ đến không dám thở mạnh, toàn thân cứng đờ, đứng ngây tại chỗ.

Đột nhiên, vị vương gia trẻ tuổi phía sau tướng quân lên tiếng!

“Các ngươi phàm nhân có nguyện đi theo bản vương không?” Giọng nói này dường như mang một loại ma lực kỳ lạ, khiến ánh mắt Ngô Tà và những người khác lập tức đờ đẫn, thần quang trong mắt nhanh chóng ảm đạm, như những cái xác không hồn, quỳ xuống trước vị vương gia trẻ tuổi này.

Trên tế đàn, Ngô Tà, Bàn Tử, Lão Dương đồng loạt quỳ một gối xuống đất, chỉ có Tiểu Ca và Diệp Hạo Sơ vẫn đứng yên.

Vị vương gia trẻ tuổi nhìn Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca vẫn đang đứng, mày nhíu chặt, một luồng hàn khí từ người hắn tỏa ra, hắn lạnh lùng nói: “Các ngươi vì sao không quỳ?” Tiểu Ca không trả lời, chỉ rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng: “Ngươi còn chưa đủ tư cách.” “Tốt!

Tốt!

Tốt!” Vương gia trẻ tuổi sắc mặt âm trầm nhìn hai người họ.

Vị tướng quân bên cạnh hắn thân hình vạm vỡ, giống như ác quỷ, đột nhiên vung đao, thanh đao giống hệt Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan nhị gia, mang theo một vùng đao quang trắng bạc, chém nhanh về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca thấy vậy thân hình hơi lùi lại nửa bước, né tránh trảm mã đao, đồng thời lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận, âm binh không có thực thể, nhưng vũ khí của chúng lại có thể làm tổn thương hồn phách.” Diệp Hạo Sơ gật đầu, rõ ràng cũng biết điều này.

Sau đó hắn nắm chặt Thanh Long Nộ Thiên Đao, lòng bàn tay khẽ rạch một đường, máu tươi đỏ thẫm chảy ra, nhuộm lưỡi đao thành màu hồng nhạt.

Một bước lao ra, thân hình nhảy lên cao.

Một đao vung lên không trung, chém về phía vị tướng quân như quỷ thần kia!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, thanh đao trong tay Diệp Hạo Sơ và trảm mã đao của vị tướng quân va vào nhau.

Sau đó vị tướng quân cao lớn lại bị chấn lui, trảm mã đao cũng bị chém đứt, hóa thành một làn khói xanh tro tàn biến mất không thấy.

Vương gia trẻ tuổi thấy vậy sắc mặt đại biến, trong con ngươi ánh lên một màu xanh u tối.

"Ngươi là ai, lại có thể chạm vào âm binh?" Diệp Hạo Sơ cười lạnh, không trả lời, chỉ tiện tay một đao chém vị tướng quân đó ngã ngựa, hắn nhìn đám âm binh: "Còn ai muốn lên không?" Khóe mắt vương gia trẻ tuổi khẽ giật giật, chắp tay cung kính với Diệp Hạo Sơ: "Chúng ta đã mạo phạm." Nhưng rất nhanh, hắn liền ngẩng đầu lên, giọng điệu cũng thay đổi, cười lạnh nói: "Nhưng ngươi chắc chắn sẽ không sống được bao lâu nữa!" Trong mắt Diệp Hạo Sơ lóe lên một tia sắc bén, cái vương gia gì đây mà dám nguyền rủa mình chết?

Thật sự nghĩ rằng mình không giết được hắn sao?

Chương 277

Tiểu Ca lúc này hơi tiến lên một bước, liếc nhìn Ngô Tà và những người khác.

Diệp Hạo Sơ lập tức hiểu ý, thu lại Thanh Long Nộ Thiên Đao, cười lạnh với vương gia kia, hắn và Tiểu Ca liên thủ có lẽ không sợ đám âm binh đó.

Nhưng nếu thật sự phải chém giết, Ngô Tà và những người khác ở phía sau chắc chắn không có đường sống.

Vị tướng quân bị chém ngã ngựa lại đứng dậy, dưới lớp mặt nạ quỷ thần, với Tử Kim Ma Đồng của Diệp Hạo Sơ mà cũng không nhìn rõ được biểu cảm của hắn.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn có vài phần phức tạp, sau đó liền thấy tướng quân lật người lên ngựa, lại lần nữa vung tay.

Đội âm binh lập tức lại di chuyển, tiếng vó ngựa và tiếng bước chân lại lần nữa vang lên ồn ào.

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca đứng một bên, lặng lẽ nhìn đám âm binh dần đi xa.

Rất nhanh, Ngô Tà và những người khác vốn đang quỳ một gối trên đất, lần lượt ngã xuống, như thể đã ngủ thiếp đi.

Sau khi âm binh rời đi, hai người đều quay người lại, kiểm tra Ngô Tà và những người khác đang ngã trên đất.

Tiểu Ca đưa tay thăm dò hơi thở của họ, thấy nhịp thở và nhịp tim của mọi người đều ổn định và mạnh mẽ, chỉ là cơ thể bị một chút âm khí xâm nhập, ngoài sắc mặt có chút tái nhợt thì không có gì đáng

ngại, liền ngồi xuống một bên, chờ mọi người tỉnh lại.

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Diệp Hạo Sơ.

"Bản vương cho ngươi một lời khuyên, dòng máu trong cơ thể ngươi có thể sẽ mang đến cho ngươi họa sát thân!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền quay phắt đầu lại, nhận ra đây là giọng của vương gia trẻ tuổi kia, lúc này đội âm binh đã đi xa, biến mất trong một vách núi.

Dòng máu của mình sẽ mang đến cho mình họa sát thân?

Sao có thể?

Với thực lực hiện tại của mình, còn có thứ gì có thể uy hiếp được mình?

Khoan đã... trừ những thứ thượng cổ kia...

Lúc này trong đầu Diệp Hạo Sơ lóe lên từng nghi vấn, hắn sắc mặt không đổi, chậm rãi nhìn Ngô Tà và những người khác xung quanh, ánh mắt phức tạp, nhưng rất nhanh, hắn liền thu lại ánh mắt.

Hắn dường như lại có thêm một bí mật.

Nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng tin lời của vương gia kia, chỉ âm thầm để ý.

Vương gia trẻ tuổi đó dù sao cũng là âm binh, lời nói ra chính là lời của quỷ, không thể tin hoàn toàn, thật thật giả giả vẫn cần hắn tự mình phân biệt.

Sau khi nén xuống nghi ngờ trong lòng, thấy Ngô Tà và những người khác vẫn còn đang ngủ say, Tiểu Ca cũng ôm Hắc Kim Cổ Đao ngồi bên cạnh Ngô Tà nhắm mắt dưỡng thần.

Vài giờ sau, Ngô Tà và những người khác cũng dần tỉnh lại, sắc mặt mấy người đều lộ ra vẻ suy yếu và tái nhợt.

Bàn Tử lau mồ hôi, cắn một miếng lương khô, chửi: "Mẹ nó, lúc

nãy Bàn gia cứ như bị quỷ nhập vậy, khó chịu chết đi được, muốn tỉnh cũng không tỉnh được, hại Bàn gia chết khiếp!" Ngô Tà cũng cười khổ gật đầu: "May mà mọi người đều không sao." Lão Dương khẽ lắc đầu, tò mò hỏi: "Đám âm binh đó đâu rồi?" "Đi rồi!

Các ông suýt nữa thì bị âm binh câu mất hồn đấy!" Diệp Hạo Sơ nói.

Ba người Ngô Tà nghe vậy sắc mặt càng thêm trắng bệch, cổ mộ Tần Lĩnh này hung hiểm khó lường, khiến người ta rùng mình, sau một hồi im lặng, ai nấy đều kiểm tra trang bị, ăn chút lương khô còn lại.

Bàn Tử uống một ngụm nước, nuốt xuống miếng lương khô cứng ngắc trong miệng, đề nghị: "Hay là chúng ta quay về đi." Lão Dương nghe vậy, lập tức từ dưới đất bật dậy, kiên quyết vô cùng nói: "Không được!

Đã đi đến đây rồi, sao có thể quay về?

Chỉ cần leo lên… cây đồng là được rồi!" Ngô Tà nghe xong liền nhìn chằm chằm Lão Dương, trong mắt là sự nghi ngờ không hề che giấu: "Lão Dương, rốt cuộc ông đã giấu chúng tôi bao nhiêu chuyện?" Lão Dương sắc mặt sững lại, lập tức không nói nên lời.

Tiểu Ca liếc nhìn Lão Dương, mở miệng nói: "Chủ mộ thất thật sự, có lẽ ở trên đỉnh cây đồng." "Vậy chúng ta bám vào cành cây đồng mà leo lên à?" Bàn Tử hỏi.

Bây giờ đã không còn xa chủ mộ thất, sắp có thể vén lên tấm màn bí ẩn bao phủ cây đồng, Ngô Tà là người có lòng hiếu kỳ lớn, tuy rất tức giận vì sự giấu giếm của Lão Dương, nhưng cũng không muốn cứ thế quay về.

Hơn nữa, đường lui của họ sớm đã bị tảng đá khổng lồ phong tỏa,

bây giờ con đường duy nhất để rời khỏi tế đàn chính là men theo cây đồng mà leo lên.

Thế là mọi người đành phải leo lên cây đồng, trước khi leo, Lão Dương còn dặn dò mọi người, nhất định phải đeo găng tay, không được tiếp xúc trực tiếp với cây đồng.

Cây đồng này cực kỳ to lớn và cao, ba năm người cũng khó ôm xuể, không thể nhìn thấy đỉnh, cành lá sum suê, trên đó còn có những rãnh nứt, Ngô Tà và những người khác đều mang theo dây thừng leo núi, nên việc leo trèo cũng không khó khăn.

Leo được một lúc lâu, mọi người vẫn không nhìn thấy điểm cuối của cây đồng, xung quanh ánh sáng mờ mịt, trước mắt ngoài những cành đồng màu xanh lục thì chính là những tảng đá kỳ lạ lởm chởm trên vách đá.

Cứ nhìn mãi những cảnh tượng tương tự, đầu óc mọi người đều có chút mơ màng, chỉ không ngừng leo lên, cảm giác như cây đồng trước mặt mình không có điểm dừng, giống như một con đường quỷ dị thông đến địa ngục.

Khi Diệp Hạo Sơ chạm vào cây đồng, hắn đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, càng lên cao cảm giác này càng rõ rệt, trong lòng hắn biết rõ, là có thứ gì đó trên cây đồng đang thu hút hắn.

Mọi người cứ thế leo lên trong trạng thái mơ mơ màng màng, cũng không biết đã leo được bao lâu, Diệp Hạo Sơ khẽ phất tay, ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Hắn tập trung nhìn lên cây đồng xanh phía trên, nơi đó ánh sáng mờ mịt, Ngô Tà và những người khác căn bản không nhìn rõ được, chỉ có hắn mới có thể nhìn trong bóng tối.

Chỉ thấy, cách họ khoảng hơn năm mươi mét trên một đoạn thân

cây đồng, phủ đầy những khuôn mặt người, đau khổ, phẫn nộ, uất ức, nhe răng cười, đủ loại biểu cảm đều có, cảnh tượng vô cùng quỷ dị, thoạt nhìn cứ như trên cây bám đầy người! "Diệp ca, trên đó có gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Diệp Hạo Sơ khẽ cau mày nói: "Bắn một quả đạn sáng lên là biết thôi." Ngô Tà gật đầu, lấy súng tín hiệu ra, giơ nòng súng lên, bắn thẳng một phát về phía ngọn cây đồng đen kịt.

Đạn tín hiệu mang theo tiếng xé gió sắc lẹm bay vút lên, mãi cho đến đỉnh rồi mới bốc cháy rơi xuống, tạo ra một vầng sáng rực rỡ.

Lòng mọi người đều chấn động, tầm bắn của loại súng tín hiệu này ít nhất cũng phải trên hai trăm mét, vậy mà vẫn chưa chạm tới đỉnh, chứng tỏ cây đồng này còn rất cao, bọn họ ít nhất còn phải leo thêm hai trăm mét nữa!

Đạn tín hiệu từ trên rơi xuống, những chỗ xa hơn có gì Ngô Tà và những người khác không thấy rõ, nhưng khi quả đạn xuyên qua đoạn thân cây bám đầy mặt người, sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Bọn họ làm gì đã thấy qua cảnh tượng quỷ dị như vậy, ánh lửa của đạn tín hiệu vừa rơi xuống, những khuôn mặt trên đoạn cây đồng đó đều lúc nhúc động đậy, né tránh ánh lửa, trông như những con bọ giáp khổng lồ mọc ra mặt người. "Cái quái gì đây?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kinh ngạc.

Lão Dương mặt trắng bệch, suýt nữa thì trượt chân rơi khỏi cành cây, may mà có Ngô Tà ở bên cạnh đỡ lấy.

Lão Dương run rẩy nói: "Đây...

đây là cổ thuật, chính là thứ mà lão già kia từng nói, loại ly cổ có thể khống chế thần kinh động vật." "Cả một bầy lớn thế này, phải có đến hàng vạn con, chúng ta làm sao mà lên được!" "Không cần lên

đâu." Diệp Hạo Sơ chỉ vào một cành cây đồng cách đó không xa, cười nói: "Chúng nó xuống rồi kìa!" Diệp Hạo Sơ vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy một trận tiếng sột soạt, đây là tiếng côn trùng bò, cực kỳ dày đặc, chỉ nghe tiếng thôi đã khiến người ta cảm thấy như đang ở giữa một biển côn trùng.

Lông tơ trên người Ngô Tà và những người khác lập tức dựng đứng cả lên. "Vãi chưởng!

Nhiều thế này!

Chẳng lẽ hôm nay Bàn gia phải làm mồi cho sâu bọ hay sao?" Bàn Tử nắm chặt khẩu súng, cả người béo ú run lên, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Phập!

Diệp Hạo Sơ phóng ra một cây dao găm, ghim chết một con côn trùng mặt người đang bò tới trên cành cây, dịch xanh lục bắn tung tóe, khiến mọi người một trận buồn nôn.

Ngô Tà và những người khác lấy đóm ra, châm đuốc mang theo bên người, vung về phía những con côn trùng đã bò đến gần, nhưng căn bản không có tác dụng, lũ côn trùng chỉ vòng qua ngọn lửa, vẫn không ngừng vây quanh bọn họ.

Như sóng triều vỗ vào đá ngầm, lũ côn trùng lớp lớp bò tới, lớp này chồng lên lớp kia, dưới một khuôn mặt người lại có một khuôn mặt khác, cảm giác ngột ngạt tức thì ập đến từ bốn phương tám hướng.

Diệp Hạo Sơ sắc mặt không đổi, chỉ liếc nhìn Tiểu Ca, ánh mắt khiến Tiểu Ca cảm thấy khó hiểu.

Lúc này, trên đỉnh đầu mọi người cũng truyền đến một trận tiếng sột soạt.

Bọn họ đã bị bầy côn trùng bao vây, văng ra một con thì lại có cả chục con khác ùa lên, khiến người ta không kịp trở tay.

Trong số mọi người, chỉ có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca là ngoại lệ, hai người dường như bị bầy côn trùng lờ đi, không một con nào dám đến gần. "Mẹ kiếp!

Diệp ca!

Tiểu ca, cứu mạng!" Bàn Tử thấy mình sắp bị côn trùng mặt người bao vây, vội vàng cầu cứu Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy, không nhanh không chậm lấy ra một cây dao găm, dùng lưỡi dao khẽ rạch ngón tay mình, nặn ra một giọt máu đỏ tươi.

Hắn lại bôi máu tươi lên dao găm rồi ném về phía bầy côn trùng!

Khoảnh khắc máu tươi xuất hiện, Tiểu Ca nheo mắt lại, trong đôi đồng tử điềm tĩnh ấy lóe lên một tia kinh ngạc, hắn cảm nhận được một áp lực sâu sắc từ đó.

Khi con dao được ném đi, tiếng bò lổn nhổn ồn ào của bầy côn trùng lập tức im bặt.

Lát sau mới vang lên trở lại, nhưng không còn hung hăng như trước, mà trở nên vô cùng hoảng loạn.

Cả bầy côn trùng dày đặc khiến người ta nhìn mà sợ hãi này, lại điên cuồng lùi về bốn phía của cây đồng, như thể gặp phải khắc tinh lớn nhất.

Đây là một cảnh tượng chấn động, một mình Diệp Hạo Sơ với một cây dao găm đã đẩy lùi vạn con trùng!

Chương 278

Ngô Tà và Bàn Tử thì kinh ngạc nhìn bầy côn trùng đang rút lui, vừa rồi Diệp Hạo Sơ bôi máu tươi lên dao găm để trấn lui bầy trùng, gây ra động tĩnh lớn như vậy, bọn họ đâu có mù, làm sao không thấy được?

Bầy côn trùng hung hãn đang tháo chạy kia, rõ ràng là đang sợ hãi máu của Diệp Hạo Sơ!

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự chấn động trong mắt đối phương, hóa ra máu của Diệp ca cũng giống như Tiểu Ca, có tác dụng khiến độc trùng phải lui tránh!

Bàn Tử há hốc mồm, không kìm được nói: "Một giọt máu đẩy lùi cả bầy côn trùng, Diệp ca, ông ngầu vãi!" "Được rồi!" Diệp Hạo Sơ nói một câu, hắn bây giờ không muốn nghe thêm lời nịnh hót nữa, quay đầu nhìn về phía Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng đang nhìn hắn, ánh mắt trong đôi đồng tử kia sâu thẳm, không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng.

Diệp Hạo Sơ chỉ khẽ mỉm cười, hắn không quan tâm việc thực lực của mình bị bại lộ.

Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục leo lên, trên cây đồng vẫn còn một vài con côn trùng mặt người, nhưng chỉ cần Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca đến gần, chúng liền toán loạn bỏ chạy.

Leo thêm được mấy trăm mét, Ngô Tà đi cuối cùng đột nhiên vội vàng nói: "Hỏng rồi!

Lão Dương sao lại biến mất rồi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy, ánh mắt kín đáo liếc qua mọi người bên cạnh, liền phát hiện Lão Dương vừa đi ở cuối đội đã không thấy đâu nữa!

Ngô Tà vừa dứt lời, Bàn Tử ngáp một cái nói: "Không thể nào, một người sống sờ sờ sao có thể biến mất không một tiếng động được!" "Vậy à?

Thế ông đếm thử xem?" Ngô Tà bất đắc dĩ nói một câu.

Bàn Tử nghe xong, khuôn mặt đang tươi cười lập tức cứng lại.

Hắn từ từ nhìn quanh một vòng, thấy trên cành cây to lớn này, vốn có 5 người, giờ chỉ còn lại 4, sắc mặt tức thì trắng bệch.

Sau đó hắn tỏ ra hoảng hốt, lau mồ hôi lạnh trên trán, mới nói: "Không thể nào, vừa rồi tôi còn đang nói chuyện với Lão Dương, sao giờ lại biến mất rồi, chẳng lẽ người vừa nói chuyện với tôi... không phải là người?" Lúc này sắc mặt Ngô Tà cũng thay đổi trong chốc lát, vung vẩy đèn pin, tìm kiếm Lão Dương đã biến mất, vừa tìm vừa gọi: "Lão Dương!

Ông đừng đùa nữa!

Ông trốn đi đâu rồi?" Ngô Tà gọi mấy tiếng nhưng không có chút hồi âm, sau đó Diệp Hạo Sơ phất tay ngắt lời Ngô Tà, chỉ vào vách đá đối diện nói: "Trước tiên hãy nhìn kỹ nơi chúng ta đang ở đi." Mọi người tập trung ánh sáng đèn pin lại một chỗ, lúc này mới phát hiện xung quanh vách đá có thêm một con đường ván.

Con đường này rõ ràng là vẫn chưa được xây dựng xong, giàn giáo bằng tre vẫn còn ở bên dưới. "Nơi này đã rất gần với gian mộ chính rồi, con đường ván đó có ghi chép trong Hà Mộc Tập, là do Bất Ngôn Kỵ đốc thúc tám ngàn tử tù xây dựng, vốn là ngự đạo để mời hoàng đế đến thưởng ngoạn." Bàn Tử lúc này nghĩ ra điều gì đó, vỗ trán một cái, đoán: "Có phải Lão Dương kia định nuốt trọn minh khí trong gian mộ chính, nhân lúc chúng ta không để ý, dùng dây thừng sang đường ván, định đi đường tắt không?" Mọi người đều không nói gì, tuy giả thuyết của Bàn Tử có khả năng, nhưng họ đã trải qua quá

nhiều chuyện kỳ lạ, ai cũng hiểu rõ sự nguy hiểm trong cổ mộ Tần Lĩnh này.

Chỉ dựa vào một mình Lão Dương, chỉ cần gặp lại bầy ly cổ, chắc chắn sẽ chết, nên ông ta không thể nào rời khỏi đội vào lúc này.

Tiểu Ca vẫn im lặng nãy giờ, đột nhiên chỉ vào con đường ván kia, nói: "Nhìn kia." Ngô Tà và những người khác nhìn theo hướng anh chỉ, chỉ thấy trên con đường ván đó, dường như có một bóng người đang lay động.

Bàn Tử lập tức đứng dậy, hừ lạnh nói: "Mẹ kiếp, Bàn gia ta đã sớm biết Lão Dương đó chẳng phải thứ tốt đẹp gì, quả nhiên, đây là định lén lút chúng ta đi lấy minh khí, chúng ta mau lên con đường ván đó!" Ngô Tà tuy không đồng tình với lời của Bàn Tử, nhưng cậu cũng lo lắng Lão Dương sẽ gặp nguy hiểm, cũng nóng lòng muốn nhanh chóng lên được con đường ván.

Sau đó, mọi người liền lấy dây thừng trong ba lô ra.

Tiểu Ca ném phi hổ trảo ra, móc chặt vào con đường ván, sau đó buộc chặt nút dây vào cành cây đồng, một cây cầu dây liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn họ men theo cầu dây leo qua, lắc lư trên đó mấy chục phút, cuối cùng cũng đến được con đường ván kia.

Đường ván đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, trên đó quấn đầy dây leo không rõ tên, còn có nhiều chỗ ván gỗ đã mục nát, để lộ ra những lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau, nhưng may là giàn giáo bằng tre làm ở bên ngoài vẫn còn.

Thứ này rất chống ẩm, giẫm lên vẫn có thể nghe thấy tiếng kẽo kẹt dẻo dai.

Cho dù có rơi xuống, có giàn giáo này, Ngô Tà và những người

khác ít nhất cũng có chỗ bám víu, không đến nỗi rơi vào vực sâu không thấy đáy.

Lên đến đường ván, Ngô Tà và Bàn Tử nhanh chóng đi về phía bóng người kia.

Nhưng khi đến gần, tất cả đều dừng bước.

Đây đâu phải Lão Dương, rõ ràng là một cái thây khô! "Đừng qua đó!" Diệp Hạo Sơ nói xong, một cây dao găm nhanh chóng được rút ra, nhát dao mang theo tiếng xé gió lạnh lẽo, hung hăng đâm vào vách đá bên cạnh thây khô.

Trong phút chốc, bùn đá bay tung tóe, làm dậy lên một mảng bụi mù!

Giữa làn bụi mù, mọi người thấy một bóng đen hình rắn vừa chui ra khỏi vách đá thì đã bị Diệp Hạo Sơ đâm trúng, phun ra một mảng dịch màu đỏ máu.

Cùng lúc đó, bên tai mọi người vang lên một tiếng hét chói tai!

Âm thanh này giống hệt tiếng móng tay cào vào kính, khiến người ta nổi hết da gà.

Tiểu Ca lúc này bước ra một bước, rút thanh Hắc kim cổ đao buộc sau lưng, một đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Anh nhanh chóng lao đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, nhưng con rắn đen to bằng cổ tay kia đã biến mất vào trong vách đá, chỉ để lại một cái lỗ đen ngòm.

Sắc mặt Ngô Tà và Bàn Tử tức thì trắng bệch, nếu vừa rồi không phải Diệp Hạo Sơ ra tay, e rằng bọn họ đã bị bóng đen kia tấn công, cho đến bây giờ, trong lòng họ vẫn còn sợ hãi không thôi.

Ngôi mộ cổ quái dị này, quả thật là đầy rẫy nguy cơ! "Đây là cái

gì?" Ngô Tà chiếu đèn vào cái lỗ đen trên vách đá, lên tiếng hỏi.

Tiểu Ca duỗi hai ngón tay, chấm một ít dịch màu đỏ trên mặt đất, nhẹ nhàng xoa nắn, rồi đưa lên mũi ngửi và nói: "Đây hẳn là dịch của một loại thực vật nào đó, trong đó còn có một luồng thi khí." Dịch thực vật?

Thi khí?

Ngô Tà và Bàn Tử tức thì ngây người, chẳng lẽ thứ vừa tấn công họ là một loài thực vật mang thi khí?

Trên đời này có thứ như vậy sao? "Thực vật mang thi khí?" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Tiểu Ca gật đầu, ánh mắt nhìn về phía con đường ván phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này Ngô Tà phỏng đoán: "Các cậu nói xem, sự mất tích của Lão Dương có liên quan đến loài thực vật kỳ quái này không?" "Ừm!

Rất có khả năng!" Sau đó mọi người kiểm tra cái thây khô trước mặt, cái thây khô này cũng không biết đã ở đây bao nhiêu năm rồi?

Trên người bị vô số rễ cây không rõ tên quấn quanh, qua lớp rễ cây có thể thấy được quần áo đã rách nát của họ.

Thi thể đã khô như củi, một lớp da mỏng nhăn nheo phủ lên xương, mắt đã không còn thấy, da thịt trên môi có lẽ do phong hóa mà co lại một cục, để lộ ra hàm răng trống rỗng.

Cái thây khô kia há to miệng, mặt mày dữ tợn, trước khi chết chắc hẳn đã phải chịu đựng nỗi đau tột cùng, trông rất đáng sợ.

Đột nhiên, sắc mặt Bàn Tử thay đổi, chỉ vào cái thây khô, kinh ngạc nói: "Bố khỉ, thi thể động đậy!" Diệp Hạo Sơ lúc này sắc mặt vẫn điềm nhiên, khóe miệng dường như còn mang một nụ cười như

có như không, hắn xoay cổ tay, nhẹ nhàng tung một cây dao găm lên.

Con dao găm tạo ra một vệt sáng lạnh lẽo trong không trung, ánh đao lóe lên rồi biến mất, cắm vào vách đá bên cạnh thây khô.

Chỉ thấy, hai con ly cổ bị dao găm cắt thành hai mảnh, dịch xanh lục bắn lên vách đá, mùi tanh nhàn nhạt lan tỏa ra. "Hóa ra thi thể này bị ly cổ ký sinh, lũ ly cổ này đúng là hại người không ít mà," Ngô Tà thấy cảnh này, lập tức hiểu ra.

Bàn Tử nhìn cái lỗ đen ngòm kia, nói: "Thứ đó không biết đi đâu rồi, chúng ta làm sao bây giờ?" Diệp Hạo Sơ chỉ khẽ mỉm cười, đi thẳng về phía trước con đường ván. "Chỉ cần chúng ta tiếp tục tiếp cận cây đồng, loài thực vật này sẽ tự tìm đến chúng ta." Tiểu Ca nói một câu, đi thẳng theo sau Diệp Hạo Sơ.

Ngô Tà vội vàng đi theo, Bàn Tử gãi gãi đầu, nhìn thêm cái thây khô kia một cái, trong lòng chợt giật thót một cái. "Ê!

Các cậu đợi Bàn gia với!" Sau đó mọi người dần đi xa.

Diệp Hạo Sơ và những người khác cứ men theo con đường ván đi lên, trên đường toàn là dây leo không rõ tên, còn có những tấm ván gỗ giẫm một cái là vỡ nát, quả thực còn khó đi hơn cả leo cây đồng.

Bàn Tử đang lẩm bẩm phàn nàn thì Ngô Tà đi phía trước đột nhiên dừng bước, Bàn Tử không để ý đâm sầm vào, đang định nói vài câu thì Ngô Tà đột ngột quay đầu lại, giơ tay chỉ về phía trước, khóe miệng run rẩy.

Bàn Tử nhìn theo hướng tay cậu chỉ, chỉ thấy một người đeo mặt nạ dữ tợn đang đứng ở đó.

Nhìn dáng người và cách ăn mặc, rõ ràng chính là Lão Dương đã mất tích trong đội của họ!

Ngô Tà thấy vậy vội vàng chạy qua. "Lão Dương, ông không nói

một tiếng đã chạy đến đây làm gì?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi một câu, cũng đi theo Ngô Tà về phía trước.

Đột nhiên, hai người cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cảnh tượng trước mắt biến đổi trong nháy mắt.

Trước mắt đâu có Lão Dương nào!

Trước mặt hai người họ ngay cả đường ván cũng không có, chỉ có một vách đá cheo leo, dưới chân là vực sâu không thấy đáy!

Lông tơ trên người Bàn Tử đều dựng đứng cả lên, sắc mặt càng tái nhợt như giấy, mà bên cạnh hắn, còn có một người cũng đang treo lơ lửng như hắn, đó là Ngô Tà, tên xui xẻo kia.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy khẽ lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, hắn túm lấy cổ áo Bàn Tử, còn Tiểu Ca bên cạnh thì túm lấy cổ áo Ngô Tà.

Vừa rồi con đường ván đi đến cuối, Ngô Tà và Bàn Tử hai người như phát điên, gào thét tên Lão Dương, sau đó nhảy thẳng xuống vực sâu.

Chương 279

May mà Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca phản ứng nhanh, mỗi người tóm lấy một người, lúc này mới không có án mạng xảy ra. "Mẹ ơi, hóa ra là như vậy, cũng quá kích thích rồi đi?!" Bàn Tử sau khi hiểu ra thì mặt mày tái mét vì sợ, nhưng vẫn không quên lắm mồm.

Ngô Tà cũng được Tiểu Ca kéo về đường ván, ngồi trên đó thở hổn hển, toàn thân đẫm mồ hôi lạnh. "Cậu không muốn sống nữa à?" Giọng nói lạnh lùng của Tiểu Ca truyền đến, có chút trách móc nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà có chút ngượng ngùng nói: "He he!

Lần sau nhất định sẽ chú ý!" Diệp Hạo Sơ mặc kệ hai người họ phát "cẩu lương", nhìn vực sâu phía trước, nói: "Hà Mộc Tập có ghi lại, con đường ván ngự dụng này chỉ xây đến đây, xây tiếp lên trên, liên tục có người rơi xuống vách đá một cách khó hiểu, khiến lòng người hoang mang, dần dần nó bị bỏ hoang." "Diệp ca, không lẽ là... những tử tù xây đường ván bị rơi xuống đang tìm... quỷ thế mạng à?" Bàn Tử im lặng một hồi, giọng hơi run nói.

Diệp Hạo Sơ nhìn xung quanh, vị trí của họ bây giờ đã gần mặt đất, từ xung quanh cũng không cảm nhận được chút âm khí nào. "Có thể, nhưng không khí ở đây có chút vấn đề." Tiểu Ca gật đầu, trầm giọng nói: "Hẳn là một loại chướng khí, hít vào nhiều sẽ gây ảo giác." "Vậy chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Ngô Tà nhìn những bộ rễ cây to lớn lộ ra từ tầng đất đá xung quanh, trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi không tên.

Lúc này Ngô Tà chỉ vào cây đồng ở giữa nói: "Chúng ta đã đến đỉnh cây đồng rồi, nhìn kìa." Mọi người nhìn qua, lờ mờ có thể thấy

được đỉnh cây đồng.

Ở đó còn có rất nhiều rễ cây to lớn rủ xuống từ trên, bao bọc lấy một pho tượng.

Mọi người chỉ có thể thấy hai cánh tay của pho tượng thò ra từ trong bộ rễ, trên cánh tay màu xám trắng còn có rêu xanh, cho người ta một cảm giác không lành, còn khuôn mặt của pho tượng thì luôn ẩn trong bóng tối sâu trong bộ rễ. "Đi về phía đó, bên đó hẳn là gian mộ chính." Diệp Hạo Sơ chỉ về phía xa nói.

Mọi người đều không có ý kiến, ngôi mộ cổ đầy rẫy nguy hiểm này, cuối cùng cũng sắp bị họ vén lên tấm màn che cuối cùng!

Bàn Tử lấy phi hổ trảo và dây thừng từ trong ba lô ra, hắn ném phi hổ trảo, móc nó vào một bộ rễ to như con mãng xà, kéo kéo, đảm bảo bộ rễ có thể chịu lực, sau đó mọi người lần lượt men theo dây thừng, leo về phía pho tượng.

Rất nhanh, mọi người đã đến gần pho tượng, bộ rễ to lớn quấn quanh pho tượng giống như được đúc bằng gang, tỏa ra một thứ ánh sáng đen bóng.

Diệp Hạo Sơ đưa tay chạm vào, chỉ cảm thấy cứng rắn và lạnh lẽo, không giống vật sống, mà giống như kim loại kết lại.

Tiếp tục đi vào trong, ở đây có rất nhiều hang động hình thành từ rễ cây, còn phức tạp hơn cả địa hình hang động đá vôi.

Bọn họ đã đi xa, nên không hề phát hiện, những bộ rễ cây to lớn quấn quanh pho tượng, đang từ từ chuyển động, giống như từng con mãng xà khổng lồ, lặng lẽ đi theo sau lưng họ.

Ngô Tà và những người khác đi trong hang rễ một lúc lâu, trước mặt xuất hiện hai cửa hang một sáng một tối, mọi người đều dừng bước. "Diệp ca, Tiểu ca, hai người thấy nên chọn cái nào?" Diệp Hạo

Sơ không nói gì, mà quay người lại, ánh mắt từ từ quét qua xung quanh.

Sau đó, chỉ thấy một vệt sáng bạc lóe lên, một cây dao găm được ném ra, hung hăng cắm xuống đất, ghim chết một bóng đen. "Thứ đó đến rồi." Diệp Hạo Sơ lại rút ra mấy cây dao găm, nhắc nhở Ngô Tà và những người khác.

Lòng mọi người tức thì căng thẳng, một trận tiếng sột soạt đột nhiên vang lên bên tai.

Sau đó, từng cây thực vật đen ngòm to như mãng xà từ dưới đất vọt lên!

Tiểu Ca đột ngột rút Hắc kim cổ đao sau lưng ra, trầm giọng nói: "Đây là một loại âm thụ: Xà Đầu Quỷ Dương!" "Xà Đầu Quỷ Dương?" Bàn Tử nhìn đám thực vật màu đen đột nhiên vọt lên trước mắt, sắc mặt tức thì tái nhợt.

Ngô Tà cũng bị dọa lùi lại mấy bước.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kinh hoàng, chỉ thấy mấy chục cái rễ cây màu đen to gấp ba bốn lần bắp đùi, giống như một bầy rắn, điên cuồng múa may trong không trung, tạo ra những tiếng gió rít gào.

Những cái rễ cây đó giống hệt như đầu rắn, muốn nuốt chửng tất cả mọi người, nếu không phải Tiểu Ca nói đây là một loại âm thụ, Ngô Tà tuyệt đối sẽ cho rằng đây lại là một loài rắn nào đó, hoặc là dị thú mà chủ mộ dùng để canh gác mộ huyệt.

Sau đó, đám Xà Đầu Quỷ Dương phát ra một âm thanh chói tai như tiếng móng tay cào vào kính, nổ tung bên tai mọi người, âm thanh sắc nhọn và quái dị dường như muốn xé rách màng nhĩ của Ngô Tà và những người khác.

Ngô Tà và những người khác vội bịt chặt tai lại, nhưng âm thanh

đó như một ma âm rót vào não, chui thẳng vào đầu.

Dưới âm thanh quỷ dị này, họ không thể tập trung tinh thần, đừng nói đến việc chiến đấu với Xà Đầu Quỷ Dương.

Sóng âm sắc nhọn của Xà Đầu Quỷ Dương từng đợt từng đợt ập đến, dường như muốn xé nát đầu óc mọi người.

Diệp Hạo Sơ cau mày, nếu không phải huyết mạch mang lại thể chất mạnh mẽ, giúp hắn có sức đề kháng cực mạnh với âm thanh quỷ dị này, thì hắn cũng sẽ khó chịu không kém gì Ngô Tà và những người khác.

Tuy không đến mức khó chịu, nhưng nghe sóng âm sắc nhọn này trong lòng cũng không thoải mái, thế là Diệp Hạo Sơ lao về phía mấy chục cái rễ cây quỷ dị kia.

Tiểu Ca lúc này lắc lắc đầu, sóng âm sắc nhọn này khiến anh bị ảnh hưởng không nhỏ, từng cơn chóng mặt ập đến từ sâu trong tâm trí.

Anh nghiến răng, đè nén cơn chóng mặt trong đầu, lao theo Diệp Hạo Sơ về phía mấy chục con Xà Đầu Quỷ Dương.

Tình hình cấp bách, muốn phá giải âm thanh sắc nhọn này, họ phải chủ động tấn công, tiêu diệt cái cây âm thụ này!

Rất nhanh, Diệp Hạo Sơ dẫn đầu xông vào giữa mấy chục con Xà Đầu Quỷ Dương, những loài thực vật quỷ dị này cực kỳ linh hoạt, lại giống như những sợi roi sắt khổng lồ, hung hăng quất về phía hắn, tạo ra những tiếng xé gió khiến người ta lạnh gáy.

Nhưng dù vậy, Diệp Hạo Sơ đối phó vẫn nhẹ nhàng như thường.

Còn về phía Tiểu Ca, anh vung đao chém vào một con quỷ dương đang lao tới, lưỡi đao va chạm với lớp vảy đen, tóe ra một chuỗi tia lửa chói mắt!

Con quỷ dương bị một đao chém bay ra ngoài, nhưng trên đó chỉ để lại một vết xước trắng mờ.

Trong mắt Tiểu Ca lóe lên một tia sắc bén, con quỷ dương này lại đao thương bất nhập?

Ngay cả Hắc kim cổ đao trong tay anh cũng chỉ có thể rạch một vết máu trên thân quỷ dương, căn bản khó mà gây ra thương tích nặng!

Trong lúc hai người đang giao chiến với Xà Đầu Quỷ Dương, một bóng đen đã vòng qua họ, len lỏi đến gần Ngô Tà và Bàn Tử.

Ngô Tà và Bàn Tử lúc này bị ảnh hưởng bởi âm thanh sắc nhọn, hoàn toàn không phát hiện ra nguy hiểm đang đến gần.

Khi con quỷ dương áp sát, nó quất như một chiếc roi dài về phía đầu Ngô Tà, nếu bị trúng, e rằng Ngô Tà sẽ phải đi lĩnh cơm hộp! "Ngô Tà!!" Tiểu Ca thấy Ngô Tà gặp nguy hiểm, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể tức thì bộc phát, thân hình lao nhanh về phía Ngô Tà.

Hắc kim cổ đao chém về phía con quỷ dương đang thừa cơ xâm nhập.

Cái rễ quỷ dương đó bị Tiểu Ca dùng toàn lực bộc phát chém đứt, nhưng ngay sau lưng Tiểu Ca, lại một bóng đen khác vọt ra, quét ngang về phía anh!

Tiểu Ca thấy vậy đành một tay bảo vệ Ngô Tà, một tay vung đao chống đỡ, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bay ra ngoài, thân hình va vào những rễ cây kết lại, Hắc kim cổ đao trong tay cũng văng ra.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy cau mày, hắn biết, với thân thủ của Tiểu Ca, có thể tránh được.

Nhưng nếu anh ta tránh, thì đồng nghĩa với việc đẩy Ngô Tà ra trước đòn tấn công của quỷ dương, nên anh ta thà chịu một đòn, cũng

phải bảo vệ Ngô Tà.

Quả nhiên, nguyên tác không lừa mình, Ngô Tà chính là vảy ngược của Tiểu Ca.

Hoàn hồn lại, Diệp Hạo Sơ cũng đã chơi đủ, hắn nhìn chằm chằm vào đám quỷ dương đang múa may điên cuồng trước mắt, dùng Thanh Long Nộ Thiên Đao rạch lòng bàn tay, máu tươi tức thì tuôn ra, nhuộm lưỡi đao hơi hồng.

Một luồng khí tức bá đạo, thần thánh từ trên người hắn tỏa ra, âm thanh sắc nhọn xé rách màng nhĩ của quỷ dương tức thì im bặt!

Mà những con quỷ dương đang điên cuồng quằn quại cũng khựng lại, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Thấy vậy, Diệp Hạo Sơ lao lên một bước, một đao trực tiếp chém đứt một con quỷ dương to lớn thành hai mảnh.

Dịch màu đỏ tươi chảy ra từ vết nứt của quỷ dương, nửa thân thể rơi xuống đất vẫn còn đang quằn quại, vô cùng quỷ dị.

Diệp Hạo Sơ múa đôi đao như một cơn lốc, xé nát từng con quỷ dương màu đen thành nhiều mảnh, từng mảng dịch màu đỏ tươi bắn ra, như một trận mưa máu.

Đứng sừng sững trong mưa máu, ra đao nhanh như sấm!

Những con quỷ dương như những con mãng xà độc ác dường như cuối cùng cũng bị giết đến sợ hãi, lần lượt chui vào lòng đất, điên cuồng bỏ chạy.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy cũng không đuổi theo, lao thẳng đến bên cạnh Ngô Tà và những người khác.

Khi sóng âm sắc nhọn biến mất, vẻ mặt đau đớn của mọi người đều dịu đi. "Không sao chứ?" Diệp Hạo Sơ hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, chỉ hơi suy yếu, nghỉ ngơi một lát là khỏe.

Còn Ngô Tà thì đã ngất đi, Bàn Tử lúc này hai tay vẫn đang bịt chặt tai, giữa kẽ tay có máu tươi rỉ ra!

Hồi phục một lúc, hắn mới nói với vẻ mặt đau đớn: "Cái quái gì đây?

Thành tinh rồi à?

Hành chết Bàn gia rồi!" Diệp Hạo Sơ cúi xuống, dùng đao ghim chặt một con Xà Đầu Quỷ Dương bị chặt đứt và đang quằn quại không ngừng trên đất. "Trước đó Tiểu Ca đã nói, Xà Đầu Quỷ Dương là âm thụ, điều này không sai.

Chương 280

Trong dân gian có câu nói, trước nhà không trồng dâu, sau nhà không trồng liễu, trước cửa không trồng hoè.

Cây dâu đồng âm với chữ 'tang', không may mắn, còn cây liễu thì âm khí càng nặng, có câu 'liễu treo hồn'.

Xà Đầu Quỷ Dương này xuất hiện sớm nhất trong một số sách cổ, tương truyền là một thứ được tạo ra bằng thủ đoạn quỷ đạo, lấy năm loại âm thụ lớn làm nền tảng trận pháp, tụ âm xích dương, bồi dưỡng một cây dương làm trận nhãn.

Những rễ cây trắng bệch như móng quỷ chúng ta thấy trước đó, đa phần là những cây đa cổ thụ năm sáu người ôm không xuể trên mặt đất, cây đa cũng là cây tụ âm, bây giờ nghĩ lại, hẳn là để nuôi dưỡng cây Xà Đầu Quỷ Dương này.

Ngoài ra còn phải tưới bằng máu tươi để nuôi dưỡng hung tính của nó, muốn nuôi ra một cây quỷ hung hãn như vậy, ít nhất phải cho nó ăn thịt hàng vạn người.

Và thứ vừa xuất hiện trước mặt chúng ta, chính là bộ rễ của Xà Đầu Quỷ Dương." Diệp Hạo Sơ giải thích xong, dùng chân giẫm mấy cái lên Xà Đầu Quỷ Dương, dịch đỏ như máu bắn ra, thấm vào cát đá.

Bàn Tử gật đầu, ánh mắt nhìn những rễ cây bị đứt lìa đầy vẻ ghê tởm.

Còn Tiểu Ca thì nãy giờ vẫn đang kiểm tra vết thương của Ngô Tà, thấy tai cậu chỉ rỉ máu, màng nhĩ không bị xé rách, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng dường như khẽ nhếch lên một chút, lộ ra một nụ cười cực nhạt.

Còn về Bàn Tử, gã này vừa tỉnh lại đã nhảy nhót tưng bừng, có giống người bị thương không chứ?

Sau đó mọi người nghỉ ngơi một lúc lâu, Ngô Tà lúc này mới từ từ tỉnh lại. "Tiểu ca?

Tôi bị sao vậy?" Tiểu Ca còn chưa kịp nói, Bàn Tử đã vội nói: "Thiên Chân à!

Là Tiểu ca cứu cậu đấy!

Cậu không biết đâu, sau khi cậu ngất đi, Bàn gia tôi đây đã kiên trì đến cuối cùng, cùng Diệp ca kề vai chiến đấu!

Sau đó Diệp ca 'bá bá' mấy cái, đã đánh cho con rắn gì dương kia tan tác, hoảng hốt bỏ chạy!" Ngô Tà nghe xong liền lộ vẻ mặt: Chém!

Cứ chém tiếp đi, xem tiểu gia có tin ông không!

Diệp Hạo Sơ lúc này đứng dậy, nhìn quanh một vòng, hỏi: "Đều nghỉ ngơi xong chưa?

Chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước rồi." Mọi người đều gật đầu, Ngô Tà lại hỏi một câu, "Diệp ca, Xà Đầu Quỷ Dương đó chết chưa?" "Chưa, những cái đó đều không phải rễ chính của nó, rễ chính không đứt, quỷ dương không tuyệt, chúng ta tiếp tục đi vào trong, hắn là còn gặp lại." Diệp Hạo Sơ điềm nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy liền rụt cổ lại, đồng thời kín đáo nhích lại gần Diệp Hạo Sơ.

Thầm nghĩ Ngô Tà có Tiểu Ca bảo vệ, hắn chỉ có thể trông cậy vào Diệp Hạo Sơ, hắn đã quyết định rồi, sau này phạm vi hoạt động của hắn không quá năm bước chân của Diệp Hạo Sơ. "Có hai con đường, chúng ta đi đường nào?" Ngô Tà lúc này nhìn hai con đường mộ phía trước, hỏi.

Diệp Hạo Sơ quét mắt qua, một cái liền nhìn ra, "Bên trái, trong tử có sinh.

Bên phải, trong sinh có tử, cậu sẽ chọn thế nào?" "Đương nhiên là bên trái." Ngô Tà kiên định nói.

Tiểu Ca cũng gật đầu, dẫn mấy người đi về phía con đường mộ bên trái.

Trong con đường mộ này rất ẩm ướt, còn có một mùi nấm mốc, mọi người đều lo lắng sẽ gặp lại loại chướng khí gây ảo giác kia, nên đều chọn đeo mặt nạ, muốn nhanh chóng đi qua con đường này.

Mấy phút sau.

Trước mắt mọi người bỗng trở nên quang đãng, xuất hiện một cây cầu gỗ, trên cầu treo đầy những chiếc chuông đồng sáu cạnh màu xanh vàng.

Ngô Tà nhìn thấy chuông, sắc mặt tức thì ngưng trọng, lên tiếng nhắc nhở mấy người: "Loại chuông đồng sáu cạnh này tôi từng gặp rồi, giống như chướng khí, có hiệu quả gây ảo giác, mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối không được làm chuông kêu." Mấy người lúc này đang đứng dưới cầu, họ bây giờ đã không còn xa đài tế lễ kia nữa, với thị lực của cậu có thể thấy rõ, trên đài tế lễ ở xa, có một cái cây kỳ quái.

Cành cây đen kịt uốn éo, giương nanh múa vuốt vươn lên, phía trước cây còn có một cỗ quan tài.

Mọi người cũng đều lờ mờ thấy được đài tế lễ ở bên kia, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cuối cùng họ cũng đã đến được gian mộ chính, tất cả bí mật về ngôi mộ cổ này sắp được hé lộ!

Họ đi chậm lại, cẩn thận bước lên cây cầu gỗ, nhưng lúc này,

những chiếc chuông đồng sáu cạnh treo trên lan can hai bên cầu, đột nhiên vang lên! "Đing đing ~" Tiếng chuông này cho người ta một cảm giác cực kỳ quỷ dị, dù mấy người đã bịt chặt tai lại, tiếng chuông vẫn rõ ràng, như thể có một chiếc chuông đang vang lên trong đầu.

Nghe thấy tiếng chuông này, Ngô Tà và Bàn Tử tức thì cảm thấy đầu óc mơ màng, dường như có một giọng nói không ngừng thì thầm trong đầu họ, cảnh tượng trước mắt cũng đột nhiên biến đổi.

Chỉ có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca vẫn giữ được tỉnh táo.

Trên cầu, chỉ có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca vẫn giữ được tỉnh táo.

Giữa tiếng chuông ma quái, ánh mắt Vương Nguyệt Bán trở nên mê ly hoảng hốt, hắn rút khẩu súng trong tay, chĩa nòng súng về phía Tiểu Ca cách đó không xa.

Còn Ngô Tà thì mặt mày kinh hoàng, dường như đã thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, lao nhanh tới hất văng khẩu súng trong tay Vương Nguyệt Bán, rồi siết chặt lấy cổ hắn.

Thế là, hai người lập tức vật lộn với nhau.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy liền nhíu mày, thầm nghĩ: Ở đây lại chẳng có gió, lúc nãy bọn họ đi lên cũng rất cẩn thận, không thể nào làm chuông rung được.

Khả năng duy nhất là có kẻ giở trò!

Là cái cây Quỷ Dương đầu rắn kia sao?

Không đúng, phải là Lão Dương mới phải!

Diệp Hạo Sơ nheo mắt lại, trong đôi ngươi sâu thẳm lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Lão Dương này hết lần này đến lần khác giở trò sau lưng, thật sự nghĩ rằng hắn sẽ nương tay sao?

Ngay lúc Diệp Hạo Sơ đang nghĩ vậy, Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán đang vật lộn cũng đã bị Tiểu Ca khống chế, mỗi người bị điểm một giọt máu Kỳ Lân vào giữa trán, mềm nhũn ngã xuống cầu.

Tiếng chuông quỷ dị vẫn vang lên không ngớt, huyết mạch của Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca có thể áp chế tiếng chuông, nhưng trong tiếng chuông dường như còn có thứ khác.

Một mùi hương lạ thoang thoảng đang chui vào mũi họ!

Diệp Hạo Sơ quay đầu nhìn Tiểu Ca cách đó không xa, hai người nhìn nhau một cái, trong lòng đều đã có tính toán.

Cả hai vận khởi phép Quy Tức, đều giả vờ ngất đi, dựa vào cây cầu nhỏ từ từ ngã xuống, nhắm mắt lại, im lặng chờ đợi kẻ giở trò xuất hiện.

Chẳng mấy chốc, tiếng chuông trên cầu dần dần ngừng lại, một bóng người từ trong bóng tối phía xa bước ra. "Hê hê!

Dù thân thủ của chúng mày có giỏi đến đâu, chẳng phải vẫn trúng kế của lão tử sao!" Lão Dương mặt mày đắc ý nhìn Diệp Hạo Sơ đang giả vờ bị mê man, sau đó bước về phía cây cầu gỗ. "Cây cầu này có chút tà ma, mình phải cẩn thận, làm chuông rung là toi!" Khi Lão Dương gần đến cây cầu nhỏ, gã giảm tốc độ, bước đi chậm rãi, cẩn thận đi lên cầu.

Nhưng gã vừa lên cầu đã đứng sững tại chỗ!

Chỉ thấy, Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca vốn đã ngất đi, bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt đều nở một nụ cười như có như không. "Lão Dương, lâu rồi không gặp nhỉ." Lão Dương nghe vậy liền lùi lại mấy bước, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất, giọng nói run rẩy: "Diệp ca, tôi... tôi đến tìm các anh!" Diệp Hạo Sơ nhếch mép cười lạnh: "Thật sao?" "Thiên chân vạn xác!" Vẻ mặt Lão Dương vô cùng thành khẩn,

chỉ thiếu điều chưa vắt mũi ra khóc, nhưng gã lại lén lút sau lưng rút ra một khẩu súng lục.

Ánh mắt Diệp Hạo Sơ quét qua, thu hết mọi hành động nhỏ của Lão Dương vào mắt, hắn cũng lười nói nhảm với kẻ này.

Cổ tay rung lên, một phi đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo mang theo tiếng xé gió bắn ra!

Trong nháy mắt đã đánh rơi khẩu súng của Lão Dương xuống đất. "Động thêm một cái nữa, thì chết đi!" Diệp Hạo Sơ lạnh lùng lên tiếng, một luồng áp lực đậm đặc từ trên người hắn bộc phát ra.

Bị phát hiện hành động nhỏ, sắc mặt Lão Dương lập tức tái nhợt, người cứng đờ tại chỗ, như biến thành một pho tượng đất, rồi phịch một tiếng ngã ngồi xuống đất.

Lúc này Tiểu Ca cũng từ trên cầu gỗ đứng dậy, lạnh lùng nhìn Lão Dương.

Lấy được thuốc giải từ người Lão Dương, đặt lên mũi Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán, hai người hít một hơi, rất nhanh đã tỉnh lại.

Khi Ngô Tà tỉnh lại, thấy Lão Dương bị trói gô, liền đoán ra được đầu đuôi sự việc.

Cậu chỉ có lòng dạ lương thiện chứ không ngốc, khuôn mặt tuấn tú lập tức lạnh đi. "Lão Dương, tại sao lại làm vậy?!" Ngô Tà tiến lên, túm lấy cổ áo Lão Dương, gằn giọng hỏi: "Rốt cuộc mày đang làm gì?

Mày rõ ràng đã đến đây rồi, nhưng lại cứ giả vờ không biết gì cả, rốt cuộc mày đang giấu tao chuyện gì?

Mày định lừa tao đến bao giờ?" Lão Dương nhìn Ngô Tà trước mặt, mặt đầy vẻ xấu hổ: "Ngô Tà, thật ra tao cũng không muốn hại mày, tao chỉ muốn mày giúp tao cứu... mẹ tao!" Lời còn chưa dứt, gã đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ bí. "Ngô Tà,

các cậu có biết không?

Cái cây Thanh Đồng này, nó có khả năng vật chất hóa ý thức, có thể giúp các cậu có được mọi thứ mình muốn." Vừa dứt lời, đôi mắt của Lão Dương dường như biến thành hai hố đen sâu không thấy đáy.

Chương 281

Trong chốc lát, đám người Ngô Tà cảm giác như đang ở trong một vùng bóng tối, xung quanh đều là một màu đen kịt như mực, khiến người ta hoảng sợ, một cảm giác chóng mặt từ sâu trong não bộ nhanh chóng lan ra.

Ngô Tà đứng gần Lão Dương nhất, thân hình bắt đầu lảo đảo, ánh mắt mê ly, trông sắp ngã quỵ xuống đất.

Vương Nguyệt Bán khá hơn một chút, nhưng cũng đang ôm đầu, vẻ mặt đau đớn, ngay cả Tiểu Ca cũng nhíu mày, ánh mắt có chút đờ đẫn.

Đột nhiên, trong bóng tối quỷ dị không thấy được năm ngón tay, đám người Ngô Tà cảm giác một luồng sáng màu xanh như sao băng rạch qua bầu trời đen kịt.

Là Diệp Hạo Sơ!

Hắn chích ra một giọt máu đầu ngón tay, điểm lên trán mọi người, sau đó đột ngột xoay người, tung một cú đá quét ngang, trực tiếp đá bay Lão Dương ra xa mấy mét.

Bịch!

Lão Dương nặng nề rơi xuống đất, làm tung lên một mảng bụi lớn. "Khụ khụ!" Lão Dương ho khan hai tiếng dồn dập, khóe miệng rỉ ra máu tươi đỏ thẫm. "Chơi tâm kế với tao?

Mày xứng sao?" Sắc mặt Lão Dương lập tức tái nhợt, nhìn Diệp Hạo Sơ với ánh mắt đầy sợ hãi, nhưng rất nhanh trên mặt gã lại hiện lên vẻ kinh hoàng, dường như đã thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Gã đưa tay chỉ về phía đài tế lễ ở xa, giọng run rẩy: "Diệp...

Diệp ca, nó... nó tỉnh rồi!" Diệp Hạo Sơ nghe vậy sắc mặt vẫn bình thản, nhìn về phía đàn tế ở xa, chỉ thấy cái cây quái dị cao lớn nanh vuốt múa may kia dường như đang vặn vẹo!

Những cành cây đen kịt như đã khô héo nhiều năm đột nhiên sống lại, lắc lư, dường như đang tiến hành một nghi thức thần bí nào đó.

Trong thoáng chốc, mọi người dường như thấy một ông lão mặc dị phục áo choàng da thú, đứng trên đỉnh đài tế, giơ cao hai tay ngâm nga những bài ca cổ xưa và thần bí.

Ông ta vung vẩy cánh tay, lớn tiếng ngâm vịnh, áo choàng da thú bay phấp phới trong không trung, không khí xung quanh dường như cũng rung chuyển theo những âm thanh khó hiểu đó.

Sau đó, âm thanh thần bí ngừng lại một lúc, ông lão mặc dị phục nhếch mép, để lộ hàm răng vàng khè, ông ta cười, đó là một nụ cười quỷ dị, rồi cơ thể hắn đột ngột múa may!

Sau đó, xung quanh, những bóng đen to như mãng xà từ dưới đất vọt lên, điên cuồng múa lượn trong không trung!

Dày đặc, nhìn qua, nửa bầu trời đều bị những rễ cây uốn éo như mãng xà này che khuất, mọi người đã không còn nhìn thấy đàn tế nữa, nhưng âm thanh quỷ dị kia vẫn vang vọng bên tai.

Giống như có thứ gì đó đang bước những bước chân nặng nề, từng bước tiến lại gần.

Tiểu Ca thấy vậy sắc mặt liền thay đổi, trong đôi mắt bình thản kia lộ ra vài phần kinh hãi, lớn tiếng quát: "Chạy mau!

Đây chắc là đàn tế Quỷ Dương, chúng ta đều là vật tế của nó!" Tiểu Ca vừa dứt lời, xung quanh đã có bùn đất bay tung tóe, từng rễ cây mang theo tiếng xé gió lao nhanh về phía mọi người.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vừa mới tỉnh lại sau khi bị Lão

Dương thôi miên, đã thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, đều sững sờ tại chỗ, mặt đầy kinh ngạc và hoảng sợ.

Sự việc khẩn cấp, Tiểu Ca cũng không giữ được bình tĩnh nữa, xách Ngô Tà lên ném ra ngoài: "Mau đi!

Tôi ở lại cản hậu cho các cậu, sống được thêm một người hay một người!" Ngô Tà bị ném ra ngoài mới hoàn hồn lại, nhìn hàng trăm rễ cây khiến người ta lạnh gáy, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Chẳng lẽ hôm nay bọn họ đều phải chết ở đây? "Tiểu Ca, anh đi cùng chúng tôi đi!

Cùng đến thì không thể thiếu một người được!" Ngô Tà lớn tiếng la hét.

Tiểu Ca nghe vậy không nói gì, chỉ đẩy Vương Nguyệt Bán ra ngoài, rồi xoay người lại, đối mặt với những rễ cây đang cuộn trào tới.

Diệp Hạo Sơ sắc mặt vẫn bình tĩnh, hắn nhìn Lão Dương đang chạy về phía mình, chỉ cười nhẹ, tung ra một phi đao, đánh bay gã ra ngoài. "Diệp ca, anh đi trước đi!

Tôi ở lại cản hậu!" Đối mặt với nhiều đợt tấn công của Quỷ Dương như vậy, Tiểu Ca lúc này cũng có chút thở dốc, nhưng anh vẫn muốn Diệp Hạo Sơ đi trước, mình ở lại chặn đường. "Không cần chạy!" Giọng Diệp Hạo Sơ vẫn trầm ổn, dường như trời sập đất lở cũng không đủ để lay động tâm trí hắn.

Hắn rút ra Thanh Long Nộ Thiên Đao sau lưng, dùng máu tươi nhuộm lưỡi đao hơi hồng, sau đó, hắn lao về phía hàng ngàn rễ cây đang điên cuồng múa lượn!

Tiểu Ca chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng lưng của hắn.

Hàng ngàn rễ cây đen kịt kia, giống như những con mãng xà hung tàn, đây đâu phải là thứ con người có thể chống lại? "Anh... sẽ chết đó!" Giọng nói lạnh lùng vạn năm không đổi của Tiểu Ca lại xuất hiện một tia run rẩy.

Diệp Hạo Sơ không để ý đến Tiểu Ca, cây Quỷ Dương này tuy lợi hại, nhưng cũng không lợi hại đến mức nào, cũng giống như con Nhục Chi Ba Mắt mà mình từng gặp.

Sau đó chỉ thấy Diệp Hạo Sơ múa đao điên cuồng, chém vào từng rễ cây quật tới, ánh đao sáng loáng, dịch đỏ tươi lập tức bắn tung tóe.

Rất nhanh, từng rễ cây bị Diệp Hạo Sơ chém rơi xuống đất, vẫn còn tự mình quằn quại.

Diệp Hạo Sơ thân hình lao về phía trước, đao múa như thanh long, để lại một đống cành gãy nát!

Tiểu Ca lúc này đồng tử co rút, nhìn Diệp Hạo Sơ đang múa đao không ngừng trong cơn cuồng phong của rễ cây, khóe mắt giật giật.

Sao hắn lại mạnh như vậy?

Diệp Hạo Sơ đứng trước mặt mọi người, một mình chặn đứng hàng trăm rễ cây quỷ dị!

Hắn đạp trên vũng máu loang lổ lao về phía trước, một mình như một đội thiết kỵ không thể cản phá, xông thẳng đến đài tế.

Cây Quỷ Dương che kín nửa bầu trời, lại bị Diệp Hạo Sơ chém ra một lỗ hổng khổng lồ!

Vẻ đẹp bạo lực đầy sức mạnh này, khiến cho Tiểu Ca vốn luôn bình tĩnh cũng không nói nên lời, trong lòng chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán vốn bị Tiểu Ca ném ra xa lúc này cũng đã chạy lại, cũng không chớp mắt nhìn Diệp Hạo Sơ, mặt đầy

kinh ngạc.

Vương Bàn Tử há hốc mồm, lẩm bẩm: "Trời đất ơi!

Không hổ là người đàn ông mà Bàn gia trộm mộ này cũng phải công nhận, đúng là ngầu lòi!" Ngô Tà cũng mặt đầy kinh ngạc, nhìn Diệp Hạo Sơ múa đao không ngừng, lòng dạ chấn động.

Tiểu Ca lúc này thấy vậy đã lùi lại, có Diệp Hạo Sơ ở phía trước cản Quỷ Dương là đủ rồi, anh chỉ cần đề phòng một số rễ cây đánh lén là được.

Diệp Hạo Sơ xuyên qua giữa đám Quỷ Dương, cầm đao phá ra một con đường máu, đã ngày càng gần đài tế lễ kia.

Ông lão dị phục trên đài tế sắc mặt cực kỳ khó coi, lão há to miệng, chỉ kinh hãi thốt ra hai chữ không thành tiếng. "Dị số!" Sau đó, Diệp Hạo Sơ lại vung một đao nữa, chém rơi một rễ cây như mãng xà trước mặt, một bước đạp lên bậc thang của đàn tế!

Trên đỉnh đài tế, thân hình ông lão dị phục trở nên trong suốt, rồi hoàn toàn tan biến, lão vốn chỉ là ảo ảnh do cây Quỷ Dương Thanh Đồng mô phỏng ra, tồn tại hay không cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Chỉ là âm thanh quỷ dị lúc này vẫn còn vang lên, và ngày càng dồn dập, giống như một bản nhạc được tấu đến cao trào.

Dường như có một bàn tay, siết chặt trái tim của mọi người, ngày càng chặt, trên mặt Ngô Tà và những người khác xuất hiện một vệt hồng quỷ dị, khí huyết trong cơ thể không ngừng cuộn trào theo tiếng trống.

Ngô Tà ấn vào lồng ngực đang đập thình thịch, lập tức hiểu ra: "Âm thanh quỷ dị này sẽ làm cho tần suất tim đập của chúng ta nhanh hơn." "Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là người, cho dù là trái tim bền

bỉ của lạc đà cũng không chịu nổi áp lực mà vỡ tan!" "Độc ác vậy!" Vương Bàn Tử ôm chặt lồng ngực, nơi đó đã có từng cơn đau nhói truyền đến.

Trên mặt Tiểu Ca cũng có thêm vài phần hồng bất thường, anh nheo mắt, nhìn Diệp Hạo Sơ đã bước lên đàn tế, họ cách đàn tế vẫn còn một khoảng cách, đều bị ảnh hưởng nặng như vậy.

Vậy hắn, người đối mặt trực tiếp với Quỷ Dương, sẽ phải chịu đựng cú sốc như thế nào?

Ba người đưa mắt nhìn về phía đàn tế, chỉ thấy Diệp Hạo Sơ sau khi bước lên đàn tế, bước chân chậm lại, nhưng vẫn trầm ổn kiên định.

Thình thịch!

Thình thịch!

Diệp Hạo Sơ có thể nghe rõ nhịp tim của mình, ngày càng nhanh, hắn khẽ nhíu mày, bước chân vẫn vững vàng, trên đỉnh đàn tế, cây Quỷ Dương khô héo đen kịt vẫn đang múa may, âm thanh quỷ dị ngày càng lớn!

Giống như một khúc gọi hồn, dường như muốn tách rời linh hồn của con người ra ngoài.

Những rễ cây to như mãng xà kia đã không còn tấn công nữa, đàn tế này dường như là một loại thánh địa, hoặc là cấm địa.

Nhưng dưới tác dụng của huyết mạch thần thú thượng cổ, khả năng thích ứng của Diệp Hạo Sơ vượt xa người thường.

Âm thanh đủ để làm vỡ tim người thường, hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Diệp Hạo Sơ trong lòng rõ ràng, muốn thực sự tiêu diệt cây Quỷ

Dương kia, thì phải đối mặt trực tiếp với rễ chính của Quỷ Dương trên đàn tế!

Chương 282

Trên đàn tế, cây cối đen kịt, vặn vẹo dường như đang chế nhạo con người trước mặt không biết tự lượng sức mình, cành cây xào xạc, quỷ dị vô cùng.

Nhưng khi Diệp Hạo Sơ đến gần, ngay khoảnh khắc đó, Quỷ Dương đột nhiên ngừng vặn vẹo.

Sau đó, cả cái cây dường như rung lên một cái, từng con mắt trên thân cành mở ra, khiến người ta tê cả da đầu!

Những đôi mắt kia đầy tơ máu, hiện ra một màu đỏ máu dữ tợn, một luồng thi khí nồng nặc lập tức ập về phía Diệp Hạo Sơ.

Cùng lúc đó, một cành cây đỏ thẫm cũng từ sau lưng Diệp Hạo Sơ vọt ra, lao thẳng về phía sau lưng hắn!

Đám người Ngô Tà ở xa quan sát cảnh này, lòng đều thắt lại, cây Quỷ Dương này tà dị như vậy, đã sớm vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, họ đều lo lắng Diệp Hạo Sơ sẽ gặp bất trắc.

Trên đàn tế, tiếng xé gió từ sau lưng ập đến, Diệp Hạo Sơ đột ngột xoay người, vung đao chém ra, chém vào cành cây tấn công từ phía sau, lưỡi đao và cành cây màu máu lập tức va chạm, bắn ra những tia lửa chói mắt.

Đoạn cành cây kia lập tức bị hắn chém đứt, rơi đầy đất.

Sau đó Diệp Hạo Sơ dùng chủy thủ Long Lân rạch một đường trên ngón tay, một bước lao về phía cái cây tà dị đến cực điểm kia, khóe miệng nở một nụ cười lạnh như băng!

Cả một cây mắt đỏ đều nhìn về phía hắn, khi con ngươi chuyển động, lóe lên ánh sáng đỏ thẫm.

Diệp Hạo Sơ chỉ đưa ngón tay ra, trên ngón tay đã rạch một đường, có máu tươi rỉ ra.

Sau đó mọi người liền thấy một cảnh tượng kinh hoàng khó quên trong đời!

Diệp Hạo Sơ lại dùng tay không bắt lấy cành cây Quỷ Dương, trên đó có cả ngàn con mắt màu máu!

Nhưng điều họ không biết là, Diệp Hạo Sơ hoàn toàn không lo lắng chút nào, huyết mạch thần thú thượng cổ của mình trời sinh đã có tác dụng áp chế đối với những thứ tà vật như Quỷ Dương.

Trong khoảnh khắc Diệp Hạo Sơ bắt lấy cành cây, cả tòa đàn tế dường như rung lên một cái!

Sau đó, mọi người liền thấy tay Diệp Hạo Sơ bắt trên cành cây vẫn bình an vô sự, ngược lại, những cành cây Quỷ Dương mở ra mắt máu, điên cuồng vặn vẹo, nhưng không dám đâm vào hắn.

Nó sợ hãi máu của người này, chỉ có thể không cam lòng run rẩy, phát ra từng tiếng hét chói tai.

Rất nhanh, âm thanh quỷ dị khiến người ta khí huyết sôi trào cuối cùng cũng ngừng lại, thay vào đó là những tiếng hét thê lương, mọi người đều có thể nghe ra sự oán hận chứa đựng trong đó.

Tuy chói tai, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với âm thanh quỷ dị vừa rồi, ít nhất không gây chết người.

Trên đàn tế, máu của Diệp Hạo Sơ đang thiêu đốt Quỷ Dương, sau đó có từng làn khói xanh từ trên cành cây không ngừng bốc lên.

Sau đó cả cây Quỷ Dương lập tức run rẩy, rồi giống như cái rễ cây màu máu kia, từ từ khô héo đi.

Rõ ràng đã bị trọng thương chí mạng!

Đám người Ngô Tà ở xa đều kinh ngạc hít một hơi lạnh, Diệp Hạo Sơ lại thực sự có thể tiêu diệt cây Quỷ Dương quỷ bí này?

Vương Nguyệt Bán tấm tắc khen ngợi: "Diệp ca quả thực quá mạnh, cây yêu mọc đầy mắt cũng có thể giết chết, sau này Diệp ca chính là thần tượng của Bàn gia." Tiểu Ca bình thản nói: "Máu của cậu ta đã đóng vai trò quyết định, hiệu quả khắc chế tà túy rất lớn, nếu không cho dù thân thủ có giỏi đến đâu cũng vô dụng!" "Diệp ca đúng là thần thánh!" "Đúng rồi, Tiểu Ca, anh nói máu của Diệp ca có tác dụng quyết định?" "Nói cách khác là huyết mạch của anh ấy còn mạnh hơn cả huyết mạch Kỳ Lân của anh sao?!" Ngô Tà kinh ngạc hỏi.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người Ngô Tà, Tiểu Ca chậm rãi gật đầu, thừa nhận huyết mạch của mình không mạnh bằng huyết mạch của Diệp Hạo Sơ.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Diệp Hạo Sơ từ trong túi lấy ra lá bùa Long Phù, hắn muốn thiêu rụi hoàn toàn cây Quỷ Dương này.

Có thể là vì cây quái này sắp chết, và dù sao cũng là gỗ, nên rất nhanh đã bị đốt cháy.

Không lâu sau, từng con mắt máu trên thân cây Quỷ Dương lần lượt nổ tung, một luồng khí màu xanh lục từ thân cây Quỷ Dương lan ra.

Đây là thi độc mà nó đã nuốt chửng hàng trăm xác chết ngưng tụ thành!

Diệp Hạo Sơ nhíu mày, lùi lại vài bước, nín thở, không hít phải những thi độc đó.

Một ngọn lửa đỏ rực bùng lên trong đàn tế, Quỷ Dương đầu rắn dần dần bị ngọn lửa do bùa Long Phù phun ra thiêu thành tro bụi,

những rễ cây to khỏe lơ lửng bên ngoài đàn tế cũng ngã rạp xuống đất, lần lượt hóa thành tro bụi.

Bản thể Quỷ Dương bị diệt, thân rắn cũng chết! "Chúc mừng túc chủ chém giết Quỷ Dương Đầu Rắn, thưởng một trăm kg vàng!" Lúc này, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Hạo Sơ.

Diệp Hạo Sơ có chút cạn lời, hệ thống này bị sao vậy?

Phần thưởng ngày càng kém, một trăm kg vàng cũng chỉ trị giá khoảng bốn mươi triệu, còn không bằng phần thưởng lần trước!

Buồn bực liếc nhìn cây Quỷ Dương đang dần than hóa trong ngọn lửa, thấy nó không còn động tĩnh gì nữa, Diệp Hạo Sơ mới cúi người xuống, kiểm tra cái cây Quỷ Dương đã bị thiêu rụi.

Thứ này cực kỳ tà tính, hắn lo lắng có cá lọt lưới, sau khi kiểm tra thấy từng rễ cây của Quỷ Dương đều đã hóa thành than trong ngọn lửa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đá một cước cái cây yêu quái dị đã hóa thành than này xuống khỏi đàn tế.

Sau đó, hắn cúi người xuống xem xét cái hố trước mặt, đây là nơi Quỷ Dương cắm rễ, bây giờ chỉ còn lại một cái hố.

Trong hố, có rất nhiều hố nhỏ sâu hơn, đó là nơi Quỷ Dương cắm rễ, bản thể của Quỷ Dương không to lắm, thân cây chỉ to bằng bắp đùi.

Thậm chí rễ của nó cũng khá bình thường, chỉ to bằng cánh tay người thường, những rễ cây to như mãng xà ẩn sâu trong đất, mới thực sự là phần nổi của tảng băng chìm.

Bản thể yếu ớt, đây cũng là một trong những điểm yếu của Quỷ Dương, nhưng người bình thường không có cách nào chống lại được âm thanh quỷ dị để lên đến đỉnh đàn tế, nên điểm yếu này cũng chỉ áp

dụng với Diệp Hạo Sơ.

Tiếp đó, Diệp Hạo Sơ đưa mắt tìm kiếm trong hố cây Quỷ Dương, hắn khẽ nhíu mày, theo lý mà nói, phúc họa đi đôi, nơi có đại hung, tất có dị bảo tồn tại.

Mình khó khăn lắm mới thiêu cái cây đó thành than, chẳng lẽ không có thu hoạch gì sao?

Hơn nữa, nếu không có gì đặc biệt, cây Quỷ Dương này cũng không thể tà dị đến vậy, cả một cây mắt đỏ trông rất đáng sợ!

Vì vậy, Diệp Hạo Sơ kiểm tra rất kỹ lưỡng, rất nhanh đã phát hiện, dưới đáy hố, dường như có một tia sáng đỏ rực lóe lên, hắn nheo mắt lại, vươn tay ra, chộp lấy tia sáng đỏ đó.

Vừa tóm được, Diệp Hạo Sơ đã nhíu mày, thứ này không biết là gì, vô cùng nóng bỏng, hắn vừa chạm vào, lòng bàn tay đã có một tia đau đớn ập đến.

Thứ này sao lại nóng như vậy?

Diệp Hạo Sơ trong lòng nghi hoặc, trước tiên rút tay về, từ trong ba lô xé ra một cuộn gạc, quấn lấy lòng bàn tay, dùng để cách nhiệt, sau đó mới lại chộp lấy tia sáng đỏ kia.

Bùn đất trong hố rơi lả tả, vật kia bị Diệp Hạo Sơ rút ra khỏi hố đất, lại là một thanh trường kiếm!

Thanh kiếm này toàn thân đỏ rực như máu, một đường rãnh máu hình vòng cung chạy dọc thân kiếm, quan trọng nhất là trên thân kiếm còn khắc một con mắt dọc dữ tợn.

Hình dáng thanh kiếm này rất quái dị, hơn nữa trọng lượng cũng phải hơn trăm cân, không biết được làm từ chất liệu gì, người thường ngay cả cầm cũng không nổi.

Ngay cả Diệp Hạo Sơ, người có thể chất đã được nâng cấp nhiều lần, cầm thanh trường kiếm trong tay, cũng cảm thấy có chút nặng trịch, hơn nữa trên thanh kiếm này dường như có một luồng tà khí không ngừng tuôn ra, khi cầm trong tay còn hơi rung lên, giống như có sinh mệnh!

Diệp Hạo Sơ lúc này nhìn thanh kiếm trong tay, mơ hồ đoán ra được lai lịch, nhưng vẫn chưa dám chắc chắn, liền thầm gọi hệ thống, nhưng không nhận được chút phản hồi nào.

Khóe miệng hắn nở một nụ cười khổ, được rồi, hệ thống này quả nhiên là đang thả rông mình, cũng chỉ khi mình chém giết quỷ tà mới lên tiếng, bình thường thì cứ im lặng.

Đám người Ngô Tà sau khi Diệp Hạo Sơ đốt Quỷ Dương, đã đi về phía này, những rễ cây đen kịt như mãng xà khổng lồ kia đã lần lượt hóa thành tro bụi, đường đi thông thoáng, mọi người rất nhanh đã lên đến đài tế này.

Lúc này thấy Diệp Hạo Sơ đang mân mê một thanh trường kiếm màu máu, đều lần lượt ghé lại gần. "Diệp ca, anh không sao chứ?" Ngô Tà quan tâm hỏi.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu, đưa thanh trường đao màu máu trong tay cho mọi người xem: "Dưới gốc cây Quỷ Dương chính là thanh kiếm này, có ai biết lai lịch của nó không?" Ngô Tà nheo mắt, đánh giá thanh trường kiếm màu máu, không lên tiếng.

Cậu có nghiên cứu nhất định về đồ cổ, hơn nữa gia học uyên thâm, đã đọc không ít sách cổ và bút ký do ông nội để lại.

Nhưng dù vậy, cậu cũng không nhận ra thanh trường kiếm có hình dáng kỳ lạ này, rốt cuộc là vật của triều đại nào.

Khi mọi người đều đang nghi hoặc, Tiểu Ca bước lên đàn tế.

Vừa rồi anh đứng bên cạnh cây Quỷ Dương đã bị thiêu thành than, xác định cây tà này đã chết, lúc này mới đi lên.

Nhìn thấy thanh trường kiếm, anh hơi kinh ngạc, nói: "Chẳng trách có thể nuôi ra cây Quỷ Dương tà dị như vậy, hóa ra là bên dưới giấu một thanh tuyệt thế hung binh!" Diệp Hạo Sơ cười nhìn anh: "Hung binh?" Tiểu Ca gật đầu, tiếp tục nói: "Tử khí bao quanh, thân kiếm khắc con ngươi dọc màu máu, chính là dấu hiệu của thanh hung binh này." "Chỉ là lai lịch của thanh kiếm này rất thần bí, tương truyền do Âu Dã Tử..." Ngô Tà nghe vậy nhíu mày nói: "Âu Dã Tử tôi biết, ông ấy là đại sư rèn kiếm cuối thời Xuân Thu, đầu thời Chiến Quốc, tám trong mười thanh danh kiếm là do ông ấy làm ra!" "Nhưng tám thanh danh kiếm do ông ấy làm ra: Thái A, Trạm Lư, Long Uyên, Thuần Quân, Thắng Tà, Ngư Trường, Công Bố, Cự Khuyết không có thanh nào có hình dáng tương tự như thanh trường kiếm kỳ lạ này." Tiểu Ca nghe vậy khẽ lắc đầu nói: "Đây là một thanh kiếm không được ghi chép trong chính sử.

Tương truyền, Âu Dã Tử năm đó khi luyện kiếm Cự Khuyết, thần thiết rèn kiếm còn thừa, liền thêm một ít dược liệu, lại mở lò rèn kiếm." "Khi rèn thanh kiếm này, lửa lò cháy hơn mười ngày, thần thiết trong lò vẫn không tan, kiếm cũng mãi không thành.

Cho đến một ngày, một con rắn xích luyện nhân lúc Âu Dã Tử nghỉ ngơi, chui vào trong lò, thần thiết mới hóa thành nước sắt.

Âu Dã Tử phát hiện ra liền vội vàng rèn thân kiếm, cuối cùng khi kiếm thành hình, trên thân kiếm ma xui quỷ khiến lại xuất hiện một con mắt rắn hình dọc.

Hơn nữa, kiếm vừa ra đời đã khát máu, rạch rách lòng bàn tay của Âu Dã Tử, vì vậy Âu Dã Tử coi nó là binh khí không lành, còn chưa đặt tên đã phái người phong ấn lại." Diệp Hạo Sơ nghe xong liền

cười, điều này cũng gần giống với suy đoán của hắn, thanh kiếm này quả nhiên là do thủy tổ rèn kiếm Âu Dã Tử rèn ra!

Ngô Tà thì nhíu mày, vừa nghe Tiểu Ca nói vậy, khiến cậu nhớ ra một số chuyện, cậu dường như đã thấy giới thiệu về thanh hung binh vô danh này trong một cuốn sách cổ của ông nội Ngô Lão Cẩu, tương truyền đây là một binh khí sẽ ảnh hưởng đến thần trí của con người.

Cậu không khỏi lên tiếng nhắc nhở: "Diệp ca, tôi nhớ ra rồi, trước đây tôi đã thấy trong sách cổ của ông nội, thanh kiếm vô danh này cũng từng xuất hiện trong thời cổ đại, người có được thanh kiếm này, không một ngoại lệ, đều trở thành kẻ điên, hoàn toàn không thể khống chế được tà tính của thanh kiếm này.

Tôi không muốn anh xảy ra chuyện, hay là chúng ta ném thanh kiếm này đi." Tiểu Ca cũng gật đầu, rõ ràng là đồng ý với lời của Ngô Tà.

Vương Nguyệt Bán nghe vậy có chút sốt ruột, thầm nghĩ thanh kiếm này là do thủy tổ rèn kiếm Âu Dã Tử tạo ra!

Chắc chắn rất đáng tiền?

Chương 283

Diệp Hạo Sơ thấy vậy chỉ cười nhẹ, dùng gạc quấn chặt lại, cách ly sức nóng, rồi buộc nó sau lưng. "Thanh kiếm này, tôi tự có tính toán." Binh khí vừa mới đến tay, còn chưa ấm chỗ, Diệp Hạo Sơ sao có thể bỏ đi?

Không nói những thứ khác, chỉ riêng trọng lượng, thanh kiếm vô danh này tuy không nặng bằng Thanh Long Nộ Thiên Đao của mình, nhưng chắc chắn mạnh hơn Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca!

Còn về việc có thể khống chế được hay không, tự nhiên không cần lo lắng, hắn có hệ thống, lại có huyết mạch thần thú thượng cổ, khống chế một thanh hung binh, chắc sẽ rất dễ dàng.

Ngô Tà há miệng, dường như còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Diệp Hạo Sơ, cuối cùng cũng không nói một lời nào, cậu biết mình không thể thay đổi quyết định của hắn.

Hơn nữa cậu cũng mơ hồ có cảm giác, có lẽ Diệp Hạo Sơ thực sự có thể khống chế được thanh hung binh này?

Vương Nguyệt Bán thật ra trong lòng đồng ý với quyết định của Diệp Hạo Sơ, một thanh kiếm quý giá như vậy ném đi thì tiếc quá!

Thấy không khí giữa mọi người có chút căng thẳng, hắn nhướng mày, đứng ra hòa giải: "Một thanh kiếm thôi mà, đừng nói tà dị như vậy, chúng ta hay là xem xem bên kia có quan tài không, Bàn gia tôi đã không thể chờ đợi được nữa rồi!" "Cũng phải!" Ngay lúc này, Ngô Tà nhìn quanh, lớn tiếng hô: "Lão Dương đâu rồi?" Lòng Ngô Tà lập tức thắt lại, trên quảng trường lớn trước đài tế, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Lão Dương, chỉ có những tro bụi do rễ cây hóa thành, đang theo gió nhẹ bay đi.

Mọi người đều nhận ra, Lão Dương đột nhiên biến mất!

Một người sống sờ sờ bị trói, lại bị Diệp Hạo Sơ đá một cước trọng thương, sao có thể đột nhiên mất tích?

Mọi người trong lòng đều dâng lên vài phần lạnh lẽo, nghĩ đến thủ đoạn kỳ quái của Lão Dương trước đó, đôi mắt có thể khiến người ta rơi vào bóng tối, đều có chút lạnh gáy, đây hoàn toàn không phải là năng lực mà con người có thể sở hữu!

Ngô Tà hận hận nghiến răng, dù với tính cách của cậu, bị Lão Dương lừa dối che giấu, cũng phẫn nộ không thôi. "Mẹ kiếp!" Cậu chửi một tiếng, ngồi xuống từ từ nói: "Lão Dương là bạn thân từ nhỏ của tôi, nhưng trước đây nó đã mất tích ba năm, chắc là đã vào trong ngôi mộ này.

Trước đây nó là một người rất lạc quan vui vẻ, cũng không biết trong ngôi mộ này rốt cuộc có gì, mà có thể khiến một người thay đổi nhiều như vậy, thay đổi đến mức bây giờ tôi cũng không nhận ra nó nữa!" "Không sao đâu, Thiên Chân, cậu còn có Bàn gia tôi đây!" Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà, để an ủi.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy chậm rãi nói: "Ba năm, đủ để biến một người thành một người khác." Mọi người đều chìm vào im lặng, Vương Bàn Tử cười nói: "Sợ gì chứ, nếu Lão Dương kia còn dám giở trò gì, Bàn gia nhất định sẽ khiến nó có đi không có về!" "Đừng nói những chuyện này nữa, Bàn gia thấy, việc cấp bách nhất của chúng ta bây giờ, là xem xem trong quan tài có gì!" "Bàn gia tôi cửu tử nhất sinh đến giờ, một xu cũng chưa kiếm được!" Vương Bàn Tử vừa nói, vừa từ trong ba lô lôi ra một cây nến, đặt ở góc đông nam của mộ thất.

Đang định châm lửa thì nghe thấy Ngô Tà ở phía sau trêu chọc: "Còn thắp nến nữa, không sợ xuất hiện cái ngọn lửa Minh Hỏa dẫn

đường cho linh hồn kia sao?" Tay Bàn Tử run lên, quay đầu lườm Ngô Tà một cái, nhưng vẫn châm nến lên. "Người thắp nến, ma thổi đèn, quy củ của tổ tiên vẫn không thể quên được." Hắn lẩm bẩm.

Sau đó mọi người cũng không còn chú ý đến Lão Dương đã biến mất nữa, mà là đánh giá cỗ quan tài trước mặt.

Dưới ánh sáng của đèn pin, mọi người có thể thấy quách quan tài có màu xanh lục, trên đó đầy những vết gỉ đồng do năm tháng xâm thực.

Lại là một cỗ quan tài bằng đồng!

Cỗ quan tài bằng đồng trước đó đã xuất hiện một Tiểu Dương Quá, ai biết trong quách quan tài của gian mộ chính này, sẽ là cái gì?

Diệp Hạo Sơ lưng đeo thanh hung kiếm vô danh được quấn bằng nhiều lớp gạc, đánh giá cỗ quan tài bằng đồng trước mặt.

Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ sắp sửa vén lên bí mật cuối cùng của cây thần Thanh Đồng, nhưng bây giờ Lão Dương mất tích, có rất nhiều biến số. "Diệp ca, anh không phải nói quan tài bằng đồng là dùng để phong ấn những thứ hung sát sao?

Tại sao trên quách quan tài này không có dây xích sắt buộc, không có sắt nóng chảy đổ lên, cũng không có dấu vết bị người ta phá hoại?" Ngô Tà tò mò hỏi.

Diệp Hạo Sơ bị cắt ngang dòng suy nghĩ, cũng không để ý, cười nhẹ, trêu chọc: "Cậu mở ra xem, chẳng phải sẽ biết sao." Ngô Tà rụt cổ lại nói: "Thôi đi, Diệp ca, tôi thể chất thế nào tôi tự biết, tôi mà mở ra, đảm bảo sẽ bật nắp!" "Ha ha ha!

Thiên Chân, cậu đúng là có tự biết mình nhỉ!" Vương Bàn Tử cười lớn.

Cái thể chất mở quan tài là xác bật dậy của Ngô Tà bây giờ ai mà

không biết chứ!

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Diệp Hạo Sơ, dường như chỉ chờ lệnh của hắn: Mở quan tài!

Diệp Hạo Sơ lại không vội vàng ra lệnh, mà quan sát xung quanh quan quách bằng đồng, xem xét những hình khắc bên ngoài.

Họa tiết trên chiếc quan quách này không giống với mộ bồi táng, không phải hình rồng, mà là một vài hình totem rắn hai thân khổng lồ.

Bên cạnh con rắn song sinh còn có một đám người tí hon đang quỳ lạy, trông như đang tế thần, lại giống như đang cầu nguyện.

Diệp Hạo Sơ ngắm nhìn totem một lúc rồi ngẩng đầu nói: "Các cậu nhìn hình khắc trên quan tài đồng này xem, hẳn là một loại nghi thức tế lễ nào đó, hơn nữa chiếc quan quách này có lẽ được nối liền với cây đồng bên dưới." "Đây hẳn là một cái giếng quan tài, còn phòng mộ thật sự nằm bên trong cỗ quan tài này." Nói xong, hắn tung một cước đá bay nắp quan tài ra ngoài.

Mọi người đều giật nảy mình trước hành động bất thình lình của Diệp Hạo Sơ, vội vàng lùi lại mấy bước.

Sau đó, chiếc quan quách bằng đồng mở ra trước mắt họ, một luồng mùi ẩm ướt khó ngửi lập tức xộc ra từ bên trong.

Ngô Tà và những người khác bất giác đưa tay bịt mũi, rồi mới nhìn vào trong quan quách.

Quả nhiên như lời Diệp Hạo Sơ nói, đây chỉ là một cái giếng quan tài, bên trong rỗng tuếch, kéo dài thẳng xuống dưới, nối liền với một không gian đen kịt khác.

Đồng thời, có bốn sợi xích sắt vươn ra từ thành trong của quan tài đồng, kéo dài xuống không gian bên dưới.

Trong không gian đen kịt đó dường như còn có một đốm sáng màu vàng.

Vương Bàn Tử vỗ đầu, cười nói: "Vẫn là Diệp ca chuyên nghiệp nhất.

Nhưng mà chủ nhân ngôi mộ này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, lại dùng một cái giếng quan tài để nối với phòng mộ." Diệp Hạo Sơ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào đốm sáng vàng kia, hơi thất thần.

Đó chính là Thi kiển sao?

Ngô Tà lúc này hỏi: "Các cậu có thấy đốm sáng dưới giếng quan tài không?" Mọi người nghe vậy đều gật đầu, Diệp Hạo Sơ nói: "Phòng mộ thật sự hẳn là ở đó.

Tất cả kiểm tra lại trang bị, đồng thời đeo mặt nạ vào, không khí bên trong có thể có vấn đề." Ngô Tà và hai người kia đều gật đầu, làm theo từng việc một.

Chẳng biết từ lúc nào, mọi người đã xem Diệp Hạo Sơ là người chỉ huy, ngay cả Tiểu Ca lạnh lùng cũng phải thừa nhận, Diệp Hạo Sơ thật sự rất có sức ảnh hưởng.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, cả nhóm bám vào những sợi xích sắt trong giếng quan tài và trượt xuống.

Có tất cả bốn sợi xích, cũng không biết chúng kéo dài đến đâu.

Đốm sáng màu vàng trong bóng tối kia thực sự quá mờ ảo, không cách nào phán đoán được khoảng cách.

Sau đó, mọi người bám vào xích sắt trượt xuống một lúc lâu mà vẫn chưa thấy đáy, đốm sáng kia dường như cũng di chuyển theo vị trí của họ, trông rất kỳ lạ.

Vương Bàn Tử thì không đợi được nữa, gã nóng lòng muốn nhìn thấy đám đồ cổ bảo bối của mình nên không kiểm soát tốc độ, vèo một cái đã trượt xuống trước tất cả mọi người.

Bất kể Ngô Tà ở phía sau gọi thế nào, Vương Bàn Tử cũng không nghe, cậu đành phải dùng đèn pin chiếu theo Vương Bàn Tử ở dưới để đề phòng bất trắc.

Diệp Hạo Sơ thì không mấy vội vã, cứ trượt một đoạn, hắn lại dùng dao găm Long Lân cắm vào xích sắt để hãm tốc độ lại.

Lúc này, trong bóng tối truyền đến tiếng la của Vương Bàn Tử.

"Các món đồ cổ bảo bối ơi, Bàn gia đến đây!" Thế nhưng, tiếng reo hò phấn khích của Vương Bàn Tử nhanh chóng biến thành tiếng la hét kinh ngạc: "Vãi chưởng!

Diệp ca, Thiên Chân, các cậu mau xuống xem, dưới này có một khối hổ phách to khủng khiếp!" Ngô Tà nghe vậy vội hỏi: "Hổ phách?

Ngoài khối hổ phách đó ra còn có gì nữa không?" Vương Bàn Tử dường như đã kiểm tra một lượt, giọng gã im bặt một lúc rồi mới vọng lên.

"Hết rồi, ở đây chỉ có một khối hổ phách lớn, bốn phía đều là tường đồng, trên đó toàn là bùa vẽ ma quỷ loằng ngoằng, cha này cũng không biết chữ!" Diệp Hạo Sơ nghe xong thì thầm gật đầu, thân hình cũng nhanh chóng trượt xuống.

Sau khoảng vài phút, đốm sáng màu vàng cuối cùng cũng dần lớn lên, diện mạo thật sự của nó cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một vật thể hình chữ nhật, trông giống như một cỗ quan tài, bán trong suốt, tỏa ra ánh sáng vàng mờ ảo, tựa như một khối hổ phách khổng lồ.

Bên trong nó còn ẩn chứa một bóng đen, giống như mẫu vật côn

trùng bị bọc trong hổ phách vậy.

Ánh đèn pin chiếu lên khối hổ phách, nó lập tức tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Ánh sáng vàng nhạt chảy trôi như sóng nước, khiến cho không gian bên trong giếng quan tài trở nên đẹp đẽ huy hoàng.

Ngô Tà và những người khác đều tỏ vẻ kinh ngạc tột độ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e rằng không ai tin trên đời này lại có một khối hổ phách khổng lồ đến vậy.

Vương Bàn Tử đang ôm sợi xích sắt, thấy vẻ mặt chấn động của mọi người thì cười nói: "Lúc Bàn gia tôi mới xuống cũng giật cả mình." "Trời ạ!

Khối hổ phách to thế này chắc chắn là báu vật vô giá, chỉ có điều chúng ta không động vào được!" "Bên cạnh lại chẳng có gì sất, phen này Bàn gia đúng là chẳng vớt vát được gì rồi!" Mọi người nghe vậy mới dời sự chú ý khỏi quan quách hổ phách, bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Nơi này quả nhiên giống hệt như lời Diệp Hạo Sơ nói, bên trong giếng quan tài chính là ruột của cây đồng.

Cây đồng khổng lồ không ngờ lại rỗng ruột, và chiếc quan quách lấp lánh này đang được treo lơ lửng giữa không trung bằng chính những sợi xích sắt mà họ đang bám vào.

Bốn vách tường đều được điêu khắc totem rắn hai thân, còn bên dưới là vực sâu không thấy đáy.

Diệp Hạo Sơ lúc này đưa mắt nhìn qua quan quách màu hổ phách xuống phía dưới, nơi đó chỉ có một màu đen kịt như mực đặc.

Dường như trong bóng tối đó ẩn giấu những yêu ma quỷ quái

không tên, lại như thể nó nối thẳng đến âm phủ địa ngục, thông tới thành quỷ nơi yêu ma hoành hành.

Trong lòng mọi người đều run lên, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Chương 284

Rất nhanh, họ phát hiện ra nơi quái quỷ này căn bản không có chỗ đặt chân, chỉ có một khối hổ phách khổng lồ treo lơ lửng, tất cả mọi người đều đang bám trên xích sắt, treo lủng lẳng như khỉ.

Vương Bàn Tử lại trượt xuống thêm một chút, dường như muốn đặt chân lên chiếc quan quách hổ phách kia.

Ngô Tà vội vàng ngăn lại: "Bàn Tử, cậu đừng động đậy.

Tôi chưa từng nghe nói có khối hổ phách nào to như vậy, biết đâu thứ đó giòn lắm, một cước giẫm xuống là vỡ tan tành đấy." Vương Bàn Tử nghe vậy liền dừng lại, không dám trượt xuống nữa.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu nói: "Đây là Thi kiển, không dễ vỡ như vậy đâu!" "Thi kiển?" Ngô Tà hỏi lại.

Diệp Hạo Sơ giải thích: "Theo ghi chép trong sách cổ, thứ này là một loại dược dẫn để luyện đan của các phương sĩ thời Tiên Tần.

Họ ngâm thai phụ vào trong dung dịch thuốc, sau đó chôn xuống đất." "Đợi khoảng mười mấy năm rồi đào lên, đứa bé trong bụng thai phụ sẽ biến thành Thi kiển.

Lớp vỏ bên ngoài chính là nhau thai đã hóa đá, còn màu hổ phách mà chúng ta đang thấy thực chất là nước ối đã đông đặc lại." "Nhưng cũng có người nói, thứ này là một kỹ thuật chống phân hủy thời cổ đại, được chế tạo từ cành cây trộn với thảo dược, mục đích là để ngăn thi thể mất nước, giúp cho thi thể ngàn năm không mục nát." Vương Bàn Tử nghe vậy hít một hơi khí lạnh: "Thế thì cái nhau thai của thứ quỷ này cũng to thật đấy!" Ngô Tà cũng gật đầu, nghi hoặc nói: "Tôi có nghe nói về Thi kiển, trước đây ở vùng Nội Mông cũng có người đào được thứ này, nhưng chúng chỉ to bằng cái chậu rửa mặt,

bên trong đa phần là xác động vật nhỏ hoặc trẻ sơ sinh." "Nhưng Thi kiển to thế này thì tôi chưa từng nghe nói đến." Diệp Hạo Sơ mỉm cười, cũng không giải thích thêm, chỉ trực tiếp buông tay khỏi xích sắt.

"Bộp" một tiếng, hắn đã đáp xuống Thi kiển.

Thi kiển được treo bằng bốn sợi xích sắt, lập tức hơi nghiêng đi vì trọng lượng hai bên không cân bằng, nhưng cuối cùng vẫn không bị vỡ.

Những người khác thấy vậy cũng lần lượt leo xuống Thi kiển, quan sát cỗ quan quách chấn động lòng người này ở cự ly gần.

Bộp bộp… Tiếng bốn người đáp xuống Thi kiển vang lên liên tiếp năm lần.

Bỗng nhiên, Diệp Hạo Sơ mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng quét qua mặt mọi người.

Ngô Tà và những người khác thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng đều chùng xuống.

Lẽ nào lại có biến cố?

"Chúng ta có tổng cộng bốn người, nhưng tiếng đáp xuống Thi kiển lại vang lên năm lần.

Cái thứ thừa ra đó là gì?" Trong lòng mọi người lập tức kinh hãi, da đầu tê dại, vội vàng nhìn quanh bốn phía.

Vương Bàn Tử còn đếm lại số người, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Trong mắt Diệp Hạo Sơ lóe lên một tia nghi hoặc.

Hắn hơi cúi đầu, vừa lúc liếc thấy cái bóng của mình, dường như nó tối hơn bóng của những người khác rất nhiều, giống như hai cái

bóng đang chồng lên nhau.

Hắn nở một nụ cười khó hiểu, bình tĩnh nói: "Chắc là tôi nghe nhầm." Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, sắc mặt Diệp Hạo Sơ đột nhiên thay đổi, hắn mạnh mẽ vươn tay chộp lấy cái bóng trên mặt đất.

Cảm giác trong tay không phải là Thi kiển cứng rắn, mà là một thứ gì đó có nhiệt độ.

Cái bóng này quả nhiên có vấn đề!

Ngô Tà và những người khác chỉ thấy Diệp Hạo Sơ đưa tay ra, sau đó cái bóng dưới chân hắn bỗng chốc phồng lên như bong bóng được thổi hơi, biến thành hình người.

Đây rõ ràng chính là Lão Dương đã đột nhiên biến mất!

Cảnh tượng quái dị này khiến sắc mặt Ngô Tà và mọi người lập tức thay đổi.

Lão Dương này rốt cuộc là người hay là quỷ?

Sao lại có thể xuất hiện từ trong bóng tối?

Lúc này, tay Diệp Hạo Sơ đang nắm chặt cánh tay Lão Dương, dường như muốn bóp nát nó.

Mặt Lão Dương tái mét, hắn nhíu chặt mày, tay kia vội vàng sờ đến bên hông, nơi đó có một khẩu súng tiểu liên.

Cũng không biết hắn kiếm đâu ra món hàng xịn đó, băng đạn của khẩu tiểu liên có sức chứa gần 30 viên, tốc độ bắn lại cực nhanh.

Trong nháy mắt có thể xả nát một người!

Hơn nữa, bây giờ mọi người đều đang ở trên cùng một cái Thi kiển, đứng sát nhau như vậy.

Nếu để Lão Dương nổ súng, một băng đạn bắn ra, tất cả mọi người đều sẽ rơi xuống vực sâu bên dưới.

Diệp Hạo Sơ thấy vậy sắc mặt vẫn bình thản.

Ngay khoảnh khắc Lão Dương rút súng ra, hắn mạnh mẽ tung một cú đá vòng cầu xé gió.

Khẩu súng tiểu liên lập tức vẽ một đường cong bay ra ngoài, và bay cùng với nó, còn có cả Lão Dương!

"Diệp ca, đừng!" Ngô Tà trong lòng vẫn còn tình cảm với người bạn thuở nhỏ này, thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, không khỏi hét lớn.

Bên dưới là vực sâu, rơi xuống tuyệt đối không còn mảnh xương.

Tuy nhiên, Diệp Hạo Sơ cũng không định giết Lão Dương ngay lúc này, nên ngay khoảnh khắc Lão Dương rơi xuống, hắn đã tóm lấy mắt cá chân của Lão Dương, xách ngược gã lủng lẳng bên mép Thi kiển.

Màn ẩu đả này khiến Thi kiển rung lắc dữ dội, cơ thể Lão Dương treo ngược bên ngoài cũng lắc lư không ngừng.

Cảm giác này còn kích thích hơn cả nhảy bungee, mặt Lão Dương trắng bệch như giấy, mồ hôi lạnh túa ra.

"Diệp ca... tôi... sai rồi, lần sau... tôi không dám nữa, tha cho tôi một mạng đi!" Giọng Lão Dương run rẩy y như cơ thể hắn.

Diệp Hạo Sơ không nói gì, chỉ nắm lấy mắt cá chân Lão Dương mà lắc qua lắc lại, cho Lão Dương trải nghiệm cảm giác kinh hồn bạt vía một phen.

Mãi đến khi Lão Dương cảm thấy đầu mình sắp nổ tung vì sung huyết quá độ, Diệp Hạo Sơ mới kéo hắn lên lại.

Sau khi trở lại Thi kiển, mặt Lão Dương vẫn đỏ bừng, không ngừng thở hổn hển, như thể vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan về.

Diệp Hạo Sơ ra hiệu bằng mắt cho Vương Bàn Tử, người sau vội vàng lấy đi ba lô và con dao găm trên đùi của Lão Dương.

Sau khi tước hết vũ khí của Lão Dương, Diệp Hạo Sơ nhìn hắn, khóe miệng nở một nụ cười như có như không, nói: "Nói hết những gì cậu biết ra, nếu không hậu quả thế nào, cậu hẳn là rất rõ." "Hoặc cậu cũng có thể cược một phen, xem cậu có lừa được tôi không, và xem tôi có phải là người nhân từ nương tay, có tha cho cậu một mạng hay không!" Lão Dương nghe vậy rụt cổ lại, bây giờ hắn thực sự sợ Diệp Hạo Sơ đến tận xương tủy.

Gã đàn ông này quả thực là ác mộng của hắn.

Nhân từ nương tay?

Đừng có đùa, Lão Dương đã từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Diệp Hạo Sơ khi vung dao.

Sự tàn nhẫn và thái độ thản nhiên khi đối mặt với nguy hiểm đó, làm sao có thể là người dễ chọc?

Hắn im lặng một lúc rồi mở miệng: "Diệp ca, tôi hiểu rồi, tôi sẽ nói thật." Lão Dương nhìn Ngô Tà, áy náy nói: "Ngô Tà, xin lỗi cậu.

Tôi vẫn luôn nói với cậu rằng trên cây đồng có bảo bối, thực ra là hy vọng mượn sức cậu để làm một việc, chính là việc tôi đã từng nói, tôi muốn cậu cứu mẹ tôi." Ngô Tà nghe xong ngẩn ra, "Hả?

Bác gái không phải đang ở nhà sao, sao có thể ở đây được?" Lão Dương lắc đầu, đau buồn nói: "Mẹ tôi đã mất rồi, nhưng cây đồng này có thể làm cho mẹ tôi sống lại." "Chỉ cần cậu nghĩ, chỉ cần cậu nghĩ đến, cây đồng này có thể biến tiềm thức của cậu thành hiện thực." "Các cậu không tò mò về năng lực của tôi sao?

Tất cả đều là tác dụng của cây đồng.

Đây là một cây điều ước, nó có thể đáp ứng mọi nguyện vọng của chúng ta, chỉ cần chúng ta muốn!" Giọng nói đầy cám dỗ của Lão Dương còn chưa dứt, trong vực sâu dưới Thi kiển đã vang lên những âm thanh quỷ dị, lòng mọi người lập tức lạnh đi!

Thứ gì đang phát ra âm thanh đó?

Nhưng nói cũng lạ, âm thanh quỷ dị đó chỉ vang lên một lúc rồi dừng lại, trong giếng quan tài lại chìm vào im lặng chết chóc.

Ngô Tà và những người khác đều cảm thấy lạnh sống lưng, vội nhìn xuống dưới, nhưng cũng chỉ thấy một màu đen kịt.

Thế là mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lão Dương, tưởng rằng đây lại là chiêu trò do Lão Dương dùng năng lực quỷ dị của cây đồng tạo ra.

"Không... không phải tôi làm!" Sắc mặt Lão Dương hơi thay đổi, liên tục lắc đầu tỏ ý không phải mình làm.

Diệp Hạo Sơ nheo mắt lại, quan sát vực sâu bên dưới, đồng thời thúc giục: "Nói tiếp đi, nói hết những gì cậu biết ra!" Lão Dương nghe vậy ngẩn ra, nhưng hắn không hề căng thẳng, ngược lại còn nở một nụ cười quỷ dị.

"Những gì tôi biết cũng chỉ có vậy thôi.

Sau này tôi còn nghiên cứu về năng lực cụ thể hóa tiềm thức này." "Phát hiện ra năng lực này không chỉ khó kiểm soát, mà một khi rời khỏi cây đồng, nó chỉ có thể tồn tại trong một khoảng thời gian.

Sau đó, năng lực này sẽ yếu dần theo số lần sử dụng, cho đến khi biến mất hoàn toàn." "Nhưng năng lực này không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến cơ thể.

Sở dĩ tôi muốn Ngô Tà đến đây, cũng chỉ là hy vọng vào tiềm thức ngây thơ trong sáng của cậu ấy, để hồi sinh mẹ tôi." "Dựa vào những lời tôi vừa nói, chỉ cần Ngô Tà cậu suy nghĩ, chỉ cần cậu nghĩ, mẹ tôi có thể đã hồi sinh ở nhà cách đây hàng ngàn dặm rồi." "Nhưng việc sử dụng năng lực này khiến trí nhớ của tôi trở nên rất kém, rất nhiều chuyện tôi chỉ có thể viết trước ra giấy, nếu không căn bản không thể nhớ được.

Chương 285

Vốn dĩ chuyến này có thể sắp xếp ổn thỏa cho Ngô Tà, để cậu ấy giúp tôi hoàn thành nguyện vọng mà không hay biết." "Nhưng bây giờ trí nhớ của tôi quá tệ, đường đi trong lăng mộ như thế nào tôi cũng quên mất rồi." Lão Dương nói xong, mỉm cười với mọi người, nụ cười đó ẩn chứa vài phần quỷ dị.

Hắn lại nói: "Tiếng động dưới cây đồng vừa rồi không phải do tôi tạo ra, có thể là do chính các người." "Ấn tượng đầu tiên của các người khi nhìn thấy vực sâu này là gì?" Vương Bàn Tử bất giác đáp: "Giống như một con đường thông đến địa ngục." Diệp Hạo Sơ nghe vậy liền lườm Vương Bàn Tử một cái, nghiêm giọng nói với mọi người: "Từ bây giờ trở đi, các người không được nghĩ gì hết!" Nếu cứ để họ nghĩ lung tung, không biết sau này sẽ xuất hiện những con quái vật gì nữa!

Mọi người nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

Nếu Lão Dương không lừa họ, cây đồng này thực sự có năng lực cụ thể hóa tiềm thức, vậy thì thứ quái dị dưới vực sâu rất có thể chính là nỗi sợ hãi của họ được cụ thể hóa!

Diệp Hạo Sơ lúc này cũng hơi nhíu mày, hắn cũng không biết dưới đó có gì.

Giây tiếp theo, chỉ thấy, trong vực sâu vốn tĩnh lặng, đột nhiên xuất hiện một con ngươi dọc màu tím!

Con ngươi màu tím này cực kỳ khổng lồ, dài bằng một người rưỡi, lúc đóng mở còn tỏa ra một tia sáng tím tà dị, vô cùng đáng sợ!

"Vãi chưởng!

Cái thứ quái quỷ gì đây?" Vương Bàn Tử lập tức chửi ầm lên.

Mặt Ngô Tà cũng đầy vẻ hoảng sợ, hai chân bất giác mềm nhũn ra.

Tiểu Ca thì không nói gì, chỉ nheo mắt quan sát con ngươi tím khổng lồ đó, trong đôi mắt ánh lên những tia lạnh lẽo nguy hiểm.

Thời gian cứ thế trôi qua, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng tim đập ngày càng nhanh của đối phương.

Con ngươi tím khổng lồ trong bóng tối ngày càng gần, đồng thời âm thanh quỷ dị như tiếng rò rỉ khí cũng như thể ở ngay bên tai!

Ba giây sau, con ngươi tím khổng lồ đó dường như bị ánh sáng đèn pin của mọi người kích động đến phát điên, nhanh chóng lao vút lên trên.

Chân dung thật của nó cũng vì thế mà hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một con rắn độc khổng lồ đang lè chiếc lưỡi đỏ tươi!

Diệp Hạo Sơ nheo mắt, quát khẽ: "Chúc Cửu Âm!" Lời của Diệp Hạo Sơ vừa dứt, trong lòng Ngô Tà và mọi người đều chấn động!

Chúc Cửu Âm?

Đây không phải là sinh vật trong truyền thuyết sao?

Sao lại có thể xuất hiện ở đây?

Mọi người kinh hãi, nhưng Chúc Cửu Âm đã từ vực sâu lao tới, trên chiếc đầu lâu khổng lồ và hung tợn, một con ngươi màu tím khổng lồ tỏa ra ánh sáng tím yêu tà.

Mà phía trên con ngươi dọc đó, dường như có một đường kẻ đen, giống như một con mắt chưa mở hết.

Toàn bộ chiếc đầu lâu khổng lồ được bao phủ bởi lớp vảy đen dày

đặc, không khó để đoán được sức phòng thủ và lực va chạm kinh khủng của nó!

Đầu lâu còn chưa tới, đã mang theo một luồng gió tanh hôi khó chịu ập vào mặt Ngô Tà và những người khác.

Tiểu Ca thấy vậy quát khẽ: "Lên xích sắt, trèo về!

Không thể ở lại đây được nữa!" Ngô Tà và những người khác cũng hoàn hồn sau cơn kinh hãi, vội vàng bám lấy sợi xích sắt gần nhất, trèo ngược lên trên.

Diệp Hạo Sơ cũng bám vào xích sắt, nhưng hắn không vội rời đi, ngược lại còn nhìn con Chúc Cửu Âm hung tợn kia thêm một cái.

Hắn thầm nghĩ: Máu của Chúc Cửu Âm này liệu có tác dụng gì với mình không?

Dù sao Chúc Cửu Âm cũng là tên gọi khác của Chúc Long, đều là rồng, chắc hẳn sẽ có chút tác dụng?

Bên này, đầu lâu khổng lồ của Chúc Cửu Âm mang theo cảm giác áp bức cực mạnh lao tới.

Diệp Hạo Sơ liếc nhìn một cái, sau đó cũng theo Ngô Tà và những người khác trèo lên trên.

Nơi này quá nhỏ, không thích hợp để chiến đấu.

Sau khi trèo lên xích sắt, mọi người đều thầm chửi một tiếng.

Trên xích sắt mọc một loại nấm nào đó, trơn tuột chết đi được.

Từ trên xuống thì không sao, nhưng muốn trèo ngược lên thì không dễ dàng chút nào.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa không bám chắc, trực tiếp rơi xuống.

Diệp Hạo Sơ nghĩ đến điều gì đó, quát khẽ: "Lão Dương, không phải cậu nói cây đồng có năng lực vật chất hóa sao?" Lão Dương nghe vậy, lập tức nhắm mắt lại, chăm chú tưởng tượng.

Rất nhanh, mọi người thực sự cảm thấy sợi xích sắt trong tay trở nên khô ráo vô cùng, dễ dàng leo trèo hơn nhiều.

Ngay lúc mọi người đang vội vã leo lên.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên từ dưới chân họ, con Chúc Cửu Âm như thể xông ra từ tâm trái đất, trong nháy mắt đã đâm nát Thi kiển!

Những sợi xích sắt mà mọi người đang bám vào cũng rung lắc dữ dội, giống như con rắn điên cuồng lúc trước, họ suýt chút nữa bị xích sắt văng ra ngoài!

Diệp Hạo Sơ hai tay nắm chặt xích sắt, cơ thể theo quán tính không ngừng lắc lư.

Từ vị trí của hắn bây giờ nhìn xuống.

Quầng sáng vàng ấm áp tượng trưng cho Thi kiển, trong nháy mắt tan thành bốn năm mảnh, dưới sự tương phản của bóng tối xung quanh, trông giống hệt như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm...

"Vãi chưởng!

Gặp xui tám kiếp, con quái vật này to quá!" "Thân hình béo tốt của Bàn gia đây còn không đủ cho nó nhét kẽ răng!" Lúc này, tiếng than vãn của Bàn Tử vang lên bên tai mọi người, đi cùng với đó là tiếng rít ngày càng gần, ai nấy đều thấy lạnh sống lưng.

May mà thứ trơn trượt trên xích sắt đã được Lão Dương dùng năng lực của cây đồng loại bỏ, mọi người trèo nhanh hơn rất nhiều, rất nhanh đã nhìn thấy lối ra của giếng quan tài.

Ngay khi mọi người tưởng rằng sắp thoát khỏi miệng cọp, con Chúc Cửu Âm đó há to miệng, nhanh chóng lao tới.

Trong miệng rắn đầy những chiếc răng nanh sắc nhọn, trên răng còn có màu xanh tím, rõ ràng chứa kịch độc.

Ngô Tà và những người khác sợ đến hồn bay phách lạc.

Họ bây giờ đã ở không xa lối ra của giếng quan tài, con Chúc Cửu Âm này rõ ràng không muốn tha cho bất kỳ ai trong số họ!

Đúng lúc này, tiếng súng nổ vang trong giếng quan tài.

Trong ánh lửa từ họng súng, Diệp Hạo Sơ bắn một phát trúng vào chiếc lưỡi đỏ tươi của Chúc Cửu Âm.

Chiếc lưỡi đầy gai ngược đó lập tức rụt lại, Chúc Cửu Âm cũng bị đau, động tác lập tức khựng lại.

Ngô Tà và những người khác vội vàng nhân cơ hội này, trèo ra khỏi giếng quan tài.

"Sợ chết Bàn gia rồi, miệng giếng quan tài này không lớn, thứ đó chắc không ra được đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử mệt lử ngồi bệt xuống đất, kinh hồn chưa định.

Tiểu Ca lúc này nhíu mày, "Đừng dừng lại, tên đó có thể đâm thủng cái giếng quan tài này, chúng ta chạy ra ngoài!" Mọi người nghe vậy sắc mặt càng thêm tái nhợt, vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này, tế đàn và quảng trường trước tế đàn dường như có động đất, rung lắc dữ dội, chấn động mạnh đến mức suýt nữa hất ngã họ xuống đất.

Ngô Tà và những người khác không dám quay đầu lại, liều mạng chạy ra ngoài, mơ hồ cảm giác được chiếc quan quách bằng đồng dường như bị một vật khổng lồ húc bay ra ngoài, sau đó đầu lâu to lớn

của Chúc Cửu Âm xuất hiện trên tế đàn!

Tiếng rít chói tai vang vọng khắp quảng trường, bốn bức tượng bị rễ cây bao bọc lần lượt bị nó quét ngang, vỡ tan trong nháy mắt.

Tế đàn này như đang phải chịu một trận đại kiếp, khắp nơi đều là cát bay đá chạy và rễ cây gãy nát.

Họ chạy một mạch đến rìa tế đàn, Tiểu Ca lấy dây thừng và mỏ neo từ ba lô ra, quăng sang con đường ván bên kia thấp hơn một chút, tạo thành một con dốc.

Mọi người vội vàng trượt theo dây thừng xuống con đường ván.

Chúc Cửu Âm tàn phá trên tế đàn một trận, sau đó cũng xông ra.

Mãi đến bây giờ, mọi người mới nhìn thấy toàn bộ hình dạng của nó.

Đó là một con rắn khổng lồ toàn thân đen kịt, thân hình còn to hơn cả xe tải, chiều dài ít nhất 20 mét, toàn thân đều là vảy nhỏ li ti, trông giống rắn nhưng lại càng giống rồng hơn, chỉ là không có sừng và móng vuốt mà thôi.

Và con ngươi màu tím khổng lồ đó, đang lạnh lùng và tà dị nhìn về phía họ!

Diệp Hạo Sơ lúc này nhíu mày.

Con ngươi tím khổng lồ đó dường như có ma lực, Ngô Tà và những người khác lập tức cứng đờ tại chỗ như tượng đất tượng gỗ.

Chỉ có Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca vì huyết mạch của bản thân nên ảnh hưởng phải chịu nhỏ hơn một chút.

Nhưng dù vậy, trong đầu Diệp Hạo Sơ cũng dâng lên một thoáng choáng váng, may mà có một luồng hơi ấm từ trong huyết mạch, xua tan cảm giác choáng váng trong đầu hắn.

Chương 286

Tiểu Ca lúc này cũng cắn chặt răng, nhìn thẳng vào con ngươi tím của Chúc Cửu Âm.

"Tỉnh lại!" Diệp Hạo Sơ quát lạnh một tiếng, lập tức kéo Ngô Tà và những người khác từ trạng thái ngây dại trở về thực tại.

Mọi người đột nhiên tỉnh lại, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, quần áo bị mồ hôi thấm ướt, dính chặt vào người, nhớp nháp.

Trong con ngươi tím khổng lồ của Chúc Cửu Âm, lóe lên một tia kinh ngạc đầy nhân tính.

Nó hơi quay đầu, chuyển toàn bộ ánh mắt sang người Diệp Hạo Sơ.

Sau đó, Diệp Hạo Sơ chỉ quát khẽ: "Chạy!" Mọi người nghe vậy liền cắm đầu cắm cổ chạy, từ con đường ván lao xuống, con Chúc Cửu Âm phía sau truy đuổi không tha.

Cái đuôi đen của nó quét ngang một cái, con đường ván lập tức sụp đổ một mảng lớn.

Những tấm ván gỗ gãy và các loại dây leo không tên rơi lả tả.

Mọi người cực kỳ kinh hiểm né tránh những tấm ván gỗ rơi từ trên trời xuống, hai tay ôm đầu để tránh bị vật lạ đập trúng, chạy như bay trên con đường ván.

Ngay khi Ngô Tà và những người khác tưởng đã thoát nạn.

"Xì xì~!" Giây tiếp theo, Chúc Cửu Âm phát ra tiếng kêu xì xì, men theo cây đồng mà trườn tới, lưỡi rắn liên tục thè ra thụt vào, bò về phía Ngô Tà và Diệp Hạo Sơ.

“Mau chạy!

Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta mau rời khỏi đây.” Ngô Tà vội vàng kéo Lão Dương bên cạnh, muốn đưa hắn rời khỏi nơi này.

“Không, Ngô Tà, tôi không thể rời khỏi đây, tôi nhớ mẹ tôi rồi, tôi sẽ không rời khỏi đây, cho dù là chết, tôi cũng muốn chết ở đây.” Lão Dương lắc đầu, thẳng thừng từ chối đề nghị của Ngô Tà, căn bản không muốn cứ thế rời đi.

“Lão Dương, cậu điên rồi sao?

Sao cậu còn cố chấp không tỉnh ngộ, mẹ cậu đã chết rồi, không thể quay lại được!” “Cậu vẫn còn sống, người còn sống thì phải sống cho tốt, nghe thấy không!” “Ngô Tà... tôi...” Lão Dương lúc này bỗng nhiên tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà đang lo lắng cho mình, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Tránh ra!” “Ầm!” Hầu như cùng một lúc, Ngô Tà đẩy mạnh Lão Dương ra.

Ngay khoảnh khắc hai người né được, đầu của Chúc Cửu Âm mạnh mẽ đập xuống, suýt chút nữa đã nuốt chửng họ.

“Chúng ta rời khỏi đây trước đi, đợi nó ra hết, tôi sẽ đối phó với nó.” Diệp Hạo Sơ nhìn Chúc Cửu Âm, vẻ mặt hưng phấn muốn thử.

“Ầm~!” Con Chúc Cửu Âm thấy một đòn không trúng, lại nhanh chóng di chuyển trên cây đồng, một lần nữa lao tới.

Ngô Tà và những người khác đều kinh hồn bạt vía, đầy sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài.

Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca thì bọc hậu, ánh mắt quét qua người Chúc Cửu Âm.

Trước đây Diệp Hạo Sơ nhận được thẻ thú cưng do hệ thống

thưởng, đến nay vẫn chưa sử dụng.

Lúc này nhìn thấy Chúc Cửu Âm, trong lòng Diệp Hạo Sơ khẽ động, liền có một ý tưởng thú vị.

"Ầm ầm ầm!" Chúc Cửu Âm dường như đã vô số năm không gặp hơi người, tỏ ra vô cùng phấn khích, điên cuồng truy đuổi mọi người.

Đúng lúc này, con Chúc Cửu Âm kia lại bỏ qua Diệp Hạo Sơ và Tiểu Ca, trực tiếp lao về phía Ngô Tà.

"Lão Dương!" Ngô Tà thấy Chúc Cửu Âm sắp sửa cắn Lão Dương, sợ đến hồn bay phách tán, liền xô ngã hắn để né đòn tấn công của Chúc Cửu Âm.

"Đi!

Chúng ta mau chạy trốn!" Sau đó, Ngô Tà, Bàn Tử và Lão Dương lại một lần nữa chạy ra ngoài.

"Các người đi đi, tôi bọc hậu!" Lúc này, toàn thân Diệp Hạo Sơ tỏa ra khí tức đáng sợ, khí thế Thanh Long trấn áp xuống, không hề thua kém Chúc Cửu Âm.

"Chúc Cửu Âm, nể tình ngươi cũng mang trong mình huyết mạch Long tộc, ta đây đành chịu thiệt thu nhận ngươi làm thú cưỡi vậy!" Diệp Hạo Sơ cười cười, hắn căn bản không có ý định giết con Chúc Cửu Âm này, sống lâu như vậy, chết đi thì thật đáng tiếc.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của con Chúc Cửu Âm này, e rằng không cần mấy năm nữa là có thể mọc ra tứ chi, tiến hóa thành giao long.

Muốn thu phục con Chúc Cửu Âm cao ngạo này, chỉ có một cách, đó là đánh cho nó phục, đánh cho nó triệt để phục!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo Sơ trực tiếp rút ra Kinh Trập Kiếm, từng luồng sức mạnh sấm sét đáng sợ hình thành một lưới sét dày đặc,

oanh kích lên người Chúc Cửu Âm, đánh cho nó kêu la thảm thiết, giận dữ gầm thét.

Tiểu Ca đứng tại chỗ thấy cảnh này khóe miệng giật giật, ban đầu anh còn định lên giúp một tay!

Kết quả là người ta căn bản không cần, đây đâu phải là chiến đấu, đây rõ ràng là ngược đãi đơn phương!

"Gào~!" Lúc này Chúc Cửu Âm cũng biết mình không phải là đối thủ của con người đáng sợ trước mắt, thế là nó gầm lên một tiếng, đuổi theo hướng chạy trốn của ba người Ngô Tà.

Ba người Ngô Tà bên này thì hoảng hốt chạy loạn ra ngoài.

"Ầm~!" Cùng lúc đó, tiếng nổ vang lên từ phía sau, Diệp Hạo Sơ vẫn luôn trêu đùa Chúc Cửu Âm, không ngừng ngăn cản nó đuổi kịp Ngô Tà.

Nhưng con súc sinh này cũng mặc kệ đòn tấn công của Diệp Hạo Sơ, cứ bám riết lấy Ngô Tà và những người khác không buông.

"Chạy!" "Chúng ta mau chạy!" Ba người Ngô Tà cứ thế chạy về phía trước, Diệp Hạo Sơ ung dung vừa đánh vừa lùi, Chúc Cửu Âm điên cuồng truy đuổi.

"Không ổn, hết đường rồi làm sao bây giờ?" Ba người Ngô Tà chạy một hồi thì phát hiện phía trước không còn đường, lập tức ngây người.

"Tôi nhảy qua!" Lão Dương thấy phía trước có dây leo, nói xong liền không chút do dự nhảy qua.

"Rắc!

Bịch!" Không ai ngờ Lão Dương không nắm được dây leo, cả người rơi thẳng xuống dưới.

“Lão Dương!

Cậu sao rồi?” Ngô Tà và Vương Nguyệt Bán thấy vậy sắc mặt biến đổi, Ngô Tà còn trực tiếp nhảy xuống tìm Lão Dương.

Cậu bám vào dây leo trèo xuống, men theo con đường ván bắt đầu tìm kiếm Lão Dương khắp nơi, cuối cùng thấy Lão Dương đang treo trên đường ván.

Lúc này bụng của Lão Dương đã bị đâm xuyên, máu tuôn ra xối xả, quần áo đều nhuộm thành màu đỏ.

“Lão Dương, cậu nhất định phải cố gắng, cậu nhất định sẽ không sao đâu.” Ngô Tà đỏ hoe mắt, lấy ra gạc ấn vào bụng Lão Dương, giúp hắn cầm máu băng bó, còn vô cùng quan tâm an ủi.

“Ngô Tà, vô ích thôi!” “Các cậu mau rời khỏi đây, con súc sinh đó sắp tới rồi!” Lúc này Vương Nguyệt Bán cũng đã xuống theo, sau khi liếc nhìn Lão Dương một cái, phát hiện Lão Dương đã hết cứu, vết thương quá nặng.

“Thiên Chân, chúng ta mau đi thôi!

Đừng gây thêm phiền phức cho Diệp ca và Tiểu ca nữa!” Vương Nguyệt Bán cũng khuyên Ngô Tà mau chóng rời đi.

Hắn trực tiếp làm lơ Lão Dương, hai người họ cũng không thân, huống hồ trong mắt Vương Nguyệt Bán, Lão Dương này còn tính kế họ mấy lần, khiến họ mấy phen kinh hồn bạt vía.

Hắn không bắn thêm hai phát súng trước khi Lão Dương chết đã là nhân từ lắm rồi, làm sao còn có thể quản sống chết của Lão Dương?

Hơn nữa, Lão Dương là người được vật chất hóa ra, căn bản không phải tồn tại thật sự, sống chết của hắn không có một chút quan hệ nào với gã.

“Thiên Chân, mau chạy đi!” “Cậu ta hết cứu rồi!” Vương Bàn Tử vừa nói vừa định kéo Ngô Tà dậy để cùng bỏ chạy.

“Tôi không đi, tôi phải băng bó cho Lão Dương, đưa cậu ấy... cùng đi.” Ngô Tà lo lắng đến mức sắp khóc, lắc đầu từ chối việc rời đi một mình.

“Ngô Tà, cậu nghe tôi nói mấy câu này!” Lão Dương nắm lấy tay Ngô Tà, vẻ mặt tuyệt vọng, dường như tràn đầy hối hận.

“Ngô Tà, cảm ơn cậu!” “Suốt chặng đường này, tôi đã làm không ít chuyện sai trái, thậm chí đến cuối cùng còn muốn hãm hại cậu, nếu không có Diệp ca ở đây, e là tôi đã giết cậu rồi.” “Vậy mà cậu vẫn lương thiện như thế, không để bụng chuyện cũ, luôn giúp đỡ tôi, tôi thực sự quá cảm động, tôi thật sự có lỗi với cậu!” “Ngô Tà, xin cậu hãy tha thứ cho tôi, tôi đưa cậu đến thần thụ Tần Lĩnh, chính là muốn lợi dụng cậu để cứu mẹ tôi, tôi thật sự... thật sự rất nhớ mẹ!” Lão Dương nhìn Ngô Tà, nước mắt giàn giụa, đau khổ vô cùng nói nhỏ với cậu.

“Lão Dương, tất cả những chuyện này tôi đều biết, tôi chưa bao giờ trách cậu cả, cậu đừng nói nữa, cậu sẽ không sao đâu.” Ngô Tà vội vàng bịt lấy vết thương ở bụng Lão Dương, liều mạng muốn cứu anh ta.

“Ngô Tà, không cần cứu tôi nữa, đừng lãng phí thời gian, tôi ở trong ngôi mộ cổ này ba năm rồi, đến mình là ai cũng không biết nữa, vì để có được một thứ mà đã làm rất nhiều chuyện xấu, tôi đáng lẽ nên ở lại đây mãi mãi.” Lão Dương lắc đầu, dùng sức đẩy tay Ngô Tà ra rồi cười thê lương.

“Lão Dương cậu đừng tự trách, mọi việc cậu làm, thực ra đều là do cây thanh đồng gây ra, tôi nhất định sẽ đưa cậu ra ngoài.” Ngô Tà cũng cảm thấy Lão Dương không thể cứu được nữa, vì máu không

thể cầm lại, thậm chí ruột cũng đã lòi ra ngoài.

"Ngô Tà, tôi phải cảm ơn cậu!" "Cảm ơn cậu từ đầu đến cuối chưa từng từ bỏ tôi, để tôi có được cảm nhận chân thật, cảm nhận được tình nghĩa anh em của chúng ta, nếu có kiếp sau, tôi Giải Tử Dương vẫn nguyện làm anh em của cậu!" Nói đến đây, Lão Dương đã bắt đầu thổ huyết, hơi thở trên người cũng ngày càng yếu ớt.

"Lão Dương, chúng ta vẫn luôn là anh em tốt, vẫn luôn là vậy!" Ngô Tà vừa khóc vừa gật đầu, trong lòng bi thương không thể tả.

"Ầm!" Đúng lúc này, Chúc Cửu Âm ầm ầm lao tới.

"Ngô Tà, tôi đi trước đây!" Lão Dương nhìn về phía Chúc Cửu Âm ở xa, trong lòng nghĩ đến điều gì đó, sau đó đẩy mạnh Ngô Tà ra, cầm một quả lựu đạn lao ra ngoài, muốn cùng con Chúc Cửu Âm này đồng quy vu tận.

"Xì!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Mắt của Chúc Cửu Âm chớp một cái, một luồng sáng linh dị quỷ dị vụt lao tới, ầm một tiếng rơi xuống người Lão Dương, khiến cả người anh ta biến mất không thấy đâu, quả lựu đạn cũng rơi xuống dưới cây thanh đồng.

Chương 287

"Gào!" Giải quyết xong việc, con Chúc Cửu Âm lúc này dường như vô cùng phẫn nộ, càng hung hăng hơn lao về phía Ngô Tà.

"Cuối cùng cũng dùng đến sức mạnh của con mắt, sức mạnh này quả nhiên cường đại, đáng tiếc sức mạnh này của ngươi dường như không thể gây uy hiếp cho ta." Diệp Hạo Sơ thấy mắt của Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng chớp động, thần sắc khẽ động, bay người đáp xuống vách núi.

"Vút!" Khi Diệp Hạo Sơ phối hợp với huyết mạch chi lực thi triển Kinh Chập Kiếm, năng lượng đáng sợ cuộn trào giữa trời đất, kim quang rực rỡ, tạo thành một thanh cự kiếm lấp lánh ánh vàng, lơ lửng giữa không trung.

Theo nhát chém của Diệp Hạo Sơ, thanh cự kiếm màu vàng này cũng theo đó chém xuống Chúc Cửu Âm.

"Ầm!" Ánh vàng vạn trượng, bao bọc bởi sức mạnh kinh hoàng, ầm một tiếng đập vào người Chúc Cửu Âm, trực tiếp đánh nó đến hấp hối.

"Gào~!" Chúc Cửu Âm đau đớn gào thét, luồng sáng màu xám quỷ dị trong mắt cũng mờ đi.

"Trấn áp!" Diệp Hạo Sơ cười lạnh một tiếng, tay bắt pháp ấn, một chữ "Khế" thật lớn đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt hóa lớn vài trượng, kim quang rực rỡ, đập mạnh vào luồng sáng xám.

Ngay sau đó, kim quang trên không trung rực rỡ, một chuỗi ký tự ngưng tụ giữa không trung, bắn về phía Chúc Cửu Âm.

Đây là phần thưởng mà hệ thống đã cho hắn trước đây: Nhân Thú

Khế Ước Quyết!

Ý nghĩa là có thể cho phép người sử dụng ký khế ước với yêu thú, để nó phục vụ cho mình!

Hơn nữa yêu thú sẽ không bao giờ phản bội, nếu không sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh!

Sau vài hơi thở, những chữ "Khế" màu vàng này toàn bộ đều rơi lên người Chúc Cửu Âm, giam cầm nó không thể động đậy, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại.

"Thu!" Theo đó, Diệp Hạo Sơ tâm niệm vừa động, khởi động không gian hệ thống khiến Chúc Cửu Âm không thể chống cự.

Chúc Cửu Âm phát ra tiếng kêu bi thảm, căn bản không thể phản kháng, vút một tiếng hóa thành một luồng sáng linh quang, đột nhiên biến mất tại chỗ.

"Đây...

đây là thủ đoạn gì?!" "Thiên Chân, mắt Bàn gia có phải bị hoa rồi không?" Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đợi đến khi Diệp Hạo Sơ trấn áp thu phục Chúc Cửu Âm xong, Bàn Tử và những người khác mới hoàn hồn lại, vẻ mặt đầy khó tin.

"Không biết nữa, tôi cũng là lần đầu thấy Diệp ca thi triển thủ đoạn quỷ dị này, Chúc Cửu Âm đi đâu rồi?" Ngô Tà lắc đầu, trong lòng cũng tràn ngập chấn động.

Tiểu Ca lúc này cũng đang đăm chiêu nhìn Diệp Hạo Sơ, không biết đang suy nghĩ gì.

Con Chúc Cửu Âm che trời lấp đất, tựa như một con rồng khổng lồ, vậy mà lại bị đánh bại một cách dễ dàng như vậy, hơn nữa còn biến mất không thấy tăm hơi.

Nếu không phải họ tận mắt chứng kiến, có đánh chết họ cũng không tin chuyện xảy ra hôm nay là thật!

"Được rồi, mọi chuyện kết thúc rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi." Diệp Hạo Sơ làm xong những việc này, ánh mắt liền nhìn sang Ngô Tà và những người khác, bình tĩnh nói.

Lúc này, hắn liếc nhìn bảng hệ thống, phát hiện trên đó đã có thêm một con sủng vật: Chúc Cửu Âm, có thể triệu hồi ra bất cứ lúc nào.

Hơn nữa sau tên Chúc Cửu Âm còn ghi chú một dòng chữ "Chúc Long huyết mạch", thấy vậy Diệp Hạo Sơ vui như nở hoa.

Sau này chỉ cần nghĩ cách tinh luyện huyết mạch của Chúc Cửu Âm, thì có khả năng sẽ biến thành Chúc Long huyết mạch, đây chính là huyết mạch thần long trong truyền thuyết!

Phải biết trong truyền thuyết, Chúc Long là một tồn tại không thua kém gì Thanh Long!

Mọi người nghe lời Diệp Hạo Sơ đều gật đầu, trong ngôi mộ cổ này đâu đâu cũng là hung hiểm, hơn nữa năng lực vật chất hóa của cây thanh đồng thật sự quá khó tin, họ đều mong sớm rời đi.

Ngô Tà lúc này nói: "Đúng là nên về rồi, nhưng ngôi mộ này rất kỳ quái, chúng ta không thể quay về bằng đường cũ, chỉ có thể quay lại tế đàn trên đỉnh cây thanh đồng để tìm lối ra khác." Diệp Hạo Sơ khẽ lắc đầu, nói: "Không cần, chúng ta rời đi từ cái đầm sâu kia." Bàn Tử thấy vậy nghi hoặc hỏi: "Diệp ca, đi đường thủy à?

Nhưng chúng ta không có thiết bị?" "Không cần, cái đầm sâu đó thông với một con sông ngầm, nếu có lũ quét, mực nước sẽ dâng lên rất cao, nhưng cũng sẽ rút rất nhanh." Diệp Hạo Sơ vừa đi vừa nói, mọi người liền theo hắn đến cái đầm sâu đó.

Mọi người đi không bao lâu, mực nước trong đầm sâu quả nhiên

đã hạ xuống, chỉ đến ngang hông họ.

Đây là một con sông ngầm, Diệp Hạo Sơ và những người khác bơi vào không lâu thì trên vách đá hai bên xuất hiện những bức bích họa.

Nội dung bích họa là một cảnh săn bắn thời cổ đại, một nhóm người nguyên thủy đang vây quanh một cây thanh đồng khổng lồ, máu tươi đỏ thẫm chảy dọc theo cây thanh đồng xuống dưới.

Mọi người đang xem bích họa, Tiểu Ca bỗng nhiên cảm thấy không ổn, một lát sau, anh hét lớn: "Mau đi!" "Ầm ầm ầm!" Trời đất rung chuyển, vách núi xung quanh sụp đổ, loảng xoảng vỡ vụn, đá không ngừng rơi xuống.

"Không ổn, nơi này sắp sập rồi!" Ầm ầm ầm!

Một lượng lớn đá rơi xuống, chôn vùi tất cả mọi người.

Ngô Tà trực tiếp bị đá đè xuống đất, ngay sau đó, Bàn Tử cũng bị đè theo.

"Ngô Tà!" Tiểu Ca thấy vậy mặt tái nhợt, điên cuồng lao về phía Ngô Tà.

"Ầm~!" Vài hơi thở sau, ngoài Diệp Hạo Sơ ra, những người khác đều bị đá đè, rơi vào hôn mê.

"Tiểu Chúc, ra đây nào!" Tiểu Chúc là cái tên Diệp Hạo Sơ vừa đặt cho Chúc Cửu Âm, nghe hay biết mấy!

Theo lệnh của Diệp Hạo Sơ, Chúc Cửu Âm lại xuất hiện, mang theo Diệp Hạo Sơ, Ngô Tà và những người khác, vút một tiếng bay lên trời, bơi ra ngoài.

Bệnh viện nhân dân Tần Lĩnh.

Diệp Hạo Sơ đứng trong phòng bệnh, nhìn Ngô Tà, Bàn Tử và

những người khác.

“Các cậu tỉnh rồi.” Từ lúc dùng Chúc Cửu Âm đưa mọi người ra khỏi dãy núi, ngoài hắn ra, những người còn lại bao gồm cả Tiểu Ca đều rơi vào hôn mê.

“Hử?

Tôi chưa chết à?

Diệp ca, là anh cứu tôi?” Bàn Tử ngồi dậy từ giường bệnh, cảm nhận tình hình cơ thể, phát hiện không có gì đáng ngại, vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Diệp Hạo Sơ.

“Ừ, tôi đã đưa các cậu ra ngoài rồi, bây giờ các cậu đã không sao nữa, cứ nghỉ ngơi một thời gian đi!” Diệp Hạo Sơ cười cười, phát hiện gã này ngày càng giống Vương Bàn Tử rồi.

Số ngày sau, Diệp Hạo Sơ lặng lẽ rời đi.

Ngô Tà và Tiểu Ca, ba người sau khi xuất viện lại trở về Bắc Bình.

Sau khi về Bắc Bình, Ngô Tà tra cứu các ghi chép về cây thanh đồng, nhưng không phát hiện ra rốt cuộc nó dùng để làm gì.

Sau đó Ngô Tà lại nghĩ đến việc họ gặp phải Chúc Cửu Âm.

“Tiểu Ca, anh có biết con rắn mà chúng ta gặp trước đây rốt cuộc là con gì không?” Ngô Tà nhìn về phía Tiểu Ca, tò mò hỏi.

“Nó gọi là Chúc Cửu Âm, nói là rắn, không bằng nói là giao long sắp hóa hình!” Tiểu Ca liếc Ngô Tà một cái, lên tiếng giải thích.

“Cái gì!

Giao long!?” Ngô Tà và Bàn Tử đồng thời kinh ngạc hô lên, không thể tin được nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu.

“Trời đất quỷ thần ơi!

Cái thứ đó là giao long à!” “Bàn Tử, ông nói không đúng, là giao long sắp hóa hình!” “Đúng đúng đúng, là Bàn gia không cẩn thận!” Ngô Tà lúc này lại vô cùng nghi hoặc: “Vậy cây thanh đồng rốt cuộc có bí mật gì, mà lại có thể vật chất hóa những thứ và thực vật trong tưởng tượng ra?” Sau đó ba người thảo luận rất lâu, nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân, những chuyện quỷ dị đó, đành phải bỏ qua.

“Thiên Chân, đừng nghĩ nhiều nữa, những chuyện khác không liên quan đến chúng ta.

À đúng rồi, lão Mã bán đồ đồng trước đây, đã phải nhập viện vì bệnh tâm thần rồi.” Bàn Tử cười cười, ý bảo Ngô Tà đừng suy nghĩ lung tung, hãy buông bỏ mọi thứ, thuận theo tự nhiên.

Kinh thành.

Nhà họ Hoắc của Cửu Môn.

“Tú Tú, bà đã chọn cho cháu một bộ sườn xám rồi, sao cháu lại mua nhiều quần áo về thế?” Hoắc Tiên Cô lúc tìm Hoắc Tú Tú, thấy cô bé xách về quần áo mới mua, liền có chút không vui, sa sầm mặt mày.

“Bà ơi, cháu muốn mua thêm vài bộ quần áo mà!” “À đúng rồi, bà ơi, bà chọn cho cháu bộ quần áo như thế nào vậy ạ?” Hoắc Tú Tú thực ra không thích sườn xám lắm, nhưng để không làm bà nội tức giận, vẫn giả vờ rất vui mừng.

“Ta đã cho người đo ni đóng giày cho cháu một bộ sườn xám rồi, làm xong sẽ mang đến cho cháu.” Hoắc Tiên Cô nghe lời Hoắc Tú Tú, rất hài lòng nở nụ cười.

Trong lòng bà thầm nghĩ: Đây mới là phụ nữ nhà họ Hoắc.

Trong lòng Hoắc Tiên Cô, người phụ nữ làm đương gia nhà họ Hoắc nên mặc một bộ sườn xám kinh diễm thế nhân.

Và tính cách phải mạnh mẽ, bá đạo!

Nhưng con bé Tú Tú này... haiz!

Nếu Linh Nhi trở về thì tốt biết mấy!

Chết tiệt, vừa nghĩ đến Hoắc Linh, Hoắc Tiên Cô lại nghĩ đến Diệp Hạo Sơ, tên con rể hờ này.

Đã cuỗm con gái bà đi hơn hai mươi năm rồi, con bé Linh Nhi đó cũng thật là, đến giờ cũng không biết về thăm người mẹ này một lần!

Chương 288

“Hoắc lão thái thái, Tứ gia ở Trường Sa lại đến.” Đúng lúc Hoắc Tiên Cô đang nghĩ ngợi, quản gia nhà họ Hoắc mặt mày có chút khó coi, vội vã đi vào thông báo Tứ gia đến.

“Tú Tú, chuyện lần trước vẫn chưa xử lý xong sao?” Hoắc Tiên Cô nghe vậy sững người, rồi quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú.

“Bà ơi, chuyện này quá phức tạp, chú Tư vì hợp tác lấy đất với người ta mà bị kiện, nhưng chú ấy không chịu nghe lời khuyên của cháu từ bỏ miếng đất đó, vẫn kiên quyết muốn lấy bằng được.” Hoắc Tú Tú vẻ mặt khó xử, kể lại chuyện mình và Tứ gia giao thiệp cho Hoắc Tiên Cô nghe.

“Nếu nó đã không nghe lời cháu khuyên, vậy cháu ra ngoài đuổi nó đi.” “Tú Tú, thời đại này không giống như trước đây nữa, chúng ta làm người phải biết chừng mực, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm!” Hoắc Tiên Cô xua tay, lại bảo Hoắc Tú Tú đi đuổi chú Tư của cô, dường như không hề muốn gặp đứa cháu trai bất tài này.

“Mấy người có ý gì?

Dù sao tôi cũng là người nhà họ Hoắc, mấy người dám đối xử với tôi như vậy, muốn chết à?” Lúc này, Hoắc Lão Tứ chửi bới ầm ĩ, xông thẳng vào.

“Chào Hoắc lão thái thái, cháu trai bây giờ gặp chút phiền phức, mong bà ra tay giúp cháu, nếu không cháu có thể phải ngồi tù.” Hoắc Lão Tứ như thể không hề nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Hoắc Tiên Cô, cười hì hì cúi đầu chào bà, mở miệng là yêu cầu Hoắc Tiên Cô ra tay giúp hắn.

“Cút!!” “Đây là nơi ngươi có thể tùy tiện xông vào sao?” “Lúc đầu đã nói không được lấy miếng đất đó, bây giờ gây ra án mạng là chuyện của chính ngươi, đàn ông nhà họ Hoắc chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Chẳng được tích sự gì, toàn gây rắc rối cho ta!” Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoắc Lão Tứ, trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

“Hoắc lão thái thái, bà có ý gì?

Bây giờ thấy tôi gặp nạn, liền coi tôi là người ngoài mà vứt bỏ đúng không?

Nhà họ Hoắc chúng ta phất lên nhờ cái gì, chúng ta đều lòng biết dạ rõ, các người đừng ép lão tử!” Hoắc Lão Tứ vẻ mặt điên cuồng, nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô và Hoắc Tú Tú, hung hăng uy hiếp.

“Tốt, tốt lắm!

Ngươi rất tốt!

Cút ra ngoài, nếu không đừng trách ta thay nhà họ Hoắc dọn dẹp môn hộ!” Hoắc Tiên Cô tức đến run cả người, bật dậy, chỉ vào Hoắc Lão Tứ, tức quá hóa cười.

“Ha ha, Hoắc lão thái thái, mọi chuyện xin nhờ bà cả, hy vọng bà đừng làm tôi thất vọng, nếu tôi mà vào tù, cả nhà họ Hoắc cũng đừng hòng sống yên ổn.” Hoắc Lão Tứ đắc ý cười lớn, quay người đi ra ngoài, hắn hoàn toàn không để tâm đến những lời mắng mỏ của Hoắc Tiên Cô.

“Đồ khốn!

Sao nhà họ Hoắc chúng ta lại sinh ra một thứ phế vật như vậy?!” “Xem ra sau khi lão thân lui về ở ẩn nhiều năm, nhà họ Hoắc này ngày càng loạn rồi, đã đến lúc phải chỉnh đốn lại!” Nhìn Hoắc Lão Tứ rời đi, cơn giận của Hoắc Tiên Cô mới dần nguôi ngoai.

“Bà ơi, bà đừng giận nữa, cẩn thận tức giận hại thân.” “Cháu nghĩ chú Tư cho rằng bà nhất định có thể giúp chú ấy giải quyết ổn thỏa chuyện này, nên mới có chỗ dựa mà không sợ gì như vậy.” “Đều là do cháu xử lý không tốt chuyện của chú Tư làm bà phiền lòng, bà ơi, cháu xin lỗi.” Hoắc Tú Tú vội vàng rót trà xin lỗi Hoắc Tiên Cô, không ngừng tự trách, oán giận bản thân.

“Haiz, Tú Tú, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cháu, đều là do ta không dạy dỗ cháu tốt, cháu phải nhớ kỹ, sau này làm đương gia phải có khí thế của đương gia.” “Thằng nhóc Giải Vũ Thần kia lúc làm đương gia tuổi cũng còn rất nhỏ, sau khi Giải Lão Cửu chết không có ai chống lưng cho nó, nhưng nó vẫn quản lý nhà họ Giải đâu ra đấy.” “Nhớ kỹ, gặp khó khăn không đáng sợ, chỉ sợ cháu không dám đối mặt với khó khăn.

Tú Tú, cháu trải sự đời còn quá ít, hôm nay ta sẽ dạy cho cháu thêm một bài học nữa.” “Nhớ kỹ chưa?” “Cháu nhớ rồi, bà ơi!” Hoắc Tú Tú vẻ mặt thoải mái, cười duyên đáp.

“Con bé này...” Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Tú Tú vô tư lự, vẻ mặt đầy cảm khái, tràn ngập bất đắc dĩ.

Trong một quán lẩu.

Ngô Tà, Bàn Tử và Tiểu Ca ba người đang ăn cơm, ăn mừng tai qua nạn khỏi.

Lúc này Bàn Tử phát hiện Ngô Tà vẫn còn lơ đãng, tâm sự nặng nề, dường như vẫn đang nghĩ về chuyện ở Tần Lĩnh.

“Thiên Chân, cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?

Hôm nay cứ uống vài ly cho vui vẻ lên, đừng có ủ rũ thế.” Bàn Tử nhìn Ngô Tà, có chút bất mãn quở trách.

“Tôi đang suy nghĩ, Cừu Đức Khảo dẫn chúng ta vào Tần Lĩnh, rốt

cuộc là để làm gì?" "Bây giờ điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến là ông ta muốn thông qua tôi để ảnh hưởng đến chú Ba, dù sao chuyện này, ban đầu dường như là chú Ba và Cừu Đức Khảo đang giao đấu, tôi chỉ là bị kéo vào." Ngô Tà trầm ngâm hồi lâu, mới nói ra nỗi băn khoăn trong lòng.

"Thiên Chân, tôi lại thấy lão Tây kia đang giao dịch với chú Ba cậu, dù sao lúc đầu họ cũng từng hợp tác, hơn nữa chú Ba cậu lại bí bí ẩn ẩn, ai cũng không nhìn thấu được." Bàn Tử uống một ngụm rượu, mạnh dạn suy đoán.

"Ngô Tà, mục tiêu của Cừu Đức Khảo không phải là chú Ba cậu, mà là chính cậu." Tiểu Ca đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Ngô Tà, nói một câu khiến Ngô Tà kinh ngạc vô cùng.

"Vì tôi ư?

Sao có thể?

Tôi rốt cuộc có giá trị gì, mà đáng để Cừu Đức Khảo tốn công tốn sức như vậy dẫn tôi vào mộ cổ?" Ngô Tà nghe xong ngây người, cậu hoàn toàn không muốn tin rằng tất cả những gì mà mấy lão cáo già này làm, mục tiêu thực sự lại là chính mình.

"Có lẽ giá trị của bản thân cậu, cậu khó mà nhận ra được thôi." Tiểu Ca nói một câu xong, lại trở về dáng vẻ lạnh lùng vô cảm.

"Thiên Chân, theo suy đoán của Tiểu Ca, cậu nguy hiểm rồi đấy, tôi càng lo lão Tây kia sẽ dùng âm mưu gì để đối phó với cậu!" Bàn Tử lúc này chau mày, lo lắng nhìn về phía Ngô Tà.

"Không được, chúng ta tuyệt đối không thể bị động như thế này nữa, phải giành lấy thế chủ động, nếu không sẽ giống như con rối bị giật dây." Ngô Tà đột nhiên vẻ mặt kiên định, nói dõng dạc.

"Tôi phải đi tìm chú Ba, nếu chúng ta muốn biết chân tướng sự

việc, nhất định phải tìm được chú Ba." Sau đó Ngô Tà dẫn theo Tiểu Ca và Bàn Tử một lần nữa đến nhà Ngô Tam Tỉnh.

Nhà Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh đang trốn trong phòng, nhìn camera ngoài cửa, nhất quyết không chịu ra gặp Ngô Tà và những người khác.

"Thiên Chân, tôi đoán chắc chắn là chú Ba cậu cố tình trốn, không muốn gặp cậu!" Bàn Tử đứng ngoài cửa gõ nửa ngày không thấy ai trả lời, bèn bắt đầu suy đoán tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

"Tôi có cách!" Ngô Tà nói xong liền cầm điện thoại lên.

"Phan Tử, chú Ba tôi vẫn chưa về à?

Tôi muốn nhờ anh chuyển lời tới chú Ba, tôi lại muốn đi trộm mộ, bạn tôi phát hiện một ngôi mộ lớn, anh hỏi xem chú Ba có hứng thú không, nếu có hứng thú thì bảo chú ấy đến tìm tôi." Cuối cùng, Ngô Tà đứng ngoài cửa nhà Ngô Tam Tỉnh, ngay tại chỗ gọi điện cho Phan Tử, cố ý nói đã phát hiện mộ lớn, muốn lừa Ngô Tam Tỉnh lộ diện.

Bàn Tử thấy hành động kỳ quái của Ngô Tà, lại nghĩ đến sở thích của Ngô Tam Tỉnh, liền giơ ngón tay cái lên, khen ngợi vẫn là Tiểu Thiên Chân thông minh!

"Tam gia, tôi phải làm sao đây?" Lúc này, Phan Tử đang cùng Ngô Tam Tỉnh ngồi trong nhà quan sát tình hình của Ngô Tà và những người khác.

"Phan Tử, đây là kế hoãn binh của thằng nhóc đó, nó muốn lừa ta ra ngoài thôi, cậu cứ đừng nghe điện thoại của nó, để đó một lát rồi tính." Ngô Tam Tỉnh cười nói với Phan Tử, rằng Ngô Tà đang diễn kịch.

"Được, tôi hiểu rồi!" Phan Tử nghe xong dứt khoát cúp điện thoại của Ngô Tà.

Cùng lúc đó, đương gia nhà họ Giải, Giải Vũ Thần đến một rạp hát xem kịch, trên sân khấu có người đang hát khúc Côn Khang quen thuộc của anh.

"Thật không ngờ ở đây lại có người kiên trì với Côn Khang như vậy." "Cậu đi nói với gánh hát để lại phương thức liên lạc, chỉ cần họ nguyện ý kiên trì, tôi sẽ luôn ủng hộ họ." Theo đó, Giải Vũ Thần dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ ra lệnh cho một thuộc hạ.

"Đương gia, có người gây sự trên địa bàn của chúng ta, chúng ta bắt được hai người, nghe nói thằng nhóc Địch Tinh Diệu kia cũng từng tìm hai người này." Lúc này, một người nhà họ Giải đến bên cạnh Giải Vũ Thần, cẩn thận báo cáo.

"Tôi biết rồi, chúng ta về thôi." Giải Vũ Thần nghe thuộc hạ giải thích xong, mặt lạnh như băng quay người bỏ đi.

Sau khi trở về, Giải Vũ Thần dẫn thuộc hạ đi tìm chú Khang.

Chú Khang: Đối tác làm ăn của nhà họ Giải, thích giở trò sau lưng.

"Giải đương gia, ngài định làm gì vậy?" Giải Vũ Thần ngồi xuống ghế sô pha, vắt chéo chân, mắt nhìn thẳng vào chú Khang, khiến cả người chú Khang có chút mất bình tĩnh.

"Chú Khang, người ngay không nói lời vòng vo, chú cũng nên cho tôi một lời giải thích chứ?" Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm chú Khang, lạnh lùng chất vấn.

"Khụ khụ, Giải đương gia, tôi biết chuyện lần đó khiến ngài tổn thất nghiêm trọng, mất đi mấy anh em." "Nhưng hạ đấu vốn dĩ có rủi ro, tất cả những chuyện này không liên quan gì đến tôi, ngài tìm tôi đến đây làm gì?" Chú Khang ho khan một tiếng, trên mặt nặn ra một nụ cười gượng gạo, vội vàng giải thích với Giải Vũ Thần.

"Người đâu, dẫn người lên." Giải Vũ Thần hừ lạnh một tiếng, vỗ

tay, thuộc hạ bên cạnh rất nhanh đã dẫn người lên.

“Đây...

Giải đương gia, sao có thể?!” Khi chú Khang thấy thuộc hạ mà mình đã mua chuộc bị Giải Vũ Thần trói lại, vẻ mặt kinh hãi không còn giữ được bình tĩnh.

“Hai người các ngươi nói cho ta biết, chân tướng rốt cuộc là gì?” Giải Vũ Thần như thể không nhìn thấy sự thay đổi sắc mặt của chú Khang, tiếp tục ép hai tên thuộc hạ phải kể lại toàn bộ sự việc xảy ra dưới mộ.

“Giải đương gia, lúc đó chú Khang bảo chúng tôi gây chuyện, ông ta cho rằng đồ quá ít không đủ chia, hơn nữa chúng tôi còn có đoạn ghi âm.” Cuối cùng, hai tên thuộc hạ vẻ mặt do dự, liếc nhìn chú Khang, cuối cùng vẫn nói ra chuyện “đen ăn đen”.

“Đồ khốn!

Hai đứa bay là thứ ăn cây táo rào cây sung, bình thường tao đối xử với chúng mày không tệ, chúng mày dám vu khống lão tử à?” “Giải đương gia, bây giờ ghi âm ở đâu cũng có thể làm giả, ra tòa còn không thể làm bằng chứng, huống chi hai người này đều là người của nhà họ Giải các người, dựa vào đâu mà chỉ điểm tôi.” Chú Khang sắc mặt hơi đổi, lập tức phủ nhận chuyện “đen ăn đen”, định ăn vạ đến cùng.

“Tôi không quan tâm những thứ này, tôi chỉ muốn cho anh em một lời công đạo!” Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm chú Khang, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng.

Đúng lúc này, điện thoại của chú Khang reo lên, có người báo cho ông ta biết rất nhiều sạp hàng của mình đã bị người ta đập phá.

“Giải Vũ Thần, mày được lắm, dám đập sạp của tao?

Mày nghĩ lão tử sợ mày à?” “Nói trắng ra mày chỉ là một con đàn

bà thích hát hí, cái ghế đương gia nhà họ Giải này mày cũng ngồi không vững đâu, vì có rất nhiều người đang nhòm ngó mày đấy." Chú Khang tức giận đến mức mất khôn, mở miệng chửi mắng Giải Vũ Thần.

"Bây giờ người làm đương gia nhà họ Giải là tôi!" Giải Vũ Thần nói xong, ra hiệu cho thuộc hạ, người kia lập tức hiểu ý, rút ra một con dao găm, sau đó đẩy chú Khang ngã xuống đất, định diễn màn giết gà dọa khỉ tại chỗ.

Đối với lời đe dọa của chú Khang, Giải Vũ Thần không hề lo lắng, chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

"Giải đương gia, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói mà!" "Nếu ngài muốn sạp hàng của tôi, tôi có thể cho ngài hết, xin ngài giơ cao đánh khẽ!" Thấy cảnh này, chú Khang sợ đến run lẩy bẩy, không còn vẻ kiêu ngạo như vừa rồi nữa.

"Mạng của mấy anh em tôi, mỗi người hai triệu tệ tiền bồi thường, thiếu một xu cũng không được, ngoài ra, nửa đời sau của chú chuẩn bị ở trong đó đi!" Giải Vũ Thần đứng dậy, ghé vào tai chú Khang, nói từng chữ một.

"Giải đương gia, có gì từ từ nói mà!

Chương 289

Ngài tha cho tôi lần này đi!" Chú Khang thấy vậy sợ đến hai chân run rẩy, phịch một tiếng ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng.

Vài ngày sau, Ngô Tà nhận được điện thoại của Phan Tử, sắc mặt hơi đổi.

"Tôi nhận được điện thoại của Phan Tử, có thể là có tin tức của chú Ba rồi!" Tin tức của Ngô Tam Tỉnh?

Bàn Tử và Tiểu Ca hai người đều rất hứng thú với Ngô Tam Tỉnh, người giấu giếm nhiều bí mật này, ra hiệu cho Ngô Tà nghe điện thoại trước.

Ngô Tà mở loa ngoài, giọng của Phan Tử lập tức vang lên.

"Tiểu Tam gia, mau đến Trường Sa, Tam thúc có để lại lời nhắn cho cậu, nhưng nhất định phải đích thân cậu đến." Ngô Tà nghe vậy lập tức cau mày, "Phan Tử, lời này của anh có ý gì?

Chú Ba tôi sao rồi?" Phan Tử hạ giọng một chút, nói: "Tiểu Tam gia, chuyện cụ thể, nhất thời tôi cũng không nói rõ được, nhưng làm nghề của chúng ta, chuyện phải đến thì không thể tránh, Tiểu Tam gia cậu vẫn nên chuẩn bị hạ mộ đi." Phan Tử nói xong, lập tức cúp máy.

Ngô Tà lập tức ngây người, lại phải hạ mộ?

Họ vừa mới từ Tần Lĩnh ra ngoài không lâu, nhanh vậy lại phải tự tìm khổ cho mình sao?

Nhưng lời nhắn của chú Ba, cậu nhất định phải biết, cũng có nghĩa là, lần này không đi không được.

Ngô Tà trong lòng rối bời, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Lại phải hạ mộ?” Ngược lại, Bàn Tử kích động hỏi.

Ngô Tà bất đắc dĩ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiểu Ca, “Tiểu Ca, anh lại phải đi cùng tôi một chuyến rồi!” Phải hạ mộ, Ngô Tà tự nhiên hy vọng Tiểu Ca có thể đồng hành cùng họ, có Tiểu Ca ở bên, trong lòng cậu luôn có một cảm giác an toàn khó tả.

Tiểu Ca mặt không biểu cảm gật đầu, dù Ngô Tà không nói anh cũng sẽ đi!

Thanh Long Các.

Diệp Hạo Sơ ngồi trên ghế sô pha sang trọng, tay lắc ly rượu vang đỏ.

Mà Thanh Thanh Mạn và A Ninh ngồi bên cạnh giúp hắn mát-xa.

Cuộc sống vô cùng hưởng thụ!

“Chủ nhân, Ngô Tà và bọn họ gần đây hình như sắp đi Vân Thiên Cung!” Ngô Tà và những người khác vừa mới bàn bạc xong, Diệp Hạo Sơ đã nhận được tin tức của họ.

Mà lời nhắn của Ngô Tam Tỉnh, với sự quen thuộc của hắn đối với Đạo Mộ Bút Ký, tiếp theo Ngô Tà và những người khác sẽ đi hạ huyệt, hẳn là Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch.

Mười mấy năm trước hắn đã từng đến đó, vô cùng quen thuộc nơi đó, biết rằng ngoài con đường có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt ra, cũng không có thứ gì có giá trị đối với mình.

Hơn nữa con đường thần kỳ đó không phải ai cũng vào được!

Diệp Hạo Sơ tin chắc, người có tư cách và còn sống sót tiến vào con đường đó, trên thế giới này không vượt quá một bàn tay!

“Chủ nhân, ngài định đi Vân Thiên Cung sao?

Tôi sẽ đi sắp xếp ngay!” Thanh Thanh Mạn phát hiện sự thay đổi

sắc mặt của chủ nhân nhà mình, cung kính xin chỉ thị.

Diệp Hạo Sơ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không cần!

Lần này chúng ta không đi, sắp xếp một đội người đi là được!" "À đúng rồi, bảo họ không được vào trong Thiên Cung, cứ ở bên ngoài chờ Ngô Tà và bọn họ ra là được!" "Vâng, tôi hiểu rồi!" Thanh Thanh Mạn nhận được mệnh lệnh liền đi thông báo cho nhân viên của Thanh Long Các.

A Ninh đang mát-xa cho Diệp Hạo Sơ ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: "Chủ nhân, A Ninh cũng muốn tham gia hành động lần này!" "Ồ?

Cô cũng muốn đi?" Diệp Hạo Sơ có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, cũng thấy hợp lý.

Khi A Ninh biết được cha mẹ mình chính là do Cừu Đức Khảo giết, cô gần như lúc nào cũng muốn giết Cừu Đức Khảo!

Để báo thù cho cha mẹ!

"Vâng, tôi biết Cừu Đức Khảo rất có khả năng cũng tham gia vào hành động Thiên Cung lần này, cho nên tôi muốn..." A Ninh còn chưa nói xong, Diệp Hạo Sơ đã ngắt lời: "Được rồi, hành động đến Vân Thiên Cung của Thanh Long Các lần này, tôi sẽ để họ lấy cô làm đội trưởng!" "Vâng!

Cảm ơn chủ nhân!" A Ninh thấy Diệp Hạo Sơ lại tin tưởng mình như vậy, trong lòng không khỏi có chút kích động và cảm kích.

"Xuống dưới chuẩn bị đi!" "Vâng!" Sau khi A Ninh đi xuống, Thanh Thanh Mạn lại đi tới, khoác tay Diệp Hạo Sơ, nũng nịu nói: "Chủ nhân, tại sao ngài lại để A Ninh kia làm đội trưởng chứ?

Em cũng có thể mà!" Thanh Thanh Mạn nghĩ mãi không thông, luận năng lực, mình không hề thua kém A Ninh.

Luận thân thủ, thân thủ của mình đã được chủ nhân huấn luyện lâu dài, 3 A Ninh gộp lại cũng chưa chắc là đối thủ của cô!

Nhưng tại sao chủ nhân lại không cho mình đi?

Cứ nhất quyết để cho người phụ nữ xấu xa A Ninh kia đi?

"Sao thế?

Ở bên cạnh bản hội trưởng không tốt sao?

Cứ phải đi đến nơi đó à?" "Không phải đâu, chủ nhân, em thực ra chỉ là..." "Được rồi, nói thật với em nhé, nơi đó ta đã từng đến rồi, băng thiên tuyết địa, lại còn nguy hiểm, em đi làm gì?" Diệp Hạo Sơ nói xong liền điểm nhẹ vào chóp mũi xinh xắn của Thanh Thanh Mạn, lại vỗ vỗ vào cặp mông căng tròn, nói đùa: "Hơn nữa, nếu em có mệnh hệ gì, bản hội trưởng biết tìm đâu ra một cô hầu gái vừa ngoan ngoãn vừa tài giỏi như em chứ?!" "A~ chủ nhân, ngài... em..." Thanh Thanh Mạn thấy bộ phận nhạy cảm của mình bị vỗ, lập tức đỏ mặt chạy đi, trong lòng vì những lời vừa rồi của chủ nhân mà không còn oán giận gì nữa.

"Con bé này..." Diệp Hạo Sơ bất đắc dĩ lắc đầu.

Đừng thấy con bé này bình thường rất bạo dạn, còn thường xuyên nghĩ cách quyến rũ bản hội trưởng, nhưng nó cũng giống như con bé Doãn Nam Phong kia, hễ đến lúc thật sự lâm trận, lại đột nhiên nhát gan!

Bên này, bộ ba Ngô Tà đã chuẩn bị xong xuôi, sau đó bắt xe đi ra sân bay.

Kinh thành cách Trường Sa không gần, đi máy bay cũng mất mấy tiếng đồng hồ, ba người Ngô Tà đang trò chuyện.

Bỗng nhiên, một nữ hành khách vóc dáng nhỏ nhắn ngồi bên cạnh Ngô Tà, khẽ cười một tiếng, tháo chiếc kính râm to bản che gần hết

nửa khuôn mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt trắng nõn tinh xảo.

Cô gái nhìn về phía Ngô Tà, một đôi mắt to long lanh mang theo một tia quyến rũ, đưa tay về phía cậu.

"Ngô Tà ca ca, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Ngô Tà ngồi bên cạnh nghe vậy lập tức kinh ngạc, nếu không phải đang thắt dây an toàn, cậu đã suýt nhảy dựng lên khỏi ghế!

Đại tiểu thư nhà họ Hoắc, Hoắc Tú Tú, sao lại xuất hiện ở đây?

"Anh Ngô Tà, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Ngô Tà ngồi bên cạnh nghe thấy giọng nói thì giật nảy mình, nếu không phải trên người đang thắt dây an toàn, cậu suýt chút nữa đã nhảy dựng lên khỏi ghế!

Lúc này, một nữ tiếp viên hàng không đang đi ở lối đi giữa.

Thấy sắc mặt Ngô Tà đột nhiên thay đổi, cô khẽ cúi người, nở một nụ cười chuyên nghiệp, nhỏ giọng hỏi: "Thưa anh, có phải anh cảm thấy không khỏe không ạ?" Bàn Tử khẽ xua tay, ý bảo không có gì, trêu chọc: "Ha ha, nó ấy mà, chưa từng trải sự đời, thấy gái xinh là mắt sáng rực lên ngay!" Tiểu Ca nghe vậy liền liếc nhìn Bàn Tử một cái, mặt không cảm xúc.

Nữ tiếp viên nghe xong bèn che miệng cười khúc khích rồi bỏ đi.

Ngô Tà tức giận đẩy Bàn Tử một cái: "Bàn Tử, ông nói vớ vẩn gì đấy, tôi gặp người quen thôi." "Rồi rồi, mỹ nữ nào cũng là người quen của cậu hết!" Bàn Tử ngả đầu ra sau dựa vào lưng ghế, lẩm bẩm.

Ở phía bên kia, Hoắc Tú Tú quan sát ba người Ngô Tà một lượt rồi mở lời giới thiệu: "Anh Ngô Tà, hành động lần này em đại diện cho Hoắc gia tham gia, sau này chúng ta sẽ là đồng đội tốt." Tiểu Ca vừa mới nhắm mắt lại, lúc này khẽ mở ra, liếc nhìn Hoắc Tú Tú thêm một cái.

Anh biết Hoắc Tú Tú, chỉ là đại tiểu thư của Hoắc gia, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, cô ta rõ ràng đã thông qua một kênh nào đó để có được thông tin của họ, rốt cuộc cô ta có mục đích gì?

Liệu có gây ra mối đe dọa nào cho Ngô Tà không?

Điều này khiến Tiểu Ca có chút cảnh giác, trong mắt anh, mỹ nữ gì đó đều là mây bay, không quan trọng bằng Ngô Tà của anh!

Hoắc Tú Tú nhận ra sự thay đổi trong biểu cảm của ba người, cười nói: "Anh Ngô Tà, mọi người có phải rất tò mò tại sao em lại xuất hiện ở đây không?" Ngô Tà nghe vậy, sắc mặt khẽ biến đổi, nhỏ giọng hỏi: "Tú Tú, lần này không phải em lại nhân lúc Hoắc bà bà không để ý mà trốn ra ngoài chơi đấy chứ?" "Lát nữa xuống máy bay thì mau về đi, lần này anh đi không phải để chơi, có việc quan trọng, rất nguy hiểm." Hoắc Tú Tú lắc đầu, trên khuôn mặt trắng nõn tinh xảo lộ ra vẻ kiên định.

"Ngô Tà, em biết anh đi tìm chú Ba của anh, chuyến bay này cũng là em đặc biệt cho người điều tra mới biết được, em cũng muốn đi!" "Em có linh cảm rất mạnh mẽ, cô của em là Hoắc Linh đã mất tích nhiều năm như vậy, tuyệt đối có liên quan đến chú Ba của anh!" Ngô Tà lúc này sững người, cậu biết tính cách của Hoắc Tú Tú, trông có vẻ yếu đuối nhưng một khi đã quyết định chuyện gì thì nói gì cũng vô dụng.

Xem ra bây giờ muốn khuyên cô bé quay về là không thể rồi.

Sau đó, trong sự bất đắc dĩ, Ngô Tà và những người khác đành phải mang theo Hoắc Tú Tú đi cùng.

Suốt đường đi không ai nói gì, sau khi họ xuống máy bay thì liên lạc với Phan Tử.

Rất nhanh sau đó, Phan Tử lái xe đến đón họ, vẻ mặt rất căng thẳng, có chút thất thần.

"Lên xe, Tiểu Tam gia!" Ngô Tà và mọi người cũng không chần chừ, vội vàng lên chiếc xe Wuling của Phan Tử, sau đó Phan Tử nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao vút đi.

Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần đã hoàn toàn chiếm được địa bàn của chú Khang, còn thanh lý tài sản của ông ta, số tiền thu được cũng chia hết cho người dưới trướng.

Đồng thời, Giải Vũ Thần còn ra lệnh cho thuộc hạ mau chóng phát tiền trợ cấp cho gia đình mấy huynh đệ đã chết trong mộ.

Trong kho hàng, có rất nhiều thứ mà Giải Vũ Thần cũng không rõ là của ai, nhưng thực ra anh muốn tìm di vật của sư phụ mình là Quan Vũ, Nhị Nguyệt Hồng.

Giải Vũ Thần rất quen thuộc với đồ đạc của Nhị Nguyệt Hồng, chỉ cần liếc qua là biết.

"Đương gia, trong này có một cái hòm cũ đựng sách ảnh và vật phẩm, kỳ lạ thật, sao trong địa bàn của chú Khang lại có thứ này?" Một thuộc hạ mở một chiếc hòm gỗ trông rất cũ kỹ, tưởng có báu vật, ai ngờ lại phát hiện toàn những thứ không đáng tiền.

Chương 290

“Giữ lại đi, tiếp tục kiểm kê những thứ khác.

Đồ trong hòm này có lẽ rất quan trọng với người gửi, các cậu giữ lại rồi đối chiếu ảnh để quét tìm chủ nhân.” Đối với những thứ kỳ lạ như thế này, trong lòng Giải Vũ Thần vô cùng xúc động, vì những năm qua anh vẫn luôn tìm lại từng món đồ đã thất lạc của Nhị Nguyệt Hồng.

Anh cảm thấy sư phụ mình cả đời là một huyền thoại, đã trải qua rất nhiều chuyện kỳ lạ, bản thân mình cũng chỉ có thể qua những di vật mà tìm lại chút dấu vết chuyện xưa mà thôi.

“Chúng ta về trước đi!” Lúc này, Giải Vũ Thần lộ vẻ xúc động, trong lòng đang nghĩ về câu chuyện của sư phụ Nhị Nguyệt Hồng.

Trên một chiếc xe sang trọng.

“Đương gia, trong gia tộc có người đang bàn tán về ngài, nói ngài đối xử với chú Khang quá ác, đến người nhà mình cũng không nể mặt.” Khi Giải Vũ Thần ngồi trên xe, một tâm phúc báo cáo với anh, cả gia tộc đều đang bàn tán về chuyện anh chiếm địa bàn của chú Khang mấy ngày nay.

“Ồ, xem ra đã có người bắt đầu không ngoan ngoãn rồi à?

Nếu đã vậy, ta sẽ châm thêm một mồi lửa, để ngọn lửa này cháy dữ dội hơn nữa!” Khóe miệng Giải Vũ Thần nhếch lên một nụ cười lạnh, dường như đã lường trước được mọi chuyện.

Sau đó, anh ra lệnh cho thuộc hạ tiếp tục nghe ngóng, giám sát động tĩnh của người trong gia tộc, có động tĩnh gì thì báo cáo cho anh ngay lập tức!

Bên phía Ngô Tà, Phan Tử suốt đường đi cũng không nói gì, chỉ lái xe với vẻ mặt lạnh lùng, chân ga nhấn sát sàn!

Ngoài cửa sổ, gió rít gào, gió lạnh thổi thẳng vào mặt mọi người.

Bây giờ đã là mùa đông, gió như dao cắt, thổi rát cả da mặt.

Bàn Tử ngồi cạnh cửa sổ vội vàng đóng cửa lại.

Một chiếc xe Wuling mà Phan Tử có thể lái như máy bay trên cạn, Bàn Tử bắt đầu nhìn Phan Tử bằng ánh mắt sùng bái.

"Vãi chưởng, huynh đệ Phan Tử chẳng lẽ là thần xe núi Akina trong truyền thuyết?" Phan Tử chỉ chăm chăm nhìn phía trước, hoàn toàn không để ý đến Bàn Tử.

Ngô Tà nhìn sắc mặt Phan Tử là biết chuyện không đơn giản, vỗ vỗ lưng Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta đừng nói nữa.

Cứ như vậy, chiếc Wuling lao như bay, sau khi rời sân bay, trước tiên đi vào quốc lộ, sau đó rẽ trái rẽ phải, vòng vèo tiến vào núi.

Sau khi rời khỏi quốc lộ, Phan Tử rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, tốc độ xe cũng giảm xuống, bắt đầu nói chuyện với mọi người.

"Các vị đều là bạn của Tiểu Tam gia thì cũng là bạn của Phan Tử tôi.

Lần này thực sự là do bọn chúng ép quá gấp, trước khi tôi đến sân bay còn có mấy cảnh sát chìm lái xe truy đuổi, đã chậm trễ với các vị rồi." "Không sao đâu Phan Tử, ở đây đều là người nhà, không cần khách sáo." Ngô Tà cười xua tay.

Phan Tử gật đầu, qua gương chiếu hậu nhìn Hoắc Tú Tú thêm mấy lần, anh cười nói: "Đại tiểu thư Hoắc gia cũng ở đây à?" "Ra ngoài mở mang tầm mắt thôi ạ!

Mong anh Phan Tử chiếu cố nhiều hơn!" Hoắc Tú Tú ngọt ngào

cười.

Phan Tử gật đầu, không nói tiếp.

Nếu không có gì bất ngờ, lần này Tam gia sắp xếp là xuống mộ, không biết đại tiểu thư Hoắc gia này có chịu nổi không?

Sau đó, Ngô Tà hỏi Phan Tử một số thông tin về chú Ba của mình và tình hình cụ thể của chuyến đi này.

Ai ngờ Phan Tử lại trả lời ba không biết, chỉ nói Tam gia đã sắp xếp cả rồi, đến nơi tìm người quen của Tam gia thì mọi người sẽ biết.

Điều này làm Ngô Tà tức điên lên!

Xe cứ thế chạy vào núi, sau đó lại rẽ vào những con đường phức tạp, quanh co.

Sau nhiều lần trắc trở, cuối cùng mọi người cũng đến được khu vực núi Phúc Thọ gần Trường Sa, phong cảnh ven đường khu vực này không tệ.

Mọi người đến một khu chợ tạp hóa trong thị trấn, Ngô Tà và những người khác theo Phan Tử, rẽ đông rẽ tây đến một cửa hàng nhỏ không mấy nổi bật.

Bên ngoài cửa hàng bán máy tính.

Đẩy bức tường phía sau đi vào là một gian phòng nhỏ, sau gian phòng nhỏ là một không gian rộng mở.

Trước mắt mọi người là một đại sảnh, trong sảnh đặt mấy cái kệ, trên đó đều là minh khí vừa mới đào lên, vẫn còn mang theo mùi đất.

Có mấy người đang kiểm hàng, một người phụ trách có vẻ quen biết Phan Tử, thấy anh đến liền dẫn mọi người vào trong sảnh.

"Đồ đạc chuẩn bị xong cả rồi, các vị khi nào đi?" Người phụ trách hỏi.

Phan Tử ngáp một cái: “Đi ngay, đi ngay.” Người phụ trách cũng không hỏi nhiều, sau đó dẫn mọi người vào trong.

Bên trong đại sảnh là một con hẻm, cuối hẻm có một cánh cửa sắt, không khóa.

Mở cửa ra là một văn phòng.

Trong văn phòng, một người đàn ông đầu trọc đang hút thuốc, thấy Ngô Tà và mọi người đến, liền tiện tay vứt mẩu thuốc xuống đất, dí dí hai chân, đứng dậy nói: “Đến rồi à?” Thái độ của Phan Tử trở nên cung kính, cười nói: “Anh Sở.” Anh Sở gật đầu, ánh mắt lướt qua mọi người một vòng, dừng lại trên người Ngô Tà: “Vị này là cháu trai của Tam gia, Ngô Tà phải không?” Phan Tử giới thiệu: “Vâng, lần này Tiểu Tam gia cũng sẽ cùng xuống mộ.” Anh Sở cười cười, nói: “Vậy thì nói ngắn gọn thôi, tất cả chuyện này đều do Tam gia sắp xếp.” “Lúc các cậu đến chắc hẳn đã bị bọn ‘chuột’ bám theo, đây đều là thủ đoạn của chú Ba các cậu, bảo tôi tung ra một số thông tin làm ăn trước đây của ông ấy.

Bây giờ cấp trên đã thành lập chuyên án điều tra rồi.” “Mục đích là để kìm hãm một nhóm người khác.

Vì chiêu này, bây giờ cả thị trường đồ cổ đều bị ảnh hưởng không nhỏ.

Chú Ba các cậu đang câu giờ cho các cậu.” “Còn lời chú Ba các cậu muốn tôi chuyển cho cậu là, chuyện ông ấy làm, không chỉ có một mình ông ấy làm, mà còn có một nhóm người khác có thể sẽ tranh giành với ông ấy!” “Một nhóm người khác?

Là ai?” Ngô Tà nghe xong bất giác hỏi.

Anh Sở bực bội nói một câu: “Cái này tôi làm sao biết được!” “Vậy nơi chúng ta xuống mộ lần này?” “Là dãy núi Hoành Sơn thuộc

dãy Trường Bạch Sơn ở Cát Lâm.

Địa điểm cụ thể không nói rõ được, nhưng tôi đã chuẩn bị người dẫn đường địa phương, còn có vài nhân thủ khác, đều do Tam gia chỉ định.

Tối nay các cậu cùng lên tàu là được." Anh Sở nói một hơi hết những gì Ngô Tam Tỉnh đã dặn dò.

"Nhân thủ khác?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

Anh Sở gật đầu, giải thích: "Đều là người chú Ba cậu liên hệ từ trước, bây giờ đã đông đủ rồi.

Trang bị tôi sẽ sắp xếp cho các cậu, các cậu cứ đi thẳng đến Trường Bạch Sơn là được." "Anh Sở, Tam gia có nói nhóm người kia là ai không?

Bản thân Tam gia bây giờ đang ở đâu?" Phan Tử lo lắng cho an nguy của Ngô Tam Tỉnh, vội vàng hỏi.

Anh Sở lắc đầu: "Tam gia không nói, nhưng có lẽ đã rơi vào tay đám người đó rồi, nếu không ông ấy đã sớm xuất hiện." Mùa đông lạnh giá mà lại đến Trường Bạch Sơn?

Chú Ba còn rơi vào tay đám người đó?

Ngô Tà nghe vậy, sắc mặt biến đổi mấy phần.

Trường Bạch Sơn là nơi trời đông giá rét, hơn nữa chuyến đi này, tám chín phần là đến Vân Thiên Cung của Uông Tàng Hải, ai biết con cáo già đó lại bày ra cái bẫy gì nữa!

Anh Sở khẽ thở dài, nói: "Thực ra tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi, nhưng vẫn không có manh mối.

Kế hoạch bây giờ là, các cậu cũng chỉ có thể đi theo kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh trước, mới có cơ hội từng bước tìm ra manh mối."

“Chúng tôi hiểu rồi!” Phan Tử nói một câu, vỗ vỗ vai Ngô Tà, ánh mắt kiên định.

Nếu Ngô Tam Tỉnh xảy ra chuyện, Phan Tử trung thành tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn, Ngô Tà cũng vậy, cậu cũng không thể bỏ rơi chú Ba của mình.

Còn Tiểu Ca và Bàn Tử sẽ cùng Ngô Tà xuống mộ.

Về phần Hoắc Tú Tú, cô muốn điều tra rõ chuyện của cô mình là Hoắc Linh, Ngô Tam Tỉnh là một mắt xích cực kỳ quan trọng, tự nhiên cũng sẽ không lùi bước.

Ngô Tà nhìn lướt qua mọi người, hỏi: “Vậy khi nào chúng ta xuất phát?” “Tối nay, lịch trình của các cậu tôi sẽ sắp xếp, đến lúc đó sẽ có xe riêng đến đón.” Sau đó, Ngô Tà và mọi người từ biệt anh Sở.

Phan Tử đi chậm hơn một chút, anh Sở kéo anh lại, ghé vào tai nói: “Những người bên cạnh Ngô Tà đều không phải nhân vật đơn giản, có đáng tin không?” Phan Tử nghe vậy nhếch miệng cười, thấp giọng nói: “Bạn của Tiểu Tam gia, tự nhiên là đáng tin.” Nói rồi, anh cũng theo mọi người rời khỏi cửa hàng ẩn giấu rất kỹ này.

Bên ngoài cửa hàng lại có rất nhiều màn hình máy tính cũ được vận chuyển đến.

Phan Tử giải thích: “Minh khí thường được vận chuyển bên trong những thứ này.

Các trạm kiểm soát thông thường, với cách đóng gói này sẽ không tra ra được gì.

Tôi đoán trang bị của chúng ta cũng được gửi đến bằng cách này.” Mọi người gật đầu.

Sau đó, Phan Tử nói sẽ dẫn mọi người đi ăn đặc sản Trường Sa.

Sau khi ăn uống no say, Phan Tử lại dẫn mấy người đến căn nhà anh từng ở.

Nghỉ ngơi một lát, xe của anh Sở đầu trọc đã đến.

Ngô Tà và mọi người đeo ba lô tùy thân, đi về phía chiếc xe.

Cửa xe đang mở, họ có thể thấy rõ bên trong đã có một người ngồi sẵn.

Đó là một ông lão gầy gò đeo kính râm màu đen, trông đã tám chín mươi tuổi.

Điều này khiến Ngô Tà và Bàn Tử giật mình.

Chương 291

Người mà chú Ba sắp xếp lại là một ông lão sắp xuống lỗ?

Tuổi cao như vậy, thật sự chịu được sự dày vò trong mộ sao?

Đừng để đến lúc đó họ còn phải chăm sóc ông lão này.

Lúc này, chỉ có Tiểu Ca và Hoắc Tú Tú là mặt mày nghiêm túc.

Khác với hai người Ngô Tà, hai người họ biết ông lão này là ai!

Đương gia Trần gia, Trần Bì A Tứ!

Đây không phải là một nhân vật có thể xem thường!

Năm đó, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử đều từng làm việc dưới trướng ông ta!

Phan Tử cũng nhận ra Trần Bì, tiến lên chào hỏi: "Trần gia a công." Trần Bì A Tứ nghe vậy cũng không ngẩng mắt lên, chỉ khẽ gật đầu.

Ngô Tà lập tức kinh ngạc, cậu từng nghe qua danh tiếng của Trần Bì A Tứ, đó là nhân vật cùng thế hệ với ông nội mình, một tay anh chị có máu mặt trên giang hồ!

Là người thực sự đã liếm máu trên lưỡi dao!

Nghe nói ông ta còn có biệt danh là "Trần thợ cạo", ý nói ông ta cắt đầu người ta dễ như cạo đầu, là chuyện thường như cơm bữa.

Một người như vậy, tại sao lại phải đích thân đi xuống mộ cùng họ?

Trong lòng Ngô Tà đầy nghi hoặc.

Đột nhiên, Trần Bì khẽ nheo mắt, nhìn Tiểu Ca bên cạnh Ngô Tà,

trong mắt lóe lên một tia sáng khó dò, nhưng rất nhanh ông ta đã dời tầm mắt đi.

Tiểu Ca cũng chú ý đến ánh mắt của Trần Bì, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Bất kể trong lòng mọi người nghĩ gì, họ vẫn lên xe của anh Sở.

Thấy người đã đủ, xe vẫn chưa có ý định khởi động.

Ngô Tà có chút thắc mắc: "Anh Sở, sao chúng ta vẫn chưa đi?" "Ngô gia Tiểu Tam gia, nói thật không giấu gì, chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này ngoài các cậu và Tứ a công ra, thực ra còn có một nhóm người nữa!" "Còn một nhóm người nữa?!" Ngô Tà và mọi người nghe vậy đều kinh ngạc tột độ, ngay cả Trần Bì đã ngồi trên xe cũng giật mình.

"Đúng vậy, họ chắc sẽ đến sớm thôi, chúng ta đợi một chút!" Anh Sở nói xong, áy náy nhìn Trần Bì và những người khác.

Lúc này, một tay chân của Trần gia ngồi trên xe khinh khỉnh nói: "Ha, họ là ai mà làm giá thế?

Dám để Tứ a công của chúng ta phải đợi họ à?" Trần Bì nghe xong chỉ nhắm mắt lại, không nói gì, coi như ngầm thừa nhận lời của thuộc hạ.

"Xin lỗi, chúng tôi đến muộn!" Giây tiếp theo, một giọng nói trong trẻo truyền vào tai mọi người.

Sau đó, chỉ thấy bảy người mặc đồng phục thống nhất đi tới, sáu nam một nữ.

Cô gái lạnh lùng xinh đẹp dẫn đầu chính là A Ninh.

Sáu người còn lại đều là tay chân của Thanh Long Các, thân thủ đều thuộc hàng nhất đẳng!

Lần hành động ở Trường Bạch Sơn này, chủ nhân của họ là Diệp Hạo Sơ không tham gia, và ra lệnh cho họ tham gia cùng A Ninh.

Hơn nữa, mọi việc đều phải nghe theo chỉ huy của A Ninh.

Điều này khiến đám tay chân của Thanh Long Các ít nhiều có chút không phục.

Trong đó, Diệp Lâm là người không phục nhất, anh ta cũng được coi là người cũ của Thanh Long Các, năm đó được Diệp Hạo Sơ cứu, sau đó theo Diệp Hạo Sơ xuống không ít mộ lớn, học được không ít bản lĩnh.

Dựa vào đâu mà phải nghe lệnh một con nhóc?

Nhưng từ khi nghe nói A Ninh có gian tình với chủ nhân Diệp Hạo Sơ nhà mình, Diệp Lâm không dám nói gì nữa.

Mẹ kiếp, đây có thể là nữ chủ nhân tương lai của mình đấy!

Cho anh ta mười lá gan cũng không dám có bất kỳ oán giận nào!

Anh Sở lúc này thấy vậy liền cung kính chạy đến trước mặt A Ninh và mọi người, mời họ vào xe.

Sau khi lên xe, ánh mắt sắc bén của Trần Bì nhìn chằm chằm vào nhóm người vừa lên, trong lòng thầm nghĩ: Người của Diệp gia sao cũng đến đây?

Những năm qua, ông ta giao thiệp với người nhà họ Diệp không ít, và lần nào cũng chịu thiệt không nhỏ!

Nghĩ đến Diệp gia, Trần Bì lại không khỏi nhớ lại cảnh tượng năm đó Diệp Hạo Sơ dễ dàng đánh bại mình vẫn còn rõ mồn một.

Còn Ngô Tà và Bàn Tử thấy A Ninh và mọi người thì đều kinh ngạc không thôi.

“Là cô, A Ninh!

Sao cô lại đến đây!?" A Ninh thấy vậy liền liếc nhìn Ngô Tà một cái, ánh mắt lạnh lùng: "Anh đến được, tại sao tôi lại không thể đến!" Bàn Tử thì không có tính tốt như vậy: "Này, con nhỏ kia, nói chuyện kiểu gì đấy?

Tốt xấu gì bọn tao cũng từng cứu mày, giờ lại lật mặt không nhận người quen à?" "Hừ!" A Ninh hừ lạnh một tiếng, không nói gì, ngồi trên xe nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Ca lúc này thì nhìn chằm chằm vào mấy người bên cạnh A Ninh, anh có thể cảm nhận được mấy người đó rất mạnh.

"Bàn Tử, im miệng!" "Anh Lâm, cô A Ninh, hì hì, thằng béo kia không hiểu chuyện, hai vị đừng để ý nhé!" Anh Sở vội vàng cười làm lành giải thích.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa!" "Vâng ạ!" Ngô Tà len lén hỏi Phan Tử: "Phan Tử, những người sau lưng A Ninh là ai vậy?" "Tiểu Tam gia à, nói ra cũng thật trùng hợp, những người đó đều là người của Diệp gia trong Cửu Môn đấy!" Phan Tử mặt mày nghiêm túc.

"Diệp gia?

Là gia tộc của hội trưởng hiệp hội Cửu Môn sao?" Phan Tử gật đầu: "Đúng vậy.

Tương truyền, Diệp gia Cửu Môn kiểm soát toàn bộ Thanh Long Các!

Thực lực mạnh nhất trong Cửu Môn, ngay cả Tam gia cũng không dám dòm ngó đến đó." Mọi người nghe xong đều không khỏi cảm thán, chỉ có Bàn Tử là ánh mắt có chút thâm ý.

Bởi vì anh ta cũng là người của Thanh Long Các.

Ban đầu, anh ta tưởng đại ca mình là Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là

chủ nhân của Thanh Long Các, không ngờ phía trên còn có chủ nhân cao hơn.

Càng không ngờ rằng vị chủ nhân cao hơn đó lại là người của Diệp gia Cửu Môn!

"Vậy người của Diệp gia đến đây có mục đích gì?" Ngô Tà rõ ràng quan tâm đến vấn đề này hơn.

Phan Tử lắc đầu, trong lòng không khỏi lo lắng, ngay cả người của Diệp gia cũng đến, kế hoạch lần này của Tam gia liệu có bị đảo lộn không?

Thôi, cứ theo kế hoạch mà tiến hành vậy!

Sau đó, mọi người đi xe đến ga tàu, lên tàu, cất trang bị, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Theo tốc độ của tàu hỏa, họ đến thành phố gần Trường Bạch Sơn cũng phải mất mấy ngày.

Trong khoang tàu.

A Ninh đang cùng Diệp Lâm và những người khác bàn bạc kế hoạch hành động.

Trước đó, chủ nhân Diệp Hạo Sơ đã nói: Lần này Trần Bì A Tứ tuổi đã cao như vậy mà vẫn đi chuyến này, không biết ngấm ngầm mưu tính điều gì, nhưng chắc chắn mưu đồ không nhỏ, không thể lơ là cảnh giác.

Còn Hoắc Tú Tú kia, hình như còn là cháu gái của chủ nhân, đến lúc đó cũng phải trông chừng một chút, nếu không xảy ra chuyện gì, không thể ăn nói với chủ nhân được.

"Chúng ta đến nơi rồi." Mấy ngày sau, mọi người đi xe đến Trường Bạch Sơn, nhìn xung quanh là một màu trắng xóa.

Thuộc hạ của Trần Bì làm việc rất hiệu quả, trang bị đã sớm để trên xe.

Sau khi đến một ngôi làng gần đó, cả nhóm ở lại một đêm, lại tìm được một người dẫn đường bản địa.

Sau đó, theo yêu cầu của người dẫn đường, họ mua không ít đồ dùng cần thiết để lên núi tuyết, chỉnh đốn lại trang bị, cả nhóm hùng hổ tiến vào khu rừng.

Khi vào khu rừng, mặc dù mọi người gần như phải tập trung toàn bộ tinh thần vào con đường để đảm bảo không bị ngã, nhưng mỗi khi nhìn lại phong cảnh tuyệt mỹ trên núi Trường Bạch, lòng người lại không khỏi rung động.

Sự hùng vĩ của bầu trời và đỉnh núi thực sự làm say đắm lòng người, dường như có thể gột rửa tâm hồn.

Rất nhanh sau đó, Ngô Tà và mọi người đã nhìn thấy một hồ nước.

Hồ nước phẳng lặng như gương, phản chiếu cả ngọn núi Trường Bạch trong đó.

Đi tiếp về phía trước, sườn núi ngày càng dốc và khó đi.

Theo lời người dẫn đường, họ đã không còn xa đường tuyết.

Lúc này bên hồ, các thành viên của Thanh Long Các tay cầm súng tiểu liên, vây quanh thủ lĩnh A Ninh của họ ở giữa!

Chương 292

Ở giữa, A Ninh đang điều chỉnh một thiết bị giống như radar, đó là thiết bị công nghệ cao mà Diệp Hạo Sơ đã chuẩn bị cho họ.

Làm nghề này, ngoài thân thủ mạnh mẽ, còn phải có vũ khí trang bị tốt!

Bàn Tử nhìn thấy đội ngũ được trang bị tận răng kia, có chút thèm thuồng nói: "Ây, đúng là người so với người tức chết người mà!

Nhìn vũ khí trong tay họ kìa, rồi nhìn lại chúng ta.

Thật là thảm hại!" "Mày biết cái đếch gì, làm nghề này của chúng ta không phải cứ đông người, trang bị tốt là được.

Đợi lát nữa qua đường tuyết rồi mày sẽ biết." Trần Bì ngoài mặt chỉ cười lạnh, nhưng trong lòng lại chửi thầm: "Mẹ kiếp!

Lão tử mà kiếm được thì mày nghĩ lão tử không dùng chắc?" "Được rồi, Bàn Tử, chúng ta tiếp tục đi thôi!" Ngô Tà vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử kéo Ngô Tà lại, nhỏ giọng buôn chuyện: "Này, Thiên Chân, cậu nói xem A Ninh này không phải là thuộc hạ của lão Cửu Đức Khảo sao?

Sao giờ lại thành thuộc hạ của Diệp gia Cửu Môn rồi?" "Cái này tôi làm sao biết được, nhưng tôi thấy những người nhà họ Diệp đó đối với A Ninh rất kính nể!" Đúng vậy, suốt quãng đường này, Ngô Tà đều âm thầm quan sát động tĩnh của người nhà họ Diệp và A Ninh.

Cậu phát hiện những người nhà họ Diệp đó, ngay cả một đại lão như Trần Bì cũng phải kiêng dè ba phần, nhưng họ lại đối với A Ninh kính sợ vô cùng?

Điều này không khỏi khiến Ngô Tà tò mò.

“Thiên Chân, nghe cậu nói thế, đúng là như vậy thật!

Cậu nói xem có phải con nhỏ A Ninh này đã câu được một nhân vật cao tầng nào đó của Diệp gia không?” Bàn Tử nói chuyện một hồi lại đi lệch chủ đề, bắt đầu nói bừa.

Ngô Tà nghe vậy lắc đầu cười khổ: “Bàn Tử, suy đoán này của ông có hơi quá rồi đấy!” Theo như Ngô Tà hiểu về A Ninh, một người phụ nữ cao ngạo như cô ta sao có thể làm vợ bé cho người khác được? (Nếu Diệp Hạo Sơ biết được suy nghĩ trong lòng Ngô Tà, nhất định sẽ nói: Xin lỗi nhé, em trai, thằng béo kia đoán đúng rồi đấy!).

Sau đó, mọi người tiếp tục đi về phía đường tuyết.

Đến giữa trưa, Ngô Tà và mọi người đã đến đường tuyết.

Càng lên cao, tuyết tích càng dày, cây cối càng thưa thớt, đá thì dần dần nhiều lên, xung quanh toàn một màu trắng xóa.

Ở đây đã không còn đường, tất cả đều dựa vào người dẫn đường đi trước mở đường, mọi người đi theo sau anh ta.

Đi thêm một lúc, người dẫn đường nói: “Các vị ông chủ, nếu muốn ngắm núi tuyết thì ở đây ngắm là được rồi, đi lên nữa sẽ gặp nguy hiểm.” “Đi lên thêm một chút nữa.” Trần Bì lạnh lùng nói, ông ta tự nhiên không muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Tiểu Ca chỉ nheo mắt nhìn lên trời, khẽ cau mày, dường như sắp có gió.

Người dẫn đường nghe nói còn phải đi tiếp, thở dài một hơi, tuy trong lòng không muốn nhưng vì tiền, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Dần dần gió lớn hơn, bầu trời chuyển sang màu xám chì, gió tuyết gào thét thổi thẳng vào miệng người.

Lúc này, trong lòng mọi người đều có cảm giác bất an!

"Chết rồi, sắp có bão tuyết!" Người dẫn đường mặt mày tái nhợt hét lên.

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều chùng xuống.

Gặp phải thời tiết bão tuyết trên núi tuyết, về cơ bản không khác gì bị tuyên án tử hình.

"Vãi chưởng, thế… bây giờ quay về không?" Bàn Tử vừa mở miệng, gió lạnh hòa tuyết đã thổi thẳng vào miệng, khiến anh ta ho sặc sụa.

"Gió này nổi lên, ít nhất cũng phải hai ba ngày, bây giờ quay về đã muộn rồi." Người dẫn đường run rẩy đáp.

Trong lòng mọi người đều lạnh toát, chỉ nghe một giọng nói trầm ổn đột nhiên vang lên, đó là giọng của Tiểu Ca.

"Đi theo tôi!" Lúc này, thuộc hạ của Trần Bì đồng loạt nhìn về phía anh, trong mắt đều mang theo vẻ khó tin.

Lên núi tuyết gặp phải thời tiết quái quỷ này, ngay cả người dẫn đường bản địa cũng không biết đi đường nào, một thanh niên như cậu mà có thể dẫn đường sao?

Một người đàn ông cao lớn dưới trướng Trần Bì tên là Hoa hòa thượng cau mày nói: "Sao cậu biết?" Tiểu Ca khẽ lắc đầu: "Trực giác!" "Vậy thì con mẹ nó cậu nói cái đếch gì!

Theo tôi, chúng ta bây giờ quay đầu xuống núi, nói không chừng còn có một con đường sống!" Hoa hòa thượng nghe Tiểu Ca nói là dựa vào trực giác liền tức sôi máu.

Ngược lại, Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử, trong mắt lại bùng lên tia hy vọng, họ đã từng chứng kiến bản lĩnh của Tiểu Ca.

Chỉ cần đi theo Tiểu Ca là có thể sống sót!

Người dẫn đường thở dài, khẽ lắc đầu nói: "Các ông chủ, nơi này trước đây chắc chắn đã có tuyết lở, một số địa hình đã thay đổi, tôi cũng không tìm được đường nữa." "Vốn dĩ tôi biết trên núi có một suối nước nóng, nhưng nơi đó cách đây còn một đoạn khá xa.

Nhưng bây giờ gió tuyết lớn như vậy, tôi căn bản không thể đến được!" Hoa hòa thượng hung hăng trừng mắt nhìn người dẫn đường một cái, ghé sát vào Trần Bì, hỏi: "Lão gia, chúng ta bây giờ rốt cuộc phải làm sao, không lẽ thật sự đi theo thằng nhóc đó chứ?

Ngài cho ý kiến đi, nếu không…" Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, mặt đã ăn một bạt tai, cả người Hoa hòa thượng ngã cắm đầu vào tuyết.

Trên mặt Ngô Tà và mọi người đều thoáng qua một tia kinh ngạc.

Ai có thể ngờ một ông lão gầy gò như Trần Bì lại có sức mạnh lớn như vậy?

Một bạt tai trực tiếp đánh ngã một gã đàn ông cường tráng.

Trần Bì không để ý đến ánh mắt của mọi người, mà nhìn thẳng vào Tiểu Ca: "Cậu chắc chắn mấy phần?" Hoa hòa thượng và những người khác đều ngây người, chuyện gì vậy, Trần Bì thật sự muốn nghe theo lời của thanh niên này sao?

Tiểu Ca liếc nhìn Trần Bì, vẻ mặt vẫn bình thản.

Anh cúi đầu xuống, buộc dây thừng vào người, vừa làm vừa nói: "Gió tuyết sẽ ngày càng lớn, nếu các người còn chần chừ, chỉ có chết!" Lời này nói không hề khách khí, trên mặt Hoa hòa thượng thoáng qua mấy phần tức giận, nhưng lại nghe Trần Bì nói: "Được, nếu lần này có thể vượt qua, ta nợ cậu một ân tình." Tiểu Ca không trả lời, chỉ ném sợi dây thừng đã buộc trên người mình về phía họ.

Trong màn tuyết, tầm nhìn cực kỳ thấp, đi một lúc là sẽ không thấy người đâu nữa.

Rất nhiều người gặp bão tuyết đều như vậy, đi một lúc chỉ còn lại một mình, sau đó bị gió tuyết ngập trời nuốt chửng.

Ngô Tà và mọi người sau đó lần lượt buộc dây thừng vào người để tránh bị lạc trong bão tuyết.

Tiểu Ca đi đầu, Ngô Tà và mọi người đi theo sau anh, người này nối người kia, dắt nhau đi trên tuyết.

Bây giờ gió tuyết đã rất lớn, họ đều phải cúi gập người, ngược gió tiến lên, sợ chỉ cần thẳng lưng lên một chút là cả người sẽ bị gió thổi bay đi.

Ngay cả dấu chân phía sau cũng nhanh chóng bị gió tuyết xóa sạch.

Mọi người đi trong tuyết, không để lại một chút dấu vết nào.

Ngô Tà và mọi người đi trong tuyết một lúc lâu, Tiểu Ca đi đầu đột nhiên dừng lại, mọi người liền tụ tập lại.

Chỉ thấy trên một vách băng, trong vách băng có một cái bóng khổng lồ và mờ ảo.

Hình dạng của cái bóng rất kỳ lạ, trông giống như thai nhi của động vật hoặc con người, đầu to kinh khủng, toàn thân còn mọc lông hoặc gai, vô cùng quỷ dị, khiến người ta nhìn thấy là trong lòng phát hoảng!

"Mẹ nó chứ, đây là cái quái gì vậy?" Bàn Tử kinh hãi hỏi.

Trên mặt Ngô Tà cũng đầy vẻ kinh ngạc, cái thai này cao bằng một tòa nhà nhỏ năm tầng, chẳng lẽ là xác của sinh vật cổ đại nào đó sao?

Trần Bì bước lên phía trước, khuôn mặt già nua co giật mấy cái, không biết là khóc hay cười, ông ta lẩm bẩm: "Đây là… Côn Luân

thần thai!" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Trần Bì, ông lão giải thích: "Côn Luân thần thai là một hiện tượng tự nhiên vô cùng kỳ lạ, chỉ xuất hiện ở nơi khởi nguồn của long mạch, cũng chính là nơi hội tụ linh khí của trời đất." Sau đó, Trần Bì giải thích một lượt về sự hiếm có của Côn Luân thần thai, nói rằng loại bảo huyệt như vậy căn bản là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

"Vậy nói như thế, chúng ta đã đến Vân Thiên Cung rồi à?" Bàn Tử vui mừng hỏi.

Hoa hòa thượng và những người bắt đầu nghi ngờ Tiểu Ca, đều bị chấn kinh đến mắt tròn miệng dẹt.

Thằng nhóc trẻ tuổi này không ngờ lại là cao thủ thâm tàng bất lộ sao?!

Tiểu Ca khẽ lắc đầu: "Đây chỉ là lối vào của một lăng mộ bồi táng, thiên cung thật sự không ở đây, nhưng cũng đủ để chúng ta tránh bão tuyết." Trần Bì cũng gật đầu: "Nếu có lăng mộ bồi táng, vậy thì dưới lăng mộ chắc chắn sẽ có mật đạo thông với lăng chính của thiên cung.

Phong thủy ở đây ta đã xem qua, chính là thế Quần Long Tọa!" "Lão gia nói có lý!" Sau khi nhìn thấy Côn Luân thai này, mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Thêm vào đó, gió tuyết cũng ngày càng lớn, nếu không nhanh chóng trốn vào lăng mộ bồi táng, chỉ có nước bị gió tuyết chôn vùi.

Thế là mọi người dùng nhiệt độ cao đốt chảy bề mặt băng, cộng thêm xẻng băng, nhanh chóng mở thông bề mặt băng, lần lượt dùng dây thừng đu vào trong lăng mộ bồi táng.

Rất nhanh, một linh cung mái cong đồ sộ, nguy nga xuất hiện trước mắt mọi người.

“Ủa!

A Ninh, các cô không xuống sao?” Ngô Tà đang chuẩn bị xuống thì phát hiện nhóm người A Ninh hoàn toàn không có ý định đi xuống, bèn thắc mắc.

A Ninh lạnh lùng cười: “Nhiệm vụ của tôi là canh giữ ở đây, các người muốn xuống thì xuống!” Mọi người nhìn cung điện hùng vĩ trong sơn động hình thai nhi trước mắt, ai nấy đều tấm tắc khen ngợi, lần lượt bước lên hành lang dẫn đến điện chính.

Chớp mắt đã năm ngày trôi qua.

Hoắc gia Cửu Môn.

Sau lần Hoắc Tú Tú bị Hoắc Lão thái thái dạy cho một bài học, bà đã cho người xử lý Hoắc Tứ gia một trận ra trò.

Chương 293

"Hoắc Lão thái thái, bà dạy dỗ Tú Tú kiểu gì mà nó dám ra tay đánh cả người chú này, thật quá đáng!" Chỉ thấy Hoắc Tứ gia mặt mày bầm dập chạy đến Hoắc gia làm ầm lên, luôn miệng chỉ trích Hoắc Tú Tú cho người đánh mình. "Người Hoắc gia đâu, mau ra đây mà xem, Hoắc Tú Tú tuổi còn nhỏ mà đã độc ác như vậy, căn bản không hợp làm người đứng đầu!" Hoắc Tứ gia chửi bới ỏm tỏi, lời gì cũng văng ra được, y hệt một mụ đàn bà chanh chua chửi đổng ngoài đường. "Hỗn xược!

Đây là nơi để mày làm càn à?" "Lão Tứ, mày là đàn ông Hoắc gia mà chỉ biết vòi vĩnh, không biết biết ơn.

Tự mình gây ra rắc rối không giải quyết được, lại chạy đến chỗ tao ăn vạ, mày đúng là càng ngày càng có tiền đồ đấy!" Hoắc Tiên Cô mặt mày sa sầm, đi vào phòng khách, không chút nể nang mà chửi thẳng vào mặt Hoắc Tứ gia.

Hoắc Tứ gia cãi lại: "Hoắc Lão thái thái, bà nói vậy thì không hay rồi, sao lại thiên vị Hoắc Tú Tú đến thế." "Nó sai người đánh tôi là chú nó, bà không quản sao?" "Ha ha, chuyện sai người đánh mày là ý của lão thân đây, sao nào?

Mày có ý kiến à?" Hoắc Tiên Cô cười lạnh. "Không, không, tôi nào dám!

Nhưng ở Hoắc gia, nó chỉ biết nhận chứ không cống hiến, ngược lại tôi đã cống hiến rất nhiều, bây giờ một nửa gia nghiệp đều có công lao của tôi.

Cái chiêu của Hoắc Lão thái thái bà cũng lỗi thời rồi, không phải bà muốn cho ai vị trí đó thì cho, phải xem năng lực của mỗi người

chứ!" Hoắc Tứ gia lớn lối nói, nhân lúc Hoắc Tú Tú không có ở đây mà châm chọc mỉa mai. "Súc sinh!

Hoắc gia ta bạc đãi mày lúc nào?

Năm đó Cửu Môn biến động, nếu không phải tao chống đỡ, mày có được ngày hôm nay không?" "Còn nữa, lão thân nói cho mày biết, ở Hoắc gia chúng ta trước nay đều là phụ nữ nắm quyền, mày đừng có mà mơ tưởng." Hoắc Tiên Cô nổi giận, trông như một con hổ cái, uy áp tích tụ bao năm vẫn còn đó. "Hoắc Lão thái thái... tôi... tôi sai rồi, xin bà hãy giúp tôi!" Gã Hoắc Tứ gia này cũng là kẻ co được dãn được, mặt dày như tường thành, nghe Hoắc Tiên Cô nói vậy liền hoảng hốt quỳ xuống xin tha. "Người đâu, lôi thứ súc sinh không biết xấu hổ này ra ngoài cho ta, sau này không được bước vào Hoắc gia nửa bước." Hoắc Tiên Cô mặt không cảm xúc, lạnh lùng ra lệnh đuổi Hoắc Tứ gia đi. "Hừ!

Lão già không chết, tao gọi mày một tiếng Lão thái thái là nể mặt mày đấy, mày cứ chờ xem, tao biết chuyện của Lão Cửu Môn cũng không thoát khỏi liên quan đến mày, tay mày chắc chắn cũng không sạch sẽ gì đâu!" Hoắc Tứ gia thấy đám người Hoắc gia xông vào, dáng vẻ hung thần ác sát, trong lòng chùng xuống, tức quá hóa rồ, như thể mất hết lý trí, trực tiếp đe dọa Hoắc Tiên Cô. "Người đâu, đánh gãy chân nó rồi đuổi ra ngoài!" Nghe vậy, trong mắt Hoắc Tiên Cô thoáng qua một tia sát ý. "A~ Lão già không chết, mày sẽ không được chết yên đâu, nếu tao chết, Hoắc gia cũng đừng hòng sống yên ổn!" Hoắc Tứ gia bị người ta phế một chân lôi ra ngoài, miệng vẫn không ngừng la hét, chửi rủa. "Hừ!

Nếu con súc sinh đó muốn chết, lão thân sẽ thành toàn nó!" Hoắc Tiên Cô thở dài một hơi, vẻ mặt lạnh như băng.

Trong lúc Hoắc gia đang bàn tán, Diệp Hạo Sơ lúc này đang dẫn

theo Thanh Thanh Mạn đến Giải gia của Cửu Môn. "Giải đương gia, có khách đến thăm!" Quản gia Giải gia biết Thanh Thanh Mạn và một người đàn ông lạ mặt tới thăm, liền vội đi thông báo cho Giải Vũ Thần. "Ha ha!

Hôm nay là ngọn gió nào đã thổi cô Thanh Thanh Mạn đây tới vậy?" Giải Vũ Thần biết tin Thanh Thanh Mạn đến, đích thân ra ngoài nghênh đón.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt anh ta lóe lên, nhìn về phía Diệp Hạo Sơ đang đứng trước Thanh Thanh Mạn. "Không biết vị này là...?" "Giải đương gia, đây là chủ nhân của Thanh Long Các chúng tôi!" Thanh Thanh Mạn giới thiệu thân phận của Diệp Hạo Sơ.

Giải Vũ Thần nghe vậy, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Người khác không biết, chứ anh ta thì biết rõ Thanh Long Các là một thế lực thế nào!

Anh ta còn nghe nói vị hội trưởng Cửu Môn chết bất đắc kỳ tử năm đó chính là chủ nhân của Thanh Long Các!

Hơn nữa cũng họ Diệp!

Điều này không thể không khiến người ta nghi ngờ! "Đã sớm nghe danh chủ nhân Thanh Long Các, không ngờ ngài lại trẻ tuổi như vậy?" "Giải Vũ Thần, tôi tìm cậu có chuyện quan trọng, cậu sắp xếp một phòng mật, đến lúc đó cậu sẽ hiểu tôi tìm cậu có chuyện gì." Diệp Hạo Sơ cười thờ ơ, không nói nhiều, mà trực tiếp ra lệnh cho Giải Vũ Thần sắp xếp phòng mật để nói chuyện. "Được!

Hai vị mời đi theo tôi!" Dù Giải Vũ Thần đầy vẻ hoang mang, nhưng lúc này anh ta nhìn thái độ của Thanh Thanh Mạn đối với Diệp Hạo Sơ, rõ ràng là quan hệ chủ tớ!

Vì vậy trước mặt người này, anh ta cũng không dám làm cao.

Trong thư phòng của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần cúi đầu chào Diệp Hạo Sơ: "Người đứng đầu Giải gia Cửu Môn, Giải Vũ Thần, ra mắt Diệp hội trưởng!" "Được rồi, bây giờ không cần mấy cái thủ tục này!" "Diệp hội trưởng, ngài đến tìm Vũ Thần là có chuyện gì sao?" Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm Diệp Hạo Sơ, tò mò hỏi. "Với địa vị hiện tại của cậu ở Giải gia, chắc là cũng có chút khó xử nhỉ?" Thấy Giải Vũ Thần im lặng, hắn nói tiếp: "Giải gia nên được chỉnh đốn lại một phen rồi." Diệp Hạo Sơ cười cười, cũng không giấu giếm, nói ra mục đích của mình là đến giúp anh ta củng cố địa vị ở Giải gia.

Mặc dù Giải Vũ Thần hiện là người đứng đầu Giải gia, nhưng thực tế có rất nhiều người trong nhà không phục anh ta. "Cậu trở thành người đứng đầu Giải gia, đến lúc đó chúng ta hợp tác sẽ càng thuận tiện hơn, không biết ý cậu thế nào?" Diệp Hạo Sơ nhìn chằm chằm Giải Vũ Thần, hỏi một cách rất nghiêm túc. "Được, tôi đồng ý với ngài, Diệp hội trưởng!" Sau đó ba người họ nói chuyện rất lâu.

Giải Vũ Thần mới dẫn hai người ra khỏi phòng mật.

Trước khi đi, Diệp Hạo Sơ nói một câu đã giữ trong lòng rất lâu, cũng là câu khiến Giải Vũ Thần có chút không hiểu ra sao. "Giải Vũ Thần này, cậu có anh em sinh đôi gì không?" "Cái gì...?" Giải Vũ Thần nghe xong ngẩn người, không biết Diệp hội trưởng có ý gì, sao anh ta lại có anh em sinh đôi được?

Thấy phản ứng ngơ ngác của Giải Vũ Thần, Diệp Hạo Sơ coi như đã hiểu, chắc là anh ta không có anh em sinh đôi nào cả.

Nhưng cũng không thể trách Diệp Hạo Sơ nghĩ nhiều, người tên Trang Duệ mà hắn gặp ở Phan Gia Viên trước đây, trông y hệt Giải Vũ Thần!

Dùng nhận diện khuôn mặt trên điện thoại cũng chưa chắc nhận ra

được hai người họ! 'Không được, hôm nào phải gọi cả Trang Duệ ra, để hai đứa nó nhận lại người thân cho một trận ra trò!

Như vậy chắc chắn sẽ rất thú vị!' Sau khi hai người đi, chỉ còn lại một mình Giải Vũ Thần ở đó suy nghĩ câu nói vừa rồi của Diệp Hạo Sơ có ý gì? "Giải đương gia, vừa rồi có người đến báo, một số lão làng trong nhà và những người ở các bàn khẩu đều yêu cầu họp để thay đổi người đứng đầu, chuyện này phải làm sao ạ?" Lúc này một thuộc hạ vội vàng đi vào, hạ thấp giọng báo cho Giải Vũ Thần. "Người đứng đầu Hoắc gia còn không để người ta bới lông tìm vết được, họ đã muốn chơi, vậy thì tôi sẽ chơi cùng họ!" Giải Vũ Thần sau khi hoàn hồn, tức quá hóa cười, đồng ý ngay tại trận, không hề nao núng. "Giải đương gia bá khí, cho dù có chọn lại, thuộc hạ cũng sẽ chọn ngài làm người đứng đầu!" Tên thuộc hạ thân tín đó nghe lời Giải Vũ Thần nói, vẻ mặt đầy khâm phục nhìn anh ta. "Ngươi lui đi, chuyện này ta đã biết, sau khi định được thời gian thì đến báo cho ta, ta tự nhiên sẽ đích thân tham gia." Sau đó Giải Vũ Thần dẫn thuộc hạ đến một nhà hát, một mình ngồi dưới sân khấu, chăm chú quan sát buổi biểu diễn trên đài.

Anh ta không hề quan tâm đến những lời bàn tán của người trong gia tộc, hay việc mở lại cuộc họp để bầu người đứng đầu, vẫn làm việc của mình như thường lệ.

Những năm nay Giải Vũ Thần vẫn luôn tìm kiếm những diễn viên kịch có tiềm năng, và luôn hết lòng hỗ trợ những người có nghị lực kiên trì.

Lúc này, người đang hát trên sân khấu chính là hát Côn khúc, và hát rất có hồn, anh ta xem mà lòng vui khôn xiết. "Chúng ta ra hậu đài một chuyến, tôi muốn gặp vị diễn viên này." Tiếp đó, Giải Vũ Thần và thuộc hạ của mình đi về phía hậu đài.

Giải Vũ Thần đến phía sau sân khấu, thấy trên bàn đầy đồ trang sức và đồ hóa trang, người diễn viên kia đang ngồi trên ghế tẩy trang, không quay đầu lại. "Các ngươi đang tìm tôi sao?" Một lúc sau, một người mặc trang phục kịch đi ra hỏi Giải Vũ Thần có phải đang tìm anh ta không. "Đúng, là tôi đang tìm anh." Ánh mắt Giải Vũ Thần dừng lại trên người diễn viên kia, cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm lạnh sống lưng ập đến.

Pằng!

Ngay lúc đó, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, chỉ thấy người diễn viên kia rút súng lục ra, liên tục bắn về phía Giải Vũ Thần. "Muốn chết!" Thân hình Giải Vũ Thần lóe lên, tránh được viên đạn của đối phương một cách hiểm hóc, lao tới, một cước đá văng đối phương xuống đất. "Hừ, xem ra có người không muốn sống, để tao xem chúng mày có thể giở trò mèo gì." "Sau lần này, Giải gia chắc chắn sẽ trải qua một cuộc thanh trừng chưa từng có!" Giải Vũ Thần ra lệnh cho người xử lý tên diễn viên kia, vẻ mặt lạnh như băng, quay người rời đi.

Sau khi Giải Vũ Thần bị tấn công.

Ngày hôm sau.

Tại sảnh lớn của nhà cũ Giải gia, một nhóm tộc lão cùng những người quản lý các bàn khẩu lớn đều tập trung lại, chờ đợi Giải Vũ Thần đến.

Cuộc họp hôm nay của họ chính là để lật đổ Giải Vũ Thần, bầu lại một người đứng đầu mới cho Giải gia. "Cái thằng Giải Vũ Thần này cũng quá tự cho mình là hay rồi, lại dám để đám lão làng Giải gia chúng ta chờ lâu như vậy?!" "Hừ, lâu như vậy không dám xuất hiện, chắc là không nỡ bỏ cái ghế đứng đầu Giải gia này chứ gì?" "Giải Vũ Thần này lòng dạ độc ác, các người xem thủ đoạn nó đối phó với

Khang thúc mà xem, đúng là khiến người ta lạnh lòng!" "Loại người như nó căn bản không xứng tiếp tục làm người đứng đầu Giải gia chúng ta!" Trong chốc lát, mọi người bàn tán xôn xao, đặc biệt là những tộc lão tự cho mình là đúng, đều chỉ trích Giải Vũ Thần.

Chương 294

"Ha ha, có những người a!

Toàn là một lũ ăn không ngồi rồi nhận hoa hồng, ăn no rửng mỡ đi gây chuyện!" "Giải đương gia bận rộn như vậy, các người nghĩ ai cũng rảnh rỗi như các người sao?" Trong số đó không thiếu những người là thân tín của Giải Vũ Thần, ủng hộ anh ta, nghe những tộc lão kia bôi nhọ Giải Vũ Thần, liền không chút khách khí mà mắng lại. "Hỗn xược!

Các người có ý gì?" "Các người nói đám chúng ta đã già rồi?

Không thể cống hiến cho Giải gia nữa đúng không?

Phải biết năm đó chúng ta vì Giải gia đã đổ không biết bao nhiêu máu?" "Các người dựa vào đâu mà nói như vậy?" "Đúng là rắn chuột một ổ, giống hệt Giải Vũ Thần, không trên không dưới, tôi kiên quyết cho rằng Giải Vũ Thần không hợp làm người đứng đầu Giải gia chúng ta!" Những tộc lão kia nghe những người ủng hộ Giải Vũ Thần nói vậy, tức điên lên, chỉ trích.

Lúc này một vị tộc lão của Giải gia lên tiếng: "Tôi cho rằng ở đây người hợp làm người đứng đầu nhất chính là Hoàng lão!" "Bao nhiêu năm nay, vẫn luôn nhờ Hoàng lão dám nghĩ dám làm, Giải gia chúng ta mới có thể tiếp tục duy trì được cục diện như hôm nay." "Vớ vẩn!

Tôi thấy vẫn là Thanh lão hợp làm người đứng đầu hơn, nếu không có Thanh lão, những người khác của Cửu Môn đã sớm bắt nạt chúng ta rồi." Trong chốc lát, những người trong sảnh lớn cãi nhau không dứt, những người này kéo bè kết phái, đề cử người của mình ra, muốn ngồi lên vị trí đứng đầu Giải gia. "Láo xược, đương gia còn chưa tới, các người muốn tạo phản à?" Mấy người thân tín ủng hộ

Giải Vũ Thần thấy cảnh này, tức không chịu nổi, cũng lớn tiếng mắng lại. "Hừ!

Nếu các ngươi biết điều, thì ngoan ngoãn đi theo Hoàng lão, Giải Vũ Thần lòng dạ độc ác, đi theo hắn có ngày chết cũng không có ai nhặt xác cho các ngươi đâu!" Hoàng lão và Thanh lão liếc nhìn mấy người thân tín của Giải Vũ Thần, châm chọc mỉa mai, không hề để họ vào mắt. "Ồ!" "Hôm nay ở đây sao lại náo nhiệt thế?" Ngay lúc đó, con nuôi của Giải gia là Địch Tinh Diệu đột nhiên xuất hiện, mặt mày tươi cười đi từ ngoài vào, cười hì hì nhìn đám người đang cãi nhau. "Địch Tinh Diệu, bây giờ Giải gia chúng ta đang bàn chuyện thay người đứng đầu, một kẻ ngoại nhân như cậu đến đây làm gì?" Sau khi Địch Tinh Diệu xuất hiện, không một ai trong số họ nhường chỗ cho cậu ta, rõ ràng là đang mỉa mai Địch Tinh Diệu, không xứng ngồi cùng họ. "Tôi là nhị thiếu gia của Giải gia, tại sao tôi không thể làm người đứng đầu?" Choang!

Đột nhiên, Địch Tinh Diệu cầm một cái cốc, giận dữ ném xuống đất, lớn tiếng quát. "Thứ hỗn xược, chỉ là một thằng con nuôi, Giải gia chúng ta nuôi cậu cho cậu ăn học, cậu lại còn muốn đoạt quyền làm người đứng đầu?

Đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!" Hoàng lão và Thanh lão cùng các tộc lão Giải gia thấy cảnh này, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, tức đến nỗi thở không ra hơi, suýt nữa thì lên cơn đau tim. "Các ngươi cũng không cần nhìn tôi như vậy, tôi nói thật cho các ngươi biết, Giải Vũ Thần hôm nay sẽ không đến, còn tôi là em trai nó, tôi có thể thay Giải Vũ Thần chủ sự." Địch Tinh Diệu đứng ở vị trí của người đứng đầu, vẻ mặt bình thản, trực tiếp lờ đi ánh mắt như dao của những người xung quanh. "Nếu đã như vậy, vậy cuộc họp này các ngươi tự mình mở đi, lão phu đi!" Mọi người đều không phục, chửi bới ỏm tỏi định rời đi. "Các vị đừng đi vội, hôm nay chính là

muốn thay người đứng đầu Giải gia, những người có mặt ở đây đều có hy vọng làm người đứng đầu, ai làm cũng được, cho nên không cần vội rời đi." Địch Tinh Diệu cười cười, dường như đã sớm biết những người này đang nghĩ gì, lời này vừa nói ra, mọi người đều tỏ ý sẵn lòng ủng hộ việc thay người đứng đầu. "Ha ha ha, mọi người nhiệt tình như vậy, xem ra thật sự rất quan tâm đến Giải gia nha, vậy thì tôi sẽ nói ra suy nghĩ của mình, người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, tôi cảm thấy ở đây chỉ có tôi là thích hợp trở thành người đứng đầu." "Ai tán thành tôi trở thành người đứng đầu mới xin giơ tay!" Lời vừa dứt, trong chốc lát, rất nhiều người đã bị Địch Tinh Diệu uy hiếp, dưới sự bất đắc dĩ, từng người một đều giơ tay lên.

Ngay cả rất nhiều tộc lão làm đủ mọi chuyện bất lợi cho Giải gia, tất cả đều bị Địch Tinh Diệu thu thập lại, cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ giơ tay. "Địch Tinh Diệu, cậu có ý gì?

Hoa gia chưa về, cậu đã muốn tạo phản rồi sao?" Thân tín của Giải Vũ Thần thấy Địch Tinh Diệu lại muốn trở thành người đứng đầu Giải gia, và còn nhận được sự ủng hộ của đa số, đều ngây người ra, vội vàng ra mặt phản đối. "Giải Vũ Thần sẽ không về đâu!" Địch Tinh Diệu cười khẩy nói với mọi người, và còn làm một cử chỉ hình khẩu súng.

Thấy hành động bắn súng của Địch Tinh Diệu, trong lòng mọi người đều chùng xuống, một dự cảm không lành đột nhiên dâng lên trong lòng. "Lão phu phản đối, tôi cho rằng cho dù có thay người đứng đầu cũng không đến lượt cậu, Địch Tinh Diệu!" "Nhớ năm xưa cha mẹ cậu gặp tai nạn xe cộ, là cha mẹ Giải Vũ Thần đã nhận nuôi cậu, bây giờ cậu lại lấy oán báo ân!

Lão phu tuyệt đối sẽ không để một kẻ súc sinh ám toán anh trai mình làm người đứng đầu!" Hoàng lão mặt lộ vẻ bi phẫn, không ngừng chỉ trích đủ mọi điều sai trái của Địch Tinh Diệu, và còn lén lút

nháy mắt với thuộc hạ của mình. "Hoàng lão nói đúng, Địch Tinh Diệu, cậu là một kẻ ngoại nhân, căn bản không xứng!" "Tôi ủng hộ Hoàng lão làm người đứng đầu!" Thế là, bên dưới bắt đầu có người đề cử Hoàng lão lên làm người đứng đầu.

Địch Tinh Diệu mặt lộ vẻ lạnh lùng, đếm số người ủng hộ Hoàng lão, cũng không ít đâu! "Hoa gia đến!" Ngay lúc đó, có người bên ngoài cao giọng hô một tiếng Hoa gia đến.

Ngay sau đó, Giải Vũ Thần dẫn theo thuộc hạ, vẻ mặt lạnh lùng bước vào sảnh lớn.

Thấy Giải Vũ Thần xuất hiện, sắc mặt của Hoàng lão và những người khác rất khó coi, những người còn lại cũng đều ánh mắt lảng tránh.

Còn những người thân tín của Giải Vũ Thần thì lập tức mặt mày hớn hở, vô cùng phấn khích. "Hoàng lão, ngài có phải rất bất ngờ không?

Hay là ăn một viên cứu tâm hoàn đi?" Địch Tinh Diệu nhìn Hoàng lão, cười hì hì nói. "Vũ Thần, thực ra là Địch Tinh Diệu cố ý giết cậu, tất cả chuyện này đều không liên quan gì đến tôi cả..." Hoàng lão ánh mắt lảng tránh, nhìn về phía Giải Vũ Thần vội vàng giải thích. "Ồ?

Vậy sao?" Giải Vũ Thần hứng thú nhìn vị Hoàng lão đức cao vọng trọng trước mắt. "Sao?

Hoàng lão, ông còn muốn cãi chày cãi cối à?" Địch Tinh Diệu nghe vậy cười, lấy điện thoại ra, bật một đoạn ghi âm, hóa ra lúc đó Giải Vũ Thần vào hậu đài, người diễn viên kia chính là người của Hoàng lão, chính ông ta đã bỏ ra hai mươi triệu để mua mạng của Giải Vũ Thần. "Cái này... cái này, hóa ra các người đang gài bẫy lão phu?" Hoàng lão nghe xong đoạn ghi âm, sợ đến toàn thân run rẩy, ngay cả cây gậy trong tay cũng cầm không vững. "Người đâu, bắt ông ta lại!"

"Còn cả những kẻ vừa rồi ủng hộ lão Hoàng cũng bắt hết cho ta!" Sau đó Giải Vũ Thần cho thuộc hạ trói Hoàng lão và đám thuộc hạ của ông ta lại.

Làm xong những việc này, Giải Vũ Thần mặt mày tươi cười nhìn về phía Thanh lão: "Sao?

Thanh lão, ngài cũng muốn ngồi thử vị trí này à?" "Ha ha ha!

Vũ Thần, cậu rất giỏi!

Nếu cha cậu còn sống, nhất định sẽ rất vui mừng!" "Lão phu già rồi, không còn sức lực để quản những chuyện vặt vãnh này nữa, sau này Giải gia sẽ giao cho các cậu, những người trẻ tuổi!" Thanh lão cười cười, dù trong lòng có chút khao khát vị trí đứng đầu Giải gia, nhưng cũng biết là không thể nào rồi.

Nếu đã vậy, thà sớm buông quyền, thành toàn Giải Vũ Thần, mình cũng nên nghĩ đến chuyện an hưởng tuổi già! "Vũ Thần sẽ không để Thanh lão thất vọng đâu!" Giải Vũ Thần cười tươi nhìn Thanh lão rời đi. "Ai, đúng là hời cho bọn họ rồi!" Đợi mọi người đi hết, Địch Tinh Diệu không cam lòng nói.

Giải Vũ Thần thì lại thờ ơ, chỉ cần trong tay mình có quyền, những người kia cũng không gây ra được sóng gió gì lớn.

Thực ra tất cả những chuyện vừa rồi đều là cái bẫy do hai anh em họ dựng nên, mục đích chính là để nhân cơ hội này dẫn ra những kẻ thực sự có lòng phản loạn!

Tin tức về việc Giải gia nổi loạn, Giải Vũ Thần mạnh mẽ trấn áp, bình định nội loạn nhanh chóng đến tai Diệp Hạo Sơ.

Thanh Long Các.

Tin tức Giải gia nổi loạn, Giải Vũ Thần mạnh mẽ trấn áp, bình định nội loạn nhanh chóng được Diệp Hạo Sơ biết đến. "Ha ha!

Cái cậu Giải Vũ Thần này cũng không tệ nhỉ!" Diệp Hạo Sơ cầm ly rượu, cười nói với Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn bên cạnh.

Giải Vũ Thần giải quyết mâu thuẫn nội bộ của Giải gia nhanh hơn hắn tưởng tượng!

Lúc này Doãn Nam Phong đi đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ, ngồi thẳng lên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn, vẻ mặt đầy quyến rũ. "Cái cậu Giải Vũ Thần kia em từng gặp, là một nhân vật không phải dạng vừa!

Nhưng dù cậu ta thế nào, cũng không bằng được tên oan gia nhà anh đâu!" "Ồ?

Hôm nay Nam Phong của chúng ta sao thế này?

Trở nên chủ động vậy?" Diệp Hạo Sơ có chút ngạc nhiên nhìn Doãn Nam Phong đang ngồi trên đùi mình.

Phải biết trước đây cô nhóc này luôn cố ý vô tình né tránh mình, hôm nay sao lại thế này?

Doãn Nam Phong nghe vậy vẻ mặt đầy kiêu ngạo: "Hừ!

Bản tiểu thư đổi ý rồi!

Hôm nay phải hạ gục anh!" Cô đột nhiên phát hiện ra phương pháp lạt mềm buộc chặt căn bản không có tác dụng với cái tên họ Diệp này!

Phải biết cái tên họ Diệp này thường xuyên đối với mình lúc nóng lúc lạnh, thờ ơ lạnh nhạt.

Mà lại đối xử tốt với dì của mình, Doãn Tiên Nguyệt, đến vậy.

Đối xử tốt với dì mình thì thôi đi, nhưng tại sao cũng tốt với cả con nhỏ A Ninh kia?

Nguyên nhân là gì chứ?

Chương 295

Doãn Nam Phong đã suy nghĩ rất lâu, và đi đến một kết luận, đó là trong lòng cái tên họ Diệp này, chỉ cần cô giao bản thân cho hắn, hắn sẽ đối xử tốt với cô!

Nếu không thì tất cả những thứ khác đều là vớ vẩn!

Nghĩ xong, Doãn Nam Phong lập tức dâng lên nụ hôn, sau đó khung cảnh lập tức trở nên nóng bỏng.

Lúc này Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh thấy vậy, mặt hơi ửng hồng, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

Dù trong lòng cũng có chút ghen tị, nhưng vẫn hiểu chuyện mà rời khỏi nơi này.

Là nữ tỳ trung thành nhất của chủ nhân, nếu đã để cô giúp chủ nhân chọn phụ nữ, cô cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể ở bên cạnh chủ nhân là được rồi!

Sau khi Thanh Thanh Mạn rời đi, hai người liền bắt đầu một trận chiến kịch liệt. ...

Trường Bạch Sơn.

Vân Thiên Cung.

Ngô Tà và những người khác trên đường đi gặp vô số trắc trở, cạm bẫy trong hoàng lăng, cùng với những thủ đoạn mà Uông gia để lại, đều gây ra cho họ quá nhiều trở ngại.

Ngô Tà, Trần Bì và những người khác lúc này đều vô cùng nhếch nhác, không ít người toàn thân đẫm máu, mới đuổi được đám chim mặt người hung tợn và Du diên kia đi. "Hú~ Cuối cùng cũng an toàn!" Ngô Tà và mọi người tìm một bãi đất trống để nghỉ ngơi. "Mẹ kiếp!

Bàn gia đây sắp mất nửa cái mạng rồi!" "Chẳng trách con nhỏ A Ninh kia không chịu xuống, thì ra là biết dưới này có mấy thứ kỳ hình quái trạng này!" Vương Bàn Tử ngồi trên một tảng đá, thở hổn hển oán trách.

Bây giờ mọi người cuối cùng cũng biết lý do tại sao đám người của A Ninh không xuống, hóa ra họ đã sớm biết dưới này vô cùng nguy hiểm!

Nghĩ đến đây, Hòa thượng Hoa hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Ca, gầm lên: "Chết tiệt!

Đều tại mày!

Nếu không phải mày dẫn sai đường, chúng tao đã không chết nhiều anh em như vậy!" "Đồ đầu đất, mày nói chuyện kiểu gì thế?" "Nếu không có Tiểu Ca, chỉ bằng mấy thằng nhãi chúng mày đã chết hết từ lâu rồi!" Vương Bàn Tử thấy Hòa thượng Hoa nói xấu Tiểu Ca, lập tức không chịu nổi, chửi ầm lên.

Lúc này Trần Bì thì ngồi im trên một tảng đá bên cạnh, không quan tâm đến cuộc cãi vã của mọi người.

Sau đó một thuộc hạ của ông ta ghé sát vào, nhỏ giọng hỏi: "Tứ A Công, ngài có ý kiến gì không?" Trần Bì tiếp tục im lặng, như thể không hề nghe thấy. "Tứ A Công, ngài có ý kiến gì không ạ?" Nhưng vẫn không có phản ứng. "Chẳng lẽ ngủ rồi sao?

Tứ A Công?" Người thuộc hạ kia nhẹ nhàng đẩy Trần Bì một cái, nào ngờ thân thể đang ngồi của Trần Bì lại ngã thẳng ra sau, ngã phịch xuống đất. "Vãi chưởng!

Tình hình gì đây?" Những người đang cãi nhau đều bị tình hình bên này thu hút. "Tứ A Công, ngài sao rồi?" Ngô Tà tiến lên sờ thử, nhưng lập tức cảm thấy không ổn.

Cái tay này, tuy vẫn còn chút hơi ấm, nhưng sao lại không có mạch đập? "Tứ A Công?" Ngô Tà áp tai vào ngực Trần Bì, trong khoảnh khắc sợ đến mặt mày tái mét, vì tim ông ta đã ngừng đập.

Một người đột nhiên ra đi lặng lẽ như vậy, không có một chút dấu hiệu nào, thật sự có chút quỷ dị. "Thiên Chân, lão gia tử sao rồi?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Ngô Tà trầm giọng nói: "Ông ấy chết rồi!" "Cái gì?" Mọi người kinh hãi thất sắc.

Vừa rồi còn đang khỏe mạnh, ung dung hút thuốc, sao chỉ trong chớp mắt đã nói chết là chết? "Ngô Tà, cậu chắc chứ?" "Ừm, tim ông ấy đã ngừng đập rồi." Trần Bì dù sao cũng đã cao tuổi, cho dù đột ngột qua đời, cũng có thể coi là hợp lý, chỉ là ông ta chết quá đột ngột, khiến mọi người có chút trở tay không kịp.

Những người làm nghề trộm mộ, vì quanh năm ra vào lăng tẩm, sớm đã nhiễm đầy âm khí, một khi âm khí lấn át dương khí, cũng tự nhiên mà chết đi.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Trần Bì đã chết, chỉ có Tiểu Ca là mắt vẫn dán chặt vào thi thể của Trần Bì.

Lúc này Hòa thượng Hoa cười lạnh nói: "Nếu Tứ A Công đã chết, vậy chúng ta cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa." "Lần này đến Vân Thiên Cung, chúng ta đều nghe theo Tứ A Công, bây giờ, ông lão đã chết, chúng ta chắc chắn phải rút lui." Mặc dù hắn là thuộc hạ của Trần Bì, nhưng làm cái nghề này của họ, đột nhiên có người chết là chuyện quá bình thường, cho nên họ cũng không lấy làm lạ.

Ngô Tà nghe vậy không còn kiên trì nữa: "Nếu đã xảy ra biến cố như vậy, kế hoạch của chúng ta e là cũng phải thay đổi theo, không có sự giúp đỡ của Tứ A Công, tiếp tục điều tra xuống dưới, e là cũng vô cùng khó khăn!" Vương Bàn Tử sốt ruột: "Thiên Chân, cậu nói gì

vậy?

Chúng ta khó khăn lắm mới đến đây một lần, sao lại về như vậy chứ?" Ngô Tà lắc đầu: "Có những chuyện không phải chỉ dựa vào nhiệt huyết là có thể hoàn thành, chỉ dựa vào chúng ta đi xuống, độ nguy hiểm quá lớn!" "Nhưng mà... ai..." Vương Bàn Tử dù trong lòng không cam tâm, nhưng vẫn nuốt lời trở lại.

Ngô Tà nói với thuộc hạ của Trần Bì: "Tứ A Công cuối cùng cũng phải nhập thổ vi an, chúng ta có lửa, hay là hỏa táng ông ấy đi!" Sau đó mọi người hợp sức khiêng thi thể Trần Bì đến một nơi rộng rãi, đặt thi thể ở tư thế ngồi, mọi người đứng thành một hàng trước mặt ông, kính cẩn hành lễ. "Tứ A Công, lần này chúng con rất khó để đưa ngài ra ngoài, đành phải ủy khuất ngài an nghỉ ở đây." "Chủ nhân của ngôi mộ này chắc cũng là gia đình giàu có, mong các ngài có thể trở thành hàng xóm tốt của nhau!" Ngô Tà cầm bình xăng, đi đến trước mặt Trần Bì nhẹ nhàng thở dài: "Tứ A Công, lên đường bình an, sau này, ngài có cần gì, xin hãy báo mộng cho chúng con, chúng con sẽ đốt cho ngài!" Lúc nói chuyện cậu đứng rất gần Trần Bì, dường như cảm nhận được ngón tay của Trần Bì cử động một chút, cậu tưởng đó là sự co cơ của thi thể, liền đưa tay qua định vuốt lại cho ông, nào ngờ ông lão lại đột nhiên thuận thế nắm lấy tay cậu. "Mẹ ơi!~!" Ngô Tà bị dọa đến tê cả da đầu, theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng bàn tay khô gầy của Trần Bì lúc này lại giống như một cái kìm sắt, nắm chặt không chịu buông. 'Chẳng lẽ là dậy thi rồi?' "Tứ A Gia!" Ngô Tà kêu không ổn, vội vàng hét với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, mau lấy máu lừa đen đến đây!" Vương Bàn Tử lúc này cũng đã hoảng hồn, lớn tiếng đáp lại: "Được!

Đến ngay đây!" Nhưng bên phía Trần Bì, lại thở ra một hơi dài, cũng không biết có phải là hơi thở cuối cùng không, Ngô Tà theo bản năng lùi lại, lại thấy Trần Bì đã cứng ngắc ngẩng đầu lên.

Ông ta hai mắt vô thần, lòng trắng mắt vàng khè, bọng mắt càng ngày càng thâm quầng, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, nở một nụ cười quỷ dị đến rợn người. "Vãi chưởng!" Ngô Tà bây giờ cũng không phân biệt được đối phương hiện tại rốt cuộc là người hay là quỷ?

Thở ra một hơi, Trần Bì cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Không ngờ cậu nhóc cậu cũng không tệ, biết hỏa táng cho ta, để ta không biến thành xác khô." Ngô Tà nghe câu này mới phản ứng lại, nuốt một ngụm nước bọt: "Tứ A Công, ngài... lại sống lại rồi?" Vừa rồi rõ ràng đã kiểm tra ngực ông ta, tim đã ngừng đập rồi, sao đột nhiên nói tỉnh là tỉnh lại được?

Trần Bì ha ha cười nói: "Bệnh cũ thôi, vừa rồi một hơi không lên được.

Lão già xương cốt này của ta, giết người quá nhiều, e là cả Diêm Vương cũng không dám nhận!" Mặc dù nghe có vẻ hơi quỷ dị, nhưng lúc này mọi người cũng không rảnh để đi tìm hiểu sự thật của chuyện này.

Bởi vì bây giờ cần phải quyết định, là đi hay là ở.

Trần Bì thở ra một hơi dài, nói: "Khai cung không có tên quay đầu, lần này chúng ta đã đến đây, nếu cứ tay không trở về, tất sẽ bị đồng hành cười chết!" "Đi suốt chặng đường này, mọi cơ quan cạm bẫy trong mộ, chúng ta cũng đã nắm được gần hết, con đường tiếp theo, chỉ cần chúng ta nâng cao cảnh giác, chắc là có thể đi tiếp." "Được!

Chúng ta tiếp tục lên đường!" Mọi người đều rất đồng tình với quan điểm của Trần Bì, ông ta lăn lộn trong ngành này nhiều năm, vẫn rất có danh vọng.

Vùng ven Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch.

A Ninh dẫn theo thuộc hạ của Thanh Long Các dựng lều sau một

tảng đá lớn.

Lúc này, mấy người đang ngồi quây quần bên nhau uống trà nóng, bàn bạc kế hoạch.

“A Ninh, các người giữ tôi lại rốt cuộc là có mục đích gì?” Hoắc Tú Tú vẫn không hiểu tại sao bọn họ cứ nhất quyết giữ mình ở lại đây, không cho mình xuống mộ.

Lẽ nào là vì bà nội Hoắc Tiên Cô của cô?

Không đúng!

Cô biết rõ bà nội mình không có cái thể diện lớn đến mức khiến người của Thanh Long Các phải đặc biệt bảo vệ mình như vậy.

Vậy rốt cuộc những người này có ý gì?

“Hoắc tiểu thư, mục đích là gì thì cô đừng đoán nữa!

Chúng tôi cũng chỉ là phụng mệnh hành sự thôi!” A Ninh uống một ngụm trà, thong thả nói.

Hoắc Tú Tú càng thêm nghi hoặc: “Phụng mệnh?

Phụng mệnh của ai?

Cừu Đức Khảo?” A Ninh nghe vậy không nói gì, nhưng trong lòng lại rất khinh thường.

“Hoắc tiểu thư, cô nghĩ một người ngoại quốc quèn có thể ra lệnh cho chúng tôi sao?” Diệp Lâm cười hỏi.

Hoắc Tú Tú ngẩn ra, nhưng nhanh chóng phản ứng lại: “Cũng phải ha!

Nghe nói Thanh Long Các các người tiền nhiều của lắm, cũng chưa bao giờ hợp tác với người nước ngoài.” “Vậy tại sao các người cứ phải giữ tôi ở trên này chứ?

Tôi còn muốn xem Vân Thiên Cung trông như thế nào mà!" "Tiểu thư Hoắc, bên dưới không phải chuyện đùa đâu, xuống đó là chết người đấy!" "Huống hồ chúng tôi phụng lệnh của chủ…" Một thuộc hạ trẻ tuổi của Thanh Long Các suýt nữa thì lỡ lời, nhưng đã bị Diệp Lâm vung tay ngắt lời: "Được rồi!" "Hừ, vô vị!" Hoắc Tú Tú thấy mình suýt nữa thì moi được tin tức, vậy mà thời khắc mấu chốt lại bị Diệp Lâm cắt ngang.

Nhưng cô cũng không phải không thu hoạch được gì, ít nhất cũng biết "chủ nhân" trong miệng bọn họ hẳn là người nắm quyền của Thanh Long Các.

Chương 296

Nhưng chủ nhân của những người này chẳng có quan hệ gì với mình cả, tại sao ông ta lại phải phái người bảo vệ cô chứ?

Tất cả những điều này khiến Hoắc Tú Tú vô cùng tò mò.

Phía bên Ngô Tà, ánh mắt của họ lúc này đang dán chặt vào phía sau cánh cửa đồng khổng lồ, trong mắt ai cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Một thứ vừa kỳ dị vừa hùng vĩ như vậy, thực sự có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Ngô Tà kinh ngạc nói: "Cánh cửa đồng này còn hùng vĩ hơn cả cây thần đồng mà chúng ta thấy ở Tần Lĩnh!" Vương Bàn Tử tiến lên vài bước, đứng bên cạnh Ngô Tà, nói: "Thiên Chân, cánh cửa đồng khổng lồ này, chắc là cánh cửa mà Uông Tàng Hải miêu tả rồi phải không?" Ngô Tà gật đầu: "Đây hẳn là bí mật của Vân Đỉnh Thiên Cung rồi?

Thứ này, chắc không phải do người Đông Hạ tạo ra đâu nhỉ?" Theo lời Uông Tàng Hải, lịch sử của cánh cửa đồng khổng lồ này hẳn là lâu đời hơn Vạn Nô Vương rất nhiều.

Cộng thêm những thông tin và bích họa mà Uông Tàng Hải để lại, tất cả đều chỉ về phía cánh cửa đồng này, vậy phía sau nó rốt cuộc là cái gì?

Đây hẳn là bí mật mà họ cần phải vén màn.

Trần Bì nhìn chằm chằm vào cửa đồng, nói: "Truyền thuyết kể rằng cánh cửa này chỉ có thể được mở ra khi Vạn Nô Vương sắp chết." Vương Bàn Tử hoàn toàn không quan tâm đến những điều đó, nói: "Lão gia tử, cứ thử xem sao, biết đâu lại mở được thì sao?" Nói xong, cả đám liền chạy thẳng về phía cánh cửa đồng khổng lồ.

Đến trước cửa đồng, mọi người trông nhỏ bé như một con kiến.

Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, đặt hai tay lên cánh cửa đồng, một cảm giác kỳ dị lập tức ập đến, nhưng gã cũng không hề sợ hãi, nghiến răng, dùng hết sức bình sinh đẩy một cái.

Nhưng cánh cửa đồng vẫn không hề nhúc nhích.

Sau khi thử thêm hai lần nữa, gã liền quay người đi về, nhún vai với mọi người, nói: "Đẩy không nổi, đẩy không nổi." Thực ra gã cũng chỉ muốn thử một chút thôi, chứ không thực sự nghĩ rằng mình có thể đẩy được cánh cửa đồng này.

"Cánh cửa này cần Quỷ Tỳ mới mở được!" Tiểu Ca đột nhiên nói một câu.

Ngô Tà nghe vậy nhìn sang Tiểu Ca, hỏi: "Tiểu Ca, anh nói Quỷ Tỳ?" Tiểu Ca im lặng một lúc rồi gật đầu.

Ngô Tà nhíu mày nói: "Vậy trên con cá đồng mắt rắn không phải đã nói mỗi một đời hoàng đế Đông Hạ khi sắp chết đều sẽ tiến vào cánh cửa đồng này sao?

Sau đó lại bò ra, cứ tuần hoàn như vậy, thế rốt cuộc phía sau cánh cửa đồng này là cái gì?" Tiểu Ca nghe vậy lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Trần Bì lúc này nhìn quanh, hạ lệnh: "Tìm đi!

Gần đây chắc chắn có manh mối." Thuộc hạ của lão ta lập tức vây quanh, sau một tiếng ra lệnh, tất cả bắt đầu hành động, bật đèn pin, cẩn thận tỏa ra bốn phía tìm kiếm.

Vương Bàn Tử thấy thuộc hạ của Trần Bì đều đi cả, gã cũng vội vàng đi theo, gã không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ xem ở đây còn có bảo bối gì không, đừng để người khác nhanh tay cướp mất.

Kết quả tìm chưa được bao lâu thì nghe có người lớn tiếng gọi: "Tứ a công, bên này có một cái tế đàn!" Ngô Tà, Trần Bì và những người khác nghe tiếng liền lập tức đi qua, quả nhiên, cách đó không xa là một cái tế đàn.

Lúc vừa xuống đây, ánh mắt của mọi người đều bị cánh cửa đồng hùng vĩ kia thu hút, nên không ai để ý cách đó không xa lại có một cái tế đàn như vậy.

Xung quanh rìa tế đàn và cả phía trên không trung, đều có vô số dây xích đồng, và những dây xích đồng đó nối liền với một cỗ quan tài bằng bạch ngọc trên tế đàn.

Xung quanh quan tài là chín bức tượng điêu khắc bách túc long.

Cả đám nhìn nhau, kinh hãi nói: "Tứ a công, đây chính là Cửu long sĩ thi mà ngài nói sao?" "Vãi, tôi còn tưởng nó ngầu lắm chứ!

Ai ngờ lại dùng chín con sâu lớn để ra vẻ à?" "Lũ trai trẻ các người thì biết cái gì!" Trần Bì hừ lạnh một tiếng: "Đây là bách túc long của nước Tây Hạ, còn được gọi là rết khổng lồ, nhưng trong mắt người Tây Hạ, bách túc long thuộc một nhánh của long tộc." Vương Bàn Tử gật gù như hiểu như không, đưa mắt nhìn sang: "Thế cái của nợ này là tượng đá hay là đồ sống thế?

Sao tôi thấy nó trông thật thế nhỉ?" "Sống!

Nhưng bây giờ đang là kỳ ngủ đông của lũ rết, chúng sẽ không dễ dàng tỉnh lại đâu." Trần Bì giải thích cho mọi người.

Ngay khi cả nhóm sắp đi tới gần, Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng: "Chín con rết khổng lồ này cũng giống như con Thi miết vương kia, một khi con rết khổng lồ chết đi, những con rết nhỏ khác sẽ từ bốn phương tám hướng ùa tới." Vương Bàn Tử vừa nghe, mắt trợn tròn suýt lòi ra ngoài: "Vãi, thế thì chúng ta còn chơi kiểu gì!" Cái nơi quỷ

quái này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ai biết được trong các xó xỉnh có bao nhiêu con rết ẩn náu?

Đến lúc đó mà kéo đến cả một bầy rết, bọn họ có chạy đằng trời!

Ngay lúc mọi người đang đi xuống, đột nhiên, trên không trung vang lên từng trận gió rít "vù vù vù".

Âm thanh rất dày đặc, rất dồn dập, tựa như vách núi nứt ra, gió lùa vào bên trong.

Mọi người theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa nhìn, chỉ thấy trên không trung một mảng đen kịt, vô số bóng quái vật có cánh đang lượn lờ.

Một bầy sinh vật có mặt người, thân chim, người không biết còn tưởng là sản phẩm của người và chim giao phối bừa bãi!

"Chim mặt người!" Vương Bàn Tử bất giác nuốt nước bọt: "Thôi xong, lần này có trò vui rồi!" Giữa không trung, không biết bầy chim mặt người này đã về tổ từ lúc nào, số lượng dày đặc, che kín cả những vết tích trên đỉnh vách đá.

Sơ lược một cái, ít nhất cũng phải tính bằng đơn vị vạn.

"Bà nội nó, nhiều chim mặt người thế này, chỉ cần mỗi con mổ cho chúng ta vài phát, e rằng đến xương vụn cũng chẳng còn." "Thiên Chân, Bàn gia dặn trước nhé, lát nữa mà bị bao vây, cậu nhớ cho Bàn gia một phát súng, đỡ cho Bàn gia phải chịu nỗi đau da thịt này!" Hoa Hòa Thượng quát: "Phiền phức thế làm gì, sao mày không tự sát luôn bây giờ đi!" Vương Bàn Tử chửi lại một câu: "Mày quản được Bàn gia chắc!" Thấy bọn họ vẫn còn tâm trạng đấu võ mồm, Ngô Tà tức không chịu nổi: "Tất cả im lặng cho tôi, tình hình chưa đến mức đó đâu!" Vương Bàn Tử vừa nghe, vội vàng hỏi: "Thiên Chân, lời này là sao?" Ngô Tà bất đắc dĩ liếc nhìn Vương Bàn Tử, giải thích: "Loài

chim mặt người đó sống trong hầm mộ không có ánh sáng quanh năm, thị lực đã thoái hóa, thính giác tăng cường, chắc đã thành bán mù rồi!" "Chỉ cần chúng ta không gây ra tiếng động, mười phần thì hết tám chín phần sẽ không xảy ra chuyện ngay lập tức." Nói chưa dứt lời, một tiếng hét thảm thiết đột nhiên vang lên từ phía sau.

Âm thanh vút lên không trung, liền thấy một bầy chim mặt người trên trời đồng loạt quay đầu, tất cả đều nhìn về phía đội ngũ.

"Mẹ kiếp!

Đã bảo là đừng gây ra tiếng động rồi mà!" "Lũ rùa con chúng mày không hiểu tiếng người à?" Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác vô cùng tức giận, quay đầu lại thì thấy một cảnh tượng thảm khốc.

Chín con rết khổng lồ bên cạnh quan tài đã tỉnh lại từ lúc nào không hay!

Đứng mũi chịu sào chính là đám thuộc hạ của Trần Bì đang đứng gần quan tài, bọn họ bị chân rết quấn chặt, cái miệng to như cái thùng nước mở ra, nuốt chửng nửa thân người vào trong.

Những con rết khác thì đang xâu xé thi thể còn lại của đám thuộc hạ Trần Bì, trên mặt đất còn rơi một cánh tay, không nhận ra là của ai.

Nhìn thấy cảnh tượng máu me như vậy, một số người trong nhóm của Ngô Tà không chịu nổi, liền hét toáng lên.

Bầy chim quái mặt người trên không vốn đã bị kinh động, lúc này lại bị kích thích, lập tức lao xuống như tên lửa.

"Mau chạy!" Ngô Tà gào lên, mẹ kiếp!

Phía sau là chín con rết khổng lồ, phía trên là đội quân chim mặt người đen kịt.

Thế này thì còn chơi cái búa gì nữa?

Trong chốc lát, tất cả mọi người hỗn loạn thành một đoàn, mỗi người đều cắm đầu cắm cổ chạy bán sống bán chết.

Ngô Tà đang định bỏ chạy thì bị Tiểu Ca giữ lại.

Ngô Tà kinh hãi hô: "Tiểu Ca, sao anh còn chưa chạy?" "Cậu cầm lấy cái này." Nói rồi, Tiểu Ca lấy ra một vật vuông vức, chính là Quỷ Tỳ mà Diệp Hạo Sơ đã tặng cho Tiểu Ca trước đó!

"Đây là...

Quỷ Tỳ?!" Ngô Tà lúc này có chút không phản ứng kịp.

Tiểu Ca vẫn không chút biểu cảm, tay cầm Hắc kim cổ đao: "Nơi này tôi đã từng đến rồi!" "Tôi đi giúp bọn họ cầm cự một lúc, cậu cầm Quỷ Tỳ đến trước cửa đồng, là có thể triệu hoán âm binh!" "Âm binh xuất hiện, tự khắc sẽ giải trừ được nguy cơ hiện tại, và cửa đồng cũng sẽ mở ra!" "Ngô Tà, nhớ kỹ!

Tuyệt đối không được đi vào!" Lần đầu tiên nghe Tiểu Ca dặn dò nhiều lời như vậy, Ngô Tà đột nhiên có chút không quen.

Hoàn hồn lại, chỉ thấy Tiểu Ca đã chạy ra xa bảy tám mét, Ngô Tà vội vàng hét lớn: "Tiểu Ca, anh còn chưa nói cho tôi biết Quỷ Tỳ dùng thế nào!" Có đồ trong tay vẫn chưa đủ, phải có cả hướng dẫn sử dụng chứ?

"Đợi cậu đến trước cửa đồng, tự nhiên sẽ biết!" Tiểu Ca đang chạy quay đầu lại nói với Ngô Tà một câu.

"Thôi kệ, chết thì chết!" Thấy Tiểu Ca ngày càng đi xa, Ngô Tà cũng không chần chừ nữa, cất ngay Quỷ Tỳ rồi chạy về phía cửa đồng khổng lồ.

"Vãi chưởng, Thiên Chân, cậu đi đâu đấy?" "Cậu đợi Bàn gia

với!" Thấy Ngô Tà chạy về phía cửa đồng, Vương Bàn Tử không yên tâm để cậu đi một mình, thế là cũng vội vàng đuổi theo.

Sau đó, Ngô Tà và Vương Bàn Tử một trước một sau chạy về phía cửa đồng khổng lồ.

Cánh cửa đồng khổng lồ đó cách họ khoảng ba trăm mét, đó là một cánh cửa hùng vĩ không thể dùng lời nào để miêu tả.

Cửa cao khoảng hơn ba mươi mét, rộng đến sáu mươi mét, gần như có thể so sánh với một tòa nhà hiện đại cao hơn chục tầng.

Toàn bộ cánh cửa đều làm bằng chất liệu đồng, bề mặt không thấy bất kỳ dấu vết gia công nào của con người, liền một khối, tựa như được đúc nguyên khối vậy.

Nhìn từ xa, trọng lượng của cánh cửa này ít nhất cũng phải hàng vạn tấn, ở thời cổ đại công nghệ lạc hậu, làm sao có thể tạo ra được?

Hai ba phút sau, hai bóng người của Ngô Tà đã dừng lại trước cửa đồng.

Ngô Tà lấy Quỷ Tỳ ra, thầm nghĩ: "Thứ này dùng thế nào đây?

Theo lời Tiểu Ca, đến nơi này tự nhiên sẽ có hiệu nghiệm.

Nhưng cậu nhìn trái nhìn phải, dường như cũng không có gì kỳ lạ cả?" "Bố khỉ, Thiên Chân, sao cậu chạy nhanh thế!" "Ủa, trên tay cậu cầm cái gì thế?" Ngay khi Vương Bàn Tử vừa phát hiện ra Quỷ Tỳ trên tay Ngô Tà.

Biến cố, đột nhiên xuất hiện!!

Chỉ thấy đôi mắt kỳ lân trên Quỷ Tỳ bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, tựa như những vì sao trong đêm tối, rực rỡ và chói mắt.

Cùng lúc đó, không gian xung quanh đột nhiên rung chuyển, tựa như đất lở núi sụp, hư không vỡ nát!

Chương 297

Trong đó, vết nứt trên mặt đất là rõ ràng nhất, nứt ra từng đường, từng đường một!

Ngay sau đó, lũ rết dày đặc và bầy chim mặt người đang bay trên không trung dường như cảm ứng được một mối nguy nào đó, liền hoảng hốt bỏ chạy thục mạng.

Chưa đầy ba hơi thở, tất cả quái vật trong hẻm núi đều biến mất không còn dấu vết.

"Sức mạnh thật thần kỳ!" Chứng kiến cảnh này, Ngô Tà không khỏi kinh hãi.

Làm sao có thể làm được điều này?

Hoàn toàn vượt ra ngoài phạm trù nhận thức của khoa học vật lý!

Sau đó, chuyện còn kỳ dị hơn đã xảy ra.

Cánh cửa đồng ở phía trước, không biết từ lúc nào đã mở ra, hai cánh cửa dịch chuyển ra ngoài, tạo ra một khe hở rộng bằng một người!

Và giữa khe hở đó có một rào cản trong suốt không nhìn thấy được.

Ngay lúc hai người Ngô Tà đang kinh hãi, những vết nứt trên mặt đất đột nhiên bốc lên một làn sương mỏng, sương mù bốc lên như sóng mây, tốc độ cực nhanh.

Hầu như trong một hơi thở, tất cả những gì dưới đầu gối đã bị sương mù che phủ, mây khói lượn lờ, đến cả mặt đất cũng không nhìn thấy được!

Ngay sau đó, liền nghe thấy một loạt tiếng tù và bằng sừng hươu từ xa trong hẻm núi vọng lại.

Tiếng tù và đó cổ xưa mà vang vọng, sau khi vang vọng vài vòng trong hẻm núi hẹp, liền thấy vô số bóng người mờ ảo trong suốt từ cuối đường bay tới.

Các bóng người xếp thành hàng ngay ngắn, tạo thành một đội ngũ dài.

Chỉ trong vài hơi thở, đã thấy người dẫn đầu đội ngũ đó, cầm một lá cờ đen, bên cạnh là mấy người cầm tù và bằng sừng hươu.

Họ đi thành hàng bốn người, ai cũng mặc áo giáp cũ nát từ thời nhà Ân Thương.

"Vãi chưởng!

Đây là… âm binh quá giới sao!" Vương Bàn Tử lúc này đã chết trân.

"Đúng… đúng vậy, hóa ra những gì Tiểu Ca nói đều là thật…" Ngô Tà sau khi kinh ngạc, lại tò mò nhìn kỹ, phát hiện những binh sĩ cổ đại đó đi bằng cách lướt đi, chân không chạm đất, không tiếng động mà lại rất nhanh.

Dáng vẻ của những âm binh này cũng vô cùng kỳ dị, khuôn mặt dài gần gấp đôi người thường, trên mặt không có chút biểu cảm hay huyết sắc nào, trắng bệch như tờ giấy.

Lúc này bị họ nhìn chằm chằm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy chân mình có chút mềm nhũn, đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Vị tướng quân âm binh dẫn đầu, đeo mặt nạ đồng, đôi mắt phát sáng tập trung vào Quỷ Tỳ trên tay Ngô Tà.

Giây tiếp theo, Ngô Tà chỉ cảm thấy người mình lạnh toát, toàn thân run rẩy.

Vẫn là Vương Bàn Tử gan lớn, sau khi phản ứng lại đã vội vàng kéo Ngô Tà sang một bên trốn đi.

Sau đó, đội ngũ âm binh đó tiếp tục tiến về phía cửa đồng khổng lồ.

Lúc này, đang trốn trong một khe nứt trên vách núi, một đám người đang co ro trong đó, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Những người này chính là Tiểu Ca, Phan Tử, Trần Bì, Hoa Hòa Thượng, và vài tên thuộc hạ.

Tiểu Ca vì cản lũ rết và chim mặt người nên bị thương ngoài da, sau khi băng bó đơn giản thì không sao nữa.

Nhưng tình hình của Trần Bì thì thảm hơn, nửa bên mặt của lão bị chim mặt người mổ thủng, trên người cũng có mấy lỗ thủng.

Mặc dù đã cầm máu, nhưng do tuổi cao sức yếu, lúc này hơi thở yếu ớt, e rằng cũng không sống được bao lâu nữa.

Về phần những người khác, ai cũng bị thương.

"Chết tiệt, cái nơi quái quỷ này đúng là tà môn!" Hoa Hòa Thượng chen ở phía trước nhất, tức giận nói.

"Núi tuyết rõ ràng môi trường khắc nghiệt, thực phẩm khan hiếm, làm sao có thể cung cấp cho nhiều quái vật như vậy sinh tồn?" Một thuộc hạ của Trần Bì mồ hôi lạnh túa ra, không dám tin tất cả những điều này là thật.

"Tất cả im miệng cho tao!" "Tao vừa nghe thấy bên ngoài có tiếng tù và, bây giờ lại không có chút động tĩnh nào, lũ quái vật đó chắc đã bị tiếng động đó dọa chạy hết rồi!" Trần Bì lạnh lùng lên tiếng.

“Có khả năng.” Hoa Hòa Thượng gật đầu, đồng tình: “Tứ a công, tôi qua đó xem tình hình trước.” Nói xong, gã mon men lại gần khe nứt.

Khe hở không lớn, hành động chắc chắn không mấy thuận tiện, nhưng chính nhờ điểm này, nó đủ để trở thành một nơi phòng thủ tuyệt vời.

Cộng thêm việc dùng đá vụn, ba lô và các vật dụng khác chặn kín cửa, mọi người mới có thể cầm cự đến bây giờ.

Không lâu sau, Hoa Hòa Thượng đã đến trước khe nứt.

Gã cẩn thận kéo hai cái ba lô ra, đột nhiên thấy một làn sương trắng từ khe hở bên ngoài tràn vào.

Mọi người kinh hãi: “Khói độc!?” “Không phải!” Tiểu Ca lắc đầu.

“Nếu sương mù này thực sự có độc, việc chặn cửa cũng không ngăn được khói.” Nghe Tiểu Ca nói vậy, Hoa Hòa Thượng cũng yên tâm, sau đó lại kéo một tảng đá lộn xộn ra, vừa đủ để nửa thân người lách ra khỏi động.

Nghển cổ nhìn quanh một vòng, phát hiện mặt đất toàn là thứ sương mù không rõ nguồn gốc đó.

Còn lũ chim mặt người và rết khổng lồ, sớm đã không biết chạy đi đâu, không còn một con nào.

Ngay khi gã định nói một tiếng “an toàn rồi”, trong chớp mắt, lại thấy trong bóng tối cách đó không xa, đột nhiên hiện ra một đội quân cổ đại.

Hoa Hòa Thượng lăn lộn giang hồ đã lâu, kinh nghiệm đương nhiên không chê vào đâu được.

Vừa nhìn một cái, gã đã hiểu ra chuyện gì!

Cái này không phải là âm binh trong truyền thuyết sao?

"Mẹ nó!

Đúng là xui tám đời!" Trong lúc Hoa Hòa Thượng đang thầm chửi rủa, mọi người cũng đã ghé lại gần, thu hết cảnh tượng trước mắt vào tầm mắt.

Một thuộc hạ của Trần Bì kinh hãi nói: "Giờ phải làm sao đây?

Chim mặt người và rết khổng lồ sao so được với thứ bẩn thỉu này!" "Dù chúng ta trốn trong khe đá, e rằng cũng không thoát khỏi móng vuốt của chúng." "Những âm binh này không nhắm vào chúng ta!" Tiểu Ca lạnh lùng nói một câu.

Một phút sau, phỏng đoán của Tiểu Ca đã được chứng thực.

Chỉ thấy vị tướng quân âm binh dẫn đầu đi ngang qua khe hở, thậm chí còn không thèm liếc nhìn bọn họ một cái!

Họ đi thẳng về phía cánh cửa đồng ở cuối đường, mà cánh cửa khổng lồ đó, không biết từ lúc nào đã mở ra!

Mọi người thầm kinh ngạc: "Cánh cửa đồng nặng như vậy, rốt cuộc là theo nguyên lý gì mới có thể đẩy nó ra được?" Nhưng diễn biến của sự việc thực sự quá nhanh, chỉ nghe thấy một tiếng động trầm đục, trong khoảnh khắc đất rung núi chuyển.

Nhìn lại phía cửa đồng khổng lồ, đội âm binh đó đã vào trong cửa, hai cánh cửa liền lập tức đóng lại với nhau.

Sau khi cửa đồng khổng lồ đóng lại, làn khói trắng lượn lờ trên mặt đất ban đầu cũng tan biến.

Cùng lúc đó, từ bốn phương tám hướng lại vang lên tiếng kêu của chim mặt người.

Âm thanh ngày càng gần, ngày càng vang dội, e rằng lũ chim mặt

người đó lại quay về rồi?

“Không ổn!!” Ngô Tà và những người khác lập tức hoàn hồn.

“Lũ quái vật đó lại quay về rồi, chúng ta tìm đường ra ngoài trước!” Tiểu Ca lúc này nói với mọi người: “Đi theo tôi!

Tôi biết chỗ nào có thể ra ngoài!” “Vậy còn đợi gì nữa!

Mau chạy thoát thân thôi!” Thế là mọi người dìu nhau, nghiến răng chạy trối chết.

Trong nhóm họ vẫn còn một số người bị thương nặng, chỉ còn thoi thóp một hơi, tiếc là mọi người lại không thể tự lo cho mình, không thể đưa họ đi cùng, nên những người này chỉ có thể yên nghỉ mãi mãi trong ngôi mộ cổ này. ...

Thanh Long Các.

Ngày hôm đó, Diệp Hạo Sơ đang nằm trên ghế sofa, nhắm mắt thoải mái tận hưởng màn mát-xa của cô hầu gái nhỏ Thanh Thanh Mạn.

“Chủ nhân, bên A Ninh có tin tức truyền về, nói rằng Ngô Tà và những người khác đã ra khỏi Trường Bạch Sơn rồi!” “Ừm, ta biết rồi!” Lúc này, Doãn Nam Phong bước vào, nhìn thấy cảnh này, nói giọng chua ngoa: “Hội trưởng Diệp vĩ đại của chúng ta, anh đúng là biết hưởng thụ nhỉ!” Không đợi Diệp Hạo Sơ lên tiếng, Doãn Nam Phong lại kích động hỏi: “Họ Diệp kia, anh nói đi!

Từ khi cô tôi bị anh đưa đến cái nơi bí ẩn mà anh nói, thì không còn chút tin tức nào nữa, rốt cuộc anh có ý đồ gì!” Nghe thấy giọng của Doãn Nam Phong, Diệp Hạo Sơ đang nhắm mắt liền mở ra: “Nam Phong à, sao em lại giở bài này ra nữa rồi?” Diệp Hạo Sơ lúc này trong lòng cũng rất bất đắc dĩ, vì một thời gian trước hắn đã dùng Thần hành thiên lý phù đưa Doãn Tiên Nguyệt đến lăng mộ Tinh

Tuyệt nữ vương.

Để cô ấy cũng giống như Dương Tuyết Lê, Hoắc Linh và các cô gái khác, tiếp nhận lễ tẩy của đá Nữ Oa, từ đó thực hiện trường sinh!

Nhưng những điều này Diệp Hạo Sơ tạm thời vẫn không muốn nói với bất kỳ ai, ít nhất là bây giờ, nên hắn đã tùy tiện bịa ra một cái cớ để đuổi cô nhóc này đi.

Chỉ là không ngờ cô nhóc này cứ dăm ba bữa lại chạy đến hỏi hắn, cô của cô ấy là Doãn Tiên Nguyệt đã đi đâu?

Chương 298

"Anh nói tôi làm sao á?!" "Nói ngay cho bản tiểu thư biết, cô tôi đang ở đâu?

Nếu không sau này anh đừng hòng chạm vào tôi!" Doãn Nam Phong chống nạnh uy hiếp, cô biết phương pháp này rất hiệu quả với gã này.

Trước đây nghe cái gã họ Diệp này nói cô mình bị hắn đưa đến một nơi bí mật.

Điều khiến Doãn Nam Phong kinh ngạc hơn là cô cô còn đồng ý, cô cô còn nói với cô rằng phải mất một thời gian rất dài mới có thể trở về.

Thế là cô không tin tà, đã huy động toàn bộ sức mạnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng qua một thời gian dài như vậy, vẫn không có nửa điểm tin tức nào về cô mình.

Giống như cô cô đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Điều này không khỏi khiến cô nhóc có chút bực bội, và thề rằng nhất định phải làm rõ cô mình đã đi đâu.

Điều này mới dẫn đến cảnh tượng trên.

Diệp Hạo Sơ biết nếu không nói cho cô nhóc này biết, cô nhóc sẽ không chịu bỏ cuộc, liền hỏi ngược lại: "Nam Phong à, em có biết tại sao qua nhiều năm như vậy, dung mạo của anh vẫn trẻ trung như thế không?" "Hừ, chẳng phải anh cũng giống như lão già bất tử kia (Trương Nhật Sơn), có huyết mạch đặc thù sao!" Nói đến đây, Doãn Nam Phong không khỏi có chút ghen tị với gã họ Diệp này, nếu mình cũng có huyết mạch đặc thù, vậy thì dung mạo của mình sẽ vĩnh viễn

không già đi!

Diệp Hạo Sơ cười đầy ẩn ý: "Đúng vậy, vì anh có huyết mạch đặc thù, nên sẽ vĩnh viễn không già đi, em hiểu ý anh chứ?" Doãn Nam Phong nghe vậy gật đầu như hiểu như không, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

"Không đúng, anh đừng có đánh trống lảng, chúng ta đang nói chuyện của cô tôi!" Diệp Hạo Sơ: "..." Hắn lúc này thực sự không hiểu nổi, cô nhóc này bình thường thông minh như vậy, sao bây giờ...

Lẽ nào cứ phải để hắn nói rõ ràng như vậy, mới hiểu được sao?

Thế là Diệp Hạo Sơ tốn cả buổi nước bọt, cuối cùng cũng thuyết phục được cô nhóc Doãn Nam Phong này.

Ừm, nói chính xác thì là 'ngủ'.

Thôi, không nói nữa!

Chuyến đi đến núi Trường Bạch của Ngô Tà và những người khác không thuận lợi như tưởng tượng, ai cũng mang thương tích, nhóm của Trần Bì thì toàn quân bị diệt.

Về phần Tiểu Ca, anh đã tự mình tiến vào cửa đồng, nơi đó mới là điểm cuối của anh, là nơi mà anh phải bảo vệ.

Dù vậy, Ngô Tà cũng không giải được những bí ẩn đang bủa vây mình, ngược lại còn rơi vào một tình thế khó hiểu hơn.

Trong nửa tháng tiếp theo, mọi thứ lại trở nên yên bình, tĩnh lặng.

Ngô Sơn Cư.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lúc này đang ngồi bên một cái bàn đá.

Người trước cầm cuộn băng video mà Tiểu Ca gửi đến, nhìn trái nhìn phải, vô cùng thắc mắc.

Hai người họ vừa trở về đã không ngừng nghỉ xem hết nội dung của cuộn băng.

Nhưng không ngoài dự liệu, hai cuộn băng, một cuộn trống không toàn là nhiễu, cuộn còn lại thì có một người phụ nữ kỳ dị cứ ngồi chải đầu (không phải Hoắc Linh, là một người phụ nữ khác).

"Này Bàn Tử, ông nói xem Tiểu Ca gửi hai cuộn băng này qua đây rốt cuộc là có mục đích gì?" "Bàn gia làm sao mà biết được!" "Tính cách của Tiểu Ca cậu còn không biết sao?

Một cái bình dầu ngột ngạt, cậu có thể mong nó mở miệng vàng chắc?" Vương Bàn Tử ngồi trên ghế đá, đang một lòng một dạ chuyên chú vào tô mì bò kho trước mặt, ăn ngon lành.

Đến cả Ngô Tà bên cạnh cũng không nhịn được lên tiếng: "Tôi nói này Bàn Tử, ông thôi đi, nói giảm béo mà." "Thiên Chân, cậu còn dám nói à, nói là đại tiệc mỹ vị đâu?

Chỉ cho Bàn gia ăn cái này thôi á?!" "He he, đặc sản Ngô Sơn Cư mà!" Ngô Tà cũng tự biết mình đuối lý.

Cậu vừa cất cuộn băng vào lòng, vừa nhìn Vương Bàn Tử thề thốt đảm bảo: "Bàn Tử ông yên tâm, tối nay dẫn ông đi ăn một bữa ngon!" "Đây mới là huynh đệ tốt của Bàn gia chứ!" Mấy ngày trôi qua, khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử quay về khách sạn, lễ tân khách sạn gọi họ lại, nói rằng có chuyển phát nhanh của họ.

Lần này chuyển phát nhanh vẫn là một cái bưu kiện, và thứ bên trong, vẫn là hai cuộn băng ghi hình, hai cuộn băng ghi hình kiểu cũ y hệt nhau.

Khi nhìn thấy hai cuộn băng này, Ngô Tà không khỏi cười khổ nói: "Cứ thế này mãi không xong, gửi một lần chưa đủ, đây là muốn làm gì?" Vương Bàn Tử mong đợi nói: "Kệ nó đi, mau vào xem rồi nói!"

Ngô Tà gật đầu, vào phòng, lấy điều khiển, hình ảnh trong tivi liền có thay đổi.

Chỉ thấy một người mặc bộ quần áo bệnh nhân màu trắng, đang bò trên đất, giống như một kẻ điên bò qua lại trên đất, trông vô cùng kỳ dị và đáng sợ, nhưng lần này người này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử lại nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt dưới mái tóc rối bù đó.

Một khuôn mặt y hệt Ngô Tà!

Chính khuôn mặt này đã khiến cả hai đều biến sắc!

Không khí trong phòng, trong khoảnh khắc như ngưng đọng lại, yên tĩnh đến cực điểm, một lúc lâu sau, Ngô Tà mới cứng đờ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử.

"Sao có thể!" Ngô Tà vội vàng nói: "Đây không phải là tôi!

Cuộn băng này ít nhất cũng phải là của mười mấy năm trước rồi, lúc đó, tôi còn là một đứa trẻ con mà!" Vương Bàn Tử cũng gật đầu đồng tình, không tin người trong hình là Ngô Tà.

"Vậy người này là ai, Thiên Chân, có khả năng nào, người này là họ hàng của cậu không?

Hoặc là anh trai ruột gì đó của cậu?" Gã đoán như vậy cũng không phải không có lý do, trên thế giới này có những người trông giống hệt nhau, nhưng đó phần lớn là anh chị em song sinh, hai người hoàn toàn không có quan hệ, mà trông giống hệt nhau, rất khó rất khó.

Chính vì vậy, Vương Bàn Tử mới đoán như vậy, mặc dù chính gã cũng cảm thấy phỏng đoán này có chút nhảm nhí.

Ngô Tà trực tiếp lắc đầu, kích động nói: "Sao có thể là họ hàng hay anh em của tôi được, tôi là con một của nhà họ Ngô đấy!" Ngô Tà có thể khẳng định nhà họ Ngô ngoài cậu ra, không còn người nào thuộc thế hệ cháu nữa!

Cho nên người trong màn hình tivi chắc chắn không phải là họ hàng hay anh em của cậu.

"Thiên Chân, bình tĩnh, đừng coi là thật mà, tôi cũng chỉ nói bừa thôi…" "Nếu người này không phải là họ hàng hay anh em của cậu, vậy thì sự việc bên trong càng phức tạp hơn rồi." Vương Bàn Tử sờ cằm, vẻ mặt nghiêm túc phân tích.

Ngô Tà cũng gật đầu: "Bàn Tử, đây tuyệt đối không phải là sự trùng hợp, và tôi cảm thấy đằng sau có một bàn tay vô hình đang dẫn chúng ta vào tròng!" Thực ra từ Lỗ Vương Cung, mộ dưới đáy biển, cho đến Vân Thiên Cung, Ngô Tà luôn cảm thấy mình đều bị Ngô Tam Tỉnh kéo vào chuyện này.

Nhưng cho đến khi cậu nhìn rõ dáng vẻ của người trong băng ghi hình, cậu đã trực tiếp phủ định suy nghĩ này, người này trông giống hệt mình, vậy việc mình nhập cuộc, có lẽ là điều tất yếu!

Lúc này, Vương Bàn Tử nghiêm túc nói: "Thiên Chân, băng ghi hình này đã được gửi từ cùng một nơi, và người phụ nữ trong đó là người trong đội khảo cổ năm đó, vậy người trông giống hệt cậu này, có phải cũng là người trong đội khảo cổ không?" "Không thể nào!" Ngô Tà phủ định phỏng đoán này, tấm ảnh chụp chung của đội khảo cổ năm đó, cậu đã không biết xem qua bao nhiêu lần rồi, không nói ngoa, mỗi người trong đó cậu đều nhớ kỹ, nếu trong đó có một người trông giống hệt cậu, vậy thì cậu đã nhảy dựng lên từ lâu rồi, làm gì còn đợi đến bây giờ!

"Không đúng!

Bàn gia nghĩ ra rồi!" "Thiên Chân, trước đây chúng ta đều đã bỏ qua một chuyện, đó là tấm ảnh chụp chung của đội khảo cổ tuy có mười người, nhưng còn có một người chụp ảnh nữa chứ?" Ngô Tà nghe lời của Vương Bàn Tử, bừng tỉnh ngộ, kích động nói: "Đúng

vậy, lẽ ra phải có một người cầm máy ảnh chụp mới đúng, lúc đó chú Ba và đội khảo cổ cùng nhau đến nơi đó, không thể nào có tiệm chụp ảnh được, vậy nói như vậy, người chụp ảnh chỉ có thể là người trong đội của họ." "Cho nên nói, Thiên Chân, chú Ba của cậu… lại lừa cậu rồi!" Vương Bàn Tử nhìn cậu em Ngô Tà của mình với vẻ mặt đầy đồng cảm.

Nếu người này thực sự là người của đội khảo cổ năm đó, vậy Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không thể không biết, nhưng Ngô Tam Tỉnh lại chưa bao giờ nhắc đến người này, điều này đủ để nói lên, Ngô Tam Tỉnh vẫn còn giấu giếm bọn họ điều gì đó.

Ngô Tà lập tức nghiến răng nghiến lợi nói: "Vãi, đã biết lão cáo già này không đáng tin rồi, tôi đã nói sao lần này ông ta lại nói dứt khoát như vậy, hóa ra vẫn là đang lừa tôi!" "Được rồi được rồi, Thiên Chân, chú Ba của cậu có lẽ là có lý do gì đó không thể nói được thôi!" Mặc dù Ngô Tam Tỉnh đã giấu diếm họ không ít chuyện, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là Ngô Tam Tỉnh chắc chắn không có ý đồ xấu gì với họ.

Ngô Tà nghe vậy thở dài một hơi, khoan nói đến việc chú Ba cậu có ý đồ xấu hay không, nhưng việc lừa cậu không ít lần, là chuyện không thể chối cãi được.

Thôi được, bây giờ hai cuộn băng ghi hình này cũng đã xem xong, sự việc cũng trở nên càng kỳ dị và phức tạp hơn!

"Ai, cuộn băng này cũng xem xong rồi, giờ tao càng thấy mờ mịt hơn, Thiên Chân, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử bất lực hỏi.

Ngô Tà suy nghĩ rồi nói: "Họ đã gửi bốn cuộn băng đến cho chúng ta, để chúng ta xem những nội dung này, rốt cuộc là vì cái gì?" "Mục đích rõ ràng rành rành ra còn gì, chắc chắn là muốn dụ chúng ta qua đó!"

Vương Bàn Tử nằm bò trên bàn, lơ đãng nói một câu.

“Không đúng, vãi chưởng.

Tao hiểu rồi!” “Bàn Tử, lấy hai cuộn băng lúc trước qua đây, có lẽ chúng ta đã bỏ sót vài chuyện, vài chuyện rất quan trọng!” Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng đi lấy hai cuộn băng lúc trước, đưa cho Ngô Tà rồi ngạc nhiên hỏi: “Thiên Chân, hai cuộn băng này có vấn đề gì à?” Cả hắn và Ngô Tà đã xem đi xem lại hai cuộn băng này không biết bao nhiêu lần, chỉ muốn tìm thêm manh mối từ trong đó.

Nhưng xem nhiều lần như vậy mà vẫn không tìm ra được manh mối mới nào, thứ hữu dụng chỉ có cảnh người phụ nữ chải đầu bên trong.

Ngô Tà nhận lấy cuộn băng, dùng sức đập mạnh một cái, khiến cả hai cuộn băng vỡ làm đôi, băng từ bên trong cũng bung ra.

Ngoài những dải băng đó, còn có hai thứ khác hiện ra từ trong cuộn băng.

Đó là một mảnh giấy và một chiếc chìa khóa, có lẽ được dán bên trong vỏ băng, chỉ cần phá vỡ cuộn băng là có thể nhìn thấy chúng.

“Thì ra bên trong còn có đồ à, Thiên Chân, sao mày nghĩ ra được hay vậy?” Ngô Tà mỉm cười, sau đó ra vẻ thể hiện chỉ số IQ trước mặt Vương Bàn Tử.

Sau đó, hai người mở mảnh giấy ra, bên trên là một địa chỉ: Bệnh viện tâm thần Golmud, tỉnh Thanh Hải!

“Vương Minh, đặt ngay cho tôi hai vé máy bay đi Golmud, phải nhanh nhất!” Ngô Tà không chút do dự, lập tức gọi tiểu đệ Vương Minh đi mua vé, đến địa chỉ ghi trên giấy để tìm manh mối.

Tại Hàng Châu, Ngô Sơn Cư.

Một thanh niên mặc áo khoác đen, đội mũ trùm che nửa trên khuôn mặt, đột nhiên xuất hiện ở cửa Ngô Sơn Cư, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cổng lớn.

Người đến không ai khác chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh, cũng không biết vì lý do gì mà lúc này y lại ra khỏi Cửa đồng Thanh Đồng sớm hơn dự kiến.

"Hửm?" Lúc này, một người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính đen đang nhìn chằm chằm Tiểu Ca từ xa, dường như đã theo dõi y từ lâu trong bóng tối.

Tiểu Ca dường như cảm nhận được điều gì, liếc mắt về phía Hắc Hạt Tử, thân hình lóe lên, nhanh chóng lẩn vào đám đông.

"Vãi, người đâu rồi?" Khi Hắc Hạt Tử đuổi theo đến một con phố vắng người, đột nhiên phát hiện mục tiêu đã biến mất, dường như chính mình đã bất cẩn để mất dấu.

Ầm!

Đúng lúc này, Tiểu Ca không biết từ đâu xuất hiện, tung một cước đá thẳng về phía Hắc Hạt Tử.

Binh!

Chương 299

Binh!

Binh!

Hai người giao đấu mấy chiêu trong nháy mắt, Hắc Hạt Tử bị đánh cho lùi lại liên tục, sắc mặt đại biến, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

"Hắc Hạt Tử?" Tiểu Ca nhìn Hắc Hạt Tử đang tháo chạy, không đuổi theo, chỉ từ từ xòe lòng bàn tay ra, bên trên là một tấm danh thiếp lấy được từ người Hắc Hạt Tử.

"Cô A Ninh, Ách Ba Trương lợi hại quá!" "Việc này cô phải thêm tiền, không thì tôi thật sự không làm nổi đâu!" Trốn thoát khỏi tay Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử nấp trong một con hẻm nhỏ không người, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, việc đầu tiên hắn làm là gọi điện cho A Ninh, định nhân cơ hội tống tiền, bắt cô ta tăng giá.

"Muốn thêm tiền?" "Ân ân ân!" Hắc Hạt Tử mặt đầy mong đợi.

"Được thôi!

Nhưng tôi phải hỏi chủ nhân của tôi đã!" Hắc Hạt Tử nghi hoặc: "Chủ nhân?

Cô A Ninh, sếp của cô không phải là Cừu Đức Khảo sao?" "Hừ!" Sớm đã không phải rồi!" Sau đó, A Ninh lại nghĩ đến điều gì đó, cười nhẹ hỏi: "Hắc Hạt Tử, anh chắc là muốn thêm tiền chứ?" "Tất nhiên rồi!

Việc này không đơn giản đâu!" "Được!

Anh không phải muốn biết chủ nhân của tôi là ai sao?

Chính là Diệp hội trưởng của Cửu Môn!" "Ai?

Cửu Môn nào?" "Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, Diệp Hạo Sơ!" Sau khi A Ninh nói xong tên, Hắc Hạt Tử bên kia rõ ràng sững người mười mấy giây, sau đó mới có tiếng cười truyền đến.

"Ha ha ha, cái đó!" "Tôi giỡn thôi mà, tôi với Diệp hội trưởng là quan hệ gì chứ!" "Lần này tôi làm miễn phí!" Hắc Hạt Tử thật không ngờ chủ nhân hiện tại của A Ninh lại là Diệp Hạo Sơ, chuyện này cũng quá kỳ diệu rồi!

Trước đây hắn từng theo Diệp Hạo Sơ xuống mấy cái đấu, còn được anh cứu mấy lần, tiền boa nhận được cũng rất nhiều.

Con người anh lại không có gì để nói, đối xử với hắn như huynh đệ!

Còn chuyện thêm tiền ư?

Đùa à!

Đến giờ hắn vẫn còn nợ Diệp Hạo Sơ mấy món ân tình chưa trả hết!

Bảo hắn nhận thêm tiền nữa, cái mặt già này của hắn biết để đâu!

Hắc Hạt Tử hắn tuy mặt dày, ham tiền, nhưng chuyện như vậy hắn tự thấy mình không làm được!

"Yên tâm!

Tôi sẽ luôn theo sát Ách Ba Trương!" "À phải rồi, cô A Ninh, thay tôi gửi lời hỏi thăm Hạo gia nhé!" "Được, tôi biết rồi!" A Ninh cũng xem như hiểu Hắc Hạt Tử, và rất tin tưởng vào thực lực của hắn.

Nếu không, chủ nhân nhà mình cũng sẽ không bảo cô thuê Hắc Hạt Tử đi theo Tiểu Ca.

Nghĩ đến đây, A Ninh cầm điện thoại lên gọi một cuộc.

“Báo cho chủ nhân, Trương Khởi Linh đã xuất hiện!” Kinh thành, Thanh Long Các.

Lúc này, Diệp Hạo Sơ đang thoải mái tắm nắng, bên cạnh là Doãn đại tiểu thư đang tận tình hầu hạ.

“Họ Diệp kia!

Cứ nằm thế này suốt, không sợ tứ chi thoái hóa à!” Doãn Nam Phong miệng thì nói vậy, nhưng động tác trên tay lại không có ý định dừng lại.

“Nam Phong à, cái này thì em không hiểu rồi!

Anh đây gọi là hưởng thụ cuộc sống!” Kiếp trước vất vả như vậy, kiếp này khó khăn lắm mới được thoải mái, lại không phải lo lắng vì tiền, không phải nên hưởng thụ một chút sao?

“Hờ hờ!” Doãn Nam Phong lườm một cái rõ đẹp.

Lúc này, Thanh Thanh Mạn đi giày cao gót, ưu nhã bước vào, đến bên cạnh Diệp Hạo Sơ bẩm báo.

“Chủ nhân, bên A Ninh có tin tức nói, Trương Khởi Linh đã xuất hiện!” “Tôi biết rồi!” Thanh Thanh Mạn bẩm báo xong liền lui xuống, Doãn Nam Phong lại tò mò ghé sát vào.

“Họ Diệp kia, bản tiểu thư phát hiện từ bao giờ mà anh quan tâm đến tộc trưởng Trương gia đó vậy?” “Em quản được chắc!” Diệp Hạo Sơ nhắm mắt nói.

“Được!

Chuyện này bản tiểu thư không quản được, nhưng chuyện của con hồ ly tinh Tề Án Mi kia thì chúng ta nói sao đây!” “Đừng tưởng bản tiểu thư không biết mấy chuyện vớ vẩn của anh!” Lời vừa dứt, đôi mắt đang nhắm của Diệp Hạo Sơ lập tức mở ra: “Ặc…” Thấy gã

họ Diệp có phản ứng như vậy, Doãn Nam Phong lại cười lạnh: "Hừ!" Tôi có thể không quản anh, nhưng chỉ hy vọng anh đừng dẫn về nhà!" "Bớt tiếp xúc với con hồ ly tinh Tề Án Mi đó đi!" Đối với chuyện gã họ Diệp này có phụ nữ bên ngoài, cô vốn muốn quản, nhưng cơ thể không cho phép, lần nào cũng bị gã họ Diệp này giày vò đến tan tác, nên đành mặc kệ.

Nhưng Tề Án Mi thì không được, Doãn Nam Phong biết mục đích của cô ta khi tiếp xúc với gã họ Diệp này không tốt!

"Được!

Anh hiểu rồi!" Đối với lời khuyên của Doãn Nam Phong, Diệp Hạo Sơ tuy miệng đồng ý nhưng trong lòng lại chẳng hề để tâm, vì anh đương nhiên biết người phụ nữ Tề Án Mi kia là loại người gì.

Tề Án Mi là người cực kỳ coi trọng lợi ích, biết chỉ có dựa vào mình mới có thể nhận được tài nguyên và sự che chở sau lưng mình.

Còn Tề Án Mi đối với Diệp Hạo Sơ mà nói, cũng chỉ có sắc đẹp, chỉ là một công cụ để phát tiết, đôi bên cùng có lợi mà thôi!

"Đây là anh nói đó!" Sau đó, Doãn Nam Phong dùng giọng điệu đùa cợt nói: "À phải rồi, nếu anh thật sự cần phụ nữ, Thính nô của Doãn gia chúng tôi cũng không tệ, tìm hiểu chút không!?" Doãn Nam Phong đã được cô của mình truyền thụ chân truyền, biết đối phó với đàn ông phải vừa đấm vừa xoa.

Hơn nữa, để cho cái tên họ Diệp lợi hại về phương diện kia tàn phá phụ nữ bên ngoài, còn không bằng tàn phá Thính nô nhà mình, ít nhất… ít nhất Thính nô dễ quản giáo!

"Thôi đi!

Em coi bản hội trưởng là người thế nào!" Diệp Hạo Sơ bất lực cười nói.

“Ồ?

Diệp đại hội trưởng chắc chắn không cần sao?” “Không cần!!” “Thôi được rồi!

Thật đáng tiếc, không ít Thính nô trẻ đẹp của Doãn gia chúng tôi đều ngưỡng mộ Diệp đại hội trưởng lắm đó!” “Chết tiệt!

Tính sai rồi!!” Nghĩ đến cảnh một đám Thính nô trẻ đẹp mặc sườn xám an tĩnh, trong lòng Diệp Hạo Sơ có chút hối hận, nhưng lời mình đã nói ra thì dù có khóc cũng không thể thất hứa!

Nếu không thì cô nhóc này sẽ nhìn mình thế nào chứ!

Bên này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử sau bao trắc trở mới đến được địa điểm trên tờ giấy: Golmud.

“A?

Các cậu muốn đến viện điều dưỡng Golmud à?

Nơi đó bỏ hoang lâu rồi, vắng người lắm, nếu muốn đi thì phải tám mươi đồng!” Khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử tìm được một người lái xe ba gác, bảo ông ta đưa đến địa điểm ghi trên giấy, ông ta vừa mở miệng đã đòi tám mươi đồng.

“Được!

Không vấn đề!” Sau đó, người lái xe đưa hai người họ đến một nơi rất hẻo lánh, cách viện điều dưỡng Golmud còn một cây số thì đã cho Ngô Tà và Bàn Tử xuống xe.

Hai người vừa xuống xe, người lái xe đã vội vã rời đi, dường như không muốn ở lại đây thêm một giây nào.

“Cái người gì mà kỳ cục, nhận tiền của chúng ta rồi còn bỏ chúng ta giữa đường.” Ngô Tà và Bàn Tử thấy hành động kỳ quặc của người lái xe thì đều ngớ người, hoàn toàn không hiểu đối phương sợ

cái gì?

Viện điều dưỡng Golmud.

Đây là một viện điều dưỡng trông có vẻ đã bỏ hoang từ lâu, hàng rào sắt ở cổng đã rỉ sét loang lổ, hai người chỉ cần đẩy mạnh là đổ.

Đi vào bên trong càng thấy cũ nát hơn, khắp nơi là bụi bặm và mạng nhện, chất đống nhiều đồ lặt vặt, một mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi.

Sau khi vào phòng, cảm giác âm u, khiến người ta rợn tóc gáy.

"Vãi chưởng!

Nơi này quỷ dị quá!" Ngô Tà suy nghĩ một lúc, liền lấy máy quay ra ghi hình, làm xong mới cùng Vương Bàn Tử tiếp tục tìm kiếm trong viện điều dưỡng.

"Thiên Chân, mày nói xem tờ giấy ghi địa điểm này, còn để lại chìa khóa, rốt cuộc là vì sao?" "Tao cũng không biết, chúng ta cứ tìm xem có manh mối gì không đã!" Ngô Tà nhíu mày, cùng Vương Bàn Tử đi qua hết phòng này đến phòng khác, nhưng vẫn không tìm thấy manh mối nào có giá trị.

"Bàn Tử, mày có cảm thấy nơi này rất quen thuộc không?" Đột nhiên, Ngô Tà dừng lại trước một đại sảnh, nhìn quanh một lượt, vẻ mặt kỳ lạ.

"Có à?

Đây chẳng phải là một đại sảnh bỏ hoang thôi sao?

Hả?

Nơi này và nơi trong cuộn băng…" Vương Bàn Tử nghe vậy sững người, nghiêm túc xem xét xung quanh, đột nhiên như gặp ma, nói năng cũng trở nên lắp bắp.

Chương 300

Ngô Tà cũng kinh ngạc phát hiện ra, nơi này chính là nơi mà người có khuôn mặt giống hệt mình trong cuộn băng đã bò qua.

"Đây có lẽ chính là nơi quay cuộn băng đó, người giống hệt tao trong băng đã bò từ đây qua." "Nơi này có gì đó kỳ lạ, tao quay phim lại để lưu giữ đã." Ngô Tà mơ hồ cảm thấy nơi này không đơn giản, nên lại lấy máy quay mang theo người ra, cố gắng giới thiệu chi tiết những gì mình nghe và thấy, ghi lại tất cả mọi thứ.

Hai người dần đi sâu vào trong, nơi này cũng ngày càng trở nên bí ẩn, một cầu thang đi xuống, gần như thông đến tầng hầm.

Âm u, tăm tối, tĩnh lặng, khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

"Nơi này lại còn có quan tài?" Khi Ngô Tà và Bàn Tử men theo cầu thang đi xuống, họ phát hiện một chiếc quan tài cực kỳ cổ xưa và một căn hầm bí mật.

Chiếc quan tài này mở hé, dường như đã bị ai đó di chuyển.

Lúc này Vương Bàn Tử thấy quan tài thì hai mắt sáng lên, định mở nắp tìm bảo bối, nhưng cuối cùng bị Ngô Tà ngăn lại.

"Bàn Tử, chúng ta đến đây để tìm manh mối, không phải tìm bảo bối!" "Được được được!

Tao không động vào là được chứ gì!" Vương Bàn Tử giơ tay thề không động vào quan tài, để Ngô Tà yên tâm.

Nhưng cả hai không biết rằng từ trong chiếc quan tài phía sau họ, một bàn tay trắng bệch đã thò ra.

"Sao vậy?" Ngô Tà thấy Vương Bàn Tử vừa đi đến cửa phòng thì đột nhiên dừng bước, còn ngoảnh lại nhìn, cả người trở nên vô cùng

căng thẳng.

"Không có gì, tao hình như nghe thấy tiếng động gì đó, có lẽ là tao nghe nhầm." "Chúng ta vào xem thử đi!" Sau đó, Ngô Tà và Vương Bàn Tử bước vào phòng, kinh ngạc phát hiện nơi này cũng đã xuất hiện trên cuộn băng, chính là căn phòng của người phụ nữ vô danh kia.

"Nơi này có lẽ là nơi ở của người phụ nữ chải tóc đó, chúng ta xem có manh mối nào khác không đã." Hai người đi đến trước bàn học, định mở ngăn kéo thì phát hiện đã bị khóa.

Nhưng sau bao nhiêu năm, ổ khóa đã hỏng, chỉ cần đập nhẹ là rơi xuống.

Khi mở một trong các ngăn kéo, hai người tìm thấy một cuốn sổ tay dính đầy bụi, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng.

"Đây… đây lại là một cuốn nhật ký!" Ngô Tà vô cùng kích động, người phụ nữ này có lẽ cũng liên quan đến đội khảo cổ ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa năm đó, bây giờ tìm được cuốn nhật ký của bà ta, biết đâu có thể giải được nhiều bí ẩn.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà cẩn thận lật từng trang nhật ký, sợ bỏ lỡ điều gì.

Cuốn nhật ký này liên quan đến một bí mật to lớn, sau khi đọc nội dung, phúc họa của người xem là không thể biết trước.

Cuộn băng là lớp bảo hiểm cuối cùng của họ, nếu cuộn băng được gửi đi có nghĩa là người bảo quản đã không thể liên lạc được với họ nữa.

Hoặc là bản thân họ đã chết, hoặc là họ đã bị phát hiện và rời khỏi thành phố đó.

Ngô Tà còn thấy trong nhật ký có một tấm bản đồ là long mạch

núi Trường Bạch, từ đó phát hiện ra Trần Văn Cẩm đã dẫn người đến Cửa đồng Thanh Đồng.

"Bàn Tử, 'nó' được viết trong nhật ký rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao lại trở thành sự tồn tại đáng sợ nhất của họ?" Ngô Tà sau khi xem hết nội dung trong cuốn nhật ký, trong lòng càng thêm tò mò.

"Mày hỏi tao, tao hỏi ai bây giờ!" Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà với vẻ mặt bất lực, trong lòng không hề quan tâm "nó" rốt cuộc là cái quái gì.

"Trên đó ghi lại đội khảo cổ đã trải qua bao gian truân, thành viên ly tán, Trần Văn Cẩm theo một nhóm người bí ẩn tiến vào Cửa đồng Thanh Đồng, đã nhìn thấy chung cực, vậy chung cực rốt cuộc là gì?" (Chỉ là cậu ta tưởng Trần Văn Cẩm đã nhìn thấy chung cực).

Ngay lúc Ngô Tà đang nghi hoặc, một tiếng hét chói tai vang lên, chỉ thấy một người phụ nữ áo trắng quần áo rách rưới, mặt mày hung tợn đột nhiên từ bên ngoài xông vào, lao thẳng về phía Ngô Tà.

"Vãi chưởng!

Ma kìa!" Ngô Tà bị dọa cho giật nảy mình, kinh hãi hét lớn, không kịp né tránh, bị người phụ nữ tóm lấy gót chân.

"Bàn Tử, mau cứu tao!" "Thiên Chân, Bàn gia đến cứu mày đây!" Vương Bàn Tử hét lớn, rồi tóm lấy người phụ nữ, ném bà ta ra ngoài, và đỡ Ngô Tà đang nằm dưới đất dậy.

"Bà… bà ta rốt cuộc là ai?" Ngô Tà bị dọa đến hoảng hốt, run rẩy nhìn người phụ nữ áo trắng.

"Bàn gia thấy mụ này chắc là điên rồi!

Gặp người là lao vào!" Sau đó, hai người thấy người phụ nữ kia gào thét, lại lao tới, cả hai vội vàng né tránh.

“Thiên Chân, mày đi trước, Bàn gia đoạn hậu!” Hai người né tránh một lúc, nhận thấy cứ thế này cũng không phải là cách, nên Vương Bàn Tử định để Ngô Tà đi trước, mình cản mụ điên này lại.

“Vù ~” Đúng lúc này, bên ngoài có một bóng đen gầy gò lao tới, đá bay người phụ nữ điên đó, đột ngột xuất hiện trước mặt hai người Ngô Tà.

“Tiểu Ca!

Sao cậu cũng đến đây?!” Ngô Tà mặt đầy kinh hãi, hoàn hồn lại thấy người đến là Tiểu Ca thì lập tức vô cùng kích động.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ gật đầu với Ngô Tà, rồi lạnh lùng nhìn người phụ nữ áo trắng kia.

“Rời khỏi đây trước đã!” Người phụ nữ áo trắng này cũng là một người đáng thương, Tiểu Ca tuy không muốn ra tay đánh giết, trực tiếp bỏ chạy là được.

“Gào ~!” Khi ba người rời khỏi mật thất, người phụ nữ phía sau cũng đuổi theo, điên cuồng đập vào cửa phòng, thoáng cái đã xông ra, càng thêm phẫn nộ lao về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca phát hiện người phụ nữ kia vẫn là một kẻ điên, y đã định tha cho bà ta một mạng mà vẫn còn xông ra, một tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt.

Người phụ nữ này không phải là Hoắc Linh trong nguyên tác, Tiểu Ca cũng không cần phải nương tay!

Chỉ thấy thân hình y như điện, vèo một cái đã xuất hiện trước mặt người phụ nữ kia, ra chân nhanh, chuẩn, hiểm đá bay bà ta.

Chưa đầy một phút, Tiểu Ca đã hoàn toàn áp đảo người phụ nữ áo trắng.

Ngay sau đó, Tiểu Ca nhấc xác người phụ nữ áo trắng lên, cả người hóa thành một bóng ảnh, vèo một cái đã xuất hiện bên chiếc quan tài ở đại sảnh.

Y một tay đẩy nắp quan tài ra, rồi ném người phụ nữ vào trong.

"Bàn Tử, Tiểu Ca đang làm gì vậy?" Ngô Tà thấy hành động kỳ quái của Tiểu Ca, cả người đều ngớ ra.

Lâu ngày không gặp, thân thủ của Tiểu Ca lại trở nên lợi hại như vậy, cũng nóng nảy hơn không ít!

"Khốn!" "Thằng khốn nạn!

Thằng nào thất đức thế!" "Rầm!" Đột nhiên, trong quan tài có tiếng chửi rủa, ngay sau đó một người trèo ra từ trong quan tài, khiến Ngô Tà và Bàn Tử đều kinh ngạc!

Chỉ thấy người đó mặc đồ da đen, đeo kính đen, một chân đá bay xác người phụ nữ ra ngoài.

Người này chính là Hắc Hạt Tử đã theo dõi Tiểu Ca ở Hàng Châu hôm đó!

"Vãi!

Ngầu vãi!

Anh bạn này lại nằm trong quan tài!" Vương Bàn Tử nhìn Hắc Hạt Tử với vẻ mặt thán phục.

"Là ai?

Rốt cuộc là ai vừa ném con mụ điên này vào quan tài, Ách Ba Trương, có phải mày công báo tư thù không?" Hắc Hạt Tử giận dữ đi tới, chào Ngô Tà một tiếng rồi gào lên với Tiểu Ca.

"Mày là ai hả?

Tối rồi còn đeo kính râm, làm màu à!

Lén lút nằm trong quan tài rốt cuộc là muốn làm gì?" Vương Bàn Tử lớn tiếng chất vấn Hắc Hạt Tử, hắn nhìn Hắc Hạt Tử thế nào cũng thấy không thuận mắt!

Hắc Hạt Tử cũng không để ý đến Vương Bàn Tử, mà nhìn về phía Ngô Tà.

"Tiểu Ca, cậu không phải đang ở Cửa đồng Thanh Đồng sao?

Mười năm còn chưa tới, sao cậu đã quay về rồi?" Ngô Tà hỏi một tràng, còn Hắc Hạt Tử thì đã bị cậu ta trực tiếp bỏ qua.

Ngô Tà vẫn không hiểu, Tiểu Ca rốt cuộc đã ra khỏi Cửa đồng Thanh Đồng từ lúc nào, bằng cách nào?

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Tà, Tiểu Ca cũng kín miệng như Ngô Tam Tỉnh, chỉ nói một câu không cảm xúc: "Tôi đứng về phía cậu!" "Tiểu Tam Gia, tự giới thiệu một chút, tôi tên Hắc Hạt Tử, giang hồ gọi là Hắc gia!!" "Lần này chúng tôi đến để làm việc, cô A Ninh chính là chủ thuê của hành động lần này!" Hắc Hạt Tử nhếch miệng cười, tự giới thiệu với Ngô Tà và Vương Bàn Tử, rồi giải thích tình hình.

Sau đó, Hắc Hạt Tử nhìn Tiểu Ca một cách khó hiểu, rồi bắt đầu lao ra ngoài.

Tiểu Ca cũng theo sát phía sau.

"Cái gì vậy?!

Tình hình gì đây?!" Ngô Tà và Bàn Tử đều ngơ ngác, nhưng cũng theo bản năng chạy theo sau Tiểu Ca, cùng nhau chạy ra ngoài.

Khi Ngô Tà và những người khác đang gặp phải Cấm bà trong viện điều dưỡng Golmud.

Lúc này, tại Giải gia đại viện.

Hoắc Tú Tú đang ngồi dưới sân khấu nghe kịch, bên cạnh là Ngô Tam Tỉnh, lúc này ông ta đang phe phẩy quạt, nhắm mắt, lắc đầu nghe kịch, như thể thực sự hiểu trong vở kịch đang hát gì, vẻ mặt vô cùng tự tại.

Người hát trên sân khấu chính là Giải Vũ Thần, và vở kịch cũng là do sư phụ Nhị Nguyệt Hồng dạy.

Chương 301

"Hay!

Rất hay!

Có được công lực của Nhị gia năm đó!

Nhị gia cũng coi như đã tìm được một truyền nhân tốt!" "Tôi còn có việc, đi trước đây!" Đợi đến khi Giải Vũ Thần hát xong một khúc, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên mở mắt, hét lớn một tiếng "rất hay", rồi định chuồn.

Ông ta đứng dậy, vừa định rời khỏi Giải gia, Giải Vũ Thần đã từ sân khấu đi xuống, chặn ông ta lại.

"Tam thúc, ngài vội vàng rời đi làm gì, vãn bối còn có chuyện muốn hỏi ngài!" "Đúng vậy, Tam thúc, ngài đã đến rồi thì đừng vội đi, dù sao ngài cũng không có việc gì mà!" Hoắc Tú Tú đi tới, mặt đầy tươi cười, còn trực tiếp kéo Ngô Tam Tỉnh lại, đề phòng ông ta bỏ trốn.

"Khụ khụ, hai đứa có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi." Ngô Tam Tỉnh bất lực cười, một ánh mắt đã nhìn ra hai người này có vấn đề.

"Tam thúc, cháu chỉ muốn biết, chuyến đi đến lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chú của cháu, Giải Liên Hoàn, rốt cuộc đã chết như thế nào?" Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, truy vấn chuyện của thế hệ trước.

"Khụ khụ, chuyện năm đó đã qua lâu rồi, ta không nhớ rõ lắm, ta thấy chuyện này cháu có thể đi hỏi bà của Tú Tú, biết đâu bà ấy lại biết chút nội tình." Ngô Tam Tỉnh là người thế nào chứ, làm sao có thể bị moi ra lời, nên liền đá bóng sang cho Hoắc Tú Tú.

“Tam thúc, ngài cứ nói cho chúng cháu biết đi, cô của cháu mất tích bao nhiêu năm, sống chết không rõ, sự thật năm đó tại sao ngài lại không chịu hé răng?” Hoắc Tú Tú liếc mắt, nhìn Ngô Tam Tỉnh, bất lực hỏi.

“Ai, ta đều là vì muốn tốt cho các cháu, thế hệ trước đã hy sinh đủ nhiều rồi, các cháu đừng dính vào nữa.” “Về phần cô của cháu Hoắc Linh, nó không sao, nó cũng không thể có chuyện gì được, vì có người đó ở đây!” Ngô Tam Tỉnh ánh mắt nghiêm túc, không biết đang nghĩ gì, nói được nửa câu thì quay người đi ra ngoài.

Thấy Ngô Tam Tỉnh đi ra ngoài, Hoắc Tú Tú mặt đầy nghi hoặc: “Tiểu Hoa, lời của Tam thúc có ý gì?” “Tôi cũng không biết!

Nhưng hiện tại điều duy nhất biết được là cô của cậu không có chuyện gì!” “Vậy thì tốt rồi!

Cô không sao là tốt rồi!” Chỉ là Ngô Tam Tỉnh không biết rằng, lời nói của ông ta không hề dập tắt ý định muốn giải mã bí mật năm đó của Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú.

Khi Ngô Tà và những người khác chạy ra khỏi viện điều dưỡng, A Ninh, Diệp Lâm đã ngồi trên xe đợi họ.

“Lên xe!” Diệp Lâm gọi Ngô Tà và mọi người.

“A Ninh, hi, thật trùng hợp nha!” “Sao các cô lại ở đây?

Chúng ta đi đâu vậy?” Sau khi Ngô Tà và những người khác lên xe, phát hiện không khí có chút gượng gạo, nên Vương Bàn Tử quay đầu nhìn A Ninh cười hề hề hỏi.

“Điểm đến của chúng ta lần này là Tamir, cần mấy người đi cùng một chuyến!” A Ninh không biểu cảm liếc nhìn Ngô Tà, dùng giọng điệu không cho phép từ chối nói.

“Tamir?!” Ngô Tà nghe vậy trong lòng chùng xuống, đột nhiên nhớ

đến tấm bản đồ trong cuốn nhật ký bí ẩn kia, địa điểm cuối cùng của long mạch Liên Thành chính là Tamir!

Nghĩ đến đây, cậu hạ quyết tâm, lần này dù thế nào cũng phải đi cùng A Ninh và bọn họ đến Tamir.

Một nhóm người ngồi trên xe chuyên dụng, rất nhanh đã đến điểm đóng quân gần đó, người của Thanh Long Các đã đợi ở đây từ lâu.

"Chúng tôi đã tìm được Trác Mã, người dẫn đường cho đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm năm đó, nếu chúng ta muốn tìm được Tamir, bắt buộc phải có Trác Mã dẫn đường!" Đến doanh trại, A Ninh giới thiệu qua cho Ngô Tà, Tiểu Ca và những người khác.

"Vậy bà ấy bây giờ ở đâu?" Ngô Tà mặt đầy phấn khích, không thể chờ đợi được mà hỏi ngay.

"Đã trên đường tới rồi, đợi bà ấy đến chúng ta cùng đi gặp, bây giờ mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi." A Ninh mặt không biểu cảm, bảo mọi người nghỉ ngơi trước rồi quay người rời khỏi lều.

"Cậu là Ngô Tà phải không?

Tỉnh dậy đi!" Ngô Tà đang ngủ say thì bị người ta lay tỉnh, người đến là cháu trai của Trác Mã, mặc áo choàng Tây Tạng, mặt đỏ bừng, trông rất thật thà.

"Cậu tìm tôi?" Ngô Tà mặt đầy mờ mịt, liếc nhìn xung quanh, kinh ngạc phát hiện Tiểu Ca và Vương Bàn Tử đã không thấy đâu.

"Bà tôi muốn gặp cậu." Cháu trai của Trác Mã nhìn chằm chằm Ngô Tà, chân thành nói.

Sau đó, Ngô Tà mặt đầy nghi hoặc đi theo cậu ta đến trong lều, phát hiện Tiểu Ca và những người khác cũng đều ở đây.

"Cậu chính là Ngô Tà?

Trần Văn Cẩm nhờ tôi nhắn với các cậu, bà ấy sẽ đợi các cậu ở cung điện Tây Vương Mẫu, mười ngày sau nếu không thấy người, bà ấy sẽ tự mình đi vào!" Trác Mã nói năng thần bí, sau khi trò chuyện với mọi người một lúc, đã nói ra một tin tức kinh người.

"Bà nói là dì Văn Cẩm vẫn còn sống?

Có thật không?" Nghe lời của Trác Mã, Ngô Tà trở nên vô cùng kích động.

"Bà nói cho tôi biết, dì Văn Cẩm bây giờ ở đâu?" Ngô Tà mặt đầy kích động, bắt đầu chất vấn Trác Mã.

"Tôi chỉ là người truyền lời, Trần Văn Cẩm nhờ tôi chuyển lời cho các cậu, bà ấy cảnh báo thứ đó đang ở ngay bên cạnh các cậu, nếu gặp khó khăn, cứ đi theo nhóm người này!" Trác Mã lắc đầu, tỏ vẻ không biết, cuối cùng chỉ tay về phía Diệp Lâm và những người của Thanh Long Các.

Khi Trác Mã nói đến đây, trong lòng Ngô Tà kinh hãi, đột nhiên nhớ đến 'nó' trong cuốn nhật ký, chẳng lẽ thứ đó chính là "nó"?

Vậy tại sao chỉ có người của Thanh Long Các mới có thể giải quyết được?

Quá nhiều nghi vấn trong lòng Ngô Tà.

Sau khi mọi chuyện đã bàn bạc xong, Ngô Tà và những người khác đều quay về nghỉ ngơi.

Tại hiện trường chỉ còn lại A Ninh, Diệp Lâm và người của Thanh Long Các.

"Xin đợi một lát!

Chủ nhân có lời mời!" Diệp Lâm cười nói với Trác Mã và những người đang chuẩn bị quay về.

Trác Mã do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Không lâu sau, Diệp Lâm và A Ninh đưa Trác Mã và cháu gái của bà đến một căn lều cực kỳ kín đáo.

Bước vào lều, một người trẻ tuổi đang ngồi quay lưng trên ghế sofa sang trọng ở giữa, bên cạnh còn có một thiếu nữ xinh đẹp đang hầu hạ, người này chính là nhân vật chính của chúng ta, Diệp Hạo Sơ.

A Ninh và những người khác thấy vậy đều cung kính.

"Chủ nhân, người đã đến!" "Được!

Tôi biết rồi!" "Lâu rồi không gặp!" Đột nhiên lúc này, Diệp Hạo Sơ mỉm cười, nhìn thẳng vào Trần Văn Cẩm đang đứng sau Trác Mã, ánh mắt khó hiểu đó khiến trong lòng Trần Văn Cẩm có chút bất an, dường như thân phận đã hoàn toàn bị bại lộ.

"Đây là cháu gái tôi!" Trác Mã sững người, che Trần Văn Cẩm sau lưng.

"Ha ha, cô bé trông xinh đấy chứ, không biết đã hứa gả cho ai chưa?" Lúc này, Diệp Hạo Sơ nói một câu khó hiểu.

"Cảm ơn ông chủ đã có lòng, tiểu nữ tử mệnh khắc phu!

Không định kết hôn!" Trần Văn Cẩm sắc mặt hơi thay đổi, nhưng Diệp Hạo Sơ cứ tiếp tục hỏi, Trác Mã sắp lộ đuôi rồi, lúc này cũng không quan tâm đến việc bại lộ thân phận nữa, vội vàng giao tiếp với anh.

"Ha ha, ra là vậy, nếu cô không chê tôi, thấy tôi thế nào?

Dù sao thì thấy cô tuổi cũng không còn nhỏ nữa." Diệp Hạo Sơ cười lớn, nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm, vẻ mặt vô cùng kỳ quặc, còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ "tuổi cũng không còn nhỏ nữa".

Quả nhiên, Trần Văn Cẩm nghe xong sắc mặt trở nên nghiêm

trọng, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Ông chủ này, chúng tôi đến đây để bàn chuyện, nếu ông cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi sẽ đi ngay lập tức!" Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh quan sát, thấy chủ nhân nhà mình trêu ghẹo cháu gái của Trác Mã, không biết tại sao trong lòng lại khó chịu một cách khó hiểu, nên cảnh giác nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm.

"Ngươi dám nói chuyện với chủ nhân như vậy sao?!" "Ai cho ngươi lá gan đó!" "Được rồi, Mạn, các người cứ nói về việc làm sao để đến Tamir đi!" "Nếu muốn vào Tháp Mộc Đà, bắt buộc phải có bản đồ.

Năm đó sở dĩ tôi có thể đưa Trần Văn Cẩm vào cung Tây Vương Mẫu là vì trong tay có bản đồ." Trác Mã nhìn thoáng qua cô cháu gái của mình, cũng chính là Trần Văn Cẩm, cố gắng giữ cho tâm trạng bình tĩnh lại.

"Bản đồ bà nói có phải là cái này không?" Lúc này, Thanh Thanh Mạn lấy ra một cái hộp, bên trong đựng một cái đĩa vỡ nát, trên đó có bản đồ, nhưng cái đĩa đã không còn hoàn chỉnh, thiếu mất một mảng lớn.

Trác Mã nhận lấy cái đĩa gốm, cẩn thận ghép lại, rồi nhìn hồi lâu.

"Không được, bản đồ này bị thiếu, không thể nào tìm được cung Tây Vương Mẫu.

Muốn vào Tháp Mộc Đà tìm cung Tây Vương Mẫu, bản đồ bắt buộc phải đầy đủ." Trác Mã thở dài một tiếng, lắc đầu, nói với vẻ mặt bất lực.

Diệp Hạo Sơ nghe vậy thì cười: "Chuyện này bà không cần lo, tự nhiên sẽ có người biết bản đồ ở đâu!" Hắn đã sớm bảo Hắc Hạt Tử rời khỏi doanh trại đi tìm bản đồ một mình.

Gã đó nợ hắn một ân tình, sớm đã muốn trả, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội.

Lần này cuối cùng cũng đợi được cơ hội, Hắc Hạt Tử mừng còn không kịp!

Theo lời gã thì: Cứ nợ ân tình mãi làm gã thấy cả người không thoải mái! ...

Ở một nơi khác, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú không moi được thông tin hữu ích nào từ miệng Ngô Tam Tỉnh.

Hoắc Tú Tú về hỏi bà nội mình, nhưng bà nội cô cũng không muốn kể lại chuyện năm đó.

Thế là, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú quyết định tự mình điều tra.

Hai người họ huy động mọi nguồn lực, cuối cùng mới điều tra ra đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm năm đó, cuối cùng đã đến Tháp Mộc Đà, còn truy ra được một cửa hàng do một thành viên đội khảo cổ để lại.

Người đó tuy đã qua đời, nhưng lúc đó có để lại một bức tranh, trông có vẻ hơi kỳ quái, biết đâu lại có manh mối gì đó.

Chương 302

"Tiểu Hoa, chắc là cửa hàng này." Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần bàn bạc xong, hai người bước vào trong tiệm, bắt đầu đi dạo quanh.

"Chủ quán, bức tranh này không tệ nha!" Giải Vũ Thần thuận miệng chỉ vào một bức tranh sơn dầu sau lưng quầy, hỏi một cách lơ đãng.

Bức tranh này vô cùng kỳ lạ, phong cách quái dị, bút pháp vụng về, nhưng trên đó lại dán mấy mảnh gốm vỡ, như thể cố ý dán lên để trang trí.

"Thưa ngài, bức tranh này là do cha tôi để lại, không ngờ ngài lại vừa mắt ngay từ cái nhìn đầu tiên!" "Mắt nhìn của ngài quả là không tồi, ngài đưa một ngàn tệ là có thể mang đi." Chủ quán nghe Giải Vũ Thần nói vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha hả, giơ một ngón tay lên.

Giải Vũ Thần nghe vậy lắc đầu, trực tiếp chém giá xuống một nửa.

"Thưa ngài, có ai trả giá mà chém đôi như vậy không?" "Chủ quán, chúng ta bàn bạc chút đã!" Sau đó Giải Vũ Thần dẫn Hoắc Tú Tú ra ngoài bàn bạc.

"Chủ quán, gói bức tranh này lại cho tôi." Ngay lúc chủ quán đang do dự có nên bán hay không, bên ngoài bước vào một người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính đen, chỉ vào bức tranh mà Giải Vũ Thần vừa hỏi, trực tiếp ra giá mua ngay.

"Ha ha, vị tiên sinh này sảng khoái thật, vậy bức tranh này là của ngài." Chủ quán nghe thấy có người thật sự chịu bỏ ra một ngàn tệ để mua một bức tranh rách thì trong lòng sướng nở hoa.

Hắc Hạt Tử ung dung trả tiền xong, mỉm cười đầy bí ẩn với Giải Vũ Thần.

"Chủ quán, bức tranh đó, tôi muốn mua." Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đã bước ra ngoài, bàn bạc một lúc rồi quay lại, lại kinh ngạc phát hiện bức tranh đã biến mất.

"À à, hai vị đến muộn rồi, hai vị chân trước vừa đi, chân sau đã có khách khác đến, bỏ ra một ngàn tệ mua mất rồi." Chủ quán lúc này đang sung sướng đếm tiền, không thèm ngẩng đầu lên nói với Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú.

"Chúng ta đuổi theo!" "Bức tranh đó có vấn đề!" Giải Vũ Thần lộ vẻ lo lắng, xoay người lao ra khỏi tiệm.

Lúc này anh đã ý thức được, bức tranh trông rất bình thường kia chắc chắn ẩn giấu bí mật gì đó!

"Vù vù ~" Khi Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú lao ra khỏi tiệm, Hắc Hạt Tử đã cưỡi xe máy, phóng như bay đi mất.

"Tú Tú, lên xe!" Giải Vũ Thần đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, trực tiếp lên chiếc Mercedes của mình, bật chế độ đua xe, bám riết Hắc Hạt Tử không tha.

Cùng lúc đó, anh còn gọi điện liên lạc với thuộc hạ của mình, bắt đầu vây bắt Hắc Hạt Tử.

"Yo, còn có người muốn đuổi theo mình à?" Hắc Hạt Tử rất nhanh đã phát hiện có người theo sau, bèn vặn ga xe máy hết cỡ, biến mất ở cuối con đường.

"Tiểu Hoa, hắn chạy mất rồi, làm sao bây giờ?" Hoắc Tú Tú thấy đối phương trong nháy mắt đã biến mất, lo lắng nhìn về phía Giải Vũ Thần.

"Muốn cắt đuôi tôi à?

Chúng ta đi đường tắt!" Sau đó Giải Vũ Thần đi đường tắt, ở cuối con đường chặn ngang chiếc Mercedes giữa đường, chặn đường đi của Hắc Hạt Tử.

"Giao bức tranh trong tay anh ra đây!" Giải Vũ Thần chỉ vào Hắc Hạt Tử chất vấn.

"Ủa, các người là ai?" "Giữa ban ngày ban mặt, còn định cướp trắng à?" Hắc Hạt Tử nghe vậy cười cười, lúc này mới phát hiện phía sau cũng có mấy chiếc xe đuổi tới, chặn kín đường của gã, trước sau đều không lối thoát.

Một đám người đã bao vây lấy gã.

Sau đó dưới sự uy hiếp của Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử đành bất lực giao bức tranh ra.

"Ủa, trên người anh có thứ gì đây?" Lúc này, khi người của Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú lục soát người Hắc Hạt Tử, anh kinh ngạc phát hiện trong tay đối phương cũng có mảnh vỡ quan trọng của chiếc đĩa gốm, tín vật của Trần Văn Cẩm mà mình đang tìm kiếm.

"Này!

Cái đĩa gốm này rốt cuộc là gì?" "Mấy mảnh gốm vỡ trên bức tranh này, có phải liên quan đến cái đĩa gốm này không?" Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử, vẻ mặt đầy uy hiếp, dường như nếu gã từ chối hợp tác, anh sẽ ra tay.

"Cái đĩa gốm này là bản đồ đến Tháp Mộc Đà, là đồ của ông chủ tôi, nếu anh muốn biết nó từ đâu ra, thì đi mà hỏi ông ấy." Hắc Hạt Tử nhún vai, hoàn toàn không lo lắng mình bị nhiều người bao vây.

Dù sao mình cũng làm việc cho hội trưởng Cửu Môn, sau lưng cũng có người chống đỡ!

Sợ cái quái gì!

“Được, anh đưa tôi đi gặp ông chủ của anh, cái đĩa gốm này rốt cuộc từ đâu ra, nếu được tôi sẽ nói chuyện với ông ấy!” Giải Vũ Thần suy nghĩ một chút liền đồng ý. ...

Doanh trại Thanh Long Các ở Cách Nhĩ Mộc.

Hắc Hạt Tử dẫn theo Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú và một đám người đến doanh trại.

“Ủa, Tiểu Hoa, Tú Tú, sao hai người cũng đến đây?” “Đúng rồi Hắc Hạt Tử, ông nói đi tìm bản đồ, tìm được chưa?” Lúc này Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán và A Ninh đi tới, cậu và Giải Vũ Thần quen nhau từ nhỏ, hai người gặp lại nhau đều vô cùng kích động.

“Thứ cậu muốn bị tên này cướp mất rồi, đang ở trên người cậu ta đấy, hai người quen nhau thì dễ rồi.” Hắc Hạt Tử nhếch miệng cười, chỉ vào Giải Vũ Thần, ý nói bản đồ đang ở trên người anh ta.

“Ngô Tà, các cậu đến Tháp Mộc Đà làm gì, tôi nhớ dì Văn Cẩm năm đó cũng từng đến nơi đó phải không?” Giải Vũ Thần lấy đĩa gốm ra, liếc nhìn mọi người, cuối cùng nhìn chằm chằm Ngô Tà, tò mò hỏi.

“Tiểu Hoa, Tú Tú, Trần Văn Cẩm có lẽ vẫn còn ở Tháp Mộc Đà, lần này là cô ấy nhắn tin muốn đến đó, hai người đừng tham gia vào nữa, nếu có phát hiện gì, tôi sẽ báo cho hai người.” “Còn nữa, manh mối tôi tìm được đều là từ trong băng video.” Ngô Tà nhìn về phía hai người Giải Vũ Thần, kiên nhẫn giải thích, bảo họ đừng đi cùng mọi người đến Tháp Mộc Đà, đồng thời còn kể cho hai người nghe chuyện phát hiện manh mối trong băng video.

“Không được!” “Nếu các người muốn có được mảnh đĩa gốm cuối cùng, thì phải dẫn tôi theo, nếu không thì các người tự đi đi!” Giải Vũ Thần nghe vậy lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với đề nghị của Ngô Tà.

“Ngô Tà, băng video mà các cậu nói, nhà họ Hoắc của tôi hình như cũng có, nhưng đều bị bà nội giấu đi rồi, có vẻ rất quý giá.” Lúc này, Hoắc Tú Tú nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên nói ra một tin tức khiến Ngô Tà và mọi người kinh ngạc không thôi.

“Nhà cô cũng có băng video?

Vậy cô có từng mở ra xem thông tin ẩn giấu bên trong không?” Ngô Tà nghe vậy, vẻ mặt kích động, nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú tò mò hỏi.

“Không có, bà nội không bao giờ cho tôi động vào những thứ đó.” Hoắc Tú Tú lắc đầu, vẻ mặt thất vọng, lúc này mới cảm thấy mình dường như đã bỏ lỡ một manh mối rất quan trọng.

“Tiểu Hoa, hai người vẫn nên quay về đi, tìm cách xem trong những cuốn băng video đó có manh mối gì không.” Ngô Tà nghe xong vô cùng thất vọng, sau khi hoàn hồn lại, vẫn muốn khuyên Giải Vũ Thần họ quay về.

“Tú Tú về trước đi, tôi sẽ đi cùng các cậu đến Tháp Mộc Đà trước, nếu có phát hiện gì, có thể nhờ Tú Tú báo cho chúng ta.” Giải Vũ Thần cười cười, quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú, muốn cô một mình quay về.

“Hừ, sao lại là tôi về, không chịu!” Hoắc Tú Tú nghe Giải Vũ Thần sắp xếp, vẻ mặt bất mãn.

“Tú Tú!” Giải Vũ Thần vẻ mặt bất lực, không biết vị tiểu thư này lại định làm gì.

“Ngô Tà, nếu cô ấy muốn đi, vậy thì cứ để cô ấy đi cùng mọi người.” Sau một hồi thương lượng, A Ninh, Diệp Lâm và những người khác đã đồng ý đưa Hoắc Tú Tú vào Tháp Mộc Đà.

Lúc này Giải Vũ Thần mới lấy bức tranh ra, gỡ mảnh đĩa gốm trên đó xuống.

Sau khi ghép các mảnh đĩa lại với nhau và đưa cho Trác Mã xem lại, bà gật đầu, tỏ ý có thể dẫn mọi người vào Tháp Mộc Đà lần nữa.

...

Giữa sa mạc Gobi mênh mông, nhìn ra xa chỉ thấy cát vàng mịt mù, không thấy điểm cuối.

"Ầm ~!" Một đoàn người lái xe việt dã lao tới, tiếng động cơ gầm rú không ngớt, dọc đường bụi bay mù mịt.

"Ai, ở đây toàn là sa mạc, thảo nào nói không có bản đồ thì không thể tìm được Tháp Mộc Đà." "Còn phải nói!" Trên xe, Ngô Tà và mọi người đang tán gẫu vẩn vơ, lúc này xung quanh bắt đầu nổi gió.

Trên chiếc xe Jeep đi cuối cùng trong đoàn xe, chính là nhân vật chính Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn.

"Mạn, báo cho A Ninh và Diệp Lâm, sắp có gió lớn!" Diệp Hạo Sơ ánh mắt ngưng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

"Rõ, thưa chủ nhân!" Sau đó Thanh Thanh Mạn lập tức lấy bộ đàm ra báo tin cho A Ninh.

Mà đoàn xe phía trước trong lúc không hay biết đã tiến vào sâu trong sa mạc.

"Hú hú hú!" Gió lớn gào thét, cát vàng mịt mù, gần như không nhìn thấy đường phía trước, một trận bão cát sắp ập đến, khiến mọi người càng đi càng lo sợ.

"Được, tôi biết rồi!" Bên A Ninh đã nhận được tin từ Thanh Thanh Mạn.

"Không hay rồi, gặp bão cát!" Quả nhiên, giữa trời đất gió lớn nổi lên, cát vàng ào ào rơi xuống, như một trận mưa bão cát.

"Mọi người bám sát đội hình, giữ vững đội hình, tuyệt đối không

được lạc nhau.” Lúc này, A Ninh vẻ mặt nghiêm trọng, hét vào bộ đàm, bảo mọi người bám sát.

Người dẫn đầu đoàn xe là một người nước ngoài, tên là Lão Cao, trước đây là tay đua sa mạc, sau khi vào sa mạc, cả người trở nên vô cùng phấn khích, lao như bay đi, nháy mắt đã biến mất trong cát vàng.

Cát bay rất nhiều, ào ào rơi xuống xe, đã đến mức không nhìn thấy năm ngón tay, cuối cùng A Ninh và Diệp Lâm bàn bạc xong, quyết định cho mọi người dừng xe tránh bão.

“Tất cả chú ý, dừng xe tại chỗ tránh bão!” Nhưng tài xế của chiếc xe chở Ngô Tà và Giải Vũ Thần là Lão Cao, dù nghe thấy lời của A Ninh, vẫn điên cuồng đua xe.

Mãi đến khi A Ninh hét lên, hắn mới lái xe đi một đoạn rồi dừng lại.

“Những người khác đâu?

Đều tại anh, bảo anh dừng xe còn cứ tiếp tục lái.” Ngô Tà xuống xe cùng mọi người, quay đầu tìm A Ninh để hội hợp.

Trong sa mạc tín hiệu rất kém, dù có bộ đàm cũng đã mất liên lạc, rất nhiều người đã mất liên lạc.

Gió càng lúc càng lớn, xe vừa dừng lại, rất nhanh đã bị cát vàng vùi lấp.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể mặc đồ chống cát, tự mình xuống xe trú ẩn.

“Không hay rồi, mọi người lạc nhau hết rồi, chúng ta mau tập trung lại!” A Ninh trong lòng vô cùng lo lắng, bèn sử dụng pháo hiệu, muốn những người khác nhìn thấy, từ đó tiến lại gần cô.

Chương 303

Lúc này, Trác Mã và những người khác cũng bị gió cát thổi cho xiêu vẹo, không thể đứng vững trên mặt đất.

"Các ngươi đi bảo vệ Trác Mã!" A Ninh và Diệp Lâm biết Trác Mã không thể xảy ra chuyện, bèn ra lệnh cho người của Thanh Long Các đi bảo vệ bà.

"Đứng sau lưng tôi!" Lúc này, Diệp Hạo Sơ và Thanh Thanh Mạn không biết đã xuống xe từ lúc nào.

Diệp Hạo Sơ thân hình lóe lên, toàn thân lóe lên một lớp ánh sáng màu xanh, ngay sau đó một đạo cương khí màu xanh vô hình bao trùm xung quanh, cát vàng xung quanh lập tức bị cách ly trong phạm vi ba thước.

Mà những người đứng sau lưng Diệp Hạo Sơ có thể cảm nhận rõ ràng, mọi gió cát đều biến mất, vô cùng quỷ dị.

"Anh... anh là..." Cháu gái của Trác Mã, cũng chính là Trần Văn Cẩm, ánh mắt rơi trên người Diệp Hạo Sơ, đầy vẻ bất ngờ, dè dặt hỏi.

Cô thấy sao người này có chút quen mắt, thì ra là tên họ Diệp kia!

Nhiều năm trôi qua, anh ta không hề già đi chút nào?

Lẽ nào cũng đã ăn đan thi miết?

Không đúng, không thể nào, năm đó anh ta đã nói rõ lợi hại của đan thi miết, một người thông minh như anh ta không thể nào ăn!

Ngay khi Trần Văn Cẩm đang nghĩ ngợi, Diệp Hạo Sơ đột nhiên quay người nhìn cô, ánh mắt như cười như không, nhìn đến mức trong lòng cô phát hoảng, thầm nghĩ: Không lẽ hắn nhận ra bà cô đây

rồi?

“Thực lực của anh mạnh như vậy, có anh ở đây, họ thật may mắn.” Trần Văn Cẩm cảm thán một câu, nhưng cũng sợ bị nhận ra, bèn cúi đầu, lẩm bẩm một câu.

Ở trước mặt Diệp Hạo Sơ, cô luôn có một cảm giác bất an không tên, dường như đối phương chỉ cần một ánh mắt là có thể nhìn thấu cô, hoàn toàn không có chút bí mật nào.

Diệp Hạo Sơ không để ý đến Trần Văn Cẩm, mà nhìn về phía Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, cười nói với Tiểu Ca: “Lâu rồi không gặp, Tiểu Ca!” Tiểu Ca im lặng một chút, nhưng rất nhanh cũng gật đầu.

Anh chỉ cảm thấy người trước mắt rất quen thuộc, có một cảm giác thân thiết về huyết mạch.

Còn Hắc Hạt Tử thì mặt dày, cười hì hì tiến lên: “Hạo gia, chúng ta cũng lâu lắm rồi không gặp nhỉ?

Bữa cơm lần trước ngài nói... hì hì!” “Ha ha ha!

Cậu Hắc Nhãn Kính này, lần này về sẽ mời cậu đến Thanh Long Các uống rượu!” Diệp Hạo Sơ bất lực cười cười.

“Được thôi!

Vẫn là Hạo gia sảng khoái!” Trong số những người có mặt, cũng chỉ có Diệp Hạo Sơ và Hắc Hạt Tử gặp phải tình huống này mà vẫn có tâm trạng nói cười vui vẻ. ...

Cùng lúc đó, Ngô Tà và Giải Vũ Thần phát hiện pháo hiệu trên không, đều vô cùng phấn khích, kích động vạn phần tiến lại gần vị trí của A Ninh.

Hai người dìu nhau đi đến chỗ A Ninh, còn gã tài xế Lão Cao kia, cũng không biết chạy đi đâu mất?

Mà Giải Vũ Thần và Ngô Tà, bất tri bất giác cũng đi lạc, trên đường còn gặp phải cát lún, suýt chút nữa cả hai đều bỏ mạng ở đó.

May mà hai người trong lúc nguy cấp đã nghĩ ra cách, dứt khoát vứt bỏ trang bị nặng, vật lộn thoát khỏi nguy hiểm.

"Tiểu Hoa, tôi không được rồi, tôi hết sức rồi, đi không nổi nữa." Sau khi không còn trang bị, nước cũng không còn, Ngô Tà và Giải Vũ Thần đều môi khô nứt nẻ, nói không ra hơi.

Thể chất của Ngô Tà kém hơn, lúc này đã mơ màng, hai chân như đeo chì, không thể đi nổi nữa.

"Ngô Tà, cố gắng thêm chút nữa!" "Chúng ta nhất định có thể tìm được A Ninh và Tiểu Ca, cậu yên tâm đi, chúng ta đã có thể nhìn thấy pháo hiệu, khoảng cách chắc chắn không quá xa." Giải Vũ Thần từ nhỏ đã luyện võ, thể lực tự nhiên tốt hơn Ngô Tà rất nhiều, chỉ là tiêu hao quá lớn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì đi tiếp.

Anh gần như là kéo Ngô Tà đi về phía trước, còn không ngừng nói lời động viên. ...

Trên sa mạc mênh mông.

Ngô Tà và Giải Vũ Thần gian nan bước đi, Ngô Tà đã không đi nổi nữa, nằm trên mặt đất, hơi thở yếu ớt, đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

"Tiểu Hoa, cậu đi đi, đừng lo cho tôi, nếu không cả hai chúng ta đều sẽ chết ở đây." Ngô Tà hai mắt nhắm nghiền, nằm trên cát nóng bỏng, nói không ra hơi.

"Không được!

Chúng ta nhất định có thể tìm được A Ninh, cả hai chúng ta sẽ không sao, Ngô Tà cậu nhất định phải kiên trì, đừng ngủ!" Giải Vũ Thần tháo thắt lưng ra buộc vào người Ngô Tà, kéo cậu đi tiếp trên sa mạc.

Nếu tính theo tốc độ tiêu hao của một người, Giải Vũ Thần còn có thể đi được một đoạn đường dài.

Nhưng sau khi kéo theo Ngô Tà, anh cũng mệt lả.

Mười mấy phút sau, Giải Vũ Thần đã mệt đến thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, môi khô nứt nẻ, hai chân như đeo chì, khó có thể nhúc nhích thêm nửa bước.

"Ngô Tà, hôm nay chúng ta có lẽ đều phải bỏ mạng ở đây." Giải Vũ Thần cảm thấy trước mắt mình xuất hiện ảo giác, dường như nhìn thấy ốc đảo, nhìn thấy dòng sông cuồn cuộn.

"Bịch!" Cuối cùng, Giải Vũ Thần cũng vì kiệt sức, cùng với Ngô Tà lần lượt ngất đi giữa sa mạc.

Cùng lúc đó, A Ninh và những người khác vẫn tiếp tục chờ đợi tại chỗ, ai nấy đều vô cùng lo lắng.

Gió cát càng lúc càng lớn, không nhìn thấy năm ngón tay, cát ào ào rơi xuống, dường như muốn vùi lấp tất cả mọi người vĩnh viễn.

"Chúng ta không thể tiếp tục chờ ở đây, pháo hiệu đã bắn ra hơn mười phút rồi, không một ai quay lại, chúng ta mau tìm một nơi khuất gió thích hợp, nếu không mọi người đều có thể bị cát vùi lấp." A Ninh và những người khác đợi mãi cũng không thấy bóng dáng Ngô Tà, đành phải dẫn mọi người rời khỏi nơi đó để tìm một cứ điểm có thể tránh bão cát.

Lúc này, A Ninh cũng giống như Thanh Thanh Mạn, vô thức tiến lại gần Diệp Hạo Sơ, vì cô hiểu rõ sự đáng sợ của chủ nhân nhà mình, chỉ có đi theo hắn mới có thể đảm bảo an toàn.

Mọi người không biết tại sao, đứng bên cạnh Diệp Hạo Sơ, hắn dường như là một ngọn núi nguy nga, trong trận bão cát khắc nghiệt này, mang lại một cảm giác an toàn chưa từng có.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca cũng kinh ngạc nhìn Diệp Hạo Sơ, Hắc Hạt Tử còn đỡ, đã từng chứng kiến, nhưng Tiểu Ca đây là lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn quỷ dị của Diệp Hạo Sơ, trong lòng vô cùng chấn động.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của A Ninh, mọi người rất nhanh đã tìm được một nơi khuất gió thích hợp.

"Tôi đi tìm Ngô Tà!" Lúc này, Tiểu Ca một lòng lo lắng cho an nguy của Ngô Tà đứng ra, kiên quyết bày tỏ muốn đi tìm Ngô Tà.

"Không được!

Hành động lần này do Thanh Long Các chúng tôi toàn quyền chỉ huy!" A Ninh và Diệp Lâm lúc này đương nhiên không đồng ý.

"A Ninh, Diệp Lâm, để cậu ấy đi đi!" Diệp Hạo Sơ dựa vào một tảng đá, quay đầu nhìn A Ninh và Diệp Lâm.

"Vâng!" Hai người lập tức tuân lệnh.

Diệp Hạo Sơ là chủ nhân của họ, có sự đồng ý của hắn, sao họ còn dám nói gì nữa?

"Chủ nhân, Ngô Tà họ liệu có phải đã..." Thanh Thanh Mạn lo lắng nhìn bầu trời cát vàng, người mà đi lạc rồi, liệu còn sống được không?

Cô biết Ngô Tà là nhân vật quan trọng trong kế hoạch của chủ nhân, không thể xảy ra chuyện!

"Ha ha, có Tiểu Ca ra tay, tên nhóc Ngô Tà đó sẽ không sao đâu!" Diệp Hạo Sơ cười cười, ngồi phịch xuống đất, quay đầu nhìn Thanh Thanh Mạn bên cạnh.

"Hy vọng trận bão cát này mau qua đi." Những người khác lúc này trong lòng đều đang cầu nguyện, hy vọng bão cát mau qua đi. ...

Trong cơn bão cát.

Dù lúc này trời đất mịt mù bão cát, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ tiến lên của Tiểu Ca.

Anh cứ mãi đi về phía trước, không biết đã đi bao lâu, trong gió cát phía trước nhìn thấy một bóng người sắp bị vùi lấp.

"Ngô Tà!" Tiểu Ca nhìn thấy Ngô Tà và Giải Vũ Thần đều sắp bị cát vùi lấp, trong lòng kinh hãi, bước chân nhanh như bay, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh hai người.

"Ngô Tà, cậu không sao chứ?" Tiểu Ca vội vàng đào Ngô Tà và Giải Vũ Thần ra, phát hiện hai người họ chỉ vì mất nước mà hôn mê, trái tim treo lơ lửng lúc này mới hạ xuống.

Sau đó, anh cõng Ngô Tà trên lưng một cách cẩn thận, còn Giải Vũ Thần thì kéo lê dưới chân, cứ thế kéo đi. ...

"Tiểu Ca, anh... sao anh lại đến đây?" Một lúc sau, Ngô Tà đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy mình đang nằm trên lưng Tiểu Ca, trong lòng lập tức cảm thấy một cảm giác an toàn chưa từng có.

"Trận bão cát này quá lớn, tôi lo cậu xảy ra chuyện, nên ra ngoài tìm cậu." Tiểu Ca nhìn thấy Ngô Tà cuối cùng cũng tỉnh lại, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

"Tiểu Ca, cảm ơn anh!" Hai người đã hợp tác nhiều lần như vậy, nói lời cảm ơn khách sáo thế này thật cũ kỹ, chính Ngô Tà cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

"Đúng rồi, Tiểu Ca anh có thấy Tiểu Hoa không?

Chương 304

Tôi nhớ lúc đầu tôi và cậu ấy cùng nhau quay về, sao không thấy cậu ấy đâu?" Ngô Tà đột nhiên nhớ đến Giải Vũ Thần, trong lòng thót một cái, lo lắng vạn phần nhìn về phía Tiểu Ca.

"Ở sau lưng cậu!" Tiểu Ca mặt không biểu cảm, từng bước tiến về phía trước, đi rất chậm, dường như rất tốn sức.

"Phía sau?" "Tiểu Ca, lúc này rồi, anh đừng đùa với tôi nữa được không, sau lưng tôi làm gì có ai?" Ngô Tà nghe vậy quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy sa mạc mênh mông vô tận, không nhìn thấy gì cả.

Vì cậu đang ở trên lưng Tiểu Ca, còn Giải Vũ Thần bị kéo lê trên mặt đất, tầm nhìn có sự chênh lệch lớn, nếu không chú ý thì không thể nào phát hiện được.

"Trên mặt đất!" Tiểu Ca im lặng giải thích với Ngô Tà.

"Trên mặt đất?" Ngô Tà nghe vậy sững sờ, vô thức cúi đầu, ghé sát người nhìn về phía sau lưng Tiểu Ca, quả nhiên nhìn thấy Giải Vũ Thần đang bị kéo lê.

"Ha ha!

Tiểu Ca, anh đúng là lợi hại!" "Anh kéo Tiểu Hoa như vậy, đợi cậu ấy tỉnh lại, chắc chắn sẽ tìm anh liều mạng, tên này bị bệnh sạch sẽ nặng lắm đấy." Ngô Tà nhìn thấy cảnh tượng hài hước này, đột nhiên bật cười.

"Tình hình của cậu ta nghiêm trọng hơn cậu nhiều, nếu không được điều trị kịp thời, cậu ta sẽ không thể tiếp tục đi đến Tháp Mộc Đà." Tiểu Ca nói với Ngô Tà một tin không mấy vui vẻ.

"Vậy thì làm sao bây giờ?

Chúng ta mau quay về tìm A Ninh và Diệp Lâm đi!" Ngô Tà vẻ mặt lo lắng, vội vàng thúc giục Tiểu Ca đi nhanh hơn.

Cậu đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng, đã quên mất lúc này Tiểu Ca đang mang theo hai "bình dầu" tiếp tục tiến lên. ...

Tại doanh trại ở nơi khuất gió.

"Hai mụ đàn bà các người có phải cố ý hãm hại chúng tôi, chọn một con đường sai lầm, khiến chúng tôi tổn thất nặng nề không!" Khi Ngô Tà và Tiểu Ca quay về doanh trại, phát hiện thuộc hạ của A Ninh đang chất vấn lộ trình của Trác Mã.

"Trác Mã đều đi theo con đường trên bản đồ, sao có thể cố ý hãm hại mọi người, hơn nữa nếu xảy ra chuyện, họ cũng không khá hơn được, nên anh đừng có quậy nữa." A Ninh thấy không khí vô cùng căng thẳng, bèn đứng ra hòa giải.

"A Ninh nói đúng, lúc tôi vừa về có xem qua, con đường này là đi ngược lên thượng nguồn sông, tuyệt đối không có vấn đề gì." Lúc này, Ngô Tà đi tới, tán thành nói.

"A Ninh, Tiểu Hoa bị sốt rồi, chỗ các cô có thuốc gì không?

Mau cho cậu ấy hạ sốt đi!" Ngô Tà vội vàng muốn A Ninh tìm người giúp Giải Vũ Thần hạ sốt.

"Lấy hai hộp thuốc hạ sốt cho cậu ấy!" Sau đó, sau khi được tiêm thuốc hạ sốt, Giải Vũ Thần cũng từ từ tỉnh lại, vẫn cứ cố gắng gượng, nói mình không sao, không đáng ngại. ...

Sáng sớm hôm sau.

"Được rồi, bây giờ bão cát đã qua, đây không phải là nơi có thể ở lâu, chúng ta xuất phát!" Sau một đêm nghỉ ngơi, A Ninh và Diệp Lâm lại vội vàng thúc giục mọi người rời đi.

“Thực ra nơi chúng ta đang ở đã không còn xa Ma Quỷ Thành, đó là một thành phố bị nguyền rủa, cũng chính là nơi chúng ta cần đến, chi bằng chúng ta ở đây hồi phục thể lực trước.” Lúc này, Trác Mã đi tới nói với mọi người, chuẩn bị đến Ma Quỷ Thành, có thể không cần vội đi đường, hồi phục thể lực rồi đi cũng không muộn.

“Ma Quỷ Thành?!” Ngô Tà nghe thấy Ma Quỷ Thành, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía Trác Mã, trong lòng đầy tò mò.

“Ma Quỷ Thành, nghe nói ở đó có rất nhiều cô hồn dã quỷ, rất nhiều người chết oan, những người trước đây sống ở đó, vốn rất chăm chỉ lương thiện, sau đó họ đã thay đổi, thiên thần để trừng phạt họ đã biến nơi đó thành Ma Quỷ Thành.” Trác Mã nhìn mọi người, kể một câu chuyện nghe có vẻ vô cùng hoang đường kỳ lạ.

Ngô Tà và mọi người nghe xong đều cười cười, vẻ mặt không cho là đúng.

Nhưng A Ninh, Diệp Lâm và người của Thanh Long Các đều vẻ mặt nghiêm trọng, chưa đến Ma Quỷ Thành, trong lòng đã cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm không tên.

Những năm nay họ cũng đã xuống không ít mộ, cũng đã tận mắt chứng kiến không ít chuyện và sinh vật kỳ lạ. ...

Đến ngoại ô Ma Quỷ Thành, sau khi mọi người tìm được điểm tập kết, liền bắt đầu dựng trại.

“Các người mau nhìn, chỗ đó sao lại có người?” Ngô Tà lúc đang dựng lều, đột nhiên kinh ngạc nhìn thấy một bàn tay người trong cát.

“Người nào?” Mọi người phát hiện cảnh này, đều kinh hãi, vội vàng chạy tới, phát hiện người đó vẫn còn sống, bèn vội vàng đào cát ra, kéo người đó ra.

“Bà chủ A Ninh, Lão Cao mấy người đi về phía trước rồi, tôi gọi

thế nào cũng không được." Người bị chôn dưới cát chính là một trong những thuộc hạ của A Ninh, anh ta vừa tỉnh lại, liền báo cho mọi người, Lão Cao và mấy người nữa đã vào Ma Quỷ Thành.

"Lạ thật, nơi chúng ta gặp bão cát, cách đây ít nhất cũng phải hơn hai mươi cây số, mấy người đi bộ làm sao đến được đây?" Lúc này, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và những người khác nhìn về phía thuộc hạ của A Ninh, đều vô cùng hoang mang, không biết họ làm sao lại xuất hiện ở đây.

Trong sa mạc, có thể đi xuyên qua hơn hai mươi cây số, về cơ bản là đã phế rồi, Lão Cao và những người khác lại gần như mất cùng thời gian với họ lái xe, chuyện này không thể nào giải thích được.

Thêm vào đó, lúc này Lão Cao và những người khác lại xông thẳng vào Ma Quỷ Thành, trong lòng mọi người đều có một cảm giác bất an không tên, mơ hồ cảm thấy Ma Quỷ Thành này dường như thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ.

"Nếu đã như vậy, vậy các người ở đây nghỉ ngơi, tôi dẫn mấy người đi trước vào Ma Quỷ Thành dò đường!" Diệp Lâm cười nói, cũng không để ý đến mọi người, sau đó đi về phía chiếc xe cuối cùng.

"Chủ nhân, tôi xin phép dẫn mấy anh em đi vào đây dò xét tình hình trước!" Diệp Hạo Sơ ngồi trong chiếc xe cuối cùng nghe xong gật đầu, dặn dò: "Mọi việc cẩn thận, bên trong có chút kỳ quái!" Trong nguyên tác có gì ở Ma Quỷ Thành, Diệp Hạo Sơ biết rõ, nhưng vì sự xuất hiện của hắn, bên trong Ma Quỷ Thành này lại không chắc chắn.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được một chút nguy hiểm mơ hồ, nhưng cụ thể cũng không nói ra được.

"Rõ!" Sau khi Diệp Lâm đi, Thanh Thanh Mạn không hiểu hỏi: "Chủ nhân, chúng ta không vào sao?" "Đợi Diệp Lâm quay về, rồi

quyết định!" Diệp Lâm thân thủ không yếu, trước đây từng là đặc chủng binh vương hàng đầu của một đơn vị nào đó xuất ngũ, sau đó được Diệp Hạo Sơ chiêu mộ làm thuộc hạ, anh ta thậm chí có thể đánh ngang tay với Hắc Hạt Tử!

Hơn nữa, những anh em Thanh Long Các anh ta dẫn theo đều có thân thủ không tồi, kinh nghiệm cũng rất phong phú, dù có vào trong, cũng có thể bảo vệ an toàn cho bản thân.

Bên phía Ngô Tà.

"Không!

Không thể vào Ma Quỷ Thành, tôi kiên quyết không đi, tất cả những người vào trong đều không thể ra ngoài, các người tuyệt đối đừng mạo hiểm, bên trong thật sự ẩn giấu ma quỷ." Trác Mã biết Diệp Lâm muốn dẫn người vào Ma Quỷ Thành, kinh hãi, lắc đầu, kiên quyết không đồng ý.

Bà sợ vào trong sẽ không ra được, vì chưa từng có ai có thể đi ra khỏi Ma Quỷ Thành.

"Ú ~!!!" Ngay lúc này, trong núi đột nhiên xuất hiện tiếng quỷ khóc, gió xoáy trên những vách núi bị phong hóa này, phát ra âm thanh vô cùng kinh khủng, thật sự giống như có dã quỷ đang khóc lóc.

"Các người có nghe thấy không, ma quỷ đang kêu đó, bên trong thật sự có ma quỷ, tôi không thể vào." Trác Mã vẻ mặt kinh hoàng lùi lại phía sau, không muốn tiếp tục tiến lên.

"Bà lão, bà không cần sợ, âm thanh này là do gió thổi qua đỉnh núi tạo thành, thế giới này căn bản không có ma quỷ gì cả, đó đều là do tâm lý của mình thôi." Ngô Tà vội vàng giải thích cho Trác Mã, đó không phải là tiếng ma quỷ, chỉ là hiện tượng tự nhiên bình thường mà thôi.

Ngô Tà phải lựa lời mãi mới giải thích rõ ràng được cho Trác Mã và mọi người.

Sau đó, Diệp Lâm dẫn theo mấy tay chân của Thanh Long Các đi vào Thành Ma Quỷ dò đường trước, còn nhóm A Ninh ở lại tại chỗ chuẩn bị dựng trại nghỉ ngơi.

Hắc Hạt Tử lúc này rảnh rỗi không có việc gì làm, liền để ý thấy Giải Vũ Thần đang cần ít đồ ăn, thế là gã bắt đầu buôn bán ngay giữa sa mạc.

"Hoa nhi gia, chỗ tôi còn ít bánh quy nén, một trăm một miếng bán cho cậu, thế nào?" "Được!

Chốt đơn!" "He he, Hoa nhi gia sảng khoái thật!" Hắc Hạt Tử sau đó đã bán hết số bánh quy nén trong tay cho Giải Vũ Thần với giá một trăm tệ một miếng.

Chỉ có Giải Vũ Thần là cảm thấy chẳng sao cả, tiền bạc với anh ta chỉ là con số, không hề để tâm.

"À phải rồi, rốt cuộc ông đã nhận tiền của bao nhiêu người?" Giải Vũ Thần nghiêm mặt hỏi.

Hắc Hạt Tử nghe vậy cười đáp: "Cái này à… Hắc gia tôi rất có đạo đức nghề nghiệp!" "Mười vạn!" "He he!

Rất sẵn lòng phục vụ ngài!" "…" Sau khi nghe Hắc Hạt Tử giải thích, Giải Vũ Thần tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Hay cho một Ngô Tam Tỉnh, con cáo già này hóa ra cũng tính kế cả mình.

Tưởng thế nào, hóa ra các người đều là người trong cuộc, chỉ có mình tôi là không biết gì cả." Nghĩ đến lúc hỏi Ngô Tam Tỉnh chuyện này ở gánh hát, ông ta lại giả vờ ngây ngô không biết gì, Giải Vũ Thần lại càng tức điên!

Hoa gia anh ta từ khi nào lại bị người khác lừa xoay vòng vòng như thế?

“Hắc Hạt Tử, ông có biết Ngô Tam Tỉnh ở đâu không?

Đưa tôi đi tìm ông ta.” Hắc Hạt Tử xoa xoa ngón tay: “He he, Hoa nhi gia à…” “Tôi trả ông giá gấp đôi!

Dẫn tôi đi!” Giải Vũ Thần lúc này cũng không muốn đi cùng đại đội nữa, bèn để Hắc Hạt Tử một mình dẫn anh ta đi tìm Ngô Tam Tỉnh.

Cứ thế, hai người lặng lẽ rời khỏi đội ngũ.

Ngay sau khi họ đi, Tiểu Ca cũng không biết vì sao mà rời đi.

Chỉ là mọi hành động của họ đều bị Diệp Hạo Sơ thu vào tầm mắt.

Không lâu sau, nhóm Diệp Lâm đi dò đường trở về.

“Phía trước không có nguy hiểm gì!

Có thể cho mọi người tiến lên rồi!” “Tốt!

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một tiếng, sau đó lập tức xuất phát!” Dưới sự chỉ huy của Diệp Lâm và A Ninh, mọi người tìm được mấy chiếc xe còn dùng được, tập hợp lại rồi bắt đầu dựng trại.

Về đến trại, Ngô Tà định đi tìm nhóm Giải Vũ Thần thì kinh ngạc phát hiện Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đã biến mất, ngay cả Tiểu Ca cũng mất tăm một cách khó hiểu.

Chương 305

Điều này khiến Ngô Tà có chút hoảng loạn, không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Dường như chuyến đi lần này ai cũng có mục đích riêng, chỉ có cậu là chẳng hay biết gì.

Nhưng cậu nhóc xui xẻo này rất nhanh đã lấy lại tinh thần!

Một giờ sau.

Do tuổi tác đã cao, thể lực suy giảm, Trác Mã cùng một số người của Thanh Long Các ở lại trại, và để cháu trai mình là Trác Tây dẫn đường cho nhóm A Ninh và Ngô Tà.

"Không được đâu, chúng ta chỉ nên đi vòng quanh bên ngoài Thành Ma Quỷ thôi, vào trong đó thật sự sẽ bị ác đồng ám đó, mọi người đừng vào thì hơn." Khi đến cổng vào Thành Ma Quỷ, Trác Tây biết được đám người này thật sự muốn tiến vào, mặt mày sợ hãi, lại bắt đầu muốn bỏ chạy.

"Trác Tây, tôi khuyên cậu nên hợp tác với chúng tôi đi, bà của cậu cũng đã đồng ý rồi!" A Ninh nhìn chằm chằm Trác Tây, lời nói ẩn chứa sự uy hiếp, thỉnh thoảng còn lắc lắc khẩu súng trong tay, lạnh lùng nói.

Dưới sự vừa dỗ vừa dọa của cô ta, cuối cùng Trác Tây đành phải đồng ý, dẫn cả nhóm tiếp tục đi sâu vào Thành Ma Quỷ.

"Trong Thành Ma Quỷ rất dễ lạc đường, nhiều người của chúng tôi vào rồi suýt nữa không ra được, may mà đã dùng đá để đánh dấu trước!" Diệp Lâm vừa đi vừa kể cho mọi người tình hình khi họ tiến vào Thành Ma Quỷ trước đó.

“Vậy chúng ta cũng làm dấu đi.” Sau đó, mọi người đều đặt một hòn đá làm dấu ở mỗi ngã rẽ.

Đi lòng vòng nửa ngày, gặp rất nhiều cột đá, mọi người kinh ngạc phát hiện ra họ vẫn đang đi vòng quanh tại chỗ.

“Tôi đã nói là không thể vào Thành Ma Quỷ mà!” “Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nếu lạc đường thì tiêu.

Nơi này có ác đồng, là nó khiến chúng ta đi vòng quanh tại chỗ, không muốn chúng ta tiến vào thành.” Lần nữa phát hiện mình đã quay lại chỗ có hòn đá đánh dấu, Trác Tây vô cùng hoảng sợ, không ngừng la hét, đòi không được tiếp tục khám phá Thành Ma Quỷ nữa.

“Nhóc con, cậu im lặng cho tôi, làm gì có ma quỷ nào?

Cậu hoảng cái gì mà hoảng!” Diệp Lâm quay người nhìn Trác Tây, vẻ mặt bất mãn nói.

Càng đến tình huống này, anh ta càng không cho phép có người trong đội làm nhiễu loạn lòng quân.

“Tôi…” Trác Tây lập tức bị sát khí đằng đằng của Diệp Lâm dọa sợ, không dám nói thêm lời nào.

“Trác Tây, cậu đừng sợ, trên đời này làm gì có ma quỷ, cậu đừng suy nghĩ lung tung.” Cậu bé thật thà Ngô Tà thấy vậy liền bước tới, nói một tràng lời an ủi với Trác Tây.

“Xẹt xẹt xẹt!” Đúng lúc này, bộ đàm trong tay mọi người dần phát ra tiếng nhiễu rè rè.

“Đừng nói chuyện!

Hình như đây là tín hiệu nhiễu sóng vô tuyến!” “Vậy tức là nhóm Lão Cao đang ở gần đây!” Ngô Tà mắt sáng rực, phấn khích nói với mọi người.

Sau đó, Ngô Tà cầm bộ đàm đi dọc theo các con đường xung quanh, muốn tìm ra nguồn từ trường gây nhiễu bộ đàm.

Tuy nhiên, đi một vòng lớn vẫn không thu hoạch được gì.

"Nhóm Lão Cao rốt cuộc ở đâu?" "Lão Cao, chúng tôi đến tìm anh đây, nghe thấy xin trả lời!" Mọi người dùng bộ đàm gọi Lão Cao, tiếng nhiễu điện càng lúc càng lớn, dường như có phản ứng, chứng tỏ nhóm Lão Cao vẫn còn sống.

"Tiếng nhiễu mạnh thế này, nhóm Lão Cao chắc chắn ở gần đây, chúng ta mau tiếp tục tìm kiếm." A Ninh không cho Trác Tây quay về, dẫn mọi người tiếp tục tìm kiếm trong Thành Ma Quỷ.

Đi được một lúc, mọi người phát hiện trên vách đá xa xa có chôn nửa con thuyền cổ.

Nói là nửa con thuyền vì nửa còn lại lơ lửng bên ngoài vách đá, trông vô cùng kỳ dị.

"Lạ thật!

Cái nơi quỷ quái này ngay cả một con sông cũng không có, sao lại có thuyền gỗ ở đây?

Mọi người không thấy rất kỳ lạ sao?" Ngô Tà nhìn về phía nửa con thuyền cổ, mày nhíu chặt, lòng đầy nghi hoặc.

"Ác ma!

Hóa ra truyền thuyết là thật!" "Trong thuyền cổ có ác ma, chúng ta không thể đi tiếp được nữa!

Nếu đi tiếp, ác ma sẽ lấy mạng tất cả mọi người, chúng ta quay về đi!!" Trác Tây vốn đã kinh sợ Thành Ma Quỷ, lúc này nhìn thấy con thuyền rách nát kia lại càng sợ đến mức mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy, kinh hãi la lớn.

“Hừ!

Nói bậy bạ!

Nơi quỷ quái này làm sao có ác ma được, nếu cậu sợ thì ở lại bên ngoài, chúng tôi vào trong.” “Chúng ta cứ lên xem thử trước đã, biết đâu có manh mối gì!” Diệp Lâm và A Ninh không hài lòng với việc Trác Tây suốt ngày nói những lời dọa người, bèn để cậu ta ở lại tại chỗ, định lên thuyền kiểm tra.

“Chủ nhân!

Chúng ta có cần vào xem không?” Thanh Thanh Mạn lúc này trong lòng cũng đầy tò mò, không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn hăm hở muốn lên thuyền cổ, nhưng cô vẫn hỏi ý kiến chủ nhân Diệp Hạo Sơ trước.

“Để A Ninh và Diệp Lâm đi tiên phong!” “Lát nữa chúng ta hãy lên, tôi cũng muốn xem thử cái gọi là ác ma này rốt cuộc lợi hại đến đâu?” Diệp Hạo Sơ cười khẩy nói một câu.

Hắn có thể cảm nhận được trên con thuyền cổ này không có nguy hiểm gì, chỉ có vài cái hũ đựng Thi Miết Vương, vấn đề không lớn.

Lúc này, trời dần tối sầm lại.

Bị lạc khỏi mọi người, Vương Bàn Tử và Phan Tử cũng đã đến Thành Ma Quỷ.

Lúc này hai người đang ở trên một vách đá, thấy Tiểu Ca dùng đèn pin ra hiệu, xác định vị trí của nhau rồi tiến lại gần.

Phan Tử nhìn Vương Bàn Tử, không nhịn được tò mò hỏi: “Bàn Tử, ông và Hắc Hạt Tử bọn họ rốt cuộc đang úp mở chuyện gì vậy?” “He he, Tiểu Ca nhà tôi nói kế hoạch có thay đổi, không đi theo đại đội nữa,” Vương Bàn Tử mặt mày cau có, thở dài một tiếng, vẻ mặt đau thương tột độ.

“Ai!

Đợi khi gặp Thiên Chân, tôi cũng không biết giải thích thế nào, nếu bị cậu ấy phát hiện, không chửi chết Bàn gia tôi mới lạ!” Lúc này Vương Bàn Tử vẫn chưa biết ngoài việc gã nhận tiền của Ngô Tam Tỉnh để làm việc, Hắc Hạt Tử cũng không kém cạnh!

Gã này ngoài việc được Diệp Hạo Sơ kéo đến giúp, một mặt đi theo nhóm A Ninh, mặt khác cũng nhận tiền của Ngô Tam Tỉnh.

Phan Tử ánh mắt kiên định nói: “Tôi là người nhìn Tiểu Tam Gia lớn lên từ nhỏ, tuyệt đối không thể để cậu ấy xảy ra chuyện!” “Thôi được rồi!

Phan Tử, ông cứ yên tâm đi!

Thiên Chân đi theo đám người đó thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?” Vương Bàn Tử vẻ mặt ung dung, trông hoàn toàn không lo lắng cho sự an nguy của Ngô Tà.

Gã cũng là người của Thanh Long Các, gã biết rõ trình độ của người Thanh Long Các nên không hề lo lắng chút nào.

“Mong là vậy!” Phan Tử thở dài một hơi.

Trong Thành Ma Quỷ, Diệp Lâm, A Ninh, Ngô Tà và những người khác đã lên con thuyền cổ, trong bóng tối chỉ có thể dựa vào vài chiếc đèn pin để nhận biết đường đi.

“Xẹtttt~!” Khi dần đi vào sâu trong thuyền cổ, tiếng nhiễu từ bộ đàm phát ra từ dưới đáy thuyền.

“Con thuyền này có hai tầng, chúng ta xuống dưới xem thử.” Diệp Lâm và những người khác kinh nghiệm phong phú, rất nhanh đã tìm thấy một lỗ hổng và nhảy thẳng xuống.

Ngô Tà và A Ninh cũng theo sau, còn Diệp Hạo Sơ thì dẫn theo

Thanh Thanh Mạn ung dung ngồi uống rượu vang trên xe, hoàn toàn không để tâm.

Lên thuyền cổ, mọi người phát hiện dưới đáy thuyền toàn là cát.

"Là nhóm Lão Cao!" Ngô Tà kinh hãi kêu lên.

Thần thức của Diệp Hạo Sơ quét qua, lập tức phát hiện Lão Cao đang thoi thóp và một người khác bị một cỗ quan tài đè lên.

"Lão Cao, anh sao rồi?" "Mọi người mau giúp một tay, cứu anh ta ra trước đã!" Ngô Tà thấy Lão Cao, sắc mặt đại biến, vừa kích động vừa lo lắng, vội vàng kêu mọi người giúp đỡ.

Sau một hồi bận rộn, mọi người cuối cùng cũng đào được Lão Cao ra, còn người bị đè dưới quan tài đã chết, không thể di chuyển dễ dàng.

Lão Cao uống một ít nước, từ từ tỉnh lại, dấu hiệu sinh tồn rất yếu, dường như có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?

Hoàn toàn không giống một con thuyền cổ, nơi thế này vốn không thể xuất hiện thuyền bè được." A Ninh quan sát xung quanh, tò mò hỏi.

"Đây căn bản không phải thuyền cổ, mà là một ngôi mộ hải táng." Diệp Lâm quan sát xung quanh, vẻ mặt chắc chắn nói với họ, nơi này là mộ hải táng.

"Mộ hải táng!!!" "Lâm gia, đừng quan tâm đây là đâu nữa, cứu người ra trước đã." Ngô Tà đi tới, lòng nóng như lửa đốt muốn cứu người, định nhấc cỗ quan tài đang đè lên người kia lên, lại phát hiện nó nặng như ngàn cân, căn bản không nhấc nổi.

"Quan tài này nặng quá, mau đến giúp một tay!" "Đừng phí sức vô

ích!

Anh ta hết hơi rồi!" Diệp Lâm nhìn người bị quan tài đè, lắc đầu, sau đó ánh mắt nghiêm túc ra lệnh cho thuộc hạ Thanh Long Các: "Hành động!

Mở nắp!" Diệp Lâm đi tới, không định giúp di chuyển quan tài, ngược lại ra lệnh cho thuộc hạ mở nó ra.

"Cái này… nếu mở ra, có làm hỏng văn vật trong quan tài không?" Ngô Tà nghe vậy do dự, tuy có chút không muốn để nhóm Diệp Lâm mở nắp, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Cậu giờ đã nhận rõ vị trí của mình, không có Tiểu Ca và Vương Bàn Tử, một mình cậu chẳng là gì, càng không thể có tiếng nói trước mặt đám người thân thủ phi phàm này.

Suy cho cùng, nếu muốn sống sót, cậu phải bám sát họ.

Chương 306

"Giờ này cậu còn nghĩ nhiều thế làm gì." A Ninh mặc kệ ba bảy hai mốt, cũng đứng bên cạnh thúc giục mở nắp.

"Cạch cạch!" Sau đó, dưới sự hợp lực của Diệp Lâm, A Ninh và các thuộc hạ Thanh Long Các, họ đã thành công cạy mở nắp quan tài.

Một mùi hương kỳ lạ lập tức xộc vào mũi.

Cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc xuất hiện.

Trong quan tài có một nữ thi nhỏ bé như người lùn, môi hồng răng trắng, như đang say ngủ, hoàn toàn không có dấu hiệu mục rữa.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, khi thi thể tiếp xúc với không khí, nó bắt đầu phong hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy, mọc đầy thi ban, trong nháy mắt biến thành một cái xác khô, vô cùng quỷ dị.

"Tất cả đừng động đậy, có cơ quan!" Khi Ngô Tà định bước tới xem xét, Diệp Lâm lập tức ngăn cậu lại, tiến lên nói: "Nhóc con, cậu còn non lắm!

Không hợp với nghề này đâu!" "Có một sợi tơ móc vào quần áo thi thể, nối với cơ quan, chỉ cần chạm vào là cậu nhóc cậu toi đời!" Ngô Tà trong mắt Diệp Lâm, nói dễ nghe là một kẻ nhiệt tình, nói khó nghe là một tên ngốc, không hiểu tại sao chủ nhân lại coi trọng cậu ta đến vậy, còn ra lệnh cho mình phải đảm bảo an toàn cho cậu.

Diệp Lâm nghĩ mãi không ra, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, kệ xác nó!

Mình cứ hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao là được.

Sau đó, may mắn là Diệp Lâm kinh nghiệm phong phú, đã tháo gỡ

sợi dây trong suốt kia một cách hữu kinh vô hiểm.

"Thành trong của quan tài này lại vẽ hình Tam Thanh Điểu, đây không phải là Huyền Điểu xung quanh sao?" Ngô Tà đi tới, phát hiện trên thành quan tài khắc rất nhiều hoa văn, còn có những chữ giáp cốt văn khó hiểu.

Những văn tự này ghi lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ, xem ra thân phận của nữ thi này không phú thì cũng quý.

Chỉ là, Ngô Tà nhận dạng một lúc lâu, cuối cùng cũng có chút manh mối.

"Nữ thi này có lẽ là người thân của Tây Vương Mẫu, năm xưa Tây Vương Mẫu đã dốc hết tâm sức để chế thuốc trường sinh bất lão, có lẽ nữ thi này đã uống phải loại đan dược không đạt chuẩn, khiến cơ thể bị dị dạng, ngày càng nhỏ lại." Ngô Tà chỉ vào thi thể trong quan tài, vẻ mặt chần chừ, cẩn thận suy đoán.

"Ý cậu là cô ta bị tác dụng phụ của thuốc trường sinh bất lão?" A Ninh nghi hoặc hỏi.

"Tôi cũng chỉ có thể đoán vậy, không cách nào kiểm chứng được." Ngay khi mọi người đang nhìn quan tài xuất thần.

"Hú hú hú!" Âm thanh kỳ lạ vang lên từ xung quanh, hú lên vang vọng trong con thuyền cổ trống rỗng.

Ở phía sau khoang thuyền, có thể lờ mờ thấy bóng người lay động, ngọn lửa chập chờn, vô cùng quỷ dị.

"Lẽ nào thật sự có ác ma!?" Ngô Tà, A Ninh và những người khác, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, đều có chút kinh hãi.

"A, quỷ kìa!" Lúc này, Lão Cao đã tỉnh lại, đột nhiên kinh hãi hét lớn.

“Có quỷ, ở đây thật sự có ác ma!” Nỗi sợ hãi dường như có thể lây lan, những người còn lại đều có chút hoảng loạn, muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

“Một lũ ngu ngốc, cái gọi là ác ma này, thực chất chỉ là cái bóng của lớp lân trắng cháy trên giấy da người, một trò vặt của người xưa mà thôi.” “Dùng trò vặt này, thực chất là để dọa đám trộm mộ.” Diệp Lâm cười lạnh một tiếng, phi con dao găm trong tay, một tia sáng lạnh phóng đi, vèo một tiếng cắm vào tờ giấy da người ở xa, toàn bộ lớp lân trắng bùng cháy.

“Đi, nơi này không còn giá trị gì hữu dụng nữa, chúng ta mau rời khỏi đây, dưỡng khí sắp không đủ rồi!” A Ninh lúc này thấy xung quanh đều bốc cháy, vội vàng thúc giục mọi người rời đi.

Sau đó, mọi người phải dùng hết sức chín trâu hai hổ mới trèo ra khỏi con thuyền cổ.

“Ác ma!

Mọi người có phải đã gặp ác đồng không?” Trác Tây đi tới, nhìn nhóm Ngô Tà toàn thân nhếch nhác, vẻ mặt căng thẳng hỏi dồn.

“Hừ!

Ác ma cái con khỉ, toàn là mấy trò lừa bịp vớ vẩn.” Nhóm người Thanh Long Các của Diệp Lâm ngồi trên đất nghỉ ngơi, lạnh lùng liếc nhìn Trác Tây một cái, vẻ mặt khinh thường chửi một câu.

Bên ngoài doanh trại của A Ninh, Vương Bàn Tử và Phan Tử lo lắng Ngô Tà xảy ra chuyện.

Không biết từ đâu họ kiếm được một chiếc xe việt dã, chuẩn bị hội hợp với Tiểu Ca.

“Phan Tử, chúng ta đi chiếc này!” Vương Bàn Tử chỉ vào chiếc xe việt dã, vẻ mặt hăm hở nói với Phan Tử và Tiểu Ca.

“Được!

Chúng ta mau xuất phát thôi!” Vương Bàn Tử cũng chẳng quan tâm ba bảy hai mốt, đã lao tới cạy cửa xe, vào trong khởi động động cơ, gọi Phan Tử và Tiểu Ca lên.

Ba người cũng không hề sợ hãi Thành Ma Quỷ, lái xe xông thẳng vào.

“Phụt phụt phụt!” Đi được nửa đường, chiếc xe bốc lên một làn khói đen, sau một tràng tiếng phụt phụt thì đột nhiên chết máy.

“Bàn Tử, xảy ra chuyện gì vậy?” Phan Tử quay đầu nhìn Vương Bàn Tử vẻ mặt lúng túng, tò mò hỏi.

“Ờ, theo Bàn gia tôi đoán, chắc là hết xăng rồi.” Vương Bàn Tử liếc nhìn đồng hồ, nhỏ giọng giải thích.

“Bàn Tử, đây là chiếc xe tốt mà ông chọn đấy!

Ông bảo tôi phải nói ông thế nào đây?

Tiểu Tam Gia còn đang đợi chúng ta!” Phan Tử tức đến mức gần như chửi ầm lên.

Còn Tiểu Ca bên cạnh không nói một lời, đã mở cửa xe bước xuống.

“Ai, hôm nay ra đường không xem hoàng lịch rồi, chúng ta chỉ có thể đi bộ thôi.” Bất đắc dĩ, ba người đành bỏ xe đi bộ: “Ủa, sao ở đây lại có đống đá, không phải là do Ngô Tà cố ý để lại chứ?” Đi bộ một đoạn trong Thành Ma Quỷ, Tiểu Ca và Phan Tử rất nhanh đã phát hiện ra những hòn đá mà Trác Tây chất ở ngã rẽ để làm dấu.

“Cái này phải lưu niệm một phát, về nói với Thiên Chân là Bàn gia đến tìm cậu ấy.” Vương Bàn Tử cứ như thiếu một sợi dây thần kinh, trong Thành Ma Quỷ nguy hiểm khôn lường mà vẫn còn tâm trạng

chụp ảnh tự sướng với đống đá.

“Thôi đi!

Giờ nào rồi còn!” Sau đó, ba người men theo dấu vết Trác Tây để lại, rất nhanh đã tiến vào khu vực trung tâm của Thành Ma Quỷ.

Địa hình Thành Ma Quỷ phức tạp, đống đá của Trác Tây cũng có quy luật nhất định, ba người đều không phát hiện ra, cuối cùng đi nhầm đường.

Đi một đoạn, ba người kinh ngạc phát hiện đống đá đã biến mất.

“Mẹ kiếp!

Sao lại đi nhầm?

Rốt cuộc là thế nào?

Lẽ nào những đống đá kia không phải do Thiên Chân để lại?” Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy bực bội, tính khí nóng nảy bùng phát.

“Bàn Tử, còn không phải tại ông cứ mải mê chụp ảnh sao, nếu ông chịu nhìn kỹ mấy đống đá đó, chúng ta bây giờ cũng không đến nỗi đi lạc.” Lúc này, Phan Tử cũng tỏ vẻ khó chịu, lại bắt đầu mắng Vương Bàn Tử.

“Ý ông là sao?

Ông giỏi thì ông dẫn chúng ta ra khỏi đây đi.” Vương Bàn Tử gân cổ lên, gần như gào thét chất vấn Phan Tử.

“Không phải lỗi của ông, chẳng lẽ là của tôi à?

Nếu không có cái tên mập chết tiệt nhà ông lề mề dọc đường, nói không chừng chúng ta đã tìm thấy Tiểu Tam Gia từ lâu rồi.” Phan Tử cũng nổi nóng, lại cãi nhau ầm ĩ với Vương Bàn Tử.

“Thôi được rồi, Bàn Tử ông đừng nói nữa, cả hai đừng cãi nhau!” Tiểu Ca nhìn không nổi nữa, lên tiếng hòa giải, muốn khuyên hai người họ đừng cãi nữa.

“Hay lắm, hai người các người hùa vào bắt nạt Bàn gia tôi phải không?

Tất cả đều là lỗi của Bàn gia tôi, các người giỏi thì Bàn gia tự đi vậy, Bàn gia không hầu nữa.” Vương Bàn Tử tức giận, một mình bỏ đi.

“Tiểu Ca, anh xem cái tên mập chết tiệt này, làm sai còn không nhận, cứ thế hấp tấp bỏ đi, cái Thành Ma Quỷ này cũng không biết lớn đến đâu, nếu lạc đường thì phiền phức lắm.” Phan Tử thấy Vương Bàn Tử thật sự bỏ đi, sau khi hoàn hồn, mơ hồ cảm thấy không ổn, bèn quay sang giải thích với Tiểu Ca.

“Phan Tử, Thành Ma Quỷ này có vấn đề, có thể ảnh hưởng đến cảm xúc con người, vừa rồi anh và Bàn Tử đều bị ảnh hưởng bởi Thành Ma Quỷ, nên mới tỏ ra nóng nảy như vậy, chúng ta mau đi tìm Bàn Tử thôi.” Tiểu Ca tâm tư tinh tế, rất nhanh đã phân tích ra Thành Ma Quỷ có vấn đề.

“Tôi đã nói sao cứ thấy không ổn, hóa ra là bị ảnh hưởng bởi Thành Ma Quỷ này, xem ra nơi này rất nguy hiểm, chúng ta không thể để Bàn Tử đi một mình!” Nghe lời Tiểu Ca, Phan Tử bừng tỉnh, mới hiểu ra tại sao vừa rồi mình cứ muốn cãi nhau với Vương Bàn Tử, cảm giác thôi thúc đó căn bản không thể kiềm chế được.

Anh ta và Tiểu Ca bàn bạc một lúc, thấy Vương Bàn Tử đã đi xa, bèn vội vàng đuổi theo.

Trong lúc nhóm Tiểu Ca, Vương Bàn Tử và Phan Tử gặp rắc rối, bị mắc kẹt trong trận pháp của Thành Ma Quỷ, thì Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử cũng đang gặp phiền phức.

Ban đầu, họ men theo dấu vết Ngô Tam Tỉnh để lại, đến một quảng trường đầy những đống lửa.

"Nhắc nhở cái gì đây, chỉ là mấy đống lửa, có vấn đề gì à?" Hắc Hạt Tử thấy Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm vào những đống lửa dưới đất, chìm vào suy tư, bèn cười một cách coi thường.

Giải Vũ Thần không nói một lời, leo lên một cây cột, từ trên cao nhìn xuống.

"Đây là Bát Quái!" Giải Vũ Thần nối tất cả các đống lửa lại với nhau, rất nhanh phát hiện ra chúng tạo thành một quẻ tượng, từ đó xác định phương hướng của Ngô Tam Tỉnh.

"Tiểu Hoa gia, không ngờ đấy, cậu còn có bản lĩnh này!" Hắc Hạt Tử vốn không coi trọng Giải Vũ Thần lắm, lúc này trong lòng lại có thêm vài phần kính nể.

"Đó là do ông không có cơ hội thấy thôi." Giải Vũ Thần liếc nhìn Hắc Hạt Tử, trong lòng thầm đắc ý, cuối cùng mình cũng gỡ lại được một bàn.

Họ tìm kiếm một lúc lâu mà không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đâu.

Chương 307

Sa mạc mênh mông, cát vàng mịt mù, mặt trời chói chang, cả hai đều đi đến kiệt sức.

"Ai, con cáo già Ngô Tam Tỉnh này rốt cuộc đang giở trò gì, cũng không để lại thêm mấy cái dấu hiệu, giờ thì mất tăm rồi, không phải cố tình chơi chúng ta đấy chứ." Hắc Hạt Tử đi đến mức bải hoải, không nhịn được lầm bầm càu nhàu.

"Tôi đoán chú Ba chắc là có e dè với những người trong chuyến đi này, nên mới không để lại quá nhiều dấu hiệu!" Vẻ mặt Giải Vũ Thần trở nên nghiêm trọng.

Than vãn xong, hai người chỉ có thể cúi đầu đi tiếp.

"Hoa nhi gia, chúng ta sắp toi rồi, hết nước rồi." Đi được nửa đường, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đã uống hết nước.

Trên người Hắc Hạt Tử vẫn còn ít bánh quy nén, nhưng ở nơi này hoàn toàn vô dụng.

Chỉ ăn bánh quy nén, không khát chết mới lạ!

Cuối cùng, hai người khát đến không chịu nổi, đành phải đi đào cỏ lạc đà để lấy nước uống.

Khi tìm thấy cỏ lạc đà, Hắc Hạt Tử liền phấn khích lao tới.

Giây tiếp theo, gã đột nhiên sững người, vẻ mặt kinh hãi, đứng bất động tại chỗ.

"Hắc Hạt Tử, xảy ra chuyện gì vậy?" Khi Giải Vũ Thần thấy hành động kỳ quái của Hắc Hạt Tử, trong lòng chùng xuống, định lao tới.

"Hoa gia, cậu đừng qua đây, tôi hình như giẫm phải cát lún rồi!"

Hắc Hạt Tử căng thẳng quay đầu ra hiệu cho Giải Vũ Thần đừng tới gần.

Lúc này, cát dưới chân gã liên tục lún xuống, bắt đầu chìm dần.

"Không được, tôi không thể trơ mắt nhìn ông bị cát lún nuốt chửng." Mặc dù Giải Vũ Thần hay cãi nhau với Hắc Hạt Tử, nhưng thấy gã gặp nguy hiểm, anh vẫn không chút do dự muốn giúp đỡ, hoàn toàn không có ý định bỏ chạy một mình.

"Hắc Hạt Tử, ông đừng động đậy, tôi kéo ông lên." Giải Vũ Thần nằm bò trên cát trước, từ từ trườn về phía Hắc Hạt Tử.

"Ầm!" Hai người ngày càng gần, tay vừa chạm vào nhau, lúc Giải Vũ Thần dùng sức kéo Hắc Hạt Tử thì mặt đất đột nhiên sụp xuống, cả hai lập tức bị hố cát lún nuốt chửng.

"A~!" Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử còn chưa kịp hoàn hồn, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, rơi xuống với tốc độ chóng mặt, như thể đang ở trong một đường hầm vô tận.

"Vãi chưởng!

Đau chết Hắc gia rồi!" "Đây rốt cuộc là nơi quỷ quái nào?" Khi Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử hoàn hồn, họ phát hiện mình đang ở trong một nơi giống như đường ống.

Đường ống này rất rộng, xung quanh loang lổ vết dầu, còn tỏa ra một mùi khó ngửi.

"Hoa nhi gia, đây hình như là một đường ống dẫn dầu từ thời Dân quốc, chắc đã bỏ hoang từ lâu rồi." Hai người dựa vào ánh sáng yếu ớt của đèn pin, dò dẫm tiến về phía trước.

Họ phát hiện đường ống này tuy dị thường nhưng rất chắc chắn.

"Tí tách!" Hai người tiếp tục đi, phát hiện có thứ gì đó dính nhớp

rơi xuống từ phía trên, ngửi còn có mùi hôi.

“Cái quái gì đây?

Cũng không phải dầu mỏ!” Cả Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đều cảm thấy bất an không rõ, cẩn thận tiếp tục khám phá.

Bây giờ muốn trèo ra ngoài là không thể, chỉ có thể đi dọc theo đường ống, hy vọng có thể tìm thấy lối ra, nếu không chỉ có thể chờ chết ở đây.

Đi được nửa giờ, cuối cùng cũng đến cuối đường, nhưng phía trước không còn lối đi.

“Xong rồi, hết đường rồi, xem ra chúng ta không ra được rồi!” “Tôi còn một hộp mì, ăn no trước đã rồi tính.” Hắc Hạt Tử tuyệt đối là một người lạc quan, thấy phía trước không có đường, gã vui vẻ lôi ra hộp cơm rang thịt băm ớt xanh cuối cùng, ngồi bệt xuống đất ăn.

Giải Vũ Thần không nói một lời, giơ đèn pin đến trước bức tường kiểm tra đi kiểm tra lại.

Anh xem xét một lúc lâu, phát hiện bức tường đất trước mặt không có gì bất thường, chắc chỉ là bị sạt lở lấp lại.

“Hắc Hạt Tử, chúng ta cùng nhau đào xuyên qua đây đi, nếu không cả hai đều phải chết ở đây!” Giải Vũ Thần nhìn Hắc Hạt Tử, nghiêm túc nói.

“Xì xụp!” Hắc Hạt Tử lúc này đang cúi đầu mải mê ăn, hoàn toàn không trả lời Giải Vũ Thần.

“Giờ này mà còn ăn!

Đi chết đi!” Giải Vũ Thần đi tới, một cước đá bay hộp cơm rang thịt băm ớt xanh.

“Tôi đi!

Ý cậu là sao, lại dám đá bay món cơm rang yêu thích của tôi?" "Cậu có biết không, Hắc gia ghét nhất là những người lãng phí thức ăn!" Hắc Hạt Tử không vui, đứng dậy trừng mắt nhìn Giải Vũ Thần, hai người lại bắt đầu cãi nhau.

"Nhìn ông ngứa mắt!" Giải Vũ Thần thẳng thắn không kiêng dè, đẩy Hắc Hạt Tử ra rồi đi tới, nhặt một cành cây, bắt đầu đào đất.

"Chậc chậc, cậu được lắm, vậy cậu cứ đào trước đi, mệt rồi thì đổi tôi." Hắc Hạt Tử nhìn Giải Vũ Thần, lộ ra một nụ cười gian xảo, ngồi bên cạnh hứng thú quan sát anh ta.

"Ông đến đi!" 20 phút sau, Giải Vũ Thần mệt đến mồ hôi đầm đìa, mới đào được một đoạn nhỏ, quay người nhìn Hắc Hạt Tử.

"Hoa nhi gia vất vả rồi!" Chỉ thấy Hắc Hạt Tử mặt mày gian xảo, từ trong ba lô lấy ra một cái xẻng quân dụng, bắt đầu đào một cách thành thạo.

"Ông… ông có công cụ sao không nói sớm?!" Nhìn thấy cảnh này, Giải Vũ Thần tức đến run người, chỉ muốn giết chết cái tên khốn này.

"Cậu cũng có hỏi đâu!" "Với lại, ai bảo cậu đá bay bát cơm rang cuối cùng của Hắc gia!" Hắc Hạt Tử cười gian, hùng hồn biện giải.

"Được!

Bây giờ ông đào cho tôi!" "Đào thông rồi, sau này cơm rang của ông tôi bao hết!" Hắc Hạt Tử vừa nghe Giải Vũ Thần muốn bao cơm rang cho mình sau này, lập tức xun xoe: "He he, Hoa nhi gia cứ ngồi bên cạnh nghỉ ngơi, để tôi!

Việc này sao có thể để ngài làm được!" Cứ thế, trong lúc hai người cãi vã ồn ào, có xẻng quân dụng, tốc độ đào cũng tăng lên đáng kể.

"Ủa?

Thông rồi, nhưng đây là cái quái gì vậy?" Đào được nửa ngày, Hắc Hạt Tử mệt đến thở không ra hơi, cuối cùng cũng đào thông.

Chỉ là cảnh tượng trước mắt khiến họ bất ngờ.

Hai người chui qua liền vào một cái hang khác, chỉ thấy xung quanh có mấy cỗ thi thể, không chỉ có xác người, mà còn có rắn, thằn lằn, tất cả đều chết vì ngạt thở, trông vô cùng quỷ dị, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

"Sao nơi này lại có nhiều thi thể như vậy?" Giải Vũ Thần nhíu mày thành một đường thẳng, quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử.

"Đây chắc đều là người ngoài, cậu xem trên người họ đều quấn đầy những sợi nấm dày đặc, nguyên nhân cái chết của họ chắc là do những sợi nấm này!" Hắc Hạt Tử thu lại nụ cười cợt nhả, vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận quan sát xung quanh, nhìn những sợi nấm dày đặc trước mặt, đã có vài suy đoán về nguyên nhân cái chết của những người và động vật đó.

"Sợi nấm này thật quỷ dị, chúng ta tốt nhất không nên chạm vào." Giải Vũ Thần gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với suy đoán của Hắc Hạt Tử.

Hai người lại cẩn thận tránh những sợi nấm đó, tiếp tục đi về phía trước, đi một lúc lâu phát hiện thật sự đã đến cuối đường.

Họ phát hiện xung quanh ngoài những cái hang to bằng đầu chuột chù ra thì căn bản không có lối thoát, dường như đã bị bịt kín hoàn toàn.

"Hoa nhi gia, vậy chúng ta làm sao rời khỏi đây?

Chúng ta sẽ không giống như những người này, cuối cùng bị những sợi nấm này treo lên phơi khô thành thịt khô chứ." Hắc Hạt Tử cười ha hả, đến nước này rồi mà vẫn có thể bình tĩnh nói đùa.

"Ha ha, ông không ra được không có nghĩa là tôi cũng bị mắc kẹt ở

đây, ông có thấy cái hang chuột chù vừa rồi không?

Tôi luyện công từ nhỏ, tôi có đủ mười phần chắc chắn dùng Súc Cốt Công để thoát ra từ hang chuột chù.” Giải Vũ Thần cười, quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử, vẻ mặt đắc ý nói.

“Hả?

Hoa nhi gia, cậu đừng tàn nhẫn như vậy chứ, cậu thật sự muốn bỏ tôi lại à?” “Hay là cậu thanh toán hết số tiền nợ tôi trước đã?” Nói rồi, Hắc Hạt Tử từ trên người lôi ra một cái máy quẹt thẻ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Giải Vũ Thần.

“Ông cút đi cho tôi!” Giải Vũ Thần vẻ mặt cạn lời nhìn Hắc Hạt Tử, trừng mắt nhìn cái máy quẹt thẻ trong tay gã, chỉ muốn đập nát nó ngay lập tức.

“Chúng ta cứ tiếp tục tìm xem sao, nếu thật sự không có lối ra nào khác, thì chỉ đành xin lỗi ông thôi.

Tôi sẽ rời khỏi đây trước, sau đó tìm người đến cứu ông.” Giải Vũ Thần cũng không yên tâm để Hắc Hạt Tử ở lại một mình trong đường ống.

Thế là hai người lại tiếp tục tìm lối ra trong động.

Suốt đường đi, dù cãi nhau, đấu võ mồm không ngớt, nhưng cũng coi như là anh em hoạn nạn, dần dần cũng quen thuộc, hiểu thêm về đối phương.

Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đều thuộc dạng miệng dao găm lòng đậu hũ, miệng thì nói lời cay độc nhất, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại không nỡ bỏ rơi đồng đội.

“Hoa nhi gia, tôi có một cách!” “Đó là dùng thuốc nổ phá ra một lỗ hổng.

Nhưng nơi này toàn là đường ống dẫn dầu, vách đá sẽ gây cháy nổ.

Nếu thất bại, cả hai chúng ta đều phải ở lại đây!" Cuối cùng, Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm Giải Vũ Thần, đột nhiên nói ra cách của mình.

Nói là một cách, chi bằng nói là một canh bạc, nếu cược thua, cả hai đều phải bỏ mạng.

"Ông chắc được mấy phần?" Giải Vũ Thần nhíu mày, suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc nhìn Hắc Hạt Tử.

"Ông cũng biết mắt tôi không tốt lắm, nhưng thính giác lại vượt xa người thường.

Chương 308

Chỉ cần tôi tìm được điểm nối của đường ống, chúng ta cho nổ thuốc, trăm phần trăm có thể rời khỏi đây.” Hắc Hạt Tử cười một cách bất cần, vô cùng lạc quan.

“Được, nếu đã vậy, chúng ta liều một phen!” Giải Vũ Thần gật đầu, vẻ mặt quả quyết.

Khi Hắc Hạt Tử thấy Giải Vũ Thần thật sự bằng lòng cùng mình cược mạng, trong lòng hắn bỗng có thêm một tia ấm áp. *Cốc cốc cốc~* Hắc Hạt Tử cầm xẻng quân dụng gõ dọc theo vách tường xung quanh, dựa vào tiếng vọng để phán đoán tình hình. *Rỗng… Rỗng…* Đột nhiên, âm thanh vọng lại từ vách tường trở nên trống rỗng.

Thân hình Hắc Hạt Tử khựng lại, đứng tại chỗ gõ thêm mấy lần nữa.

“Hắc Hạt Tử, ông tìm được điểm nối rồi à?” Giải Vũ Thần mừng rỡ trong lòng, quay đầu lại vội vàng hỏi.

“Ừm, chỗ này hẳn là điểm nối đường ống, có tiếng gió lùa.

Rất gần bên ngoài rồi.” Hắc Hạt Tử gật đầu, cùng Giải Vũ Thần lấy hết thuốc nổ trong ba lô ra bố trí tại điểm nối. *Ầm!* Hai người cuối cùng cũng dùng thuốc nổ phá thành công, tạo ra một lỗ hổng lớn, một lượng lớn bùn cát tuôn xuống.

Vì đây là đường ống dẫn dầu, sau vụ nổ đã bùng cháy dữ dội, lửa bốc lên ngùn ngụt, ánh lửa lan rộng.

“Hoa nhi gia, chúng ta mau chạy thôi!” Lửa lan nhanh, cát lấp xuống, dưỡng khí trong động giảm mạnh, thời gian để họ trốn thoát không còn nhiều.

Tuy nhiên, cửa động lại ở phía trên, Hắc Hạt Tử chỉ có thể vội vàng đẩy Giải Vũ Thần lên trước.

Ngọn lửa hừng hực ập tới, chiếu rọi cả khuôn mặt Hắc Hạt Tử.

"Ông nhanh lên, mau lên đây!" Thấy khí dầu sắp cháy đến trước mặt Hắc Hạt Tử, Giải Vũ Thần vội vàng kéo hắn lên. *Ầm!* Ngay khi hai người vừa ra ngoài, phía sau đã vang lên tiếng nổ lớn, đường ống sập hoàn toàn.

"Vãi chưởng!

Lần này suýt thì toi rồi!" Hai người tìm một nơi an toàn, mệt mỏi nằm dài trên cát, thở hổn hển.

Cảm giác sống sót sau tai kiếp tràn ngập trong lòng.

"Lần này chúng ta huề rồi chứ?" Giải Vũ Thần nghiêng đầu nhìn Hắc Hạt Tử, hỏi bằng giọng đùa cợt.

"He he, Hoa nhi gia nhà ông gia tài bạc triệu, sao cứ thích tính toán chi li với tôi thế nhỉ?" Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần nhìn nhau rồi cùng cười ha hả, tất cả đều không cần nói thành lời. … Ở một nơi khác, Tiểu Ca và Phan Tử đang đi tìm Vương Nguyệt Bán, người vì tức giận mà đã bỏ đi xa.

Địa thế của Thành phố Quỷ này thực sự quá phức tạp, họ chỉ có thể tìm kiếm khắp nơi.

"Tiểu Ca, Bàn Tử thoáng cái đã biến mất tăm, đi thật rồi.

Cậu nói xem có xảy ra chuyện gì không?" Phan Tử căng thẳng nhìn Tiểu Ca, trong lòng không khỏi lo lắng cho Vương Nguyệt Bán.

"Chúng ta phải tìm được Bàn Tử trước khi trời tối, nếu không cậu ta một mình bị lạc, lại thêm ảnh hưởng của Thành phố Quỷ, căn bản không thể rời khỏi đây!" Tiểu Ca mặt không biểu cảm, nói xong lại

tiếp tục lên đường.

Cùng lúc đó, Vương Nguyệt Bán đi một mình, đi một hồi thì thật sự bị lạc, vừa mệt vừa đói, cũng không biết mình đang ở đâu, trong lòng bỗng có chút hối hận.

"Vãi chưởng!

Tiểu Ca và Phan Tử không thèm đi tìm Bàn gia thật à!?" Vương Nguyệt Bán lúc này thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại con đường mình đã đi, thấy Tiểu Ca và Phan Tử đều không đuổi theo, trong lòng càng lúc càng bất an.

"Hừ, có gì ghê gớm chứ.

Đã không muốn đi cùng Bàn gia, thì ta tự mình đi tìm Thiên Chân.

Ta nhất định có thể tìm được Thiên Chân." Vương Nguyệt Bán lẩm bẩm một mình một hồi, rồi đến một thung lũng nghỉ ngơi, tìm ít cỏ khô đốt một đống lửa sưởi ấm.

"Ủa, lại còn có thứ đồ tốt thế này à!" Lúc này, khi Vương Nguyệt Bán đang nhặt cỏ khô thì phát hiện mấy con bọ cạp đang bò trên đất, mắt hắn sáng lên, vội vàng bắt hết chúng lại.

"Ha ha ha!

Cuối cùng cũng có cái để ăn rồi!" Vương Nguyệt Bán cũng không chê bẩn, xem ra là đói lắm rồi.

Sau đó hắn xử lý sơ qua mấy con bọ cạp rồi đặt lên đống lửa nướng.

Cách thung lũng không xa, Tiểu Ca và Phan Tử vẫn đang tiếp tục tìm Vương Nguyệt Bán, cả hai đều mệt mỏi rã rời.

"Tiểu Ca, phía trước có khói bốc lên, có phải là Bàn Tử không?" Lúc này, Phan Tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xa xăm, phát hiện có

một cột khói đang bay lơ lửng.

"Đi, chúng ta qua đó xem!" Tiểu Ca nói một câu, hai người liền đi về phía có khói.

"Bàn Tử chết bầm, hóa ra cậu ở đây à!" Khi hai người đến nơi, thì phát hiện gã này đang nướng đồ bên đống lửa!

"Hừ!" Vương Nguyệt Bán cũng thấy Phan Tử và Tiểu Ca, mặt lộ vẻ vui mừng nhưng miệng lại hừ một tiếng bất mãn, tiếp tục cúi đầu nướng bọ cạp.

"Bàn Tử, chuyện lúc trước đều là hiểu lầm, cậu đừng giận nữa." Phan Tử thấy bộ dạng của Vương Nguyệt Bán, sao còn không biết tình hình thế nào, ra là gã Bàn Tử này đang làm cao!

Thế là anh ta bước tới, chủ động xin lỗi.

"Haiz!

Không sao, chuyện qua rồi thì thôi.

Bây giờ mấy người phải nghe lời Bàn gia rồi chứ?" Vương Nguyệt Bán thấy Phan Tử đã chủ động cúi đầu nhận lỗi, cũng đứng dậy, đi tới trước mặt anh ta.

Sau đó hai người nói chuyện vài câu rồi thuận lợi làm hòa.

Phan Tử mở lời giải thích với Vương Nguyệt Bán: "Bàn Tử, nghe Tiểu Ca nói, hai ta cãi nhau là vì bị ảnh hưởng bởi Thành phố Quỷ này.

Nơi này quỷ dị thật!" "Mẹ kiếp!

Bàn gia còn tưởng chuyện gì!" "Tôi còn đang thắc mắc sao chúng ta lại tự dưng cãi nhau.

Đáng lẽ chúng ta phải lo tìm Tiểu Thiên Chân mới đúng, lại còn có thời gian lục đục nội bộ, hóa ra là do Thành phố Quỷ này điều khiển

cảm xúc của chúng ta.” Nghe Phan Tử giải thích, Vương Nguyệt Bán chửi một tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong lòng cũng đầy sợ hãi.

“Hai người ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau bàn bạc xem làm thế nào để tìm Thiên Chân.” Nói rồi, Vương Nguyệt Bán lại gọi hai người ngồi xuống bên đống lửa, tiếp tục bàn chuyện tìm Ngô Tà.

“Bọ cạp này toàn là protein, hai người có muốn thử một miếng không?” Lúc này, gã cầm con bọ cạp đã bị nướng đến mức gần cháy thành than, hỏi hai người.

“Không cần đâu!

Chúng tôi vẫn còn lương khô!” Thấy cả hai đều lắc đầu, Vương Nguyệt Bán cắn một miếng giòn rụm, ăn sạch sẽ mấy con bọ cạp.

“Tiểu Ca, bây giờ đống đá cũng không thấy đâu, Thành phố Quỷ này lại có thể ảnh hưởng đến cảm xúc con người, chúng ta làm sao tìm được Thiên Chân đây?” Ăn xong, Vương Nguyệt Bán nhìn Tiểu Ca, nghiêm trọng hỏi.

Họ mạo hiểm vào Thành phố Quỷ, thực chất là để tìm Ngô Tà, tự nhiên không thể bị kẹt ở đây.

“Đi ngược lại đường cũ thôi.

Chúng ta nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng đi.

Lần này hai người nhất định phải chú ý, tuyệt đối đừng để Thành phố Quỷ ảnh hưởng cảm xúc nữa.” Tiểu Ca liếc nhìn Vương Nguyệt Bán và Phan Tử, dặn dò hai người phải giữ vững tâm thần, không được xảy ra tranh cãi nữa.

“Ừm, buổi tối cũng không an toàn, tôi cũng đồng ý nghỉ một đêm.” Phan Tử đứng bên cạnh nghe xong cũng gật đầu đồng ý. … Sáng sớm hôm sau, ba người Tiểu Ca tiếp tục lên đường, đi ngược lại con đường cũ, cuối cùng cũng tìm lại được đống đá một cách hữu kinh vô

hiểm.

“Bàn Tử, lấy ảnh chụp của cậu ra đây!” Tiểu Ca nhìn đống đá Tashi để lại, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ủa, có gì đó không đúng nha.

Mẹ kiếp, đống đá này rốt cuộc là ai để lại vậy, đúng là một kẻ tiểu nhân hiểm độc!” Lúc này, Vương Nguyệt Bán trong lúc lướt nhanh ảnh, vô tình phát hiện ra bí mật không thể cho ai biết của đống đá mà Tashi để lại.

“Bàn Tử, xảy ra chuyện gì vậy?” Phan Tử đi tới, tò mò nhìn Vương Nguyệt Bán.

“Cũng không biết là ai để lại đống đá này, bên trong có nhiều thứ đáng nói lắm.

Chẳng trách lúc trước chúng ta đi sai đường, hóa ra trong đó còn có bí mật.” “Hai người xem, sáu tầng là đường đúng, bảy tầng là đường sai.

Cho nên tôi mới nói người để lại đống đá này chẳng phải người tốt gì, mà là cố tình chơi chúng ta!” Vương Nguyệt Bán chỉ vào tấm ảnh trong máy, tức giận nói với Tiểu Ca và Phan Tử.

“Đúng thật.

Tôi đoán thứ này không phải do Tiểu Tam Gia để lại, chắc chắn là người khác trong đội.” Hai người lập tức bừng tỉnh.

Lần này, nếu không phải Vương Nguyệt Bán dùng máy ảnh chụp lại đống đá, có lẽ họ sẽ cứ đi theo con đường sai lầm, mãi mãi không thể rời khỏi Thành phố Quỷ.

Chương 309

“He he, bây giờ biết cái lợi của việc tôi chụp ảnh rồi chứ!” Vương Bàn Tử lập tức đắc ý vênh váo.

Ba người tiếp tục tiến lên, mỗi khi phát hiện một đống đá đều chụp ảnh, và men theo con đường đúng để tiến gần hơn đến chỗ Ngô Tà! … Ở một nơi khác, Ngô Tà, A Ninh, Diệp Lâm và những người khác sau khi ra khỏi con thuyền, vội vàng bảo Tashi đi tìm những người khác đến ứng cứu.

Họ dùng bộ đàm liên lạc với những người bên ngoài Thành phố Quỷ để vào hỗ trợ.

Cả nhóm đều đợi tại chỗ.

Ngô Tà vừa mệt vừa buồn ngủ, bất tri bất giác ngồi xếp bằng trên đất ngủ thiếp đi, những người khác cũng có người ngủ ngay tại chỗ.

Những chuyện xảy ra trong khoang thuyền khiến người ta kinh hãi, từ thứ khí đáng sợ cho đến những bóng da cháy, đều khiến mọi người sợ hãi tột độ. … Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, Ngô Tà, A Ninh và những người khác tìm thấy rất nhiều hũ gốm bên cạnh con thuyền cổ.

Ít nhất cũng phải có mấy chục cái, trên đó đều khắc hoa văn chim ba đầu, bên cạnh còn có mấy cái sọ người nằm rải rác.

“Đây rốt cuộc là thứ gì, chẳng lẽ tất cả các hũ gốm đều chứa đầu người sao?” Ngô Tà nhìn thấy cảnh này, mặt tái mét, lo lắng nhìn A Ninh và Diệp Lâm.

A Ninh lắc đầu, quay sang nhìn Diệp Lâm.

Diệp Lâm giải thích: “Đây là một loại hình phạt tàn nhẫn thời cổ

đại.

Bên chiến thắng sẽ bỏ đầu của con cái bên chiến bại vào trong hũ, sau đó đưa thức ăn vào từ miệng hũ, cho đến khi đứa trẻ lớn lên không thể rút đầu ra được nữa, rồi mới chặt đầu đi để răn đe các bộ tộc và quốc gia khác." "Thứ này có thể nguy hiểm, tốt nhất đừng động vào lung tung." Diệp Lâm liếc nhìn những hũ gốm trên đất, vẻ mặt cổ quái.

Chủ nhân của cô đã nói với cô rằng nơi này có thứ gì đó!

Và nhiệm vụ chủ nhân giao cho cô là bảo vệ Ngô Tà, không để cậu ta gặp nguy hiểm.

"Thật tàn nhẫn, không ngờ chiến tranh thời cổ đại lại tàn khốc đến vậy, thật đáng sợ!" "Nhiều hũ gốm như vậy, phải cần bao nhiêu mạng trẻ con chứ!" Mọi người nghe xong lời giải thích của Diệp Lâm, đều cảm khái không thôi, thầm than thở cho sự tàn nhẫn, vô nhân tính của hình phạt thời cổ đại.

"Đây là thứ gì?" Lúc này, có một người kinh ngạc phát hiện ra một loại côn trùng giống như ong bắp cày bay ra từ trong một cái sọ.

Con côn trùng đó toàn thân đỏ rực, giống như một con kiến lửa có cánh, nhẹ nhàng đáp xuống người một người.

"A!" Con côn trùng đó cắn thẳng vào người kia, chỉ thấy người đó hét lên một tiếng thảm thiết, toàn thân đen kịt, chết ngay tại chỗ vì trúng độc.

"Là Thi miết vương!

Mau chạy!" Ngô Tà thấy vậy, sắc mặt thay đổi, vội vàng kêu mọi người chạy mau. *Vo vo vo!* Tuy nhiên, lúc này đã không còn kịp nữa.

Một lượng lớn Thi miết vương lần lượt chui ra từ những cái sọ,

những hũ gốm.

Chúng vỗ cánh, tụ tập lại với nhau, giống như một tấm lưới lửa khổng lồ, ập về phía mọi người.

"A a a!" Những thuộc hạ mà A Ninh chiêu mộ còn chưa kịp phản ứng, đã bị bầy Thi miết vương bao phủ, hét lên một tiếng thảm thiết rồi hóa thành một bộ xương khô ngã xuống đất.

"Mau chạy!" A Ninh nhìn thấy cảnh này cũng sợ đến hồn bay phách tán.

Diệp Lâm phản ứng lại, dẫn theo đám thuộc hạ của Thanh Long Các vừa dùng súng tiểu liên bắn quét, vừa kêu gọi mọi người chạy khỏi nơi này.

Trong chốc lát, mọi người hoảng loạn, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

"Quả nhiên vẫn đến!" Ở một bên, Diệp Hạo Sơ tay cầm Long Phù Chú, một luồng Long Bạo ánh vàng rực rỡ phun ra, lửa bùng cháy, hàng loạt bọ ăn xác rơi xuống đất.

"Chúng ta đi!" Khi A Ninh và những người khác đang chạy trốn tứ phía, Thi miết vương cũng đuổi theo, thì Vương Nguyệt Bán, Tiểu Ca, Phan Tử ba người cuối cùng cũng đến nơi.

Họ phát hiện có mấy xác chết trên đất, ai nấy đều sợ hãi không nhẹ.

"Vãi chưởng!

Đừng dọa Bàn gia chứ!" "Thiên Chân, cậu ở đâu?" Vương Nguyệt Bán nhìn mấy cái xác, tim bỗng thắt lại, cảm giác sợ hãi chưa từng có dâng lên, lo lắng trong số đó có xác của Ngô Tà.

"Bàn Tử, đừng động!" Tiểu Ca thấy Vương Nguyệt Bán định lật

xác chết, vội vàng ngăn cản hành động lỗ mãng của hắn.

"Tiểu Ca, có vấn đề gì à?" Vương Nguyệt Bán nghe vậy thì ngẩn người, khó hiểu nhìn Tiểu Ca. *Vù!* Ngay lúc đó, một con Thi miết vương đột nhiên bay ra từ quần áo trên xác chết, lao thẳng về phía Vương Nguyệt Bán. *Xoẹt!* Giây tiếp theo, chỉ thấy Tiểu Ca lật tay rút con dao Hắc kim cổ đao, chém một nhát vào con Thi miết vương.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, con Thi miết vương bị chém làm đôi rơi xuống đất.

"Thi miết vương!" Khi Phan Tử và Vương Nguyệt Bán nhìn thấy hình dạng của con côn trùng màu đỏ đó, cả hai đều kinh hãi.

Họ đã từng đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, đã chứng kiến sự lợi hại của Thi miết vương, nhìn thấy cảnh này không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Nhìn những cái xác này đi, đều là trúng độc của Thi miết vương.

Ngô Tà không có ở đây, có lẽ đã chạy thoát rồi." Tiểu Ca dùng Hắc kim cổ đao lật một cái xác lên, nghiêm trọng nói.

"Thiên Chân không sao thì Bàn gia yên tâm rồi!

Vậy chúng ta mau đi tìm Thiên Chân thôi!" Vương Nguyệt Bán nghe vậy, nóng lòng muốn đi tìm Ngô Tà ngay lập tức.

"Chúng ta đi lối này, hy vọng có thể đuổi kịp bọn Ngô Tà." Tiểu Ca nhìn quanh một lượt, cuối cùng chọn một con đường dẫn hai người đi tìm Ngô Tà. … Ở một nơi khác, A Ninh, Diệp Lâm, Ngô Tà và những người khác đã thoát khỏi bầy Thi miết vương.

Diệp Hạo Sơ dẫn theo Thanh Thanh Mạn đi cuối cùng.

Lúc này, anh đã đoán được rằng nhóm của Tiểu Ca có lẽ đã đến bên ngoài ngôi mộ biển, và đã nhìn thấy mấy cái xác chết vì độc của

Thi miết vương.

“Tôi đi không nổi nữa rồi, các người đi đi, cứ để tôi ở lại đây là được rồi.” Cả nhóm đi thêm vài giờ nữa, Ngô Tà đã hoàn toàn kiệt sức, ngồi phịch xuống đất, gần như muốn bỏ cuộc.

“Được rồi, trời sắp tối rồi!” “Bảo người nhóm lửa, chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở đây, nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai lại tiếp tục lên đường.” A Ninh và Diệp Lâm bàn bạc một lúc, rồi quyết định nghỉ ngơi một đêm ở đây rồi mới tiếp tục đi.

Trời tối, nhiệt độ trong sa mạc chênh lệch rất lớn.

Ban ngày còn là ánh nắng gay gắt thiêu đốt mặt đất, buổi tối nhiệt độ giảm đột ngột, khiến mọi người lạnh run.

May mà lần này họ mang đủ trang bị, nếu không thì khổ to! … “Hắt xì!” Bên này, Vương Nguyệt Bán đột nhiên hắt hơi một cái.

“Rốt cuộc là ai đang nhắc đến Bàn gia ta vậy!” Vương Nguyệt Bán, Tiểu Ca, Phan Tử ba người đi trong Thành phố Quỷ một cách cẩn trọng.

Thời tiết lại oi bức khó chịu, cộng thêm việc không thấy Ngô Tà và những người khác, cả ba đều có chút bực bội.

Nơi này không có đống đá chỉ dẫn, mấy người lại đi sai đường mấy lần.

“Nơi này rất không ổn.

Bất kể chúng ta lựa chọn thế nào, đều vô thức đi về phía bên phải.

Cho dù có đánh dấu, cũng sẽ tự động điều chỉnh lại, khiến chúng ta đi vào con đường bên phải.” “Tôi đi bên trái, tôi tin rằng con đường bên trái chính là đường sống.” Tiểu Ca quan sát xung quanh một hồi, cuối cùng kinh ngạc phát hiện ra rằng Thành phố Quỷ này không chỉ

ảnh hưởng đến cảm xúc của con người, mà còn có thể dẫn dụ người ta đưa ra lựa chọn sai lầm.

"Mẹ kiếp, Thành phố Quỷ này rốt cuộc là do ai xây dựng vậy, cũng quá âm độc rồi.

Nếu không phải mắt cậu tinh tường, Tiểu Ca, thì căn bản không nhìn ra được chỗ này cũng có vấn đề." Nghe Tiểu Ca giải thích, Vương Nguyệt Bán và Phan Tử đều kinh ngạc.

Sau một hồi gian nan, ba người cuối cùng cũng tìm thấy Ngô Tà, A Ninh và những người khác.

"Tiểu Ca, Bàn Tử, Phan Tử, các người đến rồi!" Khi Ngô Tà nhìn thấy ba người Tiểu Ca, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

"Thiên Chân, cậu không sao là tốt rồi.

Cậu làm Bàn gia lo chết đi được." Vương Nguyệt Bán nhìn thấy Ngô Tà, liền cho cậu một cái ôm hùng hổ.

"Phải rồi, Bàn Tử, Tiểu Ca, sao mấy người lại đi cùng nhau?" Ngô Tà đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt dời sang Tiểu Ca, tò mò hỏi.

"Tôi, Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính đều nhận việc của Ngô Tam Tỉnh." Nói đến đây, trên mặt Tiểu Ca hiếm khi lộ ra một tia ngượng ngùng.

"Chú ba tôi, con cáo già đó cũng đích thân đến sa mạc sao?

Các người đến đây rốt cuộc là vì cái gì?

Bàn Tử, tại sao cậu lại hợp tác với chú ba tôi?" Ngô Tà nghe xong lời giải thích của Trương Khởi Linh, tim bỗng thắt lại, có cảm giác như bị cả thế giới lừa dối.

Bất kể là Ngô Tam Tỉnh, A Ninh, hay là Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử,

trên suốt chặng đường này, mọi người đều có ý đồ riêng, chỉ có mình cậu như một thằng ngốc cứ nhất quyết đòi đi theo.

Chương 310

Suốt chặng đường này, từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung đến đáy biển Tây Sa rồi đến Vân Thiên Cung, đời trước điều tra, đời này mình lại bị cuốn vào.

Người trong băng ghi hình có khuôn mặt giống hệt mình rốt cuộc là ai, điểm kết thúc của tất cả những chuyện này là ở đâu?

Ngô Tà cảm thấy mình như đang ở trong một màn sương mù khổng lồ, lại giống như bị lún vào một bãi lầy, căn bản không thể thoát ra được.

"Chỉ có mình tôi như một thằng đại ngốc bị lừa dối!" Ngô Tà vẻ mặt tự kỷ, như đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, chần chừ không thôi.

"Ngô Tà, đã đến rồi thì đừng hối hận.

Không chỉ có cậu, mà tất cả mọi người ở đây đều vì bí mật cuối cùng đó." Lúc này, ánh mắt Tiểu Ca lóe lên, cổ vũ Ngô Tà.

"Manh mối duy nhất để chúng ta tìm được Tây Vương Mẫu chính là Trác Mã.

Tìm được Tháp Mộc Đà mới có thể tiến vào cung của Tây Vương Mẫu!" Bên này, A Ninh và Diệp Lâm cũng nhìn chằm chằm Ngô Tà, vô cùng thành khẩn giải thích.

"Được, chúng ta cùng đi!

Tôi muốn xem xem bí mật mà các người vẫn luôn tìm kiếm, rốt cuộc là cái gì!" Ngô Tà suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng vực dậy tinh thần. … Đợi A Ninh và Ngô Tà nghỉ ngơi xong, cả nhóm tiếp tục men theo con đường cũ đi ra ngoài, muốn tìm lối vào cung Tây Vương Mẫu.

“Tôi cảm thấy Thành phố Quỷ mà chúng ta đang đi, đã không còn là Thành phố Quỷ ban đầu nữa!” “Bây giờ chúng ta đang đi theo một lộ trình đã được người khác thiết kế sẵn!” Đi được nửa đường, Vương Nguyệt Bán, người trông có vẻ vô tư lự, đột nhiên nói một câu khiến mọi người có mặt đều phải suy nghĩ lại.

Thành phố Quỷ sở dĩ được gọi là Thành phố Quỷ, là vì địa hình đặc biệt ở đây đã hình thành nên một mê cung khổng lồ, bao bọc tất cả mọi người vào trong.

Thành phố Quỷ thời cổ đại là một chiến trường xưa, tương truyền Tây Vương Mẫu là một cao thủ tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, đã lợi dụng những bức tường vô hình này để bảo vệ vương quốc của mình.

Ngoài ra, theo gợi ý trong bút ký của Trần Văn Cẩm, còn có con sông cổ đã cạn khô kia, nối liền với bãi Qua Bích, rốt cuộc làm thế nào mới có thể xác định được vị trí của nó đây.

“Vậy cung Tây Vương Mẫu rốt cuộc ở đâu?

Nếu dựa theo cách sắp xếp trời tròn đất vuông, tôi đoán nó nên ở ngay trung tâm thành phố.” Ngô Tà nhíu mày, ánh mắt lướt qua mọi người.

“Trác Mã từng nhắc đến thành của Tây Vương Mẫu ở phía tây, đội ngũ năm đó cũng đi theo hướng đó.

Chúng ta chỉ cần đi về phía tây, hẳn là sẽ có phát hiện.” Lúc này, Phan Tử lên tiếng nhắc nhở mọi người, Định Châu Trác Mã đã nói phải đi thẳng về phía tây.

Sau đó, Ngô Tà và những người khác đi thẳng về phía tây, bàn tán xôn xao, nhưng mãi vẫn không tìm thấy lối vào cung Tây Vương Mẫu.

“Đừng vội, đợi đến khi trời mưa, lối vào sẽ xuất hiện.” Lúc này,

Diệp Lâm quay đầu nhìn mọi người, quả quyết nói.

“Làm sao có thể?

Bàn gia tôi sắp khát chết đến nơi rồi, nơi này làm sao mà mưa được.” Vương Nguyệt Bán nghe Diệp Lâm nói xong, la lối om sòm, hoàn toàn không tin nơi này sẽ có mưa.

“Đúng vậy, nơi này làm sao có mưa được chứ?

Lâm gia, có phải cô biết vị trí của cung Tây Vương Mẫu không, cô biết thuật tầm long mà.” Ngô Tà nghe vậy, trong lòng khẽ động, đi đến bên cạnh Diệp Lâm, mắt long lanh nhìn cô, muốn moi thông tin về vị trí cung Tây Vương Mẫu.

“Trác Mã đã nói, phải đợi một trận mưa.

Nếu bỏ lỡ trận mưa đó thì không thể tìm thấy cung Tây Vương Mẫu!” Diệp Lâm cười cười, cũng không tranh cãi với mọi người, chỉ nhắc lại lời Trác Mã đã nói trước đó, một lần nữa tốt bụng nhắc nhở.

“Chuyện này…” Ngô Tà, Tiểu Ca và những người khác nghe Diệp Lâm nói xong, trong lòng khẽ động, đột nhiên nhớ lại lời Trác Mã đã nói trước đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ. *Ầm ầm ầm!* Đột nhiên, trời quang mây tạnh lại có sấm sét.

Chỉ thấy trên bầu trời, sấm chớp rền vang, mây đen giăng kín.

“Lạ thật, sao nơi này trời quang lại có sấm sét, không lẽ thật sự sắp mưa rồi sao?” Nghe tiếng sấm rền vang, nhìn lên những đám mây đen kịt, mọi người đều ngây người, nhớ lại lời Diệp Lâm vừa nói, trong lòng bắt đầu tin.

“Mưa rồi, các người không cần nhìn nữa!” Diệp Lâm cười cười, vừa dứt lời, từ trong tầng mây đen kịt như mực trên trời, bắt đầu rơi xuống những giọt mưa lách tách, rơi xuống người mọi người, xuống mặt đất sa mạc khô cằn.

“Mưa thật rồi!

Lâm gia, miệng của cô không phải đã được khai quang rồi chứ?” Vương Nguyệt Bán kinh ngạc, nhìn Diệp Lâm hét lớn.

Nhìn thấy trời bắt đầu mưa lác đác, A Ninh và Ngô Tà cũng ngây người, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Trác Mã đã nói, nếu chúng ta bỏ lỡ trận mưa này, thì phải đợi thêm năm năm nữa.

Trận mưa mà bà ấy nói hẳn là trận mưa này, chúng ta mau tìm lối vào cung Tây Vương Mẫu đi.” A Ninh kích động, mặc cho mưa rơi trên người, vội vàng kêu mọi người bắt đầu tìm kiếm lối vào cung Tây Vương Mẫu.

Lúc này, nhớ lại lời của Trác Mã, mọi người đều vô cùng phấn khích.

Thế là, cả nhóm đi thẳng về phía tây, vừa đi vừa cẩn thận tìm kiếm lối vào cung Tây Vương Mẫu.

“Ủa, đây là cái gì?” Trên đường đi, Vương Bàn Tử đột nhiên bị một hòn đá phát sáng trên vách núi thu hút sự chú ý.

Hắn tưởng đó là bảo bối, nên vội vàng dùng xẻng Lạc Dương đào lên.

“Bàn Tử, cậu phát hiện ra cái gì vậy?” Ngô Tà thấy Vương Nguyệt Bán hăng hái như vậy, liền vội vàng chạy qua xem.

“Hình như là kim cương, mấy người đừng có giành với Bàn gia tôi!” Vương Nguyệt Bán vô cùng phấn khích, điên cuồng đào trên vách núi cứng rắn.

“Bàn Tử, đó không phải kim cương đâu.” Ngô Tà cười gượng, không nhịn được tốt bụng nhắc nhở hắn một câu, kẻo hắn mừng hụt.

“Thứ này sao giống xương sọ trẻ con vậy?” Ngô Tà sau một hồi nhận dạng, cũng nói với Vương Nguyệt Bán rằng thứ này không phải là bảo bối gì.

“Bàn Tử, đưa xẻng Lạc Dương cho tôi!” Diệp Lâm đi tới, không nói hai lời liền giật lấy xẻng Lạc Dương từ tay Vương Nguyệt Bán, ba chân bốn cẳng đào ra một thứ giống như hóa thạch.

“Thứ gì đây, sao lại có chút giống xương sọ người, nhưng nhìn thân thể thì lại không giống người?” Khi Ngô Tà và những người khác nhìn thấy thứ được đào ra, sắc mặt vô cùng kỳ quái, không biết thứ trước mắt rốt cuộc là gì.

“Đây… lại là hóa thạch cá mặt người trong truyền thuyết!” Lúc này, A Ninh đi tới, nhìn chằm chằm một lúc lâu, đột nhiên giọng run run, khẽ kêu lên.

“Không sai, thứ này chính là hóa thạch cá mặt người.

Rất lâu về trước, nơi này chính là một con sông cổ.

Bích họa trên quan tài trong con thuyền cổ trước đó đã ghi lại rõ ràng tuyến đường chôn cất, lấy đó làm manh mối, có thể phân tích ra hướng đi của dòng sông.” Diệp Lâm cười giải thích.

“Nói có lý, rất có thể chúng ta đã tìm thấy manh mối rồi.

Chuyện này quan trọng, mọi người bàn bạc một chút rồi quyết định tiếp tục tiến lên.” Thế là, Ngô Tà lấy thiết bị ra, phân tích rằng họ và con sông cổ có độ lệch khoảng ba mươi độ.

Vừa định điều chỉnh phương hướng, đột nhiên một vật thể phía trước khiến họ chuyển dời tầm mắt.

“Đó là?” Mọi người tò mò đi tới, từ trên cao nhìn xuống, lại thấy đó là những trang bị và xe cộ đã bị mất trước đó.

“Là đoàn xe của chúng ta!” A Ninh mừng rỡ, vội vàng đi tới, sau đó phát hiện trên xe không có ai, máy bộ đàm trên đó cũng không dùng được nữa.

Cuối cùng, họ chỉ tìm thấy một ít đồ tiếp tế trên xe và chia cho mọi người.

“Vãi chưởng!

Kia là cái gì?!” Lúc này, Vương Nguyệt Bán đang nhìn đông ngó tây, kinh ngạc phát hiện ra thứ gì đó ở phía xa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Mọi người thấy hành động kỳ quái của Vương Nguyệt Bán, đều không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang tò mò nhìn về phía ngọn đồi xa xa.

“Không ổn, là Thi miết vương!

Mau chạy!” Tiểu Ca rất nhanh đã phát hiện ra điều không ổn, nhận ra đó là một bầy Thi miết vương đang di chuyển, giật mình hét lên kêu mọi người chạy trốn, còn mình thì lao ra như một mũi tên rời cung.

“Thật sự là Thi miết vương!” Trong nháy mắt, đội quân Thi miết vương đó đã bay qua đỉnh núi, mọi người sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Ngô Tà và những người khác vừa chạy được mấy bước thì phát hiện phía trước là đường cùng, một cái hố lớn sâu không thấy đáy.

“Nhanh!

Bám vào dây leo trèo xuống!” Diệp Lâm hét lớn, không chút do dự, lập tức bám vào dây leo trèo xuống!

Các thành viên của Thanh Long Các cũng theo sau.

A Ninh và những người khác không còn cách nào khác, đành phải liều mình trèo xuống.

Cứ thế trèo xuống, Vương Nguyệt Bán và Ngô Tà bị tụt lại cuối

cùng.

Một người sợ độ cao, một người thân thủ không tốt, chỉ có thể men theo dây leo trượt xuống từng bước một.

"Á!" Đột nhiên, sợi dây đứt, Vương Nguyệt Bán đang treo lơ lửng ở cuối cùng hét lớn một tiếng, rơi thẳng xuống dưới.

"Bàn Tử!" Ngô Tà nghe thấy tiếng hét của Vương Nguyệt Bán, ngẩng đầu lên, đập vào mặt là một thân hình béo ú ầm một tiếng va vào người, kéo theo cả cậu rơi xuống.

Chương 311

"Tiểu Tam Gia!" "Ngô Tà!" Phan Tử và Tiểu Ca ở dưới nhìn thấy cảnh này, sợ đến hồn bay phách tán. *Vút!* Giây tiếp theo, thân hình Tiểu Ca lóe lên, bay thẳng qua, ôm ngang eo Ngô Tà đang rơi xuống.

"Ái da, ngã chết Bàn gia ta rồi!" Vương Nguyệt Bán đáng thương ngã mạnh vào một ổ trứng, màu trắng như trứng rắn, lại giống như trứng chim hoang, trông rất kỳ quái.

Khi bị vỡ, không thấy lòng đỏ, chỉ có chất dịch nhầy, vô cùng ghê tởm.

"Đây là cái quái gì vậy?" Vương Nguyệt Bán đau đến nhe răng trợn mắt, liếc nhìn đống trứng dưới mông, vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn đứng dậy đi về phía mọi người, định lại gần Ngô Tà.

"Tôi nghi là trứng rắn, anh đừng qua đây!" A Ninh nhìn chằm chằm Vương Nguyệt Bán, căng thẳng ra hiệu cho hắn không được lại gần mọi người.

"Bàn Tử, thứ này trông rất nguy hiểm, tôi chưa bao giờ thấy loại trứng rắn kỳ quái như vậy." Phan Tử cũng căng thẳng, không dám lại gần. *Bốp!* Đột nhiên, Tiểu Ca xuất hiện bên cạnh Vương Nguyệt Bán, thô bạo đánh ngất hắn.

"Tiểu Ca, cậu làm gì vậy?" Ngô Tà thấy hành động của Tiểu Ca, lộ vẻ tò mò.

"Vì ổ trứng đó có vấn đề, Tiểu Ca làm vậy là cứu Bàn Tử.

Các người mau cởi quần áo ra xem có dính phải thứ này không, nếu không thì phiền phức to đấy!" Tiểu Ca còn chưa kịp nói, Diệp Lâm đã đi tới giải thích.

“Để tôi qua giúp Bàn Tử xử lý một chút!” Phan Tử lúc này đi tới, cởi áo khoác ngoài của Vương Bàn Tử ra, nặn hết những thứ trông như bọt biển kia, cuối cùng bôi một lớp thuốc dày lên, lúc này trái tim đang treo lơ lửng mới yên tâm được.

“Vo ve vo ve!” Đúng lúc này, một bầy vua thi miết lớn lại đuổi theo tới, may mà lũ thi miết sợ thứ gì đó trong rừng rậm, không dám đuổi theo.

“Tôi... rốt cuộc tôi bị sao vậy?” Vương Bàn Tử bị Phan Tử tạt một chút nước, tỉnh lại, có chút mờ mịt nhìn về phía mọi người.

“Cậu dẫm phải đám trứng rắn kia rồi ngất đi, vừa rồi là giúp cậu xử lý đống trứng rắn đó.” Trong lúc Phan Tử và Vương Bàn Tử nói chuyện, bên này Ngô Tà vẫn đang cẩn thận xem xét cuốn sổ của Trần Văn Cẩm, bản đồ bên trong không có vật tham chiếu, khiến người ta đau đầu không thôi.

“Cung Tây Vương Mẫu ở sâu trong đầm lầy!” A Ninh nãy giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Không thể chậm trễ, mọi người ăn uống đơn giản rồi lên đường thôi.” “Nơi này quái lạ thật, đám vua thi miết này không dám xuống, mà lại còn có địa hình rừng rậm nhiệt đới, nếu không phải tự mình đến đây, đánh chết tôi cũng không tin.” Phan Tử nhìn cảnh vật xung quanh, vô cùng cảm khái, nhớ lại những ngày tháng còn đi lính trong rừng rậm.

“Mọi người buộc chặt quần áo vào, sinh vật trong rừng rậm này đều vô cùng hung dữ, ngay cả muỗi cũng rất nguy hiểm!” Ngô Tà nghe Phan Tử nói xong, trong lòng cảm thấy sợ hãi, vội vàng buộc chặt ống quần ống tay áo của mình lại, kín như bưng.

Trong rừng rậm, khí hậu vô cùng oi bức, tuy không giống như đi trong sa mạc, nhưng mọi người vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Rào rào rào!” Đột nhiên, phía trước có tiếng nước chảy truyền đến, Ngô Tà nhìn thấy một con suối nhỏ chảy xuyên qua núi rừng, mặt mày vui mừng, vội vàng chạy qua rửa mặt.

“Tiểu Tam Gia, chú ý an toàn!” Phan Tử vội vàng đuổi theo, sau khi kiểm tra không có nguy hiểm gì mới yên tâm.

Đợi anh ta đổ đầy nước vào bình xong, liền quay về bờ nghỉ ngơi trước.

“Tên Thiên Chân này rốt cuộc đang làm gì, nửa ngày rồi mà chưa thấy về.” Mọi người chờ đợi có chút sốt ruột, Vương Bàn Tử lúc này có hơi nghi ngờ.

“Chết rồi, Ngô Tà ngất rồi!” Tiểu Ca nhìn về phía Ngô Tà, vội vàng lao về phía bờ suối.

“Thiên Chân, cậu sao vậy?” Mọi người đi tới, thấy Ngô Tà đã bất tỉnh nhân sự, ai nấy đều tò mò.

“Đừng động, trên người cậu ta có vấn đề!” Diệp Lâm nhíu chặt mày, chỉ vào bụng Ngô Tà, mọi người nhìn theo vị trí anh ta chỉ, kinh hãi phát hiện bụng Ngô Tà vậy mà cứ đang ngọ nguậy.

“Xoẹt!” Tiểu Ca không nói hai lời, liền cởi cúc áo của Ngô Tà.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ra thứ trứng dính trên người Vương Bàn Tử cũng đã dính lên người Ngô Tà.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này, chẳng lẽ thứ quỷ đó thật sự là trứng rắn, Ngô Tà đã mang thai rắn con rồi à?” Vương Bàn Tử tuy mặt đầy kinh ngạc, nhưng cũng không quên trêu chọc Ngô Tà một câu.

“Thứ đó không phải là trứng, mà là một loại nấm, đã mọc trong cơ thể Ngô Tà, chỉ có thể đợi nó lớn lên rồi tính sau.” Tiểu Ca liếc nhìn Ngô Tà một cái, rồi quay người nhìn mọi người, vẻ mặt ngưng trọng.

“Phiền phức vậy sao, thế chúng ta mau rời khỏi cái nơi quái quỷ này, tìm một chỗ thích hợp thôi!” Thế là, Vương Bàn Tử cõng Ngô Tà, cùng mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi không lâu sau, mọi người đến một bãi đất bằng phẳng, định cắm trại để chữa bệnh cho Ngô Tà.

“Không ổn, sao nhiệt độ cơ thể Thiên Chân lại lạnh như băng thế này?” Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đo nhiệt độ của Ngô Tà xong, mặt mày căng thẳng gọi mọi người qua nghĩ cách chữa trị cho cậu.

“Xem ra chỉ có thể dùng dao!” Tiểu Ca cuối cùng lại chọn cách mổ cho Ngô Tà ngay bây giờ để lấy cây nấm ra!

Anh ta cầm dao, sau đó chỉ hơ trên lửa một lúc.

“Phụt!” Giây tiếp theo, Tiểu Ca nhét một miếng giẻ rách vào miệng Ngô Tà, tiêm một mũi thuốc an thần, sau đó nhắm chuẩn vào cây nấm trên bụng Ngô Tà, chuẩn xác rạch bụng cậu ra lấy cây nấm.

Sau đó Phan Tử băng bó vết thương cho cậu.

Thứ quỷ dị trông như cây nấm kia, dường như đã nối liền với máu thịt của Ngô Tà, không ngừng hút máu thịt của cậu làm chất dinh dưỡng.

Thứ này trông vô cùng ghê tởm đáng sợ, mọi người cũng đều là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nếu không lấy ra kịp thời, e rằng cả người sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho nấm, cuối cùng dây leo đan xen trong cơ thể, chết một cách đau đớn.

“Hít~!” “Đây là thứ quỷ gì vậy, còn mọc ra nấm thật, đúng là quá ghê tởm!” Mọi người nhìn thấy thứ mà Tiểu Ca lấy ra từ bụng Ngô Tà, đều không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

“Khụ khụ!” Qua một lúc, Ngô Tà ho khan dữ dội, từ từ mở mắt, ngơ ngác nhìn mọi người.

“Ôi chao, Tiểu Thiên Chân cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, làm Bàn gia đây sợ chết khiếp.” Khi Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà tỉnh lại, mặt mày hưng phấn, vội vàng ôm lấy Ngô Tà một cái.

“Rốt cuộc tôi bị sao vậy?” Ngô Tà nhìn cái bụng được băng bó, quay đầu nghi ngờ nhìn mọi người.

“Thiên Chân, bụng cậu mọc nấm.

Đám trứng rắn mà chúng ta đè phải trước đó, thực ra là một loại nấm, cậu cũng bị dính phải, cuối cùng nó ký sinh trong cơ thể cậu mà lớn lên.” “May mà có Tiểu Ca!” Vương Bàn Tử dùng giọng điệu hơi trêu chọc nhìn Ngô Tà, kể lại chuyện vừa xảy ra trong vài ba câu.

“Được rồi, chúng ta mau xuất phát thôi!” “Nếu cứ ở mãi nơi ẩm ướt này, nấm sẽ tiếp tục sinh trưởng, vết thương cũng rất dễ bị nhiễm trùng.” Đúng lúc này, A Ninh thúc giục mọi người mau chóng lên đường!

“Thiên Chân còn đang bị thương, cô vội cái gì, chúng tôi muốn tiếp tục nghỉ ngơi ở đây.” Vương Bàn Tử thấy A Ninh giống như quỷ đòi mạng, cứ luôn miệng kêu mau đi, rất không hài lòng mà hằn học nói.

“Bàn Tử, vết thương của tôi không sao, Phan Tử đã xử lý giúp tôi rồi, chúng ta vẫn nên mau rời khỏi đây thôi, tìm cung Tây Vương Mẫu là quan trọng nhất!” Ngô Tà cũng rất quật cường, không muốn trở thành gánh nặng cho mọi người.

“Thiên Chân, cậu thật sự không sao chứ?” Vương Bàn Tử nghe Ngô Tà nói vậy, vẻ mặt do dự, Tiểu Ca cũng đưa mắt nhìn cậu, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

“Tôi không sao, chúng ta cứ đi trước đã!” Ngô Tà nói rất dứt

khoát, lắc đầu, tỏ ý cơ thể mình không có vấn đề gì.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể đồng ý, để Ngô Tà mang theo vết thương cùng mọi người lên đường. … Cùng lúc đó, trên sa mạc mênh mông.

Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần, đôi oan gia vui vẻ này cũng đã thoát hiểm thành công, hai người tiếp tục đi trên sa mạc.

Họ muốn quay lại ngoại ô Ma Quỷ Thành một lần nữa, để hội hợp với đội của A Ninh.

Hai người một đường gian khổ bôn ba, mãi mà không tìm thấy đồng đội.

"Ủa, chỗ này có gì đó không đúng!" Khi Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần đến dưới một cồn cát Gobi lớn, họ phát hiện xung quanh có những tô tem cổ đại.

Giải Vũ Thần trong lòng khẽ động, liền dẫn Hắc Hạt Tử đi quan sát kỹ xung quanh.

"Có gì không đúng à?" Hắc Hạt Tử nghe vậy sửng sốt, rồi nhìn về phía Giải Vũ Thần, mặt đầy vẻ tò mò.

"Anh đứng yên ở đây, đừng động đậy!" Giải Vũ Thần đẩy Hắc Hạt Tử đến vị trí tô tem đứng thẳng, và cảnh cáo anh ta không được cử động lung tung.

"Hoa gia, cậu định làm gì thế?" Hắc Hạt Tử trong lòng tò mò, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, mặc cho Giải Vũ Thần xoay sở.

Giải Vũ Thần không nói gì, mà lấy giấy bút từ trong ba lô ra, nhìn chằm chằm vào hình vẽ tô tem đã tàn phai, dựa vào những đường nét mờ ảo đó, bắt đầu vẽ lại hình dạng tô tem trên giấy, phục hồi lại những chỗ còn thiếu.

“Được rồi, anh có thể xuống được rồi!” Giải Vũ Thần vẽ xong, ra hiệu cho Hắc Hạt Tử qua đây, còn mình thì bổ sung hoàn chỉnh tô tem.

“Ủa, cậu vẽ cái quái gì vậy?” Hắc Hạt Tử nhìn thấy bức vẽ trong tay Giải Vũ Thần, không khỏi nghi hoặc.

“Đây chính là tô tem chim xanh dưới sự thống trị của Tây Vương Mẫu, tôi đoán nơi này cho dù không phải là lối vào cung Tây Vương Mẫu thì cũng là phạm vi thế lực của bà ta.” “Vừa rồi tôi bảo anh đứng lên đó, thực ra là để xác định tỷ lệ, bây giờ tôi đã tìm ra lối vào, anh đi đào nó ra đi.” Giải Vũ Thần mặt mày đắc ý, nói xong liền lấy ra xẻng Lạc Dương, ra hiệu cho Hắc Hạt Tử đào đường hầm.

“Ai, nhận tiền của người thì phải giải quyết tai họa cho người, ai bảo cậu Hoa gia đây là một ông chủ lắm tiền chứ?” Hắc Hạt Tử tuy không mấy tình nguyện, nhưng vì tiền, vẫn tiến lên bắt đầu đào bới!

Anh ta đào một lúc, một con đường hầm liền hiện ra trước mắt họ.

“Vãi chưởng, Hoa gia, cậu đúng là thần thật rồi, thế mà cũng tìm ra được lối vào ư?!” Hắc Hạt Tử thấy Giải Vũ Thần chỉ suy luận một hồi mà đã thật sự tìm ra lối vào, lập tức mặt mày kinh ngạc và bất ngờ.

Thế là hai người cầm đèn pin cùng nhau tiến vào mộ đạo, đi khoảng một cây số, thì đến cửa địa cung, phía trước là một cánh cửa đá nặng trịch, trên đó còn có tượng điêu khắc chim mặt người.

“Nơi này trông có vẻ có cơ quan.” Giải Vũ Thần liếc nhìn cánh cửa đá đã bị phong tỏa ngàn năm, ngăn Hắc Hạt Tử lại, rồi lại bắt đầu quan sát kỹ xung quanh.